

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

Τ Ω Ν

ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ

Κ Α Ι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΤΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

χρησιμεῦον ὡς παράρτημα παντός Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ πρὸς με-
λέτην τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων, νῦν τὸ πρῶ-
τον μετ' ἀκριβείας ἐκ παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἐρανισθὲν

ὑ π ὁ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΩΡΕΝΤΗ

καὶ ἐκδοθὲν φιλοτίμῳ ἐπιστάσῃ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

EN BIENNE, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρότερον Χάιτνιτς)

1837.

Mr. L. N. B.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Π μελέτη τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, διὰ τῆς ὁποίας μόνῃς δύναται τις νὰ καρπωθῇ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς οἱ ὅποιοι εὕρηται ἀποτεταμισμένοι εἰς τὰ ἀθάνατα καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προγόνων ἡμῶν συγγράμματα, καθισταμένη κύριον ἀντικείμενον καὶ βάσις τῆς ἐμψρόνου καὶ ὀρθῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων ἐλευθέρων Ἑλλήνων ἀπῆλθει ἀναγκαίως ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτα ὅσα ἐμποροῦσι νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν κατάλληλον καὶ ἀνεπαχθῇ διὰ τοὺς ὅτοι ἐπιχειροῦνται νὰ διδάξωσι τὴν γλῶσσαν ταύτην μὲ σκοπὸν ἀληθοῦς ὠφελείας. Τοιούτων συντελεστικῶν καὶ προαγωγικῶν βοηθημάτων εὐποροῦσα πρὸ πολλῶν ἤδη ἑκατονταετηρίδων ἡ νεολαία τῶν σοφῶν Εὐρωπαϊῶν, δὲν ἔπαυσε καὶ δὲν παύει καθεκίστην ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζῃ τὴν παλαιὰν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν καὶ νὰ ἐξαντλῇ μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ ἐπιμελείας τὰ ἐν αὐτῇ ἀποκείμενα καλὰ ὡς ἀπὸ τινος ἀφρόνου πηγῆς, προβαίνουσα μὲ ταχύτερα βήματα εἰς τὸ ἀληθὲς αὐτῆς σκοπούμενον. Ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιώδη ταῦτα καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα βοηθήματα διὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ νέοι Ἕλληνες ἠδύναντο ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως νὰ οἰκισθῶσι μετὰ τῆς προπατορικῆς αὐτῶν γλώσσης, βαδίζοντες ὁδὸν κανονικὴν πρὸς κατάληψιν τῶν παλαιῶν διασωθέντων συγγραμμάτων, ὑπῆρχεν ἡ ἀπόκτησις λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὅσον ἐνεστί πλήρους καὶ ἐξεργασμένου μετ' ἐπιστημονικῆς καὶ γραμματικῆς ἀκριβείας εἰς ἀπλὴν καθομιλουμένην διάλεκτον. Τὴν ἑλλειψιν τοιοῦτου βοηθήματος ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐν Βιέννῃ νεωστὶ γενομένη ἐπεξεργασία τοῦ μεγάλου λεξικοῦ τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, ἐφ' ὅσον ὁ προτεθείς χρόνος καὶ ἡ παρούσα τοῦ ἔθνους κατάστασις ἐσυγχώρει, διὰ φιλογενοῦς ἐπιστασίας τῶν κυρίων Κ. Γκαρπολά καὶ Χρ. Ματακίδου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γνῶσις τῶν διαφόρων κυρίων ὀνομάτων ἀπαντωμένων εἰς τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀπαρτίζουσα διὰ τῆς ἐρμηνείας, τοῦ σχηματισμοῦ, τῆς ἐτυμολογίας καὶ τῆς διαφοροῦ αὐτῶν γραφῆς τὴν ἐντέλειαν ἐνὸς λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, λογίζεται οὐχ ἥττον ἀπαραίτητος καὶ συντελεστικὴ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς γλώσσης ταύτης, καὶ κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ σοφοῦ λεξικογράφου ἀοιδίμου Πασσωβίου, τὰ γεωγραφικὰ καὶ κύρια τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα ἔκ τε τῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας ἀνήκουσιν ἀναγκαίως καὶ ταῦτα εἰς τὸν γραμματικὸν κλάδον τῆς γλώσσης, *) ἐκρίθη εὐλογος ὑπὸ τε τῶν ἐκδοτῶν καὶ ἐπεξεργαστῶν τοῦ ῥηθέν-

*) *Opz Passow, über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher. Berlin 1812.

τος τριτόμου λεξικοῦ καὶ ἡ κατ' ἰδίαν ἐκδοσις ἐνὸς συνοπτικοῦ καὶ ὅσον ἐνεστί περιληπτικοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων ὅσα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κλασσικοῖς συγγραφεῦσι ἐκ τῆς μυθολογίας, ἱστορίας καὶ παλαιᾶς γεωγραφίας, χρησιμεύοντος τοῦ λοιποῦ ὡς παράρτημα παντὸς ὁποιοῦδήποτε λεξικοῦ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν γλώσσης. Κατὰ προτροπὴν τῶν κυρίων ἐκδοτῶν ἀναδεχθεὶς ἔργον τοῦ οὐοίου ἡ περαιώσις ἀπῆται βέβαια χρόνον πλείονα, μέσα χορηγητικώτερα καὶ σκέψιν ὠριμοτέραν, ὥρμησα εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν λαβὼν ὡς πηγὰς καὶ βοηθήματα ὅσα ἡδυνήθην νὰ εὔρω τοῦ αὐτοῦ εἶδους μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἑλληνιστῶν Εὐρωπαϊῶν συμβουλευόμενος ἀείποτε καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα τῶν διαφόρων ποιητῶν καὶ συγγραφέων παρὰ τῶν οὐοίων ἐλήφθησαν ἕκαστα τῶν κυρίων τούτων ὀνομάτων, φροντίσας κατὰ δυνάμιν νὰ παραδεχθῶ τὴν ὅσον ἐνεστί ὀρφοτέραν ἢ πιθανωτέραν καὶ ὑπὸ ἀρίστων κριτικῶν δοκιμασθεῖσαν γραφὴν ἐκάστης λέξεως, ἐξακριβῶν πρὸ πάντων τὸν τύπον, τὸ γένος καὶ τὴν χρονικὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν αὐτῆς, εἰς τὴν οὐοίαν ταύτην ἐργασίαν μοὶ ἐστάθη οὐκ ὀλίγον πρόσφορον τὸ κατὰ τὸ 1832 ἔτος ὑπὸ κυρίου Γ. Χρ. Κρουσίου ἐκδοθὲν ἐπίτομον λεξικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. (G. Chr. Crusius, Griechisch-Deutsches Wörterbuch der Mythologischen, Historischen und Geographischen Eigennamen, Hannover 1832)· ἰδίως δὲ διὰ τὰς παρ' Ὀμήρῳ καὶ Πινδάρῳ ἀπαντωμένας λέξεις τῶν ἱστορικῶν, μυθολογικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἀρχαίων ὀνομάτων εὔρον, πᾶν ὅτι ἀπέβλεπε τὴν γραφὴν, τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν παραγωγὴν ἢ τὸν τοισμὸν αὐτῶν ἔτι δὲ καὶ τὴν διάφορον παρ' ἑκατέρῳ τῶν ποιητῶν χρῆσιν ἐκάστης, βοηθῆμα ἱκανὸν ἐν τῷ τοῦ Δαμμίου Ὀμηρικοπινδαρικοῦ λεξικῷ (Dammii Lexicon Homerico-Pindaricum Pars Realis, Lipsiae 1831) σημειώσας ἐκάστοτε τὰ ἀφ' ὧν ἐλήφθησαν χωρὶα τῶν ποιητῶν μετὰ τοῦ διαφόρου παρ' αὐτοῖς ἀπαντωμένου τύπου ἐκάστης λέξεως. Πολλὰ δὲ ἐπάνυμα μυθολογουμένων θεοτήτων καὶ ἡρώων, σχηματιζόμενα ἢ ἐξ ἄλλων κυρίων ὀνομάτων καὶ περιέχοντα ἔννοιαν ἱστορικὴν, ἢ ἐκ ῥημάτων καὶ προσηγορικῶν ὀνομάτων, ὡς Ἀγυιεύς, Βριμῶ, Ἰππειος κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετα σχηματισθέντα ἐκ μυθικῶν καὶ ἱστορικῶν ὀνομάτων, πόλεων ἢ χωρῶν, ὡς Ἑρμαῖος, Ἡραῖος, Ἡράκλειος, Καρυάτις, καὶ πολλὰ τῶν κυρίων ἐθνικῶν ὀνομάτων, παρέλαβον ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ αἰμνήστου Πασσωβίου μετὰ τῆς συνοπτικῆς ἐρμηνείας αὐτῶν.

Τὰ κύρια μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἀπ' αὐτῆς τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς τῆς γλώσσης ἕως τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων. Ἐκτὸς τοῦ Ὀμήρου, Ἡσιόδου, Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐρίπιδου, Ἀριστοφάνους, Ἀνακρέοντος, ἔτι δὲ Ἡροδότου, Θουκυδίδου, Πλάτωνος, Ξενοφώντος, Δημοσθένους, Αἰσχίνου καὶ Ἀπολλοδώρου, τῶν οὐοίων πρὸ πάντων τὰ συγγράμματα συνήθως παραδίδονται εἰς τὰ διάφορα κοινὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια τῶν νῦν Εὐρωπαϊῶν, παρέλαβον ἔτι τὰ ἀπαντώμενα εἰς τοὺς γνωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου, Καλλιμάχου, Βίανος, Μόσχου, Λυκόφρονος, Νόννου, Κοῦντου Σμυρναίου, ἐκ τῶν τοῦ Ὀρφέως Ἀργοναυτικῶν, τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδίου καὶ ἄλλων ποιητῶν τῆς Ἀνθολογίας, ἐκ δὲ τῶν πεζῶν μάλιστα τοῦ Πολυβίου, Πλουτάρχου, Αἰλιανοῦ, Δίωνος Κασσίου, Διοδώρου Σικελιώτου, Πausaniou, Ἀθηναίου, Ἐρατοσθένους, Διονυσίου Ἀλιναρνασσέως, Ἀρρίανου, Ἀππιανου, Διογένους Λαερτίου, Φιλοστράτου, Ἡρω-

διανοῦ, Ἀντωνίου Λιβεράλου, Εὐσταθίου, Παρθενίου καὶ ἄλλων τὴν ἱστορικὴν ἑρμηνεῖαν ὅλων τούτων τῶν ὀνομάτων ἐφρόντιτα, ὅσον ὁ καιρὸς καὶ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐκ ταύτης ὠφελείας μ' ὑπαγόρευε, γὰρ ἐκθέσω περιληπτικῶς ἀναφέροντων ἐκείνας μόνον ἐκ τῶν πράξεων ἢ ἐκ τῶν συμβάντων ἐκάστου τῶν ἱστορουμένων προσώπων διὰ τῶν ὁποίων ἐξαίρετως χαρακτηρίζεται ἡ ἀρχαία ἐποχὴ αὐτοῦ, σημειώσας ἔτι ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνὰ χεῖρας ἱστορικῶν πηγῶν ἠδυνάμην γὰρ παραλάβω ὡς βέβαιον καὶ ἀνεπισφαλές, τὴν περιόδον καὶ ἣν ἠδύνατο ἀκριβῶς ἢ κατὰ τινα πιθανότητα γὰρ διορισθῇ ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τοῦ ἀιμάσαντος προσώπου ἢ τῆς συμβάσης πράξεως. Τὰ μυθολογούμενα ἀντικείμενα ἔκρινεν προσφυές γὰρ ἑρμηνεύσω ὀλίγον τι πλατύτερον, γινώσκων καλῶς πόσον ἡ γνώσις τούτων συμβάλλει ἐπὶ πλεον διὰ τοὺς ἔτι ἀρχαίους πρὸς μελέτην καὶ κατάληψιν τῶν παλαιῶν συγγραφέων, σαφηνίσας πρὸ πάντων ὅσα ἀφορῶσι τὴν λατρείαν τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ τὰς διαφόρους αὐτῶν θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ἔθιμα, παρέμπων ἐκάστοτε τὸν ἀναγνώστην εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς τῶν παλαιῶν συγγραφέων καὶ εἰς πολλὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γενομένας σοφὰς ἐρεῦνας καὶ πραγματείας τῶν νεωτέρων Εὐρωπαίων· ὅσα δὲ, καὶ ταῦτα ἐν περιλήψει, ἀναφέρονται ἐκ τῆς βιογραφίας ἐκάστου τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων συγγραφέων καὶ μάλιστα ἐκείνων ὅσων κατὰ δυστυχίαν τὰ συγγράμματα ἠφανίσθησαν, παρέλαβον ἐκ τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς βιβλιοθήκης ἐκδοθείσης ὑπὸ Ἀρλεσίου ἐν Ἀμβούργῳ 1790 καὶ ἐκ τῆς Γερμανικῆς τριτοῦ μεταφράσεως τῆς τοῦ Γάλλου Σχολλίου (Schoell) ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐκδοθείσης ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὸ 1830. Τὰ κύρια ὀνόματα τῶν παλαιῶν χωρῶν, πόλεων, ἔθνων, ποταμῶν, ὀρέων καὶ ὅσα ἔχουσιν ἀναφορὰν μετὰ τῆς τῶν ἀρχαίων γεωγραφίας ἐλήφθησαν τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ Στράβωνος, Πausanίου, Διονυσίου τοῦ Περιηγητοῦ, Σκύλακος, Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, Ἀρριανοῦ, Πτολεμαίου, Ἀμμιανοῦ Μαρκελίνου, Σουΐδα καὶ ἐκ τοῦ λεξικοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, εἰς τὴν ἑρμηνεῖαν καὶ περιγραφὴν τῶν ὁποίων προσέλαβον ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἀρχικῶν πηγῶν ἀφ' ὧν τὰ ἐρανίσθη καὶ τινας τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων περὶ αὐτῶν εἰδήσεις, ὡς τοῦ Τακίτου, Ἰουλίου Καίσαρος, Πλινίου, Πομπονίου Μέλα καὶ ἄλλων, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων περὶ ἀρχαίας γεωγραφίας καὶ ἐθνογραφίας πραγματειῶν τῶν σοφῶν Εὐρωπαίων μετεχειρίσθη πρὸ πάντων τὸ ἀριστον δότομον περὶ παλαιοῦ κόσμου σύγγραμμα τοῦ Χριστοφόρου Κελλαρίου, (Chritophori Cellarii, Notitia Orbis antiqui, sive geographia plenior, Λειψία 1776), τὰ δύο ἔξοχα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο καὶ πολυτομα πονήματα τοῦ ἐν Μονάχῳ ἀοιδίμου προφέσσορος Κ. Μαννέρτου, περὶ γεωγραφίας τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων (Κ. Mannert, Geographie der Griechen und Römer aus ihren Schriften dargestellt, 7 τομ. Νυρεμβέργῃ 1812 καὶ τοῦ αὐτοῦ, Geographie des nördlichen Griechenlandes, des Peloponnesus und der Insel des Archipelagus, Λειψία 1832)· ἔτι τὸ τοῦ Δανβίλλου, (D'Anville Geographie ancienne abrégée, Paris 1782 3 τομ.) τὸ γεωγραφικὸν λεξικὸν τοῦ Νιτςχίου (Nitsch und Höpfner, Wörterbuch der alten Geographie, Ἄλλη 1794.) τὸ τοῦ Φουγγίου πραγματικὸν λεξικὸν καὶ τοῦ αὐτοῦ Λεξικὸν τῆς παλαιᾶς γεωγραφίας (Funke Real-Schullexicon, καὶ Wörterbuch der alten Erdbeschreibung, Βαϊμάρῃ 1800.) καὶ τελευταῖον τὸ μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας γεγραμμένον δότομον ἐγχειρίδιον τῆς παλαιᾶς γεωγρα-

φίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ γυμνασίων ὑπὸ τοῦ κυρίου Φ. Σικλέρου ἐν Κασσέλῃ 1832 (Dr. F. K. L. Sicker, Handbuch der alten Geographie, zweite vermehrte und berichtigte Ausgabe, Cassel, 1832.) προσθεῖς εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν, ποταμῶν, ὀρέων καὶ πολλῶν εἰσέτι σωζομένων ἀρχαίων πόλεων, κωμῶν ἢ χωρίων τὴν νῦν ὀνομασίαν αὐτῶν, προσδιορίζων οὕτω ὅσον ἀκριβέστερον ἡδυνάμην τὴν διάφορον αὐτῶν γεωγραφικὴν θέσιν. Πολλὰ δὲ τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐνόμισα εὐλογον νὰ σημειώσω ἐν παρενθέσει διὰ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων, ὅσων πρὸ πάντων ἡ γραφὴ καὶ ἡ προφορὰ παραλάττει αἰσθητῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἢ ἄλλως εἶχον διάφορον ὀνομασίαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ῥωμαίοις.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκπονηθὲν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντων νέων Ἑλλήνων καὶ ἐνασχολουμένων μὲ τὴν προγονικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, εἰμὶ εὐελπίς ὅτι θέλει συντελέσει ὡς διδακτικὸν βοήθημα εἰς τὸ νὰ προάξῃ αὐτοὺς διὰ τινος ὁπωσοῦν καταλληλοτέρας καὶ ἐπιστημονικωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ λογογράφων τῆς γλώσσης ταύτης καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ὠφέλειαν. Πολλὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις θέλει ἀπαντήσῃ βέβαια ἐν αὐτῷ ὁ σπουδαῖος ἀναγνώστης τὰς ὁποίας δὲ ἡδυνήθην οὔτε ν' ἀποφύγω οὔτε ἀριούντως νὰ διοπτρεύσω, ἀλλ' ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀδέκαστον καὶ πρᾶον αὐτοῦ κρίσιν νὰ δικαιώσῃ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἡδυνήθην νὰ καταβάλλω εἰς προτεθέντα μοι ὀρισμένον χρόνον πρὸς σύνταξιν πάντη καινοφανοῦς εἰς τὸ εἶδος τοῦτο βιβλίου.

Βιέννη κατὰ μῆνα Ἰαννουάριον 1837.

Ὁ συντάκτης
N. A.

Σ Τ Ν Τ Ο Μ Ι Α Ι.

Α'θην.
 αίτη.
 Αίλ. ποιη. 'Ιστ.
 Αίολω.
 Αίσχιν.
 Αίσχυλ.
 Α'μυ. Μαρχ.
 Α'ναβ.
 Α'ντ. Λιβ.
 Α'νακρ.
 Α'νθ.
 Α'ντικ. Θεστ.
 Α'πολδρ.
 Α'πολ. 'Ρόδ.
 Α'ππιαν.
 Α'ριστφ.
 Α'ριστοτ.
 Α'ρρίαν.
 άρσ.
 Α'ττικ.
 Βιβ.
 Βυζ.
 γεν.
 γενικ.
 Γεωγρ.
 Δειμισ.
 Δημ.
 Διον. 'Αλ.
 Διοδ. Σικ.
 Δι. Κατ.
 Διογ. Λαερ.
 Διοι. Περ.
 δοτικ.
 Δωρκ.
 Ε'λ.
 ενικ.
 επ'ιδ.
 Ε'πικ.
 Ε'ρατστθ.
 Ευριπ.
 Ευσττθ.
 Ευστθ.
 Η'ρακλ. Ποντ.
 Η'ροδτ.
 Η'ρωδν.
 Η'σ. Θεογ.
 Η'σ. έργ.
 Η'σ. Ασ.
 'Αθηναίος.
 αιτιατική.
 Αίλιανού ποικίλη 'Ιστορία.
 Αιολικώς.
 Αίσχίνης.
 Αίσχυλος.
 'Αμμιανός Μαρκελίνος.
 'Ανάβασις.
 'Αντώνιος Λιβεράλης.
 'Ανακρέων.
 'Ανθολογία.
 'Αντίπατρος Θασσαλονικεύς.
 'Απολλόδορος.
 'Απολλώνιος 'Ρόδιος
 'Αππιανός.
 'Αριστοφάνης.
 'Αριστοτέλης.
 'Αρρίανός.
 άρσενικόν.
 'Αττικώς.
 Βιβλίον.
 Βυζάντιος.
 γένος.
 γενική.
 Γεωγράφος.
 Δεικνοστοφιστής.
 Δημοσθένης.
 Διονύσιος 'Αλικαρνασσεύς.
 Διόδωρος Σικελιώτης.
 Δίων Κάτσιος.
 Διογένης Λαέρτιος.
 Διονύσιος Περιγηγητής.
 δοτική.
 Δωρικός.
 'Ελληνικός.
 ενικός.
 επ'ιδετον.
 'Επικώς.
 'Ερατοσθένης.
 Ευριπίδης.
 Ευστάσιος.
 Ευσέβιος.
 'Ηρακλείδης Ποντικός.
 'Ηρόδοτος (Sweighäuser και Bähr)
 'Ηρωδιανός.
 'Ησιόδου Θεογονία.
 'Ησιόδου έργα και ήμέραι.
 'Ησιόδου 'Ασπίς 'Ηρακλέους.

Η'σύχ.
 Η'ρακλ.
 Η'φαιστ.
 Θεογν.
 Θεοκρ.
 Σηλκ.
 Θουκ.
 'Ιουλ. Πολ.
 Γωνκ.
 Γ'ωσπ.
 Καλλμ.
 Κατκ.
 Καισ. Γαλ. πολ.
 Κούιντ. Σμ.
 Κορν. Νεπ.
 Κικ.
 Λιβ.
 Λουκ.
 Λυκφ.
 Μόσχ.
 Νικανδρ.
 Νόν.
 Ξενοφ.
 Ο'βιδ.
 Ο'μ.
 Ο'μ. 'Ιλ.
 » Ο'δινσ.
 » Τμν.
 Ο'ππ. κυνηγ.
 Ο'ρφ. 'Αργ.
 Ο'υαλ. Μάξ.
 Ο'υαρ.
 ουδ.
 Ο'υίργ.
 Ο'υίτρ.
 Ο'υσ.
 Παλαιφ.
 Παρθ. 'Ερωτ.
 Πανσ.
 Πίνδ.
 Πλάτ.
 πληθ.
 Πλιν.
 Πλούτ.
 Πολυβ.
 Πομπ. Μελ.
 Πολυναι. Στρατ.
 ποιητ.
 Ποτρ. άρχ.
 'Ησύχιος.
 'Ηρακλής.
 'Ηφαιστίων.
 Θεογνις.
 Θεόκριτος.
 Σηλυκόν.
 Θουκιδίδης.
 'Ιούλιος Πολυδύκης.
 'Ιωνικώς.
 'Ιώσηπος.
 Καλλιμάχος.
 Κάτοικοι.
 Καίσαρος Γαλλικός πόλεμς.
 Κόιντος Σμυρναίος.
 Κορνήλιος Νεπωσ.
 Κικέρων.
 Λίβιος.
 Λουκιανός.
 Λυκόφρων.
 Μόσχας.
 Νικανόρος.
 Νόννος.
 Ξενοφών.
 'Οβιδίος.
 'Ομηρος.
 'Ομηρον 'Ιλιάς.
 » 'Οδύσσεια.
 » Τμνος.
 'Οππιανού κυνηγητικά.
 'Ορφείος 'Αργωναιτικά.
 Ο'υαλέριος Μάξιμος.
 Ο'υάρων.
 ουδέτερον.
 Ο'υίργιλιος.
 Ο'υίτρούβιος.
 Ο'υσιαστικόν.
 Παλαιφάτος.
 Παρθενίου 'Ερωτικά.
 Πανσανίας.
 Πίνδαρος (Heyne και Böekh).
 Πλάτων (Heinr. Stephanus).
 πληθυντικός.
 Πλίνιος.
 Πλούταρχος.
 Πολύβιος (Schweighäuser).
 Πομπόνιος Μέλα.
 Πολυναιόν Στρατηγήματα.
 ποιητικός.
 Ποττერიον αρχαιολογία.

Προκπ.	Προκόπιος.	Συγγλ.	Συγγέλου χρονικόν.
Πτολ.	Πτολεμαίος.	Ταιτ.	Τάκτος.
Σέξτ. Έμπ.	Σέξτος έμπειρίκος.	Ττζετζ.	Τζέτζης.
Σιμόν. έπ.	Σιμωνίδου έπη.	Τ'γιν.	Τ'γίνος.
Σκυλ.	Σκύλαξ.	Φαβρ Έλ. Βιβλ.	Φαβρικίου Έλληνική βιβλιοθήκη (Άρλέσις).
Σκυμν.	Σκύμνος.	η Λατ. Βιβλ.	Λατινική Βιβλιοθήκη.
Σουετ.	Σουετόνιος.	Φίλοστ.	Φιλόστρατος.
Σουίδ.	Σουίδας.	Φουρν.	Φουρνούτος.
Σοφυλ.	Σοφοκλής (Erfurd)	Φωκλ. λείψ.	Φωκυλίδου λείψανα.
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζαντίος.	Φώτ.	Φώτιος.
Στράβ.	Στράβων (Siebenkees και Tzschuke)	Χρ.	Χριστός.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Αρασσός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμίδρ.
Ἀβαι, αἱ καὶ Ἀβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ μ' ἓνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1, 46· ἐτι δὲ Ἀβα, καὶ Ἀβαί, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὤδεν Ἀβαίος, ὁ κάτοικ· καὶ Ἀβαίος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἀβαί λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσύχ.
Ἀβάκαινον, τό. Πέλις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Bigensia, Διόδ. Σικ. καὶ, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀβακαῖνα, τὰ, παρὰ Πτολ. ὤδεν Ἀβακαῖνός, ὁ κάτοικ.
Ἀβαντες, οἱ (α). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοιο δὲ οὗτοι ἀρχαῖοι ἐκ τῆς Θράκης, ἀπ' οὗου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλεως αὐτῶν Ἀβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀβαί· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολουθῶς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καὶ Ἡρόδ. 1, 146 ἦσαν οὗτοι πῖσαν· ἀνέκαθεν Ἑλλήνες, καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμόν.
Ἀβαντιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἀβαντος, ὁ Κάμεδος, Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 78.
Ἀβαντιάς, ἄδος, ἡ. καὶ
Ἀβαντίας, ἴδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἀβαντος ἡ ἐκ τῶν Ἀβαντῶν, εἰς τοὺς Ἀβαντας ἀναφερόμενος, ὡς, ἡ Ἀβαντίας Εὐβοία, τό μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατακεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβαντῶν, Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 1135. καὶ Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ἐτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ. 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ἐπὶ οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἀβαντες ἦλθον ἀποπλανηθέντες, Πινυτ.
Ἀβαρβαρέα, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηίδων, ἧτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Βουκόλωνος τὸν Αἰθήπον καὶ Πήδατον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.
Ἀβαριε, ἴδος, ὁ. Ἰων. ιος. Σκύθης, εἰς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, τερατολόγος καὶ θαυματοποιός, Στραπείων διαφόρους ἀσθενείας διὰ γοητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέτου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νά εἶχαι χρεῖαν

τροφῆς, Ἡρόδ. 4, 36. Νόνν. Διον. 11, 132. (ἐκ τοῦ α, καὶ βάριε, ὅπερ δηλοῖ πλοῖον.)
Ἀβαρνείας, ἄδος, ἡ. Ὅρφ. καὶ
Ἀβαρνίς, ἴδος, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτηρίον πλησίον τῆς Λαμφάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἐλ. β, 1.
Ἀβαρνος, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὤδεν, Ἀβαριεύς, ὁ κάτοικ.
Ἀβας, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Λυγκίως καὶ τῆς Τπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἀργουί, πατὴρ τοῦ Προΐτου καὶ τοῦ Ἀκρίστου, καὶ παππὸς τοῦ Ἡρώος Περγίως, ἀπ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἀργουί Ἀβατιδῆς, Πινδ. Πιν. 8, 55.
Ἀπολδρ. — 2) Τίς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυτιμάχης, Ἀπολδρ. α, 9, 13. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβαντῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀβαί ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 4) Μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ, Ἀπολδρ. β, 5.
Ἀβασχοί, οἱ, ἡ Ἀβατικοὶ κατ' Ἀρρίαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, τανῦν Ἀβχας, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὅρφ. Ἀργ. Α. 754.
Ἀβασηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας. Στέφ. Βυζ.
Ἀβασίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.
Ἀβασκος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἀρρίαν.
Ἀβαστανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 5, 15.
Ἀβατον, τό. Κτίριον ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἐν μεγαλοπρεπῆς μνημεῖον, τὸ οὗτον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἡ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ροδίους. Vitruv.
Ἀβατος, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μάμφδα πόλιν τῆς Αἰγυπτου, σχηματισμένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐλῶν, Λουκιαν.
Ἀββα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνας, Πολύβ.
Ἀβδηρα, τὰ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρα· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, τανῦν, Πολύτι-

- λον. (σπαν. Ἀβδερρον ἐνικ. καὶ Ἀβδερρα, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Heyne ἐν Ἀπολόρ. σελ 371.) ὅθεν ἐπὶ ῥῆμ. Ἀβδερρον, ἐκ τῶν Ἀβδερρον, Λουκ. καὶ Ἀβδερρίτης, ου, ὁ κάτοικος. Θηλκ. Ἀβδερρίτις, ἰδος, ἡ. Ἐτι δὲ Ἀβδερρίτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἀβδερρα χώρα. Ἀβδερρίτικος, ἡ, ὅν, ὁ εἰς τὰ Ἀβδερρα ἡ εἰς τοὺς Ἀβδερρίτας ἀνηκῶν, καὶ Ἀβδερρίκον πάθος, ἀσθενεῖα τις ὁμοία μετὰ περιόδου τινα μανίαν, ἡ ὅποια ἰδίως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀβδερρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, ταύνη Ἀδρα, Στράβ.
- Ἀβδερρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμού ἡ τοῦ Ἑρίμου γεννηθεὶς ἐν Ὀππουνίᾳ τῆς Λοκρίδος, φίλος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύτας εἰς Ὁράκην διὰ τὰ ἀρκάσῃ τὰς ἵππους τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολόρ. β', 5, 8.
- Ἀβελλά, ἡ. Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταύνη Avella-Vecchia. Στράβ.
- Ἀβεντίνον, τό. καὶ Ἀβεντίνος λόφος, Aventinus mons. Ὅρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι κτισμένον ἐν μέρει τῆς Ῥώμης, ἐνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον Ἀλικαρν.
- Ἀβία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τρεφού τοῦ Ἰλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὅποιαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ἰρην, Ἰλ. I, 150. 292 Παισ.
- Ἀβιλά, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φάβριανος ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κατοικ.
- Ἀβίλη, ἡ, = Ἀβιλα.
- Ἀβιληνὴ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀβιλα.
- Ἀβιοί, οἱ. Ἐθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτωᾷ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὁμ. Ἰλ. N, 5. κατὰ Πτολ. εἴπεται τοῦ Ἰμάου ὄρους.
- Ἀβιρτάρης, ἡ Ἀβιρταρος, ὁ. κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν, πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μετὰ τὸν Πτολεμαῖον.
- Ἀβιρτάρης, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Z, 32.
- Ἀβοριγίνες, οἱ. Οὗτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀχαιοὶ κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου, Στράβ. Διον. Ἀλικαρν.
- Ἀβόρρας, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσσοποταμίᾳ ἐκβολῶν εἰς τὸν Εὐφράτην. ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβῶραν, ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, ταύνη, Khabour.
- Ἀβος, ὁ. Ὅρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, ταύνη, Ἀβα ἐπὶ τῆς Τουρκμανίας. Στράβ.
- Ἀβροδάκτας, α καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, ὑποτελής εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Κροίσου ὁμοῦ μετὰ τὸν Κύρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ, Ξενοφ. Κύρ. Παίδ. ε', Τζέτζ.
- Ἀβρέας, ου, ὁ. Μακεδῶν τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ.
- Ἀβρετία, ἡ. Νύμφη τις, ἐξ τῆς ὀνομάσθη ἡ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπαρχία Ἀβρεττινῇ, Σουίδ.
- Ἀβρεττινὴ, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Ἀβρεττιανῇ, Σουίδ. ὅθεν, Ἀβρεττινός, ὁ κάτοικος.
- Ἀβριγκάται, ἡ Ἀβριγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.
- Ἀβροξέλης, ου, ὁ. Ὁράς τις, ἐρμηνεύς τοῦ βασιλέως Σέξου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 6, 43. ἐνθα πρότερον Ἐβρόξελμος ἐγράφτο.
- Ἀβροία, ἡ. Θεσσαλὴ τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.
- Ἀβροκάμης, ου, ὁ (α). Ἀνὴρ τις Πέρσης, παρ' Ἡρόδ.
- Ἀβροκάμας, α, ὁ. Πέρσης, σατραπῆς τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.
- Ἀβρότονον, τό. Πόλις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾷ Σύρτῳ μετὰ λιμένα, Στράβ.
- 2) Ἀβρότονον, ἡ, Θηλκ. κύρ. ὄνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. β', 43.
- Ἀβρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγραφεὺς περὶ ἐσθῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στεφ. — 2) Πάππος τοῦ Ἀκταίωνος, ἰδὲ Ἀκταίων.
- Ἀβρωνύχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδ. 8, 21.
- Ἀβυδός, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισκῶν ἀπέναντι τῆς Σητού, ἐκ ταύτης ἐξεῖνεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισκῶν διὰ τὰ διαβάσας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, Ὁμ. Ἰλ. B, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἀβύδου, καὶ Ἀβυδόσι, ἐν τῇ Ἀβύδῳ, Ἰλ. P, 584. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικος. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαίδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.
- Ἀβύλη, ἡ. Ὅρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἐνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ταύνη Sierra Ximiera, Στράβ. Διον. Περ. 336.
- Ἀβυληξ, ου, ἡ, = Ἀβύλη, Στράβ.
- Ἀβώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὅποιαν ἀγύρτης τις Ἀλεξάνδρος καλούμενος ὑπεκρίθη τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλεῖται αὐτὸν Ἰωνόπολιν, ταύνη Ἰνιμπολί, Λουκ.
- Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ι), ὁ κάτοικος.
- Ἀγαθαρχίς, ἰδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνδολῳ.
- Ἀγαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρε. ἀντί, Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κιόσιος, ἀμάρτας περὶ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Εὐρῶς Θαλάσσης, Λουκ.
- Ἀγαθαρχίς, ὁ. Ναύαρχος Συρακούσιος, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθῆναις, Δημοσθ.
- Ἀγάθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ταύνη Ἀγθή, Στράβ.
- Ἀγασμέρος, ὁ. Γεωγράφος, πιδαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἐν μικρῶν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ἰποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν εὐνοτορῇ.
- Ἀγαθίαις, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήτας περὶ τὸν ἑκτὸν αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικός, συγγραφεὺς τῆς

λαγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (τὸ α ἐν ἀρχῇ εὐρηταὶ καὶ μακρόν ἐν τῇ ἀρσει.)

Α' γ ε θ ἰ ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πανσαν. — 2) Ἰατρός Σπαρτιατὴς ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἐκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Α' γ ε θ β ο υ λ ο ς, ὁ. Κυνικός φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Α' γ ε θ ο α ἰ μ ω ν, ὁ. Μηχανικὴς τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) Ἐτερος χυμικός ἀνμάτας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Α' γ ε θ κ λ ε ι α, ἡ. Μήτηρ Πολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Α' γ ε θ κ λ η ς, ὅου, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν υἱὸς κεραμέως, ὅστις ἐξέωθη διὰ τὸν μετὰ τὸν προτερημάτων νὰ γίνῃ κατ' ἀρχάς ἀρχιτεράτῃος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἐφέτης δὲ μὴ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκιοποίησης καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καταστάσας εἰς τὴν πλεόν ἀπανθρώπων τυραννῶν. Λουκ. — 2) Τίος τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστὴς τις Ἀβδηρίτης, ὅστις προσποιούμενος τὸν μουσικόν ἐν Ἀθήναις εἰδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 816.

Α' γ ε θ ὀ ν ι κ ο ς, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνδελ.

Α' γ ε θ υ ρ ι α, ἡ, καὶ Ἀγάρθιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς ἀριτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, ταῦν, Carlo d'Orlando, Στέφ. Βυζ. Στράβ. ὅθεν Ἀγαθურναῖος, ὁ κάτοικος.

Α' γ ε θ υ ρ σ ο ι, οἱ. Σκυθικόν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανητῆν βίον, Ἡρόδ. 4, 10.

Α' γ ε θ υ ρ σ ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάρθυρσοι, Ἡρόδ.

Α' γ ε θ ω ν, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σοκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἰς ἄκρον ὠρεῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Α' γ α ἰ ο ς, ὁ. Ἡλείος τις παρ' Ἡρόδ.

Α' γ α κ λ ε η ς, ἡος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν ἐπιστῆμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειώως, Ὁμρ. Ἰλ. Π, 517.

Α' γ α μ μ ο ν ὶ δ η ς, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὁμ. Ὀδ. Α, 50.

Α' γ α μ ἔ μ ω ν, ὁ. Τίος τοῦ Ἀτρείως, καὶ ἔχοντος τοῦ Πέλοπος, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλειστήδωνος καὶ ἔχοντος τοῦ Ἀτρείως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν κατὰ παρακλήσιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἤρπατεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιτεράτῃος καὶ ἡγεμὸν τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκῆνας, ἐφρονεύθη

δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικὸς τοῦ Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῆεν ἓνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὁμρ. Ἀπολόρ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμέμνονιός, Ἀγαμέμνονεος καὶ Ἀγαμέμνονιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνήκων, Ὁμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ἐκ τοῦ ἀγαστος κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Α' γ α μ ἔ δ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλλίου, πολυφάρμακος καὶ ἐμπειρὸς τῆς μαγικῆς, Ἰλδ. Α, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στέφ. Βυζ.

Α' γ α μ ἔ δ η ς, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροζοίνου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφεῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ Σησανροφυλάκιον τοῦ Τριέως βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὁμ. Τρυν. Ἀπολ. 296. Πaus. 3, 37.

Α' γ α ν ἰ π η, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Α' γ α π α ἰ ο ς, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὀρεοῦ, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Α' γ α π ἠ ἰ ω ρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχαίου καὶ ἔχοντος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρχαΐδας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἐξήκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609.

Α' γ α π η τ ὀ ς, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγρήψε παραινέτας εἰς ἐβδόμηκοντα κεφάλαια.

Α' γ α π τ ὀ λ ε ρ ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, γενοῦντος ὑπὸ τῆς Πιρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολόρ.

Α' γ α ρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυττανίδος.

Α' γ α ρ η ν ο ἰ, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνδολ.

Α' γ α ρ ἰ ς τ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθόνειος ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδ.

Α' γ α ρ ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ευρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβύλλων εἰς τὴν Μικρασίαν λίμνην.

Α' γ α σ θ ἔ ν η ς, ους, ὁ. Τίος τοῦ Αὐγείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυέστερος βασιλέως τῆς Ἠλίδος, ἐκ τῶν μνηστέρων τῆς Ἑλένης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολόρ.

Α' γ α σ ἰ α ς, ου, ὁ. Στυμφαλῖτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφαλίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ, 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιπύου (ὅστις ὁ τύπος Δωρικ. ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Πηγησίας, ὅπερ κατ' ἄλλους πάντῃ διαφέρων ὄνομα.)

Α' γ α σ ι κ λ ἔ η ς, ὅος, ὁ. Ἀττ. Ἀγασικλῆς, ὅου, ὁ. Ἀλικαρνασσεύ, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδοτ. 1, 144. — 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀμάρτας τὸ 650 περὶ τοῦ ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πριγκλέους, Πaus. γ', 7. καὶ Ἡρόδοτ. δὲ 1, 65 καλεῖται Ἀγασικλῆς, καὶ κατὰ Σουῖδ. Ἀγασικλῆς.

Α' γ α σ τ ρ ο φ ο ς, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρωῶν,

υἱὸς τοῦ Πρίονος, τὸν ὁποῖον ἐφόρευεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, 'Ομ. 'Ιλ. Α, 338-340.

Α'γαυή, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, 'Ομ. 'Ιλ. Σ, 43.

— 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λόκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγυπτοῦ, 'Απολλ. β', 1, 5. εἶδα καὶ 'Αγυή, γέγραπτ.

— 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτοῖσης, Σμελὴ καὶ 'Ιούε, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἰδίον υἱὸν τῆς Πενθέα ἐπὶ τοῦ ἔρους Κυδαίρωνος, 'Απολλ. γ', 5, 2. 'Ησδ. Θεογ. 976. Εὐρπ.

Α'γαυός, οὗ, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, 'Ιλ. Ω, 251. εἶδα Οὐολφ. ἐπιθ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυθνός τις, Δημ.

Α'βατ'ανα, τὰ, 'Ιων. ἀντὶ Ἐβατάνα, ὅπερ ἔρα. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βαταναία κληθεῖσα, 'Ηρόδ. 3, 64.

Α'γγελῆ, ἡ. Δημοὺς καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνηκὼν εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῇ, ὅθεν, 'Αγγεληῖδεν, ἐπιρρμ. 'Ησύχ.

Α'γγενίδας, οὗ, ὁ (ε). Σπαρτιάτης τις, Ξενφ. Ἀγγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Ὀράκης ἀνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ εἰσβάλων εἰς τὸν Στρυμόνα, 'Ηρόδ. 7, 113.

Α'γγουρον ὄρος, τό. Ὅρος κείμενον ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστροῦ (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον, 'Απολ. 'Ροδ. Δ, 324.

Α'γγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλων εἰς τὸν Βρόγγον, ταὺν Δρίνος, 'Ηρόδ. 4, 44.

Α'γδαβ'άτ'ας, οὗ, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περ. 955.

Α'γδίστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυτηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Πασ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὅρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ὁ Ἄττι ἐραστής τῆς Κυβέλης, πῖσαν. τὸ ὡν Δίνδυμα καλούμενον, Πασ. — 3) ἑπών. τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στράβ. ε', 3, 35. 'Ησύχ.

Α'γε'νά'αξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοχρ. Εἰδ. ζ', 52.

Α'γελαδας, α. ὁ. Ὄνομα δύο περιφρήων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιοῦς τοῦ Ἀργεῖων, τῶν ὁποῶν ὁ μὲν ἔδει περὶ τὴν ἐξηκοστὴν πεμπτὴν Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀνδολ. β, 15. ἐστὶ δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Α'γέλαος, ὁ. Ἀττκ. Ἀγέλεως. Τίς τοῦ φράδμονος εἰς τὰν ἐπιστήμην Τρώων, φοιευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, 'Ιλ. Θ, 257. — 2) Τίς τοῦ Δαμάττορος καὶ εἰς τὸν μνηστῆραν τῆς Πηνελόπης, τὸν ὅποιον ἐφόρευον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, 'Οδ. Τ, 321. καὶ Ἀγέλεως, 'Οδ. Χ, 131. 212. 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφαλῆς, ἐκ τοῦ ὁποῦ κατήγετο ὁ Κροῖτος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, 'Απολλ. β', 7, 8. — 4) Τίς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ὁστις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐθανάτωσε τὸν ἰδίον τὸν πατέρα, 'Απολλ. β', 8, 5.

Α'γέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσίνῃ τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ λέγεται ὅτι

ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιφερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ὠδύρετο διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς κόρης τῆς Περσεφόνης. Ἡ δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὴν τῆς κρήνης Καλλιρρόης, 'Ομρ. Τμ. Δημ. 200. 'Απολλ. α', 5.

Α'γελέα, ἡ, καὶ Ἀγελεῖα, ἡ, ἡ. Ἡ τὰς λείας ἄγουσα, ἐπὶ τῆς Ἀθηναίης καὶ

Α'γεληῖς, ἴδος, ἡ. Ἡ ἄγουσα ἡ ὀδηγοῦσα τὰ πληθ, τοὺς λαοὺς, ἐπὶ, καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηναίης.

Α'γηνορέδης, οὗ, ὁ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἀγηνωρος, πληθ. οἱ Ἀγηνορίδαι, ἐκαλούντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Φοιν. 217.

Α'γηνόριος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἀγήνωρος ἡ εἰς τὸν Ἀγήνωρα ἀνήκων, ἔξαιρ. Ἀγηνόριον, τὸ, ναὸς τοῦ Ἀγήνωρος ἐν Τύρῳ, Ἀρρίαν.

Α'γήνωρ, ὀρος. ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσου καὶ πατὴρ Ἀργου τοῦ πανόπτη, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος, 'Απολλ. β', 1, 2. — 2) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυβίας, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τελέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοῖνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποία μυθολογεῖται, ὅτι τῆραςεν ὁ Ζεὺς. 'Απολλ. γ', 1. 2. Εὐριπ. Βακχ. 152. — 3) Τίς τοῦ Πλευρώϊος καὶ τῆς Ξανθίππης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικίστην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πορθέονα καὶ τὴν Δημοκίην, 'Απολλ. α', 7, 7. — 4) Τίς τοῦ Φηγάως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφός τοῦ Προύου καὶ τῆς Ἀρτινῆς, τῆς ὁποίας τὸν ἀνδρα

Ἀλκμαῖον ἐφόρευεν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε οὗτος ἀφῆκε τὴν Ἀρτινὴν καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλιρρόνην, 'Απολλ. γ', 7, 5. — 5) Τίς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νισβῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε μετὰ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, 'Απολλ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Ἀντήνωρος, ὃς ἔλαβεν εἰς Τροία καὶ τῆς Θεανού, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, 'Ιλ. Δ, 467. Α, 59. τελευταῖον δὲ ἐφόρευε ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Πασ. ε', 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγυπτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῦ μνηστευθεῖσα ἡ Ἐνίπη μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόρευεν αὐτόν, Τγίν.

Α'γησανδρίδας, οὗ, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ἔρα.

Α'γησάνδρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἡγήσανδρος, ὁπερ ὄρα. — 2) Περιφρήμος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, ζήτας περὶ τὰ μετὰ τῆς τρίτης ἐκατοταετηρίδος πρὸ Χρ. κατασκευάσας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιοῦς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τῆς παρ' Ὀυκλ. ἡ, 91.

Α'γησίαις, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, Ἡγησίας (ε). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 6.

Α'γηστράτας, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρχεστράτου ἐκ τῶν Ἐπιφύρων Λοκρῶν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἐβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πίνδ. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Α'γησίλαος, ὁ. Ἰωνκ. Ἡγησίλεως, ἐπὶ τῆς Πλούτωνος, Καλμ. Τμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κυρ. ὄνομα. Τίς τοῦ Δωρυσεοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρ-

της ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυστάθηνου, ἀκμάσας περίπου 600 χρόνους πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Τίς τοῦ Ἰπποκράτους βασιλέως τῆς Λακεδαιμόνος, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλιδῶν, πάππος τοῦ Λεωτιλίδου, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 4) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀμίδος τοῦ β'. εἰς τῶν μεγαλύτερων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς ἀνὸν φιλόπατρις· ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰωνῶν, ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγούς αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισεν ἅ κατατρίψῃ ἐξ ὀκλήκτου τοῦ βασιλεῖος τῆς Περσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὁπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκεν ἀτελὴ τὴν ἐπιχειρησιν του, ἐπολέμησεν καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Κορινεῖα τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὥσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς ἑλικίν ὀδονοκίτα χρόνων ἐστρατεύσας εἰς βοήθειαν τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν ἐπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγῆσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγυπτου. Ξενοφ. Ἑγκ. Ἀγηστ. Πλευτ. Ἀγηστ.

Ἀγχισίμαχος, ου, ὁ. Αἰνῶας, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀγεσίμβροτος, ὁ. Ἐμπειρος Ῥόδιος θαλασσιόνος, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνηγῆσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εἰβορίας.

Ἀγησίπολις, ἰδος, ὁ. Τίς τοῦ Παντανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησίλαου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύμπου, ἀπέθανεν ἐνταυθα, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Τίς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀγησιππίδας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγησιππίδας, Σπαρτιάτης φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε', 56. δ' 52. Ἡγησίλαος.

Ἀγησίστρατος, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγησίστρατος, Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Ἀγησσός, ου, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης. Στέφ. Βυζ.

Ἀγητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἐλαβεν ὁ Ἀρίττων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτόν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγήτωρ. Ἐπίδ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διὸς, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πανστ. η', 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ ἡσιφ Κίπρῳ, καὶ Ἀγητόριον, τὸ, ἐσθρὴ πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν θεῶν τούτων, Πανστ.

Ἀγίαις, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγίαις. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρχαδίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περτῶν μετὰ τὴν ἐν Κοναῖξ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β, 6, 30.

Ἀγίαις, ἰδος, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγίαις. Τίς τοῦ Εὐρυστάθηνου, δευτέρου βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ οἰκία τῶν βασιλέων Ἀγιδῶν τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 885 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 304. — 2) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολέμησας τοὺς Ἀθηναίους

εἰς διαφόρους μάχας, καὶ κυριεύσας μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκυδ. Πλούτ. Ἀγηστ. — 3) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἑκγόνος τοῦ Ἀγησίλαου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀπονοὴν ἐχθρὸς, Ἀρίαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐστάθιδου, ὅστις θανατώθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολέμῳ κατὰ τῶν Σκυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 250 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχάς, ἐπανήλθε πάλιν εἰς Λακιστάμονα, ἐνθα θανατώθη τὸ 244 ἔτος. Ἡρόδοτ. εὐρήσκει μόνον ἀπ᾽ Ἀγίος, δ', 45. ἡ δὲ γρῆψή Ἀγίος ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Ἀγκάιος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνομῆς, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρχαδίας, εἰς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν ἄλῃαν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. β, 609. Ἀπολλοδ. α', 8, 2. — 2) Ἡρως τις ἐκ Πλευρώος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγένοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄμαρυγκῆος, Ὁμ. Ἰλ. ψ, 635. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπellaνος ἔφερε μὴν ἀποικίαν Σαρμίων εἰς τὴν ἐμῶνμον νῆσον κειμένην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρῆς Ἀσίας. Εἰς καὶ οὗτος τὴν μετὰ τοῦ Ἰάσιοις Ἀργοναυτῶν Καλλ. εἰς Δῆλ. 50. Ἀπολλ. Ροδ. Α, 185.

Ἀγκας Μάρκιος, Ancus Martius. Ἐκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστῆθη ἐνδοξος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετάς, ἐβασιλεύσε δὲ 24 χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Ἀγκυλίῳν, ὠναι, ὁ. Ἀθηνῶσις τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 1388.

Ἀγκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στραβ. — 2) Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιολογὰ αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σωθεῖται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον· ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ταύτην καλεῖται ἡ πόλις αὐτῇ Ἀγκυρα, ἡ Ἐγκουρ, Anguri· ὅθεν, Ἀγκυραῖς, ὁ κατόικος, Στραβ.

Ἀγκυραι, αἱ. Πόλις μικρᾷ κειμένη μεσογειῶς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδ. Σικελ.

Ἀγκυρῶν πόλις, ἡ Ἀγκυρῶν, ὠναι, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσσίᾳ Αἰγύπτῳ, ὅθεν, Ἀγκυροπολίτης, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγκύωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρχαδίας. τοὺς ὁποίους ἐκβαρύνωσεν ὁ Ζεὺς, Ἀπολλοδ.

Ἀγκῶν, ὠναι, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ταύτην Ἀγκῶνα, Aneona, ἐπὶ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, Στραβ. — 2) Πόλις καὶ ἀξιολογὸς λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδίου ποταμοῦ· ὅθεν, Ἀγκῶνιος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγλαΐα, ἡ (1). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολόρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάρποος καὶ μητὴρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὀμρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιόχον. Ἀπολόρ. β, 7, 8.

Ἀγλαΐς, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλίου, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετον ἀθηφαγίαν τῆς Αἰλίας.

Ἀγλαΐτιδας, οὐ, ὁ. Πέρτης τις παρὰ Ἐσσοφ. Κύρ. Παῖδ.

Ἀγλαοκρέων, οὐτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, παρ' Αἰσχίν.

Ἀγλαοκίχη, ἡ Ἀγλανίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήτορος βασιλέως τῆς Θησσελίας, ἔχοντα τοσαύτην γνώσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀγλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλῶς, ὁ. Πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἐκ τῆς γενοργίας τοῦ ἀγρότου, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπέδειξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖστος ἤρωτήσεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτός αὐτοῦ, Ἀναχάρστ. περιηγ. 4.

Ἀγλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, οὐτος, ὁ. Ὄνομα οὖν περιφημῶν ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐξῆν περὶ τὴν πέμπτην ἑκατομνητηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 76. Πλάτ. Ἰων σελ. 532. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἑκατομνητηρίδα πρὸ Χρ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 743.

Ἀγλαυρίδες, αἱ. Καθ' Ἡνυχ. Ἱέρσαι ἐν τῷ ναφί τῆς Ἀθήνας.

Ἀγλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ἀγραύλου νυμφῆς ταύτην ἡγάγησεν ὁ θεός Ἀρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίπην. Ἀπολόρ. γ, 14, 2. ἐπρόφωρος δὲ εἰσὶν ἐκουσίως εἰς ὕσταν ὑπερτὴν σπατηρίας τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν διαταγὴν χρητμοῦ τινος, οὗ ὁ καὶ ἐτιμύθη μετὰ θανάτου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τὴν ἀνήμερον ἰαὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐφηβοὶ ἀμύνον νύ ὑπερασπισάσθαι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδοτ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Πανσ. α', 18. παρὰ δὲ Δημοφ. παραβ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἀγρραυλὶς ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολόρ. γ, 14, 2.

Ἀγλώμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, παρ' Ἡροδοτ. Ἀγνέσθης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγνίου, ὁ Τίφης, ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ροδ. Α, 105.

Ἀγνίος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Τίφους, Ἀπολόρ. α', 9. καὶ Ἅγιοι ἐκ τοῦ ἀγνός.

Ἀγνόςχη, ἡ. Γυνὴ τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ὄρχισεν νύ μαγεύη τὰς τιχτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαίεοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἱατρῶν, Τρίν.

Ἀγνού κέρα, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξύ Βολβιτίου καὶ Σεβεννιτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀγνούς, οὐτος, ὁ. Δημὸς τῆς Ἀττικῆς, ἀνηκῶν εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, ὅπου φέρεται ἐν ἀφρονίᾳ τὸ ξένρον ἀγνός, ὅθεν, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνούσιος ὦν, Δημ. ἐτι δὲ καὶ δασυμ. Ἀγνούς, Αἰσχίν.

Ἀγνύν, οὐτος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἐκτίσεν τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β, 58, ἔδαν, τὰ Ἀγνύνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγνύνος. — 2) Τῆτος αξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀγνυνίδης, ὁ. Ἐπὶ τῷ καὶ δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, κατηγορητὰς τοῦ Φωκίωνα ὡς προδότην, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα, ὅτε οὗτοι ἐπληροφόρηθησαν τὴν ἀδικον καταδίκην τοῦ Φωκίωνα, τό 318 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀγνὸς α', ἡ. Πολέχωνος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξύ Κιρκίας καὶ Πακτύας, ταύν Μελαγρὰ, Ἡρόδοτ. 7, 58. ἔδαν, Ἀγοραῖος ὁ κίρκιος.

Ἀγοράιος, ὁ. Ἐπώνυμον τῶν Ἀθῶν, ὅσοι ἐπρωστατεῖον καὶ ὑπερασπίζοντο τὰς ἀγορὰς ἢ συνελυτεῖς τοῦ λαοῦ, ἔξαιρ. δὲ τοῦ Διός, Εὐρπ. καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστ.

Ἀγοράκριτος, ὁ. Περίδοξος τις δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, ὅστις διετέλεσεν τὸν Κλέωνα, ὦν πρότερον εὐτελοῦς καταστάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1254. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἐν ἀγάλματι τῆς Ἀφροδίτης εὐρίσκατο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ῥαδιούρτα.

Ἀγοράναξ, αὐτός, ὁ. Ποιητὴς τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, Καλλίμ. ἐπ. 50.

Ἀγορανίς, ἰδος, ἡ. Ποταμός ἐν τῇ Ἰνδιῇ χωρὰ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἀγρα, ἡ καὶ, Ἀγραί, αἱ. Πεῖθον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισφῷ ποταμῷ, εἰσα ἡ Ἀγραὶ Ἀρεως καὶ ἡ Δημήτρα εἰχον ἕνα ναόν, Στρίβ. Παντ. τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρμ. ὡς κοῤῃν.

Ἀγραίς, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτεμίδος διὰ τὸ αἰεὶ ἐν ταῖς ἀγραῖς διαιτῆσθαι, Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 229. — 2) = Ἀγραίς.

Ἀγραεῖς, οἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀγραῖοι, οἱ. Λαὸς τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀγελῷ ποταμῷ, Θουκ. γ, 106. καὶ, Ἀγραῖοι, Πολύβ. — 2) = Ἀγορνοῖ, ἔδανος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στρίβ.

Ἀγραῖς, ἰδος, ἡ. Χώρα τῶν Ἀγραιῶν ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Οὐιδ. γ, 111. παρὰ Στρίβ. ἡ Ἀγραῖς.

Ἀγραύλη, ἡ. Δημὸς καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Ἐρεχθίδαν φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς Ἀγρραυλὸς θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἀρτοκρ. δὲ καλεῖ τούτον Ἀγρρλήν.

Ἀγραυλία, τὰ. Ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγρραυλὸς θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀγραυλὶς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγρραυλὸς οὕσα ἡ καταγεμένη, καὶ Ἀγρραυλίδες παρῶντες αἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς Ἀγρραυλὸς, Εὐρπ. Ἰων 23.

Ἀγρραυλός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κεκρῶφ καὶ ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὸν Βρυσίχθονα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἀγλαυρον, Ἐρ-

- στην καὶ Πάνδοτον, Ἀπολδρ. γ', 13, 2. — 2) Ἀγλαυρος, ὅπερ ὄρα.
- Ἀγρεὺς, ἑως, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποῦ εὐρίσκειτο ναὸς ἐν Μεγάρους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Πaus. καὶ Πινδ. ἐπὶ δὲ ἐπίστ. τοῦ Βίχχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀρισταίου, παρ' Ἀπολ. Ροδ.
- Ἀγριᾶνες, οἱ. Λαοὶ τῆς Θράκης κατοικοῦν περὶ τὸ ἕρος Αἰμον, Ἡρόδ. 5, 16. Θουδ. καὶ Ἀγριᾶνες, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνιβ. 1, 1.
- Ἀγριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θράκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἑβρον, τανὺν Ἑργήνη, Ἡρόδ. 4, 90.
- Ἀγριάσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.
- Ἀγρικὸλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομα. Ἰούλιος Ἀγρικὸλας, Agricola. Ἦπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐσπεσιανοῦ, πενθερός τοῦ περιφημοῦ Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Ἀνθολ.
- Ἀγρίνιον, τό. Πέλις Ἀκαριανικὴ μεταξὺ Ἀχελώου καὶ Εὐνήου ποταμῶν, Πολύβ. — τανὺν, Βραχώρι.
- Ἀγρεόδονες, οὗτος, ὁ. Εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὁβιδ.
- Ἀγρεόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλαμῶν ἐγέννησε τὸν Οἰχυριν Θράκα, κατ' Ἀπολδρ. α', 3. Ἀργιόπη, Πaus. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφῆος κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. γ', ἄλλως δὲ συνιᾷ. Εὐριδικὴ λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀγχιόρος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μητὴρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.
- Ἀγριος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολδρ. β', 5, 4. — 2) Εἰς τῶν Ἰγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐπὶ τῶν Μοιρῶν διὰ συνήθων ῥοπαλίων, Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 3) Τίς τοῦ Πορθαόου καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἀλκαδίου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερπίτου, Ὀρχηστου, Προδίου, Κιλέντορος, Μελανίππου καὶ Λυκαπέως, οἵτινες διώξαντες τὸν θεῖον αὐτὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα τῶν Ἀγριων, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 117, Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 4) Τίς τοῦ Ὀδυσεῦς καὶ τῆς Κίρης, Ἡσδ. Θεογ. 1013. — 5) Ἐπίστ. τοῦ θεοῦ Πανός.
- Ἀγρίππας, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχάς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, εἰδιορίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα βασιλέως τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., εὖτα βασιλεύσας ἐπτά χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ πρώτου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆρεσεν ἀπ' αὐτὸν ὁ Καίσαρ Κλαύδιος· ἐνωθεὶς δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐσπεσιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἄλυσιν τῆς Ἰερουσαλῆμ, ἐκείθεν δὲ ἔλθων εἰς Ῥώμην ἀπέθανεν ἐβδόμηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.
- Ἀγριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐίφαιου καὶ τῆς Καικιλίας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχάς εἰς θυγατέρα τὸν Τιβέριος, εἰτα ὁμοῦ, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐγκατέλειπεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θυματοῦσα ἐξισιρέτως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πόλιν τὸν ἀνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς προτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ· γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μητὴρ τοῦ Νέρωνος, φιλόδοξος καὶ εἰς ἄκρον τυραννικὴ, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς. Τακτ.
- Ἀγριώνιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Βίχχου, καὶ Ἀγριωνία, τὰ, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου περὶ τοῦ Ὀρχομενίου, Πλούταρχ. Συμπ.
- Ἀγροῖα, οὗς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. γ', 31.
- Ἀγροτέρα, ἡ· ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.
- Ἀγρων, ὠνος, ὁ. Τίς τοῦ Νίνου καὶ ἐκγονος τοῦ Βηλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ἡρόδ. 1, 7, 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλνυριῶν κατὰ τὸν πρώτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.
- Ἀγυιεύς, ἑως, ὁ, ἡ Ἀγνιάτης, ου· ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγνιῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἀργεῖ, καὶ ἐν Ἀθῆναις, Πaus. α', 32.
- Ἀγυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἑτρούριαις ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελαγίων, ὕστερον Κιρῆς, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε, 2, ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικος, Ἡρόδ.
- Ἀγύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ
- Ἀγύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Συμεῖου ποταμοῦ, πατρὸς τοῦ ἱστορικοῦ Διαδόχου τοῦ Σικελιώτου, τανὺν Philippo d'Argiro, Διοδρ. Σικ. ὅθεν, Ἀγυρναῖος, ὁ κάτοικος.
- Ἀγύρριος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθῆναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροισμένων Ἀθηναίων, εὐνοήθη τοσούτου ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρατυβούλου εὐλεξαν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀγριτοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστφ. Βατρ. 368, Ἐκκλ. 184, παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀγυριος.
- Ἀγχαρίας, ους, ὁ. Πέρσης τις παρ' Αἰγυ.
- Ἀγχεσμός, ὁ. Μικρὸν ἕρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Πaus.
- Ἀγχιᾶλεια, ἡ, = Ἀγχιᾶλη, ἀριζμ. 1. Διον. Περ. 875.
- Ἀγχιαλεύς, ἑως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀγχιᾶλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιᾶλης, Στέφ. Βυζ.
- Ἀγχιᾶλη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποῦ ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ' Ἀρρίαν. καὶ ἡ Ἀγχιᾶλος· 2) πόλις μικρᾶ τῆς Θράκης κειμένη παραδελασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μετὰ τῶν πόλεων Μηνημβρίας

- καὶ Ἀπολλωνίας, τανῦν Ἀρχίαλος, ἡ, κοινοτρ. Ἀχιλοῦ, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀρχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφητις, Ἀπολ. Ροδ. Α., 1130.
- Ἀρχίαλος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε. 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμόντις τῶν Φαίαιων, Ὀδ. Θ, 112.
- Ἀρχίαλος, ἡ, = Ἀρχιάλη.
- Ἀρχιμόλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀτιέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρότ.
- Ἀρχινόος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νεΐλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β', 1, 4.
- Ἀρχιος, ου, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, οἱ ὅποιοι ὤρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλεῖος εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολδρ. β', 5, 4.
- Ἀρχιρόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίπου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριφεν ἡ Βριτόμαρτις καὶρόν τινα, Ἀντ. Διδ. 40.
- Ἀρχίστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος· μετὰ τὸ νῆ ἦτον δὲ πολλὰ ὠραίος, ἡ δὲ Ἀφροδίτῃ ἐρχομένη σιευρεθῆ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μεσητείας τῆς αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναπαντήσεώς των· ὅς δὲ ἐκυριεύη ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνείου ἀπέθανε κατ' ὁδόν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῇ νήστου Σικελίας, Ἡτ. Θεογ. 1009. Ὀμ. Ἰλ. Β, 819. Ἡμ. Ὀμ. Α. 45. 2) Σικυνώιος, πατὴρ τοῦ Ἐχέπλου, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 295.
- Ἀρχισία, ἡ. Ὀρος τῆς Ἀρχαδίας μετὰ τῷ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Πανστ. Ἀρχ.
- Ἀρχιστεῖδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχίστου, ὁ Αἰνείας, Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 754. ἐτι δὲ, ὁ Ἐχέπολος, Ἰλδ. Ψ, 295.
- Ἀρχιτεία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κλερμβρότου βασιλέως τῆς Σπαρτίας καὶ μήτηρ τοῦ Πανσανίου, ὅστις ἐπολεμήσε τούς Πέρτας εἰς τὰς Πλαταιάς, περὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην τῆς, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν τῆς εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἑλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορ. Νέπ. Πανστ. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀρχιτεία, Πλούτ. Διοδ. Σικ.
- Ἀρχιός, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαϊδὸς λίμνης, Στράβ.
- Ἀρχουρος, ὁ. Τίος τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ρίψθεις ἀκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ τὴν σωσὴν τὴν χώραν ἀπὸ τῶν ἐπαπειλούμενων καταπονησμένων, Πλούτ. καὶ Ὀπίαν.
- Ἀδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἰδριεύς βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. σ, 23.
- Ἀδαί, αἱ. Μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.
- Ἀδαδάτη, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.
- Ἀδάμας, αὐτός, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτημῶν Τρωῶν, υἱὸς τοῦ Ἀΐου, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, Πτολ.
- Ἀδάμαστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδου ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ἰδε Ἀχαιμενίδης.
- Ἀδανα, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου κληθεῖσα, Ἀππιαν. ἐξεν Ἀδανεύς, ὁ κατοικῶν.
- Ἀδάτος, ὁ, ἡ βέλτιον Ἀδάτος, Μακεδῶν τις παρ' Ἀρρίαν.
- Ἀδούας, α, δ· ἰδε Ἀδός.
- Ἀδέας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἀδέης. Σικυνώιος τι.
- Ἀδεΐμαντος, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις, Σμ. ἐπ. 52.—2) υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναντιμάχετο μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, καὶ ἡττώσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. Ἀριστ. Βατρ. 1513.—3) ναύαρχος τῶν τῶν Κορινθίων, Ἀλ.—4) υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Ἀθηνῶν, Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315.—5) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνα, Πλάτ. Πολ.—6) πῖσαν ἀδελφὸς Γλαυκῶνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαιάρχου, Πλαύτ. Παρμ. σελ. 126.
- Ἀΐδης, ου, δ, ποιητικ. Ἀΐδης, ου, καὶ Αἴς, ἰδός, καὶ Αἰδωνεύς. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεὸς τῆς ἔχει τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅσαι μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλως καὶ Πλούτων καὶ Ὀρκος ἀνομάζετο, ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐδόξαζον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὀμ. Ἰλ. Ο, 187. Ἡτ. Θεογ. 455.—2) εἰ δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Αἰδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βασιλεύων τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμεινον αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦν δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ σφανὴς ἀπέχων τοσούτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὕτη ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλὰς, Ἀπολδ. Δουκ.
- Ἀδαβηνή, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μετὰ τῶν ποταμῶν Δύου καὶ Κάπρου, Στράβ.
- Ἀδαβηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀδαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδ.
- Ἀδιάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαιμόνου, Ἀπολδρ.
- Ἀδικρᾶν, ἄνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, Ἡρότ.
- Ἀδματος, Δωρικ. ἀντὶ Ἀδμητος, Πίνδ.
- Ἀδμητη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡμ. Ὀμ. Δήμ. 421. Ἡτ. Θεογ. 349.—2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύδου καὶ τῆς Ἀντιμαχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸν ζωτήρα τῆς βασιλείας τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτης, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκ τοῦ Ἀρσῆς, Ἀπολδρ. β', 5, 2.
- Ἀδμητος, ὁ. Τίος τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκίπτην θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὅστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἀδμητος ν' ἀποθῇ ὑπὸ βαρείας ἀθανείας, αὕτη ἀπο-

σφεραν την ζωήν της εκουσίως υπέρ της σωτηρίας του αγαπητού της συζύγου. Προς τόν Αΐμνητον τούτον είχαν έλθει ο Απόλλων ότε έώρισθη εκ του ουρανού διά τόν φόιον τών Κυκλώπων, και έβσκε ταί ποίμνια αυτού. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 714. 'Απολλρ. ά, 9, 14 — 15. — 2) βασιλεύς τών Μολοσσών εν 'Ηπείρo, όστις υπεδεχθη τόν Θεμιστοκλέα ότε ούτος έφυγεν εκ τών Αθηών, Θουκ. α, 136.

Α'δ'ό ας, δ. Πολύβ. και

Α'δ'ού ας, α, δ, Addua. Ποταμός της Γαλλίας, όστις εκβάλλει εις τόν Ρ'οδανόν, τανύν Αϊνη, Αϊν. Στρβ. — 2) ποταμός εν τη άνω Ιταλία ενβάλλων εις τόν Πάδον, τανύν Α'δ'ό ας, Πολύβ. και Α'δ'ό ας, Στράβ.

Α'δ'ού λ ας, α, δ, Adula. 'Η ύψηλοτέρα και άπότομος ράχis τών Άλπεων ορέων παρά τη χώρα τών Ελβετών, τανύν, άγιος Γοττάρδο, και Φούρα κολουμένη, Στράβ. δ.

Α'δ'ου λ ις, ή. Πόλις επίσημος της Αιθιοπίας μελιμένη και έμπορίον, Πλίν.

Α'δ'ού σ ι ος, δ. Πέρσης τις παρά Ξενφ.

Α'δ'ραϊ σ τ α ι, δ. Μικρότης Λαός εν τη 'Ινδική χώρα, 'Αρρίαν. και 'Αδρηται παρά Διοδρ. Σικ.

Α'δ'ρα μύ τ τ ι ο ν και 'Αδραμύτιον, τό, Adramyeteum. Πόλις επίσημος της Μυσίας εν τη Μικρά Ασία επί του ορεινού κόλπου, τανύν 'Αδραμύτι, Στράβ. παρ' 'Ηροδτ. και 'Ατραμύτιον. και Θουκ. Ξενφ. όθεν 'Αδραμυττηνός, ή, όν, ό, τριεναίεις 'Αδραμυττειού, και ό κατοικ. Στράβ.

Α'δ'ραν όν, τό ('Αδρανόν, Στέφ. Βνζ.) Πέλις μετόγιος της νήτου Σικελίας περί τό όρος Αϊνινη τανύν Aderno, Διοδρ. Σικ. όθεν 'Αδρανίτης, ό κάτοικ.

Α'δ'ραν ός, δ. Θεός τις λατρευόμενος εν Σικελία, π.δαν. ο 'Ηλιος, Πλουταρ. Τιμ. — 2) ποταμός ρέων παρά τη πόλει 'Αδρανόν.

Α'δ'ρά σ τ ε ι α, ή, 'Ιωνκ. 'Αδρήστεια. 'Επιθ. της θαλά Νεμέας, κληθείσης ούτω από τόν ναόν τόν όποιον άνήγειρεν προς τιμήν αυτής ο 'Αδραστος, Στράβ. και Πλουτ. ύστερον δε διά τό μη άποδιδράσκειν αυτήν, Εύρ. 'Ρήτ. 342. επεκαλούντο δε αυτήν υπό τούτο τό όνομα. ότε ήθελον νά δειξωσιν έαυτούς αλώους έγλήματος, λέγοντες, προσκυνώ την 'Αδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 και, απείη ή 'Αδράστεια, Πλουτ. — 2) Θυγάτηρ του Μνημιστού βασιλέως της Κρήτης εις την όποιαν λέγεται ότε ή Ρ'έα έδωκε πρώτον τόν Δία νά τόν αναδρέψη, 'Απολλρ. α, 1, 6.

Α'δ'ρά σ τ ε ι α, ή. Πόλις της μικράς Μυσίας επί της Προποντίδος, ανατολικώς του Λαμψάκου, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 828. — 2) Τό της 'Αδραστειας πεδίον, χώρα της μικράς Μυσίας περιλαμβάνουσα τας πόλεις 'Αδράστειαν, Πάριον και Πρίαπον, Στράβ. ιγ'.

Α'δ'ρά σ τ η, ή, 'Ιωνκ. 'Αδρήστη, ή. Θεράπεινα της 'Ελένης, 'Ομ. 'Οδ. Λ, 123.

Α'δ'ρα σ τ ι δ ης, ου, δ. Τίος του Α'δράστου, δ Αιγιαλέως, Πινδ. —

Α'δ'ρα σ τ ι ν η, ή, 'Ιωνκ. 'Αδρηστίνη, Θυγάτηρ του Α'δράτου, ή Αιγιαλεια, 'Ομ. 'Ιλ. Ε, 412.

Α'δ'ρα σ τ ος, δ, 'Ιωνκ. 'Αδρηστος. Τίος του Τα-

λαού και της Λυσιμάχης, βασιλεύς του 'Αργου, και πατήρ της 'Αργείας, 'Ιπποδαμείας και του Αιγιαλούς. διωχθείς δε εκ του 'Αργου ήλθεν εις Σικυώνα, όπου διεδέχθη τόν Σπρίον παρ' του πάππου του Πολύβου, και έστύτησε τούς Πυθικούς άγώνας, Πινδ. Νεμ. 9. 30. υποδεχθείς εις την αυλήν του τόν Τυδεα και τόν Πολυνείκην φεύγοντας εκ της πατρίδος των, ύπανδρευσε την μιν 'Αργείαν μετά του Πολυνείκου, την δε 'Ιπποδάμειαν ή Δηϊπύλην μετά του Τυδεως. είτα εκτρατεύσας κατά τών Θηβών διά νά άποκαταστήση τόν Πολυνείκην επί του πατρικού Σπρίου και νικήσει, μόλις διεσώθη μόνος, χήσας τόν Πολυνείκην και τόν υιόν αυτού Αιγιαλέα εν τη μάχη, 'Ομηρ. 'Ιλ. Β, 572. 'Ηροδτ. 5, 67. 'Απολλρ. α, 9, 13. έτιμήθη δε μετά θάνατον ο 'Αδραστος ως 'Ηρωις με θείας τιμής διά τας φιλανθρωπίας αυτού και γενναίας πράξεις. — 2) Πατήρ της Ευρυδίκης μητρος του Λαομέδοντος, ό κτίσας την πόλιν 'Αδράστειαν εν τη μικρά Μυσία, 'Απολλρ. γ, 12, 3. — 3) Τίος του Πολυνείκου και έχοντας του 'Αδράστου, Πλουτ. — 4) Τίος του μάντεως Μέρωπος, σύμμαχος τών Τρώων, φονευθείς εν τη μάχη υπό του Διομήδους, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 830. — 5) Τίος του Γορτίου εν Φρυγία, όστις καταφυγών εις τόν Κροϊόν βασιλέα της Λυδίας έθανάτωσεν εξ άποτυχίας τόν υιόν αυτού 'Ατυν εν τη Θηρα, είτα έφονεύθη και ούτος ιδιοχείρως, 'Ηροδτ. 1, 35 — 6) 'Αδραστος ο Μελίγης, όστις αναμφιβ. ο περιβόητος 'Αθηναίος ρήτωρ 'Αντιφών ο Ραμνούσιος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 249. — 7) Φιλόσοφος περριπατητικός εξ 'Αφροδισιάδος πόλεως της Καρίας, ζητάς περί τας άρχάς της δευτέρας έκατονταετηρίδος από Χρ. γράφας »Περί της τάξεως τών 'Αριστοτέλους βιβλίων και της αυτού φιλοσοφίας» παρά Σιπλικ. όθεν 'Αδράττειος, ου.

Α'δ'ρή σ τ ε ι α, 'Αδρήττη, = 'Αδράστεια.

Α'δ'ρη σ τ α ι, οι = 'Αδραϊται

Α'δ'ρία, ή, Adria ή Hadria. Πόλις της παλαιάς Γαλλίας επί του Ταρτάρου ποταμού, ήτις και 'Ατρία έλέγτο, τανύν Adria, Στράβ. — 2) πόλις τών Πινεντιών επί του Ουομάνου ποταμού, π.δαν. τανύν Allri, Στράβ.

Α'δ'ρ ι α κ ός, ή, όν, του 'Αδρίου, 'Ανθολ.

Α'δ'ρ ι α ν ός, ή, όν, και 'Ιωνκ. 'Αδρηανός. 'Ο 'Αδριανός πόντος, ή 'Αδριατική θάλασσα, 'Ανθολ. — 2) Ουσ. κυρ. 'Ονομ. Αίλιος 'Αδριανός, Hadrianus. Αυτοκράτωρ της Ρώμης γεννηθείς εν τη 'Ισπανία, και άναβάς εις τόν Σπρίον τό 870 έτος από κτίσ. Ρώμ. άνήρ με μεγάλας και έξοχους άρετάς, χαρακτήρα δε μάλλον τυραννικόν ήγάπα πρό πάντων τας ώραιάς τέχνας και τας μαθήσεις, δι ό και άνήγειρεν εις διάφορα μέρη πολλά και έπωφελη καταστήματα, εξαίρετως δε διατρέψας εν Αθήναις πολύν χρόνον εκόσμησε με λαμπράς οικοδομάς την πόλιν ταύτην. μετά μίαν βασιλείαν είκοσι και ενός χρόνων απέθανε τό εξηκοστόν δεύτερον έτος της ηλικίας του. — 3) Τύριος ρήτωρ και σοφιστής χήσας κατά τόν 180 χρόνον από Χρ. εν Αθήναις, είτα εν τη Αύλη τών Ρωμαίων Αυτοκρα-

- τόριον Μίριου Αυριλίου και Κομμόδου. — 4) Κίτοικοι τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολύβ.
- Ἀδριανού Ὁῦραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυστίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀδριανού.
- Ἀδριανού πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἑβρου Πισταμῦ (Μαρίτζα) ἀρχαιοῦσιν Ὀρεστιάς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπόλις, ὁ κατὰ.
- Ἀδρία, ου καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίας, Adria καὶ Ἀδριατικός κόλπος. Κόλπος τῆς Μετογείου θαλάσσης μεταξύ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, τανὺν Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ Ἀδριατικὴν πέλαγος, Ἡρόδ. 1, 163. Στράβ.
- Ἀδριαέ, ἄσος, ἡ. ταυτόν τῷ, Ἀδριατικῇ. Ἡ Ἀδριαέ ἄλμη, Δοντ. Περ. 92.
- Ἀδριατικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Ἀδρία, Ἀδριατικός μυχός, Πολύβ. αἱ, κόλπος, Στράβ. ταυτόν τῷ, Ἀδριατικῇ θάλασσῃ.
- Ἀδριηνός, Ἰωνικ. ἀντί. Ἀδριανός.
- Ἀδρίας, εἰς, ὁ, Ἰωνικ. ἀντί. Ἀδρία.
- Ἀδρυμήτον, τό, Δίων Κρίτ. Ἀδρυμήτος, ἡ, Πλουτάρ. Ἀδρυμή, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρυμής, ἡ, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, τανὺν Μαχουμέττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.
- Ἀδρυμαχος, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Μαχλίων ἐν τῇ Σινδία, Δουκ.
- Ἀδρυμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λυβίας συνορευτὸν μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἡδὴ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 4, 163.
- Ἀδύτη, ἡ. Μία τῶν πενήντονα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύτατα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Μετάνην, Ἀπολόρ. β', 1, 5.
- Ἀδων, ὁ, = Ἀδωνις.
- Ἀδωναίη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς δῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδωνίδος ἐραστοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.
- Ἀδωνιάς, ἄσος, ἡ. = Ἀδωναίη, Νόν.
- Ἀδωνίος, ἱα, ἰον. Τὸν Ἀδωνίδος, ἡεῖς τὸν Ἀδωνιήνην, ἀφιερωμένος, καὶ, τὰ Ἀδωνία, ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀδωνίδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἡεῖς διήρπει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐφυλάττετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 410.
- Ἀδωνις, ἴδος, ὁ. Κατ' Ἀπολόρ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεδάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλῆντος βασιλέως τῆς Κύπρου κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὁσίαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύρρας· μετὰ τὸ νά ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὠραῖος ἡγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἡκολούθει πανταχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπητὰς διὰ τούτων τὸν ἔρωτα, ἡεῖρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐθήρσεν, ἀπὸ τὸν ὅποιον πληγωθεὶς θανατηφόρος μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀπορρέον αἷμα τὸν μεταβάλειν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνη, Θεοφρ. Εἰδ. α', 103. Ἀπολλ. γ', 14. — 2) Ποταμός τις ἐν τῇ Φοινικῇ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, τανὺν Ἰβραὺ Πασχιά, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδωνίδος κηποι, ἐλέ-
- γοντο ἀγγεία τινα πῆλινα, εἰς τὰ ὅποια φυτεύοντες διάφορα ἄνθη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νά ἀναδύσωνται πρῶταίτερον καὶ ἐφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐωρτάζοντο τὰ Ἀδωνία ὡς σύμβολον μιᾶς προύρου παραμῆς καὶ ἀπανθήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 276.
- Ἀέθλιος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰθλίου, ἡ κατ' Ἀπολόρ. α', 7, 5 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογονίας, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμῖονος.
- Ἀείμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Παντανίου ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μαχομένων, φονεύτας τὸν στρατηγὸν τῶν Περτιῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδ. 9, 64.
- Ἀελλόπους, ὁδος, ἡ. Μία τῶν Ἀρπύων, θυγατὴρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἡέκτρως, Ἀπολόρ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἰριδος.
- Ἀελλός, οὗς, ἡ (α). Μία καὶ αὐτῇ τῶν Ἀρπύων, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡρόδ. Θεογ. 207. Ἀπολόρ α', 2, 6.
- Ἀερόρακες, οἱ Κίτοικοι τοῦ Ἡλίου, κομμ. πεπλατημένον ὄνομα παρὰ Δουκ. Ἀληθ. Ἰττορία α', 16.
- Ἀεροκώνωπες, οἱ ὠτάυτ. ὑπὸ Δουκιαν. ἐπιπλατμ. κάτοικοι τοῦ Ἡλίου, αὐτόθι.
- Ἀερόπῃ, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κιτρώως καὶ ἔχουσα τὸν Μίωνος δαυτέρου, ἡεῖς, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρώως, ἡ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Πλεισθένους ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μεγέλαον, Ἀπολόρ. γ', 2, 1. Εὐρπ. Ὀρέστ. 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκάδας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀέροπον, Πανταν.
- Ἀέροπος, ὁ, Ἰωνικ. Ἡέροπος. Τίς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παντ. α', 41. — 2) Τίς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἐνθα Ἡέροπος κεῖται. — 3) Τίς τοῦ Ἡρακλείου Τημενίου ἐξ Ἀργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἤλθεν εἰς Μικεδονίαν καὶ ἐβόσκει τὰς βοῦς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, Ἡρόδοτ. 8, 137.
- Ἀέτιος, ου, ὁ. Ἰατρός ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζῆσσις εἰς Κωνσταντινουπόλιν περὶ τὰ μέσση τῆς ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἱατρός ἐν τῇ Αυτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε βιβλία ἱατρικὰ ἐκατάδεκα, ἡεῖς συλλογὴν τῶν περιεργότερων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἱατρικῶν συγγραμμάτων.
- Ἀετίων, ἄνους, ὁ. Περιφημὸς τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δουκιανοῦ, Δουκιαν. Εἰκ. 7.
- Ἀζάης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήτου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.
- Ἀζάμορα, τὰ. Κορυφὴ ὄρους τινοῦ ἐπὶ τῆς Καταονίας ἐν Ηλικίᾳ, ἐνθα ἦν καὶ ἐν φρούριον οχυρόν, Στράβ. β', 2.
- Ἀζάν, ἄνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζήν. Τίς τοῦ Ἀρχιδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλειτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκადίας, τὸ ὅποιον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παντ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀζᾶνς, οἱ, Ἴωνικ. Ἀζήνης. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀζᾶνς, εὐς, ὁ. Εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευτάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδ. 7, 66.

Ἀζανία, ἡ, Ἴωνικ. Ἀζηνία. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, Πανστ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀζάνιος, ἰα, ἰον, Ἴωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὢν, ἡ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικός, Γαλλ.

Ἀζανίς, ἰδος ἡ, Ἴωνικ. Ἀζηνίς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζανίας οὐτά, κορη Ἀζανίς, ταυτόν τῳ, νύμφη Κορωνίς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὀμρ. Ἰνν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἡ διότι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς Ἰσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἡ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ τῇ ἄνθου τοῦ χώρα ταυτόν τῳ Ἀζανία, Στράβ.

Ἀζανοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ἱβ'.

Ἀζείδωρ, ου, ὁ. Πατριωνυμ. Τίος τοῦ Ἀζέως, ὁ Ἀκτωρ, Ὀμ. Ἰλ Β, 513.

Ἀζέμελκος, ου, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, Ἀρρίαν.

Ἀζέυς, εως, ὁ. Τίος τοῦ Κλυμίνου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφός τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀκτωρος, Πανστ.

Ἀζήν, ἦνος, ὁ. Ἴωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδ.

Ἀζηνία, ἡ. Χωρίον καὶ ὁμός τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποδωρονίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. Ἀρποκ. ὅθεν, Ἀζηνιεύς, εως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἴωνικ. ἀντὶ Ἀζανία

Ἀζηνίος, ἰα, ἰον, Ἴωνικ. ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἀζιλίς, ἰδος, ἡ. Ὅρος καὶ ποταμός ἐν Λιβύῃ, Κλλμ. Ἰνν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πίθαν. = Ἀζίρις.

Ἀζίρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύας ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατίας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἀζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Στράβ. ἡ'.

Ἀζώτορ, ἡ, Ἀτδόθ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἀζωτός, ταῦν χωρίον Ἐπιδούδ καλούμενον, ὅθεν, Ἀζωτίος, ὁ κάτοικος.

Ἀηδών, ὄνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρους, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ζησοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἰτυλον, φρονήσασα δὲ τὴν Νόβην διὰ τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, ἡδύλησε καὶ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσέχιας ἐφόινεσε τὸν ἰδικόν τῆς Ἰτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνίον, καὶ καζημένη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐθρήνηε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Ὀμήρ. Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀηδωνίς, ἰδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, πίθαν. ἡ τοῦ Ἡρόδ. Πλατέα, Πτολ.

Ἀθαμᾶνες, οἱ, ἑνικ. Ἀθαμάν, ἄνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικούντες πρότερον ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίων ἦλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον

τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. ἡ, 6. Πολύβ.

Ἀθαμανία, ἡ. Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὅρους Πίνδου, Στράβ.

Ἀθαμάντιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἡ εἰς τὸν Ἀθαμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Ἀθαμάντιον πεσὶον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὶ τὴν Κοπιίδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμης, Πανστ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 265. —

2) ἡ Ἀθαμαντία χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Ἄλυν πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμης, Στρίβ. ἰ. Ἀπολ. Ροδ. 516. ἰδε Ἀθάμης.

Ἀθαμαντίς, ἰδος, ἡ. Πατρων. τῆς Ἑλλης θυγατρός τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰσχ. σελ. 64.

Ἀθάμης, ἄντος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ ἐγγονοῦ τοῦ Ἑλλήνο· κατ' ἀρχὴς ἐβάσιλεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φαίδον καὶ τὴν Ἑλλην. εἶτα δὲ ὑπαδρευθεὶς τὴν Ἰνώ, ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λεάρχον καὶ Μελικέρτην καὶ τελευταῖον τὴν Θεμιστώ θυγατέρα τοῦ Τυφῶος βασιλέως τῶν Λαπίων μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἐρυνδιον, Σχονεῖα καὶ Πῶων, Ἀπλδρ. α, 9, 2. γ, 4, 3. Ἡστ. Ἀσίδ. Ἀθανάσιος, ὁ. Γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ 296. ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτόθι, ὑπερασπιζόμενος μὲ θεῖον ζῆλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἐβδόμημοστον ἐβδόμον χρόνον τῆς ηλικίας του.

Ἀθασίς, ὁ. Ποταμός τῆς ἀρκτωῆς Ἰταλίας, ὅστις ἐνούμενος μετὰ τοῦ Ἰσάρου ἐβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ταῦν Ἀδίζης, Adige ἢ Etsch.

Ἀθηνᾶ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἴωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρκ. Ἀθίνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς, τὴν ἑποῖαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκα τοῦ Μῆτιν ἐγκυον οὕταν· γεννηθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην ἐν Λιβύᾳ, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη Τριτωνία καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεᾷ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέτεως, καὶ ἐστάθαι ἐφευρετικῆς διαφορῶν χρησίμων ἐργασιῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθούσα δὲ εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πισειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ποῖος ἐκ τῶν δύο ναὶ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν κἀμόντου πρῶτον ναὶ ἀναβαστήσῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν ἐν τῇ Ἀκροπόλει δ-ερίκρηται αὐτῆς ναὸς παρθενῶν, καὶ ἐωρτίζοντο πρὸς τιμὴν τῆς τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πενταετίαν. Ἀπολδρ. Ἡστ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1320. 2) = Ἀθῆναι, Ὀμ. Ὀδ. Η, 80.

Ἀθηναγόρας, οὐ, ὁ. Ἰωνκ. Ἀθηναγόρης. Μιλησίης, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περί τῃν δευτέρᾳ ἐκατονταετηρίδᾳ ἀπὸ Χρ. διδάχθεις εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράσας Ἀπολογία τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρηλιον καὶ Κορμόδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηναῖδας, οὐ, ὁ. Ἰωνκ. Ἀθηνάδης. Τραχινίως τις, ὅστις φονεύσας τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 213. — 2) Σικυνώνστις. Ξενοφ.

Ἀθῆναι, αἱ, Διορκ. Ἀθῆναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαί, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐν ταῦτα ἐπὶ τῇ Ἀκροπόλει, Κεχροπίας τὸ πρότερον καλουμένη. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησεως καταστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον ἐπεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἑκατοὶ ἰδίους νόμους καὶ ἴδιαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταθίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικῆς καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, ταῦτα ὅσα ἐκτείνοντο εὐς τῆς θαλάσσης, τὸ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἦν κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων εἴχετε πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως διαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὅποια ἦσαν, ὁ Κολωναίος κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμαι μεσημβρινῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμικός δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανὸς πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς καὶ δώδεκα πύλαι. Ὁ μεγαλύτερος τῶν λιμένων τῆς ἦν ὁ Φαληρεὺς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειριεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνείχετο ἡ Μουνυχία, ὃν ὁ εὐχρηστώτερος καὶ προσφανεύστερος με ἦν ὁνομαζόμενος ἐπ' αὐτοῦ πόλιν, ἐνθα ἐγένετο μέγα ἐμπόριον. Ταῦν Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέτερα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθήνησις, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθήνησεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Διον. Στράβ. — 3) καὶ ἐτέρα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀθηναῖα, τά. Ὄνομα διαφόρων εὐρωτῶν ἐν Ἀθῆναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἔξαιρ. δὲ — Παναθηναία, Πλούτ.

Ἀθῆναιον, τό, κυρ. ὁ. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνασίοντι ἐν Ἀθῆναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεᾶν ταύτην. — 2) ὡς Ἡύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Πανσ. ἡ, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπειρῷ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ. ἰ. — 4) Λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναῖον ἢ Σινδοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρριαν. περιπλ. ταυρὸν Σουγδαία.

Ἀθηναῖος, αἱ, αἰον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀθηναῖος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντι-

γόνου. — 2) Λακεδαιμονίος τις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθῆναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτειος ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς, ζήσας περί τῆς ἀρχῆς τῆς τρίτης ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἐν συμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δεικνυσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Δεικνυσοφιστής.

Ἀθηναῖς, ἰδός, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Ἀθηνῆναι, ὄνος, ὁ. Ποιητῆς κωμικὸς τῆς μεσαιᾶς Κωμωδίας παρ' Ἀθῆν.

Ἀθηνόδαρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρτοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Κορδύλιον ἐπικαλούμενος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐλικίου, Στράβ. — 2) ἑτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὸν ὅποιον οὗτος ἐνεμπιστεύσῃ τὴν ἀνατροπὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου τοῦ Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφορῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανὲν. Αἴλιαν. ποιη. Ἰστ. ἰβ', 25.

Ἀθηνόκλης, ὄνος, ὁ. (τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος) Ἑλληνικ. Ὄνομ. παρὰ Στράβ.

Ἀθηνόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Ἀθλίβρις, — Ἀθριβρις.

Ἀθμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Κεχροπίδα φυλὴν, Ἠτύχ. ἐπὶ δὲ καὶ Ἀθμονον, παρὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, ἔως, ὁ κάτοικ. Αἰσπφ. Εἰρ. 189.

Ἀθόως, ἐπικ. ἀντὶ Ἀθως.

Ἀθριβίς, ἡ, καὶ Ἀθαριβίς, καὶ Ἀθλιβίς παρὰ Στεφ. Μητροπόλις τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανὺν χωρίον Ἀθρίβ λεγόμενον, Πτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομός. Ἡροδ. 2, 166.

Ἀθρυς, ὄρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, Ἡροδ.

Ἀθυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεὺς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀθυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίσσε τὴν πόλιν Ἀθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ, Στράβ.

Ἀθύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων μετὰ τῇ Εὐξείνῳ Πόντῳ καὶ Προποντίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανὺν Καρασσὸν, Στεφ. Βυζ.

Ἀθώρ, ἡ ἄλλως Ἀθύρ. παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτως ἡ Θεότης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μεγ.

Ἀθώς, ὦ, ὁ, ἐπικ. Ἀθῶς. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτείνονμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἀκρὰν τῆς Χαλδικῆς Χερσονήσου, τανὺν Ἄγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὁρθόδοξους. Ὄμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 604. Αἰτκ. Ἀθῶ, Θουκ. καὶ Ἀθῶν, Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀθῶν, ὄνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἀθῶσις, ὁ, ἡ, οὐ, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἀθῶ ἀνήκων, ἡ ἐκ τοῦ Ἀθῶνος ὦν, τὸ Ἀθῶνον αἶπος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθῶνις, οὐ, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἀθῶνος.

Ἄθως, ὁ. Τίς τοῦ Ποτειᾶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος. — 2) εἰς τῶν Γηγαιτῶν, ὅστις ἐν τῇ Γεγαντομαχίᾳ ἐσφενδόνησε κατὰ τῶν θῶν τὸ ὄρος Ἀθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολχῶν, ἐνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασιλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπλευσαν οἱ Ἀργοναῖται διὰ τὴν ἀρπάσασθαι τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φάσιν ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβον τινες ἀντὶ τῆς μετὰ ταῦτα Μάλης, Ἡρόδ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Παρ' Ὀμῆρ. καὶ Ἡσίοδ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῆς Κίρκης ἀδελφῆς τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπελάμβανον κειμένην ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆσος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὀμ. Ὀδ. κ', 135. Μ. 3. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κίρκηϊον ακρωτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰαχεῖον, τό. Ἀγαλμα τοῦ Αἰαχοῦ καὶ βωμός ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Αἰαχεῖα, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτοῖσι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰαχοῦ, Πίνδ. Νέμ. 6, καὶ 7. Πaus.

Αἰάκης, εὖς, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. εἰκνίσθη τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡρόδ. 3, 139. — 2) Τίς τοῦ Συλοσώντος, τυράννου καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡρόδ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰαχοῦ, ὁ Πηλεὺς ἐτι δὲ καὶ ὁ ἐκγονος τοῦ Αἰαχοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὀμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τηλαμῶν, Ἡρόδ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφός τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀφ' ἧς ὀνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἶγινα, ἐνθα ἐβασιλευσεν ὁ Αἰακὸς μετὰ πολλὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἡξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐνθηίδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τηλαμῶνα, ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάδος ἐγέννησε τὸν Φάκον, ὅστις ἐφονεύθη ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Τηλαμῶνος, Ἡτ. Θεογ. 1005. Ὀμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 55. Ἀποδανῶν δὲ ἐδιωρίσθη, ὡς ἐδόξαον, εἰς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἀἴου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καὶ τὰς κλείς τῶν καταχθονίων πυλῶν, Ἀπολδρ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. ὑπὲρ αὐτῶ ἦδη τῷ Αἰακῷ γένεσθαι. Λουκ. ἦτοι, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰαχεῖος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰαχοῦ, ἡ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰνεῖον, τό. Πηγῆτις καὶ ἄλσος ἐν τῇ Λοκρίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀπούντος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰάντος υἱοῦ τοῦ Οἰλέως.

Αἰάντειον, τό (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἰάντος, υἱοῦ τοῦ Τηλαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ακρωτηρίου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίς τοῦ

Αἰάντος. — 2) Κύρ. ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμφάκου, Θουμ.

Αἰαντίς, ἴος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰάντος υἱοῦ τοῦ Τηλαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἶας, αὐτος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Ajax. Τίς τοῦ Οἰλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ Βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσακοντα πλοῖα ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρόν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὀμ. Ἰλ. Β, 527. Ἀπολδρ. γ'. 10, 8. ὅτε ἡλώθη ἡ πόλις τῆς Τρωάδος ἠτίμασαν τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου μετὰ εἰς τὸν ναόν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀσέλγηιάτου παρρηγισθεῖσα ἡ Θεὰ, ἔκαμιν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Εὐβοίαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 502. — 2) Αἶας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπικληθεῖς, υἱὸς τοῦ Τηλαμῶνος καὶ ἐκγονος τοῦ Αἰαχοῦ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμίνος· ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς διαφορὰς μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγαγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλεγχέτο δὲ ὁ ἀνδρείοτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμρ. καλεῖ μεγάρθυρον ἔρδιμον, πελώριον, ἔρκος Ἀχαιῶν. Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἶας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐσφαγγὴ ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ακρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Ὀμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. 8, 104. Πaus. α', 35. — 3) Ποταμός τι ρέων διὰ μέσον τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἀως λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡς, ον καὶ Αἰάντειος, ον, Πινδ. τοῦ Αἰάντος, εἰς τὸν Αἶαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἐπιτιθεῖναι Αἰάντειόν τινα τὴν χορωνίδα, ἡ τοῖς τελευταῖν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰάντος, αὐτοχειριζεσθαι, Λουκ.

Αἰγᾶθεν, Πίνδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἰ. Αἰ Ἀχαιαί· πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κραδῶνος ποταμοῦ, μετὰ τὸν Ποσειδῶνος, Ὀμῆρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἐνικ. ἡ Αἰγὴ, Στράβ. οὐχὶ τὰ Αἰγὰ κατὰ Μανερτ. ὅθεν, Αἰγαίους, ὁ κατοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάσσιος, ἐχούσα καὶ αὐτὴ ἓνα ναόν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίτινος ὀρους. Ὀμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δέ, αἰ Ἀχαιαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεω. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡρόδ. 1, 149. παρ' ὧ καὶ Αἰγαίαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαίους, ὅς, ὁ κατοικ. καὶ Αἰγαίτης, ον, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας μετὰ Λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαίαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Κατ. Αἰγαίαι, ταῦν Ἀγία Σκάλα, ὅθεν, Αἰγίος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον ἑβέσστα

ἐκαλεῖτο, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μικεδονίας, Παντ. Ἀρρίαν. α, 4. ἐτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγία λεγόμενη.

Αἰγαιαί, αἱ = Αἰγαί, ἀρ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τό. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τό. Ἐν μέρσι τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἡ Ρέα ἐκρυψε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡσ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αἶα, αἶον. Ὁ δὲ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν ὢν, ἡ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὄθεν, Αἰγαῖος πόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλασσα, ἥτις κεῖται μεταξύ τῆς μερὸς Ἀσίας, τῆς ἰδίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, τανῦν Ἀρχιπέλαγος ἡ κοινωτέρ. Ἀσπρη Ἐλλάτσα. Κατὰ Πλάτωνα, ἡ ἐκλήρη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐρρίψθη εἰς τὴν θάλατταν ταύτην· πιδαν, δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὀρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡρόδ. ἐτι δὲ καὶ ἀνευ οὐσίας. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡροδ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἡν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρευετο ἔξαιρ. ὑπὸ τῶν ἑγκατοίκων, Στράβ. — 2) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκυρας, Ἀπολ. Ρόδ. Α, 543.

Αἰγαίων, ὠνος, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Γιγάντων ὄχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, δι' ὃ καὶ Ἐκατόγχειρ ἐλέγετο. Καθ' Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκάλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτε οἱ λοιποὶ θεοὶ ἀπεφάσισαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἐλθὼν ὁ Αἰγαῖος εἰς τὴν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μετὰ τὴν τρομερὰν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὁμ. Ἰλ. Α', 396. Σχολ. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 1165 — 2) εἰς τὸν ὠνὸν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας, τοὺς ὁποίους ἐξανάτωτεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κερανοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Αἰγάλεον, τό. Ὅρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρα κατὰ Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. 3'.

Αἰγάλεωι, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιδαν. ἄρα τις τοῦ Κερυδαλοῦ, Ἡρόδ. 8, 90. Θουκ. τανῦν, βουνὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Αἰγᾶν, ἡ Αἰξ, ἀγῆς, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κάνη, ἡ, λεγόμενον. Ὁρστρο. Αἰγᾶν, ὄρικ. ἀντὶ Αἰγῶν, προσυπακμ. ἄρα, Στράβ. ἡ.

Αἰγεῖδῃ, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγέως, ὁ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγεῖδαι, ποιητ. Αἰγεῖδαι, ἀπὸνοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλή τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Οἰολύκου καὶ ἐκγόνου τοῦ Θήρα, Ἡρόδ. 4, 149. — 3) φυλή τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἰγεῖρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικρὰν τινα περιοχὴν ἄμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κερυθιακοῦ κόλπου, τὴν ὀπίαν

ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ἰπερνήσῃν· νῦν χωρίον Ἐλίκαστρον λεγόμενον, Στράβ. 3'. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Αἰγεῖρας τῆς, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Αἰγεῖρας, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ', 2.

Αἰγεῖρουσα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος. Στράβ. ὁρστρο δὲ Αἰγεῖρουσα. — 2) = Αἰγιόρεια, ὅπερ ἴδε.

Αἰγεστα, ἡ Αἰγέστα, καὶ Ἐγέστη ἡ Σεγέστη. Acesta καὶ Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἐρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διοδ. Σικ. ιγ', 6. Θουκ. ζ'. ὄθεν, εἰ Αἰγετταῖοι, Πολύβ. καὶ, οἱ Αἰγετταῖς, Στράβ. εἰ κάτοικ.

Αἰγέστης, ἡ Ἀκστής. Τίς τοῦ Κριμιτοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπέδεχθη τὸν Αἰνεῖαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νήσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ οὐοίου ἐκτίτεν ὁ Αἰνεῖας ἐνταῦθα τὴν ὁμωνύμων πόλιν Αἰγετταν, Στράβ.

Αἰγεύς, ἑως, ὁ. Τίς Πανδίωνος τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλαιοτοῦ. Ἐλθὼν εἰς Τροίηναν καὶ συνευραδαίς μετὰ τῆς Αἰῖρας θυγατρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἡγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννητε τὸν Θητέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ Πάριου τοῦ ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθῆνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρὶνὴν βασιλείαν. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. Παντ. α', 22.

Αἰγεωνεύς, ἑως, ὁ. Τίς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Αἰγῆ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλικῆς ἐδρεψε τὸν Δία βρέφος ἐπὶ οὐτᾷ, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξύ τῶν ἀστέρων. Ὑγῖν.

Αἰγῆ, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μικεδονίᾳ, Ἡρόδ. 7, 125. — 2) = Αἰγαδαί, ἀρ. 3.

Αἰγῆς, ἰδός, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Αἰγέως, Παντ.

Αἰγίαί, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας = Αἰγειαί.

Αἰγεαλεῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Αἰγαλή. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικωνῶς, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἀργους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικωνῶς, Παντ. Ἀχαΐα. 1. — 4) Μικρὰ νήσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡρόδ. 6, 107.

Αἰγεαλεῖς, εἰ. ἔνικ. Αἰγαλεῖς. Ἀρχαῖοι κατοικοῖ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡρόδ. 7, 4. καὶ, Πελασγοὶ Αἰγαλεῖς, παρα τοῖς ὕστερον αὐτοῖς οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κε, 174. — 2) φυλή τις τῶν Σικωνίων. Ἡρόδ.

Αἰγεαλεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, ἀπὸ τοῦ οὐοίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῇ Ἀχαΐας καὶ Σικωνίας Αἰγαλεῖα, Ἀπολδρ. β, 1, 1. — 2) Τίς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἐκτρατεύτας μετὰ τῶν ἐπὶ γόνων εἰς τὴν δευτέραν Θηβαίων πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἑτεοκλέους, Ἀπολδρ. γ', 7, 2. 2. Εὐριπ. Ἰκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγαλεῖας, Ἡρόδ.

Αἰγέσλος, ὁ. Ἰδίως ἐλέγτο τοῦ πάλαι τοῦ τό ὄνομα τοῦτο ἐν μέρσι τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἠλίδος, κείμενον παραθαλασσίως, ἐκ τοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰναχου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 575. ἔτι δὲ καὶ πόλις αὐτοῦ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγιαλέως, ἥτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυανή, ὅθεν Αἰγιαλοὶ, οἱ κάτοικοι. — 3) Αἰγιάλος, προσπαροῦς. Πόλις τις μικρὰ τῶν Ἑνετῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἥτις ὕστερον καὶ Ἠονόπολις ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. πληθ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Λουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγικορεῖς, αἱ. Ἐνικ. Αἰγικορεῦς. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰγικορεῦς υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδ. 5, 66. κατὰ Πλούτ. Σόλ. 23. πιθαν. ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ νομαῖς διατριβόντων, (ἐκ τοῦ αἰῶ καὶ κορέννυμι).

Αἰγικορεῦς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Ἴωνος, Ἡροδ. 5, 66.

Αἰγίλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος, Πaus. δ', 17.

Αἰγίλις, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ἀξιόλογα σῦκα, Στέφ. Βυζ. εἰς δὲ καὶ Αἰγίλις, Θεοκρ. εἰδ. α, 446. ὅθεν Αἰγίλις, ἑως, ὁ κάτοικος. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κείμενη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθῆρας, τανὺν Τζερῖνον, Πλούταρχ. καὶ Αἰγύλα, ἡ, Δι. Περ. 499.

Αἰγίλις, ἡ. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριῶν, Ἡροδ. 6, 101.

Αἰγίλις, ποί, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰσθμῆς, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κείμενη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀναγινώσκοντες, αἰγίλις τοῦ Τροχέϊαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὅποιον ὁ Ἡρακλῆς ἔτασεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλείδους ἐν ἀνακλῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμιουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κείμενη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνας, τανὺν Ζοβαμόρα, Σαράβ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἰγίνα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς, ἔφερον αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἔ.δ. ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰάκον, Ἀπολδρ. γ', 12, 6. Εὐρ. Ἰρ. Αὐλ. 691. ἔπειτα δὲ ὑπανδρεύσασα μετ' αὐτὸν Ἀπορον ἐγέννησεν ἕξ αὐτοῦ τὸν Μεισίτιον πατέρα τοῦ Πατρούλου, Πινδ. Ὀλ. 9, 140.

Αἰγίνα, νῆς, ἡ. Νῆσος κείμενη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰνώη λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. 9, περίμετρον 180. σταδίων. αἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνας, πιθαν. ὡς καχαιοπούντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰς σήλαια καὶ ἐνασχολοῦντο πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· διοικούντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἔξαιρ. ὁ Αἰάκος· εἶχεν ἡ νῆσος πρωτεύουσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὀνομαζομένην πόλιν Αἰγίναν μεθ' ὅν

λίμενας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδόμος, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἢ ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 562. Πaus. Κορινθ. 29. ἐπὶ δὲ Αἰγίνα παρ' Ὁμ. Τρμ. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἰγίνα. τανὺν Αἰγίνα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ὅθεν Αἰγινήθεν, ἔξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ὁ θηλ. Αἰγινήτις ἰδος, ἡ, ὁ κάτοικος. Ἡροδ. Αἰγινάιος, αἶα, αἶον, ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητιάς, ἡ, ὅν, εἰς τὴν νῆσον Αἰγίναν ἀνήκων, Αἰγινητιάς μέδιμνος, Λουκ.

Αἰγινάια, ἡ. Ἰδίως ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἦτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνομα ἐν Σπάρτῃ, Πaus. γ', 14.

Αἰγινήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Πaus. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμός ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, τανὺν Ἰνίχῃ, Στεφ. Βυζ.

Αἰγίνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιάωτιδι, Στράβ. ι, ὅθεν, Αἰγινεῖς, ἑως, ὁ κάτοικος.

Αἰγίον, τό. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαιῆς ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρυτεύουσα ὅλης τῆς Ἀχαιῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ συνειλυσσις τοῦ Ἀχαιικοῦ δεσμοῦ δις τοῦ χρόνου, Πελύβ. β', 41. Πaus. ἡ, 24. τανὺν Βοστρίτσα· ὅθεν, Αἰγινεῖς, ἑως, ὁ κάτοικος.

Αἰγίος, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα νῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστεύει τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν, Ἀπολδρ. β, 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπὶ τῆς Διὸς ἀπὸ τῆς αἰῆδος, ἥτις ἐδρεφεν αὐτὸν μετ' ὁ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἰγίης γυναῖκος τοῦ Πανός, Ἀπολδρ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανός λεγόμενος.

Αἰγίπλακτον, ὄρος, τό (πλάζω) Ὅρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγίρόσσα, ἡ. Ἀττικ. Αἰγείρουσα, μία τῶν δωδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρίθται· κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μάνερτ. ἦν ἡ ὕστερον Ἑλλάς κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδ. δὲν ἀναφέρει μετὰ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργινόσσα Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀργίοντα, ἡ ὁποία αὕτη γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐνν. τοῦ Συγγραφ. ὅστις λέγει αὐτὴν πόλιν μετόγειον.

Αἰγίς, ἰδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγῆς ἥτις πρῶτον ἐδήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὅποιον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀνάμνησιν, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγιόχος, Ἀπολδρ.

Αἰγίσθενα, ἔξ Αἰγίσθενος

Αἰγίσθος, ὁ. Τίος τοῦ Θυέστου, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἰλίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔχοντος τοῦ Πέλοπος· ἔτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφόρευσε αὐτὸν ὁ Αἰγίσθος συνομίσας μετὰ τῆς γυναῖκος τοῦ Κλυταιμνήστρας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν, ἔνθα βασιλεύσας δώδεκα χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ εὖτος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Πaus.

Αἰγίτιον, τό. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κείμενη παρὰ θαλασσίως, Θουκ. γ', 97.

Αἶγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσὰ μῆλα, Ἀπολ. β, 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηίδων, ἣτι ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας, Πaus. 1, 35. — 3) θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέδοντος, μεταμορφωθείσα εἰς τὸ δένδρον αἰγίραια κηλοῦμενον, Τγίν.

Αἶγληϊς, ἰδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Τακίνου, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὅς τις συνέβη ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολδρ. γ, 15, 8.

Αἶγληττις, ὁ. ἐπὶ, τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ἔπαιον ἀταρτέτο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφη, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1716.

Αἶγλοι, οἱ. Ἀσὸς τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδ. 3, 92.

Αἶγοβόλος, ὁ. ἐπὶ, τοῦ Βάκχου ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλεως τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθουν κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Πaus. ι, 8.

Αἶγόςθαινα, τὰ, καὶ, Αἰγίσθαινα, τὰ. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὁρεινὴ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Παγῶν, Πaus. α', 44. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κατοικ. καὶ Αἰγοσθένιος, ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἶγός ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἔστην τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδ. Ξενφ. Ἑλλ. ὅθεν, Αἰγαίποταμίτης, ου, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἶγούσα, ἡ. Νῆσος κειμένη ὁπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγύψων λεγομένων νήσων, Ὁμ. Ὀδ. Ι, 116. ἐνθα ἦν πληθὸς μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγούσαι, Aegales, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κειμέναι δυτικῶς τῆς Σικελίας μεταξύ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Διλυβαίου, ἦσαν δὲ ἡ Φορβαντία, ταῦν Λεβάνζο, ἡ Αἰγούσα, ταῦν Καππαρία, καὶ ἡ Ἰερά, τανὺν Μαρτίμον. Πτολ. γ, 4. Αἶγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀλλ' ὁρότρο. ἔστιν ὁ τύπ. Αἰγούσα, ἀντὶ Αἰγέσσαι, αἷς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειρ. εὔρηται.

Αἶγυλα, ἡ, ἰδε Αἰγίλια.

Αἶγύπιος, ὁ. Νέος τις Θεσσαλός, υἱὸς τοῦ Ἄνδρου καὶ τῆς Βουλίδος, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γύπα, Ἀντών. Λιβ. 5.

Αἶγυπτιακός, ἡ, ὄν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἡ εἰς τὴν Αἰγύπτον ἀνήκων.

Αἶγύπτιος, ἰα, ἰον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἡ καταγόμενος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὁμ. καὶ δικαταλτ. αἱ Αἰγύπτια Θῆβαι, Στράβ. Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. καὶ, ἡ Αἰγυπτίνη, πρὸςυπακμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1406. — 3) Ὀνομ. κύρ. Ἰσχυριστὸς τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὁμ. Ὀδ. Β, 15. — 22.

Αἶγυπτογενής, ὁ, ἡ, ἔ. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθείς ἢ καταγόμενος, Αἶγυ.

Αἶγυπτιος, ὁ. Τίς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀχινομῆς ἀχόντος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν τῆς, Ἀπολδρ. β, 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, ὁ ὁποῖοι μνηστεύοντο μὲν τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔστανεν ἡ Ἰπερνήστρα, Ἀπολδρ. Αἶγυ. Ἰκέτ. 10. Πaus. β, 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγυπτιοῦ, Ἀπολδρ.

Αἶγυπτιος. Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐννόουν οἱ Ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῇ Ἀφρικῇ, καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ῥέει κειμένην βεραιοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 351. καὶ Ρ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἰγύπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου ὅς τις ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἦτις ὥρισε πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Πετριάς Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἀρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μετογαίου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς, καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἰγύπτον ἥτις καὶ Θηβαίς ἐλέγετο, εἰς Μεταίαν Αἰγύπτον ἥτις καὶ Ἐπτανομίς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἰγύπτον ἥτις ἐπεριλάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἰγύπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς δεκατέσσαρας Νομοὺς ἥτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεταία εἰς ἑπτὰ Νομοὺς, καὶ ἡ Κάτω Αἰγύπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρκτικώτερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομοὺς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ πάλαι καὶ ἡ περιφόρος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μετογαίου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων κατ' ὅλον τὸ μήκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δίλτα λεγομένην, ἐβάλλει διὰ πολλῶν στομιῶν εἰς τὴν Μετογαίαν θαλάσσαν, ἐν αὐτῷ ἦσαν πρό πάντων τὰ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κειμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικῶς, Ἡροδ. 2, 17. Στράβ. ἡ, 1, Πτολ. δ, 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ελογίζοντο ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα ἐθ. ἡ τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ καὶ παλαιὰ καὶ αἰροῦσιν ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιοπῶν, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίσχοντο καὶ μὲ διέφορα ἀλλοδαπὰ ἐθνη. Τανὺν ἀποτελεῖ ἡ Αἰγύπτος μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλεῖος, διοικουμένη ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἐπ' ὅντος τοῦ τοπ. Ἀντιβασιλέως, οἱ δὲ σήμερινοι κάτοικοι αὐτῆς εἰσὶν ἐπὶ πολὺ Ἀραβες, Κόπται καὶ Ὀθωμανοί. — ὅθεν, Αἰγυπτῶν δὲ, εἰς τὴν Αἰγύπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἡ διάλεκτος Αἰγυπτιακὴν, Θεοκρ. καὶ Αἰγυπτιαζῶ. φρονῶ τὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Αἶγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. ὅθεν Αἰγύτης, ὁ θνηλ. Αἰγύτης, ἰδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, εως, Στεφ. Βυζ.

Αἶγων, υνος ὁ. Ὀνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ, 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στεφ.

Αἰγῶνες, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17. Λαὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, ἀμφ. ταῦν Λίγγωνες.

Αἰδας, α, δ, Δωρκ. ἀντὶ Αἰδῆς.

Αἰδῆς, αο, καὶ εω, ποιητκ. ἀντὶ Αἰδῆς.

Αἰδός, Αἰδε, ποιητ. Γενκ. καὶ Δοκτ. τοῦ Αἰδῆς.

Αἰδηφόος, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλα διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρά τὰ ὅποια ἤσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἑρακλέα, ταῦν Δίφω, Στράβ. α', 9, 10. Πτολ. γ', 14. Αἰδηφος παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδήφιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδοῦοι, οἱ, Aeduī καὶ Αἰδοῦοι· ἔθνος τῆς Λουδοβικῆς Γαλλίας μεταξύ τοῦ Δούβιος καὶ Ἀράρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Αἰδωνεύς, ἑως, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἰδῆς, Ἦστ. Θεογ. 913. — 2) Αἰδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην εὐλόντες ν' ἀρπάσσωσιν Ὁθητεὺς καὶ Πειρίθους ἐρρίψθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακὴν, Πλοτ. Ὠστ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρκ. Αἰήτας, ὁ. Τίς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος μῖας τῶν Ὀκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὅποιον ἐπλευσεν ὁ Ἰάπων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἀρπάσσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὅποιον ἐφυλάττετο εἰς ἕν ἄλτος τοῦ Ἀρεως· ἦν δὲ οὗτος ἀδελφός τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀφύρτου, Ὀμ. Ὀδ. Κ, 137. Ἦστ. Θεογ. 956. Ἀπολδρ. α', 9, 1. κλητκ. Ἰωνκ. Αἰήτη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὀνομα ἄλλων μετὰ ταῦτα Βασιλέων τῆς Κολχίδος, Ξενφ. Στράβ.

Αἰήτιν, ἡ (ε). Ουγάτηρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μηδεία, Διον. Περ. 490.

Αἰθαία, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Αἰθαῖς ἀντὶ Αἰθαιεῖς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. α', 101. ἔνθα καὶ Αἰθαιεὶς πρότερον ἔγραψ.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νήσος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλιεῖς ἐλέγετο, Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 654. Στράβ. τανὺν ἡ νήσος Ἐλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλείτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθαλή. — 2) = Αἰθαλίαι, Ἦσύχ. Αἰθαλίαι, οἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκον εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίτης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίτης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνας, γεννηθεῖς ἐν Ἀλόπῃ τῆς Θεσσαλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε καὶ νὰ διατρέβῃ ὠριζόμενον τινα· καίρῳ παρὰ τοὺς νεκροὺς, Ἀπολ. Ρόδ. Α, 55. 641.

Αἰθαλίων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν Τυρρηνῶν ληστῶν οἱ τινες ἤθελον νὰ πωληθῶσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὅποιον ὁ θεὸς οὕτως μεταμόρφωσεν εἰς δελφίνα, Ὁβιδ. Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στράβ.

Αἰθεςίς, ἡς Αἰθαία.

Αἰθήρ, ἡ. Ὀνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὅποιον ἔλαβεν ὡς ἄρῳν παρὰ τοῦ Ἑχευύλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, ἑρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς Νυκτός καὶ ἀδελφός τῆς Ἡμέρας, Ἦστ. Θεογ. 124. ὅς τις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερά Τέρατα, Τγίν.

Αἰετες, οἱ. ἔθνος Θετταλικόν, κας Ὀμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ἔρων τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφῇ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἤχημαλῶτισθ ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ. Λυκφ. 921, 1075. ἔνθα καὶ Αἰθύλα γέγραπται,

Αἰθιόπειος, ὁ, ἡ, ον. ταῦτ. τῷ Αἰθιοπικός, Λουκ.

Αἰθιοπεύς, ἦος, ὁ. ποιητκ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἰτ. πληθ. Αἰθιοπῆας, Ὀμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιόπη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδρ. Σικ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατοικοῦν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἐκείθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἑρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένην ἕως τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· ἐπ' αὐτῆς εἶχεν καὶ ὁ Νεῖλος ποταμός τὰς πηγὰς του, Ἡροδτ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ἡ, ὄν. Τῆς Αἰθιοπίας, ἡ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ὄν, Ἡροδτ. Αἰθιοπικός λίθος, Ἡροδτ. 2, 86. Λουκ.

Αἰθιόπιος, ἰα, ἰον, ταῦτ. τῷ Αἰθιοπικός. Αἰθιόπιος Ὀκεανός, Διον. Περ. 38.

Αἰθιοπία, ἰδος, ἡ. Ἰδ. 9ηλ. τύπ. τοῦ Αἰθιόπιος· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας. — 2) Αἰθιοπία γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδτ. 2, 106. — 3) Κύρ. Ὀνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Αἰθίοπες, οἱ, ἔνικ. Αἰθίοψ, πος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἰῶ καὶ ὦψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου. Κας Ὀμ. κατοικοῦν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρες ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωρίζονται ἀπ' ἄλληλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὀμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδτ. διακρίνει πρὸ πάντων δύο γένη Αἰθίοπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντας Ἰσθμιαίους, τοὺς δὲ ἐκ Λιβύης ἡ πρὸς Δυσμῖς Αἰθίοπας, οὐλότατον τὸ τρίχισμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ κας ἑαυτὸν χώρα αὐτῶν ἦν ἀνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἀβυστινίαν, μητρόπολιν δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὅποιαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδτ. 7, 70. ἐκτός τούτων ἀναφέρει ἐτι ὁ αὐτὸς ἱστορικός καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἑρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδτ. 3, 17. ἔξω δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν ὡς ἐπὶ πολὺ, διηρημένοι κατὰ φυλὰς, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἰ-

- διόν ἡγεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρό πάντων τὸν θεόν Ποσειδῶνα.
- Αἰθίοψ**, ποί, ὁ. Ποταμός τῆς Λιβύας, πιθαν. κατὰ Voss. ὁ Νίγηρ, ἢ Νίγηρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπίθ. τοῦ Διός. Δυκάφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.
- Αἰθίων**, ονος, ὁ. Ὅπαδός τοῦ Φινείως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη, Ὁβιδ.
- Αἰθουσα**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἣτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Τριέα. Ἀπολδρ. — 2) Αἰθουσα, Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μισσογείου θαλάσσης, ἐπὶ καὶ Αἰγούσα, ταύνη Λιμόσσα, Στεφ. Βυζ.
- Αἶθρα**, ἐπικ. Αἶθρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιτδεῶς ἡγεμόνος τῆς Τροικῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνενερεθεῖς ὁ Αἰγεύς βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καστορός καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρπάσει ὁ Θησεύς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠχόλουθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144. Ἀπολδρ. γ', 10. 7.
- Αἶθριος**, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἶθρα ἡ- τοῖ καθεαροῦ οὐρανοῦ.
- Αἶθυια**, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο ἔξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Πaus. α', 5.
- Αἶθων**, ανος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ᾤσθησεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὁδ. Τ, 183. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἰς τῶν ἵππων τὸν Ἐκτόρος, Ἰλ. Θ, 185.
- Αἶκαι**, αἱ. Aecae καὶ Ecae. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Ἰρριπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πλούβ.
- Αἶκυλανον**, τὸ Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἰρριπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταύνη Eclano, Πτολ. γ', 1.
- Αἶκουσι**, οἱ· ἄλλως καὶ Ἀκανοὶ λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.
- Αἰλία**, ἡ. Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουσλήμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Καστ. παρὰ Πτολ. 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
- Αἰλιανός**, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πρανέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαεξὶ βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα. — 2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικός, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰῶνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.
- Αἴλιος** Ἀδριανός, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.
- Αἴλιος** Ἀριστείδης, Σοφιστὴς, ἴδε Ἀριστείδης.
- Αἴλιος** Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, ἴδε Διονύτιος.
- Αἰμελιανός**, Κορινθίος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἴδε Σκηπίων.
- Αἰμίλιος** Δεπίδος, ὁ. Ἰππότης τῆς Ῥώμης καὶ ἑξῆρος τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἐφυγεν εἰς τὴν νήσον Σαρδινίαν ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λούκιος, χρηματίσας δις ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ, εἴτα διορίσθει στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐξανατάξῃ εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περιήρπασε διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλείας τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλούτ. Αἰμίλ.
- Αἰμίνιον**, τὸ, Aeminium καὶ Eminium. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, ταύνη Μίνχο χωρίον λεγόμενον ἐπὶ τῆς Πορτογαλλίας, Πτολ. β', 5.
- Αἰμόνα**, ἡ. Emona. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, ταύνη Λουβιάνᾳ ἢ Leibach, Πτολ. Ἡμᾶ, ας, Ἡρωίν.
- Αἰμόνες**, οἱ. Κάτοικοι τῆς Αἰμονίας χώρας, Πίνδ.
- Αἰμονία**, ἡ· καὶ Αἰμονία παρὰ Στεφ. Βυζ. Haemonia. ἀρχαῖον ὄνομα ἐνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἰμόνης θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1089. Στράβ.
- Αἰμονία**, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Πaus.
- Αἰμονίδης**, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰμόνος, ὁ Μαῖων ἐκ τῶν Θηβῶν, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Αἰνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἰμονίδης, φιλοῦμ· υἱὸς τοῦ Αἰμόνος, ὁ Λαέρκης ἐκ Τροίας, Ἰλ. Ρ, 467.
- Αἰμονεύς**, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἰμων. Κάτοικος τῆς Αἰμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.
- Αἰμόνιος**, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολδρ. β', 7, 5.
- Αἰμόν**, ὅρος, τὸ = Αἶμος, Στράβ.
- Αἶμος**, καὶ Αἶμος, Haemus. Ὅρος μέγα τῆς Θρακῆς, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θράκην ἀπὸ τῆς Μαισίας, ταύνη ὄρος Βαλκάν λεγόμενον· ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἶμου υἱοῦ τοῦ Βορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ αἵμα, Ἀπολδ. α', 6, 3. ὅθεν, Αἰμόνιος, ἰα, ἰον, εἷς Αἶμον, καὶ ταύτ. τῶν Θρακικῶν. Ὁρφ. Αἶμος δατυνομ. εὔρηται παρ' Ἡροδ. Ἀπολδρ. καὶ Θεοκρ. φιλοῦμ. δὲ παρὰ Θουκ. Καλλ. Ἀρρ. ἡ γραφὴ Αἶμος φαίνεται ὀρθοτ.
- Αἶμος**, ὁ. Τίς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Ῥεδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογείται ὅτι μετεμορφάθη ὑπὸ τοῦ Διός εἰς τὰ δόγματ' ὅρη Αἶμον καὶ Ῥεδόνην, διότι ἦθελον νὰ λέγονται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου, Ὁβιδ. μεταμφ. 5, 87. Λουκ.
- Αἶμων**, ονος, ὁ. Εἰς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 394. — 2) Τίς τοῦ Κρήσιος βασιλείας τῶν Θηβῶν, ὅστις κατ' Ἀπολδ. γ', 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφριγῆος μὴ δυνάμεως νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα αὐτῆς· ἦν δὲ οὗτος ἐρρωστὴς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ

Οιδίποδος, Σοφοκλ. Εὐρ. Φοίν. 951. — 3) Τίος τοῦ Λυκάονος βασιλείας τῆς Ἀρχαΐας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐκτίσσε τὴν πόλιν Αἰμονίας ἐν Ἀρχαΐᾳ, Πaus. ἡ. 44. παρὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 8. καὶ Αἴμων. — 4) Τίος τοῦ Πελαγονίου, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὁξύλου, ἀπὸ τοῦ οὗοιου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχαίαν ἢ Θεσσαλία Αἰμονία, Στέφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἰμονίας, ταῦτ. τῷ Θεσσαλῷ, Πινδ. — 6) Μικροί τις ποταμοὶ ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερωμάτων καλούμενοι, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισόν, Πλούταρχ.

Αἰνάρειον, τό. Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένοντο ὡς ἐπὶ πολὺ αἰσυνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, Πaus. ζ', 24.

Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσαι, αἱ. Μικρὰ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυρρήνικης θαλάσσης, Πτολ. γ', 1.

Αἰνεάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αἰνίου. πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνίου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Ἀνδολ.

Αἰνεάς, α, Δωρκ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χοροδιδάσκαλος, κατὰ Σχολστ. Πινδ. Ὀλ. 6, 149. ὡς ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἐαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἄλλος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρχαΐας, Ξενφ.

Αἰνεΐα, ἡ, Aeneas. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ. — 2) = Αἰνία.

Αἰνεΐας, ου, ὁ, Ἴων. Αἰνεΐης. Τίος τοῦ Ἀγχιόου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωῶς, γεννηθεὶς ἐπὶ τῷ ὄρει τῆς Ἰδης καὶ ἀνατράφεις ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὁμ. Τμν. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὅς τις τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ οὗοιου ἔσπευσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδών, Ἰλ. Τ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἀλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρωῶν, διατώσας μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἐφυγεν ἐκ τῆς Τρωάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἐκτίσεν ἰδίαν πόλιν καὶ ἐσύστησεν ἐν μικρὸν βασιλεῖον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. α. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφήν τῆς Τροίας καὶ ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τρωϊκὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἐμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἰνῶ φάνηται ὀρθοτ.

Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεὺς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν οὗοιων ἐσώθη ἐν μόνον, Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνεΐας ἐκ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἐπίτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Αἰνεΐας, ἡ καὶ Αἰνής· ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.

Αἰνεΐωνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαῖα τις γυνή. Ἀνδολ.

Αἰνετὸς, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊωνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομηδῆς συγγραφεὺς τοῦ Ξούδου, Ἀπολδρ. α, 9, 4.

Αἰνεύς, ἐως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὁρφ. Ἀργ. 502.

Αἰνήτις, ὁ. Τίος τοῦ Αἰνέως, ὁ Κυζίκος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπίτ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἰνῶ ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Αἰνησίας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, Θουκ.

Αἰνησίδαμος, ὁ, Ἴων. Αἰνησίδημος. Τίος τοῦ Παταϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Ὁρωῖνος ἐν Ἀκράγαντι, Πινδ. Ὀλ. 2, 84, 3, 12. Ἡροδ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κνωσσού, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

Αἰνησίππη, ἡ, ἡ Αἰνησίπαστα. Νῆσοι ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ', 5.

Αἰνησίφυρα, ἡ. Πόλις παραθαλασσίως τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἀκρωτήριον αὐτῆς, Πτολ.

Αἰνήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μητὴρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 950.

Αἰνία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περόραιων παρὰ τῷ Ἀχελῷῳ ποταμῷ, Στράβ. β', 2 — ἔθεν Αἰνιοί, Αἰνιεύς καὶ Αἰνιάνες, οἱ Κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.

Αἰνιάνες, οἱ, Ἴων. Ἐνιήνες, ἐνιχ. Αἰνιάν, ἄνι. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θετταλίας, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἰτῆς καὶ Ὀρβόρου, ἔθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε, 51. ἡ γραφ. Αἰνεῖανες ἐστὶν ἡμαρτμ.

Αἰνίος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Παιόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210.

Αἰνιόντη, Aenipons. Πόλις τῆς Οὐνιδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἰνῶ ποταμοῦ, τανὺν Ἰνσβρούχη, Insbruck.

Αἶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβαλῶν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλονμένη πρότερον Πολτοβρία, ἥτοι πόλις τοῦ Πόλτους, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ἔθεν Αἶνιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐξ Αἰνῶ, καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰνῶς, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἰνῶς, Ὁμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήτου Κεφαλληνίας, ἐνθαὴν τὸ ἱερόν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. τανὺν Monte Nero. — 3) Αἶνιος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ραιτικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον, Πτολ. β', 12. τανὺν Ἰνν.

Αἰνύρων χώρας, ὁ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θίεσσον, πλησίον τοῦ οὗοιου ἐκεῖνον περίφημον με-

ταλλεία χρυσοῦ, Ἡρόδ. 6, 47. καὶ Ἡούχ. Αἰνυρα, τὰ, ἀπὸ Αἰνύρου τινος κληθέν.

Αἰξώνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κερκοπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἀλιμουῦτος καὶ Ἀλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παροιμ., νῆληθός Αἰξωνέα εἰκαί ἤτοι σκαπτικός, χλευστικός, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημίζοντο τὸ παλαιά ὡς πολλὰ ἐπιτηδεῖοι εἰς τὸ σκάπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Λαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ἡ, ὄν, ἐκ τῆς Αἰξώνης ἢ εἰς τὴν Αἰξώνην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνίς, ἴδος, ἡ. 3ηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στραβ.

Αἰολάδης, ου, ὁ. Θεβαῖος εἰς παρά Θουκ.

Αἰολεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰολεὺς, ἕως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθέν οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰόλου νιού τοῦ Ἑλληνος, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς μὲν κατοῖκε εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίδαν, Φωκίαν, καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτὸν μετέβη ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅπου κατώκησαν τὴν χώραν τῆς Τρωάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὀνομάσθη Ἰδίως Αἰολίς· ἐνταῦθα ἐσχημάτιζον οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν δεσμόν συγγροτούμενον ἐξ ἑνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγένετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡρόδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦσαν αἱ πόλεις αὐταὶ αὐτόνομοι καὶ ἐλευθεροί, ὕστερον δὲ ὑπέταξεν αὐτάς ὁ Κροῖτος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐρέξης οἱ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡρόδ.

Αἰολίς, ἴδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Αἰολίς, Πίνδ. Ἰολ. 1, 164.

Αἰολία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυδάνοος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικαστήν καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολόρ. α', 7, 7. — 2) = Ἀτολίς.

Αἰολιδέες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. 2, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 237. ἐτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Ἰλαῦκος, Πίνδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ κατοῖκε ὁ θεὸς οὗτος, κατὰ Στράβ. 5. ἐκαλεῖτο αὕτη ἰδίως Στρογγυλή διὰ τὸ στρογγυλὸν αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ἡ, ὄν, Θουκ. καὶ

Αἰόλιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Αἰόλου, ἡ εἰς τὸν θεὸν Αἰόλον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνικός, Θεοκρ. Εἰδ. α', 56. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ἴδος, ἡ. ταὐτ. τῷ Αἰολικῇ, ἐπὶ 3. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὁμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπακουσμ. γῆ. χώρα τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος καὶ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἑνδεκα πόλεις, Ἡρόδ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνήκον ἐτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλία, ἔνθα πρῶτον κατοίκησεν ὁ Αἰόλος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος, Ἡρόδ. 7, 176. Ἀπολόρ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν πό-

λιν Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἔνθα κατ' ἀρχὰς ἦλθον οἱ Αἰολεῖς καὶ κατώκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μετὰ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡρόδ. 8, 35. ὅθεν Αἰολιδέες, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Αἰολέων, ἄνος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολ. 37.

Αἰόλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος, ἐχόντος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρευδεῖς τὴν Ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθεά, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Διόνα, Μάγνην καὶ Περικλῆν, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλὺκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολόρ. α', 7, 1. — 2) Αἰόλος, υἱὸς τοῦ Ἰππότα καὶ τῆς Λιγύας, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ ἐκγόνοι τοῦ Ἰππότα, δι' ὃ καὶ Ἰπποπόδης καλούμενος. Θεὸς ἡ ταμίης τῶν ἀνέμων, κατοῖκε ἐπὶ μίας τῶν Αἰόλων νήσων ἡ Λιπάρων λεγομένων, πιδαν. ἐπὶ τῆς ἰδίας Αἰολίᾳ ἡ Στρογγυλῇ, ἔνθα ἐπλάττετο ἐτι ἡ νῆπις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκὰ τεῖχιν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττετο οἱ ἀνέμοι· πρὸς ταῦτον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἕνα ἀσὸν περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 2. ἣν δὲ εἰς ἄκρον φιλάνθρωπος καὶ φιλόθεος, πρὸ πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοίας, Διόδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἰόλος ἐκ Λυρνησοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἠκλούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὐίργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, insulae Aeoliae. Νῆσοι τῆς Μετογενείου θαλάσσης, καίμενοι ἀρχικῶς τῆς Σικελίας, ἐπτά τὸν ἀριθμὸν, ἡ Λιπάρα ἥτις ἦν καὶ μεγαλειτέρα, ἡ Ἰερή ἡ Ἡφαίστιον νῆσοι, ἡ Στρογγυλή ἡ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικούσα, ἡ Φοινικουσσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἰκυσία, Στράβ. 5, 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. γ', 115. ἐτι δὲ καὶ, αἱ Λιπαραίων νῆσοι, τανὺν Ἰλίναρι.

Αἰπείας, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πολοποννήτῳ, παραθαλάσσιος, Ὁμ. Ἰλ. 1, 152. ἥτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἡ Κορώνη, κατὰ Πaus. δ'. ὅθεν Αἰπεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλος κληθεῖσα, Πλούτ.

Αἶπυ, τό. Πόλις τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἐξουσιασμένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. πιδαν. ἡ παρὰ Πολυβ. Αἶπιον καὶ Ξενοφ. Ἦπειον λεγομένη.

Αἶπυτος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου βασιλεὺς τῆς Φαισθίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸν οὗτος ὁ τάφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 604. Πίνδ. Ὀλ. 6, 54. ὅθεν Αἶπυτιος, ὁ, ἡ, ὄν, τοῦ Αἶπυτος, Ὁμ. — 2) Τίς τοῦ Κρησφονίου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἰς τὸν Ἡρακλειδῶν. Τοῦτον τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκνρίευσεν τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἶπυτος ὁμοῦ διασώζεις πλησίον τοῦ πάππου τοῦ Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσ-

σνήν, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἐπανάε-
τησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολδρ. β', 8,
5. Πανσ. δ'. 3) Τίος τοῦ Νηλέως καὶ ἔκγονος
τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν
Καρίᾳ πόλιν Πρίηνην, Στράβ. β'.

Αἴσακος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρί-
σβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὅς τις προ-
εῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τρωάδος ἣτις ἔμελλε
νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Ἀπολδρ. γ',
12, 3.

Αἴσανιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς
νῆσου Θήρας, Ἡροδ. 4. 150.

Αἴσαρ, ος, ὁ, ἴδε Αὔσαρ.

Αἴσαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων
πλησίον τῆς πόλεως Κροτωνος, τανὺν Ἑταρον,
Θεογρ. Εἰδ. δ', 17.

Αἴσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνίων
ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, Στράβ. ε'. τανὺν Ἰσερνία,
Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίστης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅς-
τις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν
Προποντίδα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 825. — 2) Τίος τοῦ
Ἵκσανου καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θαός, Ἡσ.
Θεογ. 342. — 3) Τίος τοῦ Βουκολίανος ἐκ Τροίας
καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἴσιμλῆς, ου, ὁ. Κερκυραῖος τις παρὰ Θουκ.

Αἴσιμος, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ. 208. Σκαῖος
τις Ἀθηναῖος καὶ ἀνεπιδέξις ἐμπαῖζόμενος ὑπὸ
τοῦ Κομικοῦ. Ἑκκλ. 208.

Αἴσιον, τὸ, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς
χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολε-
τίου, Στράβ. ε', 2.

Αἴσιος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου,
Δημοστ.

Αἴσις, εως, ὁ, Aesis. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε', 2.
τανὺν Ἑσινον, Esino.

Αἴσιονίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. Τίος τοῦ Αἰτόνος,
ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἴσιυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας
πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος καταγόμενος ἐκ Βασιλι-
κῆς γενεᾶς, Ὁμ. Ἰλ. Β, 793. Ν, 427.

Αἴσιυμη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, Ὁμ. Ἰλ. Θ,
304. ὤθεν Αἰσύμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης.

Αἴσχυλάδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 1154.
Χωρικὸς τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων· πάντοτε εἰς
τούς ἀγρούς αὐτοῦ.

Αἴσχυνις, ου, ὁ. Πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου
γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος
πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ'
ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θεάτρον
ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ
Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν
φυσικὴν εὐφυίαν καὶ λαμπράν ἐκφραστικὴν πε-
πεχειρίσθη τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡξιώθη με-
γάλῃς υπολήψεως καὶ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων
ὥστε ἐπεμφαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ
βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημο-
σίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταῖον καταστα-
θεὶς ὑποκτος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μονάρχου
τούτου, καὶ καταδικασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ
ἀντιπλόου του Δημοσθένους, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ

ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον
Ῥόδον ὅπου εἰσάγαγε τὴν ῥητορικὴν μὲ πολλὴν
φήμην, ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀ-
πέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα πέντε χρόνων.
σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, κατὰ
Κτησιφώντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παρα-
πρεσβείας. — 2) Αἴσχινος ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρα-
τικὸς, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήσιος τοῦ
φιλοσόφου Σωκράτους, ὅς τις ἐδίδασκεν ἐπὶ μι-
σθῷ εἰς τὴν αὐτὴν Διονυσίου τοῦ Τυρρῖνου,
συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων
ἐσώθησαν μόνον τρεῖς. — 3) Αἴσχινος ἐκ Νεα-
πόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος
ἐν Ἀθήναις. — 4) Εἷς τῶν τριάντα τυράννων
τούς ὁποίους ἐκλεξεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὰς Ἀ-
θήνας, Ξενοφ. — 5) Τίος τοῦ Σέλλου ἐπικαλού-
μενος καπνός, κατὰ τοῦ ὁποῦ χλευάζει πολ-
λάκις ὁ Ἀριστοφάνης, Σφην. 472. — 6) Ἑρ-
τριεύς τις παρ' Ἡροδ. (τὸ ἴωτα ἔστι φύσει μα-
κρόν, παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαμβάνετο ἐστ'
ὅτε καὶ βραχύ.)

Αἴσχυρης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρ' Ἡροδ.

Αἴσχυρη, ἡ. Γυνὴ τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἴσχυρηις, ἴδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυ-
γατρῶν τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρα-
κλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Αἴσχυρῶν ἡ φυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κα-
τοικούντων εἰς τὴν Ὀασιν πόλιν τῆς Λιβύης. Ἡ-
ροδ. 3, 26.

Αἴσχυλος, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ, Καλλιμ.
Ἑπ. 54.

Αἴσχυλος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν
Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς 524 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς
Ἑλληνικῆς Τραγωδίας· νέος ὢν ἐτι ἐξῆλθεν εἰς
διαφόρους ἐκστρατείας, πρὸ πάντων δὲ ἠρί-
στευσεν εἰς τὴν ἐν Μιχαζῶνι μάχην κατὰ τῶν
Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἔφερε τὴν Τραγικὴν
ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάγας πλειοτέραν πρᾶξιν
εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπινόησας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν
μηχανὰς καὶ λοιπὴν θεατρικὴν διακόσμησιν· περὶ
τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν
ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἰέρωνα, ἀπέθανεν εἰς τὴν
αὐτὴν αὐτοῦ ἐβδομηκοντούτης ἡδῇ· ἐκ τῶν
ἐβδομηκοντα, ἡ κατ' ἄλλους ὀγδοηκοντα αὐτοῦ
Τραγωδιῶν ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ. Ἡροδ. 2,
156. Ἀριστφ. Βάτρ. 883.

Αἴσσων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Κρητέως καὶ τῆς Τυ-
ρούς, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰολ-
κοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἰπαν-
θρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐ-
γέννησε τὸν Ἰάτωνα, καὶ τὸν Πρόμαχον. Οὗ-
τος λέγεται, ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηνίδος
εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακονταετη, ὅτε οὐδὲς αὐ-
τοῦ Ἰάσων ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Κολχίδος, Ἀπο-
λδρ. α', 9, 11. — 2) Ἀργεῖος τις παρὰ Θουκ.

Αἴσωπος, ὁ. Φρὺς τὸ γένος, ἡ κατ' ἄλλους
Σάμιος, ζήσας πῖσαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἔκτης
ἐκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δούλος
τοῦ Ἰαδόμονος ἢ Σούδου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁ-
ποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθεν εἰς Λυ-
δίαν καὶ ἐξῆς τὴν αὐτὴν τὴν Κροΐον, θκείσεν
δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ὁ-

βριστης τῶν θείων, ἐκρηνμίσθη ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραφεν μύθους περιέχοντας διαφόρους θῆκας γνώμας καὶ ἀληθείας, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἐτι, Ἡροδ. 1, 134. ὤθεν Αἰσωπικός, ἡ, ὄν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστφ. Σφ. 1251.

Αἶτνη, ἡ. Δωρκ. Αἶτνα (πιθαν. ἐκ τοῦ αἰῶν, καίω). Ὅρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἐν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνῶν ἐρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὐρίσκετο ὁ Τυφῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἡφαιστος τὸ χαλκεῖόν του, ἐνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκεον τοὺς κερανοὺς τοῦ Διὸς, Πίνδ. Πύθ. 1, 36 — 55. Στράβ. Θουκ. γ', 116. τανῦν Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰερωνος, ὕστερον δὲ Ἰννηθα ὀνομασθεῖσα, Πίνδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ. ε'. — 3) Μία τῶν νημῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μίας βουκόλου, Θεοφρ. Εἰδ. ε', 15.

Αἰτναίος, αἶα, αἶον. Ἐκ τῆς Αἰτνῆς, ἡ εἰς τὸ ὄρος Αἰτνῆν ἀνήκων, Αἰτναῖα πῶλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητά των· καὶ Αἰτναῖος κἀνάρος, κατ' ὅσπερ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 82. — 2) Οὗς· ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἰτνῆς ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Αἰτνῇ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ἐτι δὲ τὸ Ἱερᾶστου, Εὐρ. Κύνκλ. 595.

Αἰτωλή, ἡς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος, τῆς ὁποίας ὁ Νᾶος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ, Πανσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θεσσαλίᾳ, Ἠπειρῷ καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμῖνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διὸς, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρήτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Πανσ. ε, 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἶτος ἦτοι δάσος μὲ τὸ νᾶ ἐκαλύπτετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαρρέεσται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τανῦν Ἀσπροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου ἐνισοὶ ἐξ πόλεως· τανῦν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῇ Ἀκαρνανίᾳ ἓνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ ὁποίου μητροπόλις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχῶρι).

Αἰτωλικός, ἡ, ἐν. Τῆς Αἰτωλίας, ἡ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτωλῖος, ἰα, ἰον. Ὁμ. ταῦτ. τῷ Αἰτωλικός.

Αἰτωλῖς, ἰδός, ἡ· 3ηλ. τοῦ Αἰτωλῖος. — 2) Οὐσίασκ. προσυπκ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὔσα, Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡροδ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἠλίδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ εἰσέοικησαν ἐνταῦθα ὀνομασάντες ἀπ' αὐτοῦ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότερον κατοικοῦντες ἐκαλοῦντο Δέλεγες, Κουρήτιες καὶ Ὑάντες. Ἦσαν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἔθνος μάλιστα, ἄγριον μᾶλλον καὶ ληττηρικόν,

μὴ ὑποταχθέν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ Στράβ. ε'. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἀπ' ἀρχῆς ἓνα συμμαχικὸν δεσφὸν ἀναμεταξύ των, ὅστις ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαικῆς, συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ. Τίς τοῦ Ἐνδυμῖνος καὶ τῆς Ναῖδος ἡ Ἰριανᾶσθης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διὸς. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἐπέα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἠλίδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νᾶ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐκυρίευσεν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὀνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος τοῦ Αἰτωλίου, Πανσ. ε, 1, 6. Ἀποδρ. α, 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Προνόην ἐγέννησε τὸν Πλευρώνα καὶ Καλλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὁμ. ἐτι δὲ καὶ Ἐἰθ. Ὀδ. ε, 379.

Ἀκάβη, ἡ. Ὅρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου, Πτολ.

Ἀκαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Ἀκαδημαῖκός, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ὢν, ἡ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκων· ἐτι καὶ Οὐσίασκ. ὁ Ἀκαδημαῖκος φιλόσοφος, Λουκ.

Ἀκαδημία, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἐξ σταδία τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μίας περρινῆς καὶ δονδροφύτου θέσεως, κληθεῖς οὕτω ἀπὸ τινος παλαιοῦ Ἠρώος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδημοῦ. Ἐνταῦθα ἦν ἐν περιφνημον γυμνασίον, εἰς τὸ ὅποιον ἐγυμναζόντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅστις ἀνέγειρεν εἰς αὐτὸ καὶ ἓνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαῖκή σχολή καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὤθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, = Ἀκαδημαῖκοι, Λουκ. (Ἀκαδημεια παρὰ Στεφ. Βυζ. πάντῃ ἀναρμοστ. γραφ. ἴδε Δεξικ. ἐν Δεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουιδ. καὶ Ἐκαδημία.)

Ἀκάδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἠρώς τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμύνησε εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδῶκην τὸν τόπον ἐνθα ἐφυλάττετο ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἤρπασεν ὁ Θησεύς ἐκ τῆς Σπάρτης, δὲ ὁ καὶ ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Θεογν. 975. Πλούταρχ.

Ἀκάδραι, οἱ. Ἐθνος τῶν Σίνων κατοικοῦν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας μεσογείας, Πτολ.

Ἀκακάλλῃς, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1490. παρ' Ἀποδρ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἣτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φιλανδρόν, Πανσ. ε', 16.

Ἀκακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ὄρους, Πανσ. Ἀρκ. 36.

Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ανεγράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακείῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάου, Καλλιμ. Ἀρτ. 143. Πανσ. ἡ, 3, 36. ἡ = Ἀκακήτης.

Ἀ'έ'κητος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ἀ'ε'κος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακησία ἐν τῇ Ἀρχαδίᾳ, Πανσ. Ἀρκ. 3.

Ἀ'ε'λανθίς, ἰδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας ἣτις μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὁβιδ.

Ἀ'ε'λάνδρος, ὁ. Παταμός ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. 5.

Ἀ'ε'άλλη, ἡ· ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀ'ε'μάντιον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ἀ'ε'μαντίς, ἰδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀεμάντος υἱοῦ τοῦ Θεσῶος, Θουκ. δ', 118. ὅθεν, Ἀεμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὢν, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'ε'μας, αὐτος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσῶος καὶ τῆς Φαίδρας, ἀγνωστος παρ' Ὀμήρ. Ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἤρσασθ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἣτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Τζετζ. μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὁπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἰθραν μητέρα τοῦ Θεσῶος, Οὐίγγ. — 2) Τίος τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανού, εἰς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Τίος τοῦ Εὐσώρου στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐγονεύθη ἀπὸ τὸν Αἰάντα τὸν Τελαμώνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 4) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, ταὺν Cap di Piphano, Στράβ.

Ἀ'ε'μφις, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμός τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβαλλὼν εἰς τὸν Εὐξεῖνον Πόντον, Ἀρρίαν. Περιπ. ὅστις ἄλλως καὶ Βόας καὶ Ἀφαρος ἀλέγεται, πιθανὸν ὁ Ἄλκος.

Ἀ'ε'ανθίς, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθείσα ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ὁμώνυμον πτηνόν. Ἀντ. Λιβ.

Ἀ'ε'ανθος, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ὅστις κατασπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ἀ'ε'ανθιος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡροδ. 7, 115. ταὺν Ἱερισσὸς ἢ Χεριάσσα. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναῖν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ις. ταὺν Δασχιούρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ'ε'ανθονίτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀ'ε'αρνάς, ἄνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλινόρης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώων, ἐχόνος τοῦ Ἀμμύρακ, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφιδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἡπείρου τὸ ὅποιον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατόντην ἐνταῦθα φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολλρ.

γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀ'ε'αρνάνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνανος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, ἡ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρενον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, φημιζόμενοι ἔξαιρ. διὰ τὸν φρόνησίν των, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἠνωθήσαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνίκηθησαν· τελευταῖον δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἡπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ἀ'ε'αρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνανος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὐτῇ Κουρήτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β', Πολύβ. δ', 6. Στράβ. ι', 3. καὶ ἐκατόντην ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταρτίων, Κουρήτιων, Τηλεβόων καὶ Δελέγων, Στράβ. ζ' 7. Ἀπολλρ. β', 4. ταὺν Ἀκαρνανία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομόν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητροπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχῶρι, ἄλλως Ἀγρινίον καλουμένην.

Ἀ'ε'αρνανικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἡ τῆς Ἀκαρνανίας ὢν, Θουκ. καὶ, Ἀκαρνανική, προτοπακμ. χώρα, ταῦτέν τῃ Ἀκαρνανία.

Ἀ'ε'αρνεύς, ἦος, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδ. 1, 62. κατὰ Valcken. δὲ ἀντὶ Ἀρκανάν.

Ἀ'ε'αστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὡλεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτ. Θεογ. 356. Ὁμ. Τμ. Δημ. 421.

Ἀ'ε'αστος, ὁ. Τίος τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἰς ἐξ ἀκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἰσθονος Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 224. μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αὐτὸν ἀδελφὰ αὐτοῦ δι' ἀπάτης τῆς Μηδείας ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα του, εἰδὼς τὸν Ἰσθονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐσύστησε πρὸς τὴν τὸν πατέρα αὐτοῦ τοὺς περιφίλους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους Ἀγῶνας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἀγέννησε τὸν Ἀκτορα καὶ θυγατέρας τὴν Λαοδαμείαν καὶ Στερόπην, Ἀπολλρ. α', 9, 10. γ', 12, 3.

Ἀ'ε'ερτοκόμης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ φέρειν μακρὰν κόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀγένειον εἶναι.

Ἀ'ε'εσμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'ε'εσαμενός, ὁ· ποιητκ. Ἀεσσαμενός. Πατήρ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀεσσαμενάς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀ'ε'εσίμβροτος, ὁ. Οὕτω καλεῖται ἱατροίς τις παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. τελ. 394.

Ἀκσίνης, ἡ Ἀκσιίνης, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν, τανῦν Τχουναβ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. παρὰ Διοδ. Σικ. Ἀκσίνοιοι. — 2) Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἀλλως καὶ Οἰνοβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. τανῦν Καντέρας.

Ἀκίστη, ἡ, = Αἰγιστα.

Ἀκίστης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἴδε Αἰγιστος.

Ἀκιστορέδαι, οἱ. Ἰσράτις γεννᾷ ἐν Ἀργεῖ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἰερεῖαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλμ. Τμν. Παλ. 34.

Ἀκιστορος, ὁ, καὶ Ἀκίστωρ, ὁρος. Ποταπός τις τραγικός ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καὶ Σάκας, διότι δὲν ἦν Ἕλλην, συχνακ. ὑπό τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1216. Ὅρν. 31.

Ἀκη, ἡ. Ασα. Πόλις τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαῖς κληθεῖσα, τανῦν Ἀκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκήρατος, ὁ. Ἰερεὺς τις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπολλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡρόδ.

Ἀκης, εω, ὁ. Ποταμός μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων καὶ Τρανίων, Ἡρόδ. 3, 117. κατὰ τινες νομίζεται οὗτος ὁ Ὄξος ποταμός, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Τάσσης, τανῦν Βεχατ.

Ἀκίβοι, οἱ. Acibi. Μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αὐτος, ὁ καὶ Ἀκίδων, ὄντος. Ποταμός μικρός τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, πῖσαν. ὁ παρ' Ὁμ. Ἰάρδανος ἀναγερόμενος, Πaus. ε, 5. Στράβ.

Ἀκίλοσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μετὰ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀκινάκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ. Κυρίως ξίφος παρὰ τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νή τὸν Ἀκινάκην, ὄρκος τῶν Σκυθῶν τὸν ὁποῖον ἐτυνεῖδίζον οὗτοι νὰ κάμνωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους τῶν, Λουκ. Τόξ. 38. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. θεός τις τῶν Σκυθῶν.

Ἀκινδυνος, ὁ. Ὄνομα Κύρ. ἀνδρός, Λουκ.

Ἀκίνητος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόρευεν ἐν τῇ μακίᾳ του.

Ἀκίρις, ιος, ὁ. Ποταμός τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, τανῦν Agri. Στράβ.

Ἀκίς, ἴδος, ὁ. Ποταμός μικρός τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἰτνης, τανῦν Chiaci ἡ Aci, Θουκρ. Εἰδ. α', 69. — 2) Τίος τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίτιδος Νύμφης, τὸν ὁποῖον ἐσανάτωσεν ὁ Κύνκωψ Πολύφημος, Ὁβιδ.

Ἀκίς, ἴδος, ἡ. Ὄνομα μίας δούλης, Λουκ. Ἐταιρ. Διαλ. δ'.

Ἀκμήνης, αἱ. Ἐπισ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἰχον ἰδιον βωμόν ἐν Ἠλίδι, Πaus. ε', 15.

Ἀκμονία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονιεύς, ἔως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκμόνιον ἄλσος, τό. Δάσος ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν Χαππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ροδ. Β, 992. κατὰ Beck. Ἀλκμῆνιον.

Ἀκμων, ὄνος, ὁ. Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῶν Σακῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ὁβιδ. — 3) Εἰς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀκόναι, αἱ, Acone. Πόλις μικρὰ τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀκόντης, ου, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκადίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκεραυνώσκει μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. πῖσαν. ὄρσορ. Ἀκόντιος παρὰ Στεφ.

Ἀκόντιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκადίας τὴν ὁποῖαν ὁ Πausan. καλεῖ Ἀκονιμακαρίαν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ. δ'.

Ἀκορίς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐπτανημίδος.

Ἀκούνηον, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Aquino, Στράβ. ε'.

Ἀκουῖτανία, ἡ, καὶ Ἀκουιτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μετὰ τῶν Πυρηναιῶν, τῆς Ναρβωνικῆς, τῆς Λουγδονικῆς καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν αὐτὴ μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀκουῖτανοί, οἱ. Aequitani. Κάτοικοι τῆς Ἀκουιτανίας, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ παλαι ἐν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀκούμινκον Λεγεῖων, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φέλιξ. πῖσαν. ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀκουμένος, ὁ. Περὶφημος ἱατρός ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀκουσίλαος, ὁ, Ἀττικ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἀργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. Κατὰ Κλήμ. Ἀλεξ. ἐσπούδασεν οὗτος τοσοῦτον τὸν Ἡσίοδον ὥστε μετέφερε τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζὴν φράσιν.

Ἀκούτεια, ἡ, Acutia, ἡ Ἀκοντία παρὰ Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἀκρα, ἡ. Ἀκρα πόλις. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἀκρα Ἰαπωνία, ἴδε Ἰαπωνία. — 3) = Ἀκραί. — 4) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκράβα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ.

Ἀκραβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μετὰ τὴν Σαμάρειαν, Ἰωτ. γ', 4.

Ἀκραγαλλίδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας, Αἰσχίν κατὰ Κτητηφ.

Ἀκράγας, αὐτος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.

κεανίδος Ἀσπερόπης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καὶ ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίῳν παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, τανῦν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Ξεφ. Ἑλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, τανῦν Fiume di Naro, Θουκ. — 4) Ὅρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμμικ. διακρίνουσι τὴν ἰδίως πόλιν Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ ἁπλ. γένους, τὸν δὲ ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος διὰ τοῦ ἄρσενκ.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖος, ὁ κατοικ. Ἡρότ.

Ἀκράθωος ἄκρον, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἄκρωτερίου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. ζ'.

Ἀκραι, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τρίας λίμνης, Πτολμ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ζ', 5. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Ἀκρα, τανῦν Pallazuolo, ὅθεν Ἀκραίος, ὁ κατοικ.

Ἀκραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσπερίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβόλης, τροφὸς τῆς Ἡρας, Πανσ. β', 17. — 2) Ἐπίδ. ἀποδιδομένον εἰς διαφόρους θεάς ὅσαι εἶχον ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἀκρωτηρίων ἢ πόλεων ὀρεινῶν, ἔξαιρ. τῆς Ἡρας, ἥτις εἶχεν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπὶ τοῦ Λεχαιῶν λιμένος πλησίον τῆς Κορίνθου, Πανσ. β', 24.

Ἀκραῖον λέπας, τό. Ὅρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἀκρα, τανῦν Criniti, Θουκ. ζ', 78.

Ἀκραῖος, ὁ. Ἐπίδ. διαφόρων θεῶν ὅσοι εἶχον ναοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων ἢ βράχων.

Ἀκραφεύς, ὅς. ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίσας τὴν Ἀκραΐαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκραφία, ἡ καὶ Ἀκραΐται, αἱ. καὶ, Ἀκραΐων, τό. Πόλις μικρά καὶ ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἓνα ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐνικ. παρ' Ἡρότ. 8, 135. Πληθ. Στράβ. —

Ἀκραΐφινιον, τό. = Ἀκραΐα. Πανσ.

Ἀκρασος, ἡ. Πόλις μετόχως τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀκρατος, ὁ. Εἰς τῶν ὁπαδῶν τοῦ θεοῦ Βάχχου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς ὡς Ἡρώς, Πανσ. α', 24.

Ἀκρατόφορος, ὁ. ἐπίδ. τοῦ Βάχχου, διὰ τὸ φερεῖν ὄκρατον. Λατρευομένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀρχαΐᾳ, Πανσ. ἡ.

Ἀκριαί, αἱ. Πόλις μικρά παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας μετ' ἐλμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκριατῆς, οὗ, ὁ κατοικ.

Ἀκρίας, οὗ, ὁ. Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας· φονεῦσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομῶν, Πανσ. δ', 21. —

Ἀκριλλὰ, ἡ· καὶ Ἀκριλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μετεξὺ τῶν πόλεων Ἀκρων καὶ Ἀκράγαντος, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κατοικ.

Ἀκρίστος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀβαντος καὶ τῆς Ὀκελείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προΐτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἀργίου· φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προσέειπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει θανατωθῆναι ἀπὸ τῶν ἐχονόντων, ἔκλεισε τὴν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακὴν, ἐμποδίζων αὐτὴν ἀπὸ πάντων μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμειβῶν· πλὴν αὕτη μετὰ καιρὸν ἐγέννησε τὸν περίφημον Περσέα, ὅς τις περὶ τὰ τέλη θλῶν μετὰ τοῦ πάππου του Ἀκρίσιου εἰς τὴν Λαρίτσαν διὰ τὰ περυσυδῶσιν εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἀπολλδρ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1091. Πανσ. — 2) Σικυωνίος τις, Ξεφ. Ἑλλήν. ιζ'.

Ἀκρисиώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκριτίου, ἡ Δανάη, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 319.

Ἀκρισεωνίδης, οὗ, ὁ. ἐπώνμ. τοῦ Περσέως.

Ἀκρίτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. ἡ, τανῦν Κάπο Γάλλο ἡ Χῶρος. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κέλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε'.

Ἀκρόθωον, τό. καὶ Ἀκρόθωοι, οἱ. Πόλις μικρά κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἀθωνος, ὅτερον Οὐρανόπολις κληθεῖσα, Ἡρότ. 7, 22. Θουκ. δ', 109 ὅθεν οἱ Ἀκρόθωοι, Κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκροχεράυνια ὄρη, ἡ Κεραύνια. Ὀρη τῆς Ἡπείρου τὰ ὁποία ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλασσαν εἰς τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ. γ', 14.

Ἀκροχόρινθος, ὁ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπὶ τίνος ἀποτόμου ὄρους μεσημβρινῶς τῆς πόλεως. Πολύβ. β', 43. Στράβ. ἡ. θηλυκ. ἡ Ἀκροχόρινθος, παρὰ Ξεφ. Ἑλ. δ', 4, 4. ἔξαιρ. προσυπακ. τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλιστος, ὁ. Ὀχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίστου, κείμενον ἐπὶ τίνος ὄρους, Πολβ. ἡ, 15.

Ἀκρόνως, ω, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Φαιακῶν, Ὀμῆρ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἀκρόπολις, ἡ· ἐκαλεῖτο οὕτω ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἡ Πόλις ἐλέγετο Θεοῦ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρότατος, ὁ. Τίς τοῦ Βασιλέως Κλεομένηος τοῦ δευτέρου ἐκ Σπάρτης, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων, Διοδ. Σικ. — 2) ἐχόντος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 266 πρὸ Χρ. Πλούτ.

Ἀκρων, υἱος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψάμμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περὶφημὸς τις ἱατρός Ἀκραγαντίνος, κατὰ Πλούτ. καθάριστας τὰ Ἀθήνας ἀπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς περὶ τὴν πόλιν Ἀκρώρειον ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Διοδρ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξεφ. Ἑλ. β', 2, 30. Στέφ.

Βυζ. ἐτι δὲ Ἀκρωρείοι καὶ οἱ κάτω. τῆς πό-
λεως μία τῶν Ἀκρορείων. Ἐσκφ. Ἑλλ. 3, 2, 16.
Ἀκρωρεῖτης, οὐ, ὁ ἑπώνυμος τοῦ Ἀπόλλωνος
ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σικυονί, Στεφ. Βυζ.
Ἀκταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δω-
ρίδας, μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Οοργ. 249. Ὀμ.
Ἰλ. Σ, 41. κατὰ τινας δὲ καὶ Ἀκράϊα. — 2)
Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Πε-
ρίφαντα, Ἀπολλρ. β', 1, 5. — 3) ἐπίθ. τῆς
Δημητρος, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρεῖαν αὐτῆς.
— 4) = Ἀττικῇ, Στρίβ.
Ἀκταῖος, ὁ. Πρώτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς
τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς
Ἀγραιῶν γυναικὸς τοῦ Κέχροπος, Ἀπολλρ. γ.
14, 2. Πaus. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελα-
μωνος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης,
πίθαν. ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος. Ἀπολλρ.
γ', 12, 6.
Ἀκταῖος, αἶα, αἶον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἦτο Ἀτ-
τικῆς ὢν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς
τῆς Ἰωνίως ὢν, ἡ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ὅθεν αἱ
Ἀκταῖαι πόλεις, αἱ παραθαλάσσιαι πόλεις τῆς
μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέ-
σβου, Θουκ. δ', 52. —
Ἀκταίων, ονος, καὶ ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρισταί-
ου καὶ τῆς Ἀυτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βα-
σιλέως τῶν Θηβῶν, εἰς τῶν περιφημῶν Ἡρώ-
ων τῆς Ἀρχαιότητος ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν
θῆραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐτρέφε πενήτηκοντα
σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδεον αὐτοῦ πόντοτε ὅτε
ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ θεὰ Ἀρτεμις ὀργισ-
θεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουο-
μένην τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ οὕ-
τω κατεσπεράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων,
οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολλρ. γ',
4, 4. Πaus. Σ', 2. Καλλμ. Ἰμ. Παλ. 108.
Ἀκτανία, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς ἀρκτικῆς ἢ
Γερμανικῆς θαλάσσης, πιθαν. ἡ νῦν Schelling
λεγομένη, Πτολ.
Ἀκτῆ, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας,
Εὐρ. Ἑλ. 1674. Στράβ. Σ'. — 2) Ἀκρωτήριον
τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ
τῆς ἀκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἀ-
θωνος, Θουκ. δ', 109. Στράβ. — 3) χώρατις
ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στεφ. δὲ, Πόλις Ἀκτῆ κα-
λουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου
τῆς Ἀκαρνανίας Σκύλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀ-
νατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν
Τροιζῆνα ἕως τῆς Ἐπιδάουρου, Πολύβ. —
Ἀκτικῇ, ἡ. ταύτ. τῇ Ἀττικῇ, κατὰ Στράβ.
σχηματισθ. ἐκ τοῦ Ἀκτῆ, Ἀκτικῇ, Ἀττικῇ.
Ἀκτια, τὰ. Ἐορτὴ καὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι
κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ
τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς
ὁποίους ἐτύσθηεν ὁ Κίσιππος Αὐγουστός μετὰ
τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. —
2) = Ἀκτίον.
Ἀκτίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ
Ἀμβρακικοῦ κόλπου. ἐνταῦθα ἐνίκησεν ὁ Ἀντώνιος
ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Αὐγουστού τοῦ 31
ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α',

29. ὅθεν Ἀκτιακός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ.
καὶ Ἀκτιας, ἄδος, ἡ, 9ηλκ. τοῦ Ἀκτιακός. Ἀνθ.
Ἀκτιός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ
Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας εἶδα ἦν ὁ
Ναὸς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Πανός,
Θεοκρ. εἰδ. ε', 14.
Ἀκτορίδης, ὁ. Τίος τοῦ Ἀκτορος, ὁ Μενoitιος
πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὀμ. Ἰλ. Λ, 785. Πινδ.
Ὀλ. 9, 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Κτεάτου ὅς
τις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν, 185.
— 3) Τίος τοῦ Ἀκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π,
189. —
Ἀκτορίς, ἴδος, ἡ. Πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς
Πηνελόπης καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτώνος,
Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 227.
Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀκτορος γεν-
νηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τῷ Ἀκτορίωνε,
Ὀμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δὲ οὖν οἰδομενοὶ υἱοὶ τοῦ Ἀκ-
τορος ὁ Ἐπειδός καὶ ὁ Κτεάτος, τοὺς ὁποίους ὁ
ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μη-
τρὸς αὐτῶν.
Ἀκτωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς
Πειτιδίκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ
Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας, Ἀπολλρ. α',
7, 3. ἡ κατ' Ἀπολ. Ροδ. Α, 73. πατὴρ τοῦ
Ἰφρου καὶ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Τίος
τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Εὐ-
φονέως τῆς Φωκίδος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγίαν
ἐγέννησε τὸν Μενoitιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου,
Ἀπολλρ. α', 8, 4. Πινδ. Ὀλ. 9, 106. —
3) Τίος τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης θυγα-
τρὸς τοῦ Ἐπεοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ
ἀνὴρ τῆς Μολιόνης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε
τοὺς δύο δίδυμους υἱούς Εὐρυτιον καὶ Κτεάτον,
οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μιλιώνες παρ' Ὀμ.
καλοῦνται, Ἀπολλρ. β', 7, 2. — 4) Τίος τοῦ
Ἀέσου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, μετὰ τῆς ὁ-
ποίας ἐγέννησαν ὁ Ἀρης τὸν Ἀτκαλαφρον καὶ
Ἰάλμενον, Πaus. Σ', 37. — 5) Τίος τοῦ Ἰπ-
πάτου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλρ. α', 9. —
6) Ἀδελφὸς τοῦ Ἰπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Οἰνο-
πέως, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκτράτευσαν μετὰ
τοῦ Ἀνδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Δισχ.
Ἐπτ. Θηβ. 557.
Ἀκυληῖα, ἡ, Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς
χώρας τῶν Ἑνετῶν ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, πρώτη
ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ.
ε'. Πτολ. γ', 1. ὅθεν Ἀκυληῖας, ἰα, ἰον, ἐκ
τῆς Ἀκυληῖας, καὶ Ἀκυληῖοι καὶ Ἀκυληῖοι,
οἱ κάτω.
Ἀκυτανία, ἡ. = Ἀκουῖταν, Στέφ. Βυζ.
Ἀκυλλίος, ὁ, Aquilius (Μάρκος ἢ Μάνιος).
Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τὸ Μι-
θριδάτου πόλεμον, Διβ. — 2) Λουκιος καὶ Μακ-
κός Ἀκυλῖοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, καὶ συνο-
μῶται τοῦ Βασιλέως Ταρχουτίου, θανατωθέν-
τες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.
Ἀκύφας, αντος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν
πολεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἰτῆς, ἧτις ἄλλως
καὶ Πίνδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. Σ'.
Ἀλάβα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας
ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆτος

τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4. —

Α'λαβ'αγεῖνον ἄκρον, τό. Πτολ. ζ', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Α'λάβανδα, τὰ, καὶ Ἀλάβανδα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανὺν ἐρείπια τῆς Καρπουτέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡρότ. 7, 195. Ἐνικ. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡρόδ. 8, 136. Ζέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, δι' ὃ καὶ υπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδός, ἢ ὅ, ἢ καὶ Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Α'λάβανδος, ὁ. Τίος τοῦ Κηρύ καὶ τῆς Καλιρρόης, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίπε τὴν πόλιν Ἀλαβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Α'λαβαστρίτης, ου, ὁ. Ὅρος τῆς μεταίτας Αἰγύπτου, Πλιν.

Α'λαβαστρων πόλις, ἡ. Πόλις ἐν τῇ ἑπτανομίᾳ τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατασκευάζον ἀγχεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Α'λαβος, ὁ. Πλούταρχ. καὶ

Α'λαβών, ὠνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, τανὺν Κάταρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Α'λαγονία, ἡ. Πόλις μικρᾷ τῆς Ἐλευσερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παντ. γ, 33.

Α'λαζήρ, ἱρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδ.

Α'λαζών, ὠνος, ὁ. πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας, Ἡρόδ. 4, 17. ἰδὲ Ἀλζῶνες

Α'λαί, αἱ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον δύο χωρία καὶ ὅμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἀλαί Ἀραφνίδες λεγόμεναι, ὅμοι ἀνήκον εἰς τὴν Αἰγιήδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαργαθίου καὶ τῆς κόμης Βραυρώνο· ἀντικρυτὲς πόλεως Καρυστοῦ ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὅποιον ὄμιον ἐλατρεῦετο ἔξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἀρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1481 Στράβ. — ὅθεν, Ἀλαεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαῖος, αἶα, αἶον, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἀλαί Αἰξωνίδες, ὅμοι ἀνήκον εἰς τὴν Κεκροπιδαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾷς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ἀπέναντι τῆς νήσου Ἰδρούσης, τανὺν, Ἀλίβρης, Ξενφ. Ἐλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαεῖς Αἰξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στάβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκίδος, τανὺν Ἀλάχη, Στράβ.

Α'λαία, ἡ. ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαίᾳ τῆς Ἀττικῆς, Στράβ.

Α'λαία, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ἔρα

Α'λαία, τὰ. Ἐορτὴ τῆς Ἀθηναίων ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρχαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Πανσ. Ἀρχαδ. —

Α'λαισα, τὰ (Ἀλεσα, τὰ, παρὰ Διοδ. Σικ.) Halacsa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πά-

λαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγὰς. Στράβ. β'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἀλαισος, ὁ. Halaeus. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίσων, τανὺν Pittineo. Στράβ.

Ἀλαλίη, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κύργου (Κόρσι-κα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίῳ, Ἡρόδ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, τανὺν Aleria, οὐχὶ Κάλαις, Διοδ. Σικ. ε', 13.

Ἀλαλομεναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἑσθιαυτίδος χώρας, Στράβ. β'. — 2) Πόλις μικρᾷ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλομένου, μ' ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Πανσ. β', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλομενεῖς, ἔως, ὁ κατοικ. καὶ Ἀλαλομενιοί, ἱαίον, ἐξ Ἀλαλομένων.

Ἀλαλομενήϊς, ἰδος, ἡ. ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλομένου ἐπικληθεῖσης, ὅς τις πρώτος ὡς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἡγεῖρεν πρὸς τιμὴν τῆς τὸν ἐν Ἀλαλομεναῖς ναόν, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Πανσ. β', 33.

Ἀλαλομένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖος τις ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὅστις λέγεται ὅτι οὗτος πρώτος ἀνέθρεψε τὴν θεᾶν Ἀθηνᾶν ἐκ γεννητῆς καὶ ἡγεῖρε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα Ναὸν ἐν Ἀλαλομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Πανσ. β', 33

Ἀλαλομενία, ἡ = Ἀλαλομενήϊς, Στράβ.

2) Συναγὴ τοῦ Ὀγγυοῦ, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλομεναί, Πανσ. β'

Ἀλαλομένιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταύτ. τῷ Ἀλαλομεναί, Στράβ.

Ἀλαμανοί, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβου, καὶ ὀχηρμένοι εἰς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς, ἔχοντας ἰδίαν μοναρχικὰς πολιτείας τὸ παλαι, Ἀμμιαν. ε', 12. Στεφ.

Ἀλαμος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἀλανα ὄρη. Ὅρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα ἀνωθεν τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀλανά, ἡ. Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Δουκ. ὅθεν

Ἀλανικός, ἡ, ὁν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἡ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Δουκ.

Ἀλανοί. οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀλανοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀλαρόδιοι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων. Ἡρόδ. 3, 94.

Ἀλαστορίδες, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. τ. 463.

Ἀλάστωρ, ὁρος, ὁ. Ἠγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ συντρόφος τοῦ Σαρπηδόος, φονεὺς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονεὺς ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Πενεπεροῦ κλυμμένον, Ἀπολλοδ. α', 99. 3) Ἐλληὴν ὑποστρατηγὸς τοῦ

Νέστωρος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 205. Θ, 333.
 Α'λάτας, α, Δωρ. ἀντί. Ἀλήτης.
 Α'λβα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, τανῦν Alvana, Πτολ. β, 6. — 2) ποταμός τῆς αὐτῆς χώρας, τανῦν Ter ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Αραγωνίας.
 Α'λβα, ἡ. Ἀλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις. Διον. Ἀλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Διού, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ρωμίων Ρωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κατοικ. Στράβ.
 Α'λβα Πομπηία, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγυρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. τανῦν Alba./
 Α'λβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κεραυνίου ὄρους καὶ Ἰβηρίας, εἰς ἄκρον εὐφορος, Στράβ. ε. α. Πτολ.
 Α'λβάνη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.
 Α'λβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν καὶ θηρευτικόν καὶ ὄντες ἐπιτηδεῖοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀλβης ἐν Ἰταλίᾳ.
 Α'λβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὅρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἀλβα Λόγγα, Στράβ. ε. — 2) = Ἀλβιον ὄρος· Πτολ.
 Α'λβίνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαλληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τὸν Πλατωνικὸν διαλόγον, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρετανίᾳ στρατευμάτων, Ἡρωδ.
 Α'λβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὄρων Ἀλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας, τανῦν Alben, Στράβ.
 Α'λβιος, ὁ. Δίων. Κάστ. ταῦτ. τῷ Ἀλβις.
 Α'λβις, ιος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμός τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν θάλασσαν, τανῦν Ἑλβας, Στράβ.
 Α'λβίων, ὄνος, ἡ· καὶ Ἀλουῖων. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταῦτ. τῷ Ἀλεβίαν, ὅπερ ἴδε.
 Α'λβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβερίου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.
 Α'λγιδόν, τό, Algidus. Ὅρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Δατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε. —
 Α'λγιδος, ἡ· καὶ Ἀλγιδόν, τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκουῶν ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἀλ. 1, Στράβ. Στέφ.
 Α'λγιδῶν, ὄνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἀλκ. = Ἀλγιδος. —
 Α'λγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιόριστος εἰπέναι, Αἰσχ. 'Ικ. 269. πιθαν. ὁ Ἄξος ἡ Ἀφός.
 Α'λδησχος, ὁ, ἴσα Ἀρτήσχος.
 Α'λεα, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Ἀρχαίας πλησίον

τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλεάς Ἀθηνᾶς, Ἡροδ. 1. 66. Πaus. ἡ, 23. ὅθεν Ἀλεάτις, ου, ὁ κατοικ. — 2) Ἀλεός, εἰς, εὖν, καὶ Ἀλεαῖος, αἶα, αἶον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεάς, Στεφ. Βυζ.
 Α'λεα, ἡ· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἧτις ἐτιματό ὑπο τοῦτο τὸ ὄνομα ἔξαιρ. ἐν Τεγέα πόλει τῆς Ἀρχαίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλέᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡροδ. 1, 66. Ξενοφ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφειδα ὅς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἡ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλεάς, Πaus. γ', 5. ἡ, 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαῖα, πιθαν. μέντοι Ἀλεαῖα.
 Α'λεβίων, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφός τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἡ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε δίσβαιναν ἐκείθεν. Ἀπολδρ. β', 5, 10 κατὰ Heyne ὄρτρ. Ἀλβίων.
 Α'λεγήνωρ, ὄρος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὅμ. 'Ιλ. Ξ, 503.
 Α'λεῖς, εντος, ὁ. Hales Ποταμός τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελίᾳ, τανῦν Halente. Θεοκρ. εἰδ. ε, 123. συγγέεται πολλὰ, οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἀλῆκος. — 2) ποταμός ἐπὶ τῆς νήσου Κῷ, Θεοκρ. εἰδ. ζ, 1 καὶ Μόσχ. εἰδ. α, ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὡς χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 3) Ἐτερος ποταμός τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφώνος. Πaus. πιθαν. ὁ παρὰ Πλεν. Halesus· ὅθεν Ἀλῆεις καὶ κατὰ συναλφ. Ἀλῆς, Μίμν. Λεῖψ.
 Α'λεῖσιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὅμ. 'Ιλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὐρήται τὸ Ἀλετιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας, Ἡσύχ.
 Α'λεῖσιου κολώνη, ἡ. Λόφος πληθύν τοῦ Ἀλειαῖου ἐν Ἠλίδι, Ὅμ. 'Ιλ. Λ, 737.
 Α'λέκτρα, ἡ. Δωρ. ἀντί Ἠλέκτρα.
 Α'λεκτορίδης, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλεκτορος, Ὅρφ. Ἀργ. 139.
 Α'λέκτωρ, ὄρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λεῖτου ἐνός τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α, 9, 16. — 2) Τίος τοῦ Ἀργεῖου καὶ ἀνεψιός τοῦ Πέλοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιλόχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπάνθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὅμ. 'Ιλ. Δ, 10 — 3) Τίος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφικος βασιλεῦς τοῦ Ἀργους. Ἀπολδρ. γ, 6, 2.
 Α'λεκτρώων, ὄνος, ὁ. ταῦτ. τῷ Ἀλέκτωρ. ἀριθμ. α, Ὅμ. 'Ιλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις Θεράπων τοῦ Ἀρεος, τὸν ὁποῖον δέξας οὕτως μεταμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὗρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.
 Α'λεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἧτις ἄλλως κοῖτηρ. Κασσιάνδρα ἐλέγετο, Πaus. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τραγωδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Δεξ. 25.
 Α'λεξάνδρεα, ἡ. Ἐν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως

Ἀντάνδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς, Στράβ. γ'.
Ἀλ' ἐξ ἀνδρείας, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἰκοσι ὀκτώ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν.
 — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ καθεύρα τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύο εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων καταμέτρησιν, με διάφορα λαμπρά καὶ δημόσια κατιστήματα καὶ με τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὅποιον εὐστέτην ἐνταῦθα οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδ. Σισ. ιζ', 52. κατοίκους περίπου 300 000. Ἀρρίαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, τανὺν κομὴν μικρά· ἔσκι Σταμπούλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. γ'. Πτολ. ε, 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσπὸν, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλάσσιως ἀπέναντι τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως τῶν Ἰσπῶν, τανὺν Ἀλεξανδρήττα, Στράβ. Ἡρωδ. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδίας, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀχρησίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου Στέφ. Βυζ. Ἀρρίαν. 5, 15. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παραπαμισσαδίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὅρου Παραπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 22. τανὺν Κανδαχούρ· ἐπὶ δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσω, Ἀρρίαν. Ἀν. ε, 1. — 6) ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανῇ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Περσίδι, Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 1. ἦτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Τανάϊδι καὶ Ἀλεξανδρέσχατα παρ' Ἀππiani. λέγεται, τανὺν Ηογ' ἐδ'. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανῇ, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ.
Ἀλ' ἐξ ἀνδρείας, ἡ· ὁ Κότικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωδ.
Ἀλ' ἐξ ἀνδρείων τικόν, ἡ, ὅν, ὁ Ἀλεξανδρεωλέκις ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστείον λέγει.
Ἀλ' ἐξ ἀνδρῶνος, ἡ, ἴον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὢν· ἐπὶ δὲ καὶ Οὔσιαστ. Στεφ. Βυζ.
Ἀλ' ἐξ ἀνδρός, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὗτο ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὁρ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολλ. γ', 13, 5. — 2) Τίς τοῦ Εὐρυσθέους, οἷ τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ, Ἀπολλοδ. β', 8, 1. — 3) Ἐξίστορ· ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Τίς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφός τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Πελοπίδας στρατηγός τῶν Θηβαίων, Ξενοφ. Ἑλ. Πλουτ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος

πρὸ Χρ. ὅς τις καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας εἰδείκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡροδ. 5, 17. — 3) Τίς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονεύει ὅμως μετὰ δύο χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἡπείρου καὶ ἀδελφός τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἡπείρου τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλᾳ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα κατ' ἣν ἐκάθη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἰς ἡλικίαν εἰκοσι χρόνων· ἐκστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρείον, καὶ ὑπέταξε πολυάριθμην ἐπὶ προσηρῶν ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέψων ἀπέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησεν υἱόν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅς τις καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μικρόν τινα χρόνον μόνον. — 6) Τίς τοῦ Κασσανδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Τίς τοῦ δυστυχικοῦ Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις πιασθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἐγένετο γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Τίς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἡπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅς τις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησεν τὸν Πύρρον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαῖος, ἐνάτος βασιλεὺς τῆς Αἰγυπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἄλλος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξόριστος ἐκ τῆς Αἰγυπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκαταβῆς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅπου ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, πιδαν, ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγυπτου, ὅς τις καὶ οὗτος ἐδιώχθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Λυγκηστής Μακεδὼν, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἰς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνομώσανται μετὰ τοῦ Πανσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλ' ἐξ ἀνδρός ὁ Αἰγεύς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους, φιλόσοφος πεripατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αυτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισίτης ἐκ Χαρίας, ἔχσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. δι-

δάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμμα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανός, γεννηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήτας περὶ τὰ μέσα τῆς ἐκτῆς ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανού, ὡς πρακτικὸς ἱατρός ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον Ὀφθαλμικόν, εἰς δύο δεκά βιβλία διηρημένον, πλήρως παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνουεχιτίτης, γόης καὶ ἀπαταῖων προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποῦ τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ἄλλα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐστὶ βραχὺ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ποιηταῖς εὐρηται ἐσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξάνωρ, ὁρος, ὁ. Τίος τοῦ Μαχάνος, καὶ ἐχγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Πανσ. β', 11.

Ἀλέαρχος, ὁ. Συγγραφεὺς τις τὸν ὀνομαζόμενον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αυτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβήρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξιάρης, εὐς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἀρχοντός τινος ἐν Ἀθيناῖς, Ξενφ.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Ὁσθαλλότις πατήρ τοῦ Μέναντος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίκακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς τῆς ἐσώσας ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Πανσ. α', 3.

Ἀλεξικλής, εὐος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξίνος, ὁ. Ἐξ Ἡλίδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικὸς, ἀσκονδὸς ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξίπιδας, α, ὁ. Κυρίως πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινος ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἀλεξίς, ἑδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεταίης κωμωδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ., ὅστις κατὰ Σουῖδ, ἔγραψε 245 κωμωδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ὠνος, ὁ. Ἀχαιοὶς τις παρὰ Πολύβ.

Ἀλέος, οὔ, ὁ. Τίος τοῦ Ἀφειδάντος βασιλεὺς τῆς Τεγίας ἐν Ἀρχαδίᾳ καὶ ἐχγονος τοῦ Ἀρχάδου· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγην· οὗτος λέγεται ὅτι ἐκτισσε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ροδ. Α, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλὴν.

Ἀλεσία, ἡ. Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουϊτανῇ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων, Στράβ. δ', 2. ταὐν Alise.

Ἀλεσίαι, αἱ. Alesia. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου ὄρους, Πανσ. γ', 20.

Ἀλέρτριον, τό. Alatrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταὐν Alatri, Στράβ. ε'.

Ἀλεύας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐξουσιάζαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν μέρσι τῆς Θεοσαλίας, Πίνδ. Πύθ. 10, 8.

Ἀληθίων, ὠνος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήιον πεδίον (ε). Παθίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου Πηγάστου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἀληθιοῦ πλάνη, μὲ τὸ νὰ ἐπλανήθη ἐνταῦθα καιρόν τινα ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτώ, οὔς, ἡ (α). Ουγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, μία τῶν τριῶν Ἑρινῶν τοῦ Ἀδου. Ὁρφ. Α. 966.

Ἀληξ καὶ Ἀληξ, ηκος, ὁ (α) Halex. Ποταμός τῆς Βρεττανίας χώρας (Brittium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταὐν Alece, Στράβ. 5'. Πλίν. φιλούμεν. εὐρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὅρος τῆς Ἀρχαδίας μεταξὺ Τεγίας καὶ Μαντινείας, Πανσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Σκυλλούντος, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἰπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 617.

Ἀλήτης, ου, Δωρκ. Ἀλάτας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφός τῆς Πηνελόπης, Ἀπολδρ. γ', 10, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰππότου εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὅτε οἱ Ἡρακλείδαι εἰτέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' οὗου διώξας τοὺς Σισυφίδας, κατεστῆθη βασιλεὺς τῆς χώρας, τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι ἤρξαν πέντε γενεαὶ κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βακχίδου, Πίνδ. Ὀλ. 13, 17. Πανσ. β', 4. — 3) Τίος τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Μυκήνας, Ῥγίν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ Ἀλητία, ἡ, Aletium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταὐν Lecce. Πτολ. γ', 1.

Ἀλθα, ἡ. Πόλις τῆς Βαθυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ. ε' 20.

Ἀλθαία, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθείδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ληΐας. Τεπανδρυνεῖται μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδωνίας ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Κλυμένην, τὴν Ἰοργὴν καὶ τὴν Διόκλειαν, ἐκ δὲ τοῦ Ἀρεος ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα τῇ ἰδίᾳ, καὶ μετακληθεῖσα ὑστερον ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε θανατώσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς εἰς τὴν Σηραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. I, 555. Ἀπολδρ. α', 7, 10. καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρητανῶν, Στέφ. Βυζ. ταὐν Orgaz.

Ἀλθαμένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Κίττου καὶ ἐχγονοῦ τοῦ Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλείδων, Στράβ. — 2) = Ἀλθημεινής.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Κατρεῶς βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἐχγονος τοῦ Μίνως, ὅστις ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἐλ-

ση εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ τὴν ἀποσύγη τὸν χρητ-
μόν οἱ τις προείπεν ὅτι ὁ Κατρεύς θάλει φονευ-
σθῇ ὑφ' εἰδός τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ
ἔλθων ὁ Κατρεύς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ τὰ ἰδῆ τὸν
υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ
νυκτός, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομι-
σθεὶς. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ
Ἀλθαίμηνος.

Ἀλθηνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δη-
δος θυγατρός τοῦ Ὀρου βασιλεῦς τῆς Τροίης
νος, ὅς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ
ἰδίου ὀνόματος Ἀλθηπῖαν, πρότερον ὠραίαν κα-
λουμένην. Πασ. β', 30, 6.

Ἀλία, αἰ. ἴδε Ἀλίη.

Ἀλία, αἰ. καὶ Ἀλία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος
ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης
μέ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκύλαξ. πιδαν. ἡ
Ἀλικὴ παρὰ Πασ. γ', 34. τανὺν Χελάδια· ὁ-
θεν Ἀλίες, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Στράβ. ἐτι, δὲ
Ἀλίες καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. —
2) Ἡ Ἀλίας, ἄδος, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀ-
λιῶν χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροίης καὶ Ἑρμιό-
νης κειμένη παραλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐ-
καλοῦντο ἰδίως Ἀλίες ὡς ζῶντες ἐκ τῆς ἀλιευ-
τικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἀλιάκμωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας
ῥέων διὰ τῆς χώρας Πιερίας καὶ ἐμβαλλόμενος εἰς
τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡτ. Θεογ. 341. Ἡ-
ρόδ. Στράβ. ζ'.

Ἀλιάρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρ-
χαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων
παρὰ τῇ Κωπαίδι λίμνῃ, Ὀμ. Ἰλ. Β, 503.
Στράβ. Σ', 2. τανὺν Μάζι. Ἀρσεν. παρὰ Ξενφ.
Ἐλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. δὲ παρὰ Διόδωρ.
Σικ. καὶ ἀπ᾿ ἑξέως μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἀλιάρ-
τιος, ἰα, ἰον καὶ ἰος, ἰον, ἐξ Ἀλιάρτου ἡ εἰς
τὴν Ἀλιάρτον ἀνήκων, ἡ Ἀλιάρτιος λίμνη, ἐν
μέσῳ τῆς Κωπαίδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει
Ἀλιάρτῃ, Στράβ. καὶ Οὐσ. Ἀλιάρτιος, ὁ κά-
τοικ. καὶ, ἡ Ἀλιαρτία, ἡ περί τῆς Ἀλιάρτου
χώρα, Στράβ.

Ἀλίας, οὐ, ὁ. Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πλούταρχ.

Ἀλιβαντίς φυλή, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πα-
ρὰ Δουκ. Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἀλιβαντες = νεκροί.

Ἀλιεῖς, οἱ, ἴδε Ἀλιαί.

Ἀλίη, ἡ. Ἀττκ. Ἀλία. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως
καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολδρ.

Ἀλίζωνες, οἱ, καὶ Ἀλίζωνοι. Ἀρχαῖοι λαὸς
τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου
μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγονίας, Ὀμ. Ἰλ.
Β, 856. Στράβ.

Ἀλζέρσης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Μάστορος ἐξ
Ἰθακῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμηρ. καλεῖ γέροντα Ἡ-
ρωα, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἀλικαρνασσός, ἡ, Ἰωνικ. Ἀλικαρνησσός,
καὶ Ἀλικαρνατός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας
ταύτης, κτισθεῖσα ἀελέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων·
ἐκεῖτο αὕτη παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα Εὐ-
ρύχωρον λιμένα, μίαν ὄχυναν ἀκρόπολιν καὶ
ἕνα μεγαλοπρεπὴ τάφον Μινυσώλειον λεγόμενον,

τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία
πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ
συζύγου Μανυσώλου, Ἡρόδ. 7, 99. Θουκ. Πασ.
εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡ-
ρόδοτος καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς· τανὺν
Βουδρόμην· (συνήθ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡρόδ. 1,
175. Θουκ. Στράβ. Πασ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων·
δι' ἐνός δὲ σ παρ' Ἡρόδ. 1, 1. Schweigh.)
ὅθεν Ἀλικαρναστόθεν, ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, Δουκ.
καὶ Ἀλικαρνασσεύς, ἕως καὶ ἡός, ὁ Κάτοικ.
Ἡρόδ. Ἀλικαρνασσίας, ἰα, ἰον, ἐκ τῆς Ἀλι-
καρνασσοῦ, ἡ Ἀλικαρνασσικός.

Ἀλικος, ὁ. Ποταμὸς τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων με-
σημβρινῶς, Halese.

Ἀλικυαί, αἰ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ
Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 55. τα-
νὺν Salemi ὅθεν, Ἀλικυαῖοι, οἱ κάτοικ. παρὰ
Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἀλικυαῖοι.

Ἀλικύρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σκύλ. ἡ-
μαρτημ. παρὰ Στράβ. Λίκυρνα.

Ἀλilάτ, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας
παρὰ τοῖς Ἀραβί, Ἡρόδ. 3, 8.

Ἀλilμῆθή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς
Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Ἀλιμούς, οὐντος, καὶ Ἀλιμούς, ὁ. Χωρίον καὶ
δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα
φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀλμουτάδες, εἰς Ἀ-
λιμουτῆα, Ἀριστφ. Ὀρν, 496. καὶ, Ἀλιμού-
σιος, ὁ κάτοικ.

Ἀλινδα, τά. Πόλις ὄχυρά τῆς Καρίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ. Πολ. ἐ. ὅθεν Ἀλινδεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Ἀλίνζα, ἡ καὶ Ὀροσα, ἡ. Πόλις τῆς Μη-
δίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Ταλβάρ χώρας,
Πτολ. Σ, 2.

Ἀλιος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἀλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλκινίου βασιλεῦς τῶν
Φαίακων, Ὀμ. Ὀδ. Θ, 119, 370. — 2) Εὐ-
γενής τις Λύκκος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἀλίπεδον, τό. Πεδιάς τις πλησίον τοῦ λιμένος
Πειραιῆς ἐν Ἀθήναις, Ξενφ. Ἐλ. β', 4, 30.

Ἀλέρβος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων ἀναβιάσθαι τὴν Ἀλ-
κίπην θυγατέρα τοῦ Ἀρεος, ἐθανατώθη ὑπὸ
τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐπι-
κάλεσε τὸν Ἀρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν,
οἵτινες ἐκρίναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀρείου πα-
τρὸς κρητῆρον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειόπαγος. Ἀ-
πολδ. γ', 14, 4. Εὐρ. Ἐλ. 1261.

Ἀλεις, ἰδος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Ἥλις, Πινδ.

Ἀλίσαρνα, ἡ. Halisarne. Πόλις τῆς Τρωά-
δος χώρας, Ξενφ. Ἐλ. β', 4. καὶ Ἐλισάρνη ὑ-
πὸ Weisk. ὅθεν Ἀλισταρναίος, ὁ κάτοικ.

Ἀλιτηρία, ἡ. ἐπὶ τῆς Δημητρίας, ἥτις πρῶ-
τον ἐπενόησε τοὺς μύλους τοῦ ἐλεῖσθαι.

Ἀλιτηρίας, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρον
τῶν μύλων.

Ἀλιττα, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἀλλούτα, ἡ Ἀ-
φροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡρόδ. 1, 131. ἴδε καὶ
Ἀλιλάτ.

Ἀλιφαί, αἰ. Allifae. Πόλις τῆς χώρας τῶν
Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. η', 35.
τανὺν Alifa.

Ἀλ'ιφ'ήρα, ἡ, Πaus. καί, Ἀλ'ιφ'ερα, ἡ. Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας, ἔχουσα ἓνα ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτης οἱ κατοικοὶ μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὁ δὲ Πaus. Ἀλ'ιφ'ηραῖος, καὶ Ἀλ'ιφεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀλ'ιφ'ηραία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλ'ιφ'ηρας ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναός καὶ ἐν Ἀγαλμα αὐτῆς, Πaus. ἡ, 25.

Ἀλ'ιφ'ηρος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ὅς τις καὶ οὕτως μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἀεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἀπεβῆς καὶ ἀδελφός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἐκτίσας καὶ τὴν ἐν Ἀρχαδίᾳ πόλιν Ἀλ'ιφ'ηραν, Πaus.

Ἀλ'ιφ'ήση, ἡ· ἴδε Ἀλ'ιφ'όση.

Ἀλ'ιφ'όσης, ὁ, Ἀττ. Ἀλ'ιφ'όσης. Τίος τοῦ Πελοπιδος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἀδελφός τοῦ Ἀτρείως καὶ Θυέττου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φεύγων ἐκ τῆς πατρίδος του, κατ' ὁδὸν ἐξανάτωσεν ἓνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεπάραιξε τὸν Εὐπίππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων· ὅτε δὲ ἐκτίεζε τὰ τεῖχη περὶ τὴν πόλιν Μάγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἤλασεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐθήκε τὴν λύραν τοῦ ὁ Θεός, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελωδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πυργούς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἀγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολδρ. γ', 12, 7. Πaus. — 2) Τίος τοῦ Πορθάκωνος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) Τίος τοῦ Αἰσυνήτου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας ἀδελφός τοῦ Αἰνείου, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὀμήρ. Ἰλ. Μ, 93, Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἑπικ. φεῖ' Ἀλ'ιφ'όσης, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχινάκ. συνηρμ. γενν. Ἀλ'ιφ'όσου, ὅτεκ. Ἀλ'ιφ'όσω, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολδρ.)

Ἀλ'ιφ'όσης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Ἀλ'ιαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἀλ'ιαῖος, ὁ, Δωρ. Ἀλ'ιαος. Τίος τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομήδης, ὅστις μετὰ τῆς Ἰππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μεινοκίεως ἀγέννησε τὸν Ἀμφιτρώϊον πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡτ. Ἀπ. 26. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Εὐριπ. ἐπὶ δὲ καὶ Ἀλ'ιαός, ὅθεν ὁ Ἀλ'ιαός, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀγέννησεν ἐκ μίας δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρόδωνος, πατὴρ δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανθαύλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡροδ. 1, 7. — 3) Τίος τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, ὅστις ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆτον Πάρον παρὰ τοῦ Ραδαμάνθυος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκθουλεύσεις του, Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 4) Περιφημος λυρικός ποιητής ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Δέτβω, ἀπ' οὗου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχάς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιπταχίου, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφισπώσας ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς μίας ἀμερί-

μουν καὶ ἀταράχου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡροδ. 5, 95. Ἀριστοφ. Θεσμ. 168. — 5) Ἀρχωντικὴ ἐν Ἀθῆναις, Θουκ. ε', 19. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐπικούρειας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἐκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. ἐξέριστος ἐκ τῆς Ρώμης, Αἰλ. ποικ. Ἰστορ.

Ἀλ'ιαμένης, ους, ὁ, Αἰτιατ. ἡ καὶ ἡν. Τίος τοῦ Τηλέκλου, ἐννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθέωνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῖου ἤρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡροδ. — 2) Τίος τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περιφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποῖου ἐν ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὐρίσκατο ἐξωσθῆναι τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπων, Σαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανσανίου, Δουκ.

Ἀλ'ιανδρῆ, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἐνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη ὅτε ἐπέστρεψεν μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἀλ'ιανδρος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Λικίων ἐν τῇ πολιουρχίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίος τοῦ Μονίχου, εὐσεβῆς καὶ μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ὄρχιλον, ὅτε ἐμελλε νὰ κατακαθῇ ὑπὸ τῶν ληπτῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Πλούταρχ.

Ἀλ'ιάνωρ, ορος, ὁ. Τρῶς, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνερτράφησαν ὑπὸ τῆς Ἰάρας εἰς τὸ ὅρος τῆς Ἰδῆς, Οὐίργ.

Ἀλ'ιαος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἀλ'ιαίος.

Ἀλ'ικείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλ'ιαίου ἢ Ἀλ'ικέως, ὁ Ἀμφιτρώϊων, Ἡσ. Ἀσπ. 112. — 2) Καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλ'ιαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 4, 12.

Ἀλ'ικέτας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰων. Ἀλ'ικέτης, ὁ. Τίος τοῦ Ἀερόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας, Ἡροδ. 8, 139. — 2) Ἀδελφός Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, Πατὴρ τοῦ Νεοπολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος, Ξενφ. Ἑλλ. 5, 1. Δημ. — 4) Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλ'ικίαις.

Ἀλ'ικαῖνας, α, ὁ. Καθ' ὁσίοις τις παρὰ Ξενοφ. Ἀλ'ικη, ἡς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἰς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Τῆν.

Ἀλ'ικήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρυσάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδ. 1, 82.

Ἀλ'ικηστis, ιος καὶ ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πε-

λίον καὶ τῆς Ἀναξίβειας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὶ ἀσθενήσας βαρύνει ἐκινδύνει· ἀποθάνῃ καὶ δὲν ἠδύναιτο Ἀλλῶς νάσασθῃ, εἰμὴ ἑάντις τῶν συγγενῶν του ἦθελεν ν', ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ Ἀλκίπαις ἐπρόσφωρεν ἐκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανάφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ ᾄδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέζησεν αὐτὴν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἀλκ. Ἀπολδρ. α', 9, 10.

Ἀλκίεας, ου, ὁ. Ἡλείεστις, Ἀρρίαν.

Ἀλκίβειάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδ. 8, 17. — 2) Τίος τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὸς τοῦ Περικλέους, γέννησθαι εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ' ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδοξοῦ οἰκίας· μαθητὴς καὶ ἐπιστήσιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀνδρὰ ἐνάρτεον καὶ χρηστὸν πολίτην, βλάπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλεονεξοχα προτερήματα τοῦ νοῦς καὶ τοῦ σώματος· διδάσκει δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργία· ἐγένετο εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ ὁμηγογῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορίσθεις στρατηγός, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδεύτην, εἰτα ὁμως κατατρεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐθανάτωσεν ὑπὸ τοῦ Σατραπόου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἀλκ. — 3) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, ἐξιδέλφος τοῦ προτέρου, Ξενφ. Ἐλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐς Ἑλέας, μαθητὴς Γοργία τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Δουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικός τι φιλόσοφος, Δουκ. Συμπ. ἢ Λαπ. 11.

Ἀλκίδα, ου, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκίδης, ὅρα Ἀλκέτας.

Ἀλκιδέκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ οἵου ἐγέννησε τὴν Τυρῶ, Ἀπολδρ. α', 9, 8.

Ἀλκιδόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινίου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφῇ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀριστίππης ἢ Ἀριστίππης, αἵτινες καταφρονήσασαι τὴν λατρίαν τοῦ θεοῦ Βάκχου, παρόργισαν αὐτὸν τοσοῦτον ἐναντιόντων, ὥστε οὗτος ἐνέπνευσεν εἰς αὐτάς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μετεμώρφωσεν εἰς νυκτερίδας, Αἰλ. ποικ. Ἰττ. γ', 42. παρὰ Πλουταρχ. εὐρηται Ἀλκαδοῆ.

Ἀλκιδόθης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, καί γυνὴ τοῦ Αἰσῆτος μετὰ τοῦ οἵου ἐγέννησε τὸν περιφημον Ἰάσονα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὕτη καὶ Πολυμήτη καὶ Ἀρηη λεγομένη, Ἀπολ. Ροδ. Α, 45.

Ἀλκιδέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Δαέρκων, στρατηγός τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλόνης, τὴν ὅποιαν οὗτος ἐξέζηκεν ἐπίτιμος ὅρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε

παῖδον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Πaus. ἡ', 12. — 4) Εἰς τῶν Ὀλυμπιονίκων, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκιμένης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφός του Βελλερεφόντου, ὑπὸ τοῦ οἵου ἐφονεύθη, Ἀπολδρ. β', 3, 1. — 2) Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὅποιον αὕτη ἐθανάτωσεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκιμίδης.

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὁνομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινίτης τὴν πατρίδα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήτιος, Ὁμ. — 2) Μυρμιδόντις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεταμένη πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ μλιμένου Περαϊέως, Πλουταρχ.

Ἀλκινάδας, α, ὁ. Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἀλκινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφῇ τοῦ Εὐρυτρώως, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρδ. Ἐρωτ.

Ἀλκινόος, ὁ, συνηρμ. Ἀλκίνοος. Τίος τοῦ Ναυσιόου καὶ ἐκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπέδεχθη τὸν Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγείται παρ' Ὁμήρ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερον τερωτάωδ αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλαστων καὶ παραδόξων διηγήσεων, Πλάτ. Πολ. ἱ, σελ. 619. — 2) Εἰς τὸν δώδεκα υἱὸν τῶν Ἰπποκρόντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐδίωξαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρ. εὐρηται αἰε ἀτυναίρετ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικ. ἐστ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70. Πλάτ. καὶ Ἀπολδρ. συνηρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρεος καὶ τῆς Ἀγραύλου, τὴν ὅποιαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἀλκιδόθης υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκωνέως ἐνὸς τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέριγη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μητὴρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολδρ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποῖαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδρ. Σικ. β', 16. — 5) θανάσιμα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἀλκίππος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὁνομ.

Ἀλκίς, ιας, ὁ. Εἰς τῶν πενηνκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναίδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολδρ.

β', 1, 5. — 2) Ἀλκίς, ἡ ἐπιθ. τῆς Ἀθη-
νᾶς παρὰ Μακεδότι.

Ἀλκισθένειν, οὐς, ὁ. Ἀθηναίος τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, οὐς, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ. — 2)
Ἕλλην Σοφιστῆς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κα-
τὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δουκιανοῦ, καὶ γράφας 44
ἐπιστολάς εἰς Ἀττικὴν φρόσιν.

Ἀλκμαῖονίδαι, οἱ, καὶ Ἀλκμαιόνες, ἡ ἰδὲ Ἀλκ-
μαιωνίδαι καὶ Ἀλκμαιωνίς.

Ἀλκμαίων, οὐς, ὁ, Δωρκ. Ἀλκμάν. Τίος τοῦ
Ἀμφιάραο καὶ τῆς Ἐρυφίλης καὶ ἀδελφός τοῦ
Ἀμφίλοχου, εἰς τῶν ἐκστρατευσάντων μετὰ τοῦ
Ἀδράστου καὶ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θη-
βαίων, ὅπου ὀδεῖξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ὁ
ἴδιος τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέ-
γεται ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάραος παρα-
κινήσει ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς Ἐρυφίλης νὰ ἐκstra-
τεύῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον
Θηβαίων πόλεμον, καὶ ἤξεν ὅτι δὲν ζέλει
ἐπιστρέφει πλεόν, ἐπρόσταξε τὸν Ἀλκμαίωνα
νὰ ἐκδικῇ τὸν θάνατόν του, φονεύων τὴν ἰδίαν
αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὅποιον καὶ ἐτελέσας ὁ Ἀλκ-
μαίων, κατεδίωκετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράτ-
τετο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἕως ὅτου ἐλ-
θὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια νεωστὶ εἶχε κατακλύ-
σει ὁ Ἀχελῷος ποταμός, εὔρεν ἀνάπαυσιν τῆς
ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρεύει τὴν Καλὶρρόην
ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀχαρῆνα καὶ τὸν Ἀμ-
φότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαν-
τοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ
τὴν Τισιφώνην. Ὀμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολλρ. γ',
7. — 2) Τίος τοῦ Μεγακλείους, δέκατος τρίτος
ἀρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὁ-
ρου ζῆσις ἐκλεγόμενος, μετὰ τὸν ὅποιον ἐκλέ-
γοντο οἱ Ἀρχόντες μόνον κατὰ διέτιαν. Ἡρόδ.
— 3) Τίος τοῦ Μεγακλείους καὶ ὄχρονος τοῦ προ-
τέρου, ὅστις ἐφιλοδορῶν πλουσίως ὑπὸ τοῦ
Κρόσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Ἡρόδ. — 4)
Ἀλκμαίων Ἡροτανιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγό-
ρου, γράφας ἐν βιβλίῳ περὶ φύσεως, τὸ ὅποιον
δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, οὐς, Ἐπικ. καὶ Ἀλκ-
μάν, οὐς, Δωρκ. Ἀλκμάν, ἄνος. ἰδὲ Εὐ-
στάθ. Ὀμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ. Δωρκ. Ἀλκμανίδαι. Ἀπό-
γονοι τοῦ Ἀλκμαίονος, μία τὴν ἐξ ὧων καὶ ἐ-
πίτημων ἐν Ἀθήναις οἰκογενεῶν, ἥτις ὑπῆρχε
πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστή-
ματος, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπει-
δὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν τοὺς
ἐκ τῆς Πατρίας τοῦ Κῦλωνος, οἵτινες διακόμειοι
εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναόν, οἱ
Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοῦτο ἀτέλειαν μεγάλην
κατὰ τῶν Θεῶν, καθάρσθησαν ἅπαντας τοὺς
Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώρισαν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀ-
θηνῶν. Ἡρόδ. 1, 61. Πίνδ. ἐτι καὶ Ἀλκμει-
νίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 561. Beck.

Ἀλκμαιωνίς, ἰδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίονος· καὶ
Οὐστ. ἀκαλοῦντο τρεῖς τραγωῖαι τοῦ Σοφοκλέους,
Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὅποιαι δὲν δια-
σώθησαν, Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ. 998. καὶ Ἀλκ-
μαιονίς, εὐρηται ἅπασι παρ' Ἀπολλρ. α', 8. 4.
ἰδὲ Heyne αὐτῇ σελ. 970.

Ἀλκμάν, ἄνος, ὁ, = Ἀλκμάν, Πίνδ. Πυθ. 8,
66. — 2) Λυρικός Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἐβ-
δόμην πρὸ Χρ. ἑκατοταετηρίδα ἐκ Σάρδεων τῆς
Λυδίας, ὅστις νέος ἐτι νῦν ἀφέρθη ἐν σκλάβος
εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἐπωλήθη αἰς τινὰ Ἀγη-
σίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε
τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραψε δὲ διάφορα Λυρι-
κὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα μόνον ἀ-
ποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλούταρχ. Αἰλ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ. Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι,
Πίνδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμάνων, οὐς, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων.
Τίος τοῦ Θόστορος εἰς τῶν ἐκστρατευσάντων ἐ-
ναντίον τῆς Τροίας, ἐνθα ἐφόνευσθ' ὑπὸ τοῦ Σαρ-
πηδόου. Ὀμ. Ἰλ. Μ, 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρκ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ
Ἡλεκτρώου βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς
Ἀναξω ἡ Λυσιδίχης, εἰς ἄκρον ἀραιά, ἥτις ὑ-
πανδρεύετο μετὰ τοῦ Ἀμφιτρώου ἡκολούθη-
σεν αὐτὸν εἰς τὰς Θῆβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς
λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐκ δὲ
τοῦ Ἀμφιτρώου τὸν Ἡφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θά-
νατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἐπέμφε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔ-
λαβε τὸ σῶμα τῆς, τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὰς
νῆσους τῶν Μακάρων, ἐνθα ἐλέγето ὅτι ἔλαβεν
αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ραδάμανθυς. Ὀμ. Ἰλ. Ξ,
323. Ἀπολλρ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνη, οὐς, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, με-
τὰ τοῦ ὁποίου μνηστεύετο ἡ Δαναΐς Ἰππομέ-
δουσα ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολλρ. β', 1, 5.

Ἀλκμόνιον ἄλσος, τό. ἰδὲ Ἀλκμόνιον ἄλσος.
Ἀλχομεναί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθά-
κης, Στέφ. Βυζ. κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς Ἀ-
στερίας.

Ἀλκμονεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς
Γῆς, εἰς τῶν Γιγάντων, τὸν ὅποιον ὁ Ἡρα-
κλῆς κατὰ συμβουλήν τῆς Ἀθηναίς, ὑφώσας
ἄνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσεν, Ἀπολλρ. α', 6, 1.
— 2) Ἑρπὸς Γίγας, τὸν ὅποιον καὶ τούτῳ ἐ-
φόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθ-
μὸν τῆς Κορίνθου, φέραν μετ' αὐτοῦ τὰς βούς
τοῦ Γερνόνου, ἐμβαλε νὰ λιθοβολῇ ὑπ' αὐ-
τοῦ, Πίνδ. Νερμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 48.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντοῦ καὶ τῆς
Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τῶν ὁποίων ἀγα-
πήσας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Αἰ-
δουσαν, τὸν Ὑρίεα καὶ τὸν Τετρήορα. Ἀπο-
λλρ. γ', 10, 1. Πaus. Σ', 20. — 2) Θυγάτηρ
τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ
Κήκυος βασιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύο οὗτοι
ἡγαγόντο τόσον πολὺ μεταβῶντων, ὥστε ἤξελον
νὰ καλῶνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ
τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὅποιον παροργισθέντες οἱ θεοὶ
μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήκυα εἰς λάρον, τὴν
δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὀρνίθιον πτηνὸν ἀλκυονα, Ἀ-
πολλρ. α', 7, 3. Δουκ. — 3) Ἐπιθ. τῆς Κλεο-
πάτρας γυναῖκος τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατήν-
τησε ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς
λυπήν. Ὀμ. Ἰλ. I, 562. ἐτι δὲ καὶ Ἀλκυών,
οὐς, Δουκ.

Ἀλκυονίς, ἰδος, ἡ. Ἀττικ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλ-
κυόνης, Ἀλκυονίς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος

τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκονίδες, μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ ἡμέραι, αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ χειμῶνος κατ' αὐτὸ πτηνὸν Ἀλκῶν κτίζει τὴν φωλεάν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἀλκων, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰπποκρόντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονεῦσθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μετὰ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Ἀπολόρ. γ', 10, 5. Πανσ. — 2) Τίος τοῦ Ἐρεχθεὺς βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Φαλήγου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 97. — 3) Μολλοστές τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allaba. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωννῆς Γαλλίας κατοικοῦν μετὰ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἀλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικόν, διασπαρμένον κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐιέννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β'. διὰ τοῦ ἑκ παρα Πολυβ. διὰ τοῦ ὑπὸ Στράβ.

Ἀλλοπρόσταλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἀσταντοὶ καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀπονεμόμενον εἰς αὐτόν.

Ἀλμᾶνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυθονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ.

Ἀλμυδησσός, ἡ, ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμυραῖ, αἱ. Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἐνθα κατοικοῦν οἱ Ἀλμωπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμοπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονικόν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μετὰ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Ἐορδαίας, Θουκ. (ἡ γραφ. Ἀλμοποι φαίνεται ὀλιγῶρ. ὁρᾷ παρὰ Πτολ.).

Ἀλμωψ, ὡπος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἑλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀγίμαντος, Στεφ. Βυζ. — 2) Εἰς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάζθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ὄνος, κατὰ Πανσ. ε', 1. Πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, οὐς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιδος Ὀλυμπούσης, Ἀπολόρ. β', 7, 8.

Ἀλόνησος καὶ Ἀλίνησος, ἡ. Νῆσος τῆς Ὠκεανῆς ἐλάσσους ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγῃ πλησίον τῆς Σκοπέλου, μετ' ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανὺν Δρόμι ἢ Χιλιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὑρίσκεται διὰ δύο νη γραφῶν. παρὰ δὲ Δημ. δι' ἑνός· ὅθεν Ἀλονήσιος καὶ Ἀλονητίτης, οὐ, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλόντιον, τό, = Ἀλουντίον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύρας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν ἐξοχόν τὴν ὥραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἰπποβόταν· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρίψῃ τὴν καταισχύνῃν τῆς, ἐξέδηκε τὸ βρέφος, ποιμένες

τινὲς εὐρόντας αὐτὴν καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀριστ. Ὀρν. 560. Πανσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἐκλήθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλώπη ἔστιν ἑμαρτμ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίττης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὀμ. Ἰλ. Β, 684. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεύς ἑως, καὶ Ἀλοπίτης, οὐ, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιῶ.

Ἄλος καὶ Ἄλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀρῦρος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὀμ. Ἰλ. Β, 632. Ἡρότ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμρυντοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἀλεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Δημ. (φυλούμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ. Ἡροδτ. Στέφ. Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ ἀλλη παραχμῶν. ὁρᾷ τὸ μῦθος ἐκ τοῦ αἵμα, διὰ τὰ αὐτοῦ εὐρισκόμενα ἀλατεῖα, Δημ. Στρίβ. καὶ Θηλκ. μὲν παρ' Ἡροδτ. 7, 173. καὶ Δημ. Ἀρτενκ. δὲ καὶ Θηλκ. παρὰ Στρίβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἀλοσύδνη, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀμμιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ σύεσθαι, Ὀμ. Ἰλ. Γ, 307.

Ἀλοῦτας, α, ὁ. Μέγας ποταμὸς, πηγάζων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰς· βάλλει εἰς τὸν Ἰστρον, τανὺν Ὀλτος. Πτολ. γ', 8.

Ἀλπεινοί, ἡ, οὐ. Ἐκ τῶν Ἀλπεων ἡ εἰς τὰς Ἀλπεὶς ἀνήκον, Πολύβ.

Ἀλπειοί, εἰς, εἰον. Ὁ εἰς τὰς Ἀλπεὶς ἀνήκων, καὶ, τὰ Ἀλπεια ὄρη, ἀντί αἱ Ἀλπεὶς, Διόδ. Σικ.

Ἀλπεῖς, εἰον, αἱ, ἴδε Ἀλπεῖς.

Ἀλπηνός, ἡ, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρότ. 7, 216. καὶ Ἀλποινός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. σελ. 416.

Ἀλπινόος, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὰς Ἀλπεὶς ἀνήκων, ἡ ἐκ τῶν Ἀλπεων ὢν, Στράβ.

Ἀλπίος, ἰα, ἰον, ταῦτ. τῷ Ἀλπειος, Στράβ.

Ἀλπις, εἰς, ἡ, συνθ. αἱ Ἀλπεῖς, εἰον. Τὰ μετὰ τὰ καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπῃς ὄρη, σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνεχῆσαν φερόμεν ὑπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τῶν Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ κατ' ὅλον γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους ἀρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἀλπεων· καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἄγαν διαβάτης διάφοροι διὰ μέσου τούτων· Ἐνικ. παρὰ Διον. Περ. 344. πληθ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ἐπὶ δὲ, τὰ Ἀλ-

πεινα ὄρη, Πολύβ. τὰ Ἀλπεια ὄρη, Διοδρ. Σικ. καί, τὰ Ἀλπινα ὄρη, παρὰ Στράβ.
 Ἀλπεις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθυπερθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρίων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, Ἡρόδ. 4, 49.
 Ἀλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Ἰλ. Πέρσ. 978.
 Ἀλσῶδαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Τραχωνίδος χώρας, Πτολ. ε', 15.
 Ἀλσιον, τό. Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς Ἑτρούρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταινῶν χωρίον Ρολο καλούμενον, Στράβ.
 Ἀλτης, αο, καί εω, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάστῃ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατήρ τῆς Λαοδόης, Ὀμ. Ἰλ. φ, 85.
 Ἀλτινον, τό. Altinum. Πόλις τῶν Ἑνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταινῶν Altino, Στράβ.
 Ἀλτιος, ου, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄλτιον ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.
 Ἀλτις, εως, ἡ. Ἱερὸν ἄλσος παρὰ τῇ πόλει Ὀλυμπία ἐν Ἠλίδι ἐξ ἀγρίων ἐλαίων πεφυτευμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διαφόροι ἄλλοι βωμοὶ καὶ ἀγάλματα· ἐνταῦθα ἦν καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγχροτοῦντο τὸ πάλαι οἱ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενφ. καί, Εὐδενδρον ἄλτος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.
 Ἀλῦαττα, τά, Allyatti. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.
 Ἀλῦαττω σῆμα, τό. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλεῦς τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡρόδ. 1, 93.
 Ἀλῦαττης, εω, ὁ. Τίς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας καὶ πατήρ τοῦ Κρόιστου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ ἔκαυσεν τὸν ἐν Μιλήτῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἐβίασθ' μετ' οὐ πολὺ ν' ἀνοικοδομηθῇ πάλιν διὰ τὰς κατ' αὐτοὺ ἀπειλὰς τῶν θεῶν· ἐπρόσφερε δὲ καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλευσάς ἀπὸ τοῦ 617 εως 560 πρὸ Χρ. ἔτους, Ἡρόδ. 1, 16.
 Ἀλῦβας, αντος, ἡ (α). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἧτις ὕστερον Μεταπόντιον ἐκλήθη κατ' Εὐσταθ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ὀμήρ. Ἀλῦβην. Ὀδ. Ω, 304.
 Ἀλῦβη, ἡ (α). Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τῶν Ἀλιζώνων λεγομένων, ἔνθα ὕστερον κατώκουν οἱ Χαλῦβες, ἧτις ἐτι καὶ Χαλῦβην ἐλέγετο, κατὰ Στράβ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ ἴδε.
 Ἀλῦξία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαριανίας ἔχουσα ἓνα λιμένα, ταινῶν Ponto Candello, Θουκ. Ξενφ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Ἀλῦξεια, καὶ παρὰ Σκυλ. Ἀλυτία· ὅθεν Ἀλῦξεύς, ὁ κάτοικος καὶ Ἀλῦξαιος, Στέφ. Βυζ.
 Ἀλῦπητος, ὁ. Πολέμαρχος τις ἐν Θήβαις, Ξενφ.
 Ἀλῦμας, ὁ. Ποταμός τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ταινῶν Μινόα, Διοδ. Σικ.
 Ἀλῦς, υος, ὁ. Halys. Ἐπίσημος ποταμός τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Ἀρμενίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Καππαδοκίας, Γαλα-

τίας καὶ Παφλαγονίας· ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. ταινῶν Κισίλ Ἰρμάου.
 Ἀλῦσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, Φρουρ. — 2) Ἐπίστεον τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλῦσσου ἀκρωτηρίου ἐν Κρήνῃ.
 Ἀλῦστος, ἡ. Πηγὴ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναιθῆς, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἱαματικὴν αὐτῆς ποιότητα, Πaus. η', 19.
 Ἀλῦχμιοι, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλῦχμης προσαγορευθέντος, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, Στέφ. Βυζ.
 Ἀλφειαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ναὸς τις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς ἐωρτάζουσας κατ' ἑτοῦς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν, Paus. ζ', 22. Στράβ.
 Ἀλφειονία, ἡ. Ἀλφειούσα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος, = Ἀλφιαία.
 Ἀλφειός, ὁ. Δωρ. Ἀλφείος. Ποταμός τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πιτάνης εἰς τὸ Ἰώνιον πέλαγος, ταινῶν Ἀλφειός ἡ Κοσέας, Ὀμ. Ἰλ. Β. 592. Ε, 545 — 2) Προσωποιοῦν. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποταμὸς θεός, ἦν υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅστις ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ θηρεύῃ, ἡγάπησε ποτὲ τὴν Ἀρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τὴν Νύμφην Ἀρεδούσαν, ἧτις ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἤλθεν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν Ἀρεδούσαν, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ὑπὸ λύπης καὶ ἀμνηχανίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον Ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Πλάττεται ἐτι, ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ὡς τῆς νήσου Σικελίας, ἐνόνεται αὐτότε μὲ τὴν πηγὴν Ἀρεδούσαν, Στράβ. Λοκ. Ἐναλ. Διαλ. γ'.
 Ἀλφεός, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Ἀλφειός, Πινδ. — 2) Λακεδαιμονίους, παρ' Ἡρόδ.
 Ἀλφειόβιοι, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πελίου, ἧτις ὑπὸ Ἀπολλῶ. Ἀναξιβία κέκληται, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45. — 2) γυνὴ τοῦ Φοίνικος καὶ κατὰ τινες μετὰ τὴν Ἀδωνίδος, Ἀπολλῶ. γ', 14, 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγεῶς καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἀφῆκεν ὕστερον καὶ ὑπανδρεύθη τὴν Καλιρρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου, ἄλλως δὲ καὶ Ἀρσινόῃ ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, Ἀπολλῶ. γ', 7, 5. Paus. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποῖαν ἀγάπησας ὁ Βάχχος, μετεμορφώθη εἰς τίγριν καὶ ἐβίασεν αὐτὴν, Σκυλ.
 Ἀλῶα, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθῆναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος καὶ τοῦ Βάχχου, καθ' ἣν ἐπρόσφερον ὡς ἀναθήματα καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὰ πρῶτα γεννήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.
 Ἀλῶας, ἄδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς ἐφύοντο τῶν ἀλωνίων.
 Ἀλῶαῖοι, οἱ, πιατ. Ἀλωαῖοι, καὶ Ἀλωαῖοι. Τιοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδίας, ὁ Ὄτος καὶ Ἐριάτης, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλέως ἀνδρός τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὁ πατήρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἐδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν ν'

αυξάνωσι καθεκάστον χρόνον ἓνα πῆχυν εἰς ὕψος καὶ ἓνα εἰς πλάτος, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαῖοι καὶ φοβεροῦ ἀναστήματος· τὸν δ' ἔνεατον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατὰ τοῦ Διός, ἐπετίωρευταν τὰ ἔρη Ὀτταν, Ὀλυμπον καὶ Πῆλιον τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θύλοντες· ὡς ἀναβῶντι εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλὰ θηρύνοντες τὴν Ἀρτεμιν μεταμορφώσιν εἰς ἐλαφον ἐτοξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἐτοξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολδρ. α', 7, 4. Διοδρ. Σικ. (ὁ τυπ. διὰ τοῦ εἰ Ἀλωεῖδαι ἔστιν ὀρθτ. γραμμτκ. Ἀπολδρ. Ἀλωεῖδαι υ-υ- κεί-ται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καὶ Ἀλωεῖδαι παρὰ Στεφ. Βυζ.)

Ἀλωεῖς, ἑως, καὶ ἔπει. ἦος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανένης, ὅτις ὑπανδρεύθη τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπτος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδὼν τὸν Ὀττον καὶ Ἐψιάτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 306. Ἀπολδρ. α', 7, 4.

Ἀλώνη, ἡ. Νῆσος μικρά ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προκονήτου, ὅθεν Ἀλωνίσιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀλωνίς, ἰδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Διανίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἰσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκὴ, ἡ, καὶ Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡσυχ. Πληθ. δὲ παρ' Ἀρποκρ. ὅθεν, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκαίς, Ἡροδτ. καὶ Ἀλωπεκῆθεν, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοστ.

Ἀλωπεκία, ἡ. Νῆσος μικρά ἐπὶ τῆς Μαιωτίδος λίμνης, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκόννητος, ἡ. Πόλις μικρά ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, Δημ. Στίφ. Βυζ.

Ἀλωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Β. τατικὴ καλουμένη, παρὰ Στράβ. ὅθεν, ὁ Ἀλωρίτης, οὐ, ὁ κάτοικ.

Ἀμαδοκα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ', 5.

Ἀμαδοκοί, οἱ (α). Ἔθνος ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Στεφ. Βυζ. τανῶν ἀποτελοῦν τὴν ἐπαρχίαν Χάρκοβον καὶ Κιέβην ἐν τῇ Ῥωσίᾳ.

Ἀμαδοκοί, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Ὀδρύων ἐν Ὀρίχῳ, σύγχρονος τοῦ Ξενοφάντος, Σενφ. Ἐλ. δ', 8. ὅστις ἐν τῇ Κύρ. Ἀν. ζ', 2, 32. Μήδοκος καλεῖται.

Ἀμαδοκίον, τό. Τίπος ἐν Ἀθήναις ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεύς ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνες, ὅτε αὐταὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, Πλούταρχ.

Ἀμαζόνες, αἱ, Ἐνικ. Ἀμαζών, ὄνος, ἡ. κυρίως ἀνὴρ μαζὺ ἡ μαστοῦ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἐν ἔθνος γενναίων καὶ μαχητῶν συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείονων ἀρχαίων πωλητῶν κατὰ καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ περὶ τὸν Θερμῶντα ποταμόν, καὶ τοῦ ὁποῖου πρωτεύοντα πόλις ἦν ἡ Θεμισκύρα· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 110. κατοικοῦν αἱ Ἀμαζόνες περὶ τὴν Μαιωτί-

δα Λίμνην· ὁ Στράβ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· παρ' Ὁμ. ἡδὴ ἀναφέρονται μετὰ τὸ Ἐπιθ. Ἀντιάνειραι, ἧτοι ὁμοίαι ἀνδράσι, αἰτινες καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 89. Ζ, 186. Ἀναφέρεται περὶ αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔτι αὐταὶ ἐτχημάτιζον καὶ ἐαυτὰς ἰδίαν ἐπιγράτειαν καὶ εἶχον ἰδίαν βασιλιστῶν καὶ ἰδίους πρὸς ἀλλήλας νόμους, οὐδένα δὲ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἐτυγχάνουν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν γῆν των, ἐκτός μόνον ὅτε θέλουν νὰ συλλαβῶσι πρὸς διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τὰ σύνορα τῶν γειτόνων καὶ συνευρίσκοντο μετὰ ἀνδρῶν· τὰ δὲ θηλυκὰ αὐτῶν τέκνα γυμνάζουσαι μετὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἐκποτὸν καὶ τὸν δέξιον αὐτῶν μαστὸν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζονται δι' αὐτοῦ ὅτε ρίπτουσι τὸ τόξον· εἰς πολλὰ πλητόχωρα ἐβῆθη κατεστάθησαν φοβεραὶ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ εἰσβάλωσιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικὴν, ὅπου ὁμως ἐνίκηθησαν ὑπὸ τοῦ Θησεῦς καὶ πολυλαὶ ἐξ αὐτῶν ἠχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δὲ πιθανόν. ὅτι ὁ περὶ τῶν Ἀμαζόνων λόγος ἐπιτηρίζεται εἰς τινα ἀμυδρὰν διήγησιν περίτινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνήθως διήγον βίον ἐνοπλον.

Ἀμαζόνιος, ἰα, ἰον. Τῶν Ἀμαζόνων, ἡ εἰς τὰς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τὰ Ἀμαζόνια ὄρη, τὰ βουνὰ τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περὶ τὸν Θερμῶντα ποταμὸν παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 977.

Ἀμαζονίς, ἰδος, ἡ. Ἀμαζονική, Πίνδ. ὅθεν, ἡ Ἀμαζόνις στηλῇ, ὁ τάφος τῆς Ἀμαζόνος, Ἰππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σοκρ. καὶ Οὐσιαστκ. προτυπακμ. γυνή, ἀντὶ τοῦ Ἀμαζών, Κελλμ. εἰς Ἀρτ. 237.

Ἀμαζεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ἀμαθεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λεγεται ὅτι ἐκτίσε τὴν ἐν Κύπρῳ πόλιν Ἀμαθεῦντα, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαθοῦς, ὄντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίῳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναόν καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδτ. 5, 105. Στράβ. ὅθεν Ἀμαθοῦσιος, ἰα, ἰον, ἐξ Ἀμαθεύοντος, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθεῦντος, Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στράβ. ὀρθοτ. μέντοι Ψαμμαθεύς, ὁ περ ὄρα.

Ἀμαθοῦσια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀμαθεῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναόν αὐτῆς.

Ἀμαλία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Τροϊζηνίοις.

Ἀμαλθεῖα, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰὲς ἧτις πρῶτη ἐθῆλασε τὸν Δία μετὰ τὸ ἰδίον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγέννηθη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέραν ἔρρεεν ὑπερτον, ὡς ἐλέγετο, νέκταρ καὶ ἀμβροσία, Κελλμ. Τμ. Ἀπολδρ.

α', 1, 3. καὶ ἦτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξύ τῶν ἀπτέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμαλθεία ἦν μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμινίου, ἦτις αὕτη ἀνέδραψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγῆς, Ἀπολδρ. β, 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὕτη ἡ αἰξ̄ ἔχασεν ἐν τῶν κερμάτων της, ἡ νύμφη Ἀμαλθεία ἐνρούσα αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Δία, ὅστις τὸ ἔχάρτισεν εἰς τὰς τροφὰς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἤνυσαν τὴν ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὄντιόν καὶ τερπὸν ἤθελον ἐπιδύμῃσιν, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας της Ἀμαλθείας, Cornu Coriae, ἦτοι τὸ κέρας τῆς ἀφρονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρα ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀφρονείᾳ ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλμ. Ἱων. εἰς Δία 49. Ἡσύχ. Δουκ.

Ἀμάνικαί, ἡ Ἀμνίδες πύλαι, αἱ Αἱ Ἀμάνικαί διόδοι, ἡ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμνοῦ ὄρους μεταξύ Αἰγῶν καὶ Ἰσθμῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ἀρτικῶς, Πολύβ. Ἀρρίαν.

Ἀμάν, τὸ, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὅρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὅποιον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ παλαιὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν ληστών, τανῦν, Ἀλμαδαγί, Στράβ.

Ἀμαντηνοί, οἱ ἡ Ἀμαντες. ἔθνος τῆς Πανονίας, Πτολ. γ', 28.

Ἀμαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παρὰ Ζυκαττίως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποδωμοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν Συνόρων τῆς Παμφυλίας, Στράβ.

Ἀμαξιτό, καὶ Ἀμαξίτος. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας, μετ' ἡμερῶν τῆς Δαρδανίας, τανῦν Κουρούμ Κεβί. Θουκ. ἡ, 101. ὅθεν Ἀμαξιτεύς, ὥς, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, ὁ κάτοικος. Στράβ. Ἀπολδρ. (Ἀμαξιτός, δατυνομ. ἄττικ. παρὰ Θουκ. Εσνφ. καὶ Στράβ. φιλοῦμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Ἀμαξόβιοι, οἱ. ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανῆσθαι ἐφ' ἀμαξῶν. Πτολ.

Ἀμαξοικοί, οἱ, = Ἀμαξόβιοι, Στράβ.

Ἀμάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Πτολ. ε', 17.

Ἀμραντὰ ὄρη, τὰ. Ὅρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλγων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Φάσις ποταμός, Ἀπολ. Ρόδ. Β, 899. ὅθεν Ἀμραντίος, ἰα, ἰον. ἐκ τῶν Ἀμραντῶν ὀρέων, ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμραντοί, οἱ. ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαρδοί, οἱ. ἔτι καὶ Μάρδοι λεγόμενοι, ἔθνος Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Καππασίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἀμαρδοί, Στέφ. Βυζ.

Ἀμρουγ καὶ δης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμαρυγέως, ὁ Διῶρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀμρουγκεύς, ὡς, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεῖς τῶν Ἑπειῶν ἐν Πελοποννήτῳ, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐβοήθησε τὸν Αὐγείαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, δι' ὃ καὶ παρελαβὲν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀμρυλλίς, ἰδος, ἡ. Βοσκοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμρυνθίος καὶ Ἀμαρύνσιος, ἰα, ἰον, ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Πυστ. — 2) ἡ Ἀμαρυνθία καὶ Ἀμαρυνθία, ἐπὶ τοῦ Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῳ ναὸν αὐτῆς, Παντ. α, 32. — 3) Ἀμάρυντος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, Στράβ.

Ἀμάρυνθος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἰς ἐκ τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀνταίονος. Ἀπολδρ. γ, 4, 4.

Ἀμάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίτημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἱσθμοῦ ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρίς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, τανῦν Ἀμασιεύς, ὅθεν Ἀμασιεύς, ὡς, ὁ κάτοικος. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀματία, ου, ὁ. Amisia. Ποταμός τῆς Γερμανίας, τανῦν Ἑμπελεγόμενοι, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀματίος.

Ἀμασις, ἰος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρτ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέβραλη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν διὰ τοῦ Νείλου εἰσπλοῦν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέκτησε τὴν νήσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526, ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἐμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡροδ. 2.

Ἀμαστρίς, ὡς, καὶ ἰδος, ἡ. Ἴων. Ἀμυστρίς. Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ, πρότερον δὲ Σηταμός λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀμασσεράχ, ἡ Σάμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σητάμου ὑπὸ τῆς Ἀμαστρίδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἀμαστρίς, Στράβ. Δουκ. ὅθεν Ἀμαστριανός, ἡ, ὢν, ἔξ Ἀμαστρίδος, καὶ οὕτ. ὁ κάτοικος. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενκ. ὡς, παρὰ Στράβ. καὶ ἰδος παρὰ Εὐστάθ.

Ἀμβιανοί, οἱ, Ambiani. ἔθνος ἐπίσημον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν Σέματος τῆς Σόμης, Πτολ. β', 9, Στράβ. δ'.

Ἀμβιδραυοί, οἱ. Λαὸς Γερμανικὸς κατοικὼν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Ἀμβλαδα, τὰ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξάιρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεὺς, ὡς, ὁ κάτοικος. καὶ ἐπίστω. ἀντὶ Ἀμβλαδικός.

Ἀμβουλία, α, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτίματό ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. γ', 13.

Ἀμβούλιοι, οἱ. Ἐπίθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. γ', 13.

Ἀμβούλιος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. γ', 13.

Ἀμβρακία, ἡ καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὕτα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡρόδ. πιν. τανῦν ἢ Ἀρτα. Ἀμπρακία παρ' Ἡρόδ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀμβρακίεύς, ἑως, ὁ καὶ Ἀμπρακίειος. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Δίων. Περ. 493. Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 1228.

Ἀμβρακικός, ἡ, ὅν' καὶ Ἀμπρ. Ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἡ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικός κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρίας, τανῦν Κόλπος τῆς Ἀρτης, Θουκ. α, 55.

Ἀμβρακιώτης, ου, ὁ. ἤ. Ἀμβρακιώτης, ἡ. Ἀμβρακικός, ἡ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὗτ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἀμβρακος, ὁ. Φρούριον ὄχυρόν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μελόμενα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ.

Ἀμβραξ, αχος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Λαοκόονος. Στέφ. Βυζ.

Ἀμβροσία, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλωίνης, μία τῶν Τάδων. — Τγίν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὅποιαν αἱ πλεῖστοι πόλεις ἐπανηγυρίζοντες πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. β'

Ἀμβρυτος, καὶ Ἀμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίας ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, παράγουσα ἄφρονον οἶνον, τανῦν χωρίον, Δίττομον καλουμένην διὰ ἐνὸς σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Πανσ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυτος ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσεύς, ἑως, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Ἀμβρυσος, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἐκτίσθη τὴν ἐν Φωκίᾳ πόλιν Ἀμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐλάβε τὴν ὀνομασίαν τῆς, Πανσ. ε', 36.

Ἀμβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλβετία· οὗτοι εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου, ὁ. Ἰωνκ. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφός τοῦ ποιητοῦ Δισχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀρίστεον ὡς νικητής, Ἡρόδ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Λακεδαιμόνιος τις, Θουκ. δ', 17.

Ἀμεινοκλής, ἑως, ὁ. Ἰωνκ. Ἀμεινοκλέης. Μάχης τις παρ' Ἡρόδ. — 2) Ναυπηγός τις Κορινθίος ὅστις ἐναυπήγησε τὰς πράτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. α, 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κομικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικῆσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνίθας. Ἀριστφ. Βατρ. 14.

Ἀμέλης, ἡτος, ὁ (μέλλει). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἰς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀδου, Πλάτ. Πολτ. σελ. 621.

Ἀμενανός, ὁ, Δωρκ. Ἀμένας, α. Μικρός τις ποταμός ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἰτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Indicello, Στράβ. Πινδ. Πινδ. 1, 67.

Ἀμέντης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ἐνθα διέτριβον οἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μέχρι ὀφριμένου τινὸς χρόνου, κατ' ὃν ἐπρεπεν αὐτοὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλούταρχ. Ἰσ. καὶ Ὅσ.

Ἀμερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Ameria, Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χωῖρας, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Καῖσαρ Αὐγούστος ἐπεμφε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, τανῦν Amelia, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τὸ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερίνος, ὁ κάτοικος.

Ἀμέριον, τὸ, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀμέστριος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡῶνης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιῶ, Ἀπολλοδ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραφόμεν.

Ἀμήστρατος, ἡ, Amastira. Πολις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγόμενη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διάφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. τανῦν Mistretta ὅθεν, Ἀμηστράτινος, ὁ κάτοικος.

Ἀμηστρίς, ιος, καὶ ἰδος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 318. καὶ Ἀμίστρης. — 2) Ἀμηστρίς, ἡ Γυνὴ τοῦ Ξέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀττα. Ἀμαστρίς, Ἡρόδ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀμίαντος, ὁ. Τίος τῷ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζούντος, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀμίδα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιη, 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, τανῦν Καρὰ Ἀμίδ ἡ καὶ Διαρπεκίρ.

Ἀμιζώκης, ου, ὁ. Σκύθης τις γνωστός διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λαυδάμιδος φιλίας, Δουκ. Τοξρ. 38.

Ἀμίλκας, α, καὶ ου, ὁ. Amilear. Καρχηδόνιος, υἱός τοῦ Ἀννικῆς, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡρόδ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἐπικληθεὶς Βόρκας, Καρχηδόνιος καὶ οὗτος πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολύβ.

Ἀμιλος, ἡ. Κῆμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, Πανσ.

Ἀμινίας, ὁ. Ἐραστής τοῦ ὠραίου Ναρκίσσου, ὅστις ἐσφάγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὅποιαν ἔλαβε περιφρόνησιν ὑπ' ἐκείνου. Κόν. 24.

Ἀμισία, καὶ Ἀμιστία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβατῶν, τανῦν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἀμισός, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ὁμωνύμων κόλπου, οὕσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπερὸν Εὐπατορία κληθεῖσα, τανῦν δὲ Σπρτσούν, Στράβ. ὅθεν, Ἀμισήνης, ὁ κάτοικος.

Ἀμιστρής, ου, ὁ, = Ἀμηστρίς.

Ἀμισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις

οὗτος ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν· τούτου οἱ δύο υἱοὶ ὁ Ἀτμίνιος καὶ Μάρρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, 'Ομ. 'Ιλ. Π, 128. 'Ησ. Θεογ. 310. Ἀπολλ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφτ. καὶ Ἀμιτόδορος.

Ἀμ'ιτερνον, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Villo-ri-πο, ὅθεν, Ἀμετερνίος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμ'μ'ας, ἡ. Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπιδτ. τῆς 'Ρέας καὶ τῆς Δήμητρος, 'Ησύχ.

Ἀμ'μ'ε'ας. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ'. 22.

Ἀμ'μ'ιανός, ὁ, Ammianus Ἕλλην Ἀντιοχεύς, διατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀμ'μ'οὺς, ὁ· ἰδε' Ἀμοῦν.

Ἀμ'μ'ων, ονος, ὁ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλτρεῦστο ἐν Λιβύᾳ Θεότης τις, ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμοῦν ἐκαλεῖτο, οἱ δὲ Ἕλληνες ὠνόμαζον αὐτὴν Δία Ἀμμωνα, Πίνδ. Πύθ. 4, 27. καὶ περίστα-νον αὐτὸν ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, 'Ηροδτ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι εἵατρ. ἐνόουν διὰ τῆς ιδέας ταύτης παριστάνομένης ὑπὸ τοιαύτην μορφήν αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἡ μᾶλλον αὐτὴν τὴν πυρῶν δύναμιν τοῦ Ἥλιου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζῶον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. ὑπῆρχεν ἡ Ἀμμων ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Λιβύας, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν 'Ρεαν ἀδελφὴν τοῦ Κρο-νου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυ-σον, διὰ τὸ ὅποιον τοῦτο ἡ 'Ρεα παροργισθεῖσα διήγειρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφούς κατὰ τοῦ Διός, οἵτινες νικήσαντες αὐτὸν τὸν ἐδώξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θεότης αὕτη καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐνθα ἦν καὶ ἐν περίφημον μαντεῖον, Ἀμμωνος χρηστήριον λε-γόμενον, 'Ηροδτ. τὸ ὅποιον εἶδε τοὺς χρησ-μοὺς διὰ μόνων σημειῶν. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ καθεδρὰ τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου, ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἀμμωνί, Στράβ.

Ἀμ'μ'ωνεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Διός Ἀμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀμ'μ'ωνία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐφόρου Ὀάσεως, με πρωτεύουσταν πόλιν τὸν Ἀμμωνα ἐνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διός Ἀμ-μωνος, Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. τανῦν δὲ Σχιβά. — 2) ταῦτ. τῷ Παρατόνιον, ὅπερ ἰδε, Στράβ.

Ἀμ'μ'ωνιάς, ἄδος, ἡ. Τοῦ Ἀμμωνος, αἷς, ἡ Ἀμμωνιάς ναὺς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναὺς ἣ-τις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἀμ-μ'ωνί Δία, ἴσως δὲ ἡ αὕτη καὶ Δηλιάς λεγομένη.

Ἀμ'μ'ωνίος, ἰα, ιον. Τοῦ Ἀμμωνος, ἡ ἐξ Ἀμ-μωνος. Οὐσίττ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμο-νίας ἐν Ἀφρικῇ, 'Ηροδτ. 2, 32.

Ἀμ'μ'ωνίος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀ-λεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήτας περὶ τὴν πρῶ-την μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρα τῷ ὁποίῳ ἐμαζήτηυθεν ὁ Πλού-ταρχος. Πλούταρ. — 2) ἑτέρος Ἀμ'μ'ωνίος Ἀλε-ξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ πε-ρὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμ'μ'ωνίς, ἴδος, ἡ· ἰδίατρ. ὁ Ἰηλνκ. τοῦ Ἀμ-μωνίος, αἱ Ἀμμωνίδες ἐδραῖ, ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ ἐν Ἀμμωνίᾳ ναὸς τοῦ Διός, Εὐρπ. Ἀλκ. 116.

Ἀμ'νύας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόν-τον, Στράβ.

Ἀμ'νισός, ὁ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἡ-τις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνως ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωστοῦ, 'Ομ. 'Οδ. Γ, 188. Στράβ. — 2) μικρὸς τις ποτα-μὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρή-τῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμ-νισιάς, ἄδος καὶ Ἀμνισίς, ἴδος, ἡ· ἐξ Ἀμ-νιστοῦ, αἱ Ἀμνισιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τοῦ Ἀμνιστοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλμ. εἰς Ἄργ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφῇ ἐστὶν ἡμάρτημα.)

Ἀμ'νίται, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 571. ἀναμφιβό-λως ἡ παρὰ Στράβ. γραφῇ Ναμνίται ἐστὶν μάλ-λον ὀρθή, ὅπερ ὅρα.

Ἀμ'μοιβέας, ου, ὁ. Περιφημὸς τις μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσό-φου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 30. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεύς φαίνεται ὀρθότερ.

Ἀμ'οίνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύσῃ ὁ Πολυ-δέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Τῆν.

Ἀμ'ομφάρετος, ὁ. Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιπανάτου λόχου, 'Ηροδτ. 9, 53.

Ἀμ'οπ'αων, ονος, ὁ. Εὐγενὲς Τρώες υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, 'Ομ. 'Ιλ. Θ, 276.

Ἀμ'όργης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Τσατάπου, 'Ηροδτ. 5, 121. — 2) Τίς τῷ Πιστοῦζου καὶ ἐχόνος τοῦ Τσατά-που, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας, Θουκ. ἡ, 5.

Ἀμ'οργός, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀρκτι-κῶς τῆς νήσου Ἀστυπάλαιας, περίφημος ὡς πατρίς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σιμωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπ' αὐτῆς γινόμενον λινάρι ἰδίως Ἀμοργίς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαννὺν λεπτότατα λινὰ ὑφάσματα, τανῦν Ἀμοργός, Στράβ. ὅθεν, Ἀμοργίος, η, ου, ἐκ τῆς Ἀ-μοργοῦ, χιτῶνα Ἀμοργίνα, γυναικεῖοι χιτῶνες ἐξ ἀμοργίου κατεσκευασμένοι, Ἀριστφ. Λυσ. 150. Οὐστ. δὲ, Ἀμοργίον, οἱ κατοικοὶ τῆς νή-σου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργίς, ἴδος, ἐξ Ἀμορ-γοῦ, Ἀμοργίς ἄλλος, τὸ λινάρι τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Ἀριστφ. Λυσ. 735.

Ἀμ'όριον, ἡ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀμ'ούλιος, ὁ. Τίς τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασι-λεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφός τῃ τοῦ Νομίτορος τοῦ ὁποῦ τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμ'ού-λιος ἐρρίψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἐμαθεν ὅτι ἐ-γέννησε κρυφίως, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἐν κιβώτιον ἀφῆκε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦ-τό δὲ τὴν ὁ Ῥωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεὺ-σας τὸν Ἀμ'ούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν

ἔρπον τον πάππον του Νουμίτορα. Πλούταρχ. εἰς δὲ καὶ Ἀμώλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀμ' οὐν, τό. Αἰγυπτιακή λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἀμμωνί Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἑλληνες ἐσχημάτισαν τὸ Ἀμμων, Ἡροδ. 2. 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμουῖν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμους. Κατὰ Μανέθ. παρὰ Πλούταρχ. ἐσημαίνει ἰδίως ἡ λέξις αὕτη, ὑποκάλυψιν, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρότην καὶ ὑπεράττην Ὀσέθητα, ὡς κεκρυμμένην καὶ ὁρατον οὖσαν· ὅς ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον ἐσημαίνειν αὕτη τὸ φῶς, ἦτοι τὴν μετὰ βῆσιν τοῦ Ἥλιου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ

Ἀμπελίδαε, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδιον, τό, Τποχορστ. τοῦ Ἀμπελῆ.

Ἀμπελῆς, ἴθος, ἡ. Μία εἵταιρα περὰ Λουκ.

Ἀμπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τωρωναίου κόλπου, ταῦν Καπο Ἐάκρον, Ἡροδ. 7. 123. ἐπὶ δὲ Τωρωναίῃ ἀκρῇ λεγόμενον, Ἡροδ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον μετῃμβρινῶς, ταῦν Καπο Σαλομμῶν, Πτολ. — 3) ἄτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἀμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καὶ, κώττης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, ταῦν Cap Espartel. Στράβ. β', Στέφ. Βυζ.

Ἀμ' πη, ἡ. Πόλις τῆς Βαθυλονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεμψεν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγραφθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσιν αὐτόν, Ἡροδ. 6, 20. πῖσαν. ἡ Χόραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀμπρακία, ἡ, Ἀμπρακίος, Ἀμπρακιώτης, ἴδα Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀμπυκίδης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμπυκος, ὁ Μόφος, Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Ἀμπυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δημήτρος, Ὁβιδ.

Ἀμπυξ, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ Τιτάρονος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν περίφημον μάντιν Μόφον, Πaus. Σχολστ. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 65. — 2) εἰς τῶν Λαπίδων ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριδίου ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Οἰκλόν, Ὁβιδ.

Ἀμυδών, ὠνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παϊώνων ἐπὶ τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ, ἡτε ὑστερον καὶ Ἀβυδὸν ἐκλήθη, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδωνίος, ὁ κάτοικος

Ἀμυζών, ὠνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἠρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, ταῦν Βαφρῖν, Στρίβ.

Ἀμυζάν, ὠνος, ἡ. Ἀμυζάν, Πίνδ.

Ἀμυζάων, ἀνος, ὁ (α). Τίος τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφός τοῦ Αἰσῶνος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ἐπανδρευεῖς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βιάντα καὶ Μελαμπουν. Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἀπολδ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενκ. Ἀμυζέωνος, Ἡροδ. 2, 49.)

Ἀμύκλα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνῃ αὐτῇ διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀμύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ὄχονσα ἐνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὲ ἐν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἀγαλμα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλεως Τυνδάρω· ταῦν δὲ Σκληροχῶρι, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 583, Πίνδ. ὅθεν ἐπὶ ῥῆμ. Ἀμύκλαδεν, ἐκ τῶν Ἀμύκλων, Πίνδ. καὶ Ἀμυκλαῖος, αἶα, αἶον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἡ αὐτότι ὦν, καὶ Ἀμυκλαῖεύς, ἑως, ὁ κάτοικος· ἔτι, Ἀμυκλαίτης, οὐ, ὁ (ε) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαῖζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἡ ὡς Λακεδαίμονιος, Θεόκρ.

Ἀμύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αἰσωνίων· κατὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐφυγον ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φαρμακερῶν ὄψεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτήν, Πλίν.

Ἀμυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἐν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὐρίσκετο καὶ ναὸς τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀμυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ δὲ ταῦτόν τῳ, Λακεδαίμονιος, Θεοκρ. — 2) ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Πaus.

Ἀμύκλας, οὐ καὶ α, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ἀνδρυνεὺς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίδου ἐγέννησεν τὸν Κυνόρταν καὶ Τάκινδον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λαανείραν γυναικα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἐκτίσε πρῶτον τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ἐπὶ οἷον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυκλον. Αἰλίαν. Ποικ. Ἱστορ. γ', 19. (Ἀμύκλας γενκ. α', παρ' Ἀπολδρ. καὶ Πaus. παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἀμύκλας, αἰτος.)

Ἀμυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βισυνίδος Νύμφης Μελέας, ἀδελφός τοῦ Μύχρονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βισυνίδος· ὑπῆρξε δὲ εἰς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλὸν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόντι ἐρχομένους ἐένους, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, τελευτήσας δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάρτορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ρόδ. Β, 93, 777. Ἀπολδρ. α', 9, 20. — 2) Τίος τοῦ Ὀφίωνος, εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Λαπίδην Κελάδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου, Ὁβιδ. Μεταμφ.

Ἀμυμόνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων

τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεῖς ὁ Ποσειδῶν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν Ἀργολίδι, ὅτε αὐτὴ ἤλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκρουτος βρύτις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Τριαιῆς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτοῖς τὴν Ἀμυμώνην θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελούσα ἓνα μικρὸν ῥυακὶ χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ. Ῥοδ. α', 137. Ἀπολδ. β', 5, 2. ὅθεν, Ἀμυμώνιος, ἰα, ἰον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐριπ.

Ἀμύνανδρος, ὁ, Ἀθηναῖος τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀμύνανς, α, ὁ, Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀσκαμῶων ἐν Ἠπειρῷ, Πολύβ.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας, Ἀρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δευτέρου χρόνου τῆς ὀγδοκοτῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, παράσιτον καὶ μαλθακόν, Ἀριστοφ. Σφ. 74. — 2) Τοικητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

Ἀμυντήριος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 132.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλεῖα καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀερόντα, ἔκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάτου βασιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἐβιάσθη νὰ πληροῇ καὶ φόρον τοῦτον διετέλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλεξάνδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Τίος τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψίος τοῦ δευτεροῦ Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Τίος τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τοῦ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' ἧτας τρεῖς υἱούς, τὸν Ἀλέξανδρον δευτέρου, Περδίκκᾳ καὶ Φιλίππου, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἠρόδ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὅποιον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Τίος τοῦ Ἀντιόχου, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐκτραπεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βασιλεὺς τις τῆς Γαλιτίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίᾳ μάχην ἦν σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀμυντορίδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πίνδ. Ὀλ. 7, 43.

Ἀμύντωρ, ὁρος, ὁ, Τίος τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεωνικῇ τῆς Βιωτίας, Ὀμ. Ἰλ. Κ, 256. πατὴρ τοῦ Φυνίκος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἀμύνων, ὄντος, ὁ, Ρήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 365.

Ἀμύργιος Σκύδακ, Ἐθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκύων, Ἡρόδ. 7, 64.

Ἀμύρις, ἰος, ὁ, σοφὸς ἐπικαλούμενος, Ἐκ τῆς

Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδ. 6, 126.

Ἀμυρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων ὀπισθεντικῆς πόλεως Μεμβολίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 596.

Ἀμυρτικός, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἰναρον ἐβασίλευσεν ὢν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατητάτων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδ. 3, 140.

Ἀμφαναί, αἱ, καὶ Ἀμφαναῖα, ἡ, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαιν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀμφαεΐτις, ἰδος, ἡ, Χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραεΐα.

Ἀμφεία, ἡ, Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ, ἥτις ἔδωκε τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιδαν. ἡ παρ' Ὀμ. Ἀμφιγένεια, Πανστ.

Ἀμφεῖον, τό, = Ἀμφεῖον.

Ἀμφήρης, ους, ὁ, Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήστου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀμφιάλη, ἡ, Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήστου Σαλαμίνος, ἀπ' ὅπου ἐγένετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν περαιώσει, Στράβ.

Ἀμφιάλορ, ὁ, Εἰς τῶν Φαίακων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὀμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀμφιράνης, ακτος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὅς τις ὑπεδέχθη φιλοφρονῶς τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρίσιου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιαν, Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Ἀμφιράρας, ὁ, Ἰωνκ. Ἀμφιάρως, Δωρ. Ἀμφιάρως. Τίος τοῦ Ὀϊκλέως, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατὶς τοῦ Θεσπιῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελέμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προσφιλὴς τῶν θεῶν, Ὀμ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρύκλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαῖον καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάνει ἡγεμὼν τοῦ Ἀργίου· νέος ὢν ἐτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπολλωνος εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπειτα δὲ συγκαταβιβήσας καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκτραπειαν ἐμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐκρύψθη κατ' ἀρχαί διὰ τ' ἀποφυγῇ τὴν φθοράν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυεΐκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου ἀπατάσας τὴν Εὐρύκλην δι' ἐνὸς χρυτοῦ ὄρμου, ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, εἰσαὶ ἢν ἐκερυμάνεος ὅθεν ὁ Ἀμφιάρως ἀναγκασθεὶς νὰ συσχετραπεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἠρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑπεχρεώσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαῖον μετὰ τὸν θάνατον του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς μητρός τοῦ Εὐρυκλῆς πρὸ τῶν Θηβῶν δέ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς καὶ πασῶν μετὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ εἰς ἐν χάρμα ἀπέθανεν, ἡ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δὲ ἐπιταγῆς τοῦ ἰδίου κατέβηεν αὐτόν. Αἰγχ. Ἐπτ. Θηβ. 585. Ἀπολδρ. γ', 6, 2. Εἶχαν ὁ Ἀμφιάρως ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς Ὀρμποῦ ἐν Βιωτίᾳ,

ενθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παιτ. (Ἀμφιάρεος, Ὀμρ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρεος, παρὰ Πινδ. καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεος, παρ' Ἡροδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ. Δοτ. Ἀμφιάρη, Πινδ. Νερ. 9, 58.)

Ἀμφιαρεῖον, τό. Νάος τοῦ Ἀμφιάρεω, Στραβ. Ἀμφιάρε, ου, ὁ. Ἐπιδάριος τις, παρὰ Θουκυδ. Ἀμφιγένεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὔσα, Ὀμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον πῖσαν. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀμφεία κληθεῖσα.

Ἀμφιδέμας, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὅποιον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμῶς μετὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπαυθρότους καὶ τυραννικὰς τὸν πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Τίς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλοσφίλης ἐξ Ἀρχαδίας, καὶ ἄκονος τοῦ Ἄλεου, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἄλεου καὶ ἀδελφός τοῦ Λυκούργου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α', 161. — 3) Ἦρας τις τῆς Σκανδεῖας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθῆρας, ὁ φιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὀμρ. Ἰλ. Κ, 269. — 4) Ὁπούντιος πατήρ τοῦ Κλυσμανίου, τὸν ὅποιον παῖδα ἐτιόντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὀμρ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φοινευεῖς εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Ἐρυδραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου εἴθνησαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε πέντε τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσῃ, Ἡσδ. Ἐργ. 652.

Ἀμφιγυνήεις, εντος, ὁ. Ἐπίθ. του Ἡφαίστου, χωλίνουτος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὀμρ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀμφιδόκος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀσταχοῦ Θηβαῖος, ὃς τις ἐφόνευσεν τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολδ. γ', 6, 8. κατ' Εὐρύπ. Φοίν. 1160. ἐφονεῦθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφιδόλοι, οἱ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ἐτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμφιδολία ἡ Ἀμφιδολίς, ἰδος, ἡ. Χώρα περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκ. 1.

Ἀμφιδώρος, ὁ. Μεγαρεὺς τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀμφιδώνος, τό. Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἡ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἐνδοξεν τῶν τευχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἐπτ. Θῆβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἰδε καὶ Παντ. Σ', 17. (Ἀμφείον, τό, παρ' Ἀρρίαν. Αναβ. 8, 8. καὶ Ἀμφείον, τό, παρὰ Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἐπρεπε νὰ λέγεται Ἀμφίονειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀμφιεθάς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωῖνακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολδ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀντλίου ἀπίκου τοῦ Ὀδυσσεως, Ὀμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλου, Ἀπολδ. α', 9, 14.

Ἀμφιδεμεις, ἰδος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκαχίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν

ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Ναδάμωνα καὶ τὸν Κέφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀμφίεσος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκίου, ἐμαγωγός ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφερεν ἐκ Λακεδαιμόνος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίεσες, ἦτος διπλὸς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ χωρικός Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαῖξῃ παριστάμενον αὐτὸν καταγόμενον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 46.

Ἀμφιεσθή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42.

Ἀμφιεκία, ἡ. Πέλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναόν τοῦ Διονύσου, ἣτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδ. 8, 33. ἡ Ἀμικλεια παρὰ Πανταν. Σ', 33. ὅθεν Ἀμφικαίους, ἔως, ὁ κόστος.

Ἀμφιεκλής, έους, ὁ. Σκελιώτης τις παρὰ Θεοκρ. Ἀμφιεκλος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν Τρώων φοινευεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως, Ὀμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀμφιεκράτης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σαμίων, Ἡρόδ. — 2) Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀμφιεκτυόνες, οἱ. Οὗτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἐρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μετὰ τῶν ὑποδίστων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδ. ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτυόνες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτυόνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην. πῖσανωτ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνεκαθεν Ἀμφικτυόνες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ περὶ κατόικοι τῶν Θερμοπυλίων, ἐνθα ἐσυγκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀμφιεκτυονία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἡ ἀντιπρόγραμμα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτούμενη συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχάς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Ἑτταλίᾳ κατοικοῦντων λαῶν· τοῦτων ἐπεμπεν ἐτησίως ἐκαστὴ δύο ἀντιπροσώπους ἕνα ἱερομανθῶνα κηλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεῖνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτότε τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τούτων διαφορὰς, καὶ πολεμικὰς ὑποθέσεις, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἐκαστῇ τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· ἐσυγκροτεῖτο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχάς μὲν εἰς τὴν Ἀνδήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἀπᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἦτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλίων καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπας εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Πανσ. ὅθεν Ἀμφικτυονικός, ἡ, ὄν, εἰς τοὺς Ἀμφικτυόνες ἀνηκῶν ἡ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὢν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἦτοι ὁ Ἀμφικτυονικός δεσμός. — 2) Ἀμφικτυονίς, ἰδος, ἡ. τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονίς πόλις, ἐλέγχετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἣτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀμφιεκτυονία, ἡ Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἣτις εἶχεν ἕνα ναόν εἰς τὴν Ἀνδήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἐνθα κατ' ἀρχάς συνήγουτο οἱ Ἀμφικτυόνες, Ἡρόδοτ. 7, 200.

Ἀμφικτιών, οὗτος, ὁ. Τίος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἡ καὶ ἄλλους εἰς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανόρευσε τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐβαπτίσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διαξας ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενήτην αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδώκεν καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι εὐσττήσῃ πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικήν σύνοδον, διὰ τοῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδ. 7, 200. Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Ἀμφιλογία, αἰ' παρ' Ἡσδ. Θεογ. 226. ἀναφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἑρίδος, ἥτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων. Ἀμφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική. Σῶρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας προτενοῦσα τὴν Ἀργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, δι' ὃ ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἀργεῖα, Θουκδ. β', 68.

Ἀμφίλοχοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάρου, ὅστις ἦλθεν καὶ κατώκησεν ἐνταῦθα, Θουκδ. ὅθεν Ἀμφιλοχικός, ἡ, ὄν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἡ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Ἀμφίλοχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμφιάρου καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφός δὲ τοῦ Ἀλκμαῖονος ἐξ Ἀργους, περίφημος μάντις καὶ οὗτος ἐκτρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του, ἐκτίσῃ μετὰ τοῦ Μόφου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἑρίδα ἀμφοτέρω καὶ μονομαχήσαντες ἐθανατώθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἐν περίφημον μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὀροπῷ ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἕνα κοινὸν βωμόν. Ὅμρ. Ὀδ. 248. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκδ. β', 68. ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκადίᾳ Ἀργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ εὐαρεστούμενος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐφυγεν ἐκ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Τίος τοῦ Ἀλκμαῖονος καὶ τῆς Μακτούς, ἐκγόνοι τοῦ Ἀμφιάρου· ἀνατραφεῖς κατ' ὄρχας πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἦλθεν ἐπειτα κατὰ τινα διαταγὴν τοῦ μαντεῖου καὶ κατώκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀργος Ἀμφιλοχικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τινας λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 7, 7. — 3) Τίος τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη λέγεται, ὅτι ἔγινεν ἐμμανὴς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδῶν τις, Δημοστ.

Ἀμφίλυτος, ὁ. Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδ. α', 61. ἔνθα ἡμαρτυρεῖται Ἀκαρνανήγαρος παρβλ. Πλάτ. Σευχ. σελ. 124.

Ἀμφιμάλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, ταύνη Ἀρμυρόν, Στράβ. ε', 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιπαλία ἐγράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλην, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Ἀμφίμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλεκτρυόνης βασιλέως τῶν Μυκηναίων καὶ ἀδελφός τῆς Ἀλκμή-

νης, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Τίος τοῦ Κτῆσ-του καὶ ἐκγόνοι τοῦ Ἀκτορος, στρατηγός τῶν Ἑπειῶν ἐξ Ἠλίδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 620.

— 3) Τίος τοῦ Νομῖονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγός τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος θηλυπρεπῶς, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀγανακτήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβεν τὴν πολυτέλῃ ἐκείνην στολὴν του, Ἰλ. Β, 870.

Ἀμφίμαρος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Μούτης Οὐρανίας τὸν Μουσικὸν Δίον, Πλυστ. 5, 79.

Ἀμφιμέδων, οὗτος, ὁ. Τίος τοῦ Μελαντίου, καὶ εἰς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστῆρων, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφόνευσεν ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ, Ὅμ. Ὀδ. 103.

Ἀμφίμνηστος, ὁ. Ἐπιδάμνιος τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀμφινεύς, ὁ. Εἰς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Ἑκτορος, Σχολ. Εὐρπ. Ἀνδρ.

Ἀμφινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός, μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. 2, 44.

— 2) Γυνὴ τοῦ Αἴτανος καὶ μητὴρ τοῦ Ἰάσονος, ἣτις ἐθανατώθη ἰδιοχειρῶς εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελοῖου, καταραμένη μεγάλως κατ' αὐτὸν, ὡς φονέως τῶν τέκνων τῆς Διοδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Παλλίου βασιλέως τῆς Ἰωλκῆς, Διοδρ.

Ἀμφινόμοι, ὁ. Τίος τοῦ Νίτρου βασιλέως τοῦ Δουλικίου, εἰς ἐκ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὅμρ. Ὀδ. Π, 394. — 2) Σικελώτης ἐκ τῆς πόλεως Κιτάνης, ὅστις ἔσπεσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀναπίου τοὺς γονεῖς τούτους τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Αἰτνῆς, Στράβ.

Ἀμφίος, ὁ. Τίος τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παισίου τῆς μικρᾶς Μυτίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἀμφίος, υἱὸς τοῦ Μέρποκος, ἀδελφός τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 612.

Ἀμφίπαγος ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κεργύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Ἀμφίπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἣτις προτὺ ἐτι νᾶ ὑποταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννεα Ὀδοὶ καλούμενη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχάς αὐτόνομον καὶ ἐλευθεραν τῆς ἐπὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκδ. δ'. 104. Ἡρόδ. ὅθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κατοικῶν.

Ἀμφίπυρος, οὗ, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη ἐφερεν εἰς τὰς δύο χεῖρας τῆς ἀναμμένης λαμπάδας, Καλλμ.

Ἀμφιπρῶ, οὗς, ἡ καὶ Ἀμφιπρῶς, ἡς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὀκεανίδων 360.

Ἀμφιστα, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνορίων τῆς Φωκίδος, ἀπέχονσα 120 στάδια τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν,

την ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκურύευσεν δυνάμει Ἀμφικτιονικοῦ Σεπσίσματος, Πανσ. ι', 30. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἀμφίστης ἐκπόρου τοῦ Αἰόλου, τανῦν Σάλωνας, Ἡρόδοτ. ὅθεν, Ἀμφισσαίς, ἕως, ὁ κατοικ.

Ἀμφισσα, ἡς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἐκγόνα τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἡγάγησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν Ἀμφισσα, ἐνθα ὑπῆρχε καὶ τὰ φος αὐτῆς, Πανταν.

Ἀμφισσοί, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δρυόπης, ὅστις ἐκτίσεν τὴν πόλιν Οἰτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, Ἀντ. Διβ.

Ἀμφιστρατός, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, ἡνίοχος τοῦ Καστορός καὶ τοῦ Πολυδεύκου, Στράβ. ια.

Ἀμφιστρεύς, ἕως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 318.

Ἀμφιτρίτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόπης, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσδ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολδρ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὀκεανίδων, ἥτις ἀποφύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἀτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὕτως συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Τρίτονα, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὀμ. Ὀδσ. Ε, 422. Ἡσδ. Θεογ. 930.

Ἀμφιτροπία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, ἐπιρρμ. Ἀμφιτροπήσιν, ἐν Ἀμφιτροπή, Αἰσχίν. καὶ Ἀμφιτροπείας, ἕως, ὁ κίκοι.

Ἀμφιτρύων, ὠκος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἰππονήρας, ἐκγόνα τοῦ Περσέως. Ἐπαυδρευεῖς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἡλεκτρίωνος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰφικλῆα, μετὰ τῆς ὁποίας ὤμος ἐβίβασθη ἰὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τιρύνου φονεύσας εἰς μίαν ἑρίδα τὸν πενδερὸν τοῦ Ἡλεκτρίωνα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θῆβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορηγήτην ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρώωνος. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἴωτα ἐστὶν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Ὁμοερτ. Εἰδ. γ', 1.)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσδ. Θεογ. 317.

Ἀμφύων, ἰονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰατίου καὶ ἐκγόνα τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὀμ. Ὀδ. Α, 285. — 2) Εἰς τὸν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἑπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 692. — 3) Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης Θεβαῖος, ἀδελφὸς διέμνος τοῦ Ζήσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκურύευσεν τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λαίον, κτίσας καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λεγεται, ὅτι διὰ τῆς μελωδίας τῆς Λύρας του

ἐκίβη καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκάσεις λίσθους, ὧν εἰς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ Λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον ψημίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἐπτάχορδος, τὴν ὅπου ἐλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσιοις Ἀργοναυτῶν ὑπανδρευεῖς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἐπτά υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὀμρ. Ὀδσ. Α, 261. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 4) Τίος τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 5) Τίος τοῦ Ἱππερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαιᾶς, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 176. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου, Ἡρόδοτ. — ὅθεν, Ἀμφιόνιος, ἰα, ἰων τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Ἀμφότεροι, ὁ. Δυνάεις τῆς πολεμῆσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεῖς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὀμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Τίος τοῦ Ἀλκμαῖονος καὶ τῆς Καλιρρόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρινῆνος, Ἀπολδρ. γ', 7, 8.

Ἀμφρυσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασσητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 54. Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Ἀμφρυσός. — 2) = Ἀμβρυσός.

Ἀμώλιος, ὁ, Amoulios, ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀνβησθίνεως, ὁ. Εἰς τὸν ἐπισήμων Φαῖάκων, Ὀμ. Ὀδ. Θ, 113.

Ἀνάγνειαί, αἱ, καὶ, Ἀναγνία, ἡ, Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Ἀναργυροῦς, οὔντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἱμμητοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, γνωστός διὰ τὸ ἐνταῦθα φυόμενον δυτῶδες φυτὸν ἀνάργυρον, ὅθεν παροιμ. πᾶνἀργυρον κινεῖται, κινῶ τί πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπιρρμ. Ἀναργυρουντάθεν, ἐξ Ἀναργυρούντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κατοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυρούντος, Ἡρόδοτ.

Ἀναία, ἡ, καὶ Ἀναία, τά. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου, Ὀυκ. ὅθεν Ἀναίτης, ου, καὶ Ἀναίτις, ἰδος, ἡ, ὁ κατοικ. Θουκλ. η', 61.

Ἀναίτιος, ὁ. Εἰς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀναίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνῃ, ἡ ὁ Ἐπισφῶρος καὶ Ἐσπερος ἀστὴρ, κυρίως Ἀναχίδ καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀρτετις εἶχεν ἕνα ἰαὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Λακεδαιμονίᾳ, Πανσ. γ', 16, ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκκλησιανὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτ. — 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Πανσαν.

Ἀναξαμβρός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας

ἐν τῇ Ἀσία ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ὄρους, κλη-
θεῖσα ὕστερον Καϊτάρεια.

Ἀνακεία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς
ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποδοσιεὶδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Ἀνάκειον, τό. Νὰς τῶν Διοσκουρῶν, Κάστο-
ροι καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ ὅρος
ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν
Διοσκουρῶν, Θουκλ. ἡ, 93.

Ἀνακρέων, οὗτος, ὁ. ποιητ. Ἀνακρεῖων. Λυ-
ρικός ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ,
ζήσας χρόνον τινα ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ τυ-
ράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα
αὐτὸν μεγάλως, ἐκείθεν μετεβῆ εἰς Ἀθήνας
πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐ-
πιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς
ἡλικίαν οὐδὲν ἑξήκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεοκρ.
17. ἐκ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἐστῶθη-
σαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιό-
τητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀνακτορία, ἡ. προστυχη. γῆ. Ἡ χάρα τῶν
Ἀνακτορίων, Θουκλ.

Ἀνακτορίον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ
ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκλ. — 2) Πό-
λις ἐπὶ μίας χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ
τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὕσα ἀποικία τῶν
Κορινθίων, ταῦν Ρόνιτσα, Θουκλ. α', 55. ὤ-
θεν, Ἀνακτοριος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀνακτορίου,
ἐπὶ δὲ καὶ ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτοριος, Ἡρόδ.

Ἀνάκτωρ, ὄρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡλεκτρίωνος καὶ
τῆς Ἀναξούς, Ἀπολόρ.

Ἀνακυνδαράκης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βα-
σιλέως Σαρδαναπαλίου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. β, 5.

Ἀναμος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυ-
τικῶς τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀνανες, οἱ. Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν
ἐντεῦθεν τοῦ Παύου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀναξάγορας, ου, ὁ. Περιήγητος φιλόσοφος ἐκ
τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Κλαζομεναίς
πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς
πέμπτης πρό Χρ. ἑκατομητηρίου, φίλος καὶ
διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου
Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένης ἐν
Μιλήτῳ ἐν Ἀθήναις δὲ ὧν διεβλήθη ὑπὸ τῶν
αὐτῶν ἱερέων ὡς ἄθεος, καὶ μόλις ἤντην ἤν-
τα διὰ συνεργίας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυ-
γὼν αὐτὸς ἐλθεν εἰς Λάμβακον, ὅπου ἀπέ-
θανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μα-
θητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀναξανδρίδης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Δεόντος, βα-
σιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρό Χρ. ἐκ τῆς
οἰκίας τῶν Ἀγίδων, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν,
ὅστις ὑπανδρεύει δύο γυναῖκας βιασθεὶς ὑπὸ
τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυ-
νακὸς δὲν ἐτεκνοποίη. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Τίος
τοῦ Θεοπόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς
οἰκίας τῶν Προκλειδων, πατὴρ τοῦ Ἀρχιάδου,
Ἡρόδ. 8, 131.

Ἀναξανδρος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρυκράτους, βασι-
λέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγίδων,
Ἡρόδ. 7, 204.

Ἀναξαρχος, ὁ. Θηβαῖος τις στρατηγός τῶν
Μεθυναίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρί-

της, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος
εὐδαίμονος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀ-
λέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας τὸν τιμώμενος με-
γάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου
ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν
Κύπρῳ Σαλαμίνας ἐθανατώθη μετὰ μεγάλης βα-
σάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Ἀναξιβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βιάντος καὶ γυνὴ
τοῦ Πελλίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν
Ἀκαστον, τὴν Πισιδίην, Πελοπείαν, Ἱπποδὴν
καὶ Ἀλχηττιν, Ἀπολόρ. α', 9, 10. — 2) Θυ-
γάτηρ τοῦ Κρατιέως ἡ Ἀγρεως, δευτέρα γυνὴ
τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν
Πολυκαστήν καὶ Πισιδίην, τὸν Ἀντίοχον, Ἐ-
χέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολόρ. α', 9, 9.
— 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλεισθέους καὶ ἀδελφῆ
τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου ὑπανδρευεῖσα
μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Πανσ.
β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις καταβιωχομένη
ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς
Ἀρτέμιδος, ἀπ' οὗ ἐγενεν ἀφανής.

Ἀναξιβίος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιατῆς πα-
ρὰ Ξενοφ.

Ἀναξιράτης, ους, ὁ (α). Βυζαντινός τις,
παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος, ὁ. Ἴωνκ. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ.
Ἀναξίλας, α. Τίος τοῦ Ἀρχιάδου βασιλέως
τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδων, Ἡ-
ρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν
Ἰταλίᾳ Μεσσηνίος, ὅστις κυριεύσας τὴν πόλιν
Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων
Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσηνίαν 494 πρὸ
Χρ. Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀναξίλαος ἐκ Δαρίσσης,
Πυθαγορικός φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων
τοῦ Ἀγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος
ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτίας του.
— 4) Κωμικός τις ποιητῆς, παρ' Ἀιλίαν. Ποικ.
Ἱστορ. α', 27.

Ἀναξιμανδρος, ὁ. Μελησίος φιλόσοφος, μα-
θητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλῶ, δι-
δάσκειν τὴν φιλοσοφίαν τὸν ἐν τῷ κοινῷ, πρῶ-
τος ὅστις κατεσκεύασε γῆινον σφαῖραν καὶ ἐχά-
ραξ γεωγραφικῶς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος
τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀ-
ναξιμανδρου, Διογ. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικός
Λαμψακηνός, γράφας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλη-
νων καὶ τῶν βαρβάρων περὶ δὲ τὸ 400 ἔτος πρό
Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς
ἐκστρατείας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις
ἱστορήσε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἔτερος Ἀναξι-
μένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀναξίνιος, ὁ. Κατάσκοπος τις τοῦ Φιλίππου βα-
σιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη
ἐπὶ τῆς δεξιᾷ ὁχθῆς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ. Σκύλ.

Ἀνάξιππος, ὁ. Στρατηγός τοῦ βασιλέως Ἀ-
λεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορώνου, μετὰ
τῆς ὁποίας ὁ Ἐπεὶς ἐγέννησε τὴν Τρμίναν,
Πανσαν. ε', 1.

Ἀνάξις, ἰδὸς, ἡ, καὶ Ἀναξιάς, ἄδος. Θυγάτηρ

τοῦ Καστορος καὶ τῆς Ἰλαείρας κόρης τοῦ Δευ-
κίππου, Πανσαν. β', 22.
Ἀναξά, αἰς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς
 Ἰππονομῆς, ὑπαυδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Δείου αὐ-
 τῆς Ἡλεκρύουος ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην, Ἀ-
 πολδρ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ
 Κερκυνοῦ ἐκ Τροϊζήτος, τὴν ὅποιον ἤρπασεν ὁ
 Θησεύς, Πλούτρχ. Ὀησ. ιγ'.
Ἀναπίας, α, ε. Ἀδελφός τοῦ Ἀμφινόμου, ἴδε
 Ἀμφινόμος.
Ἀναπός, ο, δ. Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων πλη-
 σίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοχρ.
 Εἰδ. α, 68. — 2) Ποταμός τῆς Ἀναρνανίας
 παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀγε-
 λῶν, Θουκδ. β', 82.
Ἀναριακαί, εἰ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν
 μετὰ τῶν Τρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.
Ἀναρίων, τδ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας,
 Πτολμ. ε, 13.
Ἀναί, α, δ. Ἀπας. Ποταμός τῆς Ἰσπανίας, ὅς
 τις σχηματίζει τὰ σύνορα μετὰ τῆς Βαιτικῆς καὶ
 Λυσιτανίας, τανὺν Γουαδιάνας, Στράβ.
Ἀναυα, τὰ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μετὰ
 τοῦ Μαρτύου καὶ Μαϊανόρου ποταμῶν πλησίον
 Λίμνης τιός, Ἡρόδτ. 7, 30.
Ἀναυρος, ο, δ. Ποταμός τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων
 εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡρόδ. Ἀσπ. 477.
 — 2) Ποταμός τῆς Φενίκης, Μοσχ. Εἰδ. β', 31.
Ἀναφάτιος, ο, δ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπέλλωνος, κλη-
 θεῖτος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀιάφης
 λατρείαν του, Ἀπολ. Ροδ.
Ἀναφῆ, ἡ. Μικρὰ νήσος πλησίον τῆς Θήρας
 (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κλη-
 θεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτις ἐφάνη
 ἀμέσως πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκῆτως. Ἐνταῦθα ἐ-
 λατρευετο ἑξαιρ. ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλούμενος Ἀ-
 ναφαίος, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1706. Ἀπολδρ. α, 9, 26.
Ἀναφῆς, εω, δ. Τίος τοῦ Ὀτάνου Πέρσης,
 στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέ-
 μῳ, Ἡρόδοτ.
Ἀναφλύστοι, ο, δ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττι-
 κῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ὅχυ-
 ρος διὰ τὰ περίεθ' ὅρη, Ἡρόδτ. 4, 99. ὄζειν,
 Ἀναφλύστιος, ο' ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου
 ὄν' καὶ ἀναφλάν, χωμκ. παρὰ Ἀριστοφ. Βάτρ.
 427. ἐκκλ. 982.
Ἀναχαρισί, ιος, καὶ ἰδοι, ο, Αἰτικ. Ἀνάχα-
 ρισιν. Περὶφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κα-
 ταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις διὰ τὸν
 πρὸς τὰς μαθησεις ξηλόντου ἤλθεν εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διαχθῇ εἰς τὰς
 Ἀθήνας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέ-
 του τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 4, 46, 76. γενκ. ιος,
 παρὰ Ἡρόδτ. καὶ Πλάτ. ἰδοι, παρὰ τοῖς ὕστε-
 ρον. Δοτκ. Ἀναχαρισὶ καὶ Ἀναχάρσι, Ἡρόδτ.
 4, 76.
Ἀναθα, τὰ. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου
 ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.
Ἀναθακ, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδικῆς χώρας κειμένη
 ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀρρίαν.
Ἀναθάνια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελο-
 ποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς

χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελέγων,
 Πανστ. Στράβ. — 2) πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν συ-
 νόρων τῆς Ἡλίδος, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Θάμυ-
 ρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ἡ.
Ἀνδάρις, ιος, ο, δ. Ποταμός τῆς Καρμανίας χῳ-
 ρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. 5, 8.
Ἀνδαιρινή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης τιμωμένης
 ἐν τῇ πόλει Ἀνδαιρίας, Στράβ. Στεφ. Βυζ.
Ἀνδέρικκα, ἡ, ἰδοι Ἀρδέρικκα.
Ἀνδής, ου, ο, δ. Τίος τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ,
 Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ἀδανα.
Ἀνδοκίδης, ου, ο, εἰς τῶν δέκα ἐπισήμων
 ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους
 τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅποτε καὶ ἀρί-
 στευσεν εἰς τὴν κατὰ τὸν Κορινθίων μάχην ὡς
 στρατιωτικῆς κατηγορηθεὶς ἐν τελείᾳ ὡς ἐχθρὸς
 τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέ-
 θανεν ὡς λέγεται εἰς ἀλλοδαπήν γῆν, Θουκ. α, 51.
Ἀνδραϊμονίδης, ου, ο, δ. Τίος τοῦ Ἀνδραϊμό-
 νος, ὁ Θόας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 638.
Ἀνδραϊμων, ιος, ο, δ. Ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλῶν,
 καὶ ἀνὴρ τῆς Γόργης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε
 τὸν Θέαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα
 εἰς τὴν Κυλυδῶνα, Ὁμ. Ἰλ. Β. 138. Ν, 216.
 Ἀπολδρ. α, 8, 6.
Ἀνδράπια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Παμφλογονίας ἐν
 Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεκυλαιοῦς πόλις κληθεῖσα, Πτολ.
Ἀνδρεῦς, εως, ο, δ. Τίος τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας,
 ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατοικήσεν, ἐν τῇ
 πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν περίεχ' χῳ-
 ραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀνδρήϊδα, Πανστ.
 Διοδρ. Σικ. ε, 8. — 2) Πρόπαππος τοῦ Κλεισ-
 θένους ἐκ Σικωνίας, Ἡρόδτ. 6, 126, ἐνθα Γεγκ.
 Ἀνδρέως κεῖται.
Ἀνδριακῆ, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας
 ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.
Ἀνδρόγεως, εω, ο, δ. Τίος τοῦ Μίνως βασιλέως
 τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης, περίφημος
 ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐλ-
 θὼν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἐορτὴν ἐν Ἀθῆ-
 ναίς διὰ τὰ δείξῃ τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλη-
 τικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχὴν του, ἥρπτευσεν εἰς
 ὅλα τὰ εἶδη, τὸν ὅποιον ὅμως φοβηθεὶς ὁ τότε
 βασιλεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ἀρ-
 πάξῃ τὸν θρόνον του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Παλ-
 λαντος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρησεν διὰ τὰς
 Θήβας, διὰ τὸ ὅποιον συμβῆν ὁ πατήρ αὐτοῦ
 Μίνως πολέμησας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίβασεν αὐ-
 τοὺς νὰ πέμψωσιν εἰς ὠρίσμενον τινὰ καιρὸν ἑπ-
 τὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς τὴν Κρήτην
 πρὸς βοράν τοῦ Μινωταύρου, Ἀπολδρ. γ, 1, 2.
Ἀνδροδάμας, αἰτος, ο, δ. Σάμιος τις παρὰ Ἡρόδτ.
Ἀνδροκλείδης, α, ε. Αἰτικ. Ἀνδροκλείδης,
 Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενφ. Ἑλλ.
Ἀνδροκλήτης, εως, ο, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Βασι-
 λέως Αἰδίου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σι-
 κελίας, Διοδ. Σικ. ε, 8. — 2) ῥήτωρ τις καὶ
 δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγορήσθη τὸν
 Ἀλκιβιάδην ὅτι παραβάται τὰ μυστήρια τῶν
 Ἑλευσινίων, Θουκδ. ἡ, 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ.
 Σφήκ. 1182. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ ἡ-
 λυπρητής. — 3) Μακεδὼν τις παρὰ Ἀρρίαν.

Ἀνδροκλος, ὁ. Τίος τοῦ Κόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίον εἰς τὴν ἐν Ἀσία Ἐφεσον, Στράβ. — 2) Δουλός τις, ὃς τὴς ἡγαγίσσῃ νά μονομαχίσῃ μετ' ἐνός λέοντος, Αἰλιαν.

Ἀνδροκροττος, ὁ. Βασιλεὺς τις ἐν Ἰνδία, Στράβ. αὐτός καὶ Σανδρόκροτος καλούμενος.

Ἀνδρόκρατης, ους, ὁ. Ἦρωσι τῆς Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἓνα βωμόν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδ. 9, 25.

Ἀνδροκρατίαι, ὦν, αἱ. Συμβολικὴ θεότης παρ' Ἡσδ. Θεογ. 226. Συγάτηρ τῆς Ἐρίδος.

Ἀνδροκύδης, ους, ὁ. Περιφνημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλουτ.

Ἀνδρόλεως, ὁ. Ἀσλητής τις πυγμομάχος, Δουκ.

Ἀνδρομάχη, ἡ. Συγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἡετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἑκτορος, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Σκαυάνδρον καὶ Ἀστυάνακτα, μία τῶν ἐπιστημωτέρων καὶ εὐγενεστέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα υπερβαλλόντως τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Τροίας ἐλήψθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύος, Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐρύκ. Ἀνδρ. Πανστ.

Ἀνδρόμαχος, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγυπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τῆς Ἠρώς θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύει, Ὑγίν.

Ἀνδρομέδα, ἡ, Ἰωνικ. Ἀνδρομεδῆ. Συγάτηρ τοῦ Κηφείως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον ὠραία ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατήρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαγεῖον τοῦ Ἀμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἐνός φοβεροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν οὐνᾶται νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ οὐ δὲν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὴν καταφάγῃ· δέσας λοιπὸν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπὶ τινος βράχου ἀψῆκεν αὐτὴν νὰ καταφάγῃ ὑπὸ τοῦ τέρατος τούτου, ἀλλὰ διαβαίων ἐκεῖθεν ὁ Περσεύς, ἐθανάτωσε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολόδρ. β', 4, 3. Ὑγίν. μυθ.

Ἀνδρομέδης, ὁ. Ἀλιεύς τις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Βριτόμαρτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠξέλεσε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἐγένεν ἀφανής.

Ἀνδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδόν τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἀνδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπιστημῶν καὶ μεγαλητέων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περιφνημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς γεννηματα καὶ εἰσάρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσιν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἀνδρον μὲν ἐξιόλογον ναὸν τοῦ Βάκχου, κατοικοῦμένη ἀρχαίως ἐν ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὐτα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ταῦν Ἀνδρος, Ἡρόδοτ. ὁδὲν Ἀνδρος, ἰα, ἰον, τῆς Ἀνδρου, καὶ ὁ κάκοιτ. τῆς νήσου Ἀνδρου.

Ἀνδρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀνίου, περιφνημος μάντις, ὅστις ἤλθε καὶ κατώκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του,

ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀψῆκεν αὐτὴν καὶ ἤλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης, ἐνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀντανδρον, Κον.

Ἀνδρσοσένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν αγώνων ἐξ Ἀρχαδίας, Θουκυδ. β', 55.

— 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιήλυσεν τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀρρίαν.

Ἀνδροτίων, ὠνος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἀνδρῆνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, δυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἀκρεῖον αὐτοῦ χαρακτήρα, καὶ ὡς ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐγράψεν ὁ Δημοσθένης ἓνα λόγον. — 3) Ἀνδρότιον, ἱστορικός ἐξ Ἀθηνῶν, ἑξήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία, Πλουτάρ. Αἰλ. ποικ. ἱστρ. η', 6.

Ἀνδρόφραγοι, οἱ. Ἔσως Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένῃ ποταμῷ.

Ἀνδρων, ὠνος, ὁ. Εἰς τὸν ἐπιστημῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδρότιωνος, φίλος τοῦ Καλλιμάχου καὶ σύγχροτος τοῦ Σοκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἀλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Ἀνδρῶν πόλις, ἡ, Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δελτα τοῦ Αἰγυπτου, Πτολ. ὁδὲν, Ἀνδρουπολίτης, ου, ὁ, ὁ κατοικ.

Ἀνεμοίτας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτενόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, παρὰ Στράβ.

Ἀνεμώλια, ἡ, καὶ Ἀνεμώρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἱ τινεὶ πνέουσιν ἐκ τοῦ ὄρους Παρνασσού, Ὀμ. Ἰλ. Β, 521.

Ἀνῆριστος, ὁ. Πατήρ τοῦ Σπερσίου ἐκ Σπάρτης, Ἡρόδ. 7, 134. — 2) Ἐχγονος τοῦ προτέρου, ὅστις στελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐθανάτωθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡρόδ. 7, 137. Θουκ.

Ἀνθᾶνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Ἀνθα, ὠνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνος θυγατρός τοῦ Ἀτλαντος· λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς ἐν μέρος τῆς Βοιωτίας ἐνθα ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηρῶν Πανστ. Σ', 22.

Ἀνθεα, ἡ. Συγάτηρ τοῦ Θεσπιού, Ἀπολόδρ. β', 7, 8. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευετο ἐν Κνωστῷ πόλει τῆς Κρήτης.

Ἀνθεα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θουρίαν κληθεῖσαν, Ὀμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα μίας τῶν τριῶν πόλεων αἰδοῦσαι ὕστερον συνέντησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἀνθ. στίχ. 474.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀνθεμίωνος, κυρ. Ἀνθεμωνιάδης, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 488.

Ἀνθεμίων, ὄνος, ὁ. Πατήρ τοῦ Σιμοεσίου ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατήρ τοῦ Ἀνύτου Ἀθηναῖος, Πλάτ.

Ἀνθεμόσιος, ἴδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσίου λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ροδ. Β, 724. πιδαν. = Ἀχερουσία.

Ἀνθεμόσσα, ποιητκ. ἀντὶ Ἀνθεμουσα.

Ἀνθεμούς, οὐντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξιτίδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύμπου. Ἀρτενα. παρ' Ὀουκ. β', 99. Ὁηλκ. παρ' Δημ. Φιλίπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθραίᾳ, Ἀπολδρ. ὅθεν, Ἀνθεμούσιος, Ια, ἰον, ἐκ τῆς Ἀνθεμουσίας, Θουκ.

Ἀνθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἣτις ὕστερον Ὀτρονηρὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἀραβος ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίατεν αὐτὴν ποτὲ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Ἀνθεμούσσα, ἡ, ποιητκ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ὅσα λεγέται ὅτι κατώκει αἱ Σειρήνες, Ἡσ. Δειψ. 27. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 892.

Ἀνθερμος, ὁ. Περιφρῆμος ἀγαλματοποιός, ζήτας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουβάλου, Πaus.

Ἀνθεστήρια, τὰ. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθῆναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκούσα τρεῖς ἡμετέρας ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πισθόλια, ἣτοι ἀνοίξις τῶν πύλων, ἡ δὲ δευτέρα, Χόος ἣτοι ἑορτὴ τῶν ψιδάλων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπίνον οἶνον ὅσον ἡνῶνατὸ τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνέδικον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ, Πλούτρ.

Ἀνθεστηριών, ὄνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἐν μέσῳ τῶν παρ' ἡμῖν Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τὰ. Ἑορτὴ τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἣτις λέγεται ὅτι ἠρπάγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐσύναξεν ἄνθρωπον, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, ὄνος, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών, Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, ὄνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ἔχουσα ἓνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαύκος, ἀλιεύς τις, ὅστις ἐγινε μετὰ ταῦτα θαλάττης θεός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰερουκλῆς ὀνομάζει Ἀγριππιάδα, Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδώνιος καὶ Ἀνθηδόνιος, ὁ κατοικ. διὰ τοῦ ω· εὐρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηίς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τακίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσίασαν μετὰ τῆς ἀδελ-

φῆς αὐτῆς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐνός λοιμοῦ, Ἀπολδρ. β', 14, 8.

Ἀνθηλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἣτις ἠμυρτευθεῖσα μετὰ τοῦ Κυσσεως ἐθανάτωσεν αὐτόν, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀνθηλή, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀτωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἓνα περίφρμον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡροδτ. Ἀνθηλήνη, ἡ· Anthana. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυουρίας χώρας ἐν Πελοποννήτῳ, Θουκ. ε', 41. καὶ, Ἀνθίνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὁρδότηρ. μέντοι τὸ παρὰ Πaus. Ἀθῆνη· ὅθεν, Ἀνθανεύς, ἑως, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἀνθας, ἴδε Ἀνθας.

Ἀνθιον, τό· = Ἀντιον.

Ἀνθιος, ε'· Ἐπίθ. τοῦ Βάγχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Πάτραις, Πaus. α', 31.

Ἀνθίπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνενδύθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀνθίππος, ὁ. Ἰδε Ἀντιππος.

Ἀνθος, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντών. Λιβ.

Ἀνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πιδαν. ἡ αὐτὴ Κυνοκόπολις ὕστερον κληθεῖσα, Ἡροδτ. 2, 97. Ἀνθυλλα, ἡ· παρ' Ἀθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κατοικ.

Ἀνιγρίδες, ἰων, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνιγρίου ἐν Ἠλίδι, ἔχονται ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἐν σπηλαίον ἱερὸν. Πaus. ε', 5.

Ἀνιγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλίδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθαιον ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλατταν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πιδαν. ὁ παρ' Ὀμηρ. καλούμενος Μινυτίος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εὐρίσκετο ἐν σπηλαίον ἀφιερωμένον εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ληχεϊνῶντες ἤρχοντο νὰ θεραπεύωσι, Στράβ.

Ἀνίλης, ἡνος, ὁ. ἴδε Ἀνίον.

Ἀνίκητος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθῶσίν του ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 2) Ἀρχων τις ἐν Ἀθῆναις, Ἀρρίαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπέλλωνος καὶ τῆς Ροιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ αὐτῆς ἐρρίψεν ἐγγυον ἐπὶ οὐραν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦτις ἐλθούσα εἰς Δήλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπέλλωνος, ἐθιμάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διοδρ. Σικ. Τζετζ.

Ἀνίππος, ὁ. Συρακούσιος τις, παρὰ Ξεφρ.

Ἀνίων, ὄνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθους, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δήλον, Διοδρ. Σικ. ε', 80.

Ἀνίων, ὄνος, ὁ. Ἀνιέν· Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπηνίνων ὄρεων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ρώμης εἰς τὸν Τίβε-

ριν, τανῶν Τεφερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, η-
νος, παρὰ Πλούτ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ι) Annibal. Τίς τοῦ
Γίσκου ἐκ Καρχηδόνας, εἰς τῶν Σουφῆτων λε-
γομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς
τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἀσπονδὸς ἐχ-
θρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανεν ὑπὸ λοιμοῦ,
ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. —
2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόσιος, Hannibal, υἱὸς
τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀ-
μιλκάρ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δό-
ξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δευτέρου Καρχη-
δονικοῦ πόλεμον, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς, καὶ
φυγὼν πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας
ἐφαρμακώθη ἰδιοχειρῶς τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτί-
σεως Ῥώμης, Πολύβ. Πλούτ. ὅθεν, Ἀννιβασ-
κός, ἡ. ὃν καὶ Ἀννίβειος, εἰς, εἰον, τοῦ Ἀν-
νίβα, ἡ εἰς τὸν Ἀννίβαν ἀνήκων.

Ἀννιβοί, οἱ. Λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ
μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀννίκερις, εως, καὶ ἰδος. Ἐπιτιδεότις ὀρ-
μαιηλάτης Κυρηναῖος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν
Πλάτωνα, ὅτε ἤθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύ-
σιος ὁ Τυράννης, Λουκ. — 2) Φιλέσεφός τις ἐκ
τῆς Κυρηναικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου,
συνστῆσας ἰδίαν αἵρεσιν τῆς ὁποίας οἱ ὁπαδοὶ
ἐκαλοῦντο Ἀννικεριοί, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἀννίος, ὁ. Annius. Δῆμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἀννων, ὠρος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχη-
δονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ
πολέμου. — 2) Τίς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος
τοῦ προτέρου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρα-
τείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐφυγεν
εἰς Ἡράκλειον. — 3) Εἰς τῶν υποστρατηγῶν
Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας
ἐκστρατείαν. — 4) Ἄλλος στρατηγὸς τῶν Καρχη-
δονίων, περιφημὸς πρὸ πάντων διὰ τὸν πε-
ρίπλουν τὸν ὁποῖον ἐκαμεν εἰς τὰ δυτικὰ παρά-
λια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐ-
τοῦ εἰς Φοινικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἐ-
ζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκα-
τοσταετηρίδος, ἈΣνῖν.

Ἀνὸπαια, ἡ. Μέρει τοῦ ὄρους τῆς Οἰτης κεί-
μενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ δὲ
ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄ-
ρους τούτου καταπνύσασα ἑως τῶν Ἀλπηῶν ἐν
Λοκρίδι, Ἡρόδ. 7, 146.

Ἀνὸσια, ας, ἡ. ἐπ' αὐτῷ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κο-
ρίνθῳ, κληθείσης οὕτω διὰ τὸν ἀνόσιον θάνατον
τῆς Λαίδος ὑπὸ τῶν αὐτῶν ναιναίων.

Ἀνὸν βεῖδιον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνούβιδος, Λουκ.

Ἀνούβεις, εἰδος, ὁ. Αἴγκ. Ἀνουβιν, Anubis.
Θεοτὴς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεῖσα ὡς ἐδεξά-
χeto παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν
οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκεφάλον, μὲ τὸ νὰ
παριστανετο ἔχουσα κεφαλὴν σκύλου, καὶ ὅλοι
οἱ σκύλοι ἐνομιζόντο ἱεροὶ αὐτῆς. Ὑστερον δὲ ἡ
λατρεία αὐτῆς εἰσῆλθον καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.
Πλιν. Ἰσ. καὶ Ὀσ. Λουκ.

Ἀνταγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νῆ-
σου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἐν ἐπι-

κὴν ποίημα Θηβαῖδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ
τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίδα. Αἰλιαν.

Ἀνταίο πόλις, εως, καὶ Ἀνταῖον Πόλις, ἡ.
Πόλις τῆς ὄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νεῖ-
λου, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνίκησεν ὑπὸ
τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταίοπο-
λίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερός Γίγας υἱὸς τῆς
Γῆς ἡ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἐν μέρος
τῆς Διβύας ἐνθα κατ' αἶμαί μεσα εἰς ἐν σπηλαῖον
κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ἐπείας πάν-
τοτε ἐλάμβανε ἐάν ἰσχύει νὰ δυνάμει. Ἀπολ-
δρ. β', 5, 11. ὅσαι δὲ ἔξεναι ἔρχοντο εἰς ἐκεῖνο
τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐ-
τόν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπνιγεν
ἀνιλεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἡ-
ρακλέους, ὅστις παλαίων μετ' αὐτοῦ τὸν ὕψω-
σεν ὄντως τῆς Γῆς διὰ τὸν ἐξασθενήσῃ οὐ-
το. Πινδ. Ἰσθ. 4, 87. Ἀπολδρ. — 2) Ἡγε-
μὼν τις τῆς Διβύας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰρά-
σων ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν
ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤ-
θελε τὸν νικῆσθαι τῶν, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον
ἡ πατρίς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔ-
πεμψεν εἰς Σόρδεις διὰ τὸν πραγματευθῆναι τὴν πε-
ριβόλητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387
πρὸ Χρ. διὰ τῆς ἐπείας αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλη-
νικαὶ πλεῖσι ὑπερεκύνοντο μείνωσιν ὑποκείμεναι
εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλά-
δι νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν τῶν,
Ξενοφ. Ἑλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη
εἰρήνη, Πολύβ.

Ἀντάνδρος, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους
Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἐν-
θα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς·
Ἡρόδ. 5, 26. ὅθεν, Ἀντάνδριος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀντάνδρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυ-
ράννου τῶν Συρακούσων, ὅστις εἰνίκησε τοὺς
Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιέρχον
τὰς Συρακούσας.

Ἀντανόριδαι, οἱ, Δωρε. ἀντ' Ἀντηνόριδαι,
Πινδρ.

Ἀνταράδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι
τῆς νήσου Ἀράδου, τανῶν Τερτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντάας, ου, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρρίαν. — 2)
Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Λουκ. Μακροβ.
ὁράτρ. μέντοι Ἀτέας.

Ἀντεῖα, ἡ, καὶ Ἀντέα. Οὐγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου
βασιλεῶς τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προΐτου
βασιλεῶς τοῦ Ἀργους, ἧτις ἠγάπησε τὸν Βελ-
λερεφάντην, ὅτε οὗτος ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Προΐ-
του, Ὁμ' Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραχυνῶν δὲ
καλεῖται αὕτη Σθενεβοῖα. — 2) Ἄντιον.

Ἀντεῖας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμού, Ἰγνῖν. —
2) Τίς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ
τοῦ ὁποῖου ἀνομάσθη ἡ πόλις Ἀντίον ἐν Ἰτα-
λίᾳ, Διον. Ἀλ. Στεφ. Βυζ.

Ἀντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντεμναί, αἱ, Antemnae.
Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβινῶν ἐν Ἰτα-
λίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀνίονος πο-

ταμοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντινορίδης, ου, ὁ. Τίος ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀντινοῦ, Ὁμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμῶντο οἱ Ἀντινορίδαι ὡς Ἡρώες εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύας, ὅπου λέγεται ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντιῶν μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατώκησε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πίνδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντινώρ, ορος, ὁ. Δωρ. Ἀντάνωρ. Τίς τοῦ Αἰσυνίου καὶ τῆς Κλεομίστρας ἐκ Τροίας. Εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ φρονιμοτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσεύα ὅτε οὗτος ἦλθε πρὸς βίβας διὰ τὴν ζήτησιν τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παρακινῶν ἐπιμόνας καὶ συμβουλευσάν πάντοτε ν' ἀποδώσῃ τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἀρπαγέντα μετ' αὐτῆς καλά, δι' ὃ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Τρωίδος ἐφέστησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντῃ ἀνεόχλητον. Νυμφεῦσε τὴν Θερσάνω ἐγέννησεν ἕξ αὐτῆς τὸν Κόωντα, Ἰριδάμαντα, Ἑλικάονα, Λαοδόχον, Ἀγηνόρα, Δημόλεον, Πεδάιον, Ἀρχιλόχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὁμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρκτικήν Ἰταλίαν, ὅπου ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. β', γ', 5.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλεούς καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιῦ. Ἀπολδρ. β, 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενητίου καὶ μητὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγεννήτη μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολ. Ροδ. Α, 56. — 2) Μητὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰζμονος, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθῆναις τῇ 92. Ὀλυμπιάδι, Ξενοφ. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν.

Ἀντιγόνη, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigone. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροχερσαίων ὁρέων, τανὺν Ἀργυροκάστρον. Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρενίου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινέα, Νικαία, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅθεν, Ἀντιγονεύς, ὡς, ὁ κάτοικ.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίοδος καὶ τῆς Ἰοκαστῆς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. ὅτε ὁ Οἰδίπους μαζῶν τὴν βδελυράν καὶ παράνομον μίξιν μετὰ τῆς Ἰδίας αὐτοῦ μητρός ἀφῆκε τὰς Θηβας, ἡ Ἀντιγόνη συνώδυσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὕστερον δὲ ἐλθούσα εἰς τὴν πατρίδα τῆς πάλιν καὶ θάλυσαν τὰς φῆψι τοῦ σώματος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευμένου ἐν τῇ μάχῃ ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος Δείουτης, ἐθανάτωθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀ-

πολρ. γ', 3, 9. Αἰτχύλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπίανος Βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἔχγονος τοῦ Ἀκτορος, ἥτις ὑπᾶνδρευθεῖσα μετὰ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδύραν. φονεύτας δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκούσας τὸν πένθερον αὐτοῦ Εὐρυπίαν καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βασιλείου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀκαστον, τοῦ ὁποῖου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτεύετο εἰς αὐτόν, τὸν ἔλαβεν εἰς ἑαυτὴν, τοῦτο δὲ μαζῶσα ἡ Ἀντιγόνη ἐγένεν αὐτόχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Λαομέδοντος, εἰς ἄκρον ὠραία, ἥτις διὰ τὴν χρηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὄβριδ. Μετρ. 3, 93.

Ἀντιγόνη, ἡ, ἰδοίς, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγόνος προσυπακμ. ναὺς, ἡ ναὺς ἥτις ἦτον προσδιωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς, Πλουτρχ.

Ἀντιγόνης, ὁ. Τίος τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωφ ἡ μονόφθαλμος, διότι εἶχεν ἑνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὅποιον οὗτος παρέδωκε τὴν ἀρχὴν τῆς μικρῆς Ἀσίας μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου θελήσας νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ Βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμῶν δὲ ὑπὸ τοῦ Κατσίανδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἱ τινες ἠνώσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις τῶν, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὁδοποκτῶν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Δουκ. — 2) Ἀντιγόνης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκιονείας, ὅς τις ὑπᾶνδρευθεῖς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένου βασιλέως τῆς Σκάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν. ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἐπὶ καὶ Ἀντιγόνης Σωτήρ. — 3) Ἀντιγόνης ὁ Γονατῆς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν οὗτος τὸ Βασιλεῖον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποῖου εἰσέβαλλον οἱ Γαλλᾶται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατεργάζοντο ὅλην τὴν Μακεδονίαν. ἀπέθανε δὲ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐδιόχθη δις ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Δουκ.

Ἀντιγόνης, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρυστοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγραφέας, Ἰστριῶν παρὶδόξων συναγωγῇ, καὶ Βιογραφίας φιλοσόφων.

Ἀντιδόρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Δήμου παρ' Ἡροδ.

Ἀντικασίον, τό. Ὅρος ἐπὶ τῆς Σελευκίας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικίνωλις, ἰδοίς, ἡ. Μικρὴ τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Κιμωλίδος, Στράβ.

Ἀντίκιρρα, καὶ Ἀντίκυρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παραθαλασσίως, πρῶτον Κυπάριστος καλουμένη, μελιμένα, Στράβ. — 2) Πόλις μικρά τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡρόδ. 7, 198, ὅθεν Ἀντικίρρεως καὶ Ἀντικυρεὺς, ἕως, ὁ κάτοικ. Πανστ. Περίφημος ἦσαν τὸ παλαιαί αἱ δύο αὗται πόλεις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς φνόμενον ἄλλεβρονον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάων, τοῦ ὁποῖον ἐγένετο μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα καὶ παρστυνέζετο ἐπιτηδεύτερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δὲ τῆς Ἀντικυρεὺς ἐθάρπενε ποτὲ τὸν Ἡρακλῆα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἑλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντίκυρας σοὶ δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγόμενη, Αἰλ. ποικ. ἰστ. β', 51. (Κατ' Εὐστιαθ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ὅστις ἡ ὄρθοτρ. γραφ. Ἀντίκιρρα, διὰ τὸ κείσθαι ἀπέναντι τῆς Κίρρας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὑστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡρόδ. 1, 8. Πανστ.

Ἀντίκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, ἧτις ὑπᾶνδρευεῖσα μετὰ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσεύα, διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν πολυχρόνιον ἀσχυρήσιν κατατηκομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Δ. 85. — 2) Μητήρ τοῦ Περιφύτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡραίστου, Ἀπολλρ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, ἕως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Ἑλλήνων, ὅσοι ἐκστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσελθὼν καὶ οὗτος εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντίκρατος, ὁ. Τυφλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἢς Ἀντίκιρρα.

Ἀντικυρεὺς, ἕως. Ἑλληντικὴ ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικυρεὺς ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπένοησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἑλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλῆα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡπαιτ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀσίας κείμενον μετὰ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μετὰ τὸ ὄρος τοῦ Λιβανου, τοῦ ὁποῖου οἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄκρον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντίλεων, οὗτος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλρ. β', 7, 8. — 2) Θούριος τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξεφ. — 3) Χλευαττικὸν ὄνομα τοῦ Δημωχοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Τίς πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἡ Ἀναξίβιας, ὅστις, ὡς λέγεται, βρέφος ἐστὶν ὡν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ὅπου ἐθρεφεν αὐτὸν μία ἑλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἰς τὸν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐδείξεν μεγάλην γενναϊότητα καὶ πολεμικὴν ἁ-

περίαν φονεύσας ἱκανοὺς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώσῃ καὶ οὗτος ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μένενορος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Δ, 468,

Ἀντιμάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφῆ τοῦ Μελανίανος, τὴν ὁποίαν ἐλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς, Ἀπολλρ. β', 9, 4.

Ἀντιμάχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νικίπης, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἐρρίφεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκασθεν, Σχολ. Πινδ. — 2) Εἰς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παρεκίνησε αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὴν Ἑλένην ὅπως, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διέφθειρεν αὐτὸν δωροδοκούντάς τον, Ὁμ. Ἰλ. Δ. 123. — 3) Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφρονέυσεν ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστῆυσεν, Τγίν. — 4) Ἑλλαν ποιητὴς ἐκ Κολοφώντος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τοῦ ἐπικὴν ποίημα τοῦ ὁποῖον ἐγραφε, Θηβαῖς ἐπιγραφόμενον, Ἀθην. ἰα' Λουκ.

Ἀντιμενίδας, οὐ, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Θουκ. Ἀντίμειρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μενδῆς ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ· = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελοῖν καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀστεροπείας, ἧτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ κατεμείσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα, νομίζουσα ὅτι θείλει ἀνανεώσει αὐτὸν, ἐδιώχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθούσῃ δὲ εἰς Ἀρχαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ· Πανστ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφείως, ἑγόνος τοῦ Ἀλεοῦ, ἧτις εἶχεν ἑνα βωμόν ἐν Ματιναίᾳ τῆς Ἀρχαδίας πλησίον τοῦ θεάτρου, Πανστ. ἡ', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρώως ἐξ Ἀρχαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλρ. β', 7, 8.

Ἀντινόος, (αἰτκ. Ἀντινός). Τίς τοῦ Εὐπείδου, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπιβουλὰς τοῦ Τελεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὁμ. Ὀδ. X, 48. Φ, 237. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. ἔνθα ὁμοιως ὄρθοτρ. Ἀντιφόνος, γραφτ.

— 3) Νεὸς τις εὐεῖδης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα κατ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖταρ Ἀδριανὸς καὶ ὅστις λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον παταμόν ἐπεσε καὶ ἐπνίγη, πρὸς ἐνδύμνησιν του· του ἐκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα ὁ Ἀντινός ἐμίματο ὡς ἥρως μετὰ θείας τιμᾶς, Πανστ. ἡ', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ· Antinoe. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπήτου αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, πρῶτον Βῆτα λεγομένη. Πανστ. ὅθεν, Ἀντινοπολίτης, οὐ, ὁ κάτοικ.

Ἀντίον, τό, Ἀντεία παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλτων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦν Anzio, Στράβ. ὅθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κατοικῶν.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυφύρας ἢ καδ' Ὀμ. Ὁδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσποῦ, τὴν ὁποῖαν ἀγαπήτας ὁ Ζεὺς, ἐγέννησαν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζήθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐποπείως διὰ τὴν ἀραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμρότεροι ἐθνατωθήσαν μαχόμενοι, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰσίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βωϊωτὸν καὶ τὴν Ἑλλήνην, Ἰγν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἣτις ἐλάετο θυγάτηρ τοῦ Ἀρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἰπολύτης, τὴν ὁποῖαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Θηταῖς ὅτε ἐκτράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἰππόλυτον, Παντ. α, 41. Πλούτ. Θητ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διαφοροὶ πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπιστημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποῖαν ἤματαυτ αἱ μαθηταὶ καὶ ἐπιστῆμαι, διαπρέψατα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπαυνομάτῃ Θεόπολις, τανὺν δὲ ἐκπετοῦσα ὁλως τῆς προτέρας ἀκμῆς καὶ ἀφανιθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πόλεμων κατηντήσε μικροτάτῃ πόλει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντακία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Κασίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἣτις ἐστὶ καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Καστρεία λεγομένη, τανὺν δὲ Ἀλ Σχιχέρ. Στρίβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Παρτικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς χτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος, τανὺν Μάρου Σχιχιανόν. — 5) ἡ αὕτῃ καὶ Ἐδεσσα καλουμένη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, τανὺν Ὀρσα, ἱδε Ἐδεσσα. — 6) = Νίσιβις. — ὅθεν, Ἀντιοχεὺς, ὥς, ὁ κατοικῶν. καὶ Ἀντιοχικός, ἡ, ὅν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὠν.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδάς, Ἀπολδρ. α, 8, 8.

Ἀντιοχειανός, ὁ. Ἱστοριογράφος ἐλπίου λόγου ἀξίος, παρὰ Δουκ.

Ἀντιοχίς, ἰδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ. — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στρίβ.

Ἀντιόχος, ὁ. Εἰς τῶν πενήντα ἑνὶ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ὁποῖον ἐφονεύσαν ἡ Ἀναΐς Ἰταῖα ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ἰγν. — 2) Τίς τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἡλεκτρώνα ἀπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Μυκηνῶν ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀ-

πολδρ. Σβ, 4, 6. — 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἰππότα, Διόδρ. Σικ. δ', 37. Παντ. ι', 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδῶν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρότον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Τίς τοῦ Σελεύκου Νικατορός, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐνοχλου, τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἰκοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Δουκρ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπεντε χρόνους· οὗτος ἡλευθερωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίας τοῦ Τιμίρχου, παρὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνοματίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθείς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Κελαινικοῦ, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἐξ ἡμερῶν· οὗτος ἐπεχείρησε μίαν εὐτυχὴ ἐκστρατεῖαν ἐναντίον τῶν Παρθῶν καὶ ἐπροχώρησεν ὥς τῆς χώρας τῶν Βακτριῶν· πολέμητας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνίκηθη καὶ ἐβιάσθη νὰ καμῇ εἰρήνην ἐπονείδιστον· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν φιλοπάτορα· οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεπλόμησε τὸν Προλεμαῖον Ἐπιφανῆν, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ὁμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔλθων εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ ἀσθμονίας. Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτας, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανούς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληψθεὶς αἰχμάλωτος ἀθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτροπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἐπολέμησαν οἱ Παρταί. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβούς, ζήτας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιαυτεῶν, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀπακατεστηθῆναι εἰς τὸν πατριῶν θρόνον, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μονοὺς δύο χρόνους ἐδίωχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπικράτεια. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, φιλοσοφὸς περιπατητικὸς, ζήτας περὶ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. θεμελιωτὴς τῆς πέμπτῃς Ἀσθηματικῆς αἰρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἑλμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίας Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρίς, ἡ. Πόλις μετόχιος τῆς Ἰουδαίας

κτιτῆται ὑπὸ Ἡρόδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, τανῦν Ἄρτουφ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. γ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ, Antipater. Θάσιος τις υἱὸς τοῦ Ὁργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὰ καὶ μὴ τὴν δαπάνην πρὸς υποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ. 7, 118.

— 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδὼν, στρατηγὸς τῶν βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκιν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, ὅτε ἐκστρατεύει μετὰ τῆς Ἀσίας· οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Σπαρτιάτας, οἱ τινες ἤθελον νὰ κυρωθῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσους τῶν δυνάμεων τοῦ Κασιάνδρου καὶ Ἰώλλα, οἱ τινες εὕρισκον παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμενεν Ἀρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμία, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσπασθῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπύρρως, Δημ. — 3) Ἐκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασιάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τὸ 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφύονευσεν τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὐτὴ ἤθελε νὰ συμβασιλεύῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου, καὶ οὗτος ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γενεὰ αὐτῆς τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ἐκ Ταρσού, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένης τοῦ ἐκ Βαβυλωνος, φιλόσοφος στωϊκός, ζήτας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος, συγγράφας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδὲν, Στράβ. — 5) Ἀντίπατρος, οὐ, ὁ, εἰς τῶν πενήντα υἱῶν τοῦ Αἰγυπτίου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομειδίας, Τγίν.

Ἀντίπολις, οὐς, ἡ. Πόλις τῆς Ναρθωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στράβ. τανῦν Antibes.

Ἀντίππος, ὁ, Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἀντιππος γραφμ.

Ἀντίρριον ἄκρον, τό, καί, ῥιον τὸ Μολύκριν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ ῥίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δαρδανέλια τῆς Λεπάνθου, ἡ μικρὰ Δαρδανέλια λεγόμενα, Στράβ. ῥιον τὸ Μολυκριν, παρὰ Θουκ.

Ἀντίσθνης, οὐς, ὁ, Αἰτκ. ἡ καὶ ἡν. Ἀθηναίος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτῃ· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἵρεσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδακτεν εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόστατον· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύο λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Ἰίας καὶ Ὀδυσσεύς, Διογ. Λαερ. 5. Πλάτ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ.

Ἀντίσσια, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὅθεν, Ἀντισσαίος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀντίταυρος, ὁ. Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀττίᾳ ὄρου Ταύρου, φερόμενη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, οὐς, ὁ. Ῥόδιος, Κωμικὸς ποιητὴς τῆς μετὰ τὴν κωμωδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀντίφας, αὐτος, ὁ. Τίος τοῦ Λαοκόονος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ ἑνα φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐδυσιάζον, Τγίν.

Ἀντιφάτης, οὐ. Τίος τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Οἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιτρυγῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ἐπύστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατέφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 87. γανκ. Ἀντιφάτας, Ὀδ. Η, 114. καί, ἡ. Ἀντιφάτης, Ὀδ. Η, 106.

Ἀντιφελλος, ἡ. Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφελμος, ὁ. Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. Θουκ.

Ἀντίφελος, οὐ, ὁ. Περιφηνόσις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Κτησιδῆμου, ὅστις διεβале τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Δου. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος, Πλούταρχ. — 3) Βυζάντιος, Ποιητὴς τῆς Ἀνδολογίας, γράφας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἀντίφος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101. Δ, 489. — 2) Τίος τοῦ Πυλαίμονος καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Τίος τοῦ Βασιλέως Θεσταλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἤλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κῆσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678.

— 4) Τίος τοῦ Μυρμιδόνης καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἀκτορος, Ἀπολλ. α', 7, 3. — 5) Τίος τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατέφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Β', 19.

Ἀντίφρα, ἡ. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφών, οὐτος, ὁ. Τίος τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπιστήμων ῥητόρων, ὅστις διὰ τὴν ὑπερβολὴν αὐτοῦ εὐχλωρίαν καὶ ῥητορικὴν ἐπιτηδεύειντα ἐψάσαν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παραινέσεως τοῦ ὁποῖου ἐτύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς αἰς πρόδοτον, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαεὶς λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστὴς τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 3) Τίος τοῦ Πυριλάμπου Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσους ἐφύονευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενφ. Ἡροδ.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ. Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεώνας, Ἡρόστ.

Ἀντρώων, ὄνος, ὁ καὶ ἡ, ἐτι δὲ καὶ Ἀντράνες, οἱ. Πόλις μικρά τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἰτῆς. Ἀρσεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 697. Ὁληκ. παρὰ Στράβ. καὶ πλεθ. παρὰ Δημοσθ. ὅθεν, Ἀντρώωνος, ὁ καίτοι.

Ἀντρώωνος ὄνος, ὁ. Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρώων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Ἀντρώωνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος. Τίς δεσπότης τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανού, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἰς τὸν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνίος, Μάρκος Ἀυρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ὁκτὼ ὁλοκληρῶς χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίσας εἰς τὸν σοφωτέρων, ἐναρστωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς αὐτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρώδ. — 3) Ἀντωνίνος Διβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεως συναγωγὴν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντωνίος, ὁ. Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, ἐπισημώτεροι τούτων ἀναφέρονται ἔξαιρτ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. 1) Μάρκος ὁ Ἀντωνίος, υἱὸς Ἀντανίου τοῦ Κρητικῷ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Καίσαρων, συνοδεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἰτα δὲ καὶ συναπαυτεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἰς τῶν μετὰ ταῦτα οἰτίνας συνίστην τὴν λεγομένην τριανθρίαν (triumvirat) εἰς τὴν Ῥώμην. Κατατρεχθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμῆθεις ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ, ἐνίκηθη κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἣτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκείθεν φυγὼν ἔλθειν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχειρῶς. — 2) Ἀδελφός τοῦ προτέρου, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντωνίος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐγούστως ἔκαμεν ὕπατον τῆς Ῥώμης, εἰτα δὲ ἐφρονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντωνίος, ὁ. Ἐξ Ἀργους, τοῦ ὁποίου εὐρεται ἂν ἐπίγραμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντωνίος Διογενὴς, ζήσας πιδαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γρίφας, τὰ περὶ Θουλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπικυρίος φιλόσοφος καὶ ἱατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἀνυσίς, ἰος, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, βασιλευσας, ὡς εἰκάζεται, τὸ 1012 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθίοπων Σεβακῶνος, ἐφυγεν εἰς τὴν νῆτον Ἐλβῶ, μετὰ δὲ πενήντονα χρόνους ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἐβασιλεύεντων ἕως τοῦ 921 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2, 137.

Ἀνυσίς, ἰος καὶ ἰος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἑπτανομίδος, πιδαν. ἡ Ἄνεις τῆς Ἰεράς γραφῆς, Αἰγυπτιατὶ Χινές, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατὰ τινες ἡ αὕτη μετὰ τὸ Ἰεσιον ὄθεν, Ἀνυσίος νομός, Ἡρόδ. 2, 137, 166.

Ἀνύτη, ἡ. Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πύλας τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάτατα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολγ.

Ἀνυτος, ὁ. Εἰς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνέδρεψε τὴν Ἥραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Πaus. — 2) Τίος τοῦ Ἀνθεμίου, εἰς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Κάπτορος καὶ τῆς Ἰλαίρας θυγατρὸς τοῦ Δευκίπου, Ἀπολδρ. γ', 11, 2.

Ἀξείνος, ἰωνικ. = Ἀξείνος.

Ἀξείνοιοι, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, Βίαν.

Ἀξείνοιοι Πόντος, ὁ, ταυτὸν τῷ Εὐξείνιῳ Πόντῳ. Ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πίνδ.

Ἀξίαχαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σερματίας, Πτολ.

Ἀξίος, ὁ. (Ἀξίος, παρὰ Οὐκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλνρία καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερματικὸν κόλπον, ταυτὶν Βαρδάρη, Ὁμ. Ἡρόδ. 7, 123. Οὐκ.

Ἀξίος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίζη τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέστησαν ἐκεῖ ὑπεύθυνον, διότι δὲν ἔβρισαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦταις ναυμαχίαν, Ξενφ.

Ἀξός, ἡ. Πρωτεύουσα ἐνός μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ἐνθα ἐβασιλευεν ὁ Ἐτέαρχος, Ἡρόδ. 4, 154. Οὐξός, Στέφ.

Ἀξυλὶς κόμη. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Μαριμαρικής, Πτολ.

Ἀοιδή, ἡς, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τῆς Λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλωεδαί εἰς τὴν Βοιωτίαν — Πaus. ἡ, 37.

Ἀονεῖς, οἱ (α). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὅντας ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀονία, ἡ (α). προτυπακ. γῆ. Ἰδίως ἀνομάζετο οὕτω τὸ ἐρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Παιτη. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπαντα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλμ.

Ἀόνιος, ἰα, ἰον, (α) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταῦτ. τῷ Βοιωτικῷ, Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1178.

Ἀορνός, ἡ (α - ἔρνικ) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτριῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἀορνός πέτρα, ἡ. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἂν ὄχυρον φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμός, Ἀρρίαν· καὶ, Ἀορνίς, ἰδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἀορνος, ὁ. Lacus Averni· Δίμνητις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Χαμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βκίας, ἥτις ἀνέδιδεν,

ὅς λέγεται, τόσον δυτώδεις καὶ φαρμακεράς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διπτάμενα πετεινά ἐπιτοὶν ζαλιζόμενα εἰς αὐτήν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνέχετο ὑπογείως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἀθῆν, δι' ὃ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξηγῶν δεῖν οὐκ ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερομένην εἰς ἄβυσσόν κατάβαντι τοῦ Ὀδυσσέως· τανὺν καλεῖται *Laco d' Averno*.

Ἀορτοί, οἱ. Λαός Σκυθικός τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στραβ. 5. πιδαν. οἱ ὕστερον κληθέντες Οὐννοί, Διον. Περ. 730.

Ἀπαισός, ἡ (α) ἔτι καὶ Παιτός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. ὅθεν Πισισνός, ὁκάτοικ.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἦτις καὶ Κιβωτὸς ἐπωνομάζετο, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μαρτίου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαϊάνδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Διον. Περ. 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξεινίου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἢ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακῇ· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Ὀρόντι ποταμοῦ, ὠκοδομημένη ἐφ' ἑνὸς λόφου μὲ ὁμώνυμον περὶ αὐτὴν χάραν· τανὺν Φαμιάτ. ὅθεν Ἀπαμεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Ἀπαρνοί, καὶ Παρνοί, οἱ. Λαός τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίας, πιδαν. ὁμορὸς μὲ τοὺς Γανδαρίου καὶ Δαδίκας, Ἡρόδ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποπμ. θρότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 224.

Ἀπατούρια, τὰ. Περὶ φημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἰωσιν, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφωτερίσθησαν τὴν κόμην Οἰνόην, κειμένη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανειῶνα καὶ διήρουν τρεῖς ὁλοκληρὸς ἡμέρας, τοῖν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀνάρρυσις καὶ ἡ τρίτη Κορυσσῆς, καὶ ἐστυγάζον ἐν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θῆαν Ἀρτεμιν. Ἡρόδ. 1, 147. Ἀρίστωφ. Ἀχαρ. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζαντίς τις, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στράβ.

Ἀπάτουρος, ἡ, καὶ

Ἀπατούρια, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι δι' αὐτῆς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἦτις κρυβεῖσα εἰς ἕν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἰλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γίγαντων ἐνδόν, Στράβ. 12.

Ἀπὲλλης, οὐ, ὁ. Περὶ φημος ζωγράφος τῆς ἀρ-

χαϊότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κω ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν Ἐφεσον, σύγ. ρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβη εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἐτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζεον ὅλους τοὺς λοιποὺς ὁμοτέχους τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλεξάνδρος ἐκτιμῶν τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινα νὰ ζωγραφῇ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. — 2) Φιλόσοφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζητᾷ περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἐνδειαν. ὅθεν Ἀπέλλειος, α, ον, τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀπειραῖη, ἡ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 8. κατ' Εὐσταθ. = τῷ Ἑπειρωτικῇ.

Ἀπειρὸν, ἐπὶ μ. Ἐκ τῆς Ἀπειρου, Ὁμ. Ὀδ. Η, 9. κατ' Εὐσταθ. ἐκ τῆς Ἑπείρου, ἡ ἐκ τῆς στερεᾶς.

Ἀπειρος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἑπείρου, Πίνδ.

Ἀπεννίνοι, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννίνον, τό, Στράβ. Σωρὰ τις ὁρέων ἐκτενομένων κατ' ὅλον τὸ μήκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἀρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποταλῶν συνέχεαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀλπειαν ὄρων· καὶ Ἀπέννιον, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπέννινος, ἰνῆ, ἰνον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίνου.

Ἀπεραντεία, ἡ, Απεραντία. Χώρα τῆς Ἑπείρου παρ' αὐτῇ τῇ Θεσσαλίᾳ, Πολύβ.

Ἀπεραντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντείας, Πολύβ.

Ἀπέσας, αὐτός, ὁ. Απεσαντῆς. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος μετὰ τὸν Κλεωνῶν καὶ Μυκηναῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Διός, Ἡτ. Θεογ. 331.

Ἀπessάντιος, ὁ. ἐπὶ θ. τοῦ Διός διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Πανστ. β', 15.

Ἀπῆμαντος, ὁ. Ἀθηναῖος τις φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ. πατήρ τοῦ Εὐδήκου.

Ἀπῆμιος, ὁ, ταῦτ. τῷ ἀπῆμαντος, ἀβλαβῆς, ἐπὶ θ. τοῦ Διός ἔχοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμόν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Πανστ. β', 33.

Ἀπημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Καπρέως ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν πλῆξας μὲ τὸν πέδα ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐφένευσεν, εὐρῶν αὐτὴν ἐγκυνον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολόφ. γ', 2, 1.

Ἀπία, ἡ (α) ἴδε Ἀπιος.

Ἀπιος, ἡ (α), ἰον (α). Κυρίως, μακρινός, ἀπέχων, ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μακρυρυσμένην γῆν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχού — 2) Ἀπία (α) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀπιοῦ υἱοῦ τοῦ Φωρειῶνός, Αἰτγλ. Ἰκετ. 790. Ἀπολόφ. — 2) μικρὰ τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολύβ.

Ἀπιδανεύς, ἕως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀρχαῖοι Ἀπιδανῆς, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 263.

Ἀπιδανός, ὁ. Ἰων. Ἠπιδανός. Ποταμοὶ τῆς Θεσσαλίας, οἱ εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀπιδονες, οἱ = Ἀπιδανῆς, Στράβ.

Α' π ι ς, ἰδός, Ἰωνκ. ἰος, Αἰτκ. Ἄπιν, ὁ. Τίς τοῦ φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνωμασθή ἀρχαῖο-θεν ἡ Πελοπονηστος Ἀπία, Στέφ. Βυζ. Ἀπολλρ. β', 1, 1. — 2) Τίς τοῦ Τελχίδος βασιλέως τῆς Σικυωνίος, Πανσ. β', 5 — 3) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπακτίας, Ἰατρὸς καὶ μίνις, ὃς τι ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ ἀγρία καὶ ψοροποιᾶ θηρία, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 278. — 3) Ἀπικ, ὁ. Θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς βοός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι εὐπύρηνεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑποστάσεως τῆς δυνάμεως, ἥτις ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ διαφόρους καὶ περιοδικὰ μεταβολὰς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ευφορίαν καὶ ἀφθονον πλουσιότητα, Ἡρόδ. 2, 65. 3, 28. Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ.

Α' π ι ς, ἰδός, ἡ (α) = Ἀπία, Θεοκρ. Εἰδ. κβ, 183.

Α' π ι ς, ἰος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μαρεωτίδι λίμνῃ, Ἡρόδ. 2, 17.

Α' π ι ς τ ὠ ν, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Φαυστίου Τρωῆς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρύπυλου, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 578. — 2) Τίς τοῦ Ἰππάτου Παίων, Ἰλ. Ρ, 348.

Α' π ὁ β ἄ θ μ ο ι, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Πανσ.

Α' π ὁ θ ὁ τ οῖ καὶ Ἀπόδωτοι, οἱ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικοῦν μεταξὺ Ἀγραιῶν καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποθότοί παρὶ Πολυβ., καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ', 94.

Α' π ὁ λ λ ὁ ὄ θ ω ρ ο ς, ὁ. Περιφῆμος ζωγράφος ἐν Ἀθῆναις, ἀέματας περὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Τίς τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθῆναις, ζῆται περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὗτος μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσωθήσαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποία φαινόνται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν κατ' ἐαυτὸ βιβλίων του, Πλούτ. — 5) Ρήτωρ καὶ διδύσκαλος τῆς ρητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Ἀνγούστου, Λουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Α' π ὁ λ λ ο κ ρ ᾶ τ η ς, ους, ὁ. Τίς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἰλ. ποικ. ἱττ. β', 41.

Α' π ὁ λ λ ο φ ᾶ ν η ς, ου, ὁ (α). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενφ.

Α' π ὁ λ λ ω ν, ὄνος, ὁ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διῆτος καὶ ἀδελφός τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἐθα ἐπλάττετο ὅτι κατεφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λητὸς ἐγκυος ὅπου, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· κατ' Ὁμηρ. δὲ γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρέλαβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Ὀδύς, ἥτις τὸν ἔδρε-

ψε μὲ νέκταρ καὶ ἄμβροσιαν· ἐτι παῖς ὢν ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφούς καὶ φονεύσας τὸν φοβερόν ὄφιν Πύθωνα ὅστις διέτρεβεν αὐτόν· εἰς ἐν σπηλαίον ἐστάτησεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους τοῦ μετὰ ταύτα τοσοῦτον περιέφυγον Δελφικὸν ἡ Πυθικὸν μαντεῖον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντικός· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεαράν, εὐεῖδῃ καὶ ἀνδρικήν, κρατῶν ποτε μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτε δὲ μίαν λύραν καὶ λατρεύμενος πρό πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο ἐφευρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὄργανου Φόρμιγγος λεγομένου, συνδεδεμένος πάντοτε ἀπὸ τῆς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήσας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηρῖσθη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὑστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας καὶ ἐξορισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν βασιλεῖα Ἀδμητῶν, τοῦ ὁποῖου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ, προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουσιότητα Ἐλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα ἐκτίσσε τὰ τεῖχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πάντων ψῆστιν διαφερόμενον φωτὸς ἐλατρεύετο ἑξαιρ. ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἥλιου, καὶ πολυλίκι συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστ' ἡ ἰδέα τοῦ Ἥλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνῃ τοῦ Ἀπόλλωνος παριστανόμενον ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μίας ἀκτινοβόλου καὶ ἀκαταπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωπυρούσης τὰ πάντα. Ἢ δὲ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις μίαν τὴν πλεον. ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀφ' ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρό πάντων δ' ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιστάτος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖόν του· ὑστερον δὲ μετέβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὡρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡρόδ. 2, 144. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπαναγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀπὸ πάντων τετραετίας ἐπὶ τοῦ Κριταίου πεδίου πλητίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. (υ --, ἐν δὲ ταῖς περιτο-συνλλάβει πώσω. ὅστις τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτιατκ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, Αἰσχ. Ἰκέτ. 229. Κλητκ. Ἀπολλον.

Α' π ὁ λ λ ὠ ν ι ο ς, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καί, Ἀπολλώνιον, τό. Ναός τοῦ Ἀπόλλωνος.

Α' π ὁ λ λ ω ν ἰ α, ἡ. Πόλις Ἑλληνική ἐπὶ τῆς Ἰλ-λυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἀίου ποταμοῦ, τανὺν Πολίνα, Ἡρόδ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Θρακῆς κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πέντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύω Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος· τανὺν Σωζόπολις, Ἡρόδ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρίς Διογενέους τοῦ Α-

- πολλωνιάτων — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξύ Κιταρίας καὶ Ἰόπης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στράβ. Βυζ. πρότερον Μόρδαϊον καλούμενη ὁ δὲν Ἀπολλωνιάτης, Ἰων. Ἀπολλωνιήτης, ου. θηλ. Ἀπολλωνιάτις, ἰδός, ἡ ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.
- Ἀπολλωνιάς, ἰδός, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πέντε ἐπισήμων πόλεων τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, ἧτις ὑπῆρχεν ἐνταυτῷ λιμένι καὶ ἔμπορειον τῶν Κυρηναίων, τανὺν Μάρβα Σούζα, Στράβ.
- Ἀπολλωνιάτις, ἰδός, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Διμνητικὴ ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνιάς.
- Ἀπολλωνίης, ου, ὁ. Ἀνδρὶς τις παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλλύνῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλεῆα τῶν Μικεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξωρίσθη. Δημ. Φιλ. γ'. — 3) ἐκ Καρρίας πόλεως τῆς Θράκης, ὁδὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χῖος, ὅστις ἐκλέχθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητῆς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὕτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 5) Ἑλλήν ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σῶζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματα τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μαξιμου τοῦ Πλανουδίου.
- Ἀπολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλώνιον, τό. Νάος τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριο τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδηνίας, Στράβ. τανὺν Ζεβίβ.
- Ἀπολλώνιος, ὅ. Ἐπικληθεὶς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητῆς τοῦ περιφημοῦ ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὅς τις ἐΑῶν ὕστερον εἰς τὴν νῆτον Ῥόδον ἐδίδασκεν αὐτοῖς πολλὸν χρόνον τὴν ῥητορικὴν· αὐτοὺς συνέγραφεν ἐν ἐπικῶν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικὴ, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἐξ ἧς δὲ περὶ τοῦ 190 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαροικῆς Σχολῆς. — 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περιφημὸς μαθηματικὸς, διδασκὴς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διηγερέας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολῇ, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. — 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μίλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδας ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆτον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυανῶν πόλεως τῆς Κιλικιακῆς, ἐπαγγελομένης τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐτῆρος ὁμοῦ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐδείκνυε διὰ τῶν γοηστῶν του μεγάλα τέρατα, θυμαζόμενος ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἀλλοῶν καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποκτίντας πολλοὺς ὁπαδοὺς διὰ τῶν ὁποίων διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διδάσκαλίας του, εἰς
- τῶν ὁποίων Δάμις καλούμενος, ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἐζητεν ἑατὸν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτηρίον ἑκατονταετηρίδα. Δουκ. Φιλοστρ.
- Ἀπολλωνίος, ἰδός, ἡ. Πόλις τῆς Ἀνδίας κειμένη δυτικῶς τῶν Θουσιέρων, Στράβ.
- Ἀπόμυιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, Παντ.
- Ἀποστροφία, ἡ. Οὗτος ἐπονομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἀρμονίας γυναικὸς τοῦ Κἀμμου, Παντ.
- Ἀπουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ἀυσίῳ ποταμῷ, τανὺν Puglia, Στράβ.
- Ἀπουλοί, οἱ Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
- Ἀππιανός, ὁ. Ἀλεξάνδρῳ ἱστοριογράφῳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αυτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.
- Ἀππιαρία, ἡ· πόλις τοῖς Μυσίᾳς ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.
- Ἀππιος, ὁ. Ῥωμαῖκ. ὄνομ. Ἰδὲ Κλαύδιος, ὅθεν, Ἀππιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀππίου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύνην, Στράβ.
- Ἀπρίης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ψάμμιος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπολεμήθη κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐδικτατοῦντο ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπανακτησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 2, 159.
- Ἀπτέρα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυθωνίων, ὅθεν Ἀπτεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.
- Ἀπτερος, ὁ. Ἐπὶ τῆς θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθῆναις, Παντ. α', 22.
- Ἀραβία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐγέννητε τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς, Ἀπολδρ. β', 1, 5.
- Ἀραβία, ἡ. Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἑκτεταμένην καὶ εὐρύχωρον χερσόνητον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύονταν ἀνατολικῶς μὲ τὸ Περτικὸν κόλπον, ὁριζικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἐδαίρειτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἑρμῶν λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πατριάν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἐπὶ Ἀραβία καὶ ἐν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡροδ. Στράβ. Ξενφ. (υυ — πολλὰ δὲ καὶ υυ — Διον. Περ. 302, 9 25. συνήθως Ἀράβια.)
- Ἀράβιος, ἰα, ἰον. Ἐξ Ἀραβίας, ἡ τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. ὅθεν, Ἀράβιος, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. Ξενφ.
- Ἀραβικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.
- Ἀράβιον ὄρος, τό. Ὅρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς περσικῆς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου, Ἡροδ. 2, 3.
- Ἀράβιος, καὶ Ἀραβίς, ἰος, ὁ. Ποταμὸς τῆς

Γεδρώσιος ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Κόρκης λεγόμενος, Ἀρρίαν.

Ἀράβιος κόλπος, ὁ. Ἐν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξύ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡροδ. 2, 19.

Ἀράβιος χώρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ανατολικώς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. 2, 19.

Ἀράβισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὔσα, ἡ καίτοις τῆς Ἀραβίας, Τζέτζ.

Ἀραβίται, οἱ (Ἀρβίς παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρώσιος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἀρβιν ποταμόν, Ἀρρίαν.

Ἀραβος, ὁ. ταύτ. τῷ Ἀραφ, Αἰτχὺλ. Περσ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἀραβος, κυρ. Ὄνμ. ἀναγινώσκεται.

Ἀραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ παλαι μίαν περιήρημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, τανῦν Ρουάδ. Ἡροδ. ὅθεν Ἀράδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀρακνα, πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀραδυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ταύτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὄμ. Ἰλ. Β, 571. ὅθεν ἑπὶ μ. Ἀραδυρήν, ἐξ Ἀραδυρέας, Ἀπολ. Ροδ.

Ἀρακος, ὁ. Λακεδαίμονιος, εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενφ. Ἑλ. β', 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. δ', 5, 33. εὐρηγὰι Ἀρατος.

Ἀράκυνθις, ἰδος, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόμα εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκυνθον ὄρος, Στέφ. Βυζ.

Ἀράκυνθος, ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πέλειας Πλευρώως, Στράβ. Διον. Περ. 431.

Ἀράξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίστο παρὰ τοὺς αρχαιοί, ὅς τις ῥεόντων ὁρίων τῆς Ἀρμενίας, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Καππίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατὰ μὲν οἱ Ματταγάται, πίζαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥά καλούμενος, τανῦν δὲ Βόλγας, Ἡροδ. 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἔστιν ὁ αὐτός καὶ Ὁξος ἢ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἄτερος ποταμὸς παρ' Ἡροδ. 4, 40. ῥεὼν διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων καὶ οὗτος εἰς τὴν Καππίαν θάλασσαν, ὅς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περγίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Βέντ Ἑμρ, Στράβ. — 4) Ἄτερος ποταμὸς ῥεὼν διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 4, 29. κατὰ Rennel. ὁ Χαροβάς, τανῦν Καβούρ, ὅθεν Ἀραξηνός, ἡ, ὄν. τοῦ Ἀραξίου, Στράβ.

Ἀραξος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαιᾶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, τανῦν Κύβο Παπὰ, Πολύβ.

Ἀραρ, ὁ. Agar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐδύγων ὀρίων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥόδακον, τανῦν Σαουη, Scone, Στράβ. ὁ Ἀραρι, παρὰ Δίων. Καστ.

Ἀραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, κατὰ Mannerl ὁ αὐτός καὶ Ἀλούτας λεγόμενος, Ἡροδ. 4, 48.

Ἀρας, αντος, ὁ. Φιλιάσις τις, ὅς τις ὡς ἑδοξάξετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτετεν ἐν Φλιούντι τῆς Ἀχαιᾶς μίαν μικρὴν πόλιν, ἔνθα ἔπειτα ἑτάματο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 571.

Ἀράσπη, ου, ὁ. Νέος τις εὐγενῆς Πέρσης εὐνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιτεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλείσης Πανθείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενφ. Κυρ. Παρ. ε'.

Ἀρατος, Ἰωνκ. Ἀρητος, ὁ. Ἑλληὴ ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σέλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήτας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Ἀντιγένοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ ἠννοεῖτο μεγάλως ἐγραψεν ἐν Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο Βιβλία, τὸ πρῶτον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικωνίος. υἱὸς τοῦ Κλίνου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν περιφημῶν καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικωνά ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Νικοκλέους, καὶ ἐνώσας αὐτὴν μετ' ἐν λεγομένων Ἀχαικῶν δεσμῶν τοῦ ὁποῦ ἐστάθη δις στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀπέθανεν δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρινῶος, Πολύβ.

Ἀραυσίω, υἱος, ἡ. Agausio. Πόλις τῆς Γαλιλίας ἐν Ναζωρί τανῦν Orange, Στράβ.

Ἀραφὴν, ἡρος, ὁ. Χαρόν καὶ Δήμος τῆς Ἀττικῆς μεταξύ Ὀροπού καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγίδιαν φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀραφηνίς, ἰδος, ἰδὲ Ἀλαί.

Ἀραχος, ἡ Arethion, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τανῦν, Ποταμὸς τῆς Ἀρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀραχναῖον, τό. Ὅρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ Τίρυνδος καὶ Ἐπιδάυρου, Αἰτχλ. Ἀγ. 319. Παντ.

Ἀράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰδμενος, διδάχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ υφάινειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπιστήν της, ὥστε αὐθαδέατε νὰ συνειρηθῇ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζῴφιον ἀράχην, Δονκ. Ὁβιδ.

Ἀραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχωτοῦ ποταμοῦ, σιουρεύοντα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύοντα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολύβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχωταὶ παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ.

Ἀράχως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἢ ἐπαρχία Ἀραχωτία, ὅς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, τανῦν Καρρὲ λεγόμενος — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχωτοῦ ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀραφ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενφ. ὅθεν, Ἀραβες οἱ Σχηνίται, ὅσοι ἔξω βίον νομαδικόν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἀραβες, Στράβ.

Ἀραβίης, ου, ὁ. Μῆδος τις σατράπης, ὅς τις μετὰ τοῦ Βελέσσεως ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρευε.

σεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἐβάλε πυρ καὶ κατεκάη μετ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἀρβηλος, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Οἰμη. Ἀπολ. β', 1, 5.

Ἀρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, τανὺν Ἀρβελ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Ἀρβικ, ιος, ὁ, = Ἀρίβιος, παρὰ Στράβ.

Ἀρβιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Ἀρβία ἐκκληζέμετος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐλατρεῖτο. Στέφ. Βυζ.

Ἀργαεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἰωνος δικίρσιν τῶν κατοίκων, Εὐρ. Ἰων. 158. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργαδῆς, υἱοῦ τοῦ Ἰωνος, καὶ κατὰ Πλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἐργασθεῖς, ἤτοι ἐργάται, χειρίαντες.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἡρόδ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεθώνης.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρηνῆς, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπιθ. τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὅρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀριστερῶς. Στράβ.

Ἀργαλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Πανστ. γ', 1.

Ἀργανθώνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτητσου ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἐξῆς 120, υποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν τοῦ μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδ. Δουκ.

Ἀργανθώνιον ὄρος, τό. Ὅρος, τῆς Βιθυνίας, παρὰ τὴν πόλιν Προύτη, καὶ Ἀργανθώνιον ὄρος, παρ' Ἀπολ. Ροδ. Α, 1178.

Ἀργεῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιδέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκου, Ἀπολ. γ', 6, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἐκγονος τοῦ Τιτσαμένου, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοφάνη μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Εὐρυπύδα καὶ Προκλέα. Ἡρόδ. 6, 52 Ἀπολ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰούς. Τγίν.

Ἀργεῖα, ἡ, = Ἀργολίς, ἔξ. Ἀργεῖος.

Ἀργεῖος, εἶα, εἶον. Ἐξ Ἀργους, ἡ εἰς τὸ Ἀργος ἀνήκων, ἡ Ἀργεῖα χθών, ἡ γῆ τοῦ Ἀργους, Αἰσχ. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἡρας τιμωμένης ἐξαιρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἀργους, Ὁμ. Ἰλ. ὅθεν, ἡ Ἀργεῖα, ἡ χώρα τοῦ Ἀργους, ἐπὶ δὲ καὶ Ἀργολίς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννησῷ, Θουκ. β', 7. — 3) ταῦτ. τῷ Ἀμφιλοχίᾳ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀργεῖος, ὁ. Ὁ ἐξ Ἀργους, οἱ Ἀργεῖοι, κα-

τοικοὶ τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους, Ἡρόδ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου ἡ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀργους, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινοὶ ὄνομα.

Ἀργεῖος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Ὀχαλίᾳ, Ἀπολ. — 2) Σοφὸς τις καὶ ἐμφρων Δημαγωγὸς ἐν Ἀθηναῖς, τὸν ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων καταφρόνει, Ἀριστ. Ἐκκλ. 201.

Ἀργεῖφόντης, ου, ὁ. Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Πανοπτην, Ὁμ. Ἰλ. Β, 103. Ἀπολ. β', 1, 3.

Ἀργέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλυδολαον, Ἀπολ. β', 7, 8.

Ἀργεννίς, ἰδος, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἐλάβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου εὐνοῦ τινὸς τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννον, τό. (Ἀργῖον, τό, Θουκ. ἡ', 34.) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλονίης, Στράβ. — 2) Ἄτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σιελίας, Πτολ.

Ἀργεννος, ου, ὁ. Τίς τοῦ Λευκίνορος καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἡγάπα καὶ ἡνῶσε ἐξαιρετικῶς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννοῦσα, = Ἀργινούτα.

Ἀργεντόρατον, τό, Πτολ. β', 9. καὶ Ἀργεντόρα, ἡ. Ζησιμ. γ'. Argentoratium. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, τανὺν **Strassburg**.

Ἀργεστής, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀττρεως καὶ τῆς Ἡούς καὶ εἰς τῶν ἀνέμων, Ἡρ. Θσογ. 379.

Ἀργεύς, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων ὅτοι εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φίλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολ. β', 7, 7.

Ἀργῆ, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας, Ἀπολ. α', 3, 1. — 2) Ἡρώ τις τῶν ὑπερβορείων ἠτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡρόδ. 4, 35.

Ἀργῆς, ου, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἰς τὸν Κυκλάπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νυμφὴν Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δεῦσον, Ἀτρωνα καὶ Ἀτρηνέστην, Ἡρ. Θσογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἔνθα γενεᾷ Ἀτρητος. κείται.

Ἀργεῖλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνικῆ τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡρόδ. ὅθεν, Ἀργίλιος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀργινούσα, ἡ. καὶ Ἀργινούτα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μίᾳ τῶν τριῶν Ἀργινούτων νήσων λεγομένων, τὴν ὁποῖαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργεννοῦσαν καλεῖ. Σχολ. Ἀριττ. Βάτρ. 710.

Ἀργινούσαι καὶ Ἀργινούσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Δεσφου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. ἡ', 101.

Ἀργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολ. α', 3, 3. Πανστ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ

Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολδρ.

Ἀργιόπιος χώρος, ὁ. Μέρους τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μολόεντα ποταμὸν, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡροδ. 9, 57.

Ἀργίος, ὁ. Εἰς τῶν πενήνηντα υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου φοινεύει ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀργιππαιοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατὰ τινὰς οἰπαρά Πλιν. Ἀριμψαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. 4, 23.

Ἀργίσσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγικῆς, ὕστερον Ἀργουρα κληθέν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀργόθεν, Ἐπὶρμ. Ἐκ τοῦ Ἀργους, Λουκ.

Ἀργόλας, ου, ὁ. ἐπὶδ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥήσ. 41.

Ἀργολίς, ἰδος, καὶ Ἀργολία. ἐπὶδ. Ἐκ τοῦ Ἀργους, ἡ εἰς τὸ Ἀργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολίς χώρα, Ἡροδ. — 2) Οὗς. ἡ κάτοικος τοῦ Ἀργους. — 3) Ἀργολίς, κύρ. Ὀνομ. ἡ ἀνατολική ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὠρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόνησιν ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὐφωρον καὶ θερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπιστῆμων Ἠρώων τῆς ἀρχαιότητος, Πανσ. ὅθεν, Ἀργολιχός, ἡ, ὄν, τῆς Ἀργολίδος, ἐτι δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλληνικός· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, ταῖνυν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἀργοναῦται, οἱ (Ἀργῶ, ναῦται). Ὁ Πελλίας βασιλευσὶν εἰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας Ἰωλκὸν καλοῦμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ ματεῖοις ὅτι ἐμέλλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἑνα μονοσάνδαλον· ἰδῶν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἰάσονα διαβαίνοντα τὸν Ἀναυρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο κῆρυγαν ὑπὸ τοῦ ρεύματος, φοβηθεὶς ὅτι οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φοινεύς αὐτοῦ, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φερῇ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἐνὸς χρυσομάλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεβῆ ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀσώμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάζας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν δέρμα του εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἀρεος, φυλαττόμενον ἀπὸ πυριπόδους ταύρους· ὁ Ἰάσων μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θεοῦ τοῦ Πελλίου, ἐπῆρξά τε συμβοηθεύς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπιστημοντέρους Ἡρωας τῆς ἐκείνης ἐποχῆς νὰ συμπλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἡκολούθησαν αὐτὸν ὠνομασθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργῶ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκευάσεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν θαλασσοπορίαν ἐφθάσαν οὗτοι εἰς τὴν Κολχίδα

χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνιου Πόντου εἰσα ἔβασιλευεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἥλιου· τοῦτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτεύεσσα εἰς τὸν Ἰάσονα, συνέβραμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας τῆς εἰς τὸ νὰ φοινεύσῃ τοὺς πυριπόδους ταύρους καὶ ν' ἀρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιδυμήσασα νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς Θεσσαλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγείς ὧν ἐκεῖνων τῶν κινδύνων οἷτινες ἐπαπειλοῦν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖον τοῦ Πελλίου. Ἡ διὰ θαλάσσης αὐτὴ ἐκστρατεία λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἐπεχειρήσθησαν κοινὰς οἱ Ἕλληες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσούτοις ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκδομήθῃ μὲ πολλὰς παραλόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις Ἀπολ. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἀργος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρός τοῦ Ἀπιο, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φωρωναί, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομασθῇ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος Ἀργος· μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐδάνης ἐγέννησε τὸν Ἰάσον, Πέραντα, Ἐπίδαιρον, καὶ Κρίασον, Ἀπολδρ. β', 1, 1. Ἡροδ. — 2) Τίος τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἡ τοῦ Ἰνάχου, ἐκγονος τοῦ προτέρου, ἀπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά του ὀφθαλμούς· εἰς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φοινεύσας τὸ τρομερὸν ζῶον ἐχιδνάν, τελευταῖον δὲ ἐφοινεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὴν Ἰω κόρην τοῦ Ἰνάχου, Ἀπολδρ. β', 1, 2. ὅθεν παροιμ. ἐξύτερον τοῦ Ἀργου ὄραν. Λουκ. — 3) Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκίσιπης, ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκευάσεν τὸ πλοῖον Ἀργῶ καὶ ἐπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολδρ. β'· Εὐρ. Μήδ. τοῦτον ὁ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἰς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολδρ. γ' 4, 4.

Ἀργος, τό. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπιστημοντέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, ταῖνυν Ἀργους ποταμῷ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὁμ. καλεῖ Ἀχαΐον, Ἰασον, Ἰπποβοτον, ἐτι δὲ καὶ Δωρικὸν καὶ Πελασγικόν, καλούμενον, Σοφκλ. Εὐρπ. Καθόδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξημερώσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὠνομασθέν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀργου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἔχον τὸ πάλαι ἓνα περίφημον ναὸν τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἐνῶ ἡν τὸ κολοσσιῶν ἀγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· ταῖνυν Ἀργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίον τι πλησίον τῆς Πόλεως τοῦ Ἀργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὁμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. — 3) ταῦτ. τῷ Πελοπόννησος.

Ἀργος, ους, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐτι καὶ τὸ

Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαριανίᾳ, Θουκ. ἴδ. Ἀμφιλοχοί. — 2) Ἄργος Ἰππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου. — 4) Ἄργος τὸ Πελαγονικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἣτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλεύου, κατὰ τινες ἢ μετὰ ταῦτα Λάριττα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἀργουρα, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἀριστὰ λεγόμενον, Στράβ.

Ἀργυρᾶ, ας, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἣτις ἠγάπησε τὸν νέον Σελήμνον, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Πaus. ζ', 25.

Ἀργυρᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Πaus. — 2) Πηγὴ τις ἡ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τῇ ὁμώνυμῳ πόλει, Πaus.

Ἀργυρίππη καὶ Ἀχυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἰππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρα κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἀργεῦς διὰ τὴν ἐπιβουλήν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἤλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐτύσθη τὸ βασιλεῖόν του, ὕστερον Argi κληθεῖσα, Πολύβ. εἶδεν, Ἀργυριππανοί, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηνοί, οἱ κάτοικοι.

Ἀργυρόσχοι, ου, ὁ. Ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὁμ.

Ἀργυροῦν ὄρος, τὸ, Argentus Mons. Ὅρος τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας, ταῦν Serra Segura, Στράβ.

Ἀργυφία, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἀπροστίοριςτος, Ὁμήρ. Τμν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Ἰγεν Ἀμφιγένηα ἀναγινώσθ.

Ἀργυφία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλῶρ.

Ἀργῶ, οὗς, ἡ. Εἰς ἐκ τῶν σκυλῶν τοῦ Ἀκταΐονος, Τγίν — 2) Οὕτως ἀνομάζεται τὸ πλοῖον μετὰ τὸ ἐποῖον ἐπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἀρπάσωσιν αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν δέρα· ἐκλήθη δὲ Ἀργῶ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὃς τις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐκατεσκεύατεν αὐτό, ἡ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἄργός, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ὀλίγῳρος, Ὁμ. Ὀδ. Μ, 69. εἶδεν Ἀργῶας, α, ον, τῆς Ἀργεῦς, ἡ εἰς τὴν Ἀργῶ ἀνήκων, Εὐρπ.

Ἀργῶς λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τις ἐν τῇ νήσῳ Αἰθάλια, ἔνθα λεγεται ὅτι ἀραξε τὸ πλοῖον Ἀργῶ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 658.

Ἀρδαλίδες, ὧν, αἱ καὶ Ἀρδαλιώτιδες, ὧν, αἱ. Ἐπώνυμοι τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδαίου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζήνα, Πaus. β', 31.

Ἀρδαλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἠφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζήνα, Πaus. Στεφ. Βυζ.

Ἀρδανὶς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Διβύᾳ Πτολ.

Ἀρδέα, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ρουούλων, καθεστῶσα τοῦ βασιλείου Τούρνου, ἔχουσα ἑνα περιφνημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. ταῦν, Ardea. εἶδεν, Ἀρδεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικος.

Ἀρδέρικα, τὰ. Κώμη τῆς Ἀστυρίας κειμένη ἐπὶ τινος διόρυχου τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ὅς τις διέρχεται διὰ τριῶν ἐλίκων διὰ μέσου τῆς Κιτσίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρότ. 6, 119.

Ἀρδῆσχος, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡτ. Θεογ. 345.

Ἀρδῆσχος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, Ἀλδῆσχος παρὰ Διον. Περ. 314.

Ἀρδῆττος, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Ἰλυστοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ Δικασταὶ ἔκρινον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διὸς, ὅτι θελόντων κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θητ.

Ἀρδία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ. εἶδεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικοι. τῆς Ἀρδίας, Πολύβ. παρὰ δὲ Πλινίου Vardaei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικός οὗτος, ὅτι πολλοὶ εἰτέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀρδιαῖος, ὁ. Σκληρότατος τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλάτ.

Ἀρδουέννα, ἡ. Arduenna, ἡ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότερον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στράβ. Καίτ.

Ἀρδυες, οἱ, παρὰ Πολύβ. γ', 47. Λαῖς τῆς Ἑλβετίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥόδιον ποταμὸν ἀπὸ τῆς Λίμνης Λεμάνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἀρδύς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γυγίου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρότ.

Ἀρδούσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Τγίν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολλῶρ. β', 5, 11.

Ἀρδούσα, ἡς, ἡ. Δωρη. Ἀρδούσα· οὕτως ἐκαλεῖτο πηγὴ τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος, Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. — 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λεγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρδούσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτε ἐδίωκεν αὐτήν ὁ Ἄλφειός. Πaus. Ὁβιδ. — 3) Κρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀρεΐα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολλῶρ. γ', 1, 2.

Ἀρεΐα κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἣτις ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολλῶρ. ἡ Ἀρητιάς κρήνη, Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1179.

Ἀρεΐα, Ἀρεῖοι, = Ἀρεΐα, Ἀρεῖοι.

Ἀρεῖοπαγίτης, ου, ὁ, καὶ Ἀρσοπαγίτης, Δουκ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀρεῖου πάγου ὧν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρεῖῳ πάγῳ, εἶδεν Ἀρεῖοπαγίτικος καὶ Ἀρεοπαγίτικος, ἡ, ὧν, Στράβ.

Ἀρεῖος, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεὺς τις σο-

φός, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαική-
να, Αἰλ.

Ἀρείος, εἶα, εἰον. Ἰωνκ. Ἀρήιος, τοῦ Ἀρεος,
ἢ εἰς τὸν θεόν Ἀρην ἀφιερωμένος· ὅτι καὶ
Ἀρείος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ.

Ἀρείος πάρος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέ-
ναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ
θεοῦ Ἀρεος ὅς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη
ἐνταῦθα, Ἡροδ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιο-
τατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθή-
ναις, περιφρῆμον διὰ τὴν αὐστηράν δικαιοσύ-
νην καὶ ὀρθότητα τῶν συνιστούντων αὐτὸ με-
λῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρί-
θησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐ-
τοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατὰ τινα
δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρό-
νων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρό-
νων τοῦ Κραναίου· ὁ ὀρισμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικα-
ζόντων συνίστατο ἐξ ἐνεία, κατὰ τινὰς δὲ ἐκ
πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὅποια ἐκρίνον περὶ με-
γαλῶν ἐγκλημάτων, καὶ ὁδοὶ τὴν περὶ θανά-
του ψήφον ὅτε μετὰ μίαν ἀπαθὴν καὶ αὐστηράν
ἐρευνᾶν ἀπεφασίζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποιότη-
τος· συναδροίζοντο δὲ τὰ μέλη τοῦ δικαστη-
ρίου τεύτου εἰς μίαν εὐρύχωρον οἰκοδομη-
νὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου λόφου, οἱ δὲ καὶ
ἀνιμάζοντο Ἀρειοπαγίται, Ξεφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ.
Ἀρειοπ. Πλουτ.

Ἀρείων, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδρά-
στου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκστράτευσεν ἐναντίον
τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἀρίων Ἀπολδτ.
Ἀρέλαται, αἱ, καὶ Ἀρέλατον· τό. Πόλις τῆς
Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι οὐσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τα-
νῶν Arles, Στράβ.

Ἀρεξίων, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρχαδίας, Ξεφ.
Ἀναβ.

Ἀρεος ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν
θεόν Ἀρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγето ὅτι ἐφυ-
λάττετο τό χρυσοῦν δέρας, Ἀπολδρ. α, 9, 1.

Ἀρεσίαις, ου, ὁ (ε). Εἰς τῶν τριάκοντα τυράν-
νων ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Ἀρστορίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἀρέστο-
ρος, ὁ Ἀρχος, Ἀπολ. Ροδ.

Ἀρέστιωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ βα-
σιλέως Φωρωνέως, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυ-
κλήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου τὸν Ἀργον Πανό-
πτην, Ἀπολδρ. β, 1, 1.

Ἀρεταῖος, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, ἱατρὸς, πιθαν.
σύγχρονος τοῦ αυτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἰς τῶν
σοφιστῶν καὶ ἀριβεστῶν παρατηρητῶν τῆς
τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γράφας περὶ αἰτίων καὶ
σημείων νόσων καὶ χρόνιων παθῶν καὶ περὶ τῆς
θεραπείας αὐτῶν εἰς οὐκὼ βιβλία.

Ἀρέτας, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πελε-
μήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ
περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀρεταῖων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων,
Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἀρεως πεδίον, τό, Campus Martius. Οὗ-
τως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος
εἰς τὸν θεόν Ἀρην, Ἡροδ. δ, 2, 9.

Ἀρηγονίς, ἰδος. ἡ Γυνὴ τοῦ Ἀρμυκῆς μετὰ τοῦ ὁ-
ποίου ἐγέννησε τὸν Μόφον, Ὅρφ. Ἀργ. 127.

Ἀρηιάς, ἄδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἀρην ἀφιερωμένη,
πολεμικὴ, ἡ Ἀρηιάς Βασίλεια, ἡ Ἀμαζών,
Κοῖντ. Σμυρ. α, 187.

Ἀρηΐδοος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρνης ἐν Βοιωτίᾳ,
καὶ ἀντὶ τῆς Φιλομεδεύσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐ-
γέννησε τὸν Μενέσθιον, καὶ Κορυνήτης ἐπι-
κολουμένος, ὡς πελεμῶν πάντοτε μὲ μίαν κο-
ρύνην, Ὁμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θραξ, ἡνίοχος
τοῦ Ῥήμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ.
Ἰλ. Τ, 485.

Ἀρηΐλυκος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων
ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιω-
τῶν, Ὁμ. Ἰλ. Ε. 451. — 2) Εἰς τὸν Τρώϊον
τὸν ὁποῖον ἐφένευσε ὁ Πάτριος ἐν τῇ μάχῃ,
Ὁμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀρήιος, ἰα, ἰον. Ἰωνκ. ταῦτ. τῷ Ἀρείον, τὸ
Ἀρήιον πεδίον, ἐν Αἰᾷ τῆς Κολχίδος ἔνθα τὸ
ἄλσος τοῦ Ἀρεος, Ἀπολ. Ροδ. Β, 1268.

Ἀρήιος, ὁ. Τίς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς,
εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὅρφ. Ἀργ. 146.

Ἀρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν
λαβὼν εἰς γυναικα ὁ Ἀφареὺς ἐγέννησεν τὸν Τι-
δαντα, Λυγκία καὶ Πίσον, Ἀπολδρ.

Ἀρήνη, ἡ (α). Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοπον-
νήσῳ ἐπὶ τοῦ Μινυεῖον ποταμοῦ, ἧτις κατὰ
Στράβ. Σάμκος ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ.
Β, 591. Α, 723, ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀνα-
φέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τὴν Μεσσηνίας Ἐρά-
νην, πιθαν. ἡ αὕτη καὶ Ἀρήνη, ἡ, 3, 15.
ὁδεν Ἀρήνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ροδ. —
2) Κρήνη τις ἐν Ἠλίδι, πλησίον τῆς πόλεως Δε-
πρέου, Παντ. ε, 5.

Ἀρης, εος, ὁ. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Ἀρεως. Τίς
τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅστις μυθολογεῖται ὅτι
ἐγεννήθη καὶ διέτρυβεν ὡς ἐπιτολὴ εἰς τὴν χά-
ραν τῆς Θράκης, ἔνθα καὶ ἐξαίρετως ἐτιμᾶτο ὑ-
πὸ τῶν Ἑγχωρίων· κατὰ Πανσ. δὲ λέγεται ὅτι
ἀνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ μίας γυναικὸς
Θηροῦς καλουμένης. Ἐλατρευέτο δὲ ὑπὸ τῶν
Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παρι-
στανόμενος αἰεὶ ὑπὸ ἀγρίαν καὶ σοβαράν μορ-
φήν, ἐνοπλος καὶ φοινίκας φοιεύσας ποτὲ τὸν
νιόν τοῦ Ποσειδῶνος Ἀλιεῖρῶδιον, ὅστις ἦδεν νά-
βισσῃ τὴν Ἀλκίπην θυγατέρα τοῦ Ἀρεος καὶ
τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις
περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνο-
μάσθη Ἀρεῖς πάρος, ἀπελύθη τῆς Εὐθύνης,
Ἀπολδρ. γ, 14. 2. ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς μάχην
καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ
Ζεὺς δι' ἐνὸς κερανοῦ τὸν ὁποῖον ἐρρίψε με-
ταξὺ τῶν οὐν· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγένε-
νησε τὴν Ἀρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα
εἰς γυναικα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀστυόχης θυ-
γατρὸς τοῦ Ἀκτορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον
καὶ Ἰαλμενὸν, Ἠσ. Θεογ. 933. Ὁμ. Ἰλ. Η,
512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐκτός τῆς
Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀγρία Σκυθικὰ ἔθνη,
τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν ἵππους, καὶ ὄσους
αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἠξέλον λαβὴν ὡ-
σαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἐτιμᾶτο μεγά-

λως ἀνέκαθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Mars, οἵτινες ἐδόξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλου. Ἀπολδρ. Πλούταρχ.

Ἀρῆτης, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἡτις ὑπέδραξε φιλοφρόνης τὸν Ὀδυσσεύς εἰς τὸ παλάτιόν της. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 54. — 2) Γυνὴ τοῦ Διώνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀρῆτις ἁδης, ου, ε. Τίος τοῦ Ἀρεος, ὁ Κύνος. Ἡτ. Ἀσπ. 37. σπαν. τύπ. τοῦ Ἀρης. — 2) = Νίτος ἐκ Δουλιχίου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀρῆτις, ἁδος, ἡ. Τοῦ Ἀρεος, ἡ εἰς τὴν θύον Ἀρην ἀνηκουσά, ἡ Ἀρητιάς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179. ταυτ. τῷ Ἀρεία κρήνη. — 2) ἡ Ἀρητιάς νησος, νησος τοῦ Πόντου ἐνθα λέγεται ὅτι ἔξω αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἀρῆτιος, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀρατος, ὁ. Τίος τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 494. (-- υ παρ' Ὁμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑσπερ. ποιητ υ-υ.)

Ἀρῆμιος, ὁ. Τίος τοῦ Πυθιάνακτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἀτίμος διότι ἔφερεν Περτικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλίπ. γ', σελ. 121.

Ἀρεία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Αρία, Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μετὰ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεθρωσίας καὶ Ἰνδίας, τανῶν τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Κχορατάν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν ὄδεν, Ἀριοι καὶ Ἀρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡροδ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡροδ. καὶ Στράβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀρεϊάδνη, ἡ, Δωρκ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πατιφάης ἀγαπήσασα τὸν Θησεύς, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διὰ τὴν ἀπαλλάξαι τὰς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου δαίμονος, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνήργησε δι' ἐνὸς μέτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινόταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεύς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὁμως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διούσιου, ὅστις ἀγαπήσας αὐτήν, τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι εὐρήκεν αὐτὴν ὁ Διότυπος κοιμωμένην ἐπὶ τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχεν ἔγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡτ. Θεογ. 947. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 321. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀρειαβίγνης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ.

Ἀρεϊάτος, ὁ. Σατραπὴς τῶν Σάρδεων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ-

στρατείαν. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριάτιος.

Ἀριανή, ἡ. Μεγάλητις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου καίμενη μετὰ Περτίδος, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Ὤκεανοῦ, ἥτις τανῶν περιλαμβάνει τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κχορατάν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Κοεστάν καὶ τὸ πλείστον μέρος τοῦ Σιγιστάν, Στράβ.

Ἀριανσίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Αυσμαίχου Βωιωτός, Θουκ.

Ἀριανοί, Ἰωνκ. Ἀριηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειανοὶ παρ' Αἰλν.

Ἀριάντας, εω, ὁ. Εἰς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας παρ' Ἡροδ.

Ἀριαπεΐδης, εω, ὁ. Ἐτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδ.

Ἀριαράθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελής εἰς τὴν Περτίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμῆσθαι ὑπὸ τοῦ ἐνήμενου Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ με ἀπανθρωπώτατον τρόπον. — 2) Τίος τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐπανελάβε πάλιν τὸν πατρικὴν θρόνον του. — 3) Τίος τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅστις μετὰ τὴν ἦταν τοῦ Ἀντιόχου ἐνοσθίς μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περτέως πόλεμον, εὐνόηθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀριαράθεια, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀριαράμνης, εω, ὁ. Πέρτης τις, παρ' Ἡροδ.

Ἀριάσπαι, οἱ. Λαοὶ τινες ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπικαλοῦν. οἱ Εὐεργέται, Ἀρρίαν. δ', 6. Στράβ. ιβ'.

Ἀριάσπη, ἡ. Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀριάσπης, ου, ὁ. Τίος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημόνος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὀχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρὸς του.

Ἀριβάζος, ὁ. Τρακάνος τις ὅστις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Ὑπάτατου, Αἰλιαν.

Ἀριβαΐος, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀστυρίων ἐναντίον Κύρου τοῦ μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διακόμενος ἐθανατώθη.

Ἀριγαῖον, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Κρατερὸς διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. πιδαν. ἡ παρὰ Ηροτ. Αca-dera λεγομένη, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀρίγνωτος, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτομένου κισαρωδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστφ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.

Ἀριδαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίνης μῆς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφός Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τοῦ οἰοῦ τοῦ θάνατον βασιλεύσας ἐξ χρόνου ἐθανατώθη ἀνιῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀρίζαντοί, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἡρόδ. 1, 101.

Ἀρίθωλις, ιος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡρόδ.

Ἀρικία, ἡ. Αἰκία. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ καμένη ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἐνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἀρτεμις μὲ παρὰδόχους τελετάς, Πανσ. β', 27. τανῦν Αἰκία· ὁδὸν, Ἀρικηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρικίνη, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀλατρεῦστο εἰς ἐν ἄλτος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παντ. Στράβ.

Ἀριμα, τὰ. Τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὐρισκόμενον πῦρ, ἐνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυρῶν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἀριμοὶ ἐλέγοντο, Ὁμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι· ἴδε Ἀριμοί.

Ἀριμασποί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικόν, παρ' Ἡρόδ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονοφθαλμον, κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ. 811. κατὰ οὗτοι ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Ἀρίμενον, τό. Ἐπίσημος πόλις τῆς Ὁμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, οὕσα Ἰωματικὴ ἀποικία, τανῦν Rimini, Πολύβ.

Ἀριμίνιος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὁμβρικῆς, ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀρίμνη, εος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρ' Ἡρόδ.

Ἀρίμνας, α, ὁ. Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀρρίαν.

Ἀριμοί, οἱ. Μυθώδης λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ἐλέγτο ὑπὸ τινων μὲν ὅτι κατοῖκε ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀρμαίους.

Ἀριοβαρζάνης, ους, ὁ. Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἠγείρεν μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὶ Χρ. ἥτις ὁμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής, Ξενφ. — 2) Εἰς τῶν ἐπισημῶν στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμῆτας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, Ἀρρίαν.

Ἀριοί, οἱ. Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μηδῶν, Ἡρόδ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀριόμαρδος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Περ. 34. — 2) Τίος τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστράτειαν, Ἡρόδ. — 3) Τίος τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡρόδ.

Ἀριος, ὁ, καὶ Ἀρσιος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Ἐρί, Στράβ. Ἀρρίαν.

Ἀριουσία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καί, ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ πέριξ τῆς πόλεως Ἀριου-

σίας γῆ, ἐνθα ἐγένετο ὁ ἐξαιρετός Χίος οἶος, Στράβ.

Ἀρίσβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μέρποπος καὶ θυγὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἰσάκον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπὸνδρουσεῖς τὴν Ἑκάβην, Ἀπολόρ. γ', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύχρου τὴν ἑοίαν ἔλαβεν εἰς θυναίκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἡ πόλις Ἀρίσβη, Στεφ. Βυζ.

Ἀρίσβη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 836. Στρίβ. ὁδὸν ἐπὶ μ. Ἀρίσβη, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὁμ. — 2) Ἀρίσβη καὶ Ἀρίσβη, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡρόδ. 1, 151.

Ἀρισταγόρης, ου, ὁ, Ἴωνκ. Ἀρισταγόρης. Τίος τοῦ Μιλπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἰστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὅστις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικάς πόλεις ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, δέλων τὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτάς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβίασεν νὰ φύγῃ εἰς Θράκην, ὅπου καὶ ἐχάσθη μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν, Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κίτης, Ἡρόδ. — 3) ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡρόδ. 4, 138. — 4) Τίος τοῦ Ἀρκεσίου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀρισταίνετος, ὁ. Συγγραφεὺς ἑρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Διβαρίου.

Ἀρισταῖον, τό. Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀρισταῖος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νυμφικῆς Κυρηνῆς θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὠρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἡ δὲ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πίνδ. Πύθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαίων, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὁ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς εὐεργετικὸς Ἦρωρ μὲ θείας τιμὰς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπὸνδρουσεῖς τῇ Αὐτοπόλιν θυγατέρα τοῦ Κόδρου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίον, ὅς τις κατεσπαρχετὴν ὑπὸ τῶν ἰδιῶν σκύλων. Ἡσ. Ὀεογ. 974. Ἀπολόρ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλείου Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Αἰλ.

Ἀρισταίχμος, ὁ. Ἡλείος τις, φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀρίστανδρος, ὁ. Περίφημος τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμιστοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀρίσταρχος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς πατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς καθάρτησιν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. ἡ, 90. Ξενφ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265 ἔτος πρὶ Χρ. τοῦ οὐοῦ σῶζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγέ-

θους καὶ Ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράφας ὀνόμαζοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Κλασικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν. Λουκ.

Ἀριστέας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ἀριττέης. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράφας ἂν ποίημα κατὰ Ἀριμασπῶν, Ἡρόδ. — 2) Ἀριστεάς, Ἡρόδ. 7, 137, πιδαν. Ἀριστεύς, ἕως ε, Θουκ. α, 60, υἱὸς τοῦ Ἀδεϊμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀριστείδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Λυσισμάχου, σίγχι χρόνος τοῦ Θεμιστολέους, εἰς τῶν περιφημῶν καὶ περικλειῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅστις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμίνι καὶ Πλαταιαῖς δεῖξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονιμῶν καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποτειχθεὶς ὁ δικαιοτάτος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως φθονηθεὶς, ἐξωρίσθη δι' ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας, ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφείς δι' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμεῖου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Τίς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 50. — 3) Τίς τοῦ Λυσισμάχου καὶ ἐκχόνος τοῦ Περιφθίμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀρισταίδης, Αἰλίου· γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τὸ 125 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ζήσας αἰ ἐπὶ πολὺ ἐν Σμύρνῃ, εἶδα ὑπῆρξεν καὶ ἱερὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πενήντηκα τρεῖς καὶ τινας ἐπιστολαί.

Ἀριστεραί, αἱ. Aristera, Πλίν. Μικρά τις νήσος ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Πaus.

Ἀριστεύς, ἕως ε, Τίς τοῦ Πελλήκου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Δακεδαίμονιός τις παρὰ Θουκ. — 3) ἴδε Ἀριτεάς ἄριζμ. 2.

Ἀριστίππος, ὁ. Θετταλός, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης, καταχόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλεαδῶν, εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐκστράτευσεν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενφ. Ἀναβ. α. Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις, καὶ καθιδρυτὴς τῆς Κυρηναικῆς αἵρεσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καιρὸν τινα αὐτοῖς· μὴ ὑπομένον δὲ τὴν ἀνστηρίτητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως θεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐνύστησεν ἰδίῳ δόγμα περιόρισας τὴν Εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· δι' ὃ καὶ ἐλθὼν εἰς Συρακοῦσας διέτρεψε καιρὸν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διο-

νυσίου τοῦ τυρζίνου, ἐντροφαῖν καὶ παρατινίζων. Διογ. Λαερτ. Ξενφ.

Ἀριστίς, ὁ. Ἑλλην. κύρ. Ὀνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεερ. Εἰδ. 5, 99.

Ἀριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποῦ καὶ συνέγραψε τὰς πράξεις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Πλούταρχ. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας καὶ ὀρχιερεὺς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁ Πομπηῖος, ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἔφερε μετὰ θρίμβου εἰς τὴν Ῥώμην· πεμφθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος αὐτὸς εἰς Ἰουδαίαν διὰ τὰ καταλύσῃ τὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν τοῦ Πομπηίου, ἀπέθανε κατ' ἔδον τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστογνῆτιον, ονος, ὁ. Νεὸς τι Ἀθηναῖος, ὅστις συννοήσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἀρμοδίου, ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Ἰππάρχου υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰππία ἀδελφοῦ τοῦ Ἰππάρχου ἐπίθανεν μετὰ βασάνων πρὸς εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡρόδ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποῦ σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Ἀριστογνήνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ.

Ἀριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολόδρ. γ.

Ἀριστόδημος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατεύσαντων Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργίαν, ἐγέννησε τὸν Προκλῆ καὶ Εὐκυντήριον, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ. 6, 52. Ἀπολόδρ. ὁ δε Ξενφ. Ἀγ. η, 7. καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὃς τις μόνος διεσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχῃ, Ἡρόδ. 7, 229. — 3) Ἄτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Ἀγαιόπολιδος, Ξενφ. Ἐλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπρόσφερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγάτηρα εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του, ὕστερον δὲ ἀσφάγῃ αὐτοχτείνων ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Paus. δ, 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρὸς, ἐκ χωρίου Κυδαθηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενφ. — 6) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεσίτης Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. — 7) συγγραφεὺς τῆς Θηβαϊκῆς ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολ. Ροδ.

Ἀριστόδελος, ὁ. Ἐπίσημός τις πολιτὴς ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡρόδ. — 2) Ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποῦ σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀριστοκλείδης, α, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριστοφά-

νους Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Νέμ. 3.

Ἀριστοκλῆς, εὖρος, ὁ. Εἰς τῶν περιφνημῶν ἀγαλματοποιῶν ἐκ Κυθωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήτας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα, Πaus. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ βασιλέως Πλειστονάκτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήτας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων Τραϊανῶν καὶ Ἀδριανοῦ, καὶ τοῦ οὐλοῦ τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεττήνιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, γράψας κατὰ Σουῖδ. ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δέκα βιβλία, καὶ ἐν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοκοίτης, ὁ ἴδ. Ἀριστοκράτης.

Ἀριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρχαίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων, διότι ἐπρόσδρα τοὺς Μετσηνίους εἰς τὴν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Πaus. — 2) Τίς τοῦ Σικελίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις μάχην, φίλος καὶ σύμπροπος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν, διότι δὲν ἔδωκαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποθανόντων, Θουκ. ἐ, 24. ἐν δὲ ε, 19. κείται ἡμαρτμ. Ἀριστοκοίτης. — 3) ἄλλος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ.

Ἀριστόκυπρος, ὁ. Τίς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡρόδ.

Ἀριστόλαος, ὁ. Περιφνημὸς τῆς ζωγράφος Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐξωγράψισεν τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμεινώνδα.

Ἀριστόλαος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσθ.

Ἀριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωριδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀρετὴν. Αἰδ. ποικ. ἱτ. ββ', 97. Πλούτ. Δι.

Ἀριστόμηχος, ὁ. Τίς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰππομέδοντος, Ἀπολλρ. α', 9, 13. — 2) Τίς τοῦ Κλεοδαίου, ἐγγονος τοῦ Ἰλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Τημέων, Κρετφόντου καὶ Ἀριστοδήμου. οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οὗτοι ἐκστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιταμενίου. Ἡρόδ. β, 52. Ἀπολλρ.

Ἀριστομένης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Νικομήδους, Μεττήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μετσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μετσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν, φρόνησιν καὶ γενναίω ψυχάν, νικῶντας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφύγων δις τὴν αἰχμαλωσίαν. τελευταῖον δὲ προσέειπε ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρχαίων, καὶ ἰδὼν μεματαιωμένους τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις, ἐπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μὲγα μερος τῶν Μετσηνίων εἰς τὴν νήσον Σικελίαν, ὅπου κατῴκησαν τὴν Πό-

λιν Ζάγκλην καί ηἱτες ἀπ' αὐτῶν ὀνομάσθη Μετσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, νικῶντας κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Πυθ. 8.

Ἀριστομήδης, ους, ὁ. Ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσιῶν, Ἀρρίαν.

Ἀριστομένηστος, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 416 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστόναυται, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Πaus. Ἀριστονίκη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπολλωνος, Ἡρόδ.

Ἀριστόνικος, ὁ. Περιφνημὸς τῆς Ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. — 2) Τυραννὸς τῆς πόλεως Μεθύμνης ἐν Λέσβῳ, φονεὺς ἐπὶ τῶν ἰδίων Λεσβίων, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον ταύτην, Ἀρρίαν. — 3) Ἑλληὴν ἱστοριογράφος ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀριστόνοος, ἄτκ. Ἀριστόνους, ου. Εἰς τῶν πενήντα υἱῶν τοῦ Αἰγυπτοῦ, φονεὺς ἐπὶ τῆς Δαναΐδος Παλαίνου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη, Ῥγίν. — 2) Πολίτης Γελώος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Δαρισσαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀριστόθεος, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἰς τῶν ἐπιστήμων αὐτοῦ ὁπαδῶν. οὗτος λογίζεται ὡς ἀρχαιότατος συγγραφεὺς ὅστις ἐπραγματεύθη περὶ Μουσικῆς, τοῦ οὐοῦ σάκονται ἐτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἀρμονικῆ. Αἰδαν.

Ἀριστος, ὁ. Ἀρχαῖος τις παρὰ Ξενφ. — 2) ἐκ Σαλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἰς τῶν ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀριστοτέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. ἡ — καὶ ἡν. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βάττος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύᾳ πόλιν Κυρήνην, Πίνδ. — 2) εἰς τῶν τριακοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενφ. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἱατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηθεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐμαθήτευσεν εἰκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ οὐοῦ ἐπροσκήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. οὗτος ἐχορήγησε μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσασιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητῆς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονὴν ὕλην, ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀδάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμ-

ματα· πεντηκοντούτης δὲ ὡν, μετέβη αἰθίς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τόπον τινά περὶ τὸν αἰν-δρόφουν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἤλ-θεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐβοίας, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα δύο χρόνων. Ἀφῆκε διά-φορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμέ-νων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθι-κῆς, Ρητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Λογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὅποια ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὰν καὶ ἡθι-κὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφος τοῦ Κυρηναίου, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνοιο, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 1, 8. — ὅθεν Ἀ-ριςτοτελίζω, ὅπαός ἐμι τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριςτοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι κυρ. βραχὺ, παρὰ δὲ τοῦ ὕστερον εἰληπταὶ καὶ μακρον.)

Ἀριςτοφάνης, ους, ὁ. Αἷται. ἡ καὶ ἡν. Πα-τὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδα, ὅπερ ἴδε, Πίνδ. — 2) Περιφρῆμος ποιητῆς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Εὐ-ριπίδου ἐν Ἀθήναις, τὸ ὅποιον ἡ πατρίς εἶ-ναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολ-λὴν φαντασίαν, μὲ ἀστείαν καὶ χαρίεντα εὐ-χλωρίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον κλίσιν εἰς τὸ σκαίπειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτη-δεύειν πρό πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιή-σεως, διὰ τοῦ ὁποῦν εἰσάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικὴν τινα παράστασιν, ἐνέπαιζε καὶ ἐχ-λεύετο πολλὰς μὲ τὰς πλεοναίσιχας ἐκφρα-σεις τὰ ἐλλαντῶματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐν τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμικῶν δρα-μάτων ἐστῶθησαν μόνον εἴδεκα, τὰ ὅποια πε-ριέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἡ-θῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων τοῦ Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζαντίος, μα-θητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριςτάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξαν-δρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολε-μαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτοῦ πε-ριφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐστῶθη οὐδὲν, Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Ἀριςτοφάντης, Στρατηγὸς τῶν Ἀχαρνάνων ἐ-νωθεὶς μετὰ τοῦ Φίλιππου βασιλεῦς τῆς Μα-κεδονίας, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Ἀριςτοφελίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ταραν-τινῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλεῦς Δαρείου τοῦ Τετάρτου, Ἡροδ. 3, 136.

Ἀριςτόφιλος, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 420 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριςτοφῶν, ὦντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγλαοφῶ-ντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυνείτου, εἰς τῶν πε-ριφρῆμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. — 2) ἐπίσημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δη-μαγωγός, σύγχρονος τοῦ Θερμοβύλου, ἀδελ-λαυτοὶ ἐχθροὶ τοῦ στρατηγοῦ Πικραύτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενφ. — 3) ὁτερός τις Ἀρι-

στοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δη-μοσθένους, Δημ.

Ἀριςτυλλος, ὁ. Αἰσχροὶς καὶ φαυλόβιός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κομωδοῦμενος πολλάνισ ὑπὸ τοῦ Ἀριςτοφάνους, Πλούτ. 314. Ἐκκλ. 674.

Ἀριςτιαν, ὠνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡροδ. — 2) δέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπαρτῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείων, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δα-ρείου τοῦ Τετάρτου, περιφρῆμος διὰ τὴν βα-δείαν αὐτοῦ φρονήσιν καὶ γενναιοφύχίαν, Ἡ-ροδ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμ-ναστικὴν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωικός ἐκ τῆς νήτου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τὸν φιλόσοφον Ζήνων· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐσύ-στησεν ἐνταῦθα ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππι-κοῦ τῶν Παιώνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγα-λοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀρρ. — ὅθεν, Ἀριςτιάνειος, α, ου, τοῦ Ἀριςτιανος, ἡ Ἀριςτιανικός, Στράβ.

Ἀριςτινῶμος, ὁ. Κορινθίος τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκῆριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολε-μαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράφας πολλὰς κωμω-δίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐστῶθη.

Ἀριςφράδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτομένου, Ἀ-θηναίος κισσαρῆδος, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀρι-στοφάνης ὡς ἀναιδὴ καὶ ἄσωτον, Ἐκκλῆστ. 129. Λουκ.

Ἀριςφρων, ὠνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναίος. Ἡροδ. 4, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παι-δαγωγὸς τοῦ Κλεινίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀριςων, ὠιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων λυρικῶν ἐκ Μαδύνης πόλεως τῆς Λεϊβου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἐν Κορινθιακῶν πλοίοις, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε οἱ ναῦται ἀ-πεφάσιζαν νὰ τὸν θανατώσωσι διὰ νὰ λά-βωσι τὸν θησαυροῦς τοῦ, ἐστῶθη ἐφ' ἐνὸς δελ-φίνος εἰς τὸ Ταῖνον ἀκριεῖον τῆς Πελο-ποννήσου, Ἡροδ. 1, 23. ὅθεν Ἀριόνιος, ἰα, ιον, τὸ Ἀρίωνος. — 2) = Ἀρειῶν, ὅπερ ὅρα.

Ἀρκαδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἀκρον ὀρεινῇ, συνορεύουσα πρὸς Ἀνατολὴν μὲ τὴν Ἀρ-ολίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρ-θενίου καὶ Ἀρτεμιτίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἠλίδαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἀρκτον μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυωνίαν, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμ-πείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παντ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐξέχει πρὸ πάντων τὸ περιφρῆμον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὐρίσ-κεντο τὰ εἰρεπία ἐνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἐρμῶς μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ. Παντ. ἡ, 17. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλευσῶς τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Κίτοικοι τῆς Ἀρχαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες, μὴ ἀναμειχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ξένη ἔθνη, τὰ ὅποια ἤλθον κατὰ κάλον καὶ κατ' ὥληταν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήτου, ζῶντες κατ' ἀρχαίαν ὥς ἐπὶ πολὺ βίον ἀρίον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπηλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ οὗτοι, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἡσθάνθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀροτίζονταν πρὸ πάντων μετ' ἐνδοσυσιατοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστρικὴν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτήρ αὐτῶν ἦν φιλόανθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμονοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖοι εἰς τοὺς πολέμους. τῶν Ἀρχαδίων, ἀποτελοῦσα ἓνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μετ' Πρωτοκονιστῶν τὴν Τριτολιτισίαν· ὅθεν ἐπὶ ῥμ. Ἀρχαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥόδ. 83 Ἀρχαδίας, καὶ, Ἀρχάδες, οἱ κάτοικοι.

Ἀρχαδικοί, ἡ, ὄν. Τῆς Ἀρχαδίας, Ξενφ. κατὰ τὸ Ἀρχαδικόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρχαδίᾳ συνήθειαν, Ξενφ. Ἀρχάδες, ἄδος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατὶς τοῦ Λυκάιονος, ἡ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπίλλωνος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαιᾶς, κατὰθεὶς βασιλεὺς τῶν ἐν Πελοποννήτῳ ἐπαρχίας Ἀρχαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν λαόν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυσμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑρατοῦς, ἡ κατ' ἄλλους Λεανίρας ἐγέννησαν τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφειδάντα καὶ Ἐλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίστησαν μετὰ τῶν γυναικῶν τὴν χώραν, Ἀπολδρ. ἡ, 8, 2, Πaus.— 2) οὗτως ἐκαλεῖτο καὶ εἰς τὸν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Τγίν. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρχαδίας, Ὀμηρ.

Ἀρχασίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρχάδος, ὁ Ἰασός, Καλλμ.

Ἀρχεισιεάδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρχεισίου, ὁ Πατέρης πατήρ τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀμ. Ὀδ. Δ. 270.

Ἀρχεισίσιος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυπιδίας, πατήρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀμ. Ὀδ. Ν. 182. Ἀπολδρ. α, 9, 16.

Ἀρχεισίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρχεισίλαος, Ἡροδ. Δωρ. Ἀρχεισίλαος, α, Πίνδ. Τίς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεβούλης, εἰς τὴν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Ὀμ. Ἰλ. Β. 495. Ο, 329. — 2) Οὗτως ἐκαλοῦντο οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύᾳ, καταγόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότερος τῶν ὀνομαζομένων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπῆρχεν Ἀρχεισίλαος ὁ τέταρτος, Ἡροδ. 2, 160—162. Πίνδ. Πυθ. 4, 3. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γεννηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητῆς τοῦ Πολέμονος καὶ καθιδρυτῆς τῆς μεσαικῆς Ἀκαδημίας, Διογ. Λαέρ.

Ἀρχειός, ἄως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἀρχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐμμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἰρίδος, τῇ ὅσῃαν ὁ Ζεὺς ἐῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαίστ. 5.

Ἀρχη, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὅρους Λιβάνου, ἔνθα ἐτιμάτο ὁ Καῖσαρ Αὐγούττος μετὰ θείας τιμᾶς, ὕστερον Κιουσαρεία παρὰ Λιβάνῳ κληθεῖσα. Στέφ. Βυζ.

Ἀρχοννησος, ἡ. Νῆτος ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Δέσβου, ἧτις ἁλῶς καὶ Ἀσπίς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆτος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἀρχτεύς, ἄως, ὁ. Στρατηγὸς τῆς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἀρχτος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, πολεμητὰς κατὰ τῶν Λαπίδων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριόχου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρχτοφόνος, ὁ. Εἰς τῶν σκύλων τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχτων ὅρος. Ὅρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Νιουσσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἀρχυα, ας, ἡ. Εἰς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἀπολδρ.

Ἀρμα, ατος, τό. Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοικθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ἐμοῦ μετὰ τὸ ἄρμα αὐτοῦ, Ὀμ. Ἰλ. Β, 499. — 2) Διμνητικὴς πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἀρμαμίθρης, εω, ὁ. Τίς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἀρματίδης, εω, ὁ. Πατήρ τοῦ Διδυράμβου, Θεσπιεύς, Ἡροδ. 7, 227. Αἰλ. ποιμ. ἰπ. 5. 2.

Ἀρματοῦς, οὔντος, ἡ, καὶ Ἑρματοῦς, ἐν χειρογρ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Δέσβου, Θουκ. ἡ, 101.

Ἀρμαξα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας.

Ἀρμένη, ἡ. Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μετὰ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἀρμενίη, παρὰ Ξενφ.

Ἀρμενία, ἡ. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ πάλαι σχηματίζουσα ἐν ἐπίσημον βασιλείον, διοικούμενον αὐτόνομος ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μηδῶν καὶ ἐφῆξεν ἡνωθῆ μετὰ τὸ μετὰ Περσικὸν βασιλείον, ἐξαιρετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύο μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνορευομένην ἀρκτικῶς μετὰ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μετὰ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικράν Ἀρμενίαν, νοτιῶς μετὰ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσιν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικράν Ἀρμενίαν, ἧτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὁχθὴν τοῦ Εὐφράτου μετὰ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας. Ἡροδ. Ξενφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ἰα, ἰον καὶ Ἀρμενιάκος, ἡ, ὄν, τῆς Ἀρμενίας, ἡ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστὴς μετὰ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον οὔρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀρμενίας συνοχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πίδα. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡροδ. 1, 72.

- Ἀρμενίος, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡρόδ.
Ἀρμιάνα, τὰ. Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀ-
σίᾳ, Πολ.
- Ἀρμίνιος, οὐ, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Γερμα-
νῶν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅστις ἐξήτησε
νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊ-
κῆς ἐξουσίας, Στράβ.
- Ἀρμηνί, εὼ, ὁ. Ἐχθρὸς τοῦ Κύρου καὶ Πρό-
παππος Δαρείου τοῦ Τῆταίου, Ἡρόδ.
- Ἀρμόδιος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης
τοῦ Ἀριστογείτονος μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν
τύραννον Ἰππαρχὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθη-
ναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φυλακὰς αὐτοῦ με-
τὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ αἰνέγειρον οἱ Ἀθηναῖοι
πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως
ἀνδράντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἴδε Ἀριστο-
γείτων, Ἡρόδ. 5, 55. ἐτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω
καὶ ἐν ᾧσθα ἀδόμμενον ἐν καιρῷ τραπέξης πρὸς
τιμὴν τοῦ Ἀρμόδιου, ὅθεν, τὸν Ἀρμόδιον ἄδεν,
Ἀριστφ. Ἀχ. 980.
- Ἀρμοκύδης, εὼ, ὁ (υ). Εἰς τῶν δοκιμωμάτων
Φωκίων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρ-
δόκιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους
ὀπλίτας Φωκίαι, Ἡρόδ. 9, 17.
- Ἀρμονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀ-
φροδίτης, γυνὴ τοῦ Κήδμου βασιλέως τῶν Θη-
βῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννητε τὴν Σεμέλην
καὶ τὴν Ἰνώ, Ὁμ. Ἰμ. Ἀπολ. 195. Ἡσ.
Θεογ. 934.
- Ἀρμονίαι, αἱ. Τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.
- Ἀρμονίδης, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φορέλκου, Τρώς,
Ὁμ. Ἰλ. Ε', 60. — 2) Μυτιληνὸς μαθη-
τὴς τοῦ περὶ φήμου Τιμοθέου, Δουκ.
- Ἀρναί, αἱ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου
ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χαβρίου ποταμοῦ, ἀ-
ποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ. δ', 103.
- Ἀρναῖος, ὁ. Ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕ-
τως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἴρος
ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2)
πατὴρ τῆς Μεγαμένης γυναικὸς τοῦ Θεσπίου,
Ἀπολδρ. β', 4, 10.
- Ἀρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας
ὁ Προειδῶν ἐγέννηται Αἰόλον τὸν δεῦτερον
καὶ τὸν Βοιωτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάστη-
σαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἀρνη,
Παυσ. 9, 40.
- Ἀρνη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιωρι-
σμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὁμ. Ἰλ. Β,
507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀχραιφίον
κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαϊρώνεια, κατ'
ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς
Κυπαρίδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ
τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, Θουκ. α', 12. — 3) = Ἀρ-
ναί. ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικ.
- Ἀρνεσσα, αἱ. Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. δ', 128.
- Ἀρνος, ὁ. Ἄρνος. Ποταμὸς τῆς Ἐπρουρίας, πη-
γάζων ἐκ τῶν Ἀπενίνων ὄρεων καὶ ἐκβάλλων
εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τανὺν Ἄρνος,
Ἀρνο. Στράβ.
- Ἀρρεός, ὅς, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος
οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὅποιον εὐρίσ-
κετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαιᾶς Ἀρόνη, ὕστερον
Πάτρας κληθεῖται. Παυσ. ζ', 21, 18.
- Ἀρόνη, ἡ. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαιᾶς, ὕστε-
ρον Πάτρας κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.
- Ἀρόνιος, ὁ. Μικρὸς τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ,
ὅστις καὶ Ὀλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συ-
νορων αὐτῆς καὶ τῆς Ἠλίδος. Παυσ.
- Ἀρούερνοι, οἱ. Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουῖτα-
νικῆς Γαλλίας, τανὺν Auvergne, Στράβ. Ἀρδερνοι,
Στέφ. Βυζ.
- Ἀρούπεινον, τό. Arupinum. Πόλις τῆς Ἰλ-
λυρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπιδῶν, Στράβ.
- Ἀρπείγιον, τό. Μέρος τῆς Μυστίας ἐν τῇ μικρᾷ
Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Σιδήνης, ὅσα λε-
γεται ὅτι ἤρπαγαν ὁ Γαυμήτης ὑπὸ τοῦ Διός,
Θουκ. η', 101. καὶ Ἀρπαγεῖς, τὰ, παρὰ Στράβ.
- Ἀρπαγος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων ἀξιωματικῶν
τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγου, εἰς τὸν
ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς
θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κύρον, διὰ τὰ τὸν
ἐκδύσει εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁ-
ποίου διεσάκη ὁ Κύρος, Ἡρόδ. 1, 80. — 2)
Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ
Τῆταίου, Ἡρόδ. 6, 28.
- Ἀρπαλεύς, ὅς, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν
τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς
ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀ-
πολδρ. γ', 8, 1.
- Ἀρπαλίων, οὐκ, ὁ. Τίς τοῦ Πυλαιμένου
Παφλαγῶν, φίλος τοῦ Πάριος, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας.
Ὁμ. Ἰλ. Ν, 644.
- Ἀρπαλος, ὁ. Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ με-
γάλου καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλωνίας, ὅστις λα-
βὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτοῦ θησαυρῶν
ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀρρίαν.
- Ἀρπαλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς
Ἐπικάτης, ἣτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐ-
τῆς πατρὸς καὶ ἐξέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἐσφάξε
τὸν ἰδίον ἀδελφόν της καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν ὡς
φαγῆτον εἰς τὸν πατέρα της, εἰτα δὲ μετε-
μορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνὸν, Παρθην.
- Ἀρπαλύκος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκίου βασιλέως
τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ
Ἡσυχίου εἰς τὴν πυγμαχίαν ἐκ Φινοτέως
πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοφρ. Εἰδ. κδ', 114, ἐν-
θα ὁ Brunk Αὐτόλυκος ἀναγινώσκει.
- Ἀρπασος, ὁ, καὶ Ἀρπαγος, παρὰ Διοδρ. Σικ.
Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων
εἰς τὸν Ἀράξην, τανὺν, Ἀρπασου, Ξενοφ. Ἀ-
ναβ. δ', 7, 18. — 2) Ἄτερος ποταμὸς τῆς Κα-
ρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον, τανὺν
Δοχεῖνᾶ, Στράβ. Κουίντ. Σμ. 10, 144.
- Ἀρπινᾶ, καὶ Ἀρπιννα Παυσ. ἡ. Πόλις μικρὰ
τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλ-
φειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.
- Ἀρπιννα, τὰ, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας
τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρίς τοῦ Ῥωμαίου ρή-
τορος Κικέρωνος, τανὺν Arpino, Πλούτ. Κικ. 8.
- Ἀρπιννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσάπου, μετὰ τῆς
ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγα νησε τὸν Οἰνόμαον καὶ σφ'

ἡ δαλῆθη ἡ ἐν Ἡλιδι πόλις Ἀρπινά, Πανταν. ε', 22. — 2) = Ἀρπινά.

Ἀρποκράτης, ουκ, ὁ, αἰτιατ. ἡ καί ην. Θεός τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστάνομενος αἰετὸς ἐν τρυφερὸν εἶσι παιδίον, καθήμενον ἐφ' ἐνὸς αὐτοῦ τοῦ Δωιτοῦ καὶ ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς τσιωπῆς, Πλούτ. Ἰγ. Ὅστ.

Ἀρπυια, ἡ. Εἰς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀχαιοῦ, Ὀβελ.

Ἀρπυια, ἡ, πληθ. Ἀρπυιαί, αἱ. Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύσεως καὶ ἀνεμοζήτησης, λαμβανόμεναι φωτικῶς καὶ ἠθικῶς παρ' Ἡδ. Θεογ. 267. θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μῆτε τῶν Ὀκεανίδων, ἡ Ἀελλώ καὶ ἡ Ωκυπέτη παρ' Ὅμω Ἰλ. Π, 150 καὶ ἐτέρᾳ τρίτῃ Ποδάργῃ λεγομένην παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγενέστ. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἔχουσαι ἐπ' αὐτὸν πτερὰ, μὲ πρῶτον δυσειδῆς καὶ ἐπικηρικῶν καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, πεμπόμεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐρινύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολλ. α', 2, 6. καὶ 9, 21.

Ἀρπυια, υος, ὁ. Μυθολογούμενος πεταμός ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἐτετε μία τῶν Ἀρπυίων, διακομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολλ. α', 9, 21.

Ἀρραβία, ἡ, = Ἀραβία.

Ἀρρά, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μετὰ ξύ Χαλκιδῶν καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Ἀρρήτιον, τό, ἡ μῆλλον Ἀρρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἑξαιρετὸν αὐτῆς οἶνον, τανὺν Αγελλο, Πολύβ. 83, 2, Ἀρρήτινοι, οἱ κάτοικοι, Πολύβ.

Ἀρρήτος, ὁ, πιδαν. Ἀρρήτος. Τίος τοῦ Πριάμου, Ἀπολλ. γ', 12, 5.

Ἀρρίαν, τά, ἡ Ἀρρίανοί, οἱ. Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. ἡ, 104. κατὰ Οὐίτ. καὶ λαός τῆς οὗτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Ἀρρίανος, Φλαυίος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικός ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλέχθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σωζεται αὐτοῦ, ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτὰ, καὶ Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Ἀρρίας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ', 48. παρὰ Πλουτ. Ταρρίας.

Ἀρρίβαιο, ὁ. Τίος τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν Λυκαγῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ', 79.

Ἀρρίβας, α, ὁ. Μακεδὼν τις, Ἀρρίαν.

Ἀρσάκιδας, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πέρσων, Λουκ. Ἡρωδ.

Ἀρσακής, ου, ὁ. Στρατηγός τῶς Περσῶν, Αἰ-

σχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πέρσων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσάκιδων ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Ἀγαθόκλην ἡγεμόνα τοῦ βασιλείου Ἀντίχου τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' αὐτοῦ ἀνομιάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευον εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀρσακία καὶ Ἀρτάκη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ράγα καλουμένη, ἀνακαινίσθεισα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελευκοῦ τοῦ Νικατοῦρος καὶ κληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Εἰρωπας, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πέρσων ἀνομιᾶθη Ἀρτακί.

Ἀρσίμης, ου, ὁ. Στρατηγός τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 35. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰστάππου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Τίος τοῦ Δαρείου Ἰστάππου, στρατηγός τῶν Αἰθιοπῶν, Ἡρόδοτ. 7, 69. — 4) Τίος τοῦ Ἀρμονοῦ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαμενιδῶν, Ἡρόδ. 1, 209. — 5) Τίος Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Πουργός τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀντρίστροφος καὶ ἔμπειρος πολιτικός, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμψυχώσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολιτικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγός τῶν Περσῶν, Ἀρρίαν.

Ἀρσαμένης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δαρείου Ἰστάππου, στρατηγός τῶν Οὐτιῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 68.

Ἀρσης, ου, ὁ. Τίος καὶ διάρχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὀχρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγιά τοῦ 330 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀρρίαν.

Ἀρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρτινόα. Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ θυγὴ τοῦ Ἀλκαίονος, Ἀπολλ. γ', 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλ. γ', 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τρυφὴ τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἐσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνδροζόουσαν αὐτοῦ μητρός Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρώφιον, Πινδ. Π. 9 11, 25, 54.

Ἀρσινόη, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ' ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Δυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἴτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μετ' ὑπερβολῇ. Θουκυδ. Εἰδ. ιβ', 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δυσίμαχου καὶ πρώτη θυγὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Κλεόμαχος τοῦ Αἰγίου, ἔφερον αὐτὴν μετὰ Σπρίμβου εἰς τὴν Ῥώμην ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐλθούσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνητην τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας. Ἀρσινόη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσία καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισήμωτεροι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου,

ντικαί Κλαυδοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διόφοροι πόλεις, Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Μεστίας Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Νομοῦ, πρότερον Κρηκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου κρηκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 140. Διοδ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λυβία, ἣτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο, Στραβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀναμουρίου μελιμένα, Στραβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκώλλας, τανὺν Φεμαγούστη λεγομένη, Στραβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κνωπία καλουμένη, Στραβ. ὅθεν, Ἀρσινόητις, ου, καὶ Ἀρσινεύς, εως, ὁ κάτοικος.

Ἀρσινόητις, ο. Ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὤρας Ἐικμητῆς, Ὁμ. Ἰλ. Α. 625.

Ἀρταβαζάνης, ους, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλεως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀρταβάζης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τιγρήνου, βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, καθύπερθε ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάτης, ου, Στραβ.

Ἀρταβάζος, ὁ. Τίος τοῦ Φαρνάκου, εἰς τῶν ἐπιτήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκτιριτεῖα τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην διεσώθη μὲ σαρίντα χιλιῶδες στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδοτ. Θουκλ. α', 129. — 2) Σατραπὴς ἐν Ἀσίᾳ Πέρσης, ὅστις ἀπρωγατήτας κατὰ τοῦ βασιλεως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὀχου καὶ νικηθεὶς, ἐφυγεν εἰς τὴν Μκεδονίαν πρὸς τὸν βασιλεῖα Φιλίππου, εἰτα ἐπιστρεφθεὶς αὐθὺς εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργός παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδωμανῷ, Δημοσθ. Διοδ. Σικ. ις'.

Ἀρταβανός, ὁ. Τίος τοῦ Ὑστάτου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλεὺς τῶν Περσῶν, Ἡρόδοτ. 4, 83. — 2) Τριανὸς τις εὐνοὺς τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὅς τις συνιόσας κατὰ τοῦ βασιλεως τούτου καὶ φονεύσας αὐτόν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος, Διοδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραατου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρτακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀρταβάτης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φαρναξίδου, Ἡρόδοτ. 7, 65.

Ἀρταβροί, οἱ, Artabroi. Ἐθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἀγριοὶ καὶ πολεμικοί.

Ἀρταβρον ἀχρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀχρωτήριον τῆς Ἰσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στραβ. καὶ Πτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀρταγέρσης, ους, ὁ. Στρατηγός τοῦ βασιλεως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. α', 7, 11.

Ἀρταγιγάрта, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μασσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε', 13.

Ἀρτάξος, ὁ, καὶ Ἀρτάξος. Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀρταξώστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάτου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδοτ. 6, 43.

Ἀρταῖοι, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡρόδοτ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδοτ. 7, 61.

Ἀρτάκακνα, τά, Στραβ. καὶ Ἀρτίκανα, Ἀρριαν. πιδαν. Ἀρτάκακα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀρτας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ, Artacoona παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀρρᾶν λεγομένης.

Ἀρτάκη, ἡ. Ἀχρωτήριον διασώδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ προποντιδί. Στραβ. — 2) Πόλις μὲς λιμένα ἐπὶ τινος νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἡ μάλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, τανὺν Ἀρτάκι, Ἡρόδοτ. 6, 33. Στραβ. ὅθεν Ἀρτάκιος, ἰα, ἰον, τῆς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικος.

Ἀρτάκη, προσωκμ. κρήνη, ἡ. Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιτυργῶν ἐν Ἰταλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ροδ. Α, 957. — παρ' Ἡρόδοτ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατικῇ.

Ἀρτάκης, ους, ὁ. Στρατηγός τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἀρταμῖς, Δωρ. ἀντὶ Ἀρτεμῖς.

Ἀρταμίτα, ου, Ἀρτεμίτα.

Ἀρτάνης, ους, ὁ. Ποταμός τῆς Θράκης εἰσβαλὼν εἰς τὸν Ἰστρον, Ἡρόδοτ. 4, 49. — 2) Ἑτερος ποταμός τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν.

Ἀρτάνης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ὑστάτου καὶ ἀδελφός τοῦ βασιλεως Δαρείου, Ἡρόδοτ. 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγρήνου ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἀρτάξατα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλεως Ἀρτάξα καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στραβ. Πλουτ. ἐτι καὶ Ἀρταξιαστα, τα, Στέφ. Βυζ. τανὺν Ἀρταχάτ.

Ἀρταξέρξης, ους, ὁ. Ὁὕτως ἐκαλοῦντο τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Κύρον τὸν μέγαν, ὁ Ἡρόδοτ. 6, 98 ἔρμην. τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μέγας, ἀρτίας. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς μακρόχρως διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 εως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολλὴν συνέσειν καὶ δικαιοσυνῇ πολεμῆθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ Βισσάρεις ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην. ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας. Ἡρόδοτ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόου, Μνημῶν ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνη-

μονικόν· κατά τούτου πολεμήσας ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Κίρως ὁ Νεώτερος, ἐφανεύθη εἰς τὴν ἐν Κουαξέ μίχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὡς Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 403 ἕως τοῦ 366 ἔτος πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλούτρ. —

3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὁχος ἐπικληθεῖς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 366 ἕως 338 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγῶα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλάτ. Πλούτ.

Ἀρταξείας, ου, ὁ. Κατ' ἀρχάς σατράπης τοῦ βασιλείως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἰτα γενόμενος ανεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασιλεῖον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισε καὶ αὕτη ἡ Ρώμη· εἰτα δὲ πολεμήσας κατὰ τὸν Ἀντιόχον Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθεὶς, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη. Πλούτ.

Ἀρταπάτας, α, καὶ Ἀρταπάτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν πιστοτάτων εὐνοῦχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβσ. α', β, 11.

Ἀρτας, α, ὁ. Ἰαπυγίος τις παρὰ Θουκδ.

Ἀρταύκτης, εω, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μισυνοίκων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀρταφέρνης, ους, ὁ. Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, σατράπης τῶν Σίρρεων ἐν Ἀσσίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πειτιστρατιδὴν Ἰππίαν, φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδτ. 6, 94. —

2) Τίος τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δατίδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Αἰσχλ. Περτ. 21. — 3) Αἰσχ. Ἀρταφέρνην, Πέρτης τις παρὰ Θουκδ. δ', 50.

Ἀρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περτ. 775. Βασιλεὺς τις τῶν Περσῶν

Ἀρταχάσις, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7, 63.

Ἀρτεμβάρης, ους, ὁ. Μήδης τις τῶν δοκίμων, τοῦ ὁποῦτον τὸν υἱὸν παίζων Κύρος ὁ μέγας ἐμαστίγωσεν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαικητῶν, Ἡρόδτ. 1, 114. — 2) στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν. Αἰσχλ. Περτ. 29.

Ἀρτέμιδες, αἰ. Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοινικῶν αἱ ἐπτά θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταυτὸν τῷ Τιτανίδει, Εὐτέβ.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ. Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζῆσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνεγραφεν ἕνα Περιήλουν εἰς ἑνδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διέμειναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῖσι, Στράβ. — 2) Συγγραφεὺς τῆς Δαλτιανῶς ἐπικηλούμενος, ἐκ Δαλδίδος τῆς ἐν Ἀσσίᾳ, γράφας Ὀνειροκριτικὸν εἰς πέντε βιβλία, Δουκ.

Ἀρτεμις, ἰός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθητῆς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννη-

θεῖσα καὶ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεότης τοῦ φωτός, τὸ ὅποιον ἐν καιρῷ νυκτός διαχέεται ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὁρ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ὡς θεὰ δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς ὄρους, μέινασα ἀείποτε παρθέως, καὶ αὐστηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἤθελον συλλαβεῖ ἀσέλγη τινὰ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατετόξευτε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἧτις ἐπάρθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθητῆς, μετεμόρφωσε τὴν Ἀκταίονα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λονομένην, καὶ παρίστατο ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἐν τόξῳ καὶ μίαν φαρέτρην, συνωδευμένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ἐστ' ὅς ἐχουσα κατόπιν τῆς ἑνᾶ θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεῖτο ἐτι καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς καταχθονίου Ἐκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περιέφημος παρ' πάντων ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα ἀνεγέρθητο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντός φύσεως· ἐπὶ δὲ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐλατρεῖτο μὲ ἀνθρωπίνους δυσίας· ὡσαύτως ἐν Ρώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπὴ ναὸν ἀνεγέρθητα ὑπὸ τῆς βασιλείας Σεργίου Τουλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὁμρ. Ἀπολλρ. γ', 5.

Ἀρτεμισία, ἡ. Βασιλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, ἧτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε καλῶς ὠπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν κινδυνεύσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διεσώθη διὰ τῆς πανουργίας τῆς τελευταίου καταφρονουμένη ὑπὸ τινος νεοῦ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ υπερβολῇ, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀκρωτηρίου καὶ ἐπύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδτ. —

2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαντώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἀνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολὺ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνέγειρε πρὸς ἀνάμνησίν του τὸ περίφημον ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μαντώλειον ἐγόμενον μνημεῖον, ἐπὶ τὴν κόριν αὐτοῦ μεμνημένην μετ' ἄλλων ποτῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.

Ἀρτεμισία, τά. Ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἐξαιρτ. ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἔδυσον εἰς αὐτὴν μίαν τρίγλην ὡσαύτως καὶ ἐν Συρακουσαῖς, ἔνθα διηρκεῖ ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ. I.

Ἀρτεμισίον, τό. Κυρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· εἰτα ἰδίως ὅρος πλησίον τῆς Οἰνός ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἦν εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολλρ. —

2) Ἀκρωτήριο καὶ ἀκτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περιήγουν διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175. Θουκδ. — 3) Ἐτερον ἀκρωτήριο τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρκίας ἐν Ἰταλίᾳ, Aricinum Nemus, Στράβ.

Ἀρτεμίτα, καὶ Ἀρταμίτα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μικεδόνων, τανῦν, Σχισβάν, ὅθεν Ἀρτεμιτινός, ὁ ἀτοικ. Στρίβ.
 Ἀρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλινίου καὶ τῆς Ἀρπης, τὴν ὅποιαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.
 Ἀρτέμων, ὠνος, ὁ. Ἀναίδης τις καὶ μαλθακὸς ποιητὴς Λυρικῶν ἀτμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριτοφάν. Ἀχαρν. 850. κατὰ τινας εἰληπταὶ ὡς ἐπίδωκ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορος τις ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.
 Ἀρτίμαστα, ἡ. Ἐπίδωκ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐτίματο παρὰ τοῖς Σιῦθαις, Ἡρόδοτ. 4, 59.
 Ἀρτίμας, α, ὁ. Πέρτης, σατραπῆς τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.
 Ἀρτίπος, ου, ὁ. Ἐπίδωκ. τοῦ Ἀρσος, συχνάκις παρ' Ὀμρ. ἀπαντώμενον, ὡς ἔχοντας ἀγρίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὁδ. Θ, 310.
 Ἀρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θάξης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυτῶν καὶ εἰσβάλλον εἰς τὸν Ἑβρον, Ἡρόδοτ. 4, 92. τανῦν Τουνσά-πι-ξαν. Ἀρτήσκος.
 Ἀρτούχας, ου, ὁ. Στρατῆς Πέρτης, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.
 Ἀρτύβιος, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρείου τὸν Τριτάτου, Ἡρόδοτ. 5, 108.
 Ἀρτύντης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἰθαμάτου στρατηγὸς τῶν Πακτύων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδοτ. 7, 66.
 Ἀρτύφιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμῶν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδοτ. 7, 66.
 Ἀρυσίδης, ου, ὁ. Πέρτης, σατραπῆς τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κμβύσου, Ἡρόδοτ.
 Ἀρύβας, αὐτος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποῖου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ περατῶν ἀδούλευε παρ' αὐτοῖς, Ὀμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γενικ. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.
 Ἀρύνηις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάτου, Ἡρόδοτ.
 Ἀρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρύμβας Πυστ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μικεδόνων, Δημ.
 Ἀρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μετὰ τῷ Ἀνεμούριον καὶ Ἀρτινόῳ, Πτολ. ε'.
 Ἀρχαῖαδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀχιδοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συνοδύσας τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Κερχητινῶν πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.
 Ἀρχαιόγας, ου, ὁ. Λοχαγὸς ἐξ Ἀργούς, Ξεφ.
 Ἀρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Προκπ.
 Ἀρχανδρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φείας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἡρόδοτ. 2, 98.
 Ἀρχανδρὸν πόλις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κίττω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ,

ὑπτερον δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97. τανῦν Σχισβούρ.
 Ἀρχεβᾶτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκίονος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολόρ. γ', 8, 1.
 Ἀρχέβιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντιῶν, ὁ παρατώτας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Δεπτ.
 Ἀρχέδημος, ὁ. Δωρκ. Ἀρχέδαμος. Εἰς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθηναίς δημογῶν, Ξεφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῶδαι ὁ Ἀριτοφάνης ὡς νόθον Ἀθηναῖον, Βηρτ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαυμυρὸν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖος τις ἐπικαλούμενος ὁ Πλήγη παρ' Αἰγίνῃ κατὰ Κτητ. σελ. 531. — 3) Φιλοποφῶς τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νά λυση τινας ἀπορίας του. Βαρθ. Ἀναχ. ε'. — 4) Μακεδὼν τις, Αἰλ. ἰδε Ἀρχίδαμος.
 Ἀρχέδικη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψακίου, Σιμ. Θουκλ. ε', 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν τὸν Δυναστήν, Ἀπολόρ. β', 7, 8.
 Ἀρχέδικος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολόρ.
 Ἀρχελαῖς, ἰδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε' 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαίων ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Πτολ.
 Ἀρχελαοί, οἱ. Φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων, Ἡρόδοτ. 5, 68.
 Ἀρχέλαος, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φανευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξίβιας, Ἀπολόρ. β', 1, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἠλεκτρονός βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολόρ. β', 4, 5, 4. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περιίκκα βασιλέως τῶν Μικεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλέκτα. Φανεύσας δὲ τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Περιίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μετὰ τοὺς υἱοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μικεδονίας, βασιλεύσας 14 χρόνους, φανείς ἀείποτα φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐξήγειν ἐν ἐλευσίᾳ εἰς τὴν αὐλήν αὐτοῦ, προ πάντων δὲ ἐτίμα καὶ ἡγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐνεπιστενύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβερνητικὴν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων τελευταίον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 930 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτ. — 5) Καππαδοκῆς καὶ ἀρχιτράτης τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας τοῦτον πολεμῆται ὑπτερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νά ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήτας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίαν, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Δουκ. — 7) Ἑλλην ποιητὴς, Χερσονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήτας πιδαν. περὶ τὸ

300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποῦ σῶζονται τρία εἰκονήματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περιφημὴς τις τραγικός ποιητής, Λοκκ.

Ἀρχέμενος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῦν οὗτος ἐγέννηθεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δήλῃος, Ἀπολλῶρ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλῶρ. — 3) Ἀρχαῖος τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήτου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ θηρίων καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀναγερόμενα παρ' Ἀθην. Πλούτ.

Ἀρχέμορος, ὁ, ἡ Ὀλέτης, ὁ. Τίος τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμεᾶς καὶ τῆς Εὐρύδινης· τοῦτον εἶτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Τυρηπύλη καὶ ἐξελοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιτὰσιν, ἀπήγγησε τοὺς ἐπτά Ἡρώας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλουσα δὲ νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πλησίον κειμένην κρήνην, ἀφῆκε τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἐναντίον τῆς δόσεως πρότερον ὑπὸ τοῦ μαντείου προρρήσεως, τὸ ὁποῦν εὖρον ἐπιτρέψατα κατεπαραγμένον ὑφ' ἐνὸς δράκοντος ἐφόρου τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀνίμνησιν τούτου ἐτύσθησαν ἐνταῦθα οἱ ἐπτά Ἡρώες τοὺς περιφνημοὺς Νεμεαίους ἀγῶνας, Ἀπολλῶρ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἑκτορος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὀμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιος τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ προβάλλῃ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 794.

Ἀρχέστρατος, ὁ. Λοκρὸς τις πατὴρ τοῦ Ἀρχητιάμου, Πινδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἐν διδακτικῶν ποιήματι. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθῇναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Ἀρχέτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἀρχηγέτης, ου, Ὁωρ. Ἀρχαγέτας, α. Ἐπίστ. τοῦ Ἀτληκτιοῦ, Παντ. ἰ', 32. — 2) Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῦν ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱερὰ πόλει τῆς Φρυγίας ναὸν αὐτοῦ, Θουκ.

Ἀρχία, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Ὀικεανοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰνάχου, ὅστις ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φορυνέα· Ἰγν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Μελία.

Ἀρχίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορινθῶν, ὅστις λέγεται, ὅτι ἐκτίτε τὴν πόλιν Συρακουσῶν ἐκ Σικελίας, Θουκ. ε', 3. — 2) Σίμιός τις παρ' Ἡρόδ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀρόπολιν Καρμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ. φονεὺς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικός ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδόθρηας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἑλλήνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Θεοφρ. Εἰδ. κη', 17 εὐρῆται καὶ μακρόν.)

Ἀρχίβιος, ὁ, ἰατρὸς τῆς παρὰ Λοκκ.

Ἀρχίδαμος, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίζημος (Ἐ). Τίος τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ

τὸ 668 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδ. 8, 131. — 2) Τίος τοῦ Ζευσιδάμου καὶ ἐκγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἐβδομὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469-427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῦ ἐξεβράχῃ ὁ πρῶτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, κατ' ὃν ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπόρθητ' ἐν μέρει αὐτῆς. Θουκυδ. α', 79. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3, 13. — 3) Τίος τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361-338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρχιδᾶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαρπαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστορ. — 4) Τίος Εὐδάμῃδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δευτέρου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας, ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἐτώσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην, ἐπαπειλουμένην διὰ μιᾶς βιαίτου πολιορκίας. — Ὅθεν Ἀρχιδάμιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Ἀρχιδίκη, ἡ. Περιφνημὸς τις ἐταῖρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύας, Ἡρόδ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Δίλ.

Ἀρχέλοχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος Τρωῖς, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 476. — 2) Ἀρχαῖος Λυρικός ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάριου, τοῦ ὁποῦ τα ποιήματα μ' ἐκείνα τοῦ Ὀμήρου ἀνεγινώσκοντο εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνειλεύσεις καὶ ἀθεωρεῖτο ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιητικῆς τοῦ δευτέρου μετὰ τὸν Ὀμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦσαν πλήρη δεικτικῶν στωμαμάτων καὶ σατυρικῆς κακοηθείας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ δι' ὅλου ἀπὸ τὸ ν' ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα τῶν τελευταίων ἐκφωνήσας ἐνα τῶν ὕμνων του, τὸ ὁποῦν ἐκώλυε πρὸς ἐπαινον τοῦ Ἡρακλέους, εὖρε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ὅπου τινα Καλόνταν Ναξίων ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 12.

Ἀρχιμήδης, ους, ὁ. Περιφνημὸς μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλῃς καὶ ὑπεροχῆς αὐτοῦ εὐφυΐας ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπενόησε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ολόγητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠδυνήθη ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν κατόπτρων νὰ κατακάσῃ τὸν τῆτόν τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρειε τὴν πόλιν τῶν Συρακουσῶν· εἰς δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ

Μιρκέλον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλούτρ.

Ἀρχῆνος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρουρίον Φυλὴν, Πλάτ. Δημ. κατὰ Τιμ.

Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυρρίνουτος ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀρχιτέλης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης, Πανσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου, Ἀπολόρ. β', 7. 6.

Ἀρχύτας, ου, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικός ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἰς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὐρετὴς διαφωρῶν χρησίων μηχανῶν· ὅτε ὁ Πλάτων ἐκπεσὼν τῆς εὐνοίας του τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἐμελε νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζήτην, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τυράννον μεσιτείας του. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἐφορος τῆς Σιάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσάνθρου, Ξενφ.

Ἀρχωνίδης, ου, ὁ. Τυράννος ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἀσαί, αἱ. Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας, Στέφ. Βυζ.

Ἀσάιοι, οἱ. ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἀσάνδρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μ' ἐν τείχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, Δουκ. Μικρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀρρίαν.

Ἀσάρος, = Αἰταρος.

Ἀσβεστος, ὁ. Ὄνομα ἐνός κεραμῆως, Ὁμ. Ἐπ. ιδ'.

Ἀσβολος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Λαπίδων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρώου, εἴτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. Ἀσπ. 80. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἰς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίου, Ὁβιδ.

Ἀσβύσται, οἱ, καὶ Ἀσβύται παρὰ Πτολμ. Λαός τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῷ Κυριαιῇ, δυτικῶς τῶν Νεταμώνων, Ἡρόδτ. 4, 170. καὶ ἡ Ἀσβυτὶ γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυτῶν, Καλλμ.

Ἀσδρούβας, α, καὶ ου, ὁ. Asdrubal. Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἴτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰπάτου Κλαυδίου. — 2) Τίος τοῦ Γύτκνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἰσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἰπάτου Μαρκίου. — 3) Τίος τοῦ Ἀννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀσθά, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρχαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολάς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενφ. ὅθεν Ἀσθατης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Ἀσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀϊακῶν καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετός ἐγέννησε τὸν Προμηθεά· Ἐπιμηθεά, Ἀτλαντα καὶ Μενότιον, Ἡρόδ. Θεογ. 359. ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἐν τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδτ. 4, 45. — 2) Ἐπίστ. τῆς Ἀθη-

νᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Πανσ. γ', 25.

Ἀσία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γῆινου σφαίρας. τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μετὰ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Asia· πρῶτον δὲ παρ' Ἡρότ. ἀπαντᾷται ἡ ὀνομασία αὕτη, ὅστις διαιρεῖ ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς ἀνω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσιν τὸ Βασιλειον τῆς Ἀστυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσιν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡρότ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαίρειτο εἰς μεγάλην ἢ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικράν ἢ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρκτικῶς τὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικῶς τὰς χώρας, Τριανίαν, Μαργιανήν, Βακτριανήν, Σογδιανήν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀστυρίαν, Μηλίαν, Σουτιανήν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανήν, Δραγκιανήν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισάδων, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβρινῶς τὴν Συρίαν, Κόϊλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἢ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πιστιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς περὶ τῶν παραλίαν αὐτῆς Νήσους· ὅθεν Ἀσιανός, ἡ, ὄν, Θουκυδ. καὶ Ἀσιατικός, ἡ, ὄν, τῆς Ἀσίας ἡ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, ἡλικ. Ἀσιάτις, ἰδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κίτοιχ. τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηνονία, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καῦστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὁρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λήγεται ὅτι ὀνομάσθη ἕτερον οὕτως ὅλη ἡ Ἀσία, ἰβε Ἀσία καὶ Ἀσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. 5, 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐπὶ Λυδίας.

Ἀσιάζης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 140.

Ἀσιανός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἀσίας ἡ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Ἀσίαις, αα, καὶ εα, καὶ ω, Ἰωνκ. Ἀσίης. Τίος τοῦ Κόρου καὶ ἐχγορος τοῦ Μίνωος, Βασιλευστέης Λυδίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρότ. 4, 45, ὅθεν, Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ὁμ. αὐτοῦ. λειμών τις ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὸν Κίεστρον ποταμὸν, Στράβ.

Ἀσιέας, ἄδος, ἡ. Ἀσιατικὴ, Αἰσχύλ.

Ἀσιάτης, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀσιᾶτις, ἰδος, ἡ. Ἀσιατικὴ, Αἰσχύλ.

Ἀσιήτις, ἰδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀσιᾶτις.

Ἀσιναιὸς κόλπος. Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, τανὺν κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Ἀσίναρος καὶ Ἀσινάρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σι-

κελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυὶν φρέσσο, Θουκλ. ζ', 54. Πλούτ.

Ἀσ' Ἰν η, ἢ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔκαλεῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος δυτικῶς τῆς Ἑρμιόνης, Ὀμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίνη ἢ Λακωνικὴ λεγόμενη, Θουκλ. δ', 54. Ξενοφ. Ἑλλά. ζ', 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνιαίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκλ. δ', 13. ἔθεν Ἀσινάους, αἶα, αἶον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσινάιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Ἀσ'ιοις, ὁ (-ου). Τίς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφοῦ τῆς βασιλείσσης Ἑκάβης, φρύξ τὸ γένος, Ὀμ. Ἰλ. Π, 715. — 2) Τίς τοῦ Ἀρτάχου ἡγεμόνος τῆς Ἀρσίνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὀμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖός τις πεποιητῆς Σάμιος, Ἀπολδρ. γ', 8.

Ἀσ'ιοις, α, ον. Τοῦ Ἀσῖα, ἴδε Ἀσίαις.

Ἀσ'ίε, ἰδος, ἡ (-ου) = Ἀσίαις, Αἰσχύλ.

Ἀσ'κ' α λ α φ ο ς, ὁ. Τίς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἀκτορος, καὶ ἀδελφός τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν εἶτα ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφανεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Διηΐφβου, Ὀμρ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Τίς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὰς ῥοδίου ἐν τῷ Ἀδῇ, καὶ διὰ τοῦτο αὕτη ἠαγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔβριψε κατ' ἐπάνω του ἓνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκδιήκῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, Ἀπολδρ. α', 5, 3.

Ἀσ'καλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἱμεταίου καὶ στρατηγός τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἐκτίσεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Ἀσ'κ' α λ ω ν, ὠνος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιας, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ πατρίς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκασθημακοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς βασιλείσσης Σεμιράμιδος, ταυὶν χωρίον Ἀτκαλὸν λεγόμενον, Ἡρόδοτ. 1, 105. ἔθεν, Ἀσκαλωνεῖτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀσ'κ' α ν ἰ α, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στρέβ. χώρα τῆς παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ ἐκ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀτκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κεκλιμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας

Ἀσ'κανία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς τὴν Προποντίδα, ταυὶν Ἀσκού, Στρέβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαμβανον οἱ πέρξ κάτοικοι ἱκανὸν ἄλας, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Ἀσ'κ' α ν ἰ α, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Ἀσ'κ' α ν ι ο ς, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας,

Ὀμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Τίς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐκ Μυσίας, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Τίς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διεδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ, Διαν. Ἀλ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρον μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Ἀσ'κ' λ η π ι ε ἰ ὶ ο ς, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὀμρ. Ἰλ. Δ, 204. Πληθ. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὕτως ἔκαλετο ἰδίως μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὸ πᾶσα, ἣτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἐπαγγελλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιάδων ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Κῷ καὶ ἐν Κνίδῳ, μέγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιάδων ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἀρρίαν. — 2) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προῦσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἑλλήν ποιητὴς ἐκ Θράκης, Ἀπολδρ. — 4) Ἑτερος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀιδολεσίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικὸς, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράφας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Ἀσ'κ' λ η π ι ε ἰ ὶ ο ν, τό. Ναός τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσ'κ' λ η π ι ε ἰ ὶ ο ς, εἶα, εἶον. Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔθεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, εορτὴ πανηγυρικὴ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, εἰαίρ. δὲ ἐν Ἐπίδαυρῳ, Πλάτ.

Ἀσ'κ' λ η π ι ε ἰ ὶ ὄ φ ω ρ ο ς, ὁ. Περίφημος τῆς ὀρχαίης ἀγαλματοποιός καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτός ὁ Ἀπελλῆς — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουίδ. — 3) Μακεδόνας, στρατηγός Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀσ'κ' λ η π ι ε ἰ ὶ ο ς, ὁ. Aesculapius. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κερωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωθεν πολλοὺς ἀπὸ διαφόρων νόσους καὶ πάθη παρ' Ὀμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς ἐμπειρὸς τις ἱατρός, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τὸν ὁποῖον καὶ Πατήριον καὶ Ἥπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τοῦτου οἱ δύο υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδολῆριος ἡγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰσθμῆς καὶ ἐπιτίθειτο εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ ἱατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντας μετ' αὐτῶν τριακονταπλοῖα, Ὀμ. Ἰλ. αὐτοθ. — Ἐπιτάτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιός εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἐνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναός καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, περιστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνός πρᾶου καὶ τιταστειμένου ὄφeos. (τὸ ἴωτα εἰ-

- ληπτας ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἐστὶ μακρὸν κατὰ ποιητὴ. ἀδειαν.)
- Ἀσκληπιοῦ πέτρα, ἢ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἰσάμῳ, Εὐρ. Ἰππ.
- Ἀσκλον, τό, καὶ Ἀθουλόν, Asculum Picenum. Πολλὴ τῇ Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, Ἀσκλον τὸν Πικηρὸν παρὰ Στράβ. λεγόμενη, τανῶν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Arulan, τανῶν Ascoli di Satriano, Πλουτ. Πύρρ.
- Ἀσκός, ὁ. Γίγας, ὅστις μετὰ τοῦ Διούργου ἔδασε τὸν Βάχχον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν Θάλασσαν, ὥστερον δὲ ἐξετάρη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.
- Ἀσκρα, ἢ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικωνος, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡτ. — ὅθεν, Ἀσκραίος, αἶα, αἶον, τῆς Ἀσκρας.
- Ἀσχροῖ, ἢ. Γυνὴ τις μετὰ τῆς ὀφθαλμοῦ λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ὀυλίδα, ὅστις ἐκτίσεν ἔπειτα τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀτκραν, Πανσ. 5, 29.
- Ἀσκωνδας, ου, ὁ. Παγκρατιατῆς τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1186.
- Ἀσος, ἢ. Πόλις μικρὰ τῆς Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.
- Ἀσπάδα, τά, καὶ Ἀσπάν. Πόλις τῆς Περσίας, πῖσαν. ἢ νῦν Ἰσπαχάν καλούμενη. Πτολ.
- Ἀσπαθίνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ.
- Ἀσπασία, ἢ. Μία τῶν ὠραιότερων, εὐφροσύνων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιοῦς ἐκ Μιλήτου, περίφημος διὰ τὴν ευλωττίαν τῆς καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ γνώσιν τῆς, ὑπὸ τῶν ὁποίων θελχθεὶς ὁ Περικλῆς, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀποβαλὼν τὴν προτέραν τοῦ σύζυγον, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐζητήσεν τὴν φιλίαν τῆς, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σπουδαίας διατριβὰς τῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Ξενφ. Πλάτ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκ Φωκαίας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἡρώμενη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου ἀκροπολιν, πρότερον Μιλήτω καλούμενη, Ξενφ.
- Ἀναβ. ἐνθα ἢ Φωκαῖς λέγεται, Αἰλ.
- Ἀσπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.
- Ἀσπενδός, ἢ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων πόλεων τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρυσμέτοιτος ποταμοῦ, Θουκ. τανῶν Μινουγάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικοι.
- Ἀσπίς, ἴδος, ἢ. = Ἀρόννητος. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Cluprea καλούμενη, Στράβ. — 3) χωρίον καὶ λιμὴν ἐνὶ τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Σούρτων, Στράβ. — 4) Ἀτπὶς ὄρος, ὄρος ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν Ἀφρικῇ.
- Ἀσπληθῶν, ἴνος, ἢ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληθῶν, παρὰ Στράβ.
- Ἀσπορήνη, ἢ. Ἐπὶ τῆς Ῥέας, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περιγίου, Στράβ. γ'.
- Ἀσπουργιανοί, οἱ. Λαὸς τις κατοικῶν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, Στάβ.
- Ἀσστα, ἢ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡροδ. 7, 122.
- Ἀστακανοί καὶ Ἀστακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν τῷ νῦν βασιλεῖν Ἀσχ- Νίγαρ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 30.
- Ἀσσάραχος, ὁ. Τίς τοῦ Τρωῶς καὶ τῆς Καλιόρως, ἐκγονος τοῦ Ῥοιχθονίου, πατὴρ τοῦ Κήπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίστου, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 232, 239.
- Ἀσσησία, ἢ. Ἐθ. τῆς Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Ναυῶ τὸν ὁπαῖον εἶχεν ἐν Ἀσσητῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκάλετο ὑπὸ τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Ἀσσίας, Ἡροδ. 1, 19.
- Ἀσσησός, ἢ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Ναός τῆς Ἀσσησίας Ἀθηναί, Ἡροδ.
- Ἀσσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε
- Ἀσσος, ἢ, καὶ Ἀσσον, τό. Πτολ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἀσσιοί, οἱ κάτοικοι.
- Ἀστυρία, ἢ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ μεγαλύτερων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαῖον ἀπέτελλε ἐν ἰσχυρὸν βασίλειον, περιλαμβάνοντα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τὴν περίδοξον πόλιν Νινευή ἢ Νίνον ὥστερον δὲ ὑποπετοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὕτη Περσικὴ Σατραπεία τανῶν Καυρίτιον, Στράβ. Ἡροδ. — 2) Ἰθίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀστυρία μόνον ἡ μεταξὺ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηθίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἰδίον βασίλειον. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀρρίαν.
- Ἀσσύριος, ἰα, ἰον. Τῆς Ἀσσυρίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλὰ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Συρικῆς, Περσικῆς ἢ Μηθικῆς. ὅθεν, τὰ Ἀσσύρια γράμματα, ἀντὶ τὰ Περσικά, Θουκ. — 2) Οὗτος Ἀσσύριος, ὁ κάτοικος τῆς Ἀσσυρίας.
- Ἀστα, ἢ. Πόλις μετόχειος τῆς χώρας τῶν Λιγυῶν ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, τανῶν Asti. — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἰσπανίας, Στράβ.
- Ἀσταβηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξὺ Τρκανίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ἐπ' αὐτὴν οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.
- Ἀσταβόρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀιολικοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον, τανῶν Ἀτ-βάρ ἢ Μέραβ, Στράβ.
- Ἀσταί, οἱ. Astii. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειοδυτικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.
- Ἀστακηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.
- Ἀστακος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ αὐτὸν ἀνομάσθη ἢ ἐν

Βιδυνία πόλις Ἀστακίς, Στάφ. Βυζ. — 2) Θηβαίος, πατήρ τοῦ Ἰσμάρου, Λαδίου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀργείων εἰς τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, Αἰχὺλ. Ἑπτ. Θιβ. 409. Ἀπολδρ. — 3) Πέρσης τις παρὰ Θουκ. η', 108.

Ἀστακός καὶ Ἀστακός, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, τανὺν Δραγομέστον, Θουκ. β', 30. — 2) Πόλις τῆς Βιδυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηθίας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἑκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀστακηνὸς κόλπος. Στράβ. ὅθεν Ἀστακηνοί, οἱ κάτοικοι.

Ἀστάπους, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λιβυδοσίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μέρης καὶ συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀσταβόρα, τανὺν Ἀβαβὴ ἢ Ἀβιδά, Στράβ.

Ἀστάρτη, ἡ. Θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τὴν ὅποιαν ἐπλάττον θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρόνου, ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέροντα ὅλα τὰ παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, πρόσκεινται δὲ ἡ κυρία αὐτῆς Λατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱερapoλὶτι τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναὸς, Λουκ.

Ἀστάσπης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, πιδαν. ταὐτ. τῷ Ὑδάσπης, Αἰσχ. Περσ. 22.

Ἀστερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοῦνι καὶ τῆς Φοιβῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ θυγὴ τοῦ Τιτανοῦ Περσίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀποφενύουσα αὐτὸν ἐρρίψθη εἰς τὴν θαλάσσαν μεταμερψομένη εἰς ὄρνυγα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ νήσος Ἀστερία, ὑπερὸν δὲ Δήλος κληθεῖσα, Ἀπολδρ. α', 4, 1. — 2) μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μισητὴν αὐτῆς Χαιτόν, Ἀπολδρ. — 3) Οὕτως ὀνομάζεται καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀστερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπὸ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας κληθεῖσα, ἥτις ἐπεσεν ἐνταῦθα εἰς τὴν θαλάσσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρὰ νήσος ἐπὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους μεταξύ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μεθ' ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νήσος ὑπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ Ἀστερίας, Ὀδ. Δ, 846. πιδαν. ἡ νῦν Ἐρηνσος λεγομένη, Στράβ.

Ἀστερίων, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀστέριος, ὁ. Ὁ Μινωταῖρος, υἱὸς τῆς Πασίφης καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θητεὺς, Ἀπολδρ. γ', 1, 4. — 2) Τίς τοῦ Ἱππερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίνοιο ἐκ Παλλήνης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολν. Πρδ. Α, 176. — 3) Τίς τῶν Νηλεῶν καὶ τῆς Χλωρίδας, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, Ἀπολδρ. β', 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀσταρίς, ἰδὸς, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀσταρίων, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Τευτάμου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρηδεῶς, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις υπαυδρῆθη τὴν Εὐρώπην, τὴν ὅποιαν ἔφερον ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν αὐτὴ ἐκ τοῦ Διὸς, τὸν Μίνωα, Ῥαδομάνουν καὶ Σορπεδέον, Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Κρήτην, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως, Ἀπολδρ. ἐπὶ δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολδρ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Τίς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ροδ. Α, 76. παρ' Ἀπολδρ. Α', 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀσπερόδεια, ἡ. Νυμφητικὴ μήτηρ τοῦ Ἀφύρτου, Ἀπολ. Ροδ. Γ, 242.

Ἀσπεροπαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Πελάγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἐχόντος τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς Παϊονίας καὶ φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως, Ὀμ. Ἰλ. Μ, 102. X, 137.

Ἀσπερόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊμόνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφῇ τοῦ Κεφαλοῦ, Ἀπολδρ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Παλίου ἥτις καταμετρίσεν τὸν γένετον πατέρα αὐτῆς παρακινηθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπὸ τῆς Μηδείας, Ἀπολδρ. α', 9, 4.

Ἀσπερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεβρήνος καὶ θυγὴ τοῦ Δοῦσκίου, Ἀπολδρ. γ', 11, 5.

Ἀστήρ, ἔρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνου, ἐξέβαλε τὸν οὐδαμὸν αὐτοῦ, εἴτα δὲ συλλαμβάνει, ἐκρεμάσθη διὰ παραστῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀστούριοι, οἱ, Astures. Ἔσνος ὄργιον τὸ καλεῖται τῆς Ταρραωνικῆς Ἰσπανίας, ἐχόντων καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν μετὰ τοὺς Λουσιτανούς. Στράβ. — 2) Ἀστράβηκος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰρβου καὶ τοῦ Ἀλκίπεως, ἦρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν, τιμώμενος μετ' ἰδίων βωμῶν. Ἡροδ. 6, 89. Πανστ. πιδαν. πατήρ τοῦ Δημαράτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ἀστράβανος τὸν διοφορβόν, Ἡροδ. 6, 68.

Ἀστραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ δαὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀστραῖος, ὁ. Τίς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἰς τῶν Τιτανῶν, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἡῦς τὸν Ζεφύρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτανῶν, Ἡτ. θεογ. 376. Ἀπολ. — 2) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ, τανὺν Βίστριτζα, Αἰλ.

Ἀστρατεία, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔτιματο εἰς ἐν μέρος τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτῆς κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, Πανστ.

Ἀστροάριχος, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἑκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡροδ. ε', 6, 5.

Ἀστράγης, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Κναξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηθίδας καὶ πατήρ τῆς Μανδάνης ἡ-

τις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Ἡρόν τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διετέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς του Ἡναξέρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ οὐοίου υπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασιλεῖον ὑπὸ τὴν μεγάλην Περσικὴν μοναρχίαν, Ἡροδ. αἰτκ. Ἀστυάγεα, Ἡροδ. καὶ ἡ Ξενφ.

Ἀστύαλος, ὁ. Εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀστυάνασσα, ἡς, ἡ. Θεράπινα τῆς Ἑλένης ἣτις ἔκλεψε τὸν κερτὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἀστυάναξ, αἰτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπικαίδος, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 400. ἦν δὲ εἰς βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ ὅτε ἤλῳθη ἡ Τροία· λέγεται ὅτι διὰ παρικινήσεως τοῦ Καλλαντος, ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἡ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τρωάδος καὶ τὸν κατεστύντηρψεν, Τζετζ. εἰς Λυκφ. 1263.

Ἀστυβίης, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ.

Ἀστυγόνο, ὁ. Νέσος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Ἀστυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θερσαλία καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπόλεμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἡ κατ' Ἀπολδρ. β'. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Κητήππου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀιάστου, ἣτις ἐρατρεῖτα τοῦ Πηλέως καὶ καταφρονημένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν Ἰλάν τὸν γυναῖκα ὡς ἀπίστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύπης ἀρεμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀστυδάμας, αἰτος, ὁ. Τίος τοῦ Μορσίμου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητῆς Τραγικῆς, ὡς λέγεται συγγραψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀστυκράτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀστυλος, ὁ. Ἀθλητῆς Κροτωνιάτης, νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τὸν οὐοίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιάται ἕνα Ἀνδριάνα, Πλάτ.

Ἀστυμάχος, ὁ. Πλαταιεὺς τις, παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀστυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὕτη καὶ Χρυσῆς λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Α, 370. Εὐττ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰγν. — 3) θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς οὐοίας ὁ Ἰππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Ἰγν.

Ἀστυνόμος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Ἀχιλλεύς, Ἰγν.

Ἀστυνόος, ὁ. Τίος τοῦ Φαέδοντος, πατὴρ τοῦ Σανδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ', 14, 3. — 2) Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Προτιάονος, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 455.

Ἀστυόχεια, ἡ. Ἐπικ. = Ἀστυόχη.

Ἀστυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀτκαίφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς οὐοίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀρως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἣτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 659.

Ἀπολδρ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 42. **Ἀπυδάμειαν**, θυγατέρα τοῦ Ἀκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμόντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς οὐοίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρώα, Ἀπολδρ. γ', 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεομέδοντος καὶ τῆς Στρυμῶς καὶ ἀδελφῇ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποία ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολδρ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀστυόχος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπαρῶν νήσων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν, Διοδ. Σικ. δ'.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήνης, ἀδελφῇ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῷ, Ἀπολδρ. β', 7, 1. Ἀπολ. Ροδ. Β, 866.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας ἀνήλouta, πλησίον τῆς Ἀμοργῷ, Στράβ. καὶ Ἀστυπάλαια, Πτολ. — 2) Ἀκρὰ τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κεφισίας κείμενον ἀρτικῶς τῆς νήσου Κῷ, Στράβ. — ὅθεν, Ἀστυπαλαίως, ὅως, ὁ κατοικ.

Ἀστυπαλαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένον ἀρχαῖοθεν ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στράβ.

Ἀστυπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἀστυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλῃς Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀστυρηνός, ἡ, ὅν, ἐκ τῶν Ἀστυρῶν. — 2) Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στράβ. — 3) Ἀστυρα. Νῆσος μικρὰ μετὰ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστυρά ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, Πλουτ.

Ἀστυρηνή, ἡ, καὶ Ἀστυρή, Ξενφ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστυρῇ πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στράβ. γ'.

Ἀσυχισ, ιος, ὁ. Ἀρχαῖος τι Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1052 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 136.

Ἀσφαλαῖος, ὁ, καὶ Ἀσφαλιος, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο ἐν Πάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἀποτρόπαιος τῶν σεισμών, Πανσ.

Ἀσφαλτίτης, ου, δ'. Ἡ λεγομένη νεκρά θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἀσφαλτον, ἣτις ἐκδιέεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἣτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφανείντης, Διοδ. Σικ.

Ἀσφαλίτις, ἴος, ἡ, προσυπακμ. λίμνη = Ἀσφαλίτης.

Ἀσωνίδης, ω, δ. Ναυάρχος τις Αἰγινήτης, Ἡρόδ.

Ἀσωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήτῳ περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν. Στράβ.

Ἀσωπίδης, δ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιῦ, Ἀπολόδ.

Ἀσώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κίτριοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ.

Ἀσώπιος, δ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος, Θουκ. γ', 7.

Ἀσωπῆς, ἴος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, Διοδ. Σικ. ἐτι δὲ = Αἶγινα, Πινδ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Ἀσώπιχος, δ. (α). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομένου πόντος τῆς Βοιωτίας, Πινδ. Ὀλ. 14.

Ἀσώπιδωρος, δ. Τίς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡρόδ. — 2) Τίς τοῦ Ἡρόδοτου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀσωπόλος, δ. Πλαταεὺς τις παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀσωπός, δ. (α). Τίς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς· κατὰ Πανστ. β', 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιούντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμὸς· μετὰ τῆς Μετόπης θυγατρὸς τοῦ Λάδοντος ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὸν Αἶγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 260. Ἀπολόδ. γ', 12, 6.

Ἀσωπός, δ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κισαϊράνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλατταν, Ὀμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡρόδ. γ, 50. τανὺν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήτῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυωνίας, Στράβ. — 3) Ῥεῖος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οὔτης, Ἡρόδ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπὸν δέ, ἰον, τοῦ Ἀσωπὸν καὶ, Ἀσώπιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πινδ.

Ἀσωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, τανὺν Ῥάμπανον, Στράβ.

Ἀταβύριον, τό, καὶ Ἀταβυρίς, ἰος, δ, Στράβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Νεὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διὸς, Πινδ. Ἀπολόδ. γ', 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀταβύριος, δ'. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐκτίσεν ὁ Ἀλθηνεὺς υἱὸς τοῦ Κα-

τρίως βασιλείας τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε', 59. Ἀπολόδ.

Ἀταλάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάτου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπότιμων κυνηγῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐκτεθειμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθέριον ὄρος, ἤλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐτόξευσε πρῶτη, ἐφάρξε δὲ ἔπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταῖον δὲ ὑπανδρεύσασα μὲ τὸν Μειλανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολόδ. α', 8, 2. γ', 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινεῶς ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητά της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο αὐτὴν μνηστευσάμενοι καὶ νικώμενοι, ἐθανατόνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἰππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρώος, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερέβη δια βοήθειας τῶν χρυσοῶν μῆλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτὴν. Θεοκρ. εἰδ. γ', 41. Ὅβιδ. Συγγέονται δὲ πολλάκις τὰ οἰόματα τῶν δῶν τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ὡς παρ' Ἀπολόδ. α', 9, 2.

Ἀταλάντη, ἡ. Μικρὰ νήσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀποντιῶν, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανὺν Ταλάντι, Θουκ. β', 32. Στράβ. — 2) Μικρὰ νήσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιεύς, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Ἀταξ, ἄνκς, δ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Νορβωνικῇ χώρᾳ, τανὺν Aude. Στράβ.

Ἀταράντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτει τῆς Βιλάας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἄλας, Ἡρόδ. 4, 181-185.

Ἀτάρβης, ου, δ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, δ. Ἀθηναῖος τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἄν ἱερὸν πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰλ. ποικ. ἰστ. ε', 17.

Ἀτάρβηχις, ἰος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Σαΐος καὶ ἔχουσα ὄνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πῖσαν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένη· τανὺν Σχιβιν-Ἐλκύνμ. Ἡρόδ. 2, 41.

Ἀτάρβητις, ἡ, καὶ Ἀτέργατις. Θεὰ τῶν Σύνρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετιὰ καλουμένη, ἣτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλεῖος Δαμασκού, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς Θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, δι' ὃ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Ἀθην. Στράβ.

Ἀταρνεύς, ἑως, δ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-

σία ἀπέναντι τῆς Δέσβου, οὐσα τὸ πάλαι καζέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνεΐτης, Ἰωνκ. Ἀταρνεΐτης, ου, ὁ κατοικ. Ἡροδ. Σηλκ. Ἀταρνεΐτης, ἰδοί, ἡ, ἐξ Ἀταρνεΐως, ἡ Ἀταρνεΐτις χώρα, Ἡροδ.

Ἀτάρνα, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ. Βασιλευστικῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Δουκ.

Ἀτάρνα, ἡ, Atulla. Πόλις τῶν Ὀσκιῶν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύνης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Ἀτερνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας καίμειν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανὺν Pescara, Στράβ.

Ἀτερνος, ὁ, Aternus. Ποταμός τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανὺν Pescάρας, Στράβ.

Ἀτῆ, ἡ (α). Θυγάτηρ τῆς Ἐρίδος, Ἡγ. Θεογ. 230. καζ' Ὀμ. δὲ Ἰλ. Τ, 91, θυγάτηρ τοῦ Διός. Θεά τῆς βλάβης καὶ φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων. πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀφρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων παρὰ τοῖς θνητοῖς, δι' ἧς καὶ παριπλοῖτο ἀεὶ πλανομένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τούς πόδας τῆς οὐδόως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐκρήμυνεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ἄμωσεν ὅτι δὲν δελεῖ ἀφῆσαι αὐτὴν πλέον ἢ ἀναβῆ εἰς τὸν Ὀλυμπον, Ἀπολόρ. γ', 12, 3.

Ἀτῆς Λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὅποιον λέγεται ἵτι ἐπέσεν ἡ Ἀτῆ, ὅτε ἐκρήμυνθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολόρ. γ', 12, 3.

Ἀτῆς, ἰδοί, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττικὴ, Παντ. α, 2. Ἀπολόρ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττικῇ, Εὐρπ. καὶ ἐπιθκ. ἡ Ἀτῆς, διάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ. Ὄνομα Ῥωμαϊκῶν διαφόρων ἐπιστήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτίντᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἠπειροῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτίντανία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπειρῷ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, ἰδοί, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀτλαντος γεννηθείς, Ἡσ.

Ἀτλαντεΐη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαθρύδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολόρ. β', 1, 5.

Ἀτλαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὅρους Ἀτλαντος, τὸ ὅποιον καζ' Ἡροδ. ἀπέφυγεν ἀπὸ τὸ νῦν τρώγῃ πᾶν ὅποιονδήποτε ἔμφυχον, Εἰβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Ἀτλαντος ἡ εἰς τὸν Ἀτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδ. Ι, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἀτλάντιος, ὁ. Πόλις τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἐκαλεῖτο, Τγίν.

Ἀτλαντίς, ἰδοί, ἡ. Τοῦ Ἀτλαντος, ὅθεν Ἀτλαντίδες, αἱ ἐπτά Θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθέρ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλατίς, ἡ, προσυπκμ. νήσος. Μεγάλη τις νήσος ἡ ἐξῆρα κείμενη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὄρους Ἀτλαντος, ἡτις λογίζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρὰ τινος ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὕτη ἐκατωκίετο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνίκησαν ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τινὲς τῶν ιεωτρ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λείψανα τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζάρας καὶ Κανάρειους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαιῶνος αἰῶνος παρίττανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντίς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν.

Ἀτλας, ἰδοί, ὁ. Ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὄρεων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύας καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμβυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζετο ὁ Οὐρανός, διό καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἡτοῖ στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύο μέρη, εἰς μέγαν καὶ εἰς μικρὸν Ἀτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πικνῶν νεφῶν. Ἡροδ.

Ἀτλας, ἰδοί, ὁ. Τίς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νά κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὀμ. δὲ Ὀδ. Α, 52. περιττάνεται ἔχων τὰς μακρὰς κίονας, αἱ ὁποῖαι περιέχουσι ἡ στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησαν ἐπτά θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλούντο. Ἀπολόρ. γ', 10, 1. μὴ τούτων ἀναφέρει ὁ Ὀμηρ. τὴν Καλυψώ. Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Διον. Περγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἰμόν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, τανὺν Δρίστρα,

Ἀτλίτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δααίδαος Εὐρυπύμης, Τγίν.

Ἀτσοσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Τριτάτου, Ἡροδ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ Στράβ.

Ἀτουρικός, οἱ. Aduatici. Λαὸς τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κίσ.

Ἀτουρις, ἰοί, ὁ. Aturus. Ποταμός τῆς Ἀκουτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥεὼν παραθαλασσίως, τανὺν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἀτραί, αἱ, καὶ Ἀτρα, τά, Δι. Κίσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κείμενη μεταξὺ Νισίβως καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τανὺν Χατέρ. Ἡρωδ. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικοι. Ἡρδν.

Ἀτραμπτεῖον, τό, ἰδοί Ἀδραμεινόν,

Ἀτραξ, ἰδοί, ὁ. Ποταμός τῆς Θεσσαλίας, ῥεὼν

διὰ τῆς Πελαγονιώτιδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ. — 2) Πόλις Θεσσαλική ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτράκιος, ἰά, ἰον, τοῦ Ἀτρακοῦ.

Ἀτρεβάτιος, καὶ Ἀτρεβάτιος, οἱ, Atreabates. Λαόντις ἱσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Αγίοις χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρεΐδης, ου, ὁ. Δωρκ. Ἀτρεΐδης. Τίος τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὁμ. Πηλ. οἱ Ἀτρεΐδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὁμ.

Ἀτρεΐων, οἰος, ὁ, = Ἀτρεΐδης.

Ἀτρεστίδας, α, ὁ. Ἀρκας τις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεΐς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἠλίδος καὶ τῆς Ἰκποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἑκγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τῶν Χρύσιππων, ἐβιάσθη ἀφύγη ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ ἐλθὼν δὲ εἰ. Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτοῦ βασιλευμένου Εὐρύπιδους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου κατεστάθη καὶ κύριος τοῦ βασιλείου τῶν Μυκηνῶν παροργισθεὶς δὲ ἐναντικνύσας ἀδελφῷ αὐτοῦ Θυέστῳ ὡς ἀτιμάσαντος τὴν ἰδίαν τοῦ γυναῖκα, ἐδῶκεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐσφραξεν τοὺς δύο υἱούς αὐτοῦ Τάνταλον καὶ Πλεισθένην καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς εἰς φαγνιὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἧ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένην πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενέλαου, τοὺς ὁποῖους ἀνέθρεψεν ὁ Ἀτρεΐς καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ βασιλεῖον τῶν Μυκηνῶν. Ὁμ. Ἀπολλ. β', 4, 6.

Ἀτρία, ἡ, = Ἀδρία,

Ἀτρώμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοζωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμιος καλούμενος, δούλος γραμματέας τινὸς Ἑλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἀτρομος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχιλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μιᾶς τῶν Θεσπιδῶν, Ἀπολλ.δ.

Ἀτροπατηνὴ, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἄρκτηον μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἅκρον ὄρειόν καὶ ἀφορον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀβερβιδιαν, Στράβ. ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀρρίαν.

Ἀτροπάτιος, ἰα, ἰον, καὶ Ἀτροπάτιος, ὁ, ἡ, ου. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐπ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἀτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἧτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡτ. Θεογ. 259.

Ἀτρον, οἰος, ὁ. Τίος τοῦ Κύκλωπος Ἀργούς καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀτταγίνος, ὁ. Τίος τοῦ Φρύνους, Θηβαῖος Ἡροδ.

Ἀττάλεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἑμου

ποταμοῦ, τανῦν Ἰτάλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττόλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀιταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλαῖς, ἑως, ὁ κάτοικος. Ἀτταλίς, ἰδος, ἡ. Φυλὴ τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Πανστ.

Ἀττάλος, ὁ. Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ἐποίου τὴν ἀνέμιναν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν τοῦ σύζυγον Ὀλυμπιάδα. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐρνεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκατατοῦ διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου ἐνωθεῖς μετ' ἐν Εὐμένους καὶ πολεμουμένοι ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνίκηθη κατὰ κράτος γινόμενος αἰχμάλωτος, Ἀρρίαν. — 3) Βασίλευς τῆς Περγᾶμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐσύστησε τὸ βασιλεῖον τῆς Περγᾶμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διώκας τοὺς Γελλᾶς ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Τίος τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους, ὁ πολέμιας ὑπὸ τοῦ Προυστίας βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου τοῦ κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀπ' οὗου διὰ βοήθειας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτῇ τὸ βασιλεῖον του. — 5) Τίος τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πενταετη βασιλείαν γινόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφῆκας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου τοῦ τούς Ῥωμαίους, ὅθεν Ἀτταλικός, ἡ, ὅν, τοῦ Ἀττάλου, Στράβ.

Ἀττικής, ἑω, Αἰτα. Ἀττεα, Δημ. Λουκ. Πανστ. = Ἀττικ.

Ἀττική, ἡ. Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίας Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμῆς μετ' ἡν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μετ' ἡν Βοιωτίαν. πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιρρεομένην ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαίως Μοφωπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀττίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κραναοῦ. παρὰ Στράβ. δὲ = Ἀττικὴ, ἐκ τοῦ ἀττή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς εἰστέτατο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἐλογίζοντο ὁ ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀτταῖους καὶ Ἰόνες, Ὁμ. Ἡροδ. Στράβ. πρώτων δὲ ἐπὶ Κέκροπος ἤρχισαν, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις. ὁ δὲ Θησεύς διήρπτεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωργούς καὶ Δημομυρούς· συνίσταντο δὲ ἀπαιτες οἱ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολλῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποῶν οἱ ἰδίως πολῖται ἀπέτιλλον δέκα φυλάς, ἐκάστη δὲ φυλὴ ἦν διηρημένη εἰς διαφόρους δήμους, σχηματίζοντας μικρὰς κατὰ κόμας καὶ χωρία κοινότητας. — Τα-

νὺν ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ὁποτελεῖ ἓνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσάν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττικῶν, ὄνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικόν ὄνομα παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 213.

Ἀττικὸς, ἡ, ὄν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κατοικοὶ τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχyl. Εὐμέν.

Ἀττικός, Πομπόνιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγαλήν του σοφίαν, Δουκ.

Ἀττικωνικός, ἡ, ὄν· κατ' ἀστεϊσμ. τύπος τοῦ Ἀττικῶς, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀσπφ. Εἰρ. 216.

Ἀττις, ἑως καὶ ἰδος, Αἰ·κ. Ἀττιν. καὶ Ἀτις, Ἀττις, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ωραιότητά του ἡ Σαβ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱέρεα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ τῆς· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσαν εἰς μαϊνίαν, ἐννοουχτιδεῖς ἰδιοχειρώς, Ἀνακρ. ιγ'. Δουκ.

Ἀτμύνιος, ὁ, ἡ ὄρστρ. Ἀτμυνος. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιόπείας, τὸν ὅποιον διὰ τὴν ωραιότητά του μετεχειρίζετο ὡς ἐρωμένον του ὁ Σαρπηδῶν ἀδελφὸς τοῦ Μίνως, Ἀπολδρ. γ', 1. 2. — 2) Τίς τοῦ Ἡμαθίανος καὶ τῆς Πηδάστος, ἐχόντος τοῦ Τιδανοῦ, Ἀπολδρ. — 3) Τίς τοῦ Ἀμισωθάρου Λύκιος, ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μάριος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 317.

Ἀττις, υἱὸς, ὁ. Τίς τοῦ Μόνειο, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυρρήνου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Τίς τοῦ Κροίσου, τὸν ὅποιον ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας ἐν τῇ Σήρᾳ ὁ Ἀδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἀττις, Πανσ.

Ἀυαῖνος, ὁ. Κωμικ. ἐπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαῖνος, ὅπερ δηλοῖ ξηραῖνος, ὁ Αὐαῖνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. αναμένειν παρὰ τὸν Αὐαῖνου λίθον, καταξηραίνομαι ἐν τῷ Ἀδῇ, Ἀριστφ. Βατρ. 394.

Ἀνάρικον, τό, Anaricum. Πόλις τῆς Ἀκουτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τανῶν Bourges, Πτολ.

Ἀυας, = Λίας.

Ἀυγαρος καὶ Ἀβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσρονηῶν, Ἡρωδ.

Ἀυγεία, = Αὐγή.

Ἀυγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγαιατῆς, ὁ κάτοικος.

Ἀυγείας, ὁ, Δωρκ. Αὐγέας, ου. Τίς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος, εἰς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἐπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κοχλίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκατίρετον ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἣτις εἶχε σωρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ

μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν ἐκδουλεύσιν ταύτην, πολέμησεν ὑπ' αὐτοῦ ἐφονεύθη· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὁμ. Ἰλ. Πανσ. Ἀπολδρ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὐρῆται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, εἰς, Ἀπολ. Ροδ. Α, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὐγή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλφου καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἰέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἣτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τηλεφόν· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ φερεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπαίδρευθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως Τεύθραντος· Ἀπολδ. γ', 9, 1.

Αὐγὴ Ἰάδης, αὐ, ὁ. Τίς τοῦ Αὐγείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὐγίλα, τὰ. Τόποι τις καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύᾳ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἔνθα ἐγένετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ Φοίνικος βαλάνων, τὰς ὁποίας παράγει ἐν ἀφρονίᾳ ἡ χώρα αὕτη· τανῶν Αὐγίλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγούστα, ἡ. Ὄνομα Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Αὐγούστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Ἀυτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπιστημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγούστα ἡ Ἡμερία λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, τανῶν Merida, Στράβ. — 2) Αὐγούστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, τανῶν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιερμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγούστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς ἀνω Ἰταλίας, πρῶτερον Ταυραστία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὐγούστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἐφερὲν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν Ῥωμαϊκὴν, τανῶν Τουρίνον. πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὐγουστοί, Ὀκταβίος. Τίς Γαῖος τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρὶ πρῶτος Ἀυτοκράτωρ καὶ Μονάρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατέλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας· πολέμησας καὶ ἀρχὴς τὸν Ἀντώνιον καὶ τιμωρήσας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βασιμῶν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἡθικῶν προτερημάτων, νὰ κατασταθῇ ἀπόλυτος κύριος τῆς μεγάλῃς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, καθ' οὓς ἀπέτειε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμφυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστῆμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήσας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐσητανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἰσπα-

νικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταρβρακωνικῇ Ἰτανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηνάων, Πτολ.

Αὐλαία τείχος, το. Πόλις τῇ Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀρριαν.

Αὐλίρκειοι, οἱ, Aulercei. Λαίς τις τῆς παιλαίης Κελτικῆς Γαλλίας, διηρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλίρκειοι Ἐβουραϊκοὶ λεγόμενοι, Πτολ. β'. 8.

Αὐλῖς, ἰδος, ἡ, Αἰτκ. Αὐλίβα καὶ Αἶλιν, Εὐρπ. Ἰρ. Αὐλ. 1488. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξύ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύο λιμένας ἕνα μέγαλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγεῖαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. τανὺν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέρους τι τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀπ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαϊάνδρος ποταμός, Πλιν.

Αὐλος, ὁ. Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ὠνος, ὁ. Χώρατις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἠλίδος, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀκκληπιοῦ, Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ὁμ. δ'. 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπειροῦ, τανὺν Αὐλίνας. — 4) οὕτως ἔκαλετο μία κοίτη πεδιάς πλησίον τῆς Δαμασκῶ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλῶν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στραβ. — 5) Ἐν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξύ τῶν Χελιδοναίων νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλωνίος, ἰα, ἰον, τοῦ Αὐλῶνος ἡ ἐκ τοῦ Αὐλῶνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κατοικ. Ξενφ.

Αὐλωνία, ἴδε Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ. Ἐπίτ. τοῦ Ἀκκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Πaus.

Αὐξήσις, ἡ. Θεάτις τὴν ὅποιαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδάυριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφρορίας, ἧτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν τω, ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν ἀγαλμῇ ἐκ ξύλου εἰσίας. Ἡροδ. 5, 82.

Αὐξούμη, ἡ, Auxume Regia. Πόλις ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, τανὺν Ἀξούμη. Πτολ.

Αὐξουμον, τό (Αὐξίμων, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, τανὺν Osimo, Στραβ.

Αὐξώ, οὗς, ἡ. Οὕτως ἔκαλετο μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων, Πaus. 3, 35.

Αὐράνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Αὔρα, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τῷ ὄρει Αἴμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, τανὺν Τορτοκάι, Ἡροδ. 4, 49.

Αὕρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δελαντος καὶ τῆς Περιβοίας, συντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχυποῦς, γεννητάτα μετὰ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας, Nov. Διον.

Αὐρουγκοί, οἱ, Aurunci. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς

Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Τρέτζ.

Αὔσαρ, αρος, ὁ, Ausar. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Serechio, Στράβ.

Αὐσέες, οἱ, καὶ Αὐτεῖς, Στέφ. Βυθ. Λαοίτις ἐν Λιβύᾳ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδ. 4, 180.

Αὐσονες, οἱ, καὶ Αὔσων Ἰνικ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λεῖριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σικελικοῦ ποσθμοῦ, οἱ τινες πίθην. ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μετὰ τοῦ Ἀβοριγίνας, Ἀριπτοτ. Στραβ.

Αὐσονία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατώκου ἀρχαιοῦσιν οἱ Αὐσόντες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολδρ. α', 9, 24. Διον. Ἀλικ.

Αὐσονιεύς, ἦος, ὁ, ποιητ. = Αὔσων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐτονίας οὐσα, καὶ ἡ Ῥωμία ἡ Ῥωμαϊκὴ, Διον.

Αὐσόνιος, ἰα, ἰον, καὶ Αὐσονικός, ἡ, ὄν. Τῆς Αὐτονίας ἡ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐτόνιον πέλαγος, ἐν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἐτι δέ, οἱ Αὐσόνιοι ταῦτ. τῷ Αὔσωνες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ττatz. ἡ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσωνες, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐτονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαοίτις ἐν Λιβύᾳ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασσαμόνων, Ἡροδ. καὶ Αὐχίται, Διοδ. Σικ.

Αὐταριαῖται, οἱ. Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πίθην. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀρριαν.

Αὐτασίων, ννος, ὁ. Τίος τοῦ Τिताμενοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Θερπιάμβρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνεΐκου, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλεΐδας, Πaus. 3, 5. Οὗτος ἐγέννησεν τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδ. 4, 147. Ἀπολδρ. β', 8, 2.

Αὐτοθαῖς, ἰδος, ἡ, ἴδε Οἰαίς, Λουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκροτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὁμ. Ἱμ. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὐρητὰ ἀκροτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, διὸ κατὰ Ilgen ὄρετρ. Ἀκροκάνης ἀναγινώσκω.

Αὐτοκλή, ἰδος, ὁ. Τίος τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Στομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Αὐτολάλα, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀτληπιδὸν καὶ ἀνέθρεφεν αὐτόν, Πaus. ἡ', 4, 25.

Αὐτολέων, ονος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληρωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τὰν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπὸ τινος ψίσματος, Κρον. διηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμῆ καὶ τῆς Χιόνης ἡ Φιλώνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδασθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους δι' ἐπιτορίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πονηρὰς πράξεις του· ἐκ τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ Ἀντικλειᾶς ἐγενήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγέννησεν ἐν τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνην, Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Τίος τοῦ Ἐριχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἶθ. Κολ. 391. — 3) Τίος τοῦ Δειμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β 956.

Αὐτόμαλα, τὰ καὶ Αὐτομάλαχα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα συγατῶν τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούστιν, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδοντα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποῖου αὕτη ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰόλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδων, ὄντος, ὁ. Τίος τοῦ Διῶρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τὸν Ἀρετὸν ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 209. Ρ, 456, — 2) Τύρανός τις τῆς πόλεως Ἑρετρίας, τὸν ὁπίου Φιλίππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐσύστησεν αὐτόν, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνάτου, Ἀριστφ. Σφ. 1265.

Αὐτόμολοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυλάδων, Ἡροδ. 2, 30.

Αὐτόνοή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρισταίου, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις, Ἡσ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 4, 2. ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκταίονος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξούς, Ἀπολδρ. — 4) συγὰτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν Ξεραπαινῶν τῆς Πηλεόπης, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Α, 301. — 2) Εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἡρώς τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ. Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395.

Αὐτοφράδης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀρρίαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ. Σπαρτιάτης, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ. Ἐνικ. Αὐτόχθων. Οὕτως ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἰων, 589. Πλάτ.

Αὐφιδίνα, ἡ, Aufidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πτολ. τανὺν Aufidena.

Αὐφίδιος καὶ, Αὔφεδος, ὁ, Aufidius. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανὺν Ὀφραντο, Στράβ. Πολυβ.

Αὐφεις, ἰδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανὺν Uffente, Στράβ.

Αὐχάται, οἱ. Ἔθνος Σκυδικῆς τῆς Ευρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τπανίου ποταμοῦ (Βέγα) Ἡροδ. 4, 6.

Αφαιστος, ὁ, Δαρκ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Αφαίτις, ἰδος, ἡ· ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τινος τύπου Ἀφάκα λεγομένου, μεταξὺ Ἡλιουπολεως καὶ Βυβλῶν, ἔνθα τὴν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωστ. Ἱστορ.

Αφαρεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἡ κατ' ἄλλους τῆς Λαοκόστης, πατὴρ τοῦ Λυγκείου καὶ τοῦ Ἰδα, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα ἐκτίσσε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπέδεχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἰς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 478. — 3) Ἀφερήσιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρ.

Αφαρητιάδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἰδας καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νερμ. 10, 112.

Αφείδας, ἄντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδρ. β', 9, 1. — 2) Τίος τοῦ Πολυαίμονος ἐξ Ἀλυβαντοῦ πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροσπονήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπίστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εἰα, εἰον, τοῦ Ἀφειδάντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Αψείτης νομός, ὁ. Νομὸς τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλατρίων μεταξὺ Βουβάστιας καὶ Τάνιος, Ἡροδ. 2, 166. πιδαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθενόττην λεγόμενον.

Αφέται, καὶ Ἀφεται, αἱ. Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας μὲ ἓνα λιμὲν, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῖται διὰ τὴν Κοχλίδα, Ἡροδ. Ἀπολδρ. Στράβ.

Αφιδνα, ἡ, καὶ Ἀφίδναι, αἱ. Χωρίον καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Δεοντιδα φυλὴν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεύς ἐκρύψε τὴν Ἑλένην, ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἀφίδνα, ἑνικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παντ. Ἀφίδναι, πληθ. παρ' Ἡροδ. καὶ Πλευτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικ. τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδ.

Αφνειός, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀρεος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παντ. η', 44.

Αφράνιος, ὁ, Afranius. ὄνομ κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, Λουκ.

Αφρικῆ, ἡ, Africa. Ἡ ὀνομασία αὕτη, τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὅθεν ἦν οὐδόλως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἑλλήτι Συγγραφεῦσι· πρῶτον οἱ

Ῥωμαῖοι μεταχειρίσθησαν αὐτήν, ἥτις πῖθαν. ὕ-
πνρς παλαιοῦσιν συνήθης καὶ εἰς διαφόρους
λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνι-
κας· ἀντὶ ταύτης τῆς ὀνομασίας ἐκάλουν οἱ
Ἕλληνας Λιβύαν ὅλην αὐτήν τὴν Ἀφρικὴν, ἣ
καὶ τινα μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδιτία, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας πλησίον
τῆς πόλεως Βοίας, Θουκ. δ. 56 ἡ Ἀφροδιτία,
Στράβ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀφροδιτία, Παυσαν.

Ἀφροδίσια, τῆ. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη εἰς
τάς πλείους Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς
Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήτῳ
Κύπρῳ ἐφαρτάζετο ἡ θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς με-
γαλοπρεπείας καὶ τιμῶν μυθικῶν τελετῶν. Ἡ τύχ

Ἀφροδισιάς, ἄδος, ἡ. Νήτος κειμένη ἀπέ-
ναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν
τῇ Λιβύᾳ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλω-
νίας, Ἡρόδ. 4, 169. ἡ αὕτη καὶ Λαία, ἡ,
παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὴ
ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλῃς Φρυγίας ὀλίγον ἀπέ-
χουσα τῆς Λαοδικίας, Στράβ. — 3) Μητρό-
πολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς
μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πό-
λις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ηλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-
σίᾳ, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδιτιεύς, ὁ κάτοικος.

Ἀφροδίσιον, τό. Νάος τῆς θεᾶς Ἀφροδί-
της, Ξενφ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ
τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3)
Ἀκρωτήριον τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν συνορίων τῆς
Γαλλίας, ὅπερ ἄλλως καὶ Πυρηνίης ἄκρον ἐλέ-
γετο ἔχον ἕνα νάον τῆς Πυρηνιαίας Ἀφροδί-
της. Στράβ. τανὺν Cap d' Creux.

Ἀφροδίσιος, ἴα, ἰον. Τῆς Ἀφροδίτης ἡ
εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀφροδίτη, ἡ (1). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν
ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαῖοις Venus καλουμένη,
γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, Ἡτ.
Θεογ. 190. ἡ καὶ Ὀμ. συγγραφεύτῳ Διὸς καὶ
τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησίν τῆς
ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν νήτον Κυθήραν, εἰτα
εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμενεν ἱκανὸν χρόνον.
Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐ-
τὴν κατ' ἀρχάς διὰ τὴν ὠραιότητά της καὶ ἐ-
πεθύμουν τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκα, ἐκ τῶν
ὁποίων ὅλων ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐ-
τῆς, μ' ἔλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησεν καὶ τὸν Ἄρην.
πρὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς
τὸν νέον Ἄδωνιν, τοῦ ὁποῦ τὸν πρῶτον θά-
νατον ἐξήρνηεν πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἐρίθα με-
τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβεν
αὕτη τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρα τοῦ νέου
Πάριδος, ὅστις ἐκρίνεν αὐτὰς, διὸ καὶ μετὰ
ταῦτα ἐφάνη ὑπεραπικτιστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχ-
θρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐραστειῖσα δὲ καὶ εἰς τὸν
Ἀχιλλεὺς ἠγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐ-
τοῦ τὸν Αἰνείαν· παριστάνετο δὲ πάντοτε ὑπὸ
τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὠραιότητος καὶ
πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς
ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεῦστο ἐ-
ξαίρετως μετὰ πολλὴν μεγαλοπρεπείαν εἰς τὴν
πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύ-
πρου, εἰς τὴν νήτον Κυθήραν καὶ εἰς τὴν Κνί-

δον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς
δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεῦστο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀ-
στάρτη, Ἀπολόρ. α, 3.

Ἀφροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ.
Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λεοντοπολι-
τικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) ἑτέρα πόλις τῆς
κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήτου Προσωπίτιδος
μεταξὺ Ναυκράτους καὶ Ταῖος, πῖθαν. ἡ παρ'
Ἡρόδ. Ἀταρβηχίς, — 3) Πόλις τῆς Μεσσίας
Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς
τοῦ Νεῖλου, ἔνθα ἐλατρεῦστο ἑξαίρετ. μὴ λευ-
κὴ βοῦς. Στράβ. ιε'. — 4) Πόλις τῆς Θηβεί-
δος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νο-
μοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἀντασιόπολεως,
Στράβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπόλιτης, οὐ, ὁ κάτοικος.

Ἀφυτις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῇ
Θακικῷ κόλπῳ. Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Ἀφυταῖος,
ὁ κάτοικος.

Ἀχαία, Ἰων. Ἀχαιΐη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμη-
τρος, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ἄχως, ὅσπερ λύπη,
τὴν ὁποῖαν εἶχεν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς συγα-
τρός της Περσεφόνης, Ἡρόδ. 5, 61.

Ἀχία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἑκτε-
νομένη περὶ τὰ ἀρκτικά παραλία αὐτῆς καὶ
συνορευοῦσα μεσημβρινῶς μετὰ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρ-
καδία καὶ Ἠλῖδα, ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Σικυω-
νίαν, ἀρκτικῶς μετὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ
δυτικῶς μετὰ τὴν Ἰονικὴν θαλάσσαν, πρότερον
δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σούρι-
τος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας,
καὶ διὰ τοῦ Λαρίτου ἀπὸ τῆς Ἠλίδος· ἡ δὲ γῆ
αὐτῆς ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὅρεσιν καὶ
ὀλίγων ευφροος, καὶ ἐκατωκίετο ἀρχαίοθεν ὑπὸ
τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ τῆς Θεσ-
σαλίας. Στράβ. τανὺν ἡ Ἀχαία μετὰ τῆς Ἠλι-
δος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασι-
λείου τῆς Ἑλλάδος, μετὰ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τῆς
Πάτρας. — 2) Ἀχαία ἐκλήθη ἔπειτα καὶ ὅλη
ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκὴ,
ἐκτός τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Ἀχαία
ἡ Φθιώτις καὶ Φθιώτις ἡ Ἀχαιΐη, Στράβ. μι-
κρά τις χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας
μετὰ πρωτεύουσαν τὴν Ἄλφον, Στράβ. — 4) καὶ
τόπος τις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. α, 115. ἔνθα
κατ' ἄλλους Χαλκίς ἀναγινωσκει. — 5) Πόλις
τῆς Ῥόδου, πῖθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυτοῦ,
Διοδ. Σικ.

Ἀχαιαίς, Ἐπικ. Ἀχαιΐς, ἄδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς
Ἀχαιας οὔσα, καὶ Οὐστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἀ-
χαιας.

Ἀχαιικός, ἡ, ὄν, ἔπικ. Ἀχαιϊκός. Τῆς Ἀχαιας,
ἡ εἰς τὴν Ἀχαιαν ἀνήκων, τὰ Ἀχαιϊκὰ ὄρη,
ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενφ.

Ἀχαιίς, ἴδος, ἔπικ. Ἀχαιΐς, ἴδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς
Ἀχαιας, Ὀμ.

Ἀχαιμένης, εως, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς
Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γεννεᾶς τοῦ Περσέως,
καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐ-
κλήθη ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία, Ἡρόδ. 3, 11.
— 2) Τῖος Δαρείου τοῦ Τσατάρη, Σατραπῆς
τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 7, 12.

Ἀχαιμενίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους,

ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπιστημωτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς Περείας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἑως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 1, 125.

Ἀχαιοίς, αἰ, ὄν. Τῆς Ἀχαιίας· ὁθεν Ἀχαιοί, αἰ, παρ' Ὀμήρ. Εἰς τὴν ἱγχυρόντων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχαίαν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Πελοπόννητον ἐκατοίκησεν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅντες οἱ πλείστοι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὄλων, δὲ ὁ καὶ Ὀμηρ. καλεῖ γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ὅλους τοὺς Ἑλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἀργους ἀπὸ τοῦ Δωριεῖς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννητον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθον καὶ κατέφυκον τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, ἐνομάσαντες αὐτὴν Ἀχαιάν, διηρξάντες εἰς δωδεκα φυλάς, αἵτινες ἐσχηματίζον μιαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν διαμείναντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. — 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, κατοικοὶ τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡρόδ. — 3) ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῶν αὐτοῦ, καταγόμενοι ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀχαιοίς, ὁ. Τίος τοῦ Ξούσου καὶ τῆς Κρεούτης καὶ ἔκτορος τοῦ Ἑλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐνομασθήσαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήτῳ Ἀχαιοί, Ἀπολδρ. αἰ, 7, 3. — 2) Τραχικός τις ποιητῆς Ἑλλήν ἐξ Ἑρστίας, Δουκ.

Ἀχαιῶν λιμὴν, ὁ. Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τρωϊκῆς χώρας μεταξύ Σιγείου καὶ Ροιτείου ἀκρωτηρίων, τανὺν Καρχινλί- Διμίν, Στράβ.

Ἀχαρδίναι ἢ Ἀχαρδίναι. Πολὺς τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ὄχυρά καὶ καλῶς ὠκοδομημένη, μ' ἕνα μεγαλοπρεπὴ ναόν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Διβ.

Ἀχαρναί, αἰ. Ἑνικ. Ἀχαρνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κῆρυ καὶ ὁδὸς τῆς Ἀττικῆς ἀπέχον 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνιῶδα φυλὴν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελώνας καὶ ἐλαιώνας αὐτοῦ· ὁθεν ἐπὶ ῥμ. Ἀχαρνήσι, ἐν Ἀχαρναίς, καὶ Ἀχαρνήθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεὺς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνής, Θουκ. ἐτι δὲ οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῶδιων τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικός, ἡ, ὄν, τῶν Ἀχαρῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνας ἀνήκων, ἢ Ἀχαρνικὴ Μούσα, ἐμπαικτικ. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 667. ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρῶν Μούσα — Ἀχαρνήδαι, οἱ, ὑποκορητικ. κατ' ἀστέισμ. τύπος παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 322. καὶ Ἀχαρνίτης, ου, Ἰακ. Ἀνθ.

Ἀχαρνῆς, ἑως, ὁ. Περιφημὸς τις ἀρχαῖος ἀθλητῆς, ἀγωνιστῆς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Τγίν.

Ἀχάτης, ου, ὁ (g). Ποταμὸς τῆς Μηθίδας, Δίων. περ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας

ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, τανὺν Drillo. — 3) Εἰς τῶν πιστωτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Αἰεῖου, Κουίτ. Σμυρν.

Ἀχελώϊς, ἴδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελώου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπὶ θ. τοῦ Σερρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελώου, Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 895. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἐκείντο ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰγύλ. Περ. 867.

Ἀχελῶος, ἐπικ. Ἀχελωΐς, ὁ. Τίος τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡτ. Θεογ. 340. κατ' ἄλλους δὲ υἱός τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σερρήνων, ὅστις ἐμυθολογεῖτο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, καὶ μονοαχῆτης ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνεῶς, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήτης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἰποδάμαντα, Ἀπολδρ.

Ἀχελῶος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτήμων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἴονον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόας, τανὺν Ἀτπροπόταμος, Ὀμ. Ἡρόδ. — 2) ποταμός τῆς Ἀχαιίας ἐν Πελοποννήτῳ ῥέων πλησίον τῆς πολέως Δύμης, ὅστις καὶ Πέριος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμός τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαμίας, Στράβ. — 4) ἕτερος ποταμός τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὀμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀχέραι, αἰ, ἴδα Ἀχερραί.

Ἀχερδούς, οὖντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποβοωντιῶδα φυλὴν Στέφ. Βυζ. ὁθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδούντος.

Ἀχερόντειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Ἀχερόντος ἢ εἰς τὸν Ἀχερόντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀχερόντιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἀχερόντος, Ἀχερόντια λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἄδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Ευρ. Ἄλκ. 443.

Ἀχερουσίος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἀχερόντος, ὁθεν, ἢ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἄδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων διεβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Δουκ. Πενθ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἡπειρῷ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κοκυτός, Θουκ. Στράβ. — 3) Λίμνη τῆς Καρπαινίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρίῳ Ἰταλίας, τανὺν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀχερουσιάς, ἰα, ἰον. καὶ Ἀχερουσίς, ἴδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας Ἀχερουσίας λίμνης, ταῦτ. τῶ Ἀχερουσία λίμνη, Πλάτ. Φειδ. — 2) ἡ Ἀχερουσίας χερρόνητος, χερρόνητος ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἐν ὑπόγειον σπηλαίων, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν Ἄδην, Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 2, 2. ἐτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιάς ἀκρὴ λεγομένη, Ἀπολ. Ρόδ. Β, 728.

Ἀχερραί, καὶ Ἀχέραι, αἰ (Ἀχερραί, Πλουταρ.)

Acerae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, τανῦν Acera, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μετρημέρην Ἰταλίᾳ, τανῦν Acerra, ὅθεν, Ἀχέρραϊος, ὁ κάτοικ.

Ἀχέρων, ὄντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμός τοῦ Ἄδου, εἰς τὸν ὅποιον ἐχύνετο ὁ Πυριφλεγέων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 513. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὀλλεανθοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὅποιον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόνιον διότι εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, ὄντος, ὁ. Ποταμός τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λιμνῆς καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς Ἀμβρακίας εἰς τὸ Ἴονιον πέλαγος, τοῦτου τὸ ὕδωρ ἦν ἀγνὸς καὶ νοσώδης, Ἡροδ. 8, 47. Θουκ. τανῦν Δελίχι. — 2) Ἄτερος ποταμός τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν, Στράβ. — 4) Ποταμός τῆς κατὰ Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν πλησίον τοῦ ὁποῦ ἐφονεύθη ὁ Ἀλεξάνδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, Στράβ. — 5) ποταμός τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείου, ὅστις ἐστὶ καὶ Λύκος καὶ Σωοναύτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ροδ. Β, 354.

Ἀχιλλεῖον, Ἰωνκ. Ἀχιλλήϊον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδ. — 2) χωρίον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμαρικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχιλλεῖος, εἰς, εἰον, καὶ Ἀχειλῖος, ὁ, ἦ, ον, Ἀθην. Τοῦ Ἀχιλλέως ἡ εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα ἀνήκων, Σοφ. ὅθεν, ὁ Ἀχιλλεῖος ὁρόμος, γηινός τις γλωσσαις ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένου ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἐνθα λεγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνύμναζε τοὺς συντροφικούς τοῦ εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλῆος ὁρόμας, Διον. Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεΐα, προσυπακμ. νήσος καὶ Ἀχιλλεῖος νήτος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λευκὴ νήτος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουναβίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι τὴν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλεως, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ἐστὶ δὲ καὶ νητόστις μυθολογούμενη, παρβλ. Εὐρπ. Ἰφιγ Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχιλλεῖος λιμὴν, λιμνῆτις ἐν Λακωνίᾳ δυτικῶς τοῦ Ταϊνάρου ἀκρωτηρίου, Πανσ. Εὐρπ. Κυκλ. 291. — 4) ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξαιρετοῦ, ἀριστοῦ εἰς Ἀχιλλεῖος, π. χ. Ἀχιλλεῖος μάζα, ἥτοι ἐξαιρετοῦ ποιότητος, Ἀθην. γ, 29. ἡ Ἀχιλλεῖος κρητή. Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἰπποκρ. ὅθεν καὶ, τὰ Ἀχιλλεΐα, ἥτοι, ἄριστος τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαιρετοῦ καὶ λευκώτατος ἄριστος, Ἀριστφ. Ἰππ. 829.

Ἀχιλλεΐς, εἰς, Ἰωνκ. ἦος, ὁ, καὶ Ἀχιλεὺς, Αἰτκ. Ἀχιλλεῖα, ἐπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλλῆ, Εὐρπ. Ἠλεκτρ. 437. Τίος τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος συγατρός τοῦ Νηρέως, ἔχγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἠρώων τῆς Τροικῆς ἐποχῇ, μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ δέλουσα

ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἐβύβισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, εἰτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χαιρῶνα διὰ νὰ τὸν ἀναβρῇ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι τὴν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καὶ θάλευσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν συγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς Δηιδამείας μίας τῶν συγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὴν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἐφασθεν ὁ καιρὸς καὶ ὅν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἐμαλλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσεως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεῖς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγῶν τῆς πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπιστημότερων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἔκτορα, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νέαν Πολυξένην συγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ αὐτοῦ ἡγεῖραν οἱ Ἕλληνες ἓνα μεγαλοπρεπὲς τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ἀποδρό.

Ἀχιλλέως ὁρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νήσος, ἰδε Ἀχιλλεῖος.

Ἀχναί, αἱ, = Ἰχναί, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀχόλα καὶ Ἀρόλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Θάφου, ἥτις καὶ Ἀχίλλα ἐλέγετο, Αἰκλ. τανῦν Ἑκαλία, Στράβ. Ἀππ.

Ἀχραδίνη, ἡ. Acradina. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλούτ. Στεφ.

Ἀχραδούς, οὗτος, ὁ. Χαρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πιδαν· ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδούς λεγόμενος, ἀνίκητος εἰς τὴν Ἰπποδωρινία φυλὴν, ὅθεν Ἀχραδούσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἑκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρκ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδής, οὗς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. 2, 46.

Ἀψίνθιοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ περὶ τὸν Ἀψίνθον ποταμὸν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Ἀψύνδιοι, Στεφ. Βυζ.

Ἀψινθος, ἡ. Ποταμός τῆς Θράκης, καὶ Ἀψυνθος παρα Στεφ.

Ἀψινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἀψορος, ἡ. Νήσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Ὀσερον, Πτολ. ἰδε Ἀψυρτίς.

Ἀψος, ὁ. Arsus. Ποταμός τῆς Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐπιδάμνου, τανῦν Κρεβάστα, Πλούτ.

Ἀψυρτίς, ἰδος, ἡ. Τοῦ Ἀψύρτου, ὅθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύνω νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας,

τανῶν Ὅσπερ καὶ Χέρσων λεγόμεναι, εὐδα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἐσφαξεν τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἀψυρτεν, Ἀπολδρ. α, 9, 24.
ΑΨυρτος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰήτου Βασιλέως τῶν Κόλχων καὶ τῆς Ἰζιδίας, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὅποιον αὐτὴ φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φεβουμένη μὴπως ὁ πατήρ τῆς τοὺς καταλάβῃ διώκων, κατέφωθεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς τὴν θάλατταν, ὥστε οὕτως συναθροίσων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἤδυνῆθη νὰ φθάσῃ ἐκ καιρῷ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοθ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολδρ. α, 9, 23. ἐπὶ δὲ καὶ Φαέδων ὁ αὐτὸς καλούμενος, Ἀπολδρ. Ροδ. Δ, 470.
Ἄωος, καὶ Ἄως, ὁ. Ἀοικς, ἐπὶ δὲ καὶ Αἴας, Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ῥέων μετῆρβρινῶς τῆς Ἀπல்லωνίας, τανῶν Vajusa, Πολυβ. Στράβ. καὶ Ἄνιος, ἡμερτμ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Β.

Βαβυλών, ὤνος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἡ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου. Περιεκύκλουν δὲ αὐτὴν τεῖχη ὄχυρά, ἔχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος μετὰ 100 χαλκᾶς πύλας ἐκ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἐν μέγα τετράγωνον. ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κήποι τῆς Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι ἐξαιτίαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, Αἰτχὺλ. Περσ. Ἡροδτ. ι, 178. Κατὰ Niebuhr. φαινόνται ἕως τῆς σημερινῆς εἰρήνια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ. — Βαβέλ ἀρχτικῶς τῆς νῦν Χελίχ πόλεως. — 2) Πόλις τῆς κατω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, τῆς ὁποίας τὰ εἰρηπια καλοῦνται ἐπὶ Βαβούλ, Στράβ.
Βαβυλωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μετοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περτικῆς κόλπου, διηρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἰδιῶς Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Χαλδαίαν, πολυλάχις δὲ ἐννοεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ πᾶσις τῆς πόλεως Βαβυλωνίας χώρα, Ἡροδτ. Ξενοφ.
Βαβυλώνιος, ἴα, ἰον. Τῆς Βαβυλωνίας ἡ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, ὧν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 5, 29. ἡ Βαβυλωνίος ἑργασία· καὶ, Βαβυλωνίον, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Βαβυλωνίας καὶ τῆς χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδτ.
Βάβυς, γος, ὁ. Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.
Βάγα, ἡ. = Οὐάγα, ἡ. Vaga. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὅθεν, Βαγαῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἀπκ.
Βαγαδαονία, ἡ. Χώρα τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Βαγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτιμᾶτο ἕξαρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.
Βαγαῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. 3, 129. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβίου, Ξενοφ.
Βαγραδάς, α, ὁ. Bagrada. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰγύκης, τανῶν Μειέρδα, Στράβ. καὶ Βεκάρας, παρὰ Πολυβ. α, 75, ἀντὶ Μίκαρος.
Βαγῶας, α, καὶ ου, ὁ. Εὐνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἐνὸς μέρους τῶν Περτικῶν στρατευμάτων, ὅς τις φαρμακώσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρην τὸν Ὀχρον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανῆν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγῶας, Ἀρρίαν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ, 23.
Βαδάκη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαίδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στέφ. Βυζ.
Βαδάρα. ἡ. Πόλις τῆς Καρχηδονίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.
Βάδρης, εω, ὁ. Πέρσης τις, Ἡροδτ.
Βάξιρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀστακηνῶν, τῆς νῦν Βισχόρ λεγομένης, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ, 27.
Βαδεία, ἡ. Badia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, τανῶν Badajoz λεγομένη, Πλούτ.
Βάδικπος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ.
Βαδυκλῆς, ἡος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 594.
Βάδυλλος, ὁ. Ἱπποκορτ. τοῦ Βαδυκλῆς, Νέος τις τὸν ὅποιον ἡγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ὡδ. 22.
Βαία, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Στέφ. Βυζ.
Βαῖαι, αἱ. Bajae. Μία τῶν ἐπισχημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καρχηδονίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρά, ἔχοντα καὶ ἕνα λιμένα, τανῶν χωρίον Βαία καλούμενον, Δ. Κατ. Στράβ.
Βαῖος, ὁ. Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαῖαι, Στέφ. Βυζ Στράβ.
Βαιῶτις, ἰδος, ἡ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο ἐν Συρακούσας ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.
Βαῖκυλλα, τά. Baeculla. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στέφ.
Βαιλών, ἴδε Βελών.
Βαιτική, ἡ. Baetira, (Βαίτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας κειμένη νοτιοανατολιῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσσηγίου θαλάσσης καὶ Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, περιλαμβάνοντα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδετανία.
Βαίτις, ἰος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ὅς τις καὶ

Ταρτησός περὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, τανὺν Γουαθαλκουβίρος, Στράβ. καὶ Βαίτιος, ὁ Πτολ.
Β α ι τ ο υ ρ ί α, ἡ Χώρα τῆς Βαιτικής Ἰσπανίας
κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Ἀνα, Στράβ.

Β ά ι κ ι ς, ἰδος, ὁ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον
διάφορα ἀρχαία μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁ-
ποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπιστημότερα, ἐν
μαντεῖον τοῦ Βίκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀ-
θῆναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ
περιφημότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡροδ. 8,
20. Πλάτ. Αἰλ. ιβ', 35. ὤθεν Βακίζω, πρὶψη-
τεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Β ά κ τ ρ α, τὰ, καὶ Βάκτρα, ἡ, Στράβ. Πόλις
πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀ-
σίᾳ, πρότερον Ζαριάττα καλούμενη, διὰ τῆς ὁ-
ποίας ἔρρεεν ὁ Βάκτρος ποταμός, τανὺν Βακλ.
Στράβ.

Β α κ τ ρ ί α καὶ Βακτριανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλη-
τέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ
Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρκτικής Ἰνδίας,
ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπεριλαμβάνοντο καὶ
αἱ ἐπαρχίαι Ἀρία καὶ Σογδιανή· ἦν δὲ εἰς ἄ-
κρον εὐφορος καὶ πλουσία, συνιστῶσα ἴδιον
Βασιλεῖον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Β α κ τ ρ ι α ν ὅ ς, ἡ, ὄν. Τῶν Βακτριῶν, ἡ εἰς
τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καὶ, Βακτριανοί, οἱ
κατοικοὶ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακ-
τρίας χώρας, Ξενφ. Στράβ.

Β ά κ τ ρ ι ο ς, ἴα, ἰον. Τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκ-
τρια τείχη, Εὐρ. Βαχ. 15. = Βακτρα· καὶ
Οὐσστ. οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ.
Ἡροδ. 7, 64.

Β ά κ τ ρ ο ς, ὁ. Ποταμός τῆς Βακτριανῆς χώρας
ῤῥων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βακτρῶν, Πολυαιν.
πιθαν. ὁ Ζαριάσπις, Πτολ. τανὺν Βάκλ.

Β ά κ χ ε ι ο ς, α, ὄν. Τοῦ Βάκχου ἡ εἰς τὸν Βάκ-
χον ἀνήκων, ὤθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναός
τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς
νήσου Δέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη
ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὁρφέως, Δουκ. — 2) Τὰ Βάκ-
χεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρ-
νασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου,
Εὐρ. Φοιν. 236.

Β α κ χ ε υ τ ῆ ς, Βακχεύς, Βάκχη, Βακχίος,
κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξικ.

Β α κ χ ι ά δ α ι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἐνός
τῶν Ἑρακλειδῶν, οἱ τινες ἐβασιλεύσαν πολὺν
χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖον δὲ κατη-
ρεθῆσαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡροδ. 5, 92. καὶ
Βακχειάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 19.

Β α κ χ ι α χ ὅ ς, Βακχιάς, Βακχίς, ἴδε ἐν Λεξκ.

Β ά κ χ ι ς, ἰδος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἑρακλειδοῦ Ἀλή-
του καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ
τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Πανσ.

Β α κ χ ι κ ὅ ς, ἡ, ὄν. Τοῦ Βάκχου, ὤθεν, τὰ Βακ-
χικά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡ-
ροδ. 2, 81.

Β ά κ χ ι ο ς, ἴα, ἰον. = Βακχικός, ἴδε Λεξκ.

Β ά κ χ ο ς, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Β α κ χ υ λ ῖ ὅ ς, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικός ἐξ Ἰου-
λίδος πόλεως τῆς νήσου Κεω, ἀνεμῖός τοῦ

ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος
πρὸ Χρ. ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὁ-
λίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Β α κ χ υ λ ῖ ς, ἴδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικός,
Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Β ά λ α κ ρ ο ς, ὁ, Μακεδ. λεξ. ἀντὶ Φαλακρός,
στρατηγός Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Β α λ β ῖ ν ο ς, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ
τὸ 237 ἔτος, ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἓνα μόνον
χρόνον, Ἡρωδ. 7, 10.

Β ά λ β ο υ ρ α, τὰ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβυρας, Στράβ.

Β α λ ι α ρ ε ῖ ς, αἱ. Baliages. Δυναῖσις τῆς Με-
σογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρι-
κῆς, ἡ Μαϊόρκα καὶ Μινόρκα, Διοδ. Σικ. ἔτι
δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι καὶ Βαλιαρεῖς, οἱ
κάτοικ. ὑφιστάμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτη-
δεῖοι σφενδόνονται, Πολύβ. πιθαν. ἐκ τοῦ ἑβαλ-
λω ἤτοι ῥίπτω, ὤθεν Βαλιαρικός, ἡ, ὄν, τῶν
Βαλιαρῶν.

Β α λ ι α ρ ῖ ς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρῶν νή-
σων, καὶ, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς,
Στράβ.

Β α λ ῖ ο ς, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἰς ἐκ τῶν ἵππων
τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδὼν ἐχά-
ρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμνεύατο τὴν Θέτιν,
Ὀμ. Ἰλ. Π, 149. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτός ἡ
πνικίλος.

Β ά λ λ α ς α, τὰ. Πόλις τῆς Μεσσοποταμίας με-
ταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε', 18.

Β α μ β ῦ ν η, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱερὰ πόλις,
ὅπερ ὄρα.

Β ά ν τ ε ι α, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντιά, Πλουτ.
Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰ-
ταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, τανὺν χω-
ρίον Sancta Maria λεγόμενον.

Β ά ν ο ς, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα σκυλῶν οἱ ὁ-
ποιοὶ κατεσπαράξαν τὸν δυστυχῆ Ἀχαιοῖνα, Ἀ-
πολδ. γ', 4, 4.

Β ά ρ α ζ α, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας,
Πτολ. ε', 13.

Β α ρ β ά ρ ι ο ν, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Λουστανίας
ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Τάγου ποταμοῦ,
τανὺν Cap d Espiche, Στράβ.

Β α ρ β α ρ ι σ σ ὅ ς, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας καί-
μενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Β ά ρ γ α ς α, τὰ. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κερα-
μικοῦ κόλπου, Στράβ. ὤθεν Βαργασηνός, ὁ
κάτοικ.

Β ά ρ γ ο ς, ὁ. Ποταμός τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς
τὸν Ἑβρον, τανὺν Τούττια.

Β α ρ γ ο ῦ σ τ ι ο ς, οἱ, Bargusii. Λαὸς τῆς Πα-
λαιᾶς Ἰσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων
καὶ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Β ά ρ γ υ λ α, τὰ καὶ Βαργύλια, τὰ. Πόλις τῆς
Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ἐτιδὲ
ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ. ὤθεν Βαργυλιάτης, ου,
ὁ κατοικ.

Β ά ρ γ υ λ ο ς, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλε-
ροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰππου Πηγάσσου,
πρὸς ἀνέμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλερε-
φόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

- Βαρδύλλης, εω, δ' Ἀρρίαν. Ἀντίβ. α, 5 καὶ Βαρδύλλης, ιος, δ' (Βαρδύλλης παρὰ Πλουτ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μιχαδόνοφ Φιλιππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Δουκ. Μαυρβ. 10.
- Βάριον, τό, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κίτῳ Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανὺν Bari, Στράβ.
- Βάρις, ἡ, = Οὐέρητον.
- Βάρκας, α, δ. Κιρχηδόσιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγγοτο ὁ Ἀμιλκάρ καὶ ὁ μέγας τῶν Κιρχηδόσιων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.
- Βαρκαῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Βάρκης ἡ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὄχοι, ἀμαξαίης τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἠλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπερχούσης ἐτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁρέστου, καί, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡροδ. — ἡ Βαρκαία, ἡ πέριξ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡροδ.
- Βάρκετις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Δουκ. Τοῦ.
- Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαῖς, μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, τανὺν Βάρκα, Ἡροδ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετοικίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ἑβτατοῦ, Ἡροδ. 4, 204.
- Βάρρων, ωνος, δ. Ῥωμαῖκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Ουάρρων.
- Βαρσήμεος, δ. Βασιλεὺς τῶν Ἀττηνῶν ἐν Μεσποταμίᾳ, Ἡρωδ. γ', 1, 3.
- Βατίγας, ου, δ. Ἀρκίς τις παρὰ Ξενφ.
- Βασιλεία, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.
- Βασιλεύς, εως, δ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο ἐν Τροίᾳ, Πaus. β, 30.
- Βασιληίδης, εω, δ' (ε). Πατήρ τοῦ Ἡροδότου Ἰων, Ἡροδ. 8. 132.
- Βασιλῆς, ἴδος, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτιμάτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἠσύχ.
- Βασιλώ, ους, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλμ. ἐπ. 21.
- Βασσάκης, εω, δ. Τίος τοῦ Ἀρταβάνου, Πέρσης, ἡγεμὼν τῶν Θρακίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεῖαν τοῦ Σέρξου Ἡροδ. 7, 75.
- Βασσαρεύς, εως, δ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, Ἠσύχ. ἴδε βάσσας καὶ βατταρίς ἐκ Λεξικ.
- Βασσαρίδες, αἱ, = Βάχαι.
- Βασσιανός, δ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος, Ἡρωδ. ε', 3.
- Βασσίδαι, οἱ (ε) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπιστήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῇ νήσῳ Αἰγίνης, Πίνδ. Νέμ. 6.
- Βάσσιος, δ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Δουκ.
- Βαστάρναι, οἱ, Bastarnae. Ἔθνος τῆς Γερ-
- μανίας, τὸ ὅποιον κατοίκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβάλλας τοῦ Δουνάβεως, ἐλθὼν πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐίττουλα ποταμοῦ, Στράβ.
- Βαστηανοί, οἱ, Bastitani καὶ Bistuli. Ἔθνος τῆς Ἰσπανίας ἐν τῇ Ταρρρακωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μετοσίῳ θαλάσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαυτοῦλοι.
- Βάτα, τὰ. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιτικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.
- Βαταβοί, οἱ, Batavi. Ἔθνος Γερμανικὴν κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκύαν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὀλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ἐτι δὲ καὶ Βατάουσι.
- Βάταλοι, δ. Αὐλητῆς, περιβόητος διὰ τὰς ἀρχαίας καὶ ἀσελγῆς αὐτοῦ ἡδῆ, ὥστε ἐξέλαβον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σηματ. τοῦ κίναδρι, Δουκ. — 2) ἑμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττοῦμενον τὸ βατταρίζω, ὁίτις εἰς τὴν νεότητά αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅπως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.
- Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρειον, Ἰπποκόοντα καὶ Ἰκαρίωνα, Ἀπολόρ. γ', 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τευκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἰλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος Βατεία, Ἀπολόρ. γ', 12. ἐτι δὲ Βατίεια, ἡ, Ὀμ. Ἰλ. β, 813.
- Βατιά, ἡ, καὶ Βιτία, ἡ, Ἀποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιωπαίων, Στράβ.
- Βατίεια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἡ Μυρρινῆς, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τευκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὀμ. Ἰλ. β, 813.
- Βάτραχος, λιμὴν, δ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, Πτολ.
- Βαττιάδης, ου, δ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.
- Βάττος, δ. Ὄνομα διαφόρων Βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ καδ' Ἡροδ. 4, 155. σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν Βασιλεὺς· ἐπίσημοι τούτων ἦσαν. — 1) Βάτος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὃς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐφύμου ἐνός τῶν Ἀργοναυτῶν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐλθὼν μέμειναν ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐκτίσαν αὐτοῖσι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 640 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνθα καὶ ἐβασιλεύουσ' ἐτηθεῖς μετὰ θύνατον ὡς εἰς τῶν Ἠρώων, Πινδ. Ἡροδ. 4, 115. — 2) Βάττος ὁ δευτέρος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίου καὶ ἑκατοντος τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια αὐτῇ ἐφθάσεν εἰς μεγάλην ἀκμὴν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἀλλῆς Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἤλθεν εἰς ταῦτα τὰ μέρη, Ἡροδ. ὅθεν Βάττου σίλφριον, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλούτου καὶ εὐτυχίας μεγάλης, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χώρου τοῦ σιλφρίου τὸ ὅποιον ἠϋέκταν εἰς τὴν χώραν

ταύτην καὶ τοῦ ὁποῦ ἐγένετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστφ. Πλουτ. 226.

Βάτων, ὄνος, ὁ. Ἠνίοχος τοῦ μάντειος Ἀμφιάρεω, τὸν ἐποίησεν σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατὰ πῖνον ὁμοῦ μετ' ἡνίμαζεν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεω εἰς τὸν ἐν Θέβαις πόλεμον, Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Πaus.

Βαυκίς, ἰδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλημονοῦ.

Βαυλοί, οἱ. Βαυλί. Μέρους τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Βαία, τανὺν Baccio, Δι. Κασσ.

Βαῦμαι, αἱ. Πόλις τῆς Μεσσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ ε', 18.

Βέλου κλέων, ὄνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὅποιον περιστάται ὁ ἀντίπαλος τοῦ περιφύτου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθῆναις.

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαὸς τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολδρ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 2 — 2) Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηνία ὄρη, Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπλδρ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταύτ. τῇ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ροδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικράτις νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τανὺν ἁγίος Γεώργιος, Στράβ. ὅθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνια, Στέφ. Βυζ. ἐκ Πausαν.

Βέλγαι, οἱ καὶ Βέλγες, Belgae. Ἐν ἐκ τῶν τριῶν πρωτίτων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνιστάμενοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν δυτικὸν αἰκεανὸν ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μάλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν. ἐξαιροῦντο δὲ οἱ Βέλγαι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰς ἰδίους Βέλγας, εἰς Βαταβούς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦσαν οἱ ἀνδρείότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ἡ, ὄν. Τῶν Βέλγων, καὶ ἡ Βελγική χώρα, ἐν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κατοικοῦν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνια, ἡ (ε) Κώμη τῆς Λαωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρχαΐας, Πaus. ἡ, 35. Βελεμίνια παρὰ Πολυβ. καὶ Βελεμίνια παρὰ Στράβ. ὅθεν

Βελμινάτις, ἰδος, ἡ, χώρα. Ἡ περὶ τῆς Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρχαΐας, Πολύβ. καὶ Βλεμινίτις, Στράβ.

Βελέριον, τὸ. Bolerium. Τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, τανὺν Land-End, καλούμενον, Δι. δ. Σικ.

Βέλεις, ἰος, ὁ. Βαβυλωνίος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας, Ξενοφ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐδολσκαν ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. τανὺν Veletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλις, ἰος. Θεοστὴς παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς

καὶ Ἰλλυριοῖς, τὴν ὁποῖαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἔφερον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πίδα. δι' αὐτῆς τὸν Ἥλιον· κατὰ τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μετὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδ. ἡ, 3. ἔτι δὲ καὶ Βέλιον ἢ Βέλεον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκμ.

Βελιών, ὄνος, ὁ. καὶ ὁ τῆς Ἀθήνης. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας. τανὺν Lima, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἠγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποιον ὁ Ἰππόνοος ἐξ ἀπροσέχιας ἐφόνευσεν καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλερεφόντης, Ἀπολδρ. α', 9.

Βελλερεφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλερεφῶν ὠϊτος, Θεοκρ. Τίος τοῦ Γλαύκου καὶ ἐκγονος τοῦ Σισύφου, κυρ. Ἰππόνοος καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεχίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βελλερεφόντην δὲ ὕστερον εἰς τὴν ἀστυγὴ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντιέας γυναίκος τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς, ἐπέμφθη μετ' ἡρώματος πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλεῖα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὅς τις δέλων νὰ ἐκδικαζῇ κατ' αὐτοῦ, ἐξήτησεν μετὰ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στείλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν Σηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλερεφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀνορθὰς εἰς τὸν ἴππον Πήγατον, κατετόξευσε τὴν φοβεράν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ δέλων ὁ Βελλερεφόντης ν' ἀναβῇ μετὰ τὸν Πήγασον τοῦ εἰς αὐτὸν τὸν Ὀλύμπον ἐκρημνίσθῃ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ κατ' Ὀμ. πεσὼν εἰς τὸ ἐν Λυκίᾳ Ἀλγίον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφής καὶ περιφροβός· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατενυτρίφθη. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Ὀεογ. 3:5.

Βελλόαχοι, οἱ, Βελλοναί. Εἰς τῶν Ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Βαυναίς χώρᾳ.

Βελμινάτις, ἰδος, ἡ. Ἰδε Βελεμίνια.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβοητός τις ἐν Ἀθῆναις τοκιστής, Ἀριστφ. Πλουτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βέμβινος, ἡ. Ἑλλην. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στράβ. ὅθεν, Βεμβιαίος, ὁ κατοικ. Θεοκρ. Εἰδ. κς, 202.

Βένδεια, = Βενδία.

Βενδίδειος, εἰα, εἰον. Τῆς Βενδίδος ἡ εἰς τὴν Βένδιον ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βενδίδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις Πειραιᾶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. καὶ, τὰ Βενδίδεια, ἡ Ἑορτὴ ἣτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς Σεῖς ταύτης περὶ τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐν Ἀθῆναις, Πλάτ.

Βένδεις, ἰδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀρτεμις ἐν Θράκῃ, ἣτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθῆναις ἅπας τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἡσυχ. Δουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφτ.

Βενεβεντός, ἡ, Ἀππ. καὶ **Βενεοῦεντον** καὶ **Βενούεντον**, τό, **Beneventum**. Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἰρρηκῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκτισεν ὁ Διομήδης. τανῦν **Beneventis**, Στράβ. ὤζεν, Οὐειο-ανταῖος, Πολύβ, καὶ **Βενεβεντίνος**, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βενεσσικύμη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύᾳ. Ἀπολδρ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ. Βυζ. ὤζεν, Βεργαίος, ὁ κάτοικ.

Βέρργιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας τανῦν **Bamberg**. Πτολ. β', 11.

Βέργομον, τό, **Bergomum**. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, τανῦν **Bergamo**.

Βεργούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θράκης, Πτολ.

Βερεκύνθιος, ἰα, ἰον, ταῦτ. τῷ **Βερεκύντιος**, ὅπερ ὁρᾷτ. Καλλ. εἰς Ἀρμ. 246.

Βρέκυντες καὶ **Βερεκύνται**, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδης, ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους **Βερεκύντου**, ἐνθα ἐξαίρετως ἐλάτρευετο. Καλλμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος **Βερεκύντον** ἐν τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βερεκύντιος, ἰα, ἰον. Τῆς **Βερεκυντίας**, ἡ τοῦ ὄρους **Βερεκύντου**. Ὁ **Βερεκύντιος** Νομός, ἡ περὶ τὸ **Βερεκύντον** ὄρος χώρα, ἐνθα ἐτιμαῖτο ἡ Κυβέλη, Καλλμ. εἰς Ἀρμ. 246.

Βερέκυντος, ὁ. Ὅρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σχηγάρῳ ποταμῷ, ἰσρὸν τῆς θαῆς Κυβέλης, Ἦσυ. ἡ κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας. (τὸ **Βερέκυντος** ἔστι κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνομαστ. ἡ δὲ Αἵτα. **Βερέκυντα** εὐρῆται παρὰ Στράβ. ιβ'. ἐντάλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδον. λέξ. ἀντὶ **Φερενίκης**. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάχου, πενήντης διὰ τὴν ωραιότητα αὐτῆς, Καλλμ. Θεοκρ ιζ', 34. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας **Βερενίκης** καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάχου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἧτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἀνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς τῆς εἰς τὸν ναόν τῆς Ἀφροδίτης μετατίναξαι τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· ἡ κόμη δὲ αὕτη, ἐλέγετο ὅτι συγκατερίβμηνθ' ὑστερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Αἰλ. ποιη. ἱστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντίοχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης προτέρας γυναικὸς τοῦ Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασιλίσσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς.

Βερενίκη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) **Βερενίκη**, ἡ πρότερον Ἐππερίς λεγομένη, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς Λίμνης Τριτωνίδος καὶ τῶν Ἐσπερίων

λεγομένων κήπων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα τὸ πάλαι μετὰ ἐμπορίων. — 3) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, παρὰ Στράβ. **Βερενίκη** ἡ κατὰ Σάβας καλουμένη, ἡ Ἐπίσηρος. — 4) **Βερενίκη** ἡ Πάγχρυστος, ἑτέρα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, τανῦν **Σαλάκα**. ὤζεν **Βερενίκιος**, εἰα, εἰον, τῆς **Βερενίκης** ἡ ἐκ τῆς **Βερενίκης** ὠν. Θεοκρ.

Βερένθη, ἡ **Βρένθη**, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παιστ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. Ὅρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν αἰω Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Ἑορδαίας καὶ Ἠδωνίδος χώρας, Ἡροδ. 8, 138.

Βερόη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναικᾶ Ὁ Βίχχος, Νου. Διον. — 2) = **Βέροια**.

Βέροια, ἡ. καὶ **Βερόη**, καὶ **Βέρροια**. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πιερίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους **Βερμίου** ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀλιάκμονος, Ὑστερον Ἠβρηνοπόλις κληθεῖσα· τανῦν **Βέροια**, Θουκ. Στράβ. — 2) μία τῶν μεγαλητέρων Πόλεων ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, τανῦν Ἀλέππου, Στράβ. ὤζεν, **Βεροῖος**, εως, Πολυβ. καὶ **Βεροιαῖος**, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Βέρτιττον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Μακεδονίας κειμένη περὶ τὴν δεξιάν ὁχλῆν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ. γ'.

Βέσβιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη ἀντικρὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ **Ρινδάκου** ποταμοῦ πλησίον τῆς Κυζίκου, τανῦν **Καλόλημνος**, Στράβ.

Βεσουβίου, τό, **Vesuvius**, ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἰδε Οὐετουίου, Στράβ.

Βέτσοι, οἱ, καὶ **Βητσοί**. Ἡροδ. 7, 111. Λαὸς ἄγριος καὶ ληττικὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειοανατολικῶς περὶ τὸ Αἰμόν ὄρος, Στράβ. ὤζεν **Βεστικός**, ἡ, ὅν, τῶν **Βητσῶν**, καὶ **Βεστική**, ἡ χώρα ἐνθα κατοικοῦν οἱ **Βητσοί**.

Βεύη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ **Βεύου** ποταμοῦ, Στέφ.

Βεῦος, ὁ. Ποταμός τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως **Βεύης**.

Βέχειρος, οἱ. Ἑνικ. **Βέχειρος**, ὁ. Ἔθνος Σκυθικόν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 394.

Βήλος, ὁ. **Belus**. Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα **Βαῦλ** ἦται κύριος, καὶ **Ζεὺς Βήλος**, πρῶτος βασιλεὺς, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλῶνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός, Ἡροδ. 1, 181. — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀγνήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἀγχονόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου τοῦ Ἀἰγυπτινῶν καὶ Δαναῶν καὶ κατ' Εὐρύπ. ἐτι τὸν Κηφέα καὶ Φινέα Ἀπολδρ. β', 1, 4. Ἡροδ. 7, 61. Αἰγλχ. — 3) Παρ' Ἡροδ. 1, 7, Πατήρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Αὐτῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἑβραίων· ὤζεν **Βηλὶς**, ἰδὲς, ἡ. Τοῦ **Βήλου**, αἱ **Βηλίδες** πύλαι, ἀντὶ αἱ πύ-

- λαι τῆς Βαβυλῶνος, κληθεῖσας οὕτως ἀπὸ τοῦ Βηλου ὅστις ἐκτίσας τὴν πόλιν ταύτην, Ἡρότ. 3, 155.
- Βήνακος** Δίμνη, ἢ. Benacus lacus. Δίμνη τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, τανὺν Lago di Garda, Στράβ.
- Βηρίσσιμος**, ὁ, Verissimus. Τίος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐριλίου, ἀποθανὼν πολλὰ νέος ἐτι, Ἡρωδ.
- Βήρος**, ὁ, Verus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.
- Βηρυτός**, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης παραθαλάσσιος καὶ ἐμπορικῆ, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, τανὺν Βερούτ, Στράβ. Διον. Περ. 911. ὅθεν οἱ Βηρύτιοι, οἱ κάτοι.
- Βήρων**, ὁ, πλ.η.σ. Βήρωνες, Berones. Ἀρχαῖος λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, Στράβ.
- Βηρωσσός**, ὁ. Ἱερὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βηλου, ζητάς κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἀποσπάσματα τινα παρ' Εὐσεβίου καὶ Ἰωσήφου.
- Βήσσα**, ἡ, καὶ Βήσσα, Στράβ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀρευντίων, Ὀμ. Ἰλ. Β, 532. κατὰ Στράβ. πεδὶον δασυῶδες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρῶν. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν· ὅθεν, Βησαεὺς, ἑως, ὁ κάτοικ.
- Βήσσοι**, ὁ. Στρατῆς τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ὅστις συνομόσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφένευσε μὲ ἀπ' ἀνθρώπων τρόπον· εἴτα δὲ πολέμησε ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, καὶ γενόμενος αἰχμάλωτος, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅστις τὸν ἐξανάτασεν ὕστερον ἀπὸ μεγάλας βασάνους, Ἀρρίαν. Πλουτ.
- Βηστίας**, οὐ, καὶ, α. Bestia. Ὀνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμ.
- Βία**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τιταῖνος Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νικης, Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολδρ. δ, 2, 4. Αἰσχλ. Προμ.
- Βιαντιάδης**, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Βίατος, ὁ Ταλαός, Ἀπολ. Ῥοδ.
- Βιάνωρ**, ορος, ὁ. Ἐπί. Βιήνωρ. Εἰς τῶν Τρώων τὸν ὅποιον ἐφένευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ μάχῃ, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 92. — 2) Εἰς ἐκ τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θητῆως εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριόδου, Ὀβιδ.
- Βιάρκεις**, ἑως, ὁ. Ἐπισ. τοῦ Βάαχου, Σουίδ. ἐν λέξ. Βιάρκης.
- Βίαις**, αὐτός, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμυθάνους καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφῆς τοῦ Μελάμποδος, ὅστις διὰ συνεργίας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ λαβὼν εἰς γυναικὰ τὴν Πηρὸν θυγάτηρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ταλαόν, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 296. Ἀπολδρ. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ, 12, 5. — 3) Βισιλεύς τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πύλλαντος, Ἀπολδρ. γ, 5. — 4) Εἰς τῶν ἐπὶ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος,

- σύγχροτοι τοῦ Θαλοῦ, γεννηθεῖς εἰς τὴν Πριήην ἐν Ἰωνίᾳ, Ἡρότ. 1, 27. — 5) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβίλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης, Πaus.
- Βιβλίνη**, ἡ. Χώρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον οἶνον, Στεφ. Βυζ. Ἀθην.
- Βίβλινοις**, ἡ, ον. Ἐκ τῆς Βιβλίνης χώρας, ὅθεν, ὁ Βίβλινος οἶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐξαίρετον καὶ ἡδύαν αὐτοῦ ποιότητα, Ἡσ. Ἐργ. 588. Εὐριπ. ἡ γραφ. Βύβλινοις ἐστὶν ἡμαρτμ.
- Βίδερικ**, οὐκ, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Πτολ.
- Βίδος**, ἡ, Bidia. Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν, τανὺν, St. Giovanni di Bidini, Στίφ. Βυζ.
- Βιζώνη**, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις δι' ἐνὸς σεισμοῦ καταποτίσθη, Στράβ. Μελ.
- Βιθυνία**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καὶ Φρυγίας, Στράβ. ἥτις ἐτι καὶ, ἡ ἐν Ἀσίᾳ Θράκῃ ἐκαλεῖτο, Ξενφ. πρότερον δὲ Βεβρυκία.
- Βιθυνίς**, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βιθυνίας οὖσα ἡ εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀνήκουσα, ἡ Βιθυνὶς Θράκη, Ξενφ. καὶ Οὐσίστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενφ. Ἐλ. γ, 2.
- Βιθυνίων**, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας πέραν τοῦ Ποταμοῦ Τίου, ὕστερον Κλαυδίουπόλις κληθεῖσα, τανὺν Βόλι.
- Βιθυνοί**, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καδ' Ἡρότ. 7, 75. τὸ ἀρχαῖον Θράκες, οἱ τινες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν μετέβησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, Ξενφ. Ἀναβ. 5, 2, 17. ἐπὶ δὲ καὶ οἱ Βιθυνοὶ Θράκες λεγόμενοι, Θουκ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 347.
- Βιθυνός**, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Θράκης, ἀπὸ τοῦ ὅπου λέγεται ἔτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.
- Βιλλάτιος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 791. τανὺν Σχιερεδέχ.
- Βισάλται**, οἱ. Θρακικὸς λαὸς, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχικῶς τῆς Βόλβης λίμνης, Ἡρότ. 7, 115.
- Βισάλτης**, οὐ, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Βισαλτίας χώρας. — 2) Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡρότ. 6, 26.
- Βισαλτία**, ἡ. Χώρα τῶν Βισάλτων ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ.
- Βισάλτιος**, ἰα, ἰον. Τῶν Βισάλτων, ἡ Βισαλτὴ χώρα, = Βισαλτία, Ἡρότ.
- Βισαλτικός**, ἡ, ον. Τῆς Βισαλτίας ἡ εἰς τὴν Βισαλτιαν ἀνήκων, Θουκ.
- Βισανθή**, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ραιδεστός κληθεῖσα, τανὺν δὲ Ῥοδστός, Ἡρότ. 7, 137.
- Βίσουργις**, ἰδος, ὁ, Visurgis. Εἰς τὸν ἐπισήμον ποταμὸν τῆς ἀνω Γερμανίας, τανὺν Βίζερ λεγόμενον, Στράβ.
- Βίστονες**, οἱ, ἐνικ. Βίστων, οἰος. Εἰς τῶν ἀρ-

- χαλῶν λαῶν τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, κατοικοῦν μασημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, Ῥοδῶτ. Εὐρ. Ἄλκ. 485.
- Βιστονία**, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Βιστωνῶν ἐν Θράκῃ, Ὀρφ. Ἀργ. 78. καὶ Βιστωνία, ἡ, Στέφ. Βυζ.
- Βιστόνιος, ἰα**, ἰον. Τῆς Βιστονίαι, ἡ Βιστονικός, καὶ ἀντί τοῦ Θρακικός, ἡ Βιστονική Φόρμιξ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 704
- Βιστωνίς, ἰδος**, καὶ Βιστωνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Βιστονίας, ἡ Θρακική, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Οὐσιπ. ἡ κάτοικος τῆς Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 576.
- Βιστωνίς, ἰδος**, ἡ Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.
- Βιστωνίς λίμνη**, ἡ. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, ταύνη Λάκκος Βούρου λεγομένη, Ῥοδῶτ. καὶ, ἡ Βιστωνίς λίμνη, Στράβ.
- Βίτος**, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Λοκ. ἐπ. 21.
- Βιτούριγες**, οἱ, Bituriges. Ἔθνος τῆς Ἀκουτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Αἰγυρον ποταμόν (Loire) καὶ συνιστῶν δύο γένη — 1) Βιτούριγες οἱ Ἰστικοὶ ἢ ὀρῆτρ. Οὐτικοὶ Πτολ. Vilibici, κατοικοῦντες περὶ τὴν Βουρδεάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οἱ Κούβοι, Cubi κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Αἰγυρον ποταμόν, Στράβ. καὶ Οὐιτούριγες.
- Βίτων**, ὠνος, ὁ (Ἐ) Τίς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἦρας καὶ ἀδελφῶ τοῦ Κλεοβίου, οἵτινες ἀμφοτέροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἄμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἄστυραν αὐτὴν ἕως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἦρας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μετ' γλυκυτάτου θανάτου, Ῥοδῶτ. 1, 31. — 2) Ὀνομ. Κύρ. Ἑλληνός τινος παρὰ Ξενφ. (τὸ Ἰῶτα ὅστι βραχὺ, Δεων, Ταρ. Ἐπ. 30. Ἀν. Σολ. I, 417)
- Βίων**, ὠνος, ὁ. Συμναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, Φιλόσοφος τῆς Κυρηναικῆς Σχολῆς, Στράβ.
- Βλαϊάνδρος**, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαϊάνδρου ποταμοῦ.
- Βλασκῶν**, ὠνος, ἡ. Blascen. Νήτος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἡδὴ Brescou καλουμένη, Στράβ.
- Βλαυδός**, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.
- Βλέμνια**, ἴδε Βελέμνια.
- Βλέμνυες**, οἱ, Στράβ. καὶ
- Βλέμνυες**, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεύον, κατὰ Στράβ. μετὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα, Ὀεοκρ.
- Βλέπυρος**, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκλ. 327.
- Βλεπαῖος**, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μισθ. σελ. 583.
- Βλεπίδημος**, ὁ. Ἐνδεής τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 327.
- Βλεψιδάει**, οἱ. Ἀπάγονοι τοῦ Βλεψίου, μία τῶν ἐπιστῶν καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίῃ, Πινδ.
- Βλεψίδας**, ου. Παράσιτος, Λοκ. Τίμ. 58.
- Βοάγριος**, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὀρονίου, ὅς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μίνης, Ὀμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.
- Βόγχις**, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠϊόνης ἐν Θράκῃ, Ῥοδῶτ.
- Βοαμίλας**, ου, Bomilear. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαδοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ κατατρέψῃ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ οὗτος μονάρχης ἀπόλυτος.
- Βοηδρόμια**, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἡ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κς'.
- Βοηδρόμιος**, ὁ. Ἐπίσ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομιῶν ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.
- Βοηδρομιῶν**, ὠνος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικῶν ἔτους, ὅς τις ἀρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου, Δημ.
- Βόηθος**, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρτοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ.
- Βοία**, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλάσσιος ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ταύνη Παλαϊοκαττρον, Στράβ. καὶ, Βοιαί, αἱ. Πανσ. ὁδον, Βοιαται, οἱ κάτοικ.
- Βοϊανόν**, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταύνη Bojano, Στράβ.
- Βοιβή**, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγικῇ χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὀμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιβεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηίς, ἰδος, ἡ τῆς Βοιβῆς, ἡ Βοιβηίς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοιβῆς, ταύνη, Βίον, Ὀμ. Ἰλ. Β, 712. Ῥοδῶτ. καὶ Βοιβηίτης, ἰδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοιβῆς, Στράβ. — 2) Βοιβείος, ἰα, ἰον. Τῆς Βοιβῆς ἡ εἰς τὴν πόλιν Βοιβῆν ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, ἄδος, ἡ ἐκ Βοιβῆς, Πινδ.
- Βοῖοι**, Βοῖοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonnais, οἱ τινες ὑπερβάντες τὰς Ἀλπεῖς, ἤλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα κατ' ὀφειλὴν τὰς πόλεις Βωνωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μοδιάν. Βοῖοι, παρὰ Πολου. Βοῖοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στέφ. Βυζ.
- Βοῖον**, Βοῖον καὶ Βοῖον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρναστοῦ. Βοῖον, Θουκ. α', 107. Βοῖον, Στράβ. Διοδ. Σικ. καὶ Βοῖον, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιάτης, ου, ὁ Κάτοικ. Στεφ.
- Βοῖος**, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοιάν ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Πανσ.
- Βόισκος**, ὁ. Ἀθλητής τις Θεσσαλός, Ξενφ.
- Βοιωτεύς**, α, ον, ἀμφιβαλμ. Θουκ. δ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, δυτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Κορινθιακὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μετὰ τῷ Εὐβοίᾳς θαλάσσης· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαίως ἐν Ἀονίᾳ ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοικοῦντας Ἀοναί, ὑπερτον Ὠλύμπῳ ἀπὸ Ὠλύμπου τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βουῆς, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν ἐνταῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὸ πρὸς ἀρκτον αὐτῆς μέρος ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὄρεόν, ὡχρὸν καὶ ὀλίγον εὐφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ἦν ἐπίπεδον, εἰς ἄκρον εὐφορον καὶ πολλόν ὡχρὸν, διάφοροι δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισσημότεροι ἦσαν ὁ Κηφιστός, ὁ Ἀττωπός, καὶ ὁ Ἰρμηνός· ἐπ' αὐτῆς κείναι καὶ ἡ περιβόητος Κωπαΐς λίμνη ἐχούσα ἄγροισιν. μίλη περιμέτρον. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμείαν· ταύνη ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς εἷα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτία ἄζω καὶ Βοιωτίζω. Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Λεξκ.

Βοιωτίδιον, τό. Ἱπποκρστ. τοῦ Βοιωτὸς, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

Βοιωτίαι, ἰα, ἰον. Τῆς Βοιωτίας ἡ ἐκ τῆς Βοιωτίας ἄν. Ὁμ. Ἰλ. ὄθεν, τὸ Βοιωτῆς, ἄσμα τὸ ποῖον λεγεται ὅτι ἐπεσύντην ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 11. καὶ οἱ Βοιωτίαι, ταύτ. τῷ Βοιωτῷ, Ὀμηρ.

Βοιωτίαι, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὐσα ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις, Ξενοφ. καὶ Οὐσιπτικ. ἡ Βοιωτὶς, προσυπκμ. γυνή, ἡ καίτοις τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτὶς, ἡτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολόρ. γ' 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. — 2) Κῆρ. Ὀνομ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφός Αἰόλου τοῦ νεώτερου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διόδωρ. Σικ. ἀνομιχτήσαν Βοιωτοὶ οἱ καίτοις τῆς Ἀρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας. — 3) Τίος τοῦ Ἰωνοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀμικτιύνοιο, ὅς τις κυριεύσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας, ὅς τις κυριεύσας ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀοινίαν λεγομένην, Παιστ. 5. — 4) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βόλβη λῦμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδτ. τανῦν, Σίτρεκαῖστι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. α', 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτινίου στόματος τοῦ Νεῖλου, τανῦν Ῥοσσητ. ὄθεν, Βολβιτίνης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ἰνη, ἰον. Τῆς Βολβιτίνης γῆ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον

στόμα, ἐν ἐκ τῶν στομίῳ τοῦ Νεῖλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χειροποίητον διώρυκα, Ἡροδτ.

Βολίνα, ἡ (ι). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρῳτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἀπ' αὐτῆς λεγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παιστ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παιστ. καὶ Βολίνη, ἡ, Στέφ. Βυζ. **Βολινάιος**, ὁ. Ποταμός μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παιστ. 5. 23.

Βολιστος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίῳ αὐτῆς, Θουκ. καὶ Βολιστός, ἡ, Στεφ.

Βολογιστός, Στέφ. Βυζ. ἰδὲ Οὐολόγιστος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλήτρια τις, θυγάτηρ ἡ δούλη τοῦ Πολυβίου, Θεοφρ. Εἰδ' ε', 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύο υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κίλαξ.

Βορέας, ου, ὁ. ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. Βορέης, συννηρμ. Βορῆς, Ἡροδτ. Ἀττικ. Βορρῆς. Τίος τοῦ Ἀττραίου καὶ τῆς Ἡούς, Ἡτ. Θεοφ. 379. ἐλέγγοτο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θράκην, δι' ὃ καὶ ὅσοι κατώων ἀρκτικώτερον τῆς Θράκης, ἐκαλοῦντο ἐν γένει ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβόρειοι· ἀρκάτας δὲ τὴν Ὠρειθυίαν θυγάτηρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, Κάλαιαν καὶ τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἐπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων περιέτανον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες προσωποποιημένους τὰς διαφορὰς μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς εὐεργετικώτατος καὶ εὐεραστάτος ἀνεμος, ἐχων καὶ ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλλισσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδτ. 7, 189.

Βορεάς, ἄδος, ἡ. Ἰωνκ. Βορειάς, ποιητικ. Βορηάς, Βορηξ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορεῆτις, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἡ Βόρειος, Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ου, καὶ Βόρειος, ε, ἡ, ου. Βορινός ἡ εἰς τὸν Βορέαν ἀνήκων, — 2) ὁ Βόρειος λιμὴν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμὴν τις ἐν τῇ νήστῳ Τενέδῳ, Ἀρρίων. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηΐδης, ου, ὁ. ποιητικ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντικ. Θεφ. 36.

Βορηΐας, ἄδος, ἡ. ποιητικ. ἀντὶ Βορειάς.

Βορηΐος, ἰη, ἰον. Ἰωνκ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βόρειοι νῆες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κίλαξ. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικῆς, ἡ Βορητὴ θάλασσα, = Μεσόγειος θάλασσα, Ἡροδτ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὐξείνιος.

Βόρης, ου, ὁ. Ἐκ τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. Ἀπολόρ. γ' 4, 4.

Βορεάδης, ου, ὁ. Εὐρυτάντις παρὰ Θουκ.

Βορράιος, καὶ Βορρείος, α, ου, = Βόρειος, αἱ Βορρείαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θῆβαις πυλῶν πληθύν τῶν Πριτιδίων πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὑψίταις ἐλέγγοτο, Αἰσχ.

Βορσίπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαθυλωνίας ἐπὶ τοῦ

Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μίατι θρησκευτικῇ αἵρεσι τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σεμαβάτ λεγόμενη.

Βορυσθένης, ου, ὁ. Εἰς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐμβαλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ταῦν Νείπρος, Dnieper, Ἡρόδ. ὅθεν, Βορυσθεϊνίτης, ου, Ἴωνκ. Βορυσθεϊνίτης, Ἡρόδ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενίτης, Σηλκ. Βορυσθενίτης, ἰδοι, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθὲν κατοικῶν, Ἡρόδ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάπυρος ποταμοῦ εἰς τὸν Βορυσθὲν, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορικὴ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡρόδ. 4, 78. δι' ὃ καὶ κτίσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ἐτι δὲ καὶ Ὀλβία καὶ τὸ Βορυσθενίτων ἐμπόριον, Ἡρόδ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθεϊνίται, οἱ κάτοικ. καὶ Ὀλβιοπολίται.

Βορυσθενίτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθενίς.

Βοσπορανοί, οἱ, καὶ Βοσπορισιοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τῶν Κιμμερίων Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. ἀνέκον οὔτε μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριοι, ἰα, ἰοι. Τοῦ Βοσπόρου ἡ εἰς τὸν Βοσπόρον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σωφκλ. καὶ, οἱ Βοσπόριοι = Βοσπορανοί, Στράβ.

Βοσπόριχος, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Βυζαντίου, Δημοθ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὢν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι πορθμοὶ τῆς θαλάσσης, ἔξαιρ. δὲ, ὁ Θράκιος Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μήκος πρὶν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλῆτερον πλατὺς 14 σταδίων, ταῦν Κατάστανον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡρόδ. 4, 83. ἐτι δὲ καὶ ἀπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 720. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰωβυγάτηρ τοῦ Ἀγχιόρου ἐπέρασεν αὐτὸν καθήμενῃ ἐπὶ τοῦ βοός, Ἀπολόρ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμερίας ἡ Κιμμερικὸς Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιώτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ταῦν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφα' ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰούς, Αἰσχ. Ἡρόδ. 4, 12. Στράβ. — 3) Ἐτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὅποια τὸ πάλαι ἐδικοῦντο ἀπὸ ἰδίου βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμός τῆς Φοινίκης, Διον. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ταῦν χωρίον Βάτρον, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιῦ καὶ Λουδία ποταμῶν, τὴν ὅποιαν ὁ Στράβ. συγκατατάττει εἰς τὴν Περίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀπείκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαίης, ἰδοι, ἡ = Βοττία, Ἡρόδ. 7, 123.

Βοττιαίοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡρόδ. Θουκ.

Βοττικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καὶ, ἡ Βοττικὴ γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρης, εω, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡρόδ.

Βούβαστις, ἰος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἑλλήνων Ἀρτεμιν, παριστασιμένη ὡς θεὰ τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράσημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλλῆν· ἐλατρεύετο δὲ μετὰ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πεμπὴν ἐν Αὔγυπτι, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνθρώποι καὶ θυσίαι, Ἡρόδ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡρόδ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, ταῦν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν. Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὐστός. ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεῖα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Βουδίου κληθείσης. Στεφ. Βυζ.

Βούδειον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀμ. Ἰλ. Π, 572, καὶ, ἡ Βούδεια, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βούδειος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀργυρ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βουδεῖον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικῆς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τῶν Σκύθας, κατοικοῦν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Ταταϊδος ποταμοῦ καὶ συνορεύων ἀρκτικῶς μετὰ τοὺς Σαυρμάτας, ἐν τῇ νῦν χερᾷ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωνοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡρόδ. 4, 21, 123.

Βούδιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηθίδας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸς δυτμὰς τῶν πηγῶν τοῦ Χωδσπου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἐτι καὶ φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμός ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουδρωτόν, τό, καὶ Βουδρωτίς, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιας τῆς Ἡκτείου μετὰ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, ταῦν Βούτριντον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοδρωτίς, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Τάππου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκτίσεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιηγήμου ἵππου τοῦ Βουκεφάλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ταῖς ὑπὸ γῆρατος, Ἀρρ. Ἀνάβ. ε', 29, 8. Βουκεφαλία, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφαλία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀκρατις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Πaus.

Βουναφάλας, α, ὁ, Μακεδν. ἀντὶ Βουκφέ-
λος. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ
μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἡγήρα-
σε δεκάτριά τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλὴ αὐ-
τοῦ ὠμοῖαζε μὲ κεφαλὴν βοῦς, τὸ ὁποῖον συμ-
βήκει συνήθ. εἰς τοὺς ἐξαιρετικούς ἵππους τῆς
Θεσσαλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ
μέτωπον. Εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατειάν τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου, εὐρεθεῖς εἰς πολλὰς μάχας, ἔμαθεν
νὰ ὁρμᾷ ἀφ' ὧς εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέ-
ρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ
πολλὰκις ἔσωσεν ἐκ τῶν επικειμένων κινδύνων·
τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πάρου μάχην
πληγῶναι θανατηφόρος καὶ ὡς ἤδη γηραιὸς καὶ
ἐξηττηνημένος, ἀπέθανεν τὸν τριακοττὴν χρό-
νον τῆς ἡλικίας του, Πλούτ. Ἀλεξ. Ἀρίαν.
Βουκολίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Βουκολίανος, Ὁμ.
Βουκολικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βου-
κολικὸν στόμα, ἐν τῶν στομάτων τοῦ Νεῖλου πο-
ταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ Σεβεννυτικοῦ
καὶ Μενδησιῦ, πίθαν, τὸ παρὰ Στράβ. Φατ-
μητικὸν στόμα, Ἡροδ. 2, 17. — 2) τὸ Βου-
κολικὸν ὄρος, ἔρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Λιβυ-
κοῦ Νομοῦ, κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὄρεων,
Πτολ. 8, 4.
Βουκολίων, ὠνος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος ἐξ
Ἀρχαίας, τὸν ὁποῖον ἐκεράνωσαν ὁ Ζεὺς μὲ
τοὺς λοιπούς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 8.
1. — 2) Τίος τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύ-
μφης Καλυβῆς, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρ-
βαρῆς νύμφης τὸν Αἰτήιον καὶ Πήδατον, Ὁμ.
Ἰλ. 7, 22. Ἀπολδρ.
Βουκολίων, ὠνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρχαίας
κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ
Βουκόλιον, ὠνος, ἡ. Πανσ.
Βούκολος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίξις τῶν
θυγατέρων τοῦ Θησίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8. —
2) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἰπποκῶντος ἐκ Λα-
κεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀ-
πολδρ. γ', 10, 5.
Βουλαγόρας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις Ἀλωπε-
κεύς, Δημ. Στεφ.
Βουλεύς, ὢς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίξις
τῶν θυγατέρων τοῦ Θησίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.
Βουλεμεῖς, οἱ, ἴδε Βουλῖνες.
Βούλις, ιος, ὁ. Τίος τοῦ Νικολάου, Σπαρτιά-
της, ὅστις ἔλθων μετὰ τοῦ συμπολίτου του
Σπαρτιάτη πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρ-
ξην, ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἐκούσιον θάνατον
πρὸς ποιὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ
πρέσβειαν τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἀπέπεμ-
ψεν ἀμφοτέρους ὅσις, μὴ θῆλιν αὐτὸν ἐκδικηθῆ-
ναι παράβατιν τοῦ ἔθνικοῦ δικαιώματος, χύνων
αἷμα ἀθῶον, Ἡροδ. 7, 134. Βαρθ. Ἀναχ.
Βούλις, ιος, καὶ ἰδὸς, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀ-
ρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου,
Πανσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλεία παρὰ Πτολ.
ὅθεν, Βουλιῶι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
Βουλλίς, ἴδς Βουλία.
Βούμωδος, ὁ. Πρωμὸς τῆς Ἀστυρίας, ῥέων
οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰς-
βάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, τανὺν Σχιασίρ, Ἀρ-

ριαν. 8, 8. καὶ 7, 11. ἔνθα Βούμωδος καὶ Βού-
μωδος ἄλλως γράφτ. Bamosus, Curt.
Βουναῖα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἡρας, κληθεῖσθαι οὕ-
τως ἀπὸ τοῦ Βουνου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἡ-
γεῖρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ,
Πανσ. β', 4.
Βούνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκυον-
μείας, βασιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαττή-
ματι τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορ-
κίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν
τῆς Βουναίας Ἡρας, Πανσ. β', 3.
Βούπαλος, ὁ. Ἀγαματοποιός τις, τὸν ὁποῖον
ὁ ποιητὴς Ἰππύναξ ἐλιδόρσε εἰς τὰ ποιήματά
του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ,
ἡ, ὄν, Φιλίπ. Θεττ. 83.
Βούπορθμος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πε-
λοποννήσῳ, μετὰ τοῦ Ἑρμιόνης καὶ Τροισίηνος.
Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς
Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι,
κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ἀ-
νομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρατίου ἡγεμόνος
τινὸς ἐγγχωρίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 615. Δ, 756.
ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕ-
τω μόνον ἡ χώρα· ἐτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐ-
τόθι, κατὰ Στέφ. Βυζ. Βουπρατιεύς, ὁ κατοικ.
Βούρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης,
ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις
Βούρα, Πανσ. γ', 25.
Βούρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κο-
ρινθιακοῦ κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντί-
σθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἡροδ. Στράβ. ὅθεν,
Βουραῖος, ὁ κάτοικ.
Βουρδίγαλα, ἡ. Bourdigala. Πρωτεύουσα
τῶν Βιτουρίων ἐν τῇ Ἀκουιτανικῇ Γαλίᾳ, πε-
ρίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνος, ἀπὸ τῆς
μεγα αὐτῆς ἐμπορίου, τανὺν Bourdeaux.
Βούρινα, ἡ (Βουρίνα). Κρήνη τις ἐπὶ τῆς ἡ-
σου Κω, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.
Βουσαί, οἱ. Λοχοὶ τῆς Μηθίδας κατοικῶν περιτὴν
Καπτίαν θάλασσαν, Ἡροδ. 1, 101.
Βούσιρις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
Λυσιανάττης, ἀρχιεὺς Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου,
περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας
καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους
τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν
του, ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγ-
γελίαν μάντεϊς τινας Θρασίον ἐκ Κύπρου· τε-
λευταῖον δὲ πιάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔ-
φεραν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ τὸν σφάξῃ,
ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμ-
φιζάμαντα, Ἀπολδρ. β', 5, 11. Πλούτ. —
2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Λύ-
ταμάτης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.
Βούσιρις, ιδος, Ἰων. ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπι-
σημῶν πόλεων τοῦ δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρω-
τεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέ-
γαν ναὸν τῆς Ἰσίδος, εἰς τὸν ὁποῖον συεθρύν-
οντο πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς
θεοῦ Βούσιρ, τανὺν Βουσίρ, Ἡροδ. 2, 59.
Στράβ. ὅθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ
Ἐπιθ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡροδ.

Βούσος, ἡ, Διον. Περ. 457. = Ἐβουσος.
 Βουτάδαι, αἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλεγόντο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλούντο ἐπὶ καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Πaus. Ἡνύχ. — 2) Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιόδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.
 Βούτη, ἡ, ἴδε Βουταῖ.
 Βουτης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἡ τοῦ Πανδίου, εἰς τῶν Ἀρχοντῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παδίωνος ἐγένετο ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόντας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ροδ. Α, 95. καὶ Ἀπολλ. Σ', 95. ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἐρκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.
 Βουτώ, οὗς, ἡ, Αἴτκ. Βουτοῦν. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίους, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀητώ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περιφημοῦς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡροδ. 2, 156. Αἰλ.
 Βουτώ, οὗς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τῇ Βουτικῇ λίμνῃ, μ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Ἀητοῦς Ἡροδ. 2, 155. ἡ Βούτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐκτὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, πῖσαν. ἡ Βουτὰν ἐν ἱερ. Γραφ. Ἡροδ. 2, 75. ταῦν Ἑλ.-Βουεῖβ. ὅθεν Βουτοῖς, ἡ, ὄν, τῆς Βουτοῦς, ἡ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στράβ. καὶ Βουτοῖτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
 Βουφάγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, Πaus.
 Βουφράς, ἄλος, ἡ. Νῆσος ἡ λίμνη ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ'. 118. Κατὰ Manner ἀκρατὶς ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.
 Βουφόνια, τὰ. Ἑορτὴ τῶν Διπολίων, ἴδε Διπολία, Ἀρσφ. Νεφ 981.
 Βουχαίτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.
 Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσωπέων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ἄλον.
 Βραγχίδαί, αἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἐχόντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἐν οὗτο καὶ μαντεῖον κειμένον πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ἀπέλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις, Ἡροδ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαί, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Σηλε. παρ' Ἡροδ. 1, 92, 159 τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχιδίῃ, καὶ τὸ ἐν Διδύμοις, Ἡροδ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπιστημώτερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.
 Βράγχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μηλῆσιος γυναικὸς, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκ τῶν περιφημῶν ἀρχαίων μάντεων, δίδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ματικὴν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις.

ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν ἱερῶν. Δευκ. Συρ. 36. Πaus. Στράβ.
 Βραϊσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀποθανοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολλ. γ', 14, 3.
 Βραϊσιαί, αἱ. ἴδε Πρατταί.
 Βρασιδάς, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, ἀποθανὼν νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὅθεν, Βρασιδεῖος, α, ου, τὸ Βρασιδα, Θουκ.
 Βρασιδεῖα, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελομένη δι' ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ Βρασιδα. Θουκ. ε'. Πaus. Λακδ. 14.
 Βρασιλας, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἡρώος ἐν τῇ νήσῳ Κῷ, Θεοφ. Εἰδ. ζ'. 11. ἀμφεβλ.
 Βραυρώ, οὗς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιτταχοῦ βασιλέως τῶν Ἡδωνῶν ἐν Θράκῃ, Θουκ.
 Βραυρών, ἄνος, ὁ. Παλαιότερος Ἡρώς ἐν Ἀττικῇ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρῶν, Στέφ. Βυζ.
 Βραυρών, ἄνος, ὁ. Κώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡροδ. 4, 145. ὅθεν Ἐπὶρμ. Βραυρωνίαν, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καὶ, Βραυρῶνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ. Βυζ.
 Βραυρώνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Βραυρῶνος ἡ εἰς τὸ χωρίον Βραυρῶνα ἀνήκων. ὅθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπὶ δ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καὶ, τὰ Βραυρωνία, ἐορτὴ ἣτις ἐπαναγυρίζετο κατὰ πενταετίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καδ' ἦν ἐφαλλον μίαν ῥαφιδίαν ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου καὶ ἔθιον μίαν αἶγα. Ἀριστφ. Δυσ. 849.
 Βραχμᾶνες, οἱ, ἔνικ. Βραχμάν, ἄνος, ὁ. Bramines. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἦτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στράβ. — κατὰ Δευκ. καὶ Ἀρρίαν. ἐσχματίζον οὗτοι ἐν ἰδίῳ ἔθνος καὶ κατόικουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέρην χώραν, οἷς οἱ παρ' Ἰουδαίους Δευταὶ λεγόμενοι, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 5, 7. Δευκ.
 Βρένθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Βρεντιάδου ποταμοῦ, οὕσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πaus. εἰς ἐρείπια, Πaus.
 Βρέννος, ὁ. Στρατηγὸς τῆς τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ 360 ἔτος πρὸ Χρ.
 Βρεντίσιον, τό. καὶ Βρεντίσιον, Brundisium. Μία τῶν ἐπιστημῶν πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κριτίων. ὑπεριεβ. κατασταθεῖσα πολυάνθρωπος καὶ ἐμπορικὴ, ἔχουσα λιμένα ἐπιττήδην, ἀπ' ὅπου ἐγένετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἡπειρὸν διάβασις, ταῦν Brindisi, Ἡροδ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντίσιον εὐρηται παρὰ Πλούταρχ. καὶ Σιεφ. Βυζ. ὅθεν, Βρεντεσινός, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντιπιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρατανία καὶ Βρετανία, Britanania. Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰσόνουν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νήσον, ἣτις περιλαμβάνει ταύτην τὸ Βατίλσιον τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἣτις ἄλλως καὶ Ἀλλοίων, Albion ἐλέγχετο. Ἦν δὲ αὕτη ἡ νήσος ὀλίγον γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας· πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἀρχίζαντ' αὐτὴν πλεωστίν ἀρχαίαν εἰς αὐτὴν, μετ' ἐκείνους ἐμπόριον τοῦ Καπτιτέρου, τὸ ὅποιον ἐλάμβανον ἀφ' ὧν εἰς τῆς χώρας ταύτης, ἥ ὁ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτὸν Ἰήσος Καπτιτερίς, ἡ Καπτιτερίς νησιος. Ὑπερον δὲ ἤλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλεόντες ἐκ τῶν Γαλῶν· τελευταῖον δὲ ἐγένον γνωστοτέρα ἡ νήσος αὕτη διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Κίτρου Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἦν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοὶ ἦσαν ἐπὶ εἰς ἄκρον ἀγριοὶ καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεῖον ἥδη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲς τοὺς Κελτοὺς. ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς ποταπὰς καὶ εὐτελεῖς οἰκίας, ἐνδεδυμένοι μὲς ὀστέα θηρίων ἐπὶ δὲ Κίτρου Κλαυδίου ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἱδίας ἀποικίας, διαίρεισάντες τὴν νήσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρεττανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρεττανίαν. Ἡρότ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μελ. 3. ὅταν Βρεττανικός, ἡ, ὄν, τῆς Βρεττανίας ἡ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκον· αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεττανίς, ἴδος, ἡ, καὶ Βρετανίς, ἡ, τῆς Βρεττανίας, ἡ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ ττ εὐρηται παρὰ Πολύβ. Στράβ. Ἡρώδ. ὀρθοτρ. μέντοι δι' ἐνός τ, Διον. Περ. 556.)

Βρεττανός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρεττανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Bruttium. Ἐπαρχία τῆς κτῶ Ἰταλίας, ταύτην Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἐπὶ δὲ καὶ Βρουττία, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Βρεττία.ος, ἡ, ὄν, τῆς Βρεττίας, καὶ, ἡ Βρεττιανή, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Β. ultii. Ἔθνος τῆς μεσημρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττία, ὅντας ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ἐπὶ δὲ Βρυττιοί, Ἀπικαν.

Βρέττος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων λαῶν τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξύ Βοσνίας καὶ Σανίου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρευκομαγον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντοράτου (Strassburg), ταύτην χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἐπὶ καὶ Βροκόμαγον, Β. ocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸν Δι-

στον ποταμόν, νοτιοανατολικῶς τῆς Σαμοθράκης, πρότερον Γαλαϊκὴ καλούμενη, Ἡρότ. 7, 108.

Βρίσρεως, ὁ (υυυ-). Γίγας ἐκατόγχειρ, τὸν ὅποιον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βρίσρεως, οἱ δὲ ἄνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. Ἀπολόρ. καὶ Ὁμβρίσρεως, Ἡτῆ. Θεογ. 617. καὶ Βρίσρεως, τῆς, Κέλλη. ἴδε Αἰγαίων. — ὅθεν, Βρίσρεω στήλαι, πρότερον ὀνομασία τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βριγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξύ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Barow) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Hellen) Πτολ. β', 2.

Βριγάντιον, τό, Brigantium Flaviu. Μία τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὠραίων πόλεων τῆς Τιβερρακινῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ταύτην Corunna λεγομένη, Στράβ.

Βρίγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βρικάντιοι, οἱ, Brigantii. Ἔθνος Γερμανικόν τῆς Οὐδέλικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντιανὴν λίμνην, Πτολμ.

Βρικιννίαι, οἱ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Λεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βρικιννία, Στέφ. Βυζ.

Βριλλήσος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἐλλάδι, κεῖμενος ἀρκτικῶς Θουκδ.

Βριμιά, οὗς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἐκάτης, διὰ τὸ προξενεῖν φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἡ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτὸς βράμματα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 861.

Βριξία, ἡ, Brixia. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας οὕτα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταύτην Bre-scia, Στράβ.

Βρισάιος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάχχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίτη, ἣτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεφεν αὐτόν, Στέφ. Βυζ.

Βρισηῖς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἡ ἄλλως Ἰπποδάμεια καλούμενη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων δυναστεύων τοῦ ἀφῆρσεν, Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, οὗς, Ἐπικ. ἦος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λεβγῶν ἐν Πηδάτῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἡ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρνητῳ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεύς κατεπόρθησεν καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηίδα ἡ Ἰπποδάμειαν, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 689. Α, 184.

Βρετόμαρτις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κίρρης κόρης τοῦ Εὐβόλου ἐκ Κρήτης· ἣτις λέγεται ἐφευρεῖν τὰ θρησκευτὰ δίκτυα, δι' ὃ ἐπινομαζέτο καὶ Δίκτυνα καὶ ἐτυμώσεν αὐτὴ τὴν Ἀρτεμιν εἰς τὰ κυνήγια· ἐτίμητο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲς σεῖας τιμὰς, ἐχούσα καὶ ἴδιον ναόν ἐν τῇ πόλει Κυθωνία. Καλλμ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νυμφῆς Βρετομαρτίος, τὴν ὁποίαν ἐσωτῆρ διώκετο ὑπὸ τοῦ Μίνως Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτήν· ἀλατρεύετο δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ Ἀρτεμις ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης καὶ εὐλογίετο ἐφορος καὶ προ-

στάτις τῶν λιμένων, Πaus. (τινὲς διτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτύ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μάρτης, κόρη.)

Βρόγγοις, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μοισία, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, τανὺν, Σαῦος, ἢ Μοραναί, Ἡροδ. 4, 49.

Βρόμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρέτου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μέ τούς ὁποίους ἤλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγκυος μέ τόν Βάχχον, ἢ ἐκ τοῦ κρέτου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαρμον ἐν καιρῷ νυκτός αἱ Βάχχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ. Διοδ. Σικ. ὅθεν, Βρόμιος, ἰα, ἰον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάχχου, καὶ, Βρόμιος χάρις, ἢ Ἐορτή τοῦ Βάχχου, Ἀριστοφ. Νεφ. 308. — 2) Τίς τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἐρωτώ, Ἀπολλοδ. β, 1, 4.

Βροντεύς, ὅς. Πατήρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ἔποιον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυτεμήστρα πρό τοῦ Ἀγαμέμνονος, Πaus. β', 22.

Βρόντης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Κυκλόπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλοδ.

Βρούκτεροι, οἱ, Brucleri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμόν, (Ems) οἱ τινες πολεμοῦντες αἰεὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταῖον ὑπ' αὐτῶν Στράβ.

Βρούτος, Α. Ἰούλιος. Τίς τοῦ Μ. Ἰουλίου καὶ τῆς συγατρὸς Ταρκουνίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποῖου ὁ πατήρ ἐφόνευσεν ὑπὸ Ταρκουνίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βρούτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχάς τὸν παρφόρον, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Δουρετίας, γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου του Κολλατίου, διὰ τὴν προεκνηθείσσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλεως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενεσμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, εἰδωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκουνίους μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὁπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐσύστην οὗτος πρῶτος τὴν ἐπὶ τὴν Ἱτατικὴν ἐξουσίαν, ὑπάτευσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίου, τὸ 510 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκουνίων, οἱ τινες ἐξήτουν νὰ ἐπανακτῶσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφόνευσεν, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἀρνούου τοῦ Ταρκουνίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἕνα ὀλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βρούτος ὁ Νεωτορες, Μάρκος Ἰούλιος, εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξῶχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποῖου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερουιλίας μητρὸς τοῦ Βρούτου, δι' ὃ καὶ ἡγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχάς ὁ Καίσαρ, ἐπιτίφας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἥγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἐλκύσας πρὸς τὸ μέρος του πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξέχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καί-

σαρ, ὅτε ᾗδῃ ἐμελλεν οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὀρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συναμοτῶν, κρατῶν ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖραν, τὸν ἐσφέξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πληθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἐτος πρὸ Χρ.

Βρουττία, ἡ, = Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στέφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πῖσαν. κειμένη πλησίον τοῦ Ἐριγόνοιο ποταμοῦ, Στράβ.

Βρυάξις, σοι, ὁ. Περιφρημὸς τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον διάφοροι κολλοσοὶ γειγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγοι, οἱ, καὶ Βρίγες. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡροδ. 6, 45. Στράβ. κατ' Ἡροδ. 7, 73. Μεταβαίντες ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατοίκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρα ὀνομαζέμενης Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Βρυγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύχη, ἡ, = Βερβύχη, ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Τριεύς ἐγέννησεν τὸν Ὠρίωνα, Σχολ. εἰς Ἰλ. 2, 486.

Βρυσείαι, αἱ. Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὀμ. Ἰλ. 1, 583.

Βρύττιος, ἰα, ἰον, = Βρέττιος, Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ Βορμίσκος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πῖσαν. = Ἀρέσσος, Θουκ. δ', 103.

Βυβάσσοις, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βυβάσσοις, ἰα, ἰον, τῆς Βυβάσσου, ἢ Χερσονήσος ἢ Βυβαστίη, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχρομένη μέ τιν αὐτοῖς Χερσονήσῳ τῆς Κνίδου, Ἡροδ. 1, 174.

Βύβλινα ὄρη, τά. Ὀρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτοῖς πόλεως Βύβλου, Αἰσχύλ. Πέρτ. 817.

Βυβλία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μαγαλοπρεπὲς αὐτῆς ναός.

Βύβλινοις, ἴδε Βίβλινοις.

Βυβλίς, ἰός, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθεάς, ἢ τῆς συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἱδριον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφείσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πτηνὴν, Ἄϊταν. Διβ. 30. Παρδ. Ἐρωτ. α'.

Βυβλίς, ἰός, ἡ. Πηγή τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλίς συγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. 5, 114.

Βύβλος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ὡς λέγεται, ἡ ἀρχαιότατη, κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' υἱὸς λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρίαν τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ὡς κατέδρα τοῦ Κινύρου· ταῦν Δοχιβλὲ, Στράβ. ὅθεν, Βυβλιοί, οἱ κάτοικοι. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, τανὺν Βάβελ, Στέφ. Βυζ.

Βυζάντιον, τό, = Βυτζάτι.

Βυζάντιον, το. Πόλις τῆς Θράκης κατεμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἐνθα νῦν εὐρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἦν δὲ αὕτη ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρίων, κτισθεῖσα πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ ἀυξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλητίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι συνήλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτήν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειντο αἱ πόλεις Χαλκηδῶν καὶ Χρυσόπολις (Σαούταρι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς εὐρίσκετο ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος. εἰς τὸν ὅποιον ἤραζον συνήθως τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοία καὶ ὅστις ἐσχημάτιζε τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἦτις ἐξείχεν ἀνατολικὰς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔκειτο τὸ ὠροῦριον, ἐνδον τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμός τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μετὰ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν προφυγὴν καὶ ὥραϊαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγένετο ἀρχαιοῦθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτήν, τὸ ὅποιον ἔφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην θαψίλειαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους τῆς. Ἀπὸ τῆς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίου τοῦ μεγάλου, κατεστάνθη τὸ Βυζάντιον Καθεδρὰ ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὅποιον καὶ νῦν Ῥώμη ἐπωνομαζέται· τανὺν δὲ Κωνσταντινούπολις, Σταμπόλ, κατατταθὲν Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ καθεδρὰ τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγχρινόμενον μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μετὰ τὰς λοιπὰς ἐπιστήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὀθωμανοῦ, Ἀρμενίου καὶ ὀρθόδοξου Ἑλλήνας — ὅθεν, Βυζάντιος, ἱα, ἰον, τοῦ Βυζαντίου, ἡ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡρότι, καὶ, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικοι. — Βυζαντιάς, ἄδος καὶ Βυζαντίς, ἱ-δος, ἡ. Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἡ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Ἀνθολ.

Βύζας, ἄντος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κροίσσης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θράκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασιλευεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἐπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βυζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεὺς, ὅστις ἔφθρεν τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐκτίσε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ἱστορικῶν· Ἡγυχ. Στεφ. Βυζ. ἐπὶ δὲ καὶ Βύξης, ου.

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑρακλίνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλήν καταλύσεν ἡ Βριτόμαρκις, ὅτε ἤλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ.

Βυζηνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἐτοιμότητα εἰς τὸ ἐκφραζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζηνοῦ παρρησία, Ἑρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὁμορον μετὰ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ροδ. Β, 396.

Βυλλιακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλιορες, οἱ, Bulliones. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδαν, Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ Βουλινοί, Στεφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Δίων. Περ. 337.

Βύλλις, ἰδος, ἡ. Βούλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλιόνων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλίεως, ἔως, ὁ κάτοικ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μεσσηνικῇ πόλει, Στρίβ.

Βυρσίνη, ἡ. Κωμικ. πεπλατμένη λέξις ἀντὶ Μερτίνης, παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν Βυρσοδέφην Κλέωνα.

Βυσσάτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία Ῥωμαϊκῇ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μετὰ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Συρτηνῆς, εἰς ἄκρον εὐφορος καὶ ἐμπορικῇ, δι' ὃ κατὰ Heeren, ἐπωνομαζέθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ'. 23. ἐπὶ δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Βυζίκιον, τό, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Volia. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκουῶν, Στεφ. ὅθεν, Βωλάνος, ὁ κάτοικ.

Βωμειεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰταλίας συνεχόμενος μετὰ τοὺς Ὀφιονεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας, Θουκ. γ', 96. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμιάς, α, ὁ. Ὁρος τῆς Αἰτωλίας σχηματίζων τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Οἰτῆς, τανὺν Ἄνινας ὄρος, Στεφ.

Βωνονία, ἡ, καὶ Βωνονία, Πλουτ. Bononia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀντὶ Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτης, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ. διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, τανὺν Bologna ἐπὶ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βῶρμος, καὶ Βῶριμος, ὁ. Τίος τοῦ Οὐπίου, Μαρριανδυνός, νεανίας ἑξαίτιου ὠραιότητος, τὸν ὅποιον ὡς λέγεται αἱ νύμφαι εἰλκυσαν μετὰ εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔθνευ ἀφανῆς, τοῦ ἐποίου τὸν θάνατον ἐπέδουν οἱ συμπολιταὶ του μετὰ γορὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περτ. 938.

Βῶρος, ὁ. Τίος τοῦ Περιήρους καὶ ἀνθρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Λυκίων ἐν τῇ πολιουρκίᾳ τῆς Τροίας, πατήρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κατεμένη ἀνατολικῶς τῆς Καιταρείας, Ἰωσφ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατεμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Παταργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλείας, Βασιλεία τὰ ἐν Γάβαις λεγόμενα· πικαν. ἡ Δαρακχερδ, Πτολ. — 2) πόλις ὄχυρα

- τῆς Περτικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγέτων χώρας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ἀλεξ. δ', 17.
- Γαβαίος, ὁ. Πέρτης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενφ.
- Γάβαλα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεσημβρινιώτερον τῆς Λαοδικείας μέλιμενα, ταυνῶν. Δσχεβιλῆ, Στράβ.
- Γαβάδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλίαι. τῆς Ἐλευθερουπόλεως, Εὐσέβ.
- Γάβαρα, τά. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαίδος. Mannert.
- Γάβριοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραίνεττου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀργείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβίται, οἱ κάτοικοι.
- Γαβρίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν. Οὐίγγλ.
- Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἐνός τῶν στεμίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.
- Γάγγης, οὐ, ὁ, Ganges. Μείζωντος ποταμοῦ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμῶδ' ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σινδίας, ὧν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν, δέχεται δὲ εἰς ἐαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικρότερους ποταμοὺς, καὶ ῥεῖν Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομιῶν εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαιρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντός τοῦ Γάγγου Ἰνδιάν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτός τοῦ Γάγγου Ἰνδιάν. Πτολ. Στράβ.
- Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβῆνος μικρά, ἔχουσα μόνον ἐν ὄχρῳ φρούριον, ταυνῶν Σχιαγρέχ.
- Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομαστῇ καὶ ὅλη ἡ περίεξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἑκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντισόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰερσῆς. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρίς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεαγ. Ἐπιγ. α'. ὅθεν Γαδαρεὺς, ἕως, ὁ κάτοικος.
- Γαδάταε, α, καὶ οὐ, ὁ. Ἀστυρίστις, Ξενφ.
- Γάδεира, τά, Ἰωνκ. Γήδεира, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, συνεχομένη μετ' ἧν ἔξαρν διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπορίον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὑστερον κατεστῆθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία
- ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, ταυνῶν Κιάδεξ, Cadix. Πίνδ. Ἡρόδ. Στράβ. ὅθεν, ἐπιρμ. Γαδερίοθεν, ἐκ τῶν Γαδερίων, Διον. Περ. καὶ Γαδερίεως, ἕως, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ. — Γαδεϊρικός, ἡ, ὅν, τῶν Γαδερίων, Πλάτ. καὶ Γαδεῖρίς, ἰδός, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδερίων οὐσα, Στράβ.
- Γάδεира, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.
- Γαδίτανοι, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδερίων, Στράβ.
- Γαδίτανός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδερίῳ ἕνα περίφημον ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.
- Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. τ. ἴδε Γεδρωσία.
- Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβῆσαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαμψὼν καὶ τὴν τυφλωτ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισטיνῶν, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περτικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κιρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξάνδρειας, Ἀριαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαίος, ὁ κάτοικος.
- Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ καθεδρὰ τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Διον. Κασσ. λβ', 11.
- Γαζωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.
- Γάζωρος, ἡ, καὶ Γάταρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νίστου ποταμοῦ, ταυνῶν Ἀλαστοροφόρι. Στεφ. Βυζ.
- Γαῖα, ἡ, καὶ Γαίη, νεότηρ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὐτῆς τὸν Πόντον, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡσ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἐκατοχίρειας, τοὺς Κικλῶπας καὶ τοὺς Τιτῆας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομιζοτο δὲ ἐμπειρος τῆς μαντικῆς, προειπούσα εἰς τὸν ἔχονον αὐτῆς Δία τὴν κατὰ τῶν Τιτανῶν νίκην τοῦ καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης μητρός, Παισ. ὅθεν, Γαίηος, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὁμ. Ὀδ.
- Γαῖαούχος, καὶ Γαινούχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαιμονίᾳ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παισ. γ', 20.
- Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὄνομ. κῆρ. Ἀνδρῶν ἡ εὐχογενειῶν ἐπιστῆμων παρὰ Ῥωμαίους. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάιος Ἰούλιος Καίσαρ, υἱὸς πρεσβυτέρου τοῦ Ἀγρίππα Οὐψινίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αυγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τὸν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιστρέψων νικητῆς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε κατ' ὁδὸν τὸν εὐκοτόν τετάρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισάται, *ei. Gaesatae*. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξύ τῶν Ἀλπεων καὶ τοῦ Ῥοδίνου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξύ τῶν Ἀπεννίνων, ὁρῶν καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκάλουντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μιτῶται οἱ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἔθνων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαῖστον, ὅπερ σημαίνει ἐν εἶδος ἀνοτίου. — Οἱ Γαῖται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαίηται παρὰ τῷ Ἑτυμολ. Μ.

Γαίσιων, *ωνος*, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πρίηνης εἰς-βάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡρόστ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, *ti. Gaetulia*. Ἐπαρχία τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ ἢ κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς τῆς Μαυρητανίας, ἔχοντα θερμότητα κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ἡ, ὄν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Γαιτούλοι, *οἱ*, καὶ Γαίτουλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαίως ἐπαινοῦντο μεσημβρινῶς τῆς λεγομένης Τιγγιτανικῆς Μαυρητανίας, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτόνθησαν διὰ τῆς Νουμιδικίας ἕως τῶν μεγάλων Σურτηων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἀγρίον καὶ σχηματίζοντες ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ πολυανδρωτοτέρων ἔθνων τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰνὶ οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρόται, Στράβ. Προκίπ.

Γάλαβας, *τά*. Πολὺς τῆς Μετοποταμίας κειμένη ἀρκτικός τῆς Ἐδεσσης, ταῦν Γελαβάς.

Γαλακτοφάγοι, *οἱ*. Οὕτως ἐκλεῖτο ἐν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σχυδίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμνίου ὁρίου, ἐνταυτῶν κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγόλων ἢ Καλμύκων, Στράβ. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ν, 5. εὐρηται ὡς ἐπὶ τῶν Μυσῶν καὶ Ἰππημολῶν ὡς γεφρομένων συνῆθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαίος τις, παρὰ Ξενοφ. Γαλαξάρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὁμ. Ἔμν. Δῆμ. 423.

Γαλατεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἧτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἀκίδα υἱὸν τοῦ Φαίνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως νὰ ἐνδοῦται εἰς τὸ σφοδρὸν πῖθος τοῦ Κύκλωπος Πολυψήμου, τὸ ὁποῖον οὕτως συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχικοῦ Ἀκίδος μινύοντα τὸ ἀπέρρουν αἷμα αὐτοῦ μετὰ τὰ δάκρυά της, ἐσχημάτισεν, ὡς ἀλέγεται, τὸν ἐν Σικελίᾳ μικρὸν ποταμὸν Ἀκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεοκρ. 5, 6. — 2) = Γαλατία, Δουκ.

Γαλάττη, ἡ (νυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74. Γελάτης, *ὁ*, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς θυγατρὸς ἐνός τῶν ἀρχαιολατῶν βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διόδ. Σικ. 5, 25.

Γελάτης, *ου*, ὁ, πληθ. Γελάται, *οἱ*. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καλλμ. εἰς Ἀοτ. 184. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολυβ. — Οἱ Ἱπέραλπειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ

κατοικοῦντες ἐκεῖθεν τὸν Ἀλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia. Ἐπαρχία τῆς μικρᾷ Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ παλαιὸν ἔθνος ἀνδρείων καὶ πολυμικρῶν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἐτι δὲ καὶ Γαλλογαρκία λεγομένη, Στράβ. — 2) Γαλατία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ἀνέμαζον Γαλλίαν, τὴν νῦν Φραντζῶν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, Πολυβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν Ἰταλία, Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ἡ, ὄν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνῆκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικός κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, τανὺν Κόλπος τοῦ Λουῆ, Στράβ. καὶ ἡ Γαλατικὴ, ταῦτ. τῷ Γαλατίᾳ, Στράβ.

Γαλάτων, *ωνος*, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφύεται μία εἰκὼν παριστάουσα τὸν Ὀμηρον πύοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδεῖας τὰ ἐκπαιδευμένα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Δουκ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιγ', 22.

Γάλαβας, *α*, ὁ. Galba. Σερούιος Σουλπίκιος Γάλαβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αυτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν Σάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατέσπη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν τῶν, τὸ 69 ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλέτης, *ου*, ὁ. Εὐνοὺς τις καὶ ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Δάου, Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Γαλένης, *ὁ*, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς ἐνός βασιλέως τῶν Ἱπέρβορων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, *οἱ*. Μάντις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν ταυράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθεῖτες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεῶτων υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλέος, εἰδὸς ἰχθύος, ὅπερ, κατὰ τὴν παρά Στεφ. Βυζ. εὐρεθέντα στίχ. τοῦ Ἀρχίππου, ἐνομιζέτο ὅτι εἶχε μαντικὴν τινα ἰδιότητα ἐν αὐτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελίοις, δι' ὃ καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Ἰβλα ἢ μικρὰ καὶ Μεγάρα Γαλεώτις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πῖσαν. μέντοι ὀρθοτ. Γαλεᾶτις καὶ Ἰωνκ. Γαλεῆτις, ὥσπερ Μαυωτίς, Ἰωνκ. Μαυῆτις.

Γελήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 244. Γαληνός, Κλαύδιος, ὁ. Περιέφημος Ἱατρός ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾷ Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας χρόνον ἱκανόν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγάλου

λιν τούτων ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφου σώζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά, μαθηματικά καὶ πρὸ πάντων Ἱατρικά, περιέχοντα ἀφθονον ὕλην περὶ διαφορῶν τῆς Ἱατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, τανῶν Κυρίλλου τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη ἐκρήμνισεν Βρατίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡρόδ. 7, 132. ἡ γραφὴ Γαψηλός παρὰ Θουκ. δ', 107. ἔστιν ἡμαρτή. — ὤδεν, Γαλήψιοι, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἄρκτον τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος διατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰωσπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπίθετο. Γαλιλαῖος, αῖα, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἡ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλανθιάς, ὁδος, ἡ, καὶ Γαλανθίς, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Βατίλως Προίτου, ἣτις παρενρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλκμήνης, ὅτε αὕτη ἐμελλε γὰ γεννησθαι τὸν Ἡρακλέα, ἠγάπησεν τὴν θεάν Ἡραν, ἣτις ἐμποδίσεν τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δι' ὃ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἤγειρεν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θηβαίς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφeron συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίαις πρὸ τῶν τῶν Ἡρακλέους, Ἀντ. Λιβ.

Γαλαῖα, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης, ἣτις ὑπερὸν Βριαντικὴν ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριαντικὴ.

Γαλλία, ἡ, Gallia. παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἑλληνισιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτικῇ καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐννοοῦν οὗτοι ὅλην τὴν νῦν ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ ἡ μὲν ἰδίως Γαλλία ἦτις καὶ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ὠρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἀλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὕτα διηρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Νορβωντίδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσει μετὰ τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων — εἰς τὴν Ἀκουιτανίαν, Gallia Aquitania, μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Νορβωντίδων. — Εἰς τὴν Λουδογικὴν ἢ Κελτικὴν, Gallia Lugdunensis, ἐκτετατομένη ἀπὸ τῶν Ἀλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μετὰ τοῦ Λίγυρος (Loire) καὶ τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μετὰ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἣτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, κατοικοῦμένην ἀρχαίως ἐν τῷ Γάλλων, ἐτεχνημάτιζε μίαν Ῥωμαίων ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαρρέομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις

ὑποδιαιρσε αὐτὴν εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana. ἀρχαίως κάτοικοι τῆς ἰδίας Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς παραλία ἦσαν Ἕλληνας καὶ ἀποικίας τῶν Φωκαίων, συτταθεῖσαι ἐνταῦθα πρὸ τοῦ 600 ἐτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐκτίταν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡρόδ. 1, 167. Λιβ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτῆσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐσύστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους Ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἐκτίταν πολλὰς πόλεις ἐπιστήμους, Στράβ.

Γαλλικός, ἡ, ὁν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἡ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γάλλος, ὁ, = Γαλάτης. Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στράβ. — 2) Κύρ. Ὁνομ. ἀνδρῶν, παρὰ Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πληγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μόδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βισυνίας ἐνένομεται μετὰ τοῦ Συγγαρίου, τανῶν Γάτιπον, Στράβ. Ἡρώδ. 4, 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βισυνίας, ῥέων ἀπὸ τῆς Νικομηθίας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιστροφάς. — 5) Πληρ. Γάλλοι οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβελῆς, οἵτινες ἐώρταζον τὰ μυστήρια αὐτῆς με ἐνθουσιαστικὰ ἄσματα καὶ κρότον τυμπάνων καὶ εἶχον ἰδίον κορυβαῖον Ἀρχεγαλλόν λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικὴν τινα δύναμιν, Ἡρώδ.

Γάμλα, τὰ. Πόλις οχυρά τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰωσπ.

Γάμβριον, τὸ, καὶ Γαμβρεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ.

Γαμήλιος, ἰά, ἰον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων. ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλούταρχ.

Γαμηλιών, ὄνος, ὁ. Ὁ ἐβδόμος μῆν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερός τῆς γαμηλιάς Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐτυνεύθειον νὰ ἐορτάζωσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους ἐν Ἀθήναις, Δημ. ἀναλογεῖ δὲ μὴ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστρίτευσε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡρόδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦταν οὗτοι Ἰνδοί.

Γανόδωρον, τὸ. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἢ Φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς, μεσημβρινῶς τῆς Βισάντης, τανῶν Γάνος, Ξενφ. Κυρ. Ἀν. 5, 5, καὶ Γάνος, Σαύληξ.

Γενυμήδης, οὐς, ὁ, αἰτ. δη καὶ δην. Τίς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρώας καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δαρράνου, Ἀπολφ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλον δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσταράκου, τὸν

ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὠραιότητα ἤρ-
 πασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς εἰς ἀτόν, ἐν ᾧ
 ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς
 καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὀλυμπόν, καταστήσας
 αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν,
 πρὶς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ὀρκαγῆς τοῦ νέου Γα-
 νυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῳᾶ πατέρα του
 τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ἐποίους
 ὕστερον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυρον, ὅτε ἐ-
 πόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος,
 Ὁμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολόρ. ὅθεν, Γανυμήδους,
 εἶα, εἰον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμή-
 δην ἀνήκων, Ἀνδολ.

Γα ρ α μ αῖ ο ι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν
 μετμημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὄρειων με-
 ρῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γα ρ ᾱ μ α ν τ ι ε, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατο-
 κοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας μετμη-
 βρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρείων καὶ πολεμικῶν,
 ἔχοντες δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν καὶ πολε-
 μοῦντες παντοτε μετὰ τῶν Τρωγλοδυτῶν, Ἡ-
 ρότ. 4, 174. Διον. Περ. 217.

Γα ρ α μ α ν τ ι ε, ἴδος, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς
 ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴαμβαν. Οὐίργ.

Γα ρ ᾱ ῤ μ α ς, ἀντος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ Ἀμφίθεμις, ὁ.
 Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀκαχα-
 λίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατηγοντο
 οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπυλ. Ροδ. Δ,
 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γα-
 ραμνιτῶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρότ.

Γα ρ γ α ν ν ο ν, τό, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς
 Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν,
 Promondorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γα ρ γ α φ ῖ α, τὰ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς
 τοῦ ὄρους Γαργάρου, Στράβ. πρότερον ἢ Γάρ-
 γαρος λεγομένη. — 2) ταυτὶν τῷ Γάργαρον.

Γα ρ γ α ρ ο ν, τό. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἡ μετμημβρινή
 ἀκρὰ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ
 ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἀνακτορὰν τοῦ Διός, Ὁμ. Ἰλ.
 Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγά-
 λης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυτινῷ
 κόλπῳ, Στράβ.

Γα ρ γ α ρ ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου
 ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ
 Τρωϊκῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γα ρ γ α ρ φ ῖ α, ἡ. Περιψήμος κρήνη τῆς Βοιωτίας
 πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρότ. Πaus.

Γα ρ γ η τ τ ὀ ς, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττι-
 κῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιῆδα φυλὴν, πατρίς
 τοῦ φιλοσόφου Ἐπικουρου, ὅθεν Γαργηττοί,
 ἐπὶ ῤ. ἐν Γαργητῷ καὶ Γαργητόθεν, ἐκ τῆς
 Γαργηττοῦ. — Γαργηττίος, ὁ κάτοικ. τῆς Γα-
 ρηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γα ρ ο ῦ ν α ς, ὁ (Γαρουνάς), Garunna. Εἰς τῶν
 μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων
 ἐκ τῶν Πυρηναιῶν ὄρεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν
 Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, τανῦν Garonne, Στράβ.

Γα α ῤ α ν τ ι ε, σο, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλείδου Τημέ-
 νου ἐξ Ἀργούς, Ἡρότ. 8, 137.

Γα υ γ ᾱ μ ῆ λ α, τὰ, καὶ Γαυγάμιλα, Στέφ. Βυζ.
 Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων,
 περιψήμος διὰ τὴν ἐταυῖδα νίκην Ἀλεξάνδρου

τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν
 Περσῶν, Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γα ῤ ὁ ς, ἡ. Νῆτος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης,
 τανῦν Γαβούτα, Πλιν.

Γα ῤ λ εῖ τ ι ε ς, ου, ὁ. Κάρις παρὰ Θουκ. ἡ, 85.

Γα ῤ λ ῖ τ ι ε ς, ου, ὁ. Σάμιος, εἰς τῶν ἐκστρατευ-
 σάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ ἰωατέρου,
 Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 5. ἔτι δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γα ῤ λ ο ς, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης,
 κειμένη μετμημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς
 νήσου Μάλτας, τανῦν Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ.
 παρὰ Στράβ. εὐρηται ἡμαρτημ. Γαῦδος.

Γα ῤ λ ῶ ν, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κα-
 τοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου
 ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γα ῤ ρ ο ς, ὁ. Ὅρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω
 Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Gauro.

Γα ῤ ρ ι ο ν, τό. Λιμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νή-
 σου Ἀνδρου, πλιν. Γαρελέων, Gauleion,
 παρὰ Διβ. Ξενοφ. Διοδ.

Γε δ ρ ω σ ῖ α, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας κειμένη
 μετμημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας,
 Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίῳ
 τῆς ὁποίας ἔξω οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, τα-
 νῦν Μεκράν. Στράβ. καὶ, ἡ Γαδρωσία, Ἀρρίαν.

Γε δ ρ ω σ οῖ ο ι, οἱ, Γαδρωσί, Ἀρρίαν. Οἱ κάτοικοι
 τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίας, Στράβ.

Γε ῖ λ ι σ σ α, ἡ. Ἡ τροφοὶ τοῦ Ὀρίστου, ἥτις
 παρὰ Πινδ. Ἀρσινόη καλεῖται, Αἰσχλ. Χοηφ. 728.

Γέ λ α, ας, Ἰων. Γέλη. ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κει-
 μένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίῳ, οὗτα ἀ-
 ποικία τῶν Ροδίων καὶ διαρρέουμένη ὑπὸ τοῦ
 Γέλα ποταμοῦ, πατρίς τοῦ Γέλωνος, τανῦν
 Terra Nuova. Ἡρότ. Θουκδ. ὅθεν, Γελῶσι,
 οἱ κάτοικ. Θουκδ. οἱ Γελαιοί.

Γέ λ α ς, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας
 ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, τανῦν, Fiume
 di Terra Nuova, Θουκ. 5, 4. ἔτι δὲ καὶ Γέλα.

Γε λ α ν ω ρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἀρ-
 γους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Φορῶ-
 νος, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναός ἀπὸ τῆς
 βασιλείου, Ἀπολόρ. β', 1, 4.

Γε λ ῶ ν, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰωνος, ἀπὸ τοῦ
 ὁποίου ὀνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρ-
 χαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέωντες, Ἡρόδ.
 5, 66. — Πλουτ. Σολ. 23 ἐρμηνεύει τὴν λέ-
 ξιν διὰ τοῦ γεωργοῦ, ὀρδοῦ. δὲ Τελέωντος, ὁ-
 περ ἴδε.

Γέ λ ω ν, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Δεινομένου ἐκ Γέλας
 πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφός τοῦ Ἰέρωνος,
 εἰς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρα-
 κουσίων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξεῖξου
 υἱοῦ τοῦ Δαρείου· πολέμησας κατ' ἀρχάς μὲ
 τοῦ καρχηδονίου, οἷτινες εἰτέβαλλον εἰς τὴν
 Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νι-
 κήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐνηττοχολήθη μετὰ
 ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρή-
 νης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόωντου, ἐμψυχῶν
 μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ
 κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ
 ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θερούς εἰς τοὺς ἀγρούς
 καὶ συνεργάζεμενος μετὰ τῶν ὁλλων γεωργῶν

βασιλεύσας δὲ ἐπὶ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφ' ἧτας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἰέρωνα, Ἡρόδ. 4.

Γελωνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Οὐκράνῃ, κατ' Ἡρόδ. κατηγοροῦντο οἷτοι ἀρχαίως ἐξ Ἑλλήνων, ὅσοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἤλθον καὶ κατοικήσαν περὶ τὰ ἀριτικά παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτῶν Βουθίων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλίττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδοτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρχιλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφός τοῦ Ἀγαθύρτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδοτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ. Πόλις μεγάλη ξυλινος ἐπὶ τῇ χώρᾳ τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδοτ. 4, 58.

Γεμίνιος, ὁ. Geminus. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, Πλούτ.

Γεμίνος, ὁ. Ῥόδος μαθηματικός, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν συγγραμμᾷ ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγή εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γεναῖνοι, οἱ. Genائي. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐνδελικῇ πλησίον τῶν Βρεύνων, Στράβ. δ'.

Γενέθλιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζήνης, εἰσα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήτῳ κειμένη παραχλαστίως, Παυσ.

Γενέσιος, ὁ. Ἐπίδ.τ. τοῦ Ποσειδώνος κληθίντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀργολίδι ὁμώνυμου κώμης, ὅσα ὑπῆρχεν ὁ ναός αὐτοῦ, Παυσ. β', 33.

Γενετυλλίδες, ἱδοί, ἡ. Θεὰ τις ἔφορος τῆς γενέσεως, κατὰ τινὰς δὲ ἐπίδ.τ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστ. φ. Οὐσμ. 137. κατὰ Σουῖδ. θεαί τινες ἡ νύμφαι, αἵτινες συνώδευον ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενάτωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκόνος δὲ Ἀρχαδίας κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Γενηταῖος, αἶα, αἶον. Ὁ εἰς τὸν Γενήτην λιμένα ἀνήκων, ἡ Γενηταῖη ἀκρῇ, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναός τοῦ Γενηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 378.

Γενήτης, ου, ὁ. Λιμὴν τις καὶ ποταμός τοῦ Πόντου, ταῦν Βόνα, Στέφ. Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτώᾳ Ἰταλίας, κειμένη παραδραστίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον, ταῦν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Στράβ.

Γενήτιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Δίλ.

Γεραίστος, ὁ. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτιοανατολικόν αὐτῆς

μέρος, ἐνθα ἀνέκχεον ὑπῆρχε καὶ τις καὶ ἄλλος τοῦ Ποσειδῶνος, ταῦν Γεραίστον, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 177. Ἡρόδοτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 124, ὁ δὲν Γεραίστιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ Γεραίστου ἢ εἰς τὸν Γεραίστον ἀνήκων, Εὐριπ. καὶ, Γεραίστιος, οἱ κάτοικοι. τῆς πόλεως Γεραίστου, Στέφ. Βυζ.

Γεραίστος, ὁ. Τίος τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραίστος, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἰς τῶν Κυκλάδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἐξυτίταν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Σφαγέτρα τοῦ Ταχίνου, Ἀπολδρ.

Γεράνα, ἡ. Βασιλιστὰ τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπαίρομενη εἰς τὸ καλῶς τις καὶ καταφρονεῖσα τὰς θεᾶς, μεταμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν. Ἀθήν. Ὀβδ. μετ. μ.

Γεράναια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουῖδ. Ὅρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κερίδου καὶ Μεγάρων, ταῦν Πάλοισιν, Θουκλ. δ', 44.

Γέρας, τό. Φρούριον ὄχυρόν πλησίον τῆς Σικυωνίας, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 22. ὁρθοτ. μέντοι Δέραι, ὅπερ ὅρα.

Γέρασα, τὰ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στίφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, ταῦν Διχεράσχ. ὁδ.ν. Γερατηνός, οἱ κάτοικοι. Λουκ.

Γεραστίος, ὁ. Μὴν τις παρὰ Λακεδαιμονίους, Θουκλ. δ', 119.

Γέργιδες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιδος, οἵτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευερῶν, Ἡρόδοτ. 7, 43. — 2) = Γεργίς, Στράβ.

Γέργις, ἱδοί, ἡ, καὶ Γέργιδος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁρίου τῆς Ἰδῆς, Ξενοφ. ὁδ.ν. Γεργίδιοι, οἱ κάτοικοι, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 15.

Γέργις, ἱδοί, ὁ. Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρίστου εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδοτ. 7, 82.

Γεργουσία, ἡ, Gergovis. Πόλις ὄχυρά τῆς Ἀκουατικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρων, ταῦν Clermont, Στράβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, τό, καὶ Γέρηνα, τὰ, Εὐττάθ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταῦτόν τῳ Ἐνόπῃ, ταῦν Ζερνίτην, Στράβ. ὁδ.ν. Γερήνιος, ἰα, ἰον, τῆς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γερήνοι, οἱ κάτοικοι. Ἀπολδρ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Heune, Ἀπολδρ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπίδ.τ. τοῦ γέροντος Νεσπορος ἀνατραφέντος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπύρηνσε τὴν Πύλον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 335.

Γέρηνος, ὁ, = Γερηνία. Ἡτ. Δεῖφ. 22.

Γέρης, ητος, ὁ. Πέννης τις φαλακρὸς ἐν Ἀθήναις ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. Ἰππ. 927.

Γερητοδεόδωρος, ὁ. Κωμικ. τις σύνδετ. λέξις ἐπὶ τοῦ Γέρης καὶ Θεοδόωρος, παριστάουσα ἀχρεῖόν τινα Ἀθηναῖον παρ' Ἀριστ. φ. Ἀχαρ. 604.

Γέρισσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύντρων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχιέρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Τπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγῆφοι καὶ ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τοῦ Δουναβίου ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ καὶ

τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξύ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐίππουλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὁρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. »Τῆς Γερμανίας τὴν μὲν δυτικὴν πλευρὰν ἀφρίζει ὁ Ῥήνος ποταμός, τὴν δὲ ὀρθτικὴν δὲ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὀρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυτικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὀρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκειμένα Σαρματία ὄρη διάστασις· τὴν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ἀνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ, ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι σὺδελφούς ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατὰκειον πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γάλλων συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχημάτιζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαούς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἑκαστοὶ ἰδιαιτέραν οἰκομασίαν· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πᾶντε ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταιᾶς πρό Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἀρχισεν αὕτη νὰ γίνηται ὁπωσούν καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐσχαταίων, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμνον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· τανὺν Γερμανία ἡ Ἀλ-
λμανία, Allemagne.

Γερμανικὸς, ἡ, ὄν. Τῆς Γερμανίας ἡ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στραβ.

Γερμανίαι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανία χώρᾳ λεγομένη, ὕστερον δὲ ἰδιῶς Καρμανοὶ κληθέντες, Ἡρόδ. 1, 125.

Γερμανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Διον. Περ. 285. (τὸ α εὐρῆται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερρόνθραι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν Ἀκρόπολιν καὶ ἓνα ἰαόν τοῦ Ἄρεος, τανὺν Ἰεράκι, Πaus. γ', 22.

Γερρουνίον, τό, Gerunium. Πόλις τῆς Ἀποουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Cilegnola, Πολύβ.

Γερρούς, οὐντος, ἡ· πιδαν. Gerrunium παρὰ Δβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολύβ.

Γέρρα, τὰ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κυβέρητικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετῴχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, τανὺν Ἐλ-Κατῖφ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν. Γερραῖος, αἰα, αἰον, τῶν Γερρών, ἡεῖς τὰ Γέρρα ἀνήκον, καὶ Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρρος, ὁ, καὶ Γέρροι, οἱ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν

βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. ὅθεν, Γέρριοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρας, ὁ. Ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰπάκιον, τανὺν Τρουσκὸν ἢ Μολοσσικὸν ὁρεῖον, Ἡρόδ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ. Ὄνομα κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαῖοις, Ἡρώδ. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέτης, ου, ὁ· πληθ. Γέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Αἰμυρ ὄρους περὶ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Δουνάβεως, ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν καὶ δοξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, δι' ὃ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδ. 4, α5. Θουκυδ. Στράβ. ὅθεν, Γετικὸς, ἡ, ὄν, τῶν Γετῶν ἡ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καὶ ἡ Γετικὴ, ἡ χώρα, εἶδα κατόικουν οἱ Γέται, Δουκ.

Γετία, ἡ, = Γετικὴ, Στράβ.

Γευσιστράτη, ἡ (α). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γεφύρα, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, πιδαν. ἡ νῦν Κετέρ-Μοραδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Ταναγρα κληθεῖσα, Στέφ. Βυζ.

Γεφυραῖοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαός, πιδαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τὸν Κρόνον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικὴν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γήδαιρα, τὰ, = Γάδαιρα.

Γήλαι, οἱ. Gelae καὶ Geli. Ἔθνος τῆς ἀρχτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γκιλάν χώρας, Στράβ. Πλούτ. ἐτι δὲ καὶ Γηλοὶ παρὰ Διον. Περ. 1019.

Γήναβον, τό, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγυρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πολεων, τανὺν Orleans, Στράβ.

Γηρυνεύς, ἦος, ὁ, ἐπικ. = Γηρηόνης, Ἡσδ. Θεογ. 309.

Γηρυνός, ου, ὁ, καὶ Γηρῶν, ὄνος, Αἰτχύλ. Ἀγασμ. 880. Πινδ. Τίος τοῦ Χρυσόερος καὶ τῆς Καλκέρρονης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐριδείας, ὅς τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντιαίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν, ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τριτώματος, ἔχον ἐξ χειρὸς τοσούτους πόδας καὶ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματος· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἤρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφαρεν εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρυπύδα, Ἡσδ. Θεογ. 287. Ἀπολλοδ. β', 5, 10. Ἡρόδ. Πλάτ. Νόμ.

Γιγάντειος, εἰα, εἰον. Τῶν Γιγάντων ἡ εἰς τοὺς Γιγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες. Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαιτίου ἀνδρίας καὶ φρικώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀπὶ ποδῶν οὐράς ὀρακόντων, Ἡσδ. Θεογ. 185. ἐν μέγα πληθὺς τοῦτων γεννήσασα ἡ Γῆ, περικνησεν αὐτούς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὅσαν, Πηλιον καὶ Οἶτην τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μετὰ ἀναμμένας ὄρυς ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν λαβὼν συμβροχὴν καὶ

τον 'Ηρακλέα, είνκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, 'Απολδρ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἀγρίων κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ χώρα ἣ ἐν Ἠλείῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισε δι' ὧλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τρινακίᾳ Φαίακων καταπόμνοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὅμ. Ὀδ. Η, 120.

Γιγαντοφοντίες ἴδος, ἦ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόρουν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, Φουρν.

Γίγартон, τό. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξύ Τριπόλεως καὶ Βίτρου, Στράβων.

Γίγων, οὗος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθίοπων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγώνος, Στέφ. Βυζ. — 2) ἐπὶ καὶ ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, Ἑτμ. Μεγ.

Γιγώνις, ἡ, προστυπαχμ. ὄνρα, Gignum Promontorium. Ἀνωτῆριον τῆς Κροταίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαίου κόλπου, Ἑτμ. Μεγ.

Γιγώνος, ἡ. Πόλις τῆς Κροταίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξύ τῆς πόλεως Κάμφης καὶ Λισῶν, Ἡρόδ. 7, 23. Θουκλ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμμαι, οἱ, καὶ Γιλιγάμбай, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Διβύας χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδιτισίδος ἕως τοῦ Πλύνου λιμένος, Ἡρόδ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντινός τις φυγὼν εἰς Περτίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Τιστάσπου, Ἡρόδ. 4, 176.

Γίνδανες, οἱ, καὶ Γινδάνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Μακῶν, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδ. 4, 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὄχυρά, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως Λησταί, Στράβ.

Γλαβρίων, ὠνος, ὁ. Ἀκίλειος. Ὑπατος ἐν Ρώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλάνις, ἴδος, ὁ. Glanis. Ποταμός τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῶν Chiana, Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμός τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῶν l'Angio, Δουκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ἴδος, ὁ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀπείρησιν παρ' Ἀριστηφ. ὁ ἀδελφός τοῦ Βάκιδος, Ἰηπ. 1003.

Γλανός, ὁ. ἴδε Γληνός.

Γλαυανίκαί, οἱ, καὶ Γλαῦσαι. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἀρκτικῶς τοῦ Ἀχσιτίου ποταμοῦ, νικηθέν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν. Αναβ. ε', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀδελφός τις καὶ ἀσέλγης ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀχρεῖου χαρακτήρος ἐν Ἀθήναις Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 30. Ἡσδ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἄλκην, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ

βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρόντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεῖς ὁ Ἰάσων ἐλάβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρῶν-σα καλεῖται, Ἀπολδρ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρεύσασα μὲ τὸν Ἀχαιὸν ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα, Ἀπολδρ. γ', 12, 7. — 5) Μουσικός τις γυνὴ ἐκ Δέσφου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρά τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης, Θουκλ. ἡ, 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἀκμάτας περὶ τὰ τέλη τῆς ἐκτῆς πρό Χρ. ἑκατοσταετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυαντίων, Ἀόριαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἱῶν μνηστήρα αὐτῆς Ποτάμωνα, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Γλαύκιππος, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ἴδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου, ἴδε Γλανοδέα.

Γλαυκοδέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκίς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκοδόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηίδων, Ἡσδ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδύνιος υἱός τοῦ Ἀνθηδόνης καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἀλιεύς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πεσὼν εἰς τὴν θαλάσσαν, συγκατατάχθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἐμπειρὸς μάστις, παρὰ τοῦ ὁποίου, οἷς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθήν. Βυρπ. Ὁρέστ. 364. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποτιεύς, υἱός τοῦ Σίσυφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλερεφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἱππῶν, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτιαῖς κόμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὅμρ. Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 3) Τίς τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἐτι οὖν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἐπεσεν εἰς ἕνα πῖθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπίνη, ὁ αὐτός καὶ Γλαῦκων ἐλεγετο, Ἀπολδρ. γ', 3, 1. — 4) Τίς τοῦ Ἰηποδόου καὶ ἐκγόνου τοῦ Βελλερεφόντου, στρατηγός τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὅς τις δὲν θέλησεν νὰ πολεμήτῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐξ ἐναντίας φίλιαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Τίς τοῦ Πριάμου Ἀπολδρ. — 6) Τίς τοῦ Ἀντήνορος, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀΐαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Δικτ. Κρητ. δ', 7. — 7) Ἀγα-

ματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργατίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικά ἔργα, καὶ τοῦ ὅποιου εὐρίσκειτο εἰς πολυτίμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀγαθημάτων, Ἡρόδ. 1, 25. Πaus. — 8) Περύφημος τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβαλλομένη αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβεν δις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτακίς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς, Πausan. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποταμός τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἄλλος ποταμός τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Γλαῦκον κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαῦκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τῷ Ἀρτεμητίῳ ἀκρωτηρίῳ, τανὺν κόλπος τοῦ Μάκρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαῦκων, υἱος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστανος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συνέγραψεν 9 διαλόγους, Διог. Λαέρτ. β', 124. Ξενφ. — 2) Ναύαρχος τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) ποιητὴς τῆς "Ραφιδῶς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἰων.

Γλαυκῶπες, ἰδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ἰλ.

Γλαφυραὶ, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφυρά, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Στέφ. Βυζ.

Γληνὸς, ὁ, καὶ Γλιανός. Τίς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Διαναιφας, τὸν ὅποιον οὗτος μανεῖς ἄρριφεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Γλίσσας, ἄνθρωπος, ἡ (ε), καὶ Γλίσσας, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰπάτου, τῆς ὁποίας τὰ εἰρηκεῖα τρέχοντο ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausanίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 504 Ἡρόδ. Στράβ. ὅθεν, Γλισάντιος, ἰα, ἰον, τῆς Γλισάντιος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικοι.

Γλουῖς, καὶ Γλωῖς, ὁ. Τίς τοῦ Ταμῶ Αἰγύπτιος, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περύφημος τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἐρασμία τοῦ Ἀρχάλου καὶ Μαιάνδρου, Δουκ.

Γλυκέριον, ἡ, Ἰπποκρ. τοῦ Γλυκέρα, Δουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρ' Ἀθηναίων, Ἀριστφ. Βάτρ. 1344.

Γλυκὺς λιμὴν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠσπέρῳ, εἴσα ἡ Ἀχερουσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, τανὺν Γλυκὺν, Στράβ.

Γλύκων, υἱος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γῆρας Ἀλέξανδρος, ὁ ἐξ Ἀβόνου τείχους, Δουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ', 26, καὶ Γλυπία, τὰ. Πaus. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἐν φρούριον πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γνάθαινα, ἡ. ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις, Αἰλ. Ἀθην.

Γνώθωνίτης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρατίτου τινὸς ἀπαντῶμενον ἐν τῇ ἰεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Δουκ. ἐκ τοῦ γνάθος.

Γνάθων, υἱος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γνάθος, ὁ, Cneius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, Ξενφ.

Γνίφον, υἱος, ὁ. Κύρ ὄνομα φυλαγίγυρος τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Δουκ. (ἀπὸ τοῦ κνίπης)

Γνωσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μεγέλαος ἐγέννησεν τὸν Ξενοδόχον, Ἀπολλ. α', 12, 1.

Γνωστίας, α, ὁ. Συρακούσιος τις, Ξενφ. Ἡρόδ.

Γνωσιδῆμος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ὀρεῖ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαινον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, τανὺν Capu St. Mathé, Πτολ. β', 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Ἑλληνικῶν ἐξ Ἑρατρίας, ὅστις ἐκωρισθεὶς τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἐφυγε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὅποιου ἔλαβεν ὡς δωρεάν τὰς πόλεις Μυρίαν καὶ Γρίνιον, Θουκυδ. α', 128.

— 2) Τίς τοῦ προτέρου, Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πέλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τανὺν Κοῦκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. καὶ Γόλγως, Δωρκ. = Γόλγους ὅθεν Γόλγος, ἰα, ἰον, τῶν Γόλγων καὶ οὗτ. Γόλγος, ὁ κάτοικος.

Γόλγος, ὁ. Τίς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἑσθιαυτίδος χωῖρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. τανὺν Σταγί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γονατᾶς, α, ὁ. Ἐπώνυμο τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἔξο Γένος.

Γονιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἠλίδι, Στράβ. ἡ.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετο τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ. καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπιστημῶν καὶ οὐχὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς χωῖρας τῶν Περραιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπεχούσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, τανὺν Γονοῦσα, Ἡρόδ. 7, 130. Στράβ. ὅθεν, Γόνιος, ἰα, ἰον, τῆς Γόννου ἡ εἰς τὴν Γόννον ἀνήκων, καὶ Γόνιος, ὁ κάτοικος. ἐτι δὲ καὶ Γονατᾶς, α, συνηθ. παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, οἵτινες κατ' Αἰολ. διάλεκτ. ἐκάλουσαν αὐτὴν τὴν πόλιν Γόννον, καὶ διὰ τινος συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γόνου, πληθ. γόννα καὶ γόνατα, προσέκυψεν ὁ τύπος.

Γονατᾶς, παραβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννοι.

Γονοῦσα, ποιητὴ. Γονέσσα, ἡ. Πόλις οὐχὺρὰ τῆς Ἀχαιας, ἡ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Παλλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. Στράβ. β', 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομάνοι, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν, Πολύβ. β', 23. Πτολ. γ', 1.

Γόργαστος, ὁ. Τίς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φαράϊς, Πaus. γ',

30. Οὕτω καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Λάμαχος κατ' ἀπείτημον ὑπὸ τοῦ Κωμφιδοῦ Ἀριτοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131 ὡς φέμων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργούς.

Γοργεῖος, εἰα, εἰον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργούς ἡ εἰς τὴν Γοργῶ ἀνήκων, Ὀμφ.

Γοργῆ, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Οἰεώος καὶ τῆς Ἀλθαΐας, ἥτις ὑπανδρεύετα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννητε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολόρ. α' 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύματα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰππόδουν, Ἀπολόρ. β', 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περιφημὸς ῥήτωρ καὶ σοφιστῆς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Ἀσόντιον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήτας περὶ τὴν ἐβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσοφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὸν χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδατκε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φωτικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδρίαντα ἐστήσαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκρίτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξεφ. — ὤθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ου, τοῦ Γοργίου ἡ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἑλληνικῶν ἐξ Ἑρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γοργύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὕτως ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λοφου τῆς περικεφαλίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 567. καὶ, ἡ Γοργολόφα, κωμικὸν πεπλασμένον κυρ. ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 1181.

Γοργόνειος, εἰα, εἰον, = Γοργεῖος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθηνίς, ἰδε Κισθηνή.

Γόργος, ὁ. Τίς τοῦ Χέρτιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ἰστοασπου.

Γοργοφόνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναίς, διότι ἐφόνευσε τὸ τέρας Μίδουσαν, Ὀρφ. Τμ. 31, 8. — 2) Οὐγάτηρ τοῦ Περτέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀφάρειν, Λευκιππον, Τυνδάρεων, καὶ Ἰάκριον, Ἀπολόρ. — 3) Μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολόρ. β', 1, 5.

Γοργόφονος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡλεκτρυόνης καὶ τῆς Ἀναβούς ἐξ Ἀργούς, Ἀπολόρ. β', 4, 5, 6.

Γοργυειεύς, εἰας, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, λατρευομένου ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυία ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

Γοργυείων, ανος, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως Πριά-

μου καὶ τῆς Καπτιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὀμφ. Ἰλ. Θ, 302.

Γόργυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σκελατίας καὶ εἰς βίλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

Γοργύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀγκάλαρον, ὅστις ἐπροδουκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτανα, Ἀπολόρ. α', 5.

Γοργῶ, οὐς, καὶ ὄνος, ἡ, αἰτιαται. Γοργῶ καὶ Γοργόνα, πληθ. ὀνομαστ. Γοργοῦς καὶ Γοργονεες, αἰτιατ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γοργονεες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρύαλη, ἡ Σθενὸ καὶ ἡ Μίδουσα. Ἡρόδ. Θεογ. 277. Ὁ Ὀμφ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γοργόνα, τέρας καταχθόνιον, Ὀδσ. Δ, 633. Ἰλ. Θ, 349. παρὶτάνοντο δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερά καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν αἰτὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦνται καθ' Ἡσιόδ. πρὸς τὸν ὀντικὸν Ὀκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρ. μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύᾳ, ἡ ἐπὶ τῶν Γοργονειῶν νήσων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιδόνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἐβλεπον· τούτων ἡ ἐπισημοτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μίδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περτεὺς διὰ συντριβείας τῆς Ἀθηναίς, καὶ κατὰ ἀπλῶς Γοργῶ ἀναφέρεται. Ἀπολόρ. (Γοργῶ, οὐς, ἔστι ἀρχ. τύπος παρ' Ὀμφ. Ἡρόδ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργῶ, Γοργόνος, αἰτκα. Γοργῶ καὶ Γοργόνα, ἔστι κοινὸς παρὰ τοῖς περὶ τὸς τύπος, ὅστις πολλάκις εὐρεται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρόδ. Πινδαρ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς.)

Γοργῶ, οὐς, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Κλοσμένου ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα, Ἡρόδ. 5, 48.

Γοργῶπις, εἰας, ἡ. Γοργῶπις λίμνη. Λίμνη τις πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐπεσε μία τῶν Γοργῶν, Αἰσχλ. Ἰλ. 313. Ἡσυχ.

Γορδηνία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

Γόρδειον, τό, καὶ Γορδεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἡ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθεδρὰ τοῦ πάλας τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλείου· πόλις κληθεῖσα. περιφημὸς διὰ τὸν ἐνταῦθα Γορδιὸν κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσεν διὰ τοῦ ξίφους τὸν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στρατ. — ὤθεν Γορδεῖος ὁ κάτοικος.

Γόρδειος, ου, καὶ ἰσω, Ἡρόδ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γορδεῖον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ ποταπῆς καὶ χωρικῆς καταστάσεως ἐφθασεν εἰς τὴν βασιλικὴν αἰξίν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆτιν· πρὸς ἐγνώμαστὴν ἀφιερωσεν ὁ Γόρδειος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἀμαξάν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθύρετο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἐκλέχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· ἐπὶ τοῦ ρυμοῦ δὲ τῆς ἀμάξης ταύτης ἄδενεν ἕνα στερεὸν κόμβον μὲ τοσαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ

γῆν βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἤθελε ποτὲ λύσῃ τούτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαιναν ἐντεύθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμόν τούτον, ἐχωρίσταν αὐτοὺς εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν πρόρρησιν τοῦ μαντείου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Δουκ. — 2) Ἄλλος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροῦτου, Ἡρόδ. 1, 35.

Γορδυναία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, τανῦν ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς χώρας Κουρδιστάν λεγομένης, Στέφ. ἐτι δὲ Γοργυνή, Πτολ.

Γορδυναῖοι, οἱ. Ὅροι τῆς Γορδυνίας, ἡ. Χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυναῖοι, οἱ, Καρδούχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κατοικοὶ τῆς Γορδυνίας χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, τανῦν Κούρδοι, Στράβ.

Γόρδης, υἱος, ὁ. Τίς τοῦ Τριπολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυναία. Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δευτέριος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσιν, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλούτ. Θητ. 19.

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gordonia. Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, τανῦν, Γαρδικα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υἱος, ἡ, Gordyna. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ μεγάλων πόλεων τῆς νήτου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ληθαίου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἐκατομβαίου Διὸς, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — ὅθεν, Γορτύνιας, ἰα, ὡν, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καὶ, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνίς, ἰδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλίμ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρχαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀστελίου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνι πόλεως τῆς Ἀρχαδίας λατρείας αὐτοῦ, Πανσ. ἡ, 5.

Γόρτυς, υἱος, ὁ. Τίς τοῦ Στυμφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρχαδίᾳ. — 2) Τίς τοῦ Τεγκάτου ἐξ Ἀρχαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἐκτίσεν αὐτὴν τὴν πόλιν Γόρτυναν, Πανσ. ἡ, 53.

Γόρτυς, υἱος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Πανσ.

Γούθοι, οἱ, Gothi· οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτικής Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαίως περὶ τὸν Οὐίστουλαν ποταμὸν, οἵτινες ἐτι ἔσται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολμ. Στέφ. Βυζ.

Γουινεύς, ὅς, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμῶν τῶν Ἀχαιῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 747.

Γουραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐνταῦθα τὸν Ἰνδοῦ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκλ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὑπερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρὶς τι πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθεν, Γραῖος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Γραῖκή, Θουκλ. β', 23. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραινὴ ἀνέγνωσ., ἴδε Πειραιή.

Γραῖα, ἡ· πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόργωνος καὶ τῆς Κλητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵτινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο κατ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόνον, κατὰ δὲ Ἀπολλῶν. τρεῖς ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐκ γεννητῆς αὐτῶν παρισταίνοντο ἀσίποτε ὡς προβεβηκυῖαι καὶ λευκώτριχες καὶ κατῴκουν περὶ τὸν δυτικόν Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἴς αὐτάς ὁδόν, δι' ὃν καὶ προφύλακες ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἓνα μόνον ὄφθαλμόν καὶ ὁδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀνεπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρῆας τῶν, ἦσαν δὲ ἡ Περφρῶ καὶ ἡ Ἐνυα, Ἠσθ. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολλῶν. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινῶν, Ἀπολλῶν. β', 4, 2.

Γραῖκος, ὁ. (ὄνομ. κύρ. διὰ περισπωμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Τίς τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ. Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Ἐκ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαίως οἱ Πελαγοί, ὅσοι φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ εἰς αὐτὰν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐστύθησαν ἰδίαις ἀποικίαις καὶ ἰδίους λαοῖς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Γραικοί ἀπὸ τοῦ Γραικού υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας. Ἀριστοτλ. Ἀπολλῶν. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας τινὸς παρὰ Δουκ. Γρανείον, τό. Μία τῶν διτῶν θυγατέρων, τὰς ὁποίας ὁ Ὄξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν. γ.

Γράνικος, ὁ, ἐπικ. Γρήνικος. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περιφραγὸς διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὁμρ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. τανῦν Σουσουγχιρλί.

Γράνικος, ὁς, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Περτίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανῦν Βοτανίρ.

Γραὸς στήθος, τό, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Οὐστελίου Antonini Itiner. σελ. 327. ἀναγινώσκ. Γραῖας ἔδος ἐκ Στεφ. Βυζ. παρ' ὃ εὗρηται ἐν λέξ. Τανάγρα, ὅτι Γραῖα τις ἐκάλεσεν οὕτως ἐν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαίας ἔδος, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο λόφος τις κείμενος μετὰ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παρβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτοθ.

Γραουίτιον, τό, Graviscae. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μίρτα ποταμοῦ, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γρατίαν, υἱος, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων, φονευσθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀ-

πολὸν α'. 6, 2. ἐπειδὴ δὲ ἀλλαχού οὐχ εὐρη-
ται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνεγνωσάν τινες ἀντὶ τού-
του, Ὀφίων, ἄλλοι δὲ Ἐλατίων καὶ Αἰτίων,
παρβλ. Heyne.

Γραυκένιοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰ-
στρον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥόδ Δ, 321.

Γρηστανία, ἡ, ἴδε Κορηστῶν.

Γρίνος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰτανίου καὶ ἀπόγονος τοῦ
Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡροδ. 4,
159.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Ξενοφών-
τος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος
καὶ ἔχγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν
Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων,
Παυσ.

Γρύνεα, ἡ. Ἡροδ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ. ἐπὶ τ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος
οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀττίᾳ πόλεως Γρύνιον, ἐνθα ὑ-
πῆρχε περίφημος τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ.
— Παυσ.

Γρύνιον, τὸ (υ) Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀττίᾳ, ἔχουσα ἓνα μεγαλοπρεπὴ ναὸν
καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἐλ. γ', 1.
Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ Γρύνιοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. ἔθεν,
Γρύνειος, εἰα, εἰον, ἔκ Γρυνίου, ἡ εἰς τὸ Γρυ-
νιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ἴδος, ἡ ἐκ Γρυνίου
οὐσα. Γρυνεύς, ἑως, ὁ κατοικ.

Γρύνος, ὁ. Τίς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔχγονος τοῦ
Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνιον ἐν τῇ
μικρᾷ Ἀττίᾳ καὶ τὸν αὐτότε ναὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος.

Γρύττος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, ὃς τιε κατηγορη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ
φύσιν πονηράς αὐτοῦ καὶ αἰσχράς πράξεις, ἐ-
στερηθῆναι τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ.
Ἰπ. 877.

Γυάρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγεσι Κυ-
κλάδιον νήτων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου
ἁκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὅποιαν ἐ-
πεμπον συνῆθ' μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐ-
ξορίστους αὐτῶν, τανῦν, Γιούρα, τὰ, Στράβ.
Ἰωνκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὕτως ἑκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ
ἀργυρὸς, τὸν ὅποιον ἐστειλεν ὡς ἀνάθημα εἰς
τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης
βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδ. 4, 14.

Γυγάτη λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος λίμνη
χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸ ὅρος Τρωῶν ὀ-
λίγον ἀπέχουσα τοῦ Καύστρου πεδίου, ὕστερον
κολήθη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305.
περίξ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὐρίσκοντο οἱ
ταφοὶ τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερῆχεν ἑξαιρέτως ὁ τάφος
τοῦ Ἀλυάτου. Στράβ. ἱγ'. Ἡροδ. 1, 93. — 2)

Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ
τῆς ὁποίας ὁ Ταλαίμενης ἐγέννησε δύο υἱούς
τὸν Μέσθλην καὶ Ἀντιφον ἡγεμόνας τῶν Λυ-
δῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β,
864. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς
Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου,
Ἡροδ. 5, 21.

Γύγης, ου, Ἰωνκ. εω, ὁ (υ) = Γύης. — 2)

Τίς τοῦ Δατκίλου, εὖνους καὶ φίλος τοῦ Καν-
δαύλου βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὃς τις κατὰ πα-
ρακινήσιν τῆς ἰδίας βασιλείας, ἐφένευσεν τὸν
Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον τῆς Λυ-
δίας περὶ τὸ 760 ἔτος περὶπου πρὸ Χρ. βασι-
λεύσας 38 χρόνους. λέγεται δὲ ὅτι ἐστάθῃ εἰς
τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀ-
σίας, ἀμειψόμενος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ
Ἀπόλλωνος διέφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολυ-
τιμα ἀναθήματα. Ἡροδ. 4, 14. Πλατ. Πολ.
ἔθεν παροιμ. τὰ Γύγῳ ἢ τὸ Γύγου χρυσῶν
ἔχων, Ἀνακρ. ιε'. Λουκ. (τὸ εὐστὶ μακρὸν συ-
νήθ'. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐστ' ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύξαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρκτοῦς Ἀφρι-
κῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν δυτικῶς τῆς χώρας
τῶν Ζαυθικῶν, καδ' Ἡροδ. ἦταν οὗτοι πιθηκο-
φάγοι καὶ κατακτενοῦσαν πολὺ μέλη ἐπὶ τῆς
χώρας αὐτῶν, Ἡροδ. 4, 104. ἐπὶ δὲ καὶ Βύ-
ξαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γύγης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς,
εἰς τῶν ἐκατοχίρων Γιγάντων, Ἀπολόρ. α,
1, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὐρηται Γύγης,
τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολόρ. α-
ποβάλλει.

Γύθειον, τὸ, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθειον, τὸ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα,
κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λα-
κωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλῳ ὀχυρὰ, οὐσα τὸ
νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ κτισθεῖσα ὡς
λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους,
τανῦν Παλαιόπολις Ξενοφ. Πολ. Στράβ. ὅθεν Γυ-
θιάτης, ου, ὁ(α) ὁ κατοικ. καὶ Γυθιάδος, ἡ, ὅν'
τοῦ Γυθίου, ἡ εἰς τὸ Γύθειον ἀνήκων, Λουκ.

Γύλιππος, ὁ. Τίς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρ-
της, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννη-
σιακῷ πολέμῳ, τὸν ὅποιον ἡ Σπάρτη ἐπέμφεν
εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπο-
λιοῦντο ὑπὸ τοῦ Νικίου στρατηγοῦ τῶν Ἀ-
θηναίων νικησας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς
Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν,
ἐπείστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαί-
μονα, ὕστερον δὲ φαραθεῖς ὑπὸ τοῦ Λυτάνδρου,
ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων
εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἄλυσιν τῶν Ἀθη-
νῶν, ἐξωρίσθη μὲ κατασχῆσθαι ἐκ τῆς πατρί-
δος του, Θουκ. 5, 93.

Γύλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχος τις ἐν Σπάρτῃ,
Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3, 21. καὶ Γύλος, ἐν Ἀγιστ.
Ἐγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνησίων νή-
σων, Στράβ. ὅθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμ-
νησίαι.

Γυμνησιαὶ νῆσοι, αἱ. = Βαλιαρεῖς, αἱ νῦν Βα-
λεάρες νῆσοι τῆς Ἰσπανίας, καλούμεναι οὕτως
ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοιοῦτον βίον τῶν κατοίκων
αὐτῶν, ἡ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυσιεῖζον
τὰ περιέρχονταί ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶ-
μα, Στράβ.

Γυμνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν
Σκυθικῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατὰ δ' Αν-
ville κειμένη δυτικῶς τοῦ Ευφράτου ποταμοῦ
ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ

τῆς ἀρτικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἀράτχ ποταμοῦ, τανῦν Κοματοῦρ, καὶ κατὰ Μάνερτ πλησίον τῆς νῦν Γόλε πόλεως, ἥ κατ' ἄλλους Γινίς, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβριῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. δ', 7, 19,

Γυμνοπαίδαι, αἱ. Ἐορτήεις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτὴν ἐστνεύειζον νὰ χορεύωσιν οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ἄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδ. Ξενφ.

Γυμνοφορισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἱ τινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίονται ζωντανοί. Κιτὰ Μίνερτ. ἐσχημάτουν οἱ Γυμνοφορισταὶ οὗτοι ἐν ἴδιον ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὁμῶς εἰς πόλεις.

Γύνδης, ἑω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Κιρά-σου ἢ Δελὰς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρός). Βράχοι τινεὶ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λακρός, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, κατ' Εὐσταθ. ἐκείντο οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Κοῦντ. Σμ. ιδ', 570. πρὸ τοῦ Καφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 57. ὅθεν, Γυρτώνιος, ἰα, ἰον, τῆς Γυρτώνος, καί, Γυρτώνιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Γυρτώνων, ὄνος, ὁ. Ἀδελφός τοῦ Φλεγύα, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐκτίεσε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτώνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὁμ. Ἰλ. Β, 438.

Γωβρύα, α, καὶ ου, ὁ, Ἰωνκ. Γωβρύης. Εἰς τῶν ἐπτά ευγενῶν Περτῶν οἱ τινες συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμάρτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Κιμβύστου, Ἡροδ. 3, 70. — 2) Τίς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Λιγύων, Ἡροδ. — 3) Εἰς τῶν τεστάρων ἀριστратήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. α.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιδαν· οἱ παρ' Ἡροδ. Δάοι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τῇ Ἰρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἀπαρνοί, Σάνδιοι καὶ Πίσσουροι, ζῶντες βίον ἀγρίον καὶ ληστρικόν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέ-

ξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι. πιδαν. οἱ Οὐπθέκται λεγόμενοι, Στράβ. Ἀρρίαν. Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ. ἔθνος Περσικόν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς, Ἡροδ. 7, 66. — Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τὰ. πόλις ὁχυρά τῆς Κιρίας ἐν τῇ μιναρῇ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τὰ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὅνῳ ἔορταί ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλχομένης ὑπὸ τῶν Πλαταιῶν εἰς ἐν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὐρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινὰ, κατεσκευάζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα. ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαματοποιοῦ Δαιτάλου· ἡ ἄλλη ἐορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Βοιωτίᾳ πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἐριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὐτὴ ὑπὸ ἀγανακτικῆως ἀφῆτατα τὸν Ὀλυμπον, ἤλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ δυσηπώσῃ αὐτήν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης τὸν ἐν ἀγάλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀτταίου καὶ μέλλουσιν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείναντα τοῦτο, κατεσύντριψε τὸ ἄγαλμα καὶ ἐφιλιώθη αὐτῇ μετὰ τοῦ Διὸς, Πλουτ. Πανστ.

Δαίδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεραπίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δαίδαλίδης, ὁ κάτοικος.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Τίς τοῦ Εὐπαλάμου ἡ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθεῶς, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνως, εἰς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιότερων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδάχθεις ὡς λέγεται τὴν ἀγαματοποιάν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιεῖται, ὅτι ἐδίδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματα του, κἄμνωντάς τα νὰ κινῶνται μόνον, ἐπινοήσας τὴν ἐξάλην, τὸν πρίωνα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιὸν καὶ μαθητὴν τοῦ Τάλου, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ἤλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσείσταν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχροὺς ἐρεξῆς τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνως, τὰς ὁποίας αὐτὴ συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ βασιλέως τούτου, κλειτθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνως, κατεσκευάσεν πτερὰ ἐξὺλινά, τὰ ὁποία κολήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐφυγεν ἄνωθεν τῆς ἐχλᾶτσης καὶ ἤλθεν εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις ὁμῶς θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπέκρινεν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πασῶν ἐπὶ νύκτῃ εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἵπ' αὐτοῦ ὠνόμασθη Ἰκάριον πελάγος· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 392. ἀναφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἐν ἴδιον εἶδος

χορῶν, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδην χοροτάτην τοῦ Μίνωος. Λουν. Ὀρχ. 13. Ὁ Πανσ. δὲ λέγει τοῦτο ἔργον τοῦ Δαίδαλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Πανσ. 3', 40 Πλάτ. Ἰων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τὸν ὁποῖον μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἐνθα ἡ ἀγαματοποιία ἔκαμε μεγάλας καὶ πρῶιμους προόδους· ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τεῖχη τῆς πόλεως Ἐρυκος καὶ τὸν αὐτοθιναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολλ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαματοποιὸς ἐκ Σικυωνίων, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Πανσ. 5', 3. ὅθεν, Δαίδαλειος, εἰα, εἰον, τοῦ Δαίδαλου, ἢ εἰς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοντο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῇς ἐνοίαις, περιστάνοντες δι' αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι περὶ τὰς ἀρχαῖς ἐπὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινεμένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμφυχόνοντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ προσθέτοντες εἰς τὰ πρότερον ἄμορφα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμούς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάειρα, συννηρμ. Δαῖρα, ἡ. Θεά τις ἡ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἑλευσίνι μυστήρια, κατὰ Πανσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἑλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 847.

Δάιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. ε', 19. Δαιμογοργῶν, ὄνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Οὐρανός, ἡ Γῆ καὶ ἡ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαῖρα, ἡ. = Δαείρα, ὅπερ ὅρα.

Δαῖε, ἴδος, ὁ. Γέρων τις κήρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτιάται, αἱ, Daesiates. Λαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ.

Δαΐφαντος, ὁ. Στρατηγός τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 3.

Δαΐφραννης, οὐς, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενφ. Κυρπ. Δαΐφρων, οὐς, ὁ. Εἰς τῶν πενήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας, Ἀπολλ.δρ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάδια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβεῖσκον (Theis) ποταμὸν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἰέρασον ποταμὸν (Πρύττον) καὶ περιλαμβάνουσα ἐν μέρει τῆς νῦν Οὐγγαρίας, ἔλιν τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσυλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τῆς Γαλιτίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαβίαν, ἐκλήθη δὲ Δακία ἡ

χώρα αὕτη ἀπὸ τούτων ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένων, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δακοί καὶ Δάκοι, οἱ, πρότερον Δάοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τους ἐν Σκυθίᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαούς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ περιστάνουσι τοὺς Δάκους ὡς ἐν ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρείον, ἐνασχολούμενον πρὸ πάντων εἰς ὅσα φορῶσι τὴν εὐτακτον καὶ ἐν ἀνέσει ἀπόλουσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. Ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀρχιῆλης καὶ συνοδοὶ τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολυούχοι δαίμονες διαφῶρων ἐν Ἀτρίᾳ πόλει, καταγόμενοι πιδαν. ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἰδης. Κατὰ Στράβ. 1, 3. Ἦσαν οὗτοι οἱ πρῶτοι εἰσίνες κατήκοντες εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἰδαν, ὅπου ἐπενύθησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός καὶ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἥτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Πανσ. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τους ἐν Κρήτῃ Κουρήτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ νιου αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πάλιν πενήκοντα δύο, Φερεικῶς.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δήλιος, Πίνδ. β'

Δαλίων, ὠνος, ὁ. Μικρὸς τις ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, Στράβ.

Δαλμάται, οἱ, Ἑνικ. ὁ Δαλμάτης, ου. Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἐπὶ δὲ Δαλματεῖς καὶ Δελματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλμάτια, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης εὐτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικά παρὰ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ αποτελούσα ἐν μέρει τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς περὶ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἐμπειροὶ ναῦται, καταγιγόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — ταῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα βασιλείου τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95. Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματεὶν παρὰ τῆς, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικός, ἡ, ὄν, τῆς Δαλματίας, καὶ, ἡ Δαλματικὴ, ταῦτ. τῷ Δαλματία, Στράβ.

Δάλμιον, τό, καὶ Δελμίνιον, τό, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλοι οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, ταῦν Δελμῖν, Delmino, Στράβ.

- Δαῖλος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀήλοε.
 Δαμάγητος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἰαλυτοῦ ἐπὶ τῆς νήτου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ. Δαμάγων, ὠνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ. Δαμάστους, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δημάρατος.
 Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐνδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δικαίων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σημερινὴν κώμην Dießen καλουμένη, Στράβ. Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπέλειος περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλαίωσιν, Λουκ.
 Δαμασίωμος, ὁ. Τίος τοῦ Κανδαύλου, βασιλεὺς τῶν Κελυδνίων καὶ εἰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 7, 93.
 Δαμάσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰάκου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφός τῆς Πηνελόπης, Ἀπολδρ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Δημοκρίτου ἐξ Ἀβόρων, Αἰλ. ποικ. 137.
 Δαμασίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὅς τις ἔταψε τὸν Λάιον βασιλεῖα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 8.
 Δαμασίχθων, ὠνος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιδῆς τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου τελευταῖου Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις ἔλθων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατήκτισεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Πανστ.
 Δαμασκός, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμῆθης, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρχαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκόν, Στέφ. Βυζ.
 Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας, διαμεινῶσα ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορρόα ποταμοῦ, περιφῆμος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὀπλῶν καὶ ἄλλων διαφόρων μεταλλῶν· καίτοι δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μετὰ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβίων ὀρέων, διαρρέομένη ἀπὸ ἑν πληθὺς μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομίας, δι' ὅ καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμός τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνός, ἡ, ὄν, ἐκ τῆς Δαμασκῆς ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀντὶκων, καὶ Δαμασκηνοί, οἱ κάτοικοι. Στράβ.
 Δάμασος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμύντος, εἰς τῶν πλουσίων καὶ ἐπιστῆμων πολιτῶν τῆς Σίριος ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδ. 6, 127.
 Δαμάστις, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ. Δαμάστιον, τό. Τόπος τις ἐν Ἠπειρῷ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ, Στράβ.
 Δαμαστωρίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, Ὀμ. Ὀδ. Τ, 293.
 Δαμάστωρ, ὠρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγέλαου ἐξ Ἰθακῆς, Ὀμ. Ὀδ. 221.
 Δαμάτας, α, ὁ. Στρατηγός τῶν Καδουσίων, παρὰ Ξενοφ. Κυρπδ. ε'.
 Δαμάτηρ, Δωρικ. ἀντὶ Δημήτηρ, Πινδ.
 Δαμία, ἡ· ταύτ. τῷ Ἀνξηστία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδάυρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήτου Αἰγίνης, οἷς πρόσξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδ. 5, 82. Πανστ.
 Δαμίνδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, δέειξας μεγάλην γενναίότητα καὶ ἀροβίαν μετὰ τοῦ ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαιμὼν ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.
 Ἄμις, ἰδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλωνίος, ὅς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκαλοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιος τις Κορίνθιος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμιν ἐστὶν ἡμαρτημ.)
 Δάμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν ἐπὶ τοῦ Οἰχέρρα ποταμοῦ, Πτολ.
 Δάμνιοι, οἱ Ἔθνος τῆς Ἀριτωῆς Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.
 Δάμνιππος, ὁ. Παράντιος τις καὶ κίλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.
 Δαμνῶ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοῖνικα, τὴν Ἰταίαν καὶ Μελλίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Ι'. 1185.
 Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. 5', 1.
 Δαμοκλῆς, ἑούς, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τυράννος οὕτως ἀπέδειξε πραγματικῶς, πότον δυστυχῆς καὶ ἡπατημένος ἤθελεν εἰσθαι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.
 Δαμόξενος, ὁ. Περιφῆμος τις Ἀθητῆς ἐκ Κορίνθου, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. α'. — 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.
 Δαμοτέλης, ους, ὁ. Ὄνομα κυρ. Ἀνδρός, παρὰ Λουκ.
 Δαμότιμος, ὁ. Ἀττικ. Δημότιμος, Σικυνώσιος τις, παρὰ Θουκ.
 Δαμόφιλος, ὁ. Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑπέδεχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.
 Δαμοφῶν, αὐτός, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μετσηνίας, Πανστ.
 Δάμυλλος, ὁ. Ὄνομα Ἀθηναίου τινός παρὰ Λουκ.
 Δάμυσος, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μετὰ τοῦ ὁποῖου τὰ ὄντα λέγεται ὅτι ἀνέτρεphen ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ κατατῆσθαι καὶ τούτον ἐπίσης ταχύπουν, Πτολ. Ἠφαιστ. ε'.
 Δάμων, ὠνος, ὁ. Περιφῆμος τις Σοφιστῆς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περιφῆμος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφστία.

- σιν καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην, Βαρθ. Περιηγ. 'Α-
 -αχ. 5'. — 3) = Δῆμων. ἀριθμ. 1. Αἰλ.
 Δ α ν α, ἡ. Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς
 Καππαδοκίας, Ξενφ. 'Αναβ. α', 2, 20. Κατὰ
 Μαννερτ. ἡ πόλις τὴν ὅποιαν ὁ Πτολ. καλεῖ
 Ταναδάρην, καὶ οἱ μεταγενεστέρ. Κόκουσον, κατὰ
 Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τυάνα. 'Αρχαίοθεν ἐκαλεῖτο
 αὕτη Θόανα ἀπὸ τινος Βασιλέως τῶν Ταυρίων,
 'Αρρίαν περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.
 Δ α ν ἠ, ἡ. Δωρικ. Δανάη (ν. ν.). Θυγάτηρ τοῦ
 'Αχρείου Βασιλέως τοῦ 'Αργους καὶ τῆς Εὐριδι-
 κης, τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἕνα
 πύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν
 ἀπὸ πάσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων
 ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πληρώσειν τοῦ μαν-
 τείου, τὸ ὅποιον προείπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι μέλλει
 νὰ φονευσθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς ἰδίας του θυγα-
 τρός. Ταύτην ὁμοῦς ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ με-
 ταμορφωθείς εἰς χρυστὴν βροχὴν, εἰτεχώρησεν
 πρὸς αὐτὴν, ἥτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ
 αὐτοῦ τὸν περίφημον 'Ηρώα Περσέα· πληροφορο-
 ρηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μι-
 κρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπέπεμψεν αὐ-
 τοὺς ἐκ τοῦ 'Αργους· διασσωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ
 τῆς νήσου Σερύφου, ἀνέθρεφεν αὐτόν· τὸν Περσέα,
 ὅστις οὗτος ἀνδρῶνδείξ, ἐπανήλθε πάλιν μετὰ
 τῆς μητρός του εἰς τὸ 'Αργος, 'Ομ. 'Ιλ. Ξ, 319.
 'Απολδρ. β', 2, 1. 'Ο Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ
 μίαν τραγωδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁ-
 ποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσωζήσαν.
 Δ α ν α ἱ δ ῆ ς, ου, ὁ. Πληθ. οἱ Δαναῖδαι (ε). 'Α-
 πέγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι
 κάτοικοι τοῦ 'Αργους, Εὐρπ. — 2) Τίος τῆς Δα-
 νῆς, ὁ Περσεύς, 'Ησ. 'Ασπ. 229. (ν. ν. ν.),
 'Ησιόδ. — ν. ν.).
 Δ α ν α ἱ δ ε ς, ἰδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὕτως
 ἐκαλοῦντο αἱ πενήτηντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ,
 τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυ-
 γατρὸς τοῦ Νεῖλου, ἡ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων
 γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πενήτη-
 ντα υἱοὺ τοῦ 'Αιγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ,
 ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα,
 δι' ἐπιταγῆς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς 'Τπερ-
 μιήστρας, ἥτις δὲν ἠθέλησεν νὰ φονεύσῃ τὸν μνη-
 στήρα αὐτῆς Λυγκέα· πρὸς ποιήν δὲ τῆς παρα-
 νόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον
 κατεδικάσθησαν εἰς τὸν 'Αδην νὰ ἀντλῶσιν αἰω-
 νίως ὕδωρ χύοντάς αὐτοὺς εἰς τρηπὴν μένον πῖδον,
 Πινδ. Νεμ. 10, 7, 'Απολδρ. β', 1, 5 ἔνθα εὐ-
 ρηγνται καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν. ὅθεν παροιμ. εἰς
 τὸν τῶν Δαναίδων πῖδον ὕδωρφορεῖν, ἀντὶ τοῦ
 εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τιμ. 18. — 2) = 'Αρ-
 γεῖαι, αἱ κάτοικοι τοῦ 'Αργους, Εὐρπ. 'Ορεστ. 374.
 Δ α ν α οἱ, οἱ. Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὲρ τοῦτο τὸ
 ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ
 'Αργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὅποιον ἐσύστησεν
 ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμηρ. ὀνο-
 μάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ 'Ελληνες Δαναοί,
 'Ομ. 'Ιλ. Α, 56.
 Δ α ν α ὅ ς, ὁ. Τίος τοῦ Βήλου καὶ τῆς 'Αγχιονίης
 θυγατρὸς τοῦ Νεῖλου, ἄρχοντος τοῦ Πρωτεύανου,

- καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρ-
 χᾶς ἐν τῇ Λιβύᾳ καὶ ἐλθὼν εἰς ἐρίδα μετὰ τοῦ
 ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐ-
 βιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελο-
 πόννητον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνωρα, βασιλῆα
 τοῦ 'Αργους, ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ
 1150. ἔτος πρὸ Χρ. Τοῦτου αἱ πενήτηντα θυ-
 γατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ
 τοὺς πενήτηντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν
 αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πα-
 τρός αὐτῶν, ὃς τις ἠθέλησεν νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω
 κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ νόμῳ ἐσύστη-
 σαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ 'Αργους Δαναοὶ καὶ
 ὑπερὶον ὅλοι οἱ 'Ελληνες. Εὐρπ. 'Ορεστ. 370.
 'Ηρόδ. 2, 91. 'Απολδρ. β', 1, 4.
 Δ α ν δ ᾶ κ η, ἡ. Πόλις μικρά καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ
 τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ὀρκετικώτερον
 τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.
 Δ α ν δ α μ ε ς, ἰδος, ὁ. Σκύθης τις περίφημος διὰ
 τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν 'Αμιζόνην,
 Λουκ. Τόξ. — 2) Εἰς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδίας
 σοφῶν, 'Αρρίαν.
 Δ α ν δ ᾶ κ η, ἡ. Πέλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου
 κειμένη παραδελτασίως, Πτολ. γ, 6.
 Δ α ν δ ᾶ ρ ι ο ι, οἱ. 'Εθνος τῆς 'Ασιατικῆς Σκυθίας,
 κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στραβ.
 ὅθεν ἡ Δανδαρική, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.
 Δ α ν θ η λ ῆ τ α ι, οἱ, Denseletae, Κικ. 'Εθνος
 τῆς Θράκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ
 ἕρος Αἶμον, Στράβ.
 Δ α ν ο ῦ β ι ο ς, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο
 συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς
 τῆς Εὐρώπης, ὅστις ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων ἐλέγετο
 Ἴστρος ἀπὸ τῆς 'Αεσιουπόλεως ἐν Μοισίᾳ ἄχρι
 τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον,
 Στράβ. καὶ, ὁ Δάνουβις, ἰος, Στεφ. Βυζ. ἰδς
 Ἴστρος.
 Δ α ο ι, οἱ. Νομαδικὸς τις λαὸς ἐν Περσίᾳ περὶ τὰ
 παραλία τῆς Κασπίας θαλάσσης, πιδαν. ἐν τῇ
 νῦν Δαχιστάν χωρᾷ, 'Ηρόδ. 1, 125. ἡ οἱ αὐ-
 τοὶ καὶ Δάαι λεγόμενοι. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο
 ἀρχαίοθεν οἱ Δάκαι, Στράβ.
 Δ α ο ς, ὁ· καὶ Δάος, Davus. 'Ονομ. δούλων παρὰ
 τοῖς 'Ελλήσι, Στράβ.
 Δ α ο ὗ χ ο ς, ὁ. 'Ηγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν
 ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πιδαν.
 ὀρθοτρ. Τάχος, Ξενφ. Κυρπ. 5', 3, 29.
 Δ α ὁ χ ο ς, ὁ. Θεσταλός τις, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ
 Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοτδ.
 Δ ᾶ ρ α, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Μεσοποταμίας, ὑ-
 στερων ἀνέχθεισα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρα-
 τῶν ὀνομάσθη 'Αναστασιούπολις. Περικπ.
 Δ α ρ ᾶ ὁ ς, ἄκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὃς τις
 ῥέων πλησίον τῆς Βαρβιρισσοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν
 Εὐφράτην ποταμόν· κατὰ Μαννερτ. ἐν τῇ ἐπαρ-
 χίᾳ Χαλυβωνίδει, ταῦν Σεδοχούρ, ἡ κατὰ
 Rennel ὁ φαῦ ποταμὸς· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο
 ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενφ.
 Κυρ. 'Αναβ. α', 4, 10.
 Δ ᾶ ρ α ὁ ς, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἐνδον Μαυ-
 ριτανίας ἐν 'Αφρικῇ, ταῦν Σενεγάλας.
 Δ ᾶ ρ α ψ α, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας

Βυκτριανῆς, Στράβ. παρ' Ἀρρίαν· τὰ Δράφακα, τανὺν Βαμιάν.

Δαρδανίαις, οἱ, ἐνικ. Δαρδανεύς, ἑως, ὁ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐν Ἀσσυρίᾳ, Ἡροδ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὐρίσκεται· πρῶτον κατὰ Ρεῖτικε, διὰ Δαρδανίων, γραφομένη τοῖς κατοικοῖς τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἰδε Δάρια — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ξενοφ. — 3) ταῦτ. τῷ Δαρδάνιῳ, Δαίς τῆς ἀνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησποντοῦ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλείου Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 216, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκίετο ἡ Δαρδανία ἀκρα ἐνθα ἐβατίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολλ. Ροδ. Α, 931. Ἀπολλοδ. — εἰ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρωαί, Εὐριπ. — 3) χώρα τῆς ἀνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξύ τῶ ὅρου Ὁρβήλου καὶ Σχόδρου, ἀποτελούσα ἐν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανική, Στράβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. εἰτι δὲ ὁ Ἀγχίσις, Ὁμ. Γμ. Ἀφροδ. 178, καὶ πλῆθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρώες.

Δαρδανικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Δαρδάνου, ἡ Δαρδανική, ταῦτ. τῷ Δαρδανίᾳ, ἀριθμ. 3, Στράβ.

Δαρδάνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ κληθεὶς, ἡ Δαρδανία, προστυπαμ. πόλις = Τροία, Εὐριπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὗτ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. εἰτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρωαί. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἀνω Μοισίᾳ, Στράβ. καὶ, ὁ Δαρδανεύς καὶ Δάρδανος.

Δαρδανίς, ἰός, ἡ. Δαρδανική, εἰτι δὲ καὶ Τρωϊκή, ὅθεν Οὗτ. ἡ κάτοικ. τῆς Δαρδάνου, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεφ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστφ. Σφῆκ. 1363. — 3) Ἀκρατις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλατταν, τανὺν Καπο-Βερβίρι, Στράβ.

Δαρδανίων, ἄνω, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πλῆθ. Δαρδανίωνες = Δάρδανοι, Ὁμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδανοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) ἔθνος μέγα τῆς ἀνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπο τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδανος, ὁ. Κατὰ Ἀπολλοδ. γ', 11, 1. ἦν οὗτος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας συζυγεῖς τοῦ Ἀτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσθε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθράκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Τεῦχος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδω-

κεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατίαν, ἀφίτας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐκτίσθε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίαις τοὺς δύο υἱοὺς τὸν Τρωά καὶ Ἐριχθονιον, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔφθασεν ὁ Τεῦχος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἐκτίσθε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας. — 2) Τίς τοῦ Βιάντος Τρώες, φονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμηρ.

Δάρδανος, ἡ, τὸ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολική ἐπὶ τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ροδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλησποντον, Ἡροδ. 7, 43. Θουκ. ὅθεν, Δαρδανεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Ξεφ.

Δαρείο γεννής, ὁ, ἡ, ἐς, οὗς. Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6. Δαρείος, ὁ· ὑπὸ ταῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν μετὰ Κύρον τὸν μεγάλον. — 1) Δαρείος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Τιστάπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων. βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύτην υἱὸν τοῦ Κύρου τὸ 521. ἕως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐκτραπεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἐνά πολυάριθμον στρατεύμα, καὶ διαβάς τὸν Ἰστρον ποταμὸν ἐπὶ μίας κινητῆς γεφυρᾶς, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθοράν τῶν στρατευμάτων, νὰ ὀπισθοδρομηθῇ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ἐν μέρος τῆς δυνάμεως του, ἀφίτας τὸν στρατηγόν του Μεγάβζον μὲ τὸ ἐπίλοιπον στρατεύμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν· μετὰ τινὰ καιρὸν συγχροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἐπέμφεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δατίου καὶ Ἀρταφέρνης ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τούτωστ. τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδοχίαν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβά-τα εἰς Μικρασίαν χωρὶς τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συντριβέντην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦν καὶ ὁ γενναῖος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κρατερὰν μάχην νικηθέντες δι' ὅλου οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπαισθητὴν φθοράν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀντὶ ν' ἀπελπίσθῃ τὸν Δαρείον, τὸν παρῶντος μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεκστρατεύσῃ ὁ ἱδιὸς ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ῶ ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲν τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡροδ. 1.

183. — 2) Δαρείος ὁ δευτέρως, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὀλχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλούμενου Μνημονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου βασιλευσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμα συμμαχίαν μετὰ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀποστατηθέντας Αἰγυπτίους καὶ Ἀραβας ἀποθανὼν δὲ ἀφῆκε τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. η', 5 — 3) Δαρείος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδόμανος ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρτάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνεργίας τοῦ Βαγιά, ὅστις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὀλχον ἐναντίον τοῦ Δαρείου τοῦτον ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφαιρέσας τὸ βασιλεῖόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. ὁ δὲ Δαρείος φεύγων ἐπιάθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήστου σατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποῦν καὶ ἐφονεύθη ἐλκείνως, Ἀρρίαν Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 43.

Δαρεΐται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀτίας κατοικοῦν παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὑποτάλεις εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡροδ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρξεν ἡ Δαρεΐται, ἴσος, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτετατομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Περσίας.

Δαρεΐταις, ἴσος, ἡ. = Δαρεΐται.

Δάρης, ἡτος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡραΐστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραψεν ἐν ἐπικόν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἢ Φρυγία Ἰλιάς, ὁπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ια', 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, ταυὴν Δάρνα, Πτολ. ὅθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικοι.

Δάρνεις, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἀμμιαν.

Δασεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ Δατκύλιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς καὶ ἐπὶ τινος αὐτοῦ ὁμωνύμου λίμνης, καθέδρα ἐνός τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, ταυὴν Διάσκυλον ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφῆ ἔστι συνηθεστ. Ξενφ. Στραβ. Ἀρρίαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ εὐρεῖται παρ' Ἡροδ. 6, 33. ὅθεν Δατκυλίτης, ου, ὁ (ε) ὁ κάτοικ.

Δασκυλίτης, ἴσος, ἡ. Τοῦ Δασκυλίου, ἡ Δατκυλίτης χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. α', 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δύνου, βασιλεὺς τῆς Μυστίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ροδ. Β, 776 Ἀπολδρ.

Δάσκων, ὠνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. ε', 66. ὅθεν Δασκωνίαις, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ὠνος, ὁ. Συρακουσίῳστις ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτισε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμαρίαν, Θουκ. 5, 5.

Δαυλλίος, ὁ. ἐπὶ τοῦ Βάχχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμῶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Καμιστάρους ἐκ Χαρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κολλῆς Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅστις συνομόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μονάρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Κορυ. Νεπ.

Δαταφέρρης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ Βηστου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρείον, Ἀρρίαν.

Δάτις, ἴσος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑττάσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπειθε μετὰ τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ μ' ἐν πολυύριζμον στρατεύμα Περσῶν διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἑλλάδα κατ' ἀρχάς ἑλθὼν ὁ Δάτις εἰς τὴν Εὐβοίαν, κατεπόρθησε τὴν πόλιν Ἑρέτριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· εἰσέβην δὲ ἀποβάς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδ. ὅθεν Δατισμός, λέγεται ὅτι τις ἐκφράζεται κατὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Πέρσης Δάτις, Ἀριστφ. Εἰρ. 289.

Δάτον, τὸ, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἠθωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππου, ταυὴν Κιββάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων — τὸ Δάτον, παρ' Ἡροδ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὅθεν Δατηός, ὁ κάτοικ.

Δαύλαι, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Νικαίας, ταυὴν Ἰσνίκ.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμαρον ὄρος νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, ἄδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας οὔσα ἐπιστ. τῆς Ἀηδόνης εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, ἑας, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνατραφεὶς μικρὸς ἐν πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Δαυλίδος Στροφιῶν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στραβ.

Δαυλῖος, ἰα, ἰον. Τῆς Δαυλίδος, ἡ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων καὶ οὕτως, ὁ Δαυλῖος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡροδ. 3, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλῖς, ἴσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίᾳ πόλις Δαυλῖς. Πασσ.

Δαυλῖς, ἴσος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τινος ὕψηλου τόπου καὶ καλοῖς ὄχυρωμένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐβασίλευε τὸ πάλας ὁ Τηρέως ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμόρφωσις αὐτοῦ καὶ τῆς Πρώτης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης, ταυὴν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὁμ. Ἰλ.

Β, 520. Θουκ. 6, 29. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἐφῆρτο μία στενή ὁδὸς διὰ τῶν προπόδων τοῦ ὁρους Παρνασσὸς πρὸς τὴν ἀρκτικήν Ἑλλάδα, πῆτις Σχιττή ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδῖπός ἐφόνευσεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Λαῖον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλίς, παρ' Ὁμ. Στράβ. καὶ Πανσ. Δαυλία, παρά Σοφ. Θουκ. Ἀπολλρ. καὶ τὸ Δαυλίον παρὰ Πολύβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομανοῦ, πίδα. ἢ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαυλίον, Στράβ. — 3) Ἀρῦλια Daunia. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπουλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Bari καὶ ἐν μέρει τῶν Βασιλικῶν ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὅθεν Δαυνίαι, ἰα, ιον, τῆς Δαυνίας, καὶ, Δαυνιοί, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Δαυνοῦς, ὁ. Τίος τοῦ Λυκίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάπυος καὶ Πευκητίου ἐξ Ἀρχαζίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ.

Δαυρίσσης, εἰς, ὁ. Γαμβρός καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ἰστιάτου, Ἡροδ.

Δαφναγόρας, ου, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξενοφ. Δάφναι αἱ Πηλοῦσαι, καὶ Δάφνη, ἡ. Φρούριον ὁχυρόν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡροδ. 2, 30, Στέφ. Βυζ. ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, ταὐν δὲ Σαρία. — ὅθεν, Δαρναίοι, οἱ κάτοικοι.

Δαφναία, ἡ. ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδος, ἣτις εἶχεν ἓνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. γ', 25.

Δαφναῖος, ὁ. ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποῦν ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μετὰ εἰς ἓν ἄλλος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἡ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λαῖνον ποταμοῦ ἐξ Ἀρκιᾶς, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Πανσ. γ', 20. Φίλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὁρέων ἣτις ὑπῆρξεν πρόμαντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Πανσ. ε', 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρασίου, ἐκστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς δῶρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περιφρημον μάντιν, Διοδ. Σικ. δ', 68. ἄλλως δὲ καλεῖται αὕτη καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιόχειας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἐν ἱερῷ ναοῦ δάφνης μ' ἓνα ναὸν τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Λυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Δάφναι· ὅθεν, Δαφνίτης, ου (ι) ὁ κάτοικος τῆς Δάφνης.

Δάφνις, ἡ. ἡ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεῖς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὠραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νᾶ φάλλῃ τὸν αὐλόν, διδασκῶν τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐραστῆσαι Νύμφη τις Ἑρεναίς λεγομένη·

καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λίον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ι', 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδ.

Δαφνοῦς, οὐντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνέκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, Θουκ. γ', 24. Στράβ. ὅθεν, Δαφνούντιος καὶ Δαφνούσιος, ὁ κάτοικος.

Δεβρίς, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, αἰας, τό. Τόπος ἡ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξεδέτοτο ὅλαι αἱ ἐρχόμεναι ἔξωθεν πραγματεῖαι, Ξενοφ. Ἑλ. ε', 1. 21.

Δεῖν αρχος, ὁ. Κερύνδιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὐνοῦς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινιάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινιάς, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δεῖνις, ιος, ὁ. Τίος τοῦ Μεγα Αἰγινίτης, νικησας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξαιτίου κάλλους, Νεμ. 8. 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἐδόκε τὸν πλάνον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχης, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφημοῦ Ἀλκιβιάδου, Αἰλν.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖος τις φιλόσοφος στωικός, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατήρ τοῦ Ἰέρανος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδ. 7, 145.

Δεινώ, ους, ἡ. Dino. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολλρ. β', 4. 2.

Δεῖνων, υνος, ὁ. Πολέμαρχος τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενοφ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, συγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. ιε'.

Δειράδες, αἱ. Δημὸς τῆς Ἀττικῆς, ἀνέκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ. Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινίταις, Πανσ. α', 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνέκων εἰς τὴν Ἰπποδωοντίδα φυλὴν, Ἡροδ. Θουκ. Στράβ. ὅθεν ἐπιρρμ. Δεκελειᾶθεν, Ἰωνικ. Δεκελεῖθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδ. Δεκελειᾶς, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειᾶσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στέφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, ἕως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, εὖς, ὁ κάτοικος τῆς Δεκελείας, Ἡροδ. 9, 73. — 3) Δεκελικός, ἡ, ὄν, τῆς Δεκελείας, ὁ Δεκελικὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ὁχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρμήκουν καὶ ἠφάνιζον τὴν Ἀττικὴν, Δημ.

Δέκαλος, ὁ. Ἡρώς τις, ὁ ὁποῖος ἐμνήυσεν τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θητῆως εἰς τοὺς ἀδελφούς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδ. 9, 73.

Δεκιῆται, οἱ. Deciates. Λαός τῆς Ναρβωνίδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγυρῆς χώρας ἢ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐξ ὧν τῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπατῶν ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὑπατος Δέκιος Π. ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἡκείρου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Πολύβ.

Δέκιμος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στέφ. Βυζ.

Δέλτα, τό, ἀκλιτ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ Βραχίονος τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἐν μέγα τρίγωνον, τανὺν Μαχελὲκ ἡ νῆρος τοῦ Δέλτα, Ἡροδ. 2, 13. ἦν δὲ τοῦτο τὸ εὐφορύτερον καὶ τερπιότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπιστῆμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, Στράβ. Πλὸτ. — 2) Χώρα τῆς Θράκης ἦτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, εἰς τετράγωνον ἐνός μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὲς ἀκρὰ ἐπὶ τῆς ὁποίας κείται τὸ Βυζάντιον, ἦτις παρ' Ἀθῆν. Δελχων κέκληται, τανὺν Θέρων. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γύγγου ποταμοῦ, ἦτις ἐτι καὶ Παταληνὴ ἐλέγετο, Στράβ. Ἀρρ. — 4) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαία μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δελφειὸς βωμός, παρ' Ὀμ. Ῥμν. Ἀπολ. 496.

Δελφικός, ὁ. Ἐπίδ' τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὄβιδ.

Δελφίνη, ἡ, = Δελφίνη, ἡ.

Δελφίνης, ου, ὁ. καὶ Δελφῆν, ἡ (υ). Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφούς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ 442. ἴδε Πύθων.

Δελφινία, ἡ. Ἐπίδ' τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. ἡ, 10.

Δελφίνιον, τό (—υυ). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικατηρίοντι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἐνοχοὶ φόνου τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ὅστις καὶ Ἰέρος λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανὺν Λιμὴν Δελφινον λεγομένην, ἔχουσα ἐνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η, 58.

Δελφίνιος, ὁ (—υυυ) Ἐπίδ' τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσεν τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἡ διότι καθήμενος ἐπίτινος Δελφίνος ἡ μεταμορφωθείς εἰς Δελφίνα, ἐπρωχέτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἧτις ἦλθεν καὶ ἐσυστήθη εἰς τινὰς χώρας τῶν Δελφῶν, Ὀμ. Ῥμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θερ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημωτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεως, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκρας τοῦ ὄρους Περνασσού· εἰς ταύτην εὐρίσκειτο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποῖου ἦν ἡ ἐξαιρέτος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπανηγυρίζοντο πᾶσαν τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἀνταῖα τὸν δράκοντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εἰρίσκειτο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοὺς ὁποῖους ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποῖου κατημένη ἡ ἱερεία τοῦ ναοῦ ἐπρόφερα τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθῶ, τανὺν δὲ Καστρί. Ὀμ. Ῥμν. κζ', 14. Πίνδ. — 2) Δεφν, Δελφοί, Ἐνκ. ὁ Δελφός, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πίνδ. καὶ Δελφιδές, ἡ, ὅν, τῶν Δελφῶν ἡ εἰς τοὺς Δελφούς ἀνήκων, τὰ Δελφικά ἀλλα, ἀντὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σοφ. Ἡλ. 672. καὶ, Δελφίς, ἴδος, ἡ, = ἡ Δελφική, ἡ Δελφίς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανδούς θυγατὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ ἐν Φωκίᾳ πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινίδος, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἐκτίσας τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Πaus.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στέφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (υ). Θῆλυς Δράκων, ἔχων φύσιν θηρίου καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφὼν ἀφῆκε νὰ φυλαττῇ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολ. α', 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνης, ἡ· παρὰ Δ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξάμενης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων κατοικῶν ἐν Βούρᾳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλμ. εἰς Δηλ. 102. ἡ Βασιλεὺς τῆς Ὀλενοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ, πατήρ τῆς Δηϊανείρας ἡ Μνησιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἦτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνωος τὸν Ἐξάνδιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξιθεός, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνεκος, ὁ. Παράτιτος τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Πλουτ. 800.

Δεξιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, Ξενφ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἡρόδ. 7, 1, 22. Schneid. κατ' ἄλλους δὲ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰκονίου, Στράβ.

Δέρβικες καὶ **Δερβίκα**, οἱ. Ἔθνος τῆς Μαργινανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Ὄξου ποταμοῦ, Στράβ. Αἰλ. παρα Διον. Περ. 738. καὶ Δερκεβίοι.

Δέρβιοι, οἱ, = Δέρβικες, Στέφ. Βυζ.

Δέρδας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρρίδαίου, ἀξάελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρων, ὄνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στέφ. Βυζ. Dertona. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, τανῶν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικες.

Δερκέτις, ου, ὁ. Ἀγροῖκος τις καὶ γεωργός ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1028.

Δερκετώ, ους, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγόμενη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικίος, ὡς σύμβολον τῆς προξενουμένης εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ποτίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λουκ. Συρ. Θε. Στράβ.

Δερκυλλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδας, ὁ, Ξενφ. ἐπικαλούμενος Σίλψος. Στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην καὶ στρατηγὸν τῶν Περσῶν Τισαφέρνην, Θουκ. ὀρθρ. Δερκυλλίδας.

Δερκυλος, ὁ (υ). Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστφ. Σμηκ. 78. — 2) Εἰς τῶν δέκα ὁπεσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ ὁπαδὸς τοῦ μονάρχου τούτου, Δημοσθ. ἡ γραφ. Δέρκυλλος εἰρητὰ ἐν τῇ τοῦ Ῥεϊσκ. ἐκδοσ. Δημοσθ.

Δερκυνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀλεβήδος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἤρπασαν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυνίου τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτμ. γραφ. παρὰ Θουκ. ἡ, 27. ἐνθα νῦν Δέρος καίται.

Δέρφια, τες, ἰδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ, Πaus. γ', 20.

Δέρρις, ἰδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κείμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιδωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, τανῶν Καβο-Δρέπανον, Στράβ.

Δερσάιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 7, 110.

Δευκαλίδης, ου, ὁ, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης. Τίος τοῦ Δευκαλίωνος ὁ Ἰδομενεύς, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 117. — 2) Πληθ. οἱ Δευκαλίδαι, ἀντὶ οἱ Ἑλληνες ἐν γένει, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 266.

Δευκαλίων, ὄνος, ὁ (ι). Τίος τοῦ Προμηθεως καὶ τῆς Κλυμένης, ἡ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιόδ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 185. βχ.

σιλεῦε τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάσθησαν ἄπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διετῶσεν μέσσα εἰς μίαν λάρνακα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλήν τοῦ μαντείου ζέλοντες νὰ ἀνορθώσωσιν αὖτις τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐρρίπαν πέτρας ὀπισθεν αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ὅσας ἐρρίπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσων ἐρρίπτεν ἡ Πύρρα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσῆγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑψηλοῦς τοῦ τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν δώδεκα πρῶταν θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύρρας ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀρφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Κλυμένην, κατὰ τινὰς δὲ καὶ τὴν Μελαγχώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν, Πινδ. Ὀλ. α, 66. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Τίος τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἰς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅσοι ἤλθον μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ὕστερον δὲ ἐπλευσεν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 452. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Εἰς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸς ὁποῖους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 442. — 4) πλθρ. οἱ Δευκαλιῶνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιε', 141. Λουκ.

Δευκαλίων, ὄνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Πύρρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Δευρίπορις, ἡ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μετὰ τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγόνος· ὅθεν Δευρίστοι, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρῆως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἰσχυρίτητα καὶ ἥρωϊκὴν φύσιν. Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Ἐβρον ποταμόν, τὴν ἐνεπιστεῦσεν εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθάλησε νὰ τὴν διαβίβασθαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν, ὅτι οὗτος ἐπεθύμει μάλλον νὰ τὴν καταπέσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθεὶς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἐν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Τόρας· ἀπονήσκηον ὁ Νέστος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀπὸρρέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἤθελεν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφρωνντὰς τὸ εἰς αὐτὸν ὡς ἀδελφὴν τοῦ παῖδους τῆς· μετὰ καιρὸν μαζώσῃ ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἡγάπησε τὴν Ἰόλην, ἐπεμφεν εἰς αὐτὸν ἐν ἐκ τῶν ἐιδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κένταυρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γινού-

- μενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνοὺς τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠεθάνθη, ἐκάθηκον τῶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἰτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελιπνίσαισα, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, 'Απολδρ. β', 7, 5. κατὰ Σοφ. Τραχ. 934. ἐσφάγη αὐτὴ νεκρὴ ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης τῆς.
- Δηϊόαμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ 'Αχιλλεύς ἐγέννησαν τὸν Νεοπτολεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἐκρυψεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποιήσῃ ἀπὸ τὸ νύ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν 'Ελλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τροπῶν ἐκστρατείαν, 'Απολδρ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. 18, 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλερεφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. ε', 80. παρ' Ὁμήρ. δὲ Λαοδόμεια, ὅπερ ὅρα. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριδίου βασιλέως τῶν Δαπιδῶν, ἥτις συνήθως 'Ιπποδόμεια ἐλέγato, Πλουτρ. Θητ. 30.
- Δηϊόων, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ 'Ηρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρης θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ 'Ηρακλῆς ἐν τῇ μακίᾳ του ἐρόντευεν, 'Απολδρ. β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Περγασίου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Αγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 534.
- Δηϊλέων, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊμίχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου, συνεκστρατεύσας μετὰ τὸν 'Ηρακλέα ἐναντίον τῶν 'Αμαζόνων καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς τὴν 'Ασίαν περὶ τὴν πόλιν Σινώπην, ἀπ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ 'Αργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν Κολχίδα. 'Απολ. 'Ροδ. Δ, 958.
- Δηϊμάχος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλείους, 'Απολδρ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς 'Εναρετης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, 'Απολδρ. α', 7, 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, 'Απολ. 'Ροδ. Β', 955.
- Δηϊόκης, υἱ, 'Ιων. εω, ὁ. Μῆδης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φρυόρτου καὶ πρώτος ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἀφ' οὗ αὕτη ἐγένεν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τῆς 'Ασσυρίας περὶ τὸ 695 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, 'Ηροδτ. 1, 73, 96.
- Δηϊονεύς, ὥς, ἡ. Τίος τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θητεὺς ὑπὸνδρυνε μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος. Πλουτρ. Θησ. — 2) = Δηϊόν, ἀριθμ. 1, 'Απολδρ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ 'Ιερίωνος, Πινδ.
- Δηϊονέσθης, υἱ, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλμ. Τμ. εἰς 'Αργ. 209.
- Δηϊόπειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Τγίν.
- Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παστ.
- Δηϊοπίτης, ὁ (ι), Νόσος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσεως, 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 420. καὶ Δηϊόκτης, 'Απολδρ. γ', 12, 15.
- Δηϊπύλη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ 'Αδράστου καὶ τῆς 'Αμφιδέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, 'Απολδρ. α', 9, 13.
- Δηϊπύλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, 'Ομ. 'Ιλ. Ε, 325.
- Δηϊπυρος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ 'Ελλήνων 'Ηρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ελένου, 'Ομ. 'Ιλ. Ν, 578.
- Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶτα εἰς ἐν σπῆλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κῦμης ἐν 'Ιταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τὸν Ναὸν τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος, πρὶς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἀφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὠδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Αἰδον, Οὐίρ. 'Οβιδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.
- Δηϊφοβος, ὁ. Τίος τοῦ 'Ιππολύτου ἐξ 'Αμυκλῶν, 'Απολδρ. β', 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς 'Εκίβης, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων 'Ηρώων τῆς Τροίας, φονευτὰς ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων 'Ελλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν 'Ελένην εἰς γυναῖκα, 'Ομ. 'Ιλ. Μ, 94. 'Απολδρ. γ', 11, 5.
- Δηϊφονος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐνήου μάντις, ἐκ τῆς πόλεως 'Απολλωνίας, 'Ηροδτ.
- Δηϊφόντης, υἱ, ὁ. Τίος τοῦ 'Αντιμάχου, εἰς τῶν 'Ηρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Τρονῆθ θυγατέρα τοῦ Τημενῶ βασιλέως τοῦ 'Αργους, διεδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, 'Απολδρ. β', 8, 1.
- Δηϊφών, ἴδε Δημόφρων.
- Δηϊών, ὄνος, ὁ. ἑτεὶ δὲ Δηϊών καὶ Δηϊονεύς. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς 'Εναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδους θυγατρὸς τοῦ Εὐδίου τὸν 'Ακτορα, Φύλικον, Κέφαλον καὶ τὴν 'Αττερόπειαν, 'Απολδρ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στράβ. παρβλ. Heyne. 'Απολδρ. σελ. 99. — 2) Τίος τοῦ 'Ηρακλέους καὶ τῆς Μεγάρης, 'Απολδρ. β', 7, 8.
- Δηλία, ἡ (Δηλός). 'Επίστ. τῆς 'Αρτέμιδος γεννηθεῖσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πληθ. αἱ Δηλῖαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαί, ἡ 'Αρτεμῖς, 'Αφροδίτη καὶ Δήμητρα, 'Αρττοφ. Θετμοφ. 334. — 2) ἡ Δηλία, προσωπακμ. ναὺς = Δηλιας, Ξερφ. 'Απολ. Σωκρ. γ', 8, 2.
- Δηλία, τέ, προσωπακμ. 'Ιερὰ. 'Εορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν 'Αθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ἴδε Δηλιας.
- Δηλιάδης, υἱ, ὁ. Τίος τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόντευεν, 'Απολδρ. β', 3, 1.
- Δηλιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Δήλου ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.
- Δηλιας, ἄδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἡ ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιασὲς κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, 'Ομ. Τμν. 'Απολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιας, = Δηλία, ἐπιστ. τῆς 'Αρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναὺς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποσταλλόμενοι παρὰ τῶν

'Αθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὴν προσφέρειν τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τούτου, τὰς ὁποίας ἡ ᾠθεὺς ἔταξεν, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέτρεψεν ευτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ Ναὺς ἐλέγχετο ὅτι ἦν ἡ αὕτη, ἥτις ἔφερε τὸν ᾠθεῖα εἰς τὴν Κρήτην, Πλάτ. Φαίδρ.

Δήλιος, τό. κυρ. ὁ Ναός τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρά ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχοντα ἓνα ναὺν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνοδομημένον κατ' ἐκεῖνον τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στράβ. ὁ. 29, Δηλιεύς, ὥς, ὁ κάτοικος. Στέφ.

Δήλιος, ἰα, ἰον. Τῆς Δήλου, ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χοίρας, = ὅρος Κύνδος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δῆλιος, Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλμ. πληθ. οἱ Δῆλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου, Ἡρόδ.

Δήλος, ἡ. Νῆσος μικρά μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περιφημός το ἡ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία καλουμένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἐμελλεν ἡ Λητώ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἀρτεμιν, μὴν εὐρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μέ το νὰ κατετρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔλαμψε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος αὕτη, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἥτις, τότε πρῶτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτεται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περιφημός ἦν ὁ ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὥς σπανίως ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολ. 16. Ἑσμ. Μεγ. ἐτι δὲ καὶ Ἀἶλος, ἡ, Δωρκ. ταῦν Δῆλος κοινότερ. Δῆλας, ἀκατοίκητος σχεδὸν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Ναός τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγχροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡρόδ.

Δημάγετος, ὁ, ἡ Δημαγέταις. Μαντιεύς τῆς Ρόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντιέου νὰ λαβῇ εἰς γυναικὰ τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ τῶν Μασσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινδ.

Δημάθης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἰς τῶν περιηγῶν ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ εὐνοῦ Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήρχει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν τοῦ Ἀθηναίων, Δημ. Στέφ.

Δημαίνετι, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτάλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἡρώς Τόξαρις, Δουκ. Σινθ. β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰκμάτην, Ξενοφ.

Δημάρατος, ὁ, Ἰωνκ. Δημήρητος, Δωρ. Δημάρατος. Ἐκ τοῦ ἀρά καὶ ὅμοιος. Τίς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις κατατρέχόμενος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασίλεα τῆς Περγασίας Δαρείον τὸν Τσάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπέδεχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δὲ, ἠκολούθησε τὸν Ξερέην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρενρῆθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡρόδ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λάκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξενοφ. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἀρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 3, 105. — 3) Κορίνθιος, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεὺς τῆς Ἑλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολδρ. α', 9, 19.

Δημαρχος, ὁ. Στρατηγός τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξενοφ.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἑτερές τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωρόρια ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενκ. Δῆμητρος, ἡ, Ἐπίκ. Δημήτηρος, Αἰτκ. Δῆμητρα, ἐπικ. Δημήτερα. συνηθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Ceres. Μία τῶν πρῶτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων τῆς, διδάξασα αὐτὴ πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς ευφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἡρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιέρχεται ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ὅτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχορήγησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, διδάξασα αὐτοὺς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐφρτάζοντο αὐτοὶ ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἑλευσίνια, μία τῶν περιηγῶν καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο πρὸς τοὺς θεομυθικούς, μέ τὸ νὰ ἔφευρεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων σιτηρίζεσθαι ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἐτι δὲ καὶ Ἑλευσίνια διὰ τὴν ἐν Ἑλευσίνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν τῆς, Ὁμ. Ἱλ. αὖν Ἱμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452-912, δὲν Δημήτριος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ τῆς Δημήτρος ὡν ἡ καταγόμενος.

Δημητρία, ἡ. Ὀνομ. κυρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 678

Δημητριάς, ἀδός, ἡ. Πέλις τῆς Πελαγονίως τοῦς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πα-

γαταίου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον λίμνη τῆς Μακεδονίας, ταύνη πόλις Βῶλος λεγόμενη, ἐπίσημος διὰ τὸ εἶν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀστυρίας κειμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, ἕως, ὁ κατοικ.

Δημήτριον, τό. Ναός τῆς Δήμητρος. Ἡροδ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναόν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, ταύνη Δημητρία, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ. Ὁ ἐπικληθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων ὅτι ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀροβίαν· ὕστερον δὲ πολέμων κατὰ τοῦ Κασσιάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέκτησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 294 ἔτος πρὸ Χρ. ἡλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκε μετὰ Σπριάμου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγγισαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του χρυσοὺς ἀνδριάνας καὶ ἰδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, εἶνα πρῶτον ἀπέβη εἰς τὸ πλῆθος· τελευταῖον δὲ πολλῶν κατὰ τοῦ Σκευεύου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χερσόνητον, ὅπου μετὰ μίαν τριετὴ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ὅρξας ἑπτα ὀλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Τίς τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἑξῆγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καὶ ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὐρίσκειτο εἰς διηνεκὴ πόλεμον μετὰ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μετ' ἄλλους πλησιοχώρους βαρβάρους λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Τίς τοῦ Φιλίππου καὶ ἑχονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίππου ἦλθεν ὡς ὁμηρος εἰς τὴν Ρῶμην, ὅπου ἐτίμηθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διὰ τὰ ἔθραα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἢ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἐξοχὸν αὐτοῦ εὐγλωττίαν διδάσκων πρότερον εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἔβησεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὸν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Κασσιάνδρου Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἀλλὰ μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτότε βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτήρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ἀπὸ ἑνα φαρμακρὸν ὄφιν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφορῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διατῶν οὐδέν· Διογ. Λαερτ.

— 5) ὁ Φάριος, ἐκ τῆς Φάρου μῆας τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήτων, Διοικητῆς τῆς Ἡερκύρας ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῆς Ἰλλυρίας Τεῦταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ρωμαίους· Πολύβ. — 6) Περιφρημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις. Δουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκιδούλης, Ἀθηναῖος γραμματικὸς, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀσμανῶν, ἐδίδασκεν αὐτότε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — ὅθεν, Δημητριάδος, ἡ, ὄν, τοῦ Δημητρίου, Πολύβ.

Δημοδόκος, ὁ. Ποιητῆς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαίακων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συστατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. δ, 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατήρ τοῦ Θεάγου ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἐφάσεν εἰς μεγάλα πολιτικά ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δημοκρίτης, οὗς, ὁ. Περιφρημος ἱατρός ἐκ Κροτῶνων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσου, ἐδραπέυσε τὴν γυναικα αὐτοῦ Ἄσσαν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν· ἐπίστυμων δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγῶν οὕτως ἐκ τῶν συνύρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν ποδομένην πατρίδα του Κροτῶνα. Ἡροδ. 3, 129.

Δημοκλήης, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δημοκλῆς, ἑούς, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δημοκῶων, ὠντος, ὁ. Τίς τοῦ Πριάμου, τὸν ὅποιον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Ἱμ. Ἰλ. Δ, 499.

Δημοκράτης, οὗς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λυσίου, εἰς τῶν ἐπιστήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλαῖς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περιφρημός τις ἀθηλῆς, Αἰλιαν.

Δημόκριτος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτημῶν κατοίκων τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβυρρίτης, τῆς Ἑλεκτικῆς σχολῆς, μαθητῆς τοῦ Λευκίππου, ζητᾶς περὶ τὴν ἐβδόμηκοστήν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νεὸς ἐπὶ ὧν ἀπεδήμησε περιερχόμενος διαφόρους χώρας πρὸς ἀπόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἔλθων δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτότε Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστῆψαι δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ἀβύδρα, ἐξῆ βίην μοιρῆ, ἀποφασίζων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθείς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μαριάν των ἄλλων ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ Γελασίος ἐπωνομάσθη· περιφρημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσοφῶν τῆς ἀρχαϊότητος ὡς ἐφευρετῆς τοῦ συστήματος τῶν

ατόμων, δεξάζων ως πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντός φύσεως καὶ ἀρμονίας μίαν διηγετικὴν κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαίρετων ατόμων, τὰ ὅποια κινούμενα εἰς τὸ ἀπείρον καὶ μέγα διάστημα, πότε μὲν συνιέρονται πρὸς ἀλλήλα, πότε δὲ χωρίζονται. Αἰλ. ποικ. Ἰστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. ἔθεν Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτου, οἱ μνησθῆναι τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 25.

Δημολεῶν, οντος, δ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος, εἰς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 395. — 2) Κένταυρός τις, τὸν ὅποιον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίου, Ὁβιδ. Μετ. β', 356.

Δημομέλης, ους, δ. Αἰτκ. λην καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλεν εἰς τὸ νὰ στεφανώσῃσι τὸν Ῥήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δημόνησοι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Κατ' Ἡσυχ. Δύο μικραὶ νῆτοι ἐπὶ τῆς Προποντιδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκίτικα καὶ Πιτυοῦτα, τανῶν Πρίγκιπες νῆτοι. Κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνης, ὅθεν Δημόνησιος, ἰα, ιον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δημονίχης, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικαστικῆς, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πύλου, Ἀπολδρ. α, 7, 7.

Δημόνικος, δ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις ἐκ Φύλας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δημοπτόλεμος, δ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 242, 256.

Δημοσθένης, ους, δ. Αἰτκ. η καὶ ην. Τίος τοῦ Ἀλκιθέου, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Περμφεῖς εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ δύναμιν συνισταμένην ἀπὸ 65 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἑξήρων, ἀπεφάτισε νὰ φύγῃ ὅλους δι' ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὅποιον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μετ' ὁ Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Τίος τοῦ Δημοσθένους τὸν ὄντον Παιανιδεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἰς τῶν πρώτων καὶ ἐνδόξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος, τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ ἐβιβάσθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσάιον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐχλωτίας ἀπόπειρα ἦν ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μέγα μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολουθῶς ἀρχισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολλὴν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδῶν δὲ τελενταῖον τὴν

πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆτον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχειρῶς τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐτάθησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καὶ τινας ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς εὐφυΐας. — Ἡ Αἰτκ. η, εὔρηται παρὰ Πλούταρχ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἐκδ. Beck.

Δημόστρατος, δ. Τίος τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡμαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας τοῦ Ἀθηναίου εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. η, 1.

Δημοτέλης, ους, δ. Αἰτκ. η, καὶ ην. Κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. — 2) Δοκρός τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δημοτίων, ανος, δ. Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Δημοῦχος, δ. Τίος τοῦ φιλετάρου, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 456.

Δημόφαντος, δ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριέκοντα τυράννων, Δημ. Λεπτ.

Δημοφίλη, ἡ. Οὕτως ἀναφέρεται ὑπὸ τινων ἢ ἐν Κύμῃ Σιβύλλᾳ, ἥτις ἄλλως Ἱεροφίλη καὶ Δημὸς καλεῖται, Πaus. Σουίβ. — 2) Μία τῶν Δαναίδων, φονεῦσα τὸν Πάμφιλον. Τῆν.

Δημόφελος, δ. Τίος τοῦ Διαδρόμου, ἡγεμῶν τῶν Θασπιῶν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡρόδ.

Δημοφῶν, ἄτκ. καὶ Δημοφῶν, κοιν. ὄντος. Τίος τοῦ Κλεοῦ καὶ τῆς Μεταναίρας, τὸν ὅποιον ἡ Θεὰ Δημήτηρ ἀνέδρεψεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα. Σέλουστα νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον. Ὁμ. Τμ. Δημ. παρ' Ἀπολδρ. κεῖται ἡμαρτημ. Δημόφων. — 2) Τίος τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Paus. ἰ, 25. ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, διεδέχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῦ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διακόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρύστρου, ἦλθον πρὸς αὐτόν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἀσυλον· γενομένης δὲ μάχης· ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρύστρου· κατ' Ἀπολδρ. ἐφόνευσεν ὁ Εὐρύστρου ὑπὸ τοῦ Τλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Τίος τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὸς τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Δημοχάρης, ους, δ (α). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥητορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλούταρχ. — 2) Ἑλλήν ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιαν· ἐν Μακροβ.

Δημῶ, ους, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Κλεοῦ καὶ τῆς Μεταναίρας ἐξ Ἐλευσίνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπῆντησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς τῆς Δήμητρας καὶ συγγενῆς τοῦ Δημοσθένους, Δημ. Τμν. Δημ. 109. — 2) Κατὰ Paus. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλᾳ.

Δήμων, υιος, Δωρικ. Δάμων, δ. Συγγραφεὺς Ἑλλήν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἀγνωστος, συγγράφας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρχ. Θουδ. Σουῖδ. — 2) Εἰς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοστ.

Δημῶν α, αἰτος, δ. Εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἔλθων εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, διέδετε καὶ ἐτακτοποίησε τὴν αὐτοῖσι πολιτείαν, Ἡρόδ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Κυνικός ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταχόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἔψαθεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν ηλικίαν, διάγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτόν, οὐχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμερπῇ ρυπαρότητι, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ἔζων οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνθρωπον, Λουκ. βίος Δημωνικ. (ἡ γραφὴ Δημῶναξ ἔστιν ἡμαρτυρία.)

Δημῶν α σ σ α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριπύλλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισσαμενόν, Πανστ. 3, 5. — 2) Ἑταῖρα τις ἐν Κορίνθῳ, Λουκ.

Δηρουσαῖοι, οἱ. Λαοὶ τινες ἡ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτιρες ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωγραφίας, πιδαν. κατοικοῦντες περὶ τὸν Τρίγριδα ποταμόν καὶ Χοάσπην, Ἡρόδ. 1, 125.

Δηρῶ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλῶρ. α, 2, 7.

Δηῶ, οὐς, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Δημητρος, Ὁμ. Ἕμν. Δημ. 47, πιδαν. ἐκ τοῦ δήεις, ἤτοι εὐρήσεις· παρβλ. Spanhem. Καλμ. εἰς Δημ. 133. ὅθεν Δηωοῖς, α, ον, ὁ εἰς τὴν Δηῶ ἀνήκων, Ἀνδολ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διωνέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίδον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 2, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίδον ἐκ τοῦ Διός. Τίγιν.

Δῖα, ἡ, ἑπικ. Δῖη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρ. ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ θεοῦ Βάχου, Ὁδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, τανὺν Στανδία, Στράβ.

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, δ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ρέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, δ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένηος, ἐπίσημος διὰ τὴν μεγάλην του δικαισύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην. ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδα. — 2) Ἄλλος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδαρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δημαγέτος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀρίστεϊόν τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

κοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεῖς καὶ ὁ γέρον πατῆρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παριστατῶν Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλίσσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, Παντ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεῖς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ναυαγήτας ἀπέθανεν, Ἀριστφ. Βάτρ. 320.

Διαδουμανιανός, δ, Diadumenus. Τίος τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτορ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, εω, δ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιῶν, Ἡρόδ.

Διαιξίς, εως, δ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Δισχύλ. Πέρσ. 991.

Διαχός, ἡ, ὄν, ἴδε Δῖοι.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Βραυρώνας· οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακριεῖς. Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ἔτι Διάκριοι ἐλέγτο καὶ φατριαῖς Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἧτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστράτου ἐζήτην ἀποκαταστήσῃ αὐτὴς τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστφ. Σφήκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διάκρια.

Διάκριτος, δ. Πατὴρ τοῦ Μελησιππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτοριδής, ου, δ. Εἰς τῶν πλουτιῶν καὶ προυχόντων πολιτῶν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων, ἔλθων καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστῆρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτότι τύραννον Κλεισθέειν διὰ τὰ μνηστευθῆ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡρόδ. 6, 127.

Διάνιον, τό. ταυτ. τῷ Ἀρτεμισίᾳ. Νῆτος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ τῆς ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Διός, Θουκ.

Διδύμα, τὰ, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περιφήμος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι καλούμενον. — Οὗδ. Δίδυμα, τό, παρὰ Στέφ. Βυζ. Ἀρσενικ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παντ. 3, 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδύμοισι λεγόμενον, Ἡρόδ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος οὗτος Δίδυμοι, μὲ τὸ νὰ ᾔτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτεμίδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αἶα, αἶον, ὁ εἰς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖον, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στέφ. Βυζ.

Διδυμαῖος, δ, καὶ Διδυμεύς, ἕως, δ. Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ ἀσέφυγοι διδύμοι τῆς Ἀρτεμίδος, Σχολ. Ἀριστφ. Λυσ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, ἕως, δ. Κάτοικοι τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Διδύμη, ἡ. Μία τῶν Διπάρων νήσων, κλη-

θάϊσα οὕτως ἀπὸ τὰς δύο ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἀκρας, τανῦν, Panaria, κατὰ Μανερτ. κατ' ἄλλους δὲ Salina, Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ. Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικὸς, παρὰ Καλλμ. ἐπ. ιγ'.
Διδυμοί, οἱ. = **Δίδυμα**. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Πaus.
Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ. Νικητ.
Διδῶ, οὗς, ἡ. Αἰτκ. Διδῶ. Θυγάτηρ τοῦ Βῆλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατήρ αὐτῆς τὴν ὑπάνδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ εὐγενῆ Τύριον Σχιάον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλεύσεις ὁ Πυγμαλίων καὶ Σάλων ν' ἀράσθη τὰ πλούτη του, ἐφόνευσε δολίως, ἀλλ' ἡ Διδῶ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθούσα εἰς τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτίσεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀθ. 507. Δουκ. Διονύστ. Περ. 195. ἐνταῦθα πλῆττει ὁ Λατίνος ποιητὴς Οὐγγίλιος, ὅτι ἡ Διδῶ ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅς τις οὗτος διασωθεῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλεον εἰς τὴν Ἰταλίαν.
Διέμπορος, ὁ. Βοιώταρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.
Διηνέκης, εὖς, ὁ. Εἰς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμῆσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περτῶν, Ἡροδ. 7, 226. — (ἐπίτ. διηνεκής.)
Διθυραμβος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βίχχου, ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἐψάλλον εἰς τὰς εὐρτάς αὐτοῦ. — 2) Τίς τοῦ Ἀρματίδου Θεσπιεύς, δεῖξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδ. 7, 227.
Διῦπολια, ἴδε Διπόλια, τά.
Διτρέφης, οὗς, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ζ', 29. καὶ Διοτρέφης, ἡ, 64. ὅστις ἐκ πενιχρὰς καὶ εὐτελοῦς καταστάσεως κατεστάθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστφ. Ὀρν. 800.
Δικαία, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστονῶν, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδῶν. κατὰ Kruse τανῦν Βαυρῶν, Ἡροδ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικιόπολις, παρὰ Σουίδ. — 2) = Δικιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, ἑως, ὁ κάτοικ.
Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βυζ. Ἀνθ. ποιητ. καὶ **Δικαιαρχία**, ἡ. Πόλις τῆς Κερμανίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν ἀποικίᾳ τῶν Σαμίων, ἥτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτοῦ πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Πυτεόλην κληθεῖσα, τανῦν, Puzzuolo, Στράβ.
Δικιάρχος, ὁ. Φιλόσοφος περριπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μισσηνῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀριτοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ἐτι ὑπῆρξεν ἐπίσημος ἱστορικός καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σάφζονται λείψανά τινα μίαν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος. Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττκ. II, 2.

Δικαιόπολις, εὖς, ἡ, = Δικαία, ὅπερ ὄρα.
Δικαιόπολις, ἰός, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηναίων, εἰς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων πρωτῶπων ἐν τῇ τοῦ Ἀριστφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεὺς ἐπιγραφομένη.
Δίκαιος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θράκης Δικαία, Στέφ. Βυζ.
Δικαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Θεοκλῆδους, Ἀθηναῖος, Ἡροδ.
Δίκανος, ὁ. Τίς τοῦ Βριάρα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰτνου. Σχολ. Θεοφ. α', 65.
Δίκη, ἡ. ταυτ. τῷ Δικαιοσύνῃ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὠρών, Ἡτ. Θεογ. 902. Πατρειομένη ὡς δεῖα τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομῶν, Ἀπολόρ. α', 3, 1. Διοδ. Σικ. ε', 72.
Δικταῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Δίκτης ἡ εἰς τὸ ὄρος Δίκτην ἀνήκων. — 2) Ἐπὶ τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἰετράφη, Καλλμ. εἰς Δία, 5.
Δίκταμον, τό, Dictynna. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικτυναίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω τὸ χεῖρον δίκταμον ἢ δίκταμος, τανῦν Δίκταμον, Πτολ. — 2) = Δικτύνναιον, Πτολ.
Δίκτη, ἡ. Ὅρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸν τοῦ Διὸς, τανῦν Λατθί, Στράβ. Ἀπολόρ. ὅθεν, Δικταῖος, αἶα, αἶον, τῆς Δίκτης ὦν, τὸ Δικταῖον ὄρος, = Δίκτη, Καλλμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἡ Ῥέα ἐκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον, Δουκ. — 2) Χωρίζοντι πλησίον τῆς Σικιφωῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.
Δικτιδίων, τό. Πόλις τῆς Ἀκτῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀθωνος, ὅθεν, Δικτιδῆς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε', 35.
Δικτῦνα, συνθησστρ. Δίκτυνα, ἡ. Ἐπὶ τῆς νυμφῆς Βριτομαρίδος, κληθείσης οὕτω, διότι διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὗρέθη εἰς τὰ δίκτυα ἀλίσκων τινῶν, ἡ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς δεῖα τοῦ κυνηγίου, Ἡροδ. 3, 59. Ἀριστφ. Βίτρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυναίου, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Δικτύνναιον, ὁ ναὸς τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, Στράβ.
Δικτυναία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρυστοῦ ἐν τῇ Φακιδί, Πλουτ. ι', 36.
Δικτύνναιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτῦνα Ἀρτεμις εἶχεν ἓνα ναόν, τανῦν Κάνο Σπάρτα. Στράβ.
Δίκτης, υἱός, ὁ. Τίς τοῦ Μάγνητος καὶ μίας τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξη ἐν τῇ νήτῳ Σερφίῳ, ἐνθα λέγεται ὅτι ἀνέθραψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅς τις οὗτος ἐφῆρδ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ

της θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολόρ. δ, 9, 6. — 2) Ἀρχαῖος τις ποιητής ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἐν σύγγραμμά τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ἡμῶς φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτηος.

Δίμαλος, ἢ Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολυβ.

Δινδύμα, τὰ, ἴδε Δινδυμον, τὸ.

Δινδύμη, ἡ (ψ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμένη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὅρου Δινδυμον. Στράβ. ἱβ'. Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδ. 1, 80.

Δινδύμων, τὸ, καὶ πληθ. Δινδύμα, τὰ. Ὅρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο εἰς Ναός τῆς Κυβέλης κτισθείς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1003. — 2) Ὅρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινουίντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἑνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ' Ἀνθ. Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμνός, ἡ, ὅν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμνῆ = Κυβέλη, Ἡροδ. 1, 80. καὶ Δινδύμιος, ἱα, ἰον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Κασίτου καὶ γυνὴ τοῦ Φραστίνου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναικα τοῦ Ερεχθέως, Ἀπολόρ. γ', 15, 1.

Διογενής, ους, ὁ. Αἰτ. ἡ καὶ ἡν. Περιφήμος κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Πόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλεως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, νέος ἑτιῶν, ὅπου γενόμενος μαθητῆς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένης, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον πενιχρόν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στερήσιν καὶ κακουχίαν, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, διὸ καὶ Κῶν ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σῶζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος, περιέχοντα πολλὰς Φιλοσοφικὰς ἀληθείας. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλωνίος φιλόσοφος Στωικός, ἐκ Σελευκίας πόλεως, ἣτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητῆς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁμοῦ ἀναφέρει συγγράμματ' αἰνὰς Κικέρων, ὡς τέχνην περὶ φωνῆν καὶ τέχνην διαλεκτικὴν. — 3) Διογένης ὁ ὁπότερος, ἡ πόλεως Λαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσας τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονηταετηρίδος καὶ συγγράφας βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλίον δέκα. — 4) Περιφήμος τις ὑποκριτής ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅστις κατὰ Σουΐδα ἐκαλεῖτο ἰδίως Οἰνόμαος, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 30 (ἐπιθ. διογενής).

Διογηνεύς, ὁ. Ἐβδόμος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅστις ἐκλέγοντο ἐφ' ὅρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κόμης Θορικού. Δημ.

Διοδοτος, ὁ. Τίσις τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλέωνος, Θουκ. γ',

41. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος, ὅς τις ὡς λέγεται ἦν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στράβ.

Διόδωρος, ὁ. Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 2) Ἀρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 106 Ὀλυμπ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιγῆτης. Περιφήμος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Πλουτ. — 4) ὁ Σικελὸς, ἐξ Ἀργυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περιφήμος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τουλίου καὶ Αὐγούστου, ὅς τις περιελθὼν ἐν μέγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογικῶν χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἣτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Διοί, οἱ. ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὅρου Ῥοδόπης, Πισαν. = Δάοι, Θουκ β', 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὅθεν, Διᾶκος, ἡ, ἐν, τῶν Δίων, Θουκ. ζ', 27.

Διοκλεία, τὰ, ἴδε Διοκλῆς ἀριθμ. 4.

Διοκλείδα, ου, ὁ. Συρρακούσις τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. εἰ, 147.

Διοκλῆς, ἄνθρωπος, ἐπικ. ἦος, ὁ. Τίσις τοῦ Ὀρσιλόχου, πατὴρ τοῦ Κηρέωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζητήτην τοῦ πατρὸς του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἰς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἑλευσίνος ἐν Ἀττικῇ, ὅς τις καὶ Διοκλῆς ἐλέγετο, Ὀμ. Ἰλ. εἰς Δημ. 475. καὶ 153. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ εἰδίδεσθαι τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὅς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλευθεραὶ πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρωσις τις τῶν Μαχάρων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ὅτε διὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινὰ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 774. Πλουτ. Θησ. 10. ὅθεν Διοκλείας, α, ου, ὁ εἰς τὸν Διοκλῆ ἀνηκῶν, καὶ, τὰ Διοκλεία, ἐορτὴ τις ἐν Μεγάρους πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρωσις Διοκλείου, Θεοκρ. ἱβ', 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. — 6) Ἀθηναῖος τις ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ. Τίσις τοῦ Αἰγυπτοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰπποδαμείας, Ἀπολόρ. β', 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ἡ, 19.

Διόμεια, τὰ. Χωρίον καὶ Δημός τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιναδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Διόμου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Διομειοεύς, ἔως, ὁ κἀνοικ.

Διομειοκλῆς, νος, ὁ. (Διόμεια, ἀλάζων).

Κωμικόντι πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. παριστάνον φλύαρόν τινα καὶ κοῦφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ἡ, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου καὶ μητὴρ τοῦ Ἰολέου, Ἰγν.

Διομήδεις, α, ον. καὶ

Διομήδεις, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Διομήδους ἡ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στράβ. ὅθεν παροιμ. ἡ Διομήδεια ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους βασιλείας τῆς Ἰθακῆς, ὅς τις ὡς λέγεται ἐχῶν θυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ πορνικὰς, ἐβίαζε τοὺς ἀνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1067.

— 2) αἱ Διομήδεις νῆσοι. Κατὰ Πολύ. Πέντες νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλύτερα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηθεῖα ἡ Διομηθεὺς νῆσος, ταῦν Tremiti, Στράβ. Διον. Περ.

Διομήδης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνετόν, Ἀντορα καὶ Κίφαλον, Ἀπολλρ. α, 9, 1.

— 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαπίδου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύνκα, μητὴρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Τακίνου, Ἀπολλρ. γ, 10, 3.

— 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέτβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεύς εἶχεν ὡς ἐταῖραν του, Ὁμ. Ἰλ. I, 665.

Διομήδης, ος, ὁ. ἐπικ. εος. Αἴτκ. ἡ ποιητκ. εα. Τίος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν Βιττόνων ἐν Θράκῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἀρπάξῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἱ τιγες ἐτρέφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὸ ἀνθρώπινον χρεᾶς ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων ὅσοι ἔρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔφερεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρύπτην, Ἀπολλρ. β, 4, 8. Εὐρύπ. Ἀλκ. 483.

— 2) Τίος τοῦ Τυδέως βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης Θυγατὴρ τοῦ Ἀδράστου, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπινύων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἄλυσιν ταύτης τῆς πόλεως, εἶτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἐχόντων τοῦ Ἀδράστου διδοέχτη καὶ τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀργούς. Ὡν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἰς τὴν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ἐβιάσθη νὰ συνεκτρατεῦσθαι μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, Τροϊκῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα εὗρε μέγαλὴν ἡρώϊκην γενναϊότητα καὶ φρόνησιν, φονεύσας ὁ ἴδιος πολλοὺς τῶν ἐπιστημῶν πολεμιστῶν τῆς Τροίας, Κατ' Ὁμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐπέστρεψεν ὁ Διομήδης εὐτυχῶς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστρ. ἐπιστρέψαν ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπολλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτὸν βασιλεῖα Δαῦνον, ὅς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρόνως, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἡ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαῦνου, ἐμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἀργος, ἣτις ὕστερον Ἀργὶ ἐκλήθη. Τζέτς. Ἀπολλρ. α, 8, 4. — 3)

Τίος τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐπίπης θυγατὴρ τοῦ Δαῦνου, Ἀντ. Διβ. 37.

Δίομος, ὁ. Τίος τοῦ Κολυττοῦ, ευνους καὶ δαπνός τοῦ Ἡρακλέους, συγκαταταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δίον, τό. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ, 109. Δίον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίτης τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὐρίσκειτο ἐν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἐνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ, 78. Πολύβ. — ὅθεν, Διδύς εως, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κηναίων, πλησίον τῶν Διάδων Ἀθηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. B, 538. Εὐρύπ. καὶ Δία, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Διάς, ἄδος, ἡ· τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόνειος, ὁ. Ἀθηναῖος κατὰ Δουκ.

Διονύς, ὑποκρστ. τοῦ Διονύσιος.

Διονύσια, τὰ. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου ἡ Βάκχου ἐν Ἀθῆναις· ἡν δὲ αὕτη τριπλὴ εορτὴ. 1) τὰ ἐν αὐτῇ Διονύτια ἡ ἀστία καὶ μεγάλη καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφροβόλιον μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δεσμοῖνοι εἰς τὴν μέθην καὶ λοιπὴν κραπαλὴν, περιήρχοντο τὴν δόδον στεφανωμένοι μὲν κισσόν καὶ κλήματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγρούς, ἡ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα εορτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσειδῶν μῆνα (Δεκεμβρίον) Ἀριστφ. Ἀχαρ. 202. — 3) τὰ Ἀνδραστηρία ἅπερ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β, 15. πανηγυρίζεμενα κατὰ τὸν Ἀνδραστηριῶνα μῆνα (Φεβρουάριον) καὶ διαρκούντα τρεῖς ὁλοκληροῦς ἡμέρας, ἐκαλούντο ἐπὶ ταῦτα καὶ Ληναῖα, ὅπερ ὅρα.

Διονυσιακός, ἡ, ὁν. Εἰς τὸν Διόνυσον ἡ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. ἡ, 93, παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ, τὸ ἐν Πειραιεὶ θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλὰ ἐγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοστ. κατὰ Μειδ. ἐελ. 517.

Διονυσιάς, ἄδος, ἡ. Τοῦ Διονύσου, ἡ ἡ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐρύπ. ὅθεν Οὐδ. Πολιτῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης, Προλ. ταῦν Σχιόχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες προτυπακμ. Νῆσοι, δύο μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, ταῦν Νῆσοι τῶν Ἰαντισχάρων, Διόδρ. Σικ.

Διονυσίοδοτος, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλίουντι τῆς Ἀττικῆς, Πανστ.

Διονύσιος, ἰα, ἰον, = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ἰστιάδου. Ἡροδτ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Δημ. — 3) Διονύτιος ὁ πρεσβύτερος ἡ δ' πρό-

τερως καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας τὸ 405 ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· παριστάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων ὡς εἰς τῶν πλεόντων κανοδόξων, πλεονεκτέρων καὶ ἀσεβειστέρων τυράννων, κατασουλὼν καὶ ἰσράζων καὶ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ναοὺς, διὰ τὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπειρον πλεονεξίαν του· ἡγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακαίαν καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ ν' ἀκούῃ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀληθειαν. Πρὸς τοῦτον ἔλθων ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων, ἐκινδύνευσεν νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, διότι δὲν ὠμίλητε πρὸς ευαρεσκειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχεν ὁ Διονύσιος δύο γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανάδρυσεν, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομαχίαν, ἐκ τῆς πρώτης ἐγέννησεν τὸν Διονύσιον, ὃς τις ἐβατίλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενοφ. Πολυβ. — 4) Διονύσιος οὐνός τε ἡ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὃς τις προσηλασάσας διὰ τὸν Πλάτωνα διὰ τὴν δόσιν σοφῶν νόμων καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦ αὐτοῦ Δίαιου, ἐφάρξεν τελευταῖον ἀπανδρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος οὗτος μὰ πολλὴν δυσκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτόν δι' ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἐπανακτήσαντες τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολεόντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κορίνθον, ἔζητεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πενιχρὰν καὶ εὐτελὴ κατάστασιν, μισοῦμενος ὑπὸ πάντων, Ξενοφ. Πλούταρχ. Αἰλ. — 5) — ὁ Κυκλόγραφος, συγγραφεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Μιλήτου, γράφας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἀπολλ. α', 9, 19 — 6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χίρρακος πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγραφίος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὃς τις συνέγραψεν εἰς ἡρωικοὺς στίχους ἐν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιήγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) ἱστοριογράφος, ἐξ Ἀλικαρνατσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συγγράφας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικά καὶ ῥητορικά πονήματα μὲ πολλὴν βαθύνειαν καὶ πολυμυθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ζηνωνοῦς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, φιλόσοφος στωικός, ὥστερον ἐπροσκόληθ' εἰς τὴν Ἐπικουρίαν αἵρεσιν, Δουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρειοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὃς τις γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικά συγγράμματα. — 10) Περιήγημος Ζωγράφος ἐκ Κολοφώνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, εὐδοκίμησας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτήδειον ἐξομοίωσιν τῶν ἀνθρωπίνων εἰκόνων, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ. Σοφιστής τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθύδμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἐκδόσεως μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λαγού, Δουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητὴς. Διόνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσας, ἧ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ νύσος = χῶλος, παραβλ. Νουν. Διον. Σ', 18.) ἐτι δε καὶ Βακχος λεγόμενος. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατὴρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔλθων ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ κρότον τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβηται αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἐγκνος ἐτι οὕσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀτελεῖς ἐτι ὄν, ἐκβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας τῆς, τὸ ἔρραφεν μέσσω εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, δι' ὃ καὶ ἑκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διδύραμβος, ὡς δις γεννηθείς· ἀντερᾶφθ' ἐπὶ τοῦ ὅρου Νύσας ἐν Ὀράκῃ, ἀπ' ὅπου καὶ Νυσαιοὶ ἐπωνομάζετο ἑλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς ἐφευρετὴς τῆς καλλιτελείας τῶν ἀμπελῶν καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης, ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χορηγίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἐξημερῶν καὶ διορθῶν τὰ πρότερον ἄγρια ἤθη αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ Λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχεν ἀρχαιότατη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νήτον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἐφεξῆς διεδόθη κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παριστάνετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς νέος εὐειδής, εὐθύμος καὶ χαρίεις, ἔσπερμένος μὲ φύλλα ἀμπελῶν καὶ μέλισσας, καὶ συνοδεύομενος πάντοτε ἀπὸ ἐν πλῆθος Σατυρίων καὶ Βάκχων γυναικῶν Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 153. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείδης, οὗς, ὁ. Μάντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀγιστολάου, Ξενοφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὃς τις πολλὰς παραφερόμενος· ἐμάντευεν ἐν τῇ μανίᾳ του. Ἀριστοφ. Ὀρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὃς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήστῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ ὑποφύρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροσελάσθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης υπερασπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερτ. καὶ Στεφ.

Διόπομπος, ὁ. Εἰς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 846.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μαισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουοὶ καλούμενη. Στέφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὅθεν, Διονυτοπολίτης, οὐ, ὁ κάτοικος.

Διός, γενικ. τοῦ **Ζεὺς**, ἐξ οὗ **Δίος**, ἰα, ἰον, ὡς **Δίων** γένος, = **Διόνυσος**, Ὅμηρ.
Δίος, ὁ. Τίος τοῦ **Πριάμου** **Βασιλέως** τῆς **Τροίας**, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) **Πατήρ** τοῦ **Ἡϊούδου**, ὅθεν **Δίου** γένος, Ἡτ. Ἐργ. 297.
Διοσκορίδης, ου, ὁ. **Περίφημος** Ἰατροῦς ἐξ Ἀναξαρβῶν πόλεως τῆς **Κιλικίας**, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ **Νέρωνος**, ὃς τις περ ἐλθὼν πολλὰς χώρας τῆς **Εὐρώπης** καὶ **Ἀσίας**, ἐνησχολήθη πρό πάντων εἰς τὴν **βοτανικὴν**· σώζονται αὐτοῦ ἱατρικὰ τινα βιβλία.
Διόσκοροι, ἢ **Διόσκουροι**, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο ἀρχαῖοι Ἡρώες ὁ **Κάττωρ** καὶ **Πολυδῆκης**, ὡς υἱοὶ τοῦ **Διός** ἐκ τῆς **Λήδας** γυναικὸς τοῦ **Τυνδάρω**, **παριστανομένοι** αἰετοὶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν **Θαλάσσῃ** πλεόντων. **Διόσκοροι**, ποιητῆ. **Εὐριπ.** καὶ **Διόσκουροι**, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδ. Β, 50. ὅθεν, **Διοσκουρείον**, τὸ, νᾶς τῶν **Διοσκουρῶν**, **Θουκ.** τὰ **Διοσκουρεία**, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν **Διοσκουρῶν** ἐν **Σπάρτῃ**, **Παυσ.**
Διοσκουριάς, ἄδος, ἡ. Ἡ ὕστερον **Σεβαστο**-**πολις** κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παλαιῶν τῆς **Κολχίδος**, ἧτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιότατη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν **Διοσκουρῶν**, ὅτε οὗτοι ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν **Μιλησίων**, **Στράβ.** **Στεφ. Βυζ.** ταῦν **Ἰσκιούρια**, Ἰσγάουρ.
Διόσπολις, εἰως, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἡ ἐν **Βιθυνίᾳ**, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, **Στέφ. Βυζ.** — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς **Αἰγύπτου** = **Θήβαι**, ὅπερ ὄρα, **Στεφ. Βυζ.** — 3) Ἡ μικρά, **Jovis Opidum**· πρωτεύουσα τοῦ ὁμονύμου νομοῦ ἐν **Θηβαΐδι** τῆς **Αἰγύπτου**, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ **Νείλου** ποταμοῦ, ταῦν χωρίον μικρὸν **Χωῖβ** λεγόμενον, **Στράβ.** ὅθεν, **Διοσπολῆτις**, ου, ὁ κάτοικ. τῆς **Διοσπόλεως**.
Διοτίμα, ἡ. Γυνὴτις ἐκ **Μαντινείας**, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν ἐνὶ ἐννεα πρᾶγμάτων παρὰ **Πλάτ.** **Συμπ.** **Λουκ.** **Εἰκ.** **ιη**.
Διότημος, ὁ. Τίος τοῦ **Στρομβίχου**, ἡγεμῶν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν **Κορινθίων**, **Θουκ.** α, 45 **Ξενφ.** — 2) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ **Χαριδήμου**, ὃς τις διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἡξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, **Δημ.** **Στεφ.** **σαλ.** 265.
Διοτράφης, ους, ὁ. Ὡς **Διτρέφης**.
Διόφαντος, ὁ. Περίφημος **Δημαγωγός** καὶ πολιτικός ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ **Δημοσθένους**, **Δημ.** καὶ **Διοφάντης**, ους, ὁ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ, 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ **Σικυνῶνος**, **Λουκ.** **διαλ.** **Νεερ.** **ι**. — 3) Ἀλεξανδρεὺς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὃς τις πρώτος συνεγραψεν περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἀλιεύς τις παρὰ **Θεσπ.** **Εἰδ.** **κά**, 1.

Δίπαια, ἡ. Πολίχυν τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἑλίσσοντος ποταμοῦ, **Παυσ.** ὅθεν, **Διπαιεύς**, ἑσς, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. θ, 34.
Δίποινος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατὰ **Παυσ.** β, 15. μαθητὴς τοῦ **Διειδάλου**.
Διπόλια, τὰ, συννηρμ. ἀντὶ **Διπόλια**. Ἀρχαῖα ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ **Διός** **Πολιέως** ἤτοι **Πολιούχου** κατὰ τὴν 24 ἡμέραν τοῦ **Σκιροφοριῶνος** μηνός (Ἰουνίου) ἧτις ἄλλως καὶ **Βουφῶνια** ἐλέγετο, μετὰ τὸ νῦν ἔξυον εἰς αὐτὴν ἕνα βουν, **Παυσ.** Ἀτικ. 24. ἡ ἐκαλεῖτο **Βουφῶνια** μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καὶ τὴν βῆλλοντες ἐπὶ μιᾷ τριπλεῖς διαφορῶνς πλακούντας, ἔφερον πλητύνον ταύτης ἀριθμὸν τινα ὠρισμένον βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὃς τις πρῶτον ἦθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλάκουντων, ἐσφάζετο ἀμέσως. **Διπόλεια**, παρ' Ἀριστφ. **Εἰρ.** 419. ὅθεν, **Διπολιώδης**, ὁ, ἡ, ἐς, εος, ὁμοίος μετὰ **Διπόλεια**, Ἀρισφ. **Νεφ.** 980.
Δίπυλον, τό. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἧτις καὶ **Θριασικὴ** πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ **Κεραμεῖκόν**, **Πλουτάρχ.** **Περικλ.**
Δίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ γυνὴ τοῦ **Λύκου** **Βασιλέως** τῶν **Θηβῶν**· ἧτις φερομένη ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναικα τοῦ **Λύκου**, ἐδέσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ **Ζήθου** υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἐνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περιετύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανοῦσα ἐλευσινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν σώματι: ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἧτις ἀπ' αὐτῆς ὀνομάσθη **Δίρκη**, ἡ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη αὕτη εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, **Ἀπολδρ.** γ, 5. — 2) Πηγητικὴ κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν **Θηβῶν**, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ **Δίρκη** γυνὴ τοῦ **Βασιλέως** **Λύκου**, **Πινδ.** Ἰτθμ. ἡ, 44. **Στράβ.** ὅθεν **Διρκαῖος**, α, ον, τῆς **Δίρκης**, τὸ **Διρκαῖον** ὕδωρ, = **Δίρκη**, **Αἰτχύλ.** **ἐπτ.** **Θηβ.** 271.
Διρφύα, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἡρας ἀπὸ τοῦ ἐν **Εὐβοίᾳ** ὄρους **Δίρφους**.
Δίρφυς, υος, ἡ. Ὅρος τῆς νήσου **Εὐβοίας**, **Εὐριπ.** Ἡρ. **Μαιν.** 182. **Στέφ. Βυζ.** ὅθεν, **Δίρφυς**, υα, υον, τῆς **Δίρφους**, ἡ ἢ εἰς τὴν **Δίρφυν** ἀνήκων.
Δίστια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, **Πτολ.** β, 6.
Δίφιλος, ὁ (-υυ) **Στρατηγός** τῶν Ἀθηναίων, παρὰ **Θουκ.** — 2) **Δραματικός** ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ **Δημοσθένους**, τοῦ οὐοίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὗρισκον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ἡ. — 3) **Στωϊκός** τις **Φιλόσοφος** ἐν Ἀθήναις, **Λουκ.**
Διφρίδας, α, ὁ. **Λακεδαιμόνιος**, **στρατηγός** μετὰ τὸν **Πελοποννησιακὸν πόλεμον**, **Ξενφ.** **Ἐλ.** δ, 8, 21. καὶ **Διφίλας**, παρὰ **Διοδρ.** **Σικ.** **ιδ'**, 97.
Διψαχός, ὁ. Τίος τοῦ **Φυλλίδος** ποταμοῦ καὶ μιᾶς **Νύμφης** ἐκ **Βιθυνίας**, ὃς τις πρῶτος ὑπέδωκε τὸν **Φρίξον**, ὅτε οὗτος ἔπλεον εἰς τὴν **Κολχίδα**, **Ἀπολ.** **Ῥοδ.** Β, 653.

Δίων, υἱος, δ (ε) Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Φρεάρριος, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἰππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν· εἰς τῶν ἐπιστῶν αὐλικῶν καὶ συμβούλων τῶν ὧν τυράνν Διονυσίων καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς ὅλων τοῦ τῶν κτημάτων, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Συρακούσας· συλλέξας δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἱδια στρατεύματα, ἐπλευσε πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπ' ὅπου ἠδυνήθη νὰ ἀποδιώξῃ πρὸς καιρὸν τὸν Διονύσιον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Συρακούσας. Πλούτ. Δι. — 3) Δίων ὁ Κάσιος, ἐπικαλούμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νικαίαν πόλιν τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γενόμενος δις ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ, εἶδα καὶ διέτρεψε πολὺν χρόνον. Ἐγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰνείου καὶ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς χρόνους κατ' οὓς ἔζη, εἰς ὀγδοήκοντα βιβλία, τῶν ὁποίων τινὰ ἐχάθησαν. — 4) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἐπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ ἐβίασθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, ἀπ' ὅπου πάλιν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου, ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε δὲ διαφόρους λόγους περὶ παντοίων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀγδοήκοντα. Δουκρ.

Διωναῖος, αἶα, αἰὼν. Τῆς Διωνῆς, εἰς τὴν Διωνῆν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Διωνῆς καταγόμενος, ἢ Διωναῖα, θυγάτηρ τῆς Διωνῆς, ἢ Ἀφροδίτη, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 106.

Διώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος ὅστις ἐκατηγόρει τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. ἡ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων Ἀπολλ. ἀ', 1, 3. ἡ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, Θεοκρ. μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 370. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ ὡς μητρωνυμικὸν ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Θεοκρ. Εἰδ. ε', 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδας, μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολλ. ἀ', 2, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰάντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ἱγν.

Διόνυσος, ὁ, = Διόνυσος.

Διώξιππη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαυδαῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον,

Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) μία τῶν ἐπιστημοτέρων Ἀμαζόνων, Ἱγν.

Διώξιππος, ὁ. Περιφημὸς τις ἀθλητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀγωνισθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε πολλάκις τὸν στέφανον τῆς νίκης, ὥστερον δὲ συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ι', 22.

Διώρης, εὐς, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν τοῦ ἀδελφῆν Πολυμήλαν, Παρθ. Ἔρωτ. β'. — 2) Τίς τοῦ Ἀμορυγκέως, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ δέκα πλοῖα, ἡγεμὸν τῶν Ἑπειῶν καὶ φονευθεὶς αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πείρου στρατηγοῦ τῶν Θρακῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622. — 2) Πατήρ τοῦ Αὐτομάδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, υἱὸς τοῦ Ἰασονος, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Ὀδυσσεύς, ἐν Ὀδ. Ρ, 443.

Δόβηρες, οἱ. ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ περὶ τὸ Παγχαῖον ἔθρος, Ἡροδ. 7, 113.

Δόβηρος, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ, Θουκ. β', 98.

Δοίαντος πεδῖον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ἑκτεταμένον πεδῖον βορειοδυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔκειτο αἱ πόλεις Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλιβύα, κατοικοῦμενον ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 373. — ὅθεν, Δοιάντιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ τοῦ Δοιάντος πεδίου ὢν, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δοίας, αντος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀκμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὴν ὄνομασίαν τὸ πεδῖον τοῦ Δοιάντος, Στεφ. Βυζ.

Δοκέα, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τανῶν Τουσία, Νικήτ.

Δοκίμια, ἡ, Στράβ. καὶ Δοκίμειον, τό. Πτολ. ε'. Πόλις τῆς Φρυγίας, περιφημὸς διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἔξορυττόμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λευκὰ μάρμαρα, τανῶν Σεῖδ-Γαζί.

Δολίονες, οἱ. Ἑνικ. Δολίαν, ενος (ε). Ἐθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Κῶζικον, μετὰ τοῦ Αἰσῆπου καὶ Ῥύνδακος ποταμῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 951. Ἀπολλ. — ὅθεν, Δολιόνιος, ἰα, ἰον, τῶν Δολιόνων, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δόλιος, ὁ. Δούλος τοῦ Λαέρτου πατρὸς τοῦ Ὀδυσσεως ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 735.

Δολίχη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὥστερον Ἰκαρος κληθεῖσα, Καλλμ. Ἀρτ. 187. Στάφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Κομμαγητῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Δολιχαῖος, αἶα, αἰὼν, τῆς Δολίχης.

Δολιχίστη, ἡ. Νήσος μικρά καὶ ξηρά τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ῥόδου, Πτολ. ε', 3. Στεφ. Βυζ.

Δολιχός, ὁ. Τίς τοῦ Τριπολέμου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ἡ Δολιχὴ νήσος, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 625. καὶ βασιλεὺς τις ἐν ἑλευθίνῃ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὸν ἐπὶ οὐκ ἐλθούσα, ἐδίδεκεν αὐτὸν τὴν λατρείαν τῆς, Ὁμ. Ἰμ. Δημ. 153.

Δολίον, ονος, ὄ, ἴδε Δόλλονες.

Δολογχοί, οί. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήτου, Ἡροδ. 6, 34.

Δολομηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, Στράβ. 15'.

Δόλοπες, οί, ἴδε Δόλοφ.

Δολοπητής, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Δολόπων οὐσα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Δολοπήτιος, ἰα, ἰον. Τῶν Δολόπων ἡ εἰς τὸν Δολοπάς ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Δόλοφ, ἀρίθ. 1.

Δολοπία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, διαρρέομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡροδ. 3, 14. Θουκ. ὅθεν, Δολοπικός, ἡ, ὄν. τῆς Δολοπίας, Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ὄ. Πατὴρ τοῦ Τηήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77.

Δόλοφ, ὀπος, ὄ. Κάτοικος τῆς Δολοπίας χώρας, πληθ. Δόλοπες, ἔθνος ἰσχυρόν καὶ ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, ὄντες καὶ οὗτοι μέλος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελύσεως, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 434. ὕστερον δὲ κατοικήσαντες περὶ τὸ ὄρος Πίνδον ἐλογίζοντο ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Ἡροδ. Θουκ.

Δόλοφ, ὀπος, ὄ. Τίος τοῦ Ἑρμού, ὅστις ἀποθανὼν ἐν Μαχνησίᾳ πλησίον τῆς Πειρασίας, εἵχε τὸν τάφον του ἐπὶ τῇ αὐτοῦ παραλίᾳ, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 584. — 2) Τίος τοῦ Λάμπου καὶ ἐκγονος τοῦ Λαομέδοντος, εἰς τῶν ἀνδρεσιτέρων τῆς Τροίας Ἡρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μανελάνου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 525.

Δόλων, ὠνος, ὄ. Τίος τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος εἰς ἄκρον, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὡς κατὰ σκοπὸς καὶ ληψθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς αἰχμάλωτος ἐφονεύθη, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 314. Εὐρ. — ὅθεν Δολώνιος, ἰα, ἰον. τοῦ Δόλωνος, καί, ἡ Δολωνία, ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος, οὗτος ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη Ῥαφωδία τοῦ Ὀμήρου, Αἰδ. πικ. ἱστορ. γ', 14.

Δομετιανός, ὄ, Τίτος Φλάβιος. Τίος τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφός τοῦ Τίτου, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τίτου διεδέχθη αὐτὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ῥώμης, βασιλεύσας 15 χρόνους, οἵτινες χαρακτηρίζονται πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης ἀμότητος καὶ ἀπανθρωπίας τοῦ τυραννικωτάτου τούτου Μονάρχου· τελευταῖον ἐθανατώθη διὰ συνωμοτίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναίκας εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

Δομητίος, ὄ. Ὄνομα κύριον ἐπιστημῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπᾶτων ἐν Ῥώμῃ, Στράβ.

Δομητιοῦπολις, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Τραχίας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δονάκων, ὠνος, ἡ. Κῆμη κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη τοῦ Ναρκίσσου λεγομένη, Παιτ. Σ'. 31.

Δορίσχος, ὄ. Πεδίον τῆς Θράκης ἐκτεινόμενον

παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ, ταινν Ρουμγίς, Ἡροδ. 7, 59. — 2) Δορίσχος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου ἀρκτικῶς τῆς Αἰῶν, ταινν Τούσλα, Ἡροδ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, ἄδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Δόρκιον, ἡ, Ἱπποκρτ. ὄνομα κύρ. τοῦ Δορκίος.

Δόρκις, ἰος, ὄ. Στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθάρεισιν τοῦ βασιλέως Πausanίου, καὶ ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς Σπάρτην, κατὰ θάλησιν τῶν συμμαχικῶν πόλεων τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορσάνας, ου, ὄ. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, Ἡσύχ. ἐπὶ δὲ καὶ Δατίνας καὶ Δετίνας γραφόμε.

Δορυκλείδας, ου, ὄ. Ἀγαματοποιός ἐκ Λακεδαιμόνων, μαθητὴς τοῦ Διποίνου, Παιτ.

Δορυκλεὺς, ἑως, ὄ. Τίος τοῦ Ἱπποκρίωντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. πιδαν. ὄ. παρὰ Παιτ. γ', 15, Δορυκλῆς λεγόμενος.

Δορυκλῆς, ὄ. Νέθος υἱός τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος υἱοῦ τοῦ Τελαμώνος, Ὁμ. Ἰλ. Α, 489. — 2) Ἀθλητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τυρίνου νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 10, 82.

Δορύχιος, ὄ. Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρενρίστησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ὁβιδ. — 2) Στρατηγός τοῦ Μισριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου, Ἀππιαν.

Δορύλλειον, τό. Πόλις τῆς ἐπικτήκτου Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βίβυρος ποταμοῦ, ὅχυρὰ τὸ πάλαι. Στράβ. β'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. ταινν Ἐσκι Σχεῖχρ.

Δόσκοι, οί. Ἔθνος Σκυθικὸν κατακόν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δοτάμας, ου, ὄ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 955.

Δοῦβις, ἑως, ὄ, καὶ Δοῦβιος, ὄ, Dubis. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν ποταμῶν τῆς Δουβονικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀραρον ποταμόν, ταινν, Doubs ἢ Deux. Στράβ.

Δουίλιος, ὄ. Duilius. Ἱππας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνήλιου Σκηπτόνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νῆσος τοῦ Ἴονικοῦ πελαγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἡτις κατ' Ὁμηρ. ἦν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσεὺς. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Κακάβα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκάλα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 625. Ἀπολδρ. ὅθεν, Δουλιχίονδε, εἰς τὸ Δουλίχιον καὶ Δουλιχίεις, ἑως, ὄ. κατοικ. Ὁμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ

- Τήριδος ποταμοῦ, Ἀρμιν. Μαρκ. 25. κατὰ d'Anville ἢ νῦν Ἰμάμ Μουχαμέτ Δουρ.
- Δουράνιος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρουμιαν, τανὺν Dordogne.
- Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμός τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανὺν Durance. Στράβ.
- Δούριος, ὁ. Ποταμός τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, τανὺν Duero, Στράβ.
- Δούρις, ιος, ὁ. Ἑλλην. συγγραφεὺς καὶ ιστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλούτ.
- Δουροκόρτορα, τὰ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθεδρὰ τοῦ ἀνδραπάτου τῆς χώρας ταύτης, τανὺν Reims, Στράβ.
- Δουρόστολον, τό. Πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίτσα ἢ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ. γ, 10.
- Δράβησχος, ἡ. Ἡδωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ τανὺν Δρᾶμα, Θουκ. α, 100. Στράβ. Δραβήσκος ἡ-μαρτυρ. παρὰ Στεφ. Βυζ.
- Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίτημος ποταμός, ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Γαιτίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νορρικού εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, τανὺν Δράβ, Drave ἢ Drau, Στράβ. δ'.
- Δράγγαι, αἱ. Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ὅθεν, Δραγγιανεύς, ἡ, ὅν, τῶν Δράγγων· καὶ
- Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. δ', 19. Στράβ. ια'. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορευομένη ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχσοσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀριανήν, ἐντικῶς μὲ τὴν Καρμανιαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, τανὺν Σιγιστάν ἢ Σιστάν ἐν τῇ χώρᾳ Καβούλ.
- Δρακῆνον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὅμ. Ἰων. Διον. 265. Στράβ. καί, τό Δρόκαιον, Στεφ. Βυζ.
- Δράχης, ου, ὁ. Ὄνομα. κύρ. ἀνδρός παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 254.
- Δράκιος, ὁ. Εἰς τῶν τεσσάρων ἡγεμῶν τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιερσίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 692.
- Δρακοντίδης, ου, ὁ (ε). Εἰς τῶν ἐν Ἀθηναίς τριάκοντα τυραννῶν, τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ὁ Ἀνσανδρὸς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ οὐτίδαναι καὶ πονηροῦ χαρακτήρος, Ξεφ. Ἑλλ. — 2) = Κέρκωφ, υἱὸς τοῦ Δράκοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε δύο φύσεις, ἀνδρώπου καὶ δράκοντος, Ἀριστφ. Σφήκ. 451.
- Δρακόντιος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔξη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζούντα, Ξεφ. Ἀναβ. δ, 8.
- Δράκυλλος, ὁ. Κομιστὴς ἀνδράκων ἐξ Ἀχαρῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 612.
- Δράκων, οντος, ὁ. Ἀρχαῖος περίφημος Νομο-
- θέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χρ. πρώτος ὅστις διὰ τὴν βασιεῖαν του πρό-νησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην ἐδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νά συντάξῃ μιαν καινικὴν καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἀφορώσαν εἰς τὴν ἡλικίαν διέρρωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αὐθαγῶν καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νομοῖτου φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παράβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἐγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦσαν γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξεφ.
- Δρασιππίδης, ου, ὁ. Κωμικ. πεπλασμένον κύρ. Ὄνομα, σημαίνον, υἱὸς δραπίτου, Ἀριστφ. Σφήκ. 188.
- Δράφακα, τὰ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ, 29. πιθαν. = Δάραφα.
- Δρέπανα, τὰ, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίω, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίστην, τανὺν Τεγρᾶνι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, ἑως, ὁ, ὁ κάτοικ.
- Δρεπάνη, ἡ (ε). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαίως ἐν τῇ νήσῳ Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακίου κόλπου, Στέφ. Βυζ.
- Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἔτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κει-μενον ἀρκτικῶς, τανὺν Δράπανον, Πτολ. — 3) ταύτ. τῷ Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, τανὺν Capo di St. Alessio, Πτολ.
- Δρήσιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20.
- Δρίλαι, αἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀρρίαν. Ἔθνος Ἀσιατικῶν κατοικούν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μάλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζούντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Καλδὶρ λεγομένη, Ξεφ. Κύρ. Ἀναβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀρρίαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάνιοι κληθέντες.
- Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰλλυρίας ῥέων κατὰ ὅλον τὸ μήκος αὐτῆς, ἐπὶ καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, τανὺν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.
- Δριμύλος, ὁ. Ὄνομα. κύρ. γλίσχρου τινὸς παρὰ Δουκ.
- Δριμύσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμούσσα παρὰ Θουκ.
- Δριμύς, οὗς, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Νηρεῶς καὶ τῆς Δωρίδος, Τῆν.
- Δρογγίλον, τό. Πολύχιον ἀστήμαντον ἐν Θράκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἀρποκρτ.
- Δρομάς, ἄδος, ἡ. Εἰς τῶν πενήνκοντα σκύλων

τοῦ Ἀκταίονος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη, Ἰγίν.

Δρόμιος, ὁ. Εἰς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἰγίν.

Δρόμος Ἀχιλλεῖος, ὁ. ἴδε Ἀχιλλεῖος.

Δρόμων, ὠνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλων παρὰ Λουκ.

Δροπικοί, οἱ. Ἔθνος νομαδικόν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὐρηται.

Δρουντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Durance, Στράβ. καὶ Δρουντίος, ὁ, Στρβ. Πτολ. Δρουῖδαι, οἱ, ἴδε Δρυῖδαι.

Δρουνσιπάρρα, ἡ. Πόλις μεσότειος τῆς Θράκης, τανῦν Καρστράν, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σουῖδ. Δριξίπαρος.

Δρούσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπιστημῶν καὶ βασιλικῶν γενεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁλοῶν εἰς ἡν ὁ Δρούσος Λίβιος λεγόμενος, ὀρχιεύς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας, γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Τίος τοῦ Πενκέως, εἰς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρενύρεθσαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριδίου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, ἄδος, ἡ (α) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δάσων καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐξὼν τὸσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὅποια ἐνομίζοντο ὅτι κατώκουν καὶ συναπέθνησκον με αὐτὰ, Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (υ). Εἰς τῶν Λαπίων, δεῖξας μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου, Ὁμ. Ἰλ. Α, 263. Ἡσ. — 2) Τίος τοῦ Ἀρεος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν Σῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολδρ. α', 8. 2. Ἰγίν. — 3) Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγυπτοῦ, φονεῦσθαι ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκοῦργου βασιλέως τῆς Θράκης, Ἀπολδρ. γ', 5, 1. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 130. — 5) Τίος τοῦ Λυκοῦργου βασιλέως τῆς Θράκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφονεύσεν, νομίζων ὅτι κόπτει κληῖμα ἀμπέλου, Ἀπολδρ. γ', 5, 1.

Δρυῖδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὀνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κελτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὥς οἱ Βραχμᾶνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φροντίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀνεφέροντο εἰς τὴν τῶν θεῶν λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ἐτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐταξίαν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σφωτερότεροι καὶ μόνον ἀνεφερόμενοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναδεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφήν τῶν νεῶν. Ἡ συστάσις τῆς ἱερατείας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιότατη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μεταβάσις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, δι' ὃ καὶ

κατεφρόνοντο μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλντο πρὸς τοῦτους τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδον προφητείας καὶ ἔκαμνον διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περιφρόνητοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱερεῖαι τῶν Δρυῖδων, τιμωμέναι μεγάλως ὡς μαντικαὶ καὶ χρησμολόγοι. Στράβ. Τακτ. Καῖα.

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Πανσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο παρὰ ταῖς Παμφυλίαις, Λυκοφρ 536.

Δρύμος, ὁ (υ). Ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, τανῦν Βαβὰ, Ἡροδ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Πανσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμῆς, παρ' Ἀρποκρ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Δρυμούσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομένων, Θουκ. ἡ', 31. Πολυβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἐνικ Δρύοψ. Λαὸς Πελαγικός, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἰτῆν πλησίον τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ, ἐκείθεν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἤλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἐκτίσαν τὴν πόλιν Ἐρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδ. 8, 31. Ἐν μέρος τοῦτῳν μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὐβοίαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡροδ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατώκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐκαλοῦντο δὲ Δρύοπες ἀπὸ τῶν Δρύοπα υἱόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι καὶ κατήγοντο. Πανσ.

Δρύοπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Δρυόπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησεν τὸν Ἀμφισσον, ὅτε μεταμορφωθείς εἰς χελώνην ἤλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμανε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἰτῆς, Αἰτῶν. Λιβ. 32. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωριδὸς κειμένη δυτικῶς τῆς Δρυμαίας, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 1.

Δρυοπίς, πός, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἰτῆς, κατὰ τινες μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωριδί, Ἡροδ. 1, 56. Στράβ.

Δρύος κεφαλαί, αἱ. Στενὴ τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιζαιρώνος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τρεῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡροδ. 9, 39.

Δρύοψ, πος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖοις τις λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Παν. 34. Πανσ. δ', 34. — 2) Νέσος υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῶν Τρώων, φονεῦσθαι ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 454. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίας χώρας.

Δρύς, υἱς, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσημβρίας καὶ κατοικοῦμένη ὑπὸ Σαμοθράκων, Στεφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, ἴδε Ἠύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανταίαι, οἱ. Φυλῆτις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήτῳ, Ἡροδ. 5, 68.

Δύμας, αυτοί, ὁ (υ). Πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάβης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμῶν ἐν Φρυγίᾳ, Ὀμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστημῶν Φαιάκων ἐμπειροὺς θαλασσινός, Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Τίς τοῦ Αἰγίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ἰλλου, ἀπὸ τοῦς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ἰλλεῖς, Δυμαῖνες, καὶ Παμφυλλοί, Ἀπολδρ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (υ). Μία τῶν ἐπιστημῶν πόλεων τῆς Ἀχαιᾶς ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὀμ. Ἰλ. τανὺν Ἡμινίτσα, Ὀμ. Ἰγν. Ἀπολ. 425. Ἡροδ. — ὅθεν, Δυμαῖοι, οἱ κάτοικοι. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δυναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολδρ.

Δυναστὴ, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητε τὸν Ἑρατον, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Δύριες, οὐ, ὁ. Μικροίτις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡροδ. 7, 198.

Δυρράχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὕσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐπίδαμνος, τανὺν Δουράττον, Πλουτ. — ὅθεν Δυρράχηνος, ὁ κάτοικος.

Δυρράχιος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυρράχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 30.

Δυσχέλαδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰστῆς, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ. Συμβολικὴ τῆς ἀσότης τῶν κακῶν, ὅσα προξενούνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἑριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πιτάτιδος χώρας ἐν Ἠλίδι, Στράβ. — ὅθεν Δυσποντεὺς, ἑως, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Τίς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσπωρον, τό. Ὅρος τῆς Μικεζονίας κειμένον μεταξὺ Χελιδνικῆς καὶ Ὀδομντικῆς χώρας, περιέχον μετὰλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδ. 5, 17.

Δωδών, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγετα: ὅτι ὀνομάσθη τό

ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδώνη, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Δωδώνης, ἡ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχύλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἡπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὀμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἡπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητ. Δωδών. Πόλις τῆς Ἡπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἔρους Τομάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός.

Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ὀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέτα εἰς ἐν παλαιὸν ἄλτος ἐκ ὀρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγετα: ὅτι ἐκτετε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἡ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατοικήσαν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὀμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦτα μία περιστέρη ἐκ τοῦ ἐν Θηβαῖς τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἥτις ὡς λέγετα ἔχεν ἀνθρώπινον φωνὴν, ἐπρόσταξε αὐτὴ συστητῶσιν ἐνταῦθα ἐν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡροδ. 2, 52. Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, εἶδον τοὺς χρησμούς, πότε μὲν παρρητροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπέτελει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ ὀρυς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. ὀρυὶν πολυγλωσσον ἢ πολυφωνον λέγει, πότε δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβητῶν κρεμαμένον ἐν τῷ ἄλτι. Κατὰ Rouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἐνθα νῦν εὕρισται τὸ χωρίον Βροσκύντης. Ὀμ. Ἰλ. Β, 750. Κατὰ τινὰς ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ὀμ. Ἰλ. Β, ἴδε Heyne αὐτόθι. ὅθεν ἐπὶ ῥῆμ. Δωδαινῆθεν, ἐκ Δωδώνης, Καλλμ. καὶ Δωρε. Δωδῶναθεν, Πίνδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὕσα, Ἡροδ. Δωδωνίαί, ἡ Δωδωνίαὶ Νύμφαι. Αἱ Νύμφαι αἱ τινες ἀνέδρεψαν τὸν Δία, θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, Τγίν. κατὰ Φιλοστρ. Εἰκ. ἦσαν αὗται ἱερεῖαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διός.

Δωρίδες, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηίδες.

Δωριεὺς, ἑως, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δωρου υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος. Κατὰ οὗτοι κατ' ἀρχαίς περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὴν πηλοσίων τῆς Θεσσαλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρεῖς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἦλθον ὁμῶς μὲ τούς Ἡρακλειδὰς εἰς τὴν Πελοπόννητον καὶ μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίᾳ ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ρόδου καὶ Σικελίας, Ἡροδ. Ὀμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ

ἐν Ἠρήτῃ Δωριεῖς τριχάκεις πέλονται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διηρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἑτέροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικὸς, ἡ, ὄν, Ἡροδ. Θουκ. καὶ Δωριακός, ἡ, ὄν, ποιητ. ἐτι δὲ καὶ Δώριος, ἰα, ἰον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἡ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνηκῶν.

Δωριεύς, ὁ, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκείθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἑγχυρίων, πλεῦστας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτοῦ κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἑγυπτίων, ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ ὅλους· τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡροδ. 5, 42. — 2) Τίος τοῦ Διχαόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμὼν τῶν στόλου τῶν Ῥεθίων, Θουκ.

Δώριον, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κερκῆστην, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Δώριον, τό. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἡ Ἠλίδος, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ αἰεὶδὸς Ἀθμυρις ἐλθὼν εἰς ἐρίδα μετὰ Μούσας ἐτυφλώθη, Ὀμ. Ἰλ. Β, 594. κατὰ Στράβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὀλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὅρος τι ἡ χώρα αὐτοῦ, Στράβ.

Δωρίς, ἰδος, ἡ· ἐπίθ. Ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρίς νάσος = Αἴγινα, Πινδ. καὶ, αἰεὶδὰ ἡ Δωρίς, ἡ Δωρικὴ Μούσα, Μόσχ. ἐτι δὲ, ἡ Δωρίς διάλεκτος, ἀντὶ ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, Στράβ. — 2) ἡ Δωρίς, οὗς. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀικανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπάρκουσεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Νηρείως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηίδας λεγομένας, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίτες ἐκαλοῦντο, Ἡτ. Θεογ. 241. Ἀπολδρ. α', 22. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Αἰλιαν.

Δωρίς, ἰδος, ἡ, πρωτυπακμ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξύ Φωκίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, καὶ συνιστάμενη ἐκ τεσσάρων πόλεων δι' ὃ καὶ Τετραπόλις ἡ Δωρικὴ ἐλέγετο, εἰς τὴν ὅποιαν κατέφικον ἀρχαῖοι οἱ Δωριεῖς προτοῦ νὰ εἰσβάλωσιν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δωρίου υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνος ἡ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλεους. Ἡνδὲ ἡ Δωρίς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡροδ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καραίας κατοικοῦμένη ὑπὸ ἀποικίων τῶν Δωριέων, οἵτινες ἐκαμνον μέγα ἔμποριον ἐνταῦθα, Ἡροδ.

Δωρίτις, ἰδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφώνου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Κερίας.

Δωρόθεος, ὁ. Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας, Ξενοφ.

Δωρός, ὁ, Τίος τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς Νυμφῆς Ὀρσπιδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, κατ' Ἡροδ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὀρσαν, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὸν Παριασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ. Ἰων. 1590. Ἀπολδρ. α', 7, 2.

— 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Εὐαρίππης, βασιλεὺς ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἐγένευσεν αὐτὸν, Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Δωρώ, οὗς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. κωμικ. πλαττόμενον, παριστάνον θεάντινα τῆς δωροδοκίας καὶ διαφθοράς, Ἀριστφ. Ἰππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (ε). Ποιητῆς τις ἐπιγραμμάτων, Λουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐλάτου ἡ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδῖον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδῖον τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὀσσης καὶ τῆς Βοιωταίας λίμνης, Ὀμ. Τμν. ιε', 5. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερὸν, Καλλμ. ἀπ' ὅπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Χαρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀρχαῖον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρα, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ἰδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγυά, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, Ἀπολδρ. γ', 55. κατὰ Heyne· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὕτη Χρῦση.

Δωτορ, ὁ. Τίος τοῦ Πελαγίου, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡγεμῶν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματινηῶν, Ἡροδ.

Δωτώ, οὗς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Ε.

Εβλαία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Εβλανά, τά· Eblana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἡ νῦν Δουβλίην λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίην Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Εβλάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικά αὐτῆς παραλία.

Εβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε', 17.

Εβόζέλμιος, ὁ· Ἦς Ἀβροζέλμης.

Εβούρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουιβίρου) Στράβ.

Εβόρακον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβήρως Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. τανὺν York.

Εβούρωνες, οἱ· Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλιχῇ καὶ Λιμβούργῃ, Στράβ.

Εβουσσος, ἡ, καὶ Βοῦσσος, ἡ· Διον. Περ. Ebusua. Ἡ μεγαλύτερα ἐκ τῶν δύο Πιτυύσσαν νήτων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τανῦν Ἰβικα, Στράβ. — 2) καὶ Ἐβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτιοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Εβραῖος, ὁ· = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὁ-θεν, Ἐβραϊκός, ἡ, ὁν, τῶν Ἐβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἐβραίους ἀνήκων.

Εβρος, ὁ, Hebrus. Μέγας ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἀπ' Ἀρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκ βιλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἰνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεύς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· τανῦν καλεῖται Μαρίτζα, Ἡροδ. 4, 90.

Εγέστα, ἡ· Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐρυκος, Θουκ. 5, 88. ἐτι δὲ Αἰγέστα καὶ Σέγεστα λεγομένη, ἀπερ' ὅρα. — ὅθεν, Ἐγισταῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. Θουκ.

Εγεστος, ὁ, = Αἰγεστος, ἀπερ' ὅρα.

Εγχελάδος, ὁ. Τίος τοῦ Ταρταρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν ἑκατοχειρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σίληνου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Εὐριπ. Κῦκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτην. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαναΐδος Ἀμυμόνης, Ἀπολῶρ. β', 1, 5.

Εγνυτία, ἡ. Πόλις τῆς Απουλίας ἐν τῇ κατὼ Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Ἐρεΐπια πλησίον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Εγχελεῖς, οἱ· Ἐνικ. Ἐγγελεύς, ἑως. Λαός ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Ἡροδ. 5, 61. Στέφ. Βυζ.

Εγχελοιοι, οἱ, = Ἐγγελεῖς, Στράβ.

Εδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀτρονηγῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλιρρῆ ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡραίς ἐν αὐτῇ καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. τανῦν Ὀρρα. Λουκ. — ὅθεν Ἐδετσαῖοι, οἱ κάτοικοι. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἡμαθίας, τὸ πάλαι κατῆδρα τῶν ἐγχαριῶν βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ἐτι Αἰδέσσα, Πτολ. καὶ Αἰγαί, Αἰγαία, ἀπερ' ὅρα.

Εδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νάβλος.

Εδρος, ἡ Ἄδρος, ἡ. Νήτος μικρὴ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ. β', 2. πιδαν. ἡ νῦν Lambay.

Εδελίων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ὑγῖν.

Εδοαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νόβης, Ἀπολῶρ. γ', 56.

Εἰδοθεά, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτάως, ἥτις ἀπαντήτασα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάτῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς του, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 366. ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος ἡ τοῦ Ἀ-

βαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάνου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησεν τὸν Βιάντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολῶρ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἡμαθίᾳ χώρα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ, Θουκ. β', 100. Εἰδῶ, οὐς, ἡ· = Εἰδοθεά, Εὐριπ. Ἐλ. 11.

Εἰζήλος, ἡ· Eizalus. Φρουριόντι τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως, Στέφ. Βυζ. τανῦν Isnello.

Εἰλατίδας, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλάτου, ὁ Αἰπυτός, Πιδ. Ὀλ. 6, 55. ἡ ὁ Ἰσχυς, Πιδ. Πύθ. 3, 55.

Εἰλειθεα, ἡ, Δωρκ. Ἐλειθυνα καὶ Ἐλευθῶ, Πιδ. Iliithya. Θεά τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἑφορος τῆς γέννας καὶ βοηθός τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίττειν ὀδύνας, καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχείαν ἀποκύνῃ τῶν νηπίων. Κισ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἐγεννήθη αὐτῇ ἐκ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεῖα αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν υπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νήσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἐσπενυσεν εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς, ὅτε αὐτὴ ἐγέννα αὐτῷ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμις, δι' ὃ καὶ Ἐλευθῶ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλευθῶ ἤτοι ἐρχομαι· ἐτι δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Λύτινος, πρῆμνητις, ὀδύνων ἐπαρσυχὴς καὶ λεχέων ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὅμ. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλειθεα καὶ ἀλλαι θεαὶ ἐφοροὶ τῆς γέννας, ὡς θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τὴν ὑστερον ποιηταῖς ἑλατρευετο ἡ Εἰλειθεα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλμ. Ἀρτ. 22.

Εἰλάσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἂν ἰλιώδες μέρος, Ὅμ. Ἰλ Β, 499.

Εἰλήθυνα, ἡ, = Εἰλειθυνα, νεώτρ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἴλω, τος, ὁ, καὶ Εἰλώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἐλούς ἐν Λακεδαίμονι Πληθ. οἱ Εἰλωτες, οὗτος ἐκαλούντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἱ τινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑπόδουλοι ὅλως δὲ ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἑλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑπόδουλωση αὐτῶν ἀρχιτε πρῶτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀγίτος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθέ- νου, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μετὰ καιρὸν δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλὰκις ἐξήτησαν διὰ τῶν ὀλων τῶν ν' ἀποτεινάξωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τοὺτους προστε- θησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσηνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐσυμπεσιτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περὶπου 320,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἀπεμπεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαimoniῶν μέγα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες ἐχρητίμευον διὰ μό- νου τὸν πληθύνοντες εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἑλευθέρων Σπαρτιατῶν ἀποτελούντων τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπη- γόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μαν-

θάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἰλώται, παρ' Ἡρόδ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἰλωτικός, ἡ, ὄν, εἰς τοὺς Εἰλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδ. Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἰρεσία, αἱ. Πόλις τῆς Ἑστιατίτιδος χώρας ἐν Ἑσσσαλίᾳ, Ὀμ. Ἱλ. Ἀπολ. 32. Igesiae παρὰ Λιβ. κατὰ Λιβ. κατὰ Ilgen ἡ τοῦ Πλιν. νήσος Igesia ἐν τῷ Θερμαϊῶϊ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὠρῶν, Ἡσ. Θεογ. 92. Ἀπολὼρ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστάνομεθα ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοῖνικος εἰς τὴν χεῖρα. Πλούτ. Κίμ. 12. Ἀριστφ. Εἰρ. — 2) Οὗτος ἐπιγράφεται μία τῶν κομφοῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰρκτή, ἡ = Ἐρκτή, ὅπερ ὄρα.

Εἰάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφῇ τοῦ Ἀσίου, Ὀμ. Ἱλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἐκ. 3. Θυγάτηρ τοῦ Κιστέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, κατ' Ὀμ. δεκαεὶνέα υἱούς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἐκτωρ. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπέθανεν ἐν τῇ Θράκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον ἶδεν τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην τραγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἐκ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολὼρ.

Εἰάβης μνημεῖον, τό, = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὄρα.

Εἰαθήρη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἑτάμετο εἰς τὴν Ἰουλιὰ πέλιν τῆς νή- νησος Κίω, Ἀντ. Λιβ. 1. — 2) Μία τῶν δῶν κορῶν τὰς ὁποίας κατ' Ἡρόδ. ἐπεμφαν οἱ Ἱπέρβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ τὸ προσφέρειν θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Πaus. καλοῦνται αὗται Ἱπέροχη καὶ Λαοδίχη. — 3) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ ἀδελφῇ τῆς Οὐπίδος, Καλλμ. εἰς Δῆλ. 292.

Εἰαεργος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μακροδεν βάλλοντος διὰ τοῦ τόξου, Ὀμ. Ἱλ.

Εἰάλη, ἡ (α). Χωρίον καὶ ὄχμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λαοντιδα φυλὴν, Στεφ. Βυζ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνως, παρ' Ἀπολὼρ. γ'. 1, 2. ἔινδα κατὰ Heugne βέλτιον Ἀνάλλη γραμμ. — 3) Γραία τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπέδεχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα νέον ἐτι ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ δια- ταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἐκίλειος ἢ Ἐκαλή- σιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἑτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἐκάλῃς, Ἐκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην. Πλούτ. Θησ. 14. Καλλμ. λεῖψ.

Εἰαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ ὤρθησε τὴν Τένε- δον, Ὀμ. Ἱλ. Λ, 624.

Εἰάταιος, α, ὄν. Τῆς Ἐκάτης ἢ εἰς τὴν Ἐκά- την ἀναφερόμενος, ἴδ. Ἐκάτη.

Ἐκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλληνας ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ζή- σαις πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡρόδοτου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ἐποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντησε πολλὰς ἰδέας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσιν ἐτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. Βυζ. ἀναφέρει τὸ τέταρτον βιβλίον. Ἡρόδ. 5, 125. — 2) Ἄλλος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ἱπέρβόρειων, Πλούτ.

Ἐκάτη, ἡ (α) Θεότης καταχθόνιος, παριστάνο- μενη ὡς ἀρχαιοτάτων συμβολὸν τῆς Σελήνης, δι' ἣ καὶ συνεχέτο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέ- μιδος. Ἐπλάτετο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πόρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, συγκαταττομένη καὶ αὕτη μετα- ξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βαχυλ. ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφάνευσεν τὸν Κλύτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐ- τὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾷται μετὰ ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—426. δι' ἣ καὶ τριπλῇ Ἐκάτῃ ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τριφυῆς θεό- της, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἀρέμεν καὶ ἐν τῷ Ἀθῇ τὴν Περσεφόνειαν. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαριστάετο αἰετοπεχούσα μαγι- κὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς εὐφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐδαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐ- τὴν οἱ Κατοικοὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐορτάζον- τες πρὸς τιμὴν τῆς ἐτησίως τὰ Ἐκατήγια λεγό- μενα, Πaus. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσ- φερον ἀνὰ πᾶσαν νεομηρίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὧν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιοῦ- των ἐκδέοντες αὐτὰ εἰς τὰς τριόδους τῆς πό- λεως, τὰ ὁποία ἐν καιρῷ νυκτός ἐτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἑνδεεῖς, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δέπνους τῆς Ἐκάτης. Δουκ. Ἀριστφ. Πλούτ. 594. — Ὅθεν Ἐκάταιος, αἶα, αἰον, ὁ τῆς Ἐκάτης ἢ εἰς τὴν Ἐκάτην ἀνήκων καὶ Ἐκά- ταιον ἢ Ἐκαταῖον, τό, ἀγαλμα τῆς θεᾶς Ἐκάτης, τὰ Ἐκαταῖα, αἱ εἰς τὴν Ἐκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἐκατόγχειρος, οἱ. Centimanī. Τίσι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεος, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεν- τήκοντα κεφαλὰς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύνα- μιν ὅλους τοὺς Σηητοὺς· τοὺτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀ- πολδρ. α', 1, 1.

Ἐκατόμβαιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπέλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑ- πό τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πό- λιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἐκατομβαιῶν, ὄνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον, κατ' ὃν ἐορτάζοντο τὰ λεγόμενα Ἐκατόμβια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἐκάτομβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατήρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρρίαν.

Ἐκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἡ-
πειρῷ, Πτολ.

Ἐκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπειθ. τῆς νήσου Κρη-
της, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο
ὅτι εἶχε τὸ πάσαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἐκατόμυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀ-
σίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς
χωρᾶς ταύτης. Κατὰ Πολύβ. 4, 25. ἐκλήθη Ἐκατόμ-
υλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποιαὶ ἀπ' αὐ-
τῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας,
Στράβ. ἐπὶ δὲ Ἐκατοντάμυλος, ἡ, παρὰ Διοδ.
Σικ. καὶ Ἐκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ
Μαννερτ. ἡ θάσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑ-
πάρχει ἀκριβῶς προτιωρισμένη, μετὰ τὸ νὰ ἡ-
φανίσθῃ πολλάκις πρῶτως. — 2) Πόλις τῆς Λι-
βύας, Διοδ. Σικ.

Ἐκατόννησοι, αἱ. Σωρός τις μικρῶν νήτων, κα-
τάτινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 40, κειμένον
μεταξὺ τῆς νήσου Διόβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανὺν Μοσχονήσια· κατὰ
Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἐκατος ἐπειθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐκατοντάμυλος, ἡ, = Ἐκατόμυλος, ἀριζμ.
1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἐκατονταχειρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἡπείρου,
Παλαίφ.

Ἐκατόνυμος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Σινώ-
πης, Ξενφ.

Ἐκατάνα, τὰ, Ἰων. Ἀγβάτανα. Πρωτεύου-
σα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέ-
δρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χωρᾶς ταύτης,
εἰς τὴν ὅποιαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ
χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ
μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτι-
θεῖσα κατ' Ἡροδ. ὑπὸ τοῦ Δηϊώκου πρώτου βα-
σιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἐπτά
τείχων, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλας
χωματισμέναι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν
βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ιστορι-
κῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυρο-
τάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδ. Πολύβ. πι-
σαν. ἔκειτο ἡ πόλις αὕτη ἐνθα νῦν εὐρίσκει-
ται ἡ Ἀμοδάν. — Ὄθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κατοικ.
Στέφ. Βυζ.

Ἐκβάσιος, ὁ. Ἐπειθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν
ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ προσφέρωσι θυσίαν
τινά, ὅτε ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξη-
ρὰν, Ἀπολ. Ροδ. Α, 966.

Ἐκδεκος, ὁ. Ναυαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ
Ξενοφ.

Ἐκδέπια, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλη-
σίον τῆς θαλάσσης, τανὺν Ζιβ. ἡ Δσιβ.
Ἰωσπ. 15.

Ἐκκρετος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἰλιτῶν ἐκ Σπάρ-
της, Θουκ.

Ἐκνομος, ὁ. Ὅρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ
τὸ μεσημβρινόν αὐτῆς μέρος, Πολύβ.

Ἐκτῆνες, καὶ Ἐκτῆναι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι
τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασι-
λεὺς ἐπῆρξεν ὁ Ὀλγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθη-
σαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Πaus. 3, 5.

Ἐκτωρ, ὁρος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρείοτερος καὶ
φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, υἱὸς τοῦ

Βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφός
τοῦ Πάριδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, με-
τὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν Ἀγχιλλεῦτα.
Κατ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς
Τροάδος, ἐφάνη ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς,
δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας,
φονεύων πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλ-
λήνων καὶ ἐμβάλλων μέγαν φόβον εἰς τὰ στρα-
τεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀν-
δροφόνον, δῖον καὶ θεοφιλῆ, Ἰλ. Α, 242.
Ε, 211, 601. πληρωθεὶς βαρέως εἰς τινα φο-
βερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἰάντος καὶ κινδυνεύων
ν' ἀποθῇ, ἐπανελάβεν αὖτις τὰς δυνάμεις του
διὰ συνεργείας τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος. Ὅμ.
Ἰλ. Ξ, 360. — 439. τελευταῖον φονεύσας τὸν
Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως,
ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τούτου εἰς μίαν φο-
βερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ
νεκρὸν σῶμα δέσας ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἀμα-
ξάντου, τὸ ἔστυρε τρίς περὶ τὸ πτώμα τοῦ φί-
λου του Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς
Τραγικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἐκ-
τορος τρίς περὶ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, εως
ὅτου ὁ γερῶν Πριάμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπε-
δον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ
Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πο-
λὺν ὕστερον οἱ Θηβαῖοι κατὰ διαταγὴν τινα τοῦ
μαντεῖου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἐκτορος εἰς τὰς
Θήβας, ἐνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μεθ' αἰῶνις τιμαῖς,
Πaus. 3, 18.

Ἐκφαντος, ὁ. Θάσιός τις, ὅστις παρέδωκεν εἰς
τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νήτον Θάσον,
Δημ. Λεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-
σίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν
τοῦ Καῖκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα με-
τεχειρίζοντο οἱ ὕστερον βασιλεῖς τῆς Περγᾶμου ὡς
νεώριον· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀργιρόσση λεγομέ-
νη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας.
Αἰλ. Στέφ. Βυζ. — 3) Λιμὴν τις ἐν Ἡπείρῳ ἐπὶ τῆς
χωρᾶς τῶν Θεσπρωτῶν, τανὺν Πόρτο Φανόρι.
ὅθεν, Ἐλαιίτης, οὗ, ὁ, ὁ κατοικ. Ἰηλκ. Ἐ-
λαιίτης, ἰδος, ἡ.

Ἐλαιαγδάβλος, ὁ. Helogabalus. Ὁ Ἥλιος,
λατρευόμενος ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡ-
ρωδ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐ-
τοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνίνος ὁ Βασιλε-
υς, Ἡρωδιαν. 6, 5, 7.

Ἐλαϊαῖτις, ἰδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἡπείρῳ ἐπὶ
τῆς χωρᾶς τῶν Θεσπρωτῶν περὶ τὴν λιμένας
τῆς Ἐλαίας, Θουκ. 4, 46, ἐνθα ὁ Berkel.
Ἐλαιούνης ἐδιόρθωσεν ἐκ τοῦ Ἐλαίου.

Ἐλαιοὺς, οὗτος, ὁ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερ-
σονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐ-
τῆς μετὰ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦν
ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσίλαου, Ἡροδ. Θουκ. καὶ
Ἐλεός, Ξενφ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χιονίας
χωρᾶς ἐν Ἡπείρῳ, Πτολ. — Ὄθεν, Ἐλαιού-
σιος, οἱ κάτοικ.

Ἐλακατεὺς, εως, ὁ. Ἐπειθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ
ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλακαταίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλακάταιον, τό. Ὅρος τῆς Περγαμείας χω-

ρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ε'λαρα, ἡ (υ-υ-) Ουγάτηρ τοῦ Ὁρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεψύχῃ ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύφθη ἡ Ε'λάρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολδρ. α', 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ε'λασος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 636.

Ε'λάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κη- ρητοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, ταύνη χω- ριον Ἐλάτα, Ἡροδτ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελαγονίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πη- νειοῦ ποταμοῦ. ταύνη Βαβὰ, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἡπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θετ- πρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ. Ἀλουνσ. 84. ἐπὶ δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐλατεὺς, ἕως, ὁ κατοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ε'λατίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ε'λατιονίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἰτχυς, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 210.

Ε'λατος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνησεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολδρ. β', 5, 4. — 2) Τίς τοῦ Ἀρχάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφός τοῦ Ἀζάνος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλῶν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπερίσπιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἐμειναν αὐτόδι, κτίσας τὴν πόλιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίης ἐγέννησε τὸν Στυμφα- λον, Αἴπυτον, Κύλλην, Πηρέα καὶ Ἰσχυον, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Πaus. i, 34. — 3) Ἠγε- μόνις τῶν Λαπίων ἐν Λαρίσση τῇ Θεσσα- λίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἰππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀντίππου τὸν Κανέα καὶ Πολύφικον, οἵτινες ἤλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τούς λοιπούς Ἀργοναύτας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολστ. αὐτόδ. κατὰ δὲ Πινδ. Πύθ. 3, 55. ἦν ὁ Ἐλατος οὗτος καὶ πατήρ τοῦ Ἰσχυος. — 4) Σύμμαχος τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 33. — 5) Εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνησεν ὁ Εὐμαιος. Ὁμ. Ὀδ. X, 267.

Ε'λάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ἀριζμ. 3.

Ε'λατρεὺς, ἕως, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Φαίά- κων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ε'λατιωνός, ὁ. Ἰπποκόμος τοῦ μάντεως Ἀμ- φιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγενεν ἀφαντος ὑπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολδρ. γ', 6, 8.

Ε'λαφηβόλια, τὰ, προσυπακμ. ἱερά. Ἐορτὴ τις κυνηγετικὴ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἑ- λαφιβόλου Ἀρτέμιδος, Ὁμ. Τμν. Ἀργ. 10, 2.

Ε'βαφηβόλος, ἡ. Σύνθεσις ἐπὶ τῆς Ἀρτέ- μιδος, ὡς θρηνησοῦσας τὰς ἐλάφους, Ὁρφ. Τμν. Ἀργ. 10. Καλλμ. Ἀργ.

Ε'λαφηβολίων, ὦνος, ὁ. Ὁ ἑννατος μὴν τοῦ

Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἐν ὁμαρτίζοντο τὰ ἑλα- φηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέσα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, Θουκ.

Ε'λαφιαία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο εἰς τὴν Ἥλιδαν ἐν Πελοπον- νήσῳ, Πaus. ζ', 22.

Ε'λάφιον, τό. Γυνὴς ἐν Ἠλίδι, ἡ ὁποία ἐλέ- γετο ὅτι ὑπῆρξε τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας αὐτὴ ὠνομάσθη, κατὰ τινας, Ε- λαφιαία. — Πaus. ζ', 22. — 2) ἑταῖρα τις ἐν Ἀθηναίς. Ἀριστφ. Θεσμφ. 1173.

Ε'λαφος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀρχαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ε'λβώ, οὗς, ἡ. Νῆσος βαλτιώδης τῆς κατὰ Αἰ- γύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβηνυτικοῦ καὶ Φατμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁ- ποίαν ἐφυγεν ὁ βασιλεὺς Ἀνυστι, ὅτε οἱ Αἰ- θίοπες ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμενον αὐτόδι κεκρυμμένοι 50 χρόνους, ὕστερον δὲ ἐ- καλεῖτο αὕτη Ἐλεαρχία, Ἡροδτ. 2, 140. Θουκ.

Ε'λέα, ἡ. Στράβ. ζ'. πρίτερον Τέλη, Ἡροδτ. καὶ Ἑλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαίων, περιψη- μως τὸ πάλαι διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν κατοί- κωντες, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσο- φοι Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλαιατικὴν σχολὴν ἐπὶ δὲ Βαλέα, καὶ αἰ Οὐέλαια. ταύνη Cassell a Mare della Bruca. Ἡροδτ. 1, 167. Στράβ. ὅθεν, Ἐλεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. θηλκ. Ἐλεάτις, ἴος, ἡ. Πλάτ. καὶ Ἐλεατικός, ἡ, ὅν, τῆς Ἐλαίας, ὁ Ἐλεατικός Παλαμῆτης = ὁ φι- λόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ε'λειμιώται, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλίμεια.

Ε'λειος, ὁ. Τίς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρο- μέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἐ- λος ἐν Λακωνίᾳ, Ἀπολδρ. 6, 4, 7. Στράβ. ἡ.

Ε'λένη, ἡ. Helena. Ουγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀήτας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφῇ τοῦ Καστορος, Πολυδευκούς καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περιδόξος διὰ τὸ ἔσχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ταύτην ἠ- θελον νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἐπισή- μων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατήρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλέξας διὰ λαχνοῦ με- ταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασι- λειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετὰ τινὰ καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας παρὸν καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἐλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυ- φίως μὲ πολλοὺς θηταυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἀρπαγὴ αὕτη τῆς ὠραιότατης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἐνός τῶν τότε ἰσχυ- ροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἠγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἑλληνίας νὰ ἐ- πιχειρισθῶσι τὴν τὸσον φημιζομένην ἐκείνην ἐναν- τίων τῶν Τρώων ἐκτρατῆσαν, καὶ τὴν δεκάετη

πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὅποian ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἄλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος, ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καὶ Ὅμ. δὲ ἀναχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τρωάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀπ' οὗπου μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἐπέστρεψεν αὐτὴς εἰς τὴν Λακωνίδα, Ὅδ. Γ, 278. Δ, 80. Πίνδ. Πύθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὅποian λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἐπορεύετο ἡ Τρώας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Πτολ. Ἡφαιτ. δ', 319.

Ἑλένη, ἡ. Νῆτος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κρανίη λεγομένη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 445. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. τανὺν Μακρονήσι. — 2) Ἑτέρα νῆτος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 445.

Ἑλενος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἡπειρον μετὰ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χῆραν τοῦ Ἑκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτοῦ ἡγεμῶν ἐνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν. Στεφ. Βυζ.

Ἑλεος, ὁ. Θεότης παρ' Ἀθηναίους, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου κατέβηγον πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδικαζόμενοι, ζητοῦντες ἔλεος καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλ. γ', 7, 1. β', 81. Πaus. α', 17. Ἑλεός, ἡ. Νῆτος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. ἡ, 26. Πλιν.

Ἑλεός, οὐντος, ὁ, = Ἑλαιός.

Ἑλεούσα, ἡ. Νῆτος μικρὰ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανὺν Ἑλίσα, Στράβ. — 2) Νῆτος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μετὰ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστήν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆτος μικρὰ πλησίον τῆς Ρόδου, Πτολ. ε'.

Ἑλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Ξενοφ. Στράβ. — Ὅθεν, Ἑλευθερεὺς, ἔως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθ. θηλκ. Ἑλευθερίε, ἴδος, ἡ, πέτρα, βράχος τις τοῦ ὀρους Κιθαιρώνας πλησίον τῶν Ἑλευθερῶν. Εὐρ. Ἰκστ. 751. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη δυτικῶς τῆς Γορτύνης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στέφ. Βυζ.

Ἑλευθέριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Παταγίας, ἐνθα ἑωρτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἑλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημοσίοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πίνδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἑλευθήρ, ἦρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπολλωνος καὶ

τῆς Αἰδούτης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἑλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλ. γ', 10, 1. Πaus. β', 20. — 2) = Ἑλευθερος, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσθ. Θεογ. 54. Ἑλευθερος, ὁ. Εἰς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἑλευθεραὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἑλευθρία, καὶ Ἑλευθῶ, = Εἰλεθρία.

Ἑλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἰεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος. Ἱέρ.

Ἑλευσινιάδος, ἡ, ὅν. Τῶν Ἑλευσινίων ἡ εἰς τὰ Ἑλευσινία ἀνήκων, Στράβ.

Ἑλευσινιάς, ἄδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἑλευσινίδης, αὐ, ὁ. Τίος τοῦ Ἑλευθίνος, ὁ Κελεός, Ὅμ. Τμν. Δημ. 105. ἐνθα τὸ ἐστὶ βραχύ.

Ἑλευσίνιος, ἰα, ἰον (ι). Τῆς Ἑλευθίνος· τὸ Ἑλευσινίον, ναὸς τῆς Ἑλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἑλευσίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἑλευθίνος, Θουκδ. — αἱ Ἑλευσινίαι τελεταί, τὰ ἐν Ἑλευσίνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καὶ, Ἑλευσινία, τὰ. Μία τῶν ἐπισημωτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μετὰ μυστηριώδεις τελετάς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐστύτηεν τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικὴν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὐμόλπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἑλευσινία, Διοδ. Σικ. α'. — κατὰ τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπανηγυρίζοντο δὲ ταῦτα μετὰ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἔξαιρτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐκτελούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἑλευσινία, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἑλευσινία ἐωρτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνδρακτηριῶνα μῆνα (Φεβρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκάσθη δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινα ἐπικλήσιν· Ἡ μυστήρια τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνοντο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτός, οἱ δὲ μουσούμενοι ἐλέγοντο Μυσταὶ ἢ Ἐκόπται· τὸ κύριον σκοποῦμενον τῶν μυστηριακῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανάσιος τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία πεποιθήσις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἀμεμπτος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομιματῶν, ὅσα τυχὼν εἶχον πράξει οἱ μουσούμενοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιτημίων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγνων μυσταὶ τῶν Ἑλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἑλευσίνιος, ὁ, = Ἑλευσίς, ὁ.

Ἑλευσίς, ἴνος ὁ (ὑστερον Ἑλευσίν, ἴδε Γραμ.

Ἑλλ. Βουτμ. § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποβοοντίδα φυλὴν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὸν ὅποιον ἐγίνοντο αἱ τελεstaί τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνθεσθεύμεναι ἐτητήμας ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων τανῦν Ἐλευσίνα, Ὁμ. Ἱμ. Δημ. 97. Πίνδ. Ἡρόδ. — ὅθεν ἐπέρρμ. Ἐλευσίνα δὲ καὶ Ἐλευτινάδε, εἰς τὴν Ἐλευσίνα, Ξεφ. Πρωμθ. Ἐλευσίς, ἴνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαέφρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκενοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολλδρ. α', 5, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἐκτίσσε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσίνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ε). Νῆτος τῆς Θηβαίδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐνταῦθα ὀλίγον ἀπέχονσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβριῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Γεζυρίτ—Ἀτσοῦαν. Ἡρόδ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντίς, ἴδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδρ. β', 1, 4.

Ἐλεφάνωρ, ὁρος, ὁ. Τίος τοῦ Χαλκιδόοντος καὶ τῆς Μελανίπης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἐλένης, ἡγεμῶν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολλδρ. γ', 9, 8.

Ἐλεών, ὠνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, καί μεν βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. ὁ Ἐλεών, Στράβ. — ὅθεν, Ἐλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἐλεώνος. Ἡρόδ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, πιδαν. = Ἠλιώνη. Ὁμ. Ἰλ. 1, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Παριαστοῦ, ἦτις κατὰ Στράβ. ὄρθρ. Νεῶν καλεῖται, ὅπερ ὄρα.

Ἐλεϊάων, ὠνος, ὁ (α). Τίος τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριμοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἐλίχη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Σηληνίου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος εἰς Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἰωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομαζήτῃ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐλίκη, Παυσ. ζ', 1. Στράβ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἱγύν.

Ἐλίχη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκτίσεν ὁ Ἴων καὶ ὠνόματεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐλίκης εἰς ταύτην ἐλατρεῦτο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἓνα μεγαλοπρεπὴ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἐλικωνίος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἠφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ ἑνα σφοδρὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ὅθεν ἐπέρρμ. Ἐλίκηθεν, ἐκτῆς Ἐλίκης, Θεοκρ. — καὶ Ἐλικεύς, ἕως, ὁ κάτοικος τῆς Ἐλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, Ἡρόδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἐλίχων, ὠνος, ὁ, Helicon. Ὁρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, καί μεν δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, οἳ εἶχον αἱ μούσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἐλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνομιζέτο δὲ τὸ ὄρος ταῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπολλωνος

καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ ἄλτος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς τοῦτο λέγεται ὑπὸ τιναν ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔβαλλε κατ' ἀρχάς· τανῦν λέγεται Ζαγάρα. Ἡρόδ. Θεογ. 2. Ὁμ. Ἱμ. Ποσ. 21.

Ἐλικωνιάς, ἄδος, ἡ. Τοῦ Ἐλικῶνος, ἡ ἡ δὲ τοῦ Ἐλικῶνος οὐσα. Ἡρόδ. Θεογ. 1. καὶ Ἐλικωνιάδες αἱ, Ἐπίστ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος, ἔνθα συνήθως διάτριβον.

Ἐλικωνίς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Ἐλικῶνος, ἡ ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἐλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἐληκωνίς κρήνη, = Ἀγανίππη ἡ Ἱπποκρήνη. Ἀνδρ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἦτις ἐγεννητεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν, Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Ἐλικώνιος, ἴα, ἰον. Τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἐλικῶνα ἀνήκουσα, αἱ Ἐλικωνίαι παρθένοι, ταῦτόν τῳ Μούται, Πινδ. Ἰσθμ. 127. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 404. ἀπὸ τῆς Ἐλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἓνα μεγαλοπρεπὴ ναόν, Ἡρόδ. 1, 148, Καλλίμ. Ἱμ. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἡ ὄρθρ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος, παρβλ. Ὁμ. Ἱμ. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Παυσ. Σ, 29.

Ἐλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσαν, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἐλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἐλυμιώτις, ἴδος, ἡ, παρ' Ἀρρίαν.

Ἐλιμειώται, οἱ, καὶ Ἐλειμιῶται, Θουκδ. β, 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἐλυμιῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐλυμίας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἔτε Ἐλυμία.)

Ἐλίξ, ἑκός, ὁ. Τίος τοῦ Δυκινῶνος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλδρ. γ', 8, 1.

Ἐλίξος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρὸς τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῷ, Στράβ.

Ἐλίσαρνη, ἡ, = Ἀλίσαρνα, ὅπερ ὄρα.

Ἐλίσσους, οὗτος, ὁ, = Ἐλίστων, Θεοκρ. Εἰδ. κς', 9.

Ἐλίσσων, ὠνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ῥέων πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἄλλος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, τανῦν Ἀσυνάρι, Παυσ. — 3) Ἐλίστων, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ποταμοῦ. — Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἐλίστικοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδ. 7, 165.

Ἐλλα, ἑλλαν, ἑλλανίς, ἑλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρ. ἀντὶ Ἑλλήν, Ἑλλήν, κ. τ. τ.

Ἐλλαδικός, ἡ, ὅν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἐλλαδικός, ἡ, ὅν. Δωρ. ἀντὶ Ἑλληνικός, Ἐλλανικός, ὁ. Ἑλλήν συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυληνῆς πόλεως τῆς Ἀσβου, γεννηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 70 Ὀλυμπ.

12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος χωρῶν. Θουκυδ. α', 97. — 2) Νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουῖδ. συνεγράψεν Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίαν. Τοῦτον τὸν Μιλήσιον συγγέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνικος, παρὰ Θουκυδ. Πλουτ. Δουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ ἴωτα γραφόμε. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Πασσβ. καὶ — υυ.)

Ἑλλὰς, ἄδος, ἡ, Hellas. Ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαῖότεν ἐν μικρὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας, μετὰ τοῦ Ἐπιπείας καὶ τοῦ Ἀττικοῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ οὗοιου ἐκεῖτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτιζέισα ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὅποιαν ὁ Ὅμ. πολλὰκις συγγέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θεσσαλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχιλλεὺς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται ἰδίως περ' Ὅμρ. Ἑλληνες, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 683. Κ, 395. Στράβ. ἡ. ἐπὶ δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπαντα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδ. 1, 56. Θουκυδ. α', γ'. — Ἐξεξῆς δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλάς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλην ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκείντο αἱ διάφοροι ἐλευθεραὶ ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἐπὶ ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλάς, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀργὸς ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐντὸς τῆς Πελοποννήτου χώραν, Ὁδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Α, 496. ἐπὶ γενικωτέρ. Ὁδ. Ο, 80. καὶ Ἡρόδ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἔξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλευσάντος Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὅποιαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννητος. Ἐπὶ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περὶεῖχεν ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ὅσαι ἐκείναι μετὰ ὁρχίας, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίους πελάγους, τὴν νήσον Κρήτην, Εἰβοίαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήτους, καὶ μετὰ ἐπὶ τῶν δύο τούτων Σαλασσῶν. Ἐπὶ τοῦτο δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα θεωρουμένη ἡ Ἑλλάς, διαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρκτωίαν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβανε τὴν Μικεδοῦν, Θεσσαλίαν καὶ Ἡ. ἑρὸν, εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίως Ἑλλάς ἐλέγτο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικὴν, Βοιωτίαν, Φωκίαν, Λοκρίαν, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν, εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὰς νήτους. — Ἰδίως δὲ μεγάλη Ἑλλάς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ νήσος τῆς Σικελίας, ἐνθα εὐρίσκοντο ἀνεκαθὲν διάφοροι Ἑλληνικαὶ ποικιλίαι καὶ ἐπίτημοι πόλεις. Πολυβ. Ταῦν Ἑλλάς ἡ Γραικία, Graecia, συνιστάσα τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον, περιλαμβά-

νει ὅλην τὴν πάλαιαν μεσαιάν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, οὐσαδηρημένη εἰς δέκα Νομοὺς ἡ κύκλους καὶ εἰς 42 μικροτέρας ἐπαρχίας.

Ἑλλὰς, ἄδος, ὁ ποιητ. = Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γυνή, αὐτὴ ἡ Ἑλληνίς, Εὐριπ.

Ἑλλὰς, ἡ. Θηλ. κῦρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργίου ἐξ Ἑστρίης, Ξεν. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 8.

Ἑλλή, ἡ. Οὐγάτης τὸν Ἀδάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις κατατρεχομένη ὑπὸ τῆς μητρικῆς αὐτῆς Ἰούς, ἐφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Φρίξου διαβαίνουσα δὲ τὴν θάλασσαν καθήμενη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλου κριοῦ, διὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπεσε καὶ ἐνήγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἀρχὴ τὸ νῦν Ἑλήσποντος μετὰ τοῦ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολόρ. α', 9, 1. Διοδ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν Παιτυάν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνπόντου, Ἑλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδ. 7, 58.

Ἑλλην, ἡ, ὁ, Hellen. Τίς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ζεῦδου καὶ Αἰδίου διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς Ἑσσεαλίας Φθίας, ἀνόμεναι ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μερους τούτου Ἑλληνας, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοὶ τοῦ ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσέλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλείστον μέρος αὐτῆς. Ἡρόδ. Ἀπολόρ. α', 7, 2. Πίνδ. Πυθ. 4, 2, 5, 3 — 2) Τίς τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσιππης, ὅστις κατὰ Στέφ. Βυζ. λέγεται ὅτι ἐκτίσθη τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἑλλην, ἡνος, ὁ, πληθ. Ἑλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαῖοθεν λαὸς τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπειροῦ διὰ τὸν αὐτόδε συμβάντα καταλυτμόν, κατῴκητε περὶ τὸ ὅρος Περναστίαν καὶ Φωκίαν, ὕστερον δὲ ἀνομήσθησαν Ἑλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ κάτοικοι, μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν δι' ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαοὺς, ἐδικαιροῦντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἡ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἰωνας καὶ Ἀχαιοὺς, κληθεῖστας οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐξ ὀνομασθέντος τοῦ Ἑλλήος, τὸν Αἰόλον καὶ Δῆρον, καὶ ἀπὸ τούτων δυοῖν τοῦ Ζεῦδου καὶ ἐγγόνους τοῦ Ἑλλήος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιὸν, τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θεσσαλίαν, ἐκάνθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου, κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἠλίδαν καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατόκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπέρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀπεκατεστηθήσαν περὶ τὰ ἀρκτικά

παράλια τῆς Πελοποννήσου, ὀνομάζαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτοῦ χώραν Ἀχαιάν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διέμεναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφυγεῖ, διαχωθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίας Ἑλλάδος ἕως τῆς Θεσσαλίας κατεῖχτο ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ Αἰολικᾶς φυλάς, αἵτινες συνήθως ὠμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὡσαύτως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχὴν τῶν ἑκ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ἐμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τούς ἐν τῇ στερεῇ Ἑλλάδι λαούς, ἐλέγοντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὁμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡρόδ. Θουκ. Ἀπολλρ. α', 7, 3. — 2) οἷς ἐπίστ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πίνδ. καὶ Ὁηλκ. = Ἑλληνίς, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 495. Δουκ.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἑλληνας ἀνήκον, Ἡρόδ. Εὐρπ.

Ἑλληνίος, ἰα, ἰον, = Ἑλληνικός, Ἡρόδ.

Ἑλληνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὐσα, ἡ ἢ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκονσα· καὶ οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλησποντος, ὁ. Πόντος τῆς Ἑλλης οὗτος ὀνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν συνήθ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἑλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἧτις ἐπέστη ἐνταῦθα ὅπου τοῦ χρυσόμαλου κριοῦ κατέπνιγε, ὅτε ἐφύευσ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φριξοῦ εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολλρ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔττητε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλησποντον χώρα, ὅθεν. Ἑλλησπόντιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἡ εἰς τὸν Ἑλλησποντον ἀνήκων, καί, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ περίεξ τοῦ Ἑλλησπόντου κατοικοῦντες, Ἡρόδ. 4, 89. — Ἑλλησποντικός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλησποντον κείμεναι πόλεις, Ξενφ. Ἀναβ. α'.

Ἑλλοί, = Σελλοί, Πίνδ.

Ἑλλόμενον, τό. Λιμὴν τις ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος, τανῦν Κλίμενον, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πέππον, ἐνθα πρότερον Ἑλλόμενον εἰετο.

Ἑλλοπία, ἡ. Μικρὰ τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Κεναίου ἀερωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἑλλοπος υἱοῦ τοῦ Ἰωιος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπία μοῖρη, παρ' Ἡρόδ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἔκαλετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπία καὶ ὅλη ἡ νήσος Εὐβοία, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἡκεῖρου πλητῖον τῆς Δοδώνης, Ἡσδ. Δεῖφ. 39. ἡ γραφ. Ἑλλοπία παρὰ Στράβ. ἐστὶν ἡμαρτημ.

Ἑλλοπιεύς, ὅς, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλίμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἑλλοψ, ὅς, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς ἡ κατ' ἀλ-

λους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἑλλώτις, ὅς, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ νήτῳ Κρήτῃ, ἐνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἐορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη. Ἡτύχ. Ἑλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλίας), ταυτὸν τῷ Σαλμαντική, ὅπερ ὅρα, Πολύβ.

Ἑλος, ὅς, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαιμόνος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἧτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἑλείου υἱοῦ τοῦ Πέρσου, ἡ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὰ πολλὰ περὶ ταύτην ἔλη καὶ βαλτιόδη μέρη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 534. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατήντησεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐγίναν δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἑλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιποιούμενοι τοὺς ἀγρούς αὐτῶν. — ὅθεν. Ἑλοσι καὶ Ἑλῶτες, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλούς, ἴδ. Ἑλῶτες. — 2) Κώμη ἡ χώρα μικρὰ τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἀγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολλρ. β', 4, 7.

Ἑλουήττιοι, οἱ, Helvetii. Ἐθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀραρίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἀλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καίσι. ἦσαν οὗτοι διηρημένοι εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλοι ὁμοῦ περίπου 263,000 ψυχάς, εἰς ἄκρον ἀνδρείοι καὶ πολεμικοί, τανῦν Ἑλβετοί.

Ἑλουοί, οἱ, Helvii. Μικροὶ τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδάνον ποταμὸν, Στράβ.

Ἑλπήνωρ, ὅς, ὁ, κλητικ. Ἑλπήνωρ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσεὺς μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὁμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατιοῦ αὐτῆς καὶ συντριφθεὶς ἀπέθανεν, Ὁμρ. Ὀδ. αὐτόδι.

Ἑλπίας, ὅς, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατήρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἑλυμα, τό. Πόλις τῆς Ἰαλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἑλιμενιώτιδος χώρας, Πτολ. κατὰ τινὰς ἡ νῦν Ἀρναούτ-Βελιγράδ.

Ἑλυμαίς, ἰδος, ἡ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ Ἑλμά τῆς Ζείας Γραφῆς, τανῦν Λουριτάν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἧτις καὶ Ἑλυμαίς τις, ἰδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ὅθεν Ἑλυμαῖος, αἶα, αἶον, τῆς Ἑλυμαῖδος, ἡ Ἑλυμαία, = Ἑλυμαῖς, καὶ Ἑλυμαῖος, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Ἑλυμειώτις, ἰδος, ἡ, = Ἑλιμενιώτις, Ἀρρίαν. Ἑλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξενφ. Ἑλλ. 5, 5, 13.

Ἑλυμοί, οἱ. Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικοῦντας περὶ τὸ ὄρος Ἐρυξ καὶ Σέγεττα· κατὰ τινὰς μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἀποίκων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. 5, 2. Ἀπολλρ.

Ἐλῦρος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀχέστου, Διον. Ἀλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἦν οὗτος εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνίου.

Ἐλῦρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Πaus.

Ἐλῶρος, ὁ, Elorus. Πευαμός τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Atellari ἢ Abiso. Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Ἐλῶρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, τανῦν Corelina. Στέφ. Βυζ. — ὤθεν, Ἐλωρίως, ἰνῆ, ἰνον, τῆς Ἐλώρου, ἢ Ἐλωρίνῃ ὁδῷ, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἐκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐλώρου ποταμοῦ, Θουκ. ε', 65. ἐτι δὲ καὶ Ἐλῶρος, Helorus εὔρηται ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσι.

Ἐμβασίων, ὠνος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. ἀνδρὸς τινος πέντηνος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβασδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίαν ἐπὶ τοῦ παραλλίου, ὅτε ἐμελλόντο ἀποπλευσῶσι διὰ τινά τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 359.

Ἐμβάτον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυνδῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πορθμός τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἐμβάτα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 29, 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀναβστ. δ', 18.

Ἐμεσσα καὶ Ἐμεσος, ἡ, ἐτι δὲ Ἐμισσα. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβίλου ἢ τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Φοίνεσι, τανῦν, Χίμας, Πτολ. β', 15. Ἡρώδ. ὤθεν, Ἐμεσπνός, ὁ κατοικῶν.

Ἐμμένιδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τηλεμάχου, εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, διέμενεν αὐτοῖσι ἡγεμῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, ὄνου, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, συγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργία· μμούμενος κατ' ὅλα τον βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἦν πρό πάντων ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, δι' ὃ καὶ οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ Ἀκραγαντίοι ἐπρόσφεραν εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, καταργήσας ὅλως δι' ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπὶ ῥοίαν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐτμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα ὁ Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμηθεῖς ἑξαιρτ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν

διαφόρων αὐτοῦ πονημάτων σώζονται μόνον λειψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τῶν ἰνῶν βιβλίου του. **Ἐμπορεῖα**, τά, Emporia. Πινδ. — Βυζάντιον ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἰσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporia. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Φωκίων, κειμένη παραθαλαστίως ἐπὶ τοῦ Ρλοδιανοῦ (Δοβρεγάτου ποταμοῦ), τανῦν, Castello d'Amurias, Πολυβ. — ὤθεν, Ἐμπορεῖτης, ου, ὁ κατοικῶν. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν. Διμήν τῆς Ἰνδίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἐν ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, Ἀρρίαν. περιπλ. — 3) Διμήν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρυττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἐμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον παριστάνετο συνήθ. βεβαμμένον μὲν αἵμα, ἔχον μόνον ἓνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμετρο ὑπὸ τῆς Ἐκάτης ἐν καιρῷ νυκτός διὰ νὰ φεβήσῃ τοὺς ὁδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ 295. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀτελγῆς τις ἑταῖρα, Δημοστ. Στεφ.

Ἐναίσιμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰπποκώωντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁβιδ. μεταμ. 8, 362. **Ἐναρέτη**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου καὶ θυγὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Ἐναρήφορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰπποκώωντος ἐκ Σπάρτης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. ἢ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἐνα-φέρω) ἐστὶ μάλλον ἤμαρτυ.

Ἐνδαίς, ἡ, Δωρη. ἀντὶ Ἐνδής, Πινδ.

Ἐνδηίς, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλούς, θυγὴ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμώνη, τοὺς ὁποίους αὕτη κατέπειπε νὰ φονεύσῃ τὸν Φωκὸν ἑτερον υἱόν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολδρ. γ', 2, 6. Πευσ β', 29. Πινδ. Νέμ. 5, 21.

Ἐνδελος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπύρρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκibiάδου, Οὐκδ. ἡ', 6.

Ἐνδοιος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Δαιδάλου, Πaus.

Ἐνδυμίον, ὠνος, ὁ (-ου-). Τίος τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύπης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεῖς εἰς τὴν Ἠλῶδα τῇ Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὠραότητα λέγεται ὅτι ἡγάπησεν ἡ Ἑλένη· ὦν δὲ εἰς ἄκρον δίκαιος, ἡγάπησεν τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὥστε οὗτος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανάσιαν καὶ εἰα διμνητὴ ὑπνον, κατ' ἄλλους δὲ, ἐλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτεινὸν ὑπνον. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Πaus. Κατὰ τινα δὲ μεταγενεστέρων διηγήσεων διέτριβεν ὁ Ἐνδυμίον εἰς τὴν Κερύνην ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὐρύστα αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μέσα εἰς ἓν σπηλαῖον, ἡράσθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ κοι-

μαῖται αἰωνίως, Θεοκρ. Εἰλ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀπτεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παῖονα, Ἐπέα καὶ Αἰτωλὸν, Παντ. ε', 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneiti. ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθέριον ποταμόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 852. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατώκησαν εἰς τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Ἀρκατικῆς θαλάσσης. Ἐνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. ἔθνος τῆς ἀνω Ἰταλίας, τὸ ὅποιον κατὰ τινὰς μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παρλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικόν. ὅπερ καὶ πιθανότερον. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὅθεν Ἐνετικός, ἡ, ὄν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περιφέρμος τὸ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρίστους ἵππους, Στράβ. (φιλόμην. εὐρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. δατυμ. παρ' Εὐρ. καὶ Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Οὐνετοί, Πολύβ. Ἐνετός, ἡ, ὄν, = Ἐνετικός, ὅθεν, πῶλοι Ἐνεταί, Εὐρ. π. Ἰππολ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦταν περιφέρμος τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντιχρονισμόν τινα, ἡ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων καταγομένους, ἴδε Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνηνες, οἱ, = Αἰνῖνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνικεύς, ἑως, δ. Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Ὀλ. 10, 86.

Ἐνιπέυς, ἑως, δ. Ἐπίτημος ποταμός ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν, ταυὴν Καρίστῃ, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἐγερὸς ποταμός τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννησῷ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμωνῆς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταυὴν Ἐνιπέος. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμόν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρός τοῦ Σαλμωνῆως τὸν Νηλέα καὶ Περίαν, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπῶ, οὗς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. 4, 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπὶ τινος ὄρους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἐννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἓνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἀρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ταυὴν, Caastro Giovanne. Καλλμ. Πολύβ. — ὅθεν, Ἐνναίος, ὁ κάτοικος.

Ἐννακρουνοίς, ἡ. Πηγὴ τις περιφέρμος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Τρηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλιρρόη, Ἡρόδοτ. 6, 157. Θουκ.

Ἐννέα Ὀδοί, αἱ. Τόποι τῆς Θράκης, ἔνθα ὕστερον ἐκίετο ἡ πόλις Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἐννομός, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυστῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοτόκος, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων, φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 122.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἐκάτης καὶ Περσεφόνης, μέ τι νῆ διέτρεβον, ὡς ἐλογίζετο, συνῆν. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρ. Ἑλλ. 570. Λουκ.

Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Ἐνοδίας.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἐρμού ὡς ψάλακας τῶν ὀδῶν, Ἠλύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννησῷ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἐπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπαγκέσθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Ἰηρήνεια καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδαις, καὶ Ἐνοσίδης, α, δ. Ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινούντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδης, ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 751.

Ἐνούδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχαίου καὶ ἐκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παντ.

Ἐντεδίκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητε τὸν Μενεπίδην, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐντελλα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Κριμιστοῦ ποταμοῦ, ταυὴν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐντελλίνοι, οἱ κάτοικοι.

Ἐντιμός, ὁ. Κρῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερον Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. 5, 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (ε). Ἐπικ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατὰ τινὰς ἐνομιζέτο μήτηρ αὐτοῦ, Ὁμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἀλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποπ. τὸ Ἐνυάλιον, προστυ. ναός, ἀναγινώσκει.

Ἐνυεύς, ἦος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Σκύρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεύς κατέκτησεν, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 668.

Ἐνυῶ, οὗς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐννῶ, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη σύμτροφος τοῦ Ἄρεος εἰς τὰς μάχας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραίων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητούς, Ἠστ. Θεογ. 275. Ἀπολδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-υυυ) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Λαπίδων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου, Ἠστ. Ἀσπ. 180. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξάινετος, ὁ. Εἰς τῶν Ὀλυμπιονίκων νικήσας σταδίῳ τῇ 91. Ὀλ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγὴ τις ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐμβαλλοῦσα εἰς τὸν Ταναν (Βόγα) ποταμόν. ταύτης τὸ ὕδωρ ἦν πικρὸν ναίαιήδες, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἰραὶ Ὀδοί. Ἡρόδοτ. 4, 52.

Ἐξάπολις, ἑως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικομένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἑξ Δωριακῆς πόλεις, τὴν Λάνδον, Ἰαλισσον, Κάμιρον, Κω, Κνίδον καὶ Ἀλικαρνασσόν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Παντάπολις ἐξαίρεσέτης τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδοτ. 1. 144.

Ἐξαρχος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξανφ.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σέλωνος. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Κηρίας, ὅστις ὦν πρότερον δούλος, ἡ-

δυνήθη νά φθάσῃ τὸν βασιλὸν Ἀθηναίου πολέ-
του, Ἀριστφ. Ὀρ. 767.
Εἰς ἡέστος, ὁ. Συρακούσις τις, παρὰ Θουκ.
— 2) Ἰατρός τις ἀλλογενὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις
πίδαν. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῶ ἐξάκσις ἤτοι ἰα-
σις. Δημ. Παραπρ.
Εἰς ὅλη, ἡ. Μία τὸν θυγατέραν τοῦ Θεσπίου,
μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐ-
ρῦδραν, Ἀπελέρ. β', 7, 8.
Εὐρδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας
κειμένη βορειοδυτικῶς, Πολυβ. Στράβ. ὅθεν,
Ἑρδαϊκός, ἡ, ὄν, τῆς Ἑρδαίας, ὁ Ἑρδαῖος
ποταμός, πίδαν. = Ἄφρος. Ἀρρίαν. Ἀνθ. α', 5, 9.
Εὐρδαία, ἡ, = Ἑρδαία, Θουκ. β', 99.
Εὐρδοί, εἰ. Ἑσας τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας,
κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑρδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.
Εἰπάκρια, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων
τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέρκρας,
ὅθεν, Ἑπακρίεϋς, ὁδός, ὁ κάτοικ. Στράβ.
Εἰπάκριος, ὁ. Ἐπίς. τοῦ Διὸς ὡς τὸ Ἀκράϊος.
Εἰπακταῖος, ὁ (ἀκτῆ). Ἐπίς. τοῦ Ποσειδῶνος
παρὰ τοῖς Σαρμίοις.
Εἰπάκτιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἀ-
κτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1269.
Εἰπάλτης, οὐ, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων
ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ
Πατρίκλου, Ὀμ. Ἰλ. Π, 415.
Εἰπαμεινώνδας, καὶ Ἑπαμινώδας, οὐ, ὁ. Περ-
ρίμενος στρατηγὸς τῶν Θεβαίων καὶ εἰς τὴν
ἐμπεριότερων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν
τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελ-
φός τοῦ Καφισία, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς
ἀνδρῶν καὶ εὐταλῆ καταστάσιν προσηγορευθεὶς δὲ
ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τινα Πυθαγόρειον
φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσεν τὴν ψυχὴν
του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμα του μ' ὅλας ἐκείνας
τὰς ὑψηλὰς ιδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα
ἐμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑ-
περασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θε-
βαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι μετὰ ταῦτα ἐθῆσαν
ἐν σταλεῖς κατ' ἄρχος εἰς τὴν Σπάρτην ὡς
πρίσβου τῶν Θεβῶν διὰ τὰ πραγματευθῆναι τὴν
προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του,
ἀδείειν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακε-
δαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων
μεγάλαν ῥήτορείαν πνέουσιν ὑπέρθεα αἰσθη-
ματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα
δὲ διοριζεῖς στρατηγὸς 6,000 Θεβαίων ἐναν-
τίον διπλασίου στρατεύματος Σπαρτιῶν, οἵ-
τινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Δεύκτρα, ἐσυγχρό-
τησε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ
Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιάται,
ἐχῶσαν τὸν βασιλεῦα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ
4,000 ἀνδρας καὶ ἦτις ἐπέφερε τὴν μεγαλῆτε-
ραν ὁδὴν εἰς τὰς Θήβας· μετὰ οὗτω χρόνους
ἐκλήθη ὁ Ἑπαμινώδας Βοιωτάρχος μετὰ τοῦ
Πελοπίδα, με τὸν ὁποῖον εἰσβάλων εἰς τὴν Πε-
λοπόννησον, ἐπανέστητε πολλὰς πόλεις συμ-
μάχους, πρότερον οὖσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐ-
πανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας
ἐκ τῆς πατρίδος τῶν Μεσσηνίων, ἀποκαταστή-

σας ἐκ νέου τὰς πόλεις τῶν καὶ τελευταῖον ἐ-
παρρήσιάζθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ
τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὅποιαν ὑπερασ-
πάζη γενναίως ὁ τότε Βασιλεὺς Ἀγησίλαος.
Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀ-
θηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφά-
σισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλους δι' ὅλου τὴν πόλιν αὐ-
ξανομένην ὑπερχοῖν τῶν Θεβῶν, ἐστρατεύ-
σας ἐκ νέου ὁ Ἑπαμινώδας ἐπὶ κορυφῆς ἐνὸς
στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελο-
πόννησον, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀρχαδίαν ὁλὴν ὁ-
μοῦ ἐνωμένην τὴν ἐχθρὴν δύναμιν τῶν συμ-
μάχων· ἐνταῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν
Μαντινείαν μίαν φοβερὴν μάχην, ἐτρεψεν τὴν
Φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγὴν, ἀλλ'
ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μετὰ μίαν φόνον τῶν ἐχ-
θρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἐν θανάτου ὄντος βέλους, ἀ-
πέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης
τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐλα-
βον οἱ Θεβαῖοι μετὰ μίαν σφοδράν καὶ αἰρεμέ-
ρον μάχην, τὴν ὁποίαν ἐβίβισθησαν νὰ ὑπομεί-
νωσιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενφ. Ἑλ.
Πλούτ. Πελ. ἡ γραφ. Ἑπαμεινῶδας φαίνεται
ὀρθορτ. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν.
Εἰπαρδός, ὁ. Ποταμός τῆς Μηδίας ῥέων πλη-
σίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρίαν. Ἀνθ. δ', 12.
Εἰπάρτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν πληθύνει ἡ ἀ-
ριθμὸς ἐκλελεγεμένων πολέμιστῶν ἐν τῶν διαφό-
ρων πόλεων τῆς Ἀρχαδίας, Ξενφ. Ἑλ. ζ', 4, 33.
Εἰπαφός, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰούς, τὸν
ὁποῖον αὐτὴ, περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν
χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ'
οὗ ἐπανελάθεν αὐδὴ τὴν ἀνθρώπινον μορφήν
τῆς. Γενόμενος δὲ ὁ Ἑπαφος, ὡς λέγεται, βα-
σιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν
Μέμψιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν πε-
ρίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν ἀπὸ τὸ ὀ-
νομα τῆς γυναίκος του Μέμψιν· ἐγέννησε δὲ
μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύαν, ἀπὸ τῆς
ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη.
Ἀπολέρ. β', 1, 3. καὶ Ἡρόδ. ὑπῆρχεν ὁ Ἑ-
παφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἄπας κα-
λούμενος. παρβλ. Αἰτχὺλ. Προμ. 857.
Εἰπειγέϋς, ὅς, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγακλεους, Μυρ-
μιδῶν τὸ γένος, ὅστις πράξας φόνον τινὰ καὶ φυ-
γῶν πρὸς τὴν Πηλὴν ἐν Φθίᾳ, ἤλθεν ὕστερον
μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας
Ὀμ. Ἰλ. Π, 570.
Εἰπειοί, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κά-
τοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. ἀ-
πὸ τοῦ Ἑπειοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ὀμ. Ἰλ.
B, 619.
Εἰπειός, ὁ. Τίς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις διεέχ-
θη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἠ-
λίδος, Πανστ. ε', 1. — 2) Τίς τοῦ Πανοπέως,
ἐμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἰς
τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργίας
τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατασκευάσεν τὸν δού-
ριον ἱππὸν, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 664. Ὀδ. O, 493.
Πανστ. β', 29. κατὰ Σιγητήν ἡν ὁ Ἑπειός ἀ-
πλοῦς τις ὑπηρετὴς καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρεϊδῶν
εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐπενωφρατίδιος, δ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικῶν, Λουκ.

Ἐπὶ ῥατος, δ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενοφ.

Ἐπὶ ῥιτος, δ. Τίς τοῦ Ἀφειδάντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὅποιον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὅμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐπὶ ἄλτης, δ. Δωρ. ἀντὶ Ἐπιάλτης.

Ἐπιγένης, ους, δ. Τίς τοῦ Ἀντιφώντος, Ἀ. 2) Ὄνομα. Νεανίου τινός ἐν Ἀθήναις Ἀριστφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐπίγονος, δ. Μαλθακῆστις καὶ ἡδυπαθής Ἀθηναῖος ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἐπὶ τὰ περιφημῶν Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολφ. γ', 7, 2. Πaus. Σ', 5, 9. Ἦταν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφίρεω, ὁ Αἰγιαλεύς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδεΐδος, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Κατανέως, ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυλείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολφ. οἱ τινες καὶ οὗτοι ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δευτέρου Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐκურύευσαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Πινδ. Στράβ. 5, 61.

Ἐπιδάμνιος, δ. Πατὴρ τῶν θαλαπαιῶν τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὐτὴ μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος θρωτὰ τῆς, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μικεθονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὑστερον Δυρράχιον κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα· τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα ἐνομίζετο παρα Ῥωμαῖοις ὡς ἐπύρατον, Ἡροδ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ἰα, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καὶ, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡροδ.

Ἐπίδαμος, δ. ἰδὲ Ἐπίλαος.

Ἐπιδάυριος, δ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδάου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὄβιδ.

Ἐπίδαυρος, δ. Τίς τοῦ Ἀργεῖο καὶ τῆς Εὐσθίνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολφ. β', 1, 2. Πaus. β', 26.

Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Παλοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου, ἐκεῖτο ὁ περιφημὸς ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ ν' ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγίαιαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὕρισκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὅποιον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ πάντα μολυσμῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαίως ἐν ἀποικίᾳ τῶν Καρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, δι' ὃ καὶ Ἐπικάρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. τανῶν Ἐπίδαυρος ἡ Πί-

δαυρος· παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 561. κεῖται, δ. Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείπεται 3ηλκ. Ἡροδ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Διμηρὰ (Διμήνη) πόλις Ἐπίτημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ἑνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡροδ. Θουκ. δ', 56. τανῶν παλαιὰ Μονοβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, τανῶν Ragusa vecchia, Στράβ. — ὅθεν Ἐπίρμ. Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδάου, Πινδ. — Ἐπιδάυριος, ἰα, ιον, τῆς Ἐπιδάου ἢ εἰς τὴν Ἐπιδάου ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδάυριοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπιδάου, Ἡροδ. καὶ, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπιδάου χωῖρα, Θουκ.

Ἐπιδήλιον, τό. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὸ πάλαι ἑνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στράβ. Πaus. γ', 21.

Ἐπιδήλιος, δ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ το ὅποιον εἶχεν ἑνα ναὸν πλησίον τοῦ ακρωτηρίου Μαλακ.

Ἐπιδότης, ου, δ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἴδιον ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Πaus. ἡ, 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπιδάου, Πaus. β', 27.

Ἐπεικία, ἡ. Ὅρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικωνῶς ἐν Παλοποννήτῳ, Ξενοφ. Ἐλ. δ', 2.

Ἐπίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μικραδυνί μαχῇ, Ἡροδ.

Ἐπίθαλαμνίτης, ου, δ. Ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐπικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενονικῆος καὶ γυνὴ τοῦ Λαίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὅμ. Ἰλ. Α, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, Ἀπολφ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολφ. β', 7, 8.

Ἐπικέρδης, ους, δ. Ἀνήτης Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, Δημ. Λεπτ. σελ. 469.

Ἐπικλῆς, ἦος, δ. Δύκιος ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ θαῖρος τοῦ Σαρπεδόνης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενικ. Ἐπικλέους, πατήρ τοῦ Πρωτοῦ στρατηγού τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐπικνημίδιοι, ἰδὲ Λοκροί.

Ἐπικοῦριος, δ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἑνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν εἰς τὴν Βάτταν κώμην τῆς Ἀρχαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρχάδας ἀπὸ ἑνα ψεφοποιῶν λοιμῶν, Πaus. η, 41.

Ἐπίκουρος, δ. Εἰς τῶν περιφθίμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτῆς τῆς λεγομένης Ἐπικουρίου αἵρέσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαίρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν παιδικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἐζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς με μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἐμενεν αὐτῷ εἰς εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του,

οτε ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτοῖσι διάφορα σχολεῖα τῆς φιλοσοφίας, περί δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτοῖσι πόλιν Μιτυλήνην ἰδίον σχολεῖον τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἀδίδακτε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἑνα μικρὸν κῆπον, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνην ἐστῆριξε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντός πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἰτήτης ὑπάρχει τὸ ἀληθές μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὐρίσιν πάτης ἀληθείας. Ἐγράψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικά συγγράμματα συνιτηώτα 300 περί που βιβλία, τῶν ὁποίων ὁμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κανέν, ἐκτός μόνον ὅσα ἀναφέρει ὁ Διογενὴς Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγῷ Πάχης, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικουρείος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπικουρον ἀνῆκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὦν, Λουκ. καί, Ἐπικουρείοι, οἱ ὅπαδοί τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐπικράτης, ους, ὁ (α). Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξοριτῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ πρεσβείαν, Δημ. Παραπρ. πιδαν. ὁ αὐτός τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. κωμῳδᾷ ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφός τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηναῖον, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλάτ. — 4) Ποιητῆς Κωμικῆς τῆς Μετῆς Κωμῆδας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ κατ' ἡν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστὴ· σῶνται τοῦτου λειψάνα τινὰ μόνον τῶν διαφορῶν κωμωδιῶν του.

Ἐπίκτητος, ὁ. Φίλος τοῦ Στωϊκῶς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχάς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αυτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασίλειας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ ὅπου ἐξοριτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτάδῃ φιλοσόφων, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινα τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανελθὼν αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην, εὐνήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σῶζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὁμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανῶ. Λουκ.

Ἐπικυδείδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἐπικύδους, ὁ Γλαυκός, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπικύδης, ους, ὁ (υ). Συρακούσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀντίπα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεμψεν μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσῶν Ἱερώνυμον διὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἰς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαυκῶ, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπικυδείδας, ου, ὁ (ι). Στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. 8, 12. Ἐπιφ.

Ἐπίλαρις, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐπίλαος, ὁ. Τίς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. α', 9, 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδαος, ἔστιν ἡμαρτμ.)

Ἐπιμαθεύς, Δωρ. ἀντὶ Ἐπιμηθεύς, Πινδ.

Ἐπιμενης, ους, ὁ. Μακεδωνίς περ' Ἀρριαν.

Ἐπιμενίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βίλτης, ἡ κατ' ἄλλους Βλάστης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωστὸν πόλιν τῆς Κρήτης, πιδαν. σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σέλιανος, Πλάτ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὐνοίαν, ζήτας ὡς λέγεται 150 ὁλοκληροῦς χρόνους. Νέμειν ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπίτινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἐν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίκην του οἰκίαν, εὗρεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀνῆλθοντες ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐλογίζθη ὡς ἐσπενυστος καὶ θεοφιλής, δι' ὃ καὶ ἐσυμβουλευόντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν καταπεύγουσαν περίστασιν, ἐκτιμώντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροῦς χρησμοῦ. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροσκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίστῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπισυμβῆσαν λοιμῶδι ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομ. σελ. 642. Εἰς τοῦτον ἀπέλθοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἑγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρόνιου ὕπνου του. Πλούτ. Πανστ. Στράβ. ι'. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιμηθεύς, ἰδος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφός τοῦ Προμηθεῶς, Ἡσ. Θεογ. 508. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθεῶς, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἧτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προίκαν μίαν κιβωτὸν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακά ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεύς τὴν Πυρρίαν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολδρ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πινδ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Πανστ. η', 4.

Ἐπιμηλιος, ὁ· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἑνα βωμόν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορινθίας, Πανστ. ζ', 34.

Ἐπιπολαί, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχυώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικασόμενοι, Θουκ. 8, 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίανος, ἧτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνάκαληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡραιστ.

Ἐπιπυργεία, ἡ· Ἐπὶ τῆς Ἀθηναίας ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἀβδῆρα, ὡς ἐ-

φορος καὶ προσταίτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡτύχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θράκης, Ξενφ. — 2) Ὀλύμπιος τις παρὰ Ξενφ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἰπολύτης ἐκγονος τοῦ Εὐβούλου, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορίαν τῆς Τροίας ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμῶν τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζόνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμματος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. — 3) Τίος τοῦ Εὐήνου, ἀδελφός τοῦ Μύνητος ἐκ Λυρνητοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφρονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπο τοῦ Ἀχιλλεύως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. II, 692.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπιτάλιον, τό. Πόλις ὄχυρά τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλία) τανῶν Ζούχιον. — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἐπιταλίου, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιτελίδας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τωρώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφανεία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτοῦ Χαμὰτ χώρας μεταξὺ τῶν ὄρων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενίρ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρεται τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας, πρότερον Οἰνιάνδος καλουμένη, τανῶν δὲ Σουρφενδιάρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, ἑως, ὁ κατοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἰγνύ. — 2) Ἀθηναῖς τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Θεοκρ.

Ἐπίχάρης, ους, ὁ (2), Σικυνώιος, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀμάρτας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἑξαιρ. εἰς τὴν δράματοποιάν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδαὶ ἐξανμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀληθοῦς καὶ φιλοκαλοῦ μμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ. Οἰαιτ. Ξενφ.

Ἐπόκιλλος, ὁ. Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἐποχος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἡ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. Σ', 2.

Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις, οἱ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἐπτά ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, θάλλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίοπου εἰς τὸν αὐτοῦ πατρικὸν θρόνον· ἦσαν δὲ οὗτοι, ὁ Ἴππομέδων, Τυδείδης, Παρθένοπαῖος, Πολυ-

νείκης, Ἀμφιάραος, Κανανεύς καὶ Ἀδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων ἥρωες ἦσαν, ὁ Ἐτεοκλῆς, Μελάνιππος, Πολυφρόντης, Μεγαρεύς, Ἱπέρβοος, Ἀκτωρ καὶ Λασθένης. Μία σωθεῖσα τραγωδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἐπτά ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Σοφ.

Ἐπταπορος, ὁ. Ποταμός τῆς Τρωικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰλίδος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ἐπύαξα, ἡ. Γυνὴ τῶν βασιλέως τῶν Κιλικίων Στυνέσεως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προὔπαντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου, Ξενφ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀδελφός τοῦ Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔγεινεν ἡγεμὼν τῆς Σικυνώος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτεῖως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἤρασαν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παιστ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεύς υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Ἐπωπεύς, ἑως, ὁ. Ὁρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσας, Ερρορος, Πλίν. Ἐπωμεύς Στράβ.

Ἐραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὄχυρά τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τῶν Ἐρωρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. η', 17. Στράβ.

Ἐρανα, ἡ. [Κῶμη] τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, πῖθαν. τανῶν παλαιὸς Ναυαρίνος· κατὰ τινας δὲ ταῦτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνη. Στράβ.

Ἐρασίχλεια, ἡ. Γυνὴ τῆς Ἀθηναίας, Λουκ.

Ἐρασινίδης, ου, ὁ. Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάζθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρά σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, Ξενφ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἐραστῖνοι, ὁ. Ἀργεῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἔφθασεν ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντων. Διβ. 40. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἡρακλῆας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐραστίνος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφανόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἐνοῦμενος μὲ τὸν Φρύξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τανῶν Κεφαλαρί, Ἡροδτ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἰεστ. 1033. — 2) ἑτερος ποταμός τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμός τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐρασίξενος, ὁ. Περιβόητος τις Οἰνοπότης παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. —

3) Περιφημέσι τις Ἰατροὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀμύσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, Δουκ.

Εῤατοκλείδης, ουκ, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Εῤατος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυνατῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολ. β', 7, 8.

Εῤατοσθένης, ουκ, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθηναίᾳ τριάκοντα Τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Περιφημος Γραμματικὸς, γεωγράφος καὶ ποιητὴς, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Ὁ ἴσπερον δὲ ἑλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτοῦ φυλαξ τῆς περιφημοῦ Βιβλιοθηκῆς τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικὰς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικὰς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν. Πλούτ. Στράβ. Δουκ. Μακροβ. 27.

Εῤατώ, ουκ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐνέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡτ. Θεογ. 72. καὶ εὑρετής τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 247. Ἀπολ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάτος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζάνην, Ἀφειδάντα καὶ Ἐλάτον, Πανσ. ἡ', 4.

Εῤβητσός, ἡ. Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη δυτικῶς τῶν Σαρακουσῶν, τανὺν la Grotte, Πολύβ. καὶ Ἐρβητσος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρβητσαῖς, ἕως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβητσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβητσίνος, Στέφ. Βυζ.

Εῤβριτα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείας περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπορείας τοῦ Ἡραίου ὄρους, τανὺν Erba Spina, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Εῤγάνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρενετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, Πανσ. α', 24.

Εῤγαστηρία, ἡ. Κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μετὰ Κυζίκου καὶ Περγᾶμου, Γαλην.

Εῤγάτις, ἰδὲ, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡλύχ.

Εῤγέτιον, τό. Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας. Στέφ. Βυζ. ἐτι δὲ καὶ Σεργέτιον, τό. Πολύβ.

Εῤγῖνος, ὁ. Τίς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεῦς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἑλθὼν ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, καὶ πολέμησας τοὺς Θηβαίους, ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πληρώσωσιν ἑτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἕνα φέρον ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὗ πολὺ. Ἀπολ. β', 4, 11. Ὁμ. Ἰκν. Ἀπολ. 297. Τίσι τοῦ Ἐργίνου λέγουσιν ὅτι ἦταν ὁ Τροφῶνιος καὶ ὁ

Ἀγαμήδης, Πανσ. 9', 37. — 2) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἐπλεύσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. α', 9, 16. Ἀπολ. Ροδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργίνος οὗτος εἰς καὶ ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν πρότερον υἱὸν τοῦ Κλυμένους, Πινδ. Ὀλ. 4. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 185.

Εῤγίσκη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Θράκης, Δημ.

Εῤγοκλής, ουκ, ὁ. Ἀθηναῖος τις, Δημ.

Εῤγοτέλης, ουκ, ὁ. Τίς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἰμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Εῤγοφίλος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Εῤεβσός, ουκ, ὁ. Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡτ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μῆρον ἢ θάνατον, τὸν Ἵπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαῦτα φύσως τέκνα, ὅσα περιστάνουσι σχέσιν τινα μετὰ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἐτι δὲ καὶ τόπος τῆς σκοτεινῆς ἐν τῇ Ἀθῇ, διὰ τοῦ ὁποῖου διέβαινον αἱ σκιαί τῶν ἀποδηκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωματίων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Εῤεθύμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀλλαντος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια λεγόμενα, Ἡλύχ.

Εῤεμβοί, οἱ. Ἔθνος Ἀραβικόν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὁμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείονων Γεωγράφων, κατοικοῦν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μετὰ τοὺς Τρωγλοδίτας (ἀπὸ τοῦ εἰς ἔβραν ἐμβοαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατοικοῦν περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πιδαν. ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Εῤεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ἡ ἐν Δισβῷ πόλις Ἐρεσος, Στέφ. Βυζ.

Εῤεσος καὶ Ἐρετσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τὸν δυτικὸν αὐτῆς μέρος, τανὺν Ἐριττι· Θουκ. γ', 18. Ἐρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρίς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἡ δὲ ἐνὸς σ' γραφ. ἔστιν ὄρδοτρ. παραβλ. Duker Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Becker σελ. 213. — Ὅθεν, Ἐρεσίος, ἰα, ἰον, τῆς Ἐρέτου, Θουκ. καὶ, Ἐρεσίαι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέτου, Θουκ.

Εῤετμεύς, ἕως, ὁ. Εἰς τῶν νέων Φαίακων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεύς ἦλθεν εἰς τὴν νήσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Εῤέτρια, ἡ, καὶ Εἰρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὅποιαν οἱ Πέρται κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Δαρείου τοῦ Ἰστάτου, ἥτις ὁμῶς ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετρικὴν σχολὴν· τανὺν Παλαιοκαττρον, Ἡροδ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιδαν. ἡ νῦν Ἀρμιρὸς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὅθεν Ἐρετριεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. — Ε-

ρετρική, ἡ, ἐν, τῆς Ἑρετρίας, Ἡροδ. ἡ Ἑρετρική· ἡ περὶ τὴν Ἑρετρίαν χώρα· οἱ Ἑρετρικοὶ φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἑρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἑρετριακός, = Ἑρετρικός, Στέφ. Βυζ. — Ἑρετριάς, ὄρος, καὶ Ἑρετρίς, ἴδος, ἡ ἐκ τῆς Ἑρετρίας οὐσα.

Ἑρετριεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Φαέδοντος ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Ἑρετρία, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ Β, 537.

Ἑρευναλίων, ὠνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρχαΐας, υἱὸς τοῦ Ἰππομέδοντος, ἐστὶς πολεμήσας ἐναντίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἑρεχθαΐδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἑρεχθαΐδας. Τίς τοῦ Ἑρεχθέως, καὶ Ἑρεχθίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστφ. Ἰππ. 1615. Πιν. Ἡρότ.

Ἑρεχθεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἑρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρότ. 8, 55. Πανσ. α, 26.

Ἑρεχθεύς, ἑως, ὁ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Ἦς κατωτέρω ἐν λέξει Ἐριχθίνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἑρεχθεύς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίωνος καὶ τῆς Ζευξίπης, ἕκγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἔκτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιδαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πρόχριν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὀριθυίαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντεῖον ἐδυσίασθησαν ἐκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἑρεχθέως ἐώρηται οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 101. Ἐκεραυνῶθη δὲ ὁ Ἑρεχθεύς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποῦ τὸν υἱὸν Εὐμολπον ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Τγίν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθῆναις, τοῦ ὁποῦ ὁ Νᾶος ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἑρεχθεῖον, Παντ.

Ἑρεχθηΐς, ἴδος, ἡ. Ὡς Πατρωνιμ. Ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ἑρεχθέως, Ἀπολ. Ροδ. — 2) Ἐπειτικ. τοῦ Ἑρεχθέως ἡ εἰς τὸν Ἑρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἑρεχθηΐς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθῆναις, εὐρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἑρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἤρχετο ὑπογεῖως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀλέγεται δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀναφανῇ κτηνῆσας τὴν γῆν μετὰ τὴν τριάναν του, ὅτε ἐκίλωνε κησεν ἐν ταῦτα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀπολδρ. γ', 14, 1. Ἡρότ. 8, 62. — 3) Ἡ Ἑρεχθηΐς φυλὴ, μία τῶν ὀκταφυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν ἐξηρημεῖαι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἑρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοστ.

Ἑρμηθῆσις, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἑρίβοια, ἡ (ε), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμώνιος, Πινδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φεβουεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἑριβώτης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Τελέοντος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς ἱατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀϊλέα ἀπὸ τῆς πληγῆς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ἐρίθων, Ἀπολ. Ροδ. Β, 1032.

Ἑρίγων, ὠνος, καὶ Ἑρίγον, ὄνος, ὁ (ε). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰς βάλλων εἰς τὸν Ἀξιόν, τανὺν φερίνας. — διὰ τοῦ α παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀρρίαν.

Ἑριδανάτας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Τάρωντων, Ἡσύχ.

Ἑριδημῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ρόδου, Ἡσύχ.

Ἑριθαιίς, ἴδος, ἡ (υ-υ-). Ὄνομ. κυρ. κορασίου τινὸς παρὰ Θεοφρ. Εἰδ. γ', 35.

Ἑρίθιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ζ'.

Ἑρίκεια, ἡ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιίδα φυλὴν. — ὤζεν, Ἑρικεαῖς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἑρικοῦσα, ἡ. Μία τῶν ἐπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου ἄλλας Διπάρων λεγομένων, τανὺν Alicudi, Στράβ. — 2) νήσος μικρὰ κειμένη ἀρτικῶς πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιδαν. ἡ νῦν Βαρκοῦσα λεγομένη.

Ἑρινεός, ὁ. Μία τῶν τεσσαρῶν πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡρότ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τανὺν Ἑρινεός, Στράβ. καὶ Ἑρίνιος, Στέφ. Βυζ. — ὤζεν, Ἑρινεεύς, ἑως, καὶ Ἑρινεαῖτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἑρινεὸς λῆν, Πτολ. Διμητῆς πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ζ', 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσίως περὶ τὸν Κηφιστὸν ποταμὸν, ἀπ' οὗ λέγεται ὅτι ὁ Πλόουταν ἀρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀδην, Πλατ. Θεαίτ. σελ. 143. Β. Πανσ. α, 38. — 5) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πιδαν. ὁ Ὀρινός παρὰ Πτολ. τανὺν Miranda. Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡρότ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὐρηται μόνον ἡ Αἰτιακ. καὶ Γενκ. τοῦ Ἑρινεοῦ τῶν ὄντων πρώτων πόλεων· ἡ δὲ Ὀριόστ. Ἑρινεὸς εὐρηται παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἀπὸ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς θηλκ. γένος, ἡ Ἑρινεός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὐρηται Ἀρσεν· ὁ Ἑρινεός, ὅς ἐν Ἀχαΐᾳ Διμῆν.)

Ἑριννύς, ὠς, ἡ, Πληθ. Ἑριννύς, συνηρμ. Ἑριννύς. Τὸ Ἑνικ. εὐρηται παρ' Ὀμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἑπικ. συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθυντικὸν αἱ Ἑριννύς καὶ Εὐμνίδας λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρητικαὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἐνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς ὧν ἐκείνων, ὅσοι ἐπράξαν παράνομα καὶ ἀδίκᾳ ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὗται καὶ Ἡσ. Θεογ.

18. τέκνα της Γῆς, τὰ ὅποια αὐτὴ παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν αἰδῶν του Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Αἰσχύλ. ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτός· καὶ κατ' Εὐρύπ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωαδ. 457. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριμῶν οὐτας, ὁ δὲ Ἀπολλῶρ. α', 1, 3. καλεῖ αὐτάς Τιτιφῶνι, Ἀληκτώ καὶ Μέγαρην· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόνον ὡς καταχθόνιοι τιμωροὶ τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀπεβίει καὶ ἀνόστη πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτοὺς μανίαν καὶ καταπαράττουσαι τὴν ψυχὴν των με φρικώδεις ἐλεγχους τῆς συνειδήσεως· τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο ὡσεὶ δίστατον καὶ φρικῶδες, αἱ δὲ κεφαλαὶ των ἔχουσαι ἀντί τριχῶν ὄψεις, εἰς τὰς χεῖρας των ἔκράτον ἀναμμένας λαμπάδας καὶ μαστιγὰς ἐξ ὀφειν πεπλεγμένας· ἐλατρεῦντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων με θείας τιμῆς, ἔχουσαι πολλοχού ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερά, Πaus. (τὸ ὕ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ. εἴτι μακρόν, εἰς δὲ τὴν γενν. καὶ δοτικ. βραχυ.)

Ἐριούνης, ὁ (ἐρί, δύνημι) ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος παρέχεν εἰς ἄλους, ὅσοι τὸν ἐλάτρευν, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 72. Φουιν.

Ἐρίς, ἰδος, ἡ. Αἰτκ. Ἐριν καὶ Ἐρίδα. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 223. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, κατὰ δὲ Ὁμ. ἀδελφὴ καὶ συντροφος τοῦ Ἄρεος· ἐγέννησε δὲ ἀφ' εαυτῆς τὸν πόνον, τὴν λήθην, τὴν ὑσμίνην, τὸν φόνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία θεοτὴς πρόξενος τῆς μεταξὺ τῶν θνητῶν διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τὴν χεῖρά της τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὕτη ἐγένεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ὥς ἐρρίψε τὸ χρυσὸν μῆλον ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τῶν θεῶν, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, ἡ καλὴ λαβετοικ. Δουκ. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐρισίχθων, ὀρθοτρ. Ἐρυτίχθων ὅπερ ὄρα.

Ἐρισθεύς, ἑως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ. Κορινθίος τις νικῆσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ἐρίτιμος, ἡ (ὑ) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Δυσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἀζαντος, Ἀπολλῶρ. α', 9, 13. Ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάρεως, ἐπροβόθῃ ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὃς τις τῇ ἐπρόσφερεν ἐν χρυσοῦν περιτραχήλιον καὶ οὕτως ἐβάδισεν νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καὶ ἀπέθανεν· πρὸς ἐξέδικτην δὲ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτὴν ἐπειτα ὁ υἱὸς της Ἀλκαμῶν κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρὸς τοῦ Ἀμφιάρεως, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 346. Ἀπολλῶρ. γ', 6, 2.

Ἐριχθόνιος, ὁ, ἄλλως καὶ Ἐρσθεύς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Τίς τοῦ Ἠγείστου

καὶ τῆς Ἀτθίδος, ἡ κατ' ἄλλους ἀρχαιοτρ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὃς τις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πᾶσι δράκοντας ἢ τελείαν μορφήν δράκοντας, Ὑγίν. ἀντετράφη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν της, καὶ αὐξηθεὶς, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύωνα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐγένεν αὐτὸς βασιλεὺς, συστήσας τὰ περίφημα Παναθηναῖα ἐορταζόμενα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολλῶρ. γ', 14, 6. ὁ Ἐριχθόνιος οὕτως λέγεται ὅτι ἐκρίνε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ γίνωσι ἄφροροι θεοὶ τῆς κλεως τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτε ἐθώκεν τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐρύπ. Ἰων. 268. Ἀπολλῶρ. μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πασιθεῖας μίας τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὃς τις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θανάτου, Ἀπολλῶρ. γ', 14. — 2) Τίς τοῦ Δαρδανίου καὶ τῆς Βατείας βασιλεὺς τῆς Τροίας, περιφύχων διὰ τὰ μέγαρα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀπτιούχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόντος ἐγέννησε τὸν Τρώα, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 220. Ἀπολλῶρ. γ, 12, 2. Ἐριώπεις, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Πaus. β', 3 — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μητὴρ Αἰάντος τοῦ Ὀϊλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 607.

Ἐρκτη, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρχαϊκῶς τῆς νήσου ἐπὶ τῶν ὀμανύμων ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου, Διοδ. Σικ. καὶ, ἡ Ἐρκτη. Πολύβ. τανὺν Monte Peregrino.

Ἐρκύνα, ἡ. Μικροῦς ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαθείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἀντροῦ Τροφανίου, Πaus. β', 39.

Ἐρκυναῖος, α, ον, = Ἐρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἐρκύνιος ὄρυμος, ὁ, Hercynia Sylva. Μαγας τις ὄρυμος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτείνομενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, ὥς τῶν βορείων καὶ μεσημβριονατολικῶν, κατὰ Καίτ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουναβέως ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ δὲ Τακτ. Γερμ. 28. ἀπὸ τῆς Σημίνης ὕλης ὥς τῆς ἀνω Οὐγγαρίας, Στράβ. 7, 203. ὁ Ἐρκύνιος ὄρυμος, Πολύβ. β', 11. ἐπὶ δὲ ὁ Ἐρκύνιος ὀκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 640. τανὺν Harz ἡ ἡ Hartwald.

Ἐριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κελτικῆς ἢ Λουγδονικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανὺν Aaray. Πολύβ. β', 8.

Ἐρμαγόρας, ον, ὁ. Ἀγχαλῶς τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Δινκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμωνος πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἐρμαία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγυτανῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κείμενον ἀρχαϊκῶς τῆς Καρχηδόνας, τανὺν Caro Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ καλὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὄρα. — 2) ἑτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρκικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύᾳ, τανὺν Ripa Alaba, Πολύβ.

Ἐρμαῖον, αἰτκ. Ἑρμαῖον, τό. κυρ. Ναὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Μέρος τι τῆς

Ἀρχαδίας, Πaus. — 3) ἀκρωτήριον τι ἡ μέρος ὀχυρόν ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὐρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου. Πολύβ. — 4) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, τανὺν Malagriū. Πτολ. γ', 3. — 5) τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἡ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λημίου, Αἰτχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, ἀλα, αἶον, Ἀττικ. Ἑρμαῖος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἡ τοῦ Ἑρμοῦ ὦν, ἱερός τοῦ Ἑρμοῦ. ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, δ. Λόφος τις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὅπισθεν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηίου. Ὁμ. Ὀδ. Π, 471. — 2)

Ἑρμαῖα, τὰ, ὄνομα διαφόρων ἐορτῶν καὶ πανηγυρίων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελευτούντων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦσαν τὰ ἐν Ταυάργῃ τῆς Βοιωτίας πανηγυριζόμενα Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Πaus. Βιωτ.

Ἑρμαῖω νδας, ου, ὁ. Θηβαῖος τις παρὰ Θουκ. γ', 5.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Λαλούμενος ποτὲ εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν πλησίον τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμικίδος τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀγκαλισμοὺς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὁβδ. μεταμ. 4, 287. Λουκ.

Ἑρμαῖας, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) ὄνομα. κύρ. Τύραννος τῆς Ἀταρινέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμαῖω πόλις, ἴθα Ἑρμούπολις.

Ἑρμῆς, οὐ. ὁ. Ἑρμῆας καὶ Ἑρμείας, ποιητκ. ἐντὶ δὲ Ἑρμείης καὶ Ἑρμῶν, οἰος. παρὰ Ῥωμ. Megeurius. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, γεννηθεῖς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἠσ. Θεογ. q38. Πaus. ἡ, 17. τὴν ἰδίαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν περίφημον παρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισημέγιστον λεγόμενον ἐλατρεύοντα δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἐγγελος τῶν Θεῶν, καὶ ὑπηρετῆς τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνήσκόντων. Ἐλογίζετο ἐτι ἐφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ πάσης ὁποιασδήποτε πανουργίας καὶ δολίου ἐπιχειρήσεως, ἀφορώσης εἰς ἰδίαν τινα ὠφέλειαν καὶ ἀπολαυσιν, δι' ὃ καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδεύοντος κλέπτῃς, ἀρπάσας ἐτι βρέφος ὦν τὰς πενήντα βούς, τὰς ὅπας ἐνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κερσὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος δὲ ἔφευγε καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορὰς εἰς τὸ ὄργανον μίαν χελωνῆς, τὰς ὅπας χροῦναι δι' ἐνός πληκτροῦ, ἀπετέλει μελωδίαν τινα· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του ἐν κρηπίδι καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν πτερωτῶν κάλυμμα

πέτασον λεγόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόδας τοῦ ὡσαύτως πτερωτὰ πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀπανταχοῦ κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καὶ Ῥωμαίους, καὶ εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναοὺς καὶ ἀγάλματα, πρὸ πάντων δὲ εὐρίσκοντο ταῦτα συνήθως εἰς τὰς δημοσίους ἀγοράς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, δι' ὃ καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Πaus. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάνης, κτος, ὁ. Ποιητῆς Ἑλλήν ἐκ Κολοφώνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἑξαετία εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων ἐν ἀπόσπασμα διασώθη παρ' Ἀθῆν. α'. Πaus. Ἀττικ. 9.

Ἑρμῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιεύς, Λουκ. Φαβριμ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 495.

Ἑρμῖονη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μανθεῶν καὶ τῆς Ἑλένης, τῶν ὁποίων αὕτη ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρὸ τοῦ ἐτι νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιῶν, ὄνος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Κατωκίετο δὲ ἀρχαίως ἐν ὑπό Κερῶν, ὕστερον ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Εὐρύσθεα, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπὸ τὸν Διομήδην· τανυν Κατρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Πaus. ὅθεν, Ἑρμιονεύς, ἔως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. — 2) Ἑρμιόνης, ἰα, ἰον, τῆς Ἑρμιόνης ἡ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων, Στράβ. — 3) Ἑρμιονιακός, ἡ, ἐν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονίς, ἰδος, ἡ, τῆς Ἑρμιόνης, ἡ Ἑρμιονίς, ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης, Στράβ.

Ἑρμιονικὸς κόλπος, ὁ. Μικρὸς τις κόλπος κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑρμίπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενός ἐγέννησε τὸν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 230.

Ἑρμιππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρινέως Αἰολικῆς πόλεως, κρημῆ Ἰστιάριον τοῦ Μιλησίου, Ἡρόδ. — 2) Ποιητῆς κομικός Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὐρηγται διάφορα λείψανα εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 551. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἑλλήν ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ συγγράψας μίαν διεξοδικὴν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαερτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Οὐρανίων φαινομένων καὶ βίους τῶν Ἐπιστήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαερτ. β', 55.

Ἑρμίσιον, τό. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονή-

σου κειμένη, κατά Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίῳ.

Ερμιών, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρώπος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Ἀσολίβη πόλιν Ἑρμιόνην. Πανσ. β', 34.—2) Ἀρχαῖστρ. καὶ σπαν. τυπ. τοῦ Ἑρμιόνη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ερμιογένης, ους, ὁ. Αἴτκ.—η καὶ—ην. Τίος τοῦ Ἰπποκρίτου καὶ ἀδελφός τοῦ Καλλία, φίλος καὶ μαθητής τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφώντος καὶ Πλάτωνος· κατά Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384. 85. ὁ Ἑρμιογένης οὗτος εἰς ἐνδεῆ καὶ πενιχράν κατ'ἔχτασιν, διότι ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Καλλίας ἐστρατεύσθη ὅλην τὴν πατρικὴν τὴν περιουσίαν. Ξεφ. Ἀπομν. Πλάτ. Παιδ.—2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἐτι δεκαπέντε χρόνων, ἐδουμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐλωττίαν, συγγράψκει περὶ ρητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλως δι' οὐλοῦ τὸ μνημονικόν του, ἀποθανὼν εἰς βαθυγῆρας. Δουκ.

Ερμόδωρος, ὁ. Ἐπικούρειος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Δουκίανου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κεραννωθεὶς. Δουκ.

Ερμολύης, ἑους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Δουκ.

Ερμολύης, ους, ὁ. Αἴτκ.—η καὶ—ην. Τίος τοῦ Ἑρμῶνος, στρατηγός τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅς τις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ τῶν Συρακουσίων πολεμικάς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξεφ.—3) Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξεφ. Ἀπομν. α', 2, 48.

Ερμόλαος, ὁ. Μακεδὼν, μαθητής καὶ ἐπιστήσιος τοῦ Καλλισθέους καὶ εἰς τὸν ἀξιωματικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνομόσας μετ' ἄλλων τιῶν ἰεῶν κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφρονέθη λιθοβοληθεὶς, Ἀρβαν. Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ερμόλυκος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐθύμου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὅς τις εἰς τὴν ἐν Μυκῇ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περτῶν ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρείας, Ἡροδ. q, 105.

Ερμόνδοροι, οἱ. Hermunduri. Ἐθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἑλβαν ποταμὸν, Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Ἑρμόνδοροι, Δι. Κασ.

Ερμόνους, καὶ Ἑρμούσις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεῖτο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεὺς· τανυν χωρίον Ἑρμὲν λεγόμενον Στράβ. ιζ', Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμονίτης, ὁ κατοικ.

Ερμονίτης, ου, ὁ. Νομός τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἡ ἄλλος Θεβαΐδος λεγομένη.

Ερμόπολις, ἰως, ἡ Ἑρμία πόλις, Ἡροδ. καὶ Ἑρμούπολις, Στέφ. Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidum, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμopolitae Νομοῦ ἐν τῇ μεσσίᾳ Αἰγύπτῳ ἡ ἄλλως Ἑπτανομίς λεγομένη, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου ποταμοῦ,

Ἡροδ. 2, 67. Πτολ. τανυν Ἀχμουμία — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεώτιδος Δίμνης, τανυν Δαμανχοῦρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμopolίτης, ου, (ι) ὁ κατοικ.—3) Ἑρμopolitikῆς, ἡ, ὁν' τῆς Ἑρμopolῆως ἡ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκει. Στράβ.

Ερμopolitikῆ φυλακῆ, ἡ. Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὁχυρόν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, ἐνθα ἐλληρόντο τὸ τελώνειον τῶν εἰσαγομένων πραγμάτων ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ερμος, ὁ. Ποταμός τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, τανυν Σαραβάτ, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. Ἡροδ. εἰς τούτων τὸν Ἑρμον χύεται ὁ Πακτωλὶς ποταμός.—2) Ποτάμιος θεός, υἱός τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτ. Θεογ. 343.—3) Εἰς τῶν πενήτηντα παιδῶν τοῦ Αἰγύπτου φονεῦσις ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας, Ἀπολ. ὁρ. β', 1, 5.

Ερμος, ους, τό. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀικαμαντιὰ φυλὴν· ὅθεν Ἑρμῆος, ὁ κατοικ. ἐπὶ μ. Ἑρμότα, εἰς Ἑρμος, καὶ ἐν Ἑρμεί, Στεφ. Βυζ. Πλουτάρχ. Ὁση. ιζ'.

Ερμότιμος, ὁ. Εὐνοχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περτῶν, Ἡροδ. — 2) Φιλοσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομενίος. Διηγούνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δυνάμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὑπτερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγίνωσκεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα αὐτός εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλεον ἀπωτάτους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, εἰ ἐχθροῦ του ἔλαβον αὐτό παρὰ τῆς γυναικος του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἔπειτα δὲ ἐτιμῆθη ὦ. Ὡως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Δουκ.

Ερμότιβις, οἱ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. 2, 164. ὁ περ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλώσσαν δηλοῖ πολεμικός.

Ερμούπολις, ἡ. Ἑρμόπολις.

Ερμόφαντος, ὁ. Στρατηγός τῶν Μιλησίων ὅτα οὗτοι ἐπεπτάτησιν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τὸν Ξέρξου, Ἡροδ.

Ερμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἑρμῆος στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ.—2) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ἡ, 93.—3) Μεγαρίτης, Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων. Ξεφ. Ἑλλ.

Ερμώνας, κτος, ὁ. ὅθεν, ἡ κώμη Ἑρμώναςτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στράβ. Πτολ.

Ερμωνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήτου Κορκονόδωμης, τανυν Ματρίγα, Στράβ. Διον. Περ. 552.

Ερμωνίτης, ιος, ἡ, Hermunthiς, ἡ. Ἑρμονίτης.

Ερμωτον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 12.
 Ερυνικοί, οἱ, Hernici. Ἐθνός τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐλσκων, Στέφ. Βυζ.
 Ερροῖσαι, οἱ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοτανίδα φυλὴν, ὅθεν, Ἐρροῖδης, ο κατόικ. Στεφ. Βυζ. Ἡτύχ.
 Ἐρρος, ὁ. Ἀρχαῖος τυπ. ἀντὶ Ἐρως, Ἡτ. Θεογ. 120.
 Ἐρρη, ἡ. Herse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀργυλῦος καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολδρ. γ, 13, 3.—2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.
 Ἐρύπλος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, φοινεῖς ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 411.
 Ἐρύσεια, ἡ, (υ). Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ τινες ἐφύλατον τὰ περίφημα χρυσὰ μήλα, Ἀπολδρ. β, 5, 11. καὶ Ἐρυσηία, ἡ, Ἀπολ. Ροδ.—2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρύονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύσεια, Στεφ. Βυζ. Πaus.
 Ἐρύθεια, ἡ. Eriithia. Ὑστερον Ἀφροδιτιάς. Νῆτος μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' εἰὸς στενοῦ πορθμῶς θάλασσης, εἰς τὴν ὅποιαν ἐλέγετο ὅτι κατοικεῖ ὁ Γηρύντης. τανὺν νῆτος Λέον ἡ la Cargara, λεγόμενη, Ἡτ. Θεογ. 290. Ἡροδ. 4, 8. Ἀπολδρ. β, 5.
 Ἐρύτινοι, οἱ. Τόπος ῥεϊνός τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ Στράβ. δύω λόφοι ἐσέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855.
 Ἐρύθρα, ἡ. = Ἐρυθραί.
 Ἐρύθρα Βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θάσις μένει ἀγνωστος, Ἡροδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. α, 59 καλεῖται Ἰερά βῶλος.
 Ἐρυθρά θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλούν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλη- νες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἣτις ἐκτείνεται μεσημεριῶν τῆς Ἀσίας, τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἐλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐμπερι- χεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡροδ. 1, 1. Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ, ἡ νοτιῇ θάλασσᾳ, Ἡ- ροδ. 4, 37. ὁ δὲ Ξενοφ. Κυρπαῖδ. φαίνεται ὅτι ὑπολαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θα- λάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὀνομάζε- ο δὲ αὕτη ἡ θάλασσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρυθρα ὅτις ἐξουσίασ- τα περὶ αὐτὴν μέρη, ἡ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκά- ζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾷ ἁμμου. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, αἶα, αἶον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ, Ἐρυθραῖοι, εἰ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐ- ρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 711. = Ἐρυθρά θάλασσα.
 Ἐρυθραί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.)

Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὀ- ρους Κισσιρῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδ. Θουκ.—2) Μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾷς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οὐσα τὸ παλαι ἀποικία τῶν Βοιωτῶν καὶ πατρίς τῆς περιφημοῦ Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡροδ. 1, 142. Θουκ. ὅθεν, Ἐ- ρυραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σι- βύλλη, Αἰλ. ποικ. Ἰστ.— Ἐρυθραῖοι, οἱ κά- τοικ. τῶν Ἐρυθρῶν, Ἡροδ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.
 Ἐρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παρα- λίων, τανὺν, Κάβο Ρόσston ἡ Σάκρον, Πτολ.
 Ἐρυθραῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέν- τος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰο- νίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναός, Πaus.
 Ἐρύθρας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁ- ποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β, 7, 8.—2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ.—
 Ἐρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα, ἴδε Ἐρυ- θρὰ βῶλος, κ. τ. τ.
 Ἐρύθριοι, ὁ. Τίς τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Θε- μιστύος, Ἀπολδρ. α, 9, 2.
 Ἐρυθρος, ὁ. Τίς τοῦ Ραδαμάνθυος, ὃς τις λέ- γεται ὅτι ἐφερς μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθρᾶς, Πaus. ἡ, 3.—2) Τίς τὸν Λεύκω- νος καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Πaus. 5, 21.—3) Τίς τοῦ Περσέως ὃς τις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θά- λασσαν μέρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα αὕτη ἐκλήθη Ἐρυθρά.
 Ἐρύκη, ἡ. Φουρνίον τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ.
 Ἐρυκίνη, ἡ (ι). Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἐρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶ- χεν ἡ θεὰ αὕτη ἓνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ἐνταῦθα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἐλατρεύε- το δὲ ἐπὶ τῷ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Πaus. Ἀρκ. 24.
 Ἐρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηροσοῦ, τὴν ὁ- ποίαν οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σάββης μιᾶς τῶν Σιβύλλων, Πaus. 1, 14.
 Ἐρυμάνθιος, ὤς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀ- γριόχοιρος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ προξενῶν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, κα- τερημένον ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς, εἰς τοῦτον σταλαῖς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρύ- σθεως, ἐθήρυσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἐφε- ρεν ἐπὶ τῶν σμῶντων εἰς τὰς Μηκύνas, Ἀπολ- δρ. β, 5, 3.
 Ἐρύμανθος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνορίων τῆς Ἠλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡ- ρακλῆς ἐθήρυσεν τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, τανὺν Ξερίν, Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 103. Ἀπολδρ. β, 5.—2) Ποταμὸς τις ῥέων διὰ τῶν συνορίων τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλ-

ψείον. Καλλιμ. Στράβ. ὤθεν, Ἐρυμάνδιος, Ἰα, ἰον, τοῦ Ἐρυμάνδου, ὁ Ἐρυμάνδιος κίπρος, Ἀπολδρ. — 2) Ἐρυμανδῖς, ἰδός, ἦ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνδου.

Ἐρύμανθος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Σίνων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ παταμός τῆς Ἀρκιδίας Ἐρύμανθος, Πανσ. ἦ, 24. — 2) Τίος τοῦ Ἀπολλωνος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Ἀδωνίδος, λευομένην εἰς μίαν πηγὴν, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Ἀπολλων μεταμορφωθείς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Πτολ. Ἡραϊστ. α.

Ἐρύμας, αντος, ὁ (υ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) ἕτερος Τρώας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐρμυαί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ.

Ἐρυξ, υκος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολδρ. β', 5, 10. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, κατατταδεῖς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἐκτίσσε τὴν πόλιν Ἐρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρεινίου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦγειρε καὶ ἓνα μεγαλοπρεπὴ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτε ἤλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τὰς βούς τοῦ Γηρυό- νου. Διοδ. Σικ. δ', 85. Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Ἐρυξ, κος, ὁ. Ὅρος τῆς Σικελίας κειμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δραπεῶνος, ταῦν Monte di Tapano. Ἡροδ. Θεοκρ. ιε, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, μέγα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτρέφοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυδῶρος ὑπὲρ τὰς χιλιάδας εἰσέας, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης. Πολυβ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένην εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐρυκος ὄρους, Θουκ. 5, 2. Στράβ. ὤθεν, Ἐρυκίος, ἰνῆ, ἰνον, τοῦ Ἐρυκος καὶ, Ἐρυκίνοι, οἱ κάτοικοι. Πτολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἐρυκιν χώρα, Ἡροδ. 4, 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Ἐρυξ ἄρτενι. γένους.)

Ἐρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἱ τινες ἐκλέγοντο πρότερον κατὰ δεκάετην, Διοδ. Σικ. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. δ', 119.

Ἐρυξίμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀκουμένου, περίφημος ἡγετὴς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἐρυξίς, εδος, ὁ. Τίος τοῦ Φιλοξένου, δυστροπέως καὶ βδελυρὸς ἀνθρώπος, Ἀριστφ. Βατρ. 934.

Ἐρυξῶ, οὐς, ἡ. Γυνὴ Ἀρεσιπλάου τοῦ δευτέρου βασιλείως τῆς Κυρήνης, Ἡροδ. δ', 160.

Ἐρυσίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλις Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ.

Ἐρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδα κληθεῖσα, Στράβ. ὀρθοτρ. δὲ Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ. ὤθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ. ἐξ Ἀλκμ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ (έρνω, χθών.) Τίος τοῦ Τριόπα βασιλείως τῆς Θεσσαλίας, Καλλιμ. Ἀρτ. 24 ἡ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὰν πείναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλτους αὐτῆς· καταναλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμὸν του, κατήντησεν ἀκαταφύγη καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως οὔτου ἀπέθανεν ἔλκεϊνως. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Αἰῶαν ἐπωνομάζετο, Λυκοφρ. 1395. ἐτι δὲ Ἐριτίχθων, ονος, Παλαίφ. — 2) Τίος τοῦ Κέρκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὅς τις ἐπιστρέφων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε κατ' ὁδόν, μὴν ἀφήσας κανὲν τέκνον. Ἀπολδρ. γ', 13, 2. Πανσ. α, 2, 29.

Ἐρύτος, ὁ, = Εὐρύτος. Τίος τοῦ Ἐρμού, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πύθ. 4, 319.

Ἐρχεῖα, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιηίδα φυλὴν, πιδαν. μεταξὺ Ἀφιδων καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡτυχ. ὤθεν Ἐπὶρμ. Ἐρχιάστιν, εἰς τὰς Ἐρχεῖας, Πλάτ. καὶ Ἐρχινεύς, ὁ κατοικ. Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐστὶν ἡμαρτι.

Ἐρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λεῖψ. ιδ.

Ἐρωδιός, ὁ. Τίος τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὀμώνυμον πτηνόν, Ἀντων. Λιβ.

Ἐρώς, ωτος, ὁ. Amor. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων Θεοτήτων, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτός, Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαμφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. οὐχ εὐρήτα οὐδ' ὄλος ὡς κύρ. ὄνμ. ὁ Ἡτ. Θεογ. 116. καλεῖ αὐτὸν καλλίστον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἐφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάθος ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἐνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἐρως ὡς μία δύναμις ὑπερτάτη, διὰ τῆς ἐποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἀλλήλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρώτης Ἀγάπης, τῆς ἐποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἐρως, ὁ Πλάτ. συμπ. ἀναφέρει δυο Ἐρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἀρχαιότερος ἢν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Πανθήμου ἡ κοίτης λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἐρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, καὶς ὠραίος καὶ μικρὸς τῆς ηλικίας, ἔχων πτερὰ, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀνακρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίσημος εἰς τὰς Θεστιάς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἐνθα ἐπικηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρωτία ἢ Ἐρωτιδία λεγόμενα ἀνά πασάν πενταετίαν, Παντ. 5, 27.

Ἐρωττανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς, ζήσας ἐπὶ

τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὃς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἐρωχος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαράδρας, Ἡρόδ. 8, 23. Πανσ.

Ἐσπερνία, ἡ, ἴδε Αἰσερνία.

Ἐσπερην, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1427.

Ἐσπερία, ἡ, προσυπακμ γῆ, = Ἰταλία, Διον. Ἀλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἐσπερίδες, αἱ, ὅρα Ἑσπερίς.

Ἐσπέριος, ἰς, ιον, ταῦτ. τῷ δυτικῷ. Ὁ πρὸς Ἑσπεραν κείμενος, ἡ Ἑσπερίς ἄλς, ἡ δυτικὴ ἡτοί Μεσόγειος θαλάττα, Διον. Περ. 45. καὶ ἡ Ἑσπερίχθων, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ροδ. Γ, 311. —

Ἐσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ἔστι τις ἐφύλαττε τὰ χρυσὰ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, νῖος τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητώδης, Ἡτ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολδρ. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. 1366. ἦν νῖος τοῦ Τιφόνος καὶ τῆς Ἐχθίνης· τοῦτον ἐφύενυσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἐσπερίς, ἰδος. Ἐπίδ. = Δυτικὴ. — 2) Οὗτ. Κυρ. Ὀνομ. Πόλις τῆς Λιβύας, ὕστερον Βερβενικὴ κληθεῖσα, ἔτι δὲ καὶ, αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἑσπερίτης, ου (ἰ) ὁ κατοικ. — 3) πλῆθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καθ' Ἡτ. Θεογ. 215. Συγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἡ περὶ τὸ ἔρος Ἀτλαντα, δι' ὃ καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 27 ἐνομίζοντο συγατέρες τοῦ Ἀτλαντος· ἦταν δὲ αὐτὰς τρεῖς ἀδελφαί, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεδούσα, Ἐρυσία καὶ Ἑσπέρη, Ἀπολδρ. β', 5, 11. Φυλάττουσαι μέτα εἰς ἓνα κήπον τὰ λεγόμενα χρυσὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κήπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύᾳ, εἰς ἐν ἱερὸν ἄλλως κείμενον πρὸ τῆς Βερβενικῆς πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦταν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὅποια αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς, Ἀπολδρ. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεῖς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύκτου διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόν· Ἐσπερίον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτὰ, τὰ ἤρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆτοι, κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆτοι εἰς τὰς ὁποίας κατώωναι αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦταν αἱ αὐταὶ μετὰ νησους τῶν Μακρῶν· κατὰ δὲ Δίων. Περ. 563. = αἱ Κασιτερίδες νῆτοι.

Ἐσπερίς, ἰδος, ἡ. Συγάτηρ τοῦ Ἑσπερίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἐσπερος, ὁ. Τίος τῆς Ἡοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡτ. Θεογ. 381. ἡ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ἦν ἔμπερος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβάς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὅρους Ἀτλαντος διὰ νὰ παρατη-

ρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἠρπάγη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας, γενομένου ἀφανῆς, οἱ δὲ συμπολίται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μετὰ θείας τιμᾶς.

Ἐσπερίται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Σύρτης ἐν Λιβύᾳ, ἣτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὐφορίας, δι' ὃ καὶ ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὐρίσκετο ὁ κήπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Εὐεσπερίται, Ἡροδ. 4, 198 ὅπερ ὅρα. — 2) ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξενφ. Κυρ. παιδ. ζ', 8, 25.

Ἐστία, ἡ, Ἰωνκ. καὶ Ἑπικ. Ἰστίη, παρὰ Ρωμ. **Vesta** Συγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡτ. Θεογ. 433. λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, διδάξασα πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν περ-ποιήτην τοῦ οἴκου, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο κοινὸς ὡς προστάτις καὶ ἐφορος τῆς οἰκιακῆς ἐστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μετὰ προσφοράς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανηγύριν, ὅθεν παροιμ. νῆφ' Ἑστίας ἀρχεσθαιμ ἡτοί πρώτην ἀρχὴν ποιέσσαι, Ἀριστ. Ὀμ. Τμν. 23. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐτυχέετο τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης μετὰ τοῦ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δημήτρος. (παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ἔστι τὸ Ἰῶτα αἰεὶ βραχύ, παρὰ δὲ Ἡτ. μακρόν.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολδρ. β', 5, 11. ἐνθα ἡ γραφ. φαίνεται μᾶλλον ἡ-μαρτην.

Ἐστίαία, ἡ. Ἑπικ. Ἰστίαία, Ἰωνκ. Ἰττιαίη. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ἠρεδὸς κληθεῖσα, Θουκ. ζ', 57. Ξενφ. Ἰττίαία παρ' Ὀμ. καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολδρ. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἑστιαίως, ἑως, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἰστίαία.

Ἐστιαῖαι, ἰδος, ἡ. Ἰωνκ. Ἰστιαῖαι. Ἑσπερία τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας κειμένη βορειοδυτικῶς μετὰ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἑστιαίας, οὗσα ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαίων. — ὅθεν, Ἑστιαῖαι, ου. ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαῖαιδος χώρας. — 2) Μικράτις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαϊαν, ἴδε Ἰστιαῖαι, κατὰ Στράβ.

Ἐστιάς, ἰδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θράκης διόλον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἐστισὶ ὁ ὄρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἐστίωνες, οἱ, Estiones. Ἐθνος τῆς Ραιτίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουον, Στράβ.

Ἐταίρα, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. γ', 4.

Ἐτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίτης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. Ἡ-

ροστ. 4, 153. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, κατήργησαν οἱ Κρήτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσάγοντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικὴν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμωνίων ἐν τῇ Λιβύᾳ, Ἡροδ. 2. 32.

Ἐτεοβουτᾶδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἐτεοβουτᾶδαι. Ἐπίσημοις καὶ ἀρχαῖα γενεὰ ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος, δι' ὃ καὶ Βουτᾶδαι ἰδίως ἐκλέγετο, τὸ δὲ εἰσὶν ἀπὸ τῆς γυναικὸς· ἴδε καὶ Βούτης. Δυμ.

Ἐτεόκλειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ἐτεοκλέους ἡ εἰς τὸν Ἐτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἐτεοκλείοι θυγάτρες, αἱ Χάριτες, διότι πρῶτον ὁ Ἐτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν, Θεοκρ. εἰδ, κστ'. 104. ἴδε Ἐτεοκλῆς.

Ἐτεοκλήσιος, η, ον, = Ἐτεόκλειος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἐτεοκλῆς, εἷς, ποιητ. καὶ Ἰων. Ἐτεοκλής, ἡς, ὁ. Τίς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης θυγάτρως τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομανοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἐν μέρει αὐτοῦ· Ἐτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Πανσ. 3', 34—35. Θεοκρ. — 2) Τίς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἐβίβασε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀφήτῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν Ἄρδον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἐν ἀλλάξ ἀνάπαντος μετὰ τοῦ Πολυνείκου, δὲν ἀφῆκε πλεον τὸν ἀδελφόν του νὰ βασιλεύῃ, διὰ τὸ ὅποιον ἀδίκημα ὁ Πολυνείκος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Ἀδράστου, ἐκστρώσαν ὑπερὸν κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν Ἄρδον. Ἐνταῦθα δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐτεφάνησαν συγχρόνως, Ὁμ. Αἰσχ. Εὐριπ. Φοιν. 57. Ἀπολόρ. γ', 58. Πανσ. 3', 5.

Ἐτεόκλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰφίου ἐξ Ἀργους, Πανσ. ἑκτατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐθανατώθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Λεᾶδου, Ἀπολόρ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἐπτ. Θῆβ.

Ἐτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 176. κατοικοῦν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρασόν.

Ἐτεόνηκος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἀττιόχου, ὑπερὸν δὲ σταλείς ὡς ἀρμοστής εἰς τὴν νήσον Θάσον. Θουκ. Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλιπιδέου. Δημ. Ἐτεωνεύς, εἷς, ὁ. Τίς τοῦ Βοηθοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικός ὑπουργός τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 23.

Ἐτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεωῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐτεωνόν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἐτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀτωποῦ, ποταμοῦ, ὑπερὸν

Σκάρφη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — ὅθεν, Ἐτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἐτιάς, ἄδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνομάσθη ἐν Λακωνίᾳ κλισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἐτιάδα Πανσ. γ', 22.

Ἐτιάς, ἄδος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρησε ἐκ τῆς Τροίας· πιδαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Πανσ.

Ἐτοιμοκλής, εἷς, ὁ. Ἑλλήν. κύρ. Ὀνομ. Ἀνδρῆς, Λουκ.

Ἐτρουρία, ἡ, = Τυρρηνία, Στράβ.

Ἐτροῦσκοι, οἱ. Etrusci. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταῦτ. τῷ Τυρρηνοῖ, Στράβ.

Ἐτυμανδρος, ὁ. Ποταμός τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγκινῆς, βέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργέτων, ταῦν Χινόμενδ. Ἀρρᾶν. Ἀναβ. δ', 6.

Ἐτυμοκλής, εἷς, ὁ. Λακεδαιμόνιος, Ξενφ. Εὐά, κη. Κομὴ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνονος, Πανσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Κιχαριστής τις ἐκ Ταράντου, Λουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Νηλέως φοιτεύει ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολόρ. α, 9, α. — 2) Τίς τοῦ Πριάμου Ἀπολόρ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποκείμενος ὡς εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας, — 4)

Τίς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποῦ οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τοῦτον τὸν Εὐαγόραν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς παταμῇ ἦσαν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐσφύρεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἔως οὗ τελευτήσων πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδῶῃ εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ ἐθανατώθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραψ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος, ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρῖπου, ἐβίβασε μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδ. 6, 103. — 2) Ἐτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδος, Ἡθ. Θ ο γ 257. Ἀπολόρ. α, 2, 7.

Εὐαγρος, ὁ. Εἰς τῶν Λαπίδων, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Κένταυρον Ρόϊτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Παιρῶτος. Ὀφιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, ἣτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰακόν· ἀνέτρεψε δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαιδίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου, Πινδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἀργεὺ βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μητὴρ

τοῦ Ἰάσου, Πειράνθου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριά-
σου, Ἀπολάρ. β', 1, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ
Καπανέως, πρότερον Ἰανείρα καλουμένη. Εὐριπ.
Ἰκετ. 987. Ἀπολάρ. β', 1. — 4) Θυγάτηρ
τοῦ Παλίου, τὴν ὅποιαν ὁ Ἰάσων ἔδωκεν εἰς γυ-
ναῖκα εἰς τὸν Κάναιτα βασιλέα τῆς Φωκίδος,
Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὐάβλος, δ. Οὐτιδανός· Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ
συκοφάντης, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθ-
λητικὴς σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, δ. Τίος τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐ-
ρύπυλος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, δ. Τίος τοῦ Λυκίονος ἐξ Ἀρ-
καδίας, φονεὺς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν
ἀδελφῶν τὸν ὑπὸ τοῦ Διὸς, Ἀπολάρ. γ', 8, 1. —
2) Πατὴρ τοῦ Εὐρύπυλου, εἰς τῶν μνηστήρων
τῆς Ἑλένης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, δ. Τίος τοῦ Καρήνου Λακεδαίμων,
καταγόμενος ἐν βασιλικῇς γενεᾷς, εἰς τῶν στρα-
τηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡρόδ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ. Πιδαν, ἐπιπλαττ. κύρ. Ὀνομ.
πουνρῶν τινας καὶ παρατίτοι Δημαγωγῶν ἐν Ἀ-
θήναις, κωμωδομένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀρι-
στοφάνους ἐν Ἑκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖος τις
καταδικασθεὶς δι' ἐγκλημα φόνου, παρὰ Δημ.
Μειζ.

Εὐάλλας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγός τῶν
Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήστῳ Δεσφῳ, Θουκ. η', 21.

Εὐάλλης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, εὖνοος καὶ φί-
λος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησι-
λάου, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλούτ. ἐν τῷ
βίῳ τοῦ Ἀγίδος καλεῖ αὐτὸν Ἀλλήτην.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ε.) Ἐρετριεύς, στρατη-
γός ἐν Ἐπίρῳ, φονεὺς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ
τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 5, 102.

Εὐαμπερίων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐ-
λατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός. Εἰς τὴν
Πέργαμον ἐπωμοζέτο οὗτος Τελετφόρος καὶ
εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀέτιος, Πανστ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κουίντ. Σμ.
α', 43.

Εὐανδρίδης, ου, ὁ. Ἡλείδος τις παρὰ Λοκῶν.

Εὐάνδρος, ὁ. Evander. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ
μῆς τῶν ἐν Ἀρκადίᾳ Νυμφῶν Θεμίδος καλου-
μένης, Διον. Ἀλ. α', 3. Πανστ. η', 43. κατ'
ἄλλους δὲ υἱός τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῆς Ἀρ-
καδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἐξήκοντα
χρόνους περὶ τοῦ πρό τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας,
ἔλθων ὁ Εὐάνδρος οὗτος μὲ μίαν μικρὰν ἀποι-
κίαν Ἀρκάων ἐκ Πελλαντίου πόλεως τῆς Ἀρ-
καδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἤρξατο κατὰ τὰς ἐκβο-
λάς τοῦ Τιβερίως ποταμοῦ, ἔθα λήγεται ὅτι
ἐκτίτε τὴν πόλιν Παλάντιον. Διον. Ἀλ. Ἐ-
λόγητο δὲ ὑπὸ τῶν εἰσέτι ἀγρίων κατοίκων
ἐκείνου τοῦ μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος,
συνεργήσας εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμόν
τῶν ἡσώντων, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμῆθη
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρας, ἔχων ἰδίον βωμὸν
ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ, Διον. Ἀλ.
α', 32. Διβ. — 2) Τίος τοῦ Σαρπεδόνος βα-
σιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα
τὴν Δηιδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου

ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπεδόνα, Διοδ. Σικ.
ε', 80. — 3) Τίος τοῦ Πριάμου, Ἀπολάρ. γ',
12. — 4) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ.

Εὐάναςμος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον
ἔλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Πανστ. γ', 5.

Εὐάννης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Βαχχίου καὶ τῆς
Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Εὐανθία, ἡ. ἴδε Οἰάνθη.

Εὐαρετή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκριτοῦ καὶ γυ-
νὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέν-
νησε τὴν Ἰπποδάμειαν, Ἰγν.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δω-
ρίδος, Ἡτ. Ποιγ. 259.

Εὐάρχιππος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφό-
ρων, Ξενοφ.

Εὐαρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀχαρ-
νανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Χαλκιδεύς, ὅστις
ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σι-
καλίᾳ Κατάνην. Θουκ. ζ', 3.

Εὐας, α, ὁ. Δόρος πλησίον τῆς πόλεως Σελ-
λατίας ἐν Λακωνίᾳ, σχηματίζων μετακίνας ἀλ-
λου λόφου τοῦ Ὀλύμπου, μίαν στενὴν διάβασιν,
Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλον, εἰς
τὸν Κωφήνα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἴδε Εὐβότας.

Εὐβοία, ἡ. Μεγάλῃ νήσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πε-
λάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ
τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' εἰδὸς στενωτάτου πορθ-
μοῦ τῆς θαλάσσης, στενὸν τῆς Εὐρίπου καλου-
μένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νήσος αὕτη ἀντικρυ τῶν
παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος
καὶ Θετταλίας, ἔχουσα ἐν μῆκος 1200, στα-
δίων. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀβαν-
τία ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων
καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὐβοία ἀπὸ τῆς Εὐ-
βοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσώπου, ἡ ἀπὸ τῶν ἐν
αὐτῇ παχέων βοτκήματων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ
πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκίς, Ἐρέτρια,
ἡ Οἰχάλη, Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεός, οἱ δὲ κα-
τοικοὶ αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμ-
πειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδαιοι ἐργάται τῶν
μετὰλλων, τὰ ὅποια ἐξώρτυον ἐπὶ τῆς νήστου ταύ-
της. Ἀριστοτ. Θουκ. γ', 89. Στράβ. ἰ ἀρχαῖοι δὲ
ἐδοικετο ἡ Εὐβοία ὑπὸ Ἰδίων βασιλέων, ὥστε-
ρον δὲ ἐυστηθήσαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημο-
κρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας,
οὗσαι τὸ πλεῖστον συμμαχοῖ τῶν Ἀθηναίων,
εἰς τοὺς ὁποίους εἶδον ἐπιτηδῶς τακτόντινα φό-
ρον. Αἰσχίν. τῶν Εὐβοιᾶν, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων
Negreponle, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων
Σπορῶν νήστῳ ἑνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βα-
σιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητροπολιν τὴν Χαλ-
κίδα. — Ὅθεν Ἐπικρ. Εὐβοίηθε, εἰς τὴν Εὐ-
βοίαν Καλλμ. — Εὐβοεὺς, συνηθεττ. Εὐβοεὺς,
ἑως, ὁ κάτοικος. Ἡρόδ. Θουκ. — Εὐβοικός, ἡ,
ὄν, καὶ Εὐβοικός, ἡ, ὄν, τῆς νήστου Εὐβοίας ἡ
εἰς τὴν Εὐβοίαν ἀνήκων, Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοίς,
ἴδος, ἡ, Εὐβοική, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοίς αὕτη, Εὐριπ.
Ἡρακλ. 83.

Εὐβοία, ἡ. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου
τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας,

Ἡρώων λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν, Ἡροδ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἦν ἤδη καταδαφισμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὐβοία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ νῆτος Εὐβοία, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 2) μία τῶν θυγατέρων τῷ Θεσπίῳ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀλύμπον, Ἀπολλῶν β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίονος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέδρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς, Πaus. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Κυρηνάιος, νικῆτας σταδίῳ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβάτας παρά Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ι', 2. καὶ Εὐβώτας, Paus.

Εὐβουλεύς, ἑως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάγχου, ὡς δίδοντος καλὰς βουλὰς, Ὀρφ. Ἦμν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Αἰδου ἡ τοῦ Χθονίου Διούστου, Νικαιδρ.

Εὐβουλεύς, ἑως, ὁ. Τίος τῶν Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευστίνης, ἀδελφός τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρά τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Paus. α', 14. — 2) Τίος τοῦ Δυταύλου, Paus.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολλῶν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐβούλεται ὁ πατήρ αὐτῆς μὲ τὰς λοιπὰς δύω αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πραξιθέαν καὶ Θεοπὴν ὑπὲρ τῆς σπυτηρίας τῶν Ἀθηνῶν δι' ὃ καὶ ἐτιμώθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ δέδια τιμὰς, οἷτινες ἀνήγειρον δι' αὐτὰς ἴδιον ἱερὸν τὸ Λεωκόριον λεγόμενον, Σουῖδ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 23.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπένοησε τοὺς ἐπὶ τὰ σοφιστικὰ συλλογισμούς λεγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαματοποιός τις ἐν Ἀθήναις. Paus.

Εὐβουλος, ὁ. Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενφ. — 2) Περιβόητος τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀθηνάϊστος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνέδειξεν ἐκδουλεύειν εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Δουκ. — 3) Ἐτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνητιάδου, Δημ. Στεφ. ὅστις καὶ Κύπριος ἡμαρτηρ. ἀντὶ Κυθήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ ὄρου Κυθήρου, παρβλ. Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 245.

Εὐβώτης, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολλ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν πενήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράδης, Ἰγν. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομα πολέως κατ' ἀπείριστον πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ε). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμὼν ἐνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Ὠρέκῃ, Ξεν. — 2) Κορινθίος τις, Δουκ.

Εὐδάμπιος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰλ. β', 77.

Εὐδάμος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Εὐδυμοῦ. Κατὰ τὸν Σχόλ. Ἀριστφ. Ὄνομα βασκανολόγου τινὸς, ὅστις μὲ ἐπώδεε καὶ ἄλλας διαφόρους μεγείας, ἀπέδωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἐπρὸφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερῶν δῆγματα ὅφρων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνημος, ὁ. Ἡρωεὺς τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο εἰς βωμὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πληθ. οἱ Εὐδάνημοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδάνημου, Meurs. Ἀττ. IV.

Εὐδήμος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινε ἀδικον καὶ ἀθέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 743. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥέδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὐδέκας, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. Ἐλ. β', 3. πίζαν. = Ἐνδριος. — 2) Τίος τοῦ Ἀθηναίου Ἀθηναίου, εἰς ἐκ τῶν διαλεγόμενων προσώπων ἐν τοῖς τῷ Πλάτῳ Διαλογ. Ἰππ. — 3) Φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον περσικίνησε καὶ εἰσβάλλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναῖς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἐξοδα αὐτῆς προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἐν ποίημα συνιστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμετρῶν στίχων. Ὀμηροκέντρα ἐπιγραφόμενος, ἐκδόθεν ὑπὸ Ἀλδου 1551. — 2) Εὐδεκία ἡ Εὐδοκία ἡ Μακροβουλίσσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὀγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Ἐκατονταετηρίδα· συνέγραψεν ἐν λεξικὸν ἱστοριοκοινωνολογικόν, Ἰωνία ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀντικείμενα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἐν πληθὺ ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Εὐδόκος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγυπίου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μισήτης τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστanos, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν Μαθηματικὴν Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικὴν, εἰς ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κανὼν ἐκτέρας ὅσα ἐκ αὐτῶν ἐξήντησαν ὁ Ἀρκεύς ὡς ὕλην τοῦ πονήματός του. Στράβ. Διογν.

Λαερτ. 8, 86. — 2) Ἴτερος Εὐδῆξος Κυρκη-
νός, Γεωγράφος, ἀκμάσας περί τὸ 120 ἔτος
πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς
Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρί-
σῃ τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιοτροίαν. ἀπ' οὗου λέ-
γεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρῶτους ἀδάμαντας λί-
θους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλάς ἄλλας γεω-
γραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ. Ἐπικ. Εὐδώρα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ
Ἰωάννου καὶ τῆς Τηδούς, Ἡσ. Θεογ. 360. —
2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδας, Ἡσ.
Θεογ. 244. Ἀπολλρ. α', 2, 7.

Εὐδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυ-
μηλῆς θυγατὶς τοῦ Φιλαιτος, ὑπὸ τοῦ οὐοίου
καὶ ἀνετράφη ἐν Θερταλίᾳ. ὕστερον δὲ ἦλθεν
μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν
τῆς Τροίας, εἰς τὴν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρ-
μιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 2) Διδάσκα-
λος τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ.
σελ. 94. πρότερον Εὐδῶρος γραφόμενος.

Εὐδῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ
Σαλαμίνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας
κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τοῦ οὐοίου οἱ
Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡροδ.

Εὐελπίδης, οὐ, ὁ. Πεπλασμένος κωμικ. Ὁ-
μ. παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 645.

Εὐεργέτης, οὐ, ὁ. Ἐπὶ τοῦ βασιλέως Πτο-
λεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, οἱ. Ἐπὶ τῶν Ἀριασπῶν ἔδρους
τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων
οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια
εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ
πολέμου, Στράβ. Ἀρρίαν.

Εὐεργέτης, οὐ, ὁ. Ὄνομα ἐνός τῶν συνιστάν-
των τονχορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ. = Ἐσπερίς, ἀρίθμ. 1. Ἡ-
ρόδ. 4, 17. Στέφ. Βυζ.

Εὐεσπερίται, οἱ, ἔνικ. Εὐεσπερίτης, οὐ, ὁ,
= Ἐσπερίται. Ἐνός τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν
τῇ Λιβύᾳ, Ἡρόδ. 4, 178. Θουκ.

Εὐετίων, ὠνος, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Ἀθη-
ναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μα-
κεδονίᾳ, Θουκ. ζ' 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ οὐοίου ἀναφέρει
ἓνα νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Euhemerus. Ἑλλην ποιητής,
ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναικῆς
σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσάνης ἢ Ἀράγαν-
τος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτο-
λεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου,
εἰς τοῦ οὐοίου τὴν αὐτὴν ἐξῆν. ὠνομάσθη δὲ
ἄθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἐν σύγγραμ-
μά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἀνι-
στοί. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 31.

Εὐηνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς
Κολχίδος, τὴν οὐοίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ
Φρίξος κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χαλκιο-
νῆ ἢ Ὀψιόυσα. Φερει.

Εὐνίνη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Εὐνήου, ἡ Μάρ-
πισσα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557.

Εὐνίος, ὁ. Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας, Ἡρόδ.

Εὐννορίδης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Εὐννορος, ὁ
Λεωκόριος, Ὁμ. Ὀδ. X, 294.

Εὐννος, καὶ Εὐνός, ὁ. Τίος τοῦ Ἰωάννου καὶ
τῆς Τηδούς, ποταμὸς θάος ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσθ.
Θεογ. 345. — 2) Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δη-
μονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς
περιφώνου Μαρπητσης, τῆς οὐοίας πολλοὺς
μνηστῆρας ἐφόνευσεν ὁ Εὐννος, τελευταῖον δὲ,
ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ὁ Ἰδᾶς, δῶκεν αὐτὸν ὁ
πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἐπε-
σεν εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν ὑπὸ ἀπελπιτίας
καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε
Εὐννης. Ἐπειδὴ δὲ ἡγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων
τὴν Μάρπητσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἰδαν
ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς οὐοίους διεχώρισεν ὁ Ζεὺς,
ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἐνός τούτων τῶν δύο
ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπητσαν, ἥτις ἐλέχεν ὡς
σύζυγον τὸν Ἰδαν. Ὁμρ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολλρ.
α', 7, 8. — 3) Τίος τοῦ Σελήπιου, βασιλεὺς τῆς
Δυρνησσῶ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μνήστου καὶ
ἐπὶ τῶν οὐοίων ἐδανάτωσεν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ὅτε ἐπύρρητε τὴν πόλιν τῶν. Ὁμρ. Ἰλ.
B, 693. — 4) Ποιητὴς Ἑλεγεῖων ἐκ τῆς νήσου
Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἑμπεδοκλέους. — 5) Ἐ-
τερος ποιητὴς Ἑλεγεῖων, Πάριος καὶ οὗτος,
ζήτας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκρά-
τους, Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 60.

Εὐννος, ὁ. Εἰς τὴν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰ-
τωλίας, πρότερον Λυκόρτας καλούμενος, πηγά-
ζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν
θάλασσαν, ταῦν Φίδαρ, Σοφ. Θουκ. Ἀπολλρ.
— 2) Ἴτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυτίας ἐν
Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀρκτικῶς τῆς πόλεως Πιτάνης
εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ.

Εὐνήωρος, ὁ. Εἰς τὴν ἐπισήμω Ἰθακη-
σίῳ, πατὴρ τοῦ Λεωκρέιτου, Ὁμρ. Ὀδ. B,
242. — 2) Εἰς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀ-
νὴρ τῆς Δευκίπης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς,
Πλάτ. Κριτ.

Εὐνρεΐδης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Εὐνήρου, ὁ Τει-
ρεσίας, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 70, Καλλμ.

Εὐνήρης, οὐς. ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Παρθενόπης θυγατὶς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολλρ.
β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Πτερελάου, ὅστις
παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν
πόλεμον τῶν Τηλεβῶν, τὸν οὐοῖον οὗτοι εἶχον
ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἡλεκτρουος, διεσώθη
μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης Λαφύρα, Ἀ-
πολλρ. β', 8. — 3) Πατὴρ τοῦ περιφώνου μάν-
τιος Τειρεσίου, τὸν οὐοῖον ἐγέννησαν ἐκ τῆς
νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ
Οὐδαίου, Ἀπολλρ. γ', 6, 7.

Εὐνήρος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους,
κατανήσας πέννη διὰ τοῦ πολέμου, Ξενφ. Απομ.

Εὐθύδημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίζας πρέ-
σβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστε-
ρον δὲ ἐκλέχθη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν
Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, Θουκ. ε', 19-
ζ', 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς
Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον
Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου. ζήσας χρόνον
τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν τα-

κτικὴν. Ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐρύθαι ἐπιγραφόμενος εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. Δ. — 3) Τίος τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφνημον ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου, Πλάτ. Πολιτ. α', 4. — 4) Ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Δικιλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Συμπ. 122. Β. Ξενφ. Ἀπομ. δ', 2 — 5) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φιλάτιος, σταλθεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 282.

Εὐθύδικτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Λουκ.

Εὐθυκλής, εὖος, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Ἀρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐδόθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 266. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα, Θουκυδ. 46.

Εὐθυκράτης, ους, ὁ (α). Ὀλυνθίος τις, στρατηγὸς τοῦ Ἰππικοῦ, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα τὸν Ὀλυνθον εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφνημον Λυσίππου, Πλιν. 34. 8.

Εὐθυμένης, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν ἐν Αἰγίνῃ κατοικῶν, Ζεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονίκων, ὑμνομένην ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πίνδ. Ἰσθμ. 6, 84. — 2) Ματσαλιώτης, πεμφθεὶς διὰ τὰ ἐξετάσει τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐθυμία, ἡ. Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἓνα ἀνδριάντα, Ἀθην. ε', 4. Πολλ. β'βλ.

Εὐθυμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστυκλέους ἡ τοῦ Ποταμίου Ζεοῦ Κακίου ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περιφνημος ἀθλητῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰσέρξου, νικητὰς τρίς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἀνήγειρεν οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἡλευθέρωσε τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπὸ τινος πονηρὸν δαίμονος Πολίτην καλούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκαζόντο οὗτοι νὰ θύωσι κατ' ἔτος μίαν ὥραιαν κόρην, νικητὰς αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἐξῆς δὲ, ὡς λέγονται, ὁ Εὐθύμος οὗτος πολλοὺς ἀνθρώπων καὶ τελευταῖον ἐγένετο ἀφανής, Πaus. ζ', 6. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. α', 18. Στράβ.

Εὐθύνοος, ὁ. Ἀθλητῆς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐθύφρων, ους, ὁ. Πιστὸς Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγελόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἀλλὰ κατὰ γέλαστον καὶ οὐσιανὸς ἀνθρώπος. Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἡ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐύππη, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἐκ τῶν πενήτηντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β',

1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελανίππη ἐκαλεῖτο. Εὐρεθεῖσα ποτὲ ἐγκυὸς ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἓνα ἵππον, Ἰουλ. Πολυδ. δ', 141.

Εὐύππη, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐύππος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσπίου καὶ τῆς Εὐρύδεμδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολλ. α', 7, 10. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 407.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ι). Ἀρχάς, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. Bek. ἄνδα καὶ Εὐκαλπίδας γραφτ.

Εὐκαρπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περιφνημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἀφρονον οἶνον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθεν, Εὐκαρπεύς, ἔως, ὁ καίτοι.

Εὐκλής, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Εὐκλῆς.

Εὐκλεία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμάτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Πaus. α', 14. — καί, τὰ Εὐκλεία, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ. Πολίτης τῆς Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πόλιν Ἰμέραν, τὸ 649 ἔτος πρὸ Χρ. Θουδ. ε', 5. — 2) Τίος τοῦ Ἰπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν τυράνων Γέλων, Ἡρότ. 7, 155. — 3) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐκλέχθη ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἀρχων τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστίας περὶ ἔλθον, ὅσα ἐκλέχθησαν ἢ ἐπαράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ δὲν ἐπετρέπετο εἰς καίνενα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλεσθῇ ἄλλον τινα περὶ ὁποίαςδήποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὔτε κὰν ν' ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας τῶν περὶ τῶν τοιούτων, Δημ. κατὰ Τιμάρ. σελ. 404. ὅθεν παροιμ. »Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάξιναι, Λουκ. Καταπλ. 5. καί, »Λήθῃ τις ἔστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντων πραχθέντων, Λουκ. Ἑρμτ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φιλοῦτος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιστὸς καὶ ζωγράφος τις, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅς τις διατ' ἀκούη τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον, ἤρχετο καθεκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγαρῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα διὰ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ποιῇ θανάτου εἰς τὸν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐσύστηκε μετὰ ταῦτα τὴν περιφνημον Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολὴν, εἰς τὴν ὅποian ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, ἥτις πολλάκις ἔφθανε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἐριστικὰς ἀμφισβητήσεαι. Πλάτ. — 6) Περιφνημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν

Αἰγύπτῳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχάς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητικῶς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβάς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, ἐδίδαξεν αὐτοῖς μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἐτι τινὲς περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βιαιότητας παρατηρήσεις.

Εὐκλῆς, εὖς, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θράκην. Θουκδ. δ', 104. Ὑστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἀρχὸν ἐν Ἀθήναις τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων υἱὸς τοῦ Ἰππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου. Θουκδ. Ξενφ.

Εὐκράτης, ἢ (α). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐκράτης, ους, ὁ (α). Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, προκατόχος τοῦ περιφημοῦ Κλέωνος, ὡν προτομὴ ἐμπορος ἀλφειῶν καὶ στυπείων, Ἀριστφ. Ἰππ. 129. Αὐστ. 102. — 2) Ῥήτορ τῆς ολίγου λόγου αἵσεως ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δουκ. Δημ. Ἐγκμ. 3. — 3) Φιλόσοφος τῆς, παρὰ Δουκ. Ψευδοφ.

Εὐκράτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Εὐκρατιδία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στράβ.

Εὐκρίτης, ὁ. Τοκιστῆς τῆς, παρὰ Δουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῷ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1.

Εὐκρήμων, ονος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξεν καὶ ἀρχὸν ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Λουτίσις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατὰ παρακίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τὸν Δημοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαῖνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περικτῆς ἐπαρχίας Σουτιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἐνοῦται μὲ τὸν Πιστιρήτη Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδ. καλεῖ αὐτὸν Χοασπην ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαί. ταυὴν Καρὸν ἢ Ταστέρ, κατ' ἄλλους δὲ ταυὴν Κρῶχ. ἰδὲ Χοασπην.

Εὐλαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσθ. Θεογ. 264. Ἀπολόδρ.

Εὐμαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Κητίου καὶ μίας Φινίσσης γυναικὸς, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σῆρου· ἐτι παῖς ὢν ἀρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φυνίκων, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆτον Ἰθάκην καὶ ἐπαλθὼν ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Δασέτην πατέρα του Ὀδυσσεῶς, ὅστις ἀνέδραμεν αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς του Κτιμένης ὕστερον δὲ ἐποίμειναι τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγρούς· εὖς οὗ ἀπεστράψεν ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὅμρ. Ὀδσ. Ο, 402—482. — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. γ', 23. κατὰ Περιζν. Εὐμένης γραφ.

Εὐμάρας, α, ὁ (—). Συβαρίτης, κύριος ἐνὸς πειμίνου, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 10, 37.

Εὐμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμεΐδης, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θασπίου, Ἀπολόδρ.

Εὐμεΐδης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμεΐδης). Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θασπίου. Ἀπολόδρ.

Εὐμένεια, ἡ, καὶ Εὐμενία, ἡ, Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας· κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) Πόλις τῆς Κιρκίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμένης). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τὸν Περσῶν μάχην, Ἡρόδ. — 2) Περιφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Καρδίαν πόλιν τῆς Θράκης καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποῦο ἦν καὶ μυστικὸς γραμματεὺς· νυμφευθεὶς ἔπειτα τὴν Βαρσίνην, ἐσυγγενευσθὴ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου οἰκειωθείς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἐτίμα ἐξαίρετως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθείαν του φρονήσιν, κατεστάθη Ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Περδίκκα πολεμοῦμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐγκαταλειμμένος ὑφ' ἐ-

λῶν τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ υποστρατηγῶν του, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ μίαν ψφοδράν μάχην, ἣτις ἐσυγκροτήθη πλησίον τῶν Σουσῶν ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ κατεπαύθη ὑπὸ τινῶν Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικών. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμῶν τῆς Περγαμῶν, ὅστις κατακτῆσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τὴν θουσίαν εἰς τὸν Ἀτταλον τὸν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεὺς τῆς Περγαμῶν· ὢν σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχάς, ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διὸ καὶ ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, κατασταθεὶς οὕτως εἰς τῶν ἱχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενομενος ὑποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνήσεις ἐκ νέου νὰ ἐλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν ὅπως ἐὶς ὅλου εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδιώκειν αὐτὸν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναικα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἀτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ. Οὕτως ἐπωνομάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ.

Εὐμήσης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Μελαντος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολόδρ. α', 8, 5. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δόλωνος, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶς ἐν Ἀργεῖ, ὅστις λέγε-

- ται ὅτι θώπεσε τὸ Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἑρακλῆσαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Καλλμ. Τμν. εἰς Παλ.
- Εὐμηλος**, ὁ. Τίος τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκυστιδος, ἡγεμῶν τῶν Θεσπάλων ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μὲ ἑνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιδίμην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμρ. Ὀδ. Δ, 797. — 2) Τίος τοῦ Μέρποπος, καὶ πατὴρ τῆς Βύστης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος μ' ἓνα δαυλόν, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλήν ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 768 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράφας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. παρβλ. Heyne III, σελ. 983.
- Εὐμήτης**, ου, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.
- Εὐμόλπη**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολδρ. α', 2, 7.
- Εὐμόλπις**, ου, ὁ (ἔ). Τίος τοῦ Εὐμόλπου, Πληθ. οἱ Εὐμόλπιδαι, ἔκαλετο οὗτω μία τῶν ἐπιστήμων καὶ ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνῃς ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἑλευσίνι Δήμητρος· αὕτη ἐφύλαττε καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς ὅσοι ἀθετοῦσαν ἢ ἐβέβυλον τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων. Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλλ. 4-7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Πλαταίων, Θουκυδ. γ', 20.
- Εὐμόλπος**, ὁ (εὐ, μέλπω). Ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταὶ τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων. — 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἥτις ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὐμόλπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνετράφη ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἐφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θρακίαν πρὸς τὸν αὐτότε βασιλευνόντα Ταγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν, ἀψήγε μετὰ θάνατον διάδοχον τῆς Βασιλείας του. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐν Ἀττικῇ Ἑλευσινίαν εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἐν στρατεύμα Θρακῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Ερεχθίδος, ὅτε καὶ ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱὸν τοῦ υἱὸν Ἰσμαρον, Πaus. ε', 5, 27, 38. κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν καὶ αὐτὸς ὁ Εὐμόλπος. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἐκ Θράκης Εὐμόλπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῆς Ἑλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύνηεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα, Ἀπολδρ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐρπ. καὶ ἀπὸ τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμόλπιδων λεγομένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἑλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὁμ. Τμ. Δημ. 154 ἀναφέρεται ὁ Εὐμόλπος ὅτι ἦρχε τῶν Ἑλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὦν τοῦ Τριπολέμου, διδάχθεις παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς, Πaus. β', 14. — 2) Ἄλλος Εὐμόλπος ἀναφέρεται αἰς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ καθιδρυτῆς τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων. Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108. ὑπῆρξεν εἰς Εὐμόλπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικὴν.
- Εὐμων**, ονος, ὁ Τίος τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.
- Εὐνάπιος**, ὁ. Ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, διδάχθεις εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἱατρικὴν περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης καὶ ἀρχαῆς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος· σώζονται αὐτοῦ, Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν μὲ ὀλίγην διρίβειαν γεγραμμένοι.
- Εὐνείκη**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσδ. Θεογ. 247. ὀρσότρ. μέντοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολδρ. α', 2, 7. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 45.
- Εὐνήκος**, ὁ. Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Τυπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγορασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολδρ. α', 9, 17. — ἔτι καὶ Εὐνέας, καὶ Εὐνέας, Στραβ.
- Εὐνείκη**, ἡ, ἴδε Εὐνείκη.
- Εὐνικός**, ὁ. Μακεδῶν τις, παρ' Ἀρρίαν.
- Εὐνόα**, ἡ. Ὄνομα δούλης τινός, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 2.
- Εὐνομία**, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὠρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσδ. Θεογ. 901. Ἀπολδρ. α', 3, ε'. παριστάνουσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἀρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.
- Εὐνομος**, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ τὰ νύμφη τὰς χεῖράς του, ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσούτον βαρέως ἀπὸ τὴν ἀνεπιτηδεύτητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Ἀθην. ε'. Σχολ. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καδ' Ἡρόδ. 8, 31. ἦν ὁ Εὐνομος πατὴρ τοῦ Χαριλαίου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ. — 4) Κήρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Λοκρῶν πελοπόννη τῆς Ἰταλίας, Δουκ.
- Εὐνοστός**, ὁ. Ὡς τις ἐν Τανάγρα, υἱὸς τοῦ Ἐλῆως καὶ ἐγχοῦς τοῦ Κηφισοῦ, ἔχων αὐτοῖς ἐν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ καμμία γυναῖκα.
- Εὐξάνθιος**, ὁ. Τίος τοῦ Μῆνως καὶ τῆς Δεξιέας, Ἀπολδρ. γ', 1, 2.
- Εὐξείνος**, ὁ, ἡ, ον, Δωρκ. Εὐξείνος. Πόντος Εὐξείνος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῦν Μαύρη θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι ἐσύστησαν ἰδίᾳ ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων

αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἀξενος καλουμένη, Ἡρόδ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τριχυμῶδες αὐτῆς· καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καὶ τὸ Εὐξείνιον πέλαγος, Πίνδ. — ἡ Εὐξείνιος θάλασσα, Διον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ζ). Παιητής κομικός τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κομωδίας, Σουίδ. — 2) Οἱ Εὐξενίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενής γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Λιγνῆς, Πίνδ.

Εὐξενος, ὁ, = Εὐξείνιος, Πίνδ. — 2) Λακεδαιμόνιος τις, ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἡλείος τις, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ.

Εὐδοεὺς, ἑως, ὁ. Ἐπώνυμ. ἐνὸς λοχαγοῦ, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Ἐνοδίας ἢ Ἐνοπεύς.

Εὐδόσιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρευνετο ὡς ἐφορος τῶν ὀδῶν. Φουρτ.

Εὐδόωρος, ὁ. ἴδε Εὐδωρος.

Εὐπάγειον, τό. Πολὺς μισρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαίδας, α, ὁ. Ἐπιδουρίτης, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Τίος τοῦ Μετίωνος καὶ τῆς Ἀλκίππης πατὴρ τοῦ περιφθίμου Δαιδύλου, εὐρετής τῆς ἀγγύρας. Ἀπολόρ. γ'. 15, 5.

Εὐπάλλια, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπαλίνος, ὁ. Τίος τοῦ Ναυστράφου Μεγαρέως ἀρχιτέκτων, ὁ κατασκευάσας ἐν μέγα ὀρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤχευετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἕως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα ἑνα λιμένα Ἐρυθραὶ καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἔκειτο Εὐπολίον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλίους, ὁ κατόικ.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πολυμ. α. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, τανὺν Κοσλόβη. — 2) Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνὸπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ὀρος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ περιφθίμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπειθης, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντιόου, Ὀμ. Ὀδ. Π. 362, 425.

Εὐπλοια, ἡ. Ἐπίστ. τῇ Ἀφροδίτῃ θεωρουμένη ὡς θαλασσίον θαῖς, Πανσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνας, μετὰ τῇ ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰδαλίδην. Ὀρφ. Ἀργ. 131.

Εὐπόλεμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394.

Εὐπόλιον, τό, ἴδε, Εὐπάλιον.

Εὐπόλις, ἰδος, ὁ. Ποιητής κομικός τῆς ἀρχαίας κομωδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστοφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριέως, Ἡσδ. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα

ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐπορίεις, ἑως, ὁ κατόικ.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. Ἡσδ. — ὅθεν, Εὐπυρίλης, ὁ κατόικ.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ὀν. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἡτοὶ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Λουν.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (—υ— ἐκ τοῦ Εὐριπός). Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλεοβούλης, Ἱγν. μυθ. 14. — 2) Εἰς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησταρχοῦ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικῆθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν τὴν ῥητορίαν ὑπὸ τοῦ Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφοσιώθει εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἀρχίσας εἰς ἡλικίαν ἡδὴ δεκαοκτὸς χρόνων νὰ ἀμιλλᾷται μετὰ τοῦ περιφθίμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις θέατρον, εἰς τὸ ὅποιον μόνου τὰς δραματικὰς παραστάσεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγωδίαί τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἐκτιμήματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχημοῦ ἐκείνης ῥητορείας, ἥτις διατρέπει πρὸ πανταῶν εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἤνοετο καὶ ἠγάπατο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τῷ ἀνέγειρεν ἑνα μεγαλοπρεπὲς τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 75 ἡ κατ' ἄλλους 93 αὐτοῦ τραγωδίαν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεννέα, καὶ τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅσαι ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθῆναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διὰ τὴν αὐτὴν νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστ. Ἑκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ἱπποκορστ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστφ. Ἀχαρν.

Εὐρίπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νήσον Εὐβοίαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὅποιον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδας, ὥστε ἐνταῦθα συνείχετο ἡ νῆσος διὰ μίας γαφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὴν· περιέργον ὕπαρχει ἑξαίρετ. τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλλεπάλληλην παλίρροϊαν τῶν ὑδάτων τῆς τανὺν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὀμ. Ἱμ. Ἀπολ. 222. Ἡρόδ.

Εὐρύδης, ου, ὁ. Εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηλεοδῆς ἐν Ἰθάκῃ, φωνεῖται ὑπὸ τὸν Τηλεμάχου, Ὀμ. Ὀδ. X, 267.

Εὐρύαλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητώος. Ἡσδ. Θεογ. 270. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ

τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολδρ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρύαλος, ὁ. Τίος τοῦ Μηχιστέως, εἰς τῶν περιφθίμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεκτραπέυτας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολδρ. γ', 7, 2. ἐτι δὲ καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9, 16. Ὅτερον δὲ ἐκστράτευσεν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὡς ἡγεμόν τῶν Ἀργείων, ὅπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 585. Ζ, 20. — 2) Τίος τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 3) Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατήρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Πaus. ε', 21. — 4) Εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων νικητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐσυγκρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὅμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρύανξ, αἰτος, ὁ. Τίος τοῦ Δωριέως, κατὰ τοὺς ἐκ βασιλικῆς γενεᾆς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παντανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρύανασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηχταλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησεν τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρύβαντες, οὐ, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδσ. Τ, 244. — 2) Ἄλλος κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθύβιου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηίδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) Ἐριβώτης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινήτων, ὅτε οὗτοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεελείας, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρύβαντος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐφρόνιμου, ὅστις ἐλάττειτο ὅτι κατὰ γένει ἀπὸ τοῦ Ἄξιου ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προδότου τινὸς καὶ δολίου ἀνδρός, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρώων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἰτα φυγὼν ἦλθε πρὸς τὸν Κύρον· ἀναφέρεται δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλου τινὸς φρυγῶνα λεγομένου, τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀπιστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτάνοιο Κρόνου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν τὸν Ἀτταρίον, Πάλλατα καὶ Πέρσην, Ἡρόδ. Θουκ. 375. Ἀπολδρ. α', 2, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν τὸν Πολύλοον, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γενναίων καὶ ἀνδρείοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, οὐ, ὁ (-υυ-). Σπαρτιάτης, ἄρχιστράτηγος τῆς θαλασσίου συμμαχικῆς δυ-

νάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θερμοστοκλῆς ἐβίβει νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ στενὸν μετὰ τὸ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευεν νὰ ἐλθῇ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, Ἡρόδ. 8, 2. Πλούτρ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Νηλεΐδος καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) Τίος τοῦ Εὐρυτθέως, θανατωθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πολέμων κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. β', 8, 1.

Εὐρυβώτας, α, ὁ. Κρής, στρατηγὸς τῶν τοξευτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρρίαν.

Εὐρυγάνης, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Πτέρφαντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰζίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Ἑρεοκλέα καὶ Πολυνείκην, Ἀπολδρ. γ', 5, 8.

Εὐρυγῆς, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνες τινὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αἰτος, ὁ (α). Εἰς τῶν πεντήκοντα νηῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Τίος τοῦ Κτιμένιου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. β', 67. — 3) Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀρχαίων ἡγεμόνων, πατήρ τοῦ Ἀβντος καὶ Πολυίδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλιν, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἰς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέσπευσεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 295. Χ, 283. — 5) Περιφθόμος τις ἀσλητῆς ἐκ Κυρήνης, θανατωζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωϊκὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ε', 20.

Εὐρυδάμην, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου, Ἡρόδ. 6, 71.

Εὐρυδέει, α, ἡ. ποιητὴς. Ἀντὶ Εὐρυδέει, Μοσχ. Ἐπ. Βί. 131.

Εὐρυδέειχ, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ περιφθίμου Μουσικῷ Ὀρφεῶς· διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ Σίλουσα ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ἐπληρώσῃ τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελωδίας τοῦ τὸν Ἰλίου πύργου εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλεῖ τὴν Εὐρυδέειχ, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὁμῶς τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ ὅτε αὐτὴ τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἰδῇ εἴαν τῷ ὄντι τὸν ἡκόλουσεν, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς του, Ἀπολδρ. α', 3, 2. Ὁσίδ. μεταμorp. Χ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξούς, φονευτάσα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Κίον, Ἀπολδρ. β', 1, 5. Τγίν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λαοδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρίσιου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολδρ. β', 2, 1. Πaus. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένιου καὶ

γυνὴ τοῦ Νέστορος, 'Ομ. 'Οδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μητὴρ τοῦ 'Αρχεμόρου, 'Απολδρ. γ', 6, 4 — 7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. 'Αντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ 'Ακτορος καὶ μητὴρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. 'Ιλ. Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ 'Αμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ 'Αριάδου ἀδελφοῦ 'Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολυμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχονος καὶ τῆς 'Ολυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπανδρώπως, Αἰλ. ποικ. 'Ιστ. ιγ', 36. ἐνθα ἡμαρτμ. γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύλος, ὁ. Euryalos, Λίβ. Φρούριον κείμενον ἐπίτινος λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἐν μέρος τῶν 'Επισπολῶν, ταῦν Belvedere, Θουκ. 5', 97. ἐνθα πρότερον τὸ Εὐρύλλον ἔγραψτ. ἐν δὲ βιβλ. 5, 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύλος.

Εὐρύσημιε, ἰδος. ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κλεοβόαι καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, 'Απολδρ. α', 7, 10.

Εὐρυζόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὅποιαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομίου καὶ μητέρα τῆς 'Ιπποδάμειας, 'Απολ. 'Ροδ. Σχολ. Α, 752.

Εὐρύκλας, ἰος, ὁ. Τίος τοῦ 'Ηρακλέους καὶ τῆς Κλυτίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, 'Απολδρ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (υ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μητὴρ τοῦ Τελευταγόρου, 'Απολδρ. β', 7, 8.

Εὐρύκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ 'Ωπρος Πεισηγορίδου, τροφὸς τοῦ 'Οδυσσεύς, τὴν ὅποιαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἐτι παῖδα οὕταν ἡγήρασεν, καὶ ἦτις μετὰ ταῦτα ἀνέδρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὕτη πρώτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιτροφῆς τοῦ 'Οδυσσεύς ἐκ τῆς Τροίης, 'Ομ. 'Οδ. Α, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλής, εους, ὁ. Μάντις 'Αθηναῖος, ὃς τις ὡς ἐλέγετο, ἔφερεν ἐντός τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὦν ἐγγατρίμυθος, δι' ὃ ἀπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, 'Αριστοφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, εω, ὁ (ε) 'Τίος τοῦ 'Αναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος βασιλέως τῆς Σπαρτῆς ἐκ τῆς οἰκίας τῶν 'Αγείδων, 'Ηροδτ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ 'Αναξάνδρου, βασιλεὺς τῆς Σπαρτῆς ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ 'Αγείδος, 'Ηροδτ. 7, 204.

Εὐρυκῦδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ 'Ενδυμῖνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννηθεν ὁ Ποσειδῶν τὸν 'Ελέα, Πaus. ε', 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὃς τις διεσχέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατινῶν ἐν 'Ιταλίᾳ, ἄλλως συνήθ. 'Ατρκίνιος λεγόμενος, Διον. 'Αλ. 'Αρχ. α', 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἰς ἑξ' ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριεῶς εἰς τὴν Σικε-

λίαν καὶ ὃς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσεν τὴν Μινωὴν πόλιν τῶν Σελινουσίων, 'Ηροδτ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευσθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης, 'Απολδρ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ 'Οδυσσεύς, τοῦ ἐποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὃς τις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἄθην, 'Ομ. 'Οδ. Κ, 205. Δ, 23. τελευταῖον ἐγένεν αἰτίος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ 'Οδυσσεύς τὰς βούς τοῦ 'Ηλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ἐποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, 'Οδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολέμησας κατὰ τῶν 'Αθηναίων πλησίον τῆς Ναυπακτοῦ, Θουκ. — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικός, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος. — 5) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόσιος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἰς τῶν μυηστῶν τῆς 'Ιπποδάμειας, ὃς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομίου, ἐφονεύθη, Πaus. 5', 21. — 2) Τίος τοῦ Πολύβου, εἰς τῶν μυηστῶν τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπιστημώτερος τῶν λοιπῶν ἐν 'Ιθάκῃ προϋχόντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσεύς ὅς οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, 'Ομ. 'Οδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτιου, Πaus. ι', 27. — 4) Τίος τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὃς τις εἰσβαλὼν ἐν καιρῷ νυκτός καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐκυρίευσεν αὐτάς, ἀλλὰ ληψθεὶς ἀπὸ τῶν Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. 'Ηροδτ.

Εὐρυμέδων, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαυκῶ βασιλέως τῆς Κορίνθου, μητὴρ τοῦ Βαλλερεφόντου, 'Απολδρ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς 'Αλδαίας, 'Αντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων 'Αλκίνοῦ ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, 'Ομ. 'Οδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ 'Ηραίστου, τὸν ὅποιον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μίας τῶν Νυμφῶν τῆς Θράκης, δι' ὃ καὶ εἰς τῶν Καβείρων ἐλέγετο. Νόνν. Διον. ιδ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περειβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν 'Ηπείρῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίφρον, 'Ομ. 'Οδ. Η, 58. — 3) υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Νύμφης Παρίας, βασιλευσάν ἐν τῇ Πάρῳ ὅτε ὁ 'Ηρακλῆς διέβη ἐντεύθεν, πλέων κατὰ τῶν 'Αμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνως ἐφόνευσαν δύω ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, ὁ 'Ηρακλῆς ἐφόνευσεν τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, 'Απολδρ. β', 5, 9. — 4) Τίος τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ 'Αγεμμένου, φονευσθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγύπτιου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας, 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 228. Πaus. β', 16. — 5) Τίος τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν 'Αθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Καρκυρας, ὑπέρτερον δὲ πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφονεύθη μαχόμενος αὐτοὺς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσίων, Θουκ.

- ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ Ποταμός τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀπένδου, ἐμβαλλεῖ εἰς τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλίας, ταῦν, Ἰέρκον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. α', 100.
- Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελαγονίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ταῦν Καρίτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 59. Στέφ. Βυζ.
- Εὐρυμένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολδρ. α', 9, 9.
- Εὐρυμένης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρύμου, Τηλέφους, Ὁμ. Ὀδ. Ι, 509.
- Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 906. ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χάριτας, Ἀπολδρ. α', 3, 1. αὐτὴ λέγεται ἐτι ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἡρακλῆα, καὶ ὅτι ἐκ τῆς οὐρανοῦ ἐν δέ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβαπτίλευεν εἰς τὸν Ὀλυμπον μετὰ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς Ὁφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὀφίωνα, ἐρρίψθη αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. — 2) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θράκης, Ἀπολδρ. γ', 2, 9. — 3) Ταμὴ ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 195. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς, Τγίν. μύθ. 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀσσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διὸς, Ἀπολδρ. γ', 12, 6.
- Εὐρύνομος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Ἀθηναίου, εἰς τὰν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἰς τὴν καταχθονίον Δαιμόνα, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Πaus. ε', 28 — 3) Εἰς τῶν Κενταύρων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόου, Ὁβιδ.
- Εὐρυπόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃς τις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἰτα ὑπερασπίσθη μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἐνεκλήθησαν ὡς ὑπεύθυνοι θανάτου, διότι δὲν ἔσφαον τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις πετόντας νεκρούς, Ξενφ. Ἑλ. α', 4, 19.
- Εὐρύπυλος, ἡ, (υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχαίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἥλέα, Κέν. 15.
- Εὐρύπυλος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ὠπας, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ψέρων 40 πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 736. ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλαν ἐνδρεία φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ, 36. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λι-

- βύαν, Πίνδ. Πυθ. 4, 57. Καλλμ. Ῥμ. Ἀπολ. 92. — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῆ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπῆτρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκίοπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεσάλον, Ἀπολδρ. β', 7, 1. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Εὐβάτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαλαίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν τὸν ἴδιον πατέρα του, Ἀπολδρ. β', 8, 5. — 5) Εἰς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Μελανόχρου, Ἀπολδρ. α', 8, 1. — 6) Τίος τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν περὶ τὸν Κάϊον ποταμόν, εἰς τῶν Ἀνδρειτέρων πολεμικῶν τῆς Τροίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπέμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μᾶ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπολεμου, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 520. Πaus. γ' — 7) Τίος τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐτυνώδευσεν τὸν Ἡρακλῆα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Πaus. ζ', 19.
- Εὐρυπώντιδες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπιστήμων γενεῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπῶντος ἐγγόνου τοῦ Προκλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Πaus. γ', 7, 1. Πλουτ. Λυσ. 24. παρὰ Πλουτάρχου εὐρηται ἱερατμ. Εὐρυτιωνίδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σημτ. 267.
- Εὐρυπῶν, ὄντος, ὁ, Ἰωνκ. Εὐρυφῶν. Τίος τοῦ Σοῦ, ἐγγόνος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκίων, Ἡροδ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογράφ. εὐρηται ἡμαρτ. Εὐρυτίων γραφομεν.
- Εὐρυπράγης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Αἰάντος Τελαμανίου καὶ τῆς Τεκμηστής, βασιλευσας εἰς τὴν νήσον Σαλαμίνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγγχωρειῶν καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φυλαῖος παρεχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμίνας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἰ. Μαστ. 340. Πaus. α', 35.
- Εὐρυπράγης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριπτοδήμου καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλευσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυριεύσαν ὅτε εἰσέβαλον μετ' αὐτοὺς λοιποὶς Ἡρακλειδῆας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολδρ. β', 8, 6. — 2) Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονεὺς ὑπὸ μῆδ' Ἀνακτοῦ, Τγίν.
- Εὐρυπράγης, ὄντος, Ἰωνκ. ἦος, ὁ. Τίος τοῦ Σθενελου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἐγγόνος τοῦ Περγάτου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήτῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μῆνας τινὰς, ὅπρως κατὰ τὴν ἀπό-

φατιν τῶν θεῶν νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, δι' ὃ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δώδεκα περίφημα ἄλλα, μετὰ τὰ ὅποια ἐμελλεν οὗτος νὰ μείνῃ τοῦ λοιποῦ πάντῃ εὐεσθέρου ἀπὸ πάντων ἄλλων ὑποταγὴν πρὸς τὸν Εὐρύστρεα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρύστρεὺς νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἡρώου τούτου, καταδίδωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, οἵτινες τελευταῖον καταφυγόντες πρὸς τὸν Θητῆα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐξήκουν τὴν βοήθειάν του· ἐνταῦθα πολέμῳ ὁ Εὐρύστρεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθεὶς, ἐφονεύθη ὁμοῦ με τοὺς υἱούς του, Ὁμ. Ἰλ. Ο. 639. Ἀπολδρ. β', 8, 1. Στράβ. γ'.

Εὐρύστειρον, τό. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατος τις ναὸς τῆς Γῆς, Πάυσ. ζ', 20.

Εὐρύτῆνες, οἱ. Ἐνικ. Εὐρύταν, ἄνος. Ἰσχυροτικὴ καὶ ἄγριος Λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέγων ἤδη ἂν ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στράβ.

Εὐρύτεις, εἰα, εἰον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὐρύτον ἀνήκων, ἢ πότις Εὐρύταια = Οἰχαλία, Σοφ. Τραχ. 260. ἴδε Εὐρύτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρύτ' ἑλγῃ, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λευκιππον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Εὐρύτῃ, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰπποδάμαντος καὶ θυγὴ τοῦ Πορθέωνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν τὸν Ἀγριον, Μέλανα, Ἀλκᾶθρον, Λευκοπέα καὶ Οἰνέα, Ἀπολδρ. α', 7, 10.

Εὐρύτιδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἰφίτος, Ὁμ. Ὀδ. φ, 14.

Εὐρύτιων, ὠνος, ὁ (ε). Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὐρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἀτιμίσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπίδων, Ὁμ. Ὀδ. φ, 285. Ὑστερον δὲ εὗραν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὀλλωνον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα του αὐτοῦ βασιλέως Δεξαμεῖου, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λαβῇ εἰς γυναῖκα. — 2) Τίς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Εὐρυθείας, ὅς τις ποιεῖται τὰς βούδας τοῦ πενθέρου τοῦ Γηρύονος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθε ν' ἀρπάσῃ αὐτάς. Ἀπολδρ. β', 5, 10. Ἡρ. Θεογ. 293. — 3) Τίς τοῦ Ἰφρου καὶ τῆς Δημανάστης, ἐχόνου τοῦ Ἀκτορος, Ἀπολδρ. α', 8, 2. ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεΐς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυπύωνα, Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ τοῦ Πηλέως, Ἀπολδρ. γ', 13, 1. ἐπὶ δὲ Εὐρύτου, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἐχόνου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλούτ. Λυχ. ὁρθοτ. μέντοι Εὐρυπῶν, ὅπερ ὅρα.

Εὐρύτιος, ὁ. Τίς τοῦ Σπάρτανος καὶ πατὴρ τῆς Γαλαθείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὐρύτος, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ

Διόνυτος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μετὰ τὸν Ὑρτόν, Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 2) Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9, 16. καὶ Ἑρμτος κατ' ἀποκπ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πίνδ. Πύθ. 4, 319. Ἀπολ. Ροδ Α, 51. — 3) Τίς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφός τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολέμῳ κατὰ τοῦ Ἀγχιόλου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολδρ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρχεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν τοῦ Ὀμήρου διήγησιν. — 4) Τίς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἡ κατ' Ὁμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Ὠραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἰφίτου, περίφημος εἰς τὴν τοξοτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν μὴ θελήσας νὰ δώτῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολδρ. β', 4, 8 κατ' Ὁμ. δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμυλλον περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Τίς τοῦ Ἰπποκρόντος, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἰς ἐκ τῶν τραχυσίων μετὰ τοῦ Λεωνιδᾶ ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασώθηκε, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐβρίθην μεταξὺ τῶν διαβαίνοντος πληθύνου τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρύτεις, εἰα, εἰον, τὸν Εὐρείτου.

Εὐρύφασσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ θυγὴ τοῦ Τησρίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥσ, Ὁμ. Τύμ. λδ, 4—6. Εὐρυφῶν, ὦντος, ὁ. Δωρκ. Εὐρυπῶν. Τίς τοῦ Προκλέους, κατ' Ἡροδ. 8, 131, ἴδε Εὐρυπῶν.

Εὐρύωφ, ὀπος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψικρατῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Εὐρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Κιρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Γρίου ὄρους καὶ Εὐρωπὸς κατ' Ἡροδ. — ἔθεν, Εὐρωμεύς, ἔως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Εὐρώπῃ.

Εὐρωπαϊός, αἶα, αἶον. Τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἄν, Στράβ.

Εὐρώπεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Εὐρώπῃ, Μόσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρώπειος, εἰα, εἰον, Ἰωνκ. Εὐρωπήϊος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδ. 7, 74. — Οὗτος ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανῶν καὶ τῆς Τηθύος, Ἡρ. Θεογ. 357. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὁμ. Ἰλ. ε 321. ἡ κατ' ἄλλους τὸν Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάστης, Ἀπολδρ. γ', 1, 1, Δωκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθείς εἰς ταύρον, ἤρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρή-

την, όπου υπανδρεύεσσα ὕστερον μετὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησεν τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυ. Ἡροδ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολλῶρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδών ἐγέννησεν τὸν Εὐφύμην, Πίνδ. Πύθ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ, **Ευροπα**. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἡπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδράς μόνον γνῶσεις εἶχον· πρῶτον εὐρηται παρ' Ὀμ. Τμν. Ἀπόλ. 251, ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπῃ μόνῃν τὴν ἀρκτικήν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἀρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνας νὰ λαμβάνωσι γνῶσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτοι δὲ οἱ Φοῖνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ψάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς Σαλάσσης, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδύνηθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιωτὴν τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Καθ' Ἡρόδοτον ἡ ἐκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὅμοι λαμβανομένων, ὅστις ὀρίζει αὐτὴν μεσημβρινῶς μὲν διὰ τῆς Μεσογείου Σαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύας, διὰ τοῦ Ἀράξου καὶ Φασιδος ποταμῶν καὶ διὰ τῆς Κασπίας Σαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς δέκει ἄς σύνορον αὐτῆς τὸν Τανάιν ποταμὸν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν πάντῃ ἀγνωστα εἰς αὐτὸν· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλεῖν ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τούτον ἱστορικὸν ἦσαν, ἡ Ὀράκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὐξείνου Πόντου χῆραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ Σάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἑνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παραλία τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός· μετὰ τὸν Ἡροδ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀκριβεστέρως πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἐνδον αὐτῆς διαφορῶν χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλείστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχορήγησαν ἀφθονοτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνῶσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφορῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων Λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμενον ἔσχατι ἀγνωστα, ἔνθα καὶ αὕτῃ τῇ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἡδὴ καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κῆπποιον ἀκριβεστέρον προσδιορισμὸν, ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τανάιν ποταμὸς, ἡ Μαιώτις λίμνη, ὁ Εὐξείνιος Πόντος, ὁ Ἑλλησπόντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν τῇ Μεσόγειος Σάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἡ Ἰπερβόρειος Ὠκεανός· αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς

Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χώραι ἦσαν, ἡ Ἰσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ραιτία, ἡ Οὐινδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσονησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Ὀράκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἠπειρος, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Βρετανία, ἡ Βερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναβία, ἡ Σαρδῶ, ἡ Κύρος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὐβοία καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λαοὶ τῆς Ἀριτωίας, Ἀσίας, οἱ τινες ἦλθον ἀνεκὰθεν καὶ κατώκησαν μέρος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Βορείου, πρὶν ἀνοτῆρ. δὲ φαίνεται ὅτι κατωκίθη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἐπὶ τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλεν ἐκ τῆς Ἀριτωίας Ἀσίας ἐν πλήθους ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινότατα αὐτῆς μέρη, ἔνθα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Δελεγες, Κουρήτες, Καυκονες κ. τ. τ. ἐν ἄλλο πλήθους ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθόν διὰ τῆς Ὀράκης, ἐφάσταν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀριτωίας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταθέν ἐν ταύτῃ, ἀπ' ὅπου ἀκολουθῶνς μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπῃ ἐδόθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῇ γῆς κατὰ τινὰς μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος, τὴν ὁποίαν ἀρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ λευκοῦ καὶ ξανθοῦ χρώματος τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου καλουμένου. Στράβ. Πτολ. Πόμπ. Μελ. Πλιν.

Εὐρώπιος, ἰα, ἰον. Τῆς Εὐρώπης ἡ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρώπις, ἰδος, ἡ· ἰδιαίτρ. Σηλκ. τύπ. τοῦ Εὐρώπιος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώπιος καὶ **Εὐρωπος**, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἡμαθίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, τανὺν Νεσίμ. Δουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῇ Δούραι, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Παλαιᾶς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ράγεια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Κιρίας, ἄλλως Εὐρωμος λεγομένη, Ἡροδ. 8, 132. ὅθεν, Εὐρωμεις, ἕως, ὁ κάτοικος.

Εὐρωπος, ὁ. Τίς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀριθίνιας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὐρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ. Τίς τοῦ Μυλήτος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἐχρονος τοῦ Λέλεγος, ὃς τις λαβὼν εἰς γυναικα τὴν Εὐρύκην ἐγέννησεν τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύσῃ ὁ Λακεδαιμόν, ἀπὸ τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς

- Λακωνίας ῥέων ποταμός Εὐρώτας, Ἀπολδρ. γ', 10, 3 Πανστ. γ', 1.
- Εὐρώτας, α, δ. Εἰς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὅς τις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη. τανῦν Βασιλοπόταμον. Πίνδ. Θεογ. 765. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμός τῆς Πελασγικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὀμῆρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 802. Στράβ.
- Εὐρωτώ, οὐς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα συγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.
- Εὐσέβεια, ἡ. Ἡ πρὸς τῷ Ταυρῷ = Τύανα, τὰ, ὅπερ ὄρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μαζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὄρα Μαζακα, Στράβ.
- Εὐσέβιος, ὁ. Καισαρεύς Χριστιανός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράφας διάφορα ἱστορικά καὶ Ἐκκλησιαστικά βιβλία. ἴς τις ἄλλως καὶ Εὐσεβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομίζετο.
- Εὐσειρος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰδοῦσας, πατὴρ τοῦ Θηράμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.
- Εὐσηνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Θηλάσσης, Ἀρριαν.
- Εὐσθένης, οὐς, ὁ. Σοφιστὴς τις παρὰ Θεοκρ. Ἐπ.
- Εὐστάσιος, ὁ. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράφας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχοῦσας μεγάλην πολυμαθεῖαν καὶ ἀφθονον ὤλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. — 2) Εὐστάσιος Ἀντιοχεύς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἐπιτομὴς τινεὶ Ἐκκλησιαστικαί.
- Εὐστροφος, ὁ. Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.
- Εὐστωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμῶν τῆς Θράκης, Ὁμ. Ἰλ. Ζ. 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰνιτής, γυναικὸς τοῦ Αἰνῶος καὶ μητρός τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 959.
- Εὐταία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενφ. Στέφ. Βυζ. ὄθεν Εὐταίεις, ἑως, ὁ Κάτοικ.
- Εὐτέρπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μηνμοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἦτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀσπαυῖ ποταμοῦ τὸν Ῥήσον, Ἀπολδρ. α, 3, 4.
- Εὐτρήσιοι, οἱ. Κατοικοὶ μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διηρημένοι εἰς πολλὰ χεῖρα, Ξενφ. Ἐλ. ζ', 1, 29. Πανστ. ἡ, 27.
- Εὐτρήσιοι, τό. Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.
- Εὐτρησις, ἰος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β. 502, Στράβ. ὄθεν, Εὐτρησίτης, ου, (ε) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέν-
- τος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Εὐτρήσει κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.
- Εὐτύχης, ους, ὁ (υ). Τίς τοῦ Ἰπποκόοντος, Ἀπολδ. γ', 1, 2.
- Εὐτύχιδας, α, δ. Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιγρ.
- Εὐτύχιδης, ου, ὁ (ε). Περιφημὸς τις ἀγαματοποιός, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, Πανστ.
- Εὐτυχίς, ἰδος, ἡ. Ὀνομ. Κύρ. Γυναῖκός, παρὰ Θεοκρ.
- Εὐφαιδίας, ου, ὁ (ε). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοπονησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.
- Εὐφαιμος, Δωρκ. ἀντὶ Εὐφημος.
- Εὐφάνης, οὐς, ὁ (α). Αἰγινίτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασάρχου, Πίνδ. Νερμ. 4, 89.
- Εὐφημίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδοτ. 4, 150.
- Εὐφήμιος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθῆναις, κωμωδοῦμεος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἐπιτηδεῖόν του παρασιτίαν καὶ κολακειάν, Σφηκ. 619.
- Εὐφημος, ὁ. Δωρκ. Εὐφαιμος. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης συγατρός τοῦ Τιτυοῦ, ἡ κατ' ἄλλους τῆς Δωριῶος, γεννηθεὶς πλησίον τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Τάιναρὸν χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκυμήνην συγατέρα τοῦ Δαονόμου· ἦν δὲ οὗτος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἐπλευσαν μετὰ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυθολογούμενος ὅτι ἤλυντο ναὶ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὥς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὁ τις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Ἀβύρᾳ πόλιν Κυρήνη. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 179. — 2) Τίς τοῦ Τροϊζηνίου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμῶν τῶν Κικωνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β. 846. — 3) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.
- Εὐφήτης, ου, ὁ. ἡγεμῶν τῆς Εὐφύνης ἐν Ἡλίδι τῆς Πελοποννήσου, Ὁμ. Ἰλ. Ο. 532.
- Εὐφίλητος, ὁ. Ἀθηναῖς τις παρὰ Θουκ.
- Εὐφορβος, ὁ. Τίς τοῦ Πανδῶου, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληρώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π. 806. ὁ Πυθαγόρας εἰσέβαλεν ὅτι ἐζητε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Εὐφώρῳ, δι' ὃ καὶ Εὐφορβος ἔκαλετο, Λουκ. Ἀλκτ. 4. — 2) Εἰς τὴν ἐπισήμων Ἑρερτιῶν, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡροδοτ. 6, 101.
- Εὐφορίδης, ου, ὁ (ε). Ἀνδρακοπώλης τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 612.
- Εὐφορίων, υνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐλένης ἐπὶ τῶν νηῶν τῶν Μακάρων, εἰς ἄκρον ὥραϊος καὶ ἑχῶν περὰ ἐπὶ τοῦ σώματος του ὥς ἐπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς θανάτωσεν ἐν τῇ νησῷ Μηλω, μὴ δυνθεὶς νὰ τὴν καταπέσιεν εἰς τὰς ὀρεῖς του, Πτολ. Ἠφιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδοτ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐ-

βοία, ἀκμάτας περί τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράφας ἐν ἑπικόν ποιήμα πληρὴς μυθικῶν διηγήσεων. Δουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ε). Περιφρῆμος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλλου, Πλουτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Περτῶν, Ξενφ. Κυρτ.

Εὐφράτης, ου, ὁ. Ἰωνκ. Εὐφρήτης. Εἰς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἰ πηγαὶ αὐτοῦ ἦταν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταυρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπρὸς ἐνεὶ μεγάλην ευφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλάκι πλευνεῖται διώρυγες αὐτοῦ φερονεῖς διάφοραί μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἐνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμὸν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περτικὸν κόλπον, ταῦν Εὐφράτης, Βαρβαρσιτὶ φορεῖτ ἢ φράτ. Ἡροδτ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. α, 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρόνιος, ὁ. Εἰς τὸν πλουτῖαν Ἀθηναῖον καὶ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλίτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (υ). Ουγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνομίας, μία τῶν τριῶν Χαρῖτων, Ἡτ. Θεογ. 909. Ἀπολδρ. — 2) Ουγάτηρ τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Νυκτός, Τγίν.

Εὐφρων, ονος, ὁ. Πολίτητις ἐκ Σικυνῶνος, ὅστις οἰκειώθη τὴν υπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμεινῶδα, Ξενφ. Ἐλ. Ἐλ. ζ, 1.

Εὐχαρίδης, ου, (-υ-). Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν καὶ τῆς κοινῆς τάξεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὐχαιρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Σινάδρα, Πανστ.

Εὐχίνωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυεῖδου καὶ ἐχγονος τοῦ Κοιράνου, γηγενὴς Κορίνθιος, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663—672. Κατὰ δὲ Πανστ. ἦν υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἐχγονος τοῦ Πολυεῖδου ἐκ Μεγαρων. — 2) Τίος τοῦ Αἰγυπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰφιμεδούσης, Ἀπολδρ. β, 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεχθίδαν φυλὴν· ὄθεν, Εὐωνυμεῖς, ἑως, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ. Ἀνακρ.

Εὐώνυμος, ἡ, = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν ἀπαρῶν νήτων ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὴν ὅποιαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Πομπ. Μετλ. καλοῦσιν Ὀστεώδη, ἥτις ἦν ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων, ταῦν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Τίος τοῦ Οὐράνου καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ.

Εὐώπις, ἰδος, ἡ. Ουγάτηρ τῆς Τροϊζήνος, ἥτις ἔρασσεῖσα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα τῆς μετὰ τὴν γενομέ-

νην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πά-
ζουστι, ἐκρεμάσθη ἰδιοχειρῶς, Παρθ. Ἑρωτ. 31.
Εὐφάρμοστος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀπουῖτος πό-
λεως τῶν Λοκρῶν, νικῆσας εἰς τοὺς Ὀλυμπια-
κοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμ. Πινδ. Ὀλ. 9.
Εὐφεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσθαι
οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑφέσῳ περιφρῆμου αὐτῆς
ναοῦ, Ξενφ. Στράβ.

Εὐφειος, ὁ. Τίος τοῦ Καῦτρου, ὅστις λέγε-
ται ὅτι ἐκτίσεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἑφέσῳ
μέγαν ναόν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὀνόματς καὶ
αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑφετον.
Πανστ. ἡ, 2.

Εὐφειος, ἡ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ ἀρχαίων
πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης
τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καῦ-
στρου ποταμοῦ, ἐνθα ἦν καὶ ὁ Εὐρύχωρος αὐτῆς
λιμὴν· τὸ πάλαι ἀπετέλει αὐτὴ μίαν τῶν ἑμ-
πορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἦν
πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγα-
λοπρεπῇ ναόν τῆς Ἑφεσίας Ἀρτέμιδος, ἐνθα συ-
νήρχοντο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας
διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἐτησίως μὲ πανθήμους
ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν
τῷ ναῷ ἀγάλμα τῆς θεᾶς ἦν ἐξ ἔβρου, κο-
λοσταῖον μεγέθους, παριστάνον αὐτὴν ἔχου-
σαν ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά της μαπτούς· κατηθα-
φίτῃ δὲ ὁ περίφημος οὗτος ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυ-
θῶν τὸ 262 ἔτος πρὸ Χρ. ταῦν χωρίον Ἀγικ-
σουλοῦκ λεγόμενον, Ἡροδτ. Στράβ. — Ὅθεν
Ἑφεσίος, ἰα, ἰον, τῆς Ἑφέσου ἢ εἰς τὴν Ἑ-
φετον ἀνήκων, Ἡρόδτ. καὶ Ἑφεσία, ἡ περὶ
τὴν πόλιν Ἑφετον χώρα. — Ἑφεσίσι, οἱ κα-
τοικ. Ξενφ.

Εὐφιάλτειον, τό. Ἀκρατήριον τῆς νήτου Κερ-
πάδου, ἐκτενέμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης.

Εὐφιάλτης, ου, ὁ. Ἰωνκ. Ἐπιάλτης. Εἰς τῶν
Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐταξέθη
ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀ-
πολδρ. α, 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἀλκίνοῦ καὶ
ἀδελφῶς τοῦ Ὀτρου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ
τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος ἐ-
λθων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ὀλυμπον μετὰ τοῦ ἀ-
δελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἀρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐ-
φονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολδρ. α, 7, 4. — 3) Τραχύνιος,
υἱὸς τοῦ Ευρυδῆμου, ὁ προδῶτας τὴν Ἑλευ-
θερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρτας, ὅτε ἀνε-
κάλυψεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν
ὄρεων διὰ νὰ ἐφορμήσῃσιν ἀπὸ τὰ ὀπίσθεν τῶν
ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡροδτ.
7, 213. — 4) Τίος τοῦ Σοφονίδου, περίφη-
μος ῥήτωρ καὶ πολιτικός ἐν Ἀθήναις, εἰς ἄκρον
πένυς, Αἰλ. ποικ. Ἰστορ.

Εὐφορος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστοριο-
γράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κοῦμαις τῆς
Αἰτωλίας καὶ χρηματίτας μαθητὴς τοῦ Ἰσο-
κράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν
ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομέ-
νων ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλεϊδῶν εἰς τὴν
Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρό-

- νους καὶ οὗτος ἐξῆν, διηρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγραφέως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιόπιστους ἱστορικῶν συμβάντων Διοδ. Σικ. Πολύβ. Πλούτρ.
- Ε'φουδίων, υἱος, ὁ. Παγεραιατῆς ἐκ Μαιναλίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.
- Ε'φραῖος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ὁπαδῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν Ὠρεόν, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπαπειλούμενην ἐκδίχησεν τὸν βασιλέως τούτου, ἀφονεύθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλίπ. γ, σελ. 126.
- Ε'φουδία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἤρπασαν τὸν Ἰλαν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1229.
- Ε'φουδρίαδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.
- Ε'φύρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, κατοικήτασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἐγύρα Πaus. β', 1.
- Ε'φύρα, ἡ (υ) Ἰωνκ. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαῖοθεν ἡ πόλις Κορίνθος ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐνθα ἐβασιλευεν ὁ Σίσυφος, Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννησῷ ἐπὶ τοῦ Σελλήντος ποταμοῦ, κατοικήθεισα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελαγῶν, Ὀμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Φερτάλου, ὕστερον Κρανῶν κληθεῖσα, Ὀμ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἡπείρου κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κίχυρος ὀνομαζθεῖσα, κειμένη καὶ αὕτη ἐπὶ τινος Σελλήντος ποταμοῦ αὐτόθι. Θουκ. α, 46. Στράβ. Ἀπολδρ. β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραίᾳ χώρᾳ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὄθεν, Ἐφύρηνηδε, εἰς τὴν Ἐφύραν, Καλλμ. καὶ, Ἐφυροί, οἱ κατοικοῖ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἐφύρας, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 301. Στράβ. — Ἐφυραῖοι, οἱ κατοικοῖ. τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πίνδ. Πύθ. Στέφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ἀνίοντα, Ὀμ. Ὀδ. Α, 259. Ἐνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς προσδιορισμένον ὅποιαν Ἐφύραν ἐννοεῖ ὁ Ποιητής, κατὰ Στράβ. ἦν αὕτη ἡ ἐν Ἡλίδι Ἐφύρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, καὶ Ὀμ. Ἰλ. Δ, 741. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ηὔσανον πολλὰ μαγικὰ βότανα· ἴδε Ὀσοκρ. Εἰδ. β, 16. Ὁ δὲ Nitach καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουσι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἐφύραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων.
- Ε'χάδωρος, Ἰωνκ. Ἐχίωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιῶς εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡροδ. 7, 124. Ἀπολδρ.
- Ε'χαιαί, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.
- Ε'χεκλῆς, ἑός, ὁ. Τίος τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὤρηκίαν Πολυμήλην θυγατέρα τοῦ Φύλαντος,
- ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὐδωρον. Ὀμ. Ἰλ. Π, 189.
- Ε'χεκλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Τ, 474. — 2) Εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὀμ. Ἰλ. Π, 692.
- Ε'χεκράτης, οὐς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἠετίωνος Ἀαπίδης τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυφύλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡροδ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φιλιατὴς τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 57.
- Ε'χεκρατίδης, ου, ὁ (ε) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θασσάλιᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Δουκ. — 3) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίανος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλεξάνδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίανος. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α, 25.
- Ε'χεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἐκγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχῆσας μετὰ τὸν Ἰλλων υἱόν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόρνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάδρα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδ. 9, 26. Ἀπολδρ. γ, 10, 6, Πaus. α, 41.
- Ε'χέμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμων, Οὐόλφ. ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχέμων, Heyne αὐτόθι. Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διὸς μῆδης ἐφόρνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολδρ. γ, 12, 5.
- Ε'χένηος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων γερόντων Φαίᾶκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμ. καλεῖ συνετόν καὶ λόγιον, Ὀδ. Η, 155. Α, 341.
- Ε'χέπωλος, ὁ. Τίος τοῦ Θαλῦτου, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπιστήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Τίος τοῦ Ἀγχιόστου, ἡγεμὼν τῶν Σικυνωίων, παρὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἓνα ὥραιον ἵππον Αἰθην καλούμενον, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 295.
- Ε'χέστρατος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγίως καὶ πατὴρ τοῦ Λετβώτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Πausan.
- Ε'χετεμίδας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ, 119.
- Ε'χέτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς παλαιᾶς Γελας, τανῶν Ochula, Πολύβ. — Ὄθεν, Ἐχετλιάτης, ου (α) ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.
- Ε'χετλος, ὁ. Ἦρωσις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ μυνητίου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μετὰ ὁστροντόν πολλοὺς τῶν βαρβαρῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἐγίνεν αἵφνης ἀφῆνης. Πaus. Ἀττικ. 32.
- Ε'χετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἡπείρῳ, υἱὸς τοῦ Εἰρήνηρος καὶ τῆς Φλογέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐκοπτε τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα ὅλων τῶν ξενῶν ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἐρρίπτεν αὐτὰ εἰς βορὰν τῶν σκύλων του· πρὸς τοῦτον ἤθαλε νὰ πεμψῇ ὁ Ἀντίνοος εἰς τῶν μυνητήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πάντας Ἴρον διὰ νὰ πάσῃ τὰ αὐτὰ μετὰ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχίτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς

- καὶ ἔρριπεν αὐτὴν εἰς μίαν σκιτεϊνὴν φυλακὴν, 'Ομ. 'Οδ. Σ, 85. 'Απολ. 'Ροδ. Δ, 1093.
- Ε'χέφρων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, 'Ομ. 'Οδ. Γ, 413. 'Απολ. α, 9, 9. — 2) Τίος τοῦ 'Ηρακλέους καὶ ἀδελφός τοῦ Προμάχου, τοὺς δύοὺς ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφίδα, Πανστ. η, 24.
- Ε'χιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυτάρορος καὶ τῆς Καλὴρρόνης, ἡ κατὰ τινὰς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, καὶ ἄλλους δὲ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος, τέρας φοβερὴν, πλαττομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ δράκοντος, διατρίβουσα εἰς ἐν βαθὺ σπηλαιοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Πισχηλῶνος, πρῶγουσα ὡμὰς σάρκας καὶ μὴ γινώσκουσα οὐδέποτε μετ' αὐτῆς συνῆξῃ ὁ φοβερὸς Τυφὼν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν 'Ορξρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν 'Τέραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα, 'Ηρ. Θεογ. 309—326. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικτὰ τέρατα ἐκ τοῦ Τυφώος, 'Τγίν. Σχολ. 'Απολ. 'Ροδ. Δ. 1252. κατὰ δὲ 'Ηροδ. 4, 8. διέτριβεν αὐτὴ εἰς τὴν 'Τλαῖαν χώραν τῆς Σινδίας, καὶ κατ' Ἀριστφ. ἐν αὐτῇ τῷ Αἰῳ. — 2) Εἰς τὴν πεντηκοντα σὺλον τοῦ 'Ακταίονος, 'Τγίν. μύθ. 181.
- Ε'χινάδες, αἱ. ἑνικ. 'Εχινάι, ἄθος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἡ κατὰ τινὰς ἐννέα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ 'Αχελώου ποταμοῦ εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὐτὰ Νύμφαι θυγατέρες τοῦ 'Αχελώου. 'Εκλήθησαν δὲ 'Εχινάδες ἀπὸ τοῦ πολὺ πληθὺς τῶν ἔχινων, οἱ ὅποιοι γίνονται περὶ αὐτάς, τανὺν Κουρζολάροι, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 625. 'Ηροδ. 2. 10. Ουκ. β, 102.
- Ε'χιναι, αἱ, = 'Εχινάδες, ἑνικ. 'Εχίνη, ἡ. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 625 Εὐρύπ.
- Ε'χινος, ὁ. Πόλις τῆς 'Ακαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ. Φιλίπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἐν ἀκρωτήριον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τανὺν 'Αχίνα, Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, ὁ 'Εχινούς, οὖντος, 'Αριστφ. καὶ 'Εχινάιοι, οἱ κατοικοὶ τῆς πόλεως 'Εχίνου.
- Ε'χινούς, οὖντος, ὁ, = 'Εχίος, ἄρισμ. 2 'Αριστφ. Λυσ. 1171.
- Ε'χίος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μημιστάως, 'Ομ. 'Ιλ. Θ, 333. — 2) Εἰς τὸν ἐπίσημον Δυκίον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, 'Ομ. 'Ιλ. Π, 416. — 3) Ἄτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, 'Ομ. 'Ιλ. Ο, 339.
- Ε'χίων, ονος, ὁ (ι) Εἰς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἐνός δράκοντος, τοὺς δύοὺς ἔσπειρεν ὁ Κόδμος, 'Απολ. γ, 4, 1. ἣν δὲ αὐτὸς ὁ ἀνδρείτατος τῶν ἄλλων ὄλων, δι' ὃ καὶ ἐλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαθήν θυγατέρα τοῦ Κόδμου,

ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθάα, Εὐρύπ. Βάκχ. 210. Πανστ. Σ, 5. — 2) Τίος τοῦ 'Ερμού καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφός τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξῆ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Οράκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοὺς Ἀργοναύτας, 'Ορφ. Ἀργ. 134. Πινδ. Πιν. 4, 316. 'Απολ. 'Ροδ. Α. 56.

Ε'ωσφόρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς 'Ηούς, ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, Lucifer. 'Ηρ. Θεογ. 381.

Ζ.

- Ζάβα, ἡ, καὶ Ζάβαι, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀκρωτηρίου λεγομένου, τανὺν Λιγὸρ. Πτολ. ζ, 2. — 2) Νῆτος μικρὰ κειμένη παρὰ τῇ ἐντότι τοῦ Γάγγου Ἰνδία, μία τῶν νῦν Μαλδίβων λεγομένων, Πτολ. ζ, 4.
- Ζάβροτος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀστυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τήριν, ἄλλως καὶ Δυκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Πτολ. Στράβ. τανὺν ἑ μέγας Ζάβ. Ξενφ. Ἀναβ. β, 5, 1.
- Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Πτολ.
- Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Μεττήνη, ἀπὸ τοῦ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχήμα, ζάγκλον παρὰ Σικελίοις δηλοῦν τὸ δρέπανον, 'Ηροδ. 7, 164. Ουκ. ζ, 4. παρβλ. Μεσπάν. — ὅθεν Ζαγκληῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεττήνης.
- Ζαγρὺς, ἑως, ὁ. Μυστηριώδης ἐπώνυμον τοῦ Βάχου ἡ τοῦ Καταχθονίου Διόνυσου, κατὰ Creuzler τοῦ αὐτοῦ καὶ Ὅσιριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Νόνν. Διον. ζ, 165.
- Ζάγρος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειν τινὰ τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, τανὺν Ἀγιαγχι. Πολύβ. καὶ τὸ Ζάγριον ἔρος, Στράβ.
- Ζαδράκαρτα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Τριανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ, 23, 11 ἐν δὲ, ἡ Σὺρις, καλούμενη, τανὺν Ἀβι-σκίου.
- Ζαδριάδης, ὁ. Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἥταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήτας ἰδίῳ βασιλείῳ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.
- Ζάκανθα, ἡ. Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰταπνίας, Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τὸ, κληθεῖσα, Στράβ. — ὅθεν, Ζακανθαῖοι, οἱ κάτοικοι.
- Ζάκυνθος, ἡ. Νῆτος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μετὰ τὴν Κεφαλληνίαν καὶ τῶν Στροφόδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπαρχίας Ἠλίδος, οὕσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐ-

ζουσιαν τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀμ. Ἰλ. Β, 634. Ἡροδ. Θουκ. τανὺν Ζακύνθος, ἢ, Zante. — ὅθεν Ζακύνθιος, ἰα, ἰον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζακύνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. — 2) Πόλις ὁμωνύμου ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκυνθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὀμ. Ὀδ. Α, 246. Π, 123. εὐρίηται κατ' ἄρσενκ. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθω· εἶδα ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ Σηλ. τύπ. παρβλ. Εὐσταθ. Ὀδ. Α, 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίσσε τὴν πόλιν Ζακύνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Πaus. Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ, Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ. Πτολ. 5, 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περιφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 π. τοῦ Χρ. ὡν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδιδνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν τινα τοῦ μαντείου ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ δώσῃ νόμους εἰς αὐτοὺς ὡν πρότερον ἀπλοῦς ποιμὴν, τούτους δὲ ἔλεγεν ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν· τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφίβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλείκου τούτου. Ἐτιμὼν δὲ διασφαιρῶνται λειψάνων τῶν νόμων τούτων, κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ ἀσφαιρῆται. Αἰλ. Στράβ. Στοβ. Λογ. Διοδ. Σικ. ἱβ', 20.

Ζαληκός, ὁ. Μικρόστις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παραθαλάσσιως. Πτολ.

Ζάλομοις, ἰος, ἴδε Ζάμολις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταύθα νίκην τοῦ Σκηπτιῶνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολύβ. ἱβ', 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. 5, 18. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλεῖος Ἰούβα. Zama Regia, τανὺν Ζοβαρίν, Στράβ.

Ζάμολις, ἰος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δούλος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, ὁρᾷ τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Ὁρακῶν καὶ Γάτων, οἵτινες ἀπέθωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμὰς, λατρευομέντοις ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· κατ' Ἡροδ. δὲ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος Ἕλληνας τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ὁράκας καὶ Γάτας, καὶ εἰτάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανάτισσεως, Ἐλαιν. παρὰ Σουίθ. — ἐτι δὲ Ζάμολις, ἰος, ὁ· παρὰ Ἡροδ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλῃδες Ἱατροί, ἐκαλοῦντο οὕτω Ὁράκας τινὲς Ἱατροί, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐρωδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158.

(Γενν. Ζαμόλῃδεις, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ -εως παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ἀνός, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Ζήν. Ἀριστφ. Ὀρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾷς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαραγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5, 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. 5, 2.

Ζάρηξ, κος, καὶ Ζάραξ, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ. παρὰ Πaus.

Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. Ζαρίασπη, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ Ζαρίαττα, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας· = Βάκτρα.

Ζαρίασπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπης, Πτολ.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύνων. Ἡροδ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικροί τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾷς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἰδῆς ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοικοὺς ὁ Ὀμηρ. καλεῖ ἀφνειοὺς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ. ἐτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελεΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Δημ. καὶ, Ζελεΐτης, Στέφ. Βυζ. (κατὰ τινὰς ἀναγινώσκεται παρ' Ὀμηρ. καὶ Δελεία διὰ τὴν χρειαίν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρτ. Ἐλ. Γραμ. §. 146. 8.)

Ζεύγμα, ατος, τό. Πόλις τῆς Κομμαγενῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, τανὺν Βίρδα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ε', Ἴωνκ. Ζευξίδημος. Τίς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλεῖος τῆς Σπάρτης, Ἡροδ. 6, 71. Θουκ. β', 43.

Ζευξίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. Ζευξιδία, ἡ· Ἐπιστ. τῆς Ἡρας, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίωνος βασιλεῖος τῶν Ἀθηναίων· Ἀπολόρ. γ, 14, 8. — 2) Συγάτρη τοῦ Ἡρακλέους καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Τῆν.

Ζεύξιππος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυνῶν, Πaus. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον τῶν 89 Ὀλυμκ. Ξανφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικῆσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεύξις, ἰος, ὁ· Αἰγκ. Ζευξίς. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῶν ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡρακλείαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητῆς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου

λον τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλας ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, δι' ὃ καὶ ἀρχαῖς ἐτύναξεν μεγάλη πλοῦτήν ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερον αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνας ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐξωγράφισεν ὡς λήγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέστησαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας. Ξενφ. Πλάτ. Γορ. σελ. 453.

Ζεὺς ὤ, οὐε, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεὺς, ὁ γενν. Διός, δοτκ. Διῦ (Δί, παρά Πινύ.) αἰτκ. Δία, κλητκ. Ζεῦ· ποιητικτρ. δέ, Ζηνός, Δωρκ. Ζανός, δοτκ. Ζηνί, αἰτκ. Ζήνα, κ. τ. τ. Ὀιομοστ. Πληθ. Δίος καὶ Ζήνας· Πλούταρχ. παρά Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἑλληνιστοῖς καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήτῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατομαφρεῖς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὅρους τῆς Ἰδης, Ἡσ. Θεογ. 461. Διοδρ. Σικ. ε', 70. ἡν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατὴρ τοῦ Κρόνου δὲν κατέπειν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπνίχῃ τὰ ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυν τὰς ἰδίαις αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννησεως τοῦ θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ὀλεον, οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλας, Πανσ. δ', 33. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. Ῥέφος ἐτι εἶτα περίλαβον αὐτὸν αἱ δῦνα θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσση, αἵτινες τὸν ἐθρεψαν μὴ τὸ γάλα μᾶλλον αἰγός ἤτις καὶ αὐτὴ νόμασθη Ἀμάλθεια. Ἀνέστη δὲ ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπειν δι' ἐνὸς φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρά τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἡρακλῆον, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλεῖα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὰς ὑπεράτας καὶ ἀμεταῖστους βουλὰς ἐκρέματο αἱ τυχαὶ τῶν Σιγῶν· ἐπ' αὐτοῦ δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, εἶτα περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ ὁδοιποροὶ πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γιγάντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἤθελαν νὰ ὀρυγίσουν κατὰ τῶν ἄλλων Θεῶν εἰς τὸν Ὀλύμπου, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκράνουν αὐτούς καὶ τοὺς ἐρρίψεν εἰς τὸν Τίρταρον παροργισθεὶς καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδικίας πράξεις τῶν Σιγῶν καὶ ἀπεγατίσκει νὰ ἐξολοθρεύσῃ δι' ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπρόξενησεν ἕνα μέγα κατακλυσμὸν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θετταλίᾳ μέρη, μὲ-

νος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀναγενοσας αὖτις τὴν γενεάν τῶν ἀνθρώπων. Πρῶτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μήτην θυγατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττειται ὅτι καταπνίγει ἔγκλον οὐρανόν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνάν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμειδος ἐγέννησεν τὰς Ὠραίαι καὶ τὰς Μοῖρας καὶ ἐκ τῆς Ἀητῆος τὸν Ἀπολλῶνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων Σιγῶν γυναικῶν ἐγέννησεν διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκυονῆς τὸν Ἡρακλῆα, ἐκ τῆς Ἀνάτης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διονύσον, ἐκ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίῳι τέκνα Διὸς καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἡρώες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπεράτης ταύτης Θεότητος παρίσταται παρά τοῖς ἀρχαίοις ἀρχιγῆτινα Εἰκόνα τῆς τοῦ παντός φύσεως καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἐτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχιόν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλεῖα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεῖτο δὲ κοινὰς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικάς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἀπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ζυτασθητάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας ναός, εἶτα ἡν καὶ τὸ κολοσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγάλματοποιεῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποῖου ἐπανηγυρίζοντο αὐτοῖς ἀνὰ πῖσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἡπειρῷ εἶχεν καὶ ἴδιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὐρύσχοτον διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, περιεστάετο δὲ συνίδιος καθήμενος ἐφ' ἐνὸς ἔρηνου κρατῶν ἐν σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποῖου ἵστατο εἰς ἀέτος με ἀναπεπταμέναις πέτραις καὶ ἐλογίζετο ὡς ἑσπερος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμειβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἀρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνῆθ. Ζεὺς ἐνικός, ἑλευθέριος, ὄρκιος, κ. τ. τ. Ἡσ. Θεογ. 465. Ὀμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολλρ. Δουκ.

Ζεφύριον, τὸ (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Κρητίου πληθύνον τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, σφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζυφύριοι ὀνοματίζοντο, ταῦν Cap Bergano, Στράβ. καὶ ἡ Ζεφύριον ἄκρη, Διορ. Περ 364.

2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μαιρὶ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικὸν Ἀνεμούριον καλεῖ ταῦν Ζάφρα. — 3) Ἐτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κυπρου, κείμειν δυτικῶς μετ' ἐξ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου, Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Στράβ. Βυζ. ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζούντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σκυλ.

Ζεφυρίτις, ἰδος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀρχωτηρίου ὅπου ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρσινόης, μηρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλμ. Ἐπιγρμ.

Ζεφυρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἡοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379 ὅστις λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν Ὀρίαν Ἰάκωνα, τὸν ὅποιον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐξανάτωσε διὰ τοῦ ἰσίου καταφρονήσε' ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολόρ. α', 3. 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τριῶν Ὠρῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάρπωνα· ἐπαρισταμένο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἐφορος τῆς Ἀνοξείας, ἔχων τὰ βασιλεῖα αὐτοῦ ἐν Θράκῃ, Ὁμ. Ἰλ. I, 5. εἰ δὲ καὶ ὡς ἀνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μίας τῶν Ἀρπυιῶν ἐγέννησε τὰς ἱπποὺς τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. II, 151.

Ζήθος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις ἔβλεπεν τὰ ἐκτεκνηθῆ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐρόνεντε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τὸν Λυκὸν καὶ τὴν Δίρκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνέμας τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολόρ. γ, 5, 5. καὶ Ὁμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀφρόδα κῆρην τοῦ Πανδάρου.

Ζήλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμαθείας· ἐνταῦθα ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ τὴν Φαρνάκην βασιλεῖα τοῦ Πόντου· ταυὺν Ζέλε, Στράβ.

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 7.

Ζήλοι, ὁ. Τίς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασιλίσσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδενάτου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύσασα τὸν ἀνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν ἑρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ἠύξησε τὸ βασιλεῖον αὐτῆς μὲ νῆας κατακτήσεις, κυριεύσασα τὴν Αἰγύπτου καὶ ἐν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐσφύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, εἰσα ἔμενε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἐτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν ἣ αὐτῇ ἐπαρχία Χαλδωνιτιδί ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, ταυὺν Ζελέβι. Προιοπ.

Ζηνοβίου ἐπὶ τὰ νησια, τὰ. Πτολ. ε'. Μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν νοτιοανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότιον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κείμενον ἀρκτικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνοδότος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μα-

θητῆς τοῦ γραμματικοῦ Φιλίππου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφημοῦ βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουῖδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχειρήσθη τὴν διόρθωσιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνοδόωρος, ὁ. Περίημος, ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποῦ κατεσκευάσθη ἐνὰ κολοσιαῖον ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνοθεμῖς, ἰδος, ὁ. Πλοίαρχος τις ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὅποιον εὕρηται εἰς τῶν Δημοσθενικῶν λόγων. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμ. Λαπ. — 3) Κατοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάντης, ου, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διאל. Νεκ. 5.

Ζήνων, ωος, ὁ. Ἐξ Ἑλλάς πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητῆς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγαλοῦ Περικλεους, ἀκμᾶσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενέητε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' οὗτῃς ὁ πρῶτος καθιδρυτῆς τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουῖδ. ὢν εἰς ἐκείναι, ὅσοι συνώμωσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Ἀκράγαντος καὶ ἀνακαλυφθεῖς ἐθανατώθη ἀπανδρώπως, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλατ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων ὁ Κίτιος, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἰρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἐτος πρὸ Χρ. ἔλθων μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετὴν του ὑπ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα δὲ εἰσέβαλεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μίας αὐτοῦ στωῆς εἰς τὴν ὁποίαν συνῆλθε ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδορος, Περταῖοι, Ἐρίλλος καὶ ἄλλοι· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἐκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνηγειροῦν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδὲν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σκέψεων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἐδιαιρέτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικὴν, φυσικὴν καὶ ἠθικὴν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἰς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεύς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκτο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζηρύνθιος, ἰα, ἰον, τῆς Ζηρύνθου· καὶ Ζηρυνθία, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁ

ποῖαν ἐπρόσφερον θυσίας σκύλων πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρύνθου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δωρκ. Ζήτας. Τίος τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀριθυίας ἀδελφός τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπλευσαν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μετὰ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναῦτας καὶ ἐδῶξαν τὰς Ἀρπυίας ὅτε αὐταὶ ἤρχοντο καὶ ἠγόχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ δια τὴν πτεροτοίαν καὶ ἔφεροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ αἵρος· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολδρ. γ', 15. 1. Ἀπολ. Ροδ. Β, 295.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρχαδίᾳ, Στέφ. Βυζ. Πανστ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς Μήθιδας, Στέφ. Βυζ.

Ζούχις, ἴδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύας πλησίον τῶν Σύρτεων, Στέφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλῳ, Πτολ. 8.

Ζυγία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἡρας ὡς ἐφόρου τῶν γάμων, Λατ. Juxta. Ἠτύχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαός Σινδικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σχερματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὀρους Κουκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικίου Βοσπόρου, μετὰ τῶν Ἀκαίων καὶ Ἠνιόχων, Στράβ. ια'. εἰ τι δὲ καὶ Ζυγοί, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαί, οἱ (ι). Ἐνός τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στέφ.

Ζωῖλος, ὁ (ι). Ῥήτωρ καὶ γερματικός Ἑλληνας ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μικεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὧν εἰς ὑπερβολὴν φιλόσοφος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικός κύων, καὶ Ὀμηρμάτις, γράφας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου· ἐκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμους ἀνδρας· τελευταῖον δὲ ἀποδείχθει πατροκτόνος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον λιθοβοληθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναράς, ὁ. Ἑλληνας ἱστοριογράφος τῆς ἐνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἐκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγραφεὶς Χρονικῆ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡρόδ. 7, 59. Ἀπολ. Ροδ. Α, 28.

Ζωπυρίων, ὠνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοφρ. Eid. ιε', 13.

Ζωπυρός, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιωκεταῖ ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλεχθεὶς ἀμέσως ἡγεμῶν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξας τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐδουλεύουσιν ὁ Δαρείος ἐτίμησεν αὐτὸν μετὰ τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα, Ἡρόδ. 3, 153. — 2) Ἐκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἠντομόλησε πρὸς τοὺς

Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 3, 160. — 3) Ζώπυρος ὁ Θράξ, δούλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγός τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλάτ. Ἀλαβ.

Ζωράμβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. 5, 8.

Ζωρόαστρης, ου, ὁ. καὶ Ζερδουστχ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς Ὑρσκειᾶς τῶν Περσῶν παρὰ Πλάτων ἀναφέρεται πρῶτον ὡς υἱὸς τοῦ Ὀρμάζου· ἡν δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἡ κατ' ἄλλους ἐξ ἡ ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, χρηματίσας εἰς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράφας διάφορα περὶ Ὑρσκειᾶς βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζέντ· Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἐκατονταετηρίδος. Κατὰ τινας δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωρόαστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτριῶν σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἀλα. Λουκ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἐκατονταετηρίδος καὶ συγγραφεὶς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία ἑξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθίνουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Ζωστήριος, ἦρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μετὰ Φαληρέως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡρόδ. 8, 107. Ξενφ. — ὅθεν, Ζωστήριος, ὁ κατοικ.

Ζωστήρις, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίας, ὑπὸ τῷ ὀνόματι εὐρίσκετο ἐν Θήβαις ἐν ἀγάλματι αὐτῆς, Πανστ. Βοιωτκ. 17.

Ζωστήριος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστήρος ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀλγεῖς ἐπρόσφερον θυσίας εἰς αὐτόν. Στέφ. Βυζ.

Η.

Ηβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας, Ἡτ. Θεοφ. 922. Θεὰ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε εὐωχοῦντο χύλουτα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξάνδρην καὶ Ἀνίκητον, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἐδιώριεν ὁ Ζεὺς τὸν νέον Γανυμήδην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 2. Β, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἔνθα εἶχεν ἐν ἱερῶν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλείου, Πανστ. Ἀττκ. 19.

Ηβιον, ὠνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τῷ ὀνόματι ἐλατρεύετο ἐν Καρμανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν. Μακροβ.

Ηγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κομικός Ἑλληνας, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἀποπνεύσαν ἐκφώνησιν τοῦ, γαλήνῳ ὄρω, διὰ τοῦ γαλήνῳ ὄρω, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρευστῶτας θεατὰς, δι' ὃ καὶ κατεγλάσθη πολλὰκις ὑπὸ τῶν Κομικῶν. Ἀριστοφ.

- Βατρ. 304. — 2) 'Ηγεμών του 'Ιππικού παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρrian.
- Η'γεμὸν, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ το ὁποῖον ἐλατρεύοντο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὅποιαν οἱ ἀρχαῖοι Ἦρωες ἀνέφερον πολλάκις τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἠρωϊκῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, Καλλμ. Ἀργ. 227. — 2) Μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων αἵτινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Πaus. 9, 35.
- Η'γεμῶν, ὄνος, ὁ. Κερμικός ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ὀσίου, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθην. 16, 16. Φαβρ. Ἐλ. β.β. II, 448. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἐτερος ἀρχων ἐν Ἀθήναις, Ἀρrian. Ἀναβ. 6, 19.
- Η'γερία, ἡ· Egeria. Νύμφη τις λατρουμένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλέγχοντο ὅτι ὁ Νουμάς Πομπίλιος συνήρχετο ἐν καιρῷ νυκτός καὶ εὐλαβῶν παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐσύστηεν ἑπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἄλ. Πλουτ. Νουμ. κατὰ τινας δὲ ὑπῆρξεν αὐτῇ γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμά, Ὅβιδ.
- Η'γέστρατος, ὁ. Πλοιαρχός τις ἐκ Μασσαλίας. Δημοσθ.
- Η'γῆμων, ὄνος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.
- Η'γησανδρίδας, ου, ὁ (εἰ) ὄρθρ. Ἀγησανδρίδας. Τίος τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμῶν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. 8, 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. 5, 19.
- Η'γησίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηνάιος ἐκ τῆς παλαιᾶς Κυρηναικῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηγῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα θεωρεῖ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, καὶ ὁποῖα δὲν βέβαιον ἔχει ποτὲ ἐν εὐτυχίᾳ περᾶν ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μετὰ ταύτην πειρᾶ καὶ ἀκρίβειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἠκούον ἀπελπιζόμενοι καὶ βέλτερότεροι τὴν παρούσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴν ὀμιλῇ εἰς τὸ ἐξῆς δημοσίως οὔτε νὰ γράψῃ. Διογ. Λαέρτ. β, 8. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμωμένος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτετηθευμένον ἀτικισμόν του, Δουκ.
- Η'γησικλέης, ἑως, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγασικλῆς, ὅπερ ὄρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λέοντος, πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, Ἡροδ. 1, 65, 67.
- Η'γησίλεως, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὄρα.
- Η'γησιππίδας, ου, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγησιππίδος, ὅπερ ἴδε.
- Η'γησιππος, ὁ. Ἑλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαιᾶς κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύο κωμῳδαί· Ἀδελφοὶ καὶ Φιλάταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περὶφημὸς Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημ.
- μοσθένους καὶ ἄλλου τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μικεθόνων. Δημ.
- Η'γησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀρόρου ἐκ Ὀράκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδ. 6, 39.
- Η'γησίστρατος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγιστήστρατος. Τίος γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ. Ἡροδ. 5, 94. — 2) Μάντις ἡλείος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ταλλιαδῶν πλῆστιον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθείς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξέφυγεν κόψας ἐν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἐφθασεν ἐν καιρῷ νυκτός εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδ. 9, 37. — 3) Τίος τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, Ἡροδ. 9, 90.
- Η'γητορία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὀχίμος ἐγέννησε τὴν Κυδίστην, Διοδ. Σικ. 5, 57.
- Η'γητορίδης, ου, ὁ (εἰ). Πολίτης τῆς νήσου Κῷ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληψέσταν αἰχμαλώτων ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρανάτης. Ἡροδ. 9, 76.
- Η'γίτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγίας. Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τιταμένου ἐξ Ἠλίδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιάται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου, Ἡροδ. 9, 34.
- Η'γίς, ιος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀγίς, ὅπερ ὄρα.
- Η'δύλειον, τό. Σερατὶς ὅρους ἐν Φωκίᾳ φερομένη ἕως τοῦ Ὀρχομένου ἐν Βιωτίᾳ, Δημ. Παράφρ. σελ. 387. Πλουτ. Σουλ. 16. (ἡ γραφ. Ἡδύλιον ἐστιν ὀλιγτ. ὀρθῇ.)
- Η'δύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Μελαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. 8.
- Η'δυφῶν, ὠντος, ὁ. Hedyphnus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαίδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτριγιν Στράβ.
- Η'δωνας, οἱ, = Ἡδωνοί. Θουκ. 8, 109, 102. ὄρθρ. μὲν τοῖς παρὰ Θουκ. γραφ. ἐστὶ Ἡδωνες οὐχὶ δὲ Ἡδωνοὶ καὶ Ἡδῶνες.
- Η'δωνίς, ἰδος, ἡ· Ἐπιθκ. τῆς χώρας τῶν Ἡδωνῶν, ἡ ἡ ἐκ τῶν Ἡδωνῶν οὐσα, = Ὀρακίη. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσθκ. ἡ κατοικὸς τῆς χώρας τῶν Ἡδωνῶν ἐν Ὀράκῃ. — 3) Χόρα τῆς Ὀράκης χειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμῶν, Πτολ.
- Η'δωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Ὀράκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἡδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Ἡροδ. 7, 100. Ἑοιρ. Ἀπολόρ. καὶ Ἡδωνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὁδαν, Ἡδωνικός, ἡ, ὄν, τῶν Ἡδωνῶν. Θουκ.
- Η'δωνός, ου. ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μυθόδου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ὀράκῃ Ἡδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθκ. ταύτ. τῷ Ἡδωνικός, Ἡδωνῆ χειρ, Εὐρ Ἐκάβ. 1143.
- Η'ελίος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὅμ.
- Η'ερίβοια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκίνοος καὶ μητρὶς τοῦ Ὀπλου καὶ Ἐφιάλτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 385.
- Η'έρποτος, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀέροπος, ὅπερ ὄρα.

Ἡετίδης, ου, δ' ποιητὴ ἀντὶ Ἡετώνιδος. Τίος τοῦ Ἡετιώου, = Κύπελος. Ἡροδ. 5, 92.
 Ἡετίων, υνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίδης τοῦ γένου, ἀπόγονος τοῦ Καίνεως καὶ πατὴρ τοῦ Κυφέλου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 2, 92. Πανσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ Πλακίου ὄρους ἐν Κιλικίᾳ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγχιλλεύς ἐφένευσσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπὶ ῥῆσθαι τὴν πόλιν ταύτην. Ὁμ. Ἰλ. 2, 415. — 3) Τίος τοῦ Ἰάσονος βασιλεὺς τῆς Ἱμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγγόρατεν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν Δυκάονα υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεὺς τῆς Ἀμειπόλεως, Καλ.
 Ἡετιώνεια, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ὁποῖου περιεῖχον ἀρκτικῶς ὁ Διμήν Πειραιεύς. Θουκ. ἡ, 90. Δημ. Στέφ.
 Ἡετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡετιώου, ἡ Ἀνδρομάχη θυγὴ τοῦ Ἐκτορος, Κουίντ. Σμυρ. α', 115.
 Ἡδοκλῆς, εους, ὁ. Ἀθηναῖος παρὰ Λουκ.
 Ἡτόνες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήτῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Συλαιοῦ, ἧτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.
 Ἡτιόναυς, εως, ὁ. Εἰς τῶν ἐκτρατευτάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, τὸν ὁποῖον ἐφένευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435.
 Ἡτόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.
 Ἡτόων, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἡδονίδι χερσὶ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὗσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως ταύτης Κοντεσσα ἢ Ῥενδία. Ἡροδ. 7, 25. Θουκ. α', 98. — ὅθεν, Ἡτιόνας, εως, ὁ κἀταικ. Στέφ. Βυζ.
 Ἡλεία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὐτῇ ἰδίον ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πάλιν τῆς Ἀρχαίας. Στράβ. ἡ. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἰδίον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερέτουν μόνον Ἀρχαῖες ἱερεῖς, Στράβ. ἡ.
 Ἡλεία, ἡ, = Ἡλις.
 Ἡλείος, εἰα, εἰον, καὶ Ἡλείος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ. Βυζ. Δωρκ. Ἀλείος. Τῆς Ἡλίδος ἡ εἰς τὴν Ἡλίδαν ἀνήκων — ὅθεν, ἡ Ἡλείη χώρα, Ἡροδ. καὶ ἡ Ἡλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ — εἰ Ἡλείοι, οἱ κατοικοὶ τῆς Ἡλίδος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 671. καὶ, Ἡλείακος, ἡ, ὦν, ὁ εἰς τὴν Ἡλίδαν ἀνήκων ἡ ἐκ τῆς Ἡλίδος ὦν, Στράβ.
 Ἡλείος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκίδος, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν, πατὴρ τοῦ Ἀγχιλλεύου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήτῳ Ἑπειοὶ Ἡλείοι, Πανσ. ε', 1. Σχολ. Ἰλ. Α, 687. — 2) Τίος τοῦ Τανταλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήτῳ ἐπαρχία Ἡλιδ. Στέφ. Βυζ.

Ἡλέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀξανου καὶ τῆς Τησῆς, Ἀπολδρ. α', 2, 2. θυγὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὴν Ἴριν καὶ τὰς Ἀρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὁμ. Ἰλ. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πενήντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξέως, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Περιτθῆνην, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀπολδρ. γ', 12, 1. μία τῶν ἐπτὰ Πλειάδων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασιῶνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολδρ. Ἐρατοστρ. καταστρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμνης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ὠραϊότητος αὐτῆς πρότερον Λαοδίκη λεγομένη· αὐτὴ ἔσωσε τὸν μὴρὸν ἀδελφῶν τῆς Ὀρέστη, ὅτε ὁ Αἰγύσιος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτηε νὰ φονεύτῃ καὶ αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἀπέτειλε πρὸς τὸν Στρώφιον βασιλεῖα τῆς Φακίδος, δι' ἣ καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακὴν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἐώκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναικα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενὴ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησα τὸν Μέδωνα καὶ Στρώφιον. Σοφκλ. Ἡλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κίδαμον ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἡλέκτριαι πύλαι, Παυσ. 5, 8. — 6) Μία τῶν Σεραπαινῶν τῆς Ἑλένης, Πανσ. ι', 25.
 Ἡλέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἧτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κίδαμου, ἡ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἡλεκτρώου, Αἰσχ. ἐπ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129. παρβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.
 Ἡλέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ μεθ' ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.
 Ἡλεκτρίδες, ἰδος, ἡ, προσπακμ. νῆσος, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 580. συνθ. πληθ. αἱ Ἡλεκτρίδες νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ τῆς Ἀγριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἐνθα λέγεται ὅτι μεταμορφώθησαν εἰς αἰγύρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέδοτος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀνεφέροντο αἱ νῆσοι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἰσὶν αἱ αὗται νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται νῦν ἡ πόλις Ἐνετία.
 Ἡλεκτρώων, υνος, καὶ υνος, ὁ. Τίος τοῦ Περιτθῆος καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήτῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναικα τὴν Ἀναξά θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱούς· ἐλθὼν εἰς ἐρίδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρώου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρώων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἐλθῇ εἰς Θήβας. Ἀπολδρ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ροδ. Α, 746. (Ἡλεκτρώων, υνος, Ἡσ. Ἀσπ. 80. Ἀπκλ. Ροδ. Α, 748. καὶ Ἡλεκτρώων, υνος, Ἀπολδρ. β', 4, 5.)
 Ἡλεκτρώων, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς

Ῥόδης, ἀποθανοῦσα ἐτι παρθένος, τὴν ὁποίαν
ἐπειτα οἱ Ῥόδιοι ἐτίμων ὡς ἡμίθεον. Διοδρ. Σικ.
ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτῤῥωνος, =
Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Ἡλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίς τοῦ Ἡλίου,
Λουκ.

Ἡλιάς, ἄδος, ἡ (-υυ). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου·
πληθ. αἱ Ἡλιάδες. Θυγατέρας τοῦ Ἡλίου καὶ
τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέδοντος, ἡ Φαέ-
δουσα, Λαμπητία καὶ Φοίβη. Ὁβιδ. μεταμορ.
II, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἐπτὰ. Ἵ-
γιν. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσιν τὸν θάνα-
τον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέδοντος ὅτε οὗτος ἐ-
πεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἄμαζαν τοῦ Ἡ-
λίου καὶ ἐθανατώθη, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύ-
πης μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα αἰγείρους περὶ
τὸν Πάδον ποταμὸν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 604 Λουκ.

Ἡλιοδώρα, ἡ. Ὀνομ. κυρ. γυναικὸς παρ' Ἑλ-
λητι. Μελεαχ. Ἐπιγ. 102.

Ἡλιοδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως
Ἐμύτης ἐν Φοινίκῃ, ζηταὶ περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ
Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος
τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Συνέγραφε μίαν μυ-
στοριαν εἰς πεζὴν φράσιν Αἰδιονικά ἐπιτρα-
πομένην ἐξηρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. - 2)
Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου,
συστ. I, 5, 2. ἄλλως δὲ πάντῃ ἀγνωστος. — 3)
Συγγραφεὺς Ἕλληνας, δεῖς καὶ Περσηγηγῆς ὠ-
νομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου καὶ
Ἀρποκρατίωνος.

Ἡλιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἡέλιος, Δωρκ. Ἄλιος.
παρά Ῥωμ. Sol. Τίς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς
Θεάς, εἰς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελη-
νης καὶ τῆς Ἡούς, Ἡσ. Θωγ. 370. καδ' Ὁμ.
δὲ ὁ Ἡλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ἡέλιος· παρὰ τοῖς
ἄρχαιρ. ποιεῖται, ὑπῆρχεν ὁ Ἡλιος διάφορος
τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆ-
σιν διαχρεομένου ἡλιακοῦ φωτός, φερόμενος
ἐπὶ τῆς ἀμάξης αὐτοῦ συρμενῆς ὑπὸ τεσσάρων
ἵππων. Ὁρφ. Ἵμν ζ'. παρὰ τοῖς ὕστερον συ-
νεχέστο μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης
θυγατρός τοῦ Ὀκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἡλιος τὸν
Αἰήτην καὶ τὴν Πασίφην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας
τῆς Νύμφης Φαέδουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ
τῆς Ῥόδης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαέδοντα, Ὁμ. Ὀδ.
K, 136. M, 132. Ἐθεοοῦντο δὲ αἱ ἐν ἡ λατρεία
τοῦ Ἡλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λα-
τρεία Ἀσιατικῆς Θεότητος, δι' ἧ καὶ οἱ ἀπόγο-
νοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν
ὡς ἀλλ' ἀποῖ. Πaus. β, 4. ἡ, 31. Πρὸ πάν-
των δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἡλιος ἐπὶ τῆς Ἡέτης Ῥόδου
καὶ καδ' ἔλην τὴν Συρίαν, ἀπ' ὅπου ἡ λατρεία
αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων
τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἡρωδ.

Ἡλιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἡλίου πόλις, He-
liopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀ-
σσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικῶς προπόδας
τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ
λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπή
ναὸν τοῦ Διὸς, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ

Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβὴς· τανῦν Βααλ-
βέκ. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη
τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐκτός τοῦ Δέλτα κειμέ-
νη, ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ὀν καλούμενη, ἔχουσα
ἓνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν
ἔρρεν μία διόρυς τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡ-
ρόδοτος 2, 2, καλεῖ τοὺς Ἡλιουπολίτας τού-
τους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου,
ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε δέκα πά-
ραδροὶ τοῦ ἀνατολίου ἐν Αἰγύπτῳ κριτηρίου·
ἐνταῦθα ἐλθόντες ὁ Πλάτων καὶ Εὐδόξος ἐδι-
δάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· τανῦν καλεῖται ἡ Ἡ-
λιούπολις Ματαρῆ. Ἡρόδ. 2, 8. 9. Στράβ.
ὅθεν, Ἡλιουπόλιτης, ου (ε) ὁ κατοικ. Ἡρόδ.
καὶ Ἡλιεπολίτης, Στεφ. Βυζ.

Ἡλις, ἴδος, ἡ, Δωρκ. Ἄλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλ-
λάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνορεύουσα
ἀρχικῶς μετὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μετὴν
Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μετὴν Μεσσηνίαν καὶ
δυτικῶς μετὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὔσα ἡ δυτικω-
τάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· διαίρεται δὲ
τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἡ μικροτέρας ἐπαρχίας,
αἱ τινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχη-
μάτιζον ἰδια βασιλεία, εἰς τὴν ἰδίως Ἡλιδα ἡ-
τις καὶ κοίλῃ Ἡλις ἐλέγετο, εἰς τὴν Πιστάτιδα
καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὁμ. Ἰλ. B, 626. ἀρ-
χαῖοθεν ἑκατοικεῖτο ἡ Ἡλις ὑπὸ τῶν Κανκῶνων
καὶ Ἐπειῶν, τῶν ὁποίων ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑ-
πῆρχεν ὁ Πέλοψ· κατὰ δὲ Ἡρόδ. ἑκατοικίσαν
ἐπὶ τῆς Ἡλίδος καὶ οἱ Μινυαὶ Αἰολικὸς λαὸς
διώξαντες τοὺς Κανκῶνας καὶ κτίσαντες ἐξ ἰδίας
πόλεως. Ἡρόδ. 148. 6, 137. ἑπανοῦντο δὲ τὸ
πάλαι οἱ Ἡλῆσιοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπο-
νίαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς γῆς τῶν, καὶ ἐσχη-
μάτιζον ὅλοι οἱ κατοικοὶ τῆς Ἡλίδος ἐκ τῆς φυλῆς, αἱ
τινες ἐδικοῦντο ὑφ' ἐνὸς συμβουλίου ἐξ 90 μελῶν.
Paus. ε'. Ἀριστλ. τανῦν Ἡλις, ἀποτελεῖσα μετὰ
τῆς Ἀχαΐας ἓνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου
τῆς Ἑλλάδος μετὰ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τῆς
Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελο-
ποννήτῳ ἐπαρχίας Ἡλίδος, κειμένη πλησίον τῆς
Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα
πρῶτον μετὰ τοὺς Περτικὺς πολέμους καὶ ὕστε-
ρον κατασταθεῖσα μία τῶν ἐπιστημωτέρων πό-
λεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μετὰ πληθὺς λαμπρῶν
οἰκοδομῶν ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς
Ἀθηνᾶς, Ἡρόδ. 6, 70. Διοδ. Σικ. Θουκ. Αἰτκ.
Ἡλιδα καὶ Ἡλιν, παρὰ τοῖς Γραμματ. διάφορα
ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἰτκ. Ἡλιδα σηματοῦσα τὴν
ἐπαρχίαν τῆς Ἡλίδος, ἡ δὲ Ἡλιν τὴν ἐν αὐτῇ
πρωτεύουσαν πόλιν Ἡλιδα, Ὁμ. Ὀδ. N, 275.
Ἡλιν, ἀναφερμ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ.
47. Ἡρόδ. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν
τὴν ἐπαρχίαν παρ' Ἀπολ. 8, 9, 7.) ὅθεν Ἡ-
λῆσις, ὁ κατοικ. τῆς Ἡλίδος.

Ἡλύσιον πεδίον, τό. Vallis Elysia. Οὕτως
ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις
ἐπὶ τῆς Γῆς χαριστάτος, τερνὸς καὶ πλήρης
πάσης ἀπολαυστικῆς ἐν τῶν ὁποίων ἐπέμποντο
μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ Ἐναρ-
των ἀνθρώπων διὰ τὰ ἀπολαμβάνουσι μίαν αἰῶ-
νιον μακαριότητα, ὡς τις καὶ, νῆσοι τῶν Μακά-

ρων ἑκαλεῖτο. Ἡτ. Ἐργ. 169. Πίνδ. Ὀλ. 2, 129. παρ' Ὀμηρ. τερπνόν καὶ κατάφυχον πεδίον κείμενον κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὀρεαίου, τὸ ὅποιον δὲν συνεχετο οὐδ' ὅλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἄδην. Ἐνταῦθα ζήτει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἡρώας τοὺ διαγονταί βίον εὐδαίμονα, ἄφροντιν καὶ ἀπληγαμένον ἀπὸ τὸν φροβὸν τοῦ θανάτου, Ὁδ. Δ, 567.

Ἡλῶν η, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιατίδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἑυρώτα ποταμοῦ, ὑστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἡμᾶ, ἡ. Αἵκ. Ἡμᾶν = Αἱμονα, ὅπερ ὄρα.

Ἡμᾶθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐριγούου καὶ Ἀξιού ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυθονίαν, ὅπερ ἴδε. ὅθεν Ἡμαθιεὺς, ἕως, ὁ κύριος. καὶ Ἡμαθίς, ἰσός, ἡ, τῆς Ἡμαθίας ἡ ἐκ τῆς Ἡμαθίας οὐτα, Ἀνδολ.

Ἡμᾶθίδες, αἱ. οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικησάσαι μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὅρου Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ, Ἀντ. Διβ. 9.

Ἡμισθα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυστοδεμίδος, ἔχουσαν τὸ Βάχχου, ἥτις ἀποκοιμηθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἀμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ τῆς. καὶ εὐρύστα αὐτὴν μετὰ τὴν ἐγερσίν τῆς ἑλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθημονίας. Διοδ. Σικ. 4, 62.

Ἡμισθίων, υἱος, ὁ (ε) Τίος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἡούς, ἀδελφός τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν, Ἀπολλρ. γ', 12, 4. Ἡσ. Θεογ. 984. φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. 8, 27.

Ἡμισθών, υἱος, ὁ. (ε) Συβαρτίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφὴς ἐνός βιβλίου πλήρους ἀναιδεῶν καὶ αἰσχροτητῶν παρὰ Λουκ.

Ἡμικύνες, οἱ. Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. 8, 17.

Ἡμωδὰ ὄρη τὰ. Emodi Montes. Ὅρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τὸν συνόρων τῆς Σχυθίας καὶ Ἰνδίας, ταῦν Χιμαλῆχ. Στράβ. καὶ Ἡμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 748.

Ἡνείοχη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἡρας περιστρεφόμενης ἐπὶ μίας ἀμάξης συρομένης ὑπὸ ταῶν Παισ. Σ', 39. — 2) Γυνὴ τοῦ Κρόνου βασιλέως τῶν Ὀθωνῶν, Ἡτ. Ἀπ. 83. ἥτις καὶ Εὐρύδίκη παρὰ Σοφκλ. φέρεται. ἴδε Εὐρύδίκη.

Ἡνείοχοι, οἱ. ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀριτικῶν παρχλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνίοχου τῶν Διοσκουράων, Στράβ.

Ἡνεϊαυῶν, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Κανιῶς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὁρφ. Ἀργ. 168.

Ἡνέηνις, ἰσός. ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Τακίνου τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κίχου διον. Γερμάνου ὅτε συνέβη νόσος εἰς τὰς Ἀθῆνας. Ἀπολλρ. γ', 15.8.

Ἡνιοπῶν, ἡ, καὶ ἕως, ὁ. Τίος τοῦ Ὀθηβαίου,

ἡνίοχος τοῦ Ἑκτορος, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 120.

Ἡνιοφ, σπος, ὁ. Ποιμὴν τις ὅς τις ἐγέννησεν ἐν μίᾳ τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτιον, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Κλυτοδήμου, ὅπερ ὄρα.

Ἡπίον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι, κειμένη μεταξὺ Ἡραίας καὶ Μαιέστου, Ξενφ. Ἐλ. γ', 2, 30. Ἐπίον, παρὰ Ἡρόδοτ. Αἴπιον, Πολύβ. καὶ Αἴπυ, ὅπερ ὄρα. ὁ-θεν, Ἡπειρεὺς, ἕως ὁ κατόικ.

Ἡπειρος, ἡ. παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀρχαίοις ποιητ. ὡς προσηγορ. Ὀνομ. σημαίνει ξηρὰν πρὸς διαφρίν τὸν νήσαν. ἐτε δὲ παρ' αὐτῶ τῷ Ὁμ. καὶ Ἀπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἡπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας βασιλεύον ὁ Ἑχέτος. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Φ, 308. — 2) ἡ Δευκαλίων ἡ Ἀκαρνανία, Ὁμ. Ἰλ. Β. 635, ἥτις καὶ Ἡπειρος μέλαινα παρὰ τῷ αὐτῷ καλεῖται, Ὁδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ὁποίαν τινες τῶν ἀρχαίων ὑπονομηματιστῶν ὑπέλαβον ἀντὶ τῆς νήσου Σάμου ἢ Κεφαλληνίας. — 3) Ἐτε δὲ καὶ αὕτη ἡ Ἑλλάς ἡ ἐν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττικὴ, Ὁμ. Τμν. Δημ. 130. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν ἀντ' αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, ποτὲ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπεναντι στερεῆς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Οὐκ. α', 46. ἡ, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὑστερον λαμβανομένη ἡ Ἡπειρος ὡς κύρ. Ὀνομα, ὑπῆρχεν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὠρίετο πρὸς μὲν ἀρκτον ὑπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῶν Ὀρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς θαλάσσης καὶ ἐπεριλάμβανε τὸ πάλαι τὰς χώρας Χονίων, Θεσπρωτίαν, Μολοτσίδα καὶ Κασσιοπίαν. Ἐξαιρετο δὲ ἡ Ἡπειρος τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθον οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατώκησαν εἰς τὴν Φωκίαν. Ἀχρη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶτετι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἄρεινη, ὀλίγον εὐφροὺς καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ὁπωσούν καλλιεργημένη· ἐδαίονοντο δὲ ἀνέκαθεν ὑπὸ ἰσίων βασιλείων. μετὰ τῶν ὁποίων περιφωρὸς ἐστῶτος ὁ Πύρρος. Οὐκ. γ', 114. Ξενφ. Ἐλ. Σ', 1, 7. Πολύβ. ταῦν Ἡπειρος, κοινοτρ. Κάνικα. ὅθεν Ἡπειρωτῆς, ου, 3ηλκ. Ἡπειρωτῆς, ἰσός, ἡ. Κάτοικ. τῆς Ἡπείρου· καί, Ἡπειρωτῆς, ἡ, ὄν, εἰς τὴν Ἡπειρον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡπιδανός, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀπιδανός, Ἡροδ.

Ἡπιδόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μαιχλον, Παιτρ. β', 29. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεᾷ τῆς Ἰατρικῆς καὶ Ἰανθ.

Ἡπυτῆς, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡπύτου, ὁ Περίας, εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρωῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 323.

Ἡρ, Ἡρός, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας

ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγούντο ὅτι, μέινας νεκρός δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἰτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς παρευριστάς διάφορα παράδοξα συμβαίνοντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διὰστημα τῆς ἀπονεκρώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλούταρχ.

Ἡ' ρα, ἡ, Ἰων. Ἡρῆ, παρὰ Ῥωμ. Iuno. Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀρην τὸν Ἡφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθειαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡσ. Θεογ. 454, 927. ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς θεᾶς ἀθεωρεῖτο ἔξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. 5, κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ροδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρχαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Πaus. ζ, 4. ἀντράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὁβιδ. φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεοῦτος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικικῶν ἀποικίων καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἥτις ἰδίως ἱερὸς γάμος ἐλέγχετο, πλάττεται ὅτι ἐγένεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεπὺς τελετῆς, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε', 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος θεᾶ, ἔχουσα χαρακτηριστ. ἐμβριδῆ, ψιλαυτον καὶ πληγρὴ ζηλοτυπίας, ἔφορος τοῦ εὐπρετοῦς καὶ κοσμομίου τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐστηρὰ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν· πολλάκις δὲ περιτάται ὡς μία ἀπατηλὴ καὶ φιλάρχος θεᾶ, θελούσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον φαίνεται αἰεὶ ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάριν μισὸς τῆς, δι' ὃ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἑλλήνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὁμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Τ, 33. εἰς ὅλας σχετὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐτίματο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὕτη, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἥλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὸ πτηνὸν ταῦς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολλὴ ἔχουσα τοῦτο ὡς ἔερχον παράσημον, ἡ συρομένη ἐφ' ἀμάξης ὑπὸ δυνάτεων.

Ἡ' ραῖα, ἡ (Ἡραῖος). Πολίχνη τῆς Ἀρχαδίας παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἥλιδος, ταυὺν Ἀγιάνην ἢ Ἰρι. Ξενφ. ὅθεν Ἡ' ραιεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡ' ραῖα ὄρη, τὰ, Joninii Montes. Ὅρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ταυὺν Monti Sori. Διόδ. Σικ. δ, 86.

Ἡ' ραιεύς, ἕως, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ἡ' ραῖον, τὸ. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἡρας. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μετὰ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτοῦ ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὗρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἀγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἐνὸς θρόνου μετὴν κεφαλὴν ἑσπεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ Ἐλεφαντίνου ὅσπου ὑπηρεταῖο δὲ ὁ ναὸς οὗτος ὑπὸ μίας ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρχε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δυνάμεων Ἀργείων Κλεοβῆος καὶ Βίτινος ἡ Κυδῖππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔστειραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἀμαξάντης ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡροδ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἡρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρξε εἰς ἱερὰς, Ἡροδ. 6, 81. — 2) Ἑτερος Ναὸς τῆς Ἡρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡροδ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς Ναὸς τῆς Ἡρας ἀντικρυ τῆς πόλεως Σικυῶνος, ἡ ἄκρα τὸ Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. ε', 75. Ξενφ. Ἐλ. δ', 5, 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἡρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡροδ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνδου, Ἡροδ. δ', 90. παρὰ τοῖς ὑστερον συνήθ. τὸ Ἡραῖον τείχος καλούμενον, Δημ. ὁδον, Ἡραῖοι καὶ Ἡραισιεῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡ' ραῖος, αἰά, αἶον. Τῆς Ἡρας ἡ εἰς τὴν Ἡραν ὁνήκων.

Ἡ' ρα κλέης, Ἰων. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡ' ρά κλεια, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς Πισατίας χώρας ἐν Ἥλιδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθέρου ποταμοῦ, καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχίς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἐτι δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχίνι, Θουκ. δ', 78. ἡ ἢ Τραχινία, Ξενφ. Ἑλλην. α', 2, 18. ἴδε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκαυδίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν, οὕσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀχίρως ποταμοῦ· οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν μεγαλήν αὐτῶν πίστιν καὶ εὐλαβίαν, δι' ὃ καὶ ὁ Κικέρων ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοσύνην. Ενταῦθα ἐξῆς χρόνον ἱκανὸν ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν του ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρίς τοῦ περφημοῦ Ζωγράφου Ζεύξιδος· ταυὺν Policoro· ἐτι δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἀλυκοῦ ποταμοῦ, πρότερον Μινώα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ἐτι, Ἡρακλήτη ἡ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινώῃ λεγο-

μήνη, Ἡροδ. 5, 43, 46. Πολύβ. — 5) Ἡρακλεία ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, οὐσα ἀποικία τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἡ κατ' ἄλλους τῶν Μαρνανδυνῶν· ταυὺν Ἐρχακίη ἢ Ἐρεγρί, Ξενφ. Ἀνίβ. 5, 2. Ἀρρίαν. — 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Ὠρέη, πρότερον Περινθός καλουμένη, ὅπερ ὄρα. ταυὺν Ἡράκλεια. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίτρου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Λυκαγνίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐριγονος ποταμοῦ, ταυὺν Ἡράκλεια. Στράβ. — 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κατωσιώτιδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας, ἐνθα νῦν κεῖται ἡ Μείντα Πτολ. 8, 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυρρήστιας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱερὰπόλεως, ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Κυρρήστιας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. 16, Πτολ. 8. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σιντίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῇ δυτικῇ ὀχθῇ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σιντία ἐκαλεῖτο, ταυὺν Ἰτκάρι ἢ Ζηνοβία. Στεφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὁδον. Ἡρακλεώτης, ου, ὅκλη. Ἡρακλεώτης, ἰδος· ὁ κάτοικος τῆς Ἡρακλείας, ἡ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὢν, Θουκ. Ξενφ. Πλάτ. ἐπὶ Ἡρακλεώτης, Στέφ. Βυζ. ἡ Ἡρακλεώτης, ἰδος, ἡ περὶ τὴν Ἡράκλειαν χώρα ἐν Πόντῳ. Θουκ. Ξενφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἡρακλείας ἡ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡράκλεια, τὰ. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπ' ἀπὸν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ. Πολυδ. Ὀνομαστ. ἡ, 9. — 2) Ἑτέρα εορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καδ' ἦν ἀπρόσφορον εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχᾶς μῆλα, δι' ὅκαί ἐπινομάζετο ὑπ' αὐτὸν Μῆλων. — 3) ἐπὶ δὲ ἐν Σικυῶνι ἐωρτάζοντο τὰ Ἡράκλεια διαρκούντα δύο ὁλοκληρούς ἡμέρας.

Ἡρακλεΐδης, ου, ἰων. Ἡρακληΐδης. Τίς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὀμ. Ἠλ. Β, 653. ὁ Τληπόλαος. Πληθ. οἱ Ἡρακλεΐδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἱ τινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώως τούτου διωκομένοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατεφύγον ἱεσταί εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βασιλὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθοῦμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τοῖν παῖδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐφένευσαν νικητὰς κατὰ κράτος, Ἀπολλ. β. 8. 1. Διόδ. Σικ. δ', 59. ἐπὶ δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἱ τινες οὐδὲν ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διώξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιοὺς· κληράσαντες δὲ τὰς διαφόρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα· ὁ μὲν Τῆμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προχλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν ὁποίου τούτου· δύο διέμενον πολλοὺς αἰῶνας καὶ δύο οἰκίαι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης.

μόνη δὲ ἡ Ἀρχαδία δὲν ἐκυρίευσθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλεΐδων Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλ. β', 8. Πανστ. Πλάτ.

Ἡρακλεΐδης, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Τίς τοῦ Ἱβανώλιδος, Μυλαστειος, στρατηγός τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Τίς τοῦ Ἀριστογένης, στρατηγός τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενφ. — 3) Τίς τοῦ Λυσιστράτου, στρατηγός καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τοῦ Ἱπποκρίτους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 5, 73. — 4) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, πιδαν. ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Κλαζομενῶν, Πλάτ. Ἰων. σελ. 541. Αἰλ. — 5) Ἡρακλεΐδης ὁ Ποντικός λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστετέλους, φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθείαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμαθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, κεραυνωθεὶς μετὰ εἰς τὸ θάνατον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. 5. Πλουτ. Διογ. Λαέρ. 8, 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐτάωθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινα μόνον λείψανα περὶ Πολιτείας παρὰ Πλουτάρχ. ἀναφέρεται ὁ αὐτός καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλεΐδης ὁ Εὐρυθαῖος, ἱατρός ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγραφεὺς ὑπομνημάτων εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλλην. Διογ. Λαέρ. — 7) Ἡρακλεΐδης ὁ Ποντικός, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγραφεὺς ἐν ποίημα Λέσχαι ἐπιγραφόμενον εἰς Σαπφίᾳ μέτρα. Φαβρ. Ἠλ. Βιβλ. II, σελ. 122. — 8) Ἑτερος Ἡρακλεΐδης ἱατρός ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταραντου, ὁπαδὸς τῆς Ἑμπερικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ τρις ἐπαραγματοῦς μὲν πλείοτερον ἀκρίβειαν τὰ περὶ ἱατρικῆς ὕλης ἀπὸ τούτου πρὸ αὐτοῦ ἱατροῦς, ἀπαιτῶν δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὑστερον Συγγραφέων ὡς εἰς τῶν ἀκριβοτέρων καὶ σωφωτέρων παρατηρητῶν, συγγραφεὺς μὲ πολλὴν καταλλήλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλν.

Ἡράκλειον, τό, ἰων. Ἡρακλήιον. κύρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὀνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὀσκων, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ τελευταίον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. 6. Περὶ τοῦ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐερπειανῶν κατεποντίσθη ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μᾶς ἐκρήψεως τοῦ Ἡρακλίου ὄρους Οὐεστίνου· πρῶτον δὲ περὶ τοῦ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἐνθα νῦν κεῖται ἡ κόμη Πόρτιτς, καὶ περὶ τοῦ 1738 ἀνεσκάφη δι' ἐπιστάσις τῆς Νεοπολιτακῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἐν μέγα θάλασσῳ, εἰς ναὸς, ἐν ἀ-

γαλμα τοῦ Διὸς καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηνδρακωμένα χειρόγραφα ἐκ παπύρου. παρβλ. *Herculanensium Voluminum* p. 1, 11 Oxoniae 1824. — 4) Ἡ-ρακλειὸν ἀρωατήριον. Ἀρωατήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτείνόμενον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημ-βρινωτάτης ἀκρας τῆς Βρεττίας χώρας, Στραβ. τανὺν *Carpo di Spartivento*. — 5) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης, ἧτις ὑπῆρ-χε λιμὴν τῆς αὐτοῦσι πολεως Κνωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ἱ'. — 7) Ἀκρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, τανὺν *Τσχερστχεμβί*, Στράβ.

Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ξ α ν θ ί α ς, ου, ὁ. Κομικὴ πεπλα-σμένη σύνδετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξαν-θίας, ἀντὶ δούλης τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 499.

Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ς, εἶα, εἰον, καὶ

Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ς, ὁ, ἡ, ὄν. Ἰωνκ. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἡ εἰς τὸν Ἡρακλῆα ἀνήκουσ· ἡ Ἡ-ρακλεῖα λῖδος, ταῦτ. τῷ Μαγνητικῇ λῖδοι. Πλατ. Ἰων. Δουκ. ι'. Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ι παῖδες, = Ἡρακλειδαί, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ι στῆλαι, τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζεται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύω ὄρεων ἐκτεινόμενων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Ἀβυδα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἰσπανίας Κάλπη, τανὺν συ-νῆθ. Πορθμός τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Πυλαίφ. Αἰλ. καὶ, αἱ Ἡρακλήϊαι στῆλαι, Ἡρότ. 4 42. Πλούτ. ἐτε δὲ, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι, Πλάτ. Στράβ. καὶ, ὁ καδ' Ἡρακλέους στῆλαι πόρος, *fretum Herculeum*, ὁ πορθμός τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Ἐπιρμ. Ἡρακλειῖας, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Δουκ.

Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ς, ὁ. Ποταμός τῆς Βιωτίας, πηγά-ζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἐλικιώδους καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τανὺν. Ἰσράκι.

Ἡ' ρ α κ λ ε ι ο ς, ὁ. Εἰς τῶν ἔξοχων Ἑλλάνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐφέσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μίξ τῶν ἐπιστῶν καὶ εὐγενεστέρων οἰ-κιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγο-ρεῖ ὡ Ἰππασῷ, εἰτα ἀπεδμήνησεν περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀ-νιήρ σκυθρωπὸς καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικοῦ χα-ρακτῆρος, φαινόμενος αἰετοπε πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πῖσαν κοι-νωσίαν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι ἐδρῆ-νει πάντοτε βλεπῶν τὴν ματαιότητά των ἄλ-λων. ἔπινοματίζει διὰ τοῦτο Κλαυτῶνος. Συνέ-γραψεν ἐν Βιβλίῳ περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὅποιον ἐπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσι ὁ-λως δι' ὅλου ἀσφαῖ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὅποιον

ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ ὅπου μετὰ καιρὸν ἐφάνισθη· ἐξ ὧν δὲ διαφυλάχθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐ-τοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρ-χῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύω πρώτας καὶ κυρίας ἀρχάς τῶν πραγμάτων τὴν ἐρίδα καὶ ἀρμονίαν ὡς οὐσιώδη συστατικά τῆς ὕλης, ὅντα εἰς αἰώνιον πρὸς ἀλ-ληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοερὸν λόγον ἔλεγεν ἀπέρροισιν ἐνόει ἀρχικῷ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐδογματίζεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μό-νην δὲ καὶ ἐαργὴ ἀληθείαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι κοινῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀληθεῖαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἱατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοτάτας φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλεί-του, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυσικῶν. Διογ. Λαερτ. Πλάτ. Συμπ. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ἡ, 13.— ὁθεν Ἡρακλειτεῖω, μαθητῆς τοῦ Ἡρακλείτου εἰ-μί, ἡ μιμούμαι τὸν Ἡρακλείτου καὶ, Ἡρακλε-τεῖος, ὁ, ἡ, ὄν, τοῦ Ἡρακλείτου ἡ εἰς τὸν Ἡρακλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡ' ρ α κ λ ε ὁ πόλις, εως, ἡ. *Heracleopolis* = Ἡρακλεῖα. Πόλις τῆς Δευκανίας ἐν τῇ μεσημ-βρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς με-σαιᾶς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτοῦσι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἧτις καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στέφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μίξ νήσου ἧτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μαίριδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλίν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡ-ρότ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐ-λατρευετο μεθεῖας τιμάς τὸ ζῶον Ἰχθυεῦμα — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρά, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλευσίου στο-μάτος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σαδρόιτιδος Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ', 5.

Ἡ' ρ α κ λ ε ὁ υ ς ἱερόν, τό. Ναῖς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐσχημα-τίσθη μία κόμη, τὸ Ἡρακλεῖον λεγομένη, ἧτις ὑπῆρχεν ὡς πρῶστειον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡρότ. 2, 113.

Ἡ' ρ α κ λ ε ὁ υ ς λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τις πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, *Herculis portus*. Στράβ.

Ἡ' ρ α κ λ ε ὁ υ ς Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρά τῆς Με-σογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδι-νίας, Πτολ. γ', 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύο νήσοι αὐτοῦσι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν *Asinara* καὶ *Pianne*.

Ἡ' ρ α κ λ ῆ ε ι ο ς, εἴη, εἰον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡρακλείου, Ἡρότ.

Ἡ' ρ α κ λ ῆ ἱ ὀ θ η ς, ἀντὶ Ἡρακλειδῆς, Ἡρότ. 7, 208.

Ἡ' ρ α κ λ ῆ ὁ ς, ἴη, ἴον. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἡρακλείου, Ἡρότ.

Ἡ' ρ α κ λ ῆ ς, Ἰωνκ. Ἡρακλῆς, γενν. Ἡρακλέους, ἐπικ. ἡς Ἰωνικ. ὅος. Αἰτ. πληθ. Ἡρακλεῖας, Ἀριστφ. Εἰρ. 740. παρὰ Ῥωμ. *Hercules*. Ὁ ἐπιστημώτερος καὶ ἀνδρείτερος τῶν ἀρχαίων Ἑλ-λήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμή-

νης θυγατρὸς τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔχοντος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Βρέφος ἔτι ὦν ἐν σπαρτάων ἐφόνευσε δύο φοβεροὺς δράκοντας, τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ Ἥρα, ἐχθρευομένη ὁλατὰ ἄλλα τέκνα τοὺς Διὸς, ἐπεμψεν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν θάνατόν αὐτοῦ. Ἀνατραφεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαισιῶν καὶ τερατώδους ἀνδρίας· πρῶτον δὲ ἥρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἐπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐν Κιθαιρώνι Λέοντος. ὅτε ἐποίμανε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τὸν Θασπίου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγέννησε πεντήκοντα δύο παῖδες. Ἀπολόρ. β', 4, 9. 10. Διόδ. Σικ. δ', 29. ἀκολουθῶς δὲ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς νεαροὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του ἔλθων εἰς βοήθειαν τῶν Σεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθανάτωσαν ἰδιοχείρως ἐν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολόρ. δ', 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὃν ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηναίων, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δώδεκα ἐκεῖνα περίφημα ἄλλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ ἀρχαίου τούτου ἥρωος· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμαίᾳ φοβερόν λείοντα. β) ἐθανάτωσε τὴν Λερναίαν ὕδραν. γ) ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμάντιον κρόνον εἰς τὰς Μυκηνας. δ) ἐθήρευσε τὴν Κερυνίτιν ἑλαφον ε') ἐκαθάρισε τὴν πρό πολλῶν χρόνων σσωρευμένην κόπρον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αὐγείου. δ') ἐτόξευσε τὰς Συμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἤρπασε τὰς ἵππους τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θράκης, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν χρυσόπτηρα τῆς Ἰππολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἐπίσσε ζώσας τὰς βούς τοῦ Γερνίου καὶ ἔφερεν αὐτάς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ι) ἐθήρευσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερόν ταύρον. ια) ἤρπασε τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἐφυλάττοντο ὑπ' ἐνὸς ἀγρύνου δράκοντος. καὶ ιβ') καταβὰς εἰς τὸν Ἀδην ἔφερε ζωνταῖον τὸν κύνα Κέρβερν εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολόρ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς θεϊνὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς υποχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἔδειξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἥρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρωπικὰς καὶ σωτηριώδεις ὁγαδοεργίας, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοῦ φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους ληστὰς, οἵτινες ἐπαπειλοῦν καὶ κατεφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀκαταμάχητον αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας ἔλθων εἰς τὴν Αἰγυπτον, ἐφόνευσεν τὸν φοβερόν τυράννον Βουτίριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἐσφαγὸν ἀνιέως ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτοῖσι ξένους, Ἀπολόρ. β', 5, 11. ἀνέστηται ἐκ τοῦ

ἄδων τὴν ὥραν Ἀλκιστιν ἀποθανοῦσαν ἐκὼς αἰῶς δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀλκμήνου, ἔλθων δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡστιάων θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λοομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπὶ τινος βράχου διὰ νὰ καταρπασθῇ ἀπὸ ἐν φοβερόν θαλάσσιον τέρας κατὰ δέλτην τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολόρ. β', 5, 9. διαβαίνων καὶ διὰ τοῦ Κανυάσου ὄρους ἔλυσεν τὸν Προμηθεῖα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἦμαρ κατέτρωγεν εἰς αὐτὸς διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς, τὸν δὲ Θεσθεῖα ἠλευθέρωσαν ἐκ τῆς φοβερῆς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίψθη ὑπὸ τοῦ Αἰζωνέως βασιλέως τῆς Ἡπείρου, ὅτε ἦλθεν ν' ἀρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Περειδίου. Πλουτ. Ὀση. Ἀπολόρ. β', 5, 12. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεχειρήσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηρημῆθαι καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἥρώων· ἐπὶ ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἥρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε, φαίνεται μέγιστος ἐνέργητης τῆς ἀνθρωπότητος, ἡξιώθη καὶ ζῶν ἔτι θεῶν καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδοξάσθη εἰς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ Θεοτήτων, ὅπου ἐπλάττετο ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θεῶν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦν ὁ φόνος τοῦ Κενταύρου Νέστορος, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν· ἀλλ' οὗτος ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαζοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀνακαλέσει αὐτὴν τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἐν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἀλειμμένον ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ αἵματος τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδύθηκε ὁ Ἡρακλῆς, ἡσθάνθη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καταφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου μιάσματος· ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν ζήτην ταύτην κατάστασιν, ἀνάψαι μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Οἰτῆς ἐρρίψθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐκάη. Ἀπολόρ. β', 7, 7. Διόδ. Σικ. δ', 39-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊάνειρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησεν τὸν Τλον, εἰς δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδούλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἀγέλαον, ἐκ τῆς Ἀστύφρας τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα παίδος τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλῆϊδα κατωίκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφῆκαν μίαν μεγάλην σπειραν ἀπογόνων. Ἀπολόρ. παριτίνατο δὲ συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοτήν καὶ φέρων ἐν ῥόπαλοι ἐκ τὴν χεῖρα, μετ' ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μετ' ἐκείνης χαρακτηρισμοῦ τοῦ σώματος· ἐκτός δὲ τῆς Ἑλλάδος, εἶδα ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου εὐσσητήθη πρῶτως ἡδὴ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Εὐάνδρου, Διον. Ἀλικ. α', 39.

Η'ράκων, υἱος, ὁ. Μακεδώντι, παρ' Ἀρρ. Ἀναβ.
 Η'ράρασσα, ἡ, καὶ Ῥάρασσα. Πόλις πρω-
 τεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείων ἐν τῇ Ἰν-
 διά κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ναμάδου
 ποταμοῦ. Πτολμ.

Η'ρη, ἡ, ἐπικ. ὀντί Ἡρα, Ὁμ. Ἰλ.

Η'ρητον, τό, Eretum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν
 Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Rotondo. Στράβ. καί
 Ἡρτος, ἡ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρητίνος,
 ὁ κατοικοῖς.

Η'ριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδε-
 χεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ
 ἀγαπήσασα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Στάφυλον·
 ὕστερον δὲ μαδούσα τὸν Δάναον τοῦ πατρὸς αὐ-
 τῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμόσθη ἰδιοχείρως. Ἀ-
 πολδρ. γ', 14, 7. Τγίν. μιν. 130. Δουκ. —
 2; Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος
 ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁ-
 ποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἡ κατ'
 ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα,
 Πανσ. β, 18. Τγίν.

Η'ριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποτα-
 μὸς κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἡριδανοῦ ἢ Φαέ-
 δοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔ-
 πεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καθ' Ἡρδ.
 Θεογ. 338. ὑπῆρχεν ὁ Ἡριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεα-
 νοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ καθ' Ἡρόδ. 3, 115.
 ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασ-
 σαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγστο τὸ ἡλεϊτρον.
 Ἀκολουθῶν δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρ-
 χαίων μετὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος
 ποταμὸς (Ρο) Εὐρίπ. Ἰππ. 732. Πολύβ. κατ'
 ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥήνος,
 Ἀππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ροδ. Δ, 628. λέγει ὅτι
 ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἡριδανόν. — 2)
 Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ἠγγάζων ἐκ τοῦ
 ὄρους Ὑμηττοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμε-
 νον, Στράβ.

Η'ριννα, ἡ. Περιφῆμος ἀρχαία ποιητρία τῶν
 Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφούς, Πλούτρχ.

Η'ριπίδας, ου, ὁ (ε). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος,
 Ξενφ. Ἡρόδ.

Η'ρόδixος, ὁ. Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ
 Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. κατ'
 ἀρχάς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθητικῆς τέχνης ἐν
 Ἀθήναις, εἰτα δὲ ἐπηγγέλθη αὐτῷ τὸν ἱατρὸν,
 βιασθεὶς διὰ τὴν ἀσθενίαν αὐτοῦ κραεῖν νὰ γυ-
 μνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, δι' ὃ καὶ ὑπέ-
 σχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς
 συνευχῆς τοῦ σώματος ἐξασκήσεως. Ὁ Πλάτων
 καλεῖ αὐτὸν σοφιστὴν, Πρωταγ. καὶ ἱατρὸν,
 Γοργ. Φαῖρ. Δουκ. — 2) Ἡρόδιος ὁ Λεοντί-
 νος, ἀδελφὸς τοῦ περιφημοῦ σοφιστοῦ Γοργία,
 ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλτο τὸν ἱατρὸν ἐν Ἀ-
 θήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Η'ρόδοτος, ὁ Λογοποιός, Ὁ ἀρχαιότερος τῶν
 Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστο-
 ρίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν πόλιν
 τῆς Καρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ.
 484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἐν μέγα μέρος τῆς Ἀ-
 σίας, Εὐρώπης, Αἰγύπτου καὶ Λιβύας συνήγα-
 γεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην, μετὰ τὴν

ὁποίαν συνέταξε τὸ μέγα τῆς ἱστορίας αὐτοῦ
 σύγγραμμα εἰς ἐνέα βιβλία, τὰ ὅποια αἰωμά-
 σθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνέα Μούσαι· εἰς
 ταῦτα παρίσταται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς πε-
 ριγραφή τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς
 ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ἡ σύστασις πολ-
 λῶν καὶ ἐπιστῆμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ
 καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα διαφόρων
 λαῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπερί-
 στατος διήγησις τῶν πολεμῶν μεταξὺ Ἑλλή-
 νων καὶ Περσῶν περὶ τὸ 445 ἔτος πρὸ Χρ. ἀ-
 νέγνωσεν ὁ Ἡρόδοτος ἐν μέρος τῆς ἱστορίας του
 εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων
 ἐν καίρῳ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπί-
 λοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ
 444 ἔτος πρὸ Χρ. εὐρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν
 ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων. Πλούτ. Δουκ.

— 2) Ἀθητικὴ τι Θεβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς
 Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνουμένος ὑπὸ τοῦ Πινδά-
 ρου, Ἰσθμ. 1. — 3) Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ
 Ἀγαθήνου, μετελθὼν τὴν ἱατρικὴν ἐν Ῥώμῃ
 ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. —
 4) Τίος τοῦ Βασιλείου, Ἰων τὴν Πατρίδα, Ἡ-
 ρόδ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εἰα, εἰον, τοῦ Ἡ-
 ροδότου ἡ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνῆκων. Στράβ.

Η'ρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἑλλήν·
 τῆς πόλεως Ἡρακλεῖας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστο-
 τέλους, περιφῆμος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμ-
 ματα, τὰ Ἀριοναυτικά, καὶ τὰ καθ' Ἡρα-
 κλεᾶ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλωνίος ἐξηντήθη
 πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀριοναυτικόν αὐτοῦ ποιή-
 μα. Ἀπολδ. α, 9, 14. Ἀθην. α, 15. Τξες.

Η'ρομένης, ους, ὁ. Μακεδώντι, παρ' Ἀρρίαν.
 Η'ροπύθης, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόν-
 των, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Η'ροσκάμανδρος, ὁ. Ἀθηναῖος. Πλάτ. Θεαγ.
 σελ. 129. Β.

Η'ρόστρατος, ὁ. Ἐφέσιος, ὅστις ἐπιθυμῶν με-
 γάλως νὰ κατασταθῇ καὶ οὗτος ἐνδοξὸς διὰ τινος
 κατορθώματος, ἔκαστε τὸν Ἐφέσῳ περιφῆμον
 ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν
 ἡ Ὀλυμπία ἐγεννήσε τὸν μέγαν Ἀλεξάνδρον.
 Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰωνων,
 ἀφ' οὗ ἐτιμώρησε τὸν αἴτιον τοῦ δυστηχήμα-
 τος τούτου μετ' ὀδυνηρὸν θάνατον, διέταξε τὸ
 νὰ μὴ ἀναφέρηται ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἐπαχθὲς ὀ-
 νομα του. Στράβ.

Η'ρόφαντος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Παρίου
 ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἰς τῶν Ἰωνων στρατη-
 γῶν, οἵτινες συνεκράτευσαν μετὰ τοῦ Δα-
 ρεῖου κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4, 138.

Η'ροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβύλλων,
 θυγάτηρ τοῦ Ἀπκλῶνιος ἡ τοῦ Κητοφάγου,
 ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου,
 ἥτις καὶ προεμήνυσσε τὴν καταστροφὴν τῆς
 Τροίας. Πανσ. 1, 12.

Η'ρόφαντος, ὁ. Περιφῆμος ἱατρός ἐκ Χαλκη-
 δόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς,
 ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ
 πάντων ἐπιδιώκας μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν.
 Πλούταρχ. Γαλλην. — 2) Κυνικός τις φιλόσο-
 φος, παρὰ Δουκ.

Ηρώ, οὗς, ἡ. Ἰέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰδαλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θυρίας, περίφημος διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ωραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ἦτος τις Δαάνδρος ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστῷ ἐν Ἀτῖα πόλεως Ἀβυδου, διέβηνας πολλάκις τὸν Ἑλλησπόντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτός καὶ ἤρχετο διὰ τὴν εὐρήν αὐτὴν, ὥς οὐκ καταληψαίς ποτὲ ὑπὸ μίας σφοδρῆς τρικυμίας ἐπνίγη, ἡ δὲ Ἡρώ εὐρύσας τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καταμεμελισμένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίψαν ἐκ τοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μευσ. Στράβ. — 2) = Ἡρώων πόλις. Στάφ. Βυζ. πιδαν. δὲ βέλτιον Ἡρώπολις ἀναγνωστέα.

Ἡρώων, ὠος, ὁ. Αἰγύπτιος τις, παρὰ Δουκ. Ἡρώδας, α, ὁ. Συρακούσιος τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. Ἡρώδης, ου, ὁ Ἀττικὸς. Περίφημος σοφιστῆς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως, ὥσπερ δὲ εἰς τὰ μεγαλῆτερα τῆς Ῥώμης πολιτικά ἀξιώματα, ἐκλεχθεὶς καὶ ὑπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 113 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βαλλικίου καὶ ἐξαιμύσθη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικάς καὶ φιλοσοφικάς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ παντὸς δὲ διὰ τὴν ἔξοχον ῥητορείαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθῆναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιτημάτων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἐτῶν τὴν Ἠλικίαν· εἰς ὅλην δὲ τὴν συγγραμμάτων του σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνον εἰς λόγους, περὶ πολιτείας καὶ τινα ἐπιγράμματα. Δουκ.

Ἡρώδιανός, ὁ Αἴλιος. Τίος Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδάσκει καὶ οὗτος τὰ Γραμματικά· ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, ψάσας εἰς διάφορα αὐτοῦ πολιτικά ἀξιώματα· συνῆραφεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ ψάδυσαν ὥς τοῦ νεωτέρου Ἰουδαιανού.

Ἡρώων, ὠος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πεματίας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρίλλου. — 2) Ἑτέρος Ἡρώων μαθηματικός Ἀλεξανδρεὺς, συγγραψας μίαν πραγματείαν περὶ ποιορηκτικῆς τέχνης, καὶ περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ονομάτων, καὶ, εἰσαγωγῇ τῶν γεωμετρικῶν. — 3) Ἀρχαιότερος τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητῆς τοῦ Ἰππασίου, εἰσαυρετῆς τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνῆραφεν εἰσαγωγὰς μηχανικάς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἐτι δὲ καὶ ἀλλὰ διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης.

Ἡρώες, ὠος, ὁ. Ἰατροί. Δημ. Παραπροβ. σελ. 419. Ὑπῆρξεν ὁ αὐτός καὶ Τόξαρις λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθνον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα

Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτός ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ, Καλαμίτης ἦρος καλούμενος, ἴδε Καλαμίτης καὶ Τόξαρις. (κατὰ Becker γενν. Ἡρω.)

Ἡρώων πόλις, εως, ἡ, Heroum oppidum. Πόλις τῆς κατὰ Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰνδίας. Στράβ. ις'. καὶ Ἡρώ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωσπολῆτις, ου, ὁ κάτοικ. τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως.

Ἡσίοδος, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπιστημον ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὀμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κῆρην πόλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτῖα καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀτκρην, ἀφ' ἧς καὶ Ἀτκαίος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὅθεν ὑπῆρχε ἀκριβὲς ἐπιδιορισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδελικὸν μάρμαρον ἐξῆ ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους τοῦ Ὀμήρου 944 πρὸ Χρ. κατ' ἀλλοὺς δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερός τοῦ Ὀμήρου· περὶ τὴν ἐσχάτην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Δοκρούς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τρωίλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλπητῶν τινός, ἐνεούθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, οἷσιναι ἐνόμιζαν ὅτι ἡμίκατε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἐρρίψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὗρον ὅπειτα οἱ Δοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν δεκακτὼ αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγράφοιμα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπίς Ἡρακλέους, γραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Πλδ. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡσιόδεος, εἰα, εἰον. τοῦ Ἡσιόδου ἡ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡστίον, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Ὀλκαίου καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Προμ. 560. — 2) Οὐγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ αὐτῆς, κατὰ προτραγῆν τοῦ μαντείου, ἔδωκεν εἰς ἕνα παραθαλάστιον βράχον διὰ τὴν καταφαγῶσθαι ἀπὸ τῶ φρεβρὸν τέρας, τὸ ὅποιον ἐπεμψαν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τεῖχη τῆς πόλεως του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας του καὶ εὐρών αὐτὴν οὕτως ἐκτεσεμένην, τὴν ἡλευθέρωσεν φονεύσας τὸ θαλάστιον τέρας· ἀλλ' ἐπειτὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελεν οὕτως εἰς τοῦτον τὴν ἀποδόσθαι τὴν ὑπόσχεσθαι ἀνταμοιβήν, ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα πτόλον καὶ πορῆσας αὐτὴν, ἤχημαλῆστις τὴν Ἡστίον. τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμῶνα. Ἀπολλρ. β', 6, 4. Διοδ. Σικ. δ, 43. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μητὴρ τοῦ Παλαμήδου, Ἀπολλρ. β', 1.

Ἡσχυλῆνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἑσχύλινον, Esquilinus collis. Εἰς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀπετέλει τὸ πᾶντον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ

πῆρχεν εἰς μεγαλοπραγῆς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐν ἀρχαίῳ σμφιδέατρον. Στράβ. Διβ.
Η'στος, ἡ. Πολὺς τῆς Δοκρίδος καίμενη πλησίον τῆς Οἰανίδος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἡσίοι, οἱ κάτοικοι. Οὐκ. γ', 101.
Η'συχία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην. Ἀπολόρ. β', 7, 8.
Η'σύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἡ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραφεν ἐν λεξικῶν κατὰ στοιχεῖον, ἠρανιτμένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διετώθη πάντῃ κεκολοβωμένον καὶ νεοθευμένον με πολλὰς διαφορὰν ἄλλων παρεϊτάξας καὶ ἐρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπικληθεὶς Ἐνδοξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἐν χρονικὸν εἰς ἑξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμήμα εἰς ἀπόστασμα διετώθη.
Η'τία, ἡ, καὶ Ἡτις. Πολὺς τῆς Λακωνίας καίμενη βορειοδυτικῶς τῆς Βοΐας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἡτιος, ὁ κάτοικος.
Η'φαιστειον, τό. Ἰωνκ. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδτ.
Η'φαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστίας, ἄδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, τανὺν Σωτήρι, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, ἕως, ὁ κάτοικος, Ἡρόδτ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, οὗ, ὁ κάτοικος.
Η'φαιστίνη, ἡ, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἑξ υἱοῦς, Ἀπολόρ. β', 1.
Η'φαιστῖων, ὡνος, ὁ. Φίλος καὶ εὖνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἀσθενήσας βαρέως εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέθανε, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Ἀλεξάνδρος ἐν μεγαλοπραγματοῦν μνημεῖο, δαπανήσας, ὡς λέγεται, 12,000 τάλαντα. Πλουτ. Διοδρ. Σικ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. — 2) Ἡφαιστῖων καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραφε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καὶ νῆστοις ἱστορίας λόγους ἑπτὰ, τῶν ὁποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου· συνέγραφεν ἐν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διετώθη. Σουίδ.
Η'φαιστοπόλις, ἰος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰαδμόνου ἐκ τῆς νήσου Σάμου, Ἡρόδτ. 2, 134.
Η'φαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἀφαιστος, περὰ Ῥωμ. Vulcanus. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 112. κατὰ δὲ Ἡρόδ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐβάλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τὸ νὰ ἐγεννηθῇ εἰς ἄκρον δυσειδῆς, ὁ Ζεὺς ὄρριψεν αὐτὸν ἐκ

τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δὲ Θέτις καὶ Ἐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπηλαῖόν των, ὅπου διέμεινεν ἑννέα χρόνους. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐρμηνεύσθη δὲ καὶ δευτέραν φοράν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐχολάσθη. Ἐλατρεῦτο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλων τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἑξαιρ. τῶν ἐκ μεταλλῶν ἐργασίων, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατασκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλωπῶν τοὺς καρανοὺς τοῦ Διὸς, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἀμαξάν τοῦ Ἡλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δακτύλι τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέσθη ἐπὶ τοῦ Κανκαστοῦ ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολόρ. α', 7, 1. Πρὸς τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἡφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἰτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε καὶ ἐν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐνθα ἀρχαῖοι-θεν ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἡφαιστος ὡς ἐν ἀρχικῶν πυρ καὶ ψυχῇ τῆς τοῦ παντός ἰοίσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθάς. Ἡρόδτ. 2, 99. 101. 141. Διοδρ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ Θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδοφορία, Παντ. α', 30. εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἐορταζέτο τὰ λεγόμενα Vulcanalia. Οὐάρ. — ὅθεν Ἡφαιστειος, εἰς, εἰον, τοῦ Ἡφαιστου ἡ εἰς τὸν Ἡφαιστον ἀνήκων.
Η'φαιστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πῶς ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ καίμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, τανὺν Salfatara. Στράβ.
Η'χώ, οὐς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Echo. Μία τῶν Νυμφῶν, ἣτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον ἁλῶος καὶ καὶ τοσοῦτον δυσειδῆς, ὥστε ἔμεινεν αἰετοπε κεκρυμμένη μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποσῶς νὰ φαίνεται, μόνη δὲ ἡ λαλία αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ θεὸς Πάν. Βίων. Εἰδ' α', 38. Πτολ. Ἡφαιστ. Λουν.
Η'ώνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμῆστριον. Ἀπολόρ. β', 7, 8.
Η'ώς, οὐς, ἡ. Δωρικ. Ἀώς. Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὄρθριον φῶς ἐπὶ τῇ γῆ· κατ' Ἡρόδ. Θεογ. 378. υπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ἐπριανοῦ καὶ τῆς Θέτις, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστράϊου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζεφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἑσπερον καὶ τοὺς Ἀπτεράς· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μᾶς ἀμάξης συμφομένης ὑπὸ δύο ἰπποκῶν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὀκεανοῦ, διαχέουσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ 243. ἦτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρρασει-σα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθάνου ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ

τὸν Μένονα καὶ Ἡμαδίωνα. Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 1. πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡμέρα, ὡς φέρουσα πρώτη τὸ ἡμερινὸν φῶς.

Θ.

Ⓜ ἄββα, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Ⓜ ἄγουροι, οἱ. Ἀρχαῖος τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Ⓜ ἄγουρον, τό. Ὅρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μεσημβρινῶς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὁρίων.

Ⓜ αἶς, ἴδος, ἡ. Περίημος ἐπίτορα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλεξάνδρον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ὅστις διὰ παροιμίας αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθην. σελ. 576.

Ⓜ ἀλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοπόννησῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. καὶ Θαλάμας, Πολυβ. δ', 75. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἣτις ὕστερον ἀνήκεν εἰς τὴν Λακωνίαν, κείμενη παραθαλάσιος· ταύνη Πραστιάς. Στέφ. Βυζ. Πaus. γ', 1. καὶ, Θάλαμοι, οἱ νῦν Βωιωτοὶ καλούμενοι, παρὰ Στραβ. — ὅθεν, Ὀχλαματῆς, ου, ὁ κάτοικος.

Ⓜ ἀλά ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ οὐοῦ εὐρίσκειτο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Ⓜ ἀλάσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λιβέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὡσεανοῦ, Ἡσδ. Θεογ. 131. κατὰ τινὰς δὲ = Τηθύς, Δουκ. Διαλ. 11.

Ⓜ ἄλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδας, Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλή, Ἡσδ. Θεογ. 248. κατ' Οὐολφ. Ἀλῆη. — 2) Μία τῶν ἐνναε Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐφορος τῆς Κωμωδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὐτὴ τοὺς Κορύβαντας. Ἡσδ. Θεογ. 77. Ἀπολόρρ. α', 3, 4.

Ⓜ ἀλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῆ, αἰτιατ. Θαλῆν. Ἡρόδ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. καὶ Ἀθήναις, Θαλητι, Θαλητά, Πλούταρχ. Στράβ. Παντ. καὶ γενικ. Θαλοῦ. Εἰς τῶν ἀρχαιότερων καὶ περφημῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων ἔκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἰς παρελθούσαν ἡδὴ ηλικίαν περὶ θῶν πολλά μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἐσύνεξε διαφόρους φιλοσοφικάς καὶ κοσμοφυσικὰς γνῶσεις καὶ ἐπιστρεψα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, ἐστύσθηεν ἐνταῦθα τὴν περίδοξον Ἰωνικὴν σχολήν, διδόντας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μετὰ μεγαλὴν φήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξεῆλθε τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς

ἐκφραστὴν καθορὰν καὶ συστηματικὴν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκότων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρό αὐτοῦ φιλόσοφοι συνήθως ἐκφράζοντο. Αἱ φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανόν δι' ἀπλῆς μόνως παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρό πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωκαν αὐτάς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὐρειαίς ποτὲ δεατῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· εἰς συμπολιταίτου Μιλήσιος ἐτίμησαν αὐτὸν μετ' ἀνδρίαντα. Διογ. Λαέρ. Θαλ. Ἡρόδ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ὄρα. Αἶλ. ποικ. Ἰστρ. ιβ', 50.

Ⓜ αλητάς, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητῆς καὶ μουσικός ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάτας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν οὖτοιον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιάται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παρωργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπισυμβάτης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλουτ. Ἀθην. ιε', καὶ Θαλῆς παρὰ Πaus. α', 14, 3.

Ⓜ ἀλία, ἡ (υ-υ). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσδ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολόρρ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδας, Ἡσδ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Ⓜ ἀλπιος, ὁ. Τίς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔχοντος τοῦ Ἀκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἑπειῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 620.

Ⓜ ἀλπουσα, ἡ, = Θάλπουτα. Στέφ. Βυζ.

Ⓜ ἀλυσία, τά, προσυπακμ. ἱερά (υ-υ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γεννημάτων, Ὅμρ. Ἰλ. 1, 534. ὕστερον δὲ ἐπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Ⓜ ἀλυσιάδης, ου, ὁ (υ-υ-υ). Τίς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπιστόμων, Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 458.

Ⓜ ἀμναῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Καρδουχίων ὁρίων. Ἡρόδ. 3, 93. Στεφ. Βυζ.

Ⓜ ἀμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα, Ἰώστην.

Ⓜ ἀμάρος, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαστίνῃ, Πτολ. ε', 16.

Ⓜ ἀμβες, τό. Ὅρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Ⓜ ἀμβράδας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενφ. Κύρ. Παιδ. ε', 3, 38.

Ⓜ ἀμειματᾶδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδῶν παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδ. δ', 59.

Ⓜ ἀμνηρία, τά. Πολις τῆς Μηδίας κείμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενφ. Ἑλλ. β, 1, 13.

Ⓜ ἀμοῦς, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὕστερον ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμούς καὶ Ἀμμων. Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 274 Δ.

Ⓜ ἀμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 8.9. Ε.

Ⓜ ἀμυρίς, ιος, καὶ ἴδος, ὁ, αἰτιατ. Θάμυριν (υ-υ). Τίς τοῦ Φλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγρίπης,

- ἀρχαιότατος ποιτῆς καὶ ὕμνῳδός ἐκ Θράκης, μαθητῆς τῆς αὐτοῦ περιφρήτου σχολῆς τοῦ Δίου, Ἀπολδρ. α', 3, 3. Οὗτος λεγεται ὅτι δαλῆσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ τὰς Μούσας καὶ νικήσῃς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας παντάπασι καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τέχνην του. Ὁμ. Ἰλ. Β, 595. Πaus. δ', 33.
- Θ ἀνάκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ', 14, 3.
- Θ ἀνάτος, ὁ (υυ). Τίς τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἀφ' αὐτῆς καὶ ἀδελφός διδυμος τοῦ Ἰπνίου, Ἡσδ. Θεογ. 216—759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐν φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὁμ. Ἰλ. 853. Ρ, 672.
- Θ ανύρας, ου, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ. Ῥρότ. 3, 15.
- Θ αργηλῆα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Δουκ. — 2) Μιλῆσια, ἥτις ἐλθούσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὑπαντρέψθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῦ καταστὰς αὐτὴ βασιλίσσα ἐνός μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεδεῖσα τὸν Σέρβην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πιδαν. ἡ αὐτὴ μετὶ τὴν παρ' Ἀθην. ἡγ' περιφρημον διὰ τὴν ὠραιότητά της.
- Θ αργηλῆα, τά. Μία τῶν ἐπιστημῶν ἑορτῶν ἐν Ἀθῆναις πανηγυριζομένη κατὰ τὸν Θοαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Διόλου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.
- Θ αργηλιῶν, ὄνος, ὁ. Ὁ ἐνδέκατος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅστις ἀναλογεῖ μετὰ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.
- Θ ἀρρῆξ, ἡκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοθ.
- Θ ἀροφ, ὀπος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρροπος, ου, ὁ. Πaus. α', 11. Πλουτ. Πυρ.
- Θ ἀρυβῆς, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγός τῶν Λυδῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.
- Θ ἀρύπας, ου, ὁ. Ἐρωμένος τοῦ στρατηγοῦ Μέμμιος τοῦ Θεταλοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. β', 6.
- Θ ασεύς, ὁ. Δωρεκ. ἀντὶ ὀησεύς. Ὁσοχρ.
- Θ ἀσιός, ὁ. Ἐπίξ τοῦ Ἡρακλῆους, ὑπὸ τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἑνα ναὸν ἐν Τύρῳ. Ἡρότ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρίσκειτο ἐν κολοσσιαῖον ἀγάλμα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦτο τοῦ ἐνομα, Πaus. ε', 25.
- Θ ασος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ κατὰ Πaus. ε', 25 τοῦ Ἀγῆνορος, ὅστις σταλείς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἤλθε καὶ κατέλαβεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡρότ. 6, 47, Ἀπολδρ. γ', 1, 1.
- Θ ἄσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ μὲν ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης μετ' ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἰτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἦν δὲ τὸ πάλαι περιφρημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαιρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἀφθόνα αὐτῆς μεταλῆα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρ-

- μάρου· τανῶν Θάσος. Ἡρότ. 2, 44, 6. 147. Διον. Περ. 523. — ὅθεν, Θάσιος, ἰα, ἰον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὧν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαιρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριτπφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Θάσου. Ἡρότ.
- Θ αυμακίη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μᾶς τερπνῆς καὶ εὐφύρου πεδιάδος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὕτη καὶ Θαμακοί.
- Θ αυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μάλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ λόφου μετὰ θαυμασίων καὶ τερπνῆν θῶαν παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ. τανῶν Ταῖμακι. Στράβ. — καὶ, Θαυμακοί, οἱ κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.
- Θ αἰμακος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ποιάντος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Θαυμακίην ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.
- Θ αὔμας, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ὀλεανίδος Ἠλέκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὴν Ἴριν καὶ τὰς Ἀρπυΐας. Ἡσδ. Θεογ. 235, 265. Ἀπολδρ. α', 2, 6. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὐρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιόδου διςσώθη ψεύγων. Ὁβιδ. XII, 303.
- Θ ἀψακος, ἡ. Πόλις ἀρχαία, περιφρημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφρᾶτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ υπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἀνα Ἀσίαν. πιδαν. ἡ αὕτη μετὶ τὴν ἐν τῇ Ἰερᾷ Γραφῇ Τιφάχ ἀναφερομένην κατὰ Πλίν. ὀνομάσθη ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, τανῶν δὲ Δαίρ ἡ Δεῖρ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀρρίαν. — ὅθεν, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικοι. Ξενφ. Ἀναβ.
- Θ ἀψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολάς τανῶν Isola degli Magnisi. Θουκ. ε', 4. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυσσάτιδος χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Θάψιοι, οἱ κάτοικοι.
- Θ εἰγγελα, τά. Πόλις τῆς Κιρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλεξάνδρος λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὡς δωρεάν εἰς τὴν Ἀδαν βασιλεύσαν τῆς Ἀλικαρνατοῦ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24.
- Θ εαγέννης, ου, ὁ, αἰτιατικ. -νῃ καὶ -νῃ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πανθαρός τοῦ Ἀθηναίου δημομαχῶν Κύλωνος, σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτατὴν ἀρχὴν ἐν Μεγάρῳ. Θουκ. α', 126. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ε', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ δ', 27. — 3) Λοχαγός τις Λοκρός, παρὰ Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. β', 4, 18. εἰτα ἡν Θεογένης γεγραπτ. — 4) Ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάτου, ψημζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαισίαν ῥώμην, νικήσας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 1400 φεράς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, δι' οὗ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θανάτου ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ μετὰ θείας τιμᾶς καὶ μετ' ἀνδριανίας. Πaus. Ἠλιακ. 11. Δουκ. Συμπ. Θε. 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας,

ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγραφεὶς ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὅμηρον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 525. — 6) Κυνηκός τις φιλόσοφος ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νικρίνου, Λουκ. — 7) Πέννης τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἀπλούς τὰ ἤθη, κωμωπούμενος πολλαῖς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηναλώπης· ἤθελε δὲ νὰ δεικνύσται ὡς πλούσιος. καὶ αὖν εἰς ἀκροὺς δεισιδαίμων ἐσυμβουλευετο περὶ τοῦ τυγχόντος πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑκάτης. Ἀριστοφ. Λυσ. 63. Ὀρν. 1127. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θεά γ ης, ους, ὁ, αἰτιατκ. -γη. Τίος τοῦ Δημόδοκου ἐνὸς τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Παράλου καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀδυναμίαν κρατῖν τοῦ νὰ μετέλθῃ τὰ ἐν ἡ πατρίδι του πολιτικὰ ἀφωσιώσῃ εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται εἰς τὴν διαλογὸν τοῦ Πλάτωνος, ὅστις δὲν νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. δ', 15.

Θεαῖ ος, ὁ, καὶ Θεαῖος, Ἡευν. Τίος τοῦ Οὐλίου Ἀργεῖος, νικῆσας δις εἰς τοὺς Ἑκτομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἀργεῖ. Πίνδ. Νεμ. 10, 56.

Θεαίιητος, ὁ (αἰτέω). Τίος τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φαίνεται εἰς τὴν διαλόγον τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

Θεανδρέδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, μία τὴν ἐπιστημῶν καὶ ἐξόχων οἰκίαν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πίνδ. Νεμ. 4, 118.

Θεανῶ, ους, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεῦσα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολλ. β', 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφῆς τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιφωρος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ, Ὀμ. Ἰλ. 2, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταπόντου βασιλέως τῆς Ἰκάρου. Γγίν. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγου, Μνηστάρχου καὶ τῆς Μυίας, Διογ. Λαέρτ. η', 43. οὕτω καὶ αὕτη δὲ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Σουΐδ. ὑπομνήματα φιλοσοφικά, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 884. — 5) Λυρική ποιητρία, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουΐδ.

Θεάριον, τό, Δωρκ. ἀντί Θεώριον (α). Τόπος τῆς ἱερᾶς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνῃ, ὅστις ἦν διωρισμένος διὰ τοὺς αὐτοὺς Θεωρούς ἡ ἱερεῖα αὐτοῦ. Πίνδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάριος, ὁ. Ἐπίτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἀνῆγειρεν ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τροίᾳ· πρὸς τιμὴν τοῦτου, τὸν ὅποιον ὁ Πανστ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαϊστατον. Κορινθ. λα', 8.

Θεαρίων, υνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγέωνος ἐξ Αἰγίνης, Πίνδ. Νεμ. 7, 10, 85. — 2) περίφημος τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Θεασίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Λεωπρέπου, εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ δοκίμων πολιτῶν. Ἡρόδ. 6, 85.

Θεή, ἡ, = Θεῖα, κατὰ Ilgen ἐν Ὀμρ. Ἦμν. Δημτ. 64. ἀντί Θεῖας.

Θεῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ἵπριονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σεληνὴν καὶ τὴν Ἥω. Ἡτλ. Θεογ. 135. 371. Πίνδρ. Ἰσθμ. 5, 1. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Θεῖας, υντος, ὁ. Τίος τοῦ Βῆλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, ἧτις ἐγέννησε τὸν Ἀδωνιν, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγόμενος. Ἀπολλ. γ', 14, 4. Ἀντ. Δ. β. 34.

Θεῖβαι, αἱ, Βοιωτκ. ἀντί Θεβαί, Ἀριστ.

Θειοδάμας, υντος, ὁ (-υν-). Βασιλεὺς τῶν Δρυῶπων, πατὴρ τοῦ Ἰλα, τὸν ὁποῖον νικῆσας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἰφλαν. Ἀπολλ. Ροδ. Α, 1213. Ἀπολλ. β', 7, 7.

Θεισόα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήτῳ ἐπίσημος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Πανστ. Ἀρκ. 38. Στέφ. Βυζ.

Θεῖδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θεῖδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 1.

Θελμινισσός, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίας Συρίας, κειμένη μεσσηγίως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόνη, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. III, 21.

Θελξίων, υνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεὺς τὸν Ἀπιν βασιλέα τοῦ Ἀργους. Ἀπολλ. β', 1, 1. κατὰ Πανστ. β', 5. ὑπῆρξεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἀπιο.

Θελχουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ. Πανστ. η', 25. ἐπὶ δὲ καὶ Τελέφουσα, ὅπερ ὄρα,

Θεμελιούχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατούντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φοῦρ τ. 22.

Θέμις, ἐπικ. ἱστος, Ἀττικ. Θέμιτος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολλ. Ἰωνκ. Θέμιος. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὠρας καὶ τὰς Μοῖρας, Ἡτδ Θεογ. 135, 901. ἐλογίζετο δὲ αὕτη ἀρχαῖος ἐν ὡς ἐφορος καὶ προστατὴς τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἧτις εἶδε τοὺς χρησμούς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὀμ. δὲ παρίσταται αἶε ὡς πάρεδρος τοῦ Διὸς, συγκαλοῦσθαι καὶ λύουσα τὰς ἀγοράς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν εὐνοχίας. Ὀμρ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδσ. Β, 68. Ἦμν. Διὸς. ἐλάτρευετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἐφορος τῆς περὶ τὸν κοινωτικὸν βίον αὐταξίας καὶ ἀρμογικῆς συντηρήσεως. Πανστ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίτου. Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Θεμισκύρα, ἡ (υ), Ἰωνικ. Θεμισκύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμῶδοντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ χώρᾳ ἢν δὲ ἡ πόλις αὕτη ὀρχαιστάτη καὶ καθεδρὰ τῶν Ἀμαζόνων, κτισθεῖσα κατὰ Διόδ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικὸς, ἧτις ἐσύστησε κατ' ἀρχὰς ἐνταῦθα τὸ Ἀμαζο-

νικόν βασιλείον. Ἡρόδ. 4, 36. Ἀλσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκλέους, α, ον. Τῆς Θεμισκλέους ἡ εἰς τὴν Θεμισκλέων ἀνήκον.

Θεμισκλῆος, ἡ. Ἀρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκλέας, = Ἡράκλειον. Ἀπολ. Ῥόδ. 8, 371.

Θεμιστιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν ἐν Αἰγίῃ ἡ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Ἀσμπούου καὶ πάππος τοῦ Πυθίου. Πινδ. Νεμ. 5, 91. — 2) Τίς τοῦ Εὐγενίου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἐκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐβίβαξε μὲ πολλὴν φήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμῆθη μετὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μόνον τριάκοντα τρεῖς λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 790.

Θεμιστογένης, οὐκ, ὁ. Συρακούσιος τις, τὸν ὅποιον ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφεὺς μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐσχάτης ἐποχῆς τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἑλλήν. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη οὐδ' ὅλως.

Θεμιστοκλῆς, Ἰων. Θεμιστοκλῆς, γεννηθεὺς, Ἰων. εὐκ. καὶ ἦος. Τίς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἰς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὸν ὅποιον τὴν γενναϊότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐκρῶσται ἡ Ἑλλάς τὸν πλείοντα τῆς σωτηρίας τῆς, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἐπαπειλὼν αὐτὴν μὲ παντελὴ ἀφανισμόν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἐτι τῆς παθίξης ἡλικίας τοῦ εἶδει υἱὸν ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτήρας μιᾶς ἐξοχου φύσεως καὶ μεγαλοφρονίας. Ὑπερον δὲ ἀρχίσας τὸ στάδιον τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ καὶ ὡν θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἀντεπὸ τῆς πάντοτε κατὰ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικός, δι' ὃ καὶ συνήρτησεν τὰ πλείστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμόν τοῦ ἐναρίτου τούτου πολίτου. Ἦν ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὅποιαν παρευρέθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐναπένευτεν ἤδη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦν μέγαν ἐκείνον σκοπὸν τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν τοῦ πατρίδα διὰ τῶν γενναίων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἀπαξ νικῆντες ἐχθροίτης δὲν θελοῦν οὐδ' ὅλως ἀπαυδοῦσαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβωσιν αὖτις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον ὅθεν παρασταθεῖς πολὺς εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἔκαμν αὐτοὺς διὰ τῆς συνετῆς εὐλογητικῆς του προσεικτικῆς καὶ τοῦ κατέπειθεν εἰς τὸ νὰ συγκροτήτωσι πρὸ πάντων μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν συνισταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ εἰδήσις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκτρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρα-

τηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του νὰ ἀφῇται δὲ ὅλοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἡ συμβουλή αὐτῇ τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσεν μόνῃ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἦ ἐν τῷ στενωφὶ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέδειξε προφανῶς, πόσον ἡ γενναϊότης καὶ σοφὴ ἐπιχείρησις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνέβαλεν εἰς τὴν παντελὴ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλασσίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταδιώξιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς ταλυσταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τὸν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ἐσπευτεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὖτις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μικρὰ τεῖχη τοῦ Πειραιῶς, διὰ τῶν ὁποίων ἤνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τοῦτον, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ἔληε τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρχεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ αὐξήσις τῆς θαλασσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνάνοχος τοῦ Πausaniou κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φρονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγάλην του δόξαν ἀπὸ πολλοῦ τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηναίων καὶ μὴ εὕρισκων πλέον οὐδεμίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας Ἀρταξέρξη, ὅστις ὑπέδεχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τοῦ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις. Ἐκλέσας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μχνητίαν πρὸς κατοικίαν του, ἀπέθανεν ἐνταῦθα τὸν δεῦτερον χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν ἐξηκοντα ἑξ χρόνων, μὴ δυνάμενος ὡς λέγεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὅποιαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλεῖα, ὅτι θέλει γίνῃ στρατηγὸς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ ἐφῆρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραψεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας τοῦ πρὸς διαφόρους φίλους του. Οὐκ. 1, 135. Ἡρόδ. Πλουτ. Θεμτ.

Θεμιστονόη, ἡ. Ὑγιάτρη τοῦ Κήκυκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκκου. Ἡσ. Ἀτπ. 356.

Θεμιστώ, οὐκ, ἡ. Ὑγιάτρη τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Ὑγιάτρη τοῦ Τῆφους ἐνὸς τῶν Λαπίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, Ἀπολλῶ. α', 9, 2.

Θεμισίων, υἱος, ὁ (1). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἀφῆρτεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Ὀρωπὸν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ἱπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδεῖτου βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις ἐδίδοικε μετὰ τοῦ Ἀρισταίου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰκονομίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 41. — 3) Περιφρόμος Ἱετρός ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 αἶμα πρὸ

- Χρ. ἐκ Λαοδικίας, καθεδρῆτης τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.
- Θ ε μ ι σ ῶ ν ι ο ν, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτιοανατολικῶς τῆς Λαοδικίας, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδίων. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισσιανός, ὁ κατοικ.
- Θ ε μ η, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρμού Ἀραβίας κειμένη ὑπὸ τῆς Μετοποταμίας. Πτολ. ε', 17.
- Θ ε ν α ῖ, αἱ καὶ Θέναι, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωστού, ἔχουσα ἐν ἱερὸν ἄλσος. Καλλίμ. Τμν. εἰς Δι. 43.
- Θ ε ο γ α μ ῖ α, ἡ ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περπεφόνης ὅτε ἐνυμνεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.
- Θ ε ο γ ε ῖ τ ω ν, ονος, ὁ. Θηβαῖός τις φίλος καὶ πιστός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.
- Θ ε ο γ ἑ ν ῆ ς, ους, ὁ. = Θεαγένης, ἀριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτος ἐστεύλαν πρὸς τὸν Σατρίπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τῶν τριάντων Τυράντων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναιοὶ τῆς ἐμπαίζοντος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ ἅπλᾳ καὶ χυδαῖα τὸν ἤηθ, Εἰρ. 928.
- Θ ε ὄ γ ν η τ ο ι ς, ὁ. Ποιητὴς κωμικός ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται λεξιπλάτιστα τῶν κωμικῶν τῶν παρ' Ἀθηναίων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Πυθ. 8, 49.
- Θ ε ο γ ν ι ς, ιος, καὶ ἰδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωστός ἐκ Μεγαρώων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, φάσκει εἰς πολλὰ προβεβηκὸς ἡγῆρας ἔκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Γνώμαι ἡ Παραινήσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγείων μέτρον. Θεογν. 23. Πλάτ. Νομ. σελ. 630. — 2) Εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράντων, Ξενφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ἀπλὴς τῶν δραματικῶν τούτου ποιήσεων ἐπικωμιάσθη Χίων, πολλάκις ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεὺς τις Ἑλλήνων, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίων ἐν συγγραμμάτι, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ συγίων, ἐπιγραφόμενον.
- Θ ε ο γ ο ν ῖ α, ἡ. Οὕτως ἐπιγράφεται ἐν ἑκ τῶν τριῶν σωθέντων ποιημάτων τοῦ Ἡσίοδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποῖου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν παρβλ. Ἑρμαν. Τμν. Ὀμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μυθ. τεμ. β'. σελ. 218.
- Θ ε ο δ ᾱ μ α ς, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἰς τῶν Γιγάντων. Τγίν.
- Θ ε ο δ ἑ κ τ η ς, ου, ὁ. Ἐκ Φατῆλιδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, φιλόσοφος περιπατητικός καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουῖδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγωδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἐπὶ ἀποσπάσματα τινὰ· ἄγραψεν ἐπὶ καὶ μίαν
- ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 322.
- Θ ε ο δ ὁ σ ῖ α, καὶ Θεοδοσία, ἡ, Δημ. Λεπτ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τ' πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χαρακος, μετ' ἐξάρητον λιμένα· τῶν Καφφῶς, ἡ Θεοδόσια. Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπ. — ὅθεν, Θεοδόσιος, ὁ κατοικ.
- Θ ε ο δ ὁ σ ῖ ο ς, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικός καὶ Ἀστρονόμος, γράψας, Σφαιρικά εἰς τρία βιβλία καὶ, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύο, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα διωκώθησαν· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. N, σελ. 21. — 2) Ἄλλος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.
- Θ ε ο δ ὁ σ ῖ ο υ πολ ι ς, εως, ἡ. Πόλις ἐπίτημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντοκράτορος Θεοδότου, εἰτα ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μακερτ.
- Θ ε ο δ ὁ τ α ς, ου, ὁ. Περίφημος τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντίοχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος. Λουκ.
- Θ ε ο δ ὁ τ η, ἡ. Περιβόητος ἐταῖρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ποίας ὁ Σωκράτης συνιελέχθη ποτὲ. Ξενφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀκολουθῶς ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἐκένδυσεν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.
- Θ ε ὁ δ ὁ τ ο ς, ὁ. Τίς τοῦ Θεοδοσιδίου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τούτου εὐρὴν μετὰ ταῦτα ὁ Βρούτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν θανάτωσε μετὰ δεινὰς βασάνους. — 3) Ἀθηναῖός τις, Ἰσοκλής, παρὰ Δημ.
- Θ ε ὁ θ ῶ ρ ῖ ς, ἰθος, ἡ. Γυνὴ τις φαρμακίς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.
- Θ ε ὁ θ ῶ ρ ο ς, ὁ. Τίς τοῦ Τηλέχου, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκευάσας τοὺς κρατήρας τοῦ Κροίσου τοὺς ὁποῖους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀμείρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσοδέτον σφραγίδα τοῦ Πολυκράτους τυρίνου τῆς Σάμου, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡρότ. 1 51. 3, 41. Πλάτ. Ἴων σελ. 533. — 2) Τραγικός ποιητὴς καὶ Τποκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Πότ. ε', Πaus. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ε', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ἔρα. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίταλον Βυζάντιον. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστὴς τις ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολλὸν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτοὺς τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευεν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενφ. Ἀπομ. δ', 2. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 145. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἐπικληθεὶς Ἀσος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ὅς

- τις εξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας διὰ τὴν ἀδείαν του, ζητῶν ν' ἀναίρεσθαι τὴν ὑπαρξίν των θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐθεώρει δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἀξιογέλαστον μαρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπίζομενος ἐξαιρ. πᾶσαν ἀναισθησίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακοῦσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 344. — 8) Περιφνημός τις ὑποκριτὴς δραματῶν ἐν Ἀθῆναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Παραπρετβ. — 9) Εἰς τὸν Ἐπιστήμονα καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἑστρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀγῆρετε μετὰ τοῦ Θεμιστοκλέους τὴν πόλιν Ὠρωπόν ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.
- Θεοκλῆς, οὗς, ὁ. Περιφνημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διοπίου καὶ Σκύλλιδος, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ὁ Πausanias ἕνα Ἡρακλεῖα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος ἐκ κέρου κατεσκευασμένον. Πaus. Ἡλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορινθίος, φημιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πένητας μεγαλοφυΐαν του. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. — 2) = Θεοκλῆς.
- Θεοκλύμενος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Πολυφειδίου, ὅστις αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀργίου διὰ τινὰ πρᾶξέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνον, ἤλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὁμ. Ο, 222. ὧν δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶπεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀφίξιν τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἐπρομύνησεν τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων της. Ὁδ. Ο, 528. Ρ, 151. Τ, 350. — 2) Τίος τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφός της Θεονόης. Εὐρ. Ἡλ. 9.
- Θεοκρίτης, οὗς, ὁ. Ἱποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθῆναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.
- Θεοκρίτος, ὁ. Περιφνημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακοῦσιος, υἱὸς τοῦ Προξάτορα καὶ τῆς Φλῆνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἰέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνεγράψεν εἰδύλλια εἰς διὰλεκτοὶ διαρικτῶν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριακοντα· ἑτεῖ δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἐν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινὰ ἐπιγράμματα. — Ἀνθολ. α', 263. — 2) Θεοκρίτος ὁ Χίος. Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀριτοτολέους, συγγραφεὺς μιᾶς Ἱστορίας τῆς Διέβας καὶ τινος Ἐπιστολάς. Στράβ. ιδ'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 775.
- Θεόλυτος, ὁ. Ἀκρηννίτης, παρὰ Θεοκ. β', 102.
- Θεομνητωρ, οὗς, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου διωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμητε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρότ 8, 85.
- Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάτης, πρῶτερον Εἰδω καλούμενη. Εὐρ. Ἡλ. 11. — παρ' Ὁμήρ. Εἰδοθεῖα, ὅπερ ὄρα.
- Θεοξένιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ εορτὴ Θεοξένια λεγομένη. Πaus. Ἀχ. 27.
- Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν ὄντων Ἀλωπεκεύς, παρὰ Δημ. — 2) Ἀγνωστός τις συγγραφεὺς, ὅστις λεγεται ὅτι ἔγραφε μιᾶν Ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύδου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.
- Θεόπομπος, ὁ. Τίος τοῦ Νικάνδρου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Εὐριτιωνιδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 ἐτος πρὸ Χρ. δαΐδας μεγάλῃν ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπαψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λυσάνδρος. Ξενφ. Ἑλ. — 3) Τίος τοῦ Δαρμαστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περιφνημος ῥήτωρ καὶ ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοῦς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον λεῖψανά τινα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι ἐσπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ζ', 2. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικῶ, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 501.
- Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λέω, ἀδελφῆ τῆς Εὐβούλης· καὶ Πραξιθέας, αἰτινας ἐδυσιάζθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, δι' ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτάς· οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἴδιον ναὸν Λεωκόριον καλοῦμενον. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 28.
- Θεόπολις, εὖς, ἡ. = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Προκοπ.
- Θεοσδοτίδης, οὗς, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Ζωτίδου εὐρηται γεγραμν. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοτ. κατὰ Μειδ.
- Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεογνίδος. Θεογν. 860.
- Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θράκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἀκραν ὠραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον. Τγίν.
- Θεοφάνης, οὗς, ὁ. Ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ εὖνους τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ ὁποῖου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἑμμετρον γλῶσσαν. Λουκ. Στράβ.
- Θεοφάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκადίας μικρὰς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Πτολ. ε'. ἐτεῖ δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.
- Θεοφίλος, ὁ. Ἱατρός καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδάουρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποῖου σῴζονται λεῖψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐτταδ.
- Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θεόφραττος. Εἰς τῶν ἐπιστημον φιλοσόφων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποῖους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν ἀξιολογή-

- νευτον εποχήν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης τῆς. Γενηθεῖς εἰς τὴν Ἑρσσαν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δευτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἐστάλη νέος ἐτι ὡν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰ διδάσκειν αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν· προσκολληθεῖς δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξόχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφραδίην καὶ εὐχολίαν αὐτοῦ ἐκφρασιν, πρότερον Τύρταμος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διετέλεσε ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίεξε μὲ πολλὴν φήμην καὶ κλέος τὴν φιλοσοφίαν του, φθάσας εἰς πολλὰ προβιβάζον γῆρας· κατὰ τινας μὲν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου τοῦ Ἀριστοτέλους ἀφῆκεν ὁ Θεόφραστος διαφορὰ συγγράμματα ποιήσας ὅλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ ὧν καὶ οἱ ἡνιοχοὶ αὐτοῦ Χαρακτήρες. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 38. Στράβ. γ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 445.
- Θεράμβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Ἐτι δὲ καὶ, Θρίμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.
- Θεράπνη, ἡ, Δωρ. Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Πaus. Λακ. 19.
- Θεράπνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λαιωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννηθήσαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Κάττωρ καὶ Πολυδευκὴς καὶ οἱ ἐτάφησαν ὡσαύτως εἰς αὐτὴν ὁ Μανέλαος καὶ ἡ Ἐλένη, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαῖον ἐνταῦθα ἕν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδευκῶν. Ἡροδ. 7, 61. Πίνδ. Πύθ. 11, 95. Νεμ. 106, καὶ Θεράπναι, αἱ, παρ' Ἰσοκρ. — ὅθεν Θεραπναῖος, αἶα, αἶον, ὁ εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων καὶ Οὐσιπτικ. Θεραπναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ροδ. Β, 163.
- Θεραῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Θέρμης ἡ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαῖος κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, τανὺν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡροδ. 7, 123.
- Θέρμα, τὰ, Στράβ. καὶ Θέρμον, τὸ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατοῦ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς· κατὰ Πολύβ. »Τόπος ἐν τοῖς Θερμοῖσι προσυπαί· λουτροῖς· — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κότοικ. — 2) Θέρμα, τὰ, Στέφ. Βυζ. = Θέρμα ἐν τῇ Σικελίᾳ.
- Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱερμαίων, Thermae Himerenenses. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς ὁδοῦ πλησίον τῆς Ἱμέρας, τανὺν Termi-ni. Πολύβ. α', 24. ἐν δὲ χειρ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἐνθα ὁρσοτρ. ἀναγνωκτ. Θέρμας ἡ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.
- Θέρμη, ἡ· Therma. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυθονία, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαῖου κόλπου, ἀρχαῖον ἐν Λαλία καὶ Ἡμαθία καλούμενη, ὑπερὸν δὲ ὠνομάσθη Θεσσαλονίκη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του. Ἡροδ. 7, 124. Στράβ. τανὺν Θεσσαλονίκη. Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.
- Θερμησίαι, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δημητρίας, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὕτη δύναμις ἐν Τροιζίνι τῆς Πελοποννήσου. Πaus. Κορινθ. 34.
- Θέρμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἕνα βωμὸν ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσου. Πaus. Ἠλιακ. 15.
- Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Διπάρων νήσων, ἄλλως ἱερὰ καλούμενη· τανὺν Volcania· — Στράβ.
- Θερμοπύλαι, αἱ (υ) (Θερμαί, πύλαι). Ἐν Στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἰτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτὴν πλευρὰν ὠφίετο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἰτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βασιεῖα ἔλη κατακλυζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μήκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα θερμὰς πηγῶν, αἷτινες ἐνομιζόντο ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους. Περιφῆμους ὑπῆρξεν ἡ διάδοξ αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περικληθῆ θάνατον τοῦ Λαωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμενον.
- Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.
- Θέρμουσις, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἰστίδος, παρ' Αἰγυπτίους· κατ' Αἰλ. ζω. ἱστορ. ι', 31. ὑπῆρχε φαρμακωρὸς τῆς ὀφθ, περιελιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τὸν ἀγάλματος τῆς Ἰστίδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐπέβοντο ὡς ἱερὸν ζῶον.
- Θέρμυδρα, τὰ, καὶ Θερμυδραί, αἱ (Θερμός, ὕδωρ). Διμήν ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλορ. β', 5, 11.
- Θερμῶν, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γενόμενος πλευστὸς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον· περὶ τὰς ὁχθὰς αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατὰ τὸν τὸ πάλαί αἱ Ἀμαζόνες· τανὺν Τερμέθ. Αἰσχ. Προμ. Ἡροδ. β', 124. Σενφ. Πλίν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Αἰῶνα καλούμενος. Ἡροδ. 9, 43. Πλουτ.
- Θέρμων, υνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 11.
- Θερσαγέρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Δουκ. Δημοσθ. Εγκμ.
- Θέρσανδρος, ὁ. Τίς τῶν Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κα-

- τὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, εἰστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήτας ἀνδρείως ἐκνύρευσάς τὰς Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν ἀδικῶς κατακρατηθέντα Σρόνον τοῦ πατρὸς του· ἔλθων δὲ ἔπειτα καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, θανατωθῆ μαχόμενος μετὰ τοῦ Τηλέφου. Πίνδ. 'Ολ. 2, 76-81. Πaus. Βοιωτ. 5. — 2) Τίος τοῦ Σισύφου. Πaus. — 3) Εἰς τῶν ἐπιστήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομένου πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡρόδ. 9, 16.
- Θερσίλοχος, ὁ (1). Εἰς τῶν Ἐπιστήμων Λυκίων, συμμαχος τῶν Τρώων, φονεύσας ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου ἐν τῇ μάχῃ. Ὀμ. Ἰλ. Φ, 200.
- Θέρσιππος, ὁ. Μακεδῶν, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐπέμφε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Δαρείον.
- Θερσίται, οἱ. Ἐθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἰταλίᾳ, Πολύβ, Στέφ. Βυζ.
- Θερσίτης, ου, ὁ (1) [Θέρτος]. Τίος τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφός τοῦ Οἰνέως, ὁ δυστειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὄντων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἰσέτι ὁ πλεόν θρασύστομος καὶ προσηπτής. Ὀμ. Ἰλ. Β, 212. ἀνταφέρετο δὲ αἰετοτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἀγαμέμνονος καὶ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τούτου καὶ ἐμαστιγώθη ποτὲ, κλαύσας ὡς ἐν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου μετὰ ταῦτα, διότι ἐξάρυξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, θανατωθεῖσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Τρέτζ. Λυκέρ. 999.
- Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα. Ἐπίθ. τῆς Δημητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.
- Θεσμοφόρια, τὰ. Μία τῶν ἐπισημῶν ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δημητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαίρετως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅθλας καὶ Συρακούσας, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπολέμου ἢ κατ' ἄλλον· ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα ἐν Ἀθηναίς κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιώνος μηνὸς καὶ διήρουν τούτων δι' ἀγνιστῶν καὶ ἀκαθάρτου, ἀπέχουσι ἀπὸ πᾶσαν σαρκινὴν ἀπόλαυτον. Αἱ ἱερώτεροι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε ἐκάστη τῶν Θεσμοφοριζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐκφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δημήτραν, Περσεφόνην, Πλούτωνα καὶ Κάλυγναιαν, καὶ σχηματίζουσαι ἐν εἰδὸς χοροῦ ὁκλαστὰς λεγόμενον ὅμιον μ' ἐκείνῳ τῶν Περσῶν· κατ' Ἡρόδ. 2, 171. ἔφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν διδασκάλειαν αἱ Πελασγιστίδες γυναῖκες.
- Θεσμοφορίζουσαι, αἱ. Οὗτως ἐπιγράφεται μία τῶν χωριῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας ἐφαπτάται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.
- Θεσπεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιαί. Πaus. 9, 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθεστρ. τύπ. ἐστὶ, Ἡρόδ. 8, 50. Ὀμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὐόλφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ἀναγινωσκμ.)
- Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πενήντηντα δύο υἱοὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πενήντηντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μεταφύκισαν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδῶν. Διοδ. Σικ. 8, 29. Πaus. 1, 17.
- Θεσπιάδες, αἱ. Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν. Πaus. 9, 27.
- Θεσπιαί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. Θέσπια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, κατὰ Στράβ. οὐσα ἀποικία Ὁρκίων, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν εἰς περιήγριον ναὸς τοῦ Ἑρῶτος μετὰ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἀγάλμα, καὶ ἄτερος τοῦ Ἡρακλέους· τανὺν Νεοχωρίον· Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 10. Δημ. Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ. Σιδ. λα', 3. ποιητ. καὶ Θεσπιεύς, ἄως, πεζ. Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, ἄδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὐσα ἡ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπικός, ἡ, ὅν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιάς ἀνήκων, ἡ Θεσπικὴ, ἡ περὶ τὰς Θεσπιάς χώρα. Θουκ. δ', 76.
- Θεσπιάς, ἄδος, ἡ. Ἐταῖρά τις παρὰ Λοκῶν.
- Θεσπίος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρεχθίδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πενήντηντα θυγατέρας αἱ τινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπὸ τινος φοβεροῦ λέοντος ζωντός ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Κισθαιρώνας, ἐγέννησεν ἐκ τῶν πενήντηντα αὐτοῦ θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολλῶν. β', 7, 8. Πaus. 9, 27. ἡ γραφ. Θεσπίος καὶ Θεστιάδες ἐστὶν ἡμαρτμ. Ἀπολλῶν. β', 4, 10.
- Θεσπίς, ἡδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσηγάγεν εἰς τὸν χορὸν τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἥτοι ἐνα ὑποκριτὴν ὅστις μετὰ τὴν παύσιν τῶν χορικῶν ἀσμάτων ἀπαγγέλλετο μῦθον τινα ἢ τὴν διήγησιν τοῦ θεοῦ Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνομένου ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θεσπίδος ὑπῆρχεν ὁ Φρύνιχος, ὅστις ἀνεσκεύασεν τὴν ἀρχαίαν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἐν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστοφ. Σφ. 1470. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 160. — 2) Περιήγησός τις αὐλήτης παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρῶτῳ ἐν Αἰγύπτῳ. Λοκ. Προμ.
- Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπειρώ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χιονίας παρὰ τῇ

Σιλάστη. Στεφ. Βυζ. καὶ, Θεσπρωτίς, ἰδος, ἡ, παρὰ Θουκ. α', 40.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. οἷτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅσοι κατοικοῦν ἀνέκαθεν τὴν Ἠπειρόν· ἐλογίζοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἑσ-οὶ εἰστέ ἀγριοὶ καὶ βάρβαροι. Ὁμ. Ὁδ. Ξ, 315. Ἡρόδ. 8, 46 — ὅθεν· Θεσπρωτός, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἡ Θεσπρωτικός, Αἰτχ. Εὐρ. Φων. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ἰδος, ἡ· ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κτίσις τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτικὸς, ἡ, ὄν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ. 9.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλῶ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὅποιον κατέφυγεν ὁ Οὐέντης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοκίας, τὴν ὁποίαν ἀπατή-θεις ἐπειτα ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Τῆν.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττκ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὅρου· Ὀλυμποῦ διὰ τοῦ ὁποῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μαιεδονίας, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ ὅρου Πίνδου τὸ ὅποιον τὴν ἐχωρίζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μετῃ μβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὅρου Οἰτῆς καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐληθῆ δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰμονος ἡ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. 9. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὁμηρ. οὐχ ἐγρήγατο τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμῶν· φαίνεται δὲ πῖθαν. ὅτι ἀρχαῖος ἐκλεῖτο αὐτὴ ἐν γένει ἡ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πυρραία, Αἰμονία καὶ Πελαγονία, καὶ ὅτι μόνον ἐν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν Σίλατσαν ἐκτεινόμενον ὀνομαζέτο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ Σίω καὶ ἄλιος. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἐκτατις αὐτῆς δ-σμπούτο περὶ πού 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλιῶν, ἔχοντα γῆν ἐφορὸν μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· ἐδίαρειτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὅλη ἡ Θεσσαλία εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, Ἐσθιαιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα καὶ Πελασγιώτιδα Ἡρόδ. 7, 129. Στράβ. 9. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα, Μαγνησίαν καὶ Περγαίειαν. — Διβ. 43 Θεσσαλία, Ἀττκ. πρώτον παρὰ Ξενφ. Πλάτ. Δημ. τανὺν Θεσσαλία, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Θεσσαλικός, ἡ, ὄν. Τῆς Θεσσαλίας ἡ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡρόδ. Οσοκρ. καὶ, Θεσσαλικός, ἡ, ὄν, Ξενφ. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ἰδος, ἡ. Ἐπιθετ. ἡ τῆς Θεσσαλίας οὐσα, Θεσσαλικὴν, Σοφ. Οἰδ. Κολ 305 Εὐρπ. — 2) Οὐτιαστικ. ἡ κατόικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλί, ἰδος, Ἀττκ. Πλάτ. Γορ. σελ. 513. ἀντί φαρμακίς, αἱ γὰρ Θετταλίτζες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτηδεύειαι μάγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλισμός, ὁ. Θηβαϊτικὸς παρ' Ἀρρίαν.

Θεσσαλιῶτις, ἰδος, ἡ. Μία τεσσαρῶν μι-

κρῶν Ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μετὰ τῆς Ἐσθιαιώτιδος καὶ τοῦ ὅρου Πίνδου. Ἡρόδ. 1, 57. Στράβ.

Θεσσαλοί, οἱ. Ἀττκ. Θετταλοί. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοτατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἰμοεῖς, ὕττερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελαγοὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοὶ καὶ Πελατγοὶ καὶ διώξαντες αὐτοὺς, ἐ-συστήθησαν ἐκταύθα διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μετὰ τῶν καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Παλατικὸν Ἀργεῖον· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἑλλήνες, ἐβίασαν τοὺς Πελατγοὺς τοὺτους νὰ παραχωρήσωσι μερὴν τινὰ τῆς χώρας τῶν, ἑθα πρώτον ὁ Ἑλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐσύστησεν ἰδίον Βασίλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἐκτίετο καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἰολοί, Δῶρος καὶ Ξου-θος ἐκτάνθησαν ὕττερον εἰς πλείονερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦταν περίφημοι τὸ πάλαι οἱ Θεσσαλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτηδεύει καὶ ἀνδρείοι ἱππεῖς, ἐπινοήσαντες, ὡς λέγεται, πρώτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' οὐχ ἦττον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κουφὸν καὶ ἄσφατον αὐτῶν χαρακτήρα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεσι-δαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πί-στιν των. Πινδ. Ἡρόδ. 7, 132. Πλάτ. Κριτ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ βασιλεὺς τῶν Μαιεδόνων, τὴν ὁποίαν οἷτος ἐγέν-νησεν ἐκ μίας Θεσσαλίδος Φητίδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κιστανδρός ἐξ ἧς ἐγέννησαν τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατὰ τινες ὅτι ὀνομαζῆται ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Κατ-σάνδρου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκος αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· τανὺν Θεσσαλονίκη, Salonichi.

Θεσσαλός, ἡ, ὄν· Ἀττκ. Θετταλός· Ἐπιθετ. τῆς Θεσσαλίας ἡ ἐκ Θεσσαλίας ὦν· αἱ Θεσσαλοὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 702.

Θεσσαλός, ὁ. Τίος τοῦ Ἰρακλέους καὶ τῆς Χαλκιοῦνης, βιστλεὺς τῶν νήτων Κελύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποῦ οἱ δύο υἱοὶ Φειδῖππος καὶ Ἀντίφους ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὁμ. Ἰλ. Β. 619. καὶ, Θετταλός, παρ' Ἀπολλῶ. — 2) Τίος τοῦ Αἰμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ Χώρα Θεσσαλίας· Στράβ. 9. — 3) Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεῖς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητροστόου, ἀνέτράφη ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἰτα ἐκρίσθη τὴν Ἰολκίαν Διὸς. Σικ. α', 56. — 4) Τίος τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20. — 5) Τίος τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ἱατροῦ

- καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσαι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελαῦ.
- Θεσταλός, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικατῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἀμφιβλμ.
- Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μεταξύ Ἀχελού καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιεῖς, οἱ κατοικοί. Πολύβ. β', 7.
- Θεστιάδης, ου, ὁ (-υυ). Τίς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἰφιλοῖος. Ἀπολ. Ροδ. Α, 261.
- Θεστιάς, ἄδης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χομφ. 602, καὶ ἡ Δῆδα Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 49.
- Θεστιός, ὁ. Τίς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημάνστης, ἐκγονος τοῦ Ἀγῆνορος. Ἀπολδρ. α', 7, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρώνα ἐν Αἰτωλίᾳ λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαυφόντην ἡ κατ' ἄλλους τὴν Δηλθάμειαν ἐγέννησε τὴν Δῆδαν, Ἐπερμνήστραν, Ἀλθαίαν καὶ υἱοὺς τὸν Ἰφικλον, Εὐίππον καὶ Φλέξιππον. Εἰς τούτων κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκάριος. Πανσ. γ', 1, (συχνάκ. ἡμαρτμ. Θεσπίος γραφομν. ὁ περ ὅρα.)
- Θεστορείος, ὁ. ἴδε Θεστωρ.
- Θεστορίδης, ου, ὁ (ι) Τίς τοῦ Θεστωρος, ὁ Κάλχας. Ὁμ. Ἰλ. Α, 69.
- Θεστυλεις, ιδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεωρ. Εἰδ. β', 19.
- Θεστωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰδμονος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεος Κάλχαντος, τῆς Λευκίππης καὶ Θεονόης. Ἰγίν. 190. τούτου ἡ θυγάτηρ ἀρπαγείτα ὑπὸ ληστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλεῖα Ἰκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεὶς ὡς δούλος καὶ ὁ Θεστωρ, ἡλευθέρωσεν αὐτὴν πεμφθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου μετὰ πλοῦσια δώρα. Ἰγίν. — 2) Τίς τοῦ ἑνοπος Τρώες, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 401.
- Θετίδειον, τό, καὶ Θετίδιον. Ἱερὸν τῆς Θετίδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐτι δὲ καί, Θετίδας Ἀνάκτορον λεγόμενον, Εὐριπ. διὰ τοῦ εἰρηφομ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολύβ. διὰ δὲ τοῦ ἰ παρὰ Στράβ.
- Θετίδιον, τό, = Θετίδειον.
- Θέτις, ιος, καὶ ιδος, ὅθεν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηίδων. Ἦστ. Θεογ. 244. τὴν ὅποιαν ἀναδρεψατα ἡ Ἥρα, ἔδωκεν ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλεῖα βασιλεῖα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γαμοὺς δὲ αὐτῆς πλάττεται ὅτι παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἐρίδος, ἥτις ἐβόλυσεν ἡ ἐκδιηγή διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περιήμουν ἐκείνου μῆλον διὰ τοῦ ὁποῖου διηγείρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεῶν. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 432. Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλεῖος ἐγέννησεν ἡ Θετίς τὸν ἀνδρείον Ἀχιλλεῖα, διὰ τὸν ὁποῖον παροξυνθεῖσα ἐπειτα μετὰ τοῦ Πηλεῖος θάλυσεν ἡ κάμη αὐτὸν ἀθάνατον, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν τῆς δι' ὅλου καὶ ἐξ πλησίον τοῦ γέροντος πατρὸς τῆς Νηρείως. Ἀπολδρ. γ', 13. 6. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 866. Λυκρ. 178. ἡ
- γενν. Θετίδος, εὐρηται παρ' Ὁμ. Εὐρ. Πλάτ. Θετίος παρὰ Πινδάρ. Δοτκ. Θετίς, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡρόδ. Κλητκ. Θετίς, Ὁμ. παρβλ. Ἀπολδρ. γ', 13, 5.
- Θετταλία, Θετταλικός, Θετταλῖς, Θετταλιώτικ, Θετταλός, Ἀιτ. πρῶτον παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 621. Ξενοφ. Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλίας, Θεσσαλικές, κ. τ. τ.
- Θετ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεο, π. χ. Θεωδόσιος, Θεώδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεωδόσιος, Θεώδοτος.
- Θευγενίς, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. κη, 13.
- Θεύθ, ὁ, καὶ Θούθ ἡ Θαούτ. ἄκλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἑφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἑξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστατον αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστέρων καὶ ἐλατρεῖτο ὡς εὐρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 274. Διοδ. Σικ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 12. σελ. 89. Creutzer. Συμβολκ. Ι. σελ. 363.
- Θεώλος, ὁ. Οὗτος ἀποφύετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἡ λέξις Θεωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προσφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σψ. 45.
- Θέων, ανος, ὁ. Περιφώνησις τῆς ζωγραφίας ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰλῖος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐποχὴ κατ' ἡν ἐξη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραψε τέχνην περὶ προμνησμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI. σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικός ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 116 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρῆσιν εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τῶν ὁποίων ἐτώθησαν ἀποσπάσματα τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 35. — 4) Θεῶν ὁ Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ἱπτατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατοντατηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποῖου σώζονται ἐπιγράμματα τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγίου Ἀνακλήτοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἄλλος φιλόσοφος στωικός Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράφας κατὰ Σουῖδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.
- Θέων Σωτήρων λιμὴν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ κατὰ τινες ἐν Αἰθιοπία.
- Θέωρος, ὁ. Ἀθηναῖος τις περιβόητος διὰ τὴν ἐπιτοκίαν καὶ ῥυπαρόν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συγχάνει ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σψκ. 43.
- Θήβα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Θήβης. Πινδρ.
- Θήβαι, αἱ, ποιητκ. Θήβη, Βοιωτκ. Θεῖβαι. Thebae. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαίδος, καίμενη ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔχοντος ἐνταῦθα 1300 ποδῶν πλάτος, τὴν ὅποιαν ὁ Ὀμηρος καλεῖ, ἑκατόμυλον, οὕσα ἀρχαίως κατέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πόλις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 381—384.

- Ὁθ. Δ, 126. Ἡρόδ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχεν κατὰ Στράβ. 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἧτοι δύνω γεωγραφ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἀρτίπια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν τῆς ἀναφέρονται παρὰ τὸν Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ταὐτὴν κείνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ δύνω χωρία Ἀράβων Λουξόρ. καὶ Κάρνακ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἐπιτιμῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰλίας Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καζμεία καλούμενη, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Φοίνικος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μετὰ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων 1500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἐκτίσεν περὶ τὴν Καζμείαν τὴν ἰδίαν πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μὲν τεῖχος ἔχον ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπὶ αὐτοῦ θυγατέρων, Ὁμ. Ὁθ. Δ. 263. κατὰ Δικαίῃαρχον εἶχεν ἡ πόλις τὴν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγόμενη, ἐνθα ἴσταντο τὰ ἀγάλματα ὁλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὐρίσκειτο ὁ περίημος ναὸς τοῦ Ἰγμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμήχου. Περίδοχος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γεννητὴν τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξίσθη οὐχ ἦντο διὰ τὴν ἐνταῦθα γεννητὴν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλείας Ξάνθου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἑλευθερία ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα ἐφῆσσαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης τῆς. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ φιλιππουπολις κληθεῖσα, ταὐτὴν Ἀρμύρον. Πολυβ. 5, 100. Στράβ. — Ὄθεν Ἐπίρμ. Θήβαζε, καί ποιετν. Θήβατς, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 279. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβητην, ἐν Θήβαις Ὁμ.
- Θ η β α ι ε υ ς, εως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαίος. Ζεὺς ὁ Θηβαίεος, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 1, 182.
- Θ η β α ἰ κ ὁ ς, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἡ τῶν Θηβῶν ὄν. — 1) ἡ Θηβαϊκὴ, προσυκαμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καί, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομὸς, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἡ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητροπολις ἦσαν αἱ Θῆβαι, Ἡρόδ. 2, 4. εἰς δὲ καὶ Θηβαῖος Νομὸς.
- Θ η β α ἰ ο ς, αἶα, αἶον. Ἐπιθ. τῶν Θηβῶν ἡ ἐκ Θηβῶν ὄν. — 2) Οὐτίστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.
- Θ η β α ἰ ς, ἰδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐτίστκ. Ἐν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὅποια ἦν τὸ παλαιὰ διηρημένη ἅπαντα ἡ Αἰγύπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν ἄνω Αἰγύπτου λεγομένην, κειμένην πρὸς μυσση-
- βρίαν· ἐδιηρετο δὲ ἡ Θηβαῖς εἰς δεκατέτταρας Νήμους, ἐνθα ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· ταὐτὴν καλεῖται τούτῳ τὸ μέρος Σαῖδ. Ἡρόδ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ὁ πικρὸν τι ποίημα ἀρχαίων πραγματουόμενον τοὺς Θηβαίους πολέμους. Ἀπολλόρ. α, 8, 4.
- Θ ἡ β η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετόπης, ἀδελφῆς τῆς Αἰγίνης καὶ γυνῆ τοῦ Ζήντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πινδ. Ἡρόδ. Ἀπολλόρ. γ', 5, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθεῶς καὶ μίας τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θῆβη, Στέφ. Βυζ.
- Θ ἡ β η, ἡ. Πόλις τῆς Μυστίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ἰσποκλήτῃ ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευον ὁ Ἡερίων πατὴρ τῆς Ἀδρομάχης· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. X, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὐρητὰ μόνον, Θῆβης πεδῖον, εὐφοροῦ τις καὶ τερπνὸς τόπος μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ἰσας πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡρόδ. 7, 42. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ. ἀντὶ Θῆβας.
- Θ ἡ ν α, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. δ, 16.
- Θ ἡ ρ α, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Τγίν. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὕτη Εἰδοθεά.
- Θ ἡ ρ α, ἡ, Ἰωνκ. Θῆρη. Μία τῶν Σποραδίων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλιτῆ λεγόμενη· ὠνομάσθη δὲ Θῆρα ἀπὸ τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἐφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· ταὐτὴν Σαντορήνη. Ἡρόδ. 4, 147. Πινδ. — ὅθεν ἐπὶ ῥμ. Θήρανθε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πινδ. καί, Θηραῖος, αἶα, αἶον, τῆς Θήρας ἡ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πινδ. εἰς δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡρόδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.
- Θ ἡ ρ α γ ρ ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικατῆς, τὸν ὁποῖον ἐσφαξεν ἡ ἰδία τοῦ ἀδελφῆ Ἀρπαλύκη, θύλουτα νᾶ ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παρξ. Ἐρωτ. 13.
- Θ η ρ α μ ἑ ν η ς, οὐς, ὁ. Περίημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθηναίς, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήτῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνοῖος, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· αἶλ. τὸν ἄσφατον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρκετῆρα ἐπ' ὠνομάσθη Κισθόρος, Θουκ. η', 68. μετὰ τὴν δυστυχὴ ἦταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμῆνης συνειρηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε πεμφθῆ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματουθῇ τὴν εἰρήνην, συηγήσεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθηναίς τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Κριτῶν ἐνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου οἷς στασιάζοντος καὶ προδότης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐβρίβη εἰς τὴν φυλακὴν

- ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπαινεῖ τὸν Θηραμένειν τοῦτον ὡς μέγαν καὶ δεινὸν Ῥήτορα. Ξενφ. Ἐλ. β', 3, 31.
- 2) Λακεδαιμονίοιςτις παρὰ Θουκ. ή, 26.
- Θήρας, α, δ. Τίος τοῦ Ἀυτεσίλωνος, ἀπόγονος τοῦ Θεσπιάδου καὶ ἐκγονος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριττόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθέ-
 νους καὶ Προχλέους βασιλέως τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νά ξῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἤλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ἀνομάσθη ἔκτοτε Θήρα. Ἡροδ. 4, 147. Heyn. Ἀπολδ. σελ. 511.
- Θηρασία, ή. Νῆσος μικρά ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πληθύνει τῆς Κρήτης, Στράβ.
- Θήρας, ἑως. δ. Εἰς τῶν Κενταύρων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλων κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φοιναυεῖς ὑπὸ τούτου. Διον. Σικ. δ', 12.
- Θήρικλῆς, ἑως, δ. Περιφημόστις σκευοποῖος ἡ κεραμεὺς ἐν Κορίνθῳ, κατασκευάζων διάφορα εἶδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ξύλινα. Ἀθην. Λουκ. ὅθεν, Θηορίκειος, ὁ, ή, ον, τοῦ Θηρικλέους, ή ὑπὸ τοῦ Θηρικλέος ἐξείργασμένος· τὰ Θηρικλεια, προτυπακμ. ποτηρία, καί, αἱ Θηρικλεια, κύλικες, ἔχοντα πλατὺ ὅσφορος. Ἀθην, σελ. 470. Λουκ. Δεξιφ. 4.
- Θήριμαχος, δ (μάχη) [ε]. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μαρίᾳ του. Ἀπολδρ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμονίοιςτις παρὰ Ξενφ.
- Θήριπλίδης, ον, δ (ε). Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δημ.
- Θήρις, ἑως, δ. Τίος τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλμ. Ἐπ. ιβ'.
- Θήρῳ, οὐς, ή. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος. Πaus. Λακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα. Πaus.
- Θήρων, υἱος, δ. Τίος τοῦ Αἰνιπιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήτας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἀπήνη. Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν τὸν δέουτερον τῶν Ὀλυμπιακῶν Τμῶν του. Ἡροδ. 7, 165.
- Θησεΐδης, ου, δ, ποιη.χ. Θητησιδής. Τίος τοῦ Θησέως — πληθ. οἱ Θητειδαί, οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐριπ. Τρωαδ. 51.
- Θησεῖος, εἰα, εἰον. Τοῦ Θησέως ή εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καί, Θησειόν, τό, Ναός τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέτῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἀσυλὸν τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων εὐτελοῦς κατατάσσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησειά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὁρῶσιν ἡμέραν ἐκάστου μηνός, κατ' ἣν ἔθετον οἱ Ἀθηναῖοι δειπνοὺς καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχοὺς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι
- ἐκαλοῦντο Ὀγδόδια. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.
- Θησεὺς ἑως, ποιητικ. Θησῆος, ὁ, Δαρκ. Θα-
 σεὺς. Εἰς τῶν περιφημῶν βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλληνῶν, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἰδρας θυγατρὸς τοῦ Πιτ-
 θέως, ή κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροϊζῆ-
 να πάλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτότε ὑπὸ τοῦ πάππου του Πιθέως· ὅτε ἤλθεν εἰς μεναικῶδῃ ηλικίαν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Τροϊζῆ-
 νος διὰ νά ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἐξανίσταται καθ' ὅσον τὸν φο-
 βερὸν ληστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφῆτην καὶ τὸν κακούργον Κερκίονα. Ἀπολδρ. γ', 16, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Πλουτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ ἐφῶν τὸν πατριὸν θρόνον καταχόμενον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθροὺς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπανεκτείνεν αὐτὸν αὐτὶς ἐλευθερώσας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκείνῳ Μαραθῶνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Πaus. α, 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔλ-
 θῶν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νά ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν ἐπονεϊδιστῶν ἐκεί-
 νων φόρον. τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσεν τὸν τρομερὸν Μι-
 νώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἀρπάξας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνως, ἐφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ πολλὴν πράοτητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἐνώσας ὅλους τοὺς Ἀθη-
 ναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὅτας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν πα-
 ρίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεστρατεύσας δὲ με-
 τὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἐ-
 λαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέν-
 νησε τὸν Ἰππόλυτον καὶ Δημοφῶντα. Πaus. α, 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πειριδίου, ἤρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τινδάρου πολλὰ νέαν ἐτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐ-
 τὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ή ὁποία ὅπειτα ἐλευθε-
 ρώσῃ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα δέλων ὁ Θησεὺς νά εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Πειρίδου, λέγε-
 ται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἄδην διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφυλάκω-
 σεν αὐτὸν, ἑως οὐ ἡλευθερώσῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρα-
 κλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νά φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὁργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπεκρίνου του, ἤλθεν εἰς Σκύρον πρὸς τὸν αὐτότε βασιλεῖα Λυκομήδην, ἐνθα εἶχεν ἰδίᾳ πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νά δείξῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπὸ τίνος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἐνήντη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἔφερον πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὅσα τοῦ Ἡρώος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντιέου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαν-
 τα, καὶ ἐκ τῆς Περικλοῦνης θυγατρὸς τοῦ Σί-

- νος τὸν Μελάνιππον. Ὅμ. Ἰλ. Α, 265. Ἀπολδρ. γ', 15. 7. Πaus. β', 22. (Γενν. Θησέως, καὶ διυλβ. προφερμ. παρ' Αἰσχλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησέως καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ροδ. Γ, 997. πληθ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 169.)
- Θησηϊάδης, ποιητ. ἀντί Θεσιδης.
- Θησηίς, ἴδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἡ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησῆς, προσπακμ. κόμη· ἐν εἶδος κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.
- Θηστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύᾳ ἐλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἰράσης, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, διάφορος τῆς Κυρῆς λεγομένης, Ἡρότ. 4, 158, 159.
- ἡχηρς, ὁ. Ὅρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζούντος καὶ Ἐρζερούμης ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικά ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἰδόν πρῶτον τὴν θάλατταν αἱ ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ Ξενοφώντος Ἕλληνες ἐκ τῆς θυτυχούς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Kennell τανὺν καλεῖται Τεχ-Καστέλ ἡ κατ' ἄλλους Τεχίχ. διάφορον ἀπὸ τοῦ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ροδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐκεῖτο παραθαλασσίως. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. δ, 7, 21.
- Θιαγόλη, ἡ. Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἰστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας λεγομένης, ὅτι δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται οὕτω καὶ τὸ μικρόν στόμιον τοῦ Ποταμοῦ τούτου.
- Θιβραχος, ὁ. Πολέμαρχος τις Ἀθηναῖος, Ξενφ.
- Θιβρων, ὠνος, ὁ (ἐκ τοῦ θιβρός, Δωρ. ἀντί θερμός.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. Ἐλ. γ', 1, 4. ὅτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.
- Θίγπα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σαλ.
- Θινῶδες ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Αἰγύπτου κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ.
- Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κείμενη μεταξὺ Κρουστής καὶ Θασπιῶν, ἥτις παρ' Ὅμ. καλεῖται πολυτρήναι διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποιαὶ εὐρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τῇ θάλαττῃ βράχους, μετὰ εἰς τὰς ὁποίας ἐφάπτεον πολλὰι περιστρεφαί. Ἐνικ. εὐρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. πληθ. δὲ παρὰ Ξενφ. Στραβ. πῖσαν. — Σίψαι.
- Θίσβη, ἡ. Ὠραία τις Νύμφη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσώπου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Πaus. Βοιωτ. 32.
- Θμοῦίς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενη ἐπὶ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ· τανὺν Τεμοῦ Στράβ. Στάφ. Βυζ. — ὅθεν Θμουίτης Νεμος, εἰς τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου. Ἡρότ. 2, 166.
- Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραὶ τινὲς βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὁξείαι, ὅπερ ὅρα.
- Θόανα, τά. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κείμενη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας, Πτολ. — 2) Ἀρ-
- χαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὅρα.
- Θοαντιάς, ἄδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Τψηπύλη. Ἀπολ. Ροδ. Α, 631.
- Θόας, ἄντος, ὁ (Θόος). Τίος τοῦ Ἀνδράιμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρώνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. — 2) Τίος τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου καὶ πατὴρ τῆς Τψηπύλης· τούτων ἑώσεν ἡ Θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας τῶν, πέμψας αὐτὸν κρυφίως μετὰ εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόνην. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 230. Ἀπολδρ. α, 17. — 3) Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφός τῆς Πηνελόπης. Ἀπολδρ. — 4) Τίος τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπρόσφε-
ρεν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἀρτεμιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ἰρσοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, πιστός τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ.
- Θόη, ἡ (ἐπιθ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 245.
- Θόλος, ὁ. Οἰκοδομητὶς στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἐνθα εἰσπίπτον οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.
- Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγυλίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν. — ὅθεν, Θορεύς, ἑως, ὁ κατοικ. Στράβ. Στάφ. Βυζ.
- Θορικός, ὁ, καὶ Θορίκος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, κείμενη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκτίσεν ὁ Κεκροφ, ὕστερον δὲ κατεστάνη καὶ αὐτὴ εἰς τὰν ἐν Ἀττικῇ δῆμον ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν· τανὺν Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος. Ὅμ. Τμν. Δημ. 126. Ἡρότ. Στράβ. — ὅθεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. αὐτόθ. Θορικαί, ἐν Θορικῷ, Στάφ. Βυζ. — Θορίκιος, ἴα, ἰον, τοῦ Θουριχοῦ ἡ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πέτρος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1595. καὶ Οὐσιατικ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ὅτι δὲ καὶ Θορικεύς, ἑως, ὁ Στάφ. Βυζ.
- Θόρναξ, ἀκος, ὁ. Ἐπ.3. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρους ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσυχ. — 2) ἡ Θόρναξ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὕτως ἐγέννησεν τὸν Βουφάγον. Πaus. Λακ. 27.
- Θόρναξ, ἀκος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κείμενη πλησίον τῆς Σπάρτης, τανὺν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστράς ἐπὶ δὲ καὶ ὄρος Θόρναξ κείμενον πλησίον τῆς ὀρυκτοῦ κόμης, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος. Ἡρότ. 1, 69. Πaus.
- Θούδιππος, ὁ. Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς

- Σάνατον μετά τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 4, 40.
- Θ ο υ κ λ ή ς, εἶνος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοσθένους, γ', 80. — 2) Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἐκτίσαν τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ στ', 3.
- Θ ο υ κ ρ ε τ ο ς, ὁ, = Θεόκριτος. Δουκ.
- Θ ο υ κ υ δ ῖ δ η ς, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Μηλησία, στρατηγός τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπεκεὺς τὸν δῆμον· μετὰ τὸν Σάνατον τοῦ Κίμωνος ἀνταπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ. α', 117, Πλάτ. Λάχ. — 2) Τίος τοῦ Μηλησία καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἰς τὰν ἐξαιρετικώτερον ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίας μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. — 3) Περιφημος ἱστορικός Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλῳρου καὶ μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου καὶ τοῦ ρήτορος Ἀντιφώντος, νεώτερος μὲ 16 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκστρατεύσας ὁ Θουκυδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμύριον, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐκυριεύθη δι' ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξοριζέται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, δέξας τὸν λοιπὸν εἰς τὴν Θράκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιόπαινον καὶ ποιήτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὅκτω βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατὰ τινες λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ', 104. Ἀριστφ. Ἀχ. 703. Φαβρί. Ἐλ. Β.β. II, σελ. 721. — 4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η', 92. (— υ—, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ — υ υ —.)
- Θ ο υ λ η, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς περὶ τῶν Βρετανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὅς τις ἐπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰσάγειται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγόμενη Σκανδιναβία ἡ ἢ νῦν Σουηκία καὶ Νορβηγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νήσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ υποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰσλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχιετλανδικῶν νήσων.
- Θ ο υ μ α ν τ ι ς, εως, ὁ (Μάντις) Πένητις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἰππ. 1268.
- Θ ο υ μ ν α, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, Πτολ.
- Θ ο υ ρ ῖ α, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῷ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὀμήρ. Αἰπεία, κατὰ δὲ Πανστ. Ἀνδρα. ὅθεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, =

- Ἀσιναῖος, Πανστ. καὶ, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (α) Θουκ. α', 101.
- Θ ο υ ρ ῖ ο ι, οἱ, Thuriī, Thuriæ. Πόλις τῆς Λακωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῷ Ταρυντικῷ Κόλπῳ, οὔσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ὅπερ ὅρα· γενομένη δὲ ὕστερον Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ ὠνομασθῆ Coriæ, τανὺν δὲ Terra puona. Θουκ. ζ', 35. Στράβ. ἐπὶ δὲ, Θουρία, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τὸ, Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης· Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Θούριος, ἰα, ἰον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ἐν ἡ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναὺς, Ξενφ. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. ζ', 61. καὶ, Θουριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ. Πλάτ. — 2) Θουρίνος, ἰνη, ἰνον καὶ Θουριακός, ἡ, ὄν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρίνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, αυ, ὁ, θηλκ. Θουριάτις, ἰος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στεφ. Βυζ. ἡ Θουριάτις γῆ. Θουκ. ζ', 35. ἔνθα κατὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγινωσκ. — 4) Θουριεύς, εως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρρίαν.
- Θ ο υ ρ ῖ ο μ α ν τ ι ς, εως, ὁ (Θούριον, μάντις), Μάντικτις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων Ἀριστφ. Νερ. 329. Ἦσυχ. κατὰ τὸν Σχολστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπελάμβανον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὃ-ὁ τοῦ ὁποίου τὴν ὀδηγίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικιάντων.
- Θ ο υ φ ᾶ ν η ς, ους, ὁ (η) Κόλαξις καὶ ἀπατεῶν ἐν Ἀθήναις, πατριαστῆς τοῦ Κλέωνος, Ἀριστφ. Ἰππ. 1102.
- Θ ο ὕ φ ρ α σ τ ο ς, ὁ. Παράσιτος τις καὶ σοφιστῆς ἐν Ἀριστφ. Σφ. 1293.
- Θ ὶ ω ν, υνος, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μαιρών ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφός τοῦ Ξάνθου, εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. ε', 152 — 3) ἄτερος Τρώς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 422. — 4) Εἰς τῶν Φαίλων ὅς τις ἡγωνίσθη εἰς τοὺς δοθέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσεά. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἔτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπιστήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Ὡων, ἡ Ὡών, ὅπερ ὅρα.
- Θ ὶ ω σ α, ἡ (Ζεύς) Νύμφητις, θυγάτηρ τοῦ Φόρυκος καὶ μήτηρ τοῦ Κύνελωπος Πολυφῆμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 72.
- Θ ὶ ω τ η ς, ου, ὁ. κλητ. Θῶτα. Κήρυξ τοῦ Μενετθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 342.
- Θ ρ ᾶ κ α, ἡ. Μία τῶν Τιτανιδῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιζύνον. Στεφ. Βυζ.
- Θ ρ ᾶ κ α ι, αἰ. Τόπος τις ἀγνωστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Heilmann καὶ Bre-down παρὰ Θουκ. ζ', 74. ἔνθα Ὁράκιος Αἰτκ. ἐκ τῆς Ὀνομαστ. Ὁράκιος ἀναγνωσκ. κατ' ἄλλους δὲ πάντῃ ἄκυρος καὶ ἐξαληπτέα λέξις.

Θράκας, οί, ἰδε Θράξ.

Θράκη, ἡ, Ἐπικ. Ἰωνκ. Θρήκη καὶ Θρηκή. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης καίμενη νοτιοανατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορευοῦσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἰμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἐκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιοριζόμενα· παρ' Ὁμ. ἐλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα Ἰλνῆ ἢ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἰδία μέρη τὴν Πιερίαν, Ἡμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικοῦμενα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡρόδ. 4, 93, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θράκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐκτείνετο ἡ Θράκη ἀπὸ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· ἐκατωχεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἡ Θράκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς, ἔχοντας ἰδίαν ἐδῆμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους. Ἡρόδ. 5, 3. Ἦν δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ευφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυτικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαιοῦς ἐδικοῦετο ἡ Θράκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς ἦσαν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἡδὴ χρόνων, ἐξ ὧν ἀκμαιοτεραὶ ὑπῆρξαν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Χρ. σύγχρονος ταύην Θράκην, κοινοτρ. Ροῦμελη, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὄσμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθεδρὰ τῶν σουλτάνων Κωνσταντινουπόλεως· ἐτι δὲ, Θρηκίη, ἡ, παρ' Ἡρόδ. 1, 168.

Θράκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνίς Ἀσία ἐλέγετο. Ἐν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίον τοῦ Εὐξείνιον Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 4, 1. ἐτι δὲ ταύτ. τῷ Βιθυνίᾳ, ὅπερ ὅρα.

Θράκιον, τό. Τόποτις πλησίον τῆς Θρακικῆς πύλης ἐν Βυζαντίῳ, ἐνδον τῆς πόλεως. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 1, 24. Ἐλ. α, 3, 20.

Θράκιος, ἰα, ἰον, Ἐπικ καὶ Ἰωνκ. Θρήκιος καὶ Θρηκίος. Τῆς Θράκης ἡ ἢ τῆς Θράκης ὠν· αἱ Θράκαι πύλαι, Θουκ ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θράκαι κύμαι, Ξενοφ. Ἀνάβ. καί, ὁ Θράκιος βέροι, = Βόσπορος. Δημ. Χερτ. σελ. 100. Ἀπολέρ. β, 1, 3.

Θράκιστις. Ἐπιρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἡ τὴν διαλείποντων ὀρθάνων.

Θράμβος, ἡ. ἰδε Θεράμβος.

Θράξ, κός, ὁ, ἔπικ. καὶ Ἰωνκ. Θρήξ καὶ Θρηξ. Πληθ. Θράκας, Thracas. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θράκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐδιηγροῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γεωγράφους καὶ Ἰ-

στορικοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαοὺς, θεωρούμενοι ὡς ἐν ἀνδρείον καὶ πολέμῳ ἐθνος, ἀλλ' ἐτι κατὰ μέρος βάρβαρον καὶ ἐξηγριωμένον, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον αὐτῶν χαρακτήρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θράκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρύσαι, Τριβαλλοί, Κροβυζοί, Βρύσαι, Θύναι, Γέται, Ἀορτοί, Σιθωνεῖς, Κίκοις, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡρόδ. 4, 94. Θουκ. Β, 96. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θράκες ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θράκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδ. 3, 90. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 4, 2. (περὶ τοῦ τόπου Θράξ καὶ Θράξ παραβλ. Βουτμ. Ἐλ. Γραμ. 5. 41. 9. σημτ. 14. σελ. 171.)

Θράσιμην λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἰδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θράσιοι, ὁ (α). Εἰς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχον τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάντις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Φράσιος λεγόμενος, ὅπερ ὅρα.

Θράσσα, ἡ. Ἀττικ. Θράττα, Ἰωνκ. Θρήσσα, Θρησστα, ποιητ. Θρείσσα. Ἡ ἐκ τῆς Θρακικῆς οὐσα, ἡ κάτοικος τῆς Θράκης, καὶ Ἐπίστ. ἡ Θράστα τροφός, Θεοκρ. Εἰδ β, 70.

Θράσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρεος καὶ τῆς Τηρήνης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἰππῶνος ἐγέννησεν τὸν Πολυφώνην. Ἀντ. Διβ. 21.

Θράσοι, ὁ. Τίος τοῦ Ἀνίου βασιλέως τῆς Δήλου, κατασπαράχθεις ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων. Τγίν.

Θρασάληκς, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἑλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. α.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζητίας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περσίνδρου, περίφημος καὶ ὄλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαδείαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἐπαμυν διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡρόδ. 1, 20.

— 2) Ἄλλος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφός καὶ διαδοχός τοῦ Ἰέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν διωχθεὶς μετὰ ὀκτὼ μηνῶν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἤλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς ὅπου ἐζητε τοῦ λοιποῦ ἰδιωτῶν· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακουσῖοι δι' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐστάτησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Τίος τοῦ Ξενοκρίτους ἐξ Ἀκράγαντος, καταθρόνους ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποῦο πατὴρ ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Πυθ. 6, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Τίος τοῦ Λύκου Στειριεύς, περίφημος στρατηγός τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐστύχευσεν ὁ Δυσανδρὸς μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγῶν ποταμοῦς, ὅς τις καὶ πρότερον ἐδείξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννη-

σιακού πολέμου, νικήτας δὲ τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλεῦσά τῆς Σπάρτης Ἄγιν, προχωρῶντα πρὸς τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων· τελευταῖον δὲ σταλεῖς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἓνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὰ ἐμποδίστη αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνωσθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἐφρονεῖν δὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. ἡ, 75. Ξενοφ. — 5) Ἄλλοι στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κολυτταῖος τὸν δῆμον. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 1, 26. Δημ. Στεφ. σελ. 301. — 6) Τίς τοῦ Περιμήδου στρατηγού τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειρίου. Δημ. Παπαρρ. σελ. 431.

Θ ρ α σ υ κ α ι ο ς, ὁ, Ἰωνκ. Θρασύχαιος (θάσιος) Τίς τοῦ Ἀλεῦα ἐκ Ἀριστοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύππου καὶ Θώρακος. Ἡροδ. 9, 58. — 2) Θηβαῖος τις υἱὸς τοῦ Θέρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὕμνουμένος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Πίνδ. Πύθ. 11. — 3) Ἐπίσημος τις Δηλιαγῶς εἰς Ἡλίδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παντ. γ', 8. κεῖται ἡμαρτμ. Θράστυρος — 4) Θεσσαλός, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reisk. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλαος.

Θ ρ α σ υ κ λ ῆ ς, εἰς, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. ε', 19. — 2) Πλούσιος τις Κορίνθιος. Λουκ.

Θ ρ ἄ σ υ κ λ ο ς, ὁ. Εὐγενής τις Ἀργεῖος ἀναφερόμενος παρὰ Πίνδ. Νεμ. 10, 74.

Θ ρ α σ ὕ λ α ο ς, ὁ, ἴδε Θρασύδαιος, ὄρισμ. 4.

Θ ρ ἄ σ υ λ λ ο ς, ὁρτρ. Θρασύλος, ὁ. Ἐποκρτ. τοῦ Θρασυκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 54. — 2) Εἷς τῶν ὀκτὼ Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν κατηγοροῦντες εἰς ἐνοχοὶ θανάτου, διότι ὄν ἐξαφαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐ-θανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δημό. Θρασύλλου, Θουκ. ἡ, 73. Πλάτ. Θεαγ. 129. D. Πλούτ. Θρασύλος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 8, ἐκδ. Schneid. — 3) Περιφήμιος Μαθηματικός, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικός φιλόσοφος, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποῦο ἡ-νοήθη καὶ ἡγαπήθη μεγαλῶς διὰ τὰς βασιεῖας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὁμοῦ δὲν ἐσώθη κινεῖν Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV. 166.

Θ ρ α σ ὕ λ ο ρ ο ς, ὁ. Μετσηνίος τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖος τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θ ρ υ σ ὕ μ α ρ ο ς, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Γιοκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργία, θεῖος εἰς τὴν ῥητορίαν, ὅς τινε λέγεται ὅτι ἀπὸνθον καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀριθμόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 275. Πολτ. I, σελ. 328.

Θ ρ α σ υ μ ῆ δ η ς, οὐς, ὁ. Τίς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅς τις ἐκστρατεύας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδωκε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὀμ. Ἰλ. I, 81. K, 255. ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τοῦ

πατρὸς αὐτοῦ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 39, 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνο βασιλέως τῆς Λυκίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὀμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἱπποκόμος τοῦ Σαρπηδέου.

Θ ρ α σ υ μ ῆ λ ῖ δ α ς, α, ο, (ε) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θ ρ α σ ὕ μ ῆ λ ο ς, ὁ. = Θρασυμήτης, ὄρισμ. 2.

Θ ρ ἄ σ ω ν, ὠνος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, φίλος καὶ πιστός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θ ρ α σ ω ν ῖ δ α ς, οὐ, ὁ (ε) Ἡλεῖος τις, ὅς τις ἀπακτέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἡλίδα. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 15.

Θ ρ α σ ω ν ῖ δ η ς, οὐ, ὁ. Πλούσιος τις Κορίνθιος. Αἰλ.

Θ ρ α ὤ σ τ ο ς, ἡ, ἡ Θραῦστον, τὸ. Πολύχνη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἀπὸ τῆς αὐτοῦ Ἀκρωρείας, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 14. ἡ Θραῦτος, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 17.

Θ ρ ἔ ῖ σ σ α, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θράσσα. Θεοκρ. Ἑπ. ἡ, 1.

Θ ρ α ψ ῖ π α ς, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέψιππος, παρβλ. Heyne σελ. 487.

Θ ρ ῆ ῖ χ η, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Θράχη. Ἡροδ. 4, 99.

Θ ρ ῆ ῖ κ ῖ η, ἡ. Προτυπακμ. γῆ. Ἰωνκ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Θρηκίη. Ἡροδ. 1, 168. (-υυ-) Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 614.

Θ ρ ῆ ῖ κ ι ο ς, ἰα, ἰον, ποιητ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Θράκιος. Τῆς Θράκης ἡ εἰς τὴν Θράκην ἀνήκων, ὁ Θρηκίος πόσις, ἡ Θρακικὴ θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρτον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβόρchon τὰ παράλια τῆς Θράκης. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηκίον, ἥτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ὅως τῆς Σαμοθράκης. Ἡροδ. 7, 176. Ἡσ. (-υυ) παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρ. ποιητ. καὶ - - υυ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θ ρ ῆ ῖ ξ, ἱκος, ὁ. ποιητ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Θράξ. ὁ κατοικ. τῆς Θράκης. Ὀμ. Ἡροδ. (τὸ ἰ ἐστὶ δι-χρονον· παρ' Ὀμήρ. δὲ βραχὺ, Θρηκίως. Ὀμ. Ἰλ. B, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. εἰληπται πότε μακρόν, ὡς παρ' Ἀπολδ. Ῥοδ. 637. Θρηκίως, καὶ 632. Θρηκίως.)

Θ ρ ῆ ῖ χ η, Ἑπικ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Θράχη. Ὀμ. Ἡτ. ἐπὶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Τραγῶ. Αἰσχυλ. καὶ Εὐρπ. ὅθεν Ἐπιρμ. Θρηκίηθεν, ἐκ Θράκης. Ὀμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρηκίηδε, εἰς τὴν Θράκην. Ὀμ. Ὀδ. H, 361.

Θ ρ ῆ ῖ κ ι ο ς, ἰα, ἰον, Ἰωνκ. ἀντὶ Θράκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 660. Εὐριπ.

Θ ρ ῆ ῖ ξ, κός, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Θράξ. Ὁ κατοικὸς τῆς Θράκης Ἡροδ. 1, 28. ἐπὶ δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θ ρ ῆ ῖ ξ, κός ἡ. Φρουρίον ληττρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταύρων, Στράβ. ιζ'.

Θ ρ ῆ ῖ σ σ α, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Θράσσα. Ἡ κατοικὸς τῆς Θράκης, Ἡροδ. 4, 33. ἐπὶ δὲ καὶ Ἐπίστ. Εὐριπ. Ἀλκ. 967.

- Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀντικων εἰς τὴν Οἰνητιά φυλὴν. ἐπὶ δὲ Θρίαί, α', καὶ Θριώ, ἡ. Στίφ. Βυζ. ὅθεν Ἐπίρμ. Θριώζε, εἰς τὴν Θρίαν, Θουκ. α', 114. Θρίασι ἡ Θρία-σιν, ἐν Θρία. Ξενφ. Θριώθεν, ἐκ Θρίας. Στέφ. Βυζ. Θριασιος, ἰα, ιον, τῆς Θρίας ἡ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριασιον πεδῖον. Εὐφορος τῆς πεδιάς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσίνος. Ἡροδ. 8. 65. ἐπὶ δὲ καὶ ἀπλως, Θρίασιον, Πλλουτ. αἱ Θριασίαι πύλαι, μία τῶν δύο-δεκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἣτις ἡ αὕτη καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσύχ.
- Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Παρνασσού, αἵτινες ἀνέβρεφον, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενήσαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν καλπην. Ὁμ. Ἦμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολλῶ. γ', 10, σελ. 690.
- Θριανκία νῆσος, ἡ, ἀντὶ Θρινακρία, ἡ Τρινακρία. Νητος ἔχουσα τρεῖς ἀκρας ἡ ἀρωτήρια. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 107 κατὰ τὴν Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Πάχυνον καὶ Διλύβαιον, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 955. ἔδε Τρινακρία, κατὰ τὴν Εἰκασίαν τοῦ Völker. Ὀμηρ. Γεωργ. σελ. 119. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκυλλῆς καὶ Χαρυβάδας, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας δι' ἐνὸς ἄλλου στενοῦ θαλάσσης. (Κατὰ Στράβ. 5, παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)
- Θριόες, οὐντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰς τὴν Ἀχαϊαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἀνωθείτα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἡλίδος. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Θριούσιος, ὁ κατοικ.
- Θρόαν, τὰ. Πόλις τῆς περὶ τὸ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.
- Θρόασκα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. 5, 8. τανὺν Διόρρτ.
- Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὄχυρά τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῶ Ὀμηρ. Ἰλ. Β, 553. Θουκ. ὅθεν, Θρόνιος, ἰα, ιον· τοῦ Θρόνιου ἡ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καὶ, Θρονιάς, κῆδος, ἡ. Ευρπ. Ἰφ. Αὐλ. 235. οὐσ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς, ἑως, ὁ κατοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅσοι ἐπέτρεψαν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡροδ. Πανσ.
- Θρόνιο, οἶ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀρωτήριον. Πτολ.
- Θρύσασσα, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Θρόν. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 711.
- Θρύον, τὸ (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀκροτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ἣτις καὶ Θρουεσσα ἐλέγετο, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. Δ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὕτη καὶ Ἐπιτάλιον καλούμενη· ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῶν αὐτῶν φυομένων θρύων, εἰδους φντοῦ. Στράβ. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποτα-
- μου, τὸν ὅποιον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῖθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὕτη καὶ πόρος Ἀλφειοῦ. ὅθεν, Θρυίτης, ου, καὶ Θρυούντιος, ὁ κατοικ.
- Θυαμία, ἡ. Πόλις ὄχυρά τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ Ξενφ. Ἑλ. ζ', 2, 1.
- Θυαμεις, ἑδος, ὁ (υ υ). Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας τανὺν Κάλλαμα. Θουκ. α', 46. Στράβ.
- Θυαμος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὅποιον ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Θουκ. γ', 106.
- Θυατεῖρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικέτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακινθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλούμενη, τὴν ὀποιάν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων τανὺν Ἀχιχτάρ. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Θυατεῖρνοι, οἱ κατοικ. τῶν Θυατείρων. Στέφ. Βυζ.
- Θυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Πιτιδίᾳ, ἀμφοτέραι μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμεναι. Στεφ. Βυζ.
- Θυσσος, ου, ὁ. ποιητικ. Θυσστα. Τίος τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδάμειας καὶ ἔχγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφός τοῦ Ἀτρείας ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀερόπην, ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Ἀργους, τὸν ὅποιον μετ' οὐ πολὺ ἐπανακαλέσας αὖτις ὁ Ἀτρεΐς, ἐπρότρεφεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὸν σφαγέντα υἱὸν του· ἐξ ἀγνοίας δὲ συμευρεθεὶς ὁ Θυσσῆς καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἐγέννησε τὸν Αἰγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολλῶ. β', 4, 6. Πανσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστκ. Θυσστα, εὐρήται παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 106. πληθ. Θυσσεται, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 11. »ἡ Θυσέστου δαίη Αἰσχ. 1253. »Τὰ Θυσέστου δαίηνα Εὐρύπ. Ὁρ 1008. ἔθεν, Θυσέστιος, εἰα, εἰον, τοῦ Θυσέστου ἡ ἐκ τοῦ Θυσέστου καυχόμενος. Ἀριστ.
- Θυία, ἡ. Τέπος πλησίον τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίᾳ, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡροδ. 7, 178.
- Θυία, ἡ. Θυιάτηρ τοῦ Κηφιστοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἣτις λέγεται ὅτι πρώτη ἐνυστήσε τὰ ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διουσίου, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυῖαι καὶ Θυιάτες, Πανσ. Φωκ. 6. Ἡροδ.
- Θυία, τὰ. Βορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἠλικί τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὅποιαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Ποττερ. Ἀρχ.
- Θύμβρα, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ Θύμβρης. Στέφ. Βυζ.
- Θύμβραϊος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κλη-ζέιτος οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ἐν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Εὐρ. Ῥηστ. 221. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Εἰς τῶν ἐπισημῶν Τρώων, φονευθεὺς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 320.
- Θύμβραρα, τὰ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σαρδεων ἐπὶ τοῦ

- Πακτωλῷ ποταμῷ. Ξενφ. Κυρπ. 5, 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Χαιρογρ. καὶ Στεφ. Βυζ.
- Θύμβρη, ἡ. Πολύχην καὶ πεδῖον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμὸν, ἀπ' οὗ ἐκτείνεται τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀδριατικοῦ Κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπέειχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· τανὺν χωρίον Ἐναί. Ὁμ. 11. Κ, 430. ὅθεν, Θυμβραῖος, ἀλφ., αἶον, τῆς Θύμβρης ἡ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.
- Θύμβρία, ἡ. Κώμη τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυοῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο ἐν ἱερῷ ἀντρον Φαρώνιον λεγόμενον, ἀναΐδων ψδροποιαὶ καὶ θανατηφόρους ἀναδυμιατεῖς. Στράβ.
- Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, τανὺν Ἀχτχιεχέρ. Ξενφ. Ἀναβ. α, 2, 13.
- Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκύμανδρον. Στέφ. Βυζ.
- Θύμβρις, ὡς ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Παλός. Ἀπολδρ. α, 4, 1.
- Θύμβρις, ὡς καὶ ἰδος, ἡ, = Τίβρις, Πλουτ. Διον. Περ. 352. Ἀνδολ. — 2) Πηγή τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατὰ τινὰς ῥυαῖς φερόμενος διὰ τοῦ μετημβρινοῦ μέρους τῶν τευχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ. Εἰδ. α, 118. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. α, 4, 1. τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν μέρει τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.
- Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποδωνιτιδα φυλὴν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἥρωος θυμοίτου καλούμενου. Ἀρποκρ. Σουῖδ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Σφήκ. 1134. ἡ γραφὴ Θυματάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμαρτυ. ὅθεν, Θυμοιτάδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἐπειτικ. Θυμοιτίς, ἰδος, ἡ, τῶν Θυμοιτάδων ἡ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστφ. αὐτόθ.
- Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὁμ. 11. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουῖδ.
- Θυμοκλῆς, ἄους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. παρὰ Brunck ἐν Ἀναλκτ. II. σελ. 259.
- Θυμοκλῆς, ου, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ἡ, 96. Ξενφ. Ἑλλ. α, 1. ἄλλως καὶ Θυμοκλῆς γραφμν.
- Θυνήϊς, ἰδος, ἡ. (Θυνοί) τῶν Θυνῶν· ἡ Θυνήϊς ἡ πόλις = ἡ Θυνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.
- Θυνία, ἡ (Θυνίος) προτυπακμ. γῆ. Ἡ ἀρκτική παραλία τῆς ἐπαρχίας Βισυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικομένη ὑπὸ Θυνῶν. Στέφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νήσος. Νήσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βισυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ στάδιον περίμετρον. Στράβ. ἐτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιάς καὶ Δαφνούσα καλούμην, τὴν ἐποίαν οἱ Ἀργοναυ-

- ται ἀφιερώσαν εἰς τὸν θεόν Ἀπόλλωνα· τανὺν Κιρπεί. Μάνερτ. Γεωγρ. VI. 3.
- Θυνιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἡ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιάς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 485. καὶ Οὐσιτικ. ἡ Θυνιάς, ἡ νήσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ. Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προτυπακμ. γῆ, καὶ, τὸ Θυνῶν πεδῖον, Ξενφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φεζον ἕως τῆς Σαλμυδηστοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοῦν τὸ παλαιὸν οἱ Θυνοὶ καὶ ἐνθα ἐκεῖτο ἐν ὁμώνυμον Ἀκρωτήριον· τανὺν Ἰνάδα ἡ κοιντρ. Νιάδα, Στράβ.
- Θυνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνῶν — ἡ Θυνίς γαῖα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 460. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θράκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.
- Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θράκης, κατοικοῦν ἀρχαῖον περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδηστοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰτα μεταβάν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατέκχησε τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Βισυνίας. Ἡρόδτ. 1, 28. 7. 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.
- Θυός, ου, ὁ. Παφλαγίαν τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην τὴν αὐδήφατιάν, παρ Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α, 27.
- Θυραῖος, ὁ. Τίσις τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Πaus. Ἀρκ. 35.
- Θυρέα, ἡ. Ἰωνκ. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιάται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρόδτ. 1, 82. Θουκ. Πληστ. Θυραῖ, αἰ, Στράβ. Πλουτ. καὶ, ἡ Θυραία. Διόδ. Σικ. ὅθεν Θυρεάτης, ου, ὁ, (α) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεάτης, ἰδος, ἡ, τῆς Θυρέας ἡ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεάτης γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β, 27.
- Θυρεαί, αἰ, = Θυρέα.
- Θυρεον, καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 2, 37.
- Θυρεύς, ἄως, ὁ. Τίσις τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλφαιᾶς θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. α, 8, 1.
- Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφινόμου μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμρφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Διβ.
- Θυρίδες, αἰ. Ἀτόμος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὅρους Ταῦγῆτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταυνάρου ἀκρωτηρίου, τανὺν Καπ — Δρόσα. Στράβ. Πaus. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς ὀπάς καὶ σπηλαία τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.
- Θύρσις, ἰδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.
- Θυσσαγάται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, καδ' Ἡρόδτ. 4, 22. τανὺν ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχάνιον.

- Θύσσοις, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. Θύσσα, Στράβ.
- Θύστροις, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Βυσσάτιδος ἐν τῇ Ἀφρ. κῆ, τανὺν Ἑλ.—Ἰσμέ. Ἡρόδ. 7, 6.—
- Θυεῖον, τό. (Θύω) Μέρους τι τοῦ Κιρράϊου πεδίου ἐν Φωκίᾳ. Αἰσχίν.
- Θυνανός, ὁ. Τίς τὸν Βάχχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀκρ. παρ' Ὁρατ. Ω3. α, 17.
- Θυνώνη, ἡ (Θύω). Ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, κληθεῖσας οὕτως ὅτε ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάχχου εἰς τὸν Ὀλυμπον. Πίνδ. Πύθ. 3, 177. Ἀπολλρ. γ, 5, 3.
- Θυνεχοι, ὁ. Σικελός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.
- Θών, ὄνος, ὁ (κατ' Εὐστάθ. ἡ Θώνων, ὄνοιοι, ἡ βέλτιον ἐκ τοῦ Θώνιος, Θώνιος καὶ κατὰ συγκπ. Θώνος.) Αἰγυπτίς τις, κατοικῶν περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθεὶς ἐνταῦθα τὸν Μενελαον μετὰ τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεψον ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡρόδ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θώνιος, φύλακας ἡ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπὸ τὸν βασιλεα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. α, 19. κτίσας μίαν παραθαλάσσιον πόλιν Θώνων ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν· παρβλ. Εὐστάθ. Ὁμ. Ὀδ.
- Θώνικ, ιος, ὁ, = Θών. — 2) ἡ Θώνικ. Μυθολογούμενη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θώνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.
- Θώραξ, ακος, ἰωνκ. Ὠώρηξ. Θεσσαλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευσάδων. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λαρισσαίος τις, παρ' Ἡρόδ. — 3) Σιρατηγός τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλ. β', 1.
- Θωρυκίων, ὄνος, ὁ (—υυ—) Δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστφ. Βάτρ. 363.
- Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε, 13.
- Θώσπιτις Δίμνη. Δίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

I.

- Ἰαβαδίον νήσος, ἡ. Νήσος τῆς Ἀσίας, κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐν τῷ Γαγγητικῷ κόλῳ· τινὲς τῶν νεοτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντὶ τῆς νῦν Ἰάβας· κατὰ Nitsch. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγόμενη, καὶ κατὰ Mannert. ἡ νήσος Βάγκα, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.
- Ἰαβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίτης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θῆσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Πτολ. ε, 15. πιδαν. ἡ νῦν Ἐβρουδ.
- Ἰαβών, ὁ. Ποταμός τῆς Παλαιστίνης, ὃς τιρῶν πλησίον τῆς Φιλαδέλφειας πόλεως, εἰς-

- βάλλει εἰς τὸν Ἰορδάνην, τανὺν Βαδί—Ζέρκα. Εὐτρεβ.
- Ἰάδρα, ἡ. Πόλις τῆς Λιβουρνικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίας, τὴν ὁποίαν ὁ Πλιν. καὶ Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάδρα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ, 19. τανὺν Zara Vecchia.
- Ἰάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρὰ τὸ ὅποιον ἐχρημάτισεν δούλος ὁ μυθοποιὸς Αἰσώπος· Ἡρόδ. 2, 134.
- Ἰάζυγες, εἰ. (α) Ἐθνὸς ἀρχαῖον τῆς Σαρματίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρρίαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατώκουν οὗτοι ἐξαιρ. τὰ περὶ τὸν Δουναβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καὶ Γαλιτζίᾳ, καὶ ἐν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βασιλαιοί· ἀρκετικῶς δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰάζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπὶ πολὺν χρόνον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μεταχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς μισθωτοὺς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας τῶν ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατώκουν κατὰ πόλεις, ἐξ ἧν ἀπαριθμεῖ διαφόρους. Στράβ.
- Ἰαιρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 22.
- Ἰαχχοι, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, τὸ ὅποιον συνήθως εἶχεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελευσμένων Ἑλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐς τοῦ Κεραμικοῦ εἰς τὴν Ἑλευσίνα, συνοδευόμενον ἀπὸ διαφόρων ἀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἠσύχ. — 2) Ἀσμα ἀδόμεον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάχχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡρόδ. 8, 65. Ἠσύχ.
- Ἰάλμος, ὁ (υ—υυ) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς ὕψους Καλλιόπης, ἔφορος ἡ ἐφευρετὴς τῶν ἐλέγων καὶ πενθίμων ἀσμάτων, Ἀθην. ιδ', 3. Ἠσύχ.
- Ἰαλκός, ἡ, = Ἰαωλκίς. Θεοκρ.
- Ἰάλμενος, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἀρεος καὶ τῆς Ἀστυνίκης, ἀδελφός τοῦ Ἀσκαλῆφου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολλρ. γ, 10, 8.
- Ἰάλυσος, ἰωνκ. Ἰγλυσος, ὁ (υ—υυ). Τίς τοῦ Κερκῆφου καὶ τῆς Κυδῖπης, ἐχγονος τοῦ Ἥλίου καὶ ἀδελφός τοῦ Κερκῆρου καὶ Λίνδου, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοίρασε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, εἵνα ἕκτιστε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυτον. Πίνδ. Ὀλ. 1, 136. Διοδ. Σικ. ε, 57. Αἰλ.
- Ἰάλυσος, ἰωνκ. Ἰηλυσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τοῦ παλαιοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰαλύσου ἐχγόνου τοῦ Ἥλίου· τανὺν Ἰαλυσόε. — Ἰηλυσός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 656. Διον. Περ. 508. Θουκ. καὶ Ἰαλυσός, Στράβ. Διοδρ. Ἰηλυσος δὲ, παρ' Ἡρόδ. 1, 144. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰαλῦσοι, οἱ κατοικοὶ τῆς πόλεως Ἰαλυσού. Στέφ. Βυζ.
- Ἰάμβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἥχους γεννηθεῖσα εἰς τὴν Θράκην, θεοπάνα τῆς Μεταειράς γυναικὸς τοῦ Ἰπποδόοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔλθεν ἡ Διμήτρα, ὅτε πειθούσα, ἐξίτεται τὴν κόρην τῆς Περσεφόνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις

διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὁμ. Τῶν Δημ. 195. Ἀπολδρ. α, 5, 1.
Γάμβλεχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίτης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπιτήμου οἰκίας καὶ ζήτας περὶ τὴν τετάρτην μετὰ Χρ. Ἐκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εὑρέθησαν τινὰ, συντίθεντα πρὸς γνώσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς φιλοσοφίας. Ἀνθολ.
Γαμενός, ὁ. Εἰς τῶν Ἐπιστημῶν Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 139.
Γαμίαι, (ι) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰαμοῦ ἐν Ἡλίδι τῆς Πελοποννήσου, περιφθόμοι διὰ τὴν μαντικὴν αὐτῶν τέχνην. Πίνδ. Ἡροδτ 5, 44.
Γάμισσα, καὶ Ἰαμιά, παρὰ Πτολ. β, 3. ἄλλως Τάμεσα, παρὰ Διον. Κάστ. μ, 3. Ὁ ὡν Τάμεσις, μέγας ποταμὸς τῆς νήσου Βρετανίας. (Temse.)
Γαμνεία, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρκητικῶς, πεδυνάθρωπος τὸ πάλαι κατοικουμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰωσφ. Πλιν.
Γαμοί, ε. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐαδίνης, ἀνατραφεὶς ὡς πλάττεται ὑπὸ δυο ὀφρῶν, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καὶ γινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν θυμάτων. Πίνδ. Ὀλ. 6, 120. Πανστ. στ, 2. ἅπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἡλίδι.
Γάνασσα, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρῆως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.
Γάνειρα, ἡ, (υ-υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὀυκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὁμ. Δημ. 421. Ἡσ. Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρῆως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.
Γάνθη, ἡ (υ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ὀυκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 349. συμτροφός καὶ συμπαικτωρ τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Τῶν. Δημ. 421.
Γανός, ὁ. Ἀρχαία Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνετο αὐτὴ ἡ τοῦ Παντός Φύσις μὲ ὅλας τὰς ἐν αὐτῇ συμβαινούσας μετατροπὰς καὶ ἀλλοιώσεις, ἐπεὶ δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μὲ δυο πρόσωπα, καθήμενη ἐφ' ἐνὸς ἀκτινοβολοῦντος θρόνου, καὶ ἐχούσα ἐνα σφραῖον ἰαόν ἐν Ῥώμῃ, τὸν ὁποῖον ἡνοιογον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.
Γαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλλήνες συνέχουν πολλὰκις μὲ τὸν Τάναϊν, ὁ δὲ Στάβ. ἡμαρτμ. ἐλαμβάνει τὸν Ἰπτανιν ἀντὶ τοῦ Ἰξάρτου. Στράβ. ια. τανὺν Συρ-Δαρία. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ, 30.
Γάονες, ἀντὶ Ἰωνες, (υ-υ) Ἐνικ. Ἰάων, σπαν. ἀπαντμ. παρ' Ὀμήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγαρῶν, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. οἱ Πέρσαι δὲ ἐκάλουν Ἰωνας ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αἰτγλ. Πέρστ. 176, 561. — Ἐνικ. Ἰάων παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Γαόνιοι, ἰα, ἰον, ποιητκ. ἀντὶ Ἰώνιοι, οἱ Ἰαόνιοι νόμοι. Αἰσχ. Ἰκετ. 72.
Γαπαιτιονίς, ἰδος, ἡ. Τοῦ Ἰαπετοῦ ἡ ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένη. Πίνδ. Ὀλ. γ, 81.
Γαπαιτιονίδης, ου, ὁ (-υ-υ-υ) ἀντὶ Ἰαπαιτιδῆς. Τίος τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.
Γαπετός, ὁ (-υ-υ) Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἰς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὀυκεανοῦ ἐγέννησε τὸν Ἀτλαντα, Προμηθεῖα καὶ Ἐπιμηθεῖα. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δὲ γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολδρ. — πληθ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τὸ Κρόνοι, ἀντὶ οἱ εἰς ἔσχοντο καὶ ἀσθενὲς γῆρας φθάσαντες. Ἀριστοτ. Νεφ. 994. Βουλκ. Διαλ. Θ. β.
Γάποδες, οἱ, Japydes. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν κατ' ὅλον τὸ μήκος τῶν Ἰουλιανῶν λεγομένων Ἀλπεων καὶ ὃν διηρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.
Γάπυγες, οἱ. Ἰωνκ. Ἰήπυγες, (υ-υ-υ) Japyges. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες, Ἡροδτ. (Κατὰ Πατσόβ. γενκ. Ἰηπυγίων ἀντὶ Ἰηπυγων παρὰ Διον. Περ. 379.) — 2) Ἰαπύγιος, ἰα, ἰον. Ἰωνκ. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἡ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ Ἰάπυγας ἀνήκον, π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. — Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Κалаβρία χῆρα, τανὺν Capo Rizzuto, ὄπερ καὶ ἡ Σαλεντινὴ, ἐλέγετο. Θουκ. στ, 29. Στράβ.
Γαπυγία, ἡ. Ἰωνκ. Ἰηπυγία, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελούσα ἐν μέρος τῆς νῦν Κалаβρίας· ἡ δὲ Terra d' Otranto. Ἡροδτ. 3, 138. Πολύβ.
Γάπυξ, υγος, ὁ. Ἰωνκ. Ἰηπυξ. Τίος τοῦ Δαιδάλου, ὅτις ἐλθὼν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ἐκαλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στράβ. — 2) Κάτοικοι τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.
Γάρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετονίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἀμμωνος. Οὐίγγ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Διδό, ὡς λέγεται, διὰ τὰ λάβη αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐγένεν αἰτίος τῆς αὐτοχειρίας τῆς Ἰουστίνης.
Γαρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος. Στράβ.
Γάρδανος, ὁ (ι). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφῆλης. Ἡροδτ. 1, 7. Ἀπολδρ. β, 6, 3. Παλαίφ. κατὰ Γενκ. εἰς τῆς πῖσαν, καὶ ὁ τύπ. Ἰαρδάνης, ἐν χρῆσει.
Γάρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φειᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Η, 135. Γενκ. παρὰ δὲ Πανστ. ε, 5. εὐρηται εἰς Ὀνομστ. ἐνθα ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ Ἀνδία ῥέοντος διὰ τῆς Χάας εἰληπται. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κύνες. Ὁμ. Ὀδ. ι, 292.

Γ' δ' ε, άθος, ή (νυ). 'Επιθετ. αντί 'Ιωνική· ή 'Ιάς πόλις. 'Ηροδ. — 2) Ούστια· ή κάτοικος της 'Ιωνίας. 'Ηροδ. 1, 92. — 3) ή 'Ιωνική διάλεκτος. Δουκ. καί επιρμ. 'Ιαστλ. Πλάτ.

Γασίδης, ου, ό (-νυ-). Τίος του 'Ιασίου, ό 'Αμφίαν, 'Ομ. 'Οδ. Λ, 232.

Γάσιος, ου, ό (-νυ-). Βασιλεύς του 'Ορχομένου εν Βοιωτία, πατήρ του 'Αμφίανος. 'Ομ. 'Οδ. — 2) Τίος του Λυκούργου εξ 'Αρχαδίας, όστις λαβών εις γυναίκα την Κλυμένην θυγατέρα του Μυνίου εγέννησε τόν 'Αρχάδα. Καλμ. 'Τμ. 'Αρτ. 215. 'Ιασος, παρ' 'Απολδρ. γ', 9, 2. καί 'Ιατίων. Αιλ. ποικ. 'Ιστ. ιγ', 1. — 3) = 'Ιατίων, παρ' 'Ηρ. Θεογ. 970.

Γασίων, ου, ό (-νυ-). Τίος του Διός καί της 'Ηλέκτρας θυγατρός του 'Ατλαντος καί αδελφός του Δαρδάνου, τόν όποιον άγαπήτατα ή Δημήτρα διά τήν έξοχον αυτού ωραιότητα εγέννησε τόν Πλούτον καί Κόρυτον· καθ' 'Ομ. 'Οδ. Ε, 125. έκεραυνώθη ούτος υπό του Διός, 'Απολδρ. γ', 12, 1. Διον. 'Αλικρ. ά, 61. Εικάζεται δε ως εκ του μύθου τούτου ότι ό 'Ιάσιωγ είδαξε πρώτον τήν γεωργίαν εν τή νήτω Κρήτη καί εκ ταύτης προέκυψεν ως τέκνον ό πλούτος παρά τοις αυτόδι·εγχωρίοις. Heyne εις 'Απολδρ. σελ. 736. 'Ιάσιος, παρ' 'Ησιόδ. — 2) = 'Ιάσιος, αριθμ. 2. Αιλ. ('Ιατος, 'Ιάτιος καί 'Ιασιών εισί κατά διαφεράν τύποι.)

Γασονίδης, ου, 'Ιπσονίδης, (ν-νυ-). Τίος του 'Ιάσονος, ό Εύνεος, 'Ομ. 'Ιλ. Η, 468.

Γασόνιος, ία, ιον (ν-νυ-). Του 'Ιάσονος ή εις τόν 'Ιάσονα σήνκων. — όθεν, ή 'Ιατονία άκτι. 'Ακρωτήριον του Εύξεινου Πόντου πλησίον της Σινώπης εις τό όποιον λέγεται ότι ήρξεν ό 'Ιάτων μετά των 'Αργοναυτών ότε πλέεν εις τήν Κολχίδα· ταυν 'Ιασον ή Καπό Βόνα. Ξενφ. Κυρ. Αναβ. στ', 2, 1. ή άκρα, παρ' Στράβ. καί 'Αρρίαν. — τό 'Ιασόνιον όρος. 'Τψηλή καί έκτεταμένη συνέχεια όρέων εν Μηνδία της 'Ασίας φερομένη βορειο-δυτικώς των Κασπίων πυλών. Στράβ. Πτολ. στ', 2.

Γάσος, ό (-νυ) = 'Ιάσιος, αριθμ. 2. 'Απολδρ. γ', 9, 2. — 2) Τίος του 'Αργους καί της Ευάδης καί άπογονος του Φωρωνέως, πατήρ δε του 'Αγνηορος. 'Απολδρ. β', 1, 2, από τούτου άνωμασθη τό 'Αργος εν Πελοποννήσω καί 'Ιασον. 'Εκγονος του 'Ιασου τούτου υπήρξεν 'Αργος ό πανόπτης καί τούτου υιός 'Ιασος ό δεύτερος. 'Απολδρ. — 3) Τίος του Πανόπτου 'Αργου καί της 'Ισμήνης, έκγονος του προτέρου 'Ιάσου καί πατήρ της 'Ιους. 'Απολδρ. β', 1, 3. — 4) 'Ηγεμών των 'Αθηναίων εν τή πολιορκία της Τροίας, υιός του Σφίλλου, φονευθείς υπό του 'Ανείου. 'Ομ. 'Ιλ. Ο, 332.

Γάσος, ό, ή· ον (-νυ). 'Επιθ. του 'Ιάσου ή εις τόν 'Ιασον ανήκων· τό 'Ιασον 'Αργος, ή εν Πελοποννήσω πόλις του 'Αργου, κληθείτα ούτως από του αυτόδι βασιλεύσαντος 'Ιάσου του πρώτου. 'Ομ. 'Οδ. Σ, 245.

Γασός, ή, καί 'Ιασος, Θουκ. Πόλις όχυρά της Καρίας εν τή μικρά 'Ασία, κειμένη περσά-

λασσίως επί του 'Ιατικού κόλπου μέ λιμένα, ταυν 'Ασόν·Καλεσί. Πολύβ. Στράβ. — όθεν, 'Ιαστεύς, έως, ό κάτοικ. — 'Ιασικός, ή, όν, της 'Ιαττού, ό 'Ιατικός κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περί τά δυτικά παράλια της Καρίας εν 'Ασία. Θουκ. ή, 28. ταυν Κόλπος του 'Ατέμ·Καλεσί. ('Ιαστός, Πολύβ. ιζ', 2. Στράβ. Στέφ. Βυζ. 'Απικαν. 'Ιασος, Θουκ. ή, 28. 'Αθην.)

Γάσται, οι. 'Εθνος της Σκυθίας, κατά Πτολ. κατοικούντες άρχτικώς άνωθεν της Κασπίας θαλάσσης.

Γασώ, ους, ή (ίόμοι) [ν-] Θυγάτηρ του 'Ακκληπιού καί αδελφή της 'Τγείας, δεά της ιάσεως των άσθενούντων 'Αριστφ. Πλουτ. 701.

Γάσων, ονος, ό, 'Ιωνκ. 'Ιήτων, κλητκ. 'Ιάσων. Τίος του Αίτωνα εξ 'Ιωλκού πόλεως της Θεσσαλίας καί της Πολυμήτης. 'Απολδρ. ά, 9, 16. ή 'Αλκιμήδης, 'Απολ. 'Ροδ. Α, 233. Είς τών περιφημών αρχαίων 'Ηρώων της 'Ελλάδος, άρχηγός της εστρατείας των 'Αργοναυτών, τήν όποιαν κατ' έπιταγήν του Σείου αυτού καί βασιλεύς της 'Ιωλκού Πελλου ήναγκάσθη να έπιχειρηθῇ, λαβών συναγωνιστάς της έπικινδύνου έπιχειρήσεώς του τους άρίστους ήρωας της εποχής αυτού· ή άρπαγή του εν Κόλχοις φυλατιμένου χρυσού δερματος υπήρξεν ό σκοπός διά τόν όποιον εγένεν ή περίδοξος καί τοσοούτον διαφημισθείσα 'Αργοναυτική εκείνη έκστρατεία, ής 'Αργοναυται. Διά συνεργίας της Μηνείας θυγατρός του βασιλέως των Κόλχων ήδυνήθη ό 'Ιάτων να άρπάσῃ τό χρυσόν εκείνο δέρας καί να τό φέρῃ εις τήν 'Ιωλκόν προς τόν Σείον του Πελλίαν, λαβών μετ' αυτού ως γυναίκα καί τήν Μηνειαν, τήν όποιαν εγκαταλίπων μετά ταύτα, ένυμφεύθη τήν Κρόυσταν θυγατέρα του εν Κορίνθω βασιλέως Κρόοντος, άφ' ου πρότερον εκδικήθη κατά του Σείου του φονεύσαν αυτόν άίτι της πανούργου συνεργίας της Μηνείας. 'Απολδρ. ά, 9, 23. 'Εκ της Μηνείας ό 'Ιάτων εγέννηθη τόν Θεσσαλόν, Τίττανδρον καί τήν 'Αλκιμένην, τους έποίους ή ζηλότυπος καί καταφρονήσισα Μηνεία έσφαξεν άνιεύς, εκδικουμένη ούτω κατά της άπιστίας του 'Ιάσονος. Διοδ. Σικ. δ', 54. τελευταίον δε κινήσασα εις τήν εσχάτην σπέκπισίαν καί αυτόν τόν 'Ιάσονα διά των έπιβουλών της, τόν ήνάγκεσα να γίνη αυτόχειρ. Διοδ. Σικ. της έκστρατείας ταύτης του 'Ιάσονος εις τήν Κολχίδα τήν διήγησιν περιγράφει ό 'Απολλώνιος 'Ρόδιος εις έν επικόν ποιήμα έπιγραφόμενον 'Αργοναυτικά. — 2) Τύραννος των Φερών εν Θεσσαλία, περίφημος διά τήν βασιαν αυτού σύνεσιν, πολιτικήν άρετήν καί διά τήν προς τους υπηκόους του άγάπην καί πραότητα σύγχρονος του 'Επαμεινώνδα, καί υπερταπιστής της ελευθερίας των 'Ελληνικών πλέων, έβοήθει τους Θηβαίους εις τας κατά των Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταίον δε συνέλαβε τόν μέγαν σκοπόν του να έκστρατεύσῃ εις τήν 'Ασίαν διά να καταστρέψῃ τό μέγα βασίλειον των Περσών, άλλα μία γενομένη κατ' αυτού συνωμοσία υπό των άδελφών του Πολυδώρου καί Πολύφρονος, του άήρξεσε τήν ζωήν εν τῷ μέσῳ των μεγάλων καί ένόδων

- αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξενφ. 'Ελ. στ', 1. — 3) 'Ελλην Γραμματικός ἐξ Ἀργους, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουῖδ συνέγραψε, περὶ Ἑλληνίδος βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. 'Ελ. Βιβ. VI. σελ. 370.
- Γ' α τ ρ ο κ λ ή ς, έουϛ, ό (κλέος). Ἀθηναίος, όπαδός καί πιττός τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δήμοσθ.
- Γ' ά χ η, ή (υυ-) Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Όμ. Τυν. Δημ. 419.
- Γ' ά ω λ κ ο ϛ, ή, Έπκ. αντί Ἰωλκός, (υυ-υ) Όμ. Ἰλ. Β. 712. Πινδ. Ἀπολ. Ροδ. Γ. 1091.
- Γ' ά ω ν, ονος, ό. Έπικ. αντί Ἰων. (-υ-) ἴδε Ἴονος. — 2) Ποταμός τῆς Πιρατίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Καλλίμ. Τμν. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.
- Γ' β ά ν ω λ ι ϛ, ιος, ό. Πατήρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλῶνων πόλεως τῆς Κιρίας. Ἡρότ. 5, 121.
- Γ' β η ρ, ηρος, ό (ε) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἰβηρες. — 2) Εἰς τὴν μεγαλύτερην ποταμῶν τῆς Ἰσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Καταβρυχίης χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλατταν, ταυῖν Ἑβρος (Ebro) Πολύβ. β', 13. Στράβ. οὐχί δὲ Ἰβηρος.
- Γ' β η ρ ε ϛ, οί. Iberi. Ἔθιοι ἀρχαῖον καὶ ἐπίτημον τῆς Ἰσπανίας, καταγρόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλιλίας Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν εἰς τὸν ἀνάκταξιν μεγάλαις καὶ οὐχυρὰς πόλεις, καὶ διήγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικόν καὶ ληττρικόν, ὄντες διηρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡρότ. 7, 165. Όουκ. Ἀππ. Ἰπν. 72. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰβηρικός, ή, όν, τῶν Ἰβηρίων. Πολύβ. ή Ἰβηρική = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηρίαί, άδος καὶ Ἰβηρίς, ίδος, ή. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὐσα ή εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.
- Γ' β η ρ ί α, ή. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἰσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἰβηρος ποταμοῦ. Ἡρότ. 1, 163. Όουκ. ἐξελάμβανον δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἰσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν ἕως τῶν Πυρρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἰσπανίας ἐκάλουσαν Ταρτησόν· παρβλ. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος, μεγάλῃς Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέτῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρποφόρα πεδιάδι διαρρέμενα ἀπὸ ἐν πληθύνος ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἰβηρες ἔχον τὸν αὐτὸν βίον μετὰ τοὺς Ἀρμένιους καὶ Μηδούς· ταυῖν Γεωργία ἡ Ἀσυχία - Βάτχ. Στράβ.
- Γ' β υ κ ο ϛ, ό (-υυ). Περιφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίστου, ὃς τις ἐλθὼν εἰς τὴν νήσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἐζήτην αὐτόν· τὸ πλείστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληψθεὶς ὑπὸ ληπτῶν εἰς μίαν του δόμοιριαν καὶ μέλλων νά θανατωθῇ ἀπαν-
- θρόπως ὑπ' αὐτῶν, ἴδε κατὰ τύχην γερανοῦς πετώντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλεσθῆναι ἐκδικηθῶσι ποτὲ τὸν θάνατον του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φονεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ὀμηγυριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γερανοὺς ἐγγέλταν, εἰπόντες νῆδον οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἰβύκου! ληψθέντες δὲ καὶ βατανισθέντες ἐμαρτύρησαν· τὴν κακουργίαν τω· κατὰ Σουῖδ. ἔγραψεν ὁ Ἰβυκος ἱούτος Λυρικὰ ποιήματα εἰς ὁρικὴν Διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποῖων σώζονται ἐτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριτφ. Οἱσμ. 167. Πλάτ. ὅθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἰβύκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπὶ τινες γεγραμκότες ἵππου λεγομένη, μετὰ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἰβυκος εἰς τὰ ποιήματα του.
- Γ' γ α υ οί, οί. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουα. Στράβ.
- Γ' δ α, ή, Δωρκ. αντί Ἰδη, ὅπερ ὅρα.
- Γ' δ α ί α, ή (Ἰδαίος) ἐπιθ. τῆς Κυβέλης, κληθεῖσθης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης· ἐτι δὲ, ή Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὀνομ. κύρ. Οὐγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν αὐτὸς τοὺς δύο αὐτοῦ παῖδας ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Κλεοπάτρως. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σκάμανδρος ποταμός ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολδρ. γ', 12, 1.
- Γ' δ α ί ο ϛ, αία, αἰον, (ε) Τῆς Ἰδης ή εἰς τὴν Ἰδην ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ ὢν, ὡς, Ἰδαίος, ἐπιθ. τοῦ Πάριδος. Εὐρ. Ὀρεστ. 1350. ή Ἰδαία χθών, ἀντί η Τροία. Σοφ. Ἀγ. 1350. τὰ Ἰδαία ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἰδης ἐπὶ τῆς Τρωικῆς χώρας. Όμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρβίαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἰδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. ὁ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δάκτυλοι.
- Γ' δ α ί ο ϛ, ό (ε). Περιφημος κηρύξ τῶν Τρώων, ὃς τις διὰ τὸ γῆρας καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτήρα ἐτίματο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ προβάλλῃ ἀνακοχὴν ὀπλων. Όμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Τίς τοῦ Δάρητος ἱερέας τοῦ Ἡφαίστου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Όμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Τίς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης καταπλακωθεὶς ἀπὸ τὴν στείγην ἐνός οἰκήματος. Δικτ. — 4) Τίς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνομασθῆναι τὸ ἐν Τρωάδι ὄρος Ἰδη. Διον. Ἀλικ. α, 61.
- Γ' δ α κ ο ϛ, ή. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπείντου. Όουκ. ή, 104.
- Γ' δ α λ ί α, ή. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσθης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ναός καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στέφ. Βυζ. Στράβ. ἰβ'. Βι. α, 36.
- Γ' δ α λ ι ο ν, τό (-υυυ). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναός τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Θεοκρ. Εἰδ.

ιδί, 100. Στράβ. ὅθεν, Ἰταλεὺς, ἕως, ὁ κάτοικος τοῦ Ἰθαλίου ὄρους, καί, Ἰθάλιος, ἰα, ἰον. τοῦ Ἰθαλίου ἢ εἰς τὸ Ἰθάλιον ὄρος ἀνήκων. Ἰδάνθυρτος, ὁ. Τίς τοῦ Σαυλίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ.

Ἰδαιεύς, ἕως, ὁ. Τύρριος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Εἰρ.

Ἰδᾶς, α, ὁ, Ἰωνκ. Ἰδης, εω, (—) Τίς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφός τοῦ Λυγέως ἐκ Μεσσηνίας, ὁρπάσας τὴν ἰθαίαν θυγάτηρα τοῦ Εὐνήου Μάρτησαν, ἦλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἣτις ἐπροτίμωσεν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἰδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κλεοστράτην γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὀμ. Ἰλ. I, 554. Ἀπολλρ. α, 7, 9. εἰς τὴν Σῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρενέβη καὶ ὁ Ἰδᾶς οὗτος, ὕπτερον δὲ συνεκστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλρ. α, 8, 2. κατ' Ἀπολλρ. γ, 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἰδᾶς εἰς σφοδράν ἐρίδα μετὰ τοῦ Κίστορος καὶ Πολυδευκούς καὶ φονεύσας αὐτούς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Ὀσοκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, 112. — 2) Τίς τοῦ Αἰγυπτίου καὶ μνηστήρ τῆς Δαναΐδος Ἰπποδίκης. Ἀπολλρ. β, 1, 5. (Ἰδᾶς, α, Πίνδ. Ἀπολλρ. α, 8, 2. Πλουτ. Ἰδης, εω, Ὀμ. Ἰλ. I, 558.)

Ἰδῆ, ἡ, Δωρκ. Ἰδα (ι) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσάως, ἥτις μετὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἀνέβρεψε τὸν Δία. Ἀπολλρ. α, 1, 3. Πaus. ἡ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκας οὗτος ἐγέννησε τὸν δευτέρου Μίνωα. Διοδ. Σικ. δ, 62.

Ἰδῆ, ἡ (ι). Ὅρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, σχηματίζον δύω ὑψηλὰ καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἐπὶ πλεῖστον εἰσὶ κεκαλύμμεναι ὑπὸ χιόνων· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἀνατρέφῃ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἄρχισεν πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· τανῦν δὲ καλεῖται Ψιλορίτης. Στράβ. ι. Διοδρ. Σικ. ε'. Διον. Περ. 502. — 2) Περιφώνημα καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυστίας καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγχετο Γάρφανος· ἐπὶ τῆς Ἰδῆς εὐρύκτετο καὶ εἰς ἀρχαίος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ἀνιόριζετο Ἰδαία μήτηρ. τανῦν Ἰδα. Ὀμ. Ἰλ. B, 821. Ἡρόδ. Θουκ. Ἰδα παρὰ Ὀσοκρ. καὶ Ἐπίμ. Ἰδῆθεν, ἐκ τῆς Ἰδῆς. Ὀμ. Ἰλ. Γ. 276.

Ἰδῆς, ἐπικ. ἀντὶ Ἰδᾶς.

Ἰδαιεύς, ἕως, ὁ. Τίς τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὁς τις ἐλθὼν εἰς τὴν Σῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ δῆρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τῆς Ἀταλάντης εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπρόσφερεν ὁ Μελεάγρος. Τγίν. μῦθ. 173.

Ἰδμων, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπέλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἡ Ἀστερίας, περιφώνημα μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιοτάτης, ὁς τις ἐκστράτευσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἑνα ἄγριον χοῖρον. Ἀπολλρ. Ῥοδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 185. Ἀπολλρ. α, 9, 23. — 2) Τίς τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολλρ. β, 1, 5.

Ἰδομένη, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἡμαθίας. Στέφ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομένη. Οὗτα καλοῦνται δύω ὑψηλοὶ λόφοι ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ, 112, 113.

Ἰδομενεύς, ἕως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνκ. ἦος καὶ ἑός. Τίς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἐκγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναϊότητά του. Εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστηρῶν τῆς Ἑλένης συνεκστράτευσεν ὅπειτα μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρων μετ' αὐτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφόνευσεν εἰς διαφορὰς μάχας πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὀμ. Ἰλ. B, 645. Δ, 253. E, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κρήτην, ἐβυστίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ νῆον εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατὰ τινὰ εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς αἰτίου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλεόν νᾶ μείνῃ ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλεντιον ἀκρωτήριον, ὅπου ἐκτίσεν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰσῆγαγε τοὺς σοροὺς ὁμοῦς τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμῆθη ὡς Ἥρωος μὲ ἑλίας τιμὰς. Στράβ. ι. Ἀπολλρ. γ, 3, 1. — 2) Εἰς τῶν νήων τοῦ Πριάμου, Ἀπολλρ. γ, 12, 5.

Ἰδοθέα, ας, ἡ, = Εἰδοθεα, ὅπερ ὄρα.

Ἰδούβεδα, ας, ἡ. Idubida. Ἐν τῶν μεγάλων ὄρων τῆς Ἰσπανίας, τὸ ὅποιον ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πηγᾶς τοῦ ἔβρου ποταμοῦ καὶ φερόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηνία ἔρη, καταντᾷ ἕως τῶν μεσημβρινῶν παραλλήλων τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Sierra d'Occa Στράβ. Πτολ.

Ἰδουμαία, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μ' ἐν μέρος τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. — ὅθεν, Ἰδουμαῖος, οἱ κάτοικοι. Στεφ. Βυζ.

Ἰδουμανία, ἡ· καὶ Εἰδουμανία, Πτολ. β, 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεταννίας ῥέων ἀνατολικῶς· ἐπὶ δὲ καὶ Sidumaniatium Blackwater.

Ἰδριάς, ἄδος, ἡ, χώρα. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ διαρρέομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσίου ποταμοῦ. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρετερον Χρυσωφίς καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Ἰδριεύς, ἕως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ἰδυΐα, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡτ. Ὀσογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολλρ. α, 9, 23.

Ἰέγαι, ἰδε Ἰεταί.

Ἰέρα, ἡ, Hiera (ι). Μία τῶν τριῶν Αἰγυουσῶν

νήσων ἀπέναντι τῆς Σικελίας, τανῦν Maritimo καλουμένη. Πολυβ. ἐτι δὲ καί, Ἱερὰ νήσοι. — 2) μία τῶν Διπαρίων ἢ τοῦ Αἰόλου νήσων, Θουκ. γ'. 88. τῆς καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο. Στράβ. τανῦν Volcania.

Ἱερὰ ἰ ὁ ὅς, ἰδεῖ Ἑξαμπαίος.

Ἱερὰ μέντης, ους, ὁ. Πέρτης τις, πιδαν. πατήρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρός τοῦ Ξέρξου. Θουκ. Ξενφ.

Ἱερὰ νήσοις, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στεφ. Βυζ.

Ἱέραι, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Πρέσβυς ἐς Ἀμφιπολεως. Δημοστ.

Ἱερὰ κων πόλεις, εως, ἡ (α). Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στράβ.

Ἱερὰ πόλεις, εως, ἡ (α) [Ἱερὰ πόλις, Στεφ. Βυζ.] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας ἐπὶ τῆς Κυβερμαῖος πηγῆς ὑδάτων καὶ ἐν σπηλαίῳ, πλουτωνίων καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀνέτιδετο ἀκαταπαύστως μέλας ἀτμός. Εἰς ταύτην ὑπῆρχαν ἀρχαῖον ἐν ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Κυβέλης. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυβερμαῖος χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀτάρτης περιεχοντα πολλοὺς θησαυρούς, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Βαμβύλη, ἡ Στράβ. ιδ'. Ἀππιαν. Δουκ. — ὅθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καί, Ἱεραπολιτικός, ἡ, ὅν, τῆς Ἱεραπόλεως ἡ εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἀνήκων.

Ἱερὰ πύτινα, ἡ, καὶ Ἱεράπυθνα, τά, Δί. Κασσ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὑπερὶν δὲ κατεστάθη τόπος διατριβῆς τῶν Κιλικίων ληστῶν, διό καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μιτράλλου· τανῦν χωρίον Ἱερὰ πέτρα, ἡ κατὰ Mannert. — Ἱτανος, ὁ περ ὅρα· ὅθεν Ἱεραπύτινοι, οἱ κάτοικ.

Ἱέραι σος, ὁ. Ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἡ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον· τανῦν Προῦτος. Πτολ. γ', 8.

Ἱερεῖς, ἡ Ἱερῆς, οἱ. Ἐθνός τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκιδίδης ζεῖται μεταξὺ τῶν Παρβαλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ', 92. ἄλλως δὲ οὐδαμῶ ἀπαντῶμενον. παραβλτ. μὲ τὸ τοῦ Καλλμ. Δηλ. 387. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱερικῶν, ἡ, καὶ Ἱερικῶς, ἡ, καὶ Ἱεραικοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγραφ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰώσηφ. καλεῖ ζείον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὐτῇ ἐπὶ τῆς πλεον Εὐφρόρου καὶ τερπνῆς εἰσσεως ἑλῆς τῆς Παλαιστίνης, οὕσα εἰς ἄκρον ὄχυνά καὶ τὴν ἐποῖαν πρώτην ἐκέρχυσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. 15. Πλιν. 5, 15. περίφημος δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν τῶν ἱερῶν καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαίου λαοῦ.

Ἱέρνη, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νήσος Ἱρλανδία κειμένη δυτικῶς τῆς Βρετ-

τανίας, αὕτη ὑπῆρχε πάντα ἀγνώστος εἰς τοὺς ἀρχαίους· Ἑλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἱ τινες ποτὲ δὲν ἠδῆλθσαν νὰ τὴν κατακητῶσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ'. λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, μάνθρωποφάγοι τε οὕτως καὶ πολυφάγοι, τοῦτε πατέρας τελευταίαντας κατεσθίεν ἐκ καλῶς τιθέμενοι, καὶ φανερῶς μίσσησαι ταῖς τῶν ἄλλων γυναιξὶ καὶ ἡτράσι καὶ ἀδελφαῖς· κατὰ Πτολ. β', 2. κατοικοῦν ἐν αὐτῇ οἱ ἐξῆς λαοί, Δαρνίνοι, Οὐλοούντιοι, Ἑβλάνοι, Καῦκοι, Μανάπιοι, Κοριόνδοι, Βρίγαντες, καὶ Οὐσδαίαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περί δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατοικοῦν, οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελίβοροι, Γαγγανοί, Αὐτειροί, Μαγνάται, καὶ Ἑρδίνιοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐνίκαιοι καὶ Ῥοβύδοι· ὁ αὐτός γεωγράφος αὐτόθι ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἱέρνης.

Ἱέρνος, ὁ. Ποταμός τῆς νήσου Ἱρλανδίας, ῥέων διὰ τῶν διωκῶν αὐτῆς παραλίῶν· τανῦν Schannon. Πτολ. β', 20.

Ἱεροκασάριον, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Πανστ.

Ἱεροκλής, ὅους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1046. — 2) Δάσκαλος τῆς Ἑκλεκτικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν ἑκτὴν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποῦ σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἰμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσὰ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεία. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικός, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνῆγαγε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικορωμαϊκοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκχρηστος.

Ἱερομνήμη, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Σιμόντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσφαράκου, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Κάπυν. Ἀπολόρ. γ', 12. 2.

Ἱέρων, τό. Τόπος ὑψηλός· καὶ λοφώδης ἐν Βισυνία τῆς μικρᾷ Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἐπὶ τὸν ὁποῖον ὑπῆρχεν εἰς ἀρχαῖος ναός τοῦ Οὐρίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. τὸ ἐπὶ στόματι Ἱρόν. Ἡρότ. 4, 87. Πολύβ. δ', 39. (τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἡμέρην· ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦ ὁρους πλησίον τῆς Τραπεζούντης.)

Ἱερόν ὁρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παρβαλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τοῦ Ξενφ. Ἱεροῦ ὄρους ἡ ὄλλως Θηχης λεγόμενον. — 2) Ὅρος τῆς Θράκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ἐν φρούριον ἐπ' αὐτό. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλπκ. γ', σελ. 114.

Ἱεροσόλυμα, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀδριανῶν Αἰλία Καπιτωλίνα ἐπικληθεῖσα, μία τῶν ἐπισήμων πό-

λων τῆς Ἀσίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλεῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδείκνυται ὁ περίφημος ἄσος τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἐκαταίου ἐπὶ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ 120,000 κατοικοῦς· πολυμνηστὴ δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταίον ὑπὸ τοῦ Τίτου Ουεπασσιανῶν στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ., ὅστις καταβύθισεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνῆγειραν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἰλῖος Ἀδριανός· — ταὐτὴν Ἰεροσολῆμ, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδέ, κατοικοῦμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀσσομαίων. Στρωφ. Βυζ. — ἔθεν, Ἰεροσολυμίτης, οὐ, ὁ κάτοικ. τῶν Ἰεροσολυμῶν.

Ἰεροφῶν, ὄντος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκλ.

Ἰέρων, ὢνος, ὁ (υυ-). Τίς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφοῦ προεβύτηρος τοῦ Γελωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 477-467 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος. φίλος τῆς μελέτης καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τοῦτον λέγεται ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Αἰτχλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἀπέρας τὸ ἐπιλοιοῦν τοῦ βίου. Πινδ. Ἠρόδ. — 2) Ἰέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἰεροκλέους ἡγεμὼν τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀπόγονος τοῦ Γελωνος· φημιτθεῖς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήτας ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, εἰτα δὲ γενομένου φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβόηθησεν αὐτοῦς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονίων πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἰέρωνος τοῦτου εἶχε καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης εἰς τὰς Συρακούσας, διὰ συνεργίας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἀνῆγειρεν ὁ Ἰέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοτίους οἰκδομας εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλευσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, ἀψῆσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἰς τῶν τριάντων ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. — 4) Κήρυξ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 752.

Ἰερώνυμος, ὁ. Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἀνδρου. Ἠρόδ. 9, 33. — 2) Τίς τοῦ Ξενοφάντους, ἀσμφος καὶ ἀφῆνης τραγικοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κομωδουμένος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς καλπαστικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγερῶχους ἐκφράσεις. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 388. Ναρ. 348. — 3) Ἀρκάς τις, πιστός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἰερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκάμασας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράφας διαφόρους φιλοσοφικάς πραγματείας, ἀναφερόμενας παρ' Ἀθηναίων, Διογένηι Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ, περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ συγγραμμα. Φαέρ. Ἑλλ. βιβλ. III,

σελ. 496. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης. Πανστ. Διευκ. Μακροβ. 22.

Ἰέταιι, αἱ. Ιεταε. Φρούριον τῆς νήσου Σακελίας, ταὐν Ιατο. Θουκ. ξ', 2.

Ἰηλυσός, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὄρα.

Ἰήνυσος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστινῆς ἐν τῇ Συρίᾳ κειμένη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὕσα ὡς μεθόριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ὅχυρως ὠκοδομημένη· ταὐτὴ κατὰ Λαρχήρον, Καν Ἰουνές, κατ' ἄλλους δὲ, Ῥαφία. Ἠρόδ. 3, 5.

Ἰηόνιος, ἰη, ἰον, = Ἰαόνιος, καὶ Ἰώνιος, Ἀισολ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰήπυξ, Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἰίπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἰαπύξ, ἄπερ ὄρα.

Ἰησόνιος, ἰη, ἰον, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἰασόνιος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 983.

Ἰήσων, ὢνος, Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἰάτω, ὅπερ ὄρα.

Ἰητραγόρης, ἑω, ὁ. Μιλησίοις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανεστῆσε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Δαρείου. Ἠρόδ. 5, 37.

Ἰθαίμενιος, ἑος, ὁ (ι). Εἰς τῶν ἐπιστήμων Λυκίων, συμμαχος τῶν Τρώων Ὀμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμάρτης, ἑω, ὁ. Ἠγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξερξου. Ἠρόδ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ-). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρίς τοῦ περιφημοῦ Ἠρώος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὀμ. ἐν ὅροις τὸ Νηϊὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ καθέδρα τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Γ, 81. Δ, 605. ταὐν Ἰθάκη μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· ταὐν Βαθύ. Ὀμ. — ὅθεν Ἰθακήτις, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης. Ὀμ.

Ἰθακος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος Ἠρώς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ νήτος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφὸς ἦσαν ὁ Νήριος καὶ Πολύκτωρ. Ὀμ. Ὀδ. Ρ, 201. οἳ τινες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατώκησαν ἀνέκαθεν τὴν νήσον, φέροντες ἀποικίας ἐς ἄλλοδαπὰς γῆς. — 2) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐρπ. Κύκλ. 103.

Ἰσωμάτας, α, ὁ, Δωρε. ἀντὶ Ἰσωμήτης. Ἐπιδ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσωμῆς ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰσωμαία. Πανστ. Μεσσ. 33. Ἰσωμήτας, α, παρὰ Θουκ. α', 103.

Ἰσωμή, ἡ (ι). Φρούριον ὄχυρον τῆς Ἑστιαώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενον μετὰ Μερβρινῶς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὀμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὄχυρά τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁμωνύμου ὄρους, ἐνθα ἐπλάτυντο ὅτι στρατὸν πρῶτον ὁ Ζεὺς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εὐλωτος ἐπὶ τοῦ τρι-

του Μεσσηνιακού πολέμου; ἀπ' ὅπου ἀντεπα-
ρετάχθησαν δέκα περίπου χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὁ-
ρου τούτου εὐρίσκειτο καὶ ὁ ναός τοῦ Ἰωμή-
του Διός. Ἡρότ. 9, 34. Θουκ. τανῦν, ὅρος
Βουλκάνον· — ὅθεν, Ἰωμήτης, ου, ὁ κα-
τοικ. τῆς Ἰωμῆς, καὶ Ἰωμαῖος, αἶα, αἶον,
ὁ εἰς τὴν Ἰωμῆν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰωμῆς
ὢν. Στράβ.

Ἰωμία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναίς, ἀπὸ τοῦ ἐν
Ἰωμῇ τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Στράβ. 5.
Ἰωρία, ἡ. Πόλις ὀχυρά τῆς Ἀκαρνανίας, τα-
νῦν Ἀγγελόκαστρον. Πόλυβ.

Ἰκάρειος, εἶα, εἰον. = Ἰκαρίος. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (—υ—). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελά-
γους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ
Δαίδαλου, πρότερον Δολίχη λεγομένη· ἀνῆκε δὲ
τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρό
πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἀρτεμις. Ἀ-
πολδρ. γ', 5, 2. Στράβ. ἐτι δὲ καὶ Ἰκαρος, ὁ-
περ ἴδε· — ὅθεν Ἰκαρίος, ἰα, ιον· τῆς Ἰκα-
ρίας ἡ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ἐτι δὲ
καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2)
Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγίδα
φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου Ἑρωιο
Ἰκάρου. — ὅθεν, Ἰκαρεὺς, ἐως, ὁ ἐκ τοῦ
Δήμου Ἰκαρίας ὢν. Στέφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος, κληθεῖσθαι
οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφνημοῦ αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὅποιον
εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, εἶδα εὐρίσκειτο
ἐν μέγα πληθὺς εὐλάφων καὶ λαγῶν, τοὺς ὁ-
ποίους δὴν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ τις ἀνευ τῆς ἀ-
δείας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ὠνος, ὁ. Τίς τοῦ
Περὶήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφός δὲ τοῦ
Τυνδάρου καὶ τοῦ Ἰπποκῶντος ἐκ Λακεδαιμό-
νης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐ-
γέννησεν μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Θέαν-
τα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀ-
πολδρ. γ', 10, 3. 6. διαχθεὶς μετὰ τοῦ Τυν-
δάρου ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ Ἰπποκῶντος, ἦλθε καὶ κατόκησεν πολὺν
χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τούτου τὴν θυγα-
τέρα Πηνελόπην ἐλάβεν ὁ Ὀδυσσεύς εἰς γυναῖ-
κα. Στράβ. Γ', — Ἰκαρίος, παρ' Ὀμ. Ὀδ. Β, 53.
Ἀπολδρ. Πανστ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολδρ.
γ', 10, 4. εἶσα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβά-
λου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ἀρχαῖος Ἕ-
ρωος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδάχθεις παρὰ τοῦ
Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ με-
θύσας ποτὲ, ἐφρονεῦθ' ὑπὸ τῶν συντρόφων του
οἱ ὅποιοι ἐξελάβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀ-
πολδρ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ἰα, ιον (—υ—). Τῆς Ἰκαρίας ἡ εἰς
τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἡ πε-
ρὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν θάλασσα, ἀποτελοῦσα ἐν
μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕ-
τως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαίδαλου ὅστις
πεσὼν ἐνταῦθα, ὅτε ἐφαιγε μετὰ τοῦ πατρὸς του
ἐκ τῆς Κρήτης ἐπνίγη. Ὀμ. Ἰλ. Β, 145. ἐτι
δὲ καὶ, τὸ Ἰκαρίον πέλαγος. Ἡρότ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυ-
νικός φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερβέβηκε

ὡς ὁ Ἰκαρος εἰς ἐν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ
Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου κατασταυρῆσαι τὸ
ἄλλο πληθὺς τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μέ-
νιππος.

Ἰκαρος, ὁ (—υ—). Τίς τοῦ Δαίδαλου, ὅστις
φυλακθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ
Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβυρινθον, ἐξέφυγε
διὰ τῶν τεχνικῶν πτερῶν τὰ ὅποια κατασκευά-
σεν, ἀναβὰς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· μὴ
ὑπακούων δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρὸς
του καὶ ὑψωθείς πολὺ ἄνω τοῦ αἵετος, μὲ τὸ
νὰ ἀνέλυσεν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὅποιον ἦσαν τὰ
πτερά κληθμένα ἐπὶ τοῦ σώματος του, ἐκρη-
μίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐ-
τοῦ δὲ ὀνομάσθη ἐκτοτε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς
θαλάσσης Ἰκαρίος πόντος. Ἀπολδρ. β', 2, 3.
Παλαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν
ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἰκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυ-
βερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὅποιον ἐφυγεν ἐκ τῆς
Κρήτης, ἐναυάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν
μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὐρών ὁ Ἡρακλῆς τὸ
εἶσαφεν. Πανστ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς
Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἰγν.

Ἰκαρος, ἡ (—υ—), = Ἰκαρία. Ὀμ. Ἰμ. Βαυχ.
26, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περ-
σικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἰκάριτα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδοκυθίας παρὰ Πτολ.
Ἰκεταονίδης, ου, ὁ (—). Τίς τοῦ Ἰκετάονος,
ὁ Μελαίνιππος. Ὀμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἰκετάων, ὠνος, ὁ (—υ—). Τίς τοῦ Λασμέ-
δοντος, ἀδελφός τοῦ βασιλεῦς τῆς Τροίας Πριά-
μου καὶ πατὴρ τοῦ Μελαίνιππου. Ὀμ. Ἰλ. Γ,
147. Ἀπολδρ.

Ἰκιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας
κεῖμενον ἀρκτικῶς· τανῦν Gris Nez ἐπὶ τοῦ
πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἰκκος, ὁ. Περιφημότης διδάσκαλος τῆς ἀθλη-
τικῆς καὶ σοφιστῆς ἐκ Ταραντοῦ πόλεως τῆς
Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων
τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωτῶν. σελ. 316.
Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 3.

Ἰκμάιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ
Ἀρισταῖος ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βω-
μὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέα. Ἀπολ. Ροδ. Β, 524.

Ἰκμάλιος, ὁ (—υ—). Τέκτωντις ξυλῶν ἐν
Ἰθάκῃ. Ὀμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἰκόνιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾷ Ἀσίας,
ὑπεριονοῦσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὅποιαν ὁ
Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. Ζεῖται ἐν τῇ φρυγίᾳ
ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Ἀμ-
μιναν. ἔκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πιστιᾶς χώρας· τα-
νῦν Ἰκόνιον ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα
αὕτης ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκῶν, διότι ἐνταῦθα,
ὡς λέγεται ἐξέσκηκεν ὁ Περτεὺς τὴν εἰκόνα τῆς
Μεδούσης. Στράβ. — Ἰκόνιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἰκός, ἡ. Νῆσος μικρά Ἑλληνική κειμένη πλη-
σίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, τα-
νῦν Σκυρόπουλον. Στράβ.

Ἰκόσιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Μαυ-
ρητανίας ἐν Ἀφρικῇ· πῖσαν. ἡ νῦν Ὀράν. Πλιν.
5, 2. Πομπ. Μέλ.

Ἰκτίνοος, ὁ. Περιφημὸς Ἀρχιτέκτων Ἕλλην,

ἀνδραὶς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅτις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ἀποδόμησε τὸν μεγαλοπρεπὲς ἐν Ἀθηναίς ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενὸν καλούμενον· ἐπὶ δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλούτ. Παντ. Ἀρκαδ. Γλάστρια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς φιλοδίκης, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κῆττωρ. Ἀπολδρ. γ, 10, 3.
 Γλαργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Γαιτίας, ὁ νῦν Ἰλερ καλούμενος. Διβ.
 Γλαργος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.
 Γλας, α, Δαρκ. ἀντὶ Ἰόλαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἀγησίδμου εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην. Πίνδ. Ὀλ. 10, 2.
 Γλεῦς, εως, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Οἰλεύς, (ε) Ἥσ. λαΐφ. γ. καὶ Ἑτυμ. Μεγ.
 Γλεργέται, καὶ Ἰλεργητες, οἱ, Hergetae. Ἐθνὸς μέγα τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ εως τῶν Πυρηναίων ὄρεων καὶ οὗτοι δηρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολύβ. γ, 35, 1. Δβ. 21, 61.
 Γλερόθα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰλεργητῶν κειμένη ἐπίτινος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὑπερτον δὲ κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Lerida. Στράβ. γ. Δι. Κασ. μα, 20. Πλιν. 3, 4.
 Γλεργάονες, οἱ, Hercaonenses. Ἐθνὸς τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἰβηρα ποταμόν. παρὰ Πλιν. 3, 4. καὶ Διβ. 22, 21.
 Γλιόθας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Οἰλιάδης. Τίος τοῦ Οἰλέως. Πίνδ. Ὀλ. 9, 112. Boekh. Οἰλιάδα, Heyno.
 Γλιακός, ἡ, ὄν (-υυ). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἡτοίς τῆς Τροίας ὢν, Τρωϊκός· ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος. Ἀνδρ. γ.
 Γλιάς, ἄδος, ἡ (-υυ) ἰδιαιτ. Σηλυκ. τύπ. τοῦ Ἰλικῆς· καὶ Ἐπιθκ. ἡ Ἰλιάς πόλις, ἀντὶ ἡ Τρωάς. Εὐρύπ. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὗτα, καί, Ἰλιάς, προσυπακμ. ποιήσις· τὸ Ἐπικόν ποιήματα τοῦ Ὀμήρου· ἐπιγραφόμενον Ἰλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ καταρθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡρόδτ.
 Γλιεῦς, εως, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰλίου. Ἡρόδτ.
 Γλιον, τό, καὶ Ἰλιος, ἡ (-υυ) Ilium. Δύο πόλεις φέρονται ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κείμεναι ἐπὶ τῇ αὐτῇ χώρᾳ. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἰλιον, Ilium vetus ὅπερ παρὰ τοῖς ὑπερτον Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἰλου υἱοῦ τοῦ Τρώος, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μὲν ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πέργαμον καλουμένην· ἐκεῖτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπίτινος ὑψηλοῦ λόφου ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης·

περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν δεκαετὴ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὅποιαν, ὁ αὐτὸς ποιητὴς, εὐκρίτως πτολίεθρον, ἐρατεινὴν, αἰπεινὴν καὶ ὀφρυσέσταν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ο, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν κατατροπὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μίαν νέα πόλις κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυτῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης ἐπρόσφερεν μίαν ἀκατόμην εἰς τὴν θσάν Ἀθηναίων ὅτε ἐκστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρόδτ. 7, 42. Στράβ. γ. τανῦν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς θσῶος αὐτῆς τὸ χωρίον Βουναρ-Βασχί· κατοικοῦμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νέον Ἰλιον, Ilium novum ἢ Ἰλιον ὁ νῦν ἔστι κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε τούτου μικρὰ κώμη μὲν ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαῖνον ἐντεύθεν ὁ μέγας Ἀλεξάνδρος, ἐχορήγητε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἀποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη πόλις· τανῦν Τροιάχι· Στράβ. Δουκ. — ἡ Ἰλιος, παρ' Ὀμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθη παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἰλιον, τό, κεῖται ἀπαξ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.
 Γλιονεύς, ἦος, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Φέρβαντος, εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, φωνευθεῖς ὑπὸ τοῦ Πηλέω. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Τίος τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φωνευθεῖς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ὁβιδ. μεταφρ. VΙ. 251.
 Γλιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμήτωρ βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἥτις ἐπειτα μαζούτα τὴν κατατροπὴν καὶ ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Τγίν. μυθ. 109, 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.
 Γλιος, ἡ· παρ' Ὀμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. συνήθ. τύπ. ἀντὶ Ἰλίου· Ὁμ. Ἰλ. — ὅθεν Ἐπιρμ. Ἰλιάδην, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιάδης, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349.
 Γλίπα, ας, ἡ. Πίρα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὁχθρῆς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἐστὶ καὶ Λεπτις ἐκαλεῖτο· τανῦν, Villa nuova del Rio. Στράβ.
 Γλιστιάδες, αἱ. Ἐπὶ τῶν Μουσῶν, ὅπο τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἐκεῖτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παντ. α, 19.
 Γλιστός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῷ ὄρει Τμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐνόηται μετὰ τοῦ Κηφιστοῦ· ἡν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ὁχθρὴν εὐρίσκειτο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡρόδτ. 7, 189. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 215. — ἐπὶ δὲ Ἰλισός, Beckl. Ἀνεκτ. καὶ Ἐλλιστός, ε, Πανσ. — ὅθεν Ἰλιστιάς, ἄδος, καὶ Ἰλιστὶς, ἴδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικ. τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περιφώνησις ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἔμπειροι ναῦται, ἔχοντες ἀξιόλογον καὶ μέγα ναυτικόν, καὶ συμμαχῆσαντες πολλάκις μετ' αὐτοὺς Ῥωμαίους. Ἡρόδ. 1, 196. Ξενοφ.

Ἰλλυρίος, ὁ. Τίος τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὐτὴ τὴν ὀνομασίαν τῆς. Ἀπολδρ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας. Ἡρόδ. — ὅθεν, Ἰλλυρικός, ἡ, ὄν, τῆς Ἰλλυρίας ἡ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· ὁ Ἰλλυρικός ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν = Ἰλλυρίς, Ἡρόδ. 6, 7.

Ἰλλυρίς, ἰδοε, ἡ. Ἐπίστκ. Τῆς Ἰλλυρίας, ἡ ἔκ τῆς Ἰλλυρίας οὐσα· ἡ Ἰλλυρίς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. γ6. — 2) Οὐσιαστ. ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἐκεῖτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἀχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ὁλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὸ μέρος ἐκεῖνον περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δριλίου ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ξηρᾶς ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σαῦου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ὅλη ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλληνῶν Ἰλλυρία Βάρβαρος καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βορβάρος Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰσποδῖαν ἡ χώραν τῶν Ἰσποδῶν, τὴν Λιβουρνιαὶ καὶ τὴν Καλματιαν· ἡ δὲ Ἑλληνική Ἰλλυρία· περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ'. Πτολμ. β', 17. Πολύβ. Ἀππιαν. Διον. Κασ. μδ', 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ καίτοι πιθ. κατήγοντο ἀρχαίοθεν ἐκ τῆς Θράκης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ληστρικόν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖται ἐν μέγα πληθὺς μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο δύσκολος ἡ διὰ θαλάσσης πλησίασις τῆς ἀπὸ μέρους τῶν ἔχθρῶν. — ἔτι δὲ, τὸ Ἰλλυρικόν παρ' Ἡρόδ.

Ἰλλος, ὁ. Τίος τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀποθανόντα δὲ ἀτεκνον διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόσιος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 166. Ἀπολδρ. γ', 12. — 2) Τίος τοῦ Τρωῶς καὶ τῆς Καλιρρόνης, πατὴρ τοῦ Λαομῆδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταυτάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 232. Ἀπολδρ. — 3) Τίος τοῦ Μερμέρου, κατοικῶν εἰς τὴν Ἐφύραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ τὴν χρῆσιν τὰ βέλη του. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 259. (ἡ γραφ. Ἴλος, ἔστιν ἡμαρτμ. Ἀπολδρ. Η.)

Ἰλουρηγίτες, = Ἰλεργέται. Πολύβ.

Ἰλουρηία, ἡ, Iurgis. Πόλις τῆς Ἰσπανίας. Πολύβ.

Ἰμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 31.

Ἰμαρος, ὁ. Ὅρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποταλοῦν συνάγειαι τὸν Παραπαμισσὺν ὄρους καὶ φερόμενον ἀρχικοδοντικῶς διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, τανὺν Μουστάγ. ἔτι δὲ, τὸ Ἰμαῖον ὄρος. Στράβ.

Ἰμβραμος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἐρμού ἐν τῇ Καρίᾳ, κληθεῖστος οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἰμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Ἰμβρασία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἥρας, κληθεῖστος οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Ἰμβρσος, ὁ. Ποταμός τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρδένιος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ἰμβρασίος, ἰα, ἰον, τοῦ Ἰμβράσου ἡ εἰς τὸν Ἰμβρατον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρατία, ἡ, Ἐπίστ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵ τινες εἶχον ἐν ταύτῃ ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλ. ὕμν. Ἀρτ. 228.

Ἰμβριος, ὁ. Τίος τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάτου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μεδησικάστης, θυγατρός τοῦ Πριάμου· ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρωῶν ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171.

Ἰμβρος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Κालιάδης. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἰμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμού· τανὺν, Ἰμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰμβρου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 33. Ἡρόδ. — ὅθεν Ἰμβριος, ἰα, ἰον, ἐκ τῆς νήσου Ἰμβρου, ἡ Ἰμβρικός, ἔτι δὲ Ἰμβριος, ὁ κάτοικ. Ὁμ.

Ἰμέρα, γενκ. α, ὁ, καὶ Ἰμέρας, α, Στέφ. Βυζ. Himera. Ποταμός τῆς Σικελίας, ὅστις διαίρεται εἰς δύο ἄλλους ὁμωνύμους ποταμούς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἰμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τανὺν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσογείων θάλασσαν, τανὺν Fiume Salso. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 124. Στράβ. — 2) ἡ Ἰμέρα, ας. Πόλις ἀπίστος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἰμέρα ποταμοῦ, οὕσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατοίκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Πινδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡρόδ. 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἰμεραῖος, αἶα, αἶον, τῆς Ἰμέρας, Θερμαῖ αἱ Ἰμεραῖαι, Πολύβ. — καί, Ἰμεραῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἰμέρας. Θουκ. Πλάτ. Φαιδρ.

Ἰμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Θουκ. ζ, 9.

Ἰμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Δουκ.

Ἰμεύσιμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολδρ. γ', 10, 6.

Ἰμέριος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 350 ἐτος

ἀπὸ Χρ. συστήτας ἐν σχολεῖον τῆς ῥητορικῆς τέχνης εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσα ἐδίδασκεν μετὰ πολλῆς φήμης, χρηματίζων πῖσαν. καὶ διδάσκαλος τοῦ Αυτοκράτορος Ἰουλιανού, σῶζονται αὐτοῦ λόγοι τινες καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ ψευτοῦ Μυριοβίβλῳ.

Ἰμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρία, περιήγρητος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αυτοκράτορος Αὐρηλιανού κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ. θ', 15. κατὰ τινας ἢ νυν, Κνούρ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐμόλπου. Πανσ. α', 5, 2. Ἰσμαροὶ κατ' Ἀπολλῶ. γ', 15, 4. πῖσαν. Ἰμμαροὶ· ἴδε Heyne. Ἀπολλῶ. αὐτόθ.

Ἰνάρω, ω, ὁ. Τίος τοῦ Ψαρμητίχου, βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξην τὸ 462· ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ οὐρίου ἐνίκηθη κατὰ κράτος. Ἡρόδ. Θουκ. α', 104.

Ἰνάχαιοι, εἰα, εἰον (ι). Τοῦ Ἰνάχου ἡ εἰς τὸν Ἰναχὸν ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενοι. Ἰναχίη κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰω, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰνάχσιον γένος, ἡ γεγενεά τοῦ Ἰνάχου. Ἀπολλῶ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (—υ). Τίος τοῦ Ἰνάχου καὶ Ἰναχίδα, πληθ. = Ἀργεῖοι. Σιμωνδ. Ἐπ. 26.

Ἰναχίς, ἰος, ἡ (—υ). Τοῦ Ἰνάχου, προσυπακμ. κόρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλμ. εἰς Ἀρτμ. 254.

Ἰναχος, ὁ (—υ). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· ταῦν Νάϊον ἢ Ζερία. Αἰσχύλ. Εὐρύπ. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀιαρνατίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· ταῦν Κρικέλι. Στράβ. ζ'.

Ἰναχος, ὁ. Τίος τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατήρ τοῦ Φορωναίου καὶ τῆς Ἰούς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μετὰ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀλλοδαπῆς γῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀργίου, βασιλεύσας πεντήκοντα χρόνους· πῖσαν. περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ οὐρίου κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι-τατοὶ βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτίμηθη δὲ ὡς εἰς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰτάξαι οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀργίου. Ἀπολλῶ. β', 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἀλικρ. α', 25. Πανσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Φορωναίου.

Ἰνδαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καπριαίων. Πτολ. ζ', 1.

Ἰνδία, ἡ, καὶ Ἰνδική. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἣτις ὠρίετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἡμῶν, Ἰμακὸν καὶ Παροπαμίτον, τὰ ὅποια τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σινδίας, οὐτικῆς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γερρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμιστῶν καὶ μεσημβρινῶν ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικά αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ ἱστορικούς· ὁ Ἡρόδ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀ-

κρίβειαν τοὺς ὄρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐδαιρείτο ἀπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδιαν. Στράβ. Ὁ Πολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲν πλείοτεράν ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφοροὺς λαοὺς οἵτινες κατοικοῦν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μετὰ πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡρόδ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύτων, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίοννομαδῶν, τὰ δὲ οὐ· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκτρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἰνδιάν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελευκίου Νικάτορος, ἔθινε γνωστότερα ἡ χώρα αὐτὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρῶτος δὲ ὁ Δαρεῖος υἱὸς τοῦ Τετάρτου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέκτεττεσεν ἐν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὅποιον διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡρόδ. Ὁ Μεγασθένης σταλείς ὑπὸ τοῦ Σελεύου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδιάν διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἐπὶ τὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσιφιστῶν ἥτοι τῶν ἱερῶν καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἑθνοῦ, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τὰ νομῶν καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατώουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐχόντων τὰς διαφορὰς ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνιστόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἑθνοῦ. Διοδ. Σικ. β', 40. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ἰβ'. — ταῦν Ἰνδία ἢ Ἰνδοστάν. India.

Ἰνδικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδιάν ἀνήκων. Ἡρόδ. ἡ Ἰνδικὴ χώρα, = Ἰνδία. Ἡρόδ. 3, 98. ἔτι καὶ οὐσιαστικ. ἡ Ἰνδικὴ ἀντὶ Ἰνδία. Στράβ. Δου.

Ἰνδός, ὁ. Ὁ εἰς τῆς Ἰνδίας ὦν· οἱ Ἰνδοί, οἱ κατοικοὶ τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἰκετ. 299. Ἡρόδ. 3, 97. 4, 46. ἔτι ἀπαριθμεῖ οἱ ἱστορικοὶ οὗτος διαφοροὺς λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπίθ. = Ἰνδικός. Διον. Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδός, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλάτος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν· ταῦν Σινδ. Ἡρόδ. 4, 44. Ἀρρίαν. — 2) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Λύκον. Στράβ.

Ἰνδικηταί, οἱ. Στράβ. γ', 159. καὶ Ἰνδίζεται, Πολμ. β', 6. Ἐθνος τῆς Ταύρακακινῆς Ἰσπανίας, τὸ ὅποιον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατῴκει ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἰβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνορίων τῆς Γαλλίας.

Ἰνισσά, ἡ, καὶ Ἰννησα, Inessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἰτνῆς, ὕστερον Αἰτνῆ κληθεῖσα. Θουκ. γ', 103. Beck. Νήσαν. Ἰννησα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἰννηστον, παρὶ Στεφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Αἰτνα — ὅθεν, Ἰννησταί, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Ἰνσοβρε, καὶ Ἰνσοβροί, οἱ, = Ἰνσονβροί. Πλούτ. Μαρκ. 4, 6.

Ἰνσουβροί, οἱ, Insubres. Ἐν ἐκ τῶν Ἰσχυ-

ροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἁνῷ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰνταφῶρνηξ, οὐς, ὁ. Εἰς τῶν ἐπτά ἐπιστήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδιν. Ἡρόδ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγυρία τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Ὀμβρικής χώρας ἐν τῇ ἁνῷ Ἰταλίᾳ, τανῦν Ἰερνί πατρὶς τοῦ περιφημοῦ Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τατίτου. Στράβ. Πολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἡ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Δατίου ἐν Ἰταλίᾳ τανῦν Terano. Στράβ. Πλίν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρνιάκων. Πολ.

Ἰνυκος, ἡ, καὶ Ἰνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἰνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν, Calta Bellota. Ἡρόδ. 6, 24. Ἰνυκὸς ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἰππ. μεζ. σελ. 282. — ὅθεν Ἰνυκίος, βλ. ον. Τῆς Ἰνυκού. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ἡ, 17. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνυκού.

Ἰνώ, οὐς, ἡ (ε), αἶκx. Ἰνώ, οὐχί Ἰνω. παρβ. Βουτρί. Ἑλλ. Γραμμτ. 49. σημ. 9. Θυγατέρα τοῦ Κἀδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀδαμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαιίας, ἐκ τοῦ οὐοῦ ἐγέννησε τὸν Δέαρχον καὶ Μελικέρτην. θπειρὴ δὲ ὁ Ἀδάμας εἶχεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην, ἡ Ἰνώ κατέπειπεν αὐτὸν νὰ τοὺς θανατώσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν καχοργίαν τῆς παροργισθείσας ἡ δὲ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀδάμαντα ἔκαμε παρίφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Μελικέρτους καταδιώκουσα, τὴν ἐρρίφεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν διὰ μεσιτείαν τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεοὺς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνώ ἐλάτρευετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 33. Ἡσθ. Θεογ. 976. Ἀπολδρ. γ', 4, 2.

Ἰνώα, τά. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνούς θυγατρὸς τοῦ Κἀδμου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἐνθα ἐσυγχροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυαλῖαι. Πaus. Δακ.

Ἰνώος, α, ον. Τῆς Ἰνούς ἡ ἐκ τῆς Ἰνούς καταγόμενος.

Ἰνώπος, καὶ Ἰνωπός, ὁ, Ἰνωπος (ε). Κρήνη τῆς καὶ ἄλλος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἧτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνεῖχeto ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. — Ἰνώπος, Ὁμρ. Ἰμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἰνωπός. Κελλμ. εἰς Ἀργ. 171. Στράβ.

Ἰξίος, ὁ. Ἐπίδετ. τοῦ Ἀπέλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἰξίς καλούμενη, ἢ Ἠσυχ.

Ἰξίων, ονος, ὁ (—). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Ἀντίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδρ. Σικ. δ', 71, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δίαν

θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πειρίδου συλλαβὸν οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν θεάν Ἥραν καὶ δελήτας νὰ ευχαριστήσῃ τὴν ἀσελγῇ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν μίαν νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε δι' αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἐδῆσεν ἐπὶ τινος σφοδρῶς στρεφόμενου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίμας ὅτι ἦν ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πίνδ. Πυθ. 2, 40. — ὅθεν παροιμ. κύκλωμ' Ἰξίονος. Εὐριπδ. Φοίν. 1192. Ἀπολδρ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Iubas. Τίς τοῦ Ἰερμάλου βασιλέως τῆς Νουμβίας καὶ ἐνὸς μέρους τῆς Μαυρητινίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηίου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ οὐοῦ τοῦτου νικηθεὶς τελευταῖον, ἐφονεύθη ἐκουσίως ὑπὸ τινος τῶν δούλων του. Πλούταρχ. ἐτι δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Ἰοβάτης, ον, ὁ (α). Βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἡ Ξενοβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Πρωτόν, πρὸς τὸν οὐοῦ ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης διὰ νὰ θανατωθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποσχεθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θῆλῶν ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν πρὸς τὸν φοβερὸν τέρατα τὴν Χίμαιραν, νομίζων ὅτι οὕτω θῆλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φωίην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολδρ. Β, 2, 1. Ὁ Σοφοκλῆς ἐγράψε μίαν τραγωδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἧτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. II, 17, 3.

Ἰόβης, ον, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἰοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἰς τῶν αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμεια, ἡ. Ἰέρεια τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς λίθον, ὅτε θῆλῶντα νὰ εἰτέλῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, ἰδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς. Πaus. Σ', 34.

Ἰόεσσα, ἡ. Ἐταῖρά τι, παρὰ Δουκ. Διαλγ. Ἐταῖρ. ἰβ'.

Ἰοκάστη, ἡ (ε), παρ' Ὁμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μανιοκῆος, ἀδελφῆ τοῦ Κρόνου καὶ γυνὴ τοῦ Δαίου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ οὐοῦ ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύτας τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴν ἠέυρων πῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ βασιλεῖον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παρανόμου καὶ αἰσιοῦ μίσεως ἐγέννησεν ἡ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἑττοκλέα, Πολυνεῖκον καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην τῆς καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἰοκάστης, ου, δ. Τίος τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Παρθίων νῆταν, καὶ ἡγεμῶν ἐνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Ἰολαΐδας, ου, ὁ (υυ-υ). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα, ἀποθανὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἰστρ. ιβ', 3. (Ιολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Ἰόλαος, ου, ὁ (υυ-υ). Ἀττικ. Ἰωλεως, Δωρικ. Ἰόλας. Τίος τοῦ Ἰγρίλου καὶ τῆς Αυτομεζούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσθ. Θσογ. 317. Ἀπολδρ. β', 4, 11. Πίνδ. Νέμ. 3. Περικυρᾶντῃ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Λερναίας Ἰθάρας ἀγῶνα τοῦ, εἰς ἐξουδένουτεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπ' ὅπου ἔφερε τὰς βούς τοῦ Γηρύονος καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἡρώος τούτου, πρὸς ἀνταγομῆν τῆς πρὸς τῷ τῷ ἀνῆγειραν ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς ἡμέραν τὴν ἰδίαν τοῦ γυναικα Μέγαραν. Ἀπολδρ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἔλθων μὲ τὸς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντηκοντα θυγατέρων τοῦ Θωσπίου εἰς τὴν νῆστον Σαρδῶν καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος αὐτῆς ἡγεῖρεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνεργίας τοῦ Δαίδαλου πολλὰς ἐξαιρετικούς οἰκοδομὰς καὶ ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμὰς πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βωιωτίᾳ εὐρίσκετο καὶ ἐν ἰδιαιτέρον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 7. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ἀρχὸν τοῦ Ἰππικοῦ ἐπὶ Περδίκκᾳ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 1, 62.

Ἰόλεια, ποιητ. ἀντὶ Ἰόλη. Καλλμ. ἐπ. ε', 3.

Ἰόλη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ αὐτῆς ὑπέχρετο νὰ δώσῃ εἰς ἡμέραν εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἤθελεν ὑπερβῆ αὐτόν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ δαΐσας τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσσε τὸν Εὐρύτον καὶ ἡχμαλώτισσε τὴν νεάν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα τὴν Διόνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπροέβησεν τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν Ἡρωα τούτου μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἡρακλέους ἑλθεῖν εἰς Διόνην τὴν Ἰόλην ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰλλος. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοίᾳ ἡ αὐτὴ κέκληται ἰδὲ Οἰχαλία. Ἀπολδρ. β', 6, 1.

Ἰόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός. Ἀπολδρ. α', 2, 6. ἔνθα ἐπρεπε ν' ἀναγινώσκηται κατ' Ἡσ. Ἠϊόνη, ἡ Προνόη, παραβλ. Ηεγνε Ἀπολδρ. αὐτ.

Ἰόνιος, ἰα, ἰον (ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἡ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγομένης, εἰς τὴν Ἰω ἀνήκων ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονικὴ θάλασσα, ἣτοι τὸ μέρος ἐκείνου τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρπ. Φοιν. 216. Ἡρόδ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέπλευσσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Πρωμ.

845. Στράβ. ἐπὶ δὲ Ἰόνιοι Κόλποι, Ἡρόδ. 6, 127. Θουκλ. καὶ, Ἰόνιον Πέλαγος, Ἡρόδ. καὶ, ἀπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ε', 30. (—υυ; τὸ εἶσθε μακρὸν κατ' ἄρσιν ἰδὲ Spitzner 64. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰω ἔστιν αἰ μακρὸν.) Ἰόνιος, ἰα, ἰον, ποιητ. ἀντὶ Ἰώνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 894.

Ἰόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰόπη. Στέφ. Βυζ.

Ἰόπη, καὶ Ἰόπη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγένετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικὸν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου μετῆρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν τανῶν Ἰάφρα (τὸ εἶσθε μακρὸν κατὰ Spitz. παρὰ δὲ Διον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύς. Περγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόπη, Στράβ.)

Ἰόρας, α, ὁ, Jura. Ὅρας ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχαιαν φερομένην ἀρκτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσιν τὰ συνορα τῶν Γάλλων καὶ Ἑλβετῶν τανῶν Jura. Στράβ. Πτολ. ἐπὶ δὲ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασός, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδάν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἐπίσημος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀντιλίβανου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομοζοῖται ἀρχαῖοθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινα ἱαματικὴν δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ οἱ πλείττοι τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανῶν ἤρχοντο ἐνταῦθα διὰ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς αὐτόν, εἰςβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἰέρδοις, οἱ. Ἔθνος τῆς ἰδίας λεγομένης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. 5, 14.

Ἰός, ἡ (ι). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὀμήρου. Στράβ. τανῶν, Ἰος ἡ Νιος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας Σκιριτίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμενον ἐπὶ τινος ὄρους. — ὅθεν, Ἰάται, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 5, 25.

Ἰουβενάλιος, ὁ. Δέκιμος Ἰώνιος, Juvenalia. Ποιητῆς Σατυρικός Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 39 ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκούϊον πλὴν τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου σώζονται δεκαεὶ Σάτυροι εἰς πέντε βιβλία. Φαβρ. Λατ. βιβλ. II, σελ. 357.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πολλὰκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τὴν Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐδικραῖτο κυρίως εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἰδίαν Ἰουδαίαν, ἥτις ἐκεῖτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν με-

τημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. ἐθαιρείτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἐνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁ δὲ Πλίν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥτις πῖσαν. περιελάμβανεν ἅπαντα μίαν ἑκτατὶν 315 τετραγωνικῶν γεωγρ. μιλ. — ἔχουσα τὸ παλαιὰ πολλὰς καὶ ἐπιστήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐξ ὧν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα. Στραβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίους ἑκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδαία Palaestina Con-sularis.

Ἰουδαῖος, αἰα, αἰον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων καὶ οὐσιαστικ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στραβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὅποιον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασιλείαν, ἔξωθεν διηρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχάς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλὰς εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἔως οὗ πολεμῆσάντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δι' ὅλου τὴν προτέραν τὴν ἐθνικὴν ὑπαρξίν καὶ ἐλευθερίαν, διασπάρσαντες εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στραβ. Ἰώσηπ.

Ἰουερνία, ἦ, = Ἰέρνη, ὅπερ ὄρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (J). Ὄνομα κυρίου γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου γυναικας ὑπῆρξαν — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Οὐίψανίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὸν ἀσελεγῆ καὶ αἰσχρὸν βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ καίσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἐρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔδωκεν ἑλθεῖν τὸ τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μνηθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελεγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξοριζομένη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ ἐικοσι χρόνων ταλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Λιβία, Θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Κλαυδίου.

Ἰουλιανόν, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρ. Ἑλλήνων, πῖσαν δὲ ἡ νῦν Jülich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ. Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ὀνομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλείου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπίμωθ' ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἀπέσεισεν ὅλας ἐκεῖνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ὡς μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ· ὧν δὲ ἔχθρος ἄσπονδος τοῦ ἡδὴ ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὅποιον εἰσῆγαγεν ὁ αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος κατ' ὅλον τὸ Ῥωμαίων ἀνατολικὸν βασίλειον, κατέδιωκε μὲ θηριώδεις μίτος ὅλους

τούς ὁπαδούς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητοῦν μὲ παντοῖα μέτα νὰ περιορίσῃ δι' ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόσθεν τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἔλθων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ρητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτότε μὲ τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἑλλήνας ἀνδράς καὶ διασκόλους τῆς τότε εποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων αὐτὸν μεγάλην διπλὴν πολυμαθειαν, ἔεχον φαντασίαν καὶ ἀτενῇ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ μεταφυσικὴν συνάγραψε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολάς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαρέπουσι πρὸ πάντων διὰ τὴν κακάρωτητά, τὸ ὕψος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τὸν Περτινὸν πόλεμον, πληγωθεὶς πῖσαν. ὑπὸ τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. ις, 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων, καὶ συγγράφας ἐν μικρῷ ἐρωτικῇν ποίημα ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boissonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντικηστωρ, ζητᾶς περὶ τοῦ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σκίζονται δύο ἀπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος, ἰσοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουΐδ. λέγεται, διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπροξενήθη ἐκεῖνος ὁ ἐξαιτίας ἐτεός, ὁ ὁποῖος ἔσσωσε τὰς πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μίρκου Αὐριλίου ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφανισμὸν τὸν. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τούτου βιβλία τινὰ, Θεουργικά, Τελεστικά καὶ Λόγια δι' ἐπ' ὧν ἐπιγραφόμενα ὁ δὲ Περφύριος ἔγραψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Καισαρίας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐνύκτου.

Ἰουλιὰς, ἄδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραδελασσίως. Πτολεμ. 8, 16.

Ἰουλιός, ὁ. Ὄνομα κυρίου ἐπιστήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημότερα καὶ περιχλεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καίσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγός, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλείου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 644 ἔτος ἀπὸ κτιτ. Ῥωμ. Προικτισμένος ἐκ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν νοερά, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἔσοχον εὐγλωττίαν, χρηματίας μαθητῆς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφημοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἐφθάσε πρῶτως ἡδὴ εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, κοινὸς ταμίας, ἀπνυνόμενος καὶ τελευταῖον ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Καίτου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιστάξας τὰς δύο ἀντιφερόμενας εἰς τὴν Ῥώμην πατρίδας τοῦ Πομπηίου καὶ Κράσσου, ἐπέστησε πρῶτος τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτιτ.

Ῥώμῃ, τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήσιος, ὁ Κράστος καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἀναδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλας ἐκδουλεύσεις διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐργαζέτων καταστημάτων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν, καί πασχίσας διὰ τῶν μεγαλοθυριῶν του νὰ σῇρῃ ὅλας δι' ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διό καὶ μετὰ τὴν προδεσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐκλέχθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἀρχων ὅλης τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐσυχρότησε διαφόρους μάχας μετὰ τοὺς Ἑλβετοὺς, Γάλλους καὶ μετὰ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἕως εἰς τὴν νήσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανούς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἐστρεφεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας τοὺς τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἀσπένδου ἐχθροῦ του Πομπηίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερόμενος πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρτάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήσιος χάτους ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἀνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἐφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἡλθὼν καὶ ὁ Καῖσαρ καταδίωκων αὐτὸν καὶ μαζὼν τὸν Σνάτον του ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθούσα εἰδήσις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Σνάτον τοῦ Πομπηίου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλήν καὶ ὅλον τὸν λαόν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τούτων ἐκ νέου Ἱππατον διὰ πέντε ἐκατῆρρος χρόνους, ἀνάτατον Δῆμαρχον καὶ Δικτάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καῖσαρ θέλων νὰ οἰκιοποιήῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δυνάμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορεύει αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεφένει ἡδὴ τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερόμενος αὐθαίρετως κας' ὅλας αὐτοῦ τὰς διοικητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματός του παρώχων τὸν ἐν Ῥώμῃ λαόν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάσιος, μέλλον λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτῃν ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνός, κας' ἣν καὶ οἱ συνωμοταὶ σπεύρασαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλος τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ παρρησιασθεῖς εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον περικυκλόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληρώθη τρίς ἀπὸ τὸν Σεργίλιον Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἰς τὸν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν ὁδὸν ἀνύψωσε διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς κατακτήσεως χιλίων περὶπου πόλεων, ἀγαπήσας μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰού-

λιος Καῖσαρ πρὸ πάντων διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελούς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγραφᾶς διαφόρων βιβλίων, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ἱπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pomprojano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ', 25. — 2) Ἰούλιος Σέστες, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλείς Ἐπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ ἀνεφιούτου Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἰδὲ Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰουλίον υἱός, παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 487. Μειράς τις μετὰ ξανθὰς καὶ οὐλὰς τρίχας.

Ἰουλίς, ἔτος, ἡ (ν-ν). Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Κῷ, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίου. Καλλμ. ἐπ. ε', 9. Στράμ. — ὁδον, Ἰουλήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἰλ.

Ἰουράσιος, ὁ, ἰδὲ Ἰόρας.

Ἰουρασός, ὁ, ἰδὲ Ἰόρας.

Ἰουστίνος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστορικός, συγγραφεὺς γενικῆς ἱστορίας κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων του Τρύγου Πεμπηίου.

Ἰοφῶν, ὦτος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Σοφοκλέους, ποιητῆς τραγικῆς καὶ οὗτος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλὰς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θεάτρον· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορεῖται ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς ὡς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνωπίον τῶν κριτῶν ἀκυρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχάριστου υἱοῦ του, ἀπαγγέλλει τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγωδίαν τοῦ Οἰδίποδος. Ἀριστ. Βατρ. 73.

Ἰπνεῖς, οἱ, ἰδὲ Ἰπνος.

Ἰπνεῖ, οἱ. Οὗτοι ἐκκαλοῦντο οἳ τινὲς καὶ σπηλαία εὐρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θετταλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μετὰ τοὺς ἱπνοὺς ἤτοι φούρους. Ἡροδ. 7, 188. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἰπνοὺς, οὐντες· ἤτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Ἰπνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὁζόλων. Στέφ. Βυζ. ὁδον Ἰπνεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 301.

Ἰππάκρα, ἡ (Ἰππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Διεύχ κειμένη πλησίον τῆς Ἰτύνης. — ὁδον, Ἰππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Ἰππανα, ἡ. καὶ Ἰππανα, τά, Hippana. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη πλησίον τῆς Παυρόρου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἑνικ. παρὰ Πολβ. πληθτ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὁδον, Ἰππανεύς, ἕως ὁ κάτοικ.

Ἰπάκιμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰτκινῶ, ἐχγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ ἀδελφός τοῦ Ἡλεκτρύονος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργιόυτου Πηνελέως. Διοδρ. Σικελ. δ', 67. — 2) Τίος τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πίσαν, εἰς τῶν Ἀργογενναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144.

Ἰππαρέτη, ἡ. Ουγατρία τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηναίων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλουτ.

Ἰππαρίνος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτηγῶν καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούταις, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ

τῆς Ἀριστομάχης δαυτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Τίος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κωχίσας τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 41. ἐνθα ἡ γραφ. Ἰππαρίων κεῖται ἡμαρτημένη.

Ἰππαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης. ταῦν Καρίνας. Πινδρ. Ὀλ. 5, 26.

Ἰππαρχία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφημοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Κρήτητος, ὁθβαία· κατὰ Σουῖδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὐτὴ ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Ἰππαρχος, ὁ. Τίος τοῦ Πειτιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰππία ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ψημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἀραστής τῶν μαθητῶν καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τείχος. Εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων παρευραβεῖς ὁ Ἰππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰππία ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συννόμῃ κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἀρμόδιος. Ἡρόδ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. 5, 54. ὑπῆρχεν ὁ Ἰππαρχος νεώτερος τοῦ Ἰππία καὶ δὲ Πλάτ. Ἰππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχεν οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἰππία· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται πλάττη. — 2) Νεανίας τις Ἀθηναῖος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα φέρεται εἰς τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ φιλοκερδῆς ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποῖου ἀμφιβάλλουσιν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Valckenaer εἰς Ἡρόδ. 5, 55. — 3) Τυράννος τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περιφημος ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήτας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφορὰς χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς καὶ συνέγραψε πολὺς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτώθησαν μόνον δύο. Στράβ. Πτολ. Γαλην.

Ἰππασίδης, ου, ὁ. (—υν—). Τίος τοῦ Ἰππασίου, ὁ Σώκος. Ὀμ. Ἰλ. B, 425.

Ἰππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἀκτορος. Απολλρ. α', 9, 16. — 2) Τίος τοῦ Κήνιος βασιλεὺς τῆς Τραχινίας χώρας, συντόμος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποῖου παρευραβήθη εἰς τὴν κέρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου θανατώθη. Ἀπολλρ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποῖου οἱ υἱοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὀμ. Ἰλ. A, 450. — 4) Πατὴρ τοῦ Τυήνορος. Ὀμ. Ἰλ. N, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπισάνος. Ὀμ. Ἰλ. P, 347. — 6) Τίος τῆς Λευκίπης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς κατεπύραξεν ἐν τῇ μακρίᾳ

τῆς. Ἀντ. Λιβ. 10. — 7) Εἰς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριφύδου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Ἰππῆα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀντίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησεν τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. A, 1241. Τγίν.

Ἰππεύς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ποκρίδος θυγατρὸς τοῦ Θασπίου. Ἀπολλρ. β', 7, 8.

Ἰππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὀμ. Ἰλ. N, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. 5. Σέτις αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρктиκὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἰππήης, Ἀττικ. ἀντὶ Ἰππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίους· ἐτι δὲ καὶ μία τῶν κομωδῶν τῶν Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κομωδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον ἠμαγωγὸν Κλέωνα.

Ἰππία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀθηναῖς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὐτὴ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γίγαντων μάχης, ὅτε αὐτὴ ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Ἐχελείδου, καθήμενὴ ἐφ' ἄρματος ἐξευγμένῃ ὑπὸ δύο ἵππων. Παστ. Ἀρσλ. 47. ἡ διότι αὐτὴ ἐδίδαξε πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύγῃ καὶ νὰ δαμάζῃ τοὺς ἵππους. Ἀποκρ.

Ἰππίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἰππίης (—υ). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πειτιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰππαρχου, διαδεχθεὶς τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μετὰ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδώκεν ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεες, τὸν ὁποῖον παρεκίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· δι' ὃ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεστρατεύεσθαι καὶ ὁ Ἰππίας γέρονς ἦδη ὢν ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδ. 6, 105. Θουκ. (κατὰ Πλάτ. Ἰππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἰππίας νεώτερος τοῦ Ἰππαρχου, ὅπερ ὁμοῦς ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. 5, 54.) — 2) Περιφημος σοφιστὴς ἐξ Ἡλίδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιδῆμον, αἰμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάκταλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμαθειαν καὶ μετὰ μεγάλας γνώσεις τῆς ἱστορίας, ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐτώθη οὐδὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἰππίας Μειζών, καὶ Ἰππίας Ἐλάττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενφ. Πλάτ. — 3) Ἐτερος Ἡλείος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. 5, 4, 15. — 4) Ἀρχιτέκτων τις, παρὰ Λουκ.

Ἰππιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθεῖστος

- οὕτως ὡς πρῶτον δημιουργοῦ τῶν Ἰππων ἀνα-
δειχθέντος, Πανσ. Σ', 21.
- Ἰππῖος, ὁ. Ποταμός της μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων
περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια τοῦ Εὐξείνου πόν-
του καὶ ἐκβαλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν·
ταυτὴν Δσχευσικαλέ. Στράβ. ια', Πτολ.
- Ἰππόβινος, ὁ (βινέω). Κομική τις μεταλλαγή
τοῦ ὀνόματος Ἰππονίκος, παρ' Ἀριστ. Βάτρ. 429.
- Ἰπποβότης, οὐ, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἰπποβό-
ται. Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλ-
κίδα οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆς ἀριστοκρατι-
κῆς πατρίας. Ἡρόδ. 5, 77. καὶ Ἰπποβότος
χώρα, ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ
Χαλκιδεῖς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. 5, 1.
- Ἰπποδάμας, αντος, ὁ (—υ—). Τίος τοῦ Ἀχε-
λῶος καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύ-
της γυναικὸς τοῦ Πορσέου, Ἀπολδρ. α', 7,
2, 10. — 2) Τίος τοῦ Πριάμου, φονεὺς ἐπὶ
τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 401.
- Ἰπποδάμεια, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου
καὶ γυνὴ τοῦ Πειρίδου, εἰς τῆς ἐποίας τοὺς
γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν
Λαπίδων μετὰ τὸν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι ἠθέ-
λησαν ν' ἀτιμάσῃσι τὰς αὐτοῖς παρευρεθείσας
γυναῖκας τῶν Λαπίδων καὶ πρῶτην τὴν Ἰππο-
δάμειαν θῶλιν ν' ἀρπάζῃ ὁ Κένταυρος Εὐρώτος
ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 742.
Ὁδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννηθεν ὁ Πειρίδης
τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυ-
γάτηρ τοῦ Οἰνόμαος βασιλέως τῆς Ἠλίδος καὶ
τῆς Ἀστερόπης. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος
τὴν ἐκπλήρυσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεί-
πεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονεῖται ἀπὸ τὸν
γαμβρόν του, ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπαν-
δρεύσῃ μετὰ τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅσοι ἤρ-
χοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποσχόμενος αὐ-
τῇ νὰ γυναικεῖ εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἤθελε νικῆ-
σῃ αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλοψ
υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικῆσας τὸν Οἰνόμαον
διὰ τινος πανουργίας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν
Ἰπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἑξ υἱούς.
Πίνδ. Ὀλ. 1, 114. Εὐρίπ. Ἀπολδρ. β', 14, 2.
— 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀρχίτου, ἀδελφῆ τοῦ Αἰ-
νείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου, Ὁμ. Ἰλ. Ν,
429. — 4) ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίστου καὶ αἰχμᾶ-
λκτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἣτις ἄλλως καὶ Βριτῆς
παρ' Ὁμ. κέκληται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5)
γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου
μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φοῖβικα. Ὁμ.
Ἰ, 448. — 6) Θεράπεινα τῆς Πηνελόπης ἐν
τῇ νύμφῃ Ἰσάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182. — 7) Παρ'
Ἀπολδρ. β', 1, 4. Δύο θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ,
φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἱστρὸν καὶ
Διοκροῦστην.
- Ἰπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, ἔσθ Ἰπποδάμος.
- Ἰπποδάμος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων,
φονεὺς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεως. Ὁμ. Ἰλ. Α, 334.
— 2) Σικυωνίος τις παρὰ Ξενφ. — 3) Περιφη-
μος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζή-
σας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περι-
κλέους, οἰκοδομήσας τὸν Λιμένα τοῦ Πειραιῶς
καὶ τὴν αὐτοῖς ἀγορὰν, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ Ἰππο-

- δάμειος ἀγορὰ ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β', 8. —
ἔσθην, Ἰπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἰπποδάμου,
ἡ εἰς τὸν Ἰπποδάμον ἀνήκων. Ξενφ. Ἐλ. β',
4, 11.
- Ἰππόδετος, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ
ὁποῖον εὐρίσκειτο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰς περιφημο-
ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκείνον ἐνθα λέγεται
ὅτι οὗτος ἔδρεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων
ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νικτὸς ὤρμουν κατὰ τῆς
πόλεως τῶν Θηβῶν. Παντ. Βιωτ. 26.
- Ἰπποδίκη, ἡ (ι) Μία τῶν πεντήκοντα θυγα-
τέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.
- Ἰπποδρομος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Ἀλσιππῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ.
β', 7, 8.
- Ἰππόζυγος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Ἰπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ.
β', 7, 8.
- Ἰπποζόλης, ὁ (α). Τίος τοῦ Ἰερνέμου ἐξ
Ἀθηνῶν, ἐν ἐκ τῶν προσώπων τὰ ἐποία συνι-
στῶσι τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπι-
γραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.
- Ἰπποζόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς
Δωρίδος. Ἡτ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγα-
τέρων τοῦ Πελίου, αἵτινες κατὰ προτροπὴν τῆς
Μηδίας ἐσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἱ-
γίν. μύθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μηττορος
καὶ τῆς Λυσιδίκης καὶ ἐκγονος τοῦ Περτῆως,
ἣτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον
ἐπὶ τῶν Ἑχινάδων νήσων. Ἀπολδρ. β', 4, 5.
- Ἰπποζοος, ὁ. Τίος τοῦ Λίδου καὶ ἀπόγονος τοῦ
Ἀρεος, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ
τοῦ Ἀδελφοῦ Πηλίου ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ Λαρίσ-
σης, ἡγέμων τῶν Πελασγῶν καὶ φονεὺς ἐν τῇ
μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. — 2)
υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, θρῆνὼς μετὰ
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτόρος. Ὁμ.
Ἰλ. Ω, 251. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰπποκῶντος. Ἀ-
πολδρ. γ', 10, 5. — 4) Εἰς τῶν πεντήκοντα
παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονεὺς ἐπὶ τοῦ Δα-
ναΐδος Γόργης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Τίος
τοῦ περιφήμου ληστῆ Κερκύονος, ὅς τις μετὰ
καίρον κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρχαδίᾳ. Πανσ.
η', 5.
- Ἰπποζών, ωντος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ
τῆς Ἀλοφῆς θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἣτις φεβου-
μένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξεθνήκετό βρέφος Ἰπποζό-
ωντα, τὸ ὁποῖον εὐρόντες ποιμένει τινὲς καὶ ἐλθόντες
εἰς ἔριδα μετὰ τῶν περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυ-
μάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗ-
τος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ
τὸν ρίψῃσι πάλιν εἰς βεράν τῶν θηρίων, τὴν δὲ
Ἀλοφὴν ἐφένευσεν· ὁ Ἰπποζῶν ἀνατραφεὶς κρυ-
φίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς
ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θεσπῆως μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πάππου τοῦ Κερκύονος τὴν μι-
κρὰν χώραν ἐνθα οἱ αὐτοὶ ἡγεμόνευον. Πανσ. 1, 5.
Ἱγίν. ἐτι δὲ καὶ Ἰπποζῶν γραψμν.
- Ἰπποζώντης, ἰδος, ἡ, προτυπακμ. φυλή.
Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα
οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰπποζῶντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶ-
νος. Δημ.

Ἰπποκένταυροι, οἱ. Παριστάνοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθολογῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφήν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰζίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατοικοῦντες περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλστ. Φαίδρ. 22α. D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλούμενοι, παρβλ. Παλαίφ. α, 1. ἐτι δὲ, ἡ Ἰπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἰπποκλέας, ὁ, Δωρκ, ἀντὶ Ἰπποκλῆς, ἀ-ριθμ. 1.

Ἰπποκλείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τισάνδρου, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπιστημοτέρων πολιτῶν, ὅς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυνῶνα διὰ τὸ μνηστευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Κλεισθέους, ἐχόρευετον ἰδίῳ τινα τεχνικὸν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς δοδείσης εὐωχίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὅς τις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀμέμωτος χορεύοντα καὶ καταφρονῶντάς τον δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ μνηστήρ οὗτος νοῦ φροντίζ. Ἰπποκλείδῃ οὐερ καὶ ἐν παροιμίαις συνήθ. ἔκτοτε ἐλέγετο. Ἡροδτ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. η.

Ἰπποκλῆς, συνηρμ. Ἰπποκλῆς, ἑους, ε. Τίος τοῦ Φρικίου ἐκ Πελοποννησίου πόλεως τῆς Ὀσσαλίας, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ δεκάτῃ Πυθ. Ὡδ' Ἰπποκλῆς, Αἰτιατ. Ἰπποκλείαν. — 2) Ναυάρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η, 13.

Ἰπποκλός, ὁ. Ἡγεμὸν τῆς πόλεως Λαμφάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάτου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ἡροδτ. 4, 138. Θουκ.

Ἰπποκορύστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἰπποκώωντος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἀπολδρ. γ, 10, 4. — 2) Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγυπτίου φονευθεῖς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης. Ἀπολδρ. β, 1.

Ἰπποκωναντίδης, ου, ὁ (ε) Τίος τοῦ Ἰπποκώωντος. πληθ. Ἰπποκωναντίδαι. Ἀπολδρ. β, 7, 3.

Ἰπποκόων, ὠντος, ὁ. Τίος τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίονος, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ υἱῶν ἀφ' οὗ ἐδίδωκεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρῶτον βασιλεύοντα ἀδελφόν του Τυνδάρεω, ἀλλ' ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἰπποκόωντα μέτους παῖδας αὐτοῦ, ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτοῦ θρόνον τὸν ἐξοριζόμενον Τυνδάρεω. οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἀνδρείοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταί, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου καπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἠρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολδρ. γ, 10, 5. Ἡροδτ. 5, 60. Παστ. γ, 19. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ῥήστου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὅς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἔρπασε τὰς ἵππους του. Ὁμ. Ἰλ. K, 518. — 3) Οὗτω καλεῖται μικροὶ τις ποταμοὶ τῆς νήσου Σικελίας, παρὰ Ὁεοκρ. Εἰδ. ζ, 41.

Ἰπποκράτης, ἡ (α) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰππόζυγον. Ἀπολδρ. β, 7, 8.

Ἰπποκράτης, ους, ὁ (α) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφημοῦ τυράννου Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλεΐδου. Ἡροδτ. 1, 59. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχόντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡροδτ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡροδτ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμῆδης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ, 66. Ξενφ. — 5) Ἡγεμὸν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενφ. — 6) Ὁ περιφημὸς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιδῶν, πατὴρ τῆς ἱατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀρχαίων Ἀσκληπιδῶν διδασχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικὴν, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀθήναις, ἐνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασχάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ, χρηματίσας σύγχρονος καὶ Θουκυδίδου, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετῆρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτοῦ λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸν πλείστον δὲ μέρος τῆς ζωῆς του διέτριφεν εἰς τὴν Θράκην καὶ Θεσσαλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πῆλιν Λάριτσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 522. — 7) Ἀθηναῖος τις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Τελέσιππος, Δημοφῶν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαλῶνι καὶ ἡλιθίοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Τίεσιν καὶ Τσῖν (χοίροις) Ἀριστφ. Νερ. 997. Ὁεσμ. 273. — 8) ἕτερος Ἰπποκράτης Κῶος ἱατρὸς ζώων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σκίζεται ἐν Ἰατρικῷ ἀπόσπασμα.

Ἰπποκρατίδης, ου, ὁ (—υ—) Κύρ. Τίος τοῦ Ἰπποκράτους, καὶ αὐτὸς κύρ. Ὁνομ. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεμτυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλείδων. Ἡροδτ. 8, 131.

Ἰπποκρήνη, ἡ, ἴβ. Ἰπποκρήνη.

Ἰππόχορα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἀριακῆς ἐν τῇ μεσογείῳ Ἰνδία. πιδαν. ἡ νῦν Ὑδραβάδ. Πτολ.

Ἰππόλα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, ἔρημος ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πασαυίου. πιδαν ἡ νῦν Μαΐνη. Παστ. ὅθεν, Ἰππολαΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἰππόλεω ἀκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἡ γῆνός γλωσσά ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθέου καὶ Ὑπάνεως ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 53.

Ἰππολαϊτίς, ἰδου, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀθηναῖς κλη-

δεσφες οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ ὅς τῃ εὐρίσκειτο εἰς τὴν πόλιν Ἰππόλα ἐν Λακωνίᾳ. Πaus. γ', 25.

Ἰππολοχιδαας, α, δ (ε). Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἰππόλοχος, δ. Τίος τοῦ Ἀντιμάχου, εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 122. — 2) Τίος τοῦ Βεληρεφόντου καὶ τῆς Φιλονόης θυγατρὸς τοῦ Γλαυκου, τὸν ὅποιον ἐπέμφεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδύσεως πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριέκοντα τυράννων. Ξενφ.

Ἰππολύτη, ή, (υ) Θυγάτηρ τοῦ Κρησίου ἡ τοῦ Ἰππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκίστου βασιλέως τῆς Ἰωλίου, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Πηλεῖα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἀλύσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὁρέξεις τῆς, διέβλεπεν αὐτὸν πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς Ἀκττον. Πινδ. Νεμ. 4, 92. κατὰ δὲ Ἀπολλῶ. ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἀττυδάμεια, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀρεος, βατίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὴν ζωστήρα ἀρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρυπύδα. Ἀπολλῶ. β', 5, 9. Ἀπολ. Ροδ. Β, 968. ὁ Διοτ. Σικ. δ', 16. καλεῖ αὐτὴν Μελανίπην· κατὰ δὲ Εὐρπ. ὑπῆρχεν αὐτῇ μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἰππόλυτος, δ. Εἰς τῶν Γιγάντων, τὸν ὅποιον ὁ Ἑρμῆς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλῶ. α', 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολλῶ. β', 1, 4. — 3) Τίος τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἰππολύτης, κατ' Εὐρπ. Ἰπολ. 11. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀντιόπης, τὸν ὅποιον ὁ πατὴρ του κατηράτῃ, πειτθεῖς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρικῆς του Φαιδρας, ἥτις δὲν ᾔδουντῃ νὰ τὸν κινήσῃ εἰς τὸ αἰσχρὸν πάθος τὸ ὅποιον συνελαβεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, δι' ὃ φεύγων πλήρης πατρικῶν ἁρῶν ἐκ τῆς Τροεικῆς, κατεσπαράχθη ἑλεεινῶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἱππῶν πεφοβισμένων ὑφ' ἐνὸς θαλασσίου τέρατος, τὸ ὅποιον ἐπέμφεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἰππόλυτος ὑπὸ τῶν Τροϊκῶν ὡς Ἥρως, οἱ τινες συγκαταριθμοῦν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. Εὐρπ. Ἰππολ. 11. Ἀπολλῶ. γ', 10, 3. Πaus. β', 32. — 4) πατὴρ τοῦ Δημόβου, ὅς τις ἐκαθίστατο τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῶν φόνων τοῦ Ἰφίτου, κατοικοῦν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολλῶ. β', 6, 2. ὅθεν Ἰππολύτειος, δ, η, ου, τοῦ Ἰππολύτου ἢ εἰς τὸν Ἰππολύτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἰππόμαχος, δ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου τὸν ὅποιον ἐφόνευσεν ὁ Διωνεύς. Ὁμ. Μ, 189. — 2) Μάντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡροδ. — 3) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριάκοντα τυράννων, περὶν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἐλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθητικῆς τέχνης, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 6. ἐν δὲ βιβλ. ιδ', 8, κεῖται αὐλητῆς, ἐνθα ὀρθότρ. ἀναγινωστ. ἀθλητῆς.

Ἰππομέδουσα, η. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατρῶν τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλῶ. β', 1, 5.

Ἰππομέδων, ουτος, δ. Τίος τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἀργῶν, κατὰ δὲ Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 1380. υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ. Εἰς ἐκ τῶν ἐπτά ἀρχαίων Ἡρώων οἱ τινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνεΐκου, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολλῶ. γ', 603. 6, 7, Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 490. Εὐρπ. κατὰ Πaus. ε', 10. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἰππομένης, ους, δ. Πατὴρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀρχηστῶ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοηθῆσαι εἰς τὸν Νίτον βασιλεῖα τῶν Μεγαρῶν. Ἀπολλῶ. γ', 15, 8. — 2) Τίος τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης ἐξ Ὀρχηστῶ, ὅς τις ἀγαπήσας τὴν οὐραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, καὶ νικήσας αὐτὴν εἰς τὸ τρέξιμον διὰ βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνηγκαλίζοντο μὲ ἀμοibaίαν καὶ τρυφερὴν ἀγάπην μεταξύ τῶν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ αὐτὴ παροργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λείοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολλῶ. γ', 9, 2.

Ἰππομήρυγες, οἱ. (ἱππος, μύρμηξ) Πεπλατμένοι ὀνομα παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. α', 12. ὡς κατόικοι τοῦ ἡλίου.

Ἰππόνεικος, δ. Τίος τοῦ Καλλιᾶ καὶ ἔχοντος τοῦ Φαινίππου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἐπιστῆμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀμμάτας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. πλουτισθεὶς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διομήντης ἔφερεν εἰς Ἑρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδ. 6, 121. — 2) Τίος τοῦ Καλλιᾶ καὶ ἔχοντος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ πλουτοῦ Καλλιᾶ καὶ στρατηγός τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τανάργῃ μάχην, ὕστερον δὲ θανατωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πληττὸν τὸν Δηλίου. Θουκ. γ, 91, Πλκτ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἰππονοῖδας, α, δ. (ε) Στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἰππονόη, η. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἰππονόμη, η. Θυγάτηρ τοῦ Μενεικῆως καὶ ἀδελφῆ τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησεν τὸν Ἀμφιτρύονα καὶ τὴν Ἀναξώ. Ἀπολλῶ. β', 4, 5.

Ἰππόνοος, δ. Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολλῶ. γ', 12, 5. Ἰππόνοος παρ' Ὀμήρ. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας γυναικὸς τοῦ Οἰνέως τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ Ἀττυόχης. Ἀπολλῶ. γ', 6, 3. κατήγετο δὲ ὁ Ἰππόνοος οὕτως ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πριάμου, καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Μεγαπένους ἢ κατὰ τινος τοῦ Ἀναξαγόρα Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλερεφόντης, ἰδὲ Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 155. — 4) Τίος τοῦ Τριβαλλοῦ ὅς τις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θρασύτης ἐγέννησεν τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λιβ. 21. — (αἰτιατκ. Ἰππόνοα καὶ συνηρμ. Ἰππόνουν, Ἀπολλῶ. α', 8, 4.)

Ἰππόδοτος, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.
 Ἰππος, ὁ. Ποταμός τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων ματημβρινῶς ὅς τις κατὰ Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τὸν Φάτιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραδασσιῶς ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.
 Ἰππόστρατος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμαρυγκῆος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τὴν Περίβειαν εἰς τὰς ἀτόπους του ὁρέξεις. Ἀπολδ. α, 8, 4.
 Ἰπποτάδης, οὐ, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἰππότου, ὁ Αἰολικὸς θεὸς τῶν ἀνέμων. Ὅμ. Ὀδ. κ, 2.
 Ἰππότης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Φύλαντος καὶ ἀπόγονος ἢ δυσέχρονος τοῦ Ἑρακλέους, εἰς καὶ οὗτος ἐκ τῶν Ἑρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριεῶν εἰς τὴν Πελοπόννητον. Ἀπολδρ. β, 8, 3. — 2) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διὸς Τρώες τοῦ γένος καὶ πατὴρ τοῦ Αἰόλου, κατ' Ὅμ. κ, 2, 36, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δὲ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀρηις. — 3) Τίς τοῦ Μίμαντος καὶ ἐχρονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίπτης τὸν δευτέρου Αἰόλου, τοῦ ὁποῦ τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλου τὸν τρίτον καὶ τὸν Βοιωτὸν. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τίς τοῦ Κρόντος ἢ κατὰ τινας τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδρ. Σικ. δ', 56.
 Ἰπποτίων, ὠνος, ὁ (ε) Σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀτκινίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 514.
 Ἰππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Συρτικῆς. Πτολ. — 2) Ἰππᾶκρα.
 Ἰππου κρήνη, ἡ, Ἰππου κρήνη· καὶ
 Ἰππου κρήνη, ἡ. Περίφθορος κρήνη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρου Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἧτις ὡς ἐλέγετο δόχηματὶ τῇ διὰ τοῦ κρυψίματος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου Πηγάσου, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν ὕδωρ εἶχεν ἐνδοτυπαστικὴν τινα δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερὰ τῶν Μουσῶν αἵτινες διέτρεβον περὶ τὸ ὄρος τοῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρὰ Στράβ. Πανσ. Δουκ. (κατ' Ὀρίδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίπη.)
 Ἰππουρίς, ἰδος. ἡ (ε) προτυπακμ. νῆσος. Μία τῶν Σποριάδων νησῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· τανὺν Φιδούλτα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.
 Ἰππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ Ἀσώτου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ 1292.
 Ἰππυς, υος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὐρέτης τῶν παρωδιῶν. Πλούτ.
 Ἰππῶ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλμ. Ἀρτ. 239. — 3) Μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. Ἀπολδρ. β, 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος. Εὐριπ. Μῆδ. 1084.

Ἰππῶν, ὠνος, ὁ. Φιλοσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μή·ου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 31.
 Ἰππῶν, ὠνος, ὁ. Hyyro diargytus, παρὰ Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰτίκης Στράβ. ιζ'. Ἰππῶν διὰ ῥυτος, παρὰ Πτολ. — 2) Hyyro regius, Ἰππῶν ὁ βασιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἰππώνιον, ὁ περ ὅρξ.
 Ἰππῶναξ, ακτος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς Δυρκεὶς ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐξοριθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἐφυγεν εἰς τὰς Κλαζομένας δι' ὃ καὶ Κλαζομένιος ἐπωνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικά ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζοντο πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγγυτικῆς αὐτῶν εἰρωνείας καὶ πικρῶν ἐκφράσεων. Ἀριστοφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ'. Σουίδ.
 Ἰππωνίατης κόλπος, ὁ (α) Vibonensia Sinus. Κικ. Κόλπος τις περὶ τὴν Βρεττιανὴν χώραν ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν τανὺν, Golfo di Eufemia. Στράβ.
 Ἰππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐιβῶνα Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθεμένου Ἰππωνιάτου κόλπου. ὅδαν, Ἰππωνιάτης, οὐ (α) ὁ κάτοικ. Στράβ.
 Ἰππωτός, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρακλέους καὶ μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β, 7, 8. παρβλ. Heyne, παρ' ᾧ Ἰππότας, ἀναγινώσκει.
 Ἰρά, ἡ. Στέφ. Βυζ. Εἰρα. Πανσ. Ὅρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἐν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ, περιφθονὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐνδεκαετὴ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ Ἀριστομένους. Πανσ. δ', 17. Ἰρή, ἡ, παρὰ Στράβ. ὅς τις συγχεῖ τὸ ὄρος τοῦτο μετ' ὁ παρ' Ὁμηρ. Ἰρή, ὅπερ ἴδε.
 Ἰρασά, τά, καὶ Ἰρασα, Στεφ. Βυζ. Irasa. Χώρα τις ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερπνὴν καὶ ὠραίαν θέσιν. Ἡροδ. 4, 158. ἡ πόλις αὐτόθι, κατὰ Πινδ. Πύθ. 9, 185.
 Ἰρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ἑκείων τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο τὰ δῶση εἰς τὸν Ἀχιλλεῶα ὡς προίκα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Πανσ. καλεῖ Ἀβίαν Ὅμ. Ἰλ. Ι, κατὰ δὲ Στράβ. Ἰρή καὶ = Ἰρά, ὅπερ ὅρα.
 Ἰρή ἄκρα, ἡ, = τὸ ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. Διον. Περ. 562.
 Ἰρίς, ιος, καὶ ἰδος, ἡ, Αἰτκ. Ἰριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολδρ. α, 2, 6. ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμηρ. παρίσταται αὐτῇ τὸς ἀγγελοῦ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς καλεῖ, δαίμονα χρυσόπτερον. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπὴρέτης καὶ σύντροπος τῆς Ἥρας, μνηύουσα τὰς βουλὰς καὶ δειλότητες τῆς θεᾶς ταύτης πρὸς ὅσους ἐπέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλμ. εἰς Δγλ. 216. Θεοερ. Εἰδ. ιζ', 133. Ἀπολ. Ῥοδ. 757.
 Ἰρίς, ιος, καὶ ἰδος, ὁ. Ποταμός τῆς Παφλαγο-

νάς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Ἀνών εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον· τανὺν Καϊαλμάκ. Ἀπολ. Ροδ. Β. 965. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ἐ, 6, 9.

Ἰρος, ὁ. Ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἄρναος καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἰρος ἀπονομαστῆς ἦτοι ἀπαγγελεύς, μετὰ τοῦ ὁποῦν ἀναγκάζομενος ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ἀγωνισθῇ, κατεπλήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 239. — 2) Τίς τοῦ Ἀκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐριπίωνος, ὅς τις ἀκαθάρτερος ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολ. Ροδ. Α, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Ἰρπηνοί, καὶ Ἰρπινοί, οἱ, Hirpini. Ἐθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὁμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. γραφόμεν.

Ἰρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἀδείξεον πολλές ἐκδουλεύσεις, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἄλλων ἐπτά βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἰς, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθρᾶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα ὅσας ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλωνος, πλησίον ταύτης εὐρίσκονται διάφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· τανὺν Χίτ. Ῥοδτ. 1, 179. — 2) μικρὸς τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρα, φέρον πολλὴν ἀσφάλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ῥοδτ. 1, αὐτόθ.

Ἰσαγόρης, εως, ὁ. Τίς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθέους. Ῥοδτ. 5, 66.

Ἰσάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολιταὶ του κατεδίωξαν εἰς ξημίαν τινα, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἐτι ἡλικίας ὤμνησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. ἑλλ. ποικ. Ἰστ. 5, 3.

Ἰσαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νηταίη καλουμένη. Ἀπολδρ. α, 2, 6.

Ἰσαίος, ὁ. Εἰς τῶν περιφημῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράφας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ 64 λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνον διεσώθησαν.

Ἰσάμιον, τό. Ἀκριτεῖριον τῆς νήσου Ἰρλανδίας, τανὺν Jons point. Mannert.

Ἰσάνδρος, ὁ (ι). Τίς τοῦ Μελεεργόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβίτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Ἰσάνωρ, ὁρος, ὁ (α) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφορων. Ξενφ. Ἑλλ. β, 3.

Ἰσάρ, ὁρος, ὁ, καὶ Ἰσάρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουδοβυνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν· τανὺν Ἰσερ, Isère. Στράβ. Πολύβ.

Ἰσῆρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐνιδελικίας χώρας ὅς τις πηγάζων ἐκ τῶν Γαϊτικῶν Ἀλ-

πεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἀγαγι ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανὺν Eisach κατὰ Mannert.

Ἰσαρχίδας, α, ὁ (υ-υ-) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων· παρὰ Οοου.

Ἰσαυρία, ἡ. Isauria. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομαστῆθ Ἰσαυρία. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Ἀρμιαν. Μαρκ. ἔθεν, Ἰσαυρικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἰσαυρίας ἡ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Ἰσαυρίς, ἰδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Ἰσαυρίας, ἡ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνδολ.

Ἰσαυροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καὶ, Ἰσαυρεῖς, Στεφ. Βυζ.

Ἰσάυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, τανὺν Calatibellota. Πτολ. γ, 4.

Ἰσειον, τό. (ι) Κυρ. Ναὸς τῆς Ἰσιδος. Πλουταρχ. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βούτιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ῥοδτ. Ἀνυσίς καλουμένη καὶ τανὺν Βαχβεῖτ.

Ἰσεια, τό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἰσιδος.

Ἰσθμιακός, ἡ, ὄν, = Ἰσθμικός. Στράβ.

Ἰσθμιάς, ἄδος, ἡ. Ἐπιθ. Ἀηλκ. τοῦ Ἰσθμίου. Ἰσθμική, ἡ εἰς τὴν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἡ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὐσα ἢ Ἰσθμίας νίκη· Πινδ. Ὀλ. 13, 46. Νερ. 2, 13. — 2) Οὐσιστικ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγυριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13, 46, — 3) ἡ Ἰσθμικὴ χρονολογία ἡ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολδρ. β, 7, 2.

Ἰσθμικός, ἡ, ὄν, καὶ

Ἰσθμιοί, ἰα, ἰον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμία χθών, Σοφκλ. ἰδίως δὲ, τὰ Ἰσθμία, προσυπαχμ. ἱερὰ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελοῦμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐυσττήθησαν οὗτοι κατ' ἀρχαίς ὑπὸ τοῦ Σίσυφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνούς καὶ τοῦ Ἀδάμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις ἐπνίγη μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐφέρθη ὑπὸ τινος δελφίνου εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα ἔαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι εὐσττήθησαν ἡ ἀνεσώθησαν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ὀσπέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρχ. εἰς βί. Ὀητ. ἀναφέρει ὅτι εὐσττήθησαν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Θησεύς ὅτε διαβίωνον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν ληστήν Σίνυν. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν, ἀρχόμενοι πῖσαν. εἰς καιρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικητὰὶ ἐλάβανον ὡς ἀδελφὸν τῆς νίκης ἓνα στέφανον ἐκ πίτνης. Πινδ. 6, 69. Ἀπολδρ. γ, 4, 3.

Ἰσθμιοί, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμοῦ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐτυστήθησαν αὐτότε ὑπὸ τοῦ Θητῆως οἱ Ἰσθμιοὶ ἄγωνες. Στράβ. ἡ. Παντ. β', 2.

Ἰσθμιόεντις, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. β', 19.

Ἰσθμός, ὁ· κυρίως μέρος τι στενὸν ξηρᾶς· καὶ Ὀνομ. Κνρ. ἰδίως, Ἰσθμός, ὃ ἡ ὁ Κορινθιακός Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννητος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ πάλαι εἰς περιφύκτος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μετὰ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα· εἰς τοῦτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περιφύκτοι Ἰσθμιοὶ ἄγωνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, δι' ὃ καὶ ἄλλογίζετο ὁ Ἰσθμός οὗτος ἱερός τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλατ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμός· Κιμμερικός· ἐν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρική χερσόνηστος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰτχ. Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμός τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερσόνηστος Παλλήνη μετὰ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α', 56. Ξενφ. — 4) Ὁ Ἰσθμός τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐν Θράκῃ τὸ ὅποιον ἀνάνη την αὐτὴν Ὀρχακὴν Χερσονήσου ἢ Χερρόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θράκης. Ἡροδ. 6, 36. Ξενφ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμός· διὰ τοῦ ὁποίου συνεῖχετο ἡ νῦν Λευκάδος νήσος μετὰ τῆς ἀπέναντι Ἡπείρου. Θουκ. γ', 81. ὅθεν Ἐπὶρμ. Ἰσθμοῖ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Ἰσθιακός, ἡ, ὄν, (-υυ) Τῆς Ἰσθίδος ἢ εἰς τὴν Ἰσιν ἀνήκων. Οὐσιαστικ. Ὁ Ἰσθιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἰσθίδος ἐν Αἰγύπτῳ. Πλούτ.

Ἰσθιακῶν λιμὴν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἐνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μικροὶ ποταμοὶ Καγαλιῶν ταῦν λεγόμενοι. Ἀόριαν. Περιπλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Ἰστιάς, ἄδος, ἡ (-υυ). Ἡ εἰς τὴν Ἰσιν ἀνήκουσα. Ἀνδολ.

Ἰστιάς, ου, ὁ (-υ-) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ.

Ἰστίδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Ἰστίδωρος, ὁ (-υ-υ) ὁ Χαρακινός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. γ', πελ. 93. ἐν Γεωγραφικὸν βιβλίον, Παρθίας περιγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Δουκ. Μακρόβ. 15.

Ἰστis, ἰδος, Ἰωνκ. ις. Αἰτκ. Ἰσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπιστημῶν παρ' Αἰγυπτίους Θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ

Ἕλληνες ἔπλαττον θυγατέρα τοῦ Ἥρῳ καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ Ἥλιου. Διοδρ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλούτ. Ἰστ. καὶ Ὀσ. 7. ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσασα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξατα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιεργεῖαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ περιστάνοτο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, Διοδρ. Σικ. α', 14. 15. ὁ δὲ Ἡροδ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μετὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δημήτραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν ἴσιν μετὰ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων τῆς. Πλούτ. Ἰστ. Ὀσ. 18. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μετὰ θείας τιμᾶς, ἔχουσα ἀναμεγαλοπρεπῆ καὶ περιφύκτον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, παριστανομένη μετὰ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικὸς, καθήμενῃ ἐφ' ἐνός θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὠρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡροδ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τὸν ὕστερον Ἕλλησιν ἐδεωκρίετο ἢ ἴσιν ἀντὶ τῆς ἀποθεωθεῖσας Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολδρ. β', 1, 3. ἱερὸν αὐτῆς ζῶον ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοκτ. Ἰσι, παρ' Ἡροδ. 2, 59. παρβλ. Καλλμ. ἐπ. 61.)

Ἰσμαρίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἢ εἰς τὴν Ἰσμαρον ἀνήκουσα. — Ὀνομ. κύρ. μιᾶς Δίμνης ἐν Θράκῃ κειμένης μετὰ Μαρωνείας καὶ Στρυμῆς. Ἡροδ. 7, 169.

Ἰσμάρος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περιφύκτος διὰ τὸν ἐξείρετον καὶ δριμύν αὐτῆς αἶνον. Ὀμ. Ὀδ. I, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰσμαρικὸς, ἡ, ὄν, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὄν.

Ἰσμάρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀσταχοῦ Θηβαῖος, ὃς τις ἐφόνευσεν τὸν Ἰππομόδοντα εἰς τὸν πρώτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. — 2) Τίος τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμάραδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσάπου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰασον καὶ τὴν Ἰώ. Ἀπολδρ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοῖν. 552. Ἀπολδρ.

Ἰσμηγία, ἡ. Ὀνομ. Κύρ. γυναικὸς τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 698.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (-ε) Περιφύκτος αὐλήτης ἐκ Θίβης πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πλούτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 16. — 2) Εἰς τῶν ἐν Θήβαις ἐπιστημῶν καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὃς τις ὢν ἀρχηγός τῆς Δημοκρατικῆς πατρίδας καταδικάσθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλάγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 5,

1. Πλάτ. Μεν. — 3) "Ετερος Θηβαῖος, ὅστις ἐπέμεινε οἷς πρὸςβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Περτίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 21. — 4) "Ελλην συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλιν. περὶ λίθων. — 4) "Ονομα κ.ρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστ. Ἀχαρν. 561.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τὸν Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπισθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν. Ἡρότ. 1, 52. Πανστ. 9', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρίτει ὡς ἱερῶς εἰς ἐκ τῶν ὁραϊστέρων νέων Θηβείων καλούμενος Δαφνηφόρος. Πανστ. αὐτόθ. — 3) Κύρ. "Ονομ. Δόφος τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἰεῖτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πυθ. 11, 10. Πανστ. 9', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μετίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνομισθῇ ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμὸς πρότερον Λάδων καλούμενος. Πανστ. 9', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλητριὰ τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Δουκ.

Ἰσμηνοδόρος, ἡ. Θηβαῖος τις. Δουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλυσην, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Λάδων· τανῦν Ἰσμηνός. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Πυθ. 11, 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀσσωποῦ καὶ τῆς Ματόπης ποταμίου θεοῦ ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολόρ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νύβης, ὅς τις τοξευθεὶς καὶ οὕτως μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπέστη εἰς τὸν Λάδοντα ἢ Κάδμον ποταμὸν ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ἀνομιχθῇ ἐκτοτε Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἰσομβρως, οἱ, = Ἰνσουμβροί. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, οὗς, ὁ (3). Στρατηγὸς τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περιφήμος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. τὸ 436. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὦν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἀτολμος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ποτὲ τὰ πολιτικὰ οὐτε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχарιστηθεὶς μόνον νὰ διδάτῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλείστα ἔχων μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολλὴν πλοῦτον διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνδέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων. Θεορμὸς ὑπερασπιστῆς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος αἰετοπετὴν κοινὴν αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομένειν νὰ ἰδῇ αὐτὴν ἐκπνεύσαν μετὰ τὴν ἐν Χαίρωνεῖσι δυστυχὴ ἦσαν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπῃ ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί. κατὰ Πλούτ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκρά-

της καὶ 37 τραγωδίας. Πλάτ. Φαῖδρ. Δουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἀλ. (— υ—υ— καὶ υ—υ— Ἀ 9ολ.) Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐκτισμότερων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαῖς.

Ἰσολοχος, ὁ (1) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυδοδόρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἰσος, ὁ. Τίος νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτόν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101.

Ἰσος, ἡ. (1) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀνθρόδους. Στράβ.

Ἰσπαλῖς, ἡ, ἡ, Hispania. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Βαίτιδος (Γουαδάλκιβήρου) ποταμοῦ ἔχουσα τὸ πάλαι ἐν περίφημον ναυπηγίον καὶ νεώριον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ταῦν Σεβίλλη Sebilla. κατὰ τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησοί. Στράβ.

Ἰσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπαντα ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης ἣ τις ἐκεῖτο δυτικῶς τῶν Πυρηναιῶν ὁρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερσόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πῶς, ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικία, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοῦς Καρχηδόνιους ἔτε ἤρχιταν νὰ κάμνωσι κατακτήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἑλληνιστὶν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἐκείνη ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἰσπανίας ἣτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἰσπανίας ἀναφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἰσπανία ἐπεριλάμβανεν ὅλην τὴν νῦν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν, ὁριζομένην ἀρκτικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναιῶν ὁρῶν, νοτιοδυτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ καὶ νοτιοανατολικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, οὕτα δηρημένη ἐπὶ τῆς εποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταρρακωνικὴν Ἰσπανίαν· ὑπὸ δὲ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διηρέθη ἅπαντα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἑξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν, Γαλακίαν, Ταρρακωνίαν, ἰεὴν Καρχηδόναν καὶ Βαλεαρίαν. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἰσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ Γεωγράφοις, οἱ Κυνήσιοι ἢ Κυνήτες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. Conii ἢ Cunei, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἔσχατα μέρη ἐπὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡρότ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτησίοι, οἱ τινες ἐδικοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἰσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡρότ. 1, 163. παρ' ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων βασιλέων

Ἀργανθῶνιος καλούμενος. Στέφ. Βυζ. οἱ Ἰβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἑρρακλείων στηλῶν καὶ οἱ ἱγλήτες ἢ γλήτες Στράβ. γ'. κατοικοῦνται ἀνατολικῶς τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ μεσογαίῳι, παρβλ. Στέφ. Βυζ. εἰς ἀρχαίων δὲ χρόνων εἰσέβαλον διάφορα ἄλλα ὅνῃ εἰς ἀλλοτρίας τῆς εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἔνθα εὐύστησαν ἰδίᾳ ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπιστήμονες πόλεις· τὰ αξιοσημείωτα τούτων ἦσαν οἱ Κελτοί, οἱ Φοίνικες, οἱ Φωκαεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖον οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡροδ. 1, 163. Διοδ. Σικ. ε', 33. Στράβ. γ'. 160. λγ'. ἰδ., 654. Σκύλ. Διον. Περ. 454. — ὅθεν, Ἰσπανός, ὁ κάτοικ. καὶ Ἰσπανικός, ἢ, ὅν, τῆς Ἰσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀνήκων.

Ἰσσαι, ἢ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, ταυνῶν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565. — 2) Πόλις ὁμωνύμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰσση. Πολύβ. — ὅθεν, Ἰσσαιός, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἰσση.

Ἰσση, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπέλλων συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ποιμένος τῆς Δέσβου. Στέφ. Βυζ. Ὄβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἐνικ. Ἰσσηδών, ὄνος. Isse-dones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκτεινα τοῦ Ἱμαίου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιδαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, ὄνος, ἢ, ἡ Σκυθική. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἱμαίου ὄρους. — 2) ἡ Σηρικὴ. Πίλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρικῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οὐχιάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἰσσηικός, ἢ, ὅν. Τῶν Ἰσσην ἢ εἰς τοὺς Ἰσσηούς ἀνήκων· ὁ Ἰσσηικός κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματιζόμενος κόλπος· ταυνῶν Golfo di Ayas. Στράβ.

Ἰσσοί, ἢ, καὶ Ἰσσοί, οἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλὴ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· ταυνῶν Ἀῖας ἢ Ἀσελέρ. Ἐνικ. ἐρρηται παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α, 2, 24.

Ἰσσωρία, ἢ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσσωρὸν ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. κατὰ δὲ Πaus. γ', 25. ἐλατρουέτο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτῇ ἢ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτι.

Ἰστία, ἢ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἑστίας. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα ὤρεός καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἰστιαίη, Ἡροδ. 8, 23. ὅρα Ἑστία καὶ Ὑρεός.

Ἰστιαεῖς, οἱ. Ἐνικ. Ἰστιεὺς, ἕως, ὅ. Εἰς τῶν

ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικῶν ἀνάκθον τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ἀνομάσθη Ἰστιαίως, μὲ πρωτεύουσιν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἰστιαίαν. Ἡροδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰστιαίας. Ξενφ.

Ἰστιαῖται, ἰδος, ἢ, = Ἰστιαίως. Ἡροδ.

Ἰστιαῖοι, οἱ, = Ἰστιαεῖς. Στράβ.

Ἰστιαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Λυταγόρου Μιλήσιος, ζῆσαι ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦν ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συνεστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰωνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστράτειαν τοῦ Δαρείου, ἀποτρέψας τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας νὰ λύσῃσιν τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθῆσας δὲ ὑπέρων τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληψθεῖς εἰς τὰς Σάρδεας, ἐφάρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτόν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Τίς τοῦ Τύμνεω, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδ. 5, 37.

Ἰστιαῖωτες, ἰδος, ἢ. Ἰωνκ. Ἑστιαῖωτι. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατοικοῦν οἱ Ἑστιαεῖς. Ἡροδ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας, ἰδὲ Ἑστιαῖωτις. — ὅθεν Ἰστιαιωτής, οὗ, ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰστιαιωτίδος.

Ἰστίη, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδ.

Ἰστορίε, ἰδος, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἧτις λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐρωδῶν αὐτῆς ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἑρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὀδύνων τὰς ὁποίας ἠσθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἑρας. Πaus. Σ', 11, ἄλλως δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γαλανθίη ἢ Γαλινθίς, ὅπερ ὅρα.

Ἰστρία, ἢ (Ἰστριοί) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Λιβυρίας καὶ Ἰλυρίας, ἧτις κατὰ Στράβ. συγκατετάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλυριῶν ἢ νῦν χερσονήσιος Ἰστρία ἢ βασιλείου τῆς Ἰστρίας λεγομένη. — ὅθεν, Ἰστριοὶ καὶ Ἰστριοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἰστρία, καὶ Ἰστρος, ἢ, Istrus. Πόλις τῆς κατὰ Μαισίαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ εἰς τὴν Εὐξείνου Πόντον καὶ οὕτω ἀποικία τῶν Μιλησίων ταυνῶν Κουσιντένη ἢ Κωνσταντία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδ. 2, 33. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ αὕτη καὶ Ἰστροπόλις καλουμένη. Πτολ. — ὅθεν, Ἰστριανός, ἐκ τῆς Ἰστρίας ἢ Ἰστροπόλεως ὢν. Ἡροδ. Ἰστριος, ἰα, ἰον, καὶ Ἰστρικός, ἢ, ὅν. Τῆς Ἰστρίας ἢ εἰς τὴν Ἰστριαν ἀνήκων, ἢ Ἰστρία γαῖα = Ἰστρία. Πινδ. Ἰστρικός, παρὰ Στράβ.

Ἰστρόπολις, εως, ἢ, = Ἰστρία.

Ἰστρος, ὁ. Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δούναβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ

τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ρωμ. Danubius. Πτολ β', 11. Καίτο. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 2, 1. 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καὶ Ἡρόδοτ. εἶχεν ὁ Ἱστρος τὰς πηγὰς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρηνῆς ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡρόδοτ. 2. 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναφέρει ἐξ ἀρχαιοτρ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἱστρος ἐσχημάτιζε δύο ἄλλους ποταμούς· ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἴς τιν' ὁ μὲν εἰς ἐκβαλλεῖ εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Στράβ. βιβλ. α. πρώτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αυτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἐγίναν γινώσται αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Τακίτ. Γερμ. 1. ἐπὶ ἡγάγεν οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Αὐνόβας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ νῦν τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν.) χωρίζων αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐνδελικίας, προχωρῶν δὲ ἀνωτέρω διεχώριζε τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μοισίας. ἐκβάλλον δι' ἐπτὰ στομίον εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ὀνομάζετο δὲ Δονάβιος ἢ Δανούβιος κατὰ μὲν Στρίβ. βιβλ. ιζ' ἕως τῶν καταράκτων αὐτοῦ, εἰτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο συνήθ. Ἱστρος. κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἱστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀεσιόπλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ρωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἱστρος. Ἡρόδοτ. 4, 51 — 52. Ἀριστ. Μετεωρ. α', 13. Δι. Κατορ. 4ο.

Ἱστρος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν πενήντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδ. — 2) Ἑλλήν ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, σκιάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλουτρ.

Ἱστάνη, ἡ. Ὅρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Ἱσκα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρετανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δαμανίων, τανὺν Axminster. Πτολ. β', 3.

Ἱσχαγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 132.

Ἱσχαλις, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρετανίας τανὺν Ichester. Πτολ. β', 3.

Ἱσχενος, ὁ. Τίς ἐνὸς τῶν Γηγάντων καὶ ἐκγονοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ τὰ ἀπαλλάξαι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τινος ἐπιτυμβάντα λοιμὸν ἐθυσίασεν ἐκουσίας, δι' ὃ καὶ ἐτίματο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἵτινες ἐπρόσθερον εἰς αὐτὴν θυσίας ἰδίας ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Δικυρ. 43. Τζετζ.

Ἱσχόλαος, ὁ. Λακεδαιμονίσις παρὰ Ξενφ.

Ἱσχόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Φαρματηνεῦ καὶ Μελανδίου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ', Πτολ. θ.

Ἱσχυς, υος, ὁ (-υ). Τίς τοῦ Ἑλάτου ἐξ Ἀρχαδίας, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου ἡγάπησεν αὐτὸν ἡ Κορωνίς θυγάτηρ τοῦ Φλεγῆα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πειθάνοτρ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰάτρον τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολ. 210. Πaus. β', 27. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ θελόντες νὰ κοσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔπλασαν ὅτι ἡ Κορωνίς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἱταβέλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περτῶν ἐν Κομανίᾳ. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. η', 7.

Ἱταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὅποιαν οἱ ἀρχαιοτάτοι Ἑλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς· παρ' Ἡρόδοτ. πρώτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἱταλία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνοεῖ ὁ Ἱστορικός οὗτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἱταλίαν. Ἡρόδοτ. 1, 163. 4, 99. ἐκαλεῖτο ἐτι τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωστρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. στ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. ὀνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἱταλία ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχαρίτου βασιλέως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνωτρου· κατ' ἄλλους ἐλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλός, ἣτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαίως. Οὐάρ. 10, 1. Ὁρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἱταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀλπεων ὄρεων, νοτιοδυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ τὴν διηρημένη ἀρχαίως εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἀνω Ἱταλίαν ἡ ἐνταῦθεν τῶν Ἀλπεων Ἱταλίαν εἰς τὴν ὅποιαν ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσσίαν ἡ ἰθὺς Ἱταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἱταλίαν ἣτις καὶ μεγάλη Ἑλλάς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὅτι οὗτος χωρὰς ἐφ' ὅλης τῆς Ἱταλίας ἦτοι, τὴν Ἑσπερίαν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λευκανίαν, Τουσκιάν, Ρωμην, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαίρει αὐτὴν κατὰ τεσσάρωντα πέτε λαούς. Κατὰ Πλίν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ἅπαντα ἡ Ἱταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, καταχωρισθεῖσα εἰς ἐνδεκα τοπαρχίας, ἡ ὅποια ὅμως αὐτὴ διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνθειᾷ· τελευταῖον δὲ ὁ Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος ὁ μέγας κατεχώρισεν ἐπ' αὐτῆς δεκαετὰ ἐπαρχίας. Αἱ συνθεῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων ἀναφερόμεναι χωραὶ καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἱταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἱταλίᾳ, ἡ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλία, ἴδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἡ Λιγυρτικὴ, ἐν δὲ τῇ μεσσίᾳ Ἱταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἡ Ἑβρουρία, ἡ χώρα τοῦ Αἰτίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἱταλίᾳ ἡ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένη ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ

Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἡ Βρῦττιον (Bruttium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδῖα, ἡ Κύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιοτάτοι κατοικοὶ τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἐπὶ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἰωτροί, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπίκοι, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὀσκοι, οἱ Λατίνοι, οἱ Τυρρῆνοί καὶ οἱ Λίγυρες, οἱ ὅποιοι ἔλοιο κατεῖχον τὰ νοτεία καὶ δυτικά παράλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἀλ. α, 12. στ', 32. Στράβ. δ. Πλίν. Λιβ. εἰς δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικά αὐτῆς παράλια κατώκουν ἀρχαιοῦσι οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκῆτιοι, οἱ Δαῦνοι, οἱ Φρεντῆνοι, οἱ Πινεντίνιοι, οἱ Ὀμβροὶ καὶ οἱ Ἐντοί. Ἡροδ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογείῳ Ἰταλία ὑπῆρχον οἱ Σαρβῖοι, οἱ Ἐρινκοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πελίγιοι, οἱ Μαρρουνικοὶ, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἐτρουροὶ, οἵτινες οὗτοι κατώκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἕξαιρ. οἱ Ῥόλλοι ὅσοι ἐκ τῆς πέρας τῶν Ἀλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν τῆς ἐν τῶν Ἀλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέζον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσυστήσαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισημοῦς καὶ ἐσηχηματισαν διὰς πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδ. 1, 170. 7. 171. Διον. Ἀλ. α. Πανθ. 4, 10. — (υ-υ-υ) πολλάκι. δὲ ποιητικ. καὶ -υ-υ-υ. Καλλμ. Ἀρτ. 58.)

Ἰταλῖα, ας, ἡ. Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανὺν Sevilla la viechia. Στράβ.

Ἰταλική, ἡ, προσυπακμ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corfinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰθιῶς Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Περγινῶν, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πόλεων. Στράβ. ε. Πτολ. γ, 1.

Ἰταλικός, ἡ, ὄν καὶ Ἰταλῖος, ἰα, ἰον (υ-υ-υ) Τῆς Ἰταλίας ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἡ Ἰταλὴ χθών. Ἀνθλ.

Ἰταλῖς, ἰδος, ἡ (υ-υ) ἰδιαίτρ. θηλκ. ὄνομ. τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, θηλκ. Ἰταλιώτις, ἰδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὢν, ὁ κατοικ. τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ. Θουκ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383. — 2) ἐπιθκ. Ἰταλικὸς ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιώτις ναῦς, Θουκ. ἡ, α1. ὅθεν Ἰταλιωτικὸς, ἡ, ὄν· τῆς Ἰταλίας. Δουκ.

Ἰταλός, ὁ (υ-υ) Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ', 2 ἐξ Ἀρχαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρον καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν τῆς ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτικὰς κοινωνίας καὶ

ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τῶν γωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολτ. ζ', 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3) ἐπιθκ. ἀντὶ Ἰταλικός. Ἀνθλ.

Ἰταμέννης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰταμός λιμὴν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. ε, 17.

Ἰτανος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Mannert = Ἰεράπυττα. Ἡροδ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον περὶ τὸ νοτιονατολικὸν αὐτῆς μέρος· τανὺν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Τῆν. μνθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἰτέας. Στράβ.

Ἰτιον, τό, Icium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανὺν Wasant. Στράβ.

Ἰτύχη, ἡ. Utica. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περιήμος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ Ῥωμαίου Κάτωνος. — ὅθεν, Ἰτυκαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἰτυλος, ὁ (υ-υ) Τίος τοῦ Ζήσου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀπόδος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, τὸν ὅποιον ἐθανάτωσεν ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μαγίαντιν, δι' ἧς καὶ μετεμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα· θνήσκοντα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὀμ. Ὀδ. Τ, 522.

Ἰτυς, υος, ὁ. Αἰτκ. Ἰτυν (υ-υ). Τίος τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, τὸν ὅποιον αὐτὴ μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας καταμελίσασα παρέστηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, καταδωκομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην αἰσιοσυρηγίαντες μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χαλιδόνα, ὁ δὲ Ἰτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Αγ. 1156. Ἀπολδρ. γ, 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἐνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἰληπται.

Ἰτων, υνος, ἡ, καὶ Ἰτῶνος, ὁ (ι). Πόλις τῆς Φθιωτικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἓνα ἰαόν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἰτων, παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β, 696. Ἀπολδρ. ὁ Ἰτῶνος, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ἰτωνίος, ἰα, ἰον· τοῦ Ἰτῶνος ἡ εἰς τὴν πόλιν Ἰτῶνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρευετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ. Θηγάτηρ τοῦ Λυκτίου μετὰ τῆς ὁπλοῦς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Διод. Σικ. δ', 62.

Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὅθεν, Ἰτωνεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε, 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνιάς, ἄδος, ἡ (-υ-υ). Τῆς Ἰτῶνος ἡ εἰς τὴν Ἰτῶνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων ἰδίως δὲ ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἰτῶνι ἰαόν αὐτῆς (καὶ υ-υ, Καλλμ. Τῆν. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ἰδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (-υ-υ Ἀπολ. Ροδ. Α, 551. καὶ υ-υ Ἀσ. Ταρ. 21.)

Ἰτῶνος, ὁ (ι) Τίος τοῦ Ἀμικλῆνοιο, ὅστις λέγεται ὅτι ἐγέννησεν διὰ τῆς Νύμφης Μελα-

- νίπκῃς τὸν Βοιωτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Βοιωτοί. Πaus. 5, 1.
- Ἰϋ γῆ, γῆος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἥχρους καὶ Δεράπαινα τῆς Ἰούς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα μετεμώρφωσεν εἰς πτηνὸν παροργιζέσθαι κατ' αὐτῆς, διότι εἰλκυσε τὸν Δία μὲ τὰς μαγεῖας τῆς εἰς ἔρωτα ὑπὲρ τῆς ἀσποίνης τῆς Ἰούς. Σχολ. Θεοκρ. εἰδ. β', 17. Σουῖδ. ἐν λεξ.
- Ἰϋ ραί, οἱ, Eurcrae. Ἔθνος Σκυθικὸν καθύκου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ὁμορον μὲ τοὺς Θυσσαγέτας, ἀπ' οὗ πιθαν. καταγονταί οἱ νῦν Τοχεροὶ ἢ Σορκάσαι. Ἡρόδ. 4, 22. κατὰ τινας δὲ νομίζεται ὅτι ἀπ' αὐτῶν κατάγονται οἱ νῦν Τοῦρκοι ἢ Ὀσμανοί.
- Ἰφείμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γεννήματα μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. Νόν. Διον. 15. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφῆ τῆς Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐμηλος βασιλεὺς τῶν Φερῶν. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 797.
- Ἰφιδάσασσα, ἡ (-υυ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προΐτου, Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδρ. α', 7, 5. — 3) = Ἰφιγένεια. Ὁμ. Ἰλ. 1, 145.
- Ἰφιγένεια, ἡ (-υυ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμνης, ἀδελφῆ τοῦ Ὀρέστου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγαμέμνων ἤθελε νὰ σφάξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αἰλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἕλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐμποδίζετο αὐτοῖσι ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν, ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ ἱερὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἀρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναόν τῆς ὁποῦ λέγεται ὅτι συγκατατίχθη μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερίστων αὐτῆς, αὐτ' αὐτῆς δὲ ἐπεμψεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἑλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Ἡρόδ. 4, 103. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ.
- Ἰφιγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐρπ. Ἠλεκτ. 1023.
- Ἰφιδάμας, αὐτός, ὁ (-υυ-υ) Τίος τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόος ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θράκῃ, ὕστερον δὲ ἔλθων μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 221.
- Ἰφικλείδης, οὗ, ὁ (- - -) Τίος τοῦ Ἰφίχλου, ὁ Ἰδλαος. Ἠσ. Ἀσπ. 111.
- Ἰφικλῆς, Ἀττκ. Ἰφικλῆς, εἶς, ὁ (-υυ-υ). Τίος τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφῆς διδύμου τοῦ Ἡρακλέους, συνεκτρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κἀπρου· ἔλθων δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγίου βασιλεῖς τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγώζει αὐτοῖσι βαρύνει, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ, τιμωθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἠρώς. Ἀπολδρ. β', 4, 8. Πaus. Ἀρκδ. 15. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. β', 7, 5. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ

- Ἰπποκῶντος μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθίου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰδλαον. Ἀπολδρ. β', 4, 11. — (Ἰφικλῆς, Αἰτ. — — Ἠσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλῆς — υ — Θεοκρ κδ', 25.)
- Ἰφικλήεις, εἶη, εἰον. Τοῦ Ἰφίχλου ἡ εἰς τὸν Ἡρακλὸν ἀνήκων, ἡ βῆθ' Ἰφικληΐη. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 290.
- Ἰφικλος, ὁ (- - υ). Τίος τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλεομένης, βασιλεὺς τῆς Φυλακῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συνεκτρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὁμ. Ἰλ. B, 705 Ἀπολ. Ῥοδ. A, 45. Ἀπολδρ. — 2) Τίος τοῦ Θεοτίου, εἰς τὸν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κἀπρου. Ἀπολ. Ῥοδ. A, 201. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἰφικλος καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἰς καὶ ὁ αὐτοῦ τύπος τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολδρ. σελ. 124.)
- Ἰφικράτης, οὗς, ὁ (-υυ-υ). Εἰς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπείρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυρος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βαθείας συνέψεως ἀναδείχθεις εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἀρίστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληττε πολλὰκις τοὺς ἐχθρούς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τῆς ὁποίας καὶ πολλὰς νίκας ἐκέρσησε. Πλουτ. Ἀποφθγ. Ξενφ. Ἐλ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ρήτορος Ἀριστοφάνους ὡς δωροδοκῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπανακληθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεραπίβηθ' αὐτὸν γενναίως ἐνωπίον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ ἐβιάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν τῶν ὀπλῶν ὑπὲρ τῆς ἀδωότητός του, μὴ θελήσας τοῦ λοιποῦ νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του. Πολυαιν. στρ. γ', 9. Ἀριστ. ρητ. β', 23.
- Ἰφιμέδεια, ἡ (-υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Τρίεπος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωεύως ἥτις ἐγέννησεν τὸν Ὠτόν καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 305. Πινδ.
- Ἰφιμέδουσα, ἡ (-υυ-υ). Μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.
- Ἰφιμέδων, οὗτος, ὁ (-υυ-υ). Τίος τοῦ Εὐρυπύδους, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδρ. β', 8.
- Ἰφινόη, ἡ (-υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Προΐτου καὶ τῆς Σθενόβιας, ἥτις πεποιῶσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἀπέθανε. Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθίου, ἀποθανοῦσα ἐπὶ παρθένης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπρόσφερον αἱ μέλουσαι νὰ νυμφευθῶσι τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των. Πaus. Ἀττκ. μγ'. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσσον, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγαρος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Πaus. Ἀττκ. λδ'. — 4) γυνὴ τῆς Αθηναίας, Δεράπαινα τῆς Ἰψικυλῆας· ἥτις φονεύσασα τὸν ἀνδρα αὐτῆς εἶχεν ἀποκρύψει σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. A, 702.

Ἰφινόμη, ἡ. Μία τῶν περιφθῶν ἀρχαίων Ἀμαζόνων. Ἰγν. μνθ. 163.

Ἰφίνοος, ὁ (-υνυ). Τίος τοῦ Δεξίου, εἰς τῶν ἐν τῇ πολιουρίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὁμ. Ἰλ. Η, 14.

Ἰφίς, ἰς, ὁ. Αἰτκ. Ἰφια, Ὁμ. Ἰλ. Π, 417. Τίος τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγειος τοῦ Προΐτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐδίνης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποῖον ὁ Πολυνείκης κατέπεισε δι' ἀπάτης τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρπ. Ἰετ. 988. Ἀπολδρ. γ, 7, 1. — 2) Εἰς ἐκ τῶν ἐπιστῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. — 3) Τίος τοῦ Σθενέλου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐθανάτωσεν αὐτοῖς εἰς μίαν μάχην. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 223.

Ἰφίς, ἰς, καὶ ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θωπτίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κελευστάνορα. Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἐνδὰ Ἰφιδος ἀντί Ἰφίς ἀναγίτκμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκυρόν, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν παλλακὴν εἰς τὸν Πάτροκλον. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 667.

Ἰφιδίτης, ου, ὁ (-υν-). Τίος τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 128.

Ἰφιδίον, υνοος, ὁ (-υν-). Τίος τοῦ Ὀτρυντέον ἐκ τῆς Ἰφιδος πόλεως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 382.

Ἰφιδίος, ὁ (-υνυ). Τίος τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόχης, ἀδελφός τῆς Ἰόλης καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὁλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐκρύψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρπιδίου, ὅπου εὗρον τὸν νέον Ὀδυσσεύς ἔκαμε φίλιαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφθονον ἐννεο τῶνον διὰ τοῦ ὁποῖου οὗτος ὕστερον κατετόξευσε τοὺς ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρίμνισεν ἀπὸ τίνος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀπολδρ. β', 6, 1. — 2) Τίος τοῦ Ναυρόλου καὶ τῆς Περνίκης ἐκ Φωκίδος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 3) Τίος τοῦ Αἰμόνος, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλευσάντων ἐν τῇ Ἠλίδι, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀνενέωσεν αὖτις τοὺς ἐν Ὀλυμπία ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐσύστησεν οὗτος πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τοὺτους. Παστ. ε', 4.

Ἰχάρα, ἡ. Νῆτος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἦτις ἄλλως καὶ Ἰκαρος ἐλέγτο, ταύνη Βαχαρδηνήτος, περίφθονος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς. Πτολ. ε', 17.

Ἰχθυοφάγοι, οἱ (α). Ἰπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόματος ἐκαλοῦντο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἐθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Συνήης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν θηρευομένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας εὐτελεῖς φιλοδομημένας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὁστέων τῶν με-

γάλων ἰχθύων τῆς θαλάσσης. Ἡροδ. 3, 19. Παστ. — 2) Ἐθνος τῆς Γεωργίας χεῖρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβ.

Ἰχθύς, υος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μετὰ τῆς Φείας καὶ Χελωνάων, τανὺν, ἡστρον Τοριέζε. Θουκ. β', 25. Ξενφ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτκ. ὁ δὲ Τονισμ. Ἰχθύς καὶ Ἰχθύς φαίνεται μᾶλλον ἤμαρτμ. ἴδε Βουττμ. Ἐλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημτ. 3.)

Ἰχναί, αἱ. Πόλις μικρά τῆς Βοττιαίας χεῖρας ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀεῖου ποταμοῦ. Ἡροδ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιαττικῆς χεῖρας. Στράβ. — ἔθεν Ἰχναίος, αἰα, αἰον, ὁ ἐκ τῶν Ἰχθῶν ἢ εἰς τὰς Ἰχνας ἀνήκων. Ἰχναία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Θέμιδος κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ἰχνας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ἄπολ. 94. καὶ ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰχθός, ὡς ἰχθυοῦσης καὶ ἀνερευνῶσης τὰς τῶν ἀνδρώπων προΐεις, ἐτι καὶ ἐπὶ τῆς Νεμῆσεως. Διοδ. Σικ. παραβλ. Ilegen ἐπὶ Ὀμφρ.

Ἰώ, οὐς, Αἰτκ. Ἰώ, Ἰωνκ. Ἰοῦν (—). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνᾶχου βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος ἢ κατὰ τινὰς τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν εἰσάτιον ὠρασιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς, μετεμρφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἦλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλεται τὴν Ἰώ εἰς μίαν νῆαν δάμαλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ὁποίας ἐπεμψ τὸν φοβερὸν Ἄργον πανόπτην, ὁς τις φέρων τὴν δάμαλιν εἰς ἐν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτοῖς μετὰ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, διὸς οὐ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἐφορετὴν Ἰώ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐπανέλαβεν αὖτις τὴν προτέραν παρθενικὴν μορφήν της καὶ ἐγέννησεν αὐτοῖς τὸν Ἐπαφρόν, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοῦς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰσις. Ἡροδ. 1, 1. Αἰτκ. Προμ. 848. Ἀπολδρ. α', 1, 2. β', 1, 3.

Ἰωάννης, ου, ὁ Τετέξης. Ἑλλην. Ποιητῆς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίδος καὶ συγγραφεὺς ἐν ποίημα Ἰλιακά, ἐπιγραφόμενον εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἢ τὰ πρὸ Ὀμήρου, τὰ Ὀμήρου καὶ τὰ μετ' Ὀμήρου καὶ ἕτερα ἄλλα τοιοῦτου εἶδους ποιήματα, ἐτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Λυκόφωνα καὶ περὶ ρημάτων αὐτοπατάκτων.

Ἰωλκίος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός, ἡ. Ἐπικ. Ἰαωλκός καὶ Δωρκ. Ἰαλκός, (ε) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνητίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενη ἐπὶ τοῖς Παγασαίοις κελπυ πλησίον τῶν Ἀφειῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσε τὸ πάλαι ὁ Πελλίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλησεν ἐνταῦθα ἔλθων τοὺς συγχρότους του Ἡρώας διὰ νὰ συμπλευσῶσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡσ. Θεογ. 997. Πινδ. Ἰτθμ. 8, 87. Στράβ. εἰς ταύτην ἐσύστησεν ὁ Ἀκατῆς μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλλου τοὺς πε-
ριφήμους ἐπιταφίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ.
— ὅθεν, Ἰωλκίος, ἰα, ἰον, τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ εἰς
τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Εὐρπ. — 2) Ἰωλκίς, ἰδος,
ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὐσα. Ἀπολ.
Ῥόδ.

Ἰών, ὠνος, ὁ (υ-) Τίος τοῦ Ξούδου καὶ τῆς
Κρεούσης θυγατρός τοῦ Ἐρεχθέας, Ἀπολὼρ. α,
2, 3, κατὰ δὲ Εὐρ. Ἰων. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀ-
πόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ
τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ὑστερον δὲ λαβὼν εἰς
γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελινόυντος
ἐβαρβάνυσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν
πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐα κα-
τοίκους ἀπὸ τὸ ὄνοματός αὐτοῦ Ἰωνας. Πaus.
Ἀχαΐα. α. Ἡροδ. 7, 94. Ἀπολὼρ. α, 7, 2.
— 2) Ἐλλην ποιητῆς Τραγικῆς καὶ Λυρικοῦ ἐκ
τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδόουκστήν
δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατὰ
τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μό-
νιον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἐπεὶ δὲ
ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διάφορα Διδυραμβικά
ποιήματα, ψῆδας, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ
ἐπιγράμματα. Ἀριστφ. Εἰρ. 855. Αἰλ. πικκ.
Ἰστ. β. 41. — 3) Ῥαφωδῶτις Ἑρστῆς, ὑπὸ
τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν Δια-
λόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς
Ἰωνίας χώρας.

Ἰών, ὠνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θωσθαλίας ῥέων
διὰ τῆς Ἑττιασιώτιδος χώρας. Στράβ.

Ἰώνες, οἱ (ε) κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία
τῶν τασσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἵτι-
νες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξούδου υἱοῦ τοῦ Ἑλλή-
νος εἰς τὴν Ἀττικὴν, κατώκησαν ἐνταῦθα, ὀνο-
μασθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰώος· ὕ-
στερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ
κατώκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήτῳ Αἰγιάλειαν
χώραν περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, κτίσαντες
αὐτοὺς δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώ-
ραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίζαντες μεταξὺ τῶν
μῆαν Δημοκρατικὴν ἐπικράτειαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡ-
ρακλειδαὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννητον με-
τὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς
ἀλλήλους, οἱ Ἰωνες οὗτοι παραχωρήσαντες τὴν
ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πε-
λοποννήτου ἐλθόντας Ἀχαιοὺς, μετέβησαν οἱ μὲν
πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν
τοῦ Νηλεως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ
κατώκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας
μεταξὺ τοῦ Ἑρμου καὶ Μαϊάνδρου ποταμοῦ,
σχηματίζαντες καὶ ἐνταῦθα μίαν ἰδίαν Δημοκρα-
τικὴν πολιτείαν συνιστάμενην ἐκ δώδεκα ἐλευ-
θέρων πόλεων, δι' ὁ ἀκολουθῶν ἐκαλοῦντο ἰδίως
Ἰωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀποικοὶ τῶν Ἑλ-
λήνων. Ἡροδ. Οὐκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττικὴ. Στράβ. — 2) = Ἀ-
χαΐα, κληθεῖσα πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰοί-
ων οἵτινες ἦλθον καὶ κατώκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ
τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰω-
νία μετὰ ταῦτα ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς
Ἀσίας χώρα κειμένη μεταξὺ Διοιόδος καὶ Κα-
ρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλ-

θον μετὰ τοῦ Νηλεως καὶ ἐσύστησαν ἐνταῦθα
ἰδίαν ἀποικίαν σχηματίζαντες μίαν δημοκρατι-
κὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνιστάμενην ἐκ
δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις
τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαΐα, ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζο-
μεναί, αἱ Ἐρυθραί, ἡ Χαλκίς, ἡ Τέως, ἡ
Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφών, ἡ Ἐφεσος,
ἡ Πρίην, ἡ Μυόννησος καὶ ἡ Μίλητος. Ἡ-
ροδ. 1, 141. 169. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ
Κροῖσου ὑπετάχθησαν ὅλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ
πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖ-
σαι τῆς προτέρας τῶν ἐλευθερίας, ἐφεξῆς δὲ
εἰς Κύρον τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν
Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Με-
γάλου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπανέλα-
βον αὐτὴς χρόνόν τινα τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτό-
νομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ-υ-). Ἄδμος τῆς Ἀττικῆς ἀ-
νήκων εἰς τὴν Αἰγίδα φυλὴν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς αὐτίνες εἶχον ἑνα ἱ-
δίων ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον
τῆς Ἡλίδος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπὸ τινος Ἰωνος
υἱοῦ τοῦ Γαργητιοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν
ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος.
Paus. Ἡλιακ. 271.

Ἰωνικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἰωνίας ἡ ἐκ τῆς Ἰωνίας
ὦν Ἡροδ.

Ἰώνιος, ἰα, ἰον, = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ἰδος, ἡ (υ-υ) Ἐπῆ. Τῆς Ἰωνίας ἡ
εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκονσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι.
Διον. Περ. — 2) Οὐστικ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰω-
νίας χώρας.

Ἰώος, ὁ. Τίος τοῦ Μελανίππου καὶ ἔχγονος τοῦ
Θησέως, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου καὶ κατοί-
κησας εἰς τὴν Καρίαν. Πλούτ. Θησ.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος. Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίας εἰς ἐκ τῶν Φα-
ρισαίων· νέος ὅτε ὦν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τι-
μηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐέσπασιανου, ὕστε-
ρον δὲ παρυνθῆναι μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πο-
λιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀ-
πὸ μέρους τῶν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγ-
ματευτῆς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς
αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ὁλῶσιν τῆς πόλεως ταύ-
της ἐπιτρεφθεὶς αὖτις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγρα-
ψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊ-
κοῦ πολέμου βιβλία ἑπτὰ, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιο-
λογίαν βιβλία εἰκοσι, περὶ ἀρχαιοτήτος τοῦ Ἰου-
δαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων. Φαβρ. Ἐλ
Βιβλ. II, σελ. 1.

Ἰωτάπατα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν
Παλαιστίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχίας Κιλικίας κει-
μένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινόυντι ποταμῷ. Πτολ.

K.

Κᾶανθος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος τὴν ὀ-
ποιον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευτε, διότι ἕκαυτε τὸ
ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

μηνὸν ποταμὸν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ. Πaus. Σ', 10.

Καβαθηνή, καὶ Καβηθηνή, ἡ Ἐπαρχία τῆς Καρμανίας ἐν μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Κάβαλας, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύας κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Αὐσχισίων εἰς τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδ. 4, 171.

Καβάλιοι, οἱ, καὶ Καβηλῆες οἱ Μηόνες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 3, 9.

Καβαλῖς, ἴδιος, ἡ Ἐπαρχία μικρᾷ τῆς μικρᾷ Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβαλεὺς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτοῦ Κατίτου νομοῦ κειμένη μεταξὺ Σχίος καὶ Βουτοῦ. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τὰ (υ-υ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἑπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ὅποιαν ὁ Πομπήιος ἠΐξῃτε καὶ ὀνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ κληθεῖσα· τανὺν Νικατρά. Στράβ.

Καβεῖρα, ἡ (υ--). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. Στράβ.

Καβεῖρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δημητροῦ ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἐν ἱερὸν ἄλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἤδυνάτο οὐδὲς ἐν εἰσέλθῃ πρό τοῦ νὰ μνηθῇ, ἀλλῶς ἐλέγετο ὅτι ἐνέπικτεν εἰς μανίαν. Πaus. Βοιωτ. κε'.

Καβεῖρις, ἴδιος, ἡ, πληθ. αἱ Καβερίδες, κατὰ Στράβ. Γ. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἔχουσαι καὶ αὗται ἰδίους ναοὺς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσῆχθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ἡρόδ. 2, 51. περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφορὰς γνώμας, κατὰ τινὰς μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τσαυταὶ ἀδελφαί. Στράβ. Γ. κατὰ δὲ Νον. Διον. ἦταν μόνοι δύο γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. δ' Ἀλ. καὶ Κάστ. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἐρεστῖους θεοὺς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μεταφέρθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου εἰς τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθράκης ὡς θεοὶ κατωτέρως τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ περιετάνοντο συνήθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφήν μὲ τὸν Ἡρακλῆα. Ἡρόδ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπὲρθεαι καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρακικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ὅσοι ἐμνοῦντο ἠλπιζον ὅτι ζήλουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῖται λέγεται ὅτι ἐμνησθήσαν ὅτε ἐ-

μελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, δι' ἧς καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετα τῶν Διοσκουρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ οὗτοι ἔχοντες αὐτῇ ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἦν συγχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ μόνον οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὅποιον κατέκτανεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ἐπὶ καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἰμβρου, ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἄλλαχού. παρὲλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 25. Hermann Mythol. 2. σελ. 462. Lobeck. Ἀγλαοφαμ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὅρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγεται τὴν ἐνομασίαν τῶν οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλῆες, οἱ, = Καβάλιοι, ὅπερ ὅρα. Ἡρόδ. 7, 77.

Καβηστός, ἡ, καὶ Καβηστός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξήγ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπιρμ. Καβηστόθεν, ἐκ τῆς Καβητοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 363.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τινι μωμένη εἰς τὴν Φίσιην πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὅποιαν ὁ Σουίδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἐπρόσθερον ὡς θυσίαν μικροῦς τεταριζευμένους ἰχθύς. Ἐρατμ.

Καβύλλη, ἡ (υ). Πόλις μετόχεις τῆς Θράκης, πιδαν. ἡ αὐτὴ τὴν ὅποιαν ὁ Στράβ. Ἐπιτομ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλῖνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίτημος τῆς Λουγδόνης Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδουῶν ἐπὶ τοῦ Ἀραροῦ ποταμοῦ, τανὺν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πέλιος, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐνδὸν τοῦ Περσικοῦ Κέλπου. Πτολ. Καδμεῖα, ἡ. Οὕτως ὀνομάζετο ἡ ἀρχαία Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Ξενφ. Ἀπολότ. β', 4, 6.

Καδμεῖος, εἷς, εἰόν. Τοῦ Κάδμου ἡ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμείη Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἦτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ἴσοις ἤλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φονικῆς. Ἡρόδ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐκγόνου τοῦ Κάδμου. Πaus. Σ'.

Καδμεῖων, ἄνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμεῖω νῆ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνδολ.

Καδμηῖος, ἱων. ἀντὶ Καδμείος. Ἡρόδ. 5, 59.

Καδμηῖς, ἴδιος, ἡ· Ἰδιαιτ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Καδμείος, οἷς ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὁμ. Ἰλ. 5, 57. καὶ τῆς Αὐτόνοης, Καλλμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηῖς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θηβαί. Ἡσ. Ἐργ. 161. Οοικ. α', 12.

Καδμηῖλος, συγγεν. τῷ Κάδμῳ, ἴδιος Κάμλλος.

Καδμογενής, οὗς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἡ καταγόμενος. Αἰσχ. ἐπ. Θηβ. 305.

Κάδμος, ὁ. Ὁρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὅποιον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρκτικῶς τὰ ὅρια μεταξύ Λυκίας καὶ Καρίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγήνωρος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Διβύας, Ἀπολδρ. γ'. 1, 1. κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τὴν ζητήσῃ τὴν ἀρπασθεῖσαν ἀδελφὴν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἤλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθούσαν ἀποικίαν καὶ ἐκτίσσε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἧτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας οἱ Ἰωνεῖς καὶ Ἀονεῖς ἐδύναντο νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν ἐκταύθα ἀποκατάστασίν του, οἱ μὲν πρῶτοι πολεμῆσαντες ἐδιώχθησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἀονεῖς συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινικῶν διέμιναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίζαντες ἑν ἔθνος. Συστήσας οὕτως ὁ Κάδμος ἐν ἰδίῳ βασιλείῳ ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐπέπυσε νὰ εἰσάγῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχαίας τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρίαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικικῶν Θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τέχνην τοῦ γραφεῖν. Ἐκ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Ἀρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτόνοον, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Γαυῆν καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὁμ. Ὀδ. Ε. 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡροδ. 4, 147. Ἀπολδρ. γ', 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτότε χρόνον τινά, λέγεται ὅτι ματαμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολδρ. γ', 5. 4. — 2) Τίος τοῦ Σκυδίου, ὅστις ὡν πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἀφῆκεν αὐτὴν εὐευδράν καὶ ἤλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα εἰς τὸν ὅποιον ἐδεῖξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ἡροδ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ οὗτος εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Σουῖδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. καὶ Κατάνης, ὁ κάτοικος.

Καδοῦσιοι, οἱ. ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξύ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀμάρδου, ὅντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρείτεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδεύονται τοξότηται. Ξενφ. Κυρκ. ε', 2. Στράβ. ια'. Διοδ. Σικ β'.

Καδύνη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Καδύντιες, οἱ. ἡ Πόλις μεγάλῃ τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλους δὲ,

ἡ Γάζα ἢ Γάζα. Ἡροδ. 2, 159. 3, 5. κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείονων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ Κάδυντις ἢ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καδσχιχ, τοῦτ. ἔστ. ἰσραὴ πέλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἑλ Κόδε· παρβλ. Bähr Ἡροδ. Exc. XI. σελ. 922.

Κάειρα, ἡ (υ-υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 144 καὶ Ἐπιθ. Ἡροδ. 5, 88. (α, πιδαν. ἐκ τῆς ρίζης Κάειρ.)

Καθαῖοι, οἱ. ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀρρίαν.

Καθαρίσιος, ὁ. Ἐπίσιος τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν εἶα βωμόν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν Παισ. ε', 14.

Καίαττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ Κόλπος τῆς πόλεως Καϊήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἢ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς λεξέως καϊάττας καὶ καϊάδας, ὅπερ σημαίνει χάσμα γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφῆς τοῦ Αἰνείου Καϊήτης. Στράβ.

Καϊήτης, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὅποιαν λέγεται ὅτι ἐκάλετον οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τοῦ ὀνομα τῆς τροφῆς αὐτοῦ Καϊήτης. Διον. Ἀλ. α', 51. τανὺν Gaeta. Καϊκίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπιστημῶν ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καϊκίνος, ὁ. Caecinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λουκῶν. Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Καίκος, ὁ (υ-υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγᾶν ἐν τῇ Τευδρανίᾳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Δέσβου· τανὺν Μανδραγοραί. Ἡσ. Θε. γ. 343. Ἡροδ. Ξενφ. — 2) Ὄνομα κύριον Γυναικός, παρ' Ὀσκαρ Ἐπ. 22.

Καίκου πεδίον. Τόπος Εὐφορίας εἰς ἄκρον καὶ τερνὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Καίκου ποταμόν. Ἡροδ. γ', 42. Ξενφ.

Καίνας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. τανὺν Κάν. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, ὅς, ἐπικ. ἥος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑλίου, βασιλεὺς τῶν Λαπίδων, ὅστις παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Κενταύρων. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἠπ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γεννηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ὁμανηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ἀραιότητά της μετεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Δουκ. Ὁβιδ. Ἐγεννησε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Κορωνόν καὶ Ἡνέα οἵτινες συνεξετετράχυσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχελ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Τίος τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. Heyne.

Καινὴ, ἡ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τύσνης. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ὄρα. Πολύβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡροδ. Πόλις τῆς Θηβαϊκῆς χώρας ἐν τῇ αἰῶ Αἰγυπτῷ κειμένη πλησίον τῆς Χέμιδος λίμνης. Πτολ. —

3) Ἐπεὶ δὲ Καίνῃ, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὀνομα τῆς πόλεως Ταϊνάρου ἐν Λικωνίᾳ. Πανσ. ἴδε Ταϊνάρου.

Καῖν ὅς, ἡ. Κώμη μικρά κειμένη ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 5'.

Καῖν ος, ὁ. Ποταμός τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων παραθαλάσσιως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. τανῦν Γ'Αγο. Πτολ. β'.

Καῖν υς, υος, ἡ, προτυπακμ. ἄκρα. Ἀκρωτήριον ἐν Βρεττίᾳ χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μεσσηνίας ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Codadi Volpe. Στράβ.

Καῖ πίων, ωνος, ὁ, Caerio. Σερουίλιος. Ἐπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηίου Ῥουφου. — 2) Κ. Σουρουίλιος. Ἐπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττίλιου Σεργίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἥτταν τὴν ὅποιον οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτος ἐπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. — 3) Ἐτερος Καῖπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Καίλιου.

Καῖ ρίτος, ὁ. Ποταμός τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωστοῦ. Καλλμ. Ἀρτ. 44. Στράβ. — 2) ἡ Καίρατος. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρίτερον ἡ πόλις Κνωσσός ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καίριτος, ἰα, ἰον. Τοῦ Καίρατος ἡ παρὰ τῷ Καίρατῳ.

Καῖ ρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρήνιας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἀγυλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο ἀνέκαθεν τὸ ἱερὸν τῶν Ἑστιάδων, τανῦν Cervetri. Πτολ. δ', 1. Στέφ. Βυζ., ἐπὶ δὲ καὶ Καίρεα παρὰ Στράβ. Ε'. — ὅθεν Καίρετανός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν Καίραν ἀνήκων ἡ ἐκ τῆς Καίρας ὧν. Καίρετανοί, οἱ κάικοι.

Καῖ σαρ, ἄρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαῖοις ὡς ὄνομα κυρίου ἐπιστήμων τινῶν οἰκονομῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καίσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὐγουστος, ἀκολουθῶς δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καῖ σαρα γούστα, ἡ. Caesar Augusta. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰσπανίας ἐν τῇ Ταρράκωνικῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Σαραγόσα καλουμένη. Στράβ.

Καῖ σαρ εἰα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσθεῖα καὶ Μάξακα λεγομένη, καθεδρὰ τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας. τανῦν Κιλικίᾳ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ μελιμένα, πρότερον Ἰωλ καλουμένη κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγίερη. Στράβ. Δουκ. — 3) Μία τῶν πρῶτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξάρητον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις μετόγειος τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναξαρβός ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καῖ σαρῖων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἰγύπτῳ, τὸν ὅποιον ὁ Ἀντοίνιος ἀνηγόρευσε βα-

σιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἄλλ' ὕστερον ἐφρονεῦθ' ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καῖ σαρ ὁ μα γος, ἡ. Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλουάκων, τανῦν Beauvais.

Καῖ σήνα, ἡ, καὶ Καίσανα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτῶς Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐν-τός τοῦ Πήδου Γαλλίαν, τανῦν Cenepe. Στράβ. δ.

Κακὺ παρις, εως, ὁ. Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακοῦσων. Ἰουκ. ζ', 80.

Κακ ὅς, οὔ, ὁ. Φοβερός Γίγας καὶ ληττής ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἠφαίστου, διατρίβων εἰς ἐν σπηλαιοῖν πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους. ὁ Ἠρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρύσιον ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφρόνεντεν αὐτὸν μονομαχῆσας. Διον. Ἀλ. α', 5. Οὐίρ.

Καλαβρία, ἡ. Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσονήσος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ταράντου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου. ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μισσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία. τανῦν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἡ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀνήκουσα. ἡ Καλαβρίς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Καλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Κάλαϊτις, ἰδος, ἡ. Ὀνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαϊκαρπος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρισταίου τῶν ὁποίων οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδούς. Διοδρ. Σικ. δ', 89.

Κάλαϊς, ἰδος, Ἰωνκ. ἰος, ὁ (υυυ). Τίς τοῦ Βορείου καὶ τῆς Ὀρεινῆς, ἀδελφός τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεκτραπέυσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας. ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτερωτοί, ἀπαλλάξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἀρπυίας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ αἵρος. Πίνδ. Πυθ. 4. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 211. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Κάλαμα, τὰ. Κώμη μικρά ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πιδαν. μέρος τι ἐλθόντες αὐτοῖς. Ἡροδ. 9, 96. παρβλ. Ἀθη. γ'. σελ. 572.

Καλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. τανῦν Καλαμάτα. Πανσ.

Κάλαμις, ἰδος, ὁ (υυυ). Περιφώνημα ἀγαλματοποιός Ἑλλην καὶ γλύπτου, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἀγνωστὸς ἀρχαῖος ἦρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτοῦ. κῆται ὡς προσήγη. Ὄνομα ἀντὶ ἱατροῦ, ἐκ τοῦ κάλαμος, ὅπερ πιδαν. μεταχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπεῖαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων. ἀρα ταῦτ. τῷ ἦρως ἱατρός ἡ Τόξαρις, ἀπερ ὄρα.

νας, ἔνθα ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πινδ.
Ὀλ. 7, 171.

Καλλεῖανασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηριῶς καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσθ. Θεογ. οὐχ εὐρίηται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηίδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηριῶς καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαιρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον. Στράβ. ἐπὶ καὶ Καλλίαρα, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλιαιρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Τίς τοῦ Ὀδοιδόχου καὶ τῆς Λαονόμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαιρος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531.

Καλλίαιρας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης, ὁ. Τίς τοῦ Τημένου βασιλέως τοῦ Ἀργίου, εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονευτὰς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἀπολόρ. α', 8, 5. — 2) Τίς τοῦ Φαινίππου καὶ πατρὸς τοῦ Ἰπποκίτου, θερμοῦ προστάτης τῆς Δημοκρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τοῦ Παισιστράτου, Ἡρόδ. 6, 121. — 3) Τίς τοῦ Ἰπποκίτου καὶ ἐκγονοῦ τοῦ προτέρου Καλλίου, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς πρέτβυς εἰς τὴν Περτίαν διὰ τὰ κλεῖστη τῶν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τῶν ἤτταν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 7, 151. — 4) Τίς τοῦ Ἰπποκίτου καὶ ἐκγονοῦ τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ ἐκάλειτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἰδίως ὁ πλούσιος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δευτέρον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πενθερός τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰπαρέτης, περίφημος δὲ ὡς αἰσος φίλος καὶ γενναϊώτατος ὑπεραπαισθητὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν καταναλώσας δὲ σφόδρως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευταῖον εἰς ἄκραν ὀνείαν, πολλὰς ἀναφέρεται ὁ αὐτός καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος δαδούχος καὶ εἰς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Καλλίβιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ.

Καλλίγυα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδεὸς ποταμοῦ. Πτολ. ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Δήμητρος ἡ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς θεραπαίνης τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστοφ. Θεσμ. 305.

Καλλιγερῖς, ἴσος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μετοχίως. Πτολ. ζ'.

Καλλίγνωτος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλμ. ἐπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (-ου-). Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύτασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδύονα. Ἀπολόρ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσίνος. Ὅμρ. Ἰων. Δημ. 109.

Καλλιδήμιδης, ου, ὁ (ε). Ἀρτεν. κύρ. ὄνομα ἐνός τῶν ἐν τῷ Ἀθῆ διαλεγόμενων νεκρῶν, παρὰ Δουκ. Νεκρ. Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχθεια τοῦ ὅρου

τῆς Οἴτης, φερομένη δυτικῶς διὰ τῆς Λοκρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικυρμιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Σπράβ.

Καλλιεῖς, Ἄττκ. Καλλιῆς, οἱ ἐνκ. Καλλιεύς, ἑως, ὁ. Οὕτως ἐκάλειτο ἐν μέρος τῶν Ὀφιονίων ἐν Αἰτωλῶν, οἵτινες κατώκουν τὴν πόλιν Κάλλιον πλησίον τοῦ ὅρου τῆς Οἴτης. Θουκ. γ', 96.

Καλλιεῖδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσίνος. Ὅμρ. Ἰων. Δημ. 100.

Καλλεῖναια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιράνδου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἀργεῖ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἐπὶ δὲ καὶ Καλλιόδη ἡ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσθ. Χρ.

Καλλικλῆς, ἑως, ὁ. Αἰγινίτης, θεῖος τοῦ Τιμητάρχου. Πινδ. Νερμ. 4, 130. — 2) Δηματογὸς τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχαρνῶν, ὅστις παρίσταται εἰς ἓνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίας ἐπιγρῶν. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. Πλάτ. Γοργ.

Καλλικολώνη, ἡ. Λόφος τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἰλίου. Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 53, 151.

Καλλικράτης, ους, ὁ (α). Εἰς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ τινος. Ἡρόδ. 9, 72. — 2) Τίς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐπεμφαν μὲ ἐβδόμηκοντα ναῦς κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθούντας τοὺς Ἐπιδamnίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλυπτὴς ἐκ Λακεδαιμόνος, πύζαν. σύγχρονος τοῦ Περικλέους, θαυμαστὴς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημ.

Καλλικρατίδας, ου, ὁ (ε). Εἰς τῶν περιδόξων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιτῶν, ὅστις ναυμαχίαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τῆς Ἀργινούσας νήτους, ἐθνατώθη. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 6.

Καλλικρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάνης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλάτ. Θεαγ. 125. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μικράδωνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δεῖξας ἱκανὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθνατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδ. 6, 109. Θουκ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Περιελαίου Φιλισέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γραμματικὰ χρόνον ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτῶν σοφῶν εὐαρέσκειαν, τοῦ δ' οὗ τοῦ σχολῆν ἐπεσκέφθησαν Ἀπολλωνίος δ' Ῥόδιος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικὸς, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμῆθη μισγάως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων κατὰ Σουῖδ. συνέγραψεν δ' Καλλίμαχος οὗτος

ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμοῦς ἐσώθησαν μόνον 72 ἔπη, 6 ὕμνοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλμ. ἐπ. — 3) συγγραφεὺς τις Ἑλλήν, γράψας ἐν βιβλίῳ περὶ πτηνῶν, Ἀθην. Σ', σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, ὄντος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δουκ.

Καλλιμόρφος, ὁ. Ἱατρός καὶ ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανού.

Καλλίνικον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἐκτίσεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἴδς Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτι ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ἐπὶ Δαρμέδοντος. Ἀπολόρ. β', 6, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελευκου. Στράβ.

Καλλινούσα, ἡ. Ἀχρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκτείνόμενον ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων.

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὁς τις ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμέωνος κατηγοροῦσε τοὺς δέκα στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων, αἰνίτεις ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλ. α', 7, 8.

Κάλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Καλλιὰς, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Πaus. — ὅθεν, Καλλιεύς, ἐκεῖ, ὁ κάτοικος.

Καλλιόπεια, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Καλλιόπης. Ἀνθλ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχατέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἑσάρις. ὡς ἑφορος τῆς ἐπικρῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπάρεδρος τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολόρ. α', 3, 1. Ἡστ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. Σ', 13. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφεα καὶ Ἱμνείον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγου τὸν Δίονα καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελώου τὰς Σιρῆνας. Ἀπολόρ. Πaus. Σ', 34. — 2) Πόλις τῆς Περγασίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίσαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ἰπτανι ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ καταγομένοις ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 4, 17.

Καλλιπίσης, ου, ὁ (ε). Ὄνομα κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Καλλιπόλις, ἐως, ἡ (ε). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήθειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπορίον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχίσθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, τανὺν Γαλλίπολις. Πομ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὀρους Αἰτνης. Ἡρόδ. 7, 154. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Δαρψάκου. τανὺν Καλλιόπολις. Στράβ. — 4) =

Κάλλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ὅθεν, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικος. Ἡρόδ. αὐτ. 3. Κἀλλιπκος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλιπύγος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα ναῦν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφάς ἐνός ποιμένος, τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς γυναικας οἱ δύο παῖδες ἐνός τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιρρόης. Ὀμρ. Ἰων. Δημ. 419. Ἡστ. Θεογ. 288.

Καλλιρρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάρεος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἑχιδνάν. Ἡστ. Θεογ. 351. Ὀμρ. Ἰων. Δημ. 419. Ἀπολόρ. β', 4, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρωᾶδος βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἴλιν, Ἀτάραχον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολόρ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀμρότερον καὶ Ἀκαριᾶν, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολόρ. γ', 7, 5. Πaus. π', 24. — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδωνί πόλει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρετος ἰσχυρὸς τοῦ Βάχχου, ἐσφάγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχειρως, αὕτη δὲ μετεμορφώθη εἰς μίαν κρήνην. Πaus. ζ', 21, 1.

Καλλιρρόη, ἡ. Περιφήμος κρήνη τῶν Ἀθηναίων, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀεροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγὰς τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰμμητον, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνοὺς εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἑννεάκρουνο ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὄρα. Ουκ. β', 15.

Καλλισθένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐξ Ὀλυνθοῦ, συνεκτρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλεύθερον αὐτοῦ παρρησίαν καὶ ἀφιλοπροσωπίαν. Ἀρρίαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποριάδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα. Πίνδ. Ἡρόδ. — ὅθεν, Καλλίστιος, ὁ κάτοικος.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὐρίσκετο ἀρχαίως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καλλιστοῦς, Πaus. Ἀρκ. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θήλυκ. κύρ. ὄνομα. Ἀνθολ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ζευφυρίου ἀκρωτηρίου. Πτολ. ε, 3.

Καλλίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φωνουθεὶς ὑπὸ τῶν τρισέκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περιφήμος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἰκρίατους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξεργάγη μετὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδα. Τοῦτον ἐμμήθη πρό πάν-

- των ο' Δημοσθένους εἰς τὴν ῥητορίαν. Ξενοφ. 'Ελλ. 5, 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.
- Καλλιστώ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκίονος βασιλέως τῆς Ἀρχαίας, ἣτις λέγεται ὅτι μετεμμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποχρεοῦσάν εἰς αὐτὴν διὰ παντός παρθένην τῆς, γεννήματα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρχαία. Εὐριπ. 'Ελλ. 375. 'Απολλ. γ', 8, 2. κατὰ Πανσ. 'Αρχα. α', εὐρίσκειτο ὁ γάμος αὐτῆς ἐν Ἀρχαίᾳ ἐπὶ τινος δένδρουφυτοῦ λόφου, ἐνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλιτίης Ἀρτέμιδος. — 2) Περιφνηκος Ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὅποιον αὐτὴ ἐκαυχάτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷται ὅλους αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς καὶ ὁπαδοὺς. Αἰλιαν. ποικ. 'Ιστρ. ιγ', 32.
- Καλλιφάεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἰωνος υἱοῦ τοῦ Γαργητοῦ καὶ εἶχον ἴδιον βωμόν ἐν Ἠλίδι. Πανσ. Ἠλιακ. 22.
- Καλλιφῶν, ὦνος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Πανσ.
- Κάλλων, ὦνος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης. Πανσ.
- Καλὸν ἀκρωτήριον, τό, Pulchrum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἐν μερὸς τῆς λεγομένης ἀκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος· ταὐν Καπ. Βόν. παραβλ. Heyne Op. Acadm. III, σελ. 47. Πολύβ. γ', 22, 5.
- Καλὸν στόμα, τό. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ. 'Απολ. Ρόδ. Δ, 306.
- Καλονίκη, ἡ (ι.). Ὄνομα κύρ. γυναῖκος, παρ' Ἀριστ. Δυστ. 6.
- Καλοῦς, οὐντος, ἡ. Τόπος τις ἐρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ.
- Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὄρα. Διόδ. Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξύ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ.
- Κάλη, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κείμενον πλησίον τοῦ Κίλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κίλπης λιμὴν, λιμὴν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλῃ ἐν Βιθυνίᾳ, ῥέων ἐν Κερβέχῃ ἢ Κερκέν. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. 5, 4, 3. τὸ Κίλπης ἔστι γαν. πτωτ. ἴδε Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἑτέρας στηλῆς Ἀβύλης λεγομένης καὶ σχηματίζουσα ἐν ὑψηλὸν καὶ ἀποτομὸν ἀκρωτήριον, συνεχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν δι' ἐνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, τὸ δὲ μεταξύ τῆς Κάλῃς καὶ τῆς Ἀφρικῆς διάστημα ἦν περὶ πῦ 120 σταδίων. Σκύμν. ταὐν πορῶς τοῦ Γιβραλτάρ, Gibraltar Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ Κάλῃς, πρότερον Ἡράκλεια καλούμενη· ταὐν δὲ καλεῖται καὶ αὕτη Γιβραλτάρ, Στράβ. γ'.
- Καλπούρνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούρνιος Κιβούλος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐπολέμησεν ὕστερον, ἐνεδέει μετὰ τοῦ

- Πομπηίου. — 2) Καλπούρνιος Πίσων, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποῦ τὴν θυγατέρα Καλπούρνια ἔλαβεν εἰς τετάρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καίσαρ.
- Καλύβη, ἡ (υ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Διομήδης ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 2) Πόλις τῆς Θράκης, πῆσαν. = Καβύλη. Στράβ.
- Καλύκασος, ὁ. Ποταμός τῆς Τραχινίας Κιλικίας, γινόμενος πλευστός ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα ταὐν Σαλέφ. Στράβ. Ἀμύν.
- Καλύδναι νῆσοι, αἱ, Calydnæ. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κουιντ. Σμ. ιβ', 433. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοι τινὲς ὑπὸ τὸ τοῦ ὀνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῆ καὶ ἀνήκοντες μεταξύ τῶν λοιπῶν αὐτοῖς Σποράδων, αἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλύδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Καλύμνα. Ὁ Στράβων ἀναφέρει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν· κατ' ἄλλους δὲ κείται τὸ Καλύδναι ἀντὶ ἐνικ. Καλύδνα ὡς καὶ τὸ ὀθθαί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλύδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδ. 7, 99. ἴδε Καλύμνα.
- Καλύδων, ὦνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἡ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνωμασίῃ ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλις Καλύδων οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίαν θυγατέρα τοῦ Ἀμυθάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολλ. α, 7, 6.
- Καλυδῶν, ὦνος, ἡ. Μία τῶν Ἀρχαιότερων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑβένου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβατίλευεν ἀνέκαθεν ὁ Οἰνέος καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 640. Οὐκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολίς καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 218. Οὐκ. γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ἴα, ιον, τῆς Καλυδῶνος· ἢ ἐκ Καλυδῶνος ὦν, Καλυδωνίος κάπρος, Καλλμ καὶ, Καλυδωνιοί, οἱ κάτοικοι τῆς Καλυδῶνος. Ξενοφ.
- Καλυδῶνος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριοχίτης ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρα τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῦν ἐπαμφεν ἡ δεξιὰ Ἀρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίν του· ἐπροξέειε δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀναγκάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους νὰ μὴ ἐξέρχονται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θῆραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἑνὸς ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τότεν φθοροποιὴν μᾶστιγα

ἔτι δὲ καὶ Καλυδώνιος σῦς, παρ' Ὀμρ. Ἰλ. Ζ, 529. Πανστ. Ἀρχ. 45. Ἀπολλρ. α', 8, 2.
Καλυνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλρ. α', 7, 2.
Καλυνώ πει, ἰδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἔλαβεν, ὅτε ἐγενήθη μετὰ τοῦ Ἀγχίτου τὸν Αἰνείαν. Ὀμ. Τμν. Ἀφρ. 284. Ἦν δὲ ἡ Καλυκῆπις Θυγάτηρ τοῦ Ὀτρίως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὀμ. αὐτοῖς τίχ. 111.
Καλύμνα, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὁλίγον ἀπέχουσα τῆς Ρόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοῖς Σποράδας νήσους, ἥτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲν τὴν Καλυδαν λεγομένην, Ἡρόδ. τανὺν Κάλυμνος, παράγουσα τὸ πάλαι ἐβαίρετον οἶνον. — ὅθεν, Καλύμνιος, ἰα, ἰον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.
Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Κιρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κιήνου. παρὰ Στράβ. Καλύμνα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, εως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. 8, 324. — 2) Καλυνδικός, ἡ, ὄν. Τῆς Καλύνδας ἡ ἐκ τῆς Καλύνδας ὦν, Ὅροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡρόδ.
Καλυψώ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτδ. Θεογ. 359. ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλρ. α', 2, 6. κατ' Ὀμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντός. Ὀδ. Α, 50. δι' ὃ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ρόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀχυρίας μέγα εἰς ἐν τερπνὸν σπῆλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσεύα, ὅτε οὗτος ἐναυαγήσας περὶ τὰ περὶ τὰς νήσου τῆς καὶ ἐπιδυνοῦσα νύ ἐχῇ αὐτὸν διὰ παντός πλησίον τῆς ἀπώρετον εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀνασίαν. Ὀμρ. Ὀδ. Α, 8, Η, 254. κατ' Ἡτδ. Θεογ. 1016. ἐγενήθητεν αὐτὴ ἐκ τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸν Νηυσίδου καὶ Νηυσίνου.
Κάλαχος, αντος, ὁ (καλχαῖον). Τίς τοῦ Θεόπορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προσέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἔμπειρος μάντις καὶ οἰωνοκόπος τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβητόμενα. Ὀμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομῆνυτεν εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αἰδίδος καὶ τὴν δεκαετὴ διάρκειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονῶν καὶ στρατηγῶν, οἵτινες δὲν ἐπεχειρίζοντο σχεδὸν κἀνὲν ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἐμβατὴν μάχην τίνος χωρὶς πρότερον νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατωκε δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτόν ὁ Ἀγαμέμνων. Πανστ. α', 43. κλητκ. Κάλχαν. Ὀμ.
Καλχηδών, ἡ, = Χαλκηδών. — ὅθεν, Καλχηδόνιος, ἰα, ἰον. Ἡρόδ. 4, 85. Κατὰ Ducker εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδών ἦν ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ὀρθτρ.
Κάλαχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς κατ' ὃν χρόνον εὗρίσκετο αὐτοῖς ὁ Ὀδυσ-

σεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον, Παρξεν. Ἐρωτκ. 12.
Καμάρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης. **Καμαρίνα**, ἡ (ε), Camarina. Νύμφη τῆς θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Πίνδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινίου αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἰππαρέως καὶ Ὠάνιος, οὐσα ἀποικία τῶν Συρακοσίων, τανὺν Camarina. Πίνδ. Ἡρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμοὺς καὶ ψοροποῖς ἀναθυμᾶταις, τανὺν Lagodi Camarana. ὅθεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐξ. Δουκ. Ψευδολ. 33. **Στέφ. Βυζ.** — Καμαρινάος, αἰα, αἰον, τῆς Καμαρίνης ἡ εἰς τὴν Καμαρίνην ἀνήκων. Πίνδρ. Οὐστ. Καμαρηνάιος, ὁ κάτοικ.
Καμαρένον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικής χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. τανὺν Camerino. Στράβ.
Καμαρίται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.
Καμβάσην, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἰσίδρ.
Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.
Κάμβης, ητος, ὁ. Ἀνδὸς τῆς περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην ἀδύγκησαν τοῦ Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. α, 27.
Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ραιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑσθίωνων. Πτολ. β', 13. Στράβ. 4. τανὺν Kempton.
Καμβύσην, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.
Καμβύση, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας, κατὰ Πτολ. ε', 2. καὶ Στράβ. ἀμφιβαλμ. πίζαν. ὁ νυνὶ ὁ Ἀστάρης λεγόμενος.
αμβύσης, ου, ὁ (υ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποτέλης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανόανην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κύρον. Ἡρόδ. 1, 46. Ξενφ. — 2) Τὸς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δευτέρου βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις εὐθὺς ἐτι περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχειρίσθη τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμητιαν. ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θήβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαισίους οἰκοδόμους, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βουὺν Ἀπιν, ὅτις ἔλατρετο αὐτοῖς ὡς θεός. τελευταῖον δὲ μετὰ οὕτω χρόνους ἀφίσταται τὴν Αἰγύπτον καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Περσίαν, ἀπέθανε κατ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως ἐν ᾧ ἐμείλλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡρόδ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὑπὲρ. εὐρηται καὶ υ. παραβλ. Spitzner. Προτρωδ.)

Κάμειρος, ὁ. Τίος τοῦ Κερκάφου καὶ ἔχοντος τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, εἶσα ἐκτίσας καὶ τὴν πόλιν Κάμειρον. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Κάμειρος. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κερκαίου. Ὅμρ. Ἰλ. B, 656. Ἡρόδοτ. — (Κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. ἐστὶν ἄρσεν. καὶ θηλ. — παρὰ δὲ Θουκ. η', 45. θηλ. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὅποιαν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἡδὴ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Κάμικος, ἡ, καὶ Καμικοί, οἱ, Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ καθέστρα τοῦ βασιλέως Κοκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφύευσε τὸν Μίνωα. τανῦν Siciliana. Ἐνικ. παρ' Ἡρόδ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Στράβ. δ'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποταμός τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, τανῦν Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κάσμιλλος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυρρῆνοισι, σημαῖον ὑπῆρξεν τῶν Ξεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. A, 917.

Κάμιλλος, ὁ. Εἰς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Λυκόφρ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλος κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰτὶ συγγ. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλος καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νομ. 7. ὑπηρετίης τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος Εἰς τῶν ἐνδόξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλὰκις χρηματίσας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρου ἐπιτρόμας καὶ πολέμους τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἡδὴ ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γάλλους εἰς τελεσίαν φυγῇ, ἀπέθανε μετ' οὗ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπιτυμβάσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδῃ ἐπιτημίᾳ θνητούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὄλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κάμειρος, σημ. 2. ὅπερ ἴδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μετὰ τῆς Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν θαλάσσαν σχῆμα, οὕσα εἰς ἄκρον εὐφορίας καὶ θερμότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ε', καλεῖ πεδῖον εὐδαιμονέστατον τῶν ἀπάντων, παραχούσα παντός εἶδους φυτικά προϊόντα, καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπιστήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγόμενη. Ἡδὴ ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελίων. Στράβ. Πολύβ. β'. Διόδ. Σικλ.

— ὅθεν, Καμπανικός, ἡ, ὄν, τῆς Καμπανίας ἡ ἐκ τῆς Καμπανίας ὢν. Στράβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπω). Τέρας φοβερόν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι ἐφύλαττε τοὺς Κυκλωπας καὶ Ἐκατόγχερας εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. α', 2. 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τὸ, Cambodunum. ταῦτόν τῳ Καμβούδουνον, ὅπερ ὄρα. Στράβ.

Κάμψα, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαιᾶς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδοτ. 7, 123. καὶ Κάψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυγὴν λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Κανάκη, ἡ (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλίμ. Ἰγν. Δημ. 190. Ἀπολδρ. α', 7, 3.

Καναρία νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νοτιέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Καναρίαι. Πτολ. δ', 5'. κατὰ Πλίν. ἐκλήθη αὕτη Καναρία ἀπὸ τινος ἐθνους Κανάριοι λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλασσία ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται πιθαν. ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταυτην.

Καναστραῖον, τὸ, προστυπακμ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Παλίνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου. τανῦν Κίβρο Κανιστρον. Θουκ. δ', 100. Πτολ. ἐστὶ, ἡ Κανιστραῖν ἀκρῆ. Ἡρόδοτ. 7, 128. καὶ Παλλήνη ἀκρῆ.

Κάναστρον, τὸ, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καναστραῖος, αἶα, αἶον. Τοῦ Καναστραίου ἡ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ. **Κάναχος**, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυωνίων, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Πανσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Ἡλίου, ὅς τις ἐφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἤλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διοδρ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Τίος τοῦ Μύρστου ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρτίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναίκης ὑπὸ τοῦ Γύγου τίστου καὶ εὖνον ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡρόδοτ. 1, 7.

Κανδαουία, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πετρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στρίβ.

Κανδαῶν, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυμφρ. 328. ἴδε Ὠρίων.

Κανδρηνή, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἡρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Κανδάρας πέλειος τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Κάνδωβα, καὶ Κανδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.
Κάνδυβος, ὁ. Τίος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Κανδύβη. Στέφ. Βυζ.
Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενον ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Αἰολίδος ἡώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κίνης ὄρος, Ἡρόδ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ἰγ', 1, 68. καὶ Αἰγά καλούμενον· τανὺν Κίπο — Κολώνη.
Κάνηθος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκίονος ἐξ Ἀριαδίας, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Τίος τοῦ Ἀβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κίνου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὅρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στράβ.
Κάνθαρος, ὁ. Ἐν τῶν τριῶν προτορυμητρίων, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸν Πειραιᾶ λιμένα ἐν Ἀττικῇ, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἥρωα, ὁ Κανάρου λιμὴν. Ἀριστφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Λουκ.
Κανθαρώλεθρον, τό (θεάθρον). Τόπος ὁρεῖος πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύμπου ἐν Ὀρχηῇ. Στράβων.
Κανθικός κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτολ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτείνοντος εἰς τὸν Μωγρῆος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 171.
Κάνθος, ὁ. Τίος τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, συνεκτετριτεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1485.
Κάννα, ἡ, καὶ Κάννα, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τῆς ἐνταῦθα νίκης τῆς στρατηγῆς τῶν Κερχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡδη ὅλη εἰς εἰρεῖν· τανὺν χωρίον Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἐστὶ συνηθέστερ. Πολύβ. Στράβ. Ἐνκ. δὲ εὐρηταὶ κατὰ Πολύβ.
Κανταβρία, ἡ. Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλατταν. Στέφ. Βυζ.
Κανταβροί, οἱ· καὶ Κάνταυροι, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Κανταβρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρείτεροι Ῥωμαϊκότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.
Κάντιος, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρετανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρετανικῆς νήσου· πιθαν. καταγόμενοι ἐκ Γάλλων. Πτολ. β', 3. Καστ.
Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρετανίας κείμενον ἀνατολικῶς· τανὺν Cap. Paperness. Στράβ.
Κανύσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανυσίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ.
Κανωβεύς, εἰς, ὁ. Ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, αὐτ. τῷ Αἰγύπτῳ, ἔχον ἕνα περίφημον ναόν

εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Κάνωβον. Ἡρόδ. 2, 113. Στράβ. ἰγ'.
Κάνωβος, καὶ Κάνωπος, ὁ (α) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾷ μικρᾷ νήστῳ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλατταν· ἀνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μεσέλαου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡρόδ. 2. 15. τανὺν Ἀβουκίρ· ἡ συνήθ. γραφ. ἐστὶ διὰ τοῦ β'· μόνον δὲ παρὰ Λουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὐρηταὶ διὰ τοῦ π γραφομένη. καὶ Ἀρτενκ. παρὰ Στράβ. Λουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, ου (ι) ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικός, ἡ, ὅν, τοῦ Κανώβου ἡ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικόν στόμα, τὸ δυτικόν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλειωτικόν στόμα ἄλλως ἐλεγτο. Στράβ. — 3) Κανωβίς, ἴδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὐτα. Σόλ. λεῖψ. 22.
Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μεσέλαου, μετὰ τοῦ ὁποῦ ελθὼν εἰς τὴν Αἰγύπτου ἀπέθανεν ἐνταῦθα, ταφείς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ἀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ἰγ'. Διον. Περ. 15.
Κάνωνος, ὁ, καὶ Κάνωνος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστφ. Ἑκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνον ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενφ. αὐτόθι.
Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.
Καούραροι, οἱ, Cavares. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὁχθὰς τοῦ Ῥοδανίου ποταμοῦ, Στράβ.
Καπαεύς, εἰς, ὁ. Τίος τοῦ Ἰππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης πατὴρ τοῦ Σθένελου ἐκ τῆς Εὐαδωνῆς καὶ εἰς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ τὴν εἰσβολὴν ἐνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανεν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰτχ. Ἀπολδρ. γ', 6, 3.
Καπανηθάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Κκαπνέως, ὁ Σθένελος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 109.
Καπανήιος, ἰη, ἰον. Ὁ ἐκ τοῦ Κκαπνέως ὡν ἡ καταγόμενος, ὁ Κκαπνήιος υἱός, = Σθένελος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 367.
Καπάτων, υἱός, ὁ. Δοκρύσις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.
Κάπατος, ὁ. Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς ὥραιας Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομίου. Πaus. 5, 21.
Καπτωλίον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὄρα.
Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρήνιας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φαλίκτου. Διον. Ἀλ. γ', 32. Διβ. τανὺν Civitella. — ὅθεν, Καπινάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.
Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν

Ῥώμη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτον Ἰ. βασιλεὺς Ταρκύνιος ὁ Πρίγκος ἐνδὸν τοῦ ὁποίου εὗρισκετο τὸ ἀγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ κασήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου· εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Συβίλλων μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γρίμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετωλίον, τὸ, Διον. Ἀλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδν. — ὅθεν, Καπιτωλίος, ἰα, ἰον· ὁ εἰς τὸ Καπιτωλίον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτωλίος. Πολυβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α ον τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τὰ, οἱ Καπιτωλίοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς τελοῦμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπετωλίων. Ἡρωδν. — 3) Καπιτωλῖς, ἰδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτωλίον ἀνήκουσα ἡ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὐτα. Ἀνδρλ.

Καππαδόκιος, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· πληθ. οἱ Καππαδόκαι· Ἡροδτ. Ξενφ. Διον. Περ. 974. καὶ Καππάδοξ, κος, Στράβ. κατ' Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππαδόκος, ὁ· Στεφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλύτερων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾷ Ἀσίας, ὀριζομένη ἐρικτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγενῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διχρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύο Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικράν Καππαδοκίαν ἥ εἰς τὴν ἐν Πόντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ δὲ ἀρκτικόν ὀπερ ἄλλως καὶ ἡ ἐν Πόντῳ Καππαδοκία ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἰδίως ὑπ' αὐτῶν Πόντος· ὁ σχηματίζε δὲ ἡ Καππαδοκία ἐν ἰδίῳ βασιλείῳ ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἀριαρίθου τοῦ δευτέρου ἕως τοῦ Ἀρχελάου, ὅτε ἐγένε καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου τὸ 17 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 70. Ξενφ.

Καππαδόκισσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππαδόξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλυν. Δουκ.

Καππῶτας, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὗρισκετο εἰς ἱερὸς λίθῳ πλησίον τοῦ Γυζιῶν ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μηλίας του. Πανσ. β', 23. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Carraeae. Νήσος τῆς μετοχέου ἑσπέρου καὶ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀπέρασε τοὺς τελευταίους ἐπὶ τὰ χρόνιας τῆς ζωῆς του μονάων τῶν Capri· ὅθεν, Καπρεάτης, του, (α) ὁ κάτοικος.

Καπρία, ἡ. Δίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων πλησίον τῶν Κολοσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στράβ. — 3) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, τανῶν μικρὸς Ζάβ ἡ Ζαβατος. Πολύβ. — 3) Νήτος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁρίου Τυρράς εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα διάφορα γυμναστήρια, ἔξαιρ. τῆς παλαιστρας καὶ τῆς ἀθλητικῆς τέχνης· τανῶν Ἐρείπια πλησίον τῆς κώμης St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εἰρηται μόνον ἀπὲς παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπανός, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υς, ὁ (υυ). Τίς τὸν Ἀσσυρίαν καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίτου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἰλίου. Ὀμ. Ἰλ. Τ, 239. Ἀπολλρ. β', 11, 2.

Κάρ, γενκ. Καρός, ὁ, Αἰτκ. Κάρα. Τίς τοῦ Φωρωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυτοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡροδτ. 1, 171. Κατὰ Πανσ., α, 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κάρ εἰς τὰ Μέγαρα ἐνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Κιρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὗρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τῆν ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κάρες. Ὀμ. Ἰλ. Β, 857. Ἡροδτ. Ἐλογίζοντο οἱ Κάρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἐν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμερπὲς καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν ληστρικὸν βίον καὶ διότι μετὰ ταῦτα ἔδουλεον ἐπὶ μιτῶν ὡς στρατιῶται εἰς τὰς διαφόρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐπεκρίτην ἡ λέξις Κάρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ οὐτιδανῶν καὶ ἀναξίων ἀνδρῶπων λεγομένη· Θουκ. α', 4-8. (τὸ α ἔστιν μακρόν· μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 378. ἐν Καρὸς αἵση, εὐρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον ποιηταῖς. Τὰ Λεξικά ἀναφέρουσιν ἄλλην τινα παραγωγὴν καὶ ἐρμηνείαν τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως Καρός, καθ' ἃς τὸ Καρ κείται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ θρίξ, ὡς εἰ ἐλέγεν, ἐν τριχὸς μοῖρα ἥτοι ἐν οὐδανὶ λόγῳ.)

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιορισμένη. Ἀππιαν. Ζ. Ι, 42, 43.

Κάραλις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδίνιας κειμένη ἀνατολικῶς, τανῶν Cagliari· ἐτι δὲ καὶ Κάραλις ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. β'. ἡ Γραφ. Καλαρις ὅστις ἡμαρτ.

Καραμβίς, ἰδος, ἡ· προσυπακμ. ἄκρα· Carambis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγοῦνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Μετώπου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανῶν Κερεμπε· Ἀπολ. Ροδ. Β, 361. Στράβ. Γενκ. Καραμβίως, παρὰ Δουκ. Τοξ. 57.

Καρκινίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Εὐφράτης Ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρβανος, ὁ ἰων. Κέρηνος. Εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος αὐτῆς ἐσύστησε πρῶτος αὐτοῖσι τὸ Μικεδόνικον βασίλειον. Πλουτ. — 2) Τίς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφός ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφρονεύθη παῖς ἐτι ὡν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἡ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ὄνος, ὁ, Carbo. Ὄνομ. Κύρ. Ἐπισμικτων τινῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Καρδαμύλη, ἡ (-υ-). Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τῶν Δευκτρων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. θέτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· τανὺν Καρδαμύλα. Ὄμ. Ἰλ. I, 150. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἡ κατὰ τινὰς πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. ἡ, 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μελανος κόλπου, πατρίς τοῦ στρατηγοῦ Εὐμένους· τανὺν Καριδί. Ἡρόδ. Ξενφ. — ὅθεν, Καρδιανός, ὁ κάτοικ. Δημ.

Καρδοῦχοι, οἱ. ἔθνος τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πιδαν. οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. γ', 5, 15. οἱ Γυρδαῖοι, παρὰ Στράβ. καὶ, Κορδναῖοι, Ἰωσίη. — ὅθεν Καρδοχίος, ἰα, ἰον, τινῶν Καρδοῦχων ἡ εἰς τοὺς Καρδοῦχους ἀνήκων. — τὰ Καρδοῦχα ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας τὰ ὁποία σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἐπὶ τὴν συνόρον τῆς Ἀσσυρίας. Ξενφ. τὰ Γορδναῖα ὄρη παρὰ Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Καρεῖοι, οἱ. ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικά παρὰ τὴν ἐντος τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἐχόντες πόλιν τοὺς Κόλχους δι' ὃ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλούντο. Πτολ. Mannert. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη, = Κρήνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρανίτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, ἰωνκ. ἀντὶ Κάρανος. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡρόδ. 7, 173.

Κάρητος, ὁ (α). Ποταμός τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἰττηπον ὕστερον Πίτυς καλούμενος. — 2) = Κορητσία, ὁ περ ἰδς. Πτολ.

Καρθεά, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κεο. Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ρόδου μεταξύ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς Θαλάσσης, ἐν τῷ μέτῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μίνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Καίου ἐκτείνεται παραθαλάσσιος ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχημάτιζε δὲ πρότερον ἡ Κασία ἐν ἰδίῳ βασίλειον μὲ μητροπόλιν

τὴν Ἀλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάχθη καὶ αὕτη εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡρόδ. Θουκ. — ὅθεν, Κάριος, ἰα, ἰον, καὶ Κερικός, ἡ, ὄν, τῆς Καρίας, ἡ εἰς τὴν Κariam ἀνήκων ὁ Κάριος Ζεὺς, Ἡρόδ. 1, 171. — τὸ Κερικόν ἔθνος, Ἡρόδ. τὰ Κερικά αὐληήματα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1303. ἡτοῖ δουλικά καὶ χαμερπῆ διὰ τῶν αὐτῶν ἀτματα. Voss.

Καρία, ἡ. Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κάρου υἱοῦ τοῦ Φωρωνέως ὅς τις λέγεται ὅτι ἐκτίσεν αὐτὴν πρῶτος. Πανσ. α, 39.

Καρήνη, ἡ (ε) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξύ Ἀταρνείας καὶ Κισθηνῆς, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κάριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὅποῖον εἶχεν ἓνα ἰδίον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μύλασσα τῆς Καρίας.

Καρίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἡ εἰς τὴν Κariam ἀνήκουσα. Οὐσιαττικ. = Κῆς. Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ὄνος, ὁ. Ποταμός μικρός τῆς Ἀρκადίας ῥέων πλησίον τῆς πολλῆς Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν. Καλλμ. Ἰων. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τὰ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας, μητροπόλις τῆς αὐτοῖς ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ. παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καριατόνη, ἡ, Carcaso. Πόλις μετόχως τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλίν. 3, 4. τανὺν Carcasone.

Κάρκινα, ἡ, = Κερκινίτις. Πτολ.

Καρκινίτης, ου, ὁ (-υ-). Ὁ Κερκινίτης κόλπος. Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Κερκίνης, τανὺν Ἀμεσχιζ. Στράβ. — 2) καρικ. πεπλητ. λέξις, υἱὸς τοῦ Κερκίνου. Ἀριστοφ. Σφη. 1405.

Καρκινίτις, ἰδος, ἡ, Carcine, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Κερκινίτου κόλπου. τανὺν Μαριουπολις. Ἡρόδ. 4, 55. Κάρκινα, Πτολ. γ', 5.

Καρκίνος, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἐσσηνίου, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β, 23. — 2) Ποιητὴς Τραχικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλὰκις ἀναφέρεται. Εἶχεν οὖτος τρεῖς υἱοὺς τὸν Ξενολῆα, Ξενοτίμον καὶ Ξένναρχον, εἰς ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν οἰσαύτως τραχικός ποιητής. Ἀριστοφ. Εἰρ. 781. Νεφ. 1261. Σφ. 1406. (ἡ γραφ. Κερκίνος καὶ Κάρκινος ἐστὶν ἡμικρη, διότι τὸ ε εὐρηται ἀεὶ βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Κερμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανὺν Κερμάν. Στράβ.

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξύ Περσικοῦ Κόλπου, Ἰνδικῆς Θαλάσσης, Παρθίας, Ἀρίας καὶ Ἑδρωσίας, εἰς

ἄκρον εὐφερος καταβερχομένη ἀπὸ ἐν πλῆθος ποταμῶν, τῶν ὁποίων τινὲς περιεῖχον χρυσόν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων αὐτῆς εὐρίσχοιτο διάφορα εἶδη μετὰλλων· πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἐγένετο γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἦ τις τανὺν Κερμαν καλεῖται, Στράβ. ἱ. 1. Πτελ.

Καρμανίς, ἴδιος, ἢ. Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανίς ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, πιδαν. οἱ παρ' Ἡροδ. Γερμανίος, τανὺν δὲ Γερβάνιο καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ὁρος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάρισε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Κῦβουλος ὅστις ἐγέννησε τὴν Κάρμην. Πaus. β', 11. 1, 7, 30.

Καρμέντις, ἰος, ἢ. Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὐάνδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θανάτου ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχάριος θῆα, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμεντάλια ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἀλ. α', 3. Στράβ. Οὐάρ.

Κάρμη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Πaus. β', 30, κατ' ἄλλους δὲ τὴν αὐτὴν Θυγάτηρ τοῦ Φοῖβου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγήτορος. Ἀντ. Διβ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὅρος τῆς Γαλλικαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ φερόμενον μεσημβρινῶς ἀπὸ τοῦ ὀρους Λιβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπνότητα, τανὺν Κάρμελ. Πολ. ε', 15. Ἰωσήφ.

Κάρμινα, ἡ, = Καρμάνη, ἀριθμ. 2.

Κάρμων, ὁρος, ἢ, Carmona. Πόλις ὄχυρά τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαιτίου ποταμοῦ· τανὺν Carmona. Στράβ.

Κάρνεα, τὰ· Δωρκ. ἀντὶ Κάρνεια. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (α). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένης, ἀκμάσας περὶ τὰ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἔλθων εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐδουμάσθη ἐξαίρετως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικὴν του ἐνγλωττίαν. Λογίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθιδρυτὴς καὶ ἀνορθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἀρχισεν ἦδη καὶ ἐκπύτη. Δουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (α). Ὅρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τὰ· καὶ Κάρνεα. Ἑορτὴ ἀρχαία παρ' Ἑλλήσι, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Σπαρτῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Καρνεῖου Ἀπέλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τοῦ μάντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἰππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὰ δένδρα κρανεῖας τὰ ὅποια οἱ Ἕλληνες ὁ-

κοφαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλσους τὸ ἐποίησαν εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Τρωικῆς Ἰδης πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐουρίου ἵππου. Πaus. Λακ. 13, 3. ἐτελούντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τριτὴν ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνός καὶ διήρκεον εἰνέα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡροδ. 7, 206. Ουκ. παρβλ. Valkern. εἰς Ἡροδ.

Καρνεῖας, ἄδος, ἡ Τῶν Καρνεῖων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνέκονσα, αἱ Καρνεῖαδες ὥραι, = Κάρνεια, Καλλμ. Ἀπολ. 88.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Δωριευσίν, κληθεῖντος οὕτως ἀπό τινος μαντεως Κάρνου, τὸν ὅποιον ἐδίδαξεν ὁ Ἀπέλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνησαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλειδαῖαι Ἀλῆτης καὶ Ἰππότης, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόβου τούτου ἐσύστησαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερὰ, τὰ ὅποια ἀπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. ἀπὸν καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγχετο· παρβλ. Πaus. Λακ. 13, Σχολ. Καλλμ. εἰς Ἀπολ. 72. — 2) ὁ Κάρνειος μῆν, ὁ παρ' Ἀθηναίους Μεναγεϊτικὸν λεγόμενος, ἀναλογῶν δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Αὐγυστον μῆνα, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ Κάρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρπ. Ἀλκ. 448. Ουκ.

Καρνήιος, ἰα, ἰον, ποιητικ. ἀντὶ Κάρνειος. Πινδ. Πυθ. 5, 106.

Καρνίων, ὄνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, Καλλμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους γραφτ. Καρίων ὅπερ ὄρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἐθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐπὶ τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Καρινθίᾳ καὶ Στυρίᾳ χώρα· — ὅθεν, Καρινός, ἢ, ὄν, τῶν Κάρνων.

Κάρνος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπέλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαχθη τὴν μαντικὴν τέχνην Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83. Πaus. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁπείον ὁ Ἡρακλειδὴς Ἰππότης ἐφόνησεν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὅποιον φόβον παρεργιθεῖς ὁ Ἀπόλλων, ἐπέμψε λοιμικὴν νόσον εἰς αὐτοὺς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἐσύστησαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια πανηγυριζόμενα ἕκτοτε εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρὶ ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τούτου. Πaus. γ', 13, 3. Ἀπολ. β', 8, 3.

Καρπῆδος, ἢ. Νῆσος Ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μετὰ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπαθίου πελάγος· τανὺν Κάρπαδος, κοιντ. Σχάρπαντο. Ἡροδ. 3, 45. Στράβ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 676. καίται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Κρπαθος· — ὅθεν, Καρπαθίος, ἰα, ἰον, τῆς Καρπαθοῦ ἢ εἰς τὴν Κάρπασον ἀνῆκων· τὸ Καρπαθίου πελάγος, ἐν μέρος τῆς Μεσογείου θάλασσης μετὰ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στράβ.

Καρπασία, ἢ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Κύπρου, τανὺν Καρπάση. Στράβ. Διοδ. Σικ. β.

Καρπάτης, ου, ὁ (α). Μεγάλη συνέχεια υψηλῶν ὄρεων φερόμένη μεταξὺ τῆς νῦν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἥτις ἤδη Καρπάθια ὀρη Carpat λέγεται. Πολ.

Καρπητίοι, ὁ, = Καρπητανοί. Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπητανία, Carpetania Ἡ χώρα τῶν Καρπητανῶν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Στράβ.

Καρπητανοί, οἱ Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καὶ, οἱ Καρητίοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμός τῆς Παννονίας, ἔχων τὰς πηγὰς του ἐπὶ τῆς Ὀρβρινκῆς χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, πιδαν. ὁ νῦν Δραύος (Drave) Ἡρόδ. 4, 49.

Καρπώ, οὐς, ἡ. Μία τῶν Ὠρῶν παρὰ Πανσ. 3, 35.

Κάρραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσοποταμίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ εὐρηται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρράν. Στράβ. Δί. Κίσσ. λζ', 3. Ζωσμ. γ', 12.

Κάρρας, α, ὁ. Ποταμός τῆς Μεσσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κερρῶν. Στέφ. Βυζ.

Κάρρως, ὁ. Κυρηνάιος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γυναικαδέλφους Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀρίστειον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἀπήν. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καρρῶδουνον τό. Carchodonom. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πιλίχα ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovice. Πολ.

Καρσέολοι, οἱ, Carseoli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκουῶν ἐν τῷ Δατίῳ περὶ τὰ σύνορα τῶν Σαμνίων, τανῦν Carsoli. Στράβ.

Κάρσις, ἰδος, ὁ. Μακεδῶντις παρ' Ἀρρίαν.

Κάρσος, ὁ, ἴδε Κέρτος.

Κάρσουλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρινκῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη δυτικῶς τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων. τανῦν χωρίον Casigliano. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατέρεια.

Καρτέρων, ὄνος, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθείς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολόρ. γ', 8, 1.

Καρτεία, ἡ, Carteja. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, κατοικηθεῖσα πρώτον ὑπὸ Φοινίκων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Ἠρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπεμφν μίαν ἀποικίαν 4000 νεανίσκων μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους· τανῦν Rocadillo. Στράβ. Πολ.

Καρύα, ἡ, = Κιρύαι.

Καρύαι, καὶ Καρυαί, αἱ (υυ-). Κώμη τῆς Λακωνίας νειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σελλασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ ναὸς τῆς Καρυατίδος Ἀρτέμιδος, ἐνθα αἱ παρθένοι συνήρχοντο ετησίως καὶ ἐκπαλίσαντο τὴν ἐορτὴν αὐτῆς μετ' ὁμοστίους χορούς. Οὐκ. ε', 55. Ξενφ. Καρυαί, Πανσ. γ', 11. — ὅθεν, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ

Θηλ. Καρυάτις, ἰδος, ἡ ἐκ τῶν Καρυῶν οὔσα.

— 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φηγεῶ. Πανσ. η', 13. Καρυατίδες, αἱ· οὗτοις ἐκαλοῦντο γυναικμορφάτινα ἀγάλματα ἱστάμενα ἐπὶ τῶν τευχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέροντο διάφερα βάρη· — καὶ Καρυατίς, συγχερωτὶ δημοσίους χορούς. Λουκ. Οὐτρ. Ι, 1.

Καρύανδα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρίας κειμένη ἐπὶ τινος μικρᾶς νήσου συνεχόμενης σχεδὸν μετὰ τὰ παράλια τῆς αὐτῆς χώρας, ἔχουσα ἓνα λιμένα· Στράβ. — ὅθεν, Καρυανδεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 4, 44.

Καρύατις, ἰδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς κόμης Καρυῶν ἐν Λακωνίᾳ ἥτις γιν ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἐνθα εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ναὸς αὐτῆς. Πανσ. γ', 10.

Κάρυστος, ὁ. Τὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Εὐσταθ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (α). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίῳν, περιφύστος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιολογὰ αὐτῆς Λατομεῖα τῶν Μαρμάρων, τὰ ὅποια οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς· τανῦν Κέρυστος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 539. Ἡρόδ. — ὅθεν, Κάρυστιος, ἰα, ἰον, τῆς Κερύστου ἡ ἐκ τῆς Κερύστου ὦν, Εὐριπ. καὶ Κερύσσιοι, οἱ κάτοικ.

Καρχηδών, ὄνος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίβοης πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδονικῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τινος Καρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 323 ἔτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, ἔλθοῦσα ἐνταῦθα ἐκ τῆς Φοινίκης ἡ Διδώ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλκίδους μετ' ἀποικίαν Τυρίων, ἐκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ηὔξητε μετὰ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖας καὶ ὅχυράς οἰκοδομὰς, καὶ μετ' αὐτὴν ἰσχυράν ἀκρόπολιν Βυρταν καλουμένην· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύο εὐρυχωροὺς λιμένας, ἐξ ὧν ὁ εἰς περιεῖχε τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων, ὁ δὲ ἕτερος εἰδύχστο τὸ εἰσπλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς οἰκουμένης. Πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδὼν ἰσχυρὰ ἀντίκλιος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀλλεπαλληλοὺς πολέμους, ὥς οὐ νικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατηραφίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίς. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 3, 17, 19. Οὐκ. Διοδρ. Σικ. ιζ'. ὁ Καίσαρ Αὐγουστος ἀνῴρδωσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἔφερεν σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν ἀκμαίαν κατάστασιν· — ὅθεν, Καρχηδόνιος, ἰα, ἰον, τῆς Καρχηδονίας ἡ ἐκ τῆς Καρχηδονίας· Οὐσττος. Καρχηδόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Καρχηδόνος· Ἡρόδ. ἡ Καρχηδονία, ἡ περὶ τὴν Καρχηδόνα χώρα, καὶ Καρχηδονίαίος, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὴν Καρχηδόνα ἀνήκων. Οὐκ.

Καρχηδών, ὄνος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Τόρρακωνικῆς Ἰσπανίας κτισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἀπόδρουβα στρατηγῶ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ὅχυρὰ κειμένη ἐντὸς ἐνός

στενοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης· πρὸ τοῦ λιμένος αὐτῆς εὐρίσκετο μία μικρὰ νῆσος Ἡρακλείδους νῆσος καλούμενη· τανὺν ὀνομάζεται Καρθαγὴν. Στράβ. ἐπεὶ δέ, ἡ Κανὴ πόλις. Πολύβ.

Κάσσυρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριστοκράτου, εἰ τῶν ἐν Αἰγίῃ· πρὸυχότων πολιτῶν. Ἡρόδ. 6, 73.

Κασσαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμένη παραθαλάσσιος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· τανὺν, Καστανιά. Ἡρόδ. 7, 188. Στράβ. καὶ Κασταναία. Στεφ. Βυζ.

Κασίλινον, τό· Casilinum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βουλτοῦριου ποταμοῦ· τανὺν, Nova Capua. Στράβ.

Κάσιονον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων· τανὺν, Casino. Στράβ.

Κάσινοι, ὁ· Casinus. Ποταμός τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανὺν Sacco· Στράβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κάσος.

Κάσιον, τό (α). Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κασίου ὄρους· τανὺν Κατίχ. Στεφ. Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (α) Casius mons. Ὅρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Σεβωνίδος λίμνης, ἐπὶ τοῦ οὐοῦ εὐρίσκετο εἰς περιήμους ναός τοῦ Διός· μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλει ἤτταν φυγῶν ὁ Πομπήιος ἐβρονεῦθη καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα· τανὺν καλεῖται Ἐλ-Κάς, ἡ Καπ δελ Κάς. Ἡρόδ. 2, 6. — 2) Ὅρος ὑψηλὸν τῆς ἐπαρχίας Σελευχίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· τανὺν Ὀκράβ. Στράβ. Διον. Περ. 88α. — 3) Ποταμός τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλον εἰς τὴν Καππὰδον θάλασσαν. Πλίν. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (α) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τοῦ οὐοῦ εἰς τοῦ περιήμους αὐτοῦ ναός. Στράβ. 15. Πλίν.

Κασιώτης, ἴδος, ἡ (υυ-υ). Τοῦ Κασίου ἡ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὐσα· ἡ Κασιώτις πέτρα, — τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστικ. παρὰ τοῖς τις ἄκρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλοισίου στόματος.

Κασμεναί, αἱ καὶ Κασμένη, ἡ· Casmena. Πόλις μετόπισθεν τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς Μοῦσης, τανὺν Scicli. Ἐνικ. παρ' Ἡρόδ. 7, 155. Πληρ. παρὰ Θουκ. 5, 5. — ὅθεν, Κασμεναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Κάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Κῆ, τανὺν Κίτος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. — ὅθεν Κάσιοι, οἱ κάτοικοι.

Κασοργίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρα. Πτολ.

Κασπάτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ Πακτικῇ χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. ἀπ' οὗ οὐ Σκύλαξ ἐβλυστε δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Τριτάτου εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας· Ἡρόδ. 3, 93. 4, 44. τανὺν Καβουλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη πῖσαν. κατὰ γραφκ. ἀμάρτημα Κασπάτυρος,

τὴν ὁποίαν ὁ Γεωγράφος οὕτως ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιν τῶν Γανδαρίων.

Κάσπειροι, οἱ, Caspīraei. Ἐθνος μέγα τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων μεταξὺ τῶν Σάκων καὶ Πάρθων, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν ἡ Ἡράρσσο· Ἡρόδ. 3, 93. 7, 86. ἔνθα κατὰ τινες Κάσπιοι ἀναγινωσκτ. ἴδε Reitz praef. pag. 17. Ἐνικ. Κάσπειροι, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκ Ἡρόδ.

Κάσπειρος, ἡ, Caspīra. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κατπειρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Ττάσπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κασπία πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ἡ, ὄν. Ἐκ τῶν Κασπίων, ἡ εἰς τοὺς Κασπίους ἀνήκων. Δουκ.

Κασπία νῆ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Κύρον ποταμόν, Στράβ. — ὅθεν, Κασπιανοί, οἱ κάτοικοι.

Κασπιάς, ἄσος. καὶ Κασπίς, ἴδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ. Ἐθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικά μέρη τῶν Καυκασίων ὀρέων καὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μῆδιᾳ· ἔζων δὲ οὗτοι βίον νομαδικόν καὶ ἤσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡρόδ. 3, 91. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὅρος τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀνατολικά ὅρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μῆδιᾶς, διὰ μέστων τῶν ὁποίων ἦν ἡ διάβασις τῶν λεγομένων Κασπίων πυλῶν· τανὺν Σιάχ Κόχ. Στράβ. Πτολ.

Κάσπιοι, ἱα, ἰον. Τῶν Κασπίων. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσιον πέλαγος, ἐπεὶ δὲ καὶ Ἐρκανικὴ θάλασσα λεγομένη· ἡ ἐν τῇ βορείᾳ Ἀσίᾳ εὐρισκόμενη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀνατολικὸν Ἐρκανικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ Ἐρκανίας χώρας· καδ' Ἡρόδ. εὐρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόνη καὶ καδ' ἑαυτὴν μὴ συνεχόμενη μὲ οὐδεμίαν ἄλλην· τῆς ὁποίας τὸ μήκος ἦν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἀρκτον ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Γεωγράφων. Ἡρόδ. 1. 202. Στράβ. ἐπεὶ ἡ Κασπία θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κασπίαι πύλαι, Caspiae Portae. Στενωτάτη διάβασις διὰ μέστων τῶν Κασπίων ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μῆδιᾶς καὶ Ἐρκανίας, ἔχουσα μῆκος ἐκτὸς σταδίων περιεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων. Στράβ. Ἀρρίαν. γ', 29. Πλίν. (—υ, ἐν δὲ τῷ Κασπία ἔρρηται πολλάκις. τὸ ἰμακρον, π. χ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιχ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Pasa. εἰς Διον. Περ. 1039.)

Κασάνδρα καὶ Κατανδρεία, ἡ, = Κασσανδρεία. Κασσανδρεία.

Κασσανδάνη, ἡ. Ἰυνὴ Κύρου τοῦ μεγάλου

βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡρότ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ. Ἐπικ. Κασσάνδρη, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλίσγεται. Ουγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου, ἥτις αὖ ἐλίσγεται ἐν διστάσει εἰς τὸν ἐν Θύβρη ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐνδύσῃ εἰς τὴν ἀγάπην. τὴν ὁποῖαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἐπάρχος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλεόντων ἀνθρώπων δὲν εἶδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὴ τὸ νὰ ἐπρόμηνεν αἰσιότες δυστυχίας καὶ ὀλέθρους. Ἀπολδρ. γ', 11, 2. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα αφανισμόν τοῦ Τρωικοῦ βασιλείου τὴν ὁποῖαν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅπως ὁ πατήρ αὐτῆς Πριάμος. Μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Τροίας αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθούσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν Κλυταίμνηστραν ἀφ' οὗ πρότερον ἐμίγησε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης τῆς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκοφρ. 1108. παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὐρίθεται Κασάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Λουκ.

Κασσανδρεία, ἡ, πρότερον Ποτιδαία καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, καταστραφείσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθείσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου. τανὺν Κασσάνδρα. Στράβ. Ἐπιτ. Πανστ. καὶ Κασάνδρεια, Διοδρ. Σικ. Στέφ. Βυζ. — ἔθεν, Κασσανδρεὺς, ἕως, ὁ κατοικῶν.

Κασσανδρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσι ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρακινήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυπέρχοντα καὶ τὴν πατρίαν τῆς Ὀλυμπίδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισεν ὅλους τοὺς ὀπαπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ οἰκίους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλεξάνδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμ. Πολύβ. Κασσανδρος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κασσίεια, ἡ, = Κασσιέπεια. ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ, καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσία. Ουγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτμύνιον. Ἀπολδρ. β', 4, 2. γ', 1, 2. Λουκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Τγίν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 308.

Κασσιόδαρος, ὁ. Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἔκτῃ ἀπὸ Χρ. ἐκατομταετηρίδα. — 2) Ὁνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιέπεια. Ἀνθολ. — 2) Κασσιόπη. Πολύμ.

Κάσσιος, ὁ. Cassius. Ὁνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ἐποίων ἢν Κάσσιος ὁ ἐκ Παρμῆς πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονεὺς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καππιτερίδες, Στράβ. (κασσιτερος). Οὗτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοι τινὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κείμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἰσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἐπλευσαν οἱ φοῖνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μετεφέρετο πολὺς κασσιτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡρότ. 3, 115, δὲν προτιορίζει οὐδ' ὅπως τὴν ἔστιν αὐτῶν κατὰ τοὺς μεταγενεστ. γεωγράφους ἦσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι ἢ κατ' ἄλλους αἱ Σορλίγγαι νῆσοι, κείμεναι 7 βαθμῶν ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἰσπανικῆς ἁκρας. Στράβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Διον. Περ. 551.

Κασσιφρόνη, ἡ. Ουγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 798. 808.

Κασσιώτις, ἴδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασσιώτιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπειρῷ. Στράβ. καὶ, Κασσωπιοί. Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιώπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπειρῷ, κειμένη μεσημβρινὰς τοῦ Κομάρου, τανὺν κατὰ τινες ἡ πόλις Ἰωάννα. Πτολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Διμήν τῆς Ἠπειροῦ κείμενος ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἁκρας τῆς αὐτοῦ Χιονίας χώρας ἀρκτικῶς τοῦ Βοθράτου, ἀνῆκον τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' οὗ ἐγένετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους τανὺν Ἅγιοι. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μετὰ λιμένα, τανὺν Κασσωπον. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπειροῦ, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πόλεις τὴν Πανδοσίαν, Βουχαίτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσωπην. Δημ.

Κασσωτῆς, ἴδος, ἡ. Νύμφη τις τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Πανστ. ε', 22.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτοῖς ὄρεων. Στράβ.

Κασταλία, ἡ. Περιφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ἐποίας τὸ ὕδωρ ἐπίνον συνήθ. ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσων τοὺς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τινος πράγματος ὠνομάζετο δὲ Κασταλία ὁπὸ τοῦ Κασταλίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπὸ τινος νύμφης

Κασταλίας ἦτις διοικουμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τούτου μετεμφορῶθ' εἰς τὴν ἐμῶνυμον πηγήν. Πινθ. Ἡρότ. — ὅθεν, Κατταλίας, ἰδος, ἡ τῆς Κατταλίας, αἰνύμφοι Κατταλίδες, = Μούσαι. Θεοκρ. Εἰ. ζ', 148.

Καστάλιος, ὁ (-υυ). Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατὰ τινὰς ὠνομάσθη ἡ πηγή Κατταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἡ αὐτόχθων τις πατὴρ τῆς Θυίας. Πaus.

Καστάναια, ἡ, = Κιστάναια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Καστανάιος, ὁ κάτοικος

Καστιάνειρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μητὴρ τοῦ Γεργυθίου, περιφρομένη διὰ τὴν ὠριότητά της. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἶδε Καστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδαρέου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφός τοῦ Πολυδεύκου, εἰς τῶν ἐπισημῶν καὶ Θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἐμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κήπου καὶ ὑστερον ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεύς ἤρπασε τὴν ἀδελφήν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκου εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ἡχμαλώτισε τὴν Αἰθραν μητέρα τοῦ Θητεύου, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμῆθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἐδόξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ δελήσας νὰ βλάψῃ ποτὶ τὴν χώραν των. Μὲ τὸ νὰ ἐγεννηθῇ δὲ μετὰ τὴν φυσιν, ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰδα ὅτε ἡγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Συγατρὸς τοῦ Δευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μιστιείας του ἐκ τῆς θανάσιος τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ Θεοῦ τούτου ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· δι' ὃ καὶ ἐναλλίξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εὐρίσκειτο ὁ εἰς εἰς τὸν Ὀλυμπόν καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὴν Αἴδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολόρ. γ', 10, 2. ἐτιμῆθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μετὰ θείας τιμᾶς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναοὺς, παριστανόμενοι αἰετοτε ἐνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐφιπποι. — 2) Συγγραφεὺς τῆς Ρόδου ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὅθεν, Κιστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κίστορος ἡ εἰς τὸν Κίστορα ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κίστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος νόμος ἡ τὸ Καστόρειον ἄσμα, ἐμβατηρίων ἐπινοηθῆν πρὸς τιμὴν τοῦ Κίστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Πινθ. Πύθ. 2, 127.

Κάστρου, τό, Castrum novum (Κίστρονυμ νόβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Giulia Nova. Στράβ.

Κάστυλον, τό, καὶ Κατταλῶν, ἡ, Πολύβ. ἰ, 38. ἰδ., 20. Castulo. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ'. τανὺν Cazlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 3. — τὸ Καττωλὸν πεδῖον, πεδῖον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνηθῶς τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κατὰ Ἀσίας Ξενοφ. Ἀναβ. α', 1.

Καταβαθμός, ὁ μέγας. Ἐν μέρος τῆς Λιβύας διὰ τοῦ ὁποῖου πρότερον ἔχωριζετο ἡ χώρα αὐτῇ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μετ' ὁμωνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, τανὺν Ἀκαβὲς· Ἀσταλῶν. Στράβ. — 2) ὁ μικρός. Πόλις μικρὰ τῆς Μαριχικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ· Πτολ.

Κατάβητα, ἡ. Ποταμός τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανὺν Κουρρὺ-μφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βαγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ. Mannert.

Κατάδουπα, τὰ. Καταρράκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσρέει εἰς τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡρότ. 2, 17. πρὸς Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μικρὸς Καταρράκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀποτόμων βράχων ἀποτελεῖ τοσούτον κρότον ὥστε οἱ αὐτοὶ κατοικοῦντες ἀκροαίνοντο δι' ὅλου· τανὺν ὀνομάζεται ὁ καταρράκτης οὗτος Χελιάλ.

Καταβύτις, ον, ὁ Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἑνα ἴδιον βωμόν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Πaus. ε', 14.

Καταόνιον, τό. Ἀκρωτήριο τῆς Μαριχικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (α) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἰτνῆς, τανὺν Catania. Θουκ. στ', 3. Ξενοφ. — ὅθεν, Καταναῖος, α, ον, τῆς Κατάνης ἡ ἐκ τῆς Κατάνης ὦν· καὶ Καταῖοι, οἱ κάτοικοι.

Κατάονες, οἱ, Ἐνικ. Κατάων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Καταονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, δι' αὐτῆς δὲ ἔρρεον οἱ ποταμοὶ Πύρριμος καὶ Σίρρος. Στράβ.

Κατάων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῦετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίαν.

Καταρράκτης, ον, ὁ. Ποταμός τῆς Φρυγίας, πηγᾶζων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τῷ Μαρτύᾳ. Ἡρότ. 7, 26. Κατὰ Λαρχήρον ἦν ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν Μαρρύαν. — 2) Ἄτερος ποταμός τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μικρὸς Καταρράκτης, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο καταρράκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Κατάδουπα.

Καταρυνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικά ὄρη. Πτολ.

Κατίροι, οἱ. Ἐθνὸς Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡρότ. 4, 6.

Κατόριγες, οἱ, Caturiges. Ἐθνὸς τῆς Ἀρμενικῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύοντα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρῶδονον. Στράβ.

Κατρῆς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Κρήτης, πατήρ τοῦ Ἀλκαιμένου. Ἀπολδρ. γ', 2, 1.
 Κάτων, ὄνος, ὁ. Ὅνομα διαφόρων ἐπιστημῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρό πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνησώβιος ἐπικαλούμενος, εἰς δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τούσκουλον πόλιν τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 520 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἰς τῶν περιφώνων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐθαυμάσθη ἑαίρ. διὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέτῳ τσαυτῆς δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διήγεν, ἀφοσιωθεὶς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὧν εἰς τὸν δοκιμασθῆν ἐν Ῥώμῃ ρητόρων καὶ ἱστορικῶν συνέγραψε δὲ ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἔθνων καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του — 2) Κάτων, Μ. Πόρκιος, ὁ ἐπικληθεὶς Οὐτίκος, δυσέκγονος τοῦ προτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικός καὶ αὐστηροῦ χαρακτήρος ἀνὴρ· διαχέει προ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν τὴν Στωικὴν φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορίαν, ἐφάσεν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, δείξας πάντοτε κατ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν σταθερὰν ἐμβρῖσθαι καὶ βασιλεῖαν συνεσθῆν ὑπεραπαιτούμενος αἰετοῦ τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηίου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἐνωθεὶς μὲ τὴν πατρίαν τοῦ Πομπηίου ἀντεπολιτευετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ καταδικασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὰς εἰς τὴν Τρίκην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μετ' ἐπώδυνον θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.
 Κατευχλανοί, Πολ. β', 3. καὶ Κατουελανοί, Δι. Καστ. 60. Ἔθνος τῆς Βρετανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νερδαμπτονίᾳ, Οὐνιτιγτανία καὶ Βελφορδία.
 Καυδαίης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἢ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.
 Καύδιον, τό. Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
 Καυή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἐλ. δ', 1, 20.
 Καύκασος, τὰ. Λιμνῆτις ἡ ὁρμητῆριον τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἄγνωστον. Ἡρόδ. 5, 33. κατὰ τινας νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.
 Καυκάσιοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.
 Καύκσος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀρρίαν Μεγάλητις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκσος κατὰ Σαυδρὴν διαλεκτὸν κορυφὴν κα-

καλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Πλιν. 6, 19. τανὺν Καύκσος. — 2) = ὁ Παρσέπιμος, οὗτω καλούμενον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε', 5, 3. — ὅθεν Καυκάσιος, ἰα, ἰον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡρόδ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεόδοτιος, τανὺν, Medica del Rio Secco. Ἀππian.

Καύκων, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκόνος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας, κεραινωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, εἰς Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλον εἰς τὸν Τευθεῖαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ. Ἔθνος βέρβαρον τῆς Β. θυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὁμοιοὶ μὲ τοὺς Παφλαγόνας. Ὀμ. Ἰλ. Κ, 429. Στράβ. Ἐν μέρος τῶν Καυκῶνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατώκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῇ Ἠλίδος, ἢ πιδαντρ. ἐπὶ τῆς Τριφυλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρόδ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιδαν. ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἠλίδος ἀπέρασαν ἀκολουθῶς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδ. ι, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκῶνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν, Καυκωνίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἡ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκονσα, καὶ Καυκωνιάτις, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Καύλαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδα.

Καυλιακός, ὁ· παρ' Ἀπολ. Τοδ. Δ, 324. ὁ σκοπεῖος παρὰ Καυλιακίῳ, βράχος τις ἐσχέων ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουναβέως εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.

Καυλωνία, ἡ, Canlonia. Πόλις τῆς Βρετανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὕσα Ἑλληνικῇ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἣτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὕρισκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ τανὺν Cantel Vetere. Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὅθεν, Καυλωνιάται, οἱ κάτοικ. Πλιν. καὶ, Καυλωνιάτις, ἰδος, ἡ. ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Οὐκ. ζ', 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπὶ τοῦ Ἑρκτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καίνῳ. Ἡσυχ.

Καύνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἣτις ὑπῆρχε τὸ ὅριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὐφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νοσώσης· τανὺν Καπὶ. Ἡρόδ. ι, 176. Οὐκ. ὅθεν Καύνιος, ἰα, ἰον, τῆς Καύνου ἡ ἐκ τῆς Καύνου ὦν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. καὶ Καυνικός. Ἡρόδ. Καύστιριος, ὁ (α) Ἀρχαῖος τι Ἑλλήν Ἡρώς, ὃς τις εἶχεν ἑνα ἴδιον βωμόν πλησίον τοῦ Καυ-

στρον ποταμῶν ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ. 15. καὶ ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύως καὶ τῆς Πενθησελίας.

Καῦστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδ. καὶ **Καῦστριος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας χώρας, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξύ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν Σάλασσαν· τανῦν Καρατοῦ. Ξενφ. ὅθεν, **Καῦστριος**, ἰα, ἰον, καὶ **Καῦστριανός**, ἡ, ὄν, τὸ **Καῦστριον** πεδῖον. Πεδῖον εὐρύχωρον μεταξύ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν **Καῦστρον** ποταμόν. Στέφ. Βυζ. **Καῦστρου** πεδῖον, Ξενφ. Κυρ. παιδ. β', 1, 6. Ἀρρίαν.

Καῦστρου πεδῖον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατὰ Reichardt. ἡ ὕστερον, **Κέστρος** καλούμενη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατὰ Mannert. **Κέστρου** πεδῖον, ἀναγινωσκμν.

Καφαρεύς, Δωρ. ἀντὶ Καφρηεύς.

Κάφαυρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμφιδέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτανίδος, ὅτις ἐθανάτωσε τὸν Ἀργοναύτην **Κάνδον** ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρήσει τὸ ποίμνιόν του. Ἀπολ. Τοξ. Δ, 1490.

Καφηρεύς, ὥς, ὁ. Caphareus. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βραχέας· τανῦν **Καπόδ** Ὅρο. Ἡρόδ. 8, 7. ὅθεν **Καφήρειος**, ὡ, ἡ, ὄν, τοῦ **Καφηρέως** ἡ εἰς τὸν **Καφηρέα** ἀνέκων· αἱ **Καφηρεῖαι** ἄκραι. Εὐρπ. Τρωαδ. 90. καὶ **Καφηρίς**, ἰδος, ἡ. Ἀνδολγ.

Καφίρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἣτις ἐλέγητο ὅτι ἀνέθραψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ἐν βραβείῳ ὄντα παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καφισός, Δωρ. ἀντὶ Κηφισός, ὅπερ ὄρα.

Καφισίς, ἰδος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Κηφισίς.

Καφύα, ἡ, καὶ **Καφυαί**, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρχαδίας κείμενη μεταξύ Ὀρχομενοῦ καὶ Φηγεῖου ἐπὶ μίας βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσώζετο ἐπὶ πολλῶν χρόνων εἰς ἀρχαίος Πλάταιος, τὸν ὅποιον λέγεται ὅτι ἐφύτευεν αὐτόν· ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παντ. ἡ, 23. Πολύβ. — ὅθεν, **Καφυσεύς**, ὥς, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητῆς ἐπιστήμιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διδασκὼς καὶ πλησίον τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφιστωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γυμνασίῃ τῆς ἡθικῆς φιλοσοφίας εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἥτις ὁμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν χριτικῶν ὡς μὴ γνησία αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενφ.

Κεβρήν, ἦνος, ὁ. Ἐκ Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστερόπη καὶ Οἰνὴ ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἴτακον καὶ Πάριν. Ἀπολόρ γ', 12. 5. — 2) ὁ **Κεβρήν**. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ἀπολόρ. — 3) ἡ **Κεβρήν**. Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι. Ξενφ. Δημοστ.

Κεβρήνη, ἡ, = **Κεβρήν**. Συλλκα.

Κεβρήνιος, ἰα, ἰον. Τῆς **Κεβρήνης**, ἡ εἰς τὴν πόλιν **Κε-**

βρήνα ἀνήκων· ὅθεν, **Κεβρήνιοι**, οἱ κατοικ. τῆς **Κεβρήνης**. Ὁμ. Ἐπ. 10. καὶ, ἡ **Κεβρήνια**, ἡ περὶ τὴν πόλιν **Κεβρήνα** χώρα ἐν τῇ Τρωάδι. Στράβ.

Κεβρεῶνης, ου, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἐκ μίας δούλης, καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἐκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 318. Λ, 521.

Κέγλωση, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παντ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λίρινης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἐνθα πρότερον **Κερχ-εια** ἔγραφε.

Κεγχρεαί, Ξενφ. καὶ **Κεγχρεαί**, αἱ, Στράβ. Εἰς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοῖνου ὁρμου καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτῷ· τανῦν **Κεχριαί**. Ξενφ. Στράβ. αἱ **Κεγχρεαί**, Θουκ. ἡ, 23. καὶ Ἰωνκ. **Κερχνίς**, ἰδος, ἡ. Καλλμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρά τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρχαδίας μεταξύ Ἀργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, **Κεγχρεάτης**, ου (α) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐστὶ κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ **Κεγχρῶν**, τόπου τινὸς ἐνθα εἰράζοντο τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολστ. Θουκ. ἡ, 10.)

Κεγχρεαί, ὥς, ὁ· ἴδε **Κυκρεαί**.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιρήνης θυγατρός τοῦ Ἀχελῷου, τὸν ὅποιον ἡ Ἀρτεμὶς ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν θήραν, ἀπὸ τοῦ ὀνόμα τοῦ ὁποίου ἀνωμάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν **Κεγχρεαί**. Πανσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ἰδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9.

Κεδρεαί, καὶ **Κεδρεαί**, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρχαίας ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, **Κεδρεάτης**, ου (α) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cethegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λουκ. Ὅτινος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεπρονίου Τούδιανου.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου **Κέω** (Ζίαι) ἴδε **Κέως**.

Κεῖριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποδωρινίδα φυλὴν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκαλος, ὁ. Μεγαρεὺς τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. θηλυκ. τοῦ **Κεκρόπιος**· καὶ Οὐσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, χτισθεῖσα ἤδη πρῶτον ὑπὸ τῶν Παλασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἀποπεραιωθεῖσα, καὶ ἀνωμασθῇ ἀπ' αὐτοῦ **Κεκροπία**. Στράβ.

— 2) ἡ Ἀττικὴ Ἀπολόρ γ', 14, 1. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς κείμενη μεταξύ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσίνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἄγνωστος· βέλτιον Κρωπία ἀναγινώσκμν. ὅπερ ἔρα.

Κεχροπίδης, ου, ὁ (ε) Ἀπόγιος τοῦ **Κεχροπος**. — 2) Ἀθηναῖος ἡ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ **Κεχροπίδαι**, αἱ Ἀθηναῖοι. Ἡρόδ. 4, Εὐριπ.

Κεκροπήθων. Ἐπὶ μ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἡ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95.

Κεκρόπιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Κέκροπος, ἡ δὲ τοῦ Κέκροπος κατατόμενος· ἡ Κεκροπία χθών = Ἀττική. Εὐρπ. Ἰηπλ. 34. καί, Κεκρόπει, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπὶς, ἰλος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλὴ, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστφ. Ὀρν. 1407.

Κέκροφ, πορ, ὁ· Ἰπὸ τοῦτο το ὄνομα ἀναφέρονται δυο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροφ ὁ πρῶτος. Κασιγέρτης τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοικούν. Οὗτος ἦλθε με μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰσέτι ἀγριοὶ λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρονῶς. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγραιὸν θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν κτίσας καὶ ἐχρύσειας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἀνομάσθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινὴν ἰάσιν πρότερον πλανήτην βίον διάγοντας καὶ συστηθῆς πόλεις καὶ χώρας, ἐφεξῆς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτίμων θεῶν, ἀποτρίψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήν· τὰς διαφορὰς ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ἔκαμεν εἰσέτι νῆα γνωρίζωσι τὰς ἐκ τῶν γαμῶν ἀφελείας καὶ τὰ καλά μὲν νομμὴν τεκνοποιῶν· πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς οἷς λέγεται καὶ τὴν φυτεῖαν τῶν ἔλαιων ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Δῆρσεν δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τίσταρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀτταίαν, καὶ Παρράλιν· τελευταῖον ἀνοιδύεται εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφημοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετη βασιλείαν ἐπέθανεν ὁ Κέκροφ τιμωθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Ἀγραιὸν ἐγέννησεν τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀγλαυρην, Ἐρσην καὶ Πανδρῶσον. Ἡρόδ. 3, 53. Πανσ. α. 18, 27. ἔλλαττε ο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθεσιῶν ὁ Κέκροφ διφυγῆς, ἔχων ἀπλην ψύσιν δρακοντοῦ καὶ ἀνδρώπον, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παρσά· νετο κυρίως ὡς εἰρηγητῆς τῆς ἰομήμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρός με· αττικῆς γυναίκος. Ἀπολδρ. γ, 14, 1. Θουκ. — 2) Κέκροφ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθεὺς καὶ ἐκγονος τοῦ Πανδίωνος, ἐβδόμος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαρῶσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολδρ. γ, 15, 5. Πανσ. Ἀττικ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νήσος μικρὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἰγίνης καὶ ἐπι-

δαύρου. Θουκ. α, 105. καί, Κεκρυφάλια, ἡ, Διοδρ. Σικ.

Κελᾶδων, οἶτος, ὁ (κ-ρ. θορυβώδης. Ὁμ. Ὀδ. Β, 421.) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβαλὼν εἰς τὸν Ἀλφειὸν, πισυν· ὁ αὐτὸς μὲ τον παρὰ Σεινφ. Κλάδων καλούμενος, ὅπερ ὄρα. Ὁμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλμ. κατα Στράβ. Αἰδίων καὶ Χαὰ Ἀντιφισία ὑπὸ τινῶν ἀναγινωσκμν.

Κελᾶδων, οἶτος, ὁ. Εἰς τῶν Λαπίδων φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου. Ὁβιδ. μετμφ XII 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὸ παλὰ τῇ Φρυγίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὁρῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὴν ἀκρόπολιν καὶ παλάτια τοῦ νεωτέρου Κιῦρον. Εἰς ταύτην ἐγένετο πρότερον μέγα ἐμπορίον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοικούντων εἶχον μεγάλους θησαυροὺς, ἀλλ' ἡ ὑστερὴν κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελὴ ἐκπίπτειν τῶν Κελαινῶν. Ἡρόδ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐφιλοεικνῆσεν ὁ Μαρτύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· τανῶν καλεῖται Ἰσχυρεῖχ.

Κελαινεύς, ἑως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οὐί, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φωνεῦσασα τὸν μνητῆρα αὐτῆς Ἐπέρβιον. Ἀπολδρ. β, 1, 5. κατὰ Στράβ. β. ἢν αὕτη μῆτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη ἡ ἐν Ἀσσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντοῦ καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὅστις μετετέθη εἰς τὰς νησοὺς τῶν Μαχάρων. Ἀπολδρ. γ, 10, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ταύμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπολλων ἐγέννησεν τὸν Δελφόν, ἐξ οὗ ἀνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίᾳ Δελφοί. Πανσ. ι, 6.

Κελαί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Πανσαν.

Κελῆς, ον, ὁ. Εἰς τῶν Σπαρτιατῶν ὅτοι συνεπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόν· εἰς τὴν κατὰ τὸν Φοινίκων καὶ Ἐγροσταιῶν μάχην. Ἡρόδ. 5, 46.

Κελῆνδερεις, ἑως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῶν Κάλανδρον. Ἀπολδρ. γ, 14, 3. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγωνος.

Κελεός, ὁ. Τίος τοῦ Φαρου καὶ ἐκγονος τοῦ Κραίου, βασιλεὺς τῆς Εὐλεισίου, ὅστις ὑπέδεχθη φιλοφρονῶς τὴν θεῶν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπαρριπλάντο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφόνην, πρὸς ευφωμισσύνῃ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠδῆλῆσεν ἡ Δήμητρα νῆα καμὴ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Διήρῳτα, ἀλλ' ἐνῶ ἐν καιρῷ νικτὸς ἔκαμε τὴν θυγῆτράν αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μῆτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδούσα τοῦτο καὶ ἐβάλλουσα θανατὴν φωνῇ, ἐγένεν αἰτία τοῦ θανάτου τῆς ἡδὲ πρὸς παρανομίαν τῶν γονέων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον ἰὸν τὸν

Τριπότομον. Ἀπολδρ. α', 5, 1. Κατὰ Πανσ. β', 14 καὶ α', 28. ἔγινεν ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δημήτρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Παμμηρόνης καὶ Σαϊτάρας
 Κελευστάνωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰριδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8,

Κελεύτωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγρίου, φονεῦσαι ὑπὸ τοῦ Διουήδους. Ἀπολδρ. α', 8, 6.
 Κέλλιον ὄρος, ὁ. Ἐν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεῦτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Διός, ἔτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάχου, ἀλλὰ ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στραβ. Τακτ.

Κέλσα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰβηρος ποταμοῦ, ταῦν Xelso. Πτολ. Στραβ. γ'.

Κέλσος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐπικουρίου, σύγχρονος τοῦ Λουκιανῶ, τοῦ ὁποίου τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς εἰσὶν ὀλίγον γνωστὰ· ὁ Ὀριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλτον τοῦτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. Λουκ. Ἄλ. 2.—2) Ῥωμαῖοι ἱατροί, ζήσαντες περὶ τὴν πρώτην σωτηρίων ἐκτονιστηρίαν, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἐν μέρος τῆς ἱατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτώ βιβλία.

Κελταί, οἱ. — Κελτοί. Στραβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἐν ἐκ τῶν μεγαλύτερων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας, συνισταμένοι ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰτέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβηριων ἐγγυρίων λαῶν, διαφέροντες δὲ τῶν λοιπῶν Ἰσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀσκητικῆς· μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἐνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἰσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γενομένων λαῶν· ἐσχματίζον δὲ ἀναμεταξύ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἐξ μεγάλου λαοῦ οἵτινες ἦσαν οἱ Ἀρεουάοι, Arevaci, Βήρω εἰ, Berones, Πελένδονες, Pelendones κατοικοῦντες ἀρκτικῶς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Λούσωνες, Lusones, Βελλοί, Belli καὶ Τιτθοί, Titthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στραβ. γ'. Πτολ. β', 6. Πολύβ. λέ, 2. Πλίν. 3, 4, 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας καὶ ὁσμυφονίας μετὰ μεγάλης ἀνιδιαιτητικῆς τὰς ὁποίας ἔδοξασαν ἀεῖποτε ἐκ μέρους των.

Κελτίβηρία, ἡ. Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν τὸ παλαιὸν οἱ Κελτίβηρες, διαρρέομένη ὑπὸ τοῦ Ἀνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστίλλας, ἐν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστίλλας καὶ μέρος τῆς Ἀρραγονίας. Στραβ. γ'. Πολύβ.

Κελτικὴ, ἡ. κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν ἀρχαίως οἱ Κελτοί, ἀκολουθῶς δὲ ὁ

καλεῖτο ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος ὅλη ἡ Γαλλία ἥτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἀλπεων Κελτικὴ ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου ὠνομάζετο Κελτικὴ ἰδίως μόνον ἐν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουδοίκῃ Γαλλία ἐλέγετο. Στραβ.

Κελτικὸς, ἡ, ὄν. Τῶν Κελτῶν ἡ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στραβ.

Κελτίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βριτανοῦ, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς τῆς φέρων τὰς βούς τοῦ Γηρυονοῦ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κελτοί. Παρβ. Ἐρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποία κατοικοῦν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ ἱστορικοὶ Ἑλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χῖος, Ἡρόδοτος καὶ Ἐφορος ἐκάλεσαν ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεύσιν ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐθνῶν τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαοὺς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οἵτινες ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅσοι κατα καιροὺς εἰτέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τῆς Θράκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβὲς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας των Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ' ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μετὰ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαροῦνα ποταμῶν ἀριστερομένη ἀνατολικῶς ὥς τὴν Ῥήνου καὶ τῶν Ἀλπεων ἱερῶν καὶ αποτελούσα ἐν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέφη προσιμῶς ἦδη ἐν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν ὑπάρχοντες τὰς Ἀλπεις, ὅπου ἐκτίταν πόλεις ὀχυρὰς. Πολύβ. β', 34. Λιβ. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἰσπανίας καὶ Βρετανίας δὲν εἶχον καὲν κοινὸν ὄνομα οὐδὲ γλῶσσαν μετὰ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτῶν. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔζων οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντῃ ἐλευθεροὶ ὄντες διηρημένους εἰς ἐν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίαν ἀριστοκρατικὰς διοικητικὰς συνταγματικὰς ἐκ τῶν ευγενεστέρων ἐκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτήρ διεκρίνετο πρὸ πάντων ὡς κοῦφος, ἀλαφινικός καὶ πρὸς τὰ πάντα νωτερίων. Στραβ. δ. Δι. Καττ. 76, 6. ἦσαν δὲ μεγάλου ἀναστήματος καὶ ῥωμαλοῖ, ἀλλ' ὁλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὁμοῦ νὰ γράψωσι δι' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖς. I, 29. VI. 14. οἱ Κελταί, Ἡρόδ.

Κελτός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης. — 2) ἐπίτ. ταῦτ. τῷ Κελτικῷ. Καλλμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκῦλαι, οἱ. Ἐθνὸς τῆς Ἀσίας, Στραβ. Κελυδόνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠκσίρου ῥέων διὰ

- τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλον εἰς τὴν θάλασσαν· τανὺν Σαλνίχ.
- Κεμμενον ὄρος, τό, Cebenna. Ὅρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τὰ ὄρια μεταξύ τῆς Ἀκουιτανικῆς καὶ Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβεννῶν καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ'. Πλιν. 3, 6. ἐπὶ δὲ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κεμμένα ὄρη, Στράβ.
- Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἕως τῶν Ἰουλικῶν Ἀλπεων. Στράβ. Γονομανοί, παρὰ Πολυβ.
- Κενταύρειος, εἰς, εἰον. Τῶν Κενταύρων ἡ ἐκ τῶν Κενταύρων ὦν. Εὐρίπ.
- Κενταυρικός, ἡ, ὄν. Τῶν Κενταύρων ἡ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικός Δίαςος. Πλάτ.
- Κενταύριοι, ἰα, ἰον, ταῦτ. Τῶ Κενταύρειος. Δουκ.
- Κενταυροί, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὅποιον ὡς λέγεται κατωκαίετο ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὀσσης· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κενταυροί, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνδρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νυφελῆς. Σχολστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διοδ. Σικ. δ', 72. ἡ κατ' ἄλλους ἐγέννησεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. Νον. Διον. ις', 240. ἀναφέρονται δὲ ἐξαίρετως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἐν ἔθνος μάχμον, ἐξηγριωμένον καὶ διατρίβον ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὄρεσφώους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάσθη, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀνεκὰς ἐν ἵπποις, ἐξ οὗ καὶ ἱπποκένταυροι συνήθη. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ ἐκ τῶν Κενταύρων τούτων ἐστάθησαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωικοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημεῖτος ὑπῆρχε διὰ τὴν ἡγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπίδων συμβῆσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὁδ. Φ, 295. Ἠστ. Ἀσπ. 184.
- Κένταυρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίδου, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στίλβης θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατὰ τινας ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι. Διοδρ. Σικ. δ', 71.
- Κεντήνιος, ὁ. Centenius. Ὀνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.
- Κεντόριπα, τὰ, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Αἰτνῆς, τανὺν Centorbo. Θουκ. ζ', 94. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν Κεντορίπιοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριπαι, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ', 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβάλτ.
- Κεντρίτης, ου, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ ἰσβάλλων εἰς τὸν Τρίγρον κατὰ δ' Anville.

- τανὺν Κραβούρ, κατὰ δὲ Rennel Βαλδὶ. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 3, 1.
- Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαοὶ τις μικροὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Henggau καὶ Namour Στράβ.
- Κέος, ἡ. = Κέως, ὅπερ ὄρα.
- Κεραμεικός, ὁ. (κέρμερος). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγορὰν, τὸ Μητρώον λεγόμενον, τὸν Ὀθλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἐν ἑτερον μέρους τοῦ Κεραμείου, ὁ ἐξω καλούμενος Κεραμεικός, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλόμενης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ ταφοὶ τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὅποιον ἐτάλυντο καὶ αἱ λεγόμεναι Δαδοφορίαι. Θουκ. ζ', 57. Κατὰ Πaus. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικός ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ' ἄλλους δὲ πιδαν. ἀπὸ τοῦς αὐτοῖς πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.
- Κεραμεικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Κεράμου ἡ εἰς τὸν Κεράμον ἀνήκων. — ὁ Κυραμεικὸς κόλπος. Κόλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὰ παραλία τῆς Καρίας, κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πόλεως Κεράμου· τανὺν Κόλπος τοῦ Μαρμοῦ ἡ τῆς Κω. Ἡροδ. 1, 174. ἐπὶ δὲ Κεράμιος καὶ Κεραμικός, Ξενφ. Ἑλ. α', 4, 8. καὶ β', 1, 15.
- Κεραμεῖς, οἱ, Ἐνικ. Κεραμεύς. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐκτός τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 1693. ὁ ἐκ Κεραμείων, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Κεραμείων. Πλάτ.
- Κεραμικός, ἡ, ὄν, = Κεραμεικός.
- Κέραμος, ὁ. Ἀρχαῖος ἦρος τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη ὁ ἐν Ἀθῆναις τόπος Κεραμεικός. Πaus. α', 3.
- Κέρμος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ὁ αὐτοῖς Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. ὅθεν, Κεραμεικός, Κεράμιος, καὶ Κεραμικός, ἡ, ὄν, τῆς Κεράμου ἡ εἰς τὴν Κεράμον ἀνήκων.
- Κεράμων, ὠος, ὁ (α) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενφ. Ἀπομν.
- Κεραμὴν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel ἡ νῦν Κουταχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέρανα, τανὺν Σανδακλήχ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 10. —
- Κέρας, ἄτος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Ὀράχῃ. Στράβ.
- Κερασσοὺς, οὐντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὕσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρνακία κληθεῖσα, ἐκτὸς ὁποία ἐφερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἐκτοτε ὀνομάθη ὁ καρπὸς οὗτος κέρασον ἡ κεράσιον· τανὺν Κερατόννη. Ξενφ. Ἀναβ. ε', 3, 2. ὅθεν Κερατούντιαι, οἱ κάτοικ. Ξενφ. καὶ, Κερατούντιοι, Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 3, 32.

Κέρπτα, τὰ. Ἀρωτῆριον τῆς Ἑλλάδος ἔχον δύο ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινιμένας εἰς τὴν θάλασσαν μεταξύ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κεραυνία, ἡ, ἴδε, Κερυνία.

Κεραυνία ὄρη, τὰ. Ὅρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξύ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Ἀκροκεραυνία, ταῦν ὄρη τῆς Χιμαίρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρχαίας ἐν Πελοποννησῷ σχηματίζον ἐν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖον ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ ποταμὸς Νέδα Πανσ.

Κερβέριοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ κωμικὸς Ἀριτοφάνης ἀστεϊζόμενος ἐφάπτεται τῶν παρ' Ὀμήρ. Κιμμερίων, οἱ τινες κατὰ τὸν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἄδου ἐν αἰωνίῳ σκότει. Ἀριστοφ. Βτρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ καταχθονίος κύων, ἔχων ὡς ἐπλάττετο τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἰσόδον τοῦ Ἄδου· κατ' Ἡσιόδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς με πεντήκοντα κεφαλὰς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρέγων εἰς ἐν σπηλαίον τοῦ Ταινάρου ἀρωτῆριου, τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχαῖος ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἄδου κατὰβασιν. Ἐκατ. Μιλήσ. παρὰ Πανσ. Διχ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβάς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἄδην ἔφερον κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρύστειου εἰς τὸν κόσμον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἰσθῇ αὐτὸν τὸν ἐπεμφε πάλιν ὀπίσω. Ἀπολόρ. β', 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 622.

Κερδονία, ἡ. Herdonia, Διβ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦν Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θράκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. δ, 6.

Κερδῶ, ὅς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Πανσ. β', 21. —

Κέρδων, ὠνος, ὁ. Ὄνομα κύριον δούλου, παρὰ Διημ.

Κερδατῆς, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρχαδίᾳ. Πανσ. ἡ, 34.

Κερησσός, ἡ. Φρούριον ὁχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Πανσ. — 2) πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· ταῦν Cerrera.

Κέρρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην. Ἀπολόρ. β', 7, 8. εἶδα ὁ Heyne ἀντὶ Κρέθη ἀναγινωσκ.

Κερκασσῶρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἐπτανομίᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακὸν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦσαν τὰ σύνορα τῆς μεσαιᾶς καὶ κάτω Αἰγύ-

πτου· ταῦν Ἑκσάς, ἡ Ἀκτάς. Ἡροδ. 2, 15. καί, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (—υυ—) Τιδὸς τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκας φος, ὁ. Τιδὸς τοῦ Ἥλιου, ὃς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κυδίππην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυτον καὶ Κάμειρον ἐν Τόσφ εἶδα ἐβασίλευεν. Διοδ. Σικ. ε', 56 — 57. — 2) Τιδὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στράβ. δ'.

Κερκέστις, ου, ὁ. Τιδὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐξανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δορίον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτῇ. Ἀπολόρ. α', 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον περατικόν· πιδαν. οἱ νῦν Κερκασοί, Στρίβ. καί, Κερκέτιοι, Διον. Περ. 682.

Κερκετῆς, ὅς, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στράβ. — 2) συνέχεα τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηῖς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ἃ, ὁ. Ἀρχαῖος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 324. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Ἀρχαῖον ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητῆς καὶ νομοθέτης. Ἠλύβ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιδαν. τὸ νῦν Πηρίππη λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτους ἐν Ἀφρικῇ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὐρυχωρον λιμένα, ἀνέκοντα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· ταῦν Κερκίνη. Διοδ. Σικ. Κέρκινα, παρὰ Στράβ. ὅθεν, Κερκινήτης, ου, ὁ κάτοικος. Πολύβ.

Κερκινίτις, ἴδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινίτις λίμνη. Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 11.

Κερκίνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηίδος λίμνης.

Κέρκιννα, ἡ = Κέρκινα. Στράβ. Διον. Περι 480.

Κερκινίτις, ἴδος, ἡ, προσπαχμ. νῆτοι. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρα, ὅς, ὁ = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσποῦ καὶ τῆς Μεσσηνίας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διοδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολόρ. Ῥοδ. Δ, 368.

Κέρκυρα, ἡ. Corcyra. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαίως ἐν ὑπὸ Φαίακων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου Σχερίη καλουμένη· ἔτερον ἐκατοικῆθη ὑπὸ μίας ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἐκτίσεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπιστήμον διὰ τὸ ἐμπορίον τῆς ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περσικοῦ

καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον·
τανὺν Κέρκυρα ἢ κοινοτρ. Κορφοί, Corfu. καὶ
Κόρκυρα. Στράβ. — Ἡρότ. Θουκ. ὅθεν, Κερκυ-
ραῖος, αἶα, αἶον, τῆς Κερκυράς ἡ ἐκ τῆς Κερ-
κύρας αἶν. Οὐσιαστικ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἡ-
ρόστ. καὶ, Κερκυραϊκός, ἡ, ὅν· ὁ εἰς τὴν Κέρ-
κυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκύων, ονος, ὁ. (υ) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος
ἡ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος ληστής τῆς ἀρ-
χαιότητος, διατρίβων ἐν Ἐλευσίνι, ὃς τις ἀναγ-
χάζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθεν ξένους
ἐὰν παλαίωσι μετ' αὐτοῦ τοὺς ἐφνευεν ἀνίστας,
τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφο-
νεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐξανάτωσεν τὴν ἰδίαν
αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλόπην. Διοδ. Σικ. δ', 61.
Πασ. α', 39. Πλουτ. Θρσ.

Κέρκω πες, οἱ, Ἑνικ. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς
μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἐρεσον, περι-
ριβόητος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπατηλὸν καὶ πα-
νούργον αὐτοῦ χαρακτήρα, οἱ τινες ὡς ἐλέγτο,
ἐξήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ἡ ἀ-
πατωτῶν ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τε-
λευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόδρευεν νικῆσας αὐ-
τούς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. καὶ Ἡρότ. 7, 216.
ἐκαλεῖτο ἐν μέρος πλησίων τῶν Θερμοπυλῶν
Κερνώπων ἔδος. Κατὰ Lobeck. Ἀγλαοφωμ.
παριτάσαντο οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ
κομωδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανούργου δαίμονες τῶν
Ἑλλήνων, ἐξαιρτ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς τερατώ-
δεις καὶ ἐξαισιους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ
Δουκιαν. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς ψοδονοῦς καὶ κα-
κοτρόπους ἀνδρας. Δουκ. Ἀλ. 4. ὑπὸ τοῦτο
τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἐτι καὶ ἐν ὄραμα τοῦ Εὐ-
ριπίδου.

Κέρκωψ, μπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσο-
φος καὶ ποιητής ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀ-
πολδρ. β', 1. — 2) Ἑνικ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνρη, ἡ. Cigne. Νῆσος μικρά κειμένη ἀπέ-
ναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς,
κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς σποικίας τῶν
Καρχηδονίων· τανὺν Ἀργουῖνη, ἡ κατὰ Gos-
elin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὅθεν, Κερ-
ναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Κερρήτανοί, οἱ, Cerretani. Ἔθνος τῆς Ταρ-
ρακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες περὶ τοὺς
πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὄρων καὶ ὄντες ἐκ τοῦ
γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θράκης,
σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὃς τις ἐχάρισεν
εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήτου.
Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ
Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· τα-
νὺν Μερκῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 4, 4.

Κερτονιον, τό, καὶ Κερτάνιον ἐν Χειργρ. Πόλις
τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδρα-
μυττίου καὶ Ἀτταρνεως, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 8.
ἄλλως δὲ ἄγνωστος. κατ' Οὐδῶ. ἡ παρ' Ἡρότ.
πόλις Κερήνη καλουμένη, ἡ ἢ παρὰ Στεφ. Βυζ.
Κυτάνιον.

Κερύνεια, ἡ. (υ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ
πόλεων καὶ ἐν ὁμώνυμον ἔρος αὐτόθι, πλησίον

τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἰλ.
ποικ. ἱς. ις', 6. ἐτι δὲ Κερυνία, ἡ, ἐν τισὶ
ἐκδοτ. ὀπερ κατὰ Mannert ἔστιν ἡμαρτμ. —
ὅθεν, Κερυνεύς, ἑώς, ὁ κάτοικος. Πολύβ. καὶ,
Κερύνειος, εἰς, εἰον, τῆς Κερυνείας ἡ εἰς τὴν
Κερυνεῖαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἡ περὶ
τὴν Κερυνεῖαν χώρα. Καλλίμ. Ἀρτ. 109. — ἡ
Κερυνεῖα ἑλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκερατῶν
ἐλάφων κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἀρτεμις ἔκαμεν
τὰς πρώτας αὐτῆς θηρευτικὰς δοκιμὰς, ἧτις ὡς
λέγεται εἶχε καὶ χαλκοὺς πόδας· ταυτὴν θηρευ-
σας μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφεραν, ὡς
λέγεται, εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρύσθεα.
Ἀπολδρ. β', 4, 3. Δοδ. Σικ. δ', 13. Πασ. ζ',
25. — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκυλλῆ.

Κερυννίτις, ἰδος, ἡ (υν-υ) Τῆς Κερυνείας ἡ
ἐκ τῆς Κερυνείας οὐτα, ἡ Κερυνίτις ἑλαφος =
Κερύνεια ἑλαφος. Ἀπολδρ.

Κέρχενια, ἡ. ποιητικ. ἀντὶ Κέρχρεια, ὀπερ ὅρα.
Κερχνίς, ἰδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Κερχνίς. Τῆς
Κερχνείας ἡ εἰς τὸν λιμένα Κερχνέας ἐν Κορίνθῳ
ἀνήκων. Καλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. Πτελ.
καὶ Κερύνεια. Σκυλλ.

Κερωσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμέ-
νη πλησίον τῆς Μαλτίας, Ἀπολ. Ροδ. Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. (ι) Ἐπαρχία μικρά τῆς Θεσ-
πρωτίας ἐν Ἠπειρῷ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ
Κεστρίνου.

Κεστρίνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀν-
δρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ ἀπὸ τοῦ ὁ-
ποίου ὠνοματῆθ' ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας
Κεστρίνη. Πασ. α', 11.

Κέστρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παμφυ-
λίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις γινόμενος πλευ-
στός ῥεῖει διὰ τῆς πόλεως Πέργης. Στάβ. ιβ'.
Πτολ. ε. καὶ Κίϋστρος. Πτολμ. κατὰ Reich τὸ
παρὰ Ξενοφ. Καῦστρον πεδίον καλουμένον.

Κεϋθώνυμος, ὁ. Πατριτὸν τοῦ Μενoitιον, ὃς τις
οὗτος ἐφυλάττε τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀ-
πολδρ. β', 5, 12.

Κεφαλῆ, ἡ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς
τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Σουῖζ. Κεφαλήσιν,
Ἐπερμ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστφ. Ὀρν. 476.

Κεφαλλήν, ἡνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου τὸ ὁ-
ποῖο. ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἧτις
εὐρίσκετο εἰς τὸ ἐ. Δελφικῇ μαντεῖον. Πασ. ι', 19.

Κεφαλῆν, καὶ Κεφαλλην, ἡνος, πληθ. Κεφαλ-
λήνης, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας, οἱ
τινες παρ' Ὀμήρ. ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ
Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὄνομα ὁ ποιητὴς πε-
ριλαμβάνει τοὺς κατοικοὺς τῆς νήσου Ἰθάκης,
Ζακύνθου καὶ αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας, Ἰλ.
Β, 631. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἰδίως μόνον ἐλέ-
γοτο οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡρότ.
Θουκ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Κεφαλληνίας ἡ εἰς
τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (δι'
ἐνός λευρηται παρὰ Δημ. ἐκδ. Beck. Σκυλλ.
καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. Συγγραψ.)

Κεφαληνία, καὶ Κεφαλληνία, ἡ. Ἡ μεγαλη-
τέρα Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους,
τὴν ὁποίαν ὁ Ὀμηρ. καλεῖ Σάμην καὶ Σάμον.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὐρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Πρόνοι, οἱ Κράνιοι καὶ ἡ Πάλη, ὕστερον δὲ ἐκτίσθη καὶ ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡρόδ. 9, 28. Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δὲ κατ' ἀρχάς ἡ Κεφαλληνία ὑπὸ τῶν Θηβαίων. ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ τελευταίον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὕπεπεσε καὶ αὕτη εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· τανῦν Κεφαλληνία. — ὄθεν Κεφαλληνικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνηκων.

Κεφαλῖς, ἴδος, ἡ, = Κεφαλοΐδιον, ὅπερ ἴδς.

Κεφαλοΐδιον, τό, καὶ Κεφαλῖς, ἴδος, ἡ Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν Cephalī. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἑρστη ἡ Κρεουσῆς Ἀπολδρ. γ', 13, 3. τὸν ὅποιον διὰ τὸ ἐξοχον αὐτοῦ κάλλος ἀρπάζασα ἡ Ἥως ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συρίαν τὸν Φαίδοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Πaus. α', 3 κατὰ δὲ Ἀπολδρ. ἐγέννησε τὸν Τιζωνόν. — 2) Τίος τοῦ Διονεῶς βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης, ἐκγονος τοῦ Αἰόλου καὶ ἀνιρτῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἑρεχθῆος· ἔλθων μετὰ τοῦ Ἠλεκτρίωνος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τηλεβίων πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτάδων νήσων τῶν ὁποίων οἱ κατοικοὶ ἀνομάσθησαν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ Κεφαλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τοῦτου ὁ Χάλκινος καὶ Διίτος ἦλθον μετὰ δέκα γενεάς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνθα συγκατετάχθησαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Πaus. α', 37. Καλλμ. Ἀρτμ. 209. Ἀπολδρ. β', 4, 7.— 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἡ ἐκ Θουρίων, ὃς τις μετεβῆ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος καὶ ὁ περιφώνος ῥήτωρ Λυσίας, Πλατ. Δημ.— 4) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις υἱὸς κεραμέως, ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράνων. Ἀρστροφ. Ἐκκλ. 249.

Κέως, ω. ἡ. Αἰγ. Κέω, Ἰωνκ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήτων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἁκρωτηρίου, πατρὶς τοῦ περιφώνου λυρικῷ ποιητοῦ Σμωνίδου, ἐτι δὲ Κία, ἡ, παρὰ Πτολμ. τανῦν Ζία. Πινδ. Ἡρόδ. ὁδεν. Κέος, ὁ κάτοικος. Θουκ.

Κηθαλίων, ωνος, ὁ. Τηπρήτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Δηνίῳ χάλκειον τοῦ θεοῦ τούτου, ὃς τὸ λέγεται ὅτι ἀδῆγησε τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὸν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Οἰονόωνος, Δουκ. Ἐρατοστρ. 32. Heyn. Ἀπολδρ. σελ. 50.

Κήτις, ὁ. Ἰωνκ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Κέως. Ἡρόδ. Θουκρ.

Κηκίδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστροφ. Νεφ. 960.

Κηλαίνεις, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλεκτρίωνος βασιλέως τῶν Μυνηνῶν καὶ τῆς Ἀναβοῦς, φοινευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Πτερσελοῦς. Ἀπολδρ. β', 4, 5 — 6. ἐτι δὲ καὶ Κηλαίνεις γραφμν.

Κηλοῦσα, ἡ, = Κελλωσα, ὅπερ ὄρα. Ξενφ. Ἐλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Ceneaeum. Ἀκρωτήρ· ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳς κείμενον ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Καπο Λιθῶδα καλούμενον. Ὁμ. Τμ. Ἀπόλ. 219. Θουκ. ὄθεν Κηναῖος, αἰα, αἰον, τοῦ Κηναίου ἡ εἰς τὸ Κηναῖον ἀνήκων, τὸ Κηναῖον ἄκρον. Σοφοκλ. Τραχ. 753. — ὁ Κηναῖος Ζεὺς, ἐπίθεται τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὅποιον οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Κῆπες, ἴδος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Πλάτ.

Κῆποι, οἱ, σπαν. ἑνικ. ἡ Κῆπος, Cēpi. Πόλις τοῦ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων· τανῦν Κε-ίλ. Αἰσχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὗτως ἐκαλεῖτο τοποὶ τῆς ἐκίως τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἑνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Δουκ. Πaus. Κηραῦς, ἑως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδρω πίνοντα τὰ πρόβατα ἐλέγετο, ὅτι ἐλάμβανον λευκοτάτον μαλόν. Στράβ. παρὰ δὲ Ἀρστωτ. Θαυμ. Ἀκ. 149. εὐρηται ἡμαρ-μ. Κέρβης.

Κήρινθος, ἡ Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 558 Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. ἡ, 53.

Κήρυξ, υῖκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρότου ἑ-γατρὸς τοῦ Κέρκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Πaus. α'. Πολυδ. δ', 103.

Κήτειοι, οἱ. Αἰσὶς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Κητείου ποταμοῦ καὶ κατοικῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα Ἑλέαν χώραν κληθεῖσαν ἡ περὶ τὴν Πέργαμον. Ὁμρ. Ὀδπ. Δ, 521. (ὁ Ἀρίτταρχ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν κατ' Εὐστάθ. ὅς προσηγορικὸν ὄνομα παραγομένον ἐκ τοῦ κῆτος, καὶ ἐρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ μεγάλου.)

Κήτειος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου καὶ ἀμβάλλων εἰς τὸν Κεῖκον. Στράβ. ἐτι καὶ Κητώεα, εντος, ὁ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδπ.

Κητεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Κηλλιστοῦς κατὰ Φερκδ. παρ' Ἀπολδρ. γ', 8, 2.

Κητώ, εὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας. Ἡσδ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολδρ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Κηΰξ, υῖκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐσποφόρου ἡ τοῦ Ἐσπερου καὶ τῆς νύμφης Φιλονίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τραχυνίας χώρας ἐν Φωκίᾳ καὶ πιστός φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοῦς καταδικωμένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως παῖδας αὐτοῦ. Πaus. α'. 33. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπὸ ζηλοτυπίας μετεμορφώσε μετὰ τοῦ Κήρυκος εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυονὴν λεγόμενον. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — παρὰ τισι μυθολογικοῖς ἀναφέρεται ἑτέρος Κηΰξ βασιλεὺς τῆς

Τραχινίας πατήρ τοῦ Ἰππάρου, τὸν ὁποῖον ὁμοί
οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετὰ τοῦ προτέρου.

Κηφεύς, ὅς, ὁ Τίος τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκα-
δίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφός τοῦ Ἀγ-
καίου, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεκτράτευτον εἰς τὴν
θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολδρ. β',
7, 3. ἢ ἄλλως υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφός
τοῦ Λυκούργου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ.
Ῥόδ. Α, 164. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Τίος
τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κατσίοπης, μετὰ τῆς
ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ βασι-
λεὺς τῶν Αἰθίοπων. Ἡρόδ. 7, 61. Ἀπολδρ.
β', 1, 4. — 3) Τίος τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νε-
αίρας ἐκ Τεγέας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκτίσεν
ἕνα ναὺν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθη-
ναῖς. Πανσ. η', 47. Ἀπολδρ.

Κηφίνες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ
Ἕλληνες ἀρχαιότερον τοὺς Πέρτας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισία, ἡ, = Κηφισία, ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καὶ Κηφιστία, ἡ (—υ—). Μία τῶν
δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁ-
ποίας ἐκτίσεν ἐνταῦθα ὁ Κίκροψ, ὕστερον δὲ
συγκαταταχθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν δῆμων τῶν
Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἑρεχθίδαν φυλὴν.
Στράβ. — ὅθεν, Κηφιστιάς, ἐπὶ ῥῶν. ἐν Κη-
φισία. Αἰσχ. καὶ, Κηφισίης, ὅς, ὁ κάτοικος.
Πλάτ. Ἀπολγ. (ἡ γραφ. Κηφισία καὶ Κηφισ-
σός ὅστιν ὀλιγτρ. ὁρᾷ.)

Κηφισίς, καὶ Κηφισίς, ἰδός, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ,
ἡ εἰς τὸν Κηφισὸν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισίς λίμνη,
= Κωπαῖς. Οὐρ. Ἰλ. Ε, 709 Πανσ. ἐκλήθη
δὲ ἡ λίμνη αὕτη αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ
Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφαντῆς τις ἐν Ἀθη-
ναῖς. Ἀριστφ. Ἀχ. 705.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περιφημος ρήτωρ καὶ στρα-
τηγός τῶν Ἀθηναίων, ἀμάσας μετὰ τὸν Παλο-
ποννησιακὸν πόλεμον. Ξενφ. Δημ. Δεπτ. σελ.
501. — 2) Εἰς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλμα-
τοποιῶν. Πανσ.

Κηφισόδωρος, ὁ. Λοχαγός τοῦ στρατεύματος
τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου
Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξενφ. Ἀνάβτ. — 2) Τίος
τοῦ Πραξιτέλους, εἰς τῶν περιφημῶν ἀγαλμα-
τοποιῶν, τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο διάφορα ἐξοχα
ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἄλλος ἀγαλμα-
τοποιὸς, ζήτας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατα-
σκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισός, ὁ, Δωρικ. Κηφισός.
Ποταμός τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως
Διλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην
ἐν Βοιωτίᾳ τανῦν Μευρόνερ. Οὐ. Ἰλ. Β, 522.
Διόδρ. Σικελ. ις', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς
τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν
Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ ἐκβάλλων
πλησίον τοῦ Φιληρῆως εἰς τὴν Σαρωνικὴν κόλ-
πον. Ξενφ. Στράβ. Εὐριπ. Μήδ. 835. — 3)
Ἄλλος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννή-
σῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. Πανσ. β', 15.
ὡταῦτας ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀνεφύοντο καὶ
ἄλλοι μικροὶ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος
καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυονί. Στράβ. (ἡ γραφ.

Κηφισός ἔστιν ὀλιγτρ. ὁρᾷ. παρβλ. Butt. m.
Ἑλλ. Γραμμ. 21. σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ὁ, Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φα-
τρίας τῶν Ἀριστοκρατικῶν. Ξενφ. Ἑλλ. β', 4.
— 2) Τίος τοῦ Κηφισοφώντος Ῥαμνούτιος, ὁ-
πατὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατή-
γορος δὲ τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. — 3)
Τίος τοῦ Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύτιος,
ρήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Ὁδὸς
τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφά-
νην ἐβόησε τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς
παραστάσεις. Ἀριστφ. Βατρ. 944.

Κία, ἡ, = Κῆος. Πτολ.

Κιαβρός, ὁ. Ποταμός τῆς Μοιτίας χώρας ἐν
Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐχωρίζετο ἡ ἄσ. Μοι-
σία ἀπὸ τῆς κάτω Μοισίας. Πτολμ. γ', 9. τα-
νὺν Ζιβρίτζ.

Κιανός, ἡ, ὁν [υ-υ] (Κίος). Τῆς Κίου, ὁ εἰς
τὴν Κίον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων. ὁ Κιανός
κόλπος. Κόλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ
τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικ.
τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1354. Πολύβ.

Κιανίς, ἰδός, ἡ (υ-υ). Τῆς Κίου, ἡ Κιανίς
γῆ, ἡ περὶ τὴν Κίον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ.
Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβάλις, ἰδός, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Παν-
ωνίας, κειμένη ἐπὶ τινος λόφου πλησίον τῆς βάλ-
του Ἰούλιας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αυτοκράτορος
Οὐαλεντιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωτμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς με-
γάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς
Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου ποταμοῦ. τανῦν τὰ
ἐρείπια τῆς Ἀρονδόνης λεγομένης Στράβ. — 2)
ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
τανῦν Ἰβούρας Στράβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ
πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγθαγάτας, ου, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν
Περσῶν. Αἰσχ. Περτ. 992.

Κίγκιος, ὁ, Cincius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν
παρὰ Ῥωμαίους. Ἀνθολ.

Κιδάρια, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ
ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Φανῶ πόλει τῆς Ἀρκα-
δίας, τῆς ὁποίας τὸ αὐτόθι ἀγάλμα εἰς ὠρισμέ-
νον τινα καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑμαστιγνέτο ὑφ'
ἐνὸς ἱερέως. Πανσ. η', 15.

Κιέρος, ἡ, ἰδὸς Προυτιάς.

Κιζάρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ
Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιζαίρων, ὄνος, ὁ. Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς
Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ὀνομά-
σθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιζαίρων. Παν-
σαν. Σ', 1, 2.

Κιζαίρων, ὄνος, ὁ. Ὅρος τῆς Βοιωτίας, πε-
ρίφημον ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱε-
ρὸν τοῦ Διουσιῶν καὶ τῶν Μουτῶν, συνεχόμε-
νον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικωνίως καὶ σχηματίζον ἐν
μέρος τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ
Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι αἱ Βίκ-
χαι κτεσπαράξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίον-
να οἱ κύνες αὐτοῦ. Πινδ. Καλλμ. Ἰμν. εἰς Δηλ.
97. — ὅθεν, Κιζαίρωνις, α, ον, τοῦ Κιζαι-

ρῶνος, τὸ Κιθαράωνιον λέπας, Εὐριπ. Βακχ. 598. — ὁ Κιθαράωνιος λέων, ὁ φοβερός λέων τοῦ ὄρους Κιθαράωνος, ὅστις ἔφτανε τὰ ποίμνια τοῦ Ἀμφιτρωνίου καὶ τὸν ὅποιον ἐφόινευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 4, ρ. — Κιθαράωνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαράωνος ἡ ἐκ τοῦ Κιθαράωνος, ἡ Κιθαράωνιος πῆχυν, Ἀριστφ. Θεσμ. 946. καὶ, Κιθαράωνις, ἴλος, ἡ, ἰδιατρ. τύπ. 3ηλκ. τοῦ Κιθαράωνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαράωνιοι, ὁ. Ἐπίδωτ. τοῦ Διὸς λατρευόμενον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαράωνος. Πανσ. 3', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μετὰ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας· ταῦν Ciotat. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Κικέρων, ὁνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἰς τῶν περιφώνων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ρητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἀρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδάχθεις τὴν ρητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν πλεόντων ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μικοῦμενος ἐκείρτης αὐτοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐπισήμους τῶν Ἑλλήνων ρήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίσχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καὶ ἡν ὑπάτευσεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐξεργάσθη καὶ ἡ φρικτὴς ἐκείνη συννομία τοῦ Κατρίλια, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ θεία καὶ ὁλεθρία ἀποτελέσματα μονοῦ οὗτος ὁ συντετός καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαίων Δημοκρατίαν, εἰς ὃ καὶ ἐπαινομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατῆρ τῆς πατρίδος· δεῖξα· δὲ καὶ εἰς διαφοροῦς ἄλλας κατεπευούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσας εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξέχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ μεγάλου Πομπηίου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑπερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς δι' ὅλου τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὁλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τοὺς θαυμαστὰς ἐκείνους πολιτικούς καὶ ρητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταθλιβόμενος ἀσπλάγχχνος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ σπεύδων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐθανάτωθη δι' ἐπιτάγης τοῦ Ἀντωνίου ὑπὸ τινος ταγματάρχου Ποπίλλου τὸν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διαφοροὶ λόγοι, ἐπιστελαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ κορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ρήτορος διέμειναν σῶαι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων ἐνρίσκει τις μεγάλην καὶ βασιάν Ἑλληνικὴν πολυμαθειαν. Πλουτ. — 2) Τίος τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδάχθεις καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμης καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλέχθη ὑπάτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Ἀνγούστου, καὶ ἦν ἐποχὴν ἰδὲν εὐχαρστως τὴν πᾶσιν καὶ τελείαν καταστρεφὴν τοῦ πατρίου ἐχθροῦ καὶ φοιέως Ἀντωνίου μετ' ὅλης αὐτοῦ τῆς γενεάς.

Κικόνες, οἱ (L), ἐνικ. Κίκων, ὄνος, ὁ, Ἑθνος

ἀρχαῖον τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὰ παραλία ἀπὸ τοῦ Ἰσμάρου ἕως τοῦ Δίστου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 846. Ὁδ. I, 39. Ἡρόδτ. 7, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ. Στέφ. Βυζ. μετὰ πολλὴν τὴν Μαρόνιαν.

Κικύνθηος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ Στράβ.

Κικυννα, ἡ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Ἡσύχ. — ὅθεν, Κικυννόθεν, ἐκ Κικύννης. Ἀριστφ. Νεφ. 134. — Κικυννεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κικυννῆς. Ἀριστφ. Νεφ. 210, ἐνθα Κικυννῆς, οἱ, πληθ. κεῖται.

Κιλικία, ἡ (υυυ-), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μετὰ τὴν Συρίαν, Καππαδοκίαν, Λυκαονίαν, Παμφυλίαν, Ἰσαυρίαν καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμάνου καὶ Ταύρου ὄρους. Ἑκλήθη Κιλικία, οἷς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγῆνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατώκησεν ἐνταῦθα, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἑλκεῖ, διὰ τὸ ἐλικοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἡν δὲ διηρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οἶσαν ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένην ὑπὸ ὄρεων, Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζουσιν τὸ πρὸς ἀνατολὴν μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ θερμότερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητροπόλις τῆς Κιλικίας χεῖρας ὑπῆρχεν ἡ Ταρσός ἐπὶ τοῦ Κυδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κίλικες, οἱ τῶν τοίκοι τῆς Κιλικίας.

Κιλικίος, ἰα, ἰον, καὶ ἰος, ὁ, ἡ, ἰον (υυυυ). Τῆς Κιλικίας, ἡ ἐκ τῆς Κιλικίας ὧν ἡ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνῆκων τὸ Κιλικίον Ἄγτρον τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπηλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν. Πίνδ. Αἰσχ. Προμ. 351, Ἡ Κιλικίος θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὅθεν, Κιλικίον, Κιλικίω κοί Κιλικισμός, ἄπερ ἴδε ἐν Δεξκ.)

Κίλικος, ἰχος, ὁ (υ-). Τίος τοῦ Ἀγῆνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμψθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαχθείσης ἀδελφῆς τῶν Εὐρώπης· μὴ δυνάμεν δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἔλθων εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀσίας, διέμεινε αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. 7, 91. Ἀπολδρ γ', 1, 1. τούτου ἡ θυγάτηρ Θῆβη ὑπανδρεύθη τόνυτιν τῆς Κυβελῆς Κορύβαντα. Διδόρ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὄντες ἀνέκαθεν Σύριοι τὸ γένος, ἐσχηματίζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ δύο βασιλεία τὰ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρνησοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν ἰδίαν Κιλικίαν, ἦσαν περιβήτητοι διὰ τὰς πείρας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἡθῆ μετὰ τοὺς Καππαδόκας. Ὅμ. Ἰλ. 2, 397. Ξενοφ. Ἀνάβσ.

Κίλιτσα, ἡ ἐπιθκ. Τῆς Κιλικίας ἡ ἐκ τῆς Κιλικίας οὐσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδ. — 2) Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμνούς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολόδ. γ', 12, 3. — 2) ἡδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμώϊτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παρανόμως τὸν Μύνιππον. Τζέτζ.

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑα ἀρχαίον ναόν τοῦ Ἀπολλωνος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδ. 1, 149.

Κίλλαες, ου. ὁ, Πανσ. ε', 10. καὶ Κίλλος, ὁ, Στράβ. ἡ. Ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατα τινὰς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κίλλειων, ὄντος, ὁ. Προδότης Μιλήσιος, ἰδίως Ἀχαιοὶ καλούμενοι, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγούς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ 362. Ἡτύχ.

Κίλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν. Ἀνδρ. 5, 19.

Κίμροος, ἡ. Ἀρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν, Κάπο Κυρβούστα. Στράβ.

Κίμβροοι, οἱ· κατὰ Mannert. "Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔστιν οἱ μὲν ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμέριοι, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλάνδης ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποῖους ὁ Πλούταρχ. Μαρ 11 ὀνομάζει Λητταί, Latrones, Pomp. Feet. δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀκριβὲς ἐγνωμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιῇς Συγγραφεύων τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, εἴ ἂν οἱ μὲν ὑπελάμβανον αὐτοὺς ὡς Κελτοὺς, οἱ δὲ ὡς Γερμανοὺς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῇ Ἰουτλανδικῇ χερσονήσῳ διαφόρους ἄλλους λαοὺς, τῶν ὁποίων ἀρτίκωτερος δέσκει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ νῦν περὶ τὴν Ἀαλβούργην καὶ Βιβούργην χώρα.

Κιμινία λίμνη, ἡ. Ciminus lacus. Λίμνη τῆς Τηρρυνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκομεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς ἀναφανῆ θέλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς αὐτῶν κατοίκους τὴν ἐξαισίον αὐτοῦ ἀνδρίαν· τανῦν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικός, ἡ, ὄν. Τῶν Κιμμερίων ἡ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμὸς, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ. 735. — ὁ Κιμμερικός Βόσπορος ἡ κολπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμῆριοι.) παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοί, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πικρῶν καὶ ζοφερῶν νεφῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἥλιος δὲν φωτίζει οὐδέποτε μετὰ τὰς ἀκτίνάς του. Ὁμρ. Ὀδσ. Δ, 13. Κατὰ δὲ

τοὺς ἀρχαίους Ἑρμντ. κατόικουν οὗτοι μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἀορινὴν λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Ἐφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοί, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμερίον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταδυνασμένοι ὑπὸ τῶν ἄλλων λαῶν Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπόρθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σαρδεῖς καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδ. 1, 15, 4, 12. Καλλμ. Ἀρμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βόσπορον ἐν τῇ Σινδικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τεῖχεα, τὰ, Ἡρόδ. 4, 12. καὶ, τό Κιμμερίον, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὅρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς ἀκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμῆτα. Λιμνὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βόσπορου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλεον συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 12. καὶ, κόμη ἡ Κιμμερικῇ. Στράβ.

Κιμμέριος, ἰα, ἰον. Τῶν Κιμμερίων ἡ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερὴ γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατοῦνται οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρικὴ χερσονήσος, τανῦν Κριμαία. Ἡρόδ. 4, 11. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2.

Κιμμερίς, ἰδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἡ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκονσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολόδ. β, 1, 3.

Κιμώλιος, ἰα, ἰον (υ-υ). Τῆς Κιμώλου ἡ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὦν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ αὖτε τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λιπαρῆς γῆς, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθῆναις κούρεις, ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ νῦν ἐκπλύνωσι διαφόρους κοιλίδας καὶ ρυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν. Κινουλί. Στράβ. ἰβ'.

Κίμωλος, ἡ (ε). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου. περιφῆμος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρήσεις· τανῦν Κίμωλος, Στράβ. ἐτι δὲ Κίμωλις, Πολμ.

Κίμων, ὠνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφῆμου στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων Μιλιτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. — 2) Τίσις τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἰς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθῆναις, τὸν ὁποῖον νῆον ἔτι ὄντα παρέλαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμπιστεύθη εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν υποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, ἐπέμφθη μὲν τριακοσίας ναῦς εἰς τὴν νῆστον Κύπρον, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυράν ναυμαχίαν νικήσας κατὰ κράτος, ἐκθρίβεν 100 ἐχθρικούς τριήρεις, ἡ

τρεψς τοὺς ἔχθρους εἰς φυγὴν καὶ συναΐας πλουσιώτατα λάφυρα, ἡδυνήθη δὲ αὐτῶν νὰ κτίσῃ τὰ μακρὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν δευτέραν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατεῖον κυριεύσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νήσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβουον ἐν Κιλικίᾳ, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πολέως τὸν εἰρήνην, ἀπέθανεν ἐν αὐτᾷ ὑπὸ μίας ἀσθενείας ἢ κατὰ τινὰς ὑπὸ θανατηφόρου τραύματος, ἀφ᾽ ἧς αὐτὸς ἐκλείπειν διὰ τῆς ἡρωϊκῆς αὐτοῦ καὶ ἀλθροῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ὡς ἓνας τῶν θειῶν ῥητόρων τῆς εποχῆς του. Ἡρόδ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμόνιου. Θουκ. — 4) Περιφώνως ἁγραφῆς ἐκ Κλεωνῶν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Κινάδων, υἱος, ὁ (υἱ-). Σπαρτιάτης, συννόμος κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 3, 5. Κιναιῶν, υἱος, ὁ. Ποιητὴς τις Λακεδαιμόνιος. Κίνδους, υἱος, ἢ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. καίτοι κωμῆ τις αὐτοῦ Κινδύη καλουμένη, ἣτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ. — ὅθεν, Κινδυεύς, ἑως, ὁ κατοικὸς Ἡρόδ. 5, 118. καὶ Κινδυάς, ἀδός, ἢ. Τῇ Κινδυῶς, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τῆς εὐρίσκετο εἰς ναὸν ἐν τῇ πόλει τῆς Κινδυῶς. Κινέας, υἱος, ὁ. Ἰωνικ. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Κιόνου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὃς τὴν ἔλθεν μὲ χίλιους ἵππους πρὸς βεβήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδ. 5, 63. — 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστός διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύρρον βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου φιλιαν καὶ ἐφοσιώσιν του, Θεσσαλὸς τῆν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστορ. β', 33. ἀναγνώσκειται Κινέας ἀντὶ Νικίας ἡμαρτμ.) Κινησίας, υἱος, ὁ. Ποιητὴς τις διδυράμβων ἐν Ἀθῆναις, ὀλίγου λόγου ἀξίος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς οὗτος κατασκώπτει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστοφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὀρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ἐρχήσεως μεγάλωτον, ἰσχυρὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 301. Κινυράδαι, οἱ Ἀπογόνοι τοῦ Κινύρου. Πλούτ. Κινύρας, υἱος, ἢ. Κινύρης, ὁ (υἱ-). Τίς τοῦ Σανδάκου, ἀπέγονος τοῦ Φαέδοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἐκτίσας τὴν αὐτοῦ πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπάρδρευε τὴν Μεγαρηνὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἀδωνιν καὶ τὴν Μύρρην. Ἀπολόρ. γ', 14, 3. Βίαν εἰδ. α', 91. παρ' Ὀμ. Ἰλ. Δ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐφημιζέτο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυροὺς, ἀναφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου, παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. II, σελ. 660. ἀπ'

αὐτοῦ ὀνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσηγάγεον αὐτοῖς πρῶτον ὁ Κινύρας, Κίνυψ, υἱος, ὁ. Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύας ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπέλεως. Ἡρόδ. 4, 175. τανὺν Badl-Κινάμα. — 2) Χώρα ἐν Λιβύᾳ κειμένη περὶ τὴν Κίτυπα ποταμὸν καὶ ἐκτενωμένη ἕως τῆς Κυρηναικῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν κατῴκουν οἱ Μάχαι. Ἡρόδ. 4, 198. Κίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μουσίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὅρους Ροδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον· κατὰ Ἀρχαίον ὁ τοῦ Πλιν. Οεσκια καλούμενος· τανὺν δὲ Ἑσκιέρ, Ἡρόδ. 4, 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ἔρα. Κίος, ὁ. Εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπιστροφὴν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν· ἐνθα ἐκτίσας τὴν πόλιν Κίον, ἣτις ὕστερον Προυσιᾶς ἐκλήθη Στρίβ. β'. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. 1178. 1346. Κίος, ἢ. Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὕσα ἀρχαίως ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἓνα προφυγὴ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 122. καὶ Ξενφ. α', 4, 7, ἔκειτο αὕτη ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κέλου, ὕστερον δὲ Προυσιᾶς κληθεῖσα. Ἀπολόρ. α', 9, 19. — 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 1178. — ὅθεν, Κίος, οἱ Κιανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κίου. (τὸ Ἰωτα ἐν τῇ λέξει Κίος, ἢ καὶ Κίος, ὁ ποταμ. ἐστὶ βραχὺ, ἐν δὲ τῇ Κίος, ὁ κάτοικος μακρὸν παραβλ. Spitzn. Προσώδ. §. 64. 1. σημ.) Κιρχαῖον, τό. Cicejum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν τῆς ἡ Κίρκης θυγατρὸς τοῦ Ἥλιου Στράβ. καὶ Κίρχαιον· τανὺν, Monte Circello. — 2) Ciceji. Πολὺς ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐδύσκων, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς περιφώνου Κίρκης ἣτις ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἐπεμφεν εἰσαῖθα ὁ βασιλεὺς Τορκουίνιος Σουπέρβος μίαν Ρεμαίνην ἀποικίαν· ἐπὶ δὲ, πελίνχον Κίρκης, παρὰ Στράβ. τανὺν. St. Felice. — ὅθεν Κιρχαῖται, οἱ κάτοικοι. Πολύβ. Κιρχαῖος, αἰᾶ, αἰὼν. Τῆς Κίρκης, ἢ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρχαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσον ποταμὸν. Ἀπολ. Ροδ. Β, 400. Κίρχη, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης. Ὀμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσίδος, Ἠσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. Θυγάτηρ τοῦ Ἱπέρκονος καὶ τῆς Ἀστερόπης, ἀδελφῆς τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασίφαις, τὴν ὁποῖαν ὁ Ὀμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἰᾶς χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ αὐτὴ κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἰᾶν, κειμένην ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ Ὀκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ αὐ-

τόθι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθὲν Κιρκαῖον αἰρωτήριον. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 559. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐπλαττετο δὲ ὡς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας τῆς, ἔχουσα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλλῃ εἰς μορφὴν ζώων πολλοὺς ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν νηυσόφτης· ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιτρέφωμεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεῖς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου εἰς χοίρους. Ὀμ. Οδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον, κατὰ τινας δὲ τὸν Ἀγρίον καὶ Λατίον. Ὀμ. Οδ. Κ, 261—448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίρρα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίρρα. Παντ. Ι', 37.

Κίρρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐπὶ τῶν χρόνων ἐπὶ τοῦ Σόλωνα διὰ ἑσπίσματος τῆς Ἀμφικτιονικῆς συνελεύσεως κατηγόραφεν ἐκ Θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἀφιερῶθη εἰς τὸν Ἀπόλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Στρίβ. ὅθεν, Κίρραθεν, ἐπὶρμ. ἐκ Κίρρας. Πίνδ. — Κίρραϊος, αἶα, αἶον, τῆς Κίρρας ἢ εἰς τὴν Κίρραν ἀνήκων· τὸ Κίρραϊον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κίρραν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τὸ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος δὲν ὑπῆρχε συγχωρημένον νὰ γεωργηταῖ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κίρραϊός, ὁ κάτοικ. τῆς Κίρρας. Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογειῶς, οὕτα καθέδρα τοῦ βασιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ἱ'. καλεῖ εὐερκεστάτην καὶ καλὰς τοῖς πᾶσι κατασκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτολ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Κίρταν Ἰουλίαν, ταυνοῦ Κωνσταντίνου.

Κίρφιος, εὐας, ὁ. Ὅρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον νοτιοανατολικῶς τῶν Δελφῶν· ταυνοῦ Στίβα· Στράβ. — 2) Πολύχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφωος ὄρους ἐν Φωκίδι. Στράβ.

Κίρσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὕτα λιμὴν τῆς αὐτοῦ πόλεως Ἀπτεράς· ταυνοῦ Κίρσαμος Στράβ.

Κισθῆνην, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ πεδία Κισθῆνης, Αἰσχ. Πρωμ. 799. Κισθῆνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἐκδ. ὁ τόπος ἐνθα ἐπλαττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραιαὶ καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἀτλαντα ἐν Λιβύᾳ. Κατὰ Voas ἐν Μυθολ. Ἐπιστ. II, 18. ὑπέλαβαν ἐποίησεν τὰς Γοργόνας κατοικοῦσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἔσχατα μέρη τῆς Γῆς, δι' ὃ πιθαν. Κυνηγῆς ἀναγινώσκει. οἱ γὰρ Κυνηγαὶ κατῴκουν περὶ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἰσπανίας· παρβλ. Ἡροδ. 4, 49. Στέφ. Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπὶ τῷ ὄρει ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἡ Ἀθῆναι ἐν ἀγάλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Πανσ. β, 29.

Κισσαῖα, ἡ (α). Ὄνομα μῦς βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσῶς, εὐας, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλας· Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, κατ' Ὁμηρ., πατήρ τῆς Θεανούς γυναικὸς τοῦ Ἀντηγόρου. Ἰλ. Δ, 221. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς πατήρ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. Κισσῶς, ἡ. Ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσῶος, ἡ Θεανώ. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 299.

Κισσῶς, ὁ, = Κισσῶς.

Κισσιδάς, ου, ὁ (Κιστός). Συρακοῦσιός τις παρὰ Ξενφ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σοττιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεταμένη περὶ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον εὐφορος καὶ περὶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σούτα, καὶ ἐνθα κατῴκουν οἱ Κισσιοὶ συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἡδὴ καὶ γλώσσαν μεταξὺ τῶν. Στράβ. ταυνοῦ Νχοστιανῶν ἡ Κιστίη γῆ, Ἡροδ.

Κισσιένος, ἡ, ου, = Κισσιός. Τῆς Κιστίας ἡ εἰς τὴν Κιστίαν ἀνήκων· τὸ Κιστινὸν ἔριος, ἀντὶ τὸ τεῖχος τῶν Κιστιῶν, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καὶ τὸ Κιστινὸν πόλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσιῶν. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σούτα, πρωτεύουσα τῆς Κιστίας.

Κισσιοί, οἱ, καὶ Κιστοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικοι τῆς Κιστίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σουτριοὶ λεγόμενοι. Ἡροδ. 3, 91.

Κισσιός, ἱς, ιον. Τῆς Κιστίας ἡ εἰς τὴν Κιστίαν ἀνήκων ἡ Κιστίη γῆ. Ἡροδ. — αἱ Κισσῶναι πόλεις, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡροδ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμιστρία. Αἰσχ. Χομφ. 421.

Κισσός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονικῆς εἰς τὴν ὁποίαν ταυτην ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ ἐτυσθηθῆσαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὐτὴ καθέδρα τοῦ Κισσῶος.

Κίτιον, τό· καὶ Κίτιον. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πίφου· εἰς ταυτην ἐγέννηθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· ταυνοῦ Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. δι' ἐνός τ' εὐρηταὶ γραφόμεν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. διὰ ττ παρ' Αἰλ. — ὅθεν, Κιττιεύς, εὐας, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ ὅπου ὄρα.

Κίττος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτικῆς χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἐφυρα καλουμένη. Στρίβ. ὅπου ὄρα.

Κλαάμητις, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυβίαν. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Κλαμητις γραφόμεν.

Κλαάδαος, ὁ, = Κελαδῶν. Ποταμός τῆς ἐπαρ-

χίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περιέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἀλτιν πλῆσιν τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Κλαζόμεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κίλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὕσα μετονομασθεῖσα Σμῆνη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἦλθον καὶ κατέκησαν ἐπὶ μίας νήσου ἣτις ἐφεξῆς ἠνώθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου δι' ἐνὸς χοίματος μέτην πλησίον ξηρὰν· εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ εἰς μεγαλοπρεπὲς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρtemιδος· οἱ δὲ κάτοικοί τινες ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαίων διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μέγαν πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀλεξαγόρας. Ἡροδ. 1, 142. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νῆσος· τανυν Βουρλά· — ὅθεν, Κλαζόμενοι, οἱ κάτοικοι τῶν Κλαζομένων. Θουκ.

Κλαίει, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἓνα βομόν ἐπὶ τοῦ Καλαθῆνος ὅρου ἐν Λακεδαίμονι. Πaus. γ'.

Κλάνεις, εως, ὁ. Εἰς τῶν Κεταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πηλεὺς εἰς τοὺς γαμοὺς τοῦ Πειριόου. Ὁβ.δ. Μεταμφ. XII, 379.

Κλάνεις, εως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Λαῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, τανυν Carigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἄλλος ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας χώρας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· τανυν Chiano.

Κλάριος, ὁ (υυ). Ἐπίστ. τοῦ Διότι, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρενέτο ἐν Τεγέα πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Πaus. η', 53. — 2) Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφθιμῶν αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλμ. Ἀπολ. 70. Πaus. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (α). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφώνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μετ' ἐνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τερεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· τανυν ἐρείπια πλησίον τῆς Ζίλλης. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 40. Θουκ γ', 33.

Κλαστίδιον, τό, Clastidium. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· τανυν Ghiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudius. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπιστημετέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων· καὶ ἦτις ὑποδικρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκογενεάς. — 2) Θηλυκ. κῦρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίους. Ἄνδολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἣτις καὶ Βιθυνιον ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰστυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Ἡκπαδοσίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώ-

μῃ, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπερβίχον ἔξαιρτ. οἱ Κλαύδιοι ἐπονομαζόμενοι Ἀππιοί.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλειούντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αἰέω). Πατὴρ τοῦ Κλέωνος Ἀθηναῖος, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἐπεριώρισε τὴν ἐν Πρυτανείῳ ἐστίασιν τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστφ. Ἰππ. 574. — 2) Λοχαγὸς τις παρὰ Ξενφ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίου. Θουκ.

Κλεανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἰπποκράτους, ὅστις διεδέσθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδ. 7, 154. — 2) Τίος τοῦ Τηλεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ. 8. — 3) Λακεδαιμόνιος τις, ἐπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενφ. — 4) Δούλος τις παρὰ Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνωρος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φανίου ἐξ Ἀσσοῦ πόλεως τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἰτα ἤκουσε καὶ αὐτὸν τὸν Ζήνωνα· σαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξάσιν αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίμονον πρὸς τὴν μάθησιν ἐνασχολήτιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καὶ τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· αὐν δὲ εἰς ἄκρον πένθους, εἰργάσθη ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς αἰτῶν ὕδωρ διὰ τὰ πορῖσθαι τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφήν του δαπάνην, ὥστε ἐν καιρῷ τῆς νύκτας ν' ἀκούῃ τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθη μόνον εἰς ὕμνος εἰς Δία. Πλούταρχ. Ἀσκη. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενφ. Ἀνάβ. Κυρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεάρατος. Λοχαγὸς τις, παρὰ Ξενφ.

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ε). Λακεδαιμόνιος τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικῆσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικὸς, παρὰ Ὁσοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (α) φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλεάρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεας πρὸς Κίρον τὸν Νεώτερον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ἐνὸς μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Κοινάξῃ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαραταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἐτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελεῖ φυγὴν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ προδοτικῆς ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τιταφέρου. Ξεν. Ἀνάβ. α'. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θράκῃ, ὅστις μετὰ μίαν ἀδολεσχετὴ τυραννιὴν καὶ ἀπάνδρωπον ἐ-

ξουσίαν ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 9, 13.

Κλειγυγής, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἡδυνήθη νὰ προχωρησῇ εἰς τὰ πολιτικὰ πρὶν γὰρ τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστ. Βάτρ. 709.

Κλειδῆς, οἱ, Ἴωνκ. Κληίδει, Clidea. Κατὰ Στράβ. Δύο μικραὶ νῆτοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, καίμεναι ἀπέναντι τῶν βορροαντολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Ἡροδοτ. εἰληπταὶ πῖσαν. ἀντὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου ταύτης. ὅπερ ὁ Στράβ. βοστούρα καλεῖ, ταὐνὸν δὲ Κάβος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδ. 5, 108,

Κλειδμηδῆς, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηναίων. Ἀριστ. Βάτρ. 791.

Κλειδμήτης, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλληνικοῦ, συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θητ. 18. Κλειτόδημος παρὰ Πaus. 1, 16. παραβλ. Heugne, εἰς Ἀπολδρ. σελ. 809.

Κλειδίχκος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Πaus.

Κλειναγόρας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλειναρέτης, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἴωνκ. Κλεινίης. Εἰς τῶν ἐπισημῶν καὶ πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησεν εἰς ἰδίαν δαπάνην μίαν τριηρὴν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμπολιτῶντων σωτηρίας, ὕστερον δὲ ἐκτραπεύσας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανάτωσεν εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδ. 8, 17. Θουκ. Πλάτ. Ἀλκ. I, σελ. 112. — 2) Τίος τοῦ Ἀξίου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐδομ. σελ. 273. — 3) Κῆς, εἰς ἐκ τῶν διαλεγόμενων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων. ὅθεν ἐπίθ. Κλεινίσιος, ὁ, ἡ, ον. τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγομμένος.

Κλεινίης, ὁ, Ἴων ἀντὶ Κλεινίας.

Κλεινομάχος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἑφορων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλειοπάτρη, ἡ, ποιητ. αἰτὶ Κλειοπάτρη. Ἀπολ. Ροδ. Β, 239.

Κλειππίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Δεινίου, ναυάρχου τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. γ', 3.

Κλείς, ἰδος, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἰτινες ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Διοδρ. Σικ. ε', 52.

Κλεισθάνης, ους, ὁ. Αἰτκ-η καὶ -ην. Ἦγεμὸν τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννησῷ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σολωνος, ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίᾳ πόλεως Κιρράς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτραπεῖαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα, ἡδυνήθη διὰ τὴν σφοδρὰν αὐτοῦ

συμβουλῶν ν' ἀποπερατώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τοῦτο τὴν θυγατέρα Ἀγαρίτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρ' ἔχον ὁ μῆγας Περικλῆς. Ἡροδ. 5, 65. 6, 126. Πaus. 1, 37. — 2) Τίος τοῦ Μεγακλέους καὶ ἀδελφῶν τοῦ προτέρου Κλεισθέους, σύγχρονος τῶν Πεισιπταρίδων ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαϊονιδῶν, ὅστις συντελεσας τὰ πλείεστα εἰς τὸ νὰ διωσθῇ ἐκ τῶν Ἀθηναίων τὸν τύραννον Ἰππῖαν, ἀποκαταστήσας τὴν προτέραν δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσαγάς ἐκ νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνα. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐξέδωκε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ δέσπινμα, διαίραςας ὅλην τὴν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐθιγὰς ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὸν Κλεισθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐξήτησεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηναίων, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περβόλης τις ἐν Ἀθήναις πόλιτις διὲ τὸ ἄβροδίατον καὶ τὴν φαυλότητα τῶν ἡθῶν του, πολλὰκις ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 48. Ἀλκ. 118. καὶ ἀλλαχού.

Κλεισιδίχη, ἡ (-υ-). Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἑλευσίνος. Ὁμ. Ἕνν. Δημ. 109.

Κλείτῃ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κλείτῃ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Ὁεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (-υ-). Ποιητρίατις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάστα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιπταρίδων. Ἀριστ. Δυστ. 1244.

Κλειταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στερ. — 2) Τίος τοῦ ἱστοριογράφου Δίνωνος, ὅστις ἐτυνάβετο τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκτραπεῖαν καὶ τοῦ ὁποίου συνεγράψας τὰς πράξεις μετ' ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτέλης, ους, ὁ. Κορινθίος τις παρὰ Ξενφ. Ἑλ.

Κλείτῃ, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Κλείτῳ. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίροπος βασιλέως τῆς Ῥυδῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις τὸν ἀπελπίσας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐκρεμάθη ἰδιαχείρως. Ἀπολ. Ροδ. Α, 976.

Κλειτόμαχος, ὁ. Τίος τοῦ ἑρμοκράτους Θηβαίου, νικητὰς πολλὰκις διὰ Πάγκρατον εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πίνδ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 30. Πaus. 5, 15. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλίπ. — 3) Φιλοσοφὸς Περικατιτικός ἐκ Κερκυρόνης, μαθητὴς τοῦ Κερνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 115 εἰς πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανὲν. Διογ. Λαέρτ.

Κλείτος, ὁ (ἐπίθ. κλειτός). Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγυπτίου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δειδῶς Κλείτῃ. Ἀπολδρ. — 2) Τίος τοῦ Πεισιπταρίδος ἐκ Τροίας, εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρωῶν Ἠρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τευκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 445. — 3) Τίος τοῦ Μαντίων καὶ

έχονος τοῦ Μελάμπου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξο-
χόν του κάλλος ἀρπάσασα ἡ Ἥω, μετέφερεν αὐ-
τὴν εἰς τὸν Ὀλυμπόν. Ὅμ. Ὁδ. Ο, 249. —
4) Τίς τοῦ Δρόπιος, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ
βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ νιού αὐτοῦ Ἀλε-
ξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποῦ ἐστῶτε τὴν
ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίκῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον
ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.
ἐν καιρῷ μιᾷς σφοδρᾶς μέσης του. Ἀρρίαν. Λουκ.
Κλεῖτων, ὠνος, δ'· καὶ Κλείτων, Στωβ. Περί-
φημος ἀγαματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος
τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποῦ δὲν ἀναφέρε-
ται οὐδὲν ἄλλο. Ξενφ. Ἀπομν. γ', 10. 6.
Κλεῖτωρ, ὠρος, δ. Τίς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρ-
καδίας. Ἀπολδρ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀркаδίας
εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἑρμιάνδειον. Πaus. ή, 14.
15. — 3) Κλεῖτωρ, ἡ Μία τῶν Ἐπισήμων τῆς
Ἀркаδίας πόλεως κειμένη ἐπὶ τὸν Κλειτορος πο-
ταμοῦ πλησίον μιᾷς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕ-
δωρ ἐλάγето ὅτι ἔπαυε τὴν ἡδονὴν τοῦ οἴνου·
ταὺν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί. Πινδ.
Στραβ. καὶ Κλείτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλει-
τόριοι, οἱ κάτοικοι. Ξενφ.
Κλεῖω, οὐς, ἡ, Δωρκ. Κλεώ. Θυγάτηρ τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μου-
σῶν, ἄφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλ-
λαβοῦσα ποτὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Πέρον
υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννητεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὤ-
ραϊον Τάκινδον. Ἀπολδρ. α', 3, 2. — 2) Γυ-
νή τις περὶβόητος διὰ τὴν οἰνοποσιάντης, παρ'
Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41.
Κλεόβεις, ιος, δ. Τίς τῆς Κυδίππης ἱερεῖας
τοῦ ἐν Ἀργεῖ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βί-
τωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του
εἰς τὴν ἁμαξάν, ἔντυρε τὴν μητέρα αὐτοῦ ἕως
τοῦ ναοῦ ἐκτός τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγας
στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκυτάτου θανάτου. Ἡ-
ροδτ. 1, 31. Λουκ. ἐπισκοπ. 10. παρβλ. Βί-
των. Δοτικ. Κλεόβι. Ἡροδτ. ἰδ. Buttm. Ἐλ.
Γραμμ. §. 50. σελ. 189. Αἰτκ. Κλεόβιν.
Κλεόβοια, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναι-
κὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. α', 7, 10. ἐνθα πι-
θαν. ἀντί Κλεοδαίου ἀναγινωσχη. παρβλ. Heyne
σελ. 111.
Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς
ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2)
Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀркаδίας, μήτηρ τοῦ Κη-
φέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. Τγίν μῦθ. 14.
Κλεόβουλος, δ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων,
φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὅμ.
Ἰλ. Π, 320. — 2) Τίς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Διν-
δου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥέδου, εἰ-
τῶν ἐπὶ τὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις
ἔλθων εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδίδαχθη αὐτῷ παρὰ
τὸν ἱερέα τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν
Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματα τινα τοῦ φιλοσόφου
τούτου εὐώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγ-
γραφεῦσιν. ὁ Ἀνδρῶς, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343.
Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεῖβου-
λος ἐκ Καρίας. — 3) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ δ-
φώρων. Θουκ. ε', 36.
Κλεόδαιος, δ. Τίς τοῦ Ἰλλου καὶ ἐχονος

τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ τὴν δόνην
ἐζήτησαν κατ' ἀρχάς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι
να εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου
υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡροδτ. 6, 52.
Πaus. Ἀπολδρ. β', 82. — 2) Τίς τοῦ Ἡρα-
κλέους καὶ τῆς Ἀργήλης. Ἀπολδρ. β', 7, 8.
Κλεόδαμος, δ, Δωρκ. ἀντί Κλεόδημος, δ.
Ποιμήν τις, παρὰ Βίαν. Εἰδ. 5', 11. — 2) Φι-
λοσοφὸς τις Περιπατητικὸς. Λουκ. Συμπ. Λακ. 6.
Κλεοδόκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ἰ-
μέρου.
Κλεοδόκη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιό-
βης. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.
Κλεοδόρα, ἡ. Μία τῶν πενήντα θυγατέρων
τοῦ Δαναοῦ, φονεῦσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς
Λίξον. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Νύμφη τις ἐκ τῆς
ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν.
Πaus. ι', 6.
Κλεόκριτος, δ. Κήρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστη-
ρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς
πολύσαρκος καὶ βραδυκίνητος. Βατρ. 1437. Ὅρν.
877. Ξενφ. Ἐλ. β', 4, 20.
Κλεόλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διάντος, μετὰ τῆς ὁ-
ποίας, ὡς ὑπὸ τινων ἀναφέρεται, ὁ Ἄτρεϋς ἐ-
γέννησε τὸν Πλειτθένην. Σχολστ. Εὐρ. Ὅρεστ.
Κλεόλοα, ἡ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον
οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾷς δούλης τῆς Ὀμφάλης.
Διοδρ. Σικ. δ', 31. Ἀπολδρ. — 2) Ἀρτ. κύρ-
ῳνομ. παρὰ Λουκ.
Κλεόμβροτος, δ. Τίς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀ-
δελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Πausανίου,
στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 8, 71.
Θουκ. — 2) Τίς τοῦ Πausανίου, διαδεχθεὶς
τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν ἄρνον
τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀρχί-
σεν ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβῶν μετὰ τῆς
Σπάρτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας καὶ εἰς-
βαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μετ' ἐν στρατεύματι 12,000
Λακεδαιμόνιων, ἀπῆντησε τὴν δύναμιν τῶν Θη-
βαίων συνισταμένην ἐκ μόνων 6,000 ἀνδρῶν
ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γενναίου Ἐπαμινώδα
περὶ τὴν πόλιν Δευκτρα, ὅπου συγκροτήσθη
τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος
πρὸ Χρ. ἐνίκηθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κρά-
τος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐθανατώθη, τοῦ ὁποῦ
καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Ὀθβαῖοι μετὰ τῶν ἄλ-
λων λαφύρων. Ξενφ. Ἐλ. α', 4, 14. — 3)
Φιλόσοφος Ἀκαδημαῖκός ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ
ὁποῦ λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαῖδωνα τοῦ
Πλάτωνος ἐρρίψθη εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐπνί-
γη. Καλλμ. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπτρ. 1. πιθαν.
ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν
Φαῖδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.
Κλεομένης, οὐς, δ. Τίς τοῦ Ἀναξανδρίδου βα-
σιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ παριφύτου Δη-
μαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγυρούμε-
νος ὡς φρενοβλαβῆς, πανούργος καὶ φιλόδο-
ξος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθῆνας κατὰ πρόσ-
κλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐδῶκεν αὐ-
τόθεν τοὺς Πεισιστρατιδαί· μὴ εὐαρεστούμενος
δὲ νὰ συμβασιλεύῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συ-
νήργησε διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς

τὸν ἐκθρόνισμὸν τοῦ βασιλέως τούτου, ἀποδείξαι ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἐκ γνησίου βασιλικῆς γενεᾶς· μετ' οὐ πολὺ πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιάται τὴν δολιότητά του, εἰώξαν αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος, ὅπου ἔμει· ἐπανεκάλεσαν αὐτὸν μετ' ὀλίγων καὶ τὸν ἀπεκατέστησαν αὖτις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ περὶ αὐτοῦ εἰς παραφροσύνην καὶ δεθείς ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐβάλθη εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐλευσιῶς, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡρόδ. 3, 148. 5, 64. — 2) Τίς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης, τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἀτακτον. Θουκ. Πaus. α', 13, 3. — 3) Τίς τοῦ Λεωνίδα καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. δεῖξας κατ' ἀρχὰς γειναῖον καὶ στρατηγικὸν χαρακτήρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του. Ἀκολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνорώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκαθιστῶν αὖτις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξαλείφειν παντάπασιν τὴν δύναμιν τῶν ἑφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν ταυτην, θνατώσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμοιράσας ἐκ νέου ἔλην τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φανεῖς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γειναῖος, δίκαιος καὶ φιλανθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγῶν τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνες ἐναγίνου τῆς Λακεδαιμόνος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόну καὶ τραπείς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γειναῖαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀνίστασιν, ἐβίασθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτότε βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὔρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ θέσας αὐτὸν τὸν ἐρρίψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς καὶ θνηθεὶς πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μετὰ τὴν τελευτήν του Κλεομένουσ τοῦτου ἐσβέσθη ἐξ ὀλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευον ἀνέκαθεν εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. πεικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — ὄθεν, Κλεομενικός, ἡ, ὄν· τοῦ Κλεομένουσ ἡ εἰς τὸν Κλεομένην ἀνήκων· καὶ, Κλεομενισταί, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Κλεομένουσ. Πολυβ.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Ἀθητῆς ἐκ τῆς νήσου Ἀτυπαλαίας, περὶ τοῦ ὅποιου λέγεται ὅτι νικήσας ποτὲ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μετὰ τὸ νὰ ἐφόνευσεν πικταῶν τὸν Ἐπιδάυριον Ἰκχον, γενόμενος ἐκφρων ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀτυπαλαίαν ἐκρήμνισαν αὐτότε τὴν στέγην ἐνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὅποιον ἐνρίκνοντο περὶ τοῦ ἐξήκοντα παῖδες· διωκόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' οὗ ἐγινε πάντῃ ἀφανής. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μανταῖον πρὸς τὸ ὅποιον οἱ Ἀτυπαλεῖς ἐπεμφαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Κλεομήδης τὴν ὄυστατος τῶν

Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μετὰ θυσίας ὡς ἀθάνατον. Πaus. ε', 9, 3. Κλεομήδης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 84. — 2) Εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθῆναις τυράνων. Ξενφ. Ἐλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικός, τοῦ ὁποῦν ἡ ἐποχὴ καθὴν ἐξῆθεν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγή σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνικος, ὁ. Δωρε. Κλευνικός. Θεσσαλός τις. Καλλμ. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεοπάτρη (α). Θυγάτρη τοῦ Τρωός, τὴν ὅποιαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλιόρρης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολδρ. γ', 12. 2. — 2) Θυγάτρη τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀριθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν Πλῆξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολδρ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φοιεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγηγόρα. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Ἐτέρα θυγάτρη τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυδύως, γυνὴ τοῦ Ἑρμου. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτρη τοῦ Ἰδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὀμ. Ἰλ. I. 556. Πaus. δ', 2. Ἀπολδρ. α', 8, 3.

Κλεοπάτρα, ἡ. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα διάφοροι ἐπίσημοι ἀρχαῖαι γειναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλάτ. Γοργ. — 2) Ἀνεψία τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὅποιαν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐλαβεν εἰς δευτερον γάμον ἀπ' οὗ ἀπέβαλε τὴν προτέραν του γειναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν δύο παῖδας, τὸν Κάρανον καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μετὰ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Πaus. ἡ, 7. — 3) Θυγάτρη τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φοιεύσασα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιόγου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπ'τροπος τοῦ εἰσέτι ἀνήλικου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτρη Πτολεμαίου τοῦ Φιλεμήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἰτα μετὰ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὅποιον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἰτα ἀπέθανε φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτρη τοῦ βασιλέως τῆς Αἴγυπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῦ συνεβαστῆεν μετὰ τὸν ἀδελφού της Πτολεμαίου, κατ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήσας καὶ καταδιώκων τὸν Πομπηϊον ἤλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινα ἀναγκρεύσας τὴν Κλεοπάτραν μονὴν βασιλεύσαντος ὅλης τῆς Αἴγυπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις δεθεῖσα εἰς παντὶς εἶδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἑνα υἱὸν τὸν Καισαρίωνα.

να· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, ἐσλῆχθαι ἀπὸ τὰ ὑπέρτοχα προτερήματα καὶ τὸ ἔσχεον κάλλος τῆς ὁ Μίρκος Ἀντωνίως, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγορεύσας καὶ τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφορῶν μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανου, παρενδεδίτα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἐξήκοντα πλοῖα βοηθούσα τὸν Ἀντωνίον, μετὰ τὴν παντελὴ ἥτταν αὐτοῦ ἐσώθη εἰς τὴν Αἰγυπτὸν ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανός, τὸν ὁποῖον ἐνόησεν ὅτι Κλεοπάτρα ὅτι ἐμελλε να σύρη αὐτὴν μετ' ὅν λοιπὸν Ἰρι-αμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφονεύθη ἰδιωχεύων δια νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην ταύτην, βασιλευ-σασα 22 χρόνους· τὸ 32 ἐτος τῆς ἡλικίας τῆς με-τῆς ὁποίας τὴν τελευτὴν ἐξελείφθη καὶ ἡ γε-νεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλευσασάντων Πτολε-μαίων. Δουκ.

Κλεοπατρίς, ἡ· ἴδε Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Περναστοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποτειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Περναστοῦ. Παντ. ι', 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοπον-νησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 26.

Κλεοστάνης, οὐς, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐ-φόρων. Ξενοφ.

Κλεόστρατος, ὁ. Πρόσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. α', 3.

Κλεόστιμος, ὁ. Ἥλειος, φίλος καὶ πιστός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεόφαντος, ὁ. Τίος τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου. Πλάτ. Μενν. σελ. 93. Ε.

Κλεοφίλη, ἡ (ε). Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρ-καδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγαθόν, Ἀμφιδάμαντα, Ἐποχον καὶ Ἰασον. Ἀπολόρ. γ', 9, 2.

Κλεοφών, ὠντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θράσσης γυναίκος καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθηναίς πακινῶν ἀεὶ πότε τὸν λαόν εἰς πόλεμον· διὰ δὲ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χα-ρακτήρα καὶ διὰ μίαν πραχθεῖσαν παρανομίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμὰ, ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσεως ταραχῆς τοῦ λαοῦ· τοῦτον κατακ-τωδὲ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλοεθνή, ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (α). Μία τῶν Ναϊάδων νυμ-φῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Δάλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολόρ. γ', 10, 3.

Κλεόχορος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀρέας ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπὸλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον. Ἀπολόρ. γ', 1, 2.

Κλεύδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλεόδημος. Πα-τὴρ ἀλλήτου τινος Ἀσπώπχου ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιδ', 31.

Κλεύνεικος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλεόνεικος. Θεοκρ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηναίων, τῆς ἐποίας τὸ ὕδωρ γινόμενον ἐπὶ δια-

στηματι ἀφανὲς ἀνέειδαν αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φαληρέα τόπον. Ἀριστοφ. Λυσ. 912. Ἦσ. ἐκ τούτου ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἐμπεδῶ. Ἠσύχ. — 2) Ἐτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Πανσ. (ἐκ τοῦ κλέπτιω καὶ ὕδωρ, ὅρα ἐν Λεξ.)

Κλέων, ὠνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀ-θῆναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσσεως, ὁνὴρ πονηροῦ καὶ ἀναιδοῦς χαρακτήρος, ὅστις διὰ τῆς χαμερπούς καὶ ἀπατηλῆς εὐχλωιτίας του ἐφθασεν εἰς τὰ πρῶτα αξιώματα τῆς δημοκρα-τίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Πι-ρικλῆα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλὰς διὰ τῆς κακῆς ἐπιβροχῆς του τὸν ἔθνον ἀπὸ πολ-λῆς σωτηρσιώδους καὶ χρητίμου ἐπιχειρήσεως· ἐκστρατεύσας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θράκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πληθύνει τῆς Ἀμφιπόλεως οὖν καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δη-μαγωγοῦ τούτου ἐγράψεν ὁ ἀστειὸς Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῶν τὸν ἐπιγραφόμενὴν Ἰππείης, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγῶν. Ἐν ταῖς Νεφ. 576. καλεῖ αὐτόν ὁ κωμικός οὗτος καὶ βυρροδέψην, ὡς μετελ-θόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Τίος τοῦ Κλεωνος, φίλος τοῦ Αἰσχίνου καὶ ἐχ-θρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ. — 3) Τύρανός τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, ὠωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἐτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 43. Πλούτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρά τῆς Ἀργολίδος χεί-ρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἀργεῶν μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλη-σίον τῆς ὁποίας εὕρισκετο τὸ ὄρος Τρητὸς ἐν-θα ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Λέοντος τῆς Νεμέας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 570. Πίνδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αἶα, αἶον· τῶν Κλεωνῶν ἡ εἰς τὰς Κλεωνῶν ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος ἀγῶν = Νε-μεῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκυς τοῦ ὄρους Ἀδωνος περὶ τὸν Σιγγιτι-κὸν κόλπον. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ἰαμπί-λεως· ὁ Πλούτ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνᾶς πρὸ τῆς Ἰαμπίλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐκλαμβάνει ταύτην γὰς πρῶστειον τῶν Ταυπελίων. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Λαρχήρον καὶ Valke-naer ἀναγινωσκ. παρ' Ἡρόδ. 8, 33. Κλεωνᾶς ἀντὶ Νέων.

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέ-γεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεω-ναί. Πανσ. β', 15. Δ. οδ. Σικ. δ', 74.

Κλεώνης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Πανσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, οὐ, ὁ (υ-υυ-). Τίος τοῦ Κλεωνύμου. Πινδ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κιδ-μου, νικήτας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπὸ-νη. Πίνδ. Ἰσθ. 3, 24. — 2) Τίος τοῦ Σφο-

δρία Σπαρτιάτης, εἰνους τοῦ βασιλέως Ἀγησίου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Δευκτροῖς μάχην. Ξενφ. Ἑλ. β, 4, 25. — 3) Ἀδσηφάγος τις καὶ πολύταρκος Ἀθηναῖος, ἐμπαίζομενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφήκ. 19. τὸν ὅποιον καλεῖ ὁ κωμικός οὗτος καὶ ρίστασπιδα, Εἰρ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α, 27.

Κληῖδες, Ἰωνκ. ἀντὶ Κλειδης, ὅπερ ἔρα.

Κληῖτης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξάνδρᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ὀρεγὴν, τοῦ ὁποῦ μαθητῆς ὑπῆρξεν ὁ Ὀριγένης. Σωζόμεναι φιλοσοφικά τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καὶ τινες λόγοι.

Κληπίδαυα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέτει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βαστάρνων· ταὐν Kaminieck, ἐν τῇ Λεχία.

Κλήμας, ακος, ἡ. Ὅρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀρχεται πρὸς δυσμὰς τὸ ὅρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πελύβ. β, 72. — 2) Ὅρος τῆς Κοιλίης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τυρου. Στράβ.

Κλήτερνα, ἡ. Cliterna. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτικᾷ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Στράβ.

Κλιτωῖοι = Κλειτωῖοι, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαῖοις.

Κλονίη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τριεύς ἐγέννησα τὸν Νυκτά, Δίον καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολλ. γ, 10, 1.

Κλονίος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλ. γ, 12, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἀλέκτορος, ὅστις ἐλθὼν μὲ δούεα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγχινορος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 495.

Κλονία, ἡ, Clunia. Μία τῶν ἐπιστήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστάθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταὐν Βαλλαδολίδη, Valladolid. Διον. Κασσ.

Κλουσίον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κόρυου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· ταὐν St. Catharina Πτολ. γ, 2.

Κλουσίον, τό. Clusium. Πέλις ἀρχαία τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ἰταλίᾳ, καθεδρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Τυρρηνίων Πορσένου, ἀπέχουσα κατὰ Πελύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· ταὐν Chiusi. Πελύβ. Στράβ. Καλούσιον, παρὰ Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσίος, ἰνῃ, ἰνον, τοῦ Κλουσίου ἡ εἰς τὸ Κλουσίον ἀνήκων καὶ Κλουσίος, οἱ κατοικοί. Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ Καμέρτιοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάμης προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πελύβ.

Κλουσίος, ὁ. Clusius καὶ Clesius. Ποταμός τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτικᾷ Ἰταλίᾳ, ταὐν Cbieso, καλούμενος. Πελύβ.

Κλωδαί, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ

τῶν νοτιῶν αὐτῆς παραλίῳν καὶ κατοικοῦμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἦστ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Ἀτλαντα, Προμηθεῖα καὶ Ἐπιμηθεῖα. Ἦστ. Θεογ. 507. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται αὐτὴ ὡς γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθίοπων Μήροπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησα τὸν Φαέδοντα. Εὐριπ. Λουκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴδρας μῆτρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἤρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολοστ. αὐτόν. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Καρρέως καὶ ἐχγονοῦ τοῦ Μίνως, τὴν ὁποίαν λοβῶν εἰς γυναικα ὁ Ναύπλιος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παλαμήδην. Ἀπολλ. γ, 1, 2. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Μινῆ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσου μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολλ. γ, 9, 2. — 6) Ἐτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινῆ καὶ γυνὴ τοῦ Φυλακος ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Ἀργοναυτὴν Ἰφικλον. Πανσ. ι, 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φυλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ποδώκεος. Ὀμ. Ὀδ. Α, 325. παρβλ. Ἠένηε εἰς Ἀπολλ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληυθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας. Πανσ. ι, 26.

Κλυμένος, ὁ (ὑ). Ἐχγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν Μιυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεῖς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολλ. β, 4, 11. Πηδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὀμήρ. Ὀδ. Γ, 452, εὐρηται πατὴρ τῆς Εὐρυδικῆς γυναικὸς τοῦ Νεστορος. — 2) Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλδαίας, ἐθανατώθει εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδονίων μάχην. Ὀμ. Ἰλ. α, 8. Ἀντ. Διβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρεύμενος ἐν Ἑρμίνῃ μὲ δαΐας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναόν. Πανσ. β, 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἴδα Ἀσπίς.

Κλύσμα, ακος, τό. Μικρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρσινόης καὶ τοῦ αὐτέθι ὁμωνύμου φρονήριου, Λουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μὲ λιμένα, ταὐν Κόλσον. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμρεδάμαντος ἐξ Ὀπούντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν καιρῷ ἀγωνωντιῶν, δι' ἧ καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλεῖα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολλ. γ, 12, 8.

Κλυταμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῇ Ἑλείκῃ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολλ. γ, 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναικα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἥλεκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξέστρεψεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν

τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν καὶ ἐπιτροπὴν αἰοῦ τοῦ αὐτοῦ αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα γοητευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομασάσα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσεν τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὐκ ἐλάττω χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανεφνευθεῖσα τὸν Αἰγίσθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ὥς οὐ ὁ Ὀρέστης, ὅστις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του ἐφεῖρθη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόν βασιλεῖα Στρώφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐδανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπαιθροῦ τοῦ Αἰγίσθου τῆς ἐκδίκησιν οὕτω τὸν ἀδίκον θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 113. Ὀδ. Α, 421. Δ, 458. Ἀπολλ. δὲ Περὶ λαὸς ἐξάδελφος τῆς Κλυταιμνήστρας ἐβλὼν νὰ ἐκδικήσῃ κατὰ τοῦ Ὀρέστου ὑπὲρ αὐτῆς, ὥρμησεν εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου πολεμοῦντες ἐδανάτωσαν ἀμφοτέροι, ταφέντες ἐκτὸς τῆς Πόλεως. Πaus. β, 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἐγράψεν μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τῷ ὀνόματι Κλυταιμνήστρα ἧτις δὲν διεσώθη. Φαβρ. Ἑλ. Β.βλ. II, 17, 5.

Κλυτή, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β, 7, 8.

Κλυτία, ἡ, Ἰων. Κλυτή, (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡτ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακίς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολλ. γ, 12. Σχολ. Λυσ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κω. Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 5.

Κλυτιάδης, ου, ὁ (υυυ-) Τίος τοῦ Κλυτίου καὶ ἀδρόγνοιο τοῦ Κλυτίου, μίας τῶν ἐπιτήμων ἐν Ἡλίδι γενεῶν ἧτις κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην τῆς. Ἡρόδ. 9, 33. Πaus.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυ-) ταύτ. πατρ. Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540. ὁ Παιρῆος ἐξ Ἡλίδος.

Κλυτίος, ὁ (υυυ) Τίος τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτερος καὶ εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ γεγνητῶν βουλευτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ο, 419. Τ, 238. — 2) Τίος τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρτινόης θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου ἐξ Ἡλίδος. Ὁμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Τίος τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφίτου, ἐκττρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὀλυνθίαν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολλ. Πρόδ. Α, 86. Διοδ. Σικ. δ, 4α. — 4) Τίος τῆς Γῆς καὶ τῆς Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Εκατης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλ. α, 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύκλιν. Ἀπολλ. β, 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὅποιον ἐνίκησεν ὁ Νέστορ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐσυγκροτήθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκίως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 834.

Κλυτόνης, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαίακων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀδελφου αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἀλίου. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Τίος τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολλ. Πρόδ.

Κλυτός, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Ἰγν. — 2) Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγυπτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀντοδίκης. Ἰγν. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτ.

Κλωδῖος, Clodius. Ἀρην. κύρ. ὄνομα παρὰ Ρωμαίους.

Κλωθω, ους, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἧτις ἐπλάττετο ὅτι ἐκλάθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· κατ' Ἡτ. Θεογ. 218. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θεμίδος, οἷς παρ' Ἀπολλ. α, 3, 1.

Κλωνάριον, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας, παρὰ Λουκ. ἐταίρ. Διαλ.

Κλωπίδα, ι, (ι ε) Ἐπίπλαστος παρ' Ἀριστφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώ, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνιττεται ὁ καμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἰππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγῆος, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάκτορος καὶ Πολυδευκού εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληψάμενος αὐτοὺς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλήθη εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου γνωρισθεὶς μὲ μίαν ἱερεῖαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐφυνγεν ἐκείνη μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἀγαλμα τῆς Θεᾶς. Πaus. γ, 18.

Κνακλήσια, ἡ. Ἐπίδ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείτη· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κνακάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὐτὴ ἕνα ἰδίον ναόν. Πaus. γ, 33.

Κνημίδες, αἱ, ὄρθτρ. Κνημίδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημίδων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· ἐπ' αὐτῇ εἰς μίαν ἐσχέυσαν ἀκτὴν τοῦ αὐτοῦ ὄρους Κνημίδος· ταῦν Ἑρετία. Στράβ. καὶ, Κνημῖς, Σκύλ.

Κνημῖς, ἰδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Περνασσόν ἐν Λοκρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Λοκρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησαν οἱ αὐτοὶ κατοικοὶ Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Πaus. — 2) = Κνημίδες, αἱ, ὅπερ ὅρα ἰδ' τουτ. Κνημῖς, ἰδος, ἐστὶν ἡμυρτμ. παρὰ τε Στράβ. καὶ ἄλλοις Συγγραφ.)

Κνημῖος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β, 66.

Κνημίων, υἱος, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λουκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡρόδ. 1, 174. Καλλμ. Δηλ. 25. ταῦν Καβο Κρίων. εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν ὁσίων πεδίων ἐκτίσαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδ. Σικ. γ, 61. — 2) Ἐπίδ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφύμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Ἀνδολ.

Κνίδος, ἡ (ι) Μία τῶν ἐπιστημετέρων ἀρχαίων πολεων τῆς Κριτίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ πολὺ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμεναι Ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὺν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἀγαλμα τὴν ἐν ἀπὸ τὰ ἐξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφημοῦ ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· τανὺν δὲν σώζεται οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὁμ. Ἀπολ. 43. Ἡρόδ. 1, 144. ὅθεν Κνίδος, ἰα, ἰεν, τῆς Κνίδου ἢ εἰς τὴν Κνίδος ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὅποιαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθεῖδραν τοῦ βασιλέως Μίνως καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Δαφύρινος καὶ ἐν μαντεῖον εἰς τὸ ἀντρον τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Ὁδ. Τ, 175. Πλάτ. Πaus. δι' ἐνὸς σεῦρηται ὄρστρον γεγραμν. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σ.σ. κεῖται ἐν ταῖς τοῦ Ἡρόδ. Καλλμ. Στράβ. ἐκδοστ. παρβλ. Βοντμ. Ἐλ. Γραμμ. §. 21. σελ. 86. — ὅθεν, Κνωσσόθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπελ. Ροδ. Κνωσίας, ἰα, ἰον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσοῦ ὡν. Ὅμηρ. καὶ Κνωσσοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοάρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Συρία. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ἄνθρωπος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὃς τῇ ἐπεισε τὴν Πυθίαν νὰ ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένηος βασιλέως τῆς Σπύρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτε οὗτος ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ γνησίος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡρόδ. 6, 66.

Κοδάνη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεωργίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρώδ.

Κοδρίδης, οὗ, ὁ (ι). Τίς τοῦ Κόδρου. πλῆθ. αἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἰτ. ε', 13.

Κόδρος, ὁ. Τίς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἔβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Ἡρακλείδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμός ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλὼν μέρος θάλλει κεράτσει τὴν νίκην εἰς τὴν φυλαχθῇ καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν βασιλῆα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θάλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεράσισε νὰ προσφέρῃ ἐκούσιος ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδύσεις ποταπὰ ἐνδύματα εἰσέχερσεν εἰς τὸ ἐχέσθαι στρατό· εἰς ἀντίρροτον, ἔπειτα παροξύνει διὰ ὕβρεων τινος τῶν στρατιωτῶν ἐφρονεύσθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μετ' ὅν θάνατον τοῦ γενναίου τούτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικῶντες, ἐξέβαλον τῆς Ἀττικῆς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς αἰώνιον δὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐξόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμησῶσιν αἰεὶ καὶ τὸν ἀποθανόντα βασιλεα αὐτῶν, κατήργησαν ἐκ τῶν ὅλων τῆν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θάλλει

εἶσθαι ἀξίος τοῦ Κόδρου. Ἡρόδ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαί, οἱ (ι) Ἄνθρωποι τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντιᾷ φυλῇ ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστοφ. Θεσμ. 626. — ὅθεν Κοθωκίδης, οὗ, ὁ. Ὁ ἐκ τούτου τῶν Κοθωκιδῶν ὡν. Δημ.

Κοῖα, ἡ. Μία τῶν ἀνδρείοτάτων Ἀμαζόνων τὴν ὅποιαν ἐφρόνουν οἱ Ἡρακλεῖς. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Θηβαί.

Κοιαντῆς, ἰδός, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Λητώ. Ὁρφ. Τμν. 34, 2.

Κοιητῆς, ἰδός, ἡ = Κοιαντῆς. Καλλμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τὰ, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀκρωτηρίων Καπαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλεοντας διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰς ταῦτα ὑπερῆλθεν ὁ Περσικὸς στόλος φερθεῖς ὑπὸ μίας σφοδρᾶς καταγίγδοις. Ἡρόδ. 8, 13. Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐκτείνεται τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδείκνυσται ἡμαρτμ. παραβλ. Μάννερτ. 8, σελ. 261. — 2) τὰ κοῖλα καλούμενα τῆς Χίης χώρας. Τόπος τις κοίλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλπίγον ἀπέχων τῆς αὐτοῦ πρωτευούσης πόλεως. Ἡρόδ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ ὄμιος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντιᾷ φυλῇ, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡρόδ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοιλίς παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coele Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὅρου Λιβάνου καὶ Ἀντιλ.βάνου καὶ σχηματίζονσα μίαν ἐνὶ ὅλῳ καὶ κοίλῃν παιδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκείντο αἱ πόλεις Λαοδικεῖα, Ἡλιούπολις, Ἀρβλα καὶ μεσημβρινώτερον ἡ Δαμασκός, οὕσα διηρημένη εἰς δέκα ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πτολ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. ὄνομα κύριον. Ἐπιστήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοίλωσσα, ἡ. Ὅρος τῆς Σικωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖτο ἡ πόλις Φιλίου. ἐν μέρος τοῦ ὅρου τούτου ὠνομάζετο Καρνεάτης, ὁ Στράβ. Ξεφ. Ἐλ. δ', 7, 7, ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἐκδοστ. γεγραπτ. Κηλούσα ἐκ Χειρῶν.

Κοινότηνον, τὸ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρύνων. Πτολ. β, 11. τανὺν Ratzeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγός τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις πρὸ πάντων εἶδεξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβηλοῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλεξάνδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ προβιβηκώς ἡδὴ ὢν. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κόιντος, ὁ, καὶ Κύντος, Πλουτ. Quintus. Σμυρναῖος, συγγραφεὺς ἐν ἐπικόν ποιήματι, Ὁμήρου πορφαλεπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὅποιον ἐκδόσθη. — 2) ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πτολ.

Κοίνυρα, τά. Τόπος ἐρεινός τῆς νήτου Οἴτου κείμενος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σαμοθράκης. Ἡρόδ. 6, 47.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Λητώ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 712.

Κοῖος, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Τιτάνων. Ἡτ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε τὴν Λητώ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡτ. Θεογ. 404. (παρ' Ὁμ. Ἰων. Ἀπολ. 62. καίται τὸ οἰ βραχὺ, παρβλ. Spitzner Προσδ. 6, 5.)

Κοιρανίδας α, ὁ (-υυ-) Τίς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολύιδας ἐκ Κρήνου. Πίνδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονεῖς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντιος Πολυίδου ἐκ Κορίθου, ἀπόγονος τοῦ Μελέμπου. Ἀπολδρ. γ', 3, 1. Πaus. α, 43. — 3) Εἰς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἐλθόντων Κρητῶν φονεῖς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 605.

Κοιρατάδας α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἑλ. α', 3, 15. ἐπὶ δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 33. ἐνθα Κοιρατάδης εὐρήται γεγραμν.

Κοισύρα, ἡ (-υ-) Μία τῶν ἐπιτήμων καὶ πλουσιῶν γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ παλαιᾶς τιнос αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουῖδ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀριστοφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἦτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοιτύρας, ὁ Περιελῆς.)

Κοῖτοι, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοστυνοίκων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστον.

Κόκινος, ὁ, Coccinthus. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττῶν, τανῦν Capo di Stilo Πολύβ.

Κοκκίτος, ὁ. Coccetus. Ὀνομα. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στραβ.

Κοκκώα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ἑποῖον εἶχεν ἕνα βωμόν εἰς τὴν Ἠλίδά. Πaus. ε', 15. —

Κοκωνάς, ἁ, ὁ. Βυζαντίος τις, ὁπαδὸς τοῦ περιβητοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Δουκ.

Κοκυλίον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. — ὅθεν, Κοκυλίται, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἑλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ἰδος, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τιнос ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου. Πaus. α, 31.

Κόλαινος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἕνα ναόν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Πaus. α. 31.

Κολακῶνμος, ὁ. Κατὰ μεταθ. ἀντὶ Κλεώνυμος, παρ' Ἀριστοφ. Σφηλ. 592.

Κολάνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρετανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, τανῦν Lan-
nec. Πτολ. β', 6.

Κολάξαις, ἱς, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταγγαίου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθίας. Ἡρόδ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ. Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παννονίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Σάβην· τανῦν Κούλα. Στραβ.

Κολασαί, αἱ, = Κολλοσαί.

Κολλατιά, ἡ. Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κείμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαίως ἐκτένευον. Στραβ.

Κολλατίνος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Δουκρατίας, ὃς τις διὰ τὴν προεξηγεῖσθαι ἀτιμίαν τῆς γυναικὸς τὸν συνομόσιον τῶν βασιλέων, ἐξέβλεπεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐκλέχθη πρῶτος ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ καταπατάξας ὑποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας τὸν ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοϋσταθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίνιον, ἐξῆσεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Κατ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κείμενη εἰς τὸ ἐκτον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, τανῦν Porta Salaria. Στραβ.

Κολοκασία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευετο ἄλλοτε ἐν Σικωνί. Ἀθην. γ, 1.

Κολοσαί, αἱ. Πόλις ἐπιτήμων καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κείμενη ἐπὶ τοῦ Λίκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 6½ ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ὑφ' ἐνός σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολατσαί ἢ Κολασαί αἰχμῶναι, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἀπὸ πολλοῦ Πάυλου ἐκτίσθη οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδιῶν ἐκκλησιῶν· τανῦν δὲ κώμη Κίσιος καλουμένη, Ἡρόδ. 7, 30. Ξενοφ. — ὅθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικοι.

Κολοφῶν, ὄνος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ παλαιὰ διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγον διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον τῶν ἐνατχοιούμενων ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἶδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ἐξάνθρωπον ἀναισθησίας. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Κολοφῶναι, ἰα, ἰον· τῆς Κολοφῶνης ἡ εἰς τὴν Κολοφῶνα ἀνήκων, καί, Κολοφῶνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Κολοφῶνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθίδος, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξίλεωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις θεῶν. Ἰγν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χρόνια.

Κολοφῶνίων Λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τῶν Κολοφῶνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ.

Κολυμβάς, ἄθος, ἢ. Μ'α τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραίου, ἣτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικίαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφάς αὐτῆς εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Κολυτταύς, ὁ. = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτός ἐν Ἐπιγραφ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιίδα φυλὴν. Ξενφ. ὅθεν. Κολυττεύς, ἑως, ὁ ἐκ τοῦ δῆμου Κολυττοῦ ὢν. Ξενφ. Ἀπομν.

Κολχικός, ἡ, ὄν. Τῆς Κολχίδος ἡ ἐκ τῆς Κολχίδος ὢν, ἡ Κολχική γῆ = Κόλχις. Ἀπολδρ.

Κολχίς, ἴδος, ἡ. Τῶν Κόλχων ἡ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Αἰα ἡ Κολχίς. Ἡροδ. 1, 2. ὅθεν Οὐσσικ. κύρ. Ὄνομ. χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. ἣτις κατὰ Πτολμ. ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Φάτιδος ἕως τοῦ Κόρακος ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περιψήμος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες πρῶτοι ἐπλεύσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ νὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιδαν. δὲν ὑπῆρχεν ἄλλοτι εἰμὴ ἀφθονος χρυσὸς τὸν ὅποιον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἐλέγτο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσостρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡροδ. 2, 104. 4, 37. οἱ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν περιτομήν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ διαίταν μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. τανὺν Μιγυρηλία. Ξενφ. Στράβ. καὶ, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενφ. — 2) ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος, ἑξαιρ. ἡ Μῆδεια, Εὐρπ. Μῆδ. 132.

Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσία Κολχίδος χώρας. Ἡροδ. 4, 37. οἱ τινες καὶ Κελαινωπεῖ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάδοι.

Κόλχος, ἡ, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μῆδεια Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτοῦ Ἀλεξανδρείας Τρωάδος. πιδαν. ἡ νῦν Χεμαλί λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωιάδες, παρὰ Θουκ. α', 131. Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· τανὺν Κελωναί. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 12.

Κολωνάτας, οὗ, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάχχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος τόπου Κολώνης ἐν Λακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πaus. γ', 13.

Κολώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἓνα λιμένα Φοίνικον καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μεσσηνίας καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Paus. Μεσπ. — 2) Ἀκρωτήριο τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ροδ. B, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἓνα ναόν τοῦ Πο-

σειδῶνος καὶ ἐν ἱερῶν ἄλσος τῶν Εὐμεινίδων, εἰς τὸ ὅποιον ἐλθόν ὁ Οἰδῖπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρωποῦ ὑπόδοχῆς τοῦ τότε βασιλευμένου Θησέως. Θουκ. ἡ, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου φησὶν ὡς κειμένη οἰκίαι ἐσχημάτιζον ἢ α ὅμων τῇ Ἀττικῇ εἰς τὸν ὅποιον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἴππιος διὰ τὸν αὐτότι ναόν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρπ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδῖπους ἐπὶ Κολωνῶν. — ὅθεν, Ἐπιρμ. Κολωνῆθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστκ. Κολωνεύς, ἑως, Κολωνίτης, καὶ Κολωνιάτης, οὗ, ὁ ἐκ τοῦ δῆμου Κολωνοῦ ὢν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐγγραφετο καὶ Κολωνή, ἡ. Ἀθην. ἡ, σελ. 598. Σουιδ.

Κολωνίς, ἴδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρμιόνης, τανὺν Σπετζόπουλον.

Κομαγηνή, καὶ Κομαγηνοί, ἴδα Κομμαγηνή καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαϊδῶ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβῶν, ἣτις ἐρατρεῖσα τοῦ Ἀμφιτρυῶνος ὅτε οὗτος ἐπολέμη κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυστὴν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ὁ Ἀμφιτρυῶν κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προσδοκίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβῶν ἐφόνευσεν τὴν Κομαϊδῶ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Κόμανα, τὰ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Καταωνίας χώρας, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναόν τῆς Συρίας θεᾶς Μυλῆτις ἣτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνομάζετο, ἐτι δὲ καὶ, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. — 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδῆς ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὕτη ἓνα ναόν τῆς Κομάνης θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγένετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Κομανία, ἡ. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 8, 15.

Κόμαροι, οἱ. Ἐθνος Σκυθικόν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Διμὴν τῆς Ἠπειροῦ ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στράβ.

Κομάτας, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κομήτης· ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοῦρ. Εἰδ. ε', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ἀραῖος, ὑπὴρτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου (Νικάτορος, ὅς τις λέγεται ὅτι εὐνουχῆθη ἰδιοχείρως ὅτε ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότη του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Δουκ. Συρ. 9ε. 19.

Κομηδοί, οἱ. Ἐθνος Σκυθικόν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαυανῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτοὺς ὁμώνυμα ὄρη. Πτολμ.

Κομητής, οὗ, ὁ. Εἰς τῶν Λατίων ὅς τις πα-

ερευρεθείς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὅβιδ. μεταμ. - 2) ἐκ Πηρεσίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολ. Ροδ. Α, 35. Πανσ. ε', 17.

Κομμαγεηνός, ἡ, ὄν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 877.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀρabitικῶς καὶ συνορευούσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανόν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· τανῶν Καμάσχ. Στραβ. (ἡ διὰ τοῦ μ μ γραφ. ἔστιν ὁρθ. κατὰ τὰ Χε. γρ.).

Κομμαγηνός, ἡ, ὄν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἡ εἰς τὴν Κομμαγηνὴν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμενάσης, ου, ὁ. Παταμός τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγγα καλούμενος. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ, Commodus. Βῆρος· Σέτος υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανου, ἀνὴρ μ' ἐξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα καὶ μὲ βαδείαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδονῆς καὶ ἀσώτου, τὸν ὅποιον ὑπεράγαπών ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, ἐδιώριτεν ἐπαρχον τῆς Παννυονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηγόρευσε αὐτὸν ὑπατοῦ ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐκασθενήσας ὅλος δι' ὅλον ἀπὸ τὴν ἀσώτου καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωὴν, ἀπέθανε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Τίς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὔρηλιου καὶ τῆς Φαυστίνης, ὅς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 933. ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων, ἀπέδειξε ἐαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου δυναστείας του ἕνα τῶν πλέον ἀπανθρώπων καὶ βιζίων τυράννων, ὅσους κατὰ καιροῦς ἀνέδειξε τῇ μεγάλῃ τῶν Ῥωμαίων μοναρχίᾳ, ὑπερβὰς εἰς τὴν ἀσώτου αὐτοῦ καὶ ζηρωδῆ ζωὴν ὅλον τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετ' ἑνὶ μὲν δωδεκαετῇ καὶ ἐπικνειδιστον βασιλείᾳ ἐφρονεύθη τελευταίον διὰ συνωμοσίας μίας τῶν παλλακιδῶν του, ἡ δὲ βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύχσας αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς Μοναρχίας, ἤφάνισεν ὅλα τὰ προτερον ἐγεγρᾶντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡρώδ.

Κομπασεύς, ἑως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάσου ὢν, κομικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστφ. Ὅρν. 1126. ἦτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὢν, Voss.

Κόμψα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἱρπηνῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ, τανῶν Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμψατος, ὁ. Ποταμός τῆς Θράκης ῥέων μετὰ τοῦ Νέστου καὶ Τράβου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην, τανῶν Σόπαρις.

Κόμων, ὠνος, ὁ. Μετσηνίος τι.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, τανῶν Γουνδούχ. Πτολ. ε', 18. Ἀρριαν. α', 4.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Πανσ. Ἀρκ.

Κονδυλᾶτις, ἰδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμι-

δος ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὅποιον εἶχεν ἐν Κονδυλίᾳ κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Πανσ.

Κονδυλή, ἡ (υ) Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. — ὄθεν Κονδυλεύς, ἑως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κονδυλῆς ὢν. Ἀριστφ. Σφκ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἥτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα, καὶ Κοινοπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὄθεν, Κονιαῖος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 5, 63.

Κόνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύτο εἰς τὰ Μάγαρα μέτα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Πανσ. α', 40.

Κονίσταλος, ὁ. Θεός τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολαστ. Ἀριστφ. Λυστρ. 981.

Κονίστωρσις, ἡ, καὶ Κουνίστοργις. Πόλις μεγάλη τῆς Λυστανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν οἱ Κουνεοί. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στεφ. Βυζ.

Κοννάς, ου, ὁ, ὁρθ. Κόννας, κατὰ Brunk. Αὐλητῆς ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε πέννης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης. Ἀριστφ. Ἰππ. 534. εἰς οὐ καὶ παρομ. ἡ Κόννου ψῆφον ἠγείσθαι ἀντὶ αὐτοῦ οὐδὲν λογιζέιν. Ἀριστφ. Σφκ. 695.

Κόννος, ὁ. Τίς τοῦ Μητροβίου κιθαρωδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικὴν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κοννίτης, ου, ὁ. Παιδαγωγός τοῦ Θησῆως, τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον, ἐτίμησαν μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὡς Ἡρώα θύοντας εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἡ κρίν. Πλούτ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ου, ὁ. Considios. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Κοντάδεσδος, ὁ. Ποταμός τῆς Θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριανὴν Ἠρόδ. 4, 90.

Κόνων, ὠνος, ὁ. Περίφημος στρατηγός τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὸν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμῆτας γενναῖος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίᾳ κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ἡνώθη μὲ τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκείθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνῆγειρεν αὐτοῖς τὰ μακρὰ τεῖχη τὰ ὁποία πρὸ ὀλίγου κατηράφισεν ὁ Λύσανδρος στρατηγός τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀνωκόδομησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν. Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ἡ, 8. ἔθα κατὰ Περιζών. Κίμων ἀναγινωσκ. ἐν Πλιν 35, 8.

Κοπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμός τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτριον. Στράβ. ιε.

Κοπρβαῖος, ὁ. Κομικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὁνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, εως, δ. Τίος τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἡλιδος, ἔνθα φονεύσας τὸν Ἰφίτον, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυπύθεα εἰς τὰς Μυκῆνας καὶ ἐγίνε κήρυξ παρ' αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποῖου δ' Ἡρακλῆς ἐλάβανεν τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυπύθους. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολδρ. β, 4, 1.

Κοπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφέροντο τὰ λαίψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπίους, ἡ. Corpius. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαίδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόρειον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· τανῶν Κεφτ. Στράβ. Δουκ. καὶ Κοπτῶ, οὐς. Πλουτ.

Κοπτῶ, οὐς, ἡ. = Κοπτός. Πλουτρ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐκτίσεν ὁ Δάρδανος· τανῶν Cori. Στράβ.

Κορακῆσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε, 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότημος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Kruse, σχηματίζον ἐν μέρει τοῦ αὐτόθι Νηϊοῦ ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν. 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολστ. ἀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κόρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅστις θνήσκων ἐνταῦθα ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου.

Κόραξ, ακος, ὁ. Τίος τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀπολλωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυωνος, ὅστις ἀποθανὼν ἀτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασιλεῖον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἐποπέα. Πανσ. β, 5, 6. — 2) Τίος τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θνήσκων ποτὲ ἔπεσεν ἐκ τινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 3) Διδάκκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, Συρακούσιοι, ὅστις πρῶτος ἐξήγητης νὰ ὑποβάλλῃ εἰς κανόνας τὸν δικανικὸν λόγον· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τιτία. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὅρος ἀπότημον καὶ πετρώδες ἐν Ἑλλάδι χωρίζον τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοὺς Λοκροὺς Ὀζόλους· τανῶν Κορίκι. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Κολχίδος χώρας κατοικοῦντας περὶ τὸν αὐτόθι Κόρακα ποταμὸν. Στέφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆτος ἐρμηος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Κυρίας. Στράβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πτίας ἐν Ἀσίᾳ πιδαν. ἡ νῦν κώμη Κορνάρ. Πτολ. ε'. Πολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Αἰουτανικῆς Γαλλίας· πιδαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγυρίου ποταμοῦ (Loir) κειμένη. Στράβ.

Κορδάκα, ἡ. Ἐπίθ. Τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαίως ἐῖδιον ναόν· εἰς τὴν Ἠλίδα, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ ἐν εἶδος χοροῦ κόρδαξ λε-

γομένου τὸν ὁποῖον ἐσύστησαν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἑταῖροι τοῦ Πέλοπος. Πανσ. ζ', 22.

Κόρδουβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν εὐρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Corduba, τὴν ὁποίαν κατακτείναντες μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρος ἐσύστησαν ἰδίᾳ ἀποικίαν εἰς αὐτὴν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Λιμὴν τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Περιπλ.

Κορέθων, ὄντος, ὁ. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρχαδίας. Ἀπολδρ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομάζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ· Εὐρπ. Ἀλκ. 358.

Κορησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στέφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Κόριον.

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετωκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα· ἡ γραφ. Καρηστὸς παρὰ Πτολεμ. ἐστὶν ἡμαρτημένη.

Κορησσός, ὁ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐφέσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κώμην σχηματίζουσαν εἶδος προαστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδ. 5, 100. Ξενφ. Ἑλλ. Κοριστός, ὁ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ὀρθοτρ. Κορηστός κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειρὰν.

Κορία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιδαν. ἀπὸ τοῦ Κούρη, μετὰ τὸ νὰ ἡλευθέρωσεν τὰς θυγατέρας τοῦ Προῖτου ἀπὸ τῆν μανίαν των· ἵστι οἱ συνελέξαο κούριες οὐρεα πλαζομενας Ἀθηνιας. Καλλμ. Ἀρτ. 234. παρὰ Πανσ. η', 21. ἔστι ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τούτο τὸ ὄνομα ἕνα ναόν ἐπὶ τῆς Κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρχαδίᾳ Κλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολμ. β', 3. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρετανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτανος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδοργίς, ἰδοι, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολδαῶν, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Brünn πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίλα, ἔπε ἰδε.

Κορινθιοζομαι. Ζῶ ἀσώτως καὶ ἀσελγῶς· ἰδε Κορίδιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Κορίνθου ἡ εἰς τὴν Κορίνθον ἀνήκων. Ξενφ. ὁ Κορινθιακός κόλπος. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος· τανῶν κόλπος τῆς Λεπάνθου. Στράβ.

Κορινθιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἡ εἰς τὴν Κορίνθον ἀνήκουσα. Ἀνδολγ.

Κορίνδιος, ἰα, ἰον. Τῆς Κορίνθου ἡ ἐκ τῆς Κορίνθου ὄν. Ἡ Κορινθία χθών, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοχλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἥτοι ἡ ταῖρα, κοινὴ κόρη. Πλάτ. Πτολμ. III, σελ. 404. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίθῳ εἰς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῇ χίλια περίπου

ἀνδρεῖς κῆρας, αἵτινες ἐλεύονσαι διὰ τῶν θαλάττων τῶν τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους, ἐλάμβανον συννυρισκόμεναι μετ' αὐτῶν ἀδρας ἀμοιβάς, ἐξ οὗ καὶ παροιμία· ἡοὺ παντός ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐστ' ὁ πλοῦς. Στράβ. ἡ, 6, 20. μία ἐκ τῶν ὠραίων τούτων ἐταίρων ὑπέπεσε καὶ ἡ περιβοήτος Λαίς· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύονσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. ὅταν εἶναι δυνατόν εἰς καθεναὶ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν εὐρισκομένας ὑψάλους πέτρας. — 2) οὐσιαστικ. Οἱ Κόρινθοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορινθοῦ καὶ Κορινθία, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα, Ξενφ.

Κόρινθος, ὁ. Τίος τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κόρινθοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Πινδ. Νεμ. 7, 155. Πανσ. β', 1. — ὅθεν παροιμ. ἡ Διὸς Κόρινθοι, λεγόμενη συνήθως ἐπὶ τῶν ὄσων τὰ αὐτὰ αἰεὶ διαλαλοῦσι, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 292. G. Ἀριττφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθ. Σχολστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀπεστάτησαν τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμφαντες κήρυκα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπανακαλέστωιν αὐτοὺς· ἐπρόσθετον αἰεὶ τὰ αὐτὰ, λέγοντες· »Ἄλλως ὁ Διὸς Κόρινθος δέλει σὰς τιμωρήσει».

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων, ἐμπορικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ὀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου Ἰσθμοῦ ἐν Πελοποννήτῳ καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ αὐτόνομον ἐπικρατεῖαν συνορεύουσαν ὀρκτικῶς μετὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Μεγάραν καὶ μετὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μετὰ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἔχωριζτο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυωνίας καὶ οὕσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδη. Ἡ πόλις τῆς Κορινθοῦ κειμένη ἐκ μίαν τῶσαν ποταμὸν δέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεστάθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς εὐπορείας, ἔχουσα ἐν αὐτῇ διάφορα ἀξιόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐργάζοντο τὸν χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν· εἶχεν ἐτι καὶ ἐπίσημον θαλάσσιον δύναμιν, πρώτη αὕτη ὡς λέγεται ἐπενόησασα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριηρῶν. Ὁ συστήσας κατ' ἀρχῆς τὸ βασιλεῖον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὃς τις ἐκτίσας καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκάλεσεν ἀνέκαθεν Ἐφύραν. Ἀποδρ. α', 9, 3. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. κατὰ δὲ Πανσ. β', 1. ὠνομάσθη Ἐφύρα ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περιήγῃς ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκορινθος καλονομένη εἰς ἄκρον ὄχρου καὶ δυσπρόσιτος, οἱ δὲ αὐτὴς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεῖα λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰτέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ

Κορινθιακοῦ κόλπου Λεγαῖον καλούμενος, δεχόμενος ὅλα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσπορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συνήθης τύπος ἐστὶ κατὰ θηλυκ. γέν. Σοφ. Ἡροδ. Θουκ. Ὀμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθα ἀφνειὸς Κόρινθος κεῖται, λαμβανόμενος τοῦ ἀφνειοῦ κατὰ κοιν. γέν. ἄρσεν. δὲ εὐρίηται ἐντὶνι χρηστῶ τοῦ Ἡροδ. 5, 9, 5. καὶ τρις παρὰ Στράβ. ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν, ἔνθα ὑπολαμβάνεται αἰεὶ ἡ ἐν Κόρινθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίμ. Κορινθοῖ, ἐν Κόρινθῳ. Ὁμήρ.

Κορινθιοὺς ὀρχίης, ἔως. Ἐκ Κορινθιακῆς ἔργασίας. Στράβ.

Κορίννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπιστημον ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου τὸν ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἐνίκησε παντάκτις εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ ποιητικὸν ἀγῶνα. Πανσ. 3, 22. ἡ δὲ εἰς ἄκρον ὠραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθητῆρα τῆς περιφημοῦ Μυρτίδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. ἰστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἐλ. βιβλ. I, σελ. 578.

Κορίολλα, ἡ, καὶ Κόριλα. Στεφ. Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἀλικρ. 5. λέγει μητροπόλιν τῶν Οὐόλσκων, περιήγῃς διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μαρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κατοικ. Πλιν. 3, 5.

Κοριολλανός, ὁ, Μάρκιος. Εἰς τῶν ἀρχαίων ἐπιστημῶν στρατηγῶν καὶ Πατριῶν τῆς Ῥώμης, ὃς τις εἰς τὴν κατὰ τῶν Οὐόλσκων καὶ Ἀντιῶν πόλεμον δαίξας μεγαλὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδιώχθεις ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλον νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συννεργείας τῶν λοιπῶν Πατριῶν, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγός, ἐπαρρησιάζθη ἀπρόσδοκῆτως πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης ἀφ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσεν πολλὰς ἄλλας πόλεις πλησιοχώρους καὶ ἠφάνισε τοὺς ἀγροὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγας φόβος κατεκυρίευσεν τὰς ψυχὰς τῶν ἡδὴ πολιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλή ἀμνηχουσα ἐπεμφεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβεῖας πρὸς τὸν νέον τούτου καὶ ἀνδρεῖον ἐχθρὸν τῆς παρακαλοῦσα ὑπὲρ εἰρήνης, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέπεμφεν ἀπράκτους· τέλος ἐλάσους εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ γράψα μήτηρ τοῦ Βετούρια μετὰ τῆς συζύγου καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ παρρησιασθεῖσαι δακρύουσαι ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἠδυνήθησαν μολὶς νὰ κινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ παρωργισμένου τούτου καὶ ἀδιαλλάχτου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, ὃς τις ἐνδύς εἰς τὰς μητρικὰς ἱκεσίας, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπαλάξας οὕτω τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον· ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τοὺς Οὐόλσκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τούλλου ὡς προδότης, ἐφονεῖσθαι εἰς μίαν ταραχὴν τοῦ αὐτοῦ

λαού, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν αἱ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Πλούτ. Κορ

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Κόρυρα, ἡ, Corcyra. μεταγενστ. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀφβ. Στράβ. Ἐπτμ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρυρα, Corcyra Nigra. Νῆστος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανὺν Κόρζολα. Στράβων.

Κορνηλία, ἡ, Cornelia Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεσττέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαίρετως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατριῶν ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐκ ταύτης ἐτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώσθη ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὅποιαν μετὰ ταῦτα ἐφθάσε· τισσάρης πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἰκίαι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα, ἡ τῶν Λεντούλων, Ῥουφίων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπιόνων, αἵτινες ὑποδαιρουῖν αὐτοὺς εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Κορνηλῖος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Κόρνικλος, ὁ, Corniculum. Πόλις τῶν Σαβίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τῶν Monticelli. Στέφ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Κόροιβος, ὁ. Τίς τοῦ Μυθόδωτος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυνίκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσιάνοραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομηδοῦς. Εὐρύπ. Ῥῆτ. 535. Πανστ. Ἱ, 27. — 2) Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἡλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρῶτος ἀρχισαν οἱ Ἕλληνας τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 770 ἔτος πρὸ Χρ. Πανστ.

Κοροκονδήμη, ἡ (Ξ). Κώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμάν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κοροκονδήμητις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὅποιαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πίζαν. ἡ νῦν Ἀσπρὴν καλουμένη. Οὐκ. β', 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πίζαν. ὁ νῦν Βρανδεμῆρ, κατ' ἄλλους δὲ δ' αὐτοῦ καὶ Κύρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόργαγον, τό, Corgagum, Λιβ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 454.

Κόρσαι, αἱ. Νῆστος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σίμου, τανὺν Σουσαν Ἀδασί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσῖαι, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους

Πάου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, πληθ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἐνικ. Πανστ.

Κορσῖαι, αἱ, = Κορσῖαι, ὅπερ ἴδε·

Κόρσικα, ἡ = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ.

Κορσίς, ἰδος, ἡ. = Κύρνος, Διον. Περ. 459.

Κορσωτή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἀλλ' ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασσά ποταμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἡ νῦν Ἐρσί ἡ Ἰρσάχ. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυρτα.

Κόρτωνα, ἡ, Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὅποιαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Κόρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρης καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἦλθον καὶ κατώκισαν οἱ Πελαργοὶ πολὺν χρόνον· τανὺν Κόρτωνα, Cortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κρητῶν παρ' Ἡροδ. ἔπερ ὅρα.

Κορυβάντειος, εἰς, εἰον. Τῶν Κορυβάντων ἡ εἰς τοὺς Κορυβάντας ἀνήκων.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πινηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίως. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετὰς. Ἀριστ. Σφην. 119.

Κορυβαντικός, ἡ, ὄν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντειος, εἰς, ἰον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἄστυ· οὗτος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθράκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524. Οὐστ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντίς, ἰδος, ἡ, δηλ. τοῦ Κορύβα. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μνήσις τῶν Κορυβαντίων τελετῶν.

Κορύβας, αὐτός, ὁ (υ). Τίς τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Κορύβαντες, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐστύτησε τὴν ἱερατεῖαν αὐτῶν εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. Ἱ, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, κτίσας καὶ τὴν πόλιν Ἱερὰπυντα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θέβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος. — 2) συνήθ. πληθ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἡ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νήτῳ Κρήτῃ· κατὰ τινας κατήγοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαιστοῦ, κατὰ δὲ Ἀπολλῶ. α', 3, 4, ἦταν παῖδας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Κρόνου ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιόπης. Στράβ. Ἱ, ἐν τέλει. Εὐρύπ. Βαχχ. 113. κατὰ δὲ Διόδ. Σικλ. ε', 49. κατήγοντο οἱ Κορύβαντες οὗτοι ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰατίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ἐνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἐτι Κουρήτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, νομιζόμενοι ὡς ἐγγύωροι δαίμονες καὶ Ἡμίθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης με ἐνδοσιώδεις τελεταί, με θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διάφορα ἐνυμνία κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον νὰ παρατητήσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἀτῆος λιπὴν καὶ ἀμνηχανίαν τῆς θεᾶς

αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὸν σῶμα των. Κατὰ Lobeck Ἀγλασφ. III δὲν εὐρίσκοντο οὗτοι κατ' ὄρχας εἰς οὐδεμίαν σχέτιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν διεδόθη εἰς διάφρακα μῆρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν τελεῶν αὐτῆς μ' ἔκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρῶτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον θεοποιούμενοι, ἐνομιζόντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρύεσθαι οὗς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολογτ. ἐκ τοῦ κόρυς ὅτι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τρικόρυδες οἱ αὐτοὶ παρ' Εὐρύπ. ἐπικαλοῦνται, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορύδαλλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλός, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ ὄῃμας τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκον εἰς τὴν Ἱπποδωαντίδα φυλὴν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικοι. — 2) Ὀρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος ὄῃμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο ἁλ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορύδαλλος, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀντικύρας πόλεως τῆς Φωνίδος, ὅστις ἐδεῖξεν εἰς τοὺς Πέρτας διὰ τοῦ ὅρου Οἰτῆς ἀγνωστον ὁδὸν φερόσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.

Κορύδιον, ἄνος, ὁ (υ). Βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Κορύθαλία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δειπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Τίος τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Λυκόφρ. Σχολ. Παρθ. Ἐρωτ. 25. παρ' Ὀμρ. οὐχ εὐρήται τὸ ὄνομα τοῦτο. — 2) Ἀρχαί τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὐρίντες τὸν Τηλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρου Παρθενίου ἀνέδρεψαν αὐτόν. Ἀπελέρ. γ', 9, 1. Διόδρ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαίαι τῆς Βασιλεῦς τῆς Ἰταλίας, μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἀτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδαρον, κατὰ Διον. Ἀλ. α', 61. ἐβασίλευον οὗτοι εἰς τὴν Ἀρκάδιαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατραπῆς τῆς Παφλαγονίας. Ξενφ. Ἀνάβ.

Κορυνητής, ον, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου ληστοῦ Πσειρήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἢ τοῦ ῥοπάλου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολδρ γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀραβίας, ἐμβαλὼν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡρόδ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ ἐς υψηλὸν λόφον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Πaus. β, 28.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρχαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη.

Κορυφασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Λεων. Ταρ. 24. Κορυφάσιον, τό (α). Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ἡ πόλις Πύλος, τανὺν ὅρος τοῦ ἁγίου Νικολάου. Στράβ. Πaus. δ', 38. — 2) Φρυγίον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὅποιον κατέφυγον εἰκότικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος. Θουκυδ. δ', 3. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ. (παρὰ Θουκυδ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλος, ἔστι τὸ Κορυφάσιον ταύτοσημιτ. τῷ Πύλος, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος ἐρῶσθ. μέντοι ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. εἰς τὸ γῆν.) — ὅθεν Κορυφασιαῖς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κορυφή, ἡ. κατὰ Κικέρ. Φντ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἣτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορία ἐλεγετο.

Κορυφίνιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ παλαιὰ τῶν Πεληγίων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν San Perino. καλυμένη· ἔτι δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ.

Κορώβιος, ὁ. Κρῆς τις, ὅστις ἀδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Διβύᾳ Πλάταιαν νήσον. Ἡρόδ. 4, 151.

Κορώνεια, ἡ. Μία τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κείμενη ἐπὶ τινος ὑψώματος περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Κωπαίδος λίμνης, περιφύρουσ διὰ τὴν ἐνταυθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· τανὺν Διμηνία. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὐρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς. Ὀμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωναῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνίας. Ἡρόδ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώναιοι, οἱ, Στράβ. β', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς διαφορὰν Κορωνεῖς ὀνομάζει. Στράβ.

Κορωνίη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενη εἰς τοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Τεμαθία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἐπ' αὐτόν ταν Μεσσηνίαν τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. τανὺν Φρυγίον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὀμρ. Ἀνδρακαλουμένη· κατὰ δὲ Πaus. ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν Ἀπείαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, αἱ κάτοικοι.

Κορωνεῖς, ἰδοι, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰεῖου ἐκ Λακερῆας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἔσχον αὐτῆς κάλλος, ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν· μαζὺν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θεὸς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ χίρακος τὸν μετὰ τὸ Ἴτχυος ἔρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσεν τὴν ἀπιστον ταύτην, τὸν δὲ χόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ὅλον μέλανα ὡς ἀνδρακα, διότι δὲν ἐπρομνήυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτιον τὸ

τυμβάν' ὅτε δὲ ἔμελλεν ἡ Κορωνίς νά τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔγκυος ἐτι οὐτα μὴ τὸν Ἀσκληπιόν, ὃ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νά τὸ ἀνατρέψῃ. Ὁμ. Ἰμν. ιε', 2. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Πινδ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Ἰάδων νυμφῶν. Ἰγν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Ζεὺς ἐνεμπίστευσεν τὸν Βάκχον νά τὸν ἀνατρέψῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου. Διόδρ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνός, Διόδρ. Σικελ. Τίος τοῦ Κανίωος, πατήρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίδων ἐν Γυρτῶνι πόλει τῆς Θεσσαλίας καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδρ. Σικελ. δ', 27. ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φερωνέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίδων, τὸν ὅποιον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν, παρὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτός πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Κανίωος. παραβλ. Ηεγν. Ἀπολδρ. σελ. 178. — 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυτῶρης, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Κόραξ ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Πaus. β', 5. — 3) Τίος τοῦ Θερσαίερου καὶ ἑκγονος τοῦ Σιγάρφου, τὸν ὅποιον υἱοθετήσας ὁ Ἀδρίας ἀνήγαγεν εἰς αὐτὸν ἐν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὅποιον ἀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορωνεία. Πaus. δ', 34.

Κόσας, α, ὁ, Cosa. Ποταμός τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Κάσας, Αἰλιαν.

Κοσμητής, οὗ, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδίον βασιμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Πaus. γ', 17.

Κόσσον, ἡ, καὶ Κόσσαί, αἱ, Cossae. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κείμενη ἐπὶ τῶν ἑκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινία ποταμοῦ μετὰ λυμένα, ἥτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τανὺν Ansedonia. Στράβ.

Κοσσαῖοι, οἱ. Ἔθνος ἀγρίον καὶ ληστρικόν τῆς μεγάλης Μηθίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γειτονες τῶν Παραιτακηνῶν, τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νά ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατροπίαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρουν τοῦ λοιποῦ νά κρατήσωσιν αὐτούς ὑποχείριους. Ἀρρίαν. Ἀνάβσ. γ', 19. κατὰ Mannert. οἱ Κοσσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνήκον εἰς τὴν μεγάλην Μηθίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανὴν, συνορεύοντες μετὰ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀρρίαν.

Κόσσοιρα, ἡ, Στράβ. καὶ Κόσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νήσος μικρά καὶ ἄφωρος, κείμενη μετὰ τὴν Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς τανὺν Πανταλαρεᾶ. Κόσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ.

Κόσσυρος, ἡ, = Κόσσοιρα. ὅπερ ἰδε.

Κότανα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 7.

Κοτάμβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ζ', 4.

Κοτίν οὐσα, ἡ (κότινοι). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Gadesira. Δον. Περ. 456.

Κόττας, α, ὁ, Cotta. Ὄνομα κίριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Κοττίαρις, ὁ. Ποταμός τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὅποιον ὁ Πτολμ. θέτει τοὺς ὄρους τοῦ ἐνωσμένου κότμου τανὺν Σιχιάγγ.

Κόττος, ὁ. Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν ἑκαιοχέιρων. Ἦσ. Θεογ. 140. ἰδε ἑκαιοχέρις.

Κοττυφίαι, υἱος, ὁ. Πεπλάτμενον κυρ. ὁ.μ. παρὰ Διον. ἀληθ. Ἰστρ. α', 29.

Κόττυφος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρχαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου. Δημοσθ.

Κοτυάειον, τό. Πόλις τῆς ἑπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Οὐμβρίου ποταμοῦ τανὺν Κουταίχ. Στράβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Τυμνῶν. Αἰσχ.

Κοτυλεύς, ἑως, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ Ἡρακλῆς ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναόν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Πaus. γ', 19.

Κοτύλιον ἔρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρχαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νῆδα ποταμοῦ, τανὺν Λογαρόλα καλούμενον ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὐρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγητο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ὠραιτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὁλῇ τῇ Πελοποννήσῳ, κτιτθεῖς ὑπὸ τοῦ περιφθόμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις ψυχοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν ναόν τῆς Ἀθηνῆς εἰς τὴν ἐν Ἀθῆναις ἀκρόπολιν. Πaus. η', 41.

Κότυρτα, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Ταυάρου ἀκρωτηρίου, Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κορύττα.

Κότυς, υἱος, ὁ, δοτκ. Κότυς. Πατήρ τοῦ Φρυγίας Ἀσίου. Ἠρόδ. δ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατήρ τοῦ Χερτοβλέπτου καὶ πενθερός τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλοῦτη, τὴν ἡδυνάσειαν καὶ πλεονεξίαν του, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῆς βασιλείας του ὦν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμῆθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου καὶ μ' ἕνα χρυσὸν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἐστρεψε δις τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέκτητε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ θανάτωσεν ὑπὸ μίας γενομένης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας τῶν δύο ἀδελφῶν του Ἡρακλῆα καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 3. ἰδε κατὰ Schneid "Ὅτις γέγραπτο ὅπερ ὄρα.

Κότυς, ἡ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ἰ. Κοτυττάρει, ἰδος, ἡ. Μάγισσά τις, παρὰ Οἰοκρ. Εἰδ ε', 40.

Κοτύττια, τὰ. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ, Κόρινθῳ, Χίῳ, Θράκῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς Σεᾶς Κοτυττῶς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλούντο Βαπταῖ Στράβ.

Κοτυττώ, οὐς, ἡ. Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἥτις ἀρχαίως ἐκαλεῖτο ἐν Θρά-

χη, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἑξαίρετως δὲ ἐτίμων αὐτὴν οἱ Χίοι ὡς θεὰν καὶ προστάτιν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχροῦν ἡδονῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ λεγόμενα Κοτυττία εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ἰ'. Η' σύχ.

Κοτύωρα, τὰ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀποικία τῶν Σιωπέων, περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κέλπον τῆς θαλάσσης· ταῦν Βουόικ· Καλέ· — ὤθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 5. Διόδωρ. Σικλ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ' (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ. ἐστὶν ἡμαρτμ.)

Κονάδοι, οἱ, καὶ Κολδαῖοι, Στράβ. ζ', Guadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βοεμίας, Μοραβίας καὶ Αὐστρίας· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχισαν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκωμάνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐναντίον τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Διαν. Κάσσι. 71, 8. Ἀρρίαν.

Κουάριος, ὁ, ἴδε Κουράλιος.

Κουίντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἀνθλ.

Κουϊρίνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθῆσίν του. Στράβ.

Κουϊρίνος Λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἐν τῶν ἑπτὰ ὄρεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούδα, ἡ. Πόλις μινρὰ τῆς Κολχικῆς χείρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Κουνάβα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτιου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ φονευσθὴ ἐνός οὗτος ἡγεμῶν. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκουσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταωνίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, ταῦν Κοσκάν. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Ἀντιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἔκτεινεν ἀπὸ τοῦ Ἀναποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱερῷ σφραγισθῆναι (ἀγίου Βικεντίου) ταῦν Caro di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Διελ. Κωραλῖος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰτωῦς καὶ ἐμβαλῶν εἰς τὸν Πηεῖον. Στράβ. εἰσα ἀπαξ εὐρητὰ ἡμαρτ. Κουάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλαρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνίας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Κόλλμ. Παλ. 64.

Κουρής, ἦτος, ὁ. Ὁ πρῶτος εὑρεθεὶς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρήτες. Στράβων.

Κορήτες, οἱ, ἑνικ. Κουρής, ἦτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦτο ὄνομα· 1) Κουρήτες ἐλάγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκείθεν ὁ Αἰτωλὸς, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν χώραν ταύτην· πιδαν. δὲ ἀνήκον οὗτοι εἰς τὴν γεγενῆσιν τῶν Λεγόνων. Ὅμρ. Ἰλ. I, 532. Στράβ. ἰ'. καὶ παρ' Ἀπολόρ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρήτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρῆς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἡ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβωνα ἦσαν νεανίαι τῶν ἡλιείων, λατρεύοντες αὐτότε τὸν Δία δι' ἐνόπλων ὀρχήσεων καὶ κρότου διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων· ὁ δὲ Διοδωρ. Σικλ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τινὰς χρήσιμους περὶ τὸν ἀνδρῶπινον βίον τεχνικάς εὑρεσεις, ὡς π. χ. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευὴν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τιθάσσειν διαφόρων ζώων, τὴν περιποίησην τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δαίμονες καὶ ἐπαῖοι τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὐτὴ παρέδωκε τὸν Δία βρέφοι ἐπὶ ὅττα τὸν ἐναθρέψουσι κρυφίως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμνον διὰ τῶν ἐπλωντων τοιούτων κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς κλαυθμούς τοῦ παιδός. Ἀπολόρ. α', 1, 3. — ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεσώθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρήτες οὗτοι μετὰ τὸν Κεριβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλος ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ἰ', 3. ὁ δὲ Πaus. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἰδίον ναὸν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ὡς θυσιάαντος γένους ζωῶν καὶ πτηνῶν κατ' Ἀπολόρ. β', 1, 3. ἐθανάτωσαν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεὺς, διότι ἐκρύψαν τὸν ναὸν Ἐπαφῶν κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπον Κουρήτες ἀπὸ τοῦ Κουρήτες, ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑπετίθεντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. περβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. T, 193. ἐρῶτρ. μέντοι ἐστὶν ὁ τύπος Κουρήτες λαμβανόμενος ὡς κυρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κουρήτες ἀντὶ νεανίας. (ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἐστὶ κατὰ τινὰς μὲν ἀπὸ τοῦ κουρός, ὁ ἐστὶ νεανίας, κατ' ἀλλοὺς δὲ ἀπὸ τοῦ κουρά, ἦτοι κούρευμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικοῦντας.)

Κουρητικὸς, ἡ, ὄν. Τῶν Κουρήτων ἡ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκων, ἡ Κουρητικὴ, = Πλευρωσία. Στράβ.

Κουρήτις, ἰδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἡ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστικ. προστυγχ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώ-

ρα περίεξ τοῦ Πλευρώνος καὶ αὐτῇ ἡ Αἰτωλία.
Ἀπολδρ. α', 7, 6. Στράβ.

Κοριάτιος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰταλίας πλησίον τοῦ Πλευρώνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίῳ ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρατηρίου. Πλίν. — ὅθεν Κουρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Κλαυδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ συνέγραψε δέ ἱστορίαν τῶν πράξεων τῶν μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕψος κομψότατον καὶ ἐπιτετηδευμένον.

Κόων, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμοι ἐφονεύθη τελευταῖον. Ὁμ. Ἰλ. Τ. 53.

Κόως, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὄρα, ἐξ οὗ Κωῶδες εἰς τὴν Κῶ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, εἰς, ὁ. Τίος τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐνὶ ἐφύλλατε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἤλθεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἀρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποῖος ἀπὸ τούτων τούτων θεῶν δελεῖ λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ἐπειδὴ δὲ ἔκρινεν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακίται ἐτίμων αὐτὸν ἕκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντών. Διβ.

Κράγος, ὁ. Τίος τοῦ Τριμυλῆτον καὶ τῇ Πραξιόκῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ἔρος Κράγος. Στράβ. Βυζ.

Κράγος, ὁ (α). Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὅκτω ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν ἔχοντα ἀκρατήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἐν μέρος ἐσχημάτιζε τὸ βραχυῶδες χάσμα Χιμαίραν καλούμενον. Διονσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὅρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κειμένον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κραθία, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνῆς, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρῃ. Ἡρόδ. 5, 45. ἔνθα παρ' ἄλλας ἐκδόσεσι κεῖται ἡμαρτ. Κραστία.

Κράθιππος, ὁ, = Κράτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κράθεις, υἱος, καὶ ἰδός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαιᾶς ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κράθιοι. Ἡρόδ. 1, 145. Καλλμ. εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κατὰ Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν· ταύνην Κρατί· Ἡρόδ. 5, 45. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 16. Στράβ. — 3) Ὅρος τῆς Ἀχαιᾶς, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κράμβεις, εἰς, ὁ. Τίος τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὅποιον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρικῆς του Ἰδαίας ἴδω φινεύει.

Κράμβουσα, ἡ. Νήσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίῳ τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Κρανάα, ἡ, καὶ Κραναιί, αἱ (κραναός). Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου βασιλέως Κραναιοῦ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 481. καὶ Ὁρν. 123. παρβλ. Σχολιστ. αὐτοῦ. ὁροστρ. μέντοι ἀπὸ τοῦ κραναός, ἥτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Πινδ. εὐρηται ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (υἱ-), ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναιοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολδρ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νήσος μικρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἴσπερ πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 445. πιθαν. ἡ νήσος Κυθήρα· κατὰ τινες δὲ ἐστὶν ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἑλένη νήσος, Εὐρίπ. Ἑλ. 1690. Στράβ. ἡ μία μικρὰ νήσος ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθίου, ταύνην Μαραθωνησι λεγομένη. Πaus.

Κραναιά, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἑλλάτειαν ἐν Φωκίᾳ. Πaus. ι', 34.

Κραναιά, ἡ, = Κράνιοι, ὅπερ ὄρα.

Κραναιῖδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κραναιοῦ. Εὐρίπ. Ἰκετ. 715.

Κραναιῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἐνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βακχυλ. 19.

Κραναιίχημν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολδρ. γ', 14, 5.

Κραναιοί, οἱ (υἱ-). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελαγῆς, ὅσοι κατώκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδ. 8, 44.

Κραναιός, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κερόπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικὴν λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαιμόνος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναιίχημν καὶ Ἀτσίδα. Ἀπολδρ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμέν. 1041. Πaus. α', 2.

Κρανάπης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμῶν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (α) Ἄλλος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κερνίδου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνιον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κράνειον παρὰ Πaus. πιθαν. ἐκ τοῦ κράνον.

Κράνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β, 23. Στράβ. Σουίδ. Κράνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κράνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραντώ, οὐς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δαρίδος. Ἡσδ. Θεογ. 243.

Κραντώρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν Λαπίδων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρῶδου. Ὁσίδ. μεταμρ. XII, 361.

Κρανών, υἱος, ἡ, καὶ Κρανών. Πόλις τῆς Πελαγονικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, εὐχρὸν ἀπέχουσα τῆς Λαρίσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θεσσα-

λικῶν τέμπλων, κατὰ Στρίβ. πρότερον Ἐνῶρα καλουμένη. Ἡρόδ. Καλλμ. Δημτ. 77. — ὅθεν, Κρανῶνιος, ἰα, ἰον. τῆς Κρανῶνιος, τὸ Κρανῶνιον πεζόν, Καλλμ. καὶ Κρανῶνιος, οἱ κατοικοί. Ἡρόδ. 6, 126. (δι' ἐνός ν ἐρδοτηρ. καὶ παρ' Ἡρόδ. Θουκλ. Ξενοφ. Καλλμ. διὰ δὲ δύο νν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαςος, ἡ Ὀμ. ἀντὶ Κάρπαδος. Ἰλ. Β, 676. Κράστος, ὁ, Cragus. Ὀνομα κυρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπᾶτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κραταιῖς, ἴδος, ἡ. Νύμφη τῆς μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὀμ. Ὁξ. Μ, 124. κατὰ τινὰς δὲ ἦν τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἐιάτη. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κραταμένης, ους, ὁ. Εἰς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκυδ. 5, 4.

Κρατῶς, ᾱ, ὁ. Μακρῶν τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαυόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μετοχείᾳ. Πτολμ.

Κρατερία, τὰ, καὶ Carteria. Πλιν. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Σάμῃς μετ' ἡμῶν. Θουκ. ἡ, 101.

Κράτερος, ὁ (α). Εἰς τῶν περιφώνων στρατηγῶν Ἀλεξανδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τοῦτου ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἐδνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξανδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀπ' ὅπου μετέβησαν ὑστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὰ πολέμῳσι τοὺς αὐτοὺς ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περσίαν καὶ Εὐμένην, ἐνθα ἔλθων ὁ Κράτερος εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμποκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένηος καὶ πληρωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ τούτου, ὅστις αὐτὴν τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλούτ. Εὐμ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ἡ, 30.

Κρατεῦας, ου, ὁ. Μακεδῶν, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχαῖον βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ἡ, 9. Πλούτ. — Κράτερος παρὰ Διόδ. Σικ.

Κρατήρ, ἦρος, ὁ. Κίλπος τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισσηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀρωτηρίου, = ἀρωτήριον τῶν Βαίῶν. Στράβων.

Κράτης, ἦτος, ὁ (α). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκίμησας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστ. Ἰππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἰς τῶν περιφώνων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσοφῶν, μαθητὴς Διογένης τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποῖου τὰ συγγράμματα παρεβάλλοντο σχεδόν μετὰ τοῦ Πλάτωνα διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τούτου γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίδοξος Ἰππαρχία, οὗσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἵρέσεως. Διογ. Λαέρ,

4, 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικὸς τις ἐν Μάλλου πόλει τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὅθεν Κρατήτειος, ὁ, ἡ, ου. Ἐκ τοῦ Κράτητος ὄν.

Κρατητικῆς, ἦτος, ὁ. Πατήρ τοῦ Σπαρτιάτου Θραυμελίδου. Θουκ. 8, 11.

Κρατησιππίδας, α, ὁ (ε). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατίδας, α, ὁ (ε). Τίς τοῦ Κράτητος. Θεοκριτ. Εἰδ. 2, 91.

Κρατιεύς, ἦτος, ὁ. Πατήρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολδρ. α, 9, 9. ἴδος Ἀναξίβια.

Κρατίτιος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκίμησας ἐξαίρετως εἰς τὴν ἐπί τῆς σκηνῆς ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν τοῦ Ἀθηναίου, ἐφαπτόμενος ἀσεμνῶς καὶ ἀσυστολῶς τῶν ἀτομικῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλὰς δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ φιλοπόνητος. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἰππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητὴς ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίου ἐσώθησαν ὀλίγα τινα μόνη ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγὸς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ νοῦς, παραβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. §. 36. σημ. 5, 3.)

Κρατίππος, ὁ (α). Ἑλλήν ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποῖου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλούτ. Διον. Ἀλικ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λατβου, διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθητεύσεν ὁ Κικέρων, ἐπειῶν αὐτὸν μεγαλῶς. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. 5, 21. (κυρ. Ἰωνκ. τύπ. ἀντὶ Κρίδιππος, παραβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολδρ. α', 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσδ. Θεογ. 775. Ἀπολδρ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (ου). Ἑλλήν φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὗτος ἐγραψεν ἑνα διάλογον ὑπὸ ὀνομα Κρατύλος ἡ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρεῖοισα, ἡ. Δωρ. = Κρεῖονσα. Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννησῷ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους Καλλμ. Παλ. 41. καὶ Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ἔρα. Ὀμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντιάς, ἄδος, ἡ. Ἀνδολ. καὶ

Κρειοντίς, ἴδος, ἡ. ποιητὴς ἀντὶ Κρεοντίος, συγγραφεὴ τοῦ Κρεόντος, ἡ Μεγάρα. Πινδ. Ἰσθμ. δ', 108.

Κρεῖος, ὁ· καὶ Κρεῖος, Ἀπολδρ. Τίς τοῦ

Ούραου καὶ τῆς Γῆς, ἀντὶ τῆς Εὐρύβιας με-
τὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀτтраϊόν, Πίλ-
λαντα καὶ Περσεά. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀ-
πολδρ. α', 1, 3.

Κρεΐων, οντος, ποιητκ. ἀντὶ Κρέων. Ὁμ. Ἰλ.
I, 84.

Κρεμσστή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης
ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον πλητίον τῆς πό-
λεως Ἀβύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἐλ,
δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέρ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ, Cremona. Μία τῶν ἐπισημο-
τέρων πόλεων τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ
Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν αὐτοῦ Κρο-
μυνῶν, ἧτις κατεδαφίσθη ὑπὸ τῶν στρατιω-
τῶν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνεκαινίσθη αὖθις μετ'
οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ.
Στράβ. ἐπὶ δὲ καὶ Κρεμῶν, ὄνος, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (ν-θυ-) Πατρωνυμ.
Τίος τοῦ Κρέοντος, ὁ Λυκομηδῆς. Ὁμ. Ἰλ. —
2) Ὀνομ. κυρ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Με-
γάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος. Ἀπολδρ. β', 3, 11.

Κρεόπωλον, τό, ἴδς Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος βασιλέως
τῶν Ἀθηναίων, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ
Ξεῦδος υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς
τὸν Ἀχαιοὶ καὶ Ἰάωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅ-
τι ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν
Ἰανον. Εὐρπ. Ἰων. 11. Ἀπολδρ. α', 7, 2. Παντ.
α', 51. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου
καὶ τῆς Ἐκίβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁ-
ποίου ἐγέννηται τὸν Ἀσκάνιον, ἧτις μετὰ τὴν
ἄλωση τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔθηκε δι' οὐλοῦ ἀ-
φανῆς. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. Παντ. — 3) Νυμ-
φητικὴ τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Τφέως ἐκ τοῦ
Πηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πίνδ. Πυθ. 9, 30.

— 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κο-
ρίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα
ὁ Ἰάσων, ἧτις ἄλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ
ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος Μήδεια, θέ-
λουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπί-
στίαν του, ἐπέμφεν ἐν φαρμακερὸν ἐνδύμα ἐκ τῆς
δυστυχῆ ταύτης νέαν γυναῖκα του, ἧτις ἐνδυθεῖ-
σα αὐτὸ κατεκαύθη μετ' ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκο-
γενείας καὶ τοῦ πατρὸς τῆς. Ἀπολδρ. α', 9, 28.
Διοδρ. Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ὄρα.
Στράβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστομήχου
καὶ εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν
Πελοπόννησον μετὰ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ
Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελ-
φῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσ-
σηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφύνασεν αὐτὸν οἱ
προϋχόντες τῆς χώρας ὁμοῦ μετὰ τοὺς υἱοὺς αὐ-
τοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπυτοῦ, ὅστις ἐβασιλεύσεν εἰς
τὴν Μεσσηνίαν, ἀφῆσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀ-
πογόνους αὐτοῦ Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλάτ.
Νέμ. Ἀπολδρ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπιγρά-
φεται καὶ ἐν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐ-
ριπίδου, Δημοσθ., Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ἰος καὶ ἰδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσ-
σιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν πα-

ραλίων τῆς Βοιωτίας, οὗσα τὸ παλαιὸν λιμὴν
τῆς αὐτοῦ πόλεως τῶν Θεσπιῶν, τανῶν Κέκος.
Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παντ. καὶ Κρέουσα πα-
ρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ κλητκ. Κρέων. Τίος τοῦ Με-
νοιόκους, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαίου ἐκυ-
ρίευσεν τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ'
οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰ-
δίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἶνγμα τῆς Σφιγγίδος.
Ἀπολδρ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ
ταῦτα ἐδιώχθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παρά-
νομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρὸς τοῦ Ἰοκάστης συ-
νοικίτην, εἰ δὲ δύο αὐτοῦ υἱοὶ Εὐειουλῆ καὶ
Πολυεὐκίης ἐφρονεῖσθαι διὰ μονομαχίας, ὁ
Κρέων ἐπανελάβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν·
οὗτος λέγεται ὅτι ὑπέδεχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ
τὸν Ἀμφικλῆνα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου
μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους
καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρα-
τεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβοίων· τὴν δὲ Ἀντιγονὴν
θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔθαψε ζώ-
σαν, διότι ἠθέλησε νὰ κηλεύη τὸ νεκρὸν σῶμα
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυεὐκίης· τοῦτου παῖδες
ἦσαν ὁ Αἶμων καὶ ἡ Μεγάρη τὴν ὁποίαν ἔλαβεν
ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὁμηρ. Ὀδ. Δ,
269. Αἰγκ. Ἐπτ. Θηβ. 476. Ἀπολδρ. — 2)
Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέ-
ρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ
τὴν Μηδειαν· αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν
πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰά-
σονος, ἐπέμφεν εἰς τὴν Γλαύκην ἐν νυμφικῶν
ἐνδύμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυτεν ὅλον τὸ πα-
λῆτιον αὐτῆς ὁμοῦ μετὰ τὸν πατέρα τῆς Κρέοντα.
Εὐρπ. Μήδ. 19. Ἀπολδρ. α', 9. Σχολ. Εὐριπ.
Μήδ. ἐνθα ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς
τοῦ Ἰππύτου. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκομηδούς,
εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ ἥρώων. Ὁμ. Ἰλ. I, 84. —
4) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐμῆτης μιᾶς
τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7,
8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σάεπα, ἡγεμῶνος τῆς Κρα-
νωῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. —
ὁδον, Κρεόνταίς, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἡ
εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων. Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεῶνδα, εἰ, Δωρκ. ἀντὶ Κρεοντίδας. Ἀρ-
χαῖα τιθεσπόζουσα γενεὴ ἐν Θεσσαλίᾳ, κατα-
γομένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρέοντος. Θεοκρ.
Εἰλ. I', 39.

Κρεῶφυλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμή-
ρου ἐκ τῆς ἡσους Χίου ἡ Σάμου, ὅστις διέσω-
σε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ
ὑπεσχεθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ.
Πολτκ. ε'. Καλλμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ
φύλον, οὐχὶ δὲ Κρεῶφιλος γραφμν.)

Κρησεΐδας, ου, ὁ Δωρκ. ἀντὶ Κρησεΐδης.
Τίος τοῦ Κρησεῖως, ὁ Νηλεΐς. Πίνδ. Πυθ. 14,
142. καὶ ὁ Αἶσων. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 357.

Κρησεύς, εως, ὁ. Τίος τοῦ Αἰδίου καὶ τῆς Εὐ-
ναρετῆς ἡ Λαοδίκης, ὁ κτίτας τὴν πόλιν Ἰωλ-
κῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν
θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρῶ, ἐκ
τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἰώνα, Ἀμύθωνα καὶ
Φέρητα, τὸν δὲ Νηλεά καὶ Πελλίαν λέγεται ὅ-

τι ἐγέννησεν ἡ Τυρῶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολδρ. α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρηθων, ὠκος, ὁ. Τίος τοῦ Διόσκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφός τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ε', 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιόπολεως περὶ τὴν Μαϊωτίδα λίμνην, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τὴν ἀπότομον αὐτῆς καὶ κρημνώδη θέσιν, εἵσα νῦν εὐρίσκεται ἡ πόλις Ταϊγανη. Ἡροδ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρηναί, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἀργους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αἶα, αἶον (κρήνη). Ὁ εἰς τὴν κρήνην ἀνῆκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρπ. Φοιν. 1123. Ἀπολδρ.

Κρηνίδες, αἱ (ε). Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὡπερ ὅρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Κρηνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ εἰς τὴν Κρήνην ἀνῆκουσα, ἔθεν αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι. Ἀπολδρ. γ', 6, 6.

Κρής, ἡτός, ὁ. Τίος τοῦ Διός καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀναρῶν ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρήτας ἔτεοκρήτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐπενόησε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆτος αὕτη Κρήτη. Διοδ. Σικ. ε', 64. Παντ. γ', 53. — 2) Εἰς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατὰ τινὰς ἐλαβεν τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ νήτος Κρήτη. Στάφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρής, ἡτός, ὁ· συννη. πληθρ. οἱ Κρήτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἰδε Κρήτη· καὶ Κρής ταῦρος, φοβερότερος καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐλαβε ὄνρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κομισθεὶς ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφάντας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαιμόνος καὶ Ἀρκαδίας ἔφθασα καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθῶνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευτήσων ἐφρονεῖται ὑπὸ τοῦ Θητέως. Ἀπολδρ. β', 5, 7. Πλούτρ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔδωκε τὴν Ἀρισδίνην οὖσαν ἐκ τῆς νήτου Κρήτης. Πανσ. β', 23.

Κρήσιος, ἰα, ἰον. Τῆς Κρήτης ἡ εἰς τὴν Κρήτην ἀνῆκων· τὸ Κρήσιον πάλλαος, ἡ περὶ τὴν νήσον Κρήτην εἰλκασσα. Σοφ. Τραχ. 118.

Κρήσος, ὁ. Αὐτόχθοντες Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίτε πρῶτον μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσῆς Ἀρτεμίδος. Πανσ. ζ', 2.

Κρήσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήτου Κρήτης. Σοφκλ. — 2) Διμνίς τις ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Αἰγῶν. Σκυλ.

Κρηστῶν, ὠκος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, πρω-

τεύουσα τῆς Κρηστῶνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐκτίθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἡ Τυρρηνῶν. Ἡροδ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ἀπίσαν. ἡ ἐν Τυρρηνίᾳ Κόρταναν· ἐτι δὲ τῇ Κρηστῶν, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡροδ. — ὅθεν, Κρηττωμνῆται οἱ κάτοικ. Ἡροδ. Κρηστωναῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Κρηστῶνος ἡ εἰς τὴν Κρηστῶνα ἀνήκων· ἡ Κρηστινωαῖη, προσπαχμ. γῆ, = Κρητῶνα. — 2) οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Κρηστῶνίας. Ἡροδ. 7, 124.

Κρηστῶνιά, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεσίωρου ποταμοῦ μετὰ τὸ Στρυμόνος καὶ Ἀἰεῖου ποταμῶν· τανῶν Χριστανῶν· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἐκδοσ. εὐρήται καὶ Κρηστῶνα. Θουκ. β', 99.

Κρηστῶνικός, ἡ, ὄν. Τῆς Κρηστῶνίας ἡ ἐκ τῆς Κρηστῶνίας ὦν καὶ τῇ Κρηστῶνικῇ, = Κρηστῶνία. Ἡροδ. 8, 116.

Κρηταιεύς, ὤος, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικ. τῆς Κρήτης. Καλλμ. Δημ. 255. — καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ. Ροδ.

Κρηταῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Κρήτης ἡ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος, Καλμ.

Κρήτη, ἡ. Ουγατήρη τοῦ Ἀττερῖνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης, κατὰ τινὰς γυνὴ τοῦ Μίνως μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρεά, Δευκαλίωνα, Γλαυκὸν καὶ Ἀνδρόγεον, ἐτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀρισδίνην καὶ Φειδῶνα, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πατιφῆν ἐκαλεῖτο. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἥλιου μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὴν Πατιφῆν γυναῖκα τοῦ Μίνως. Διοδ. Σικ. δ', 62. — 2) Ουγατήρη ἐνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ἐλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄρμων ὅτε ἤλθεν ἐκ τῆς Λιβύας εἰς τὴν νήτον Ἰταίαν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς Κρήτη. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Ουγατήρη τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολδρ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ, Creta. Μία τῶν μεγάλων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς στερρᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρήτης, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μικάρων νήτος καλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 στάδια ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀερωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήτου Ρόδου· τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὄρεων ἐξ ὧν ἐπισημότερα ἀνεφύοντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Λευκὰ ὄρη, ἡ Δάκτη, τανῶν Λασιθί· καὶ ἡ Ἰδη ἡ Ἰταῖον ὄρος κειμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήτου, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἑξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, τανῶν Ψιλορίτης, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετραφῇ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰταίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεσογεία καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦταν εἰς ἄκρον εὐφρα καὶ τερπνὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρεφοντο πληθὺν ποιμνίων, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη ἡ νῆτος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆτος τῶν Μακάρων. Τπῆρχε δὲ καὶ εἰ. ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἐτι τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρεὺς ὀνομάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β,

649. ἀλλαχοῦ δέ, ἐννευηκοντάκοσιν. Ὅθ, T, 174. διὰ δὲ τὴν προφύγην αὐτῆς δεῖν κερμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, ἐφάσταν προίμας ἥδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βασιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυναμείας, πλοῦτος καὶ ἐπιτεταμένης εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν συμφέρον Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνως· πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἐκυρίευσαν οἱ Κρήτες διὰ τῆς ἰσχυρῆς αὐτῶν θαλασσοῦ δυναμείας μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παρά τῃς μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἐπέμφθη μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰομενεως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἢ Κνωσσός ἀρχαιολογικῶς ἀποδείκνυται· ἡ νήσου ἐκ τῆς νήσου καθεδρᾶ τοῦ βασιλέως Μίνως, ἡ Κυζωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραί, τὸ Ρύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι κατοικοὶ τῆς Κρήτης ἦσαν κατὰ Διόδ. Σικ. ε', 64. οἱ Κορυήτες καὶ Ἰθαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι, οἵ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους ἀρχιτεκτονικὰς λατρείας καὶ τελετάς, τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον τυχόμενα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν ταῦτα βασιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνως, ὅστις ἔδωκε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτικὴν καὶ εὐτακτικὴν σύστασιν, τὴν ὅποیان ὁ ἐκγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δευτέρως ἀπετελείει διὰ τῶν συμφέρον αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, παρὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκούργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφημοῦ ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλείων, ἐστύθησεν μετὰ ταῦτα ἰδίᾳ δημοκρατικῆς πολιτείας ἕως οὗ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀρχισαν καὶ τὰ ἡθῆ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων νὰ ἐξαχρειοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομήζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔθνων ψεύσται καὶ ἀπατεῶνες, καὶ κρητίζον ἀντὶ φανέσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουίδ. Παυλ. Ἐπιστ. τίτ. α', 12. Καλλ. Δί. — ταῦν Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὗσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὄθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικοῦμένη μέρος ὑπὸ Ἑλληνῶν Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὄθωμανῶν. — ὅθεν Ἐπιρμ. Κρήτηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηδος εἰς τὴν Κρήτην. Ὅρμ.

Κρητηνία, ἢ. Τόπος ἐν τῇ νήσῳ Ῥόῳ, κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθηνέμου υἱοῦ τοῦ Κατρώως βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατέστησεν ἐν ταῦτα, ἀφήσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πληθύνειν ἐνὸς χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονεῖται ὑφ' ἐνὸς τῶν παί-

διωντων. Μετὰ ταῦτα δὲ δελὼν ὁ Κατρώως νὰ παραδῶτῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βασιλείαν καὶ ἔλθῃν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτός πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀλθηνέμου καὶ ἀρχάς, ἄλλὰ νομισθεῖς ὡς κακούργος ὅστις ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νήσον ἀφονεύσῃ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὸν συντρόφιόν του. Ἀπολ. ρ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητιόες, ἢ, ὅν. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. τὸ Κρητικὸν πύλαγος. Ἐν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νήσον Κρήτην. Θουκ. δ, 53. καὶ Ἐπιρμ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν. Ἀριστοφ. Βουλ.

Κρητιζῶ. Πολιτεύομαι ὡς Κρῆς ἢ κατὰ τὴν τρέπονται τῶν Κρητῶν, ψευδομαι. Σουίδ. καὶ Κρητισμός. Κρητίνης, ὅς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Ἀναξιλάνος ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ. Κρίασος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀργίου καὶ τῆς Εὐαδίας, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀργίου. Ἀπολ. ρ. β', 1, 2.

Κριεωτή, ἢ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας. — 2) Πόλις τῆς Θωακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μανύτου. Δημ. κατὰ Ἀριττ. Στράβ. καὶ Κριεωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἢ, καὶ Κρίμισσα, Λυκοφ. Crimisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρετανίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν καὶ ὁμωνύμων πολιν ἐπ' αὐτοῦ. ταῦν Cap Piccoli, Στράβ.

Κριμιστός, ὁ. καὶ Κριμιστός, Crimisus. Ποταμός τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλλήλων, τὰ νῦν Belice ὀνομαζόμενος. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 33. — 2) Ποταμὸς τῆς Βρετανίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσσης. Στέφ. Βυζ.

Κριναγόρας, ὅς, ὁ (— υν—). Ποιητῆς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Αἰσώλ. Κρίνακος, ὅς. Τίος τοῦ Διός· καὶ πατήρ τοῦ Μακρήως, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκυρίευσεν πρῶτος τὴν νήσον Λέσβον καὶ συνώκησεν αὐτήν. Διοδ. Σικ. ε', 82.

Κρίνα, ὅς, ἢ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιόχην, Οἰμήν, Κελαιὴν καὶ Ἐπερίπτην. Ἀπολ. ρ. β', 1. Κρίνεππος, ὅς. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Τηρέλλου ἐξ Ἰμερᾶς πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡρόδ. 7. 165.

Κρίος, ὅς, — Κρείος. Εἰς τῶν Τιτάνων. Ἀπολ. ρ. — 2) Εἰς τὴν ἐν Ἀντίῳ πολιτῶν. Ἡρόδ. Κριεῦς, ὅς. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτείνετο ἐπὶ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλλήλων ταῦν Κάβο Κρίον. Στράβ. Διον. Περ. αὐ ἐκλήθη ἐς οὗτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ κεφαλὴν ἐνὸς κριοῦ. — 2) Μετῆμβρινόν ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Καραμβίδος ἀκρωτηρίου ταῦν Καπ—Ἄγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριοφόρος, ὅς. Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Τανάγρα πόλιν τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εορτὴν ἔφερε περὶ τὴν αὐτοῦ πόλιν εἰς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὁμῶν του. Παισ. 3, 13.

Κρίσα, ἡ· ὄροσθρ. **Κρίτσα**. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἧς κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου καταδαφίσθη ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δαλφους ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μόνον ἀπλοῦς λιμνὴ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 520. δι' ἐνὸς σ' Ὀμήρ. Οὐόλφ. Σοφ. Ἡρότ. Θουκ. διὰ στ παρ' Ὀμηρ. Τμ. ἐκδ Ἰγερπ. Ἰτοκρ. Στρεβ. Πιρά δὲ Πaus. κεῖται ἡμαρτημ. Κρίτα καὶ Κίρρα ὡς μ' α' καὶ ἡ αὐτὴ πόλις. — ὅθεν

Κρ. σαῖος, αἶα, αἶον (Κρισταῖος). Τῆς Κρίσης ἡ εἰς τὴν Κρίσιν ἀνήκων· ὁ Κρισταῖος κόλπος, ἡ περὶ τὴν Φωκίδα θάλατταν σχηματίζουσα ἐν μέσῳ τοῦ Κερνθαίου Κόλπου, ταὐν Κίλπος τοῦ Σάλλονος. Θουκ. Στρεβ. τὸ Κρισταῖον πεδίον, τερπιότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν κατατρίφιν τῆς Κρίσης ἐγένεον ἱερός τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κροαῖον πεδίον, Δισχίν.) Σοφ. Ἡρότ. 8, 32. — **Κρισταῖοι**, οἱ κάτοικοι, τῆς πόλεως Κρίσης.

Κρισίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡτ. Θεογ. 359. εἶσα κατὰ Dindorf. Χρυσῆς γέγραπτ.

Κρίσος, ὁ, καὶ Κρίστος. Τίς τοῦ Φώκου καὶ πατήρ τοῦ Στρωφίου, πάππος δὲ τοῦ Παλάδου. Πaus. β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ, ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ανδ.

Κρίσων, ὠος, ὁ, καὶ Κρίσων, Πλουτρ. Περιφρηστικὴ σταδιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἰμέραι ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κρίτ' αλλ' α, τὰ· ἡ Κρίταλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καπαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄλως πεταμοῦ. Ἡρότ. 7, 26. εἶσα, ἐκ Κριτάλλων κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χείρας ἐν Πελοποννήσῳ, εἶσα λεγεται ὅτι ὁ Δανῶς ἐκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἱπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυκέα· ἴδε Ἱπερμνήστρα.

Κριτίας, ου, ὁ (κυ-). Τίς τοῦ Δραπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὅποιον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιὸν ὄρη Σχολ. Ρunk. αὐτόθ. — 2) Τίς τοῦ Καλλίστραου, ποσειδὸς τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχάς χρηματίσας μαθητῆς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἀπηνόσας ἐχθρὸς του τὸν ὅποιον ἐξήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ διαβάλῃ ὡς ὑπνυστῶν· μετὰ τὴν ἥτιαν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας αὐτὸς μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριακοντᾶ ἐν Ἀθήναις τυράννων, γονόμενος αἰτίας ὁλων τὸν καταδυναστεῖαν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐθανατώθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν καταχρήσεων· ἦν δὲ οὗς ἀλέγετο

καὶ ποιητῆς Ἑλαιοῖν. Ξενφ. Ἑλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἑλλήν, γραφας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. Γ, 13. — 4) Ἀγαλματοποιός τις. Πaus.

Κριτόβουλρος, ὁ. Τίς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηναίων, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαῖδ. — 2) Ἰατρός καὶ χειρουργὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Μικεδονίας, τοῦ ὁποῦ ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν ὁτε ἐπληρώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδμηνα, ὁ. Ἰατρός ἐκ τῆς νήσου Κῆ. Ἀρρίαν.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φατῆλιδος πόλεως τῆς Λυδίας, ἀκμασας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στοιχείου Διογένηςος ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 17. Δουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπέρτης πόλεμον, ὅστις ἔδωκεν πρῶτος αἰτίαν εἰς τὸν κατὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς τὴν μάττα τοῦ Μετέλλου στρατηγῶν τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπαρον. Ἰγν.

Κριτύλλα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Δυσ. 323.

Κρίτων, ὠος, ὁ (ε). Εἰς τῶν πλουσιῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστός φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὅποιον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθῆς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στήγης τοῦ θανάτου του. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ· Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους (τὸ α παρὰ τοῖς ὕστερον εὐρήτητα καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Πριτ. §. 55 2. σημ.)

Κριῶα, ἡ. Δημὸς τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀπτιοχίδα φυλὴν. Στεφ. Βυζ. Ἀρποκρ. — ὅθεν Κριωεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. τῶν δήμων. Κριῶται.

Κρόβυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἰτρου πεταμοῦ. Ἡρότ. 4, 49. κατὰ δὲ Στρεβ. ἔθνος τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόσσος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰνούς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βυζάντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Βυζάντιον.

Κροῖσμος, ὁ. Εἰς τὸν ἐπιστήμων Τρώων τὸν ὅποιον ἐθανάτωσαν ὁ Μάγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὀμ. Ἰλ. Ο, 522.

Κροῖσος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 31 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμῆτας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείους ἐκαμεν ὑποταγεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐφημίζετο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουσιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του Ἡγεμόνων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν του Ἀπόλλωνος. Πρὶς τούτων ἐλθὼν ποτὲ ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριψε

κοίρον τινα εἰς τὴν αὐλὴν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη ὁ Κροῖσος νὰ δειξῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτελείαν, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν θέλει ἐκπληξῆσαι τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχαν ὁμακαριώτατος ὅλων τῶν θνητῶν, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίως ἐρρητοίσει τοῦ βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταῖον ὅτι δὲν γνωρίζει κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὅποιαν ταυτην ἀλήθειαν ἐγνωρίσας μετ' οὐ πολὺ ὁ Κροῖσος, ὅτε πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅστις ἐκστράτευεν ἐναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ἠττήσας αἰχμάλωτος, ἐμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ· συνοδεύτας δὲ τὸν Κύρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινεν μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδούλου αὐτοῦ Καμβύσου. Πινδ. Ἡροδ. 1, 86. ν. ε. ξ.

Κροκάλης, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντροφῶν τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λοκῶν.

Κροκάει, αἰ. Πολίχνιον τῆς Λακωνίας. Στέφ. Βυζ. **Κρόκιον πεδίον**, τό. Εὐφωρος πεδιάς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος χώρας ἐκτετατομένη περὶ τὸν Ἀμφυρῶνα ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπῶλων ἐποίμανε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στράβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ· Crocodilorum oppidum. Πόλις τῆς Μεταίρας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφύμου Λαβυρινθοῦ, ὕστερον Ἀρσινόῃ κληθεῖσα· τανὺν ἐρείπεια Ἀλ-Φεϊούμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἑξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων εἰ Κροκοδείλοι. Ἡροδ. 2, 129. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολικῷ Νομῷ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου. Πτολ. — ὅθεν, Κροκοδείλοπολίτης, ου, (ε) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλεια, τὰ (ψ). Καθ' Ὀμηρ. πιδαν. μέροις τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. τόπος τις ἡ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κροκύλος, ὁ (υ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ὠκος, ε. Πατὴρ τῆς Μεγανείρας γυναικὸς τοῦ Ἀριάδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκῶνς χώρα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Πaus. α', 37.

Κρομμύων, ὠκος, ὁ (υ) καὶ Κρομμύων Θουκ. καὶ Κρομμύων Πaus. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορίνθου, ἔχουσα ἐν φρουρίον ἐπ' αὐτῆς, τανὺν Καστρούτιχον. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενφ. Στράβ. Θηλκ. ἀπ' αὐτὰν Στράβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. εὐρῆται διὰ μμ γραφομν. ὅσοι, μὲν τοι Κρομμύων, παρὰ Πaus. β', 1. Κρομμύων καίτοι παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κρομμύων

νιος, ια, ιον, τοῦ Κρομμύωνος ἡ εἰς τὴν κώμην Κρομμύωνά ἀνήκων. Ἡ Κρομμύωνία υς, ἥτις ὅλλως καὶ φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θήλυ· τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμύωνος προξενῶν μεγάλῃν φθοράν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ. Λαχ. Διοδ. Σικ. δ', 61. ἡ γραφ.

Κρομμύων ἐστὶν ἡμερτ. Παττβ. **Κρόμος** ἡ Κρῶμος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομμύων. Πaus. β', 1.

Κρομυών, = Κρομμύων.

Κρόνειος, ὁ, = Κρόνιον. Ξενφ.

Κρόνια, τὰ, προστυπαμ. ἱερὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδέκατην ἡμέραν τοῦ ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου πανηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τῷ ὀνόματι Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὑπηρετοῦντο. Λουκ.

Κρονιάς, ἄθος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἡ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὀμηρ.

Κρονιχός, ἡ, ἐν. Τοῦ Κρόνου ἡ εἰς τὸν Κρόνον, ἀνήκων, ἡ Κρονική ἑορτὴ, = Κρόνια, τὰ· παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονικαὶ γῶμαι, παροιμ. ἐπὶ πεπαιδωμένους καὶ κούφους τινὲς ἰδεᾶς. συγχρ. Κρονικώτερος, Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὅρος μικρόν τῆς ἐπαρχικῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννησίῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἑναεὶν τοῦ Κρόνου. Πινδ. Ὀλ. 3, 179. ἐπὶ δὲ, ὁ Κρόνου πάχος λεγόμενον. Πινδ. καὶ, ὁ Κρόνιος. Ξενφ. Ἐλ. — 2) = ὁ Κρόνιος Ὀκεανός, ἐν μέρος τοῦ Βορείου Ὀκεανοῦ, τανὺν Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32.

Κρόνιος, ια, ιον. Τοῦ Κρόνου ἡ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὦν· ὁ Κρόνιος, = Κρονίδης, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὀκεανός, ἡ Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονίη ἄλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ροδ. Ε, 509.

Κρόνιππος, ὁ. Κατ' ἀπτελεσμένον πεπλασμένον ὄνομα, σημαίνον μωρὸν τινα καὶ σεταθρῶντα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστφ. Νεφ. 1067. (ἐντα κατὰ Σχολστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ συνδεσ. δηλοῖ μέγας.)

Κρονίων, ὠκος, ὁ. Τίος τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. ἐπὶ δὲ γενκ. Κρονίονος· (τὸ ι ἐστὶ μακρόν ἐν τῇ ὀνομαστκ. καὶ Γενικ. Κρονίονος· καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτώσ. βραχύ.) Ὀμ. Ἰλ. Β, 419.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δυνάμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντός, γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἠτ. Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥεας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Διμήτην, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευ-

ταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ παῖδας, φεβόμενος μηπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀπαιρετῆ τὴν οὐρίνιον ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ἤβησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτόν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἅψ' οὐ πρότερον τὸν ἐβίβασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφούς· καὶ ἐρρίψεν αὐτόν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 479. Ξ, 203. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διώχθει εἰς τὸν Οὐρανό, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοικοὺς τοῦτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἦλθεν ἐπιμήθημεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτοῦ ἐποχή τὸν ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ὡς ὁ Χρυστοῦς αἰὼν τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ἐποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυμυθῶς εἰς τὴν εἰρήγειον αὐτοῦ βασιλείαν. Ἡσ. Ἐργ. 111. Ἀπολόρ, α, 1, 3. Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πατρις θεοῦτης, δι' ἣ καὶ ἐσήμαινε πολλὰς καὶ παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετός ἀπολεθῆ τινὰ καὶ μεμνημένον γέροντα. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 288. Ἀριστοφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Δεσμ. Δρακ. 17. ἐρρίψτερον δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, προπαντῶν οἱ Καρχηδόνοι, οἱ παλαιοὶ Γάλλοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατοίκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, εἶσα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κοινὸν θηταυροφυλάκιον τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρονοσόλων, ὁ. Σύνδετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνου καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Δεσμ.

Κροσσαῖη χώρα, ἡ. Τὸ μέρος ἐκείνου τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μικροῖν τὸ ὅποιον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικά παρὰ τοῦ Θερμοῦ-ποῦ κόλπου. Ἡρόδ. 7. 123. — ἡ Κροσσός, ἰδός, γῆ, παρὰ Θουκ. β', 79. Στέφ. Βυζ

Κροτατός, ὁ. Εἰς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οἰνομάρου. Πανσ. ε', 22.

Κρότων, ὄνος, ἡ, Κροτο. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττανίων παρὰ τῷ Αἰσάρφ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ μίξ ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἀμφοτέρων καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, πρὸ πάντων δὲ ἐδοξάσθη διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητὰς οἵτινες πολλὰς ἐνίκησαν διὰ τῆς ἀνδρείας τῶν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ταῦν Clotona. Ἡρόδ. 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰωνκ. Κροτωνιότης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡρόδ. καὶ Κροτωνιάτης, ἰδός, Ἰωνκ. Κροτωνιότης, ἡ, περὶ τὴν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡρόδ.

Κρότων, ὄνος, ὁ. Ἀρχαῖος τῆς Ἠρώς τῶν Κροτωνιανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ἐξ ἀπετυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὁτι ἀνομαζῆθαι τὴν πόλιν Κρότων. Διόδ. Σικ. δ', 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ε.α). Τίς τοῦ Κροτωπίου βασιλέως τοῦ Ἀργούς, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτωπίου, ὁ Δίνος. Καλλμ. λείψ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγένορος καὶ ἔχονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δίον· ὕστερον δὲ βιωσθεὶς ὑπὸ μίας φθοροποιᾶς νόσου ὁ Κρότωπος ἀψῆκε τὸ Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Μέγαρα. Πανσ. β', 16. α', 34.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίαν. Πτολ. ε'.

Κρυπτικός λιμήν, ὁ. Πόλις με λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγός τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διεβίβανεν ἐντεῦθεν μετὰ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνοιο ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς ἦρος. Διόδ. Σικ. δ', 23.

Κρωβιάλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κρώμνης. Ἀπολ. Ροδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θράκης, Δημ. Φιλ. κατὰ Ρεῖτη. πιθαν. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ Καβύλα ἐλέγετο.

Κρώβυλος, ὁ (υ). Ἀθηναῖος, πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 16. ἀναφερόμενος ὁσοποῖος. Αἰσχ. Κτητ.

Κρώων, ἡ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαστρίας καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κερέμβι, κατὰ Στράβ. ὕστερον ὀνομαζέσθαι μετὰ τὴν Ἀμαστριν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρώμνος, ὁ. Μέρους τοῦ ὄχυνον τῆς Ἀραβίας ἐν Πελοποννήτῳ, Ξενφ. Ἐλ. ε', 4, 21. καὶ Κρώμοι, οἱ, παρὰ Πανσ. η', 34.

Κρώμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀνομαζῆθαι ἐν Ἀρχιδία πόλιν Κρώμοι. Πανσ. η', 34.

Κρωπεῖα, ἡ, = Κρωπία. ὅπερ ἰδ.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπεῖα. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὴν Λεοντίδα φυλῆς. Στέφ. Βυζ. διὰ Κρωπεῖας, ἀναγινώσκει ὁ Βρεδων παρὰ Θουκ. β', 19. ἐξ ἀρίστων Χειρογρ. ἀντὶ Κερωπία· ὅθεν, Κρωπιδῆς, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρώφι, τό· ἀχλιτ. Ὅρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μετὰ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μετὰ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μῶφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τὰς πηγὰς του. Ἡρόδ. 2, 28,

Κτέατος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἡ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλείων, ὕστερον δὲ συμμαχῆσαντες ἀμφοτέρω ὑπὲρ τοῦ Αὐγείου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦτου εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708. Ἀπολόρ. β', 7. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγέννησεν ὁ Κτέατος οὗτος τὸν Ἀμφίμαχον ὅστις ἐκστράτευσεν με-

τά τῶν λειπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιερλίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν, 181.

Κτενοῦς, οὗτος, ὁ (ε). Περὶ μὲ λειμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κεμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στρβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίαις, οὗ, ὁ (ε). Περὶ φημι ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἱατρός τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφάντος, συγγραφέας ἱστορίας τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν ἧτις ἐπαιεῖτο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὴν ἀκριβείαν αὐτῆς καὶ τὴν ἀψόβον ὕλην διαφόρων ἱστορικῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐστὶν ἦσαν μόνον λειψανάτινα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοι συγγραφεῖσι. Σειφ. Ἀνάβ. α', 8. Διοδ. Σικ. β'. Φωτ. — 2) Συκοφάντης καὶ κατὰ σκοπον ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιοι, ὁ (—υυ). Περὶ φημι μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχὰς ἐπαγγελλόμενος αὐτοῖς τὸν κορεὰ ἀκολούθως δὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατετίξατο εἰς τὸν πρῶτον ὅσοι συντελέσταν διὰ τῶν ὕψηλων αὐτῶν ἀνακαλύψαντες εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ἐπινοήσας διάφορα ὕδραυλικά ἔργαλαϊα· ἐξ ἧς δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὸ 140 ἔτος πρὸ Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ', σελ. 174. C.

Κτησίκλης, ὅσος, ὁ. Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μὴ τῆς δημοσίας ἐν Ἀθῆναις τελετῆς. Δημ. κατὰ Μεσδ. σελ. 572. — 2) Κωμικὸν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρὰ Λουκ.

Κτησίλαος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ἀγαλματοποιός, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἐξοχάτινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπίδ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔλατρευστο εἰς τὴν Φλουῦντα. Παιστ. α', 31. — 2) Τίος τοῦ Ὀρμένιου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοσκῶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐν Ἰθάκῃ. Ὀμ. Ὀδ. O, 414.

Κτήσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυδῆρτου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοτίου. Ὀμ. Ὀδ. T. 285—288. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυάμειας. Ἀπολλῶ. β', 7. — 3) Ἐτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας ἀδελφὸς τοῦ Τλλου. Ἀπολλῶ. β', 7, 5. — 4) ὁ Παιανιεὺς· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλοὺς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 59. — 5) Τίος τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατήγορος τοῦ Δεκτίου καὶ ἀνὴρ πολυδάπανος. Πλούτ. Ἀθην. 1β'. σελ. 552.

Κτησιφῶν, ὁ, ὄντος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους Ἀναφύστιος τῶν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐπροβλήθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ στυφάνωσιν τῶν

Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον καὶ τὰς ὁποίας ἀνέδειξε πρὸς τὴν δημοκρατίαν ἐκδουλεύσει, κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὁποῖου ἐξήρως τοῦ ῥήτορος τοῦτου Αἰσχίνης ἐγραψε τὸν περίφημον λόγον του κατὰ Κτησιφώντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 243. — 2) Ἐτερος Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἰς τὴν ἀποσταλείτων πρεσβειῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παρατρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ὁ, ὄντος, ὁ. Πόλις Ἐπίσπημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσία κεμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Μακεδόνων, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πέρσες ἐκურύονταν αὐτὴν ἔχουσα περὶ πού 100,000 κατοίκους, καὶ τὴν ὅποιαν οὗτοι ἀνύρως ἀνολούσους μὲ τείχη· κατὰ Πτολμ. ἀπεῖχεν αὐτῇ τῆς Σελευκίας τρία γεωγραφικὰ μίλια, Πολύβ. ε', 24. Στρίβ. — ὅθεν Κτησιφώντιος, ὁ κάτοικ. τανὺν Ταουκ. Κεταρέ· ἡ κατὰ τινὰς Ἀλ-Μοσάιν. — Mannert. Γεωγρ. V, 405.

Κτήσυχλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τὴν ὅποιαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖος τις Ἑρμοχάρης καλούμενος, ἰδὼν αὐτὴν ποτὲ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Ἀθῆνας ἀνακτίον τῆς δολιχέως τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις τὴν ὑπεσχέθη γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούτιον πολίτην, μετ' οὗ πολὺ ἡ Κτήσυλλα ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐν ᾧ ἀφῆρετο εἰς τὸν τάφον λήγεται ὅτι ἐπλήθυνεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μία περιστέρα πετώσα διὰ τὸν αἶέρα, τὸ δὲ πῶμα τῆς ἀποθανούσης ἐγίνεν ἀφαιές, περὶ τοῦ ὁποῖου συμβαντοῦς ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγὴν παρ' αὐτοῦ νὰ κτίσῃ εἰς τὴν Ἰουλίδα ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κτησυλλῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον πολὺν χρόνον ἐπρόσφερον θυτίας εἰς τὴν θεὰν ταύτην οἱ Κεῖοι. Νικανόρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Μεταμ. α'.

Κτήσων, ὁ. Κωμικὸν ἐπὶ πλάστον ὄνομα ἐνός τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρὰ Λουκ.

Κτιμένη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὑπαφῆρευθεῖσα εἰς τὴν νήσον Σάμον. Ὀμ. Ὀδ. O, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολοπῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ροδ. A, 68.

Κυαμώσωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κεντορίας. Πολύβ.

Κυανεαί, αἱ, προσυκαμ. πέτραι, (—υυ—) Cyaneae Insulae. Δύω μικραὶ νήσοι ἡ σκόπελοι, πρότερον Πλαγυταὶ καλούμεναι, κείμεναι ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διὰ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, περὶ φημι τὸ πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς πολλὰ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς διαπλέοντας τὴν θάλασσαν ταύτην, αἵ τινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρούμεναι ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκαταπαύστως κατεσύντριβον πᾶν ὅ,τι διέρχεται διὰ μέσου αὐτῶν, ὅτε δὲ τὸ πλεῖστον Ἀργῶν αἱ συνειργεῖας τῆς Ἀθηνᾶς ἐπέλευσε δι' αὐτῶν εὐτυχῶς χωρὶς νὰ βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν α-

πό τὸ νά κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 608. Ἡρόδ. 4. 85. Στράβ. Διον. Περ. 142. ἐκαλοῦντο ἐτι ὡς ἀπὸ τῆς ἀλλήλας αὐτῶν συγκρούσεως Συμπληγάδες καὶ Σύνδρομαδες. — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ Μῆδ. 2.

Κυανή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήτῳ Σικελία, ἥτις ὡς λέγεται ἐσυνάδενε τὴν Περσεφόνην ὅτε αὐτὴ ἤρπασθ' ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. ὑπὸ δὲ τῆς λυπῆς διὰ τὴν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις εὐρισκόμενῃ Κυανῇ κρήνῃ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 33. Εἰς ταύτην ἐπρόσφερον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἐτησίως μίαν κοινήν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Διάρχου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναικα τὸ Αἰόλος. Πλάτ. Θεαγ. σελ 125.

Κυάνιππος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγυλῶος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀδράττου, τοῦ οὐοίου ὑπῆρξεν ἐπίτροπος τοῦ Διομήδους μετὰ τὸν ἐν Θῆβαις θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α, 9, 13. Πaus. β', 18. 30.

Κυαζάρης, ους, καὶ ὠ, Ἡρόδ. Αἰτκ. ην. Τίς τοῦ Φραγέρτου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας, τὸ 620. ἔτος πρὸ Χρ. ἔστις πολεμῆτας κατὰ τὸν Ἀστυρίον ἐπανεστρεψεν αὐτοὺς τὰ ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀστυρίας Νίνον ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τούτου εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Κιμῆρες Σινδαί, κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καὶ προχωρήσαντες ἕως τῶν συνορίων τῆς Αἰγύπτου, μόλις δὲ μετὰ εἰκοσι ὀκτὰ χρόνων κυριαρχίαν φονεύσας πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαζάρης, ἡλευθέρας τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς δυναστείας τῶν ἐνωθῆς δὲ καὶ μετὰ τὸν βασιλεῖα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίστε διαφόρους χώρας τῆς περὶ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ μετὰ μίαν τεσσαρακταετὴ βασιλείαν ἀποθανὼν, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡρόδ. 1, 46. — 2) Κυαζάρης ὁ δευτέρως, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας, ὅς τις κατὰ Ξενοφ. ἐνωθῆς μετὰ τοῦ ἀνιψίου αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέκτησαν ὅμοι τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων. Ξενοφ. Κυρ Παίδ. α, 5, 2. ἀλλὰ περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Κυαζάρου τούτου ἀμωβίλλεται μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ιστορικῶν. παρβλ. Schneid. εἰς Στ.

Κυβελά, τὰ (υ) καὶ Κύβελλα, Cybelle. Ὁρος τῆς Φρυγίας ὧλιον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Καλαινῶν, π.δαν. δὲ καὶ πόλις τις αὐτοῦ ἐν τῷ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀπολδρ. γ', 5. 1. τὰ Κύβελλα ὄρη. Ὁρφ. Ἀργ. 22. ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεὰ Κυβέλη τὴν ὀνομασίαν τῆς ταύτης. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλαια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στράβ.

Κυβέλη, ἡ. Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων καὶ ἀνέκαθεν ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις ὑπερὸν πολλὰς συνεχίετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν Ῥέαν, ἔσθ' ὅτε μετὰ τὴν Γαίαν καὶ μετὰ τὴν Ἑστίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καὶ Κυβέλη ἐλογίζετο ὡς μία καὶ ἡ αὕτη

θεοῖτης· περὶ δὲ τὸ 207 ἔτος πρὸ Χρ. εἰρήχθη ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῆς οὐοίας τὸ ἀρχαῖον ἀγάλμα εὐρισκόμενον ἀρχαῖον εἰς Πεταίνουτα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔφερον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Περγᾷ Ἀταλίου εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Διὰ τῆς λατρείας τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητος παριστάμετο συνήθως ἡ ἰδέα μιᾶς γούμου, ὑπεράτης καὶ οὐρανίου οὐσίας, πρὸς ἐνὺ πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζωτικῶν οὐσιῶν. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι τὴν θυγάτηρ τοῦ Μαίονος ἀρχαίου βασιλεῖος τῆς Φρυγίας ἡ κατὰ τινες τοῦ Πρωτογόνου καὶ ὅτι ἐπενόησε διάφορα μουσικὰ ὄργανα πρὸς ἑστὴν πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐν ἀγροῖς δαιτυμῶν ἀνδρώπων, παριστατομένη εἰς ἀκρον ὠραία καὶ συνετὴ. — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὀνομάτων εἰς ὑπῆρξεν καὶ ὁ προσφιλὴς τῆς Ἄτις, ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις Γάλλοι, ὅτι αὐτοὶ πάντες εὐνοχοὶ καὶ τῶν ὀνομάτων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχεγάλος, ἴδε Γάλλος. ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι, ἐνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κορυῆτες· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Κυβήβη· πρῶτον δὲ εὐρηται τὸ ὄνομα Κυβέλη παρὰ Σιμ. Ἐπ. 106. Εὐρπ. Βανχ. 79. (κατὰ τοὺς Γραμματεῖς αἱ Γραφ. Κυβήλη καὶ Κύβελλα εἰσὶν ἡμῶν.)

Κυβερνισκοί, ὁ. Λύκιοι, υἱὸς τοῦ Σίκα, εἰς τῶν θαλασσιῶν ὑπεστρατηγῶν ὅσοι ἐκτράτευσαν μετὰ τοῦ Ξερξοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητκ. Κυβήβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡρόδ. 5, 102.

Κύβιστρα, τὰ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Κυδαθηνάιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκων εἰς τὴν Παιδιονίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναῖος, ἔσθ, ε' ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναῖον ἀν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλάτ.

Κυδίας, ου, ὁ (-υ-) Περιφρησὶς τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. Δουκ.

Κυδμήαχη, ἡ (α) Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Δουκ.

Κυδίπη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ, μήτηρ τοῦ Κλεόβιοι καὶ Βίτωνος, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐσθραν ποτὲ ζευχθέντες εἰς τὴν ἁμαξάντης ἔως τοῦ ναοῦ ἐκτός τῆς πόλεως. ἴδε Κλεόβιοι καὶ Βίτων. Ἡρόδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου. Καλλίμ.

Κύδνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ἔστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ταρσῶν ἐμβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀρχιᾶλης· εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἡσθαίνητε βαρέως ὥστε μικρὸν ἀπέφυγεν τὸν θάνατον. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 24. Ἀρρίαν· τὰν Καρασσὺ.

Κυδραγόρα, ἡ, καὶ Κυδραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁ-

πῶς λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρώβιος ἡγεμὼν τῆς Φινίκης ἐγέννητε τὴν Ἀστυδόμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολστ. Εἰρη.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τὰ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, πᾶν ἡ ὑπερὸν Λαοδικαία ἐπὶ Λυκῷ κληθεῖσα. Ἡρόδ. 7, 30.

Κύδων, αἰος, ὁ (υ). Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀνακαλίβος Νυμφος, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνομιήσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία, Στράβ. Βυζ. Πανσ.

Κύδων, αἰος, ὁ, πληθ. οἱ Κύδωνες. Εἰς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ δυτικά αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὗτος ἰδιὸς οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κυδωνίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ναυίου αὐτῆς τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἠλίδι κτιθεῖναι ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ὁ τις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παντ. ζ', 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὐστ. — Ὅμ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικής αὐτῆς παραλίας, τὴν ὅποιαν λέγεται ὅτι ἐκτετε πρώτον ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ἠϋξήθη ὑπὸ τῶν Σαμίων, περίφημος πρὶ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δεκτηνῆς Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι τοξόται· τανὺν Κανέα ἢ Χανιά. Ἡρόδ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Κυδωνίας ἡ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἀρτεμιδος κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνία ναοῦ αὐτῆς ἐνθα ἐλατρεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύια. Ὀρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (α). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ἡ, ἐν τῇ Κυδωνίας ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὦν ὁ Κυδωνικός ἀνὴρ. Θεοφ. Εἰδ. ζ', 16.

Κυδώνιος, ἰα, ἰν. Τῆς Κυδωνίας. Καλλίμ — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὔσα καὶ Οὐσίττι. = Κυδωνία. Εὐστ. α.

Κύζικος, ὁ (—υ). Τίς τοῦ Αἰῶνος καὶ τῆς Αἰνιῆτος θγατρός τοῦ Εὐσώρου βασιλεὺς τῶν Δολιχῶν ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν εἰς αὐτὴν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ κατελήφθησαν ἐν καιρῷ νυκτός ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ βιασθέντες νὰ ἐπιστρέψουσιν αὐτὴς εἰς τὰ ὀπίσω, νομισθέντες ὡς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὤρμησεν ἐναντίον των, ἐφονεύσεν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἐφεξῆς ἡμέραν μαζὴν ὁ Ἰάσων τὸν εἰς ἀγνοίας περᾶντα ψόνον τοῦ Κυζίκου, ἐσάψεν αὐτόν

μεγαλοπρεπῶς καὶ ἡγήσας πρὸς ἀνάμνησιν ἐνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἐνθα ἐβαπτεῖτο Κύζικος, παραδόντας αὐτὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πένους διὰ τὸν συμβῆντα τοῦτον θάνατον ἐκοψαν ἀπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὀνοματῆθη καὶ ἡ αὐτοῖς πόλις Κύζικος. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 949. καὶ ε. ζ. Ἀπολόρ. α', 9, 18.

Κύζικος, ἡ (—υ). Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὅποιαν ὡς λέγεται ἐκαλλιεργήσαν πρώτοι οἱ Μιλήσιοι, ὁ δὲ μίγας Ἀλεξάνδρος ἥωσεν αὐτὴν διὰ δύο γεφυρών μετ' ἑνὸς ἀπέναντι στερεῖν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑφόνοντο δύο ὅρη μετροῦν μεγεθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· τανὺν Κύζικος. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὁραιότερων καὶ ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον ἀντιθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων· πλησίον ταύτης εἴετο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἐνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡρόδ. 4, 14. Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Κυζικηνός ἡ, ἐν, ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οὐσιαττι. χρυτοῦντι νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐνα λέοντα, ἔχον βάρους 28 Ἀττικῶν δραχμῶν, Ξενφ. καὶ Κυζικηνός ἡ, ὄν τῶν Κυζικηνῶν ἡ εἰς τοὺς Κυζικηνούς ἀνήκων. Ἀριστ. Εἰρ. 1176.

Κυζείρη, ἡ. Νεώτερ. ποιητ. τύπ. ἀντὶ Κυζήρεια, ἡ.

Κυζέρεια, ἡ. Cytheria. Ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἣς ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήγῳ Κυπρῷ Ὅμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὅμ. Ἱμν. 3, 1.

Κυζέρη, ἡ = Κυζέρεια. Δουκ. Συμ. 41.

Κυζηρία, ἡ, προτυπακμ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυζήρων = Κυζήρα. Ξενφ. Ἐλ. δ', 8, 7.

Κύζηρα, τὰ (υ). Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταύθα λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποῖαν ἀρχαίως ἐδούστησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτοῖς πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κυζήραν· εἶχεν ἡ νήσος αὕτη οὐσὶ λίμενας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογωτέρος ὀνομάζετο Σανδακίαι καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργουμένον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς ἀνήκεν ἡ νήσος τῶν Κυζήρων εἰς τοὺς Ἀργεῖους, ὕστερον κατέκτησεν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Νικίας καὶ τελευταῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουράν καὶ ἔπεμπον ἐτησίως ἐνα ἀρχντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, δι' ὃ καὶ Κυζέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡσ. Θεογ. 192. τανὺν ναιότερ. Τζερικον, ὅθεν

Κυθήρεσεν, Ἐπεὶ ἐκ τῶν Κυθέρων. Ὀμηρ. — 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθέρων, περιφημίας τοῦ πάλας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μαχηλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀθροδίτης, τὸν ὅποιον ἀρχαίοθεν ἡγεῖραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσηγάγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολστ. Ἡγ. Θεογ. 191. ἐνθα μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νήσος. ὅθεν, Κυθήριος, ἰα, ἰον, τῶν Κυθέρων ἢ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκων. Ὀμ. Ἰλ. Κ. 268. ἡ Κυθρήν νήσος = Κύθηρα Ἡροδ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθέρων.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεα. Ἀνδρ.

Κυθήριος, ἄλος, ἡ. Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκοντα ἡ τῶν Κυθέρων. Ἀνδρ.

Κυθήριος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἐπαρχίας Ἡλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλῆστον τῆς Ἡρακλείας. Στράβ.

Κυθήριος, ὁ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτον ὁ Κεκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δῆμων, ἀνέχουσα εἰς τὴν Πανδιονίαν φυλὴν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουῖδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρων ὢν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντείνουσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονικῶν παθῶν μὲν μίαν ὁμώνυμον πόλιν ταύτην Θερμάδα. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. 7, 91.

Κυνήσιον, τό. Πόλις τῆς Πετατίδος χώρας ἐν Ἡλίδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνην Βίταν. Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προσπακμ. νήσοι (ς) Cyclades. Οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νήσοι αἱ ἐσχματίζονται κύκλον πῶρτι τῆς νήσου Δήλου, οὗσαι κατὰ Στράβ. 12 τὸν ἀριθμὸν γενικωτέρ. δὲ ἐμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόματος αἱ νήσοι ταυτὲς θαλάσσης ὅσαι ἔκτεινον μετὰ τῆς Κρήτης, Κερκάρου, Κῶ καὶ Εὐβοίας κατωκλήθησαν δὲ αὐταὶ ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κάρας, τοὺς ὁποίους ἐβαλόντες τελευταῖον ὄν Ἑλλήνες, ἔκτισαν ἐπιστήμονες πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκώσμησαν διὰ τῆς ποιικίλης καὶ φιλοπόνου καλλιερείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των ἐσχματίζον δὲ αὐταὶ ἰδίᾳ ἀνεξαρτήτους μικρὰς πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἵπταν τῶν Περσῶν ὑπάτασαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμιν αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡροδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεῦς, εἰς, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου Λυρικῶν ποιητοῦ Ἀρίωνος ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνδρ.

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὀρμητικός τις χειμάρρος ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, Ἰππ. 137.

Κύκλων, ὄνος, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξερξ. Ἑλλ.

Κυκλώπεις, εἶα, εἰον. Τῶν Κυκλάπων ἡ ἐκ τῶν Κυκλάδων ὢν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων ὁ Κυκλώπειος βίος, ἥτοι ὁ νομαδικὸς βίος οἱ ἔξω αἱ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τοῦ Ὀμήρου ἀναφε-

ρόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια πηλαία. Σπηλαίαινα πληθύνον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολιδιῶντα λαβυρινθώδεις διεξέουσι. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχεα, οὕτως ἐκάλουντο τὰ τείχη τοῦ Ἀργους, τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ κατεργάστων ὀγκων λίθου, ἀλλὰ τοιοῦτον ἐπιτηδεῖας συνηρμομένων ὥστε ἀπετέλουν ἐν συνεχῆς ὅλον ἐκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς κεινοὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοιοῦτον ὀγκώδες λίθους καὶ νὰ κτίσωσι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἡλ. 1158. Κυκλωπία πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μιν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐντέλει.

Κυκλώπιος, ἰα, ἰον. Τῶν Κυκλώπων ἡ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναγερόμενος. ἡ Κυκλωπία Μυκῆνα. Εὐριπ. Ἰρ. Αἴλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἀργους καὶ τῶν Μυκηναίων. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965. Οὐσιαστικὴ ἡ Κυκλωπία, προσπακμ. ῥιψωδία, οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἑννατον βιβλίον τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου. Αἴλ. ποικ. Ἰστ. γ', 14.

Κύκλωπες, ἑνικ. Κύκλωψ. Cyclopea. Γίγαντες τετατώδεις καὶ φοβεροὶ, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἀργης, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανός, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔρριψεν εἰς τὴν Ταρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλευθερώθησαν αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὅστις πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κερανοὺς τοὺς ὁποίους συνειργάζοντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ. Ἡσδ. Θεογ. 139. Ἀποδρ. α', 1. Σχολ. Εὐρ. Ὀρέστ. 965. παριστάνοντο δὲ οὗτοι ἔχοντες ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο ἐφευρεταὶ διαφόρων πολεμικῶν ὀπλῶν τὰ ὅποια εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδεύτητα, διατρίβοντες πάντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Δήλῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Διπάρας. Καλλμ. Ἀργμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ τοῦ Ὀμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυκλώπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαός τις ἀγριὸς καὶ γιγαντιαίου ἀναστήματος, κατοικῶν ἀρχαίοθεν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀκονιώνητος, ἀνευ νόμων καὶ διεσπαρμένοι εἰς ὅρη καὶ εἰς σπηλαία, τρεφόμενοι ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων, τὰ ὅποια ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐποίμεινε κατ' ἰδίαν κατ' ἀρχὰς κατῴκων οὗτοι περὶ τὰ δυτικά μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταδίωξιν τῶν Γιγάντων ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικά παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὀμ. Ὀδ. Ι, 106. κ. τ. λ. Θουκ. 5, 2. Στράβ. ἰα. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μετὰ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεύς ἐτύφλωσεν. ἴδε Πολύφημος. — Γ) ἔτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ οἵτινες ἐκτίσαν τὰ τείχη τοῦ Ἀργους, τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἀνεκάνεον Θράκες, μεταβάντες εἰς τὴν νήσον Κρήτην, ἐπιτήδεοι καὶ ἄμειροι τέκτορες· ἔλθοντες

δὲ ἑντέρων μετὰ τοῦ Προΐτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκτίσαν αὐτοὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ἐπὶ δὲ λήγεται· ὅτι αἱ αὐτοὶ ἐκτίσαν καὶ τὰ τεῖχη τοῦ Ἀργεῖος καὶ τῶν Μυσηῶν τὰ ὅποια ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τεῖχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ἐγγειρογάτωρες, μυθολογούμενοι ὅτι αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν τιν, ὅθεν Κυκλώπιον θυμέλει, τὰ τεῖχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρπ. Τφ. Αὐλ. 151. Ἡλ. 1158. Ἀπολλ. β', 2, 1. **Κυκλώψ**, πος, ὁ. ἐκ. τοῦ Κυκλώπες· ὡς οὐσιαστικ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) Ἐν εἰσὶς χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμμοῦντο τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατεῖαν. Ἀριστφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πελοπείας, ὅς τις ἔλαβεν εἷς γυναῖκα τὴν Θεμιστοδότην θυγατέρα τοῦ Κήκυρος· διατρίβων δὲ ἐν Ἰωνί τῆς Θεσσαλίας κατελήγτευσ καὶ ἐφόνευσ τοὺς ὅσοι διεβαῖνον ἐκείθεν διὰ τὰ ὑπάγασιν εἰς τοὺς Δελφούς· μετ' αὐτὸν μονομαχῆται ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἤρχετο εἰς τὴν Τραχινίαν καὶ πληγώσας αὐτὸν βαρύνει τὸν ἀθάνατον λαβὴν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρον. Ἡτ. Ἀππ. 57. κ. σ. ξ. 413. — 423. Εὐρπ. Ἡρ. μιν. 386. Ἀπολλ. β', 7, 7 — 2, ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πυρρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχαιοῶν πεταμένον ἐν Μακεδονίᾳ, φρονεῖν καὶ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι κατακτείνει αἰετῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἡγεῖρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἀναγὰν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλ. β', 5, 11. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλυσίας θυγατρὸς τοῦ Ἐκάτωνος, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὅστις ἐφορμήσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπ' ἀρξέωσιν ἐνταῦθα, ἐφρονεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀχαιῶνος. Πίνδ. Ὀλ. 2, 141 (82). Στράβ. γ'. Κατὰ Πανστ. γ', 14, ἔλαβεν ὁ Κύνκος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Προκλείαν θυγατέρα τοῦ Κλυτίου, γενήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τένιν. — 4) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρίας ἡ Τρίας, εἰς ἅκρον εὐειδῆς, δι' ὃ καὶ ἡγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, οἱ ὅποιοι ὁμῶς μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειπον αὐτὸν διὰ τὰ ἀτοπα καὶ αἰτχρὰ ἦσαν τοῦ τελευταίου δὲ μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμῶς μετ' ἡνιόχῳ αὐτοῦ εἰς ὁμῶν-μῶν πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Διβ. 12. Ὀβιδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Κύκνου ἡ εἰς τὸν Κύκνον ἀνῆλκον, ἡ Κύκνειος μίχρη. Πίνδ.

Κυλάβαρις, εἶος, ἡ, καὶ Κυλάβηρις, Λουκ. Γυμνάσιον τι πλησίον τοῦ Ἀργεῖος ἐν Πελοποννήτῳ ἀπέχον τριακότια βήματα τῆς πόλεως, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλεῖος τῆς χώρας Κυλαβάρου λεγομένου, τὸ ὁποῖον τὰφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Πανστ. β', 22. ἐπὶ τὸ Κυλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλάβαρος, ὁ. Τίς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος ἐν Πελοποννήτῳ. Πανστ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρε. ἀντὶ Κυλλήνης. Πινδ.

Κυλλάνειος, ὁ. Δωρε. ἀντὶ Κυλλήνης.

Κύλλαρως, ὁ. Τέκνον τῆς Ποδάργης, ἀριστος καὶ ὠρίσιος ἵππος, τὸν ὅποιον ὁ Ἑρμῆς ἐπρόσπερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σοῶδ. Κυλλήνη, πνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑλάτου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Πανστ. ἡ. 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήτῳ κείμενον ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαιῆς, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐκτείνετο δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάμνη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη, περιφνημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου εὐρίσκειτο εἰς ἀρχαίος ναὸς αὐτοῦ· τανῶν θυρία Ὁμ. Ἰλ. Β, 603. Γμν. Ὁμ. Ἑρμ. 2. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος κειμένη παραπλασσίως, ἧτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἡλείων, τανῶν Χιερντίς. Θουκ. α', 30. Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενφ. Κυρπαῖδ. ζ', 1, 45. ἀναφερομένη πινδαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Καρνήν καλουμένη, κειμένη παραπλασσίως. ὅθεν Κύμης. Κυλλήνηθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελαγίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννηται τὸν Δυκάοι. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Κυλλήνιος, εἰα, εἰον. Τῆς Κυλλήνης ἡ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήλκον· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Κηλμ. εἰς Δηλ. 272. καὶ Οὐσιατ. ἐπὶ τὸν τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρεαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἐνθα ὑἱόρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πανστ. ἡ, 17.

Κύλλιος, ὁ, = Κυλλήνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Κυλλήνιος.

Κυλλέριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίαις. Ἡροδ. 7, 155. ἐνθα ὁ Valikaner Κυλλέριοις εἰσφύει.

Κυλλίων, νωος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιστήμων καὶ πλουτίων πολιτῶν, ζήτας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ευπροσηγορίας τοῦ ἐλευτῆς πολλοῦς τῶν συμπολιτῶν εἰς τὴν φαρτρίαν του, ἀπεργάσας τὰ σφετεριστῆ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περὶ τὴν 45 Ὀλυμπ. κατ' ἣν οἱ πλείστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθον εἰς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ τὰ ἐορτάσας τοὺς κοινούς αὐτοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὐρὺν εὐκαρίαν ἐπιστήθεον ἐκურίευσεν τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, ὅπου ὁμῶς πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἀρχοῦτος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στενοχωρούμενος τῷ ἐλεείνῳ σφοδρῶς μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐκφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ στασιώται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀφροδίτῃ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφρονεῖσθαι ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους, ἀφ' οὗ πρότερον δι' ἀπάτης ἔστυρεν αὐτοὺς ἔξω τοῦ ναοῦ. Ἡροδ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαῖδας, α, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αἰα, αἰον. Τῆς Κύμης, ἡ ἐκ τῆς Κύμης ὢν, εἰς τὴν Κύμην ἀνήλκον· ὁ Κυμαῖος

κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, τῶν Κόλπος τοῦ Σάουλι. Στράβ. — 2) ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumpanus Sinus. Στράβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἦτ. Θεογ. 253.

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ. Δωρ. Κύμα (ν). Ἡ μεγαλύτερα καὶ ἐπιστημότερα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κατοικήθεισα ἀρχαίως ἐν ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λοκρίδος, πατρίδος τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατὰ Στράβ. ἐφημιζόντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀπλότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἔθνους δικαιοσύνην καὶ φιλικρότητα. Ὀμ. Ἐπιγ. Κύμη ἡ Αἰκλία. Ἦτ. Ἐργ. 634. Θουκ. Ἐπὶ δὲ καὶ Κύμη ἡ Φρικανίε καλουμένη, Ἡρόδ. 1, 149. ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίᾳ ἐν Φρικίῳ ὄρους ὡς κτισθεῖσα πρώτην ὑπὸ Λοκρῶν, τῶν Σανταρί. — 2) Κύμη, ἡ, Κυπρ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἰδόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλάσσιον. Κατὰ τὴν τῶν ἄγχωριον δόξαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Οὐγγύλιος παρεδόχθη, ἐλέγετο ὅτι ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐδείκνυντο καὶ τὸ σπήλαιον ἐκ τοῦ ὁποῖον διέτριβε πλητὴν τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλσος Τριβίαν λεγόμενον. Πινδ. Πύθ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδίχῃ, παρὰ Θουκ. 5, 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αἰα, αἰὼν τῆς Κυμῆ· ἡ εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Κύμης.

Κυμοδόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἦλ. Σ, 39. Ἦτ. Θεογ. 252. (ἐκ τοῦ κύμα καὶ δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἦλ. Σ, 41. Ἦτ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κύμα καὶ θόος.)

Κυμοτόλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχειρος Βριάρη, Ἦτ. Θεογ. 819. (κύμα, πολέω.)

Κυμώ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἦτ. Θεογ. 255. Ἀπολλῶρ.

Κύνε, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντα. Ἀρριαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Τίς τοῦ Κυνόριως ἐξ Ἀσηνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὁρισθεὺς μὲ πολλὴν φήμην διὰ τῆς ἐξαισίτου ἀνδρείας καὶ γενναιότητος του εἰς τὴν ἐν Μαρσιῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 6, 114. (Κυνέγειρος, κρινάγ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 141.)

Κυναιεῖα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑρμιάδων ποταμοῦ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πηγῇ ἄλυστον καλουμένην τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν τιὰ δύναμιν. Πανστ. η, 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιεῖς, εἰα, ὁ κάτοικος.

Κυναῖα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπύλας τινὸς παρὰ Θεοφρ. Εἰδ. ε', 102.

Κυναιεὺς, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκόνορος τοῦ ἐποιοῦ τοῦ Ζεὺς ἐκτεράνυσσαν. Ἀπολλῶρ. γ, 8, 1. — 2) Ῥαφιδόστις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχολ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνδαίος, ἄσος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα οἱ ἐλέγετο κείμενον εἰς τὸ ὑπαῖθρον δὲ ἐβρίχετο αὐδὸπότε. Πολύβ. 15, 4.

Κυνδραγόρα, ἡ. = Κυνδράγορα. ὅπερ ἴδε.

Κυνεᾶς, αὐ, ὁ. Πρώτος ὑπουργὸς καὶ εὐνοὺς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑπειρωτῶν Πύρρου, Ὁσσηλὸς τὸ γένος· ἐδόχεα εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην πλητὴν τοῦ Δημοθέου, τὴν δὲ πελαγικὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγού του μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κτιστομένη εἰς τὴν ἀπὸ τῶν καὶ ἐνδοξῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του αὐτοῦ ἐξήχησε διὰ τῶν φρονίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστράτειαν, τὸ ὁποῖον μὴ δύνηται νὰ ἐκτελέσῃ συνεκτράτευσεν μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος τούτου, παρὰ τοῦ ὁποῖου σταλείς ὕστερον πρέσβεις εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ πραγματοποιῇ μετὰ τῆς βουλῆς τὴν εἰρήνην, κατέπεισε τὸ πλείστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τὸ νὰ παραχρήσασιν δι' ὅλου τὴν προτέραν ἄλυσαν καὶ ἀνεκαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ τῆς ἐπὶ τῶν ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀκτίου Κλαυδίου μὴ δύνηται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτηριᾶν αὐτοῦ διαπραγματεύσιν, ἐπίστρεψεν ἀπρακτοὺς τὸν Πύρρον εἰς τὸν ὁποῖον παρέστη τὴν υποροχὴν καὶ μεγάλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς γερουσίας.

Κύνης, τος, ὁ. Τίς τοῦ Ὁσολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας. Θουκ. β', 102.

Κυνήσιος, εἰ, παρ' Ἡρόδ. 2, 33. = Κύνητες.

Κυνήτες, οἱ. Ἐθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰ οὐτικώτατα ἀπὸ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀνατολίου ἐν Ἰσπανίᾳ, κατὰ Mannert. Λαὸς τις Κελτικὸς ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· κίσαν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κονιῶ χωρᾷ αὐτοῖσι. Ἡρόδ. 4, 49.

Κυνήτικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ, κίσαν. κειμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀνα (Γουαδίανα) ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.

Κυνήτις, ἄσος, ἡ. Τοῦ Κύνου ἡ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνου ὄσος. Καλλμ. εἰς Ἀπολλ. 61.

Κύνιος, ια, ιον τοῦ ὄρους Κύνου ἡ εἰς τὸν Κύνον ἀνήκων. Κύνιος ὄχος, = Κύνος. Ὀμ. Ἦτμ. Ἀπομ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐλέγετο ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν τῇ Δήλῳ, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλμ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνιος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτέμις. Ὀμ. Ἦτμ. Ἀπολλ. 141. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὐρεται καὶ θηλα παρ' Ἀντιμάχῳ.

Κυνία, ἡ, προσωπακμ. λίμνη. Ἡ μεγαλύτερα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν σχη-

ματίζει ὁ Ἀχελῷος ποταμός ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιάδων· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσυπακμ. φιλόσοφοι. Οὕτως ἀνομιάζητ' ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἓνα τόπον ἐκτός τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου ἀνομασθήσαν οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χιρακτὴρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ὁ αὐτός μετ' ἐκείνων τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτικὴ νῆσις, καὶ ἥτις καταργεῖ πᾶσαν θεωρίαν καὶ περὶ τὰ πράγματα σκέψιν· βέλοντες δὲ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νὰ ζῶσι συμφωνῶν καὶ ὅσον δυνατὸν πιστῶς μετὰ τὴν φύσιν ἀκούμενοι εἰς τὴν πληρώσιν μόνον τῶν πρώτων καὶ κυρίων χρειῶν τῶν, διῆγον τὸ πλεῖστον βίον ῥυπαρὸν καὶ θηριώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀληθῆ ἡδονὴν καὶ τέρψιν τῆς ψυχῆς, δι' ὃ καὶ καταφρονοῦντο ὑπὸ πολλῶν φρονιμῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπειροκαλὸν ἡθόστων. Ἐπισημότεροι ὀπαδοὶ τῆς αἵρέσεως ταυτῆς ὑπῆρχαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνημος, ὁ Κράτης καὶ ὁ Μένιππος, Δουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὐτῆς τῶν ἀλλῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παντ. γ', 8. — 2) Γυνὴ τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ιδ', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρὰ κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου. Ἡρόδ. 6, 71. — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Σενφ.

Κύννα, ἡ, = Κύννα. Περιέχουσιν εἰς αὐτὰ ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἰππ. 765.

Κύννιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῶν αὐτῶς γενεᾶς Κυνίαις καλουμένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλέγησαν οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνόκεφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλὴ). Κατὰ Στράβ. γ', 3, 6. μυθολογούμενοι εἶδος παρ' Αἰσχ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὅρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτης, ου, ὁ, Δωρικ. Κυνόρτας. α. Τίος τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφός τοῦ Τακίνου, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνι· τοῦτο ὁ υἱὸς Περιήρης ἐγάμησεν ἐκ τῆς Γοργοῦνης τὸν Ἰκάριον, Τυνδάρεον, Ἀφάρσα καὶ Λευκίππον. Ἀπολλῶρ. γ', 10. 3. Παντ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκτο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπέλλωνος. Παντ.

Κύναι, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐφ' ἐνὸς ὁμωνύμου αὐτοῦ ἀρωματηρίου καὶ ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Ὀπουντίων· ταῦν Κύναι. Ὀμ. Ἰλ. Β, 521. — Στράβ.

Κυνόσαργες, ους, τό. Τόπος τις κείμενος ἐξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρχικῶς ἐφ' ἐνὸς ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκίου,

ἱερός τοῦ Ἑρακλέους, εἶσα ὑπῆρχε καὶ εἰς μεγαλοπρεπὲς ναὸς αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκείνοισι δὲν ἐγεννήθησαν ἐν γησί τῶν Ἀθηναίων γυνεων. Περιέφηνον πρὸ πάντων κατεστῆθαι τὸ Κυνόσαργες ἀφ' οὗτο ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν σχολὴν τοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ, ὅπο τὸ ὅποιον μέρους ἀνομιάζθησαν καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργός ἦτοι ταχὺς, διότι ἐν τῷ ποτὲ ὁ Διόμοις ἐπρόσφερε θυτίαν εἰς τὸν Ἑρακλέα, κύων τις ἀπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἐφυγεν μετ' αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παντ. α', 19.

Κυνόσαργης, ους, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναυτοῦ αὐτοῦ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παντ.

Κυνός κεφαλαί, αἱ. Δύο ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σιοτούστης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κυνίος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δευτέρου βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος προ Χρ. Στράβ. Πλούτ. — 2) Ἑτερος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Σενφ. Ἑλλ. ε', 4, 15. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὅρους Ἰθῆς ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέβρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων οἷτινες σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀττερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἀρκτοῦ. Τῆν. Ἑρατοστ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀρωματήριον τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳν μεσημβρινώτερον τοῦ Μακραθῶνος. Ἡρόδ. 8, 76.

Κυνόσσημα, τό· καὶ Κυνόσσημα, Σενφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχοντα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῳν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου, εἶσα εὐρίσκειτο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάτυστο ὅτι μετεμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκβ. 1275. Θουκ. η', 104, 105. ἐπὶ δὲ καὶ Ἑκάβης μνημεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τό. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κείμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μετ' ἀπέναντον ἐπὶ αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τὸ βασιλεῖας Κροῖστος ἐν Λυδία ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυριεῖα ἐκλίπε μετὰ μίαν αἰμοβόρον μάχην πρὸς τὸ μέρος τῶν Σπαρτιατῶν, οἷτινες ἐκτότε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν τῆν Κυνουρίαν. Ἡρόδ. 1, 81. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ἔθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κίτοικ. τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριος, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰωνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀνομασθῆ καὶ ἡ αὐτοῦ χώρα Κυνουρία. Ἡρόδ. η', 73.

Κυνώ, οὗς, ἡ. Γυνή ἑνός τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου, Σπακώ κατά μηλικὴν διάλεκτον καλουμένη ἦτις ἀνέβρεψε Κύρον τὸν μέγαν, οὗ οὐ ἐπλόσθη ὅτι ἐξήλασεν αὐτὸν μία κύων. Ἡρόδ. 1, 110.

Κυνὼν πόλεις, ἡ (υ) καὶ Κυνέπολεις, ἡ, Πτολ. Canum Urb. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δελτά. Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἐπινομίῃ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, περιήγμος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνουβίδος παριστανομένης με κεφαλὴν κυνός· ταυὶν Σαμαλλούτ. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κυπαριστίαις, ἡ, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλιδι οὐσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νεστορος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μακιστίας χώρας ἐτεινεμένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἔρημον χωρίον ἡ Κυπαριστία καλούμενον. — 2) ποταμός τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαριστία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ κυπου αὐτῆς ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαριστίαν πόλιν. Πaus.

Κυπαριστία, ἡ, = Κυπαρισσις. Στράβ. — 2) Ἀσχωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τανὺν Κάβο Ἀπιδυλῆ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, τανὺν Ἀρακὰ καλουμένη. Στράβ. καί, Κυπαριστία, αἱ. Πaus. ἡ Κυπαριστία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Λακωνίας μετὰ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισταίς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Κυπαρίστος, ὁ (υυ-υ). Τίος τοῦ Μινυάντου καὶ ἀδελφός τοῦ Ὀρχομένου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λεγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίᾳ πόλις Κυπαρίστος. Εὐστάθ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπαρίστος, ἡ (υυ-υ). Πόλις μικρά τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνατσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατὰ τινας ἄλλος κυπαρίσταν αὐτόθι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπρις, οὗς, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σουλ.

Κύπρια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον ἔχεν ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἡ διότι ἤλθε πρῶτον εἰς ταύτην τὴν νήσον. Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ἰα, ἰον. Τῆς Κύπρου, ἡ ἐκτῆς Κύπρου ὧν ἡ ἐκτὴν νήτον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυκμ. Ἐπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαία τινα ἡρώϊκα ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐφέλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λεγεται ὅτι πρῶτον ἐπενοήθησαν, ἡ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἰτίου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὀμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀ-

ποδείκνυει ὅτι δὲν ἦσαν οὐδ' ὅλως Ὀμηρικὰ ἀλλ' ἄλλον τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. Σ', 15. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, ἐστ' ὅτε ἡ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἰληπται καὶ ὡς μακρόν.) εἰτιδὲ, Κύπριοι, εἰ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ἰδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἐνθα ἐβλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 422. Αἰτκ. Κύπρια καὶ Κύπριν· Ὁμηρ. ἡ γενν. Κύπρις, εὐρηται παρὰ τοῖς ὕστερον. Θεοκρ. Εἰδ. ια', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογένεια, οὗς, ἡ, = Κυπρογένεια· Ὁμ. Ἰλ. Σ', 1. Σολ. Δεφ. 2.

Κυπροθεμία, ἰδος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ τοπαρχῶν τοῦ Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θάλασσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περιήγμος τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλοῦσι καὶ ἀφθνα μεταλλεία, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐν ταύτῃ ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συσταθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· ἐδαίρειτο δὲ τὸ πάλαι ἀπαστα ἡ νήσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μετὰ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μετὰ πρωτεύουσαν τὴν Ἀμαθουσίαν, εἰς τὴν Λαπαθον καὶ Σαλαμινίαν μετὰ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμίαν. Κατὰ Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περιμέτρος ἦν 340 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἐπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δάσων τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερίχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὀλυμπος· καὶ πολλὰς ἐπιστήμους πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐστύτησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν πιδαν. Σύροι καὶ Φοίνικες οἰκοῦντο ἀρχαίῳθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἐλθόν ἐν ταύτῃ οἱ Τευκροὶ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος εἰς μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἐτίστη τὴν πόλιν Σαλαμίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐαγόραι λεγόμενοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξερξέου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκείδου ὑπὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τῆς Περσίας χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν τῆς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μετὰ τὸ βασιλεῖον τῆς Αἰγύπτου· ταυὶν Κύπρος· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κύπριον, εἰς τὴν Κύπρον· Ὁμ. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, καὶ τὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν) Ὁμ. Ἰλ. Δ, 21. Ὁδ. Θ, 362.)

Κύρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἱαζάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Κύρου, Στράβ. εἰς Κύρον πόλις, ἡ. Ἀρρίαν. καὶ Κυρεσχατα, τὰ, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στράβ.

Κυράνα, ἡ. Δωρεῖς ἀπὸ τῆς Κυρήνης.

Κύρουνις, ἰος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύας

πλητίον τῆς χώρας τῶν Γυζάντων, παράγοντα ἀφθονον οἶνον καὶ ἐλαιας. Ἡροδ. 4, 195.

Κυρβας, αὐτος, ὁ, πληθ. Κυρβαντες, κτὰ συγγ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες, Καλλμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἥγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέρκαρος ἐγέννησε τὸν Λίδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμρον. Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εἰς, εἶον, ἴδε Κύρος.

Κυρηβίων, οἶκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰτχίου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις κυρ. Ἐπικράτης ὀνομάζετο. Δημ. Παρρη. σλ. 433. Becker. ἀλλαχού δὲ Κυρηβίων, παρβλ. Ἀθην. σελ. 242. D. — 2) πῖσαν, ὀνομα ἀρτοποιῶν τινος, ἀντὶ Κιριόος, ὅπερ ὄρα.

Κυρή, ἡς, ἡ. Ἰεράτις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρου ἐν δὲ ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλμ. Ἀπολ. Ἡροδ. 4, 158. παρ' ὧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος κέκληται. παρβλ. Πίνδ. Πυθ. 4, 524. εἰσφορὸς δὲ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὄρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyrenaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύας ἐν Ἀφρικῇ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον ὁλάσσαν ἀπὸ τῆς Μαρχαρικῆς χώρας εἰς τὸν κόλπον τῆς μεγάλης Συρτες, τανὺν σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βασιλείου τῆς Βάρης, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐσύστησαν ἰδιά ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπιστήμους πόλεις, οἱ δ' καὶ Πεντάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὰς πέντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Βορενίκη, Ἀρσιόνη, Πτολεμαῖς, Ἀπολλωνίολις καὶ Κυρήνη, ἀκμᾶσται τὸ παλαιὰ διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Στράβ. καὶ, ἡ Κυρηναῖα χώρα. Ἡροδ. 4, 199. ἐτι δὲ, ἡ Κυρήνη ἀντὶ τῇ Κυρηναίᾳ.

Κυρηναῖος, αἰα, αἶον. Τῆς Κυρήνης ἡ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστικ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης. Ἡροδ. 2, 161. ἰτό υ ἐστι μακρόν Καλλμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 22, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τφέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἔσοχον αὐτῆς οὐραϊότητα ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων, ἔρπασεν ἀπὸ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύαν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πλάτωνος ὅτι ἐνησχολεῖτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θῆραν τῶν ἀγρίων ζῶων ἐν ᾧ ἐποίεε τὰς ἀγέλας, καὶ ὅτι μόνῃ καὶ ἀνευ οὐδενὸς ὄπλου ἐφόρευεν ἕνα φοβερόν λέοντα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξέεινε μεγάλην ψορὰν εἰς τὴν περίεχον. Πινδ. Πυθ. 9, 23. Ἀπολ. Ρόδ. B. 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὀνομάσθη ἡ ἐν Λιβύᾳ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήτην βασιλέα τῆς Θράκης. Ἀπολλοδ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἰόμονα. Σχολ. Ἀπολ. Ρόδ. A, 139. — 4) Περιβήτητις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμ. 94.

Κυρήνη, ὁ, ἡ, = Κυρηναία, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύᾳ Ἡροδ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βατοῦ ὅστις ἐκείρα μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περιήγησις ὑπῆρχε τὸ παλαιὴ μητροπολις αὐτῇ διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρίς διαφόρων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Καλλιμαχοῦ, Ἀριστιπποῦ, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· τανὺν Κορέν ἡ Καυρέν. Ἡροδ. 4, 155. Θουκ. (τό υ ἐστι μακρόν. Ἀπολ. Ρόδ. B, 501. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἐστ' ὅτε δὲ καὶ βραχὺ. Καλλμ. εἰς Ἀπολ. 72, 93. παρβλ. Spitzner Προτὰδ. §. 66. 2. σημ. 3.)

Κυρήνος, ὁ, Quirinus. Ὀνομα κύρ. τὸ ὅποιον ἐλάβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθῆσίν του. (Κυρίος διὰ τοῦ ε παρὰ Δεοντ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτορ.

Κυρήνος, ὁ, = Κυρεῖος, ὅπερ ὄρα.

Κύρις, εως, ἡ, καὶ Κύρεις, αἱ, Curetes. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρίς τοῦ βασιλέως Νομὰ Πομπιλίου· πληρ. αἱ Κύριες, παρὰ Διον. Ἀλ. Ἐνκ. ἡ Κύρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρίτης, ου, ὁ κάτοικος Στράβ. καὶ Κουρίτης. Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα ἀνέεικον ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μία Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν ἐν Ἀττίᾳ Φωκαέων φεύγουσα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν, ἤλθε καὶ ἀπειταστάθῃ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἐκτίσσε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλερίαν ἢ Ἀλαλίαν καλονμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρις ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐτύτησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμενε πάντοτε ἡ Ἀλερία· κατὰ Στράβ. εὐρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς χρόνον πλείων καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες ἐνθα θνητῶν, τῶν ὁποίων ὅσοι γίνισκοντο ἐπωλοῦντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐρχομένους ἀλλοδαμούς. Ἡροδ. 1, 165. τανὺν Κόρσικα. — ὅθεν, Κύρριοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡροδ. 9, 105.

Κυρνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἡ νῆτος Κύρος. Ἡροδ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγριδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γινωμικὰ ποιήματα. Θεογ. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηθίδας ἐν τῇ Ἀττίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτοῦ Ἀμαράσιον ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θαλάσσαν. Πτολ. β', 2.

Κύρος, ὁ, Cyrus, ὁ παλαιὸς ἡ ὁ πρότερος λε-

γόμενος. Τίος τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνος τῆς Περσίας καὶ τῆς Μιθράνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου· κατ' Ἡροδ. 1, 105. 96· ὡν ὁ Ἀστυάγης ὡς ἀποφύγη τὴν πληθυσίαν ἐνὸς οὐνερου, ὁ ὁποῖος ἐπορεύοντο εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρὸς του μελλεῖ νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρῶναι τὸν Κύρον νήπιον ἐπὶ ὄντα εἰς ἕνα τῶν προϋχόντων τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀρπαγον καλούμενον διὰ τὸν ἐκδήσῃ εἰς βορρᾶν τῶν Μηδίων, ἀλλ' ὁ Κύρος σωθεὶς ὑπ' εἰδὸς ποιμένος καὶ αὐξήθει· παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἐπὶ δέκα χρόνων ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπήθη εὐμεγέτως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἀρπάγου, ὥρμησε μ' ἐν Περσικόν στρατεύμα κατὰ τοῦ παπποῦ τοῦ Ἀστυάγου, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην ἀίχμαλωτίσας ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολουθῶν ἐκστρατεύσας μὲ πολυάριθμον καὶ ἰσχυρόν στρατεύμα ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπέταξε τὸν βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μικρὰν Ἀσίαν ὅμοῦ μὲ τὰς αὐτῶν ἑλληνικὰς πόλεις, ἀίχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Λυδίων Κροίσον· τελευταῖον δὲ προχωρήσας ἀρκιότερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἰκοσι ἐννέα χρόνους. Ὁ Ξενοφὼν δηλοῖται πάντα διαφόρους τὴν ἀρχὴν καὶ αὐξήσιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τούτον βασιλεύσας τριάντονα ὁλοκληρῶν χρόνων ἀπέθανεν ἡσυχῶς εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ξεφ. Κυρκαίδ. — 1. ἔτι, ὁ Περσῶν πρώτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Πέρσ. 765. ὀνομάζει αὐτὸν τρίτον βασιλεῖα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρώτον τὸν Μῆδαν καὶ δεύτερον τὸν Κυαξέρην. — 2) Κύρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Ἀσίας, μεγάλῃ Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Λυδίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλεύσας τὸν ἀδελφόν του ἤδη ἀνάβαντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐστύναξε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦσαν ἑλληνικαὶ Ἕλληνας, τοὺς ὁποῖους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σαρδίων, σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλεῖα ἀδελφόν του ἀπαρίσκειον ἐπὶ, ἐφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κόμης Κουαξῆς ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἐρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ἐν στρατεύμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτηθείσας ἰσχυρᾶς μάχης, ἐθανατώθη ὑπ' ἐνὸς ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως κατ' ἡν στιγμήν ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ, ἐμέλλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξεφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 8, 21. — ὅθεν Κυρεῖος, εἰς,

εἶον τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κύρον ὀνήκων· οἱ Κυρεῖοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατιῶται· τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· (ἢ γραφ. Κύριος καὶ Κυρεῖος παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κύρος, ὁ. Χώρατι ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καὶ, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀρρῶν.

Κύρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρῆτερον Κόρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κυρρός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγὰς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ ἐνομένου μὲ δύο ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κούρ καὶ Μεγκαρῖ· ῥέων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν σιταμίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανὺν Κούρ. Στράβ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίας Περσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς πόλεως τῶν Πασαργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανὺν Κορὸς· Στράβ. 15'. ἐπὶ δὲ Κόροι, Διον. Περ. 1073. (ἢ γραφ. Κύρος ἔστιν ἡ ὀρθρ. ἢ δὲ Κύρος ἡμαρτ.)

Κυροὺ πόλις, ὡς, ἢ, = Κύρα. Ἀρρίαν.

Κυρρήστις, ου, ὁ. καὶ Κυρρέστις. Στέφ. Βυζ. 3ηλκ. Κυρρήστις, ἰδος, ἢ. Ὁ κατοικ. τῆς πόλεως Κύρρου ἢ τῆς Κυρρήστις χώρας. Στράβ. Κυρρήστις, ἢ, ὄν. Τῶν Κυρρηστῶν ἢ εἰς τὴν πόλιν Κυρρὸν ἀνήκων. — ὅθεν, Κυρρηστική, προσυπακ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κύρρον. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξύ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Κομμαγενῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κυρρός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἡμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἰδομένης· Θουκ. β', 100 — 2) Πόλις τῆς Κυρρηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύο στάδια τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανὺν εἰρήναι τοῦ Κορούς λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (ι). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγῶ Ὀσμιοκόλους ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε νὰ ἀφίσσων οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ τὴν ἀντιπαταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὃ καὶ ἀντιβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 296. Ἀρπ. — 2) Εἰς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἢ γραφ. Κυρσίλος καὶ Κύριλος ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κύρτωνες, αἱ. Πολέμην τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης.

Κυρτώνιον, τό. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κόρτιον. ὅπερ ὅρα.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁρίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγενήθη ἡ Μήδεια· πιδαν. ἢν Καταίξ. Σουῖδ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κυταῖος, αἶα, αἶον· τῆς Κυταίας ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ὡν· Ἐπιδ. τοῦ Αἰθίου· Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1045. Στράβ. — 2) ὁ Κυταῖος, ὡς, = Κυταῖος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 403. — 3) Κυταῖς, ἰδος, ἢ, ἢ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἢ Κυταῖς

"Ηπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυτταίαν χώρα, ταύτ. τοῦ Κολχίς. Ἀπλ. Ροδ. Β, 399. — ἡ Κυτταῖς πόλις, = Κυτταία. Ἀπολ. Ροδ. Β, 1267.

Κύτταιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ.

Κυτίνιον, τό (υ-υυ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρισσίου. Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινάτης, ου (α) ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυτίσσωρος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκίωσης. Ἡροδ. 7, 197. Ἀπολ. Ροδ. Β, 1157. Κυτίωρος, παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀριάστρεως, ἔχουσα ἑνα λιμένα· τανὺν Κίτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ροδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκίωσης. Στέφ. Βυζ. ἐτι δὲ, τὸ Κυτίωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεὺς, ἕως ὁ κατοικ.

Κύψαντα, τὰ. Πόλις παραθαλασσίως μὲ Ἱλιμένα ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῶν Πρατιῶν, ἧτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πανσανίου εὐρίσκειτο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36. Πανσ.

Κύψα. Πόλις τῆς Ἰθυσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ ὁδὸς δὲν ὑπάρχει ἀκριβὸς προσδιορισμένη· ἄλλως καὶ Κυπαρκαλουμένη.

Κύψος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Περρραιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Κύψος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ.

Κύψος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Περρραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύψος, ὁ. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύψος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπίστ. τῆς νήσου Σαλαμίως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυχρέως κληθεῖσσι. Στέφ. Βυζ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 776.

Κυχρεῖος, εἰα, εἶον. Τοῦ Κυχρέως ἡ εἰς τὸν Κυχρεά ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεαὶ αἰταί, ἡ νήσος Σαλαμίν. Αἰσχ. Περ. 557.

Κυχρεὺς, ἕως, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμίως θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ἑνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις καταφάνιζε τὴν νήσον Σαλαμίᾳ πλησίον τῆς Ἀττικῆς, ἔθινον αὐτῷ βασιλεὺς· ἀποθανὼν δὲ ἀτεκνός ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱόν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολδρ. γ', 12, 7. Στεφ. Βυζ.

Κύψαλα, τὰ. Πόλις ὀχυρά τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κύψελος, υἱοῦ τοῦ Αἰπυτοῦ. Θουκ. ε', 33. Πανσ. — 2) Πόλις ὀχυρά τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐβρου μεταξὺ τῆς Στεντορίδος λίμνης καὶ τοῦ Μελαῖος ποταμοῦ, τανὺν Ἰωάλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ, τὸ Κύψελον, Στράβ. ἐτι, τὰ Κύψελα, παρὰ Πτολ. ὅθεν, Κυψελίνος· ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (υ). Τίος τοῦ Κυψέλου.

Ἡροδ. πληθ. οἱ Κυψελῖδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλ. Φαίδ. σελ. 233. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 5, 13. (ἡ γριφ. Κυψελίδης, ἐτὶν ἡμαρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικρατείαν ἀπὸ τῶν τότε ἐπιβρομῆν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωρικῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην καὶ ἐβροθήσεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτισιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παντ. η', 5. — 2) Τίος τοῦ Ἡετίωνος Κορίνθιος, εἰ τῶν συγγενῶν τῆς αὐτοῦ δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας σφοδρερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν κατασταθεὶς ἀπὸλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐκυβέρνηε οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπῶς φονεὺν πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους αὖτις ἐξορίζων· ἀλλ' ὅφ' οὐ ἐξηθῆνεν πολλοὺς ἐκ τῶν προϋχόντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἄρχισε νὰ δεικνύηται πρὸς τοὺς ὑποκόους του εἰς ἀκρὸν εἰρηνικός καὶ πρὸς ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ἐλοκλήρουν χρόνους ἀπέθανεν, ἀφῆσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περιάδρον· Ἡροδ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λάβδα ἐκρυψεν αὐτὸν βρέφος ἐτι οὔτα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα πατρία τῶν Βακχιάδων ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβάς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφίερσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λεπτομερὴ περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Πανσανίας βιβλ. γ', 17, 1. ὅστις ἰδὼν αὐτὴν κατὰσκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀνάγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλαφαντίνου ὁστού. — 3) Πατήρ τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Κύψελλος Αἰλ. ποικ. Ἰστορ. ἱβ', 45.

Κύων, υνός, ὁ, = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίανος, ὁ. Ὅρος τι ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτιοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δαχίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ἐποίου ἑρρέεν ὁ ὁμόζυμος ποταμός. Στράβ.

Κωῆς, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἐρεάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Τσατάππου. Ἡροδ. 4, 97.

Κοῖων, ανος, ἡ. Νήσος μικρά τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχίονος καὶ ἀνατολικοῦ, Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νήσος μικρά ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνης διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἰς τῶν λεγμένων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Κωῖος, ια, ἰον· ἀντὶ τοῦ συναίρ. Κῶος, ὁ περ ὅρα.

Κώκxλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Χαμίκου ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ὑπέδεχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίταλον

ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα φηγὼν ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἓνα ἰσχυρὸν στόλον, ἦραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Πaus. η', 4. Διοδ. Σικ. δ', 81 πρὸς ἀνταποβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του ἐκτίσεν ὁ Δαίδαλος ἐνταῦθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἤδυνάτο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικήν ἐπιδρομὴν· Διοδρ. Σικ. αὐτῶδ.

Κώκυτος, ὁ. Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγός, τὸν ὁκοῖον ὁ Όμ. Όδ. Κ, 514. λέγει ὅτι ἔρρεεν ἐκ τοῦ Πυριφλεγέζοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐχίνετο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 740. καὶ 807. ἀναφέρεται ὅτι ἔρρεεν ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέζοντος καὶ εἰτεβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοὺς μᾶζ' Όμηρον ποιητὰς εὐρήται ὁ Κώκυτος οὗτος ἀντί τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου εἴνιτο ἡ εἰς τὸν ἄδην διαπύρρμευσις, συγχεόμενος πολλὰς μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχερουσίας. Εὐρ. Ἀλκ. 445. Ἡρακλ. μιν. 770, 838. Πινδ. λειψ. Εὐριπ. Φοιν. 1322. Θεοκρ. Εἰδ. 15, 41 — 2) Ποταμὸς τῇ Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσβάλλει. τανὺν Γλυκί. Πaus. α', 17.

Κωκυτός, οὐ, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱατροὶς διδάχθεις τὴν ἱατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅτινα λήγεται ὅτι ἐπετεκμήθη τὸν πληρωθέντα Ἀδωνιν. Πτολ. Ἠφαίσ. α'.

Κῶλις, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικῷ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλακᾷ. Πτολ.

Κωλιάς, ἄδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Πaus. α', 1. Σχόλ. Ἀριστφ. Δυσ. 2.

Κωλιάς, ἄδος, ἡ, προτυπακμ ἄκρα, Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀλκίμου ἄκρας, περιήρμην τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτᾷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σιλακμίνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θάλαττης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιάς ἀπὸ τοῦ κωλή, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρώπου ποδός. Ἡροδ. 8, 95. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἰς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστφ. Νεφ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ε). Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστφ. 1145.

Κωμβρεῖα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κροστῆας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θράκην· Ἡροδ. 7, 123.

Κωμίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 230.

Κωμισσηνὴ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθείας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἄρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Τρκακίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαί· τανὺν Κωμίς· Στράβ.

Κωμόν, τό. Comum. Πόλις τῆς Ἀρκτίας Ἰ-

ταλίας ἐπὶ τῆς πέραν τ. Πάθου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καίσαρ Ἰούλιος ἐτύσθησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· τανὺν Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κέρνων οὐτα ἀποικία Ῥωμαίων. Στράβ.

Κωνσεντία, ἡ. Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Διβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀποικία τῶν Λατίνων.

Κωνσταντίνος, ὁ, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας. Τίς Κωνσταντίου τοῦ Χλωρού καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν τῇ πόλει Ἐββοράκῳ τῆς Ἀγγλίας ἡ κατὰ τινες εἰς τὴν Ναῖσον τῆς Δαρδανίας καὶ ἀνταφείε ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡγάπητο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Κίσαρ Αυγουττος καὶ ἐνωθεὶ μετὰ τοῦ Μιξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Φαύσταν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, ἐπολέμητε πρῶτον κατὰ τοῦ Γα. ερίου, εἰτα ἐκστράτευτας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτοῖς· ἐπιστρέφων δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φρονευσας τὸν τυρανικὸν Μανξέντιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποσχέας ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτοῦ βουλῆς πρῶτος τῶν Κισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μναρχίας. Ἡδὴ ὁ μέγας Κωνσταντίνος καταπαύτας πῆσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίδων, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτῆς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγχροτήσας περὶ τὸ 342 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταθέτας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ τὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἀποκρουήτας ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ἠύξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοποεπείς οἰκοδομὰς καὶ ἐκίλεται αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κωνσταντινουπόλιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκευαζέτο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἱ τινες εἰτεβάλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρύνως ἀπέθανε τὸ 640 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθεδρᾷ, ἀφῆτας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνσταντίον, Κωνσταντίνον καὶ Κωνσταντίνον, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε διαίρεσει ὅλον τὸ βασιλείον του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκεσε 31 περίπου χρόνους, χαρακτηριζομένη πρό πάντων διὰ τῆς πρώτης καὶ ἐπιτυχοῦς συντάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπερασπίσθη μετὰ θερμῷ ζήλῳ καὶ εἰσῆγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητροπόλιν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ Κωνσταντινοῦ πόλις, ἡ. Στέφ. Βυζ. ἰδε Βυζάντιον.

Κωνσταντίος, ὁ. Φανόος Χλωρός. Τίς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἀνω

Μοισίας καὶ ἀνεφίος ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ὑστερον δὲ υἱοθετηθεὶς παρὰ τοῦ Μαρξιμιανού, ἐτιμήθη μετὰ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτορος καὶ πατρὸς τῆς πατρίδος· ἐκλεχθεὶς δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἰσπανίας καὶ Μαυρητανίας, ἐδείκνυτο μετὰ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθεύραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἐβόρακον ἢ Ὑόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποδείχθεις μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε διάδοχον τὸν υἱόν αὐτοῦ Κωνσταντίνον τὸν μέγαν.

Κωνώπια, ἡ. Τὸ πρῶτον κώμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πόλις ὑπὸ τῆς Ἀρτινῆς γυναικὸς τοῦ βσιλεύος Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ἀνομασθήσῃ ἀπ' αὐτῆς Ἀρτιόνη. Στράβ. καὶ Κωνώπη, ἡ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Κώος, ψα, ὦν. Τῆς Κώ· ἴδε Κως.

Κώπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὁχθῆς τῆς Κωπαίδος λίμνης, ταύν Τωπώλια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαῖς αἶα, αἶον τῶν Κωπῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν αὐ· καὶ Κωπαῖεύς, ἄνδρ, ὁ κάτοικ. Θουκ. δ', 93.

Κωπαῖς, ἴδου, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἡ εἰς τοὺς Κωπαῖς ἀνήκουσα, Ἀριστφ. Ἀχ. 880. — ἡ Κωπαῖς λίμνη. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀρκτικῶς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρρεον ὅλοι εἰς ἑκάτων ὁρῶν τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοί, προξενούσα διὰ τῶν συνεχῶν κατακλύσεως τῆς βλαβῆν εἰς τὴν περίεξ αὐτῆς χώραν. Οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀσέληων χρόνων κατοικημένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομιῶν ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μήκος καὶ ἄλλοι πλείετον, ἀλλὰ μετὰ τὸν χρόνον ἡμεληθήσαν οὗτοι ὅλως δι' ὅλου, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὐρίσκοντο οἱ πλείστοι πεφυραγμένοι ταύν λίμνη τῆς Λιβαδίας ἢ Τοπώλιας. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 880. Στράβ. πρότερον δὲ Κηψησίς καλούμενη. Ὁμηρ.

Κώρν, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κανέικου κόλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. ταύν Ῥωμανάδα.

Κωρυκαῖοι καὶ Κωρυκῖται, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτοῦ προσερμίζοντα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μουσίωνος πειράται, μετὰ τῶν ὁποίων διμοιράζοντο τὰ ληστευόμενα λαφυρά. Στεφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τῆς θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Δεῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκαρῆα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομασθή το ἐπὶ τοῦ Παρ. αὐτοῦ Κωρυκῖον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 713. Πανσ. ἑ', 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι. Θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβονται εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παριασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Παντ. ἑ', 32. ἔτι δὲ καὶ Κωρυκίδες.

Κωρυκίειαι, αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ἴα, ἰον. Τῆς Κωρυκίας ἢ εἰς τὴν Κω-

ρυκίαν ἀνήκων· τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Βαζύ τι ἵππῃται, κείμενον περὶ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ ὄρους Παριασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Πανός καὶ τῶν Κωρυκίων νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη ἐστάλαζε διὰ παντὶς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Εἰς τοῦτο τὸ αἶτρον κατέρχοντο οἱ πλείστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Σέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδ. 8, 36. Στράβ. Πανσ. ἑ', 32 — ἔδιν αἱ Κωρυκίαι νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Κοιλίας τῆς βασιλείας καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὠραίων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκοντο πελλαὶ πηγὰς ὕδατων, περιφῆμος διὰ τὸν ἀριστον αὐτῆς χρόνον, ὅστις ἐκαλλιέργητο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει καταρρέων τις χεῖμαρρος καὶ εἰτα γίνεταί αὖτις ἀφανὴς ὑπὸ τῇ γῇ. Ἀπολ. Ῥόδ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος χρόνος. Ἀπολ. Ῥόδ. ἑ', 355.

Κωρυκίς, ἴδου, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἡ Κωρυκίς πότις, τὸ μέρος τοῦ Παριασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰτχὺλ. Εὐμέν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριο τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῷ μετὰ λιμένα· πλησίον τούτου εὐρίσκειτο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ἔθεν Κωρυκίος, αἶα, αἶον, ἴδου ἄνωτρ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. ἡ Κώρυκος, παρὰ Διονσ. Περ. 855. πιδαν. κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριο τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον δυτικῶς αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὁρος ἀπότομος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἐν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. ἡ', 14.

Κῶς, ἡ, ἔπικ. Κῶος· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἀπέναντι τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κιζίου καὶ Ἀλικαρνασσοῦ εἰς ἀκρον εὐφορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μετὰ προσφύεστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο εἰς περιφῆμος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἱατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλήτας· ἐφημέζετο δὲ πρό παντὶν ἡ νῆσος αὐτῇ ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς εἶον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματα τῆς ταύν Κῶ, κοι.στρ. Στανκίό. Ὁμ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὐρηται αἶσι ὁ τύπ. Κῶος, αἰτία, Κῶν· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. ἡ', 41. καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπελ.στρ. Στράβ. — ἔθεν Κῶος, ψα, ὦν· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ στήνη. Ἡρόδ. καὶ Κῶσι, οἱ κάτοικοι.

Κώσας, α, ὁ. = Κῶτας. Αἰλ. πεικ. Ἰστρ. β', 26.

Κωφαῖος, ὁ. Ἰνδός τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κωφὴν, ἡ·ος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν· ταύν Κῶβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 22. καὶ Κωφῆς, αὐτ,

Διον. Περ. 1140. — 2) Πέρτης τις παρ' Ἀρ-
ρίαν. Ἀνάβσ.
Κωφός λιμὴν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλ-
που ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λάα, ἡ. ἐτικ. ἀντὶ Λᾶ, Λᾶς, ὅπερ ὄρα.
Λααθᾶ, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κει-
μένη ἐντὸς τοῦ Περιοῦ Κόλπου. Πτολ. ε', 17.
Λάβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κει-
μένη μεσογείως. Πτολμ.
Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λίβης. Σικελιώτης
τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 24. ἴδε Λάβης.
Λάβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ
τοῦ Ἡτίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννητε τὸν
περίφημον τῆς Κορίνθου τύραννον Κῦψλλον. Ἡ-
ρόδ. 5, 92.
Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υν-). Τίος τοῦ Λαβ-
δάκου, ὁ Λάιος, Πινδ. Ἰτμ. 3, 26. πληθ. οἱ
Λαβδακίαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλμ.
Παλλ. 146.
Λάβδακος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυ-
κτιγίδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρο-
νῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάχου, ἀπάσασα
μετ' οὐ πολὺ, ἀφῆσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν
υἱὸν αὐτοῦ Λάιον. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Πανστ. —
ὄθεν, Λαβτακεῖος, εἰς, εἰον· τοῦ Λαβδάκου ἡ
εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφκλ.
Λάβδαλον, τό. Φρούριον οχυρὸν ἐπὶ τῆς Ἀ-
γοράτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς
πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Ουκ. ζ', 97.
Λαβέων, ανος, ὁ, Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπι-
σήμενον ἀνδρὶ ἐν Ῥώμῃ.
Λαβέριος, ὁ, Laberius, Δέκιμος. Ῥωμαῖος
ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ
Ἰουλίου Καίσαρος. Φαβρ. Λατ. βιβλ. Ι, 476.
Λάβηρος, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Ἰερ-
νῆς (Ἰρλανδίας) ταυὺν Κέλλι. Πτολ. β', 2.
Λάβης, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μετασχημάτισις
τοῦ ὀνόματος Λάχης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδωροδο-
κῆθη ὑπὸ τῶν Σιναιωτῶν. Ἀριστ. Σφκ. 832.
Λαβιήνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπι-
σήμενον ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.
Λαβικόν, τό, Labici. Πόλις ἀρχαία τῆς χεί-
ρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μετὰ
τῆς πόλεως Πραίνεσσης καὶ Τουλούσκου. — ὅ-
θεν Λαβικανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.
Λαβίνιον, τό, ἴδε Λαουίνιον.
Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ
τινός ὁρους κτισμένη μετὰ Μυλάσσης καὶ Ἀ-
λαβάνδου, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο εἰς ναὸς
τοῦ Διός. Ἡρόδ. 5, 119.
Λαβρανδάς, καὶ Λαβρανθῆς, ὁ. Ἐπίσχε-
τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν
ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνην τῆς Κα-
ρίας. Στράβ. ιδ'.
Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Βα-
βυλῶνος, κατὰ Wesselling ὁ Νεβουκχονεζάρ.

Ἡρόδ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς
τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως
Ναβοθνήος καλούμενος. Ἡρόδ. 1, 77.
Λαβύρινθος, ὁ (μ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν-
νοοῦν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινα καὶ εὐρύχωρον
οἰκοδομήν, περιέχουσαν πολλὰς διόδους καὶ οἰ-
κηματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἤθνατό τις
νὰ περιπλανηθῇ ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφη-
μοι ὑπάρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύ-
πτου, εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης
πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ με-
σσαίᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως
Ψαμμητιχοῦ, κατ' Ἡρόδ. 2, 148. κατὰ δὲ
Διόδ. Σικλ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μέναντος, πε-
ριέχων τρεῖς χιλιάδας κοιτῶνας, τῶν ὁποίων οἱ
ἡμίσεις ἔκειντο ὑπογείως· τὴν περιγραφὴν τοῦ
Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδ. αὐτόθ.
περιστατικῶς, γενόμενος αὐτόπτης τούτου. —
2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὐρισκόμενος
ἐν πόλει Κνωστῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κα-
τεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰ-
γύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βα-
σιλείας τοῦ Μίνως, Καλλμ. Δηλ. 311. πιθαν.
δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρόν τι σπήλαιον ἀπο-
τόμου ὅρου, ἔχον μικράς καὶ ἐλικωθεῖς διε-
ξόδους· παρ' Ὀμήρ. δὲν αναφέρεται οὐδ' ὅπως
τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρ-
τυρίαν τοῦ Διοδ. Σικλ. καὶ Πλιν. δὲν εὐρίσκετο
ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν οὐδὲς Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς
νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀναφα-
ρυσιν ἐν σπήλαιον εὐρισκόμενον περὶ τοὺς προ-
ποδας τοῦ ὅρου Ἰδης, ἀπεχον ἐν Γαλλικῶν
μύλλων τῆς παλαιᾶς πόλεως Ὀργυνῆς.
Λαβώτης, ου, ὁ, Ἰων. Λεωβώτης. Ἐπαρχός
τις Σπαρτιάτης, παρὰ Ξενφ.
Λαγιάδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγιάδης (-υν-).
Τίος τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Ουκρ. Εἰδ. ιζ',
14. κατὰ Meinel ἀντὶ Λαγιάδης ἡ ὁ Λαγιάς.
Λάγχι, ἡ, Lancee καὶ Lancie. Πόλις μεγά-
λη καὶ οχυρά τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἐπὶ
τῆς χώρας τῶν Αστρουρίων, ἔχουσα τεῖχος ἑν-
λίνα, τὰ ὁποία μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέ-
καυσαν, ὅτε ἐπόρθησαν τὴν πόλιν ταύτην· τα-
υὺν Solantia. Διον. Κατ. νγ', 25, 29. Λαγκία-
τον, παρὰ Πτολμ.
Λάγος, ὁ (α). Πατήρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύ-
πτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γέ-
νος. Ἀρρίαν.
Λάγουσα, ἡ. Νήτος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐπὶ
τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν
παρὰ τῆς Λυκίας ταυὺν Κανδιάνα. Στράβ.
Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρι-
κῆς χερσονήσου· ταυὺν Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.
Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν ἐν Ἀνδολ.
Λάδης, ἡ. Νήτος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλή-
του. Ἡρόδ. 6, 7. ταυὺν Ἀγαθονήσι.
Λάδίκη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκης (ε). Θυγάτηρ
τοῦ Βάτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμάσιος βασιλέως τῆς
Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 181.
Λαδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκιοι.
Λάδοκος, ὁ (α). Τίος τοῦ Εὐχύμου. Πανστ.

Λίδων, ονς, ὁ (α). Οὕτως ἔκαλεῖτο ὁ Δράκων, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χροῦσά μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἤλθε διὰ ν' ἀρπάσῃ αὐτά. Ἀπολ. Ρόθ. Δ, 1396. — 2) Ποταμίος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποῖου τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄσσωπος. Ἡθθ. Θεογ. 344. Διόδ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγίζων ἐκ τῆς Ἀρχαδίας καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς Ἡλίδος εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρὸν καὶ διαφανές. Πaus. ἡ, 25. — 4) Περικλῆς, εὐς, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὀμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτήδειος τις τεχνίτης ἐν Ἰσάκῃ Ὀμ. Ὀδ. Γ, 425. — 5) Πέρτης, ἡ. Φρούριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρίς Δογένοις τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης. — 6) Πέρτης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδόντης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσεως, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἡ καὶ Ὀμρ. ἐκ τῆς Εὐρυκλείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου παρυνεῖσθαι καὶ ὁ Λαέρτης μετὰ τῶν λοιπῶν πρῶτον τῆς ἀρχαιοῦς, ἵστερον δὲ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολφ. α', 9, 16. ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας μετὰ εἰκοσι ἔτη, εὗρεν αὐτὸν ἡδὴ γέροντα καὶ ἐξηθνημένον ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἡ Ἀθηνά ἔδωκεν εἰς αὐτὸν αὖτις τὴν προτέραν νεανικὴν εὐρωστίαν του. Ὀμ. Ὀδ. Ω, 204—370. ὥστε ἡδυνήθη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν λοιπῶν Ἰσθακισίων μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὀδ. Ω, 497. — 7) Περτιάδης, οὐ, ὁ (— υ υ —). Τίς τοῦ Λαερτίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 200. — 8) Πέρτιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαέρτης. — 2) = Λαέρτης. Σοφκλ. Φιλ. 401. Εὐρπ. Ἐκβ. 400. — 9) Πέρσις, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίῳ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Κολχίδι περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐπεκράτησε συνηθεστ. τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν ἐν Κολχίδι κατοίκων, οἵτινες ἐβούλησαν μεγάλως τοὺς μετὰ ταῦτα αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων εἰς τοὺς πολέμους αὐτῶν κατὰ τὴν Περσίαν καὶ ἄλλων ἀρκτικῶν λαῶν τῆς Ἀσίας· ἀκολούθως δὲ παρεδέχθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου καὶ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἀρρίαν. Δουκ. Mannert. Γεωγρ. IV, 392. — 10) Περσῆς, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Θουκυδ. β', 96. Λαίνιοι. Στέφ. Βυζ. — 11) Περσίνος, ὁ. Lævinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πλουτ. — 12) Περσίος, ὁ. Iaelius. Ὄνομα γενεᾶς ἐπιστήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καὶ Iaelia Gens. Ἀππιαν. — 13) Πέρσις, ὁ (— υ υ). Τίς τοῦ βασιλείως τῶν Θηβῶν

Λαβδαχῶν, ὅστις ὦν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπεθανε, ἀνετρίφη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ φροντίδα τοῦ Λύκου· φθάσας δὲ εἰς νόμιμον ηλικίαν καὶ ἀναβάς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τὴν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένευσεν τὸν περιβοήτον Οἰδίποδα, τὸν ὁποῖον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πληρώσειν τοῦ δοθέντος χρησμοῦ ὅτι μέλλει ποτὲ νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέζηκεν εἰς ἐνθάσος, ὅπου εὐρόντες αὐτὸν ποιμένες τινὲς τὸν ἐσώσαν· ἐλθὼν δὲ εἰς ηλικίαν ὁ Οἰδίοππος καὶ ἀπαντήσας ποτὲ τὸν Λαῖον ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τὸ τῶν Δελφῶν μαντεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ υἱοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτόν, τὸν ἐφώνευσεν ὥστερον ἀπὸ μίαν εἶδα, ἣτις ἡκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ τότε βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαρμασίστρατος. Ἀπολδ. γ', 5, 8. Σοφκλ. — ὅθεν Λαῖος, ὁ, ἡ, οὐ τοῦ Λαῖου ἡ εἰς τὸν Λαῖον ἀνήκων. Σοφκ. Οἰδ. Τυρ. 451. — 14) Λαῖς, ἴδος, ἡ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρὰ τοὺς ἀρχαίους δύο περιβόητοι διὰ τὸ ἔχειον αὐτῶν κάλλος ἑταῖροι, ἐξ ὧν ἡ μία θανμάζεται ἐξαιρατῶς ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν γεννηθεῖσα εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας Ἰτακαρα καὶ ληψθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἐφάρθη παῖς ἐπὶ οὐσά εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ μορφωθείσα καὶ ἀνατεχθεῖσα μία τῶν ὠραιότερων καὶ θαυματοτερόνων γυναικῶν, ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἐλκύσασα μέγα πλῆθος ἑραστῶν· περὶ ταύτης εἶπε ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσοφένης, ὅτε ἐξήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· »Οὐκ ὠνούμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν· ταύτης ἡράσθη καὶ ὁ περίφημος Κυρηνάιος φιλόσοφος Ἀρίστιππος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καὶ σενὴν φίλιαν. Ἀριστφ. Πλουτ. 179. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 2. — 15) Λαισποδίας, οὐ, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκυδ. ζ', 105. ὅστις λέγεται ὅτι εἶχεν ἐν ἔλκῳ εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην. Ἀριστφ. Ὀρν. 1568. — 16) Λαιστρυγόνες, ἱα, ἰον. Τῶν Λαιστρυγόνων ἡ εἰς τοὺς Λαιστρυγῶνας ἀνήκων. Ὀμ. Ὀδ. Κ, 32. καὶ, Λαιστρυγόνῃ, οὐσιαστικ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, εἶδα τὸ Τηλέφυλος ἀντὶ ἐπιδέτου κείται· ὅπερ καὶ ὀρθοτ. Ὀδ. Ψ, 518. — 17) Λαιστρυγόνες, οἱ, ἐκ. Λαιστρυγῶν, ὄνος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὀμρ. ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καὶ πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπολις. Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τοὺς Λαιστρυγῶνας τοὺς ὡς ἀρχαιοτάτους κατοικοῦντας τῆς ἡσίου Σικελίας, ὁ δὲ Πλίνιος καὶ ἄλλοι θέτουν αὐτοὺς πλησίον τῶν Φορμίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· πισθαν. δὲ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σικελίαν. Ὀμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ζ', 2. Πλίν. III, 5. — 18) Λαῖτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἡρώδ. — 19) Λάκαινα, ἡ (α). Ἰθλα. τὸ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. ὁ φέρων

νικος δὲ ἀναβάλλει τὴν χρήσιν ταύτην τῆς λέξεως ἢ Λακαίνα χώρα, Ἡρόδ. 7, 235. καὶ ἐπίστ. ἢ Λάκαινα λίθος, εἶδος μαρμάρου πολυτιμον διὰ τὸ πράσινον καὶ ζωηρόν αὐτοῦ χρώμα. Δουκ. Ἰπ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ἰα, ἰον. Τῆς Λακεδαιμόνος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος ὧν καὶ οὐσιαστικ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαιμόνος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολδρ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Τίς τοῦ Κίμωνος, ἀνάρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α, 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταυτέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Εὐρυδίην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσάν πολιν ἐκάλεσε Σπάρτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναίκος αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἐτίμηθη ὑπὸ τῶν ἑγχωρίων ὡς ἦρος. Ἀπολδρ. γ, 10, 3. Πανσ. γ, 1-18-20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἴδιος δὲ Σπάρτη καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὅμρ. Ὀδσ. Δ, 1. — 2) Ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα τῆς Λακωνίας, ἐπὶ δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 581. Στραβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαιμόνος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Βοιωτῆδος λίμνης. Πινδ. Πυθ. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνιῆδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ.

Λακισβούργιον, τό, Laciburgium. Πόλις τῆς ἀριστερᾶς Γερμανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐρρύνων, ταύτην Wiemar. Πτολ. β, 11.

Λακινιάς, ἄδος, ἡ. Ἰς Λακίνιον.

Λακίνιον, τό (υ-υ), Lacinium. Ἀκροτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν. ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ὁ ναὸς τῆς Λακινίας Ἡρας· ταύνην Capo delle colonne. Θεοκρτ. Εἰδ. δ, 33. — ὅθεν Λακινιώτης, ου (α), ὁ κάτοικ. καὶ Λακινιάς, ἄδος, ἡ· ἐπίστ. τῆς Ἡρας. Διον. Πορ.

Λακίνιος, ὁ (υ-υ). Περιβήτητος τις ἀρχαῖος ληστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, τὸν ὅποιον ἐφόνησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἤλθεν ἐνταῦθα διὰ νὰ λάβῃ τὰς βούες τοῦ Γηρυόνου· οὗτος λέγεται ὅτι ἐκτίσε τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἡρας ἐπὶ τοῦ ὁμαίνιμου ἀκρωτηρίου. Διοδ. Σικ. δ, 25. Σχελ. Λυκφρ. 856.

Λάκιος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ἦρας τῆς Ἀττικῆς. Παντ. α, 37.

Λάκιππον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀλεκίππης. Πτολμ. β, 4. ταύνην ἐξηφανισμένην.

Λάκιμος, ου, ὁ. Στραβ. καὶ

Λάκιμων, ωιος, ὁ. Τὸ πρὸς ἄρκτον ἐκτετασμένον

μέρος τοῦ ὅρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἡρόδ. 9, 92.

Λακράτης, ου, ὁ (υ-). Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενφ.

Λακρατίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, καὶ παροικ. ἀντὶ Νικητῆς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 220.

Λακρίνης, ου, ὁ (ε). Φωκαεὺς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ εἰς Σάρδεϊς πρὸς Κύρον τὸν μέγαν. Ἡρόδ. 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (υ-υ). Σοφιστὴς ἐκ Φατιλίδος πόλεως τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Δημοσθένους λόγος.

Λακκάντιος Πλάκιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ κατ' ἡν ἐξῆ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· ἐγράφευ ἐν ὑπόμνημα εἰς τὴν Θηβαῖδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβελίου.

Λακύδης, ου, ὁ (---). Φιλόσοφος Ἀκαδημαῖκός, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσίλαου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδάσκει τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑποπεσῶν εἰς διάφορα ἐπαχθῆ ἑλκυσματα πρὸ πάντων εἰς οἰνοποσίαν, ἀπάθανεν ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β, 41. Φαβρ. Ἐλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ννος, ὁ (---). Δουλὸς τις Συβαρίτης ἐξ Ἰταλίας. Θεοκρ. ε, 5. — 2) Πλαταῖεις τι. Θουκυδ. γ, 53,

Λάκων, ωιος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Ξενφ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδὲ Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Λάκωνος ἡ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδ. — ὅθεν, ἡ Λακωνική μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορευοῦσα πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας, πρὸς δυσμὰς μετὰ τῆς Μεσσηνίας καὶ μετὰ τὸ ὄρος Ταυγετον καὶ πρὸς ἄρκτον μετὰ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα· ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγραφ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Δεῦκτρᾳ μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἡλαττώθη κατ' ἑνα μέγα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμὸς, ταύτην Βασιλοπόταμον, ῥέων ἐκ τῆς Συριτίδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεξιόμενος εἰς ἐαυτὸν τὸν Γόρυλον καὶ τὴν Τιδίαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὕψηλων ὀρέων, τὰ ὅποια ἀπεκαθίστανται κατὰ μέρη τὸ κλίμα αὐτῆς ἄστατον καὶ ὀρμὶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. ἡ. 1. περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐκτείνοντο μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία παραήντα παντὲς εἶδους καρπῶν καὶ ἐξαίρετον οἶνον. Πανσ. γ. ἐπίστημοι δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ἡ

Σπάρτη, ἡ Σαλατία, ἡ Σάρος, αἱ Βρασιαί, καὶ τὸ Γύδιον. Ὡς ἀρχαιοτάτοι κατόικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Κυνούριοι καὶ οἱ Δελεγεῖς, περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὁποίων ἀποσιωπῇ πανταπῶν ἡ ἀρχαία ἱστορία ἐφείξῃ ἀναφέρονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκურύσαντες ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συστήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τῶν γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ὀνόμα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ὁλοῦ οἱ κατόικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. ἡ, 9. Θουκλ. γ', 4, 5. Πολύβ. δ', 53. τῶν Λακωνία ἡ κοινὴ. Τσακονιά σχηματίζουσα ἓνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν πόλιν τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστράν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοί, = Λάκωνες. Ἀριστφ. Νερ. 186.

Λακωνικός κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνίαν θάλασσα, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελονήσου μεταξύ τοῦ Μαλθα καὶ Ταϊνάρου ἀκρωτηρίων τῶν κόλπων τῆς Κολοκυθιάς. Στράβ. Λακωνίς, ἴδος, ἡ ἰδαίτη. Σηλικ. τύπ. τοῦ Λακωνικός. Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαῖα. Ὁμ. Ἦμ. Ἀπολ. 410.

Λαλασίς, ἐως, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Κιλικίᾳ διηρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-ου). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεῖς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐξήτησε νὰ καταπέσῃ τοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιχειροῦσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἐφοδόν, βέβαιος ὅτι θάλουν δυνεῖν νὰ τὰς κυριεύσωσι μετ' εὐκολίαν μετὰ τὸ νὰ μὴν εἶχον καμὲν εἰστέτι οἱ Συρακοῦσι οὐδεμίαν πολεμικὴν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαοῦ καὶ μάχῃ, μετὰ τὸ νὰ διηγείρεται τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν ὄπμον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ὁλέθρον ἐκείνου πόλεμον. Ἀριστφ. Εἰρ. 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππιον, τό. Κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1207.

Λαμία, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. Πανσ. ε', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ νὰ ἡγάγησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξοχόν αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἡρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλήρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλάγετο ὅτι ἀρπάξουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπανθρώπως, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς φόβητρον τῶν παιδῶν. Ἀριστφ. Σφκ. 1030. 1173. — 3) Περιφώνησις ἐταῖρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Κλεάνορος καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Θεωτίτιδος χώρας ἐν Θεσ-

σαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖοι ποταμοῦ, ὅχυρά τὸ παλαιά, πλησίον τῆς ὁποίας συνεβῆ ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τῶν Ζητοῦν. Στράβ. — ὅθεν, Λαμῖες, οἱ κάτοικοι τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιακός, ἡ, ἐν τῇ Λαμίας ἡ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Διοδ. Σικλ.

Λαμίας, ου, ὁ (-ου). Κατ' ἀστεϊσμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμίας, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίσεν τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμις, ἴδος, ὁ. Μεγαρεῖς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Οὐκ. ε', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλόσοφος τις Πυθαγόρειος ἐν τῇ νήσῳ Σάμου. Παλαιφτ. 4.

Λαμνίας, Λάμνιος, Λάμνος, Δωρ. ἀντὶ Λημνίας, Λήμνιος, Λήμνος. ὁπερ ὅρα.

Λάμιος, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστργόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίσεν τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐνούμενος μετὰ τὸν Φαλαρον. Πανσ. — 2) Ἄλλος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαιῆς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τοῦ Ἑρμιάδου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 127.

Λαμπέτια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κατὰ Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττῶν. Πολύβ. καὶ Clamptia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοφ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεβοῦσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱεράς βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἥλιου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Ῥόδ. αὕτη ἐμήνησεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσεβῆ πράξιν τῶν ἐταίρων τῶν Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἤρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, ἐως, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Πανσ. ἡ, 24.

Λαμπεδῶ, ους, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μητὴρ τοῦ Ἁγιδος. Πλάτ. Ἀλκ. α, σελ. 124.

Λαμπιτῶ, οὗς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιαταῖς. Ἀριστφ.

Λάμπιχος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λονκ. Λάμπος, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος καὶ εἰς τῶν πεσχυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἐνός τῶν ἵππων τοῦ Ἐκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἰς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἥλιου. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρά, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς

μεταξύ Σουλόν καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρέυς, ἕως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδας, α, ὁ (-υν-), = Λαμπρέυς, ἴδε Λαμπρά. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὶ Λουν.

Λαμπροκλήεις, εους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενφ. Ἀπομν.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σοκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Βίχχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Πaus. ζ', 27.

Λάμπων, υνος, ὁ. Τίς τοῦ Λαομέδοντος βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ἀπολλρ. γ', 12, 3. παρ' Ὁμρ. Λάμπος, ὅπερ ὄρα. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστημον πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατήρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρότ. 9, 77. — 3) Σίμιος τις. Ἡρότ. — 4) Ἰερεὺς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστφ. Σφκ. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον, Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντιόχου. Ἡρότ. 5, 26.

Λάμφιλος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ.

Λάμφακος, ἡ, Lampraeum, Κικ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πρότερον Πιτυοῦσα καλουμένη, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πριάπου καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Ἡρότ. ταῦν Λαμφάκι. — ὅθεν Λαμφακνός, ἡ, ὅν. τῆς Λαμφάκου ἡ εἰς τὴν Λάμφακον ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Λαμῶτις, ἴδος, ἡ. Μία τῶν ἐν Κιλικίᾳ τοπαρχιῶν, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκάδου. Πτολμ.

Λανούβιον, τό, Lanuvium. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταῦν χωρίον Lavigna. Στράβ.

Λαόγονος, ὁ. Τίς τοῦ Ὀνήτορος εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Π, 64. — 2) Τίς τοῦ Βίαντος ἐκ Τροίας. Ὁμρ. Ἰλ. Τ, 459.

Λαογόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις βοηθῶν τοὺς Λαπίδας ἐναντίον τοῦ Αἰγυμίου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλρ. β', 7, 7.

Λαογόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, ἴδε Λαοδίκη ἀριθμ. 4.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (-υν-), Ἀττικ. Λαωδάμας. Τίς τοῦ Ἀντήτορος ἐκ Τροίας, ἡγεμὼν τοῦ περικύου στρατεύματος τῶν Τρώων, φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 116. — 2) Τίς τοῦ βασιλέως τῶν Φαίακων Ἀλκινόου ὁ ὠραιότερος καὶ ῥωμαλιότερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁμηλίκων. Ὁμρ. Ὀδσ. Η, 170. Θ, 116. — 3) Τίς τοῦ Ἑτεοκλέους βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. Πaus. 9, 10. Εἰς τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγρον πόλεμον ἐφόνευσεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλᾶ υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀπολλρ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρότ. 5, 61. καὶ Πaus. ἐσώθη εἰς

τὴν Ἰλλυρίαν. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰσουλῶν. Ἡρότ. 4, 138.

Λαοδάμας, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεύς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ὁμρ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολλρ. γ', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσίλαου, ἥτις μαζοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Λουν. Νεκρ. Διαλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκάς ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Πausan. ε', 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Laodicea. Μία τῶν ἐπιτήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν χράων τῆς ταῦν Ἑστί-Ἰσάρ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτοῖς πόλεων κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικατόρος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὁχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, κατασταθεῖσα ἐπεὶτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ ταῦν Λαοδίκη ἢ Λαοδικία. Στράβ. Ἀππιαν. ἐπὶ δὲ Λαοδικῇ. Διον. Περ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας οἱ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατὰ κεκαυμένη, Laodicia Compusta. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτοῖς συμβαίνοντας σεισμῶν καὶ ἐκρήξεων. Στράβ. — ὅθεν Λαοδικεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρώδ. —

Λαοδίκεια, τά, Θουκ. ἡ, 134. ἴδε Λαοδόκιον.

Λαοδίκη, ἡ (ε). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φωρεμνὸς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νισήν. Ἀπολλρ. β', 1. — 2) Ἡ ὠραιότερα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάνωος, ἥτις ἐρατρεῖσα τοῦ Ἀκάμαντος, ὅτε εὐτοὺς ἤλαθεν ὡς πρέσβεις μετὰ τοῦ Διομήδεος εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησαν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μύνιτον, ὕστερον δὲ κατατιχομένη ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἐν Ὀράχῃ θάνατον τοῦ παιδὸς της, ἐκρημνίσθη ἀφ' ἐνὸς ὕψηλου βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὁμρ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολλρ. Λυκφρ. 315-497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Η, 145. τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔσοχον αὐτῆς ὠραιότητα ὠνόμασαν Ἠλέκτραν. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐλάτος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολλρ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἥτις ἐτίσεν εἰς τὴν Ἀραδίαν ἕνα ναῦν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Πaus. Ἀρκ. 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγῶν τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικατόρα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντιόχον τὸν Ἰέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην ὕστερον δὲ φαρμακίσσασα

τόν ιδίον αὐτῆς ἄδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερανίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ὁφονεῖται ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μισριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μισριδάτου — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ ἐβδόμου, ὑπερὸν ὑπάνδρευεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκιον, τό, προτυπακμ. πεδῖον. Πεδῖον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκλ. δ', 134. ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρῷ. ἀντὶ Λαοδόκειαι· τὰ Λαοδόκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Λαοδόκεια, τὰ, Πανστ. η', 44. ἐκλήθη δὲ οὕτω τὸ πεδῖον τούτου ἀπὸ τοῦ Λαοδόκου υἱοῦ τοῦ Ἑλέμου. Πανστ. κατὰ δὲ Mannert καὶ κώμη τις αὐτόθι, σχηματίζουσα ἐν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαοδόκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταίρος τοῦ Ἀντίχου. Ὁμρ. Ἰλ. Ρ, 699. — 3) Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 11, 5. — 4) Τίος τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Φβίας, φονεῖται ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δωρου. Ἀπολδ. α', 7, 6. — 5) Εἰς τῶν ἡγεμόνων, ὅσοι ἐκτρατεύταν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης· εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγωνίας. Ἀπολδρ. γ', 6, 4. — 6) Κισσαρώδης τις. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. δ', 2.

Λαοδόη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου βασιλέως τῶν Δελίων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ὁμρ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐκίνορος καὶ Ἐρύτου. Ὁμρ. ἄργον. 13.

Λαοδόης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόας. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λαοκόων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Πορθέωνος βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 191. — 2) Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου λεγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν περιβόητον εὐκείον Διῦρσιον ἵππον, ὁ Λαοκόων συμβούλευστος τοὺς λοιποὺς Τρώας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζαν αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τὴν αἰτορέψην αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἐν ἱερὸν ἀνάστημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπλήξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνικοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παροργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πράξιν του καὶ δάλουσα νὰ ἐκδικήσῃ κατ' αὐτόν, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλάσσης τελὼν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἐπεμψεν ἡ θεὰ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἵτινες ὀρμησάντες κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τούτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτόν μετὰ τῶν δύο αὐτόθι εὐρε-

θέντων παίδων του, ἐκείθεν δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεσώθησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἀποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητά· καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐίργιλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνιάδος του. (Γενκ. Λαοκοωντος παρὰ Κύντ. Σμυρ. ιβ', 449.)

Λαοκόωσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφαιρέως καὶ μητὴρ τοῦ Ἰδα καὶ Λυγκέως. Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολδρ. γ', 10, 3. καλεῖται αὕτη Ἀρήνη ἡ Πολυδώρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἠτδ. Θεογ 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (α). Τίος τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἡ ὁ Λάρμος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Λαομέδοντος ἡ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰλου καὶ τῆς Εὐρύδκης, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμό θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλεὺς, Ἰκετάωνα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀττιόχην. Ἀπολδρ. γ', 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μιτῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μετὰ τὸ νὰ μὴν ἦζελεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς, ἐπεμψεν ὁ Ποσειδῶν ἐν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατερήμονε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἄλλη ἀπαλλαγὴ τοῦ δεινοῦ δὴν ἔμενεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βοράν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνειν τότε διὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἤλεωθ' ἔρριπεν αὐτὴν, φονεύσας τὸ φοβερόν του τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τούτον δὲν ἦζελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν δοδεῖσαν ὑπόσχεσίν του, τοῦ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μετὰ τοὺς ὁποίους εἶχε ταχεῖς ἵππους τοῦ, δι' ὃ μετὰ ταῦτα πολεμήσαντες αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκνύσας τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. Ὁμρ. Ἰλ. Φ, 443. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίνης μῆας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λαομέων, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μῆας τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Λαομήδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γουενῶς, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μητὴρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Πανσαν. η', 14.

Λᾶος, ὁ, = Λάιος. Πίνδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λᾶος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βρεττιῶν· τανὺν Laino. Στράβ.

Λᾶος, ὁ. Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τὸν αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὗσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν· τανὺν Laino. Ἠρδῶτ. 6, 21. ἐνῆα ἡμέτρ. Λᾶος καλεῖται. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος

- τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὐσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανὺν Lodi. Πλιν.
- Λαουινία καὶ Λαβινία, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἀλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.
- Λαουίνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὅποιαν λέγεται ὅτι ἐκτίσεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὅποιαν εὕρισκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διασωθέντα ἀρχαία ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διονσ. Ἀλικαρ. α', 67. τανὺν Fratica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
- Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρώωνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θέσπιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλδαίαν καὶ Λήδαν. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 146.
- Λάπαδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἓνα εὐρύχωρον λιμένα. Στράβ. Διόδ. Σικελ. ιθ', 59.
- Λαπέρσαι, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκου ἀπὸ τῆς πόλεως Λᾶς ἐν Λακεδαιμόνι, τὴν ὅποιαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στράβων.
- Λαπίσαι, οἱ (νυν-), ἔνι. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ μάχιμον τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενές καὶ πλητιχώρον τῶν Κενταύρων, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Παιριόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν διὰ βοήθειας τοῦ Ἡρακλέους· μεταξὺ τῶν Λαπίδων τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων ὡς περιφρότεροι ὁ Δρύας, Κανέας, Ἐξάδιος καὶ Παιρίδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 263. Μ, 128. Ἦσ. Ἀσπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίσαι ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περραιβοὺς.
- Λαπίθαιον, τὸ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου ὄρους. Πaus. γ', 20.
- Λαπίθης, ου, ὁ (νυν-) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στὶλβης, ἀδελφός τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίσαι. Διόδ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἦρος τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδης γυναῖκός τοῦ Ἀμύκλα. Ἀπολλ. γ', 10. 3. Paus.
- Λάρανδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανὺν Λαρανδέχ.
- Λαρεντία, ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πλουτ.
- Λάρες, οἱ, Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίους Ἐφεστῖοι ἢ Κοιτοκίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Λάρης. Fast. Ὁβιδ. II.
- Λαρινάτις, ἰός, ἡ. ἰδὲ Λάρινον.
- Λάρινον, τό. Larinum. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· τανὺν Lurino. ὅθεν, Λαρινάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Λαρινάτις, ἰός, ἡ. ἡ περὶ τὸ Λαρινον χώρα. Πολύβ.
- Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανὺν Lagodi Como. Στράβ.
- Λαρισάιος, ὁ = Λαρίσσιος. Δημ. καὶ Πλάτ.
- Λάριστος, ὁ. = Λάριστος.
- Λάρισσα, ἡ (—υ) Θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἀργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις. Πaus. ζ', 17.
- Λάρισσα, ἰων. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὐφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς ταυρομαχίας εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφημίζοντο πρὸ πάντων ἐν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τανὺν Λάρισσα. Ἡροδ. Θουκ. β', 22. Ἀριστ. πολιτ. ε', 6. — 2) ἡ Κρηματτὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγία, πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπὶ τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἀργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη παραλίας πλησίον τῆς Ἀμαζιτοῦ. Θουκ. ἡ, 101. Στράβ. — 5) ἡ Φρικωνίς. Πόλις ἀρχαία τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Λήριστα, παρ' Ἡροδ. 1, 149. ἐτι δὲ ἡ Αἰγυπτία, παρὰ Ξενοφ. Κυρπαϊδ. ζ', 1, 45. ὁῦτι παρεχώρησεν αὐτὴν Κύρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅσοι ἤλθον καὶ ἠνωθήσαν μετ' αὐτοῦ. — 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὅποιαν διαβαίνων ἐκείθεν ὁ Ξενοφὼν εὕραν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. — 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντιος ποταμοῦ. Στράβ.
- Λαρίσσια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅς τις εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσιου ποταμοῦ ἐν Ἠλιδί. Paus. Ἀχ. 17. κυρ. Συλκ. τοῦ
- Λαρίσσιος, αἶα, αἶον. Τῆς Λαρίσσης ἡ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστκ. Λαρίσσιος, ὁ κάτοικος. Ἡροδ.
- Λαρίσσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμῃς Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. α, 9.
- Λαρίσσην ὁ, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ
- Λάριστος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμός τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅς τις βέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ αἰρωτηρίου Ἀρξίου. Ξενοφ. Ἐλ. γ', 2, 23.
- Λαρτιάδης, ου, ὁ = Λαερτιάδης. Ἀνθολ.
- Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος. Σοφοκλ. Αἴ. ι'.
- Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη

- ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης· τανῶν Ἀδρμες. Στράβ.
- Λάεας, ἡ. Ἐπικ. Λάος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλαττίως, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Διοσκούροι δι' ὃ καὶ Λαπέρσαι ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὁμ. 'Ιλ. Β, 585. Στράβ. κατ' Εὐστάθ. Ὁμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στέφ. Βυζ. εὐρηται κατὰ δύσιν γίνῃ, ἥ Ἄλ καὶ ὁ Λῆς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυτανίου ἐδεικνύοντο ἐτι λειψανά τινα τῆς πόλεως ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.
- Λασθένης, οὐς, ὁ. Θηβαῖος, πολεμῆσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεως, Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 622. — 2) Ὀλύνθιος τις, προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων. Δημ.
- Λασσενία, ἡ. Περιβόητος ἐταῖρα ἐκ Μυνηνείας, ἐρατμία τοῦ Φιλοσόφου Σπενσίππου. Ἀθην.
- Λάσιος, ὁ. Εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Πανσ. 5, 21.
- Λασίων, ὠνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἐταρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήτῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρμάνθων ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενφ. Ἐλ. γ', 2, 30. καὶ Λατίων, ὠνος, Πολύβ. ὅθεν, Λατιώνιος, ὁκατοι. Ξενφ.
- Λασόνιοι, οἱ ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν μεταξύ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡρόδ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται οὗτοι Καβηλλῆες Μηλώνιοι.
- Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμῶνος ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ. Ἡρόδ. 7, 6.
- Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίους λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.
- Λατίνη, ἡ (εἰ). Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λάτιον λεγόμενη, Latium. Πολύβ.
- Λατεινάς, ἄδος, καὶ Λατινίς, ἰδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου. Ἀνδολ.
- Λατινίς, ἰδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.
- Λετίνος, ὁ, Latinus. Τὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρης. Ἡσ. Θωογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, κατὰ τινας οὐδὲ τοῦ φαίνου καὶ τῆς νόμης Μαρίας, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνεῖας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Λατίνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν. Ἰουστιν. Ἰγν. — 3) ὅτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπιθ. ἀντὶ Λατινικός.
- Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν τὸ πάλαι οἱ Λατίνοι, κειμένη μεταξύ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ Λαβίνιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρικίαν, Τοῦσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριαρχοῦσαν οἱ Ῥωμαῖοι πρῶτως ἠῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀἰκου Μαρκίου, ἐστύθησαν δια-
- φύρουσι ἰδίᾳ ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Διον. Ἀλ. ἀρχ. α', 53. τανῶν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.
- Λάτμος, ὁ. Ὅρος τῆς Κάρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλαττεῖται ὅτι ἡ Σελήνη συνευρέθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμῖονος· τανῶν Παλιόστρα. Στράβ. ὅθεν, Λάτμος, ἰα, ἰον. Τοῦ Λάτμου ἡ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33. Νηϊόστις, εἶδα νῦν Πάτμος γέγραπτ.
- Λατοῖδης, ὁ Δωρκ. ἀντὶ Λητοῖδης. Πινδ.
- Λατομίαι, αἱ, ἰδὲ Λιθοτομίαι.
- Λάτραμις, εως, ὁ. Τὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. 'Ροδ. Γ, 996.
- Λάτυμνος, ὁ. (α) Ὅρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ κείμενον πλησίον τοῦ Κρότωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.
- Λατώ, Δωρκ. ἀντὶ Λήτω, Εὐρίπ.
- Λαύρεντον, τό, Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλεῦς Λατίνος ὅτε ἐφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνεῖας ἐκ τῆς Τρωάδος, ὕστερον δὲ καταστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται τανῶν ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. καὶ Λαυρέντιος, ἡ. Ἡρώδ. ὅθεν Λαυρεντίνοι, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.
- Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικού. Ἀμμιαν.
- Λαύριον, τό. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο ἀψόνα μεταλλεῖα ἀργυρίου. Ἡρόδ. 7, 144. καὶ Λαύριον. Θουκ. Πανσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ἡ, ὄν· τοῦ Λαυρίου ἡ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριατικαὶ γλαυκαί, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν γλαυκὰ Ἀριστφ. Ὁρν. 1106.
- Λαφάνης, οὐς, ὁ (-υ-) Τὸς τοῦ Εὐφορίανος ἐκ Παίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἰς καὶ οὗτος μεταξύ τῶν ἄλλων μνηστῆρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ τὴν μνηστευθῆναι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ. 6, 127. — 2) Τὸς τοῦ Λατίνου. Ἀνδολ.
- Λαφρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαιας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παντ. 5, 18. δ', 31.
- Λαφύστιον, τό. Ὅρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μετ' ἑνα ναὸν τοῦ Διὸς ἐπ' αὐτοῦ. Πανσ.
- Λαφύστιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Πανσ. Βοιωτ. 34. ἡ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, ψεύγειν, ταυτ. τῷ Φύξις Πανσ. Ἀτκ. 24.
- Λαχάρης, οὐς, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ὅς τις ἀπὸ ἐπιθυμίαν πλούτου ἀφῆρσεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλούτ.
- Λάχεσις, εως, ἡ (ε). Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προστιορίζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡσ. Θωογ. 218.
- Λάχη, ἡτος, ὁ (α) Εἰς τῶν ἀνδραιοτέρων στρα-

τηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ οὐοίου ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἡ ὁ περὶ ἀνδρείας. Οὐκ.

Δεαγόρε, ὁ. Τίς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγός τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 9, 75. Οὐκ.

Δεάδης, ου, ὁ, πιδαν. ὁρθρ. Δειάδης. Τίς τοῦ Ἀσταίου, ὃς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τὸν ἐπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβαιῶν ἐναντίον τῶν ἐπὶ Ἡρώων. Ἀπολόρ. γ, 6, 8. παραβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Δεαίνα, ἡ. Ἐταῖρά τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανούσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφανεύθη ὁ Ἱππάρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Πaus.

Δεάνδρος, ὁ, ποιητ. Δειάνδρος. Νέος τις ὠρεῖος ἐξ Ἀβύδου, ὃς τις πῆλπητα τὴν Ἡρώ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῇ Ἀφροδίτης· ἴδ. Ἡρώ. Μουσ.

Δεάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς οποίας ὁ Ἀριάς ἐγέννησε τὸν Ἐλατον καὶ Ἀφειδάντα. Ἀπολόρ. γ, 9, 1.

Δεάρχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Ἰνούς, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μονίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολόρ. γ, 4, 3.—2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσίλαου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡροδ. 4, 160. καὶ Δάραχος, ὁ, Πλουτ.—3) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ἔκτην πρὸ Χρ. ἑκατοστατηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὃς τις πρῶτος ἐπεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Δεβάδεια, καὶ Δεβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημωτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἐλικῶνα, περίφημος διὰ τὸν ἐν ταύτῃ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· ταῦν Δεβαδία· ἡ δὲ τοῦ εἰ γραφ. ἐπὶ συνηθαστρ. Ἡροδ. 8, 134. διὰ δὲ τοῦ 1 εὐρίηται μόνον παρὰ Πλουτ. καὶ Πτολ.—

Δεβαίη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡροδ. 8, 137.

Δεβέος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κληρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Δυτίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοικοῦς αὐτῆς εἰς τὴν Ἐγασον. Πaus.

Δεβήν, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, οὐσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· ταῦν Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Πaus.

Δέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, ταῦν Λεύδα. Στράβ.

Δεισγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδας. Ἡτ. Θεογ. 257.

Δεβήθρον, τό. Τόπος ὁρεινὸς τῆς Πιερίας πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνορίων τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ἐνθα λέγεται ὅτι ἐξῆλθε Ὁρφεύς. Στράβ. ἐπὶ δὲ Δεβήθρα, τὰ, Ὁρφ. Ἀργον. 50 καὶ Διβήθρα τὰ, Πaus.—2) Ὁρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχη-

ματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἐλικῶνος, ἐνθα ὁ δεικνύετο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Πaus. ταῦν Ζαγαροβούνι.—3) Δεβήθρα, ἄδος, καὶ Δεβήθρις, ἴδος, ἡ, ἡεὶς τὸ ὄρος Δεβήθρον ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Δεβήθριδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος. Στράβ.

Δειμώνη, ἡ = Ἠλώνη, ὅπερ ὅρα.

Δειπερίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοκίου καὶ γυνὴ τοῦ Φυλάντος ἐκ τοῦ οὐοίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Πaus. 9, 40.

Δειπόξαις, ἰος, ὁ. Τίς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ οὐοίου, κατήγηγο τοῦ Αὐχάται. Ἡροδ. 4, 6.

Δεῖρις, ἰος, ὁ. Iris. Εἰς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καρμανίας καὶ πηγάζον ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ἑρέων· ταῦν Carigliano. Στράβ.

Δείχας, = Δίχας, ὅπερ ὅρα.

Δειψύδριον, τό. Τόπος κατὰ τῆς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡροδ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Δειώδης, ουε, ὁ. Τίς τοῦ Οἴνεπος καὶ εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐθανάτωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. 144.

Δειώκρετος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρίσβα, ὃς τις ἔλθων μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. P, 344.—2) Τίς τοῦ Εὐήνερος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. B, 242.

Δέκτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ἀπὸ τοῦ οὐοίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· ταῦν Καπ Βαβί. Ὁμ. Ἰλ. E, 183. Ἡρόδ. (ἐν Ἰων. Ὁμ. Ἀπολ. 217. ἀναγινώσκει ὁ Jigen ἀντὶ τοῦ Δεκτον, Δευκον, ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Δέλεγες, οἱ. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀρχαῖ ἐλθόν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκείθεν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τιὸς Δελεγος καλουμένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασιλεῖον τῆς Λακεδαιμόνος, ἐπὶ δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατήχησαν εἰς τὴν Φωκίαν, Ἀκαρνανίαν, Λοκρίαν καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ Ἐποχή τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται ἐν ὅλῳ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἡ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἰσχυροτάτην καὶ πολυπληθεστερὴν λαὸν ἀπ' ὅσους μετέβησαν ἀρχαῖον ἐκ τῆς Ἀτίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, δι' ὃ καὶ εὐθὺς ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεως τῶν διεσκορπισθέντων εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ὁμ. Ἰλ. K, 429. Ἡρόδ. 7, 171. Στράβ. 5.

Δέλεξ, γος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Διβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πάππος τοῦ Πυλάντος, ἀπὸ τοῦ οὐοίου λέγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον εἰς οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Δελεγες. Πaus. α, 44 καὶ 59.—2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμόνων, ἀπὸ τοῦ οὐοίου ὠ-

νομοῦσθσαν οἱ ἐν Λακωνία ἀρχαῖοι κάτοικοι Λέ-
λαγες· ἐκ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Κλεοχαρείας ἐ-
γέννησε τὸν Εὐρύταν. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας
τοῦ Λέλαγος τούτου ὑπάρχει πάντῃ ἀσάφης καὶ
ἀπροσδιόριστος· Πaus. γ'. 1. Ἀπολόρ. γ', 10, 3.

Λεμάνη, (x) λίμνη, ἢ. Lacus Lemanus.

Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανὺν ἢ τῆς Γε-
νεύης λίμνης ἐν τῇ Ἑλβετία, Στραβ. Πτολ.

Λεμοβίκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκουί-
τανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύοντα πόλις
ὑπῆρχε τὸ Αὐγουστόριον· τανὺν Limoges.
Στραβ. Πτολ.

Λεντύλος, ὁ, Lentulus. Ὄνομα κύρ. ἐπι-
σημῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ρώμῃ.

Λεόννατος, ὁ, Τίος τοῦ Ἀνταίου, εἰς τῶν
στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φι-
λίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ με-
γάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ οὐοῦ ἐκλέχθη
καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ
Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν
χωρὰν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλη-
σπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπα-
τρον εἰς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ
μεταβάς εἰς τὴν Εὐρώπην μετ' ἐν ἰσχυρὸν στρα-
τευμα, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν
μάχην. Ἀρρίαν.

Λεοντεύς, ὁ, Τίος τοῦ Κορώνου, εἰς τῶν
μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκτραπέυσας μετὰ
τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς
Τροίας, ἔχων τετσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θεσσα-
λίας. Ὁμ. Ίλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντίδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Τίος τοῦ Εὐ-
ριάρχου στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τῇ ἐν
Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡρότ.
7, 205. Θουκ. — 2) Πολεμαρχὸς τῶν Θηβαίων,
ὅστις ἐπρόσθεκε εἰς τὸν Φοιβίδα στρατηγόν των
Σπαρτιατῶν τὴν ἀρόπολιν Καδμείαν. Ξενφ. Ἑλ.
ε', 2, καὶ Λεοντίδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Συνελίας κειμένη
ἀνατολικῶς. οὕσα Ἑλληνικῇ ἀνοικίᾳ τῶν Χαλ-
κίδων καὶ ἔχουσα εὐφορον περὶ αὐτὴν χωρὰν·
τανὺν Lentini. Θουκ. ε', 3, καὶ, τὸ Λεόν-
τιον, Πτολμ. — ὅθεν, Λεοντίνος, ἰνῆ, ἰνον,
τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὧν· καὶ
Οὐσιαττε, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων.
Ξενφ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους
χωρὰ. Θουκ.

Λεόντιον, ἢ. Περιφημος ἐταῖρα ἐν Ἀθήναις,
ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον
δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἣτις λέγεται ὅτι καὶ
συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μετὰ πολλὴν ἀγ-
χολίαν καὶ εὐνύϊαν ἐν βιβλίῳ ἀνά κατὰ Θεοφρα-
στου. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 613.
— 2) Λεόντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πα-
λοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ. — 3)
= Λεόντιον. Πτολ.

Λεοντίς, ἴδος, ἢ. Ἡ εἰς τὸν ἥρωα Λεῶ ἀνή-
κουσα ἢ ἀναφερομένη· ἢ Λεοντίς φυλὴ. Μία
τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως
ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λεῶ. ἴδε
Λεῶς. Ξενφ.

Λεοντόπολις, εως, ἢ. Πόλις τῆς κάτω Αἰ-

γύπτου καὶ μητροπόλις τοῦ αὐτοῦ Λεοντοπολί-
του νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαίρετος ἐλατρεύε-
το ὁ Λεῶν τανὺν Τελ — Έτσαβέ. — ὅθεν, Λεον-
τοπολίτης, ου (ε) ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Πέ-
λις τῆς Φοινίκης κειμένη μετὰξὺ Σιδάνας καὶ
Βηρυτοῦ, ἣτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Πορφύ-
ριον. Στράβ. Σκυλ, Πλιν. V. 20.

Λεπίδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Τίος τοῦ Μ.
Αἰμίλιου Λεπίδου, ἥπατος ἐν ρώμῃ τὸ 707 ἔτος
ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ οὐοῦ ἐκλέχθη διὰ συνεργείας
τοῦ Ἀντωνίου μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ῥωμαίων.
μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκτα-
βίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μίρκου Ἀντωνίου τηχημα-
τίσας τὴν λεγομένην Τριανόριαν (Triumvirat)
ἐν Ρώμῃ· ἀκολουθῶν δὲ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ
Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἣτις ἐγένετο μετὰξὺ τῶν
τριῶν ἀρχήων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ
Λεπίδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀ-
φρικῆς. Πολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepondii, καὶ Lipondii.
Ἔθνος τῆς Ραιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς με-
σημβρινὰς ὑπώρειας τῶν Ἀλπεων. Στράβ.

Λεπρέας, ου, ὁ ἴτε Λεπρεος.

Λέπρειον, τό. Ποιητ. Καλλμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἡλίδος κει-
μένη μεσημβρινὰς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφη-
μίζοντο τὸ πᾶσι διὰ τὰ ἀχρεῖα αὐτῶν ἔθ-
ταν ἐρεῖπια πλησίον ἐν τῇ πόλει. Στράβ.
Ἡρότ. 4, 148. Θουκ. Οὐδρ. παρὰ Στράβ.
Πολύβ. ἀρτ. Λέπρεος, Ἀριστφ. Ὀρν. 149. Πaus.
ὅθεν Λεπρεῖται, ἰων. Λεπρεῖται, οἱ κάτοικ.
Θουκ. καὶ Λεπρεατίος, ἢ, ὄν, τοῦ Λεπρεοῦ ἢ
εἰς τὸ Λέπρεον ἀνήκων.

Λέπρεος, ὁ, καὶ Λεπρίας, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α',
24. Τίος τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Κεύκωνος, φο-
νευθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομα-
χίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἐκτίτη τὴν πόλιν Λε-
πρεον ἐν Ἡλίδι. Πaus. Ἡλλκ. 5. Σχολστ. Καλλμ.
εἰς Δι. 39.

Λεπρίνα, ἢ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν
Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. ἔτι καὶ
Schneider Λετρίνους ἀναγινώσκει.

Λεπτὴ ἄκρα, ἢ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας
ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Λεπτίνης, ου (ε) ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων ἐν
Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ οὐοῦ ἐγράψεν ὁ
Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ρητορικῶν
λόγων, Δημ. Λεπτ. σελ. 466. ἐκδοθέντα ὑπὸ
τοῦ Οὐολφίου μετὰ κριτικῶτάτων σημειώσεων.
— 2) Ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συ-
ρακουσῶν. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἢ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς
Ἀφρικῆς κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Συρ-
τικῆς χώρας, ἣτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, τα-
νὺν Λεβίδα. Πολύβ. Στράβ. — 2) — ἢ μικρά.
Πόλις τῆς Βυσάτιδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ πλη-
σίον τῆς Ἀίρουμητου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia
Hadrumetina καλουμένη, τανὺν δὲ Μουχα-
μέτη. Πτολ.

Λερία, ἢ = Λέρος. Στράβ.

Λέρνα, ἢ. Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἰστ. συγ. Παντ. καὶ

Δέρνη, ἢ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχονσα τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν περιβοήτην Λερναίαν Τῆραν. Αἰσχ. Προμ. 653. Ἀπολλ. Στράβ. — 2) Ποταμός τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμοίου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίφημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐνταῦθα πρᾶξεντα φόνον τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Δαναίδων, αἱ τινες κόψασαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστεύσαν, τὰς ἐρίψαν εἰς τὴν αὐτοῦ λίμνην. Πλούτ. Κατὰ δὲ Πaus. β', 36. εὐρίσκειτο αὐτοῖς ἐν μόνον ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ὅποιον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὅθεν, Λερναίος, αἶα, αἶον. τῆς Λέρνης ἢ ἐκ τῆς Λέρνης ὦν. Εὐριπ. ἢ Λερναία Τῆρα. Φεβροῦς τις δράκων, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἑχίδνης, αὐξηθεὶς ὥς ἐλέγετο ἐν τῇ λίμνι Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν περίε κειμένην χώραν ἐπλάττετο δὲ ἔχων ἐνέα κεφαλὰς τῶν ὁσίων ἢ μετὰ ἡν ἀθάνατος καὶ ἀτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἔλθον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰαλάου θανάτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποῦν τὸ φαρμακρικὸν αἷμα ἐβαψε τὰ βελὴ τὸν διὰ τὰ δύναιται εἰς τὸ ἐξελθεῖν ἐπιφέρει δι' αὐτῶν θανατηφόρους καὶ ἀνείτους πληγὰς καθ' ὅσων ἔδελε τοξεύει. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλ. β', 5, 3.

Λέρος, ἢ. Μία τῶν Σποράδων νήτων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου· τανὺν Λερό. Ἡρόδ. 5, 125. Θουκ. 1, 27. ἔτι δὲ ἡ Λερεία. Στράβ. ὅθεν, Λέρριοι οἱ κάτοικοι. Φωκυλ.

Λεσβία, ἢ. Ὄνομα κυρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Λέσβος, ὁ. Τίς τοῦ Λαπίδου, ὃς τις κατ' ἐπίταγὴν τοῦ μαντείου ἐλθὼν με μίαν Ἑλληνικήν ἀποίκαν εἰς τὴν νήτον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἦτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἀποκατασταθεὶς αὐτοῖς, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οἰόμενός τοι Λέσβου. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μεθύμναν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου. Διοδ. Σικ. ε', 82.

Λέσβος, ἢ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορτέρων νήτων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιοθεν Πελασγία, Λατρία καὶ Ἰσσα καλούμενη, ἐτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολίς, παρὰ Σκύλην διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιοφθίας ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικός Ταχίτος 6, 3, *Insula nobilis et amoenae*. Κατὰ Στράβ. γ'. ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίωνος καὶ τῆς Σαπφούς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θεοφάνους καὶ Ἑλλαντίκου, τῶν ῥητόρων Διοφάνους, Λετρώνατος, Ποτᾶμνος, καὶ Ἀλ-

λων. Κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλῆτερον αὐτῆς μήκος σταδίων 560. τὸ δὲ ἐκτισμότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὀρεὶς ἐκαλεῖτο Ὀλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀπαριθμεῖ πέντε μεγάλας καὶ ἐπιστήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἀντισσαν, Πύρραν, Ἐρεσσον, Ἀρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρό πάντων ὑπερεῖχεν ἡ Μιτυλήνη, τὴν ἐπὶ αὐτὸν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι πρῶίμως ἤδη ἐνητχολήθησαν εἰς παντοῦς εἰδὸς γνώσεως καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ὥς αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχαιοθεν δὲ κατοικήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ Αἰολέων, οἱ τινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα διαφόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, κατακτίσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἦττον τῶν Περτῶν ἐνωθεῖσα ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησεν πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος τερπνῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἤρχοντο διὰ τὴν ἀπολαύσασθαι ἐ. ἡσυχία τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εὐκροῦς κλίματος τῆς ἡδονᾶς· τανὺν Λέσβος τὴν κοινότρ. Μιτυλήνη. Ὀμ. Ἰλ. Ω, 544. Ἡρόδ. 2, 179. Θουκ. Πανσ. 1, 30. ὅθεν, Ἐπιρμ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου. Ὀμ. Λέσβιος, ἰα, ἰον, καὶ ἔ, ἦ, ὦν, ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὦν, ὁ Λέσβιος οἶκος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαιρέτην αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐσιαστικ. ὁ Λέσβιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Λέσβου. Ἡρόδ. — ἡ Λεσβιάς, ἄδος, καὶ Λεσβίς, ἴδος, ἡ κατοικίς τῆς Λέσβου. Ὀμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμνῶμαι τὰ τρυφήλα καὶ ἡδύπαθῃ τῶν Λεσβίων ἡδῆ καὶ δέαιταν.

Λεσβῶν αξ, ακτος, ὁ. Τίς τοῦ Ποτᾶμνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρό Χρ. ἑκατοτατηρίδα, σοφιστικῆς καὶ ῥήτωρ καὶ ζητᾶς πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σωζονται δύο λόγοι προτρεπτικὸν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Λουκ. Σουῖδ.

Λεσχω ἐν ἄριος, ὁ (λέσχη) Εὐφώμι. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφοροῦ τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχη, εω, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. καὶ συγγράφας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (τῇ γενν. Λέσχωος, ὅστις ἡμαρτμ. παρβλ. Βουτρ. Ἰλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετρενός, εως, ὁ. Τίς τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Λετρίοι. Πανσ. 5, 22.

Λετρίων, ὁ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· τανὺν Πύργος. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Πανσ. 5, 22. ὅθεν, Λετρινάιοι, οἱ κάτοικοι. Πανσ.

Λευκά, τὰ, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χείρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανὺν S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκά ὄρη. Συνέχεια τῆς ὄρεον φερόμενῃ διὰ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· τανὺν Σφακιά. Στράβ.

Λευκάδία, ἡ, προτυπακμ. νήσος. Κατ' ἀρχὰς χερσονήσος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνείχeto διὰ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ Διορρύκτου καλονόμενον, τὸ ὅποιον κατασκάφαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νήσον πρὸς ευκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ', 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὄρα τανὺν Ἀγία Μαύρα.

Λευκάδιος, ὁ, Τίς τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀλυζίου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτοῦ πόλις Λευκάς. Στράβ. ι'. — 2) Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκρανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς μεγαλοπρεπῆς ναὸς αὐτοῦ. Θουκ. γ', 94.

Λευκάδιος, ἱά, ἰον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἡ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὠν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κατοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδ.

Λευκαί στήλαι, αἱ. Χώρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὸν Μαρτυρὸν ποταμὸν ἐπὶ τῇ Φρυγίᾳ. Ἡρόδ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ, Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρίᾳ καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφέροντο πάντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ καιρὸν ἐκυρίευσαν πολλὰς πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριοι καὶ μαχημαί, μὴ θαλῆσαντες ποτὲ νὰ διδασθῶσι τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· τανὺν ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἐν μὲγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ.

Λευκάνιοι, οἱ, ἴδη Λευκανῖδες.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, ἄδος, ἡ. Παρ' Ὀμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκάς πῆνρη. Βράχος τις περὶ τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Αἴθιο κατέβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νήσος αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ἡρᾶς. ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἐνταῦθα ἐτησίως μία πομπικὴ ἐορτὴ κατ' ἡν ἐκρημνίζον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα τῶν καταδίκων. Στράβ. ι'. περίφημος ὑπῆρχεν ἔτι παρὰ τῆς ἀρχαίας ἡ Λευκάς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πῆδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατεταράττοντο ἀπὸ σφοδρᾶ πάθης τῆς ψυχῆς. Ἡρόδ. ἡ, 87. Θουκ. γ', 94. γ', 94. Πτολ. Ἡφαιστ. τανὺν Ἀγία Μαύρα. — 3) = Λευκαδία Δημεσθ. Στράβ.

Λευκασία, ἡ, ἴδη Λευκασία.

Λευκάριστος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλοζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α. Δωρκ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (α). Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κείμενον νοτιοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο εἰς ἀρχαίαις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθη ἡ περίφημος Σαπφώ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπεπισθθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· τανὺν Κάπο Δουκάνον. Στράβ. σελ. 461. ὅθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆτος μικρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθέου ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἧτις καὶ Ἀχιλλεία νῆτος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπείχεν αὐτὴ 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τυρα (Νέστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φαενά νῆτος, παρὰ Πινδ. Νεμ. 4, 80. καὶ, ἡ Ἀχιλλεία, ὅπερ ὄρα. παρβλ. Διον. Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πιθαν. πλησίον τῶν Ἀκρίων. Στράβ. καὶ, Λευκαί, παρὰ Πολύβ.

Λευκή ακτή, ἡ. Κώμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνήθως ἤραζον διάφερα πλοῖα· Ἡρόδ. 7, 25. καὶ, Λευκὸν πᾶδιον. Πεδίος τῆς Θρᾶκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πῖθον. εἰς αὐτὴν ἡ κώμη Λευκὴ ακτή· Δτμ. Ἀλ. σελ. 86. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκή κόμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μίαν φρουράν καὶ ἐλάμβανον τελευταίνον ἀπὸ ὅλης τῆς εἰσερχομένης αὐτοῦς πραγματείας. παρβλ. Μαννέτ. Γεωγρ. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ. Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ, Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκυρας κείμενον νοτιοανατολικῶς αὐτῆς· τανὺν Capo Bianco. Θουκ. α', 30.

Λευκίος, ὁ. Lucius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Λευκίπηγ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀρεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὀμ. Τμν. Δτμ. 418. Πανσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τ. γ. κατέτινας δὲ ἡ Λευκίπηγ τὴν γυνὴν τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Διυφ. 18. παρβλ. H. yne εἰς Ἀπολόρ. 753. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινυᾶ ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀριστίπης καὶ Ἀλκιδῆς. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 42. — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐνήτορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκίπιδες, ἱδοι, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἡ ἐκ τοῦ Λευκίππου οὖσα· αἱ Λευκίπιδες, προτυπακμ. θυγατέρες· αἱ κέραι τοῦ Λευκίππου ἡ Ἰλαίρα καὶ Φοῖβη, ὁρπατρεῖται ὑπὸ τῶν Διοσκουράων. Εὐρύκ. Ἠλ. 1467. Ἀπολόρ γ', 10, 3.

Λευκίππος, ὁ. Τίς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνους καὶ Τυδα-

ρειως, ὅστις ἄλζων εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατώκη-
σεν αὐτοῖς ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἰλάειραν, Φοί-
βην καὶ Ἀρσινόην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύο πρῶ-
τας ἤρπασαν οἱ Διόσκοιροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρ-
σινόη ἐγέννησε, κατὰ τινας, μετὰ τοῦ Ἀπολ-
λωνος τὸν Ἀχιλλεῖον, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. —
2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυ-
γατρός τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. —
3) Τίος τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἡλίδος· ἀγαπήσας
τὴν Δάφνην. Πανστ. Ὀμηρ. Τμ. Ἀπολ. 212.
— 4) Θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Γαλα-
τείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Λητώ μετε-
μέφρωσεν ἀπὸ παρθένου εἰς νεανίαν κατὰ παρά-
κλησιν τῆς μητρός αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. —
5) Τίος τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαρδίου,
βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διοδ. Σικ. ε', 57.
— 6) Φιλόσοφος τῆς Ἑλσατικής σχολῆς καὶ δι-
δάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγορεύειτα
παντάσπιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατὰ τινας μὲν
ἐγέννηθ' ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ
εἰς τὰ Ἀβδόρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ
Χρ. Τετς. Χιλ. 987. Ἀριστ. Διογ. Λαέρτ. α'.
Λευκοδέα, ἡ. Οὗτος ὀνομάζετο ἡ Ἰνὸ θυ-
γάτηρ τοῦ Κόσμου, ἀφ' οὗ συγκατετάχθη μετα-
ξὺ τῶν θαλασσιῶν Θεοτήτων. Ὀμ. Ὀδ. Ε, 334.
Ἀπολδρ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ὅσαι
κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἴδε Λευκασία.
Λευκοί, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλ-
λίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ
Τούλλιον, ταὐν Τουλ. Στράβ.
Λευκόλλα, ἡ. Λιμὴν τῆς νήσου Κύπρου κείμε-
νος ἐπὶ τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος. Στράβ.
Λευκόλλος, ὁ. Lucallus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν
παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ. ἐστὶ δὲ Μουκούλλος, Λουκ.
Λευκόλοφας, οὐδ. Νέος τις Μουκούλλος καὶ ἀβρο-
δίατος παρ' Ἀρσιν. Ἐκκ. 647. ἄλλως δὲ ἀγνωστος.
Λευκόλοφίδης, οὐ, ὁ (ε). Πατὴρ τοῦ Ἀδει-
μάντου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Πρω-
ταγ. σελ. 315.
Λευκόν, τό, προσυπακμ. ὄρος, = Λευκὰ ὄρη.
Καλλμ. Ἀργ. 42. — 2) προσυπακμ. πεδῖον,
= Λευκὴ ἀκτὴ. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.
Λευκὸν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μέμφιδος
ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὰ τεῖχη ἦσαν κτισμέ-
να ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑ-
πῆρχε καὶ ἡ καθέσθρ των ἀρχαίων βασιλέων
τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 3, 31. Θουκ. α', 104.
Λευκονοεύς, ἑως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκο-
νόης δῆμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.
Λευκονόη, ἡ, ἡ Λευκόνιον, τό. Δῆμος τῆς
Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Σουῖδ.
Λευκονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἴδε Ἀλ-
κιδόη. Ὀβιδ.
Λευκοπέτρα, ἡ, Leucopetra. Ἀκρωτήριον
τῆς μεσημβρινῆς ἁφρας τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν
ἐν Ἰταλίᾳ· ταὐν Cap del' Armi. Στράβ.
Πέτρα τῆς Ἡγίνης, παρὰ Θουκ. ὅπερ ὅρα.
Λεύκος, ὁ. Εἰς τῶν εἰσίων τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐν
τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Δ, 491. —
2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλούτ.
Λευκόσυροι, οἱ. Λαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀ-
σίᾳ. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑ-
πὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς
αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου ποτα-
μοῦ, συγχρινόμενος κατὰ τὴν ὁραϊότητα μ' ὁ-
κεῖνον τῆς Ἐφέσου. Στράβ. α', 14.
Λευκοφρύς, υἱός, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς
Μαγνησίας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 19. ὅθεν, Λευ-
κοφρύνη, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦ-
θα περιφθίου αὐτῆς ναοῦ. Πανστ.
Λευκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν
Θεσπιῶν, περιφθμος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦ-
θα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τῶν 6000 Θη-
βαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· ταὐν Ἐρμηό-
καστρον. Ξενοφ. Ἑλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λα-
κωνίας ἐπὶ τοῦ Παρλίου ποταμοῦ περὶ τὰ σύ-
νορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν πα-
ραθαλασσίως. Πανστ. καὶ Δευκτρον τὸ Στράβ.
— 3) Πόλις τῆς Ἀρχαίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου
ὄρους πλησίον τῶν συνορίων τῆς Λακωνίας. Θουκ.
ε', 54. τῆς Ματαετίας. Ξενοφ. Ἑλ. 5, 5, 24.
Λευκτρικός, ἡ, ὄν. Τὰν Δευκτρον ἡ εἰς τὰ
Δευκτρα ἀναφερμένοι· τὰ Δευκτρικά, ἡ ἐν
Δευκτροῖς μάχη. Πολύβ.
Λευκτρον, τό, = Δευκτρα ἄρισμ. 2. — 2)
Κώμη τῆς Ἀχαιας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυ-
τικῶς τοῦ Ἀργίου. Στράβ.
Λευκων, υἱός, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς
Θεμιστοῦς. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν
μίας μικρᾶς χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς
ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παντικα-
πεία ἀρχὰς αὐτοῖς περὶ τὴν ἑκατοστήν Ὀλυμπ.
ἀνὴρ γενναῖος καὶ εὐγενοῦς χαρακτήρος, νικῆσας
πολλὰκις τοὺς ἐχθροὺς του διὰ τῆς φρονήσεως
καὶ καρτεροφυχίας του. Δημ. Δεπτ. Πολυαίν.
Λευκων, υἱός, ὁ. Χωρὸν τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κυρηναί-
κης χώρας πλησίον τῆς Βέρνης. Ἡρόδ. 4, 160.
Λευκώνης, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Ἀσχηρίδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀ-
πολδρ. β', 8.
Λευκωνίδαι, οἱ (ε). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράν-
νου Λευκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ.
ποικ. Ἰστ. 5, 13.
Λευκωνίων, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου. Θουκ.
η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ Πολυαίν.
Λευκωπέυς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Πορδάωνος καὶ
τῆς Εὐρυδίδος ἀδελφός τοῦ Οἰνέως. Ἀπολδρ. α',
7, 10.
Λευκασία, ἡ. Μία τῶν Συρηνῶν ἀπὸ τῆς ὁ-
ποίας ὀνομάσθη ἡ νῆτος Λευκασία πλησίον τῆς
Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στράβ. ε'.
Λυσιφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης
πλησίον τῆς Ἰταλίας, ταὐν Licosa. Στράβ.
Λευτοχυίδης, ἑως, ὁ (υυυ). Ἴων. ἀντὶ Λεω-
τυχίδης, ὅπερ ὅρα.
Λέχαιον, τό. Lachaeum. Λιμὴν τῆς Κορίν-
θου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συ-
νεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως δι' ἐνὸς τεύχους.
Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου
ἡ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοικῶν· καὶ Ἐπιθ. τοῦ Πο-
σειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ
λιμένι Λεχαίῳ. Καλλμ. Δηλ. 271.

Λεσχάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμόν εἰς τὴν Ἀλιφρίαν πόλιν τῆς Ἀρχαΐας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὴν Ἀθηναίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Πανσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶντος καὶ τῆς Πειρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λεχαιον. Πανσ. β', 2.

Λεωβώτης, εω, ὁ. Ἴωνκ. ἀντὶ Λαβώται. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καδ' Ἡρότ. 1, 65. ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἔπετροπεύθη ἀνιήλεις ὅτι ὦν· κατ' ὅλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέω εὐρηται ἐν τῇ συνδέσει. Ἴωνκ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ Λαογόρας. Πατήρ τοῦ Ἀθηναίου ῥητορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβοητός τις ἀδελφάγος ἐν Ἀθῆναις. Ἀριττφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (ν-ν-). Περιφώνος τις ῥήτωρ καὶ ὁμηγώγος ἐν Ἀθῆναις τὸν δῆμον Ἀχαρινέες. Δημοσθ. — 2) Στολαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἐνθα ἄλλοι Λαομόδων ἀναγινώσκουσιν.

Λεωδόχοι, ὁ, Ἴωνκ. ἀντὶ Λαδόχοι. Τίος τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηρούς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 119.

Λεωκῆς, ους, ὁ. Τίος τοῦ Φεῖδωνος τυράννου τοῦ Ἀργου. Ἡρότ. 6, 127.

Λεωκόριον, τό (Λεως, κορη). Ναὸς ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεῖου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ᾔγειρον πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἱ τινες ἐπρίσφερον ἑαυτάς ἐκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβάσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίας. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ε). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεωκρίτος, ὁ, ἴσθ. Λεωκρίτος.

Λέων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρχαΐας. Ἀπολδρ. — 2) Τίος τοῦ Εὐρυκράτιδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡρότ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μίας αὐτοκίας τὴν ὁποίαν ἐφερεν εἰς τὴν Τραχίνα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 92. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξενφ. Ελ.

Λέων, οντος, ὁ. Κόμη παραθαλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. 5, 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης βίων ἀρκτικῶς τῆς Σιδώνος. Πτολ. πιδαν. ὁ νῦν Ἀβλέ.

Λεωνίκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, κατὰ Reich. ἡ νῦν Villar Luengo. Πτολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδας, Ἴωνκ. Λεωνίδης, ου, ὁ (ν-ν-). Τίος τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Κλεμβρότου καὶ Κλεομένου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθέους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περτῶν ἐμέλλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοὺς πολυάριθμους ἐκείνου πληθὺς τῶν βαρβάρων, ἐπαπειλῶν τὸν παντελῆ ἀφανισμόν καὶ ὑποδούλωσιν αὐτῆς, ὁ Λεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν

Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεωι στρατηγός τῆς διὰ ἡμέρας δυνάμεως ἐπέμψθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μὲν σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιανῶν ἀλλὰ φυλάξῃ τὴν εἰσόδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ ἔχθροί νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἑλλάδος· μετὰ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠνέθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐφάσεν ἐν τάχει πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐσχυροτεῖτο καδ' Ἡρότ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. ια', 4. ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐφόδους καὶ αἰματοδαΐς συμπλέκας τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μερῶν τῶν Περτικῶν στρατευμάτων, ἠδυνήθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχῆτου καὶ ἀπαραιομαχίτου καρτεροφυχίας τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρέψωσιν αὐτὰ πολλὰς εἰς φυγὴν νὰ μεγάλῃ ψορᾷ καὶ φόβῳ· ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος Τραχινίος τις Ἐφιάλτης καλούμενος, προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀνεκάλυψεν εἰς τοὺς ἔχθρους μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὄρεων, διὰ τῆς ὁποίας οὗτοι ἐδηγήθησαν ὠρμησαν ἐκ τοῦ ὅπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἤδη εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἐνωσθέντες μετὰ τοῦ Λεωνίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἦλθον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἐκτὸς τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ἐλίγων Θεσπιῶν, οἱ τινες ἀπεφάτισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακασίων Σπαρτιανῶν τὴν ὀδυνῆν ἐκβασιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ὀρημαστὰς ὁ ἀπτόητος οὗτος τῆς πατρίδος τὸν ὑπερασπιστὴν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βορβάρων, τὸ ὁποῖον ἐκεῖτο πέραν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ κατασφάξας μετὰ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γειναίους πελεμιστάς του πολλοὺς ἐκ τῶν ἔχθρῶν, εἰσεχώρηθεν ἐως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ φόβου εἶχεν ἡδη τραπῇ εἰς φυγὴν· ἐνταῦθα περικυκλωθέντες οἱ Ἕλληνες πανταχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περτῶν ἐν τῷ μέσῳ μὲς αἰμώδους καὶ σφοδρᾶς μάχης, ἴδον τελευταίον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεὺς, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μετὰ πολλὴν ἀγῶνα νὰ διατώσωσι· κατὰ δὲ Ἡρότ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ πτώμα τοῦ Λεωνίδα κατεματτήσαν αὐτὸ μετὰ πολλὰς ὑβρεῖς καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰῶνον ἀνάμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ᾗγειρον οἱ Λακεδαιμόνιοι πλητίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ θεάτρου ἕνα τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακῶν Σπαρτιανῶν οἱ τινες ἀπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχῃν Πανσ. γ', 14. — 2) Ἄλλος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθέους, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου καὶ ἀνατραφεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελευκοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον

νον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κλεομένην.
— 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στράβ.
ιδ'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντινῶν. Αἰλιαν.
Διονύσιος, ου, δ. Ἰατρός Ἀλεξανδρήνιος, πι-
θαν. ζητάς μετὰ τὸν Γαληνὸν καὶ συγγράφαι ια-
τρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν.
Ἄετ. λογ. β', 13.

Λεωπρέπης, ους, δ. καὶ Λεωπρεπεύς. Πατήρ
τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου
Κίω. Σίμων. Ἐπ. Ἡρόδ. 7, 228.

Λέως, σο, δ. Ἀρχαῖος τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς,
τοῦ ὁποῖου αἱ τρεῖς θυγατέρες ἐπρόσφεραν ἐν-
ταῖς εἰς ὑστίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των,
δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἡγείον τῆς τιμῇ αὐτῶν
ἕνα ἴδιον βασιμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν
Ἀθηναίων Λεωκόριον καλούμενον, ὅπερ ὅρα· ἐτι
δὲ καὶ Ἡρώς ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ
ὁποῖου ὀνομάσθη ἡ Λεοντίς φυλὴ. Παντ. α',
5. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 26.

Λεωσθένης, ους, δ. Εἰς τῶν περιφήμων στρα-
τηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρίψας πρὸ πένων
εἰς τὴν ἐν Λαμία μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου.
Οὗτος μετεκομῖτε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλη-
νας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἐπολεμήσαν ἐπὶ μι-
σθῷ ὑπὸ τὸν Δαρείον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀ-
λεξάνδρου, τοὺς ὁποῖους κατὰ διαταγὴν τῆς πα-
τρίδος του ἐτίλλεξεν ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν του ὅτε
ἐκλέχθη στρατηγὸς ἐναντίον τῶν Μακεδόνων.
Παντ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτροφίδης, ου, δ. Ἀθηναῖς τις ἐμπειζό-
μενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν
ιτχνότητά του. Ὅρν 1405. Δουκ.

Λεωτυχίδης, ου, δ. Δωρ. Λεωτυχίδας, α,
(υ-υ-υ) κυρ. πατρων ὀνομα. Τίος τοῦ Λεω-
τύχου· καὶ κύριον ὄνομα· βασιλεὺς τῆς Σπάρ-
της ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὸν
μετὰ Ἰτῆς Περσίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ὦν
καὶ οὗτος ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ
τοῦ Ξανθίπου, ἐδείξε μεγάλην γενναϊότητα καὶ
στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλη μά-
χην, κατακαύσας τὰ πλοῖα καὶ χαρακώματα τῶν
αὐτῶν ἐστρατοπεδευμένων Περσῶν· ὑπεριον δὲ
πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν οἰκίᾶ τελῶν διὰ τὰ τιμηρήτη
τοὺς Θεσταλοὺς, διότι εἶχον ἐνωθῇ μετὰ τοὺς Πέρ-
σας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἑλληνας, μετα-
μίαν κατ' αὐτῶν νίκην τὸν δροστοῦνθῆς καὶ φο-
βοῦμένους τὴν ἐπαπειλούμενην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ
τῶν Εὐφῶρων ζημίαν ἐφυγεν εἰς τὴν Τέγεαν, ὅ-
που ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασι-
λεὺς αὐτὸ τοῦ 456 πρὸς 451 ἔτους πρὸ Χρ.
Δουκ. α', 89. Λεωτυχίδης, Ἡρόδ. — 2) Σπαρ-
τιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλεως Ἀγίδας τοῦ πρώτου.
τὸν ὁποῖον ὑποπευόμενοι οἱ Λακχεδαίμονιοι ὡς
μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἀγίδας καὶ διὰ παρακινή-
σεως μάλλον τοῦ Λυσάνδρου δὲν σφάξαν ἀνα-
σιλευσῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,
ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν
ἀσελφὸν τοῦ Ἀγίδας τὸν μέγαν Ἀγησίλαον.
Ξενφ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, δ. (υ). Περιφήμος ἀγαλματο-
ποιὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀ-
λυμπ. ὅστις συνειργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων

συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν
τοῦ ναυαγίου τάφου τοῦ Μανωλεῦ ἐν Κερίᾳ,
ὃ δὲ πλείους ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφορὰς ἐπί-
σης ἀξιολόγου· ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου.
Παντ. Πλην. 36. 5.

Λήδα, ἡ· Ἐπικ. Λήδη. Θυγάτηρ τοῦ Θεττίου
βασιλεως τῶν Αἰτωλῶν ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύ-
κου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ.
Α. 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυδά-
ρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐγέννητε τὴν Τι-
μάνδραν, Κλυταμένητταν καὶ τὸν Κίστορα. Ἀ-
γαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμρφω-
θεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννητε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν
ὠραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδέκην. Κατὰ τινὰς
ἐγέννητεν ἡ Λήδα δύο ἰά τὸ ἐν ἐκ τοῦ Διὸς
καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνάρεω, καὶ ἐκ μὲν
τοῦ πρώτου ἐβῆκεν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδέ-
κης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κίστωρ καὶ ἡ Κλυ-
ταμένηττα. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 298. Ἀπολλ. γ',
10, 5. Τίγν.

Ληθαῖος, δ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων
πλησίον τῆς Γορτύνης καὶ εἰσβάλλον μετρημβρι-
νῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς
τῆς μικρῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγ-
νησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἀ-
νακρ. 58. Στράβ.

Ληθαῖος, ἡ Λήθαιος, α, ον. Τῆς Λήθης ἡ
εἰς τὸν ποταμὸν Λῆθην ἀνήκων· τὸ Ληθαῖον
πεδῖον. Οὗτως ἐκκαλεῖτο πεδῖον τι περὶ τὴν πό-
λιν Λεβαθείην ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Αἴδου,
τοῦ ὁποῖου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαί τῶν ἀπο-
θνησκόντων, ἐλητμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ· κα-
τὰ τὴν ἰδέαν τινῶν ἀρχαίων ἐπινον ἐξ αὐτοῦ
καὶ θλαί ἐκείναι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἐμελλον νὰ ἀνα-
ζήσωσιν αὐτίς, ὥστε οὕτω νὰ λησμονήτωσι καὶ
αὐταὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἡλυσίων περῶν·
Πλάτ. Ζερβ. εἰς Οὐίγ. τὸ Λήθης πεδῖον. Τό-
ποις καταγρόνους ἔθα ἐπλάττετο ὅτι ἐπήγα-
ζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. —
2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαθείας.
— 3) Ὁ τῇ Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἰσ-
πανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Διβ. ὅστις
καὶ Βελιών ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα.

Λήθος, δ. Τίος τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν
Πελασγῶν ἐν Λαρίσση. Ὁμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήϊτος, δ. Τίος τοῦ Ἀλεκτρίωνος ἢ Ἀλεκτορος,
ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορ-
κίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 494.

Ληλάντων πεδῖον, τό. Εὐφορος καὶ τερπνὴ
πεδιάς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐ-
βοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Δελαντον
ποταμὸν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ με-
ταλλεῖα σιδήρου. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 220. Στράβ.
ἡ γραφ. Διάντων ἐστὶν ἥτιον ἥτιον παρ' Αἰλ.
ποικ. ἱστορ. ζ', 1. — ἔθεν Ληλάντιος, ἰα, ἰον,
τοῦ Ληλάντου, τὸ Ληλάντιον πεδῖον. Κηλμ.

Ληλάντος, δ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ
τοῦ Ληλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου·
Θεογν. 872.

Λημνῖαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου,
περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

ὅτι μὲ τὸ νά κατεφρόνησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὐτῇ διήγερε μίσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὅττα ἐγκαταλιπόντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θράκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ἔλους αὐτῶν τοὺς ἄνδρας, συστήσασαι ἰδίῳ βασιλεὺς συνιτάμενοι ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Τυρὶπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἐξάσαντες εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 609. Ἀπολ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, ἀντί αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτοῦ.

Δήμιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡραίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήῳ Λήμνῳ, καὶ διότι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του· Ἀνακρ. 45, 2.

Δήμιος, ἡ, Δωρκ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους καμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ παλαιὸν ἡ Μυρία· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαῖον ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Ἡραίστου θεοῦ, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς κεραινοὺς τοῦ Διός. ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἰς Δαβύρυνδος· ταὺν Δήμιος, κοιντ. Σταλιμένη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. — ὅθεν Ἐπιρμ. Λαμνίδην, εἰς τῆς Λήμνου. Πινδ. Λήμνιος, ἰα, ἰον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὦν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡροδ. — Λημνίδες, ἄδως, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λήμνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικ. τῆς Λήμνου.

Δηναῖον, τό, καὶ Δῆναον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύτου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Δηναῖα, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ὅτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἀθηναῖοι καλούμενος. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Δηναῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρον τῶν ληνῶν. Διοδρ. Σικ. δ', 5.

Δηξέβριοι, οἱ· Lexovii. Ἔθνος τῆς Δουβρονικῆς Γαλλίας, τὸ ὅποιον κατὰ Πτολμ. κατοικεῖ τὸ πλείστον μέρος τῆς νῦν Νορμανδίας περὶ τὰ παράλια. Στραβ. Πτολ.

Δηπόντιοι, οἱ, Lepontii, = Δεπόντιοι, ὁ περ ὅρα.

Δήρισσα, ἡ, Ἰωνκ. ἀντί Λέρισσα.

Δήρων, ὠνος, ἡ· Lero. Νῆτος καμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβονικῆς Γαλλίας, ταὺν St. Marguerite. Στρίβ.

Δητογενεῖα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἀρτεμις Αἰγυλ. Ἰλιατρ. θηλκ. τύπ. τοῦ

Δητογενῆς, οὐ. Ὁ ἐκ τῆς Δητοῦς γεννηθεῖς.

Δητοῖδης, ου, ὁ (L). Τίς τῆς Δητοῦς, ὁ Ἀπολλων Ὁμηρ.

Δητώ, οὐς, ἡ, Δωρκ. Δατώ, Αἰολ. Δάτων, ἐξ οὗ τὸ παρα Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτάνος Κοῖον καὶ τῆς Φοίβης. Ἠσ. Θεογ. 406. Ἀπολ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καθ' αἰδιωκμένην ὑπὸ τῆς ἐξηλυτύπου Ἡρας ἐγκυος ἐν οὐσά καὶ μὴ ἐρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς

γῆς διὰ τὰ γενίση, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἐφθασε τελευταῖον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, τὴν ὁποῖαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδὼν ἔκαμα· ἀναφανῆ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἀρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολουθῶς θάλων νά βίαση αὐτὴν ὁ Γίγας Τιτύος ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐδερῆπευσεν μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ Λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμάτο μ' ἔσοχον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λυκίαν, Δηλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἰτκ. Δητοῖ, Ὁμηρ. Ἰων. Δητοῦν. Ἡροδ. — ὅθεν, Δητοῖος, ἰα, ἰον καὶ Δητωῖος, συννηρ. Δητωῖος, τῆς Δητοῦς ἢ εἰς τὴν Δητὴν ἀνήκων· Σοφκλ. Ἀνδρ. ὅθεν

Δητωῖδες, ἄδως, ἡ, καὶ Δητωῖς, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Δητοῦς, ἡ Ἀρτεμις. Καλλμ.

Διβάνιος, ὁ. Πρῶτον καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεῖς τὸ 314 εἰς τὸν Χρ. ἐκ μίας τῶν αὐτόθι ἐπιστῆμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκῶν. Νέος ἐτι ὡν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψεν χρόνον τινα φημιθεῖς ἐξαίρετως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ αὐνοηθεῖς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅστις ἀτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμῖα, καὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραψε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἀπέσπασεν αὐτοῦ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικὸι λόγοι, μελετᾶται, ἐπιτολαὶ καὶ ὑποδείξεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ὁ χρόν ἐπιτετηθεῖν μέντοι. Φαβρι. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harla.

Διβανίτις, ἰδός, ἡ Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Διβάνου ἐν Συρίᾳ. Δουκ.

Δίβενος, ὁ, Libenus. Ὁρος ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θαλάσσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τῆς Τριπόλεως, τοῦ ὁποῖου αἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλείστον μέρος τοῦ ἔσθου ὑπὸ χιόνος, δι' ὃ καὶ ὠνομισθῆθαι Δίβανον ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ, ἥτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ δηλοῖ λευκόν· περίφημον δὲ ὑπῆρχε τὸ παλαιὸν διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ καὶ παλαιότητας κέδρους, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μεταχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· ἦν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὐφορον καὶ θερμὴν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στραβ. Πολύβ. ε', 45. Διον. Περ. 901. κατὰ Διοδρ. Σικ. εἰς, 22. συνεῖχτο ὁ Δίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Δίβερα, ἡ, Libertas, Ἑλευθερία. Ἰνδ

τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεῦετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις καὶ Ῥήν. προοίμ. σελ. 12. ἐπλάττετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντινίου με πολλὰ μεγαλοπρέπεια ὑποδομημένον, ἐνδόν τοῦ ὁποίου ἐφυλάττετο διάφορα ἐπίσημα ἑγγραφα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λιβήθρα, τά, ἴδε Λιβήθρα

Λιβία, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, *Livia Gens*. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέροντο πολλὰ ἄλλα ἔσοχοι οἰκογένειαι τῶν Ῥωμαίων, πρὸ πάντων ἡτῶν Δρουσῶν. Στράβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ. Περὶ φημι ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς ἐκ Πατὰβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος ἀπὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διηρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τινὰ ἐχάθησαν. Φαβρ. Λατίν. βιβλ. I, 11.

Λιβύη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μήμφιος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ. Λυκέφρ. 894. Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγεννήσεν ὁ Ποσειδὼν τὸν Ἀγχιγόρα καὶ τὸν Βήλον. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (νυν-). Παρ' Ὁμήμῳ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνῃ τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ δυτικῶς, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ εὐφορῶτα τὴν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Ὁδ. Δ. 85. Παρὰ δέ τοις ὑπεριον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς μετὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸν Σῦρταν, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ ἕως τότε ἐγνωσμένη Ἀφρικῇ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὀλίγας τινας κατοικίας πεχωρημένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡρόδ. 2, 16. Στράβ. ιζ'. Πολύβ. — ὅθεν Λιβυήθεν, Δωρικ. Λιβυάθεν, ἐκ τῆς Λιβύας. Θεοφρ. καὶ Λιβυκός, ἡ, ὅν, τῆς Λιβύας ἡ εἰς τὴν Λιβύαν ἀνήκων. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μετὰ τὴν Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη θάλασσα ἕως τῆς Κρήτης. Στράβ. Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὅρος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένην βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδ. 2, 124.

Λιβυρνικός, ἡ, ὅν. Τῶν Λιβυρνώων ἡ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικός παράπλους, τὴν παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνώων, ἥτις ἀπετέλει μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένην μετὰ τὴν Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἐν μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τῆς ἀρκτικῆς Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ἰδος, ἡ ἐπίθ. Ἡ τῶν Λιβυρνώων ἡ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκοντα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι· αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνώων κείμεναι νῆσοι, οὐσαι 40 τὸν ἀριθμὸν. Ἀπολ. Ῥόδ. Λιβυρνώς, ὁ, *Liburnus*. Ὁ κάτοικος τῆς

Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπίθ. Λιβυρνώς, ἡ, ὅν. τῶν Λιβυρνώων ἡ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υἱος, ὁ, πληθ. Λίβυες (νυν). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύας. Πινδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ. Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Λυσάνδρου. Ξεφ

Λίβυσσα, ἡ (ε). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. Ἡρόδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντιδὸς ἀρκτικῶς τῆς Νικομηθίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκτο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλούτ.

Λιβυστικός, ἡ, ὅν, = Λιβυκός. Αἰτχύλ.

Λιβυστίς, ἰδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυφρίνις, ἰκος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἀποικοὶ τῶν Τυρίων. Πολβ.

Λίγγωνες, οἱ, *Lingones*. Ἐν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βελγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοστανικῶν ὄρεων, ὑπεριον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. Τακτ. Ἱστορ. I, 78. ἔτι καὶ Λίγγωνες. Πολύβ. — 2) Ἐθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἐνθα εἰσέβαλον ἀνέκαθεν ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γάλλων.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σιρηνῶν. Εὐστάθ. εἰς Ὀμ.

Λιγύη, ἡ, *Liguria*, παρ' Ἀπολδρ. β', 5. ἄλλως Λιγυστική, ὅπερ ὄρ.

Λιγυρ, υἱος, ὁ, *Liger*. Εἰς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Κεμμένου (*Severnes*) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλεται εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἀνέκαθεν ἐπλέετο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λαῶν, ἑξαίρετως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων συνέδες τὸ ἐμπόριον τῆς Βρετανίας μετὰ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· τανῶν *Loire*. Στράβ.

Λιγύρων, ὁ (νυν-). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλεὺς παῖς ἐπὶ ὧν. Ἀπολδρ. γ', 15, 5.

Λίγυς, υἱος, ὁ, *Ligur*. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἡ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5', 9. ἔτι δὲ καὶ λαὸς τις ἐν Κολχίδι. Ἡρόδ. 7, 52.

Λιγυστιάς, ἰδος, ἡ. Ἐπίθετ. = Λιγυστίας. Λιοσι. Περ. 76.

Λιγυστικός, ἡ, ὅν. Τῆς Λιγυρίας ἡ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων ἡ Λιγυστική, προσωπαγῇ, *Liguria*. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, κειμένη μετὰ τὸ Πάδον ποταμὸν καὶ τῆς Μεσογαίου θαλάσσης, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπικράτειαν τοῦ Πεδεμοντιῶν τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Λούκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χωρὸς ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἐμποροὶ καὶ τεχνίται, ἔχοντες στενάς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορινθίος Σκίπιον ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ.

Λιγυστινός, ὁ, = Λίγης. Πολύβ.

Λιγυστίς, ἰδος, ἡ ἐπίθ. = Λιγυστική, ὅθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἱ περὶ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιθοτομίαι, αἱ. Τόπος τινὲς βραχυῶς πλησίον

των Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνδοθεν ἐγκαταμνη-
νος, χρησιμεύων ὡς φυλαχὴ διὰ τοὺς καταδικα-
ζομένους. Θουκυδ. ζ', 86. ἐπὶ δὲ καὶ Λατομίαι.
Πλούταρχ.

Λικαττίοι, οἱ, Licates. Λαὸς τῆς Οὐνδελι-
κίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες
κῆτι Πτολμ. περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικινία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπιτή-
μων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς παλαιᾶς Ῥω-
μῆς ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2)
Θηλκ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικινίας γε-
νεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λικύμνα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τυρρῶν ἐν Πε-
λοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στράβ.

Λικύμνιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἠλεκτρωνος καὶ τῆς
Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ
τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι
ἐφρονεῦνθσαν εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτε-
ρλαύου μίχην· τελευταῖον δὲ ἐφρονεῦθη ἐξ ἀ-
άποτυχίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τλη-
πολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Β 663. Ἀπολδρ. β', 4, 5.
— 2) Ῥήτορ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ
Πλάτου, ὅστις ἐπενόησε διαφορῶν τῆς ῥητορι-
κῆς τεχνικῆς λέξεσι. Πλάτ. Φαῖδρ. 276.

Λιλαια, ἡ (υ-υ). Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη
ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ
σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 523. —

Λιλαίηθιν, ἐκ τῆς Λιλαίας

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγά-
τηρ τοῦ Κηφιστοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη
ἡ ἐν Φωκίᾳ πόλις Λίλαια. Πανσ. ε', 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Λήλαντον.

Λιλύβη, ἡ (υυ-), = Λιλύβαιον, τό, Διονσ.
Περιγ. 470.

Λιλυβαῖον, τό (υυ-υ), Lilybaeum. Ἀκρω-
τήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἄνκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, τανὺν Ca-
pro di Voco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς
νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐ-
τῆς μέρους, οὐτὰ ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων
τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας, — ὅθεν, ἡ Λιλυ-
βαῖτις, ἴδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλυβαῖον.

Λιλυβηίς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβηίς
ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικε-
λίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 919.

Λιμενηῖον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Λιμενείου. Τό-
πος τῆς πλησίον τῆς Μλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἁ-
παξ ἅπαντῶν. παρ' Ἡρόδ. 1, 18.

Λιμενηίτις, ἴδος, ἡ. καὶ Λιμναίτις, ἴδος.
Ἐκίστ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐφόρου τῶν λιμένων,
λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὐ-
ρίσκοντο διάφοροι ναοὶ αὐτῆς εἰς Σικυώνα, εἰς
τὰς Πίτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.
Πανσ. δ', 4, 31. β', 7. Ἀντολ. 3.

Λιμνάδες, αἱ. Νύμφαι τινεῖς ἐφοροὶ τῶν λι-
μνῶν. Θεοκρ. ε', 17.

Λίμναι, αἱ. Τόποις τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν
Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον
ἀπέχων τῆς Ἀκροπόλεως, πίδαξ διὰ τὴν βαλ-
ταδὴν αὐτοῦ ζεῖν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα εὐρί-
σκειτο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ

ἕτερος τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρπ. Ἰκπ. 1124. Θουκ.
— 2) Προάστειον τῆς πόλεως Σπάρτης ἐν
Λακεδαιμόνι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ
Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας μ' ἑα ναὺν τῆς Ἀρ-
τεμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμναίτις,
ἴδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναίος, αἶα, αἶον·
τῶν Λιμνῶν ἡ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Κώμη τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀ-
καρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνα-
τολικῶς τοῦ Ἀκτίου· τανὺν Δουτραί. Θουκ. β', 80.

Λιμνώρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς
Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Λίμυρα, τὰ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ
Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦ λίμνης. Στράβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων διὰ
τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μεροῦς· τανὺν Μύρα.
Στράβ. ἰδ'.

Λινδιὰ, ἡ. Ἐπίσθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσθαι
οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρχαιου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶ-
χεν εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδ. 2,
182. Διόδρ. Σικλ. ε', 58.

Λίνδιος, οἱ. Χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη
ἡ πόλις Γάλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφῆμου.
Θουκυδ. β', 4.

Λίνδος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν τριῶν παλίων τοῦ Κερ-
κίρου καὶ τῆς Κυδίσσης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν
Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Πινδ. Διόδρ.
Σικελ. ε', 57.

Λίνδος, ἡ. Πέλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρίς
τοῦ σοφοῦ Κλασβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκε-
το καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ
πολυτελεῖ ἔν αὐτῷ ἀναθήματα διαφορῶν βασι-
λέων τανὺν Λίνδος. Ὁμρ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ.
7. — ὅθεν Λίνδιος, ἴα, ἰον τῆς Λίνδου ἡ ἐκ
τῆς Λίνδου ὦν, καὶ οὐσιαστικ. Λίνδιος ὁ κάτοικ.
Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μου-
σικῶν καὶ ῥαψωδῶν Θηβαῖος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ
Ἀπίλλωνος καὶ τῆς Μούσης Ουρανίας ἡ κατ'
ἄλλους υἱὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης,
Ἀπολδρ. α', 3, 2, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόη-
σε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν δι' ὁργάνων μελω-
δίαν, διδάξας τοὺς Ὀρφέα καὶ Ἡρακλεῖα τὴν μου-
σικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐ-
φρονεῦθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ
τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολδρ. Κατ' ἄλλους δὲ λέ-
γεται ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι
ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ
θεοῦ τούτου. Πανσ. ε', 29. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ.
Σ. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος εἰς Ἀρ-
καδίᾳ. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. (τὸ ἰ εὐρηταί παν-
ταχοῦ βραχύ.) Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 570. Ἡσθ. Δείψ.
1. Θεοκρ. κ, 103. ἡ δὲ γραφὴ Λίνος ἔστιν
ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἡελιάνης.
Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Λίπαρος, ἡ (Λ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροτ-
ταίας ἐν Μικελονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς
Ὀλύμπου. Ἡρόδ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (υυ-), Λιπάρα. Ἡ μεγαλύτερα καὶ
ἐπισσημότερα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι
τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μετ' ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς

πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπλάττετο ὁ ὁ Αἰόλος
θεὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν καθέδραν του, εἰς ἄ-
κρον εὐφορος καὶ εὐλίμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἄρ-
χαῖοι κάτοικοι ἐφημέριζον ὡς ἐπιτήδειον περᾶ-
ται· ταύνην *Lipari*. Θουκλ. Καλλμ. εἰς Ἀρτεμ.
47. πληθ. αἱ Λιπαραί, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰό-
λου. Στράβ. — 2) Διπαραῖος, αἶα, αἶον.
τῆς Λιπάρης ἢ τῆς Λιπαράων ὧν, καὶ Λιπα-
ραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τῶν Αἰόλου. Πολυβ. οὗτ.
ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπαρά· καὶ ἐπιθ. τοῦ
Ἡφαίστου. Θεοκρ. αἱ Διπαραίων νῆσοι, = Αἰό-
λου νῆσοι. Πολυβ. — 2) Διπαρεύς, ἑως, ὁ
κάτοικ. Στράβ.

Λίπαρος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Αὔσονος, ὅστις βια-
σθεῖς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νάαψη
τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατοί-
κησε τὰς τότε ἐρήμους ἐπὶ Λιπαράς νήσους τὴν
δυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ
Αἰόλος. Διόδ. Σικελ. ε', 7.

Λιριμιρίς, ἡ. Πόλις τῆς ἀρταίας Γερμανίας
ἐπὶ τῇ χώρᾳ τῶν Οὐδρουῶν, πιδαν. ἡ νῦν
Oldenfeld πλησίον τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. Β', 11.

Λίσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Κροσσιαίας χώρας ἐν Μα-
κεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονί-
κης. Ἡρόδ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικροὶ ποταμοὶ τῆς Θράκης, ὅς
τις ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἑβρου, εἰσβάλλει εἰς τὸ
Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπιστημονικῶν πόλεων
τῆς Δαλματίας, κατασταθεῖσα ὑπὲρ τῆς Ῥωμαϊκῆς
ἀποικίας, τὴν ὅποιαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῆς
Σκελίας εἶχεν ἡδὴ πρότερον αὐξήσει καὶ ἐνι-
σχύσει δι' οὐρανῶν τειχῶν ταύνην Alessio. Διόδ.
Σικελ. ιε', 13, ἐνθα εὐρίσκει κατὰ Σηλη γέν.
ἀρτεν. δὲ παρὰ Πολυβ. α', 12.

Λισαί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες δυγατέρες τοῦ
Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι
ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου χωλαί, ρυτίδωδες καὶ συνο-
δουνοῦσαι αἰετοπετὴν τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄτην.
Ὀμρ. Ἰλ. I, 502. — 2) Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα
ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννιάτη ραφιδία τῆς Ἰλιά-
δος τοῦ Ὀμήρου. Πλάτ. Κρατυλ. 428.

Λιχάδες, αἱ (Λ'χας) [α]. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι,
κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια,
Κίρρη καὶ Φωκαρία. Στράβ.

Λίχας, οὐ. ὁ, καὶ Λεῖχας, Ἰωνικ. Λίχης. Τ-
πληρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέθρεψε τὸν
υἱὸν αὐτοῦ Ἰλλων διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἐ-
πεμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέ-
θριον ἐκεῖνο ἐνδυμα τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς
τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέστορος καὶ τὸ
ὁποῖον φορέτας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενομένος παρα-
φρων, ἐρρίψε τὸν θυσιτυχῇ τούτου ὑπηρετήν του
ἀπὸ τινος ὕψηλοῦ βραχίονος εἰς τὴν θάλασσαν.
Σοφκλ. Ἀπολλῶν. β', 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης
τις, ὅστις λησται ὅτι εὗρε τὰ ὀστά τοῦ Ὀρέ-
στου. Ἡρόδ. I, 67. — 3) Ἐτερος Σπαρτιάτης
περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φι-
λοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2,
61. Λεῖχας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 21.

Λογγίνοις, ὁ. Δουσίσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικός
καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποῖου ἡ πατρίς κα-

τά τινες μὲν ὑπάρχον αἱ Ἀθήναι, κατ' ἄλλους
ἡ Ἐμετα ἐν Συρίᾳ, ζήτας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ
Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη
τοῦ κόσμου, ἔξαιρτ διατρίβει ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν
Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἦκουτε τοὺς τότε ἀρί-
στους διδάτκαλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσο-
φίας· ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς
βασιλείσσης Ζηνοβίας εἰς τὴν Παλμυραντίνην Συρίαν,
διέτριβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάτκαλος καὶ συμβουλός
τῆς, ὅτε ὁ αυτοκράτωρ Ἀνθελιανὸς κυριεύσας
τὴν πόλιν ταυτήν καὶ λαβὼν τὸν Λογγίνον αἰχ-
μάλωτον, ἀπεκεφαλίσεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ
Χρ. σώζεται τοῦ ῥήτορος τούτου μία πραγματεία
περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI, σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σωτίας, ῥέων διὰ
τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, Πτολμ. ταύνην *Linn*
Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυθιστοριογράφος Ἑλλήν, ζήτας
περὶ τὴν τετάρτην ἢ πεμπτὴν πρὸ Χρ. ἑκατον-
ταετηρίδα, τοῦ ὁποῖου σώζονται τέσσαρα βι-
βλία τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόν.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλωνος, κληθέντος
οὕτω διότι πληλάξε τὴν πόλιν Δίνδον ἐν Ῥό-
δῳ ἀπὸ μίαν συμβάσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον.
Μακρβ. α', 17.

Λόκρα, ἡ, Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρου
(Κόρσικα), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους
καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ', 2,
πιδαν. ὁ νῦν Talaro.

Λοκρικὸς, ἡ, ὄν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λο-
κρούς ἀνήκων. Συράβ.

Λοκρίς, ἴδος, ἡ ἐπιθετικ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς
τοὺς Λοκρούς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ.
προστυπακμ. γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν
Λοκρῶν. Πίνδ. — 2) προστυπακμ. γῆ. Ἡ ἐ-
παρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκλ. — καὶ
ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θου-
κλ. γ', 103.

Λοκροί, οἱ. Ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς
Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ
τὸ κοινὸν ὄνομα Δῆλεες, ὑπέρτερον δὲ ἐκλήθη
Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος·
ἐδηγροῦντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυ-
λὰς ἢ λαοὺς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατόικουν
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς
τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὀμρ. Ἰλ. B, 527. — 1)
Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημιδίοι. Οὗτοι κατοί-
κουν περὶ τὸ ὄρος Κνημίδα παρὰ τῇ Μαλιακῇ
κόλπῳ, χωρισθέντες ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Οἰτης
ἀπὸ τὴν Θωακτλίαν διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν
ἔρρεον οἱ ποταμοὶ Βοάχης καὶ Φοινίς. Τὸ Ὀρό-
νιον ὑπῆρχεν ἡ ἐπιστημονικῶς καὶ οὐχουτέρα
αὐτῶν πόλις μὲν ἀποπροφυλόμενα, ἀπέχοντα
20 σταδία ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. Σ'. Ἀπολλῶν. —

2) Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Κατοικοῦντες
μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐ-
βοίας, κατὰ Στράβ. Σχηματίζοντες ἓνα καὶ τὸν
αὐτὸν λαὸν μὲν τοὺς Ἐπικνημιδίου· μητρόπολις
αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὀποῦς. Θουκλ. — 3) Λο-
κροὶ οἱ Ὀζόλαιοι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νο-
τειοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσὸς ἐπὶ τοῦ
Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλεῖν-

το καὶ Ἑσπῆριοι Δοκροί. Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Πaus. ι', 38. Ἀπολ. β', 8, 2. ἐπὶ δὲ ἡ Ἀμφίττα ἀρχαία μητρόπολις μετὰ μίαν ὁχρᾶν ἀρόπολιν. Διοδ. Σικελ. — 4) Δοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦσαν ἀποικία τῶν Ὁξόλων Δοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπ. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατώκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ἀνομαστήσαν, κτίσαντες αὐτοῖς τὴν πόλιν Δοκρούς· ἐσχημάτιον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν περὶφῆμον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλευκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενούμενοι κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυσπλαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταίων ὑπετάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ', 5. Σαράβ. 5'.

Δοκροὶ, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυριῶν Δοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρετανίας χώρας, περὶφῆμος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς, πλητρίον τῆς ὁποίας ἔκκειτο ὁ μέγας καὶ πολυτελεὴς ναὸς τῆς Παρσεφῶνης, τὸν ὀνομαζόντων ὁ Πύρρος καταστύμνωσε. Θουκυδ. 5', 35. Διοδ. Σικελ. ιδ', 34. Πολύβ. ιβ', 5. τανὺν εἰρείπει ἐπὶ τοῦ Torre di Pagliaroli λεγομένου — ἐπὶ, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Δοκροί, ὁ, Τίος τοῦ Ἀμφικτύονος, κατὰ τινὰς δὲ υἱὸς τοῦ Φυσκίου καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βασιλεὺς τῆς Δοκρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Δοκροὶ πρότερον Δάλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Δοκροῦ τούτου Ὅπουρς ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀπούπιντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 9, 35, ὑπῆρχεν ὁ Δοκρός υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πυρρᾶς. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Πausan. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Δοκρίδος χώρας.

Δολλίος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ανθλ.

Δόξα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πρὸς τὸν Struth. Πτολμ. Mannert.

Δοξίαις, οὐ, ὁ. Ἐπίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφίερπες. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 8.

Δοξίω, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλμ. εἰς Δηλ. 292.

Δόρυμα, τὰ, ἰδε Δωρύμα.

Δούγδονον, τό (Δουγδούνον, Ἡρώδ.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτοῦς χώρας τῶν Αἰδουῶν, κειμένη ἐπὶ τῆς συρροῆς τοῦ Ῥοδαίου καὶ Ἀραρὸς ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν τανὺν Λυον. Στράβ. καὶ Δουγδούνον, Δίων Κάσσ.

Δουγδούνον, τό, = Δούγδονον. Ἡρώδ.

Δούγδοννος, ἡ, Lugdunum Convenarum.

Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας· τανὺν Βεγτρανδ. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Δουγδονον, τό, Lugdunum Badavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομάτων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· τανὺν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Δουγδούνον, τό, = Δούγδονον. Δίων Κάσσ.

Δουδίας, οὐ, ἰδε Δουδίας.

Δουκά, ἡ, Lucsa. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Lucca. Στράβ.

Δουκουρία, ἡ, Luceria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλως καὶ Νουκερία Ἀπούλων καλούμενη. Πτολμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. 5'. Πολύβ. τανὺν Lecera. — ὅθεν Δουκερίον, οἱ κάτοικοι.

Δουκιανός, ὁ. Ἐλληὺν συγγραφεὺς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ εὐτελοῦς καὶ πενυχρᾶς οἰκίας· διδάχθεις κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιήλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπισείξας πανταχοῦ τὴν ἐξοχὸν καὶ δαίτην αὐτοῦ περὶ τῶ ἐκφράζεσθαι ἐπιτηδεύσθη καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν ἡ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις μετερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ δικηγόρον, τελευταῖον ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αντωνίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβανόμενα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, πρὸ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του καταστάσεως μετὰ τὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν γεγραμμένα. Φαβρίκ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὐρηται τὸ α καὶ βραχὺ παραβλ. Spitzner. Προσωδ. §. 55. ε.)

Δουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ανθλ.

Δουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, δαῖος τοῦ μεγάλου Πομπηίου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 46 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κουίντιλιανὸς συγκρίνει μετ' αὐτὸν τὸν Ὀράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἀνδρὰ πολυματέστατον.

Δούκιος, ὁ, = Δούκιος. Lucius. Ανθλ.

Δουκοτεκία, ἡ, ἰδε τὸ ἐπόμενον.

Δουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Δουκοτεκία, Πτολ. β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδονικῇ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρὰ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγένετο ἱκανὸν ἐμπόριον διὰ πλείων τὰ ὁποῖα ἐφέροντο πανταχοθεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων 5 ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — τανὺν Παρίσιον, Paris. πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Λουκουλλος, ὁ, = Δεύκολος.

Λουκούμων, ὠνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους,

Λούνα, ἡ, Luna, ὁ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἑλληνι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρήνιας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασίως καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυγὶ λυμένα· τανὺν Lunegiana. Στράβ.

Λουπερκάλια, τὰ, προσυπακμ. ἱερὰ. Ἑορτή παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς, καδ' ἣν ἔθουν μίαν αἶγα εἰς τὸν σῶν τούτων. Πλούταρχ. Ῥωμλ. 17.

Λουπίαι, αἱ, Lupia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὐσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, τανὺν Iesse. Στράβ.

Λουπίας, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ὅστις κατὰ Στράβ. γινόμενος πλευστός εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥεανόν· τανὺν Lippe. Στράβ. ζ'.

Λουσηίς, ἴδος, ἡ. Τῶν Λουσῶν ἡ εἰς τὴν πόλιν Λουσῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσα. Ἀνθλ.

Λουσία, ἡ. Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λουσιεύς, ἑως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ὢν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθεῖσας οὕτως ἀφ' οὗτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάοντα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Πανσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουστοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀρχαϊκῶς πλησίον τῆς Κλεϊτορος, ἐνθα εὐρίσκειτο εἰς ναὸς τῆς Ἀτέμιδος. Πανσ. Καλλ. Ἰγν. Ἀρτμ. 235. — ὅθεν, Λουσιεύς, ἑως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (α), ὁ κάτοικ.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὀνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, Πολύβ. καὶ Λουατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατουλῶν.

Λυαίτις, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Βάχχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν θνητῶν μερίμνας, = Λύσιος. Ὀρφ. λείφ.

Λύγαμις, υος, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἤλθε καὶ ἀπεκαταστάθη εἰς τὴν Κιλικίαν. Καλλμ. Ἀρτμ. 252. — 2) Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας βασιλίσσης τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 7. 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λουῖοι, Στράβ. ζ'. Λοῦγιοι, Λούτιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἐν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἐν μέγα μερὲς τῆς νῦν Σιλезίας καὶ Πολωνίας καὶ ὄντες ἐξηρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν πρό πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουροί, Ἑλύσιοι, Ἀριοι, Διούνοιοι, Αἰλουάωνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Διών Κιάσ. παρὰ τοῖς ὑστερον συγγραφο. δὲν ἀπαντᾷται οὐδ' ὅπως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Ἀφραγῆος καὶ τῆς

Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωικῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαισίον αὐτοῦ εὐθυδρείαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἡδύνετο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένα. Εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρενρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων ἡρώων, ὑστερον δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολδρ. α', 9, 16. γ', δ', 3. Κατὰ Πίνδ. ἐφοιεῖτο ὁ Λυγχεύς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκου, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰδας ἐθανάτωσε τὸν Κάστορα μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰλαίρας. Πίνδ. Νεμ. 10. — ὅθεν παροιμ. »Ὁ-ἔξυτερον βλέπειν Λυγκέως». Ἀριστφ. Πλουτ. 210. — 2) Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ἐπερμνήστραν συγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τοῦ τὸν θάνατον λαβὼν ἐκ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναόν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀργου, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀβαντα, Ἡοδ. Ἀσπ. 327.

Ἀπολδρ. β', 1, 4. Πίνδ. — 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μίας τῶν συγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Εἰς τῶν θρηνητικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατασπαράχθη. Ἀπολδρ. γ', 4, 4. — ὅθεν, Λυγκεῖος, εἰς, εἶον, ἐπικ. Λυγκήσιος. Τοῦ Λυγκέως ἡ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἑνικ. Λυγκηστής, οὔ. Λιός τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Λυγκηστίδος χώρας. Θουκυδ. β', 99. καὶ, Λυγκησταί. Διόδ. Σικελ.

Λυγκηστίς, ἴδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνος ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ουγγ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λύδδα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρίας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἑκαλεῖτο. Ἰώσηφ.

Λύδη, ἡ. θηλκ. τοῦ Λυδός. Ἡ κάτοικος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παροῦσιν. Ἡ ἐρασμία τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ. 598. Ἀσκληπ. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἃκρον εὐφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγυίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς δυσμὰς παρὰ τὴν κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζεν ἡ Λυδία ὀρχαίῳ ἐν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσιῶν βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἄλφου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποῦ μνητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατιῶν τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν καθεδρὰν τῶν οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Ἡρόδ. Ξενφ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἀρχισαν νὰ βασιλεύσωσιν εἰς τὴν

Λυδῖαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἀργωνος, τὸν ὅποιον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ μίας δούλης τῆς βασιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γυνεὰ αὕτη διέμεινεν ἀρχόντα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαίου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίτου, ὅτε οἱ Πέρται ἐπὶ μεγάλῳ Κύρῳ κατακτῆσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἦνσαν μὲ τὸ μέγα Περτικὸν βασιλεῖον. Ἡρόδ. 1, 7. Διον. Ἀλικ. — ὅθεν Λυδῖος, ὁ, ἡ, ὄν, καὶ Λυδίας, ἰα, ἰον, τῆς Λυδίας ἢ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων Αἰσχ. Ἡρόδ. ἐπὶ, Λυδῖος, ὁ, ἡ, ὄν, ἢ Λυδῖος φωνῇ. Λουκ. ἀληθ. Ἰγτρ. α', 8. — Λυδικός, ἡ, ὄν, = Λυδῖος. Ἡρόδ. — ἡ Λυδική, ἀντὶ ἡ Λυδία καὶ Λυδικός, ἡ, ὄν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὦν.

Λυδιαδάς, α, ὁ (-υυ-). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπείλας ἐν Ἀρχαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀρχαίου δεσμοῦ. Πολυβ.

Λυδίας, ου, Ἰων. Λυδῖης, εω, ὁ, Λουδίας, παρὰ Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μικεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς δυτικὰς βραχίονα τοῦ Ἰεσίου τανὺν Κρασιμὲν. Ἡρόδ. 7 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μήλωνες καλούμενοι. Ἡρόδ.

Λυδός, ὁ. Τίς τοῦ ἄντρος ἀρχαῖον τιτὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, κατ' Ἡρόδ. ἀδελφὸς τοῦ Κηρός καὶ Μυτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνωμάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός. Σουί. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λυκαῖον, τό (υ), ἡ τὸ Λυκαῖον ὄρος. Ὅρος τῆς Ἀρχαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναοὺς, καὶ ἐνθα ἐξαίρετως ἐπακράτουν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διὸς, δι' ὃ καὶ οἱ ἐγγχωριοὶ ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατοικίαν τῶν θεῶν ὀνομάσαντές το ἀληθῆν Ὀλυμπον καὶ ἱερὰν κορυφὴν. Θουκ. ε', 16. Πaus. ἡ, 38. τανὺν Τετραγί.

Λυκαῖος, αἴα, αἶον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λυκαῖον ἀνήκων καὶ, Λυκαῖος. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχε ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Πaus. ἡ, 38. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἐν ἱερὸν ἄλσος. Πausan. ἡ, 38. — 3) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῦ ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σικυώνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λυκαίων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Πausan. β', 9.

Λυκαινίς, ἰδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποῦ τὴν θυγατέρα ἐμελλε νά λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιη-

τῆς Ἀρχιλόχοι δι' ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρὸς τῆς· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ δελήτας νά δώτῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νεὰν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχιλόχος παροργισθεὶς, ἐτατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ δητικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμνηχανίας ἐγεννε αὐτόχειρ. Ἀνθολ. Λουκ. Ἐρωτ. 3.

Λυκανθός, ὁ (υ). Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενφ. Λυκάονες, οἱ ἐνικ. Λυκίων (υ-). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομαζέμενοι οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρχαίου Λυκίωνος. Ξενφ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾷ Ἀσίᾳ, συνορεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρχαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἡν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινή καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὕδατος, ἡ δὲ ἑαταίς τῆς ἡν μόλις 21 τετραχ. μιλ. γεωγραφ. Ξενφ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ε). Πατριωνυμ. ὄνομα. Τίς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θουκ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ἡ, ὄν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκάονιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Λυκάονος, ὁ εἰς τὸν Λυκάονα ἀναφερόμενος, ἡ Λυκαονίη-ἄρκτος, = Καλλιτῶ, ὅπερ ὄρα. Καλλμ. εἰς Δι. 41. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθλ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου, Ἡρόδ. 3, 143.

Λυκάριος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Τίς Μίνως τοῦ πρώτου βασιλείας τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰωνῆς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰάν θυγατέρα τοῦ Κορύμβου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δευτέρου. Διόδ. Σικλ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς· ἐπὶ δὲ καὶ Λυκάττος, ἀφ' οὗ ἀνωμάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λυκάττος. Εὐστάθ. ὡς Ὀμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λυκάστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτοῦ Θεμισκύρας. — ὅθεν, Λυκάστιος, ἰα, ἰον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λυκάστος, ἡ (υ). Πόλις τῆς νήτου Κρήτης, κείμενη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ἐπίστην ὁ Λυκάστης υἱὸς τοῦ Μίνως. Ὀμ. Ἰλ. Η, 647. Εὐστάθ. αὐτόθ. — ὅθεν, Λυκάστειος, εἰα, εἰον, ὁ εἰς τὴν Λυκάστων ἀνήκων. Ἀνθολ. ἐπὶ καὶ ἄρσταν. ὁ Λυκάστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ὄνος, ὁ (υ-). Τίς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μελαβίας μίας τῶν Ὀκεανίδων νυμφῶν, Ἀποδρ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζάνος καὶ ἐχόντος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἀλικ. α', 11. Βασιλεὺς τῆς Ἀρχαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσῆγαγεν ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐξημερώσας τὰ εἰσέτι ἄγρια καὶ θηριώδη ἡδὴ τῶν ἀρχαίων Ἀρχαίων. Πaus. ἡ, 2. Τούτου τοῦ

πεντήκοντα υἱούς λέγεται ὅτι ἐξαυραίνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν στέβειάν των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνωρίτως ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρχαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰάν των Λυκάονος, κατεγέλασθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων του, οἵτινες παρέρθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς φαγητὸν ἀνθρωπίνους σάρκας. Σελόντες νὰ δοκιμάσῃσιν οὕτω τὴν θεῖαν ψῆσιν τοῦ φιλοξενομένου. Σουίδ. Ὁβιδ. μεταμ. I, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτίος ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μεσσητείας τῆς Γῆς. Ἀπολδρ. εἶχεν ἐπὶ ὁ Λυκάων δύο θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστώ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θαίαν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετ. εἰς Λυκόφρ. 480. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Πανδάρου ἐνός των ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὁμρ. Ἰλ. B, 816 — 3) Τίς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὁμρ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολδρ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ.

Λύκειον ἢ Λυκεῖον, τό, Lyceum. Ἐν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηναίων, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως περὶ τὴν ὁχθὴν τοῦ Ἰλιστοῦ ποταμοῦ, καὶ διομασθὲν οὕτως ἀπὸ τὸν αὐτοῖσι ναόν τοῦ Λυκεῖου Ἀπόλλωνος. Κατὰ τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τεῖχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διφόρα δένδρα καὶ ἐσχηματίζον τεργήους καὶ κατασιόους ἐν αὐτῷ τόπου. Ξενφ. Κύρ. παιδ. ζ'. Πaus. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕψτερον δὲ ἠφανίσθη δι' ὅλον ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρχει τὰς Ἀθῆνας· ἐπὶ τὸ Λύκειον, κατὰ Pausan. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκίου υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκαῖος, ἀριθμ. 3. παρβλ. Pausan. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Δίτχ. Ἐπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκειος.

Λύκειος, εἷα, εἰον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ὄν. Του Λυκεῖου, ὁ εἷον τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνῆκων, ἢ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλητῆσι τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκεῖου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀργεῖ. Σοφκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκαιος. Σοφκλ. Οἰζ. Τύρ. 208. τὰ Λύκει' ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οὖς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐκ Λυκίας ὢν ἢ καταγόμενος, ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατὰ τινα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολστ. αὐτοῦ.

Λυκία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὄνομα εἶχεν αὐτὴν ἓνα ναὸν εἰς τὴν Τροϊζήνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰπολύτου. Pausan. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς

μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν Σάλασσαν, πρότερον Μιλυάς καλουμένη. Ἡρόδ. I, 173, ἧτις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὀνομαστῇ Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχημάτιζον ἀνεκὰς πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμηχικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μ' ἐκεῖνῃ των Ἀχαιῶν πόλεων, ἔχονσαι ἴδιον ἀρχηγὸν Λυκίαρχον λεγόμενον καὶ συγκροτοῦσαι κοινὰς μεταξὺ των συναλεύσεις. — Ὁμρ. Ἰλ. B, 877. Διοδρ. Σικλ. ιε'. — ὅθεν Λυκίηθεν, ἐκ Λυκίας, καὶ Λυκίηθες, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὁμρ. **Λυκία** κ' ὁ, ἡ, ὄν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκον. Λουκ.

Λυκίδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λυκίδης (λυ-). Εἰς τῶν Κενταυρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου. Ὁβιδ. Μεταμρ. XII, 310. — 2) Βουκολικός τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δούλος τοῦ στρατηγοῦ των Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὠμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Ἰερσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκίνος, ὁ. Ἀρτενκ. κύρ. ὄνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῶ.

Λύκοι, οἱ (λυ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι των Τρῶων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμρ. Ἰλ. B, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκειον, τό (λυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθῆναις, διάφορος τοῦ Λυκεῖου. Πλούταρχ. Θησ. 26.

Λύκειος, ἰα, ἰον (λυ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὢν. Ἡρόδοτ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμρ. — 2) Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι τὸ ὄνομα ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἓνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου. Pausan. β', 19. ἐπὶ ὅτ' ἐτίματο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ Πάτρας πόλιν τῆς Λυκίας, ἐνθα σπαυτάτος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πινδρ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδσ. Ε, 161.

Λύκειος, ὁ (λυ). Εἰς ἐκ των παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδρ γ', 8, 1. — 2) Τίς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς των θυγατέρων τοῦ Θωσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος. Pausan. — 4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ των Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἀνάβασ. ὁ, 3.

Λύκις, ἰδος, ὁ (λυ). Κομικός τις ποιητής ἐν Ἀθῆναις, δλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρχαδίας ὑπὸ τοὺς πρὶ πόδας τοῦ Μαιναλίου ὄρους, ἐνθα ἦν ἐν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Pausan. ἡ, 35.

Λυκοάτις, ἰδος, ἡ. Ἐπστ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρχαδίας ναοῦ αὐτῆς. Pausan. ἡ, 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ

τῆς Παρθενόσης θυγατρός τοῦ Ἀγαίου. Παντ. ζ', 4. — 2) Τίος τοῦ Κρέοντος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Ὁμ. Ἰλ. I, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηιδάμειας, εἰς τοῦ ὁποῦ τὸν θάλαμον ἐκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλεὺς καὶ ὅπου οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηιδάμειας τὸν Νεοπτόλεμον. Ὁ Λυκομηδὴς οὗτος ἐκρήμνισε τὸν βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων Θητᾶ ἀπὸ τίνος ὕψους βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε γὰρ δεῖξαι εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικά αὐτοῦ κτήματα. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 508. Ἀπολόρ. γ', 13. Πλουτ. Θητ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡρόδ. — ὅθεν, Λυκομηδὴς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Λυκομηδούς ἡ ἐκ τοῦ Λυκομηδούς οὔσα, ἡ καταγομένη· ἡ Δηιδάμεια. Βι. ιβ', 8.

Λυκομένων, ὠνος, ὁ, Lucumo. Ὄνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἀλικ. Λουκουμων, παρὰ Στράβ.

Λυκοόργος, οἶο, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Λυκοῦργος, ὅπερ ὄρα.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυχορμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὐθνος ὀνομασθεὶς, ὅπερ ὄρα. Ἀπολόρ. α', 7, 8.

Λυχορτας, α, ὁ. Πιτὴρ τοῦ περιφθόρου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, δεῖξε μαγάλας καὶ λαμπράς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τὴν Δικταμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποίμενος, ὃν ἡγεμόν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλθεὶς δὲ καί εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διαπραγματεύθη μὲ ζήλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποίμενος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλωχεῖς ὁ Λυκορταὶ στρατηγὸς τῆς Ἀχαικῆς συμμαχίας, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκυρεῖν τὴν πόλιν Μεσσηνὴν καὶ ἐδικήθη αἰετίας τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου τοῦ. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υ υ). Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελεινούς. Ἀπολόρ. γ', 10, 1. — 2) Τίος τοῦ Διτκίλου ἐκγονοῦ τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μυριανδυνῶν, ὅστις ὑπέδεχθη φιλοφρόνας τοὺς Ἀργοναυτὰς ὅτε οὗτοι ἀπέρσαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συναργείας δὲ τοῦ Ἡρακλείους νικήτας τοὺς ἔχθρους αὐτοῦ Βεβρυκας καὶ κυριεύτας τὴν χώραν Μυριανδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡρακλείαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 139. Ἀπολόρ. α', 9, 23. — 3) Τίος τοῦ Τρίσιος, ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέως καὶ Ἠρίωνος καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Νυκτέως εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ Πενθέως καὶ πολιτογραφθεὶς, ἤρπασε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου τὸν θρόνον τῶν Ὠββῶν· ἐκείθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐποπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτὸν, ἐκυρίευσεν καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμθεὶς ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζηθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασιλεῖον τῶν Ὠββῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύο

τούτων νικητῶν. Ἀπολόρ. γ', 5, 5. Πανθ. β', 5. — 4) Τίος τοῦ Πανθίωνος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ τούτου διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἔλθων εἰς τὴν Ἀσίαν κατοικήσας ἐκταυθα τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἦτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἐκτοτε Λυκία. Ἡρόδ. I, 173. Ἀπολόρ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Λυκαίου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνθα ἐτίματο καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἡρώς τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἰδίον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων. Ἀριστοφ. Σφ. 408. Λύκιος, παρὰ Πανθ. — 5) Εἰς τῶν Τελχίωνων ἡ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτοῦ τὸν ναὸν τοῦ Λυκαίου Ἀπόλλωνος. Διοδ. Σικ. β', 56. — 6) Εἰς τῶν πενήτηντα παίδων τοῦ Αἰγυπτοῦ. Ἀπολόρ. β', 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριτα, παρὰ Ξενφ. ἄλλως δὲ Ζάβατος λεγόμενος· τανὺν ὁ μέγας Ζεῦς. Πολύβ. Στράβ.

— 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τανὺν Τουρκ. Ξενφ. Ἀναβ. 5', 2, 13. — 3) Ἐτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡρόδ. 7, 30. τανὺν Διχχονάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαυρίτιδα λίμνην, τανὺν Σαμάρα. Ἡρόδ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥιδα. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ῥεῖ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· τανὺν Ναχίρ — Κελεβ. Στράβ. 15'. Παν. 5. 20.

Λυκοστώρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤλθον καὶ κατοικήσαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Πανθ. η', 10.

Λυκοῦργεια, τά. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκοῦργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ετησίως μίαν δημόσιον θυσίαν. Πλουτ. Λυκ. Στράβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Τίος τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠθῶν ἐν Θράκῃ, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διουνοῦ καὶ καταθίσκων τὰς Μαινάδας ὅσαι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν αἶνος τῆς Νύσσης, παρώρισεν τοσοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολόρ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος οὗτος περιβύρσας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος εὐρίσκειτο εἰς τὴν Θράκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πληθύνος τῶν Σατυρῶν καὶ Μενάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπετεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἰδίον τοῦ υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀκρωτηριάσας αὐτὸν τελευταῖον δὲ δεδεῖς καὶ αὐτῶν Ἠθῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαράχθη ἐδυνηρῶς ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἱππῶν. — 2) Τίος τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀ-

δελφός τοῦ Κηφώς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρύνομην ἢ κατὰ τινας τὴν Κλεοφίλῃν ἐγέννησε τὸν Ἀγκάιον, Ἐποχόν, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἰασόν. Ὁμ. Ἰλ. Η, 142. Ἀπολδρ. γ', 91. Πανσ. η', 4. — 3) Τίος τοῦ Φέρτοιο καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, ὁ γεννησας ἐκ τῆς Εὐρύδικης ἢ Ἀμφιδέας τὸν Ἀρχέμερον. Ἀπολδρ. α', 9. 14. — 4) Εἰς ἐκ τῶν μνηστῆρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονεῦνθαι αὐτοῦ πατρός αὐτῆς Οἰνομάου. Πανσ. ζ', 21. — 5) Τίος τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μίας τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφός νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποῦ τοῦ θανάτου ἐπετρόπευσεν εἰς τὸν βασιλεῖον τῆς Λακεδαιμόνιος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Χαρίλαος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκούργος νὰ δώσῃ μίαν νέαν καὶ σταθερωτέραν πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀνατρέπων ὁλως δι' ὅλου τοὺς προτέρους καθεσταμένους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε πρῶτως ἡσθ τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεψθῇ τὴν αὐτοῦ νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνως, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἤρανισθῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του. ἔκειθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν Ἀσίαν ὅπου περιερχόμενος τὰς αὐτοῦ Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰωνῶν ἀνεκάλυψε τὰ πολὺτιμα καὶ ἀδάνατα ποιήματα τοῦ Ὀμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἐφῆρεν εἰς τὴν ἐν Εἰρώπῃ Ἑλλάδα· ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν μερῶν ἐπεσκέψθη ὁ Λυκούργος κατὰ Πλουτ. καὶ τὴν Αἴγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιστασίας τὰς αὐτοῦ διατάξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαίων Αἰγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος καταπεινούμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων δυσσερκτίας καὶ στάσεις, ἐπεχειρίσθη τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον περίφημον οἰκοδομὴν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίχτο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὐξήσις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταρρυθμητοῦ ἦν ἡ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μέλη ἐκ τῶν γεροντοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ ῥοῇ καὶ δυνάμει ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπέροχον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἦδύναντο οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τίποτε· ἐπέτρυνε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορεῖ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὕτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιάται ὑπεβλήθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτοὺς, ὑποχρεωθέντες μετ' ὅρκου νὰ διατηρήσωσιν αὐτοὺς ἀπαρταλεύτους μέχρι

τέλους. Ἐκπληρώσας δὲ ὁ Λυκούργος τὸ μέγα τοῦτο καὶ σωτηριῶδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδὼν περαιωθεῖσαν τὴν πρὸ τούτου χρόνου τρεφομένην ἐχθρὴν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἐκουσίως τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ἀπέθανεν ὡς κοινῶς δοξάζεται ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλουτ. ἐφῆρθησαν τὰ ὅσα αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὅπου ἐτάθησαν εἰς ἐνα πάντα τὴν ἀπλότητα οἰκοδομηθέντα αὐτοῦ τάφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἡγεῖρον οἱ Σπαρτιάται ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημοσίον θυσίαν Λυκούργου λεγομένην. Ἡροδ. 1, 65. Πανσ. γ', 16. Πλουτ. Λυκ. — 7) Εἰς τῶν περιφημῶν ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀγμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, δεῖξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμῆθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνῆγειρεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσάθη μόνον εἰς ἐπιγραφόμενος κατὰ Λεωκράτους· Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. II, σελ. 812. — ὅθεν, Λυκούργιος, ὁ, ἡ, ον, Λουκ. καὶ Λυκούργιος, ἰα, ἰον, τοῦ Λυκούργου ἡ εἰς τὸν Λυκούργον ἀνῆκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριζμ. 1.

Λυκοφρών, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Μήστερος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθῆρων, ὅστις φυγὰν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ τὴν αὐτοῦ πραχθεῖσα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Τίος τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρὸς του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ νὰ βλεπῇ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νήσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ὅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσον των. Ἡροδ. 3, 50.

— 3) Τυράννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδελφός τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δῶ αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Φωκίων ἐπόμεμε κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἀφῇσῃ τὰς Φεράς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ σωθῇ εἰς τὴν Φωκίαν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητὴς, ἀμάρτυς περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ αὐνοεῖτο μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἐν τραγικῶν δράμα ἐπιγραφόμενον Καστάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρ. εἰς γλῶσσαν σκοτεινὴν, ἀσαφῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάν. Τρέτζης ἔγραψεν ἱκανὰς ἐρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ. Κρής, με τοῦ οὐοίου τὴν θυγατέρα Ἰτῶν ἔγεννησε Μίνως ὁ πρῶτος τὸν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Λύκτος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκῆνος, ἀπὸ τοῦ οὐοίου λέγεται ὅτι ἀνωμάσθη ἢ ἐν Κρήτῃ πόλιν Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος. Πολύβ. — ὅθεν, Λύκτιος, ἰα, ἰον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ὠνος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Ἰπποκλῆντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου. Ἀπολλ. γ', 10, 5. — 2) Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνελόου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖος τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κομφιδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφανούς ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολ. γ. 23. Ἀριστ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ἐχθρῆς τοῦ Νείλου ποταμοῦ. εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρευτο ὁ Λύκος ὡς ἱερὸν ζῶον· ταὺν Σουῦτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μένισης. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Λυκοπολίτης, οὐ (ι) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, εως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγρίου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐδίωκε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. — ὅθεν Λυκωπίτης, οὐ (ι) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. 5, 72.

Λυκώπη, οὐ, ὁ. Γενναῖος τις Σίμιος πολεμίας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἑλλων συμπολιτῶν του. Ἡροδ. 3, 55.

Λυκώρεια, ἡ. Ἡ ἀνρωτάτη μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ παλαι ἐκτετο μία ὁμώνυμος πόλις ἐνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρόνον τινὰ ὁ Δευκαλίων· ταὺν Λυκώρεια. Στράβ. Πaus. — ὅθεν Λυκώρειος, α, οὐ. Τῆς Λυκωρείας ἢ ἐκ τῆς Λυκωρείας ὠν· καὶ Οὐσιαστ. ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1490.

Λυκωρεύς, εως, ὁ, = Λυκώρεια, ταὺν Λυκώρεια, Λουκ. Τιμ 3. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλ. εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Τίος τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς νύμφης Ἡωρηίας. Τγίν. ἐπὶ δὲ καὶ Λυκωρος. Πaus. 1, 2.

Λυκωρεΐας, ἄδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος. Τγίν.

Λύρα, ἡ (υ). Πολύχνη τις Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ροδ. Β, 929. — 2) Ὄνομα Ἐταίρας παρὰ Λουκ.

Λύρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-

σία ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησοῦ. Διον. Περ. 859.

Λύρεια, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγεν ὁ Λυχνος διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πειθαροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Πaus. β. 25. κατὰ Στράβ. Λυκούργιον.

Λύρκειον, τό. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐνθα ὁ Ἰναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγὰς του. Στράβ.

Λύρναϊος, αἶα, αἶον. Τῆς Λύρας ἡ ἐκ τῆς Λύρνης ὠν, = Λύρνητος Αἰγ. Περτ. 322.

Λύρνητος καὶ Λύρνησσός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμυντίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκυρίευεν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· δι' ἐνός σ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 691. διὰ σσ παρὰ Διον. Περ.

Λύρνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀχιλίου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφός τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἐπὶ εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολλ. γ', 12, 2 ἐνθα ὁ Heyne προσέειπε τὴν γριφ. Λύρνος ἀπὸ Λύρος.

Λύσαγόρης, εω, ὁ. Ἰων. ἀπὸ Λυσαγέρας. Πάριος. Ἡροδ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάτρου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πaus.

Λυσάνδρια, τά. Ἑορτὴ παινηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραία καλούμενη. Poll. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Ὁ περφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ὅστις ἀπεπείρασε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς παντελοῦς ἐκείνης καὶ φοβερῆς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγύους ποταμούς, ἀπ' ὅπου ἐλθὼν μετὰ θριάμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τεῖχη τοῦ Πειραιέως ἐσύστησε τὴν ἐπαχθὴν ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυραννῶν. Κατήγετο ὁ Λυσάνδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν νεότητά του μετὰ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν διαίταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφὴν, ἀλλ' ὕστερον κατεστάθη ἀνὴρ εἰς ἄρον φιλόδοξος, τυραννικός καὶ δόλιος, καταφρονῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοτῶν· οὐχ ἦντο δὲ νομίζεται αἰτίος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὰ ἀπλά καὶ ἀφιλοκερτῆ ἐκείνα πρότερον θῆταιων, εἰτάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θῆσαιους καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφραγωγῆν· οὗτοι συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγίδος ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω δέλει ἐπ' ἐκεῖν αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλείας· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανάτωσεν εἰς μίαν μάχην, τιμῆθαις μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐκδουλεύσει. Ξενοφ. Ἑλλ. Πλούταρχ. Λυσανδ.

Λυσανία, ἡ. Ἐταίρα τις παρὰ Καλλ. Ἑπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατήρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡρότ. 6, 127.

Λύση, ἡ (υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (-υ-). Τίς τοῦ Κεφάλου, εἰς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, αἰμάσας περὶ τὸν 90 Ὀλυμπ. Εἰς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθε μετὰ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίους εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδίδαχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικίᾳ καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελὴ ἤτιαν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορίσθεις ὅκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶντων, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνέισερε μετὰ πολλῶν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μετερχόμενος μετὰ πολλῆς φήμης τὸν συνήγορον γράφων δικανικοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἀλικαρ. συνέγραψεν ὁ Λυσίας 230 ῥητορικοὺς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διασώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, φυσικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἐννοιῶν. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 762. — 1) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδρ. Σικ.

Λυσίας, ἀζος, ἡ (-υυ). Πόλις ὀχυρά ἐπὶ τῆς Ἀκαμνηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Μήτωρ ἐγέννησε τὴν Ἰπποδρόμην. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρίονος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιδείδης, ου, ὁ· ὄνομ. πατρωνμ. Τίς τοῦ Λυσιδέου, καὶ Κύρ. ὄνομ. Εἰς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίδεος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Λυσίδος, ὁ. Τίς ὁδὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, εὐος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Ἀβρωνίου. Θουκ. α', 91. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις προκατόχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὅποιον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἀμπόριον ζῶων, καὶ τὸν ὅποιον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῆσεν ἐν Ἰππ. 132. Σφ. 254. παραβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγός τις Ἀθηναῖος κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δυσμορφὸν αὐτοῦ σῶμα καὶ πρό πάντων οἰς δωροδοκῆσαι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστφ. Ὀρν. 513. 626.

Λύσιλλα, ἡ. ὄνομ. κύρ. Γυναικὲς παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀβαντος καί γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀδραστον, Παρθενοπέα, Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολδρ. 9, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὄρτρ. Λυσιμαχία. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ. — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Ἰτέρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρά τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θράκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς Καρδίας. Πολύβ. Πανσ. — ἔθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κατοικοί.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρετοῦ Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Τίς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. C. — 3) Τίς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας τῆς Μακεδονίας, εἰς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θράκης καὶ κατακτείνσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἕως τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, ἐσύστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θράκης, ἐνώστας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐνωσθῇ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τῆν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχαίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἐνίκησεν αὐτὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτὴς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Λουκ.

Λυσιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεοκρ. βιδ. ιζ', 84.

Λυσιμένης, ους, ὁ. Σικωνίος τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ', 1.

Λυσίνωμος, ὁ. Τίς τοῦ Ἠλεκτρίονος καὶ τῆς Ἀναξοῦ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάγχου ὡς λύνοντος τὰς μερίμνας τῶν θνητῶν διὰ τοῦ οἴνου, = Λυαῖος. Κατὰ Πανσ. 2, 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦ θεοῦ οὗτος ἐξαιρετικὸς παρὰ τοῖς Θεβαίους, οἱ τινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἡλευθερώθησαν ποτὲ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρακῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ εἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ὁκοιμούτο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προΐτου. Ἀπολδρ. ἰδε Προΐτος.

Λύσιππος, ὁ (υ). Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Περιφνημος ἀγαλματοποιός τῆς ἀρχαιοῦς τῆς σύγχρονης Ἀ' ἐξάνδρου τοῦ μεγάλου γεννηθεὶς εἰς τὴν Σικωῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ἔτι ὕψους τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς

τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας, μὴ μθεῖς πιστότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποῦν τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προκατόχων τοῦ τεχνητῶν διὰ τὴν ἔσχον αὐτῶν κομψότητα, χάριν καὶ ἀρίθειαν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλιν. ἐτυμολογοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμὸν. Πανσαν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ἴδος, ὁ (υυ). Νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα ἐπυγράφεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τεράντων πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάτκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποῦν ἡ-καπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανὼν πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 17. καὶ Δύσις, Ἀνδολ. β', 54.

Λυσιστράτη, ἡ· Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρ' Ἑλλήσιν· ἐτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ· Ἀθηναῖός τις χρησμολόγος, ὅστις προείπεν εἰς τοὺς συμπολίτας τοῦ περὶ τῶν Περτικῶν ναυαγίων, τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῆς ναυμαχίαν ἐφῆρθησαν ὑπὸ τῆς βα-λασσίης εἰς τὴν Κωλιᾶδα ἀκτὴν· Ἡροδ. 8, 95. — 2) Ἑλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Πένθητις κυβιστὴς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὀ-νειδὸς Χολαργέων. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας κει-μένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξύ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀπο-τελοῦσα ἓν μῆγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας. Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 3. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἀνγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἰσ-πανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὄρια ἐκτεταμένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου πο-ταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς με-σημβρίαν, οὕσα ὡς ἐπὶ πολὺ εὐφορος καὶ περ-νή, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Λυσιτανοί, Τουρδούλοι, Οὐεττιωες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κονιοί. Στράβ. γ'. Πολυβ. ε', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Λυσιτανίᾳ χώρας κατοικοῦντες μετα-ξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχον-τες τὸ πάλαι ἰδίαις καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε', 34. Πλιν.

Λύσιων, ὠκος· Ἑλλην ἀγαλματοποιός. Πανσ.

Λυσία, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Τακίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύνκλοπος Γεραίστου· Ἀ-πολλρ. γ', 15, 18. ἐνθα κατὰ Meursius Λου-σία. ἐκ Στεφ. ἀναγινώσκτ.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Πανός ὑπὸ τὸ ὀ-ποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Τροίῃν, ἔχων αὐτόθι καὶ ἱ-διον ναόν, Πανσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσας, α., ὁ, Δωρκ. ἀπὸ Λυτιέρσης, ου.

Τίος τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόη-τος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύ-γες ἔκαιρέτ. ἐτίμων ὡς ἔμπειρον τῆς γεωργίας. Ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαϊανδρὸν ποταμόν. Σχολαστ. Θεο-κρ. ε', 41. — 2) Ἄσμα τῶν Φρυγῶν ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὰς Κελαινὰς χώραν. Θεοκρτ. αὐτοδ.

Λύτιος, ἡ, = Λυτικός, Πολύβ. Λυχινέος, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τινος λίμ-νης αὐτῆς. Στράβ. τανὺν Ἀχρίδα, — ὅθεν, Λυχνίδιος, ἰα, ἰον, τῆς Λυχνίδου, ἡ Λυχνι-δία λίμνη, μεγάλῃ λίμνῃ τῆς Ἰλλυρίας κειμέ-νῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Λώρυμα, τὰ. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μετὰ λιμένα. Θουκ. η', 43. κατὰ δὲ Στράβ. ἰδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἅπαντα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (ἡ γρὰφ. Λορυμα ἐστὶν ἡμαρτμ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (α). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τρε-φόμενοι ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λω-τοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὄντες εἰς ἄνθρω-φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἀναφέρεις ὁ Ὀ-μηρος ὅτι πῆλεν ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ἐπλανάτο ἐν τῇ ἐπιτροπῇ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. Ι, 84. Κασ' Ἡροδ. 4, 177. κατοικοῦν οὔτοι ἐπὶ μίᾳς ἀκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξέχουσιν πρὸς τὴν θάλασ-σαν πλησίον τῶν Γινδάνων· κατὰ δὲ τοὺς πλεί-στους συγγρφ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνηγος, τανὺν Ζερβὶ καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ἄς, ἡ. Θεράπεινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ τὰ τὸν ἀναδρᾶψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυφεν αὐτὸν ἀπὸ τῆν ζηλοτύπου Ἡραν, εἰπούσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἀ-ρρεος, δι' ὃ καὶ ἀπνομαζέτο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μάσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λέξ. Μάσταυ-ρα. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἑνα ταύρων· Στέφ. Βυζ.

Μαάρβας, ὁ. Καρχηδονίσις παρὰ Πολυβ. **Μααρσάρης**, ου, ὁ· Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βα-βυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μετὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλωνίας,

Μάγαρσα, τὰ, καὶ Μάγαρρος, ἡ. Κώμη μετὰ τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλη-σίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἑνα ναόν τῆς Ἀ-θηνῆς. Ἀρρίαν.

Μαγαρσίς, ἴδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηναϊκῆς-θεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρ-ρίαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρρος, ἡ, = Μάγαρσα. ὅπερ ἴδε.

Μάγας, α, θ. Ἀδελφός τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, Παυτ.
Μάγδολος, ή, Μιχθωλος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀπέχουσα 12,000 βήματα τοῦ Πηλουσίου Μαγδὸλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ἡροδτ. 2, 159. ἐνθα ὁ ἱστορικός οὗτος συγχεῖ τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολεμήθη τὸν Ἰσρίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἦτις ἄλλως Μαγεδῶ ἐκαλεῖτο. παρβλ. Hennike. γεωγρ. Ἡροδτ. σελ. 69.

Μαγία, ή, Magia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, ταῦν Mayenfeld ἐν Ἑλβετίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλέα, ἀκρωτήριο τῆς νήσου Λέσβου. Πτολ.

Μάγνατα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θάλασσα δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγγνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐαρτίης, ὅστις λαβὼν εἷς γυναῖκα τὴν Ναΐδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίχτον καὶ Πιέρον. Ἀπολόρ. α, 7, 2. — 3, 3. — 2) Τίος τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἐκγονος τοῦ Φρύξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία. Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῶς ας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουΐδ. σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγραφέας ἐννέα κωμῶν καὶ νικητὰς δις εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστοτ. Ἰππ. 520. — 4) ὁ κίτοικος τῆς Μαγνητίας, ἴδε Μάγνητες.

Μαγνησία, ή, Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μετὰ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Ὀρχεικῆς θαλάσσης. Ἡροδτ. ἐτι δὲ ἡ Ἡπειρος Μαγνησίη. Ἡροδτ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία. Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου πηγῶν τοῦ αὐτοῦ Ἀηθαιῶ ποταμοῦ, οὗσα Αἰολικὴ ἀποικία, ταῦν Γιουσσέλ - Ἰστάρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Ἡροδτ. 3, 122. καὶ, πρὸς ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στραβ. ἐτι δὲ ἡ Ἀσιανὴ Μαγνησία. Θουκ. α, 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, καταστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ ἐνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· ταῦν Μάγνησα· καὶ, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στραβ.

Μαγνησίσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνησίσιος, ὁ, ἔ, ον. Τῆς Μαγνησίας ἡ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνηκῶν, ὁ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνητίας ὢν.

Μάγνησσα, ή, ἑθελ. τοῦ Μάγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνητίας οὖσα. Θεοκρ.

Μάγνητες, οί, Ἐνικ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνητίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὀμ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνητίας. Ἡροδτ. 3, 90.

Μαγνητίες, ιδος, ή, Ἡ τῆς Μαγνησίας ἡ ἐκ τῆς Μαγνητίας οὖσα· ἡ Μαγνητίες ἵπποι. Πινδ. — ἡ Μαγνητίες λίθοι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἡ ὁποῖος ποιμῆτος Μάγνητος ὅστις διὰ τοῦ σι-

δήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἀίρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Πλστ.

Μαγνητικός, ή, ὢν. Τῆς Μαγνητίας ἡ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων. — ἡ Μαγνητικὴ γαῖα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Αἰσχλ. Πέρσ. 316. παρβλ. Spitzn. Προτῶδ.

Μάγοι, οί (α). Λαὸς τῆς Μηδίας σχηματίζων τὴν αὐτοῦ ἱερατικὴν κλᾶσιν, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οἵτινες κατ' Ἡροδτ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγένοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ δεήσεις τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπὶ ῥοίαν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποῖους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐμβουλευέοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 1, 101. Ἐτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγητὰ ὀνείρων, προλέγοντες δι' αὐτῶν ὅσα ἐμελλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐμβουλευέτο, λογισμοὶ ὡς μόνοι ἐπιστάμονες καὶ ἐγκρατεῖς πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδιείριζοντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίσταντο τὸ ἀνώτατον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐν ὄρῳ ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηγορεύοντο ἀπᾶς ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡροδτ. 3, 21. 7, 194. Δουκ.

Μάγων, ὢνος, ὁ. Στρατηγός τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολέμησας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν πρῶτον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου νικηθεὶς μέχρι τάλου ἐξαναώθη περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. — 2) Ἄλλος στρατηγός τῶν Καρχηδονίων υἱός τοῦ Ἀμειλικῆ καὶ ἀδελφός τοῦ περιφημοῦ Ἀνίβη, πολέμησας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδάτας, α, ὁ. Περσὴ τις παρὰ Ξενοφ.

Μαδία, ή. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεσογειῶς. Στραβ.

Μαδύης, εω, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδτ. 1, 103. καὶ Μάδης, νος, Στράβ.

Μάδυτος, ή (Μαδυτός, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Ὀρχεικῆς Χερσονήσου μετὰ τοῦς πόλιν καὶ τῆς Σηττοῦ ἐστῆσεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδείκνυτο ἐτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἐκάβης· ταῦν Μαιώ. Ἡροδτ. 7, 33. Ξενοφ.

Μάξικα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἥτις καὶ Εὐτέβεια ἐκαλεῖτο. — ὅθεν, Μάξικανοὶ οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Μαζαία, ή. Οὐγιάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου, Δουκ.

Μαιζάρης, σος, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡροδτ.

Μάζυος, οί. Λαὸς τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πιδαν. = Μάζυες.

Μάθυμνα, Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα. Ἀνδολγ.

Μάθως, ω, Αἰκ. ω. Λίβυτις παρὰ Πολύβ.

Μαῖα, ή, Εἰκ. Μαῖη, Maja. Οὐγιάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συ-

ναιρεθείς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολλοδ. γ', 10, 1, 2. Ὁμ. Ἑρμ. 3. Ἰσπερὸν δὲ συγκατετάθεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαίη. Ἡσ. Θεογ. 938. — 3) Γυνήτις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν ἐποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀναδρέψῃ. Ἀπολλοδ. γ', 8.

Μαῖανδρες, ἰα, ἰον. Ἐπιθκ. τοῦ Μαϊάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαϊάνδρον ποταμὸν ἀνήκον· τὸ Μαϊάνδριον πεδῖον· χώρα τις περὶ τὸν Μαϊάνδρον ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὄνομ. κυρ. Σήμεῖς τις, ὑπουργός τοῦ Τυράννου Πολυκρίτους ἐν Σάμῳ καὶ διάδοχος αὐτοῦ. Ἡροδ. 3, 142.

Μαῖανδρος, ὁ. Εἰς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζει ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέει διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκρίον Πέλαγος. τὴν δὲ ὀποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἐλίξεις· τανὺν Μαινέρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡροδ. Στράβ.

Μαῖανδρον πεδῖον, τό. Εὐφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαϊάνδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. εἶδα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λευκοφύρον καὶ Ἀχιλλεῖον.

Μαῖανδρούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πῖσαν, κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαῖας, ἄδος, ἡ (-υ) ποιητ. τύπ. ἀντὶ Μαῖα. Ὁμήρ. Ὀδ. Ξ, 435.

Μαῖδοβιδυνοί, οἱ, = Μαῖδοι. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὸ πάλαι τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαῖδοι, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαῖδικός, ἡ, ὄν· τῶν Μαῖδων ἢ εἰς τοὺς Μαῖδους ἀνήκων.

Μαῖήτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαῖώτης. Ἡροδ.

Μαῖήτις, ἰδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Μαῖώτις. Ἡροδ.

Μαῖκηνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἰς τῶν ἐπισημῶν καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ εὐνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐγγιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμῆσει μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς ἀκμαΐσεις ἀφοτίωσιν καὶ περιβαλψίν. Αἰλ.

Μαῖμακτιήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαῖμακτου Διός, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγξτο ὅτι κατεπαυεν ὁ θεὸς οὗτος τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τρικυμίας καὶ ταρχαῖς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαῖμακτηριῶν ὀνομάσθη ὁ δέκατος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἑνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώμβριον.

Μαῖμακτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλουταρχ. καὶ Ἡσύχ. ταῦτ. τῷ Μειλίχιος. Ἀρποκρ.

Μαῖμακτιδης, ου, ὁ (ε). πατρωνυμ. Τίς τοῦ Μαῖμάλου, ὁ Πείτανδρος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 194.

Μαῖνάδες, αἱ. Ἰέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βακχαί, ἐκ τοῦ μαινόμεναι.

Μαῖνακα, ἡ· Maenaka. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλι. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἣτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὐρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Στράβ.

Μαῖνάλιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Μαῖνῶλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαῖναλον ἀνήκων· Πινέρ. — ὅθεν, Μαῖνάλιος, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαῖναλον κατοικοῦντες. Θουκ. ἡ Μαῖναλία, προσπαχυμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μένταλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε, 64.

— 2) Μαῖνάλιος, ὁ· Ἐπιθκ. τοῦ Πανός κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρίας αὐτοῦ εἰς τοῦ ὄρους Μαῖνῶλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πaus. ἡ, 3.

Μαῖνᾶλον, τό, Maenalus. Ἐν τῶν περιφημῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὄρεσιν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήδως ὁ θεὸς Πᾶν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο οἱ ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτεθετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκούντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλὰς τῆς κούρου καὶ τοὺς τῆς τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ. Θεοκρ. α', 122. τὸ Μαῖνάλιον ὄρος. Paus. ἡ, 36. σπαν. ὁ Μαῖνᾶλος. Σχολστ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 769.

Μαῖνᾶλος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ὀνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαῖνᾶλος. Paus. ἡ, 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλοδ. γ', 8, 1.

Μαῖνᾶλος, ἡ. Θηλκ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρκαχία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μαῖνᾶλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαῖνᾶλιος. Στράβ.

Μαῖνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, τανὺν Velez. Στράβ.

Μαῖονες, οἱ, Ἰωνκ. Μήονες, Ὁμήρ. καὶ Μηόνες, Ἡροδ. ἔνικ. Μαῖων, οἶκος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαῖονίας χώρας, πολλὰν. δὲ ταῦτ. τῷ Λυδοῖ Στρόβ.

Μαῖονία, ἡ, Ἰωνκ. Μήονία. Χώρα τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τρωῶν. — 2) πολλὰς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία. Στράβ. — 3) ἡ κάτοικος τῆς Μαῖονίας χώρας. Δουκ.

Μαῖονιῆδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Μαῖονος, ἔξαρτ. ὡς πατρωνυμ. ὄνομ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαῖονος, ἢ διότι ἐγέννηθη ἐν τῇ Μαῖονίᾳ χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀνδολ.

Μαῖόνιος, ἰα, ἰον. Ἰωνκ. Μήνιος. Τῆς Μαῖονίας ἢ εἰς τὴν Μαῖονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βακχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Μαῖονίας χώρας ἐνθα ἐγένετο ἑξαίρετος οἶκος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀντείας, ἣτις ἐγέννηται ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρὸν, δι' ὃ καὶ ἐθανάτωθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὐρίσκει μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ὅσαι ἰσυνύ-

δενον τὴν θᾶν ταύτην. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 326. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ πόλει Τεγέα ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀγορᾶς. Πανσ. ἡ, 48, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὁστις ἐμνήσθη τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἐρίγονην καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστητεν εἰς τοὺς ἀπτήρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸς κύων, Ἀπολδρ. γ, 14, 7, Μαισά, αἰ, ἡ, Maesa. Θυγάτηρ τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδ. Μαισάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεῦθου, βασιλεὺς τῆς Θρακίας, Ξενφ. Ἡρ. Ἀιαβ. Μαισώλας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳν ζυγεῖται τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτοῦ Μαισωλίᾳ χώρᾳ τανὺν Κισθία ἡ Κισθία. Πτολ. Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτοῦ παραλίας Πτολ. Μαίων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰμονος ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑσυχύος περιέγραψε εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντηκοντα Θηβαίους πολεμιστάς διὰ τὰ ἐνεδρεύοντα τὸν Τυδεῖα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν Θηβῶν ἀλλ' ὁ Τυδεὺς φονεύεται τὸν συντρόφον αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ τὰ μνηύσει εἰς τὸν βασιλεῖα τὴν δυστυχῆ ἀποτυχίαντου. Ὅμ. Ἰλ. Δ, Δ, 324. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου. Λικμ. Ἠχώμ. Δημ. 9. Μαιώται, οἱ. Ἰωνκ. Μαίηται, Maeotici. Ἰπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλεῖντο ὅλοι οἱ Λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιωτίδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἀλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλαυθεροὶ καὶ ἀνεξαρτητοί. Ἡροδ. 4, 123. Στράβ. ια. Πλιν. 6, 7. Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰωνκ. Μαίητης. Ὁ περὶ τὴν Μαιωτίδα λίμνην κατοικῶν. Ἡροδ. — 2) ἡ Μαιωτὶς λίμνη. Ἡροδ. 4, 45. Μαιωτικός, ἡ, ὁν. Τῆς Μαιωτίδος λίμνης ἡ εἰς τοὺς Μαιώτας ἀνήκων. ὁ Μαιωτικὸς αὐλὸν, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιωτίδος λίμνης. Αἰσχ. Προμ. 37. Μαιωτὶς, ἰδος, ἡ. Ἰωνκ. Μαίητις. Ἀηλα. Μαίωτης. — 2) ἡ Μαιωτὶς λίμνη, Maeotis palus. ἐν μέρος τοῦ Εὐξεινίου Πόντου κείμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων. περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὐρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμπορικαὶ μὲ λίμενες ταῦν θάλασσα τοῦ Ἀζοφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡροδ. 4, 3, 20. καὶ Μαίητις, Ἡροδ. 4, 86. Μαιωτιστί, ἐπὶρμ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Ὁεσφρ. Μάκαι, οἱ. Macae. Ἔθνος τῆς Λιβύας ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λατοφῶν καὶ Νασαμῶνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ο-

ποιῶν ἔρρεεν ὁ Κίνυφ ποταμὸς. Ἡροδ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῆται Πτολ. Μάκαρ, αρος, ὁ (υυ) Τίος τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὁστις φονεύσας τὸν ἀδελφον αὐτοῦ Τεγάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέτβον ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Μακαρία. Διοδρ. Σικ. ε, 57. — 2) Τίος τοῦ Αἰδίου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 544. καὶ Μικρεῖν. Μακάρων, ου, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μακίριαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδρ. γ, 8, 1. Πανσ. ἡ, 3 — 2) Τίος τοῦ Αἰδίου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθανατώθη ἰδιοχειρᾶς. Πλάτ. νομ. 8 σελ. 838. C — 3) Τίος τοῦ Κρινάκου καὶ ἐκγονος τοῦ Διός, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαιίας εἰς τὴν νῆσον Λέτβον, ἐκτίσεν αὐτοῖσι δύο πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτοῦ θυγατέρων Μάδωρναν καὶ Μιτυλήνην. Διοδ. Σικ. ἡ, 83. — 4) Τίος τοῦ Ἰάκωνος καὶ τῆς Μητιάδας, Ἰγν. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μέρμερος. Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἥτις φυγοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Ἰάκωνος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπρόσφερεν αὐτὴν ἔκουστως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυπύδου νίκης των. Εὐριπ. Πανσ. α, 32. — 2) Κρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλείους. Πανσ. Στράβ. — 3) χώρα τις ἐν Μεσσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Παμιστὴς ποταμός. Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατοικήσαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Πανσ. καὶ Μακαρεαί. Στέφ. Βυζ. Μακάριος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ, 100. Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογούμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κείμεναι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὀκεανῶν, ἐνθα ἐλογίζοντο ὅτι οἱ θεοὶ ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ τὴν ἀπολαβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀδιάκοπον εὐδαιμονίαν. Ἡτ. Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 2. ἀναφέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ. Γοργ. — 2) Τόπος εὐφορίας καὶ τερπνός ἐν τῇ Λιβύᾳ κείμενος ἐν τῷ μέτῳ εὐρυχωρῶν σὺρτειν καὶ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὀασιν καλουμένην. Ἡροδ. 3, 26. Μάκεδον, τὸν. Δωρικὸς τις λαὸς, κατοικοὶ ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐκείθεν δὲ διαχρεῖς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐστυγνῆθη περὶ τὸ ἔρος Πίνδον, ὅπου ὀνομάσθη Μακεδνοί. Ἡροδ. 1, 56. Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολδρ. γ, 8, 1. Μάκεδονες, οἱ, Ἐνικ. Μακεδόν, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ. Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θυλίας, ὅπο τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία. Στέφ. Βυζ. Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς δια-

φόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως· πρὸ τῆς βασιλείας ἐπὶ τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ὀρίζετο ἡ Πόλις Μακεδονία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξήθησα, περιελάμβανε ἀνατολικῶς ὅλην τὴν ἑως τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θράκης, ἀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον καὶ δυτικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἢ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο· τελευταῖον δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων κατασταθεῖσα ἡ Μακεδονία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ὅλην τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἡπειρον. Θουκ. β', 4. Πολύβ. ι', 38. Πτολ. γ', 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχεν ἡ Μακεδονία διηρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑσάτων χρόνων τῆς παντελοῦς ἐκπτώσεώς της· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἐξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν δυτικὰς τὴν Πιερίαν, Στυμφαλίδαν, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειάτιδα, Βοττιαίαν, Ἐορδαίαν, Ῥιασίαν, Δυγκιστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡρόδ. 7. Θουκ. α', καὶ β'. Πολύβ. ε', 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀἰοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικὴν, Χροστταίαν, Ἀμφαξίτιδα, Μυθονίαν, Κρηττανίαν, Μαιδικὴν, Ἡδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιντίαν καὶ Ὀσμμαντικὴν. Θουκ. Στράβ. ζ'. Ἡρόδ. 7, 123 — 124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιοὶ δὲν κατωκεῖτο ἡ ἰδίᾳ Μακεδονία ὑπὸ δύο ἐθνῶν, τῶν Θρακῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἔνθηον οἱ Παίονες καὶ οἱ Παλάγονες καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρά τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρελάβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν διαίτάν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ιστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνες ὡς ἐν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἔθνων τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος, ἐχόντες ἀνέκαθεν διηνεκεῖς πολέμους μετὰ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θράκας, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου καταστάθησαν διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἐν Εὐρώπῃ ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφοροὺς ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβανομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἑκαστος τῶν αὐτῶν λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν του. Ἡρόδ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. ταῦν Μακεδόνων, συνιστοῦσα μίαν τὴν ἐπιστήμην ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀσμανικῷ βασιλείου.

Μακεδονικός, ἡ, ὄν. Τῆς Μακεδονίας ἡ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡρόδ.

Μακεδόνιος, ἰα, ἰον. Ἐκ Μακεδονίας ἡ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονίη γῆ = Μακεδονία. Ἡρόδ. 7, 9.

Μακεδονίς, ἰδος, ἡ· ἰδιαιτ. Ἑλλης. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονίη γῆ. Ἡρόδ. 7, 127. καὶ Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Ὀσιρίδος καὶ στρατηγός αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἐλθεγο ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διοδ. Σικ. α',

18. μέγας δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκάλεσεν αὐτὸν τὴν αὐτοῦ χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγός τῶν Ὀστρονῶν, παρ' Ἡρόδ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡρόδ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία. Ἀισολ.

Μακέλλα, ἡ, Macella. Πόλις ὄχυρά τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ. Πολύβ.

Μακέστιος, ὁ, = Μακίστιος. Ξεφ. Κυρ. Ἀνάβ. Μπέκτες, ου, ὁ, = Μακεδών. Ἀισολ.

Μακέτις, ἰδος, ἡ. Θηλυ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδόνος καὶ Μακεδονικῆ. Δουκ.

Μακεθονία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακεθόνιος, ἰα, ἰον, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδόνιος. Ἀισολγ.

Μακεθών, ὄνος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Μακιστεύς, ἰως, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ. Macistum. Πόλις ὄρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων. Ἡρόδ. 4, 148. Ξεφ. Στράβ. ἐπὶ δὲ, τὸ Μάκιστον, καὶ ὁ Πλαταμιστοῦς, οὔντος, Στράβ. ὅθεν, Μακίστιος, ἰα, ἰον, τοῦ Μακίστου ἡ ἐκ τοῦ Μακίστου ὦν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μακιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικοι. Ξεφ.

Μάκιστος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ὁ δελφός τοῦ Φρύκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἡλίδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. — 2) αἱ Μάκιστου σκοπαί, παρ' Αἰσχλ. Ἀγμ. 300. κατὰ τινὰς μὲν ὁ Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἐδιώρισεν ἐπὶ τοῦ ὀρους Ἰθώκος ναὶ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν αὐτόθι καιόμενον φανόν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέτρου. παρβλ. Πλίν. 5, 31.

Μάκνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη μεσογείας ἄλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μακόδαμα, τά. Πόλις τῆς Βυστίδος ἐν Ἀφρικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μακρά πέτραι, αἱ Βρίχους τις κείμενος ὑπὸ τοῦς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων· ἐν σπλάνον εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανός. Εὐρ. Ἑλ. 13. παρβλ. Δουκ. Διαλ. 9.

Μακρά τεῖχη, τά, καὶ μακρά σιέλη. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὰ δύο ἐκτεταμένα τεῖχη τὰ ὅπσια ἐφέροντο ἀπὸ τῆς πύλεως τῶν Ἀθηναίων ἑως τοῦ Πειραιῆος λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτενόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἑστῆς, τὸ δὲ νοτιον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συνάπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῆος μ' ἐκείνον τὸν Φαληρέως, Θουκ β', 17.

Μακρίας, ἄδες, ἡ. Τῶν Μακρίων ἡ εἰς τοὺς Μακρίους ἀνήκων. Ἀπολ. Ροδ. Α, 1112.

Μακρίδιος, ἰα, ἰον (ε) Τῆς Μάκριδος ἡ εἰς τὴν Μάκριναν ἀνήκων. Ἀπολν. Ροδ. Δ, 1175.

Μακρίβς, ἰως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μάκρι-

δος = τῆς Εὐβοίας. Στεφ. Βυζ. — 2) Λαός τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρὸ αὐτοῦ μὲ τοὺς Μακρινάνας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1024.

Μακρίνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίδα, ὃς τις νονεύσας τὸν πρό αὐτοῦ βασιλεύοντα Καρακάλαν ἐκνύριευσεν τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας θανάτωσεν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρόδ.

Μάκρης, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, ἣτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρῶτον τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐκείθεν δὲ διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγεν μετὰ τοῦ βρισηύος εἰς τὴν νῆσον τῶν Φινίκων. Ἀτολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας κληθείσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μήκος ἑκτασίαν τῆς. Καλλίμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὀνομάζετο ἀρχαῖοθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 520.

Μακροβιοί, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἐν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ἰδίῳ ὑπερβορείῳ καλουμένοις, τοὺς ὁποίους ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβριοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀρκτικώτατα περάτα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἀλλοὺς δὲ ὀλιγώτερον, διαγοντες βίον ἀπλοῦν καὶ εὐδαίμονα. Παρ' Ἡροδ. 2, 17. — 75. — 2) Ἐθνος τῆς Αἰθιοπίας, περιφημον ἐν τῇ ἀρχαίῳτι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχειρήσθη ὁ βασιλεὺς Κανβύσης τὴν δυστυχῆ ἑκείνην καὶ ἐπιμοχθον ἐκστρατεῖαν· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γαλακτοῦ τῶν ποιμνίωντων καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγνώριζον διαφοροὺς τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν πόλιν. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατριδος, ἀμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σωζονται ἑπτὰ Βιβλία Κρονικά ἐπιγραφόμενα καὶ ἐν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀριστερᾶς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πεδίου Γαλλίας περὶ τὴν πόλιν Πάρμαν· τανὺν, Val di Montirone. Στράβ.

Μάκρωνες, οἱ, Ἑνικ. Μάκρων, ὠνος. Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μετὰ τοῦ ἔθνους Θήχους καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡρόδ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕπερον Σάνιον κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἄνωθεν τῆς Γέλας. Ἡρόδ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὅρου Ταφιάσου. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. α, 489.

Μάλακα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βασιτικῆς Ἰσπανίας, κατοικηθεῖσα ἀρχαῖοθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανὺν Μάλαγα, Malaga, περιφημος διὰ τὸν ἐξάιρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μαλέα ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθτ. αἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἰοσιονατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ὁ περίπλους ἐλογίζετο εἰς ἄκρον ἐπικινδύνου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· τανὺν Κάβο Μαλέας. Ὀμ. Ὀδ. Ι, 80. Ἡρόδ. πληθτ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Στράβ. ἐπὶ δὲ Μαλειῶν ὄροι. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Δεσβου. Θουκ. γ', 4 καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρχαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλητῶν τῆς Μεγαλὸπόλεως. Πλούτ. ὅθεν, Μαλειῶτις, ἴδος, προτυπικῆ. χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Ξενφ. Ἑλ. ζ', 4, 24.

Μαλεάτις, ου, ὁ. Ἐπίτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παντ. β, 27.

Μαλειᾶϊος, αἶα, αἶον. Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλεος, εἶα, εον. Τῆς Μαλέας, τὸ Μάλεον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α, 263.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτίᾳ. Ἡρόδ. 6, 29.

Μάλη, ου, ὁ. Αἰτωλός τις· παρ' Ἡρόδ.

Μαλθάκη, ἡ (-υ) Ἐταῖρά τις παρὰ Λουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Δέσβου. — 2) Ἀττικ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179. — 2) πολίχνη τῆς Τετράκωνικῆς Ἰσπανίας. Ἀππian.

Μαλιεῖς, ου, ὁ, ἴων, καὶ Ἀτκ. Μηλιαῖος. Τῆς Μαλίας ἡ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος ἰοσιονατολικῶς τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Μαλιδος ἡ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· τανὺν Κόλπος τοῦ Ζεσιτουίνου. Στράβ.

Μαλιεῖς, εἶος, ὁ. Ἴων, καὶ Ἀττικ. Μηλιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλιδος χώρας. Ξενφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ἴδος, ἡ. Ἴων, καὶ Ἀττικ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φύλαξ τῶν ποιμνίων (μῆλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλίς γῆ· μικρά τις χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡρόδ. 7, 198.

Μάλλιος, ὁ, Manlius. Ὄνομα κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούτ.

Μαλλοεῖς, ὁ, = Μαλδεῖς.

Μαλοί, οἱ. Ἰγχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικούντων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, τοῦ ὁποίου ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλὰς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ὑποτάξῃ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5, 9. Στράβ.

Μαλλός, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρτοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύο παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόφου καὶ Ἀμφιλόχου οὕσα τὸ πάλαι ἐπίσημος καὶ ἐχουσα ἐν Μαντείῳ ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτις, ου, Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀρρίαν. ὁ κατοικ. τῆς Μαλλοῦ,

Μαλλοεῖς, εντος, ὁ. Πόλις μέλιμενα περὶ τὸ

ἀκραιτέρῳ τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἐχούσα ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πόλει Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλ οἶ, οἶ = Μαλλοί. Στεφ. Βυζ.

Μαλ χίων, ὠκος, ὁ. Σύρος τις, παρὰ Λουκ.

Μάμερκος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμερτίον, τὸ, Mamertium. Πόλις τῆς Βρεττίας χεῖρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανὺν Oppido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἀρεος παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λυκ. ἐτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ. Mamilius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Διβ.

Μαμμαίᾳ, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σευήρου. Ἡρώδ.

Μαμάκχυθος, ὁ (— — υν) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990. συνδ. λθξ. ἐς τοῦ μίμμη καὶ χύθω, δηλοῦσα μὲρὸν τινα ἢ ἡλίθιον ἄνθρωπον ὅς τις κρύπτεται ὀπίσθεν τῆς μητρός αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἐνθ' ὁ Σχολστ. ἐρμην. τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόδρηπτος· ἐσθ' ὅτε δὲ εὐρῆται καὶ Μαμμάιους γραφόμεν.

Μαναπίᾳ, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρῶτευνεται τῆς νήσου ταύτης Δουβλίην, Duplin. Πτολ. β', 2.

Μανθάγαρρα, τὰ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηθίας. Πτολ. ζ', 2.

Μανδάνη, ἡ (α) Θυγάτηρ τοῦ Ἀττιάγους βασιλέως τῆς Μηθίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύστου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κύρον. Ἡρόδ. 1, 107.

Μανδούβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουδοβικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλεσίαν. Στράβ.

Μανδράβουλος, ὁ. Σαμίρις τις, ὁ ὅποιος λέγεται ὅτι εὐρώων ποτὲ ἔνα θησαυρὸν, ἀφἑρῶσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓνα χρυσοῦν πρόβατον· τὸν δὲ διύτερον ἓνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἓνα χαλεοῦν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. νεπί Μανδράβουλου χωρεῖ τό πρᾶγμα « Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2. 1.

Μανδροκλήης, ἑὸς, ὁ. Τίτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ὠκος, ὁ, καὶ Μανεθῶς, ὦ. Περιφημοὶ ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεῖς, ἀμάρτας ἐπὶ τῶν χρίτων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικά, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματα τινὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωργίου Συγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Harlae.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅς τις ἀποθανὼν πολλὰ πρῶιμος ἐδρηγήθη μεγάλως

ὑπὸ τῶν ἀγχωρίων, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε ἐν Αἰγύπτῳ δρηνητικόν τι ἄσμα ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατ' Ἡρόδοτον ἦν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσι Δίον λεγόμενον. Ἡρόδ. 2, 79. Ἀθην. ιδ', 3. Πaus. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ους, ὁ, καὶ Μανῆς, Ἀριστ. ὄνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. ἰδίως δὲ ὄνομα τῶν Παφλαγόνων, Ἀριστφ. Λυσ. 907. — 2) Ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. Στράβ.

Μάνια, ἡ (— υ-) Ὀνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατραπίου τινὸς Ζηνίου ἐκ Δαρδανίας, παρὰ Ξενοφ. — 3) πλ.τ.δ. Μανία = Ἑρινύς. Πaus. ἡ, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκόν κύρ. Ὀνομ. Ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόθωρος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 658.

Μαντιανή λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητάρῃ ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιωτίδα, ἔχουσα ὕδωρ ἀλμυρόν, τανὺν Βάν. Στράβ. Manner's Γεωγρ. V.

Μάντιχλος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἰδίον ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μασσήνην. Πaus. δ', 23.

Μαντιέθεις, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενοφ.

Μαντινέση, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Μαντινείας. Ὀμ. Ἰλ. B, 607. Ἡρόδ.

Μαντινεία, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκადίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πόλιν διὰ τὴν πληθύν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ καταστήματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ ἀνδρείοτεροι ἔλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διόδ. Σικ. ιδ'. πλησίον ταύτης τῆς πόλεως ἠκολούθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἑπαμεινῶνα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· τανὺν Παλαίοπολις. Θουκ. Πaus. ἡ. — ὅθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικὸς ἡ, ὄν, τῆς Μαντινείας ἡ εἰς τὴν Μαντινείαν ἀνήκων. Θουκ. — 3) Μαντινίς, ἰδος, ἡ· ἡ ἐκ τῆς Μαντινείας οὔσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινέας, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκადίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐκτίσεν τὴν πόλιν Μαντινείαν. Ἀπολόρ. Πaus. ἡ, 3. — 2) Πατήρ τῆς Ὠκείας γυναικὸς τοῦ Ἀβαντος. Ἀπολόρ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Τίος τοῦ Μελάμπου καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀντιφάτου. Ὀμ. Ὀδ. O, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πόλις τῆς αἰῶ Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἥτις αἰς λέγεται ἐκτίσθαι πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπιστημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· τανὺν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντια. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαντυάνος, ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οὗς, ἡ. Θυνάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περιφνημός μάντις αὐτῆς ἀρχαιότητος διδασκείσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς της, ἧτις εἰς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφούς ὡς ἱέρεια τοῦ ἀντόξινου τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 3. Ἐλθούσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόφον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρων καὶ Κολοφῶνα. Πανσ. ζ', 3. Σχολστ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμός τῆν Ἑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Καππὰν θάλασσαν, ταῦν Ἑρκάρ. Πτολμ.

Μαξήραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἑρκανίας χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικά αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμίμος, ὁ. Maximimus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σευήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡροδῶν.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὁπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· σῶζονται αὐτοῦ 41 λόγοι ἢ διαλέξεις περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ρητορικῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἐτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται διάφορα ἀπτορολογικὰ βιβλία παρὰ Σουῖτα καὶ Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VIII. σελ. 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος, Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύας κατοικῶν δυτικῶς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδῶν. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἀραψικὴ παρὰ Ξενφ. Κυρπ. β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη πλησίον τῆς Ἀντικύρας. Πολύβ. ε', 68. Στράβ. — 2) ἡ Μίραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράβου, πολυάριθμος καὶ πλουτία καταστραφεῖσα ἡδὴ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (υυυ. Διον. Περ 914.)

Μαραθῶσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Μαραθῶν, ὄνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάσια τῶν Ἀθηναίων, περιφνημός διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἀξιόμνημενον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου δέκνυντο καὶ οἱ ἰαφοὶ τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἐκάστου· ὡταύτως εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐν μνημείον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθῶν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χώρου μαράθου. Ὁμ. Ὀδ. Η, 80. Ἀρσενκ. εὐρεται παρ' Ἡροδῶν. 1, 62. Πανσ. α', 32. Δουκ. Θηλκ. δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13. 57. Δημ. Πα-

ραρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπιγράμ. ἀντὶ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθῶν, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυωνίων, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατώκησεν αὐτόν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἑνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμᾶς, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα. Πανσ. β', 1. α', 32.

Μαραθῶνιοι, ἰα, ἰον. Τοῦ Μαραθῶνος ἡ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαραθῶνιος ταῦρος, ὁ ἐκ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρῶτον ὁ Ἑρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ὅρα Κρής. Ἀπολδρ. — καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τοῦ Μαραθῶνος.

Μαρακάνδα, τά. Μητροπόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾷς τερπνῆς καὶ εὐφόρου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξιγομένων ἀπ' αὐτῆς ξηρῶν ὀπίων. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 30. καὶ Μαρακάνδα, ἡ. Στράβ. ταῦν Σαμαρκάνδ.

Μαρακάνδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Δαργίδου ποταμοῦ. Πτολ. ζ', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας, ὁμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 7.

Μαράφιοι, οἱ. ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδῶν. 1, 125. κατὰ Σχολστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 175 ἀπὸ τοῦ Μαραφίου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθεῖτες.

Μάραφιος, ἰος, ὁ, (υυυ) Ἐκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰτχὺλ. Πέρτ. 775. εἶνα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Excurs. II.

Μαργάλας, αἱ, = Μάργανα.

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ Κ' τοικοὶ τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἡλίδι. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορευοῦσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανὴν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἑρκανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ παλαιὰ μίαν χώραν ὑποτελὴ τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βασιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δερβίκαες, Πάρνοι, Δῆαι, Ταπούροι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· ταῦν Χορατάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunon. Πόλις τῆς νήσου Βρετανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριτανῶν, κατὰ d' Anville ταῦν Bewer Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ι) Οὕτως ἐπεγράφετο ἐν κωμικῶν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποῦ ἐσώθησαν ὀλίγοι τιεῖς στίχοι μόνον. Πλάτ. Ἄλκ. II. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμός τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνωμάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὕτη οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ποταμόν· ταῦν Μαργάβ. Στράβ. ια'. Πτολ. — 2) Μάργος ἢ Μάργης, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἀνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· ταῦν Μοράβας. Στράβ.

Μάρδοι, οἱ. Περιήφθηον καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ἀρκτικῇ Μηδίᾳ καὶ διάγον βίον νομαδικόν. Ἡρόδ. 1, 125. Ἀρρίαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Πτολμ. κατοικοῦν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικά ὄρη τῆς Ἀρμενίας· εἰς τοὺς μέγιστα ταῦτα χρόνους ἐδόθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν ληττείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειννιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἀμαρδοί, ἀρχαῖος τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κιπριαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Τίς τοῦ Γωβρίου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς κατ' ἀρχάς μ' ἑα ἰσχυρόν στόλον διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἑλληνας καὶ χάσας ἐν μέγα μέρος τῆς δυνάμεως του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος ὀπίσω εἰς τὴν Περτίαν καθαρῶς εἰς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' ὁ πολυάριθμον ἐκείνο στρατεύμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ᾔσθοντο νὰ ὑποταχθῶντι εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχὴν, ὁ Μαρδόνιος συνοδύσας αὐτὸν ἐμεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' ἑκὼν δυνάμιν 300,000 Περτῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μετ' ἐκ Θασσάλιας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ ἐφεξῆς ἔαρος εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀτωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κισαῖρου ἐκρίνοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχιστρατηγίαν τοῦ βασιλέως Πυσανίου συγκροτούντες μίαν δυνάμιν ἐξ 110,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν ἐνταῦθα μετ' οὐ πολὺ συμβῆσαν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καὶ ἦν ἡ μεγάλη τῶν Περσῶν δυνάμις ἐνίκηθη κατὰ κράτος, πληρωθεὶς ὁ Μαρδόνιος βαρῶς, ἐπέπε νεκρὸς μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν τῷ μέσῳ χιλίων ἐλκελεγεμένων περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡρόδ. 7, 5, 9, 36. — 46.

Μαρδόντης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡρόδ. 7, 80.

Μάρδος, ὁ = Ἀμαρδος. Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διον. Περρ.

Μαρδυηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν αὐτῆς Σογδιῶν ὄρεων. Πτολμ.

Μάρδων, ανος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μάρση, ἡ. Ἡρόδ. Μάρεια, Θουκ. καὶ Μαρία. Διοδ. Σικ. Marea. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περιήφθηος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς αἴρετον Μαρεώτην οἶνον· ταύνην Μαριούτ. Ἡρόδ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, θηλκ. Μαρεώτις, ἰδος, τῆς Μάρσης ἡ εἰς τὴν Μαρῆν ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Μάρσης πόλεως.

Μάρεια καὶ Μαρεώτις, ἰδος, ἡ, λίμνη. Με-

γάλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχόμενη διὰ μιᾶς διώρυχος μετ' ὁν Νεῖλον ποταμόν καὶ δι' ἄλλης μετ' ὁν Μετόγειον θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὸ μήκος ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 300 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 150· τανὺν Μαριούτ. Στράβ. καὶ Μαρία, ἡ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ, 1.

Μάρεις, αν, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὰ βορειοανατολικά παράλια τοῦ Εὐξεινου Πόντου. Ἡρόδ. 7, 79. Μάρεις οἱ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτοχθὼν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Αὐστρες καὶ περὶ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογοῦν ὅτι τὸ μὲν ἐμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος τοῦ εἶχεν μορφήν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ὀπισθεν ἵππου, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐπεκράτησε παρ' Ἑλλήτι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σηματίας τοῦ ἱππομυγῆς· ἐτι δὲ ἐπλάτουν ὅτι ζητᾶται ἐκατόν ἑικοσι καὶ τρία ἔτη ἀπέθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Ἀλ. ποικ. ἰστ. 9, 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ. = Μάρεια. Ἀρρίαν.

Μαριάμμη, ἡ, καὶ Μαριαμία. Πόλις τῆς Κόλλης Συρίας, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἐμῆτης. Ἀρρίαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Βιθυνίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ τινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοικοῦς ἐλογίζοντο ὡς δούλοι αὐτῶν. Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 140.

Μαριανδυνός, ἡ, ὁν. Τῶν Μαριανδυνῶν ἡ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδυνὸς θρηνητὴρ, οὕτως ἐκαλεῖτο θρηνητικὸν τι ἄσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ ἐθρήνουσι τὴν θάνατον τοῦ ωραίου Βυρμου. Αἰσχ. Περσ. 992. ὅρα Βῶρμος. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ. Τίς τοῦ Φινέως ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πόντῳ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 785, 725.

Μαρίδη, ἡ. Φρούριον τῆς Μεσopotamίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἀρκτικῶς. πιδαν. τὸ νῦν, Μαρδίν καλουμένον. Ἀρμιν. 19, 9.

Μαρεκάς, ἂ, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν Κωμωδιῶν τοῦ ποιητοῦ Εὐπίλιδος ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐπάπτεται τοῦ Ῥήτορος Ὑπερβόλου. Ἀ-θην. ἰδ. 12. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ. Ἀνδρακεὺς τις ἐξ Ἀχαρνῶν ὁμήρου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαριλῆ, ἀνδραξ)

Μαρίνος, ὁ. Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. εκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράφας πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφέλησεν μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περιήφθηος Ἀνατόμος, ἀχμάσαι κατὸ τὸ 90 ἔτος μετὰ Χρ. τὸν ὁποῖον ὁ Γαλλνὸς ὀνομάζει ἀνορθωτὴν τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου δίσσωσε πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τό. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρτινόνης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάρις, ἰος, ὁ (υυ) Τίς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀισσοδάρου, ἀλθὼν μετὰ τοῦ Σκρπεδόνοος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληρωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμένου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 319. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡρότ. 4, 48 κατὰ τινες ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάρισον.

Μάριος, ὁ, Marius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακτίας, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβίτιον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· τανὺν Μάρος ἢ Μάρτος ἐν τῇ Τρανσυλβανίᾳ. Στράβ.

Μαριτίμα Κολωνία, παρὶ Πτολ. β', 10, Maritima Advaticonum. Πόλις τῆς Ναρβοννίτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ· τανὺν Miramas.

Μαριωνίς, ἰός, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῶας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐϊρύνων, τανὺν Ἀμβούργον (Hamburg). Πτολ. β', 11.

Μαριωνίς ἐσπέρια, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐϊρύνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῶων καὶ νοτιῶν Γερμανῶν· τανὺν Λυβέκκην, Lübeck. Πτολ. β', 11.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Κλαύδιος. Εἰς τῶν περιφημῶν καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηόνικου πολέμου κατὰ τοῦ Ἀνίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναϊότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῇ Σικελίᾳ, ἔττησε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ τῆς ἐξήρας καὶ διὰ θαλάσσης μὲ διαφορὰς καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας ἀματωμένη ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λεγέται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ὑπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἰστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων του· τελευταῖον μεταμίαν ἐπίμονον καὶ διηνεκὴ πολιορκίαν ἠμπόρεσε μόλις δι' ὅσπτης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καὶ ἣν οἱ Συρακουσῆται πανηγυρίζοντες τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀριεμίδος, εἶχον δοῇ εἰς τὰς τρυφάς καὶ εἰς τὴν μέσην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰρινίδιον καὶ ἀπροττόκητον ἐφοδὸν τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκείνος μαθητικὸς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκελλοῦ, ὅστις οὗτος ἐθρήνησε μεγάλως τὸν θάνατόν του καὶ ἔσφαξε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστράτευεν αὖτις κατὰ τοῦ Ἀνίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναγορευθεὶς ἤδη πεντάκις ὑπάτος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὁμοῦ μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, θαυμαστὰς μεγάλας καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ τοῦ Ἀνίβα, ὅστις αὐτὰς μεγαλοπρεπῶς τὸ πῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συνάξας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἐπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν καλπὴν πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτ.

Μαρκιανός, ὁ, Marcianus. Συγγραφεὺς ἑ-

συχράφους ἐξ Ἑρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συντάξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἓνα γενικὸν περίπλουν ἀπάτης τῆς ἑως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς, ἐπιγραφῶν, περίπλους τῆς ἐξω θαλάσσης ἐώουτε καὶ ἐσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νησῶν, συνιστάμενον εἰς δύο μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγή ἐτώησαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 613.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὶ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ **Μαρκόμανοι**, Marcomanni. Ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυρότερον ἐσθλῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνιστάμενοι ἐκ πολλῶν ἄλλων μικρότερον λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μαῖνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ἀπ' οὗου διώξαντες παντάπασι τοὺς Ἑλβετοὺς, ἐκτίσαν ἐνταῦθα ἐν εἶδος προτειχίσματος ἐναντίον τῶν ἐφ' ὅσον τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι αἰσιότες ἐχθροὶ ἄσπονδοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβαλόντες πολλὰς καὶ ἑκς αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, δι' ὃ καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀριοβίστου κατὰ τοῦ Καίσαρος Γουλιέμου ὅτε οὗτος εἰσέβηκεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετῶν. Ἰουλ. Καίς 1, 31. Τακ. Γερμ. 28. Ἐπιτήμονες πόλεις αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον· πῖσαν. ἡνὺν Budweis. τὸ Οὐστβιον, Ἀβίλουνον, Ρεβεντούιον, Νομιστήριον καὶ Κολάγκορον. Πτολ. β', 11. Στράβ. Ἀρρίαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολγ. — 2) Ἀρκάς τις, παρὰ Πολυβ. β', 10. ἐνθα ὁ Reiske Μόρκος ἀναγινώσκει.

Μάρμαξ, ακος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν μνηστῆρων τῆς Ἰπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστῆρων. Πausan. 5, 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἐνικ. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρικὴ, ἡ, προστυπακουσ. ἡ ἡ χώρα, Maritima. Μεγάλῃ ἐπαρχίᾳ τῆς Λιβύας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίῶν τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, τανὺν ἡ χώρα τῆς Βάρκης. Πτολ. **Μαρμαρίνος**, ὁ. Ἐπίσθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Εὐβοίᾳ, ὅπου εὐρίσκειτο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. 1.

Μαρμαρίον, τό. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμαρίος, ὁ κάτοικος.

Μαρόβουδον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς χάρας τῶν Μαρκομάνων, πῖσαν. ἡ νῦν Budweis ἐπὶ τοῦ Μολδαύου ποταμοῦ. Πτολ. Τακ. Χρ. II, 62.

- Μαρουχῖνοι**, Στράβ. καὶ Μαβρουνῖνοι, οἱ, Πλυνβ. Maruccini. Ἐν τῶν ἐπισημότερων ἀρχαίων ἔθνων τῆς μεσαιῆς Ἰταλίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄρτενον ποταμὸν καὶ συμμιχθέν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέλαβον αὐτοὺς προῖμως τῇ εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.
- Μάρπησστα**, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Εὐνήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἰδα, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγέννητε τὴν Κλεοπάτραν· ἑπειδὴ δὲ ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀψῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησταν νά λαβῇ ὅποιον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει κάλιον, αὐτὴ δὲ ἐκλεξέεσθαι τὸν Ἰδαν. Οὐρ. Ἰλ. I, 557. Ἀπολ. α', 7, 8. — 2) = Μάρπηστος.
- Μάρπηστος**, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πίρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Πaus. καὶ Μάρπηστα, ἡ. Στεφ. Βυζ. — 2) Μάρπηστος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πaus.
- Μάρση**, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητε τὸν Βουκόλον. Ἀπολ. β', 7, 8.
- Μάρσοι**, οἱ, Marci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαιῆς Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, φημιζόμενοι τοῦ παλαιοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπωδὰς ἐμπειρίαν των ὡς οἱ παλαιὴ Θεσσαλοὶ παρά τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν· ἐλάγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρτου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Στράβ. — ὅθεν Μαρτικός, ἡ, ὄν, τῶν Μάρτων ἢ ἐκ τῶν Μίρτων ὠν. Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥήνον ποταμὸν. Στράβ. Τυχτ.
- Μαρσύας**, ου, Ἰωνικ. Μαρτύης, ὁ. Τίος τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὐρὺν ποτε τοὺς αἰλούς, τοὺς ὁποίους ἐρρίψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἔκαμνον αὐτὴν ὁσμωρον ὅτε ἐφάλλε, καὶ γυμνασθεῖς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν αὐτῆς ἐπιτηδεύειν, ἤλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουτικῆς, ἀλλὰ κρθεῖς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν τέχνην, θανάτωσεν ἐλευνὸς ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις κρεμάσας αὐτὸν ἀπὸ τίνος δένδρου, τὸν ἐξέδαρεν, ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολ. α', 4, 2. Ἡρόδ. 6, 26.
- Μαρσύας**, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγᾶζον ἀπὸ τίνος σπηλαιοῦ εἰρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μιανδρόν ποταμὸν. Ἡρόδ. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀπαμείας καὶ τῆς Δαρίστῃς, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τὸ νῦν ἐστὶ κυρ. Βραχὺ, παρὰ δὲ Νων. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)
- Μαρτυροῦπολις**, εως, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκπ.
- Μαρψία**, ου, ὁ (ε). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθῆναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτέραχόν του. Ἀχρ. 702.
- Μάρων**, ὠνος, ὁ (α). Θράξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε κτεπόρῃσθε τὴν Ἰσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα πίδους αἶνου ἐξαιρέτου. Ὀμ. Ὀδ. I, 197. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βαίχου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θράκῃ πόλις Μαρωνεία. Νων. Διον. 19, 179. — 2) Εἰς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολεμήσαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, προσανάμνητιν τοῦ ὁποῦ ἦγειρον οἱ συμπολιταὶ του ἐν Ἡρώων αὐτοῦ ἐν Σπαρτῇ. Ἡρόδ. 7, 227. Πaus. Λακ. 12. — 3) Ἐπώνυμον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐγγιλίου. Ἀπολ.
- Μαρωνεία**, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν ἱκόνων ἐν Θράκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς αἶνον· τανυν Μαρόνια. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνεΐτης, ὢν, ὁ κατόικ. Ξενφ.
- Μαρωνείας**, ἄδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολμ. ε', 13.
- Μασαϊσύλιοι**, οἱ (υ-υ-υ). Ἔθνος τῆς δυτικῆς Νομίδας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασταϊσύλιοι ἐστὶν ὀλιγῶτερ. ἐρρ.
- Μάσις**, ητος, ὁ (α). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὑπερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἑρμιόνης. Ὀμρ. Ἰλ. B, 562. Στράβ.
- Μασινισσᾶς**, ἄ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαϊτυλίων ἐν Λιβύᾳ, φίλος καὶ συμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τὸν Καρχηδονίον πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναϊότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημερώσας τὰ ἔθνη τῶν ὑπερχῶντων καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ζήτας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Δουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανασσῆς, παρὰ Πολύβ.
- Μάσιον ὄρος**, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεταμένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.
- Μασίστηρς**, ου, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 30.
- Μασίστης**, εω, ὁ. Τίος τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐστρατείαν τοῦ βασιλέως Σέρξου. Ἡρόδ. 7, 82.
- Μασίστιος**, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱπτικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μχιχίστιος καλούμενος. Ἡρόδ. 9, 20.
- Μασκάμης**, εω, ὁ. Πέρτης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θράκῃ. — ὅθεν Μασκάμεις, ὁ, ἡ, ὢν, παρ' Ἡρόδ. 7, 106.
- Μασκᾶς**, ἄ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πῖσαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σαχοράν καλούμενον. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Μάσπιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐνθα ἰδίως κατοικεῖ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Ἡρόδ. 1, 125.

Μάσσαγα, τὰ, καὶ **Mazagae** παρὰ Κουρτ. Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσηνίων ἐν Ἰνδίᾳ, καίμενη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουράου, εἰς τὴν ποταμὸν τῆς ὁποίας ἐπληγῶθαι βαρύνει ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ'. Μίσσακα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἔνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σουθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄκρον μάχιμον καὶ ἰσχυρόν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὐρίσκειτο ἀφθονοὶ χρυσοὶ καὶ χαλκοί. Κατ' αὐτῶν εἰστρατευσαι ὁ μέγας Κίρος θέλων νὰ τὴν υποτάξῃ καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδ. 1, 201 - 204. Στράβ. τανὺν Μογγόλοι. — ὤθεν, Μασσαγέταις, ἴσοι, δηλ. Δουριαν.

Μασσαγίτις, σο, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Μασσαυσύλιοι, οἱ, = Μασαυσίλιοι.

Μασσαλία, ἡ (-υ-), Massilia. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβηκικῆς Γαλλίας, καίμενη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκίων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀνμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονικοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, οὗτα αἰετοῖτο φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐκείνη δὲ ἀκολουθεῖς μετὰ τὴν φανερὰν τοῦ μεγάλου Πομπηίου, ὑπέμενε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυρίως αὐτὴν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας τῆς. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατικὴ, συνισταμένη ἐκ μίᾳ βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὅποια ἐκαλοῦντο Τιμούχοι, καὶ ἔχοντα τοὺς αὐτοὺς νόμους μετὰ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνας τανὺν Marseille. Ἡρόδ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὤθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ, Μασσαλιωτικός, ἡ, ὁν. Τῇ Μασσαλίας ἡ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀνήκει. Πολύβ.

Μασσανάσσης, ου, ὁ, = Ματινιστᾶς. Πολύβ. **Μάσσικος**, ὁ, Massicus. Ὅρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαιρετικὸς οἶκος.

Μασσίχυτος, ου, ὁ. Ὅρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κουίντ. Σμυρν. γ', 234.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massylii. Ἔθνος τῆς Νουμίδας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικά μέρη καὶ συναρῶντες μετὰ τοὺς Ματαυσίλους. Πολύβ. Μεγιστῆνες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μάσυλοι, Στέφ. Βυζ.

Μίσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Κιρίας, καίμενη πλησίον τοῦ Μυκιάδρου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'.

Μίστριαι, ἡ. Ἰννὴ τοῦ βασιλέως Δευκάνο-

ρος ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Δουκ. Τοξ. 51.

— 2) **Χωρίον τῆς Θράκης**, παρὰ Δημ. Χερσ. 44. **Μαστία**, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνας. — 2) Πόλις τῆς Ἰσπανίας, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὤθεν, Μαστιανοί, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους τανὺν Ἰενισχέε. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθῆροις πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Δυκόφρονος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430, 438. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιδέου. Ὁμ. Ὀδ. Β, 658.

Μασυλῆες, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυντία, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τυνός παρ' Ἀριστφ. Σφκ. 436.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. αἰνῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Ματιανή, ἡ, Ἰωνικ. Ματινὴν γῆ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾷς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ. εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰωνικ. Ματινοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτοῦ Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδοῦχοι καὶ Κάριοι καὶ Ἡρόδ. 1, 189. ἐκτεινέτο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανικῶν ἀπὸ τοῦ Γύδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀραξοῦ. — 2) Λαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν. Ἡρόδ. 1, 72.

Ματινός, ἡ, ὁν. Τῶν Ματιανῶν ἡ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκει. τὰ Ματινὰ ὄρη. Ὅρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Ἡρόδ.

Ματτιανοί, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μετὰ τοῦ Μάινου (Main) καὶ Λογάνου (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὴν Ματτιαχόν τανὺν Magburg. Πτολ. β', 11. Ταχίτ. Χρον. 11, 20.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὄρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυροντία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινόμενη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν οὐκεανὸν ἕως τῆς Νουμίδας καὶ κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων καὶ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. δ', 1. ἀπαιρῖται διαφόρους λαοὺς, οἵτινες τὸ πάλαι ἐσχημάτιζον ἐν μέγα καὶ ἰσχυρόν βασίλειον, διηρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν Καισαρικὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, καίμενη ἀνατολικῶς καὶ εἰς τὴν Τηγγίταιν Μαυρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων τανὺν βασιλεὺς τοῦ Φέας καὶ Μαρκόου. Στράβ. Διβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἑλληνες ἐκάλουσαν αὐτοὺς Μαυρουσίους, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυρητανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ἰα, ἰον. Τῆς Μαυρουσίας ἡ εἰς

τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκον. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅσοι ἐκ τῶν κητοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἔξω βίον νομαδικόν. Ἡρώδ.

Μαυρουσίς, ἰδοι, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἡ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ **Μαυρουσίς** γῆ, = Μαυρουσία, Διον. Περ.

Μαυσόλειον, τό, Mausoleum. Ὁ περιφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βατίλισσα τῆς Καρίας ἤγειρεν εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς συζύγου Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἄρχαιοι συγγραφεῖς συγκατέτατον μεταξύ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου. Κατὰ Πλιν 36, 4. εἶχεν ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στελῶν· εἰς τὴν πολυτελεῆ καὶ ἐξαισίον αὐτοῦ κατασκευὴν συνειργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῆται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σόπας, Λεωχάρης, Βριλεῖς καὶ Πύθης, κατὰ δὲ Οὐίτροβιον καὶ αὐτοὶ ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἑκαλοῦντο ἀκολουθίως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλου εἶδους πολυτελεῖς καὶ κολοσιαὶ οἰκοδομαί, ἐνεργόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνέμνησιν ἐπιτήμων ἀνδρῶν. Στράβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπὴς τις οἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύλαττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου τοῦ Μαρκέλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τιῶν ἐκ τῶν ἐφεξῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. Σουεντ.

Μαυσώλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελής εἰς τὴν Περτικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφημοῦ Ἀρτεμισίας, ἣτις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχερεὺς, εως, ὁ. Κάτοικος τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Στράβ.

Μάχαιρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὄχυρά καὶ δυσάλωτος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας φυλακίσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν διὰ παρακλήσεως τῆς Ἡρωδίδος. Ἰωήπη.

Μαχάτας, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Μαχάτης (υ--). Ἀχαιοὶ τις, Ἀνθολ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν.

Μαχάρης, ους, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μ.Σπριδίου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Δουκούλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχειρῶς, ὅτε ἐμελλε νά συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Διβ.

Μαχάων, ους, ὁ (υ--). Τίος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἡ κατὰ τινες τῆς Ἐπιόνης, ἡγεμὼν ἐνὸς μέρους τῆς Θησαλίας καὶ εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐμπεῖρος τῆς ἱατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἔλθων μετ' ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες, ἐξέρχεται

πενεσ τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν φιλοκτιπὴν καὶ ἄλλους. Σίλων δὲ νά ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Κῦρυνύλου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 732. Δ, 213. Πανσ. γ'. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β, 83. ἔνθα ἐν τισι χειρογράφ. εὐρῆται Μάχων.

Μάχιμος, ὁ. Εἰς τῶν σκυλῶν τοῦ Ἀχαιοῦ, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστηχῆς οὗτος κατεσπαράχθη. Ῥγίν. μύθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ. ἔθνος τῆς Ἰνδίας. Λουκ.

Μάχλυες, οἱ. ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦντες μεταξύ τῆς μικρᾶς Σύρτης καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεσνότες καθ' Ἡρόδ. τὰς ὁπσάν τρήχας τῆς Καφαλικῆς. Ἡρόδ. 4, 178. — 2) ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαίαιτιδα λίμνην. Λουκ. Τεξ. — ὅθεν

Μαχλυνίη, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Μαχλυνῶν.

Μαχλῶριβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ.

Μάχων, ουος, ὁ (υ-). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Κορίνθου ἡ Σικωνῶς, ζήσας εἰς τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γρηματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντινοῦ. Ἐκ τῶν κωμῶδων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποτπάματα. Ἀθήν. β. Σουιδ.

Μεγαβάκης, ου, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰτχλ. Περσ. 22. πιδαν. ὁ αὐτός μετ' τὸν τοῦ Ἡρόδ. 7, 79. Μεγάβυζον.

Μεγάβαζος, ὁ. Τίος τοῦ ἱερωτοῦ, εἰς τὸν στρατηγῶν τῶν βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ὅστις ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγυπτου ἐναντίον τοῦ Ἰνάρου, ὑπῆρξεν αὐτὴν αὐτῆς εἰς τὴν Περτικὴν δυναστείαν καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδ. 3, 160. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Μεγαβάτου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 7, 97. — 3) Τίος τοῦ Σπιεριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 1, 58. ὅστις ἐν τῷ Ἑκχ. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ἀναγινώσκει. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἔστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, δι' ὃ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν) παρ' Ἡρόδ. εὐρηνηται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Κητ. παρὶ Φωτ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ Μεγάβαζος.)

Μεγαβάτης, εω, ὁ. Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάτου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑποτάξας τὴν νήσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδ. 3, 32. — 2) Πέρσης, σατράπης τῆς Δασκυλιτικῆς χώρας ἐν Β.θονίᾳ, Θουκυδ. α', 129. — 3) = Μεγάβαζος, ἀριζμ.

Μεγάβυζος, ὁ. Ὄνομα ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἰς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδους, συνήρρησεν εἰς τὸ νά φονεύσων αὐτὸν ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, ἐκυρίευ-

σε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θράκης. Ἡρόδ. 3, 154. — 2) Εὐνοχός τις ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενφ. Κουρπ. ε', 3, 6. Λουκ. Τιμ. 22. Μεγαίνετος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ ἄγριον καὶ χοντροειδὲς ἦθος τοῦ. Βατρ. ρ65.

Μεγαίρα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων. Ὀρφ. Ἠρ. ρ66.

Μεγακλήης, ὁ, συνηρμ. Μεγακλῆς, ἑους. Ὁνομα διαφόρων ἐπιστῶμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαϊονιδῶν, τὸ ὅποιον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Κομοδοὶ διὰ νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ δράματα τῶν ἀλαζινα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47. Λουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαϊονίους καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαϊονιδῶν, συγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κυλωνα μὲ τοὺς πατρισταῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἤθελον νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν. ἔφόνευσεν τοὺς πλείστους, ἑλκυσὰς αὐτοὺς δι' ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἡττάν των ἐφεξῆς δὲ συνήργησεν εἰς τὸ νὰ διαχωρῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευώσιν τὰ κτήματά των, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατέρωθεν αὐτὸς διὰ τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλούτ. — 2) Ἐχρονος τοῦ προτέρου, νικῆσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ. 6, 131. Πίνδ. Πυθ. 7.

Μεγακρέων, οὗτος, ὁ. Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσκται ἐνδοίον τῶν ἐγγυρίων ἱερῶν πρὸς τὸν Εἰρῆν τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ ἐπιπλὴν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτοὺς ἐν Περσικῇ στρατεύματα, ἄλλως ἐμελλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τὰ, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιάς πλησίον τῆς Τρίκης ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, ἄδος, ἡ, Graecia Magna. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθεῖσθης οὕτω κατὰ θέσπον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθεῖσας ἀρχαῖους ἐκ διαφόρων ἀποικίων, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος. »Major Graecia dicta nest, quod in ea multae magnaue Civitates fuerunt, ex Graecia profectae». Fest. παραβλ. Πολύβ. Σύγγλ. Χρον. Στράβ. 5, κ. ἀλ. — ἐπεριλαμβάνε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλάς τρία ἐπίσσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βριττίων· ἀπ' οὗ δὲ ἀκολουθῶς οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἑπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλης Ἑλλάς. Κικρ.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ἄρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, ἑως, παρὰ τοῖς ὕστερον. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λευκτροῖς νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστιά. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἀλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκადίας κάτοικοι, συγκροτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Πανσ. ἡ', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνιων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὕτη ἐξ ἐλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Κλεομένηος βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὐρίσκειτο ἤδη πᾶντε κατερηνωμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστορικός Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαιοῦ δεσμοῦ Φιλοποίμην. Διόδ. Σικλ. ιε'. Ξενφ. Ἑλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Μεγαλοπόλις, ου, ἤθη Μεγαλοπολίτις, ἰδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς Μεγαλοπόλεως. Ξενφ. Δημ.

Μεγαμηδείδης, σο, ὁ. Τίος τοῦ Μεγαμηίδου καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὀμ. Ἕκμ. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἀγνωστοί.

Μεγαμῆδης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρναίου καὶ θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πενιτήκοντα θυγατέρας. Ἀπολόρ. β', 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κρόκωνος καὶ θυγατρὸς τοῦ Ἀράδου. Ἀπολόρ. γ', 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλούμενη.

Μεγάπανος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἑρκων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 62.

Μεγαπέννης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀργεῖος, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ τοῦτον τὴν Τυρρίδα. Ἀπολόρ. β', 4, 4. τοῦτον υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἐκγόνοιο ὁ Ἀλέκτωρ. Πανσ. β', 18. — 2) Τίος τοῦ Μεγελαῖου, τὸν ὅποιον οὗτος ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μίας δοῦλης ἐν Σπάρτῃ. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολόρ. γ', 11, 1. ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δοῦλης Περιδόο· διὰ τὴν μὴ γνήσιον γέννησίν του ἀπέβλεπον αὐτὸν οἱ Σπαρτιάται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἐντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὰ βασιλεῖα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυρρίδα. Πανσ. γ', 19. — 2) Ἀγνωστός τις τύραννος· παρὰ Λουκίαν.

Μεγάρη, ἡ, Ἰων. Μεγάρη (μυ-). Θυγάτηρ τοῦ βασιλεως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντίδαν, καὶ Διόναν. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 269. Ἑρμ. Ἡρακλ. μαιν. ρ. Ἀπολόρ. β', 4, 11. ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολόρ. β', 6, 1. Πανσ. ι', 29.

Μέγαρες, τὰ, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ

ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρῆς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀροπόλιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετὰ τῆς πόλεως διὰ οὗα μακρῶν τειχῶν τὰ ἐποῖα ὅμας κατηράφισαν πρώτως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. ἔχει τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη πολλὰς ἀειολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Πανσ. α', 39. Στρεβ. ζ', Πίνδ. Ὀλ. 13, 120. τανὺν Μεγάρα· — ὅθεν Μεγαράδες, Ἐπιρμητὶ εἰς τὰ Μεγάρα· Εὐριπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγαρίων Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγαρίσι. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακοσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρίων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπ. πρότερον δὲ Τέβλα καλουμένη, ὅπερ ὅρα· Θουκ. 5', 4. Στράβ.

Μεγαρεὺς, ἑως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγαρίων· Ἡρότ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγαρίων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 747. Θουκρ. β', 27. — οἱ Μεγαρεῖς Τεβλαῖοι, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίων· Θουκ. ζ', 4. Τὸ κατὰ Μεγαρίων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ὅποιον ἐξέδοσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγαρίων διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπέρρετο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστφ. Νεφ. 532. παρβλ. καὶ Θουκ. α', 139.

Μεγαρεὺς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Ἱππομένους, Ἀπολόρ. γ', 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰνόπης ἐξ Ὀρχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγαρίων ἐναντίον τοῦ Μίνως ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολόρ. γ', 5, 8. ὁπὸ τοῦ ὁποῖου λήγεται ὅτι ἀνομαστῆ καὶ ἡ πόλις Μεγάρα. Πανσ. α', 39. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τῶν ἐγχαυρίαν ὁ Μεγαρεὺς οὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν Σρόν, ἐκάλεσε τὴν αὐτοῦ πόλιν Μεγάρα Πανσ. αὐτοῦ. — 2) Μακεδῶν τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνδρ.

Μεγαρεὺς, ἡ, ὅν. Τῶν Μεγαρίων ἡ ἐκ τῶν Μεγαρίων ὦν. Ἀριστφ. Εἰρ. 608. — οἱ Μεγαρικοὶ, ἀντὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγαρίων. Στράβ.

Μεγαρεῖς, ἰδοί, ἡ. Ἐπιρμητὶ. Τῶν Μεγαρίων ἡ ἐκ τῶν Μεγαρίων οὐσα. Θουκ. α', 49. — 2) Οἰσιαστὴν προσηγαμ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγαρίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μικροτάτην ἑκτασιν καὶ συνορευούσα ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Ἀττικὴν, μεσημβρινῶς μετὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μετὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀντικε ἀρχαῖον ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ἔπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατεστάθη ἐλευθέρη καὶ αὐτόνομος κατ' ὄν χρόνον καὶ ἐκατωκήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννη-

σον, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησαν αἰεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τὰ ἔθνη καὶ ἡ γλῶττα τῶν Δωριέων. Ἡρότ. 5, 76. Πανσ. α', 39. πρὸ τούτων δὲ κατώκουν ἐνταῦθα Δελεγεῖς καὶ Ἴωνες τῶν ὁποίων μετὰ μέρος διέμενε μῆχοι τελοῦς ἀναμιχθέν μετὰ τοὺς ἐπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχημάτιζον δὲ τὸ πάλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οἴχ ἦττον ἰσχυράν ἐπικράτειν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς αἶρον πολυάνθρωπον, δι' ὃ καὶ ἐπεμφαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ συνεισέφερον οἱ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ εἰκοσι καλῶς ὥπλισμένων τριηρῶν· Ἡρότ. η', 45. ρ, 28. τανὺν Μεγάρα, ἀποτελούσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταῦτ. τῷ Μεγάρα ἐν Σικελίᾳ Σκυλ.

Μέγαρος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ μίας τῶν Σιδωνίων Νυμφῶν, ὅστις ἐπὶ τοῦ κατακλυτμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σῳθεὶς εἰς τὰ ὄρη τοῦ ὄρους Γερανίας μπουλόμενος τοὺς γεραίτους ὅτε αὐτοὶ ἐνέχοντο πρὸ αὐτοῦ, ἀνομαστέον ἐκτετε ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Πανσ. α', 40.

Μέγαρος, ἡ, = Μάρμαρος. Λυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ. Εἰς τὴν ἐπιστήμην Τρώων· Λυκίων τοῦ ὁποῖου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάδης, ἐν Ὀμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) Αἰγινίτης τις, πατήρ τοῦ Δαμίδος· Πίνδ. Νεμ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικός καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτῇ περιήλθε τὴν χώραν ταύτην συνάξας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἀειολόγους παρατηρήσει διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολουθῶς τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεύσι· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαφέρνης, ους, ὁ. Αἷται. ἡν. Εἰς τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενοφ.

Μεγεσσάρας, ου, ὁ. Πατήρ τῆς Φαρνέκης καὶ κάππος τοῦ Κινύρα· Ἀπολόρ. γ', 14, 3.

Μέγης, ἡτος, ὁ. Τίς τοῦ Φυλῶος ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου καὶ ἔχρονος τοῦ Φυλῶος, εἰς τῶν μυητικῶν τῆς Ἑλένης, Ἀπολόρ. γ', 10, 8. ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα εἰδείξεν ἐξαιρετον ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς τὰς μάχας. Ὀμ. Ἰλ. Β, 627. Ξ, 520. Εὐριπ.

Μεγαάλιος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἐλ. γ', 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτ. Τ.μ. 35. Μέγυλλος, ἀσυνῆς τύπος.

Μέγιλλα, ἡ· Ὄνομα ἐταίρας τινὸς παρὰ Λουκ. Μέγιλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις καὶ ἐν τῶν διαλεγόμενων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σελ. 629. — 2) Ὁραῖος τις νεανίας ἐκ Κορίνθου. Λουκ. Διαλ. Νεκ. α'.

Μεγιστεύς, ἑως, ὁ. Νεανίας τις ἐνδείης, τὸν ὁποῖον ἡγάπα ὁ Ἀνρικός Ἀνακρέων· Σίμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξύ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδόνων νήσων. Στέφ. Βυζ.
Μεγιστίαις, α, ὁ, Ἰωνκ. Μεγίττιαι, ἐν. Περιήγμος οἰκησιμὸς ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαυινίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περτῶν. Ἡρόδ. 7. 121. — Σίμων. Ἐπιγραμ.
Μεδεών, ὠνος, ὁ. Τίς τοῦ Πηλεΐδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνέμασθ' ἦ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μεδεών. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 501.
Μεδεών, ὠνος, ὁ Βοιωτικός. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεών ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κριτσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ἥδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροπολέμου. Στράβ. — 3) — Medion. Ἀβρ. Πόλις τῆς Ἀκαριανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 106.
Μεδιών, ὠνος, ὁ, — Μεδεών, ἄρισμ. 3. Πολύβ. καὶ Στόφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεδιώνιοι, οἱ κατοικοὶ τοῦ Μεδιώνος ἐν Ἀστυρνανίᾳ.
Μεδιολάνιον, τό, Στράβ. καὶ Μεδιολανόν. Πολύβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, ταῦν Saintes καλουμένη. Πτολ. β', 7. Στράβ. δ'. — 2) καὶ Μεδιόλανα, τὰ, παρά Πτολ. γ', 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πόλαι τῆς ὀρχτάδας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτῇ τοῦ Παδὸν Γαλλία, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσούβρων, ἀνεγείσθαι καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μετὰ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, ἀμύσασα πρό πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς πρώτης σωτηρίου Ἐκατενταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σφόδρα ἀνδράς οἵτινες διέτριψαν ἐν ταύτᾳ ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νέας Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἐφεξῆς δὲ αἰῶνας ἤρχοντο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μάλα διάσπιντα τῆς ζωτικῆς ἀναδιδι-
 τανὺν Μιλάνον, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Δορβαδικοῦ βασιλείου. Πολύβ. β', 27. Πτολμ. — 3) Mediolanum. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρετανίας ἐπὶ τῆς αὐτοῦσι χώρας τῶν Ὀρδούικων, ταῦν Clannum Monthwy· Πτολ. β', 3. Τακτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β', 11. ταῦν Meteln an der Vecht.
Μεδιοματριχοί, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσθλαν ποταμὸν καὶ ἐκτενόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Κάστ.
Μεδωσχοί, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτάας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐκτῇ τοῦ Παδὸν Γαλλίας. Στράβ.
Μεδόαχος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐκτῆς τοῦ Παδὸν Γαλλίας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων ὄρων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Παδόν· ταῦν Βρέντα· Στράβ.
Μέδοισα, ἡ· Δμρκ. ἀντὶ Μεδόνου. Πίνδρ.
Μεδοῦλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλ-

λίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ. Στράβ.
Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητιοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐπλάττετο ὥτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφωσεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεύς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβεράν ταύτην κεφαλὴν τῆς τὴν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀπελίσσους δι' αὐτῆς μετὰ ταῦτα Θαλάσσιον ἐκεῖνο τέρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπαπειλεῖτο νὰ κατασπαράξῃ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα τὴν Ἀθηνᾶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔφεραν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσιπίδος τῆς. Ἥσ. Θεογ. 276. Ἀπολλρ. β', 4, 7. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθαι ὁ ἵππος Πήγησος, τὸν ἐποίησεν ἡ Μιδούσα εἶχε συλλαβὰς πρότερον ἐκ τοῦ Πασειδῶνος· Ἡσιόδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μεδούσα μία τῶν ἀγρίων ἐκείνων καὶ θηριώδων γυναικῶν αἵτινες κατώκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία πλανηθεῖσα ἕως τῆς Τριτανίδος λίμνης ἐν Διβύᾳ ἐφονεύθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Περσέως. Πaus. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλρ. γ', 12. 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολλρ. β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου. Φερειδ. Δεῖψ.
Μέδων, ὠνος, ὁ, κλητκ. Μεδών. Τίς τοῦ Ὀϊλέως Δοκρῆς, ἀδελφὸς ἐμποκράτορος τοῦ Λιαντος, ὅστις ἀλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Φρυγίων ἐφορεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 693. — 2) Κηρύξ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Πηλεόπην τὴν ἀναχωρήσασιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 677. Χ, 357. — 2) Τίς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 5.
Μεθάννα, ἡ, καὶ Μεδώνη, Θουκ. Φρούριον ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ἀκρατηρίου μεταξύ Ἐπιδάουρου καὶ Τροιζήνης ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐκτίσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στράβ. Πaus. Ἐντισι χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μεθάννα, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. ταῦν ἐρείπια Μεδάνα λεγόμενα.
Μεθάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννησε τὸν Ἀδωνιν καὶ Ὁξύπερον· Ἀπολλρ. γ', 14, 3.
Μεθουριάδες, καὶ Μεθουρίδες, αἱ, προτυπακμ. νῆσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τοῦ Μεγαρικῷ κόλπῳ ἀνατολικοῖται. Ἀνδρ. Ὀλ.
Μεθύδριον, τό. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξύ τῶν δύο μικρῶν αὐτοῦ ποταμῶν Μα-

λεύτου καὶ Μυλάωνος, κατεβαφθῆναι τῇσδε ὅτε ἤρχιστε ἡ ἀνέστη ἡ Μεγαλόπολις Θουκ. ε'. 58. Παισ. ἡ. Πολυβ. δ'. — ὅθεν Μελυδρεῖ, οἱ κάτοικοι. Ξενφ.

Μεθύμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σιύλ. ὅπερ καὶ ὀρθρ.

Μεθωνάιος, ἀλα, αἶον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνέκων ἡ ἐκ τῆς Μεθώνης ἀν. καὶ, Μεθωνάιοι, οἱ κάτοικοι.

Μεθώνη, ἡ, = Μέσσηνα ἐν Ἀργολίδι. Θουκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μετ' ἡμέραν, τὴν ὅποιαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μεθώνη, Mothone καλουμένη· τανὺν Μεθώνη· ἐτι δὲ, Μεθώνη τῆς Λακωνικῆς, παρὰ Θουκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θουκ. ζ', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἠρώων εὐρίσκειτο αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτιτῶν. Ὁμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη ὁ Φίλιππος ἕνα του ὀρθαλμόν. Θουκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41. Στράβ.

Μεθίαια, ου, ὁ. Ἀθηναῖοις τις ὁ ὁποῖος ἡγάπα πολὺ νὰ παίξῃ με τοὺς ὀρθυγας, δὲ καὶ ὀρθυγοτρώος ἐπονυμάσθῃ. Πλάτ. Ἀλκ. α', σελ. 120. Ἀριστφ. Ὀρν. 1297. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστημῶν καὶ πλουσιῶν ἐν Ἀθῆναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποῖου σώζεται εἰς ῥητορικῶν λόγους τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μεικιάδης, ου, α' (α). Ναύαρχός τις ἐκ Κερκυρας παρὰ Θουκ. α', 47.

Μελαιάνων, ανος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης θυγατρὸς τοῦ Σχοιεύως, μετὰ τῆς ἐποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λείοντα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Μελιανὸν τὸν Παρθένοπαῖον. Ἀπολδρ. γ', 9.

Μελίχιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Διδε ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸ Ἄργος. Παισ. β', 9.

Μελάγχεα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Τεγέας.

Μελάγχλαινοι, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου. Ἡροδ. 4, 20. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδα, α, ὁ (Ἰ). Κάτειός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θουκ. ἡ', 6. εἶδα ἐν τῷ κειμένῳ Μελαγχρίδας καίται.

Μελαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυληνῆς ἐν Δέσβῳ, φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μελαινα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, κληθεῖσθαι οὕτως ὅτε πενθοῦσα τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρύφθη εἰς ἐν σπηλαῖον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παισ. ἡ', 42.

Μελαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ροδ Β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, τανὺν κατὰ Βουρνού. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττι-

κῆς ἀνέκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν. — ἔθεν Μελαινεῖς, οἱ κάτοικοι.

Μελαινα. Κόρυρα, ἴδε Κόρυρα.

Μελαινεαί, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παισ. Μελαινεύς, εως, ὁ. Τίς τῶν Λυκάωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παισ. Στεφ. Βυζ

Μελαινίς, ἰδοι, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελάγγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παισ. ἡ', 6.

Μελαιῖοι, αἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰώνην. Θουκ. ε', 5. ἄλλους ἀγνοοῦσι.

Μελάμφοδες, αἱ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαῖοι οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολδρ. β', 1, 4. καὶ, ἡ Μελαμπόδων χώρα. παρβλ. Heyne αὐτόδ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Μελάμφοδος, ὁ ὁσολύμενος. Πλάτ. Ἰων.

Μελάμπος, ὁδος, ὁ, Δωρ. Μέλαμπος. Τίς τοῦ Ἀμυδάσιος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφός τοῦ Βιάντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἱατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθερέπευσεν τὸν Ἰφικλιν υἱὸν τοῦ Φυλακίου ἀπὸ τῆς ἀτεκνίας ἡ ἀγονίας του, λαβοῦν αὐτὸν ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ πατρὸς του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Βίας ἤττηνθη ἀκολουθῶν καὶ λῆξεν εἰς γυναῖκα τὴν Πηρώ θυγατέρα τοῦ Νηλῖως. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προῖτου ἀπὸ τῆν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἐν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀργίου αὐτὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφίανασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολδρ. α', 9, 11. β', 6, 1-2. Κασ' Ἡροδ. 2, 49. ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπος οὗτος σοφός τις ἀνὴρ, ἐμπεῖρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδασκὴς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φυλῖκος Κάδμου καὶ εἰσάξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διουσίου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ πῶς, ὅτι ἐξ ἡ 220 χρόνων πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργεναυτῶν· ὁ δὲ Διόδωρ. Σικ. α', λέγει ὅτι ὁ Μελάμπος ἐδιδάχθη ἄλλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διουσίου παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Κλημτ. Ἀλεξ. ἔφερον πρῶτον οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τίετ. Δικφ. 91. — 2) Μελάμπυγος λίθος. Βράχεος τις ἀπόταμος ἐπὶ τοῦ Ὀδρου Ἀνοπίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Δακρίδος. Ἡροδ. 7, 216.

Μελάμφυλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ἰδοι, ὁ (μέλας, αἶψ). Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐπαρρησιάζετο ποτὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν μαύρης αἰγὸς εἰς τὸν Μελανδον καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ φοιτήσῃ τὸν Ξάνθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μετ' ἰδιαιτέρως ἐτησίως τελετὰς, Ἀπατούρια καλουμένας. Παισ. β', 35.

Μελανδέπται, αἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρι-

νης ἐν Εὐρώπῃ, ὁρδοτρ. Μελανδῆται ἐκ Στεφ. Βυζ. καὶ, Μελανδία, ἐν μέρος τῆς ἐν Θράκῃ Σιζωνίας χώρας κατοικοῦντες ἀρχαίοντες ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξενφ. Κυρ. Αναβ. ζ', 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανδῆται. Ξενφ. ὅθεν Μελανδῆται, ὅ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μελανδίας. Μελαγνύς, ὅς, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅτι λαβὼν πατὸς τοῦ Περήρου ἐν μέρος τῆς Μισσηνίας, ἐκάλεσεν αὐτό ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναίκος τοῦ Οἰχαλίαν, Πανσ. δ, 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοιτος ἐν Ἰθάκῃ. Ὀμ. Ὀδ. Ω, 103. — 3) Εἰς τῶν Κενταύρων, εὐρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Μελαγνύς, ὅς, ὁ. Τίος τοῦ Δουλίου, ἔφορος τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ἰθάκῃ, παριστάμενος ὡς ἥπιος καὶ ἀλάφης, συνεργῶν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότητος τοῦ Ὀμ. Ὀδ. Ρ, 212-260. Τ, 173. Φ, 175. Κλητικ. ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτωσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελάνδιος. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελάνδιος, ὁ. Τίος τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαίζεμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδδηγαγίαν καὶ ἀσωτίαν του, πιδαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουτάρ. Συμπ. β'. 1. Ἀριστφ. Εἰρ. 803. Ὀρν. 151. — 2) Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡροδ. 5, 97.

Μελάνθος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλεως καὶ τῆς Περιχλυνμένης, βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὐρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ τινες καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ἑξαίρετως φρονέοντας δὲ τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθου εἰς μίαν μάχην ἣν εἶχε προξενηθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύο συνορευούσας πόλεις, ἐκλέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφ' ἑσας τὸν θρόνον εἰς τὴν υἱὸν αὐτοῦ Κόδρον. Ἡροδ. 5, 65. Σχόλ. Ἀριστφ. Αἰαρν. 146. — 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ἡ, 5.

Μελαγνύς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ανατραφεῖσα πλητίον τῆς Πηνελόπης, ὑπερὸν δὲ ἐνωθεῖσα καὶ αὐτὴ με τοὺς μνηστήρας ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὀμ. Ὀδ. Σ, 321.

Μελαγνύπεια, ἡ. Μία τῶν Χελιδόνων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελαγνύπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χαίρωνος, ἑμπερος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὅποιαν λέγεται ὅτι οἱ θεοὶ μετεμφοῦσαν εἰς ἵππον κατὰ παρακλήσιν τοῦ ἰδίου πατρός της ἀφ' οὗ οὗτος ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Αἰόλου ἐν τέχνῳ. Ἀριστφ. Ὀσμ. 549. Ἐρατοσθ. Τγίν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἡ τοῦ Δημόδοκου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἰόλου. Πλάτ. Πανσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της, ἐκλείπεται εἰς ἕνα σκοτεινὸν πύργον χρόνον ἱκανόν, ὅς οὐ κλυεσθῶσθαι ὑπὸ τῶν ἰδίων τέχνων της. Τγίν. — 3) Βασιλισσά τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὸν ζωστήρα λέγεται ὅτι ἀρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἐφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν

Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ροδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰταῖος ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν, κατὰ Πανσ. δ', 1.

Μελαγνύπιδες, οὐ, ὁ. κυρία ὄνομα πατρων. Τίος τοῦ Μελανίππου· καὶ κύρ. ὄνομα. περίφημος ποιητὴς διδραμβῶν, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὴν 65 Ὀλυμ. Σουῖδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἐπὶ καὶ ποιητῆς τραγικῶν κατὰ τοὺς εὐρηνηται παρὰ Σοβαίῳ λείψανά τινα ἐνός τῶν δραμάτων του Περτεφόρι ἐπιγραφόμενον. Ἀπολδρ. λείψ. β'. Φαβρ. Ἑλ. β.βλ. II, σελ. 129.

Μελάνιππος, ὁ (α). Τίος τοῦ Ἀστακοῦ ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγρίου, πολεμήτας γενναίως εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἱ τινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖον φονεύεις ὑπὸ τοῦ Μελαῖου. Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 409. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος. Πανσ. Βιωτικ. 18. — 2) Τίος τοῦ Θητῆος καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήτας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας σταδίου. Πανσ. ε', 25. Πλουτ. Θητ. — 3) Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 4) Τίος τοῦ Ἰκετάνοος ἐκ Τροίας, ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολέμων κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Αἰτιόχου. Ὀμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀγρίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 6) Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τριταίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τριταίαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Πανσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιος τις παρὰ Ξενφ.

Μελανέων, υἱος, ὁ. ποιητ. ἀπὸ Μελανίων Νεανίας τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπαριστάνετο αἰμιτῶν τῶν γυναίκας. Ἀριστφ. Λυσ. 876.

Μελάντης, οὐ, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημοσθ. Μελάντιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μελανος ἡ ἐκ τὸν Μελانا ἀνθρώπων· αἱ Μελάντιος πετραι ἡ δειραὶ. Βρῆχοι τινὲς τοῦ Αἰγᾶτος Πηλαγῶν ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας θέντες οὕτως ἀπὸ τῶν Μελανος, Ἀπολ. Ροδ. Ἀπολδρ. α', 9, 26.

Μελάντιος, ὁ. Χαμερπής τις παράσιτος καὶ κίλαξ, παρὰ Λουκ.

Μελάντιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λάχης τοῦ Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Λάχης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρεῖος καὶ ποταποῦ χαρκτηῖρος. Δημοσθ.

Μελάς, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ Φοῖβου καὶ τῆς Χαλκίονης, ὅστις λέγεται ὅτι πλεῖον ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπύνη εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὅποιον ἀπ' αὐτοῦ οἰομασθῆναι ἐπὶ τῆς Μίδας κίλπος. Ἀπολ. Ροδ. Α, 1707. — 2) Τίος τοῦ Πορθέως ἡ Πορθῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφρονεῖτο ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβουλευντο τὸν Ζεῖον αὐτὸν Οἰνέα. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 117. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) Τίος τοῦ Λευκινίου, ὅστις συνευθεύτας τὸν Ἡρακλῆα εἰς τὴν πόρ-

ἔστιν τῆς Οἰχαλίας ἐφορεύθη αὐτῷ ἐπὶ τοῦ Εὐρύτου. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Μέλας, εἰς, ὁ. Μελαί, Πεταμός τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡροδ. 7. 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμός τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μελαϊκὸν κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατέστρεψεν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεύθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· τανὺν Σχιερὸν Σοῦ. Ἡροδ. 7. 58. Διον. Περ. 538. — 3) ἑτερος ποταμός τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλλει εἰς τὴν Κοπαῖδα λίμνην, τανὺν Μαυρίνερρον· Στράβ. — 4) Ποταμός τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὀλένης. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στράβ. — 5) ποταμός τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανὺν Κορμενίδ. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρεχὼν βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θράκῃ Χερσόνησον, τανὺν Κόλπος Σάρου λεγόμενος. Ἡροδ. εἰς, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 922.

Μέλδοι, οἱ. ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μετὰ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Μάρινης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάγον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ἰδὲς, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἡ εἰς τὸν Μελεάγρον ἀνήκουσα· αἱ Μελεαγρίδες· αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Εὐξήμερα καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθείσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνὰ· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες ὑπὸ τοῦ μυθολογοῦμαι νῆσαι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στράβ.

Μελεαγρος, ὁ. Meleager. Τίος τοῦ Οἰνείως καὶ τῆς Ἀλφείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀρεος. Πλουτ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν ἥρων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περιγνημος πρὸ πάντων διὰ τὰς παρὶ τὴν θῆραν τῶν ἀγρίων ζώων ἀσκήσεις καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδριοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἤφαιεν ὅλην τὴν ἐπικρίτειαν τοῦ πατρὸς του Οἰνείως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτητε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐρίματο ἀπὸ ἑνα ἐσβεσμένον δαυλὸν, τὸν ὅποιον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιαφόρον, μαθούσα αὕτη τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πρᾶξις αὕτη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου οἶα τὴν δορὰν τοῦ σπρευθέντος κάπρου καὶ καταρωμένη αὐτόν, ἐβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς κατακαύσασα αὐτόν ὅπως δι' ὅλου, διὰ τοῦ ἐποίου ἔγινεν αἰτία τοῦ πρόωρον θανάτου τοῦ υἱοῦ τῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 642. Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἰάα ἐγέννησεν ὁ Μελεάγρος τὴν Πολυδώραν. Πaus. δ', 2. ἐκ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενόπαϊον· Τγίν. — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Ποιητῆς Ἐπι-

γραμμάτων, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀνμάτας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τινες ἐδῆ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ου, ὁ. Λακεδαιμονίους τις, παρὰ Θουκ. Μελέεθμος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Διημ. Στεφ. πελ. 273. ἔνδεα κατὰ Becker Τηλίδης-μος ἀναγινώσκτ.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλφείως εἰς τὴν Βοιωτίαν. Πaus, 3, 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τὸν ὅποιον λέγε-ται ὅτι ἐγέννηθη ὁ ποιητὴς Ὀμηρος. Ὁμ. Τμν. η', 3. Στράβ. καὶ, ὁ Μέλης. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποτόμιος θεός, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἐγέννηθη ὁ Ὀμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάζετο· Πλουτ. εἰ. Ὁμ. — 3) Πατήρ τοῦ Κινητῆ ποιητοῦ διδურύμβων, κισαρφώδης τὴν τέχνην· Πλουτ. Γεργ. 501.

Μελήσανδροι, ὁ. Στραχηγός τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 29. Μεληστίας, α, ὁ. Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πυθ. Ὀλυμ. 8. — 2) Τίς τῶν ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. Πλάτ. Λάχ. καὶ Μένη.

Μελησιγενής, οὗς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μελητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐποίουν τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τῷ αὐτῷ Μελητῶς νοταμοῦ. Δουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ θυγὴ τοῦ Ἰάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φερανέα καὶ Αἰγαλέα. Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὅποιαν ἀρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰτμήνιον καὶ Τέταρον. Πινδ. Πύθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγέννησεν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φύλον. Ἀπολδρ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ. Ἀρχαῖαι τινὲς Νύμφαι, κατ' Ἡσ. Θεογ. 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τῶν Ἑρινύων καὶ Εὐγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τρηθέντων αἰσίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φύλον. Ἀπολδρ. β', 5, 4.

Μελίβοι, α, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Πελαγός ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νισβης, ἥτις μονηκτῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς δὲν ἐστοχεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 3) Πολὺς τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὀσσης. Ὁμ. Ἰλ. Β. 717.

Μελεγοννίς, ἰδος, ἡ Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσυχ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 48.

Μελίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλμ.

Μελιχέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Τίος του

Ἀθήμαντος καὶ τῆς Ἰνούς μετὰ τοῦ ὁποῖον λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἐμύλλε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μηχανάν του. Ὁ Ποσειδῶν μετομόρφωσεν τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεόν, τιμώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλάμιον, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ὁ Σίτυρος ἐσύστητε τοὺς Ἰτθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολλ. α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελίναϊα, ἡ. Ἐπ.στ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Λυκόφρ. 403. κατὰ Τρέτζ. κληθεῖσθαι οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς ἡδύτητας τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Μελιννώ, οὗς, ἡ. Ἀρχαῖαι τις ποιήτρια παρὰ Φωτ.

Μελινοφάγοι, οἱ Ὀρχεες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ὀρχηρ, πιδαν. = Ἀτταί, ὡς τρεφομένοι ἐκ μελίνης. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 12.

Μελιξώ, οὗς, ἡ. Γυνὴ τις αὐλήτρια, παρὰ Θεοκρ. Μελιδδουνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ Πτολ.

Μελίσανδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἑλλην ἐκ Μιλήτου, γραφῆς ἐν ἐπικῶν ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπίδων κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ια', 2.

Μελιστιάς, ἀίος, ἡ. Ἑλλήν. κύρ. Ὄνομ. γυναικῶν. Ἀνδολ.

Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κερύνθου. Ἡροδ. 3, 50.

Μελισσαι, αἱ. Νύμφαι τινές, θυγατέρες τοῦ Μελιτταῖος βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστει καὶ Ἰδα, αἱ τινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς. Ἀπολλ. ἐπὶ δὲ καὶ Δικταῖαι Μελίαι κελούμεναι, παρὰ Κικλλμ., εἰς Δι. 47. — 2) Ἰάριαι τῆς Ἀθήνητος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 106. Κικλλμ.

Μελισσέν, ἑως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήτου Κρήτης, τοῦ ὁποῖου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἰδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόν. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Μέλιστος, ὁ. Τίς τοῦ Τελεσιάρχου Ὀθβαῖος, νικῆτας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νήτον Σάμον καὶ ζήτας περὶ τὴν 84. Ὁλυμπ. μαθητὴς τοῦ Περμενίδου, ὠφέλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας· παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν Ζήνων ὁ Ἑλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐτάθησαν ἀποσπάσματα ἐν παρὰ Συμπλίκιῳ εἰς Ἀρισττλ. φυτ. Ἀκουσμ. I, 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰδαν.

Μελιστήχη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ 46.

Μελίταια, ἡ (ε). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Φωϊώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑνικέως ποταμοῦ, πρότερον Πύρρα καλουμένη. Στράβ. καί, Μελιτία, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μελίταια, παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταῖς, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Μελιτεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὁρρηίδος, τὸν ὁποῖον εὐρών ὁ πρῶτος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φράγκος ἐκτεθαμένον ὑπὸ τῆς Ἰδίας μητρὸς του μέσθαι εἰς ἐν δίσκος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν καὶ ἐκάλειστο Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φωϊώτιδος χώρας ἐκτίσεν αὐτόθι τὴν πόλιν Μελιταίαν. Ἀντ. Διβ 13.

Μελίτη, ἡ (ε). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἥσ. Θεογ. 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητα τὸν Τλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.

Μελίτη, ἡ (υ). Νῆτος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανῦν Μελέτη, Meleda. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 572. καὶ Μελιτίνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιάδων. Στρίβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ε) Melita. Νῆσος τῆς Μισογοῖου θαλάττης κειμένη μετὰ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα, Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μετὰ καλοῦς λιμένας καὶ μ' ἓνα πολυτελὴ ναὺν τῆς Ἡρας· περιφημοὺς πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς υφάγματα. Διοδ. Σικ. ε', 12. Σκύλ. (τὸ ἰ. εὐρήτας μακρὸν παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αἶα, αἰον· τῆς Μελίτης ἡ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὦν· τὰ Μελιταῖα κυνίδια. Γένος σκύλων μικρῶν τῆς νήσου Μελίτης, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων. Στράβ. κατὰ τινὰς δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάττῃ. — 4) Δήμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἓνα ναὺν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἦρος οὗτος ἐσύστητε τὰς τελετὰς τῶν μικρῶν Ἑλευθινῶν μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης ματτιγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστφ. Βατρ. 501. — καί, Μελιτεύς, ἑως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὦν. Δημοστ. Μελιτηῖος, ἰα, ἰον. Τῆς Μελίτης ἡ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ Μελιτηῖον ὄρος. Ὅρος ἐπὶ τῆς νήτου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1150.

Μελιτηνὴ, ἡ. Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεταμένη περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σουριανῆς χώρας. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμεράμιδος, ὕψιστον δὲ ἀνῆκεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν· τανῦν Μελεδὺν Μελιτία, = Μελίταια.

Μελιτίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἐμπικτιτὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παρεπτάων βλάκα τινὰ καὶ χοντροπῆν, ὡς τὸ Ξανυρίαν καὶ Κόροιβος· πληρ. Μελιτίδαι, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιγ', 1. Λουκ.

Μελίτος, ὁ. Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆλον Πιθέον, ὅστις συμφώνως μετὰ τοῦ Ἀνύτου ἐκατήγορσεν τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενφ. Ἀριστφ. Βατρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλάτ. Stallb.

- ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε τανὺν δὲν ἐπέσθη σχεδὸν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἐνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέρμφι δεικνύεται δύο ὥρας, ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἐνθα τανὺν κείται τὸ χωρίον Μέρμφ, κατ' ἄλλους δὲ Παλαιὸν Μέστρ. — γενικ. ις, παρ' Ἡρόδ. Ἀρρίαν. ιδος, παρὰ Θουκ. ἑως, παρὰ Στράβ. ὅτι Μέρμφι, παρ' Ἡρόδ. 2, 3. Μέρμφι, παρὰ Πaus. — ὅθεν, Μεμφίτης, ου (ε), ὁ κάτοικ. τῆς Μέρμφιδος Ἡρόδ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέρμφι γῆ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 35.
- Μέρμφις, ις, ὁ. Ἡγεμὼν τις τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, παρ' Αἰσχ. Πέρτ. 966.
- Μέναιχμος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, κατὰ Ἀθῆν. συγγράψας ἐν βιβλίον περὶ τεχνικῶν πιδαν. ἀκμάσας ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Paus.
- Μενάλιππος, ὁ. Φίλος τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Δέσβου. Ἡρόδ. 5, 95.
- Μενάλας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. η.
- Μενάκλης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου, φωνεῖται ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἐνθα ὁ Heyne Μετάκλης ἀναγινώσκει.
- Μενάνδρος, ὁ. Menander. Διδάκκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πίνδ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενφ. — 3) Περιφημὸς κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμωδίας, γεννηθεὶς τὸν τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γράψας κατα τινὰς μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα, ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὐσχημον τῶν ἐν αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τὴν κατ' ἀλλήλων πρὸς τὴν δραματοποιᾶν φρασίντων, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ 5 ἄτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐρτελίου καὶ Οὐγώ Γροτίου ἐν Excerptia e comd. Gr. pag. 708—763. Paus. α', 2. Δουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Αζοδικίας ἀναγερόμενος παρὰ Σουΐδα, ζήτας πιδαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἐν βιβλίον, γενεθλίου διηγήσεως ἐπιγραφόμενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105. Harls. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὴν Αὐδαν. Φώτ. — 6) Βυζάντιος ποιητὴς, πιδαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 454.
- Μενάπια, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσία, Πτολ. 5, 11.
- Μενάπιοι, οἱ. Manarii. Ἑθνὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μετὰ τοῦ Ῥήνου καὶ Μότα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ἄς ἐπὶ
- πολὴν βαλτωδὴς καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ πικρῶν ὁσέων, μὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδέμιν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἐσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλυβάς. Διον. Κασ. γ', 28. Στράβ. Καῖσ.
- Μενάρης, εος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου. Ἡρόδ. 8, 131.
- Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2.
- Μέναχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγυπτου, φωνεῖται ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλούς. Ἀπολδρ. β', 1, 4.
- Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.
- Μένδης, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ. ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κελπου. Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Μένδης, Ἀπολδρ. παρὰ Στεφ. Βυζαντιν.
- Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μανησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πεμπον στομίον τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεῖτο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένδης· τανὺν Ἀχμοῦν, Ἡρόδ. 2, 42. Στράβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι Πάνα, παραστανόμενη καὶ αὐτὴ συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδῃ τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 46.
- Μενδήσιος, ια, ιον. Τῆς Μένδης ἡ εἷς τὴν πόλιν Μένδῃτα ἀνήκων, ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδῃτα. Ἡρόδ. — τὸ Μενδῆσιον στόμα, τὸ πέμπον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὸ Σεβηντικὸν στόμιον τανὺν Δυβέχ.
- Μενδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκιδ.
- Μενέδης, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἐρετριᾶς σχολῆς. Στραβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Κυνικός φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.
- Μενεκλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰλλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἰππότης ἐγέννησε τὸν Αἰδον, Εὐνυδ.
- Μενεκλίδης, ὁ. Θεβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐχθρὸς τοῦ περφημοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνᾳ, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβουλοῦς σκευωρίας ἐναντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.
- Μενεκλῆς, εος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Δημ.
- Μενεκράτης, ους, ὁ (α). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν ὁπαδῶν, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθῆν. 2, 10. Πλουτρ. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ιβ', 51. — 2) Ἐτερος ἱατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, εὐερευρτής διαφόρων ἱατρικῶν μέσων καὶ κατασκευῶν φαρμάκων. —

3) Μωμικός ποιητής Συρακούσιος, διαγερόμενος υπό του Σουῖθ. Φαβρ. 'Ελ. β βλ. II, σελ. 469. Μενέκωλος, ὁ πῖσαν. Μενεκλος. Συρακούσιος τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκλ. 3, 5.

Μενελάεια, τὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θερσίῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἐνθα ὑπῆρχον καὶ ἰδιαίτεροι αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ναοί. 'Ηούχ.

Μενελάϊος, ἰα, ἰον (ε). Τοῦ Μενελάου ἡ εἰς τὸν Μενέλαον οὐκίαν. Τὸ Μενελάϊον. Ὅρος μὲν ἐν φρουρίον ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολύβ. — 2) ὁ Μενελάϊος λιμὴν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον λεγεται ὅτι ἐφῆρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενελαοί, ὅτε ἐπέπλεψε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. 'Ηρόδ. 4, 169. ὁ Μενελαοί, κατὰ Στράβ.

Μενελάος, ὁ, Ἄτκ. Μενέλωος, Δωρικ. Μενέλαος, α, Menelaus. Τίς τοῦ Ἀτρείως ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Κλεισθένης καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀγαμέμνονος, γεννιᾶς εἰς τὰς Μυκῆνας ἐν Πελοποννήσῳ. Λοβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὥραν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, διετέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενδερύτου. Πaus. Λακ. α. Ἀπολδ. γ, 3, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἔλθων ὁ Πύρρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὐρών τὴν ἀνήκουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ἀπὸ μέρους τῆς γυναίκος τοῦ ἑλθόντος. Σελήεις δὲ ἀπὸ τὸ καλλὸς τῆς ἐξαισιου ταύτης γυναίκος καὶ ἀρπάξας αὐτὴν ὁμοῦ μετ' ἄλλους θηταυρούς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀιχλωρήσεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν αὐτὴν ἀδικίαν ταύτην ἡ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφὴν του, κατέπειτε διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος ἐκ στρατεύσασιν κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενήσασιν κατασχύνειν του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφανῆ ὁ Μενέλαος εἰς τὴν ἀνδρείωτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτοῦ Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δεῖξας πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἀρπαχθεῖσαν σύζυγον του πίστιν, καὶ εἶλον ποτὶ νὰ λάβῃ καὶ οὗτος γέραις οὐδεμίαν τῶν νεανίδων αἰχμαλώτων, ὅσας οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐφέρον εἰς τὰς σκηνὰς των μετὰ τὴν πόρθησιν τινὸς τῶν πέριξ τῆς Τροίας πλεων. Ὁ Ὀμήρος καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν Μενέλαον, ἀρηΐφρον, κωδάλιμον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 21. Ὁδ. Δ, 217. ἔτι δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὁδ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστρεφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὐτὸς τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανήεις πολὺν χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, φερθεῖς καὶ ἔως εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔωθας τελευταῖον εὐτυχῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὁδ. Δ, 236. Δ, 381—586. Ἐκ τῆς Ἑλένης

ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὅποιαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύως. Ὁδ. Δ, 551. Κατὰ Paus. Λακ. ιδ'. ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θερσίῃν τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἔλθων εἰς τὴν Ταυρίδα μετὰ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὁρέστου, ἐσφάγησαν ἀμφοτέρω ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας πρὸς εὐσίαν τῆς Ἀρτεμίδος. Πτολμ. Ἡραϊστ. δ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ιδ, 43. — 3) Ἀδελφός Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς ἰνδοῦ Κίπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίου, ἐπασχολήεις πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποῖου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. β βλ. IV, σελ. 23. — 5) = Μενελάϊος λιμὴν. Στράβ. ὅπερ ὅρα. — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Στράβ. — ὅθεν, Μενελαίτις, ου (ι), ὁ κατοικί.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν μίᾳ τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκειῶν ἐν Ἀθῆναις, πολλοῦ ἀναφερομένου ὑπὸ τοῦ Πλάτωνα. Διογ. Λαέρτ. ἐτι καὶ εἰς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξενος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλακῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔλθων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, ὅς, ὁ. Τίς τοῦ Πετοῦ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἔλθων καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων πεντηκοντα πλοία, ἐφάνη εἰς τὸν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιτῶν. Κατὰ Πλούτρχ. Θητ. 41. ἐθανατώθη ὁ Μενεσθεύς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολδ. γ, 10, 8. — 2) Τίς τοῦ περιφήμου Ἰφικράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέος λιμὴν, ὁ, Menesthei Portus. Λιμὴν τῆς Βατικῆς Ἰσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενεσθῆς, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φευνθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἔλθων μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλούτρχ.

Μενεσθῆος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρηιζόου βασιλεὺς τῆς Ἀργῆς ἐν Βοιωτίᾳ, φευνθεῖς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ὁμρ. Ἰλ. Η, 8—10. — 2) Τίς τοῦ Σπερχεῖου ἡ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατὶς τοῦ Πηλέως ἡγεμῶν τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολδ. γ, 13. 4.

Μενεσθός, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡρόδ. Θεογ. 357.

Μενήϊς, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτων, ἡ Ἀντιάνειρα. Ἀπολ. Ροδ. Α, 56.

Μέντης, τος, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρ. αν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρῆος καὶ τῆς Δαρίδος. Ἡρ. Θσογ. 260. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὁρίωνος καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀτυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδίχαζον τὴν ὑφάντιν τεχνὴν παρὰ τῆς Ἀθῆς, ἣ δὲ Ἀρρ. διττὴ εἰδομένην ἀμφοτέρω μὴ ἐξοχὸν κίλλος ὑπερον δὲ ἀποθανοῦται ἐκονσίαι, βέλονται ἢ ἀπαλλάττωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φθοροποιάντινα νότον, μετετέστησαν ὑπὸ τοῦ Πλυτωνος καὶ τῆς Περσεμονῆς εἰς τοὺς αὐτῶς οἱ δὲ Ἄοιαι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὺν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Αἰγ. Λιβ. 25.

Μενίπιδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μετὰ τῷ Σωγαστέρῳ τοῦ Ὀυππίου. Ἀπολδ. β', 7, 8

Μενίππος, ὁ. Ἐμπορὸς τοῦ ἵππου ἐν Ἀθήναις, ἐπικλυόμενος Χελιδόν. Ἀριστφ. Ὀρν. 1293. — 2) Τυρῆνος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μικθίωνων Φιλιπποῦ Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μετῆτης τοῦ Διογένηος ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικά μετὰ πολλὴν πικρίαν καὶ χλευασμόν. Διογ. Λαέρτ. 5, 99. — εἶναι Μενίππειος, α, ου, τοῦ Μενίππου ἡ εἰς τὸν Μενίππον ἀνήκων. Λουκ.

Μελλάσχος, ἡ Μελλάσχος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρράωνικῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀρκαίου αὐτῆς μέρους, ταύνη Βιταάσσα. Πτολμ.

Μενοικεύς, ὤας, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκίστης. Σοφιλ. Εὐρ. Φοιν. 10. — 2) Τίς τοῦ Κρέοντος καὶ ἐκγονοῦ τοῦ προτέρου, ὅς τις δυστυχθεὶς ἐκτυτῶς εἰς τὸν Ἀρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἰτίας τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρουσαν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρπ. Φοιν. 776 Ἀπολδ. γ', 6, 7.

Μενοτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ). Τίς τοῦ Μενοίτιος, ὁ Πάτροκλος. Ὀμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰσπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολδρ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθεῶς, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κερανίσσας, ἐρρίψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονίαν καὶ φαυλότητά του. Ἡρδ. Θσογ. 500. Ἀπολδρ. α', 2, 3. — 2) Τίς τοῦ Κευδωνίου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Αἴθνη, μετὰ τοῦ ὁποῖου μονομαχῆσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἤλασε νὰ ἀρκάτῃ τὸν Κέρβερον, κατασύνερψεν ὅλον τοῦ τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀπολδρ. β', 5, 10. — 3) Τίς τοῦ Ἀετορος καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαίου, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰάντος, ὁστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀπουντα πόλιν τῆς Λοκίδος, ἐγέννησεν ἑνταῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλης τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως συνεκτεργάστεος δι' ὃ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὀμρ. Ἰλ. Α, 765 Ἀπολ. Ρόδ. Α, 69. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Μενουσίας νῆσος, ἡ. Νῆτος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῇ Βαρβαρικῇ κόλπῳ πειθάν. ἡ νῦν

Πέμβα κλονομένη μετὰ τοῦ ἀερωτηρίου Γάδου καὶ Μιλινίας. Πτολ. δ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγγελαύ βασιλευσῶν Ταρῶν καὶ ἑνός τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὑπὸ τὴν συμβατικὴν μορφήν τοῦ ὁποῖου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθῆνα εἰς τὸν Τηλέμαχον παραινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πυλόν καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρὸς του. Ὀμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὸν τῶν Κικλῶν ἐν Θυακῇ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Μέντορος. Ἀνθλ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ ἱμῆρου, εἰς τῶν ἐπιτημῶν Τρώων. Ὀμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Τίς τοῦ Εὐρύπιδος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τὸν παῖδα τοῦ Ἡρακλέους μάχην ἐν Ἀθρίαις. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Τίς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Μέντορος τοῦτου συνάδουσεν ἡ Ἀθῆνα τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβουλήθη τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς τὸ νὰ φονεύῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὀμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστωπίδος μίξ τῶν Συγγατῶν τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8. — 5) Περιφημὸς τις ἀρχαῖος τεχνίτης μετὰ ἄλλων, παρὰ Λουκ.

Μένων, νιος ὁ. Θετταλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅσιν ἐξστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνηος. Θουκ. β', 22. Ξενοφ. Ἀναβ. — 2) Εἰς τὴν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μερδεις, ιος, ο, = Σιέρδεις. Πάμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχυλ. Πέρσ. 771.

Μερμερεύς, ὤας, ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μακάρευσ, ὅπερ ἴδθ.

Μέρμερος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπιστήμων Μυθῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μάχῃ. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὸν Θετταλὸς πατὴρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολδρ. α', 9, 25. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκτεθολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἰτίας τῆς προσηνεθείσης δυστυχίας τῆς νέας συζύγου τοῦ Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κροιστος. Παιου. — 4) Εἰς τῶν Κενταυρῶν, ὅσοι παρενέστησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Περιδίου βασιλέως τῶν Λαπίδων. Ὀρβιδ. μεταμορ. 7, 305.

Μερμηστὸς, ἡ. Κώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰζης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διέτριβεν ἡ Ἐρυσθαία Σιβύλλα. Στέφ. Βυζ.

Μερμύδας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannert, ταύνη Ἑιορλίκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οί. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὴ βασιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βασιλείως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρότ. 1, 7.

Μέρμων, ὄνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ' 35.

Μερρόη, ἡ. Νῆτος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ποταμῶν, ἀπέχουσα 8000 στάδια τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικομένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλεία χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἡ νῦν Ἀτβάο ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σεννάρ. Στράβ. Διόδ.

Σικλ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μεροης, κατοικομένη ὑπὸ Αἰθίοπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιοῦς τὴν καθεύραντων οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐδίδουσαν μόνοι τὰ πολιτικά πράγματα τοῦ ἐθνικοῦ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπεισηθῇ ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνῶσεις. Ἡρότ. 2, 29. Διόδ. Σικλ.

Μέροπες, οἱ ἐνκ. Μέροφ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλείως αὐτῶν Μέροπος. Ὅμρ. Τμν. Ἀπολ. 42. Πινδ. Στέφ. — 2) Μυθώτης τις λαὸς, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληϊὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατῴκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἡπειρον. Θεόπομπ. παρ' Ἀλιαν. πικν. Ἰττρ. γ' 18.

Μερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίτυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαυκόν. Ἀπολδ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰονόμανος βασιλείως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίανος. Ἀπολδ. α', 4, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλείως τῆς Ἀρκადίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρετφόντου ἐνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασιλεύσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Αἰπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρετφόντου ἐλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφρόντος ὁμοῦ μὲ τὸν Θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδρ. β', 8, 5. Πausan. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλείως Πολυβίου ἐν Κορίνθῳ. Σωφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεσοπηΐς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἡ εἰς τὴν Μέρωπα ἀνήκουσα ἡ Μεροπηΐς νῆσος, = Κῶς. Καλλμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος αὐτοῦ ἀρχαίου βασιλείως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τρίοπα· ὅπερ ὅρα.

Μεροπίς, ἴδος, ἡ, = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπίς Κῶς. Σουκ. ἡ', 41. Στράβ. — 2) ἡ Μεροπί, γῆ. Μυθώτης χώρα τὴν ὑπερβορείην. Στράβ. ἐκ Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μερόψ, ὀπος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ υἱὸς τοῦ Τρίοπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Εὐθιμίαν, ἐγέννησε τὴν Κῶ ἀπὸ τούτου ἀνομιάτῃ ἀρχαιοῦς ἡ νῆσος αὕτη Μιροπίς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Μίροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μεροφ. Κυρπ. Ἐλ. 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Παρώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνιστικοῦ, περίφημος μάντις καὶ οἰονοκόπος, τοῦ ὁποῖου οἱ δύο παῖδες Ἀδραττα καὶ

Ἄμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 851. Δ, 329. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἰσάκον, ὅστις οὕτως ἐδιέχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἐξηγεῖν τοὺς ὄνειρους. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Μεσσαβατική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἑλυμαΐτιδος. Στράβ. ἴδε Μεσαβάται.

Μεσαμβρία, ἡ, Mesambria. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, ὅσα ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανὺν Μεσέμβρια. Ἡρόδ. 4, 93. Μεσσημβρία παρὰ Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσατεύς, ἴδος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Βίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας. Πυσ. ζ', 21.

Μεσαύλιος, ὁ. Δούλος τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰθάκῃ Ὅμ. Ὀδ. Ε, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσσημβρία, πρῶτερον Μενεβρία. Στράβ. καὶ Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσσίνη, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσσηνίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχίωνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικομένην ἀρχαιοῦς ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσίνη, ἐν τιτῇ χειρογράφ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκδ.

Μέσση, οὐς, ὁ. Τίος τοῦ Πυλαίμενους καὶ τῆς νύμφης Γυγαΐας, ἡγεμὼν τῶν Μαιόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 854.

Μεσοποταμία, ἡ, ποσιπακμ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δαχστέρη λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡρότ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συγκαταριθμεῖτο συνήθως μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτικῆς Μεσοποταμίας ἐκίλουοντο ἀρχαιοῦς κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυθδόνιοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυθδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφοροτέρα καὶ θερμότερα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀνδεμουσία Ὀρσηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητροπόλιν τὴν Ἐδεσσαν ἄλλως Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἡ ὥς ἐπὶ πολὺ ξηρὰ καὶ ἀμμόδης, κατοικομένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐπ' αὐτῆς. Στράβ. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. Πτολ. — ὅδαν, Μεσοποταμίτης, οὐ, ὁ κάτοικος Λομα.

Μέσπεια, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσσημβρι-

νῶς, οὕτως εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἐσ-
νοφώντος. Ξενφ. Ἀνάβ. γ', 4, 10. τανῦν Νουνία.
Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Λακωνίας, κειμένη
ἐπὶ τῆς δυτικῆς π' ευράς τοῦ Ταϊνάρου ἀκρω-
τηρίου, ἡ παρ' Ὁμ. Μέσση. κατά Πaus γ, 25.
Μεσσαβάται, οἱ (-υ-). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσ-
σαβιτῆνης χώρας ἐν τῇ Σουταῇ. Διονύσ.
Περὶ γ. 1015.

Μεσσαάνα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνη. Πίνδ.
Μεσσαάνιος, ἰα, ἰον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσηνίου.
Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, ἑως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ
τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἰδίαν ναὸν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον
τοῦ ὄρους Ταῦγέτου. Paus. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλεον οἱ Ἕλληνες τὴν
πρὸς μεσημβρίαν χερσόνησον τῆς Ἰταλίας,
ἣτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Βρεντινίου ἕως τοῦ Ἰα-
πυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπο τῶν Ῥωμαίων Κιλα-
βόλαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ
Ἰλλυρίας καταγεμένων, μετὰ τῶν ὁποίων ἤλ-
θον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτο οἱ Κρήτες τὰς
ἀποικίας τῶν. Ἡρόδ. 7, 170. Θουκλ. 9, 34.

— 2) Πολλὰκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία μόνον
τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης,
κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεστιάπου, ὅστις ἐφε-
ρην ἐνταῦθα μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἐκ Βοιω-
τίας. Στράβ.

Μεσσαπίες, οἱ (α). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσα-
πίας χώρας ἐν τῇ κίτῳ Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς
Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνάκαθεν βίον ἀγρίον. Ἡ-
ρόδ. Στράβ. 5'. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος
χώρας, κατοικῶν μετὰ τῆς Τριταῆς καὶ Χαλαίου.
Θουκλ. γ', 101. κατὰ τινες Μεσάπιοι ἐκ Στεφ.
Βυζ. ἀναγινωσκμ. ἴδε Μέταπα.

Μεσσαπίων ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Βοιωτίας,
κεῖμεν ἐπὶ τῇ ἀρκτικῇ αὐτῆς παραλίᾳ περὶ
τὴν Ἀνθηρόνα τανῦν Κτυποβούνι. Στράβ. Με-
σάπιον. Αἰσχ. Ἀγ. 303.

Μεσσαπίος, ἰα, ἰον (α). Τῆς Μεσσαπίας ἡ
ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας ἀν' τὸ Μεστιά-
πιον ἔθνος. Θουκλ. ζ', 33. οἱ Ἰήφυγες Μεσσά-
πιοι, Ἡρόδ. 7, 170. Οὐσίαστκ. Μεσσαπίος,
ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτός, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλ-
ληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς
Ἰταλίας. Στράβ.

Μεσσατῆς, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Ἀχαΐας, κει-
μένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Paus. ζ'.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὁμ.
Ἰλ. Β, 582. κατὰ Paus. Μέσσα, παρὶ Στράβ.
κατ' ἀποκτ. ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηίς, ἴδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον
τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμρ. Ἰλ.
Β, 457.

Μεσσηνή, ἡ. Οὐγιάτηρ τοῦ Τρίπορος καὶ γυνή
τοῦ Πολυκάουτος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι
ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη,
ἐνθα ἐλατρεύετο μεθ' αἰτίας πόλεις, ἔχουσα ἐν
ἀλάμῃ ἐκ χρυσοῦ. Paus. δ', 1.

Μεσσηνή, Δωρικ. Μεσσαάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν
Τρωϊκῶν χρόνων ἀναφέρεται ὡς χώρα μικρά τῆς

Πελοποννήτου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς
Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ
Μελεάου. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρ-
χαιοτέροις συγγραψ. = Μεσσηνία. Ξενφ. Πλατ.

— 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσση-
νίας ἐν Πελοποννήσῳ. κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμί-
σου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐ-
παμεινώνδα τοῦ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐ-
πανέφερε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδος τῶν
ἐξορισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὀχυρά, ἔ-
χουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰσάμην καὶ πολλὰς με-
γαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τανῦν Μαυρο-Ματιά.
Πολύβ. δ', 32. Στράβ. Πaus. δ', 3. — 3)

Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολι-
κῶς ἐπὶ τοῦ μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου
ταύτης ὁμωνύμου πορθῶν, πρότερον Ζόγλην
καλουμένην. Καθ' Ἡρόδ. 4, 22. μετὰ τὴν ὑ-
ποδουλῶσιν τῆς ἐν Ἀτλᾷ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασι-
λέως Δαρείου τοῦ Ἰστιάτου ἐλθόντες τινὲς
τῶν Σαρμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικε-
λίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κα-
τοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ
Χρ. καὶ κατὰ Θουκλ. 5', 4. κατακτίσας αὐ-
τὴν μετ' οὗ πολὺ οὗ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀνα-
ξίλαος, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς
καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσση-
νίας· ὁ δὲ Στράβ. βιβλ. 5'. λέγειν ὅτι ἡ πόλις
Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, ὅτε οἱ ἐν Πε-
λοποννήσῳ Μεσσηνιοὶ ἐπεμφαν εἰς αὐτὴν μίαν
ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ
τοῦ Ἀριτομόνου. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδο-
νικοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὐτὴ εἰς τὴν
ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐ-
κυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας τανῦν, Μεσ-
σηνια, Messinia. Ἡρόδ. 7, 64. Θουκ. Πολ-
λύβ. Στράβ. Δωρικ. ἡ Μεσσαάνα. (ἡ διὰ τοῦ
στ γραφὴ ἔστι συνηθέστερα, παρβλ. Heyne
εἰς Ἀπολέρ. α', 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου,
κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῇ, ὀριζομένη ἀρκτι-
κῶς ὑπὸ τῆς Ἠλίδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατο-
λικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχω-
ρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρι-
νῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυ-
σμάς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαιότα-
τοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Λέ-
λεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίσθη-
σαν εἰς ἐθνος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ
Αἰολεῖ· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ
τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύ-
σαντες καὶ τὴν Μεσσηνίαν, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ
ἰδίον βασιλεῖον, ἐνθα ἐβασίλευον οἱ λεγόμενοι
Αἰπυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ
Κρασφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν
Ἡρακλεϊδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ
Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῖου ἐ-
λαβεν ἀρχὴν ὁ μετὰ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσ-
σηνίας φοβερός πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλο-
κλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελὴ φθορὰν
καὶ ὑποδουλῶσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτων καὶ
ἡ χώρα αὐτῶν ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κα-
τοίκων, ἠνωθῆ μετὰ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακε-

δαίμονες. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἐπανακαλέσας ὁ γενναῖος τῶν Θηβῶν στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδης τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ ἐσπαρμένους Μεσσηνίους, ἐτίθει ἐπὶ τὴς χώρας αὐτῶν τὴν νῦν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὖθις ἀποκαταστάθηντες καὶ διακώτταντες τὰ πρότερα ἐγχώρια τῆς καὶ γλώσσαν, ἔστησαν τοῖς λοιποῖς ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παντ. δ'. τανὺν Μεσσηνία, σχηματίζοντα ἓνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἀρχαίας τοῦ νομοῦ τὴν Ἀρχαίαν (Κυπαρισσία)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνίς γῆ.

Μεσσηνιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Μεσσηνίας ἡ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκων· ὁ Μεσσηνιακὸς δὲ κόλπος. Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θαλάσσια μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταίναρος, τανὺν κόλπος τῆς Κορινθίας. Στράβ.

Μεσσηνίας, ἰα, ἰον. Τῆς Μεσσηνίας ἡ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὄν· καὶ οὐσιαστικ. ὁ Μεσσηνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἡ τῆς πόλεως Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίας, ἰδοί, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἡ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνίς γῆ, = Μεσσηνία. Θουκ. δ', 41.

Μεσσογίς, ἰδοί, ἡ. Ὅρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν εἰς τῆς Μυκάλης· τανὺν, Καττενουσάγ. Στράβ. καὶ Μεσσηνίς, Στέφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μεστλήτα, τὰ, παρὰ Πτολμ. β', 10. Πολὺς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert. Γεωγρ. IV, 219.

Μέταβος, ὁ. Τίς τοῦ Σιτύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγείτινος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶσα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγείτινα λεγομένη. Πλούτ. Ἡρόδ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίους μὴν Μεταγειτινῶν.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, παρὰ Θουκυδ. β', 19.

Μεταγώνια, τί. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύας, πιδαν. ἅπαντα ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμίδας εἰς τῆς Μαυρητανίας. Πολύβ. γ', 33. καὶ, Μεταγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Μεταγωνίων, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρική, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνας. Στράβ.

Μεταγωνίτης, ἰδοί, ἡ, = Μεταγωνίων. Πτολ.

Μετὰλκης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Λιγύππου. Ἀπολλοδ. ἰδὲ Μενάλκης.

Μετὰλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, οὐσα λιμὴν τῆς Γορτύνης. Στράβ. τανὺν Μέταλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υυ-υ). Γυνὴ τοῦ Κελσεῦ καὶ μητὴρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν

οἶκον κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἀρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὁμ. Τμ. Δημ. 161. Ἀπολλοδ. Μεγάνειρα παρὰ Παντ. **Μέταπα**, τὰ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Θερμῶν. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό. Metapontium. Πόλις τῆς Λευκαρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνικὴ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου. πρότερον Μεταβος ἀπὸ τοῦ Μεταβου καλουμένη ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρην εὐφορος καὶ τερπνὴ· τανὺν Tori di Mare. Ἡρόδ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Μεταπόντιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Μεταυρος, ὁ. Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανὺν Metauro. Στράβ. — 2) Ἄλλος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν· τανὺν Mauro. Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων ἐν Ἰαλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κολαπίδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληρώθη ὁ Κάϊσαρ Ἀύγουστος· τανὺν Melting, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβ.

Μέτων, ἄνος, ὁ. Τίς τοῦ Πανσίνου ἐκ Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἦτις ἔκοιτε ἐκκλ. τοῦ Ἑνεακαιδεκαετηρίδος, ὁρίσας τὸν κτλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{1}{5}$ τὸν δὲ σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμέρων, 9 ὥρων, 11', 29¹¹, 21¹¹. Ἀριστ. Ὀρν. 999. Διόδωρ. Σικλ. ιβ', Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ι', 7. εἶσα ἡμερμ. Λακων ἀντὶ Λευκονοῦς ἀναγνώσας.

Μετώπη, ἡ, Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Δίδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀτταποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θῆβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδαρ. Ἀπολλοδ. γ', 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σχγγαρίου καὶ μητὴρ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολλοδ. γ', 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Κέλλμ. Τμν. εἰς Δι. 26. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 33.

Μήδεια, ἡ, Ἰωνικ. Μηδίσκη, Ἡρόδ. Μεδῆα. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἡρόδ. Θωγ. 957. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκάτης, περιβόητος φαρμακίς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἀρπάσῃ τὸ χρυσοῦν ἐρέας ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μηδία εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέδμερον καὶ Φερητὰ, εἰπὺς ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλάξας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ὤλεσε εἰς γυναῖκα τὴν Γλαυκὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορινθίας· ὤλεσσε δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτὸς βασιλεύοντα Λίγδα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἓνα υἱὸν τὸν Μῆδον, μετ' ὃν οὖτοι ἐβίβασαν νὰ φύγῃ καὶ ἐκείθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν φαρμάκων τῆς τὸν υἱὸν Θησέα. Πλούτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Κ, 471. Παντ.

β', 3. 'Απολδρ. α', 9, 28, τελευταῖον δὲ λέγειται, ὅτι ἐπιστρέψατα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτῷ μέχρι τέλους. Διόδρ. Σικελ. δ', 55. ἡ κατ' ἄλλους ἀπείσανεν εἰς τὸ Βουθρωτόν πόλιν τῆς Ἠπειροῦ. Μήδεια. 'Ηρόδ. Θεογ. 951. Πίνδ. 'Απολδρ. α', 9, 25. Μηδείη, 'Ηρόδ. 1, 2. — 2) = Μηδία, παρὰ Ξενφ. καὶ Στράβ. ἡμαρτμ.

Μήδεις, α, ον. Τῆς Μηδίας ἡ εἰς τὴν Μηδίαν χεῖραν ἀνήκων. Σιμ. ἐπ. 34. — ἔθεν, οἱ Μήδεις, οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πύθ. 1, 151.

Μήδειος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδίας. 'Ηρόδ. Θεογ. 1001. ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύτης καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνόμασθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μήδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Πανσ. β', 3. Διόδρ. Σικελ. δ', 56. ἴδε Μήδοι.

Μηδεστιάστη, ἡ (μήλιος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. 'Ομ. Ἰλ. N, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ μεγαλύτερη ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν, δυτικῶς μετὰ τὴν Ἀσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μετὰ τὴν Περσίαν καὶ Σουτανίην καὶ ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Τριακίαν καὶ ἀποτελούσα ἀρχαίως ἐν ἑκτῇ ἐπαρχίᾳ τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνιον τινα ὑπὸ ἰδίων καὶ ἀνεξαρτητῶν βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταῖον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγου εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Κύρου, μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ὅσως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διηρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιελαμβάνειν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταυτῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος κατατάττει τοὺς ἑξῆς ἑπτὰ λαοὺς, Καδουσίους, Καίλιγους, Δρίβρυκας, Κασπίους, Καρδούχους, Μαρούδας καὶ Μαργάσους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταυτῆς ἀναφέρει ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἑπτὰ λαοὺς, τοὺς Ἀμαριακάς, Μάρδους ἢ Ἀμάρδους, Ἐλυμαίους, Ταπουρούς, Σιδάικας, Οὐαδόσους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν ευφρωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπικρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλέον πεπολιτισμένον καὶ σφόδρ ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι, ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνθηκὰς, ἔθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, πῖσαν δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέρην τῆς Περσικῆς· δι' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κυροῦ ἀναφέρονται συνῆθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ

ὄνομα Μῆδοι· τανῦν Ἰραν-Ἀρχαμὶ. 'Ηρόδοτ. Στράβ. — ἔθεν Μηδίῳ, μιμούμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδιστὴς, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας, τῆς τοῦ, τό, Mediae murgae. Τὰ τεῖχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτενιόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μετὰ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Ἀσυρίας. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. ἰδ', 12. εἶχον τὰ τεῖχη ταῦτα 400 σταθίων μήκος. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τεῖχη.

Μηδικός, ἡ, ὄν. Τῆς Μηδίας ἡ ἐκ τῆς Μηδίας ὢν. 'Ηρόδοτ. ἡ Μηδική, προσυπακμ. γῆ, = Μηδία, Ξενφ.

Μηδίοις, ἡ, ἰον, = Μηδικός. Ξενφ. — 2) Κερ. ὄνομα. Φίλος πιστός τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Μηδίας, ἰδός, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἡ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. 'Ηρόδοτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατ' 'Ηρόδοτ. 7, 62, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδίας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὐτὴ φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μήδοκος, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμάδοκος ἀναγινώσκ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. 'Ηρόδοτ. — 2) Τίς τῆς Μηδίας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολλδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μῆθσιος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. 'Ηρ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτίσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτῇ ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολλδ. αὐτῷ. κατὰ τινὰς δὲ ἔλθων εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὗρων τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, εἰάκειν αὐτὸν εἰσεῖν καὶ κατέστησεν αὐτὸς τὸν ἀπῆγον του βασιλέα. Ὁ Διόδρ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανόρεσθη ἐνα τῶν αὐτῷ ἐσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐκάλειεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Πέρτ. 762. πῖσαν. Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἡ ὁ Ἀστυάγης. Σουίδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἀρκτοῦ πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκνούμενος μετὰ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάδης, ου, ὁ. Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεῦδου ἐν Θράκῃ. Ξενφ.

Μήθυμα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμα, Methymna. Μία τῶν ἐπιστημῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περιήγμος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἄριστον

- ποτῆς ὄνον, πατρίς τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρ-
ρονος. Θουκ. γ', 2. — ὅθεν Μηθύμναιοι, αἰς,
αἶον τῆς Μηθύμνης ἢ ἐκ τῆς Μηθύμνης αἰν-
καί οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μηθύμνης.
Ἡρόδ. ἡ διὰ τοῦ ἡ γραφ. ὅστις ὁδοτρ. Μί-
θύμνα εὐρηται ἀπαξ παρὰ Σκύλη. — 2) Θυ-
γάτηρ τοῦ Μακαρέως ἐκ Δέσβου, ἀπὸ τῆς ὁ-
ποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτοῦ πόλις Μηθύμνα.
Διόδ. Σικλ. ε', 83.
- Μηθύωνη, ἡ, ἐπεκ. ἀντὶ Μεθώνη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716.
- Μηθύονες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδ.
- Μηκιστεύς, ὅς, ὁ. Τίος τοῦ Ταλαοῦ, ἀ-
δελφός τοῦ Ἀδράττου καὶ πατήρ τοῦ Εὐρύαλου,
ὅστις ἐτρατεύτας μετὰ τῶν ἐπὶ Ἡρώων ἐ-
ναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελα-
νίπτον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 556. Ἀποδρ. γ', 6, 3.
— 2) Τίος τοῦ Ἐχίου, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου.
Ὁμ. Ἰλ. Θ, 333. — 3) Τίος τοῦ Λυκάονος.
Ἀποδρ. γ', 8, 1. Δωρκ. Μακιστεύς.
- Μηκιστιάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Μηκιστέως,
ὁ Εὐρύαλος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 38.
- Μηκυβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χειρτονήτου Παλ-
λήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματι-
ζοῦσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύμπου. Ἡρόδ. Θουκ.
— ὅθεν, Μηκυβερναῖοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ.
- Μηκίωνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σι-
κωνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡρόδ. Θεογ. 536. πα-
ρὰ Στράβ. ἡ, 6, 25.
- Μήλης, εἰς, ὁ. Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Λυ-
δίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐστάθ. ὁ τελευταῖος ἐκ
τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ. 1, 84.
- Μηλεσιχός, ἡ, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μα-
λιακός, ὅπερ ὅρα.
- Μηλιάς, ἄδος, ἡ (-υυ). Ἰωνκ. καὶ Ἀττικ.
ἀντὶ Μαλιάς, = Μαλλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι,
αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφκλ.
Μηλιβοκονόρος, τῆς. Ὅρος τῆς Γερμανίας ἐκ-
τενόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ
Ἀλβίου (Ἑλβα) τανύν Ἀρτζ Harzgebirge.
Πτολμ. β', 11.
- Μηλιεύς, ὅς, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μα-
λιεύς, ὅς, ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας.
Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Ἐπίθκ. ἀντὶ Μηλιακός,
τῆς Μηλίδος ἡ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων,
ὁ Μηλιεύς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μηλίδα
χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἵδε Μαλιακός.
Αἰσχ. Περσ. 484. (Αἰτκ. Ἐνικ. Μηλιά, παρὰ Στράβ.
Βυζντμ. Ἑλ. Γριμπτ. §. 53. 2. Αἰτκ. πληθ.
Μηλιάς.)
- Μηλίας, ἴδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαλλίς, προτυ-
πακμ. γῆ Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ
τὸν Μαλιακὸν κόλπον. — 2) = Μαλιακή —
ἡ Μηλίας λίμνη, ἡ περὶ τὴν Μαλίστα χώραν ἐν
Θεσσαλίᾳ θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 638.
- Μήλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλείου ὑπὸ τὸ ὁ-
ποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὄνομ. α',
30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλητίοις. Ἡ-
σύχ. — 2) Ἐπίθκ. Μήλιος, ἰα, ἰον, ὅρα
Μήλος.
- Μηλόβιος, ὁ. Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις
τυραννῶν. Ξενοφ.
- Μηλόβοσις, ἰος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ,
μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνωδῶετο ἡ
Περσεφόνη. Ὁμ. Ἰων. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 354.
- Μηλόκαυος, ἡ, Melocavus. Πόλις τῆς Γερ-
μανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χατῶν πλη-
σίον τῆς νῦν Φούλδα. Πτολ. β', 11.
- Μήλος, ἡ, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων
ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄκρον εὐφορ-
εχόνησα τὸ πάλαί φάστιον ἑδαφός μετὰ μίαν ὁ-
μόνημον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεν-
νήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀδελφάντου Διαγό-
ρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀνάκασεν ἐκ
Λακεδαιμονίων· τανύν Μήλος. Θουκ. γ', 91.
Ξενοφ. — ὅθεν Μήλιος, ἰα, ἰον, τῆς Μήλου
ἡ εἰς τὴν Μήλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόν-
τος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μή-
λιος λιμός, συνήθ. ἐν παλαιαῖς λεγόμενον
ἀφ' οὗ ποτὲ ἡ Μήλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ
νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἔχθρους. Ἀριστφ. Ὀρν.
186. Οὐσιαστικ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικος τῆς νή-
σου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖ ὁ Κο-
μικός Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην αἰνιττόμενος
τὸν ἄθεον Διαγόραν, Νεφ. 825. — 2) Μη-
λιάς, ἄδος, καὶ Μήλις, ἴδος, ἡ ἐκ τῆς Μή-
λου οὔσι. Πλούτ.
- Μήν, Μήνος, Αἰτκ. Μήνα· Men ἢ Menes.
Ὁ ποταμὸς καὶ ἀρχαιοτάτος βασιλεὺς τῶν Αἰ-
γυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100
ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λεγεται ὅτι ἐκτισε πρῶτον
τὴν πόλιν Μέμφιν, χάσας καὶ πολλὰ μέρη τῆς
κατὰ Αἴγυπτον προτερον κατακλυζόμενα ὑπὸ τῶν
πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ.
Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς
θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς
τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡρόδ. 2, 4. Δοτικ. Μήνι,
Ἡρόδ. 2, 99. πρὶ ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὐρη-
ται καὶ, ὁ Μήνης.
- Μήν, νῆος, = Lunus. Θεότης διὰ τῆς ὁποίας
παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.
- Μήνᾱς, ὁ. Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. — 2)
Αἰχμαλωτὸς τῶν ὁποίων ἡλευθέρωσεν ὁ Σέξ-
τος Πομπήσιος. Πλούτ.
- Μήνη, ἡ. Luna, = Σελήνη, ὅπερ ὅρα. Ὁμ.
Ἰων. 32.
- Μήνιγγε, ἡ. Νῆτος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς
κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς
Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατώκων ἐπ'
αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐ-
καλεῖτο αὕτη Ἰέρβα καὶ τανύν Ζέρβι. Πολύβ.
α', 39. Στράβ.
- Μήνιος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν
Πελοποννήσῳ. Ξεοκρ. κέ, 15. Πανσ. 5, 26.
- Μηνοσγάδα, τὰ. Menosgada. Πόλις τῆς
Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμουδούρων
κειμένη ἐπὶ τοῦ Μοῖνου (Main) ποταμοῦ. Πτολ.
β', 11.
- Μηνοφάνης, ους, ὁ (α). Ἰατροίς τις ἐν τῇ
Ἀνδολ.
- Μήονες, οἱ, Ὁμηρ. Μήδονες, Ἰωνκ. ἀντὶ
Μαιονες, ὅπερ ὅρα.
- Μηονίη, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὅρα.
- Μηόνιος, ἰη, ἰον, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιονίας, Καλλμ.
εἰς Δῆλ. 250.

Μηθονίς, ἴδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἡ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνέκουσα. — 2) Οὐσιαστικ. ἡ κατοικοῦντις Μαιονίας χώρας. Ὁμηρ.

Μηουανία, ἡ· Μενανία, πόλις τῆς Ὀμβρικής χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ἐχυρὰ τὸ παλαι, παράγουσα ἀρίστους καὶ ὠραιοτάτους ταύρους. ταῦν Βεναγνα, Στράβ. ε'.

Μηρίωνης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μελίφιδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐχγονος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλρ. γ', 3, 1. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἔδειξε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημέριον διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά του εἰς τὸ τρεχεῖν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 551. Ν, 240, 650.

Μηρόν, τό, Merus. Ὅρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποῖου τοὺς πρόποδας ἐκίετο ἡ πόλις Νύσσα, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ μηρός, διότι ὁ κίττας αὐτοῦ τὴν πόλιν Νύταν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τιὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 1.

Μηστῶρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφός τοῦ Ἡλεπρύνοιο, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰπποδρόην. Ἀπολλρ. β', 4, 5. — 2) Νέστος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλρ. γ', 12, 5. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς. Πλάτ. Κρατύλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαιῖτ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι καταβλήμενος ὑπὸ τῆς ἀκορδοῦν ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάσθη ἀπὸ τὴν Δημήτραν ἐπώλησεν καὶ αὐτὴν ἔχουσταν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦνται τότε εἰς ἄμαλιν, τότε εἰς ἵππον καὶ πῶτε εἰς πτηνόν. Ἀντ. Λιβ. 16. Λυκοφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀπλήτος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγῶος βασιλέως, τῶν Ἀθηναίων. Ἀπολλρ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τῶν ὁποίων ἐγέννησε τὸν Πενδίο. Ἀπολλρ. γ', 15, 5.

Μητιονίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Μητιόνοιο· οἱ Μητιονίδαι, υἱοὶ τοῦ Μητιόνοιο, οἱ τινες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων τὸν βασιλέα Πανδῶνα τὸν δεύτερον. Ἀπολλρ. γ', 15, 6.

Μητίοχος, ὁ (ι). Τίος τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηναίων. Ἡρότ. β, 41.

Μήτις, ἴδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Melis. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πρῶτην γυναῖκα ὁ Ζεὺς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σωφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, διὰ βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐνβάλῃ καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρὸς του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὕτως εἶχε καταπίει

πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολουθεῖς παρὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτηδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θάλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἐκχυνον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτοῦ. ἐλατρεῖτο δὲ ἡ θεότης αὐτῇ ὡς συμβολὸν βαθείας συνέσεως καὶ σοφίας διὰ μέστυ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ ὁ υπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελᾷσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παραβλ. Ἡγνε εἰς Ἀπολλρ. σελ. 16.

Μητίων, οιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηναίων, πατήρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλρ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἰων, σελ. 533. ὑπῆρχεν ὁ Μητίων πατήρ τοῦ Δαιδέλου· ἀπὸ τούτου κατήγοιο οἱ λεγομένοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἱ τινες ἐδίωξαν τὸν βασιλέα Πανδῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς. (Γενκ. Μητίωνος, Ἀπολλρ. γ', 15, 56. Πανστ. β', 6. ἀλλὰ κατὰ Ἡγνε Ἀπολλρ. σελ. 868. ἔστιν ἡ γραφ. ἡμαρμ.)

Μήτρα, ἡ, ἔρα Μήστρα.

Μητραγάδης, ου, ὁ (-υυ-). Πέρσης τις παρ' Αἰσχ. Περ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (α). Πέρσης, παρ' Ξενοφ. Ἑλλά.

Μητρόδορος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προικοννήτου ἐν Προποντίδι καὶ εἰς τῶν τυράνων τοῦ Ἑλληνιστοῦ ὅσοι συμφώνως μετὰ τὸν Ἰστιάον τὸν Μιλήσιον δὲν ἐκρίναν εὐλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν ἔστησεν Δαρεῖος ὁ Ὑστασίου ἐπὶ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡρότ. 4, 138. — 2) Περσὶς ποιητὴς καὶ Ῥαφθῶς ἐκ τῆς πόλεως Δαμφαίου. Πλάτ. Ἰων, σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Γ', 18, 23. — 4) Ἐπικουρὸς φιλόσοφος ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Κερναῶν ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ε', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Λέιου, γράψας ἐν βιβλίῳ περὶ Φύσεως. Πλουτ. παρ' Εὐσεβ. α', 8.

Μητροχλῆς, εους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνα. Πλούτ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πολίτις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἀργεῶν. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑσθιαϊῶτιδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κουραλίου ποταμοῦ. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταῦν Τσρίχ. Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ι) ὁ κατοικ.

Μητρώων, τό. Τόποις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μήων, ονος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Μαιῶν.

Μίγδων, ανος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλά. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκας καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταῦν Mincio, Στράβ.

Μιγώνιτις, ἰδοε, ἡ. Ἐκώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὅποιον εὐρύταστο εἰς ναὺς τῆς θεᾶς ταυ-
της ἐν Λακωνίᾳ ἀπέναντι τῆς νήτου Κρα-
νῆς, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πέριδος ὅ-
τε ἤρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ
μετέβη πρῶτον εἰς τὴν νήτον ταύτην, ἀφ' οὗ
καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον.
Πυσ. γ', 22.

Μιδάσιον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας
ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.
Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μιδασεύς, ἑως,
ὁ κατοικῶν.

Μίδαμος, ὁ. Εἰς τῶν πενήτηντα παίδων τοῦ
Δαναοῦ, φρονεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώ-
νης. Τγίν. μυθ. 170.

Μίδαα, α, καὶ ου, Ἰωνικ. Μίδης (ι). Τίος τοῦ
Γορδίου βασιλεὺς τῶν Βρύγων ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ
Βρεμίου ὄρωσι, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδίεχθη ὑπὸ
τοῦ Ὀρφέως τὴν μουσικὴν τέχνην. Ἐκείθεν δὲ
μεταβίβει εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ γ' ἔτος
πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ Τρωικοῦ βασιλείου αἰκυ-
ριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φρυγίας ἐσύστησεν
ἰδίον βασιλεῖον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐ-
ρώπης ἐλθόντων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος
λέγεται ὅτι ὁ Μίδαα ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σι-
ληνὸν καὶ περιποιηθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς φι-
λοφροσύνης, ἐζητήσας παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀν-
ταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης τὸ νὰ δυνάται νὰ με-
ταβάλλῃ εἰς χρυσίον ὅτι ἤθελεν ἐγγίξει μετὰ
χειράς του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφή του ε-
χέιστο χρυσεῖον, καὶ κινδυνεύων ἀποδύνη ὑπὸ τοῦ
λοιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλήν τοῦ Διονύσου
εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλαχ-
θῆ τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι
ἔκτοτε ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσίον ἀ-
φάνον. Τγίν. μυθ. 191. Ὁβιδ. μεταμορφ. 11,
90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν
μετὰ τοῦ Πανός περὶ τῆς μουσικῆς ποιοῖς ἐκ τῶν
δύο ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδαα κρίνας τὸν
Πάνα ὑπερτερον τοῦ Ἀπόλλωνος παρωργί-
ας τὸν θεὸν ταῦτον τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐ-
τοῦ ὡς ποιὴν τῆς κρίσεως του ὡτὶα ὄνου ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς, κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι μετε-
μορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὀλέκλῃρον ὄ-
νον. Ὁμήρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ.
Ἀριστοφ. Πλουτ. 287. — Γενκ. Μίδεω, Ἡροδτ.
8, 138. Μίδα, Πλάτ. Μίδα μῆλλον πλουτεῖν.
Μίδου, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἄλλος Μίδαα, υἱὸς
τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος
ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ὑπεψῆς ἀνα-
θήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν τοῦ Ἀπόλλω-
νος. Καθ' Ἡροδτ. 1, 14. ἀνέστηκεν οὗτος εἰς
τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπὲς βασιλεὺς Θρό-
νον του ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος εἴριε τὰς
διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του, βασιλεύσας περὶ
τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν
βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου
καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδραττου, ὅστις λέγεται ὅτι
ἀπέθανεν ἐκουσίως πῶν αἷμα ταύρου, μὴ ὑ-
πομείνας τὰ συμβάντα θεῖα καὶ δυστυχίας εἰς
τὴν ἐπικράτειάν του. Ἡροδτ. 1, 35. — 4) Ἀ-
κρζαγνίνος, νικήτης διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐ-

λῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁπεῖον ὁ
Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ 6. Πυθ. Ωδ. — 5)
Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλὰ
σημαίνει ἡ λέξις Μίδαα πλουσιωτάτον τινα ἀν-
δρωπον, Λουκ. Ἀλε. 6. Πληθτ. Μίδει, εἰ-
Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου κρήνη, ὄρα Μίδου.
Μίδαα, ἡ (ι). Ἐπικ. Μίδαα. Πόλις τῆς
Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Ἠωπαΐδος
λίμνης, ὑπετερον δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς.
Ὁρμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μίδαα, Στράβ.
Μίδαα, Ἀπολλρ. Πυσ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρ-
γολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς
Ναυπλίας. Ἀπολλρ. β', 4, 4. — ὅθεν, Μιδεά-
της, ου, θηλκ. Μιδεάτις, ἰδοε, ὁ κατοικῶν τῆς
Μιδεᾶς καὶ Ἐπύρμ. Μιδεάσεν, ἐκ Μιδεᾶς. Πινδ.
Στράβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει
τὴν μὲν Μιδεᾶν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδεᾶν ἐν
Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδεά, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐ-
ραστὴς ὁ Ἠλεκτρώων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν
Λικύμνιον. Ἀπολλρ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη,
ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀτλη-
δόνα καὶ ἔξ ἧς ἀνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις
Μιδεᾶ. Πυσ. 3, 38. καὶ 39.

Μιδεάτις, ἰδοε, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδεᾶς
ἐν Ἀργολίδι οὕτα, οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ Ἀλκ-
μήνη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρώονος. Θεοκρ. Εἰδ.
εἴ, 20

Μιδεαί, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς
ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον, Παυσ.
ι', 10. — 2) = Μιδεα.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον
τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μί-
δας ἐθήρευσσε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράτα με-
οῖνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀναβ. α, 2, 14.

Μιδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐ-
γενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήτου Αἰγίνης. Πινδ.
Πυθ. 8, 53.

Μιδαιικός, ὁ. Συγγραφεὺς Ἑλλήν, γράψας ἐν
βιβλίον περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τέχνης.
Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, Ἰωνικ. Μίθρης, Ξενοφ. Ἀρχαία
θεοτῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐ-
τῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἡ τοῦ Ἥλιου·
κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαις
δι' αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομέ-
νην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφήν νεανίου τινὸς
φερόντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν Φρυγίᾳ καλυμμα
καὶ καθήμενος ἐντός ἐνός σπηλαίου, εἰς τιμὴν
τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη εορτὴ κα-
τὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός· ὅθεν,
μὰ τὸν Μίθρην. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8, 27.
— 2) Εἰς τὸν ἐπιστήμον ἀρχαίον Περσὸν,
Ξενοφ. Κυρ. Περσ. 1, 8. — 3) Ἐπὶ τὸ ὄνομα
τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βα-

Μιθριδάτης, ου, ὁ (υυ-υ). Σατράπης τῆς
Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ νεωτέ-
ρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περ-
σῶν Ἀρταξέρξεος· Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8, 27.
— 2) Εἰς τὸν ἐπιστήμον ἀρχαίον Περσὸν,
Ξενοφ. Κυρ. Περσ. 1, 8. — 3) Ἐπὶ τὸ ὄνομα
τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βα-

σιλεύει τοῦ Πόντου ἐν Ἀσία ἐξ ὧν ἐπ' ἡμεῖς προ-
πάντων ὑπάρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικλη-
θεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου,
σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς
βοήθειάν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὴν Σελάττιον δύνα-
μιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδόنيου πολέμου. —
5) Ὁ ἐπονομασθεὶς Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ
μέγας. Ἀσπιδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ
τὸν ὁποῖον ἐπολέμησε πολλὰκις μὲ μετ' αὐτὴν
ψόρον τῶν Ῥωμαίων στρατευμάτων, ὥς οὐ
ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λου-
κίου Σύλλα καὶ Πομπηίου. Κατακτείνσας πρότε-
ρον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ἠΐθετε καὶ
ἐνίσχυσε μεγάλας τὸ βασιλείου του· ἐκτρα-
πέντας δὲ μὲ ἓνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ Αἰγαῖον
πέλαγος ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νή-
σων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου
ὑπέταξε καὶ Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μερὴ τῆς
Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὐβοίαν κατὰ κράτος,
καὶ πέμψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν
Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσε
ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θράκης, προ-
χωρήσας ὥς τῆς Σκυθίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν
πεντηκονταετὴ βασιλείαν καὶ μετὰ τὴν παιτε-
λὴν ἤτταν αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἰδὼν θά-
ντον ἐγκαταλειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ κα-
ταδυσκέμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυ-
ρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Πόντου διὰ μιᾶς στά-
σεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν
60 ἐτῶν τὸν 75 χρόνον πρὸ Χρ. φανείς εἰς τῶν
ἐξόχων καὶ ἐμπεριότερων στρατηγῶν τῆς ἀρ-
χαϊότητος καὶ εἰς τῶν ἀπάνθρωποτέρων δυνα-
στῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν
θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου τινος μὲ
χαρμυστίνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτ. Σύλ.
Ἰουστιν. — ὅθεν Μιθριδατικός, ἢ, ὄν· τοῦ
Μιθριδάτου ἡ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων. Στράβ.
Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατραπῆς τῆς Καπ-
παδοκίας, Ἀρρίαν. Ἀναβ.
Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης,
παρά Λουκ.
Μίκα, ἡ, Μίκα, Πλουτ. Ὄνομα κορασίου
τινὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 766.
Μικκαλίων, ωνος, ὁ (-υ-υ-). Ἀθηναῖος τις
παρὰ Δημοσθ.
Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μα-
θητὴς τοῦ Ζεύξιδος. Λουκ. Ζευξ. 8.
Μίκκος, ὁ (Δωρ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστὴς τις
ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.
Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πελληνῆς ἐν
Πελοποννήσῳ. Ἀνδοῦλ.
Μικκίωσις, ὁ. Τίς τοῦ Μαντινίστα βασιλέως
τῆς Νομισίας ἐν Ἀρρίκῃ, φίλος τῶν Ῥωμαίων,
βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του
μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτεροφυχίας.
Μίκυθος, ὁ (-υ-υ). Τηρητής τοῦ Ἀναξίλαου
τυράννου τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδ. 7.
140. — 2) Εὐνους τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ
τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος
ἐπρόστασε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ὅσα χρήματα ἔλα-
βεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρῶτος τοῦ βα-
σιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ

μονάρχης οὗτος νὰ ἐλκίσῃ πρὸς τὸ μέρος του
τον ἀδωρολήπτον τούτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ.
Ἰστ. ε', 5.

Μίκυλλος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ.
Ἀλεξτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (-υ-υ). Ἀρχαῖος τις ποιητής, πα-
ρα Καλλμ. Ἐπ. κη', 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ι). Περιφημος ζωγράφος Ἀ-
θηναῖος. Ἀριστφ. Λυσ. 680. Πασφ. — 2) (ι)
Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 112.

Μίλατος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Δήμητρος, κληθεῖ-
σης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς.
Οὐαλ. Μαξ.

Μιλησίος, ἰα, ἰον. Τῆς Μιλήτου ἡ ἐκ τῆς
Μιλήτου ὧν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μι-
λήτου. ἐν παροιμίαις πάλαι ποτὶ ἦσαν ἀλ-
κιμοὶ Μιλησίσιμοι ἐπὶ ἐκπεπαιστώτων πραγμά-
των τῆς πρῆτερας αὐτῆς ἀκμῆς λεγόμενοι. Ἀρι-
στφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθη. ἰβ'.

Μίλητος, ἡ (ι) Δωρ. Μίλατος. Πέλις ἐπί-
σημος τὸ πάλαι καὶ πλουσία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ
μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς
ἀποικίας τῶν Ἰωνῶν ὅτε οὗτοι ἤλθον ὑπὸ τὴν
ὀδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κέ-
τοικοι τῆς Μιλήτου ἐνηττοχολήθησαν πρῶτως
εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπολίαν ἐ-
χοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικόν, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποι-
κίας εἰς διάφορα παράλια τῆς Θράκης καὶ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλινίου ἀριθμοῦν-
το ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περίπου 80. Εἰς
ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περιφημὸς Θαλῆς κασι-
δρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος,
ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἐνδοξοὶ ἄνδρες
καὶ τεχνίται τῆς ἀρχαιότητος. Ὁμ. Ἰλ. Β.
868. Ἡρόδ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης
κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων δυ-
τικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, τανὺν Μιληδόνη.
Ὁμ. Ἰλ. Β. 647.

Μίλητος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀ-
ρείας θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης, ὅστις
ἔλθων μετὰ τοῦ Σαρπεδόνορος εἰς τὴν μικρὰν Ἀ-
σίαν ἐκτίσε τὴν αὐτῷ περιφημον πόλιν Μιλή-
την. Ἀπολφ. γ', 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Γερδ. Α.
186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς
τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀνακαλλίδος θυγατρὸς
τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν Ἀ-
σίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κῆρην τοῦ Εὐρύ-
του βασιλέως τῆς Καρίας Εἰδοῦσαν ἐκ τῆς ὁ-
ποίας ἐγέννητο τὸν Κανὸν καὶ Βιβλίδαν. Ἀντ.
Δβ. 30.

Μιλητιάδης, ου, ὁ (-υ-υ-). Τίς τοῦ Κυφέ-
λου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κα-
τὰ τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου προσκληθεὶς ὑ-
πὸ τῶν Δολόγγων λαοῦ τῆς Θράκης, ἦλθε μὲ
μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν
ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡ-
γεμὼν αὐτῷ, ἀφῆσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν
εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σινηταγόραν. Ἡρόδ. β.
34. — 2) Τίς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ
πρöτερου Μιλητιάδου, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ

ΗΚΗ
ΤΑΤΕ

γεναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχάς διαδεχθεῖς τὸν Σιθησαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρακίῃ Χερσονήσῳ ἡγεμονεῖαν, ὑπέταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νήσον Λήμον καὶ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων· ἐκείθεν ἐκτρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμονῶν ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, πρώτος οὗτος ἐδόκῃεν εἰς τοὺς Ἰωνὰς τὴν συμπολίην τοῦ νὰ λύσῃσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆς Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέπρεψε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς δόξης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἔλαγχθης καὶ οὗτος εἰς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς οὐσίους ἐκαστὴ φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 10,000 ὀπλιτῶν, πρώτος οὗτος κατέπεισε τοὺς λοιποὺς συναγωνιστάς του, πρὸ τοῦ ἐτι νὰ ψάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκούμενὴ βοήθεια, νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἦν περίστασιν ἐκλεχθεῖς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μετὰ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στρατοῦμα ἑναιτίον δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδῖον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τῇ ἀρχηστρατηγίᾳ τοῦ Πέρσου Δατίδου· μετὰ μίαν αἰμοβόρον καὶ ἐπιμονὴν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελὴ ψυγὴν τοὺς πεφοβισμένους Πέρσας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσαν καὶ ἕκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· δια τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιωματικῆς ταύτης νίκης ἐώσωσεν ὁ μέγας οὗτος τῆς παρ' οὐκ ὑπερασπιστῆς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 72 Ὀλύμ. 490 πρὸ Χρ. Ἑλῶν δὲ ἐπειτα μετὰ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἣτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτήν, μετὰ τὸ νὰ ἐπληρώθῃ βαρέως εἰς τὸν πόδα, ἐβίασθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφήσας ἀτελὴ τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων, κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὅποια μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολιταὶ του μετὰ μεγάλης καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμᾶς, θογείραντε τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡροδ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τέ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐτήσιως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρακῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου. Ποτερ. Ἀρχ.

Μιλτοκύνθης, ου, ὁ. Θράξ τις παρὰ Ξενφ. καὶ Δημ.

Μιλτώ, ους, ἡ. Οὕτως ἑκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἑρσμία Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 1.

Μιλύαι, οί. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυ-

κίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύτου ὀνομασθέντες. Ἡροδ. 1, 173.

Μιλύας, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χήρος. — 2) Ἀπελευθερὸς τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλύος, ἄδος, ἡ γῆ. Καθ' Ἡροδ. 1, 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ, ὁρατὴν τὴν χώραν μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στραβ. Ἀρριαν.

Μίλων, υνος, ὁ. Περιφημίστις ἀρχαῖος ἀθητικὸς ἐκ Κρίτωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαισιῶν σοματικῆς ἀνδρίας καὶ ἐνρωστίας κινητὰς ἐξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι φέρων ποτ' ἐπὶ τῶν ὅμων ἕνα ταῦρον εἰς δόξαν καὶ πληξας αὐτὸν μετὰ πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦν δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἀφήσας καίτινα συγγράμματα. Ἡροδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, 852. (τό ἐστι μακρόν, παρὰ Ἑοικρ. Εἰδ. δ', 6. 4 γ. σπαν. μὲν τοι βραχὺ· παρβλ. Spitzl. προσωδ. §. 64, 2, 6.)

Μίμας, αντος, ὁ (υ - γ). Ὅρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀνωττοῖον Κωρυκίον ὄπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. ἡ, 34. — 2) Κένταυρος τις παρ' αὐτοῖς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περσίδου. Ἡτ. Ἀσπ. 186. — 3) Τίς τοῦ Διολοῦ βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰολίδα. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τίς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανούς. Ἀπολ. Ροδ. Α, 105.

Μίμερμος, ὁ. Ἑρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κιλοπόωνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σέλλαιος, ἐπνομασθεὶς Διγναστάσης διὰ τὰ λιγυρὰ αὐτοῦ καὶ πένθημα ἄσματα· σώζονται ἐτι ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρονγίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Πύλου. ταῦν Μίττενα. Στραβ.

Μίνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἰσπανίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· ταῦν Μίγχος. Στραβ.

Μινναῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Παρ. 959. Μενναῖοι, παρὰ Στραβ.

Μινουκία, ἡ. Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ἐποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Τπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μιντοῦρναί, αἱ, Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀνδόνων· Στραβ. ε', Διβ.

Μινύαι, οἱ. Παῖς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μινῶ ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικά μέρη τῆς Βοιωτίας ἐσύστησεν αὐτῷ τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μι-

νῦν λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενόν· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινυῖα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐκγόνοιο τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. οἱ Μινυαὶ Ὀρχομενίαι. Ἡρόδ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται, εἴτε ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινυῖα, ἢ διότι οἱ Μινυαὶ ἐσύστησαν ἀρχαῖον μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰολκοῦ, Πινδ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ἔσοι ἐγέννηθησαν ἐπὶ τῆς Λήμου ἀφ' ὅπου οὗτοι διέβησαν διὰ τῆς νήτου ταύτης πλείοντες εἰς τὴν Κολχίδην. Ἡρόδ. 4, 145.

Μινυῖας, ου, ὁ (νυ-) Ἐπικ. Μινύης. Τίος τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυστογενείας, ἐκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἐνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν οἱ ἐν αὐτῷ κάτοικοι ὀνομαζόντο ὀρχομενίαι Μινυαί· τούτου ὁ υἱὸς Ὀρχομενός ἔκτισε τὴν αὐτῶν ὀνομαζομένην πόλιν ἢ τις ἄλλως καὶ Μινυεῖα ἐλέγετο. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1095 Παντ. Βιωτ. 36. — 2) Τίος τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρτίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιδῆς, αἱ τινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 42.

Μινυάς, ἀδός, ἡ (νυυ-). Θυγάτηρ τοῦ Μινυῖου, πλῆθ'. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινυῖου, Ἀρτίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιδῶν, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονούσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βάχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Νικανδ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακμ. ἡ χώρα ἢ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνδολ.

Μινυῖαιος, εἰα, εἰον (νυ-υ). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινυῖας ἀνήκων, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικοῦντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυεῖου ποταμοῦ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 511. καὶ ἡ Μινυεῖα, προσυπακμ. πόλις, = Ὀρχομενός. Πινδ.

Μινυήϊος, ἦ, ἰον, Ἐπικ. ἀντὶ Μινυεῖος. Ὀμ. Ὀδ. Α, 234.

Μινυήϊος, ου, ὁ, Ἀττικ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ὕστερον Ἀνυγρος καλούμενος. Ὀμ. Ἰλ. Α, 727. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Διοδρ. Σικ.

Μινυήϊς, ἦδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινυῖου, ἡ Κλυμένη. Ἀπολ. Ροδ.

Μινυέτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιδόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν ἰακωπῶν ἀδελφῶν του. Ἀποδρ. γ', 5, 6.

Μινυῖα, ἰωνκ. Μινυῖω. Ἀκρωτηρίον τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στράβ. — 2) Νήσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινωῆς ἄρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιὰς γαφύρας μὲ τὴν ἑνῶν. Θουκ. γ', 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρε-

πάνου, ταῦν Μολητιον. Πτολ. γ', 17. Στράβ. — 5) = Ἡράκλεια πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὄρα.

Μινωῖς, ἰδός, ἡ. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μινωα ἀνήκοντα· αἱ Μινωῖδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλοῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλεῖος Μίνωος ὅστις κατέκτησεν αὐτὰς. Ἀπολ. Ροδ. Β, 519.

Μινωῖος, ἦ, ἰον. Ἐπικ. ἀντὶ Μινωῖος, καὶ Μινωῖος, ὁ, ἡ, ὄν' τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὦν, ἡ Μινωῖος Κνωσός, Ὀμ. Τμν. Ἀπολ. 393.

Μινωῖος, φά, ὦν. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μινωα ἀνήκων, Ἀνδολ.

Μίνωος, γενκ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (--) Μίνω. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχέομενοι μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι παρίστανται ὡς τέκνα τοῦ Διὸς καὶ πρῶτοι νομοῦνται τῶν Κρητῶν. Διότι ὁ Σικελιωτὴς διακρίνει πρῶτον τὰ δύο ταῦτα ἀρχαῖα ἱστορικά ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπεδόνοος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐπ' ὃ λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτῶμην θυγατέρα τοῦ Λύκου ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Ἀποδρ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ. Κασ' Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 391. εἶχεν ὁ Μίνωος τὴν καθέδραν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσόν, βασιλεύσας ἐννέα χρόνους ἔχων ἀείποτε στενὴν οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς· μετὰ θάνατον δὲ ἐδιωρίτῃ ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Αἰδου. Ὀμ. Ὀδ. Α, 567. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔχονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνωος ὁ δευτερός, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ ἀδελφῆ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεον, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν οὗτος ἔτιτε τὸν περὶ φημον ἐκείνον Δαβύρινδον τῆς Κρήτης, ἐκურίευσε πολλὰς τὰς Κυκλάδων νήσων διέβας αὐτόθεν τοὺς Ἰθάρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τοῦ Αἰγῶος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν αἰς δασμόν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐννεαετίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταυροῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐπονειδίστην φόρον ἐθῶν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἡγευόμενος τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλεῖος Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μινωα τούτον ἀποδίδεται τὸ πλείστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ κοινωνικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὀμηρὸς ἐν Ὀδ. Τ, 178. καλῶν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστὴν καὶ ἥτις ἐθανμάζετο το-

σοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γε. κ. Μίνως, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολ. Ῥ. Μίνω, παρ' Αἰσχ. Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δοτκ. Μινωί, παρ' Ἀπολ. Ῥ. Δουκ. — Αἰτκ. Μίνωα, Ὁμηρ. Ἀπολ. Ῥ. Μίνω, Ὁμηρ. Πλάτ. καὶ Μίνων, Ἡρόδ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ἔ. Φοβερὸν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πατιφᾶς γυναικὸς Μίνως τοῦ δευτέρου, τὸ ὅποιον αὐτὴ λέγεται ὅτι ἐγένετο ἐκ τινος οὐραίου ταύρου εἰς τὸν ὅποιον ἠερίσθη κατὰ ἐλπίσιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, δι' ὃ καὶ παρίσταντο ἔχον μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον μὲ σάρκα ἀνθρωπίνου. Ἀπολ. Ῥ. γ', 1, 4. τοῦτον ἐκράτει κλεισμενον ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφέρων αὐτῷ ὡς βορὰν πολλοὺς τῶν καταΐκαζομένων κακούργων καὶ τοὺς πεμπομένους νέους παῖδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὡς δατμόν διὰ τὸν φόβον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, τὸν ὅποιον τελευταῖον ἐφονεύσεν ὁ Θησεύς μονομαχῆσας μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ Λαβυρινθοῦ. Πλούτ. Θητ. Κατὰ τὴν γινώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγένετο τὸν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πατιφᾶ μετὰ τινος οὐραίου νέου Κρητὸς καλούμενου Ταύρου, ὅστις αὐξήσει καὶ φυγὼν διὰ τὸν φόβον τοῦ Μίνως εἰς τὰ ὄρη καὶ δάστη τῆς Κρήτης ἔμενον κεκρυμμένος μετὰ εἰς σπινθάρια πολὺν χρόνον· ἐναντίον τούτου ἐπεμπεύει ὁ Μίνως πολλοὺς τῶν Κρητῶν διὰ νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ συλλέξωσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ὀφείων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαίφ. — Μίνω ταῦροι, παρὰ Πausan.

Μισγολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ. Μισονόγ, τό, Misemon. Ἀκρωτήριον τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραὶ νῆσοι Πισηκοῦσαι λεγόμεναι· τανῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίτης μετὰ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τιβερίος. Τακτι. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Πέρταις, Ἡρόδ. 1, 141. ἴδε Μίστρας.

Μισροδάτης, ἔω, ὁ — Μισροδάτης, (α). Ποιμὴν τοῦ Ἀττυλίου βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκεν ὁ Ἀρπαγὸς τὸν παῖδα Κύρον νὰ ἐκδέσθῃ εἰς τὰ θῆρα κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως. Ἡρόδ. 1, 110.

Μισροβάτης, ἔω, ὁ (α). Σατρίπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδ. 3, 120.

Μιτυλήνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μιτυλήνης. Θεοκρ. ζ', 52. παρὰ τοῖς ὑπεριον Ἐπικοῖς εὐρηται κατ' ἀρτέστιαν καὶ Μιτυλάει, Ἀντ. Σιδ. 60. (Α. Π β', 23.)

Μιτυληναῖος, αἶα, αἶον, ἴδε Μιτυληναῖος. Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μιτυλήνη.

Μινμοσύνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μνημοσύνης. Πινδρ. Μινσάλας, ου, ὁ. Ποιητῆς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μινσέας, ου, ὁ. Ἀργεῖος τις φίλος καὶ πιστός

τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκίων. Πaus. — 3) περίφημος ἱστορικός καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλινίου.

Μινάσιππος, ὁ. Εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ.

Μινάσιων, αἰος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἑλατίας ἐν Φωκίᾳ, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς, συγκαταττομένη μετὰ τῶν Μουσῶν. Πaus. 9, 29.

Μνημοσύνη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τυτανίδων, παρίσταντο ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως, μετὰ τῆς ὁποίας πλάτνεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγένετο τὰς ἐνέα Μούσας· ἐλαφρεύετο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Ἐλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. Τρυν. Ἑρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. α15.

Μνημοσύνιδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁβιδ.

Μνησάγγρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολ. Ῥ. γ', 10, 3. ἐνθα ἡ ἀληθὴς γραφὴ ἐστὶ Μηλισταγῶρας, παρβλ. Heyne, σελ 987.

Μνησαρέτης, ἡ. Οὗτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρίφημος ἐταῖρα Φρήνη. Πλούτ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Μνησαρχοῦ, ὁ Πυθαγόρας. Δουκ.

Μνησαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Ἡρόδ. 4, 195. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχ. Μνησιόδημος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Δουκ.

Μνησιόβιδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Μνησιόβου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἰς τὸν τριάνοντα ἐν Ἀθήναις τυράνιον. Ξενφ. Ἕλλην. — 3) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησιόθεος, ὁ (ε). Ἀθηναῖος, ἱατρὸς καὶ κομικός ποιητὴς, τὸν ὅποιον ὁ Ἀθηναῖος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 47.

Μνησιόθεος, ἔως, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσπαράχου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τγίν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Τίς τοῦ Πολυδένεους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἀγάλμα εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκουρῶν ἐν Κορίνθῳ. Ἀπολ. Ῥ. γ', 11, 1. Πaus. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ε). Εἰς τῶν τριάνοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κομωδός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐν κομικῶν ποιήμα, Φαρμακοπύλῃ, ἐπιγραμμ. παρὰ τῷ Σχολτ. Ἀριστφ. Ὁρν. 471.

Μνησιμάχη, ἡ (-υ-). Θυγάτηρ τοῦ Δεξαμενίου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαιίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρύτιανος. Ἀπολ. Ῥ. β', 5, 5.

Μνησίμαχος, ὁ. Ποιητῆς κομικός Ἕλλην τῆς μετὰ τὰς κομωδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουίδ.

δαί εἰς Ἀθην. τινὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 470.

Μνησίφιλος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημοστ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαίου, φονευστά τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἰγίου. Ἀπολλρ. β', 1, 5.

Μοῦσαι, αἱ. Εἰς τῶν μεγαλητέρων λαῶν οἱ τινες κατώκουν τὸ πάλαι τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάν, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. τανὺν Κίλλα - Μοιάχ. Πτολ.

Μοδόγουλλα, τὰ. Πόλις μετόγειος τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριᾶνης χώρας, τανὺν Μουδγολί. Πτολμ.

Μόδονος, ὁ, Μοδονος. Ποταμὸς τῆς νήτου Ἰέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνας. τανὺν Liany. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν Ξεῶν. Πόλις τῆς ἰδίας Ἰνδίας κειμένη δυτικῶς, τανὺν Μαδούρα. Πτολ. ζ', 1.

Μοῖνος, ὁ. Moenus. Πλίν. καὶ Moenis. Πομπ. Μίλ. 3, 2. τανὺν Main. Εἰς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου ἔσται ὁ Πολεμαῖος τὴν πόλιν Μντογάναν· ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντῶμενος παρὰ τοῖς Ἑλλήσι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρὰ Ῥώμ. Parcae. Κισ' Ἡτ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, οὗται τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δὲ Ἡτ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέχθον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀνεφύροτο εἰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρώπων ἐπιχειρήσεων· ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανομένης συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δύναμεως, ἐφόρου τῆς τύχης καὶ τῶν ἐν τῇ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαὶ ἐξωροῦντο ἀμετάτρεπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐδόξαζον δὲ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἐκλωθον τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ὥριζτο ἡ ζωὴ ἐκάστου τῶν θνητῶν. καὶ ἡ μὲν Κλωθὴ εἰράτει τὴν ἡλικίαν, ἡ δὲ Λάχεσις τὸν ἀτραπὸν καὶ ἡ Ἄτροπος ἐκοπτε τὸ νῆμα μετὰ ψαλλίδιον, φέροντα οὕτω τὸ τέλος τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν πρωτογισμένον ἀνέκαθεν ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Κατ' ὅσον δὲ αὐταὶ εἰς τὸν Αἴητα εἰκονίζεσθαι ὡς γραφαὶ τὴν ἡλικίαν καὶ καθημεναι ἐπὶ θρόνων με λευκὰ ἱμάτια ἐνδεδυμένα. Ἀπολλρ. α', 3, 1. παρ' Ὀμηρ. εὐρηται ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ Ἐνικ. ἀρθμόν, ἀπᾶς δὲ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ω. 494.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παιστ. ε', 15.

Μοιριάδης, ου, ὁ (α). Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοστ.

Μοῖρις, ἴδος, Ἰωνκ. ιος, ὁ. Δοτ. Μοῖρε. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεκτενεύσας τὴν μεγάλην ἐκείνην

λίμνην ἦτις ὀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περὶ τὸ 1445-1416 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 101. — 2) ἡ Μοῖρις λίμνη. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεταξὺ Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ Μέρμίδος καὶ Ἀρσινόης, τὴν ὁποία λέγεται ὅτι ἔσκαψεν αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις ἔδλων νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἕκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῖον ὕδωρ διὰ μιᾶς διαύρυκος ἐχούσης 80 σταδίων μήκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὕτη περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρηστίμενος δὲ πρὸ πάντων ἡ χειροποίητος αὕτη καὶ θαυμαστὰ διὰ τὸ μέγεδός της λίμνη εἰς τὸ νὰ ἀπαντᾷ τὰς κατ' ἔτος ὑπερ τοῦ ὁρισμένου μέτρου συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰς ἐπικειμένης ἐκ τῶν κατακλύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθορὰς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτὴν μετὰ τὴν Σάλατταν· τανὺν καλεῖται αὕτη Βιρκέτ Κιρούμ ἡ τοῦ Χάρωνος λίμνη· Ἡροδ. 2, 149. Διοδ. Σικ. καὶ ἡ Μοῖριδος λίμνη. Στράβ.

Μοῖρις, ὁ Ἀττικιστής. Συγγραφεὺς Ἑλληνικῶν ἀμύσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἐν βιβλίῳ εἰς εἶδος λεξικοῦ Ἐπιγραφόμενον Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν κατὰ στοιχείου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοῖριχος, ὁ. Πλούσιος τις Κορίνθιος, πῖθαν. πεπλησμένον ὄνομα παρὰ Λουκ.

Μοιροκλῆς, εἰς, ἡ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὅποιον καὶ τούτον ἐξηγήτην ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσῃσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων. Δημ. Ἀρριαν.

Μοιρώ, οὐ, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ. Ἰακ. Μοισαῖος, Δωρκ. ἀντὶ Μουσαιοῦ.

Μοισία, ἡ Moesia, Διον. Κασ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θράκης καὶ συνορεύουσα ἀρктиκῶς μετὰ τὸν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μετὰ τὸ ὅρος Αἶμον ἐκτεινόμενη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σαῦου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δὲ ἀπᾶτα αὕτη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Κιβζου ποταμοῦ τανὺν Ζιβρίτζ εἰς δύο μέρη τῆς αὐτῆς Μοισίας περιλαμβανούσας ὅλην τὴν χώραν ἐστυγνῆς καὶ εὐταῖας Ῥωμαϊκῆς ἀποικίας. Ἐξωροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοιστοὶ οὗτοι ὡς οἱ Κίρες καὶ Φρύγες μετὰ περιφρόνησιν, ὅθεν, Μυστὸν ὁ ἄσχατος, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 209. καὶ, εἰτοι Μυτόν γιν ἤδιον καλεῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — τανὺν περιλαμβάνει ἡ Μοισία ἀπᾶσαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Καστ.

Μοισοί, οἱ· καὶ Μυσοί. Moesi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, τανὺν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολιόνες, τῷ (ι) Δυν. ἀριθμ. τοῦ Μολίων· οἱ δύναι υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἀκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὐρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ονόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 109. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνες ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀκτορος, ὅπερ ὄρα. Κατὰ Ἀπολλῶρ β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἐν κοινῷ σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσοῦτους πόδας ὅντες εἰς αἶνον ἀνδρείοι καὶ μάχιοι· τελευταῖον ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολιόνες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδρ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀκτορος, ἣτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὐρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τὸν Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολιόνες. Ἀπολλῶρ. β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ-υ-υ), = Μολιόνε. Ἀπολλῶρ.

Μολίων, ἴονος, ὁ (ι). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδρ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλορχοι, Στέφ. Βυζ. Πένη τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν πλησίον τῆς Ναμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνας τὸν Ἡρακλῆα ὅτε οὗτος ἐφόνευσεν τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λείοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποῖου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Δία τὸν Σωτήρα. Ἀπολλῶρ. β', 5, 1.

Μόλος, ὁ. Τίος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔχονος τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηρίνου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 249. Μῶλος, παρ' Ἀπολλῶρ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ. Ἀττικ. Μολοττία. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵτινες ἐμπεριλαμβάνοντο τὸ πᾶσι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἡπείρου, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστάσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐν ἰδίῳ καὶ αὐτόνομον βασιλεῖον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυρρίδων ἀπογόνων τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύως, ὅστις μετὰ τὴν ἀλυσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θεσσαλίας ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασιλεῖόν του· τοῦτον οἱ ἀπὸγονοὶ οἵτινες καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς 900 ὀκταήρους χρόνους ἀποκαταστήσαντες τοὺς Μολοσσούς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπέρροχον ἔθνος ἐν Ἡπείρῳ· εἰς τούτων ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύρρος ὁ πολεμήτας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ρωμαίων· Πινδ. Στεφ. Βυζ. (διὰ τὸ σσ εὐρήται παρὰ τοῖς Ἰωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ ττ παρ' Ἀπολλῶρ. καὶ Στρεβ.)

Μολοσσικός καὶ Μολοττικός, ἡ, ὄν. Τῶν Μολοσσῶν ἡ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνηκῶν. Ἀπολλῶρ.

Μολοσσίς, ἴδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. ἑλλην. τύπ. τοῦ Μολοσσικού. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττικ. Μολοττοί. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἡπείρῳ. Ἡροδ. 1, 146.

Μολοσσοί, ὁ. Τίος τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔχονος τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἡπείρῳ χώρας ἣτις ἀπ' αὐτοῦ οἷς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Πυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἡπείρῳ. Ἡροδ. — 3) Ἐπίθκ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ἴδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λεγεται ἐτι ἡ Ἴνω ἀκρεμνίτῃ μετὰ τοῦ Μελικέρτους εἰς τὴν Ἑλλάσταν. Πaus.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέρας, μετὰ τῶν ἀποίων λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅτε οὗτοι ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τρυγηθέντα οἶνον τῶν, τὴν ὁποῖον χοιροῖτινες ἐχυσαν ἐκ τῶν πύθων ἐν ᾧ αὐταὶ ἐκοιμῶντο· Διοδρ. Σικ. ε', 63.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας μετὰ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀρωτηρίου Ἀντιρρίου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ ῥέον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο Θουκ. β', 86-87. Στράβ. — Μολύκρειον εὐρήται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκρειον ῥέον, τό, = Ἀντιρρίον, ὅπερ ὄρα. Στράβ.

Μόλων, κωνος, ὁ. Τροικιτῆς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστφ. Βάτρ. 55. Δημ. — 2) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μονάχη, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήτων τῆς ἐν τῷ τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη περὶ τὴν αὐτόδε μεγάλῃν νήσον Ταπροβάνην. Πολ. γ', 4.

Μονήτιον καὶ Μονήτιον, τό Μονέτιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβυρνιακῆς χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμὴν, ὁ· Monoeci Portus. Πόλις τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἑνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐνταῦθα εἰς προστάτου τῶν πλεόντων· τανὺν Μοναχό. Στράβ. καὶ Μονοίκος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὁβιδ. Μεταμ. XII, 499.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. 1. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μοργέντιον. Στεφ. Βυζ. Morgantia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττανῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν τανὺν St Geo. — ἔθεν, Μοργεντίος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Β. γ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μεταβάν πρωίμως εἰς τὴν Σικελίαν ἐκίστε τὴν αὐτόδε πελιν Μοργάντιον. Στράβ.

Μορικάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βοετανίας καὶ μενοβορειοδυνικῶς, τανὺν Moricabe Bay. Πολ.

Μοριμηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ. **Μορινοί**, οἱ. Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλασσίως ἀπέναντι τῶν Βρετανικῶν νήτων· τανὺν Boulenois. Στράβ. **Μόριχος**, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ. **Μορμολήκη**, ἡ. = Μορμώ. Στράβ. **Μορμώ**, οὗς, καὶ Μορμών, ὄνος καὶ ὄνος. Φόβητρον τῶν παίδων παριστατόμενον ὑπὸ τερατώδῃ καὶ τρομακτικῇ μορφῇ. Ἀριστφ. Ἀχ. 582. ἴδε ἐν Λεξικ. **Μόρσιμος**, ὁ (μόρος). Τίς τοῦ ποιητοῦ Φιλοχλῆδους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ποιητῆς ολίγου λόγου ἀξίος, χλευαζόμενος πολλὰς ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἰππ. 401. **Μίρτωνι**, ὄνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοερ. Εἰδ **Μορονδα**, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ νῦν Μιράνδ καλουμένη. Πτολ. **Μορυχοί**, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαίζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν αἰσωτικὴν καὶ ἀδόξηγαν τιν. Ἀριστφ. Ἀχρ. 325. Σιτκ. 525. — ὅθεν Μορύχιος, ἰα, ἰον· τὸν Μορυχόν· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλάτ. Φαιδρ. **Μόρων**, ὄνος, ἡ. Πέλις τῆς Λυσιστρενίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγρου ποταμοῦ, πῖσαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μίρβα καλουμένη. Στράβ. **Μορφεύς**, ὅς, ὁ. Τίς τοῦ Ἱππικῶν καὶ θεοῦ τῶν οὐρανῶν παριστατόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἰστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὁβιδ. Μεταμ. XI. **Μορφώ**, οὗς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐνρίσκειτο εἰς ἀρχαίαν· ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεως, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου παρστατο τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς μετέσθαι εἰς τοὺς πόδας. Πaus. γ', 15. **Μοσύνιοι**, οἱ. Σινύλ. ἴδε Μοσύνιοι οἰοί. **Μοσύνιοι οἰοί**, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐ. Ἀσία κατοικοῦντες δυτικῶς τῆς Τραπεζούντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀπὸ τῆς Κερασσίντος ὅς, τῆς Φαρνακίας πόλεως καὶ διέχοντες βίον ἀγρίον καὶ βάρβαρον ἔχοντας ἰδιὸν βασιλεῖα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτῶν ὄρων οὕτως αἱ πλεῖσται ἐξυλιναι καλύβαι, τὰ δὲ σκάματα τῶν εἰχόν χρωματισμένα με ποικίλα ἀνθη Ἡρόδ. Στράβ. καὶ Μοσύνιοι οἰοί, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολ. Ῥότ. Β, 379 καὶ Διων. Περ. 766. **Μοσχίων**, ὄνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἑλῶν, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ὁ Στράβωνος δραματὰ τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 311. **Μόσχιοι**, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ μετὰ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κιπρίας θαλάσσης. Ἡρόδ. — ὅθεν Μοσχικός, ἡ, ὅν, τῶν Μόσχων ἡ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ Μοσχικά ὅρη· Συνεχιστὴς τοῦ ὀρους Καυκάσου ἐν Ἀσίᾳ εἰς αἶνον εὐφορος καὶ δατώδης, ἐκτεινομένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μόσχων. Στράβ. ἰα'. **Μόσχος**, ὁ. Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Παιανίαν, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περιφώνησις ποιητῆς Εἰ-

δύλλων Συρακούσιος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φλομήτορος, τοῦ ὁποῖου σώζονται ἑτιμὰ εἰδύλλια. Σουιδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 805. — 3) Ὁ συγγραφεὺς μιν πραγματεῖαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκάμας πρὸ τοῦ Ἐπικουροῦ. Ἀθην. δ'. **Μοτίνη**, ἡ, = Μοτίνη. **Μοτῖα**, ἡ. Γυνήτις ἡ ὁποία ἀνελάψεν εἰς τὸν Ἡρακλῆα τὸν ἀρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε δέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἔκτισεν οὗτος ἐπεὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύν. Σέφ. Βυζ. **Μοτύν**, ἡ. Πῖλις μελμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίῶν μετὰ ξὺ τοῦ ἀκροτηρίου Διλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου. Θουκ. 5, 2. **Μούζουρις**, ἰδος. ἡ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίῶν ἐντὸς ἐνὸς στενοῦ κόλπου· τανὺν Μίρζο· Πτολ. Λουκ. **Μούκιος**, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, καὶ Μουχία, ἡ. Mucia gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπιστημῶν γενεῶν ἐν Ῥώμῃ. **Μούλιος**, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμέμνης Θυγατρός τοῦ Ἀγίου, φονεὺς εἰς τὸν Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὁμ. Ἰλ. Δ. 737. **Μούμιος**, ὁ. Ἱππας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορηλίου Λεντύλου καὶ εἰς τὴν περιφώνησιν στρατιῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολεμοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκურύευσεν τὴν Κέρκεον νικήσας κατὰ κρατὸς τὴν ὥς τοῦδε ἐτι διασώθεισαν δύναμιν τῶν Ἀχαιῶν πύλων καὶ ὑποτάξας διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰεθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· οὗτος κατέκαυσεν δι' ὅλου τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας, ἐκρήμνισεν τὰ τεῖχη τῆς καὶ ἠφάνισεν τὰ πολυτελῆ καὶ ἐξοχα ἀρχαία μνημεῖα τῆς, πολλοὺς δὲ τῶν κατοικῶν τῆς ἐπώλησεν ὡς ἀνδράποδα ἢ ἔφερε μετ' αὐτοῦ δεσμῶν εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ. **Μούνδα**, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας, κυριευθεῖσα καὶ κτεταφαιδρεῖται ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τανὺν χωρίον Monda Στράβ. **Μουνυχία**, ἡ. Εἰς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ολίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιῶς μετὰ τοῦ ὁποῖου συνέχεται δι' ἐνὸς τειχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μίας μικρᾶς Χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ἐπροχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον εὐρίσκειτο αὐτοῖς μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἐν φρούριον μόνον. Ἡρόδ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπίρμ. Μουνυχίασι· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ἰα, ἰον, τῆς Μουνυχίας ἡ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ Μουνυχία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀργεμίδος κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξενοφ.

Μουνυχος, ὁ. Τίς τοῦ Δρύαιτος, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιοτάτος ἀνθρώπος, γεννῆτας ἐκ τῆς Δελαντίας τὸν Ἀλκάνδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φιλαῖον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὰ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἐμελλον ποτὶ νὰ συλληφθῶσιν ὑπὸ τινων κακούργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Διβ.

Μουργίσκη, ἡ. Φρουρίον τῆς Θράκης. Αἰσχίν.

Μουρσία κολώνια, ἡ. Πτολ. γ', 16. Mursa Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Δραυοῦ ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκῆ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ τανὺν Essek.

Μούρσλλα, ἡ. Πτολ. β', 16. Mursa Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πιθαν. κειμένη καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ Δραυοῦ ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, εἰς, ὁ (-υυ-). Ἀνὴρ Ἑλλητπότησις τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἐπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προσυνηθῶσιν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 9, 4.

Μούσα, ἡ. Παρ' Ὁμηρ. Ἐνὶ καὶ Πλὴθ. Μοῦσαι. Θεαὶ αἱ ἐφοροὶ τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐνασχολήσεως, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἑνὴς τὸν ἀριθμὸν καὶ 9. Ἡτ. Θεογ. 76. 915. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὕτως καλεῖ Πιερίδας, ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς Πιερίας ἐν Θρῃσσίᾳ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαῖοι δὲν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη, ἔχουσαι πρὸ πάντων αἰ μὲν αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν· τερπόμεναι δὲ τὸν μελωδικὸν καὶ ποικίλον αὐτῶν ἁσμάτων· ἰδίως δὲ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἐφορος καὶ προτῆτις μιᾶς τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὁποίων παριστάνετο συνήθως· καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζειν καὶ συναγωνίζομενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας τῶν, αἵων καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ θεὸς οὗτος· Ὁμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 60. Ἐἶχον δὲ αἱ Μοῖσαι διαφόρους τόπους διατρεῖν. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεφέροντο αὐταὶ κατ' ἀρχὰς διατρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Θράκην ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Καρμείους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἐλικὸν ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγή Ἰπποκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνηθῶς ἐλούοντο. Ἡτ. Θεογ. 1-21. ἔτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν ὠταῖς τῶν αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλ. ἦτες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μοῦσας μὲ ἰδίαν τιμὰς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφήν νέων παρθένων αἵτινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἔχουσα ἐκάστη ἐν παράσχημιν τῆς τέχνης ἡ ἀπειτήτης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προτῆτις. Ἀπείδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὐταὶ ἡγά-

πηταν διὰ τινὰ ἐξέχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολ. α', 3, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 895. **Μουσαῖος**, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων ὅστις πολέμων κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν ἠτορμολήσῃ πρὸς αὐτὸν, δι' ὃ καὶ ἐτιμῆθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλήν υἱὸς τοῦ Εὐμόλου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδ. Ἀριστφ. Βιτρ. 1030. Σχολ. ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διοδρ. Σικ. καὶ κατ' ἄλλους Θραξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, συγγράφας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι ἐν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ καὶ Ἡρώ καὶ Δεανδρόν ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς λογίζεται ὑπὸ τῶν πλεῖστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας τιδὸς παρὰ Λουκίαν.

Μουσarinaῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεθρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνουσιῶν μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Πτολ. **Μουσείον**, τό. κυρ. τόπος ἱερῶν τῶν Μουσῶν· καὶ Κύρ. ὄνομα. Τόπος ὅχυρος ἐν Ἀθηναῖς πλησίον τῆς Ἀεροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐψάλλον ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματά του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτοῦ. Πλουτάρχ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ροῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπιτιτήτου, ἀχμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νερωνος καὶ Οὐετπασσανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποῖον τούτου ἐννοεῖτο μεγαλῶς, παρὰ Σταβαίῳ σώζεται πολλὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Μουσωνίου καὶ ἐν ὡραῖον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 566.

Μουτίνη, ἡ, Σραβ. καὶ **Μοτίνη**. Πολύβ. Μιτίνη. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα πρῶτως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανὺν Μόδενα Modena. — ἔθεν, Μοτινός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐξέχον στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνης πολεμητὰς κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδόνικο πολέμου· ὑπερτον δὲ κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγῶ Ἀντωνίου καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λαβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὐρὴν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόφιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τινος λόφου ἀρχτικῶς τῆς Λαρίσης. Στραβ.

Μοφορία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι παλαιοῦ βασιλέως Μόφου. Στραβ.

Μοφόπιος, ἰα, ἰον. Τῆς Μοφωπίας, = Ἀττικῆς. Ἀνδολ. καὶ, Μοφόπιοι, = Ἀττικοί.

Μόσφοπος καὶ Μόμοφ, ποσ, ὁ. Ἀρχαῖος τις

ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοφοπία. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Μόφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος μάντις καὶ ὠνοσοπίος τῆς ἀρχαιότητος, καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 178. Δαπίτης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ ἐφαξίξ ἐκτραπεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. μεταβὰς δὲ ἐπειτα εἰς τὴν Λιβύαν, ἀπέθανεν αὐτόθι, δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφειν, οἵτινες ἀεφυησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδοῦσης. Ἀπολ. Ρόδ. Α, 80. Δ, 1502. — 2) Τίος τοῦ Ἀπελλωνος καὶ τῆς Μαντούς θυγατρίς τοῦ Τερσίου, περίφημος ὠνοσοκόπος καὶ οὗτος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐκίτε μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἐν περίφημον μαντεῖον αὐτοῦ. Πausan. ζ, 3. Λυκόφρ. 427, 980.

Μόφου ἐστία, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ ταύν Μετίστια. Στρίβ. ἐτι καὶ, Μόφου πόλις, Ἀνδολ. — ὅθεν, Μοφάτης, ὁ κάτοικος.

Μόφου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρτικῶς τῆς Ταρτοῦ ἐπὶ τοῦ Κυδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος. Ἀμμian. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνας, οἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρακίων. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντας καὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν Θράκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στρίβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐκτετατομένη περὶ τὸν Ἄξιον ποταμὸν, = Ἡμαθία. Ἡροδ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοίότητά τοῦ ὀνόματος μὲ τὸς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπεεράτει ἡ ὀνομασία αὕτη ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἥτῃ τῶν δέκα χιλιᾶδων Ἑλλήνων, ὅσοι ἤλθον εἰς βοήθειαν τοῦ κατέρου Κύρου. Ἦν δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὐφροῆς, ἐχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλούτ. Ξενφ.

Μυγδόνοιος, ἰα, ἰον. Τῆς Μυγδονίας ἡ εἰς τὴν Μυγδονίαν ἀνήκων, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγαι, π. χ. Μυγδόνοιος αὐλός, Μίσχ. β', 98. καὶ οὐσιαστικ. Μυγδόνοιος, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Δουκ. — 2) Μυγδόνοιος, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. δ', 3, 4. ἐνθα κατὰ τινος ἐκ Μαρδόνοιον ἀναγινώσκει.

Μύγδων, ὠνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ

ἀδελφός τοῦ Ἀμύνου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱός τοῦ Ἀκμονος καὶ πατὴρ τοῦ Κοροΐβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Παντ.

Μυγδών, ὄνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κοροΐβου, κατ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. — 2) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μύδων, ὠνος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Ἀντυμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαγμένου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμρ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἑτερός τις Τρῶες, ἐν Ὁμ. Ἰλ.

Μυέκφορις, ἰος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τινος αὐτόθι νήσου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυεκφορίτης (ι) νομός, εἰς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἀπαξ μόνον παρ' Ἡροδ. ὕστερον δὲ πῖσαν. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβάστιδος νομόν.

Μυῖα, ἡ. Ὁρχία νεανίς ἀντίζηλος τῆς Σεληνης, μεταμορφωθείσα εἰς ὁμώνυμον ἐντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανόυς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναικα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰαμβλίου καὶ τῆς ὁποίας σοῖζεται μία ἐπιστολή περὶ ἐκλογῆς τροφῆς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 883.

Μυῖα γρος, οὐ, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο ἐν Ἰλίδι καὶ ἐν Ἀρχαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπῆλλαξεν τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ αὐτοῖς ἐπιδημικὴν νόσον ἐκ τοῦ πληθύνος τῶν μυῖων. Πausan. η, 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (υ-υ). Ὁρος δασυὴς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἐν ἀκροτήριον Τρηγίλειν καλούμενον. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡροδ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νικητὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησίς, ἰδος, ἡ, τῆς Μυκίλης ἡ ἐκ τῆς Μυκαλῆς οὖσα. Καλλ. εἰς Δηλ. 50.

Μυκαλησιδες, αἱ (υ-υ-υ). Ἐπάνυμ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκίλης. Καλλμ.

Μυκαλησία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν Μυκαλησῶ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιξε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκταν. Πaus. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησιός, καὶ Μυκαλησιός, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαλητιός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. δι' ἐνός σ παρ' Ὁμ. διαδύω σσ παρα Θι. 7, 29. — 2) — ὁ. Ὁρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησῶν. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλησιός, ὁ κάτοικος.

Μυκερίνος, ὁ. Τίος τοῦ Χέσπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076—1056 ἔτος πρὶ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, ποιητικ. Μυκῆνη, Μυσεναε. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ

εποίου ἀπείχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρύσθενος καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπια αὐτῆς τείχη· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς ἐφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁμ. Πανσ. β', 16. Διόδ. Σικελ. γ', 65. — Ἐνικ. παρ' Ὁρρ. Ἰλ. Δ, 52. πληθὺ παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηδέσθ. Θουκ. — ὅθεν Μυκηνηδεν, ἐκ τῶν Μυκηνῶν.

Μυκηναῖος, αἰα, αἰον. Τῶν Μυκηνῶν ἡ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὠν. Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὁμηρ.

Μυκηνεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Σπάρτανος καὶ ἔχοντος τοῦ Φωρωνέως, κατὰ τινὰς ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Ὁρ. 1247.

Μυκὴν ἡ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀστέρητος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκήναι. Ὁμρ. Ὀδσ. Β, 120. Πανσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκήναι. Ὁμηρ.

Μυκηνίς, ἰδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Μυκηναῖος. Εὐρπ. Ὁρ. 1246.

Μύκοι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡρόδ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ (υ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἄφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἐπατχε στέρνησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαιρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνὰ, μέμιν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κτίοικοι αὐτῆς ἐφημιζόντο τὸ πάλαι ὡς φιλοκερδεῖς καὶ παρτίτοι. Ἀρχιλοχ. Ἀσὴν. Αἰσχυλ. Πέρσ. 882. Μύκωιος παρὰ Πτολμ. ἡμαρτμ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου Θουκ.

Μυλαί, αἱ, Μυλε. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μίας μικρᾷ χερσονήσῳ μετὰ λιμένα οὕτῳ Ἑλληνικῇ ἀποικίᾳ τανὺν Mellili ἡ Milazzo. Θουκυδ. γ', 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αἰα, αἰον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἡ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνέκων, τὸ Μυλαῖον πεδῖον, ἡ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐπιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδ. Σικελ. ἐπὶ δὲ Μυλαίτης, ου (ι), καὶ θηλυκ. Μυλαῖττις, ἰδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἑστιάτωδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τὰ (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Κάριας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἐκατόμνονος, κειμένη ἐπὶ τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὐφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἕνα λιμένα φύσκον καλούμενον· τανὺν Μελάσσον. Ἡρόδ. 1, 171. Πολύβ. Στραβ. — ὅθεν, Μυλαστεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. (δι' ἐνὸς σ' εὐρεται ἐν Ἐπιγραμ. καὶ νομίσμ. Ἀθολγ. γ', 229. Μύλεσσα, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 20.)

Μύλῃς, ητος, ὁ. Τίς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Δέλεγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Πανσ. γ', 1, 20.

Μυλητῖδαι, οἱ (ι). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τι ἐν Σικωνίᾳ τῆς Πελοποννήσου, ἧτις φυγούσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀπεκαταστάθη. Θουκ. γ, 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸ ὅποιον ἐλάμβανον αὐτὰ ὡς ἀμοιβὴν παρακατετίθετο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδ. 1, 131.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἕνα περίφημον καὶ μεγάλον ἱαόν ἐν Βαβυλωνίᾳ· εἰς τὸν ὅποιον ὅλαι αἱ παρθέναι ἐχρεώσθουν ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἐλθῶσι καὶ νὰ συνευρεθῶσι μετὰ ἕνα τῶν αὐτῶς παραπιδιημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὅποιον ἐλάμβανον αὐταὶ ὡς ἀμοιβὴν παρακατετίθετο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδ. 1, 131.

Μυλλίεας, ου, ὁ (ι). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κατὰ Ἰταλίας, εἰς τὸν ὅποιον ἐλογίζετο ὅτι εὕρισκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. δ', 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὕρισκετο καὶ ἡ πόλις Ἀλικαρνασσός· τανὺν Μενδός. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ἰα, ἰον· τῆς Μύνδου ἡ εἰς τὴν Μύνδον ἀνήκων. Ἡρόδ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Μύνης, ητος, ὁ. Τίς τοῦ Εὐνήνου ἡγεμόνος τῆς Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος, φοινευεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πόρθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Μυονεύς, ἑως, ὁ, ὅρα Μυονία.

Μυόνησος, καὶ Μυόννησος, ἡ. Νῆσος τῶν μωνῶν μικρὰ τῆς ἅκρας τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μετὰ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ δύο νη παρὰ Θουκ. γ', 32. καὶ Στράβ. δι' ἐνὸς νη παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρὰ, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφειῶν. — ὅθεν, Μυονήσιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυονία, καὶ Μυωνία, ἡ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίστης. Πανσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυωνεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ', 101. καὶ Μύονες, Στέφ. Βυζ.

Μυόνιορμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὄρμος καλούμενος. Ἐπίσημον ἐμπορεῖον μετὰ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανὺν Κοσσεῖρ. Στράβ.

Μυόνιος, ουντος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανὺν Παλάσθα. Ἡρόδ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μύρα, τὰ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὕσα ἐπὶ τῶν Βυζαντηνῶν αυτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στράβ. ιδ', Πτολμ. ε.

Μυριάνδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κυλικίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατὰ Ξεφ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀνάκασιν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον

δὲ ἐξέπεσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς αἰμῆς καὶ πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 4, 6. Ἀρrian. Ἀναβ. β', 6 καὶ 8. — ὅθεν, Μυριανδρικός, ἢ, ὄν. Τῆς Μυριάνδρου ἢ εἰς τὴν Μυριάνδρον ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικός κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μυριάνδρον σχηματίζομενος κόλπος, = Ἰστικὸς κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἢ, ἑπικ. Μυρίνη (υ--). Πόλις παραθαλάσσιος μετ' ἡμένα τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καὶ κτισθεῖσα ἀρχαίως, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δὲ Σεβαστόπολις καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡρόδ. 1, 149. καὶ Μύρινα παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, τανὺν Κάστρων. Ἀπολ. Ροδ. Α, 605. — ὅθεν, Μυρινεῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μυρίνη, ἢ (υ--). Θυγάτηρ τοῦ Τεύχρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἀλλῶς καὶ Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 814. κατὰ δὲ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγτο ὅτι ἐτάφη εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίαν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρητίως καὶ γυνὴ τοῦ Θάνατος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ πόλις Μύρινα. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 604.

Μυρικωνύμη, ἢ. Ἐπίθ. τῆς Ἰσδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ πολυειδέεις μορφῆς τῆς φύσεως, καριστανομένης συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ.

Μύρκινος, ἢ Ἡδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἡδωνῶν ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδ. 5, 11. — 2) Πόλις ἐπὶ τῇ ὁμωνύμῳ χώρᾳ ἐν Θράκῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰστιάδου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδ. Θουκλ. δ', 107. ἐπὶ δὲ καὶ Μύρκινος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ἰα, ἰον. τῆς Μυρκίνου ἢ εἰς τὴν Μύρκινον ἀνήκων καὶ Μυρκίνοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θράκῃ. Θουκλ.

Μύρλεια, ἢ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὕσα ἀρχαίως ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ὕστερον δὲ Ἀπίρμεια κληθεῖσα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προυσία. Στράβ. — ὅθεν, Μυρλεανός, ὁ κάτοικος καὶ, Μυρλεάτις, ἰδος, ἡ περὶ τὴν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Βετιήθειος γλύπτης ἐν Μιλήτῳ, ἀκμάας περὶ τὸ 450 ἐτος πρὸ Χρ. ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύαζε λεπτότατα ποικίλα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ τέθριππα, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ μυίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. α', 17.

Μυρμηκίον, τό. Πόλις τῆς Σιυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Παντικαπείας. Στράβ.

Μύρμηξ, ἡκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μετὰ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς νήτου Σκιάδου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἄνι. Μυρμιδῶν, ὄνομα. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαίως οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίης, τοὺς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτι Ζεὺς

μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατὰ μεσιτείαν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμικας, ὅτε διὰ τινος συμβάσεως νόστου ἠγωνίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης. Πίνδ. Λουκ. Στράβ. ἢ. κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμελείαν περὶ τὴν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μετὰ εἰς σπηλαία. Τζέτζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολ. γ', 12, 6. ἐπὶ δὲ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καὶ λαὸς τις Ἀχαιῶς, κατοικοῦντες τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδα χώραν περὶ τὴν πόλιν Φθίαν καὶ Ἀρίπταν τὴν Κρεμαστὴν, ἀποκαταπαθέντες ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Πηλεΐως, ὅτε οὗτος ἐφυγεν ἐκ τῆς νήτου Αἰγίης καὶ ὄντες ἀκούσθως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἢ. Μία τῶν πενήντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Μενεα. Τγίν. μυθ. 170.

Μυρμιδῶν, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυσθενείας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πεισιδίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸ Ἀκτορα καὶ Ἀιτιφον. Ἀπολ. Ροδ. Α, 56. Ἀπολ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων. Ὁμ.

Μυρρίπνοϋς, ὁ. Δραπέτης τις δούλου, ὑποκρινόμενος τὸν φιλόσοφον, παρὰ Λουκ.

Μύρρα, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θεϊάντος, μήτηρ τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁρα. ἐπὶ δὲ καὶ Σμύρνα παρ' Ἀπολ. ὅπερ ὅρα.

Μυρρίνη, ἢ (ι), Ἀττικ. ἀντὶ Μυρτίνης. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἰππία υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. 5, 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναίας τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυρρίνιδιον, τό (υ-υ-). Ἱπποκρ. κύρ. ὄνομα τοῦ Μυρρίνης, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 872.

Μυρρίνουϋς, οὐντος, ὁ. Χωρίον καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδονίδα φυλὴν. Στράβ. — ὅθεν, Μυρρίνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυρρίνουϋς ὢν. Πλάτ.

Μυρσίλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ι). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Κανδαύλης τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρσίλος, ἐστὶν ἡμαρτὴ ὅρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἢ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 616. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τὸ Μυρτούνιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. Ἡρόδ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου. Ἡρόδ. 3, 122.

Μύρσιων, ὠνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρὰ Βίων.

Μυρτάλη, ἢ (α). Ὄνομα ἐταίρας, παρὰ Λουκ.

Μυρτία, ἢ. Ἀθηναία τις ὁπωροπώλος, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ι). Τίος τοῦ ἱερμεῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἢ Θεοβούλης, κατὰ τινὰς δὲ υἱὸς

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κλυμένης. Εὐρ. Ὀρεστ. 1002. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος, ὃς τις συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἐλθὼν νὰ μνηστευθῇ τὴν Ἰποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλεῖος τούτου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ διὰ τοῦ ἀρματος τρεῖς μῖνον, ἐλπίτας νὰ λήβῃ ἀξίαν ἀνταμοιβὴν παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετὰ τὴν εὐτυχὴ νίκην του ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομαστῇ ἔκτοτε Μυρτῶον πέλαγος· κατ' ἀλλοὺς δὲ λέγεται ὅτι ἐνοχοποιήσαν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πέλοπος Ἰποδάμειά διὰ τινὰ πρὸς αὐτὴν ὕβριν, καὶ οὕτω παροργισθεὶς ὁ Πέλοψ, ἐκρήμνησεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφ. Ἥλ. 509. πρὸς ἐξιλέεσιν δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἑρμού, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἓνα ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἡλίδι, στήσας καὶ τὸν ὠραῖον τάφον τοῦ Μυρτίλου. Πaus. ε', 1 καὶ 20. — (τὸ ἐστὶ φύσει βραχὺ, ἔρα Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 755.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητὴς κωμικός Ἕλληνας τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Δυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίου, τοῦ ὁποῖου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ κωμικὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, 471. (ἡ γραφ. Μύρτιλος ἐστὶν ἡμαρ.)

Μυρτιον, ἡ. Ὀνομα εταίρας, παρὰ Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρακικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Ζερρίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234 Μυρτῶνιον, παρὰ Σουΐδ.

Μύρτις, ἡ, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνης, κατὰ Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίνθης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 131.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέδρεψαν τὸν Δία εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Πaus. η'. 31.

Μύρτος, ἡ. Νήτος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μύρτουσσα, ἡ, καὶ Μύρτουσα. Στάφ. Βυζ. Ὅροι τῆς Διβύας πλησίον τῆς Κυρήνης. Κιλλμ. εἰς Δηλ. 91. καὶ Μυρτώσιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 505.

Μυρτώ, οὗς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσοφοῦ Σακρίτους, κατὰ Λουκ. — 2) Ὀνομα βοτκοπούλου, παρὰ Θεοφρ.

Μυρτῶος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦ· τὸ Μυρτῶον πέλαγος. Ἐν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, κληθὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτίλου ἱπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στρίβων.

Μυρῶ, οὗς, ἡ. Ποιήτρια Ἕλληνίς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἡ κατὰ τινες θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὀμήρου, ὅστις ἐξῆλ ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψαν αὐτὴ ἐν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποῖου σωζονται τινεὶ στίχοι παρ' Ἀθην. βιβλ. ια'. Κατὰ δὲ Πaus. Βοιωτ. ὑπῆρχε τὸ Μυρῶ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντινοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 131. — (τὸ ὡ εὐρηται μακρόν, πολλὰς δὲ καὶ βραχὺ. παρβλ. Spitzn. Προσφ. §. 66, 2.)

Μύρων, υἱος, ὁ (υ). Εἰς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαματοποιῶν σύγχρονος καὶ συμμαθητῆς τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερων πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποῖου τὰ πλείστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμαρίου, ξύλου καὶ χαλκοῦ κατασκευασμένα, εἰ. τὰ ὅπλα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου δεκνύεται πλεονέκτα καὶ ἀκριβεστέρᾳ συμμετρίᾳ καὶ ἀναλογίᾳ τῶν μερῶν παρὰ εἰς τὰ τοῦ Πολυκλείτου περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη δίμυαλις, ἥτις συγκατετάττετο μετὰ τῶν λοιπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαματοποιίας τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ε). Περιφήμος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον προτερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μίαν μόνην ἐκστρατεῖαν ἡδυνήθη νὰ κυριεύτῃ ἑλὴν σχεδὸν τὴν Φωκίαν καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικλ. ια', Θουκ. Ἀριστφ. Λυσ. 802.

Μῦς, υἱός, ὁ, Ἀττικ. Μῦν. Κάρ τις ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμψθη νὰ ἐρατήσῃ τὰ ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περὶ τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδ. 8, 133. — 2) Περιφήμος τις τεχνίτης Ἕλληνας. Πaus.

Μυσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ νεοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μυσίος τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Παλλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς μία ἑπταήμερος ἰορτή. Πaus. ζ', τὸ τέλει. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Πaus. γ', 20.

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὀριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλληνιστοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βυθινίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντιδὸς ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωικῆς χώρας· ἄπασι δὲ τὴν χώραν διαίρει ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπνην καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμνην. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδιαίρειτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὴν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς δυναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικοῦμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἐκείναι αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπιτήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέξω τῶν βασιλέων Ἀττάλων. Ἡρόδ. 7, 41. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθ. προσυπακμ. γῆ. — 2) = Μοισία ἡ Μυσία ἐν Εὐρώπῃ, Μοσία· ἴδε Μοισία.

Μυσιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Μυσίας ἡ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκων. Στράβ.

Μυσίος, ἰα, ἰον. Τῆς Μυσίας ἡ ἐκ τῆς Μυσίας ὄν. Πινδ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χώρας. Αἰσχλ. Πέρσ. 321. — 2) Κύριον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ὑπέεχετο ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεᾶν Δή-

- μητραν καὶ ἐπὶ τὸν ἐν Ἀχαιᾷ ναὸν αὐτῆς. Πaus. β', 18. 4.
- Μυσίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἡ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνέκχουσα ἡ Μυσίς αἶα, = Μυσία. Διονυσ. Περ. 803.
- Μυσκελος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀλκμονος ἐξ Ἀργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμφανιθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς οὐκρινον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμῶνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἔλθων δὲ ὁ Μυσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἐνθα εὗρίσκειτο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περὶφῆμον πόλιν Κρότωναν. Στράβ. Ὄβιδ.
- Μυσκων, ὠνος, ὁ. Στρατηγός τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.
- Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες ἐξ Εὐράπης, καὶ τοιοῦτους ὑποτίθουσιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ὅρα.
- Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. — 2) Ἐπιθετ. ὡς, ὁ Ὀλυμπος, παρὰ Καλλίμ. Ἀρτ. 117. — 3) Κύρον ὄνομα. Ἀδελφός τοῦ Χαρός καὶ τοῦ Δυζού, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 4) Ποταμός τῆς Μυσίης χώρας. Στράβ.
- Μυσων, ὠνος, ὁ Χημνός. Εἰς τῶν ἐπτά ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνός πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁπεῖον ὁ Πλάτων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιανδρου. Πλατ. Πρωτ. γ. τόμ. β', σελ. 153. Βίροντ.
- Μυτιληναῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Μυτιλήνης ἡ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὦν. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.
- Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη ἡ ἐν Δεσφῷ πόλις Μυτιλήνη. Διόδ. Σικλ. ε', 82.
- Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Λεσβου πατρίς τοῦ περιφήμου Δυρικού ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Πιπτακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἓνα πρὸς ἄριτον καὶ τὸν ἄλλον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγένοντο τὸ πάλαι οἱ περιφημοὶ ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρενυρᾶθη ποτὶ καὶ ὁ μέγας Περικλῆς· ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδαιτικοῦ πολέμου. Πλουτ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 173. Θουκ. γ', 2, 4. ε', 9. Πaus. η', 30. ταῦν Κίστρον (ἡ διὰ τοῦ ν γραφ. ἐστὶν ὀροστρ. ἐκ τῶν ἐτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μυτῶνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωτ. 343, κατὰ Stallb. Διγμ. Ρόδ. 196. Becker.)
- Μύτων, ὠνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Δεσφῷ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.
- Μυχός, ὁ. Λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, καίμενος ἐπὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλληνικοῦ· ταῦν Ἰανιτζά. Στράβ.

- Μώμφεις, ἰος, καὶ εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῇ αὐτόθι μεγάλῃ διώρυχῃ, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μερεῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στοματός τοῦ Νείλου· ταῦν Μανούφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ὄθεν, Μωμεφίτης, οὐ (ι), ὁ κάτοικος.
- Μῶφι, τό. Ὅρος τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐκτενόμενος πλησίον τῆς Ἑλεφαντίνης πέλειος· ἰδὲ Κρωφί. Ἡρόδ. 2, 28.
- Μωφίς, ὁ. Ποταμός τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον· ταῦν Μυχίε. Πτολμ.

N.

- Ναάγραμμον μητροπόλις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλῃς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείας, ἧτις καὶ Μαράγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.
- Ναάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Κόρακος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. IV, σελ. 376.
- Ναάρδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ μίᾳ διώρυχῃ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολεμ. ε', 18.
- Νάβρις, ἰδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 17.
- Ναβαρζάνης, ους, ὁ. Στρατηγός τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην νῆνῃ μετὰ τοῦ Βήσσου, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλείου του. Ἀρριαν.
- Ναβαταῖοι, οἱ. Ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιότερων ἐθνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, διηρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς καὶ σχηματίζον ἐν ἰδίῳ βασιλείῳ μετ' ἑαυτῶν τὴν Πέτραν· ἔκαμνον δὲ οὗτοι τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ Λαϊῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, μετακομίζοντες τὰς διαφόρους πραγματίας τῆς μεσημβρινῆς Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας. Ἐξῶν οἱ Ναβαταῖοι οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν Ἀράβων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν, περιερχόμενοι διαφόρους χώρας, ὅπου ᾔδυναντο εἰς εὐρωσι τροφὰς ἀφρονότῃρας. Διόδ. Σικελ. β', 48, 15', 94. ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἐλιγόμενοι ἀπὸ τοῦ κέρους καὶ τὰς ἀλαύσεις τῆς ἐμπορείας, ἐσχμάτισαν τακτικῆς κοινωνίας καὶ ἐκτίσαν ἰδίαις πόλεις, τῶν ὁποίων ὁ Πολεμαῖος ἀπαριθμεῖ οὐκ ὀλίγας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἰωσφ. Ἀρχ. δ', 7.
- Ναβιανοί, οἱ. Ἐθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.
- Νάβρις, ἰδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν ἀπανθρωποτάτων καὶ σκληροτάτων τυράννων τῆς ἀρχαϊότητος, ὑπερβάς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ψηφισμένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαγροῦς ἀρχῆς του. Θέλω

δι' ἃ ἐκτελέη τὰ ἔργα τοῦ βασιλείου του, ἐπεχειρίσθη τὴν κατάκτησιν διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ πολυλαίκις ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ Φιλοποιμένου πληρώτου τῆς Σπάρτης, ἥτις ἐκτοτε ἠνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ὁμοῦ Πολύβ. γ'. Πανσ.

Ναγαθήβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν μεγάλην νήσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσῃ. Πτολ. ζ' 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐν τεύθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀρκτικῶς, πίζαν. ἡ αὕτη μετὰ τῶν ἀρχαίων Νύσσαν καλούμενην τανὺν Ναγάρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαδα, τὰ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. β', 2.

Ναζιαζός, ἡ, πρότερον Διοκαισέρια. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαιδος.

Ναζώ, ἡ. Νομός τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὴν ἡμῖν μέρος κατοικεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑρμοτυβίων. Ἡρόδ. 2, 165 πίζαν. ὁ αὐτὸς μετὸν παρὰ Πτολμ. Νεοῦ καλούμενον, κείμενον μεταξύ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στόμου τοῦ Νεῖλου.

Ναῖς, ἴδος, ἡ, = Νηῖς, ὅπερ ὅρα.

Ναῖσσοις, ἡ Στέφ. Βυζ. καὶ Νέσσοις, Πτολ. γ', 9. Πόλις τῆς ἀνω Μοισίας, κατοικουμένη τοῦ πάλαι ὑπὸ Θρακῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τανὺν Νεζα. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἀμμ.

Νάμαδος, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν ἐντικῶν αὐτῆς παραλίῶν, τὸν ὅποιον ὁ Ἀρρίαν. Περιπλ. καλεῖ Λαμναῖον τανὺν Ναρβούδα. Πτολεμ. ζ', 1.

Ναμνῖται, οἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Δουβονικῆς Γαλλίας, ἐνθα νῦν κεῖται ἡ Nantea. Στράβ. Ναννῆτες· κατὰ τινας δὲ Ἀμνῖται. Διονσ. Περγ.

Νάνθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμάς. Πτολμ. ζ', 2.

Ναννος, ὁ. Κατὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1244. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεύς· κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διήγῃ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Ναννώ, οὗς, ἡ. Ὠρτιά τις αὐλήτρια, τῆς ὁπίας ἡράσθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, γραψα: δι' αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἀνθολ.

Ναξιοις, ὁ. Τίος τοῦ Πολέμονος βασιλεὺς τῶν Καρῶν, ὅστις ἔλθων μετὰ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν νήσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνοματὸς του Ναξον. Διόδ. Σικ. ε', 51.

Νάξος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνδυμῖωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγῃ νήσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξοι, ἡ. Ἡ μεγαλύτερα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλαδῶν νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγῃ, χωρι-

ζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου δι' ἐνὸς στενωπτοῦ ἰσθμοῦ, ἀρχαιοῦς Δία καλούμενη, μετὰ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐλατρουετο ἐξαιρέτως ὁ Βακχίς. Ἦν δὲ ἡ νήσος αὕτη τὸ πάλαι εἰς ἄκρον εὐφορίας, παράγοντα πρὸ πάντων τὸν ἀρίστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν εἶδων τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴκου, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερά τοῦ Διονύτου. Κατὰ Διόδ. Σικλ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θράκες, μετερχόμενοι ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολουθῶς δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κίρες ὑπὸ τὴν ὄψιν αὐτῶν βασιλεύσας αὐτῶν Ναξίους, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' οὗτο καὶ ὠνομάσθη ἡ νήσος αὕτη Νάξος· συνίστανται δὲ οἱ Ναξιοὶ τὸ πῖλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, κατακτινῆσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἀνδρόν· καὶ ἐν τῷ Περτικῷ πολέμῳ ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γενναϊότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχῃ· τανὺν Νίξος ἡ Νάξια Ὁμ. Τμ. Ἄπολ. 44. Ἡρόδ. Δ. ὁδ. Σικλ. ε'. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οἷσα πρώτη Ἑλληνικὴ ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συσταθεῖσα περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τελευτήρας· Ὁλυμπιάδος τανὺν Kastel-Schiso. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλιδικὴ καλούμενη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστραφῇ ὑπὸ τοῦ τυράννου Διουτυτίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἐκτίσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομίνιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἐπ' αὐτῆς συγχέει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ἰα, ἰον. Τῆς Νάξου ἡ ἐκ τῆς Νάξου ἄν. — ἡ Νάξιος ἀκόνη. Πίνδ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδ. ἐτι δὲ, Ναξιογενής, ὁ, ἡ, ἐς. Ὁ ἐν Νέξῳ ἐργασμένος· Ἀριστ.

Ναπαταῖα, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διετρίβον εἰς τὰ ναπη καὶ δάση.

Νάπαρις, ἰος, ὁ. Ποταμός τῆς Σκυθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναριν κατὰ Mannert. ὁ νῦν Ἀρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράσοβα. Ἡρόδ. 4, 48.

Νάπη, ἡ. Τόπος τις διατῶδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Νάρ, ρος, ὁ, Nar. Ἐπίσημος ποταμός τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεικνύονται ἔτι λείψανά τινα τῆς γεφυρας, τὴν ὁποίαν ἐστήσεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος· τανὺν Νερα, ἐνούμενος μετὰ τὸν Τίβεριν. Στράβ.

Ναράγα, τὰ, Naragara. Λιβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζάμης. Πολύβ. ιε', 5. ἐνθα ἄλλως Μέργαρον κεῖται.

Ναρβῶν, ὦος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπιστημον καὶ ἀρχαιότερων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτεύουσα τῆς μετὰ ταῦτα ἰδίως Ναρβωνικῆς καλούμενης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτακὸς ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινετο ἀρχαῖοθεν μέγα ἐμπόριον· τανὺν Narbonne. Στράβ. Νάρβων. Πολύβ. — 2) Ναρβῶν, ὁ. Ποταμός τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ναρβῶνος,

ἄλλους καὶ Ἀταξ καλούμενος, Πολύβ. — ὅθεν Ναρβονίτης, ου, Ζηλυκ. ἢ Ναρβονίτης. ἰδοι. Ὁ κάτοικος τῆς Ναρβώνος καὶ ἐπιθ. τῆς Ναρβώνος ἢ εἰς τὴν Ναρβώνα ἀνήκων. Στράβ. ἢ Ναρβονίτης καὶ Ναρβωνίτης, Στράβ. δ'. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καλεῖται Γαυμακίη ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μετ' τὸν Γαλικὸν κόλπον, δυτικῶς μετ' τὴν Ἀκουϊτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μετ' τὸν Ροδανὸν ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μετ' τὰς Ἀλπεῖς, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἐνδὲς παραλλήλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατωεῖτο δὲ τὸ παλαιὸν ὑπὸ ἐπισημῶν λαῶν, οἵτινες ἦσαν, οἱ Βεβρυκεῖς ἢ Σαρδύνες, οἱ Βολκαί, οἱ Ἕλυνιοί ἢ Ἕλβιοι, καὶ Ἄλλοβρογες, οἱ Κανάρεις, οἱ Οὐσιόνδιοι καὶ οἱ Σίλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ναρφακίον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενφ. Κατὰ Πλουτ. καὶ πόλιν τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρτάλου.

Ναρισταί, Δίων Κίσ. 71, 21. καὶ Οὐαριστοί. Πτολμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδύρων ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Τικτ.

Ναρκαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίης, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὅποιον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ναρκαιός. Παντ. ε', 16.

Ναρκαίος, ὁ. Τίς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποποκτῆται πολλὴν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μετ' τοὺς πλησιοχώρους λαοὺς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἡλίδαν ἑνα ναόν τῆς Ἀθηναίης. Παντ. ε', 16.

Νάρκισσος, ὁ. Τίς τοῦ Κηφιστοῦ καὶ τῆς νύμφης Λιριόπης, περὶ τῆς ωραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τελοῦς δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων. Κατὰ Παντ. 9, 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θερπιδίς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου ἀντοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ πανταχοῦ εὐρίσκειτο μετ' αὐτῆς, κατατικόμενος ἀκαταπαύστος ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταῖον εἰς ὁμώνυμον ἄνθρωπον. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἐκ πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφήν τοῦ πρωτόπου του εἰς αὐτήν, ἐρωταύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφάρη τελευταῖον ὑπὸ τῆς ἀμνηχανίας. Κον.

Ναρνία, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ. τανὺν Narni. Στράβ.

Νάρραγα, ἡ. Διώρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἔκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ εἰς τὴν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ξενφ. Πλίν.

Νάρυξ, υἱος, ἡ, καὶ Νάρυκος, ἡ, ἐτι δὲ τὸ Ναρύκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀπούντος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Οἰλέως. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ναρύκιοι, οἱ κάτοικοι.

Νασάμων, ὄνος, ὁ (νυ-). Τίς τοῦ Ἀμφιδέμους καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφῶς τοῦ Κερκίλωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοιτο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Ναταμώνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1495.

Νασαμώνες, οἱ, ἔνικ. Νασαμών, ὄνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Συρτῶς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικῶν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδόνιους. Ἡρόδ. 4, 172. Ὑπερον δὲ κατοικοῦν ἐντὸς τῆς Μαρμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Νασικᾶς, ἁ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπιστήμου οἰκογενεῖας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοιτο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Νᾶσος, ἡ, Δωρε. ἀντὶ νήσος. Ἐν μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἴδε Ὀρτυγία.

Νάσσης, ὄν, ὁ. Τίς τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφῶς τοῦ Ἀμφιχρόνου. ἔθλόν ἡγεμόνων τῶν Κερῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 857.

Ναυάριος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ.

Ναύβαρον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῆς Εὐρώπης. Πτολ.

Ναυβολίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἰφίτος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Κλυτόνιος. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἰς τῶν Φαιάκων. Ὅμρ. Ὀδσ.

Ναύβολος, ὁ. Τίς τοῦ Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φαιίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Τίς τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτόνη. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 135.

Ναυκλείδας, ου, ὁ, Δωρε. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεὺς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. Πιδαν. ὁ αὐτὸς μετ' τὸν πατ' Αἰλ. ποικλ. Ἰστορ. δ', 7. Τίς τοῦ Πολυβιάδου.

Ναυκλῆς, ἑους, ὁ. Λακεδαιμονίος τις στρατηγός. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1.

Ναυκράτης, ους, ὁ (α). Σικωνίος τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ναυκρατίς, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δέλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νεῖλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀράτιος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκαμον τὸ πάσαις μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ε), ὁ κάτοικος. — Ναυκρατίτης, ἡ, ὄν. Τῆς Ναυκράτews ἡ εἰς τὴν Ναυκρατίν ἀνήκων. Δημοσθ.

Ναυκιδής, ου, ὁ (υ). Περιφῆμος ἀγαλματοποιὸς Ἕλληνας, ἀκμάσας περὶ τὴν 9ῇ Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἐν ἀγάλματι τῆς Ἥβης ἐκ χρυτοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὅστω. Παντ. Κοριν.

Νάλοχος, ὁ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀπὸ τῆς τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρακῶν. Στράβ. — 2) Πόλις μικρά καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 67.

Ναύμαχος, ὁ. Ἑλλην. κύρ. ὄνομ. παρὶ Στοβ.
 Ναύπακτος, ἡ, Naupactum Λιβ. Πόλις ἐ-
 πίσημος τῶν Λοκρῶν Ὄζολων ἐπὶ τοῦ
 Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ
 πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιόχ-
 θησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν
 ἑσπερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. συγ-
 κατεριζμεῖτο εἰς τὴν χώραν αὐτῶν τανῦν Λέ-
 πανθος. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπακτος,
 ἰα, ἰον. Τῆς Ναυπίκτου ἡ ἐκ τῆς Ναυπίκτου
 ἰα, ἰον. καὶ, Ναυπικτιοί, οἱ κάτοικοι. Θουκ.
 — 2) Ναυπακτιός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν Ναυ-
 πακτον ἀνήκων Ἀπολὼρ.
 Ναυπιδάμη, ἡ. Ουγατήρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος,
 ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησεν τὸν Αὐγίαν.
 Ὑγίν. μύθ. 14.
 Ναυπλία, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λι-
 μένα, καίμενη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κλη-
 θείσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσει-
 δῶνος· κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναῦς καὶ πλέω,
 διὰ τὰ αὐτῶι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐπὶ
 τῶν χρόνων τοῦ Πασανίου δὲν ἐθώετο πλεόν
 ἡ πόλις αὕτη· ταῦν κίτται ἐπ' αὐτῆς ἡ πλη-
 σίον αὐτῆς ἡ ὀχυρά πόλις Ναύπλιον, ὑπὸ τῶν
 Ὑρρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη.
 Ἡρόδ. 6, 76. — ὅθεν, Ναύπλιος, ἰα, ἰον.
 Τῆς Ναυπλίας ἡ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων· ὁ
 Ναύπλιος λιμὴν, = Ναυπλία. Εὐριπ. Ὀρέστ.
 767. καὶ πληθ. Εὐριπ. Ἡλέκτ. 451. — ἡ Ναυ-
 πλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλίσιος, α, ὄν,
 = Ναύπλιος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 54. — 3) Ναυ-
 πλιεύς, ἑσς, ὁ κάκοικος.
 Ναυπλιάδης, οὐ, ὁ (-υ-). Τίος τοῦ Ναυ-
 πλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136
 Ναύπλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
 Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγε-
 ται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν ἐν
 Πελοποννήσῳ. Ἀπολὼρ. β', 1, 4. Πανστ. β', 38.
 ὑπῆρχε δὲ εἰς τῶν ἐμπεριότερων ἀρχαίων θαλασ-
 σοπόρων καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέ-
 ρων. Εἰς τούτον παρῴσκειν ὁ φίλος τοῦ Ἀλεοῦ
 βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν θυγατέρα
 Αὐγὴν νά τὴν μεταφέρει εἰς ξένην χώραν, πλη-
 ροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους
 τὸν Τηλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας
 εἰς τὴν Μυσίαν, ἐχέειρεν εἰς τὸν αὐτίκι βα-
 σιλέα Τεύδραντα. Ἀπολὼρ. γ', 9, 1. Πανστ. ἡ'.
 48. — 2) Τίος τοῦ Κλυτάρηος καὶ ἀπόγονος
 τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν
 καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ. Ῥόδ.
 Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος Σιλατι-
 σινός καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν
 Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐ-
 γέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδη. Ὁ Λίαν δὲ
 νά ἐκτινέσῃ ὁ Ναύπλιος τὸν ἀδίκον θάνατον
 τοῦ υἱοῦ του Παλαμῆδος φονευθέντος διὰ πα-
 νουργίας τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πο-
 λιόρριαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὐ-
 βοίαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐ-
 πέστρεψον, ἤλκυσε αὐτὰ οὕτως ἐν καιρῷ ναυ-
 κτοῖς, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐναυάγησαν αὐ-
 τῶι ἐλπίζοντα νά εὗρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν'

ἀράξωσιν. Ὑγίν. Λομν. Ὁ Ἀπολὼρ. β', 1, 4.
 συγχεῖ: τὸν Ναύπλιον τούτον μετὰ τὸ πρῶ-
 του. παρβλ. Hygne. εἰς Ἀπολὼρ. σελ. 274.
 Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίτη-
 σμος τῆς Παννονίας χώρας. εἰς τὴν ὁποίαν ἐ-
 γίνετο μέγα ἐμπορίον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημο-
 κρατίας. Στράβ.
 Ναυσίδῳ, ἡ. Ουγατήρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς
 Δαριδος. Ἀπολὼρ. α', 2, 6.
 Ναυσίδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
 Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀετῆς
 πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Κερύρας, ἐνθα
 πρῶτον ἐβίβλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος
 ἐκεδέχθη τὸν Ὀδυσσεά, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν
 νήσον τῶν Φαιάκων, Ὀμρ. Ὀδ. Η, 56. — 2)
 Τίος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφός
 τοῦ Νηυσίδου. Ἡδ. Θεογ. 1016.
 Ναυσικάα, ἡ (-υ-) Ουγατήρ τοῦ Ἀλκι-
 νίου βασιλέως τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀετῆς,
 ἧτις διὰ παρακινήσεως τῆς Ἀθηναῖς ἐλθοῦσα εἰς
 τὸ παραθαλάσσιον διὰ νά πλύνῃ τὰ ἐνδύματά
 της, εἶπεν αὐτῶι γυμνὸν τὸν Ὀδυσσεά, ὅτε
 οὗτος εἶχε ναυαγήσει ἐν ᾧ ἐπείστρεψεν εἰς τὴν
 Ἰθάκην, τὸν ὅποιον ἐτροσκάλευσεν εἰς τὴν οἰκίαν
 τοῦ πατρὸς της διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νά τύχῃ
 τῆς ἀνηκούσης ὑποδοχῆς καὶ φιλοεξείας. Ὀμρ.
 Ὀδ. Ζ, 17. κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὀμρ. Ὀδ. Π, 120.
 γινεται ὅτι αὕτη ὑπῆρχε μετὰ ταῦτα πυνή
 τοῦ Τηλεμάχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγεννησε
 τὸν Περσέπολιν.
 Ναυσικλῆς, ἑσς, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόν-
 των καὶ στρατηγῶς. Δημ.
 Ναυσικράτης, οὐς, ὁ (α). Καρύστιός τις ἐξ
 Εὐβοίας, παρὰ Δημ.
 Ναυσικύδης, οὐς, ὁ (-υ-). Πλούσιος Ἀλ-
 φειτοκόμης ἐκ Χολαργοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς.
 Ἀριστφ. Ἑκλ. 426. Πλάτ. Γογ. Ξενοφ.
 Ναυσιμάχη, ἡ (α). Ἐπίπλαστον καμικὸν ὀ-
 νομα ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι, παρ' Ἀριστοφ.
 Θεσμ. 804.
 Ναυσιμέδιον, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ναυπλίου
 καὶ τῆς Ἡτιόνης, ἀδελφός τοῦ Παλαμήδου. Ἀ-
 πολὼρ. β', 1, 4.
 Ναυσίνικος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόν-
 των, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπιά-
 ἐς ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας τοῦ ὁποίου διεκρέθη ὁ λαός
 τῆς Ἀττικῆς κατὰ συμμορίᾳ. Δημ.
 Ναυσίνωος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ
 πῆς Καλυψοῦς, ἀδελφός τοῦ Ναυσίδου. Ἡδ.
 Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσ-
 σεὺς καὶ τῆς Κίρκης. Ὑγίν. μύθ. 125.
 Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ὀρυκτήριον τῆς
 Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ.
 Ναύσων, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα ὡσανεὶ θυγά-
 τρη τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. 1309.
 Ναύταχα, τὰ. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν
 τῇ Περσίᾳ, ὁλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὤξου ποτα-
 μού. Ἀρρᾶν. Ἀνάβ. γ', 28.
 Ναυτεῖς, ἦς, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐνός τῶν Φαιά-
 κων. Ὀμ. Ὀδ. Θ, 112.
 Ναυφάντη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.
 Νεαῖθος, ὁ, Neaethus. Πιταμὸς τῆς κάτω

Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στρίβ. καὶ Νῆαιος, Θεοκρ. ταῦν Νετο.

Νέαιρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέδουσαν. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 133. — 2) Οὐγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλσεύ, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὐγὴν, τὸν Λυκοῦργον καὶ Κηφέα. Ἀπολλρ. γ', 9, 1. Παντ. — 3) Οὐγάτηρ ἡ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδης. Ἀπολλρ. β', 1, 2. — 4) Οὐγάτηρ τῆς Νόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλρ. γ', 5, 6. — 4) Περιβορῆς ἐταῖρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἰς ῥητορικοῦς λόγους τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γενεσιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθηναῖος ἐν βιβλ. η', σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ εἰ, παρὰ Σουλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Νεανδρείς, οἱ κάτοικοι. Σενφ. Ἑλλ. γ', 1.

Νεάνθορ, ὁ. Τίος τοῦ Πιττακοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰκίει ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠθύνῃσθαι διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπολλωνος, ἐντός τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο αὕτη κρεμασμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θάλει ἡμπορεῖσι δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ σπυχα ὅσα· ἀλλὰ μέλει κρούσας αὐτὴν παρώξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγρια θηρία, ὅστε κατεσπαράχθη θλεινῶς ὑπὸ τῶν καταλυταμένων σκυλῶν. Δουκ. πρὸς σμαθ 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἑλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κοζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίτκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐστῶθαι οὐδεῖς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 311. εἰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραμμ. παρὰ Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέη πόλις, Ἡρότ.). Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρα ἐπὶ τοῦ ακρωτηρίου Κρατήρης, πρότερον Περσενόη καλουμένη, οὕσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Κυρναίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς δυναστείας διετηρήσεν αἰετὴν ὀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύστασιν, μεταξύ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι εὐηρεστοῦντο μεγαλῶς νὰ διατρέβωσι χρόνον ἱκανόν, διδασκόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν κατὰστημάτων τῶν Ἑλλήνων· ταῦν Νεάπολις, Naples κατέγρα τοῦ βασιλείου τῶν δὲ Σικελίων. Πολύβ. Διβ. — 2) Ἐν μέρῳ τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὁ Τερμενίτης καλούμενον. Πολύβ. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κέλλου μελιμένη. Στρίβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σερδίνιας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ταῦν Oristano. Πτολεμ. γ', 3, Πλίν. — 5) Πόλις τῆς Κολχίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ταῦν Ναββονί. Σουλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σιχέρη καλουμένη. Ἰωσφ. — 7) Πόλις ἐπίσημος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἀσπίς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν

ἐγένετο μέγα ἐμπορίον τῶν Καρχηδονίων, ἀπ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διαβάσις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Θουκυδ. ζ', 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θράκῃ πλησίον τῆς Ἀφύτης ἐπὶ τοῦ Τερνανοῦ κόλπου. Ἡρότ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θεβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος. Ἡρότ. 2, 91. κατὰ d' Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. ταῦν χωρίον Κενε. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφοῖς. εὔρηται κεχωρισμένον, Νησι πόλις, Ἡρότ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Νεαπόλεως. Στράβ. αἰτιατ. Νεάν πόλιν. Θουκ. καὶ Στράβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ε). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νεάρχος, ὁ. Ἀθηναῖς τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατίας εἰς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Τίος τοῦ Ἀνδροτίμου, ναυάρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλυσάς με τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλεξάνδρος ἀντήμεψεν αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχειρήσιν του μ' ἓνα χρυσὸν στέφανον. Ἀρρίαν.

Νεβρίε, ἰδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Δουκ.

Νέβριστα, ἡ, καὶ Νάβριστα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρθητῶν· ταῦν Lebrija. Στράβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη καὶ καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Κλαυθ.

Νεβροφόνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Τιφύλης. Ἀπολλρ. α', 9, 17.

Νεβρώδη, τὰ ἰδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, Οὐγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατὰ τινα ἀγχαίριον διηγῆται τῶν Ἀρχαίων λέγεται ὅτι ἀνέβρεψε τὸν Δία καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παστ. η', 47. Σχολ. Καλλμ. εἰς Δία. 33.

Νέδα, ἡ. Ἰωνικ. Νέδη. Ποταμός τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος· ταῦν Βουτζή. Στράβ. Καλλμ. εἰς Δία. 38.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίδετ. τῆς Ἀθηναῖς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡγεῖρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νέστορος ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ. ε'.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμός τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πολίχνην, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φερῶν εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. — ὅθεν, Νεδουσία, ἡ. Ἐπίδετ. τῆς Ἀθηναῖς. Στράβ.

Νεῖλεός, εως, ὁ, = Νηλεὺς, ὅπερ ὅρα.

Νεῖλόπολις, εως, ἡ Πτολ. δ', 5. καὶ Νεῖλου πόλις, Ἀισολγ. Πόλις τῆς μεταίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ. Εἰς ταύτην ἔφραμετο 40 ὀλοκλήρους ἡμέρας ὁ μόσχος, τὸν ὁποῖον οἱ ὄρχαιοι Αἰγύπτιοι ἔφερον εἰς τὴν Μέμφιν, ὅτε ἀπέθνησκεν αὐτοῦ· ὁ βούς Ἀπὶς· πληθύνον τῆς πόλεως ταύτης ἵσταται εἰς μία νηραμικ. Στέφ. Βυζ.

Νεῖλος, ὁ, Nilus. Ὁ μέγας καὶ μόνος ποτα-

μός τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ χώρα αὐτῇ χρωστέται τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ γονιμότητα, Ἐβραϊστ. Ναχόρ Μιρκίμ καὶ Ἰαρό καλούμενοι· παρ' Ὁμορ. δὲ Αἰγύπτου, ὅπερ ὅρα· πρῶτον δὲ παρ' Ἡρόδ. Θεογ. 338. ἐπρωταὶ τὸ ὄνομα Νεῖλος. Περί τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι διαφόρους γνώμας, ἐν γένει δὲ ἔξετον αὐτὰς ἐν τῇ Αἰθιοπία περὶ τὰ ὅρη τῆς Σελήνης. Στράβ. ιζ'. Ἡρόδ. Ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Στράβων καλοῦσιν αὐτὸν Ἀσταβόραν καὶ Ἀσταπον, ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ὁποίων τούτων ποταμῶν σχηματίζεται περὶ τὴν νῦτον Μερνὴν ὁ μέγας πρὸς ἄρκτον φερόμενος ῥοὺς τοῦ Νεῖλου· περὶ δὲ τὴν Ἑρκάσορον πόλιν χωρίζεται οὗτος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἐν τῇ κατὰ Αἰγύπτῳ ἐν μέγα τρίγωνῳ ὡς νῆσοι Δέλτα καλούμενον, ἀπώτερον δὲ χωρίζεται αὐτὸς εἰς πολλοὺς ἄλλους βραχίονας ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἐπτά στόμια αὐτοῦ, τὸ Κανωβρίκον στόμα, τὸ Βολβιτικόν, τὸ Σεβεννυτικόν, τὸ Φαμητικόν, τὸ Βουβαστικόν, τὸ Σαΐτικόν καὶ τὸ Πηλουσιτικόν, τῶν ὁποίων τὰ ἑξ κατὰ Ἀριστοτ. Μετ. α', 14. φαίνεται ὅτι ἦσαν χειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ παρβλ. Στράβ. ιζ'. Διοδ. Σικλ. α', 33. Πτολ. δ', 5 — ὅθεν ἐπτάπορος. Μίσχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡρόδ. 2, 10. πεντάστομος. — 2) Ἐν τῇ μυθολογίᾳ παρίσταται ὁ Νεῖλος ὡς μία ἐγγύχνη Αἰγυπτιακὴ θεότης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. Θεογ. 338. λέγει τέκνον τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ Πίνδ. Πυθ. 4, 90. παῖδα τοῦ Κρόνου· κατὰ Ἀπολδ. β', 4. θυγάτηρ τοῦ Νεῖλου ὑπάρχει ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐπαφός. Ἐλάτρενον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν Νεῖλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ὀνομαζόμενος αὐτὸν πατέρα καὶ διατηρήτην τῆς χώρας τῶν καὶ πανηγυρίζοντες πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Νεῖλωα ἱερά περὶ τὰς θερμὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νεῖλοπολιν ὑπάρχει καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Πλουτ. Ἰτ. Ὀστ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Νεῖλωα καὶ Νεῖλωες, εἰς, εἶον· ἐπὶ δὲ Νεῖλωες, ἕως, ὁ. Τοῦ Νεῖλου ἡ ἐκ τοῦ Νεῖλου ὦν. Ἀνθολ. — β) Νεῖλωες, ἰδος, ἡ. Ἡ ἐν τῷ Νεῖλῳ κειμένη. Ἀνθολ. — Νεῖλωίδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νεῖλωτης, ου, θηλκ. Νεῖλωτης, ἰδος, ἡ. Ὁ παρὶ τὸν Νεῖλον ἡ ἐν τῷ Νεῖλῳ εὐρίσκόμενος. Αἰσχλ. Προμ. 820. — δ) Νεῖλωος, ὡα, ὦον, = Νεῖλωας, Λουκ τὰ Νεῖλωα, προσκυκμ. ἱερά. — ε) συνθ. Νεῖλογενής, ους, Νεῖλογενής, Νεῖλογενής, Νεῖλορρύτος, κ. τ. τ. ὅρα ἐν Λεξικ.

Νεκρόπολις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν προάστειον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ· εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο πολλοὶ τάφοι. Στράβ. Μεκτηναβός, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρειῶν τοῦ Ὀχρῶ, ἄρξας ἐν καιρῷ τῆς πρὸς καιρὸν ἀνεξαρτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, διαδεχθεὶς τὸν Ταχῶ διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 366

ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐβίβηκεν εἰς αὐτὴν δι' ὅλου τὴν Αἰγύπτου εἰς αὐτοὺς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰθιοπίας.

Νεκώς, ὡ, ὁ, Αἰτιατ. Νεκών, Neco ἢ Necho. Πατὴρ τοῦ βασιλεως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τίς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 - 601 ἔτος πρὸ Χρ. περιήρην ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδοκίμασε πρῶτον νὰ ἐνώσῃ τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν μετὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλῃς διάρρυος, συνδύνον οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπίμοχον ἐργασίαν ἠφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄνθρωποι ἕως οὗ μέχρι τέλους διὰ διαταγῆς τοῦ μαντεῖνι πρηγῆθη δι' ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡρόδ. 2, 158. Οὗτος ἔκαμεν ἐπὶ νὰ περιπελεύσῃ Φοινικὰ πλεῖα ὅλην τὴν Ἀφρικὴν. Ἡρόδ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ δεκάεξ χρόνους, ἀφῆκε τὸν δρόμον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ψάμιν.

Νέμανσος, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, οὕσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτοῦ Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένης· τανὺν Nismes. Στράβ.

Νεμέα, ἡ, Ἰωνκ. Νεμένη, ποιητκ. Νεμένη Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεονῶν καὶ τοῦ Φλιοῦτος· Θουκυδ. γ', 96. Πανσ β', 15. — 2) Τόπος δρυμνῶδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμεαίου Διός. Ἐνταῦθα ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὡς φοβερὸν Νέμεον λέοντα, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πάντα τριετία οἱ περίωχοι Νεμεακοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡρόδ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμός, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥεων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κισσαῖον κόλπον. Στράβ. Αἰγχ. — ὅθεν ἐπιρρμ. Νεμέα, ὡς Πυσοί, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμένηθεν, ἐκ τῆς Νεμεας. Καλλμ. — Νεμαῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Νεμαίας ἡ ἐκ τῆς Νεμαίας ὦν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεάς, ἄδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. ποιητκ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεας ἱερομηνία. Πίνδ. Νεμ. 3, 2. — ἐπὶ Νεμαῖος, αἶα, αἶον, ποιητκ. ἀντὶ Νεμαῖος. Ἡρόδ. Θεογ. 328. — Νέμεσις, εἰς, εἶον. Τῆς Νεμεας, Εὐριπ. συνηθστ. παρὰ τοῖς περὶ Θουκυδ. Δημ. Λουκ. ἐπὶ δὲ Νέμεσις, ὁ, ἡ, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμεσις λέων. Ὁ φοβερός τῆς Νεμεας λέων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Ὀρσρου, διατρίβων εἰς ἐν σπηλαίον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ προξενῶν μεγάλῃν ψορὰν εἰς ὅλην τὴν περίεχον χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίξας μετὰ τὰς χεῖράς του, θανάτωσε κατ' ἐπιταγήν τοῦ Εὐρυπιδίου, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μεταχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκτρεπείας του ὡς ἐπαινοφόριον. Διοδ. Σικελ. δ', 11. Ἀπολδ. β', 5, 1. — τὰ Νέμεα, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμας ἀγῶνες, Πίνδ. — Νέμεας, εἰς, εἶον. Τῆς Νεμεας ἡ Νεμαῖος. Θεοκρ. καὶ παρ' Ἀ-

πολύρ. ὁ Νέμος λέων. — Νεμῦς, εἰς, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἐπὶ δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νέμεια, τὰ. Οἱ περίφημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, συσταθέντες ἐνταῦθα πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐπὶ Ἑλλήνων ἡρώων, οἵτινες ἐξιστράτευον μετὰ τοῦ Πολυνείκου κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερόν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων τούτων ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ κισσοῦ. Ἀπολδρ. Πaus.

Νέμειον, τό. Ναός τοῦ Νεμαίου Διός ἐν Λοκρίδι, εἰς τὸν ὅποιον λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἡσίοδος. Ουκ. γ', 96.

Νεμεσιανός, ὁ. Ποιητῆς Καρχηδόnius, ἀκμασας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἡρώας Κυνηγετικά, Ἀλιευτικά καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὸ τῶν Κυνηγετικῶν ποίημα διεσώθη καὶ τινες ἐκλογαί. Φαβρ. Λατ. βιβλ. III, σελ. 5.

Νεμέτιος, ὁ. Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, συγγραφεὺς μίαν πραγματείαν περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εἰς, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Ἡδ. Θεογ. 223. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 198. κατὰ Πausan. Ἀχ. 5. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτός καὶ κατ' ἄλλους Θυγάτηρ τῆς Νυκτός καὶ τοῦ Ἑρέβου, λατρουμένη ὡς θεὰ τῆς εὐδύτητος καὶ διακαιοσύνης, τιμωρὸς πάσης ὕβρεως καὶ δυνατείας, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπέδιδον καὶ τὴν ἐπιστάσαν τῶν τῶν νεκρῶν κηδείας· παρτάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῆν μορφὴν μίας κοσμίου γυναικός, ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἐν κλάδῳ ἢ ἐν μέτρῳ. Πaus. α', 23. Πρῶτον ὁ Ἀδραστος ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἕνα ναὸν ἐν Ἑλλάδι, αὐτὸν καὶ Ἀδραστεία αὕτη ἐπωνομάζετο. Στράβ. ιγ'.

Νεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβου, τὴν ὅποιαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνδολγ. ἔζε Λυκάμβη.

Νεοκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνίου ποταμοῦ ταύην Νικσάρα. Στέφ. Βυζ.

Νεοκλήεις, Ἴωνικ, ἀντὶ Νεοκλή.

Νεοκλείδης, ου, ὁ. Δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀπατήσας τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ. Πλουτ. 665. καὶ Ἑκκλ. 255.

Νεοκλής, εἰς, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων Θεμιστοκλῆους. Ἡρόδ. 7, 141. — 2) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου. Ἀθήν. — 3) Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Νεόμηρις, εἰς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρεως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Νεον τεῖχος, τό. Πόλις τῶν Αἰολέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ ἐν Μυτίᾳ. Ἡρόδ. 1, 149. — 2) Φρουρίον τῆς Θράκης, κείμενον παραθαλασσίᾳ ταύην Ἀϊαδίστιν. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 5, 8.

Νεοπτολόμεια, τὰ. Ἐορτὴ πανηγυρισμῶν ὑπὸ τῶν Δελφῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀποδανόντος ἐν τῇ χερσὶ αὐτῶν. Ποιτвр. Ἀρχ. 908.

Νεοπτόλεμος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηιδάμειας, γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Σκύρον, καδ' Ὀμρ. μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφας εἰς τὴν Φθίαν μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, ἐβασίλευσεν αὐτοῖς ἐν ἡτυχίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Τ, 827. Ὁδ. Λ, 508. κ.ε.ξ. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν ἄλλων ποιητῶν μεταβάς εἰς τὴν Ἠπειρὸν ἐσύστησεν αὐτοῖς ἴδιον βασίλειον, εἰς τὸ ὅποιον διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ δεσπόζοντες· ὑπερτον δὲ ἑλθόντες εἰς τοὺς Δελφούς, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. Πίνδ. Κατὰ Πaus. ι', 26. ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Πύρρος ὑπὸ τοῦ παπποῦ του Δυιομήδους· ὕστερον δὲ Νεοπτόλεμος ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Φοίνικος, διότι εὐδὴς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ Ἀχιλλεύς εἰς πολλὰ νεαρὰν ἐπὶ ἡλικίαν τὰς πολεμικὰς πράξεις του. — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Πaus. — 3) Τίσις τοῦ προτερον, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ὑπετήρησεν τὸ θρόνον καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολέμων μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περιφήμος ποιητῆς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μικεδόνου, τὸν ὅποιον ὁ ἡγεμὼν οὗτος διέφθειρεν ἐλκυσας αὐτὸν πρὸς τὸ μέριον του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτολέμος τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν, καὶ παρ' Ἀθήν. ι'. εὐρηγται ποιήματα τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νεπίτα, Nepe, Nepet. Πόλις τῆς ὑπὸ ῥήννης ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον κατασθεῖσα Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ. Στράβ. Πτολ. γ', 1. **Νερούβοι**, οἱ, Nervii. Εἰς τῶν μεγαλύτερων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἐνεγάδου καὶ Ναμουρ χώρα. Στράβ.

Νέρειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἄλλως καὶ Κελτικῶν ἀκρ. καλούμενον Promontorium Artabrum ἢ Celticum· ταύην Capo Finisterre Στράβ.

Νέρων, ὠνος, ὁ, Nero, Κλαύδιος. Τίσις τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αυτοκράτορος Ἡλαδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ το 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς τῶν συναγορευτῶν καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρωπικῶν διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδῶν καὶ ἀποτρύπων αὐτηγῶς πᾶσαν ἀσέλγειαν καὶ παρανο-

μίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἔμβριθς οὗτος καὶ ἔξοχος χαρακτήρ τοῦ Μονάρχου τουτοῦ ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ εὐδυνισιν ὅλους ἐναντιαν τῆς προτέρας διὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀπανδρῶπων πράξεων του, φονεύσας πρῶτον τὸν ἰεὺν Βρεττανικὸν υἱὸν τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νομίμην διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων, δημεύσας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σένεκαν· ὀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἐνίστην αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἐπεμφεν ἐξόριστον εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγων ἐπρόσταξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρεύσει τὴν περιβόχον Ποππαίαν· λαβὼν γυναῖκα τοῦ Ὁδονος· πρὸ πάντων δὲ ἀπορωπιάσει εἰς παντὸς εἶδους τρυφᾷ καὶ αἰσχυρᾷ πάθῃ, ἐπαρρησιάζετο πόλλας εἰς τοὺς δημοσίους τόπους τῆς Ῥώμης καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος εἰς ἀθλητικὰ καὶ μουσικὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἔτερπον τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν, μιμούμενος καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν θεάτρῳ ὑποκρινόμενους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερά ἐκείνη ἐννεαήμερος πυρκαϊὴ κατ' ἤν νῆανίσθη τὸ πλείστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀποδοῦς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τουτοῦ εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανούς, ἐφόνευσεν ἂν μέγα πλῆθος αὐτῶν μετὰ τὰς πλεον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινα διὰφθορὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταναλίσκων ἀσώτως τοὺς θησαυρούς των πλείστον ἐν αὐτῇ πόλει, ἀγῆρετε καὶ αὐτὰ τὰ πολῦτιμα ὀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν στολὰς καὶ ἤρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσιῶν πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερά τοῦ λαοῦ ἐπαναστασις ἐν Ῥώμῃ, κατ' ἤν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνῆγγρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκαστε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήσῃ τὸ πέρας τῶν κακουργειῶν των δι' ἐκουσίῳ θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τοῦ Οἰκίας των Δομιτίων, Ἡρωδν. Τακτ. Χρον. Δι. Κασ.

Νέστος, ὁ, = Νέστος. Ἀρρίαν. Πτολ.

Νέστος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἰς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν θέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διεβαίνει μετ' αὐτῇ τὸν Εὐξεινον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἶμα τοῦ Κενταύρου τουτοῦ ἦν βαββαμμένον τὸ ὀλέθριον εἶκοι ἐνδύματὰ τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐπεμφεν ἰατηρεῖα τῇ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλῆα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἡρώος τουτοῦ· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558· Ἀπολφρ. β', 7, 4. Διοδ. Σικ. β', 36. — 2) = Νέστος. Ἡσ. Θεογ. 341.

Νέστων, υἱος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. Νέσσωνίς, ἰδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νέσσωνίς

λίμνη. Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρτικῶς πλησίον τῆς Λαρίσης. Στράβ.

Νεσταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὄρων καὶ τοῦ Ὠρικοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ἔθεν

Νεστίς, ἰδος, ἡ. Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστις αἶα· Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εἶα, εἰον. Τοῦ Νέστορος ἡ εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων. Πινδ

Νεστόρεος, εἶα, εἰον. Τοῦ Νέστορος. = Νεστόρειος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Νέστορος. Ὀμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ Νέστος· ὁ Νέστος, ὁ. Ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θράκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ταὺν Καρασὺ. Ἡροδ. Οὐκ. Στράβ. — ἔθεν, Νέστιοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Πaus.

Νεστόρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμηρος καλεῖ Γερήιον ὡς ἀνατραφέντα εἰς τὴν Γερήϊν πῶλιν τῆς Μεσσηνίας, δι' ὃ καὶ ἐσώθη οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἰς τῶν ἐπιστημῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τὸν ἐφημέριον πρὸ πάντων διὰ τὴν βασιείαν συνέσιν καὶ σοφὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας ἐδίδεν ἐκαστῶτι εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκστρατεύσας δὲ εἰς προβεβηκὸς ἡγῆρας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ εἰκοσι πλοῖα, συνέστρεψε μεγάλως κατ' ὅλον τὸ διίστημα τῆς αὐτῆς πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφύρου ἐνγλωττίας καὶ γῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπερίας του εἰς τὰς εὐτυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν του ἐπιχειρήσεις, συνδιέβηας πόλλας καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐχθροπαθείας καὶ μίστη. Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐβασιλεύσεν ὅτε τὸ ἐπὶ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Ὀμ. Ἰλ. Α, 274. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165, εἰς πολλοὺς τῶν περιφνημῶν ῥητόρων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἐνομαζῶνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τουτοῦ σοφοῦ καὶ ἐνγλωττου ἥρωος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 261. C.

Νεῦδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰδίας ἐισβάλλων εἰς τὸν Τέραντιον. Ἀρρίαν.

Νευρίς, ἰδος, ἡ, προσπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἐθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τυρκ (Νίστρον) ποταμοῦ καὶ φημιζόμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐτησίως εἰς τινὰς ὁρισμένας ἡμέρας μεταμορφῶντο εἰς λύκους. Ἡροδ. 4, 17. 105.

Νευρώδη ὄρη, τὰ, Nebrodes Montes. Ὀρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς

δυσμὰς εἰς νευροειδὲς σχῆμα καὶ ὅλην τὴν νῆτον. Στράβ. 5'. παρὰ τοῖς ὑστερον εὐρηται Νεβρώδη, ἡμαρτμ.

Νεφελίων, ὁ. Τίος τοῦ Μίνως καὶ τῆς Παρίας, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὑστερον ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Προτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἑλλης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός τῆς ἐφέρθη ἀπὸ τοῦς θεοῦς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 266. Ἰδα Φρύξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίου μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Ἰκεταύρους. Διοδρ. Σικ. δ', 12. Ἰγίν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφω.

Νεφελοκονχυγία, ἡ. Ἐπιπλάττον ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Ὀρν. 820.

Νεφύς, εὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Διοδρ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ σκοτεινοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδίου αὐτῆς ναός. ὁ ἀδελφὸς τῆς Τυφῶν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησεν κανὲν τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησεν τὸν Ἀνουβιν. Πλουτ. Ἰσ. Ὅσ.

Νέφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρακλέους καὶ τῆς Πραξιδέας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Νεχραίοι, οἱ. Ἐθνὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἀγνωστον.

Νέων, ὄνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸν ἀντὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κέρου τοῦ νεωτέρου. Ξενφ. Ἀναβ.

Νέων, ὄνος, ὁ. Νέων, τά. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνατολικῆς ἀκρας τοῦ ὄρους Παρνασσού, ἣτις καταστρεφθεῖσα πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα αὖτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιδαρέα, τὸ δὲ παρ' αὐτῇ κείμενον φρούρον δέστωσε τὴν ἀρχαίαν ἀνιμασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδτ. 7. 32. Πανστ. ι', 32 κ. ἐν Νέωσιν. Δημ. Παραπρ. σελ 387. Ἀρποκρτ. Νέων, ἡ, παρὰ Σιφνλ. ἐκ τῆς Αἰττι. τοῦ Ἡροδτ. Νέων.

Νηαιδός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νεαίδου, ὅπερ ὄρα.

Νηϊά, ἡ. Ἀκλὴ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβάνομένη συνήθως ἀντὶ τῆς τῶν Ἑλληνῶν Ἀθηνᾶς. Πλατ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊον, τό (ε). Ὅρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη Ὀμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθάκης Ἰπποκρίτου, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στρίβ. ὑπὸ Νηίου ἀναγινωσκει.

Νηίς, ἰδός, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Ἰθάτων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμνίου. Ἀπολδρ. α', 7, 6. ἡ τοῦ Ἀμυκίου κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103.

Νήϊτος, ἰτη, ἰτον· τῆς Νηίδος, αἱ Νηΐται

πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμὰς, κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθεῖσα. Αἰσχ. Ἐπτ. Θῆβ. 452.

Νηλεΐδης, ου, ὁ. ποιητ. Νηληϊάδης. Τίος τοῦ Νηλέως. Ἡροδτ. καὶ, οἱ Νηλεΐδαι, Ἡροδτ. 5, 65.

Νηλεύς, εὖς, ποιητ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολδρ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Κρηναίου βασιλέως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τοῦτο ἐχθρευθεὶς ὁ Πηλεὺς ἐδωχῆθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἔλθων δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Παλοποννήσῳ ἔλαβεν ἐν μέρος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφιόνου Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησεν δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἰς ὑπῆρχεν ὁ Νέστορ ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Πηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὀμηρος Διοφιλλῆ, ἀγανότατον καὶ ἱππικώτατον. Ὀδ. Γ, 409. Ο, 219. Ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἑρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ὅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μάχῃ ἐκτός τοῦ Νέστορος. Ὀμ. Ἰλ. Λ, 689. κατὰ τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Πηλεὺς. Ἰγίν. κατὰ δὲ Πανστ. Ἡλιακ. 8. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνένευσσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰωνῶν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλμ. εἰς Ἀρτεμ. 226. Αἰλ. Νειλεύς, εὖς, Πανστ. Πλουτ. καὶ Νειλέος, Δοκτ. Νεΐεω Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, εὖς, ὁ. Φιλόσοφος Περπητητικὸς, υἱὸς τοῦ Κορίνθου ἐκ Χεσφίδας καὶ μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστατικῆς μίας βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε', 20. Στράβ.

Νηλεύς, εὖς, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλὸν τῶν προβάτων ὅσα ἐμβαίον εἰς αὐτόν. Στράβ.

Νηληϊάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νηλεΐδης. Ὀμ. Ἰλ. Ὀδ, 100. (— — —)

Νηληϊός, ὁ, ἡ, εν. Τοῦ Νηλέως ἡ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηληϊὸς υἱός, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηληϊός, Ἰλ. Λ, 682.

Νηληϊός, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρῶ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 120.

Νηλία, ἡ. Πύλις ἐπίσημος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου. Στράβ.

Νηλώ, οὖς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

Νημερτής, οὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡτ. Θεογ. 262.

Νηρεΐς, ἴδος, ἡ, Ἰωνκ. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη τῆς Μεσσηνίου Θαλάσσης· πληθ. αἱ Νηρεΐδες, Μόσχ. Εἰδ. β', 114.

Νηρεύς, ἑως, Ἰωνκ. ἦος, ὁ. Μία τῶν παλαιωτάτων θεοτῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233. Ἀπολδρ. α', 2, 6. λατρευόμενος αἰς θαλάσσιος θύναμις καταπαύουσα καὶ καθοσιγάζουσα τὰς ἐν θαλάσῃ τρικυμίας καὶ προλέγουσα εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ὅσα ἐμβαλλεν νὰ συμβῶσιν· ἐπλάττετο δὲ οὐκ εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ βῆθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος αἰεὶ διὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηίδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρίς θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντηκοντα θυγάτερας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 319. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 77.

Νηρηΐνη, ἡ (ι) ποιητικ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κουίντ. Σμ.

Νηρηΐς, ἴδος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ Νηρεΐς· πληθ. Νηρηΐδες. Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιοι· ἐξαιρετ. ἐν τῇ μεσσηνίᾳ θαλάσση περιφερόμεναι πρὸς διακρίσιν τῶν Ὀκεανίδων Νυμφῶν αἱ τινες κατώχουν εἰς τὰ βῆθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὐσαι πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ δνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παρὰ τὴν Ὁμ. Ἰλ. Σ, 38. Ἡσιόδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολδρ. α', 2, 6. παριστάνοντο δὲ συνῆθ. αἰς κόραι ἱλαραὶ καὶ πλῆρεις δελγητῶν, ἐνασχολοῦμεναι πρὸ πάντων μὲ τὴν μουσικὴν, τὴν ὀρχηστὴν καὶ ἄλλα εἰδη τέρμενοι καὶ ἔχουσιν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραυνῶσι τὴν ἐξαγρουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θαλάσσαν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὁρφ. Τμν. μία ἐκ τῶν Νηρηίδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ὠραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ ἑταῖρα μητρί τοῦ Ἀχιλλέως Πην. Θεογρ. Ἡροδ. 2 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὐρηται καὶ τριτυλλάβως προφερόμενον, αἰς Νηρηίδων. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1243.

Νηρηικός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νήσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ἑξῆς· — ὅθεν αὕτη ἡπειροῖο. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 377. Οἱ ἐκ ταύτης κάτοικοι ἐκτίσαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ', 7. Στράβ. ἐνθα κεῖται κατ' Ὀνομαστ. Νηρηικός. Πολλάκις συγχέμεν. μετὰ τοῦ Νήριτον, τὸ, ὅπερ ὅρα· — ὅθεν, Νηρίκιος, ἱα, ἰον, ἐκ Νηρηικού.

Νηρίς, ἴδος, ἡ. Πόλις μεσσηνίος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Πανστ.

Νήριτον, τό. Ὅρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῇ δυτικῇ παραλίᾳ αὐτῆς, κατὰ Gell τανῶν Ἀντικ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 632, παρβλ. καὶ Ὁμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ἱα, ἰον, τοῦ Νηρίτιος ἡ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγνωσκέται ὁ Πασσός. ἐν Διον. Περ. 49ῃ ἡ Νηριτὴ Ἰθάκη ἀντὶ Νηρηΐνη.

Νήριτος, ὁ Τίος τοῦ Πτερελάου, ὁ καλλιερῆσας τὴν νήσον Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 207.

Νησαία, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὅρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 40 Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἰππομέδοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίχης θυγατρὸς τοῦ Τάλαιου. Τγίν. μνθ. 90.

Νῆσις, ἑως, ἡ. Νῆτος μικρὰ καὶ εὐφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκίαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κριτία. Πανστ.

Νῆσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 103. ἐνθα ἰὺν ὄρσοτρ. Ἰηστα κεῖται, ὅπερ ὅρα.

Νησταία, ἡ, ἡ ὄρσοτρ. Νηστεία. Ἐορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτος ἀπηνάχθησαν ποτὲ ἀπὸ τινος λιμεῦ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. σ, 20.

Νησιώ, ους, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261.

Νηφάλιων, ανος, ὁ. Τίος τοῦ Μίνωος, ἐν Νεφεσλίω.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὅρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτενέμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάππιον ὄρος, Στράβ. ἐνθα δὲ καὶ Ἰμβρος παρὰ τὸ αὐτ.

Νίγειρ, ερος, ὁ, καὶ Νίγρ. Nigir. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ρέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει αἰς ἑνα τῶν μεγάλων χειμάρρων ρέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάνδρου καὶ ὁ ὅτι καὶ ἐνοῦμενον μὲ τὴν Νιγρίτιδα καὶ Λιβύην λίμνην· τανῶν Ἰολίβα· πιδαν. ὁ παρ' Ἡροδ. 2, 32, Ποταμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας. πιδαν. ἡ ἰὺν Κανά. Πτολ.

Νίγρητες, οἱ. καὶ Νιγρίται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεύον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρίνιος, ὁ· Nigrinus. Ὀνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαῖους· παρὰ Λουκίαν. πιδαν. πεπλασμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος παρίστησι τὴν ἰδέαν ἐνός φιλοσόφου.

Νίγρος, Niger· ὁ. Ἀρχιτεράτῃος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τοῦ Κοιμῶδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αυτοκράτορος Σευήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολυμηθεὶς πολυλακίς ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰστών ἐν Κιλικίᾳ, κατεκόπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρώδ.

Νίκαα, ἡ (ι). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀτκανίας λίμνης, πρότερον Ἀιτιγονία καλουμένη κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσισμάχου Νίκαια ληθεῖσα ἀπὸ τοῦ δνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τανῶν Ἰσχνίη. Πλούτ. Στράβ.— 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κείμενον πατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἶ-

της ἐγγύς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Λιγυρίας χώρας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Ματσαλλία Ἑλληνων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπορίον· τανὺν Nizza Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐνὸς τοῦ Γίγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῷ Τάσπῳ ποταμοῦ κτιζέται ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πάριον νίκης του. Ἀναβ. δ', 22.

Νικαιεύς, ἑως, ὁ· Ἀττικ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στέφ. Μυρ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰωνικ. Νικάνδρη. Ἱερεία τοῦ ἐν Δωδωνῇ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδ. — 2) Γραμματικὴ γυνή, ἥτις διαχέζεται πρὸς τῆς Ἀθηναίης τὴν ὑφαντικὴν, ἐδούλευσεν ἐν ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀπεβίβεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώτῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηναῖα διὰ παραιλήσεως τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τινὰ νέον Σάμιον καὶ μεταμαληθεῖσα ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νικάνδρος, ὁ (ι) Nicander. Τίος τοῦ Χαριλάου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικὸς, ἱατρός καὶ Ποιητὴς ἐκ Κιλικιώνος, ἀμάρσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουῖδ. τοῦ ὁποῦοι σῶζονται δύο ἐπικά ποιήματα, τὸ μὲν Θηοισακὴ ἐπιγραφόμενον ἦτοι πραγματεία περὶ δηγμάτων φαρμακικῶν ὀφείων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας, τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἦτοι περὶ ἱατρικῶν μέσων ἐναντίον τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. III, 270. Δουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ὁρος, ὁ (---). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπειρῷ Χαόνων Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Βακτριανὴν χώραν ἐν Ἀσφ. Ἀρρίαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κατσίανδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεμφε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιόχου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπαρχον τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον κατὰσταθῆς ὑποπτος ἐφοινύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάτσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτοῦ Διμητρίον τὸν Φαληρέα.

Νικαρέτη, ἡ Θηλ. κυρ. Ὀϊσμα ἐν Ἀνθολ.

Νικάρχος, ὁ (ι). Συκοφάντης τῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 908. — 2) Ἀρκάτις παρὰ Ξενφ.

Νικασίς, ἴδος, ἡ (---) Ὀνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. III, 288.

Νικασίππος, ὁ (α). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νικάσος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων. παρὰ Ἀισκ. γ', 119.

Νικάτωρ, ὁρος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἑπώνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆς· ἐπολέμησα δὲ αὐ-

τὴ μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, δι' ὃ καὶ παριστά-
ντο ὡς ἐπὶ πολὺ πάρεργος τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ Ἦτ Θεογ. 384. εἰκονιζομένη ὑπὸ τῶν μορφῶν ἡσας γυναικὸς μὲ πτερὰ κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. — 2) Μία τὴν πεντήκοντα θυγατέραν τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀποδρ. β', 7, 8.

Νικήρπτος, ὁ. Πατήρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, Θουκ. Ξενφ. — 2) Τίος τοῦ Νικίου, εἰς τῶν ἐν Ἀθῆναις πλουσίων πολιτῶν, φρονεῖς ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρικ. Νικήτας. Ὀνομ. κυρ. Ἀρτεν. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπιστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὅποῖον εὐρίσκειτο εἰς καὶ αὐτὴ ἐν Ἀργολίδι κτιζέται ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἑπερμνήστρας. Παντ. β', 19.

Νικηφορίον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀρκτάας Μετοποταμῆς καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτιζέται ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Λεοντόπολις καλουμένη.

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπιστ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀστίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο εἰς περίφημος ναὶς μ' ἐν μαντεῖον αὐτοῦ. Σπарт.

Νικιάδης, ου, ὁ (α). Τίος τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ Ὀνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (-υ-). Τίος τοῦ Νικηράτου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθῆναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τὸν δῆμον διὰ τὴν μεγαλήν αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἐφορτὰς πλουσιώτερον δαπάνην· κατ' αὐτὸ ἀντεπολιτευέτω πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ἐν ὅτῳ εἴῃ ἐζήτηι πάντοτε ν' ἀνατρέψῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξοχου αὐτοῦ παρρησίας, μὲ τὴν ὁποῖαν ὠμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖον ὁ Νικίας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσοῦτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος τοῦ μετὰ τῆς Σπάρτης· μστ' οὐ πολὺ δὲ ὕστερον ἐπίσης ἱσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις τοῦ νέου Ἀλκιβιάδην, ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλεθρὸν ἐκείνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὅποιον ὁ συνετὸς καὶ ἀληθὴς φίλος τῶν πολιταίων τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλεπων τὰ ἐκ τούτου δευὰ ἐπακολουθεῖν. Ἐκλεχθεῖς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάρχου ἐφθασεν εἰς τὴν Σικελίαν μ' ἕνα στολὸν 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινύοντας ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιασθεῖς τελευταῖον νὰ παραδοῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τούς ἐτι περιαυτὸν ἐναπολειφθέντας Ἀθηναίους καὶ βασιανισθεῖς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔλαβεν τὸν πλέον ἐπισύδονον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθέ-

νους, τὸν ὁποῖον ἐπεμφαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθη-
ναῖοι εἰς τὸν τύπον τοῦ Ἀλκιβιάδου. Θουκ.
σ', 10. ζ', 86. Πλάτ. — 2) Περιήρμος ζωγρά-
φος ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Ἀλεξανδρῶν τοῦ με-
γάλου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 31. — 3) Ἰατρός
ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.
Θεοκρ. εἰδ. ια', 1. — ὄθεν, Νικίεος, εἰς, εὖν
(-υ-υ-) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀ-
νήκον. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 9.
Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς
ἑποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίραχον. Ἀ-
πολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος
καὶ θυγὴ τοῦ Σθενέλου, μῆτηρ τοῦ περιφθμου
Εὐρυσθέως. Ἀπολδρ. β', 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ
καλεῖται αὕτη Λευκίππη, Ἀρχίππη ἢ Ἀττυ-
δάμεια. — 3) Ἱερέα τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλμ.
Δρμ. 43.
Νίκηπιος, ὁ (ε). Τύρανός τις τῆς νήσου Κῶ
παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 29.
Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν
Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δρμ.
Νικοδίκη, ἡ (-υ-υ-). Γυνὴ τις Ἀθηναία,
παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 321.
Νικόδρομος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁ-
ποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ
Θεσπίου Νίκης. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Αἰ-
γινίτης τις, ὅστις ἐ-ώθει μετὰ τῶν Ἀθηναίων
ἐξήγησε τὰ παραβῶτα εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα
τοῦ, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς
Ἀττικῆς. Ἡροδ. β', 88.
Νικόδορος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἐπαγγελ-
λόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ εὐδοκί-
μητας πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τούτου μεταξὺ
τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς προβεβηκυῖαν
ἡτῆ ηλικίαν κατετάθη Νομοθέτης τῶν Μαντι-
νέων περὶ τὰ 400 ἔτος πρὸ Χρ. λαβὼν οἷς
λόγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγέρου τοῦ
Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 23.
Νικόβοη, ἡ. Μία τῶν Ἀρπυιῶν τὴν ὁποῖαν λέ-
γεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου ἐδίωξαν ἕως τοῦ
Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολδρ. α', 9, 28.
Νικόκλη, ὁ, εὖς, ὁ. Τύρανός τις τῆς νήσου Κύ-
πρου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὠχου
πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰουκράτης ἕνα πα-
ραίνετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ.
Ἰστ. ζ', 2.
Νικοχρέων, ὄντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σχλαμί-
νος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασάντας ἀ-
πανθρώπως μετὰ σιδηρὰ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον
Ἀναξάρχον. Πλούτ. Διογ. Λαερ. σ', 10.
Νικόλαδας, α, ὁ (-υ-υ-). Κορινθίος τις, νι-
κήσας εἰς τοὺς Π.δικούς ὄγανας. Σμ. 75, 2.
κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.
Νικόλαος, ὁ. Ἰων. Νικόλεως, Δωρε Νικό-
λης. Πατήρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιος, ὅπερ ὁ-
ρα — Νικόλεω, παρ' Ἡροδ. 7, 134 — 2) Τίς
τοῦ Βούλιος ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς
ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληψθεὶς ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνθρίστου ἐφονεύθη. Ἡ-
ροδ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικό-
λαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος ἱστορι-
κός ἐκ Δαμασκού πόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλή-

νων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Ἀυγού-
στου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων.
συνέγραψεν ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκα-
τὸν τεσσαρόντα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς
ἑποίας μέρος ἀπετέλει ἡ περιήρμος Ἀστυρια-
κὴ ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα
τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν
Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.
Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν.
Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1.
Νικομαχίδης, ου, ὁ (-υ-υ-) κυρ. πατρω-
νυμ υἱὸς τοῦ Νικομάχου. καὶ Ὀνομ. κύρ. Ἀ-
θηναίου τινός, παρὰ Ξε. φ. Ἀπομ.
Νικόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Μαχαόνο καὶ τῆς
Ἀντικλείας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, εἰς ὅ-
ντος καὶ ἱατρὸς, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου
τοῦ ἀνέβη μετὰ τὸ ἀδελφὸν του εἰς τὸν θρόνον
τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Πανστ. δ', 30. πρὸς
τιμὴν αὐτῶν ἤγειρεν ὁ Ἰσθμῖος ἕνα ναὸν ἐν Φε-
ραῖς. Πανστ. αὐτοδ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ
Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωιεύς τις παρὰ
Θουκ. — 4) Δημόσιός τις γραφεὺς ἐν Ἀθή-
ναις, ἀνὴρ εὐτελοὺς καὶ ποταπὴς καταστάσεως,
παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1506. — 5) Περιήρμος
τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλούτ. — 6) Μαθημα-
τικός καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων πόλεως τῆς Πα-
λαιστίνης, τοῦ ὁποῖου σοῖζονται ἐτι δύο βιβ-
λία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐν ἐγχειρίδιον
ἀρμονικῆς. Δεου.
Νικομήθεια, ἡ, Nicomedia. Πόλις πρωτεύου-
σα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ
κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτό-
θι ἕνα καλὸν λιμενα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ
βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε
πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χῡ-
ρας ταύτης· ταῦν Νικομήθεια ἢ Ἰσμιδ. Στραβ.
— ὅθεν Νικομηδεῖς, οἱ κίτιοι. Ἡρωδῶν.
Νικομήδης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Κλεομβρότου βα-
σιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νι-
κομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν
Ἀσίᾳ περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίσας τὴν πό-
λιν Νικομήδην ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς
Βασιλείας αὐτοῦ μετεβήσαν πρώτον οἱ Γάλλοι
εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν
σπ' αὐτῶν Γαλλογαρικήν ἢ Γαλατίαν χώραν κλη-
θεῖσαν. Στραβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος
ἐπικαλούμενος Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ Προυσία, βα-
σιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ἀναγραφείς παιδύσθην εἰς
τὴν Ῥώμην· ὑστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ
Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον φονεύσας οἷς
λέγεται καὶ τὸν ἰδίον τοῦ πατέρα, ὅστις εἶχε
καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ.
— 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ φιλοπάτωρ κα-
λούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, ὅστις διὰ
βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον
τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀψήχθ μετὰ θάνα-
τον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.
Νικονίδας, ου, ὁ (-υ-υ-) κυρ. πατρωνυμ.
Ὀνομ. ὀρθογρ. μέντοι Νικωνίδας, κύρ. Ὀ-
νομ. πολίτου τινός ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. Νικόπολεις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτῷ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κομηθεῖσα με πολλὰς ὠραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς. Δι. Κατ. 51, 1. ἔκκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐνθα νῦν εὐρίσκεται ἡ πόλις Πρέβεστα. Στράβ. 4. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Περσίου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Διερίγη. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείᾳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς καὶ Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, αἰξηθεῖσα καὶ κομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου. τανῦν Κλαύδιος. Δι. Κατ. 51. Ἰωσπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· τανῦν Νικόπολις. Αὐμιαν. Μερκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νίστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (α). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στράβ.

Νικόστρατος, ὁ. Τίος τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς θούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολόρ. γ', 10, 1. Πανσ. β', 18. κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Ἰίας γυναικὸς του Ἑλένης. — 2) Τίος τοῦ Διτρήφους, στρατηγός τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 53. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἱπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τίος τοῦ Θεοδοτίου, ἀδελφός τοῦ Θεοδοτοῦ καὶ μαθητής του Σωκράτους· Πλάτ. Ἀπολόρ. — 5) Εἷς τῶν περιφημῶν ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. πικ. Ἰστ. ιδ', 47. συγχρονος τοῦ Ζεύξιδος τοῦ ὁποίου εἰσαύμαζε ποτὲ μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, πιδαν. ὁ αὐτός με τὸν Νικόμαχον.

Νικότηλης, ους, ὁ. Κορινθίος τις ψημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἶνοποσίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (—υ—). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀκαθίᾳ Πολύβ.

Νικόφωμος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7.

Νικύλλα, ἡ (ε). Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νεῖω, ους, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νέικων, υἱος, ὁ (—), Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ Νικώνιον, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τῷ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀρρίαν. Περιελ. — ὅθεν, Νεκωνιάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Νελεύς, ὁ, Nileus. Ἐχθρὸς καὶ ἀντεργαστής τοῦ Περσέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἥρας οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεθούσης Ὄβιδ. Μετ. V, 187.

Νινευή, ἡ, = Νίνος, ἡ· ὅπερ ἴδθ.

Νίνος, ὁ Τίος τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ εποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὠριστημένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἐνθαδεῖς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀραίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας, συστήσας οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νίνον. Ἐπιτιτράφας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτριῶν ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρόνιμον καὶ ὠραίαν Σεμίραμιν συζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν Νινύην· Ἡρόδ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς εἰσασίας τινῶν ἰωωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νίνου περὶ τὸ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νίνος, ἡ, καὶ Νινευή· Ninive, Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, κτισθεῖσα ἀρχαῖον ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολλὸν χρόνον καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην εὐρίσκειτο ὁ περίφημος πύργος τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ τάφον του βασιλέως Νίνου ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις. Διοδ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἔκειτο ἡ Νίνος ἐπὶ τοῦ μερους ἐνθα τανῦν εὐρίσκειται ἡ πόλις Μοτούλ. Μία ἄλλη Νίνος πάντῃ διαφόρος τῆς προτέρας, συνήθιστρ. Νινίβη, Ninive καλουμένη, εὐρίσκειτο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίτης μεγάλης καὶ πολυάνθρωπος. Ἡρόδ. 1, 193. Στράβ. — ὅθεν, Νίνος, (—υ) ὁ κάτοικ. τῆς Νινυ· Ἡρόδ. (Νίνος, διὰ μακροῦ ε, παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 2. d. ἐστ' ὅτι δὲ καὶ διὰ βραχέος ε, ὡς παρὰ Χοιρίλ. Ἐπ. ἐν Ἀνθολ. I, 185. Φωκυλ. λειψ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ. Τίος τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμίραμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐτὴν τὸν πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθοράν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νεόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τανταλὸς καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφιόνο βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἑξ υἱῶν· καὶ τὸσαύτας θυγατέρας· ἐπαίρημένη δὲ διὰ τὴν εὐτεχνίαν τῆς καὶ νομίζουσας εαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Ἀθηνῶς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων τῆς, παρωρύσσας τοσοῦτον τὴν δαὲν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νεόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀργεμίδος, αὕτη δὲ ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῆς λυπῆς τῆς μετεμorfώθη εἰς βρῖχον· Ὀμ. Ἰλ. Ω, 602. Ἀπολόρ. γ', 5, 6. καδ' Ἡσ. ἐγέννησεν ἡ Νεόβη 19 τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἢ δεκαοκτὼ· ὁ δὲ Ἀπολόρ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱούς τῆς Νεόβης καδ' ὃν καίρῳ οὕτῃ ἐξήρπεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κισαίρωνος, ἡ δὲ Ἀρτεμις τὰς θυγατέρας

εις τὴν ἐν Θῆβας οἰκίαν τοῦ πατρὸς των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μετὰ τῆς ὁποίας πρώτης ἐκ των λοιπῶν θυγατρῶν γυναικῶν συνουραθεῖς ὁ Ζεὺς ἐγέννητε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 22. Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Νίρς, ὁ, εὖος, ὁ, ποιητὴς ἦος. Τίς τοῦ Χάρωνος καὶ τῆς Ἀγλαίας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὧν ὁ ωραιότερος μεταξὺ ὧν των ἀλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγωτέρον ἀνδρείος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 671. ὅθεν παροιμ. Νίρς καλλίων. Δουκ. Διαλ. Νεκρ. 5.

Νίσα, ἡ, ἄλλως καὶ Νίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Βιωτίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδέμια πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, δι' ὃ καί τινες ἀναγινώσκουσιν Ἰσοὺς ἢ Νῆσα.

Νίσαια, ἡ (ἡ). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας καὶ μένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον πρότερον δι' ἐνὸς τεύχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡρόδ. 1, 59. — ὅθεν Νισαίος, αἶα, αἶον, τῆς Νισαίας, οἱ Νισαῖοι Μεγαρήες, Θεοκρ. β', 27. καὶ Οὐσιατῆς, ὁ κάτοικ. τῆς Νισαίας.

Νισαία, ἡ, καὶ Νηταία. Στράβ. Ἐφορος χώρας τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν οὐνίον πολιν ἐπὶ τοῦ Ὀχρου ποταμοῦ. Πόλις.

Νισαῖον πεδίον, τό. Τόπος τις εὐφρος ἐν τῇ Ῥαγιαῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κισπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἱπποσύνας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικόν των καὶ δι' ἰδίαν αὐτῶν ἱππηλασίαν. Ἡρόδ. 7, 40. Διοδρ. Σικ. ιγ', 110. Ἀρρίαν. Νηταῖον, παρὰ Στρίβ. καὶ Ἰσυχ. διὰ τοῦ Νισαίου, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 3, 6. ἡμαρτμ. — ὅθεν, Νισαῖος, αἶα, αἶον, τοῦ Νισαίου πεδίου ἢ ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὧν, οἱ Νισαῖοι ἱπποῖ, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀραιότητά των Ἡρόδ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύρανός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν εὐπορίαν του, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41.

Νισίβις, εὖος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυθονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, καί μένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Μυθονίου ποταμοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἢ Μυθονική ἐκαλεῖτο, ταῦν Νισιβίν. Στράβ. Διων. Κατ. Δευκ. — ὅθεν, Νισιβηνός, οἱ κάτοικ. Δουκ.

Νίσος, ὁ. Τίς τοῦ δευτέρου Πανδίωνος βασιλεῖος τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκυλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἵχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρεὰ τρίχα, αἵ τινες ἀνά διαγῆν τοῦ Μαντείου καθίσταν αὐτόν ἀνέκτιστον ἀπὸ πάσης ἐχθρικής προσβολῆς καὶ ἡ πόλις των Μεγάρων δὲν ᾔδυντο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ των ἐχθρῶν ἐν ὧν οὗτος ἐζητοῦσα δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρχει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκυλλα ἐραστῆσα τοῦ Μίνως ἐκοιτᾷ πορφυρεὰς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πα-

τρὸς τῆς παραθεύσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσας αὐτὴν ὀρίφεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πινδ. Αἰτχολ. Ἀπολδρ. γ', 4, 8. Πανσ. α', 39. — ὅθεν, ἡ Νίσου λόφος. = Μέγαρα. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαίν. 933. — 2) Δουλίχιός τις. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Δόφοις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις των Μεγάρων. Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος. Πινδ. Πυθ. 5, 160. (ἡ γραφ. Νίτος, ἐστὶν ἡμαρτμ.)

Νίσυρς, εὖος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νιτύρου. Στρίβ. ι.

Νίσυρος, ἡ. Νήτος μικρὰ των Σποράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, καί μένη μεταξὺ τῆς Τέλου καὶ Κῶ, εἰς ἀκρον περσιώδης καὶ δύσβατος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρπτοντο ἀρίστηι μυλόπετραι ταῦν Νίταρι. Ὁμ. Ἰλ. Β 676. κατ' Ἀπολδρ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὕτη ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐξέκοπεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ρίψας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Καρπίσου ὅθεν, Νισύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Νιτούρου. Ἡρόδ. (τὸ ὅστις μακρόν παρ' Ὁμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτις, ἰδοὺς, ἡ, βραχὺ, Ἐπιγραμ. ἀέσπ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ἡ, ὅς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 3, 1.

Νιτοβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ νῦν θάμα τοῦ Λύτου καὶ Γαρόνης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ, καὶ Νιτρία. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτρίωντος Νομοῦ καί μένη μετημβρινῶς τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις. Στράβ. ιζ'.

Νιτωχις, ἡ, ὅς. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλωνίας, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἐκγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύντος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἐτος πρὸ Χρ. Κατὰ τινες δὲ ἦν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἐβιλμυροδάχου καὶ μητὴρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡρόδ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία τις βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τὸν πρᾶξεντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλευσάντος ἀδελφοῦ τῆς. Ἡρόδ. 2, 100.

Νιφάτης, ὁ, ὁ (α) Niphates. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως των συνόρων τῆς Μηδίας Στράβ.— 2) Στρατηγός τις των Περσῶν, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Νιφαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ὀρχαῆς κατοικῶν αἰώσαν τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡρόδ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίφα.

Νοάρος, ὁ. Ποταμός τῆς χώρας των Ναρκιῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἐνοῦμενος μὲ τὸν Σαῦον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοήλος, ὁ. Ποταμός τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, πιναν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλιτος καλούμενος. Ἰπτολμ.

Νοήμων, ὄνος, ὁ. Δυκίος τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Τίος τοῦ Φρονίου ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ἐποίησεν οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρὸς του. Ὁμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630.

Νόης, ὤ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον· ταὺν Ἰτχίου. Ἡροδ. 4, 49.

Νοιόμαγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαστινῶν, ταὺν Νιον, — 2) Πόλις τῆς νήσου Βρετανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ρήγων, ταὺν Hollywood. Πτολ. β', 3.

Νομάδες, οἱ (ε). Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπεριπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μονίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρῶτον εὐρηταί ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 216. περὶ τῶν ἐν Διβύᾳ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδ. 4, 181. — 2) παρὶ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νομυΐας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔειρετ. ἀνήκον οἱ Μισαιτύλαιοι καὶ Μισσύλαιοι. Πολύβ.

Νομαδική, ἡ, ταυτ. τῷ Νομυΐα ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ὅρα. Πολύβ.

Νομαδικός, ἡ, ὄν. Τῶν Νομάδων ἡ εἰς τοὺς Νομάδας ἀνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοικοὺς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νομυΐας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Δουκ.

Νομαία, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία, ἡ, Numantia. Πόλις ἐπισήμοις τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν θυναμένων ἕως οὗ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου. Στράβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντινοί, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Νομάς, ἄδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νομυΐας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπίθκ. τῇ Νομυΐας ἡ ἐκ τῆς Νομυΐας ὄν. Νομάς Αἴζος.

Νομάς, ἄ, ὁ, = Ναυμάς. Πλούτ.

Νομία, ἡ. Νομική τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀριαιΐᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι νόμομασθῆσαν τὰ αὐτῇ ὄρη Νομία. Πανσ. η', 38.

Νόμια ἴρη, τά. Δύο ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παντ. Ἀρχ.

Νόμος, ὁ, προσυπακμ. θεός. Ἐπίθκ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίησεν παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλὴ μὲ εἰς Ἀπολ. 47. — ἐτι δὲ ἐπίθκ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀριστφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, ταὺν Niemes. Πτολ. β', 11.

Νομίω, ὄνος, ὁ (ε). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμόχου

ἡμερόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τασαράκοντα βιβλία ἐπιγράμ. Διονυσικά.

Νόσσις, ἰδος, ἡ. Δυρικὴ ποιήτρια ἐκ Δοκρῶν, ἀκμάταστα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ὀλίγα τινα ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολγ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χείρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Ἡροδ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἀπλῶς ὠκρωτήριον μὲ λιμένα ἀνήκοντα εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Νότου ἡ ἐκ Νότου ὄν. Νοτίη θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡροδ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ἐπὶ ὀνόμα ἐκλαμβανεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὐρισκόμενον μεσημβρινῶς τῆς γῆς, π. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. 4, 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἡοῦς, εἰς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίῳ. Ἀνν.

Νοῦβαι, οἱ. Ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται δύο ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰς δυτικὰς πλευράς τῆς νήσου Μερόης διηρημένον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὀχθὰς τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολμ.

Νοῦδιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδ. 4, 148. ἄλλως ἀγνωστός.

Νουκερία, ἡ, Nuceria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπονομαζομένη Ἀλφατρία, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στράβ. ταὺν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικής χώρας ἧτις καὶ Κομελαρία ἐπεκαλεῖτο, ταὺν Nocera. Στράβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀκυλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαίου βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὀλοκλήρως ὑφ' ἐνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· ταὺν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας ἐν τῇ εἰς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ταὺν Luzara.

Νουμάς, ἄ, ὁ, Numa, Πομπήλιος. Τίος τοῦ Πομπηλίου ἐνός τῶν ἐπιστῆμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥαμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτίτ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱεροπραξίας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περὶφύκτος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ Νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ αἰετὶ ἀγχιος καὶ πολεμικός λαὸς τῆς Ῥώμης ἤρχισε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς εὐτάκτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὀλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ

τὸν Σάτυρον τοῦ εἰς τὸν Τοῦλλον Ὀστίλιον· Πλούτ. Νουμ. Λουκ.
Νουμήτωρ, ὀρος ὁ, Numitor. Τίς τοῦ Πρό-
 κλα βασιλέως τῆς Ἀλβης καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀ-
 μουλίου, μὲ τοῦ οὐοίου τὴν θυγατέρα Ἐάν
 Σουλβαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον πρῶ-
 τον βασιλεὺς τῆς Ῥώμης. Πλευρ. Στράβ. Νο-
 μήτωρ καὶ Νεμήτωρ, παρ' Ἀππιαν.
Νουμιδία, ἡ, Numidia. Τὸ τοῦ Ἑλλήνων
 συνηθὺς Νομαδική καλούμενη. Ἐπαρχία τῆς Ἀ-
 φρικῆς· ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσό-
 γειον ἑλάτταν μεταξὺ τῆς Μακρυτανίας καὶ
 τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ σχηματίζοντα τὸ
 πάλαι ἐν μεγά καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον.
 Κατ. 41. Πολύβ.
Νουρσίαι, ἡ, Nourcia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς
 χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταῦν Norcia.
Νυκτέως, ὄρος, ὁ. Τίς τοῦ Τριέως, ἔχοντος
 τοῦ Πυτειδῶος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης ἀδελ-
 φός δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολόρ. γ', 10, ἐν δὲ βιβλ.
 γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος γιὸς τοῦ Χθονίου καὶ
 πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Πausan. βασιλεύ-
 σαι εἰς τὰς Θηβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀ-
 νηλίου Λαδῶκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλι-
 στοῦς. Ἀπολόρ. γ', 8, 2.
Νυκτῆς, ὄρος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἡ ἐκ τοῦ Νυκ-
 τέως οὖσα, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιό-
 πη, Ἀπολόρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πλυτάρου καὶ
 μήτηρ τοῦ Λαδῶκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀ-
 πολόρ. γ', 5, 5.
Νυκτεμός, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάον-
 ος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν οὐοῖον μόνον ἐκ τῶν λοι-
 πῶν ἀδελφῶν τοῦ δὲν ἐκείραντοσιν ὁ Ζεὺς διὰ με-
 σιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἦν
 ἐποχὴν συνιέντι ὁ ἐπὶ Δυσκαλιῶνος καταχλυσ-
 μός. Ἀπολόρ. γ', 8, 1.
Νυμφα, ας, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ
 οὐοῖον ὁ Θησεύς ἤγειρεν ἕνα Ναν αὐτῆς μετα-
 ξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροϊζῆνος ἐν Ἀργολίᾳ ὅτε ἐ-
 λαβεν εἰς γυναικα τὴν Ἐλεην. Πλυτ. β', 32.
Νύμφαι, αἱ. Θεότητες κατωτέρας τῆς αἰθέρος τὰς
 οὐοίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἐπλάττον ὡς ἐφόρους
 διαφόρων ἐν τῇ φύσει ἀψύχων ὄντων, διὰ τῆς
 δυναμείας καὶ ἐπιρροίας τῶν οὐοῖων ἐλάμβανον
 ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ αὔξη-
 σιν, θεωροῦμεν αἰετοπε ἐνεργούσαι ἐν ὅλῃ τῇ
 φύσει καὶ παριστανόμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ ἀόρα-
 τοι Οὐοῖαι τρεφόμεναι μὲ νεκτὰρ καὶ ἀμβροσίαν.
 Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνη-
 τὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὐταὶ, ἀλλ' ὑπέρβαινον
 κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρκειαν τοῦ λοιποῦ θνη-
 τοῦς. Τὰ ὄντομα αὐτῶν ἦσαν διαφόροι ἐκ τοῦ
 εἶδους τῆς ἐπιστάσεως τὴν οὐοίαν ἀπένεμον οἱ ἀν-
 θρωποὶ εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν· αἱ μὲν ἐκαλοῦντο
 Ὀρεῖσθες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατώχων περὶ
 τὰ ὄρη οὗται ἐφοροὶ αὐτοί, αἱ δὲ Ναϊάδες, ἡ-
 τοι ἐφοροὶ τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστι-
 κῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Νυμφαὶ διατρίβουσιν εἰς τὰ
 νάχη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἀμαδρυάδες τῆς Ἀρκα-
 δίας, ὅσαι ἐξῶν ἐντός τῶν δέντρων καὶ ἄλλαι ἀλ-
 λωι. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολ-

λά μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὀ-
 ποίας ἐπρόσφερον συνιέναι ὡς θυσίας γάλα, μέ-
 λι, ἔλαιον καὶ νέους μέσχους. Ὀμ. Ἦμν. Ἀφ.
 246. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ε', 69.
 Σχολστ. αὐτοδ.
Νυμφαίη, ἡ. Ὀνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ὀ-
 ποίας διέτριβεν ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.
 Δ. 574.
Νύμφαιον, τό, καὶ Νυμφαῖον· κυρ. ναὶς
 τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὀνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπιτη-
 δεῖν λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κει-
 μένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰγιν. Στράβ.
 — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλη-
 σον τῆς Ἀπολλωνίας περιφέρειον διὰ τὰς ἐν αὐ-
 τῷ ἀσφαλτώδεις πηγὰς. Στράβ. — 3) Ἀκρω-
 τήριον τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ
 Στράβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλη-
 σίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ
 Καστίου ὄρους. Στράβ.
Νυμφαῖος, ὁ. Μουτικίζου ἐκ Κυζωνίας πόλεως
 τῆς Κρήτης, παρ' Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. ιβ', 50, ἐν-
 θα κατὰ Περιζών. Κυζαὶς ὁ Κασπικὸς ἀναγινώσκει.
Νυμφόδεμος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτηδίων πολιτῶν
 τῶν Ἀβδήρων ἐν Θράκῃ. Ἡροδ. 7, 137.
Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χίου καὶ ἀδελφὴ
 τοῦ Ἑρέβου, ἐκ τοῦ οὐοῖου ἐγέννησε τὸν Μό-
 ρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ἦπνον, τὰς Μίρας
 τὸν Ὀρκον καὶ ἄλλα καταχθόνια τέκνα. Ἠτ. Θεογ.
 124, 214-225. κατωτέρω δὲ εἰς τὴν Τάρταρον
 περιεχομένη ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν ἀπ' ὅπου ἐξήρ-
 χετο ὅτε διεσέχθη αὐτὴν ἡμέρα. Ἠτ. Θεογ.
 743. κυρὰ δὲ Ὀρφ. Ἦμν. β', καὶ λείψ. παρὶ-
 σताται ἡ Νύξ μήτηρ τῶν Θωῶν καὶ ἀνθρώπων,
 ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Κύπρις.
Νύσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, εἰς τὴν ὀ-
 ποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεῦθ' τὴν ἀνα-
 τριφὴν τοῦ Διόνυσου καὶ ἀπὸ τῆς ὀποίας ὠνο-
 μάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπία πόλις Νύσα. Διοδ. Σικ. γ',
 70. κατ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη οὗ-
 τως, ἡ ἐν Ἰνδία Νύσα.
Νύσα, ἡ, ποιητ. Νύση, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα
 ἀναφέροντο διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν
 οὐοῖων ἐλατρευέτο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὀρος τῆς
 Θρακικῆς, κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133. τὸ Νυ-
 σήϊον ὄρος. — 2) Ὀρος τῆς Αἰγυπτου πε-
 ρὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1218.
 Ἀπολόρ. α', 6, 3. — 3) Ὀρος τῆς Ἀραβίας,
 Ὀμ. Ἦμν. Βαχχ. κς', ἡ, Τηλοῦ Φοινίκης· καὶ
 Εὐρ. Βάχχ. 521. — 4) Ἐτερον ὄρος τῆς Ἰν-
 δίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68. ἄλλως Μήρης κα-
 λούμενον. — 5) Πόλις τῆς Αἰθιοπίας κειμένη
 μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἐνθα λέγεται ὅτι
 ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον. Ἡροδ. 2, 146.
 — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἐλι-
 κῶνα. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας,
 περὶ τὴν ὁποίαν ἠγῶσαν ὄριστος οἶκος· Σχολ.
 Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν
 Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μασσαγίδος
 Στράβ. Ὀμ. Ἦμν. Δημ. δ', 17. Νύσα τῆς Ἀ-
 σίας, Ἀπολόρ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰν-
 δίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν
 ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βάχχος ἐσύστησεν ἰδίαν

ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφῆς αὐτοῦ Νύσσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατευμάτος του δέκα ὀλοκλήρους ἡμέρας δοθεῖς εἰς παντός εἶδους εὐφροσύνας καὶ τέρψεις μμούμενοι τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν ὀργαζομένων. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε'. — ὁ δὲ Νύσσα, ὅπερ δηλοῖ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταθίου ἀγωνιζομένων δι' ἐνός σ' εὐρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογρ. παρβλ. Ηγεγε εἰς Ἀπολόδρ. 563. καὶ ἐντεῦθεν ὀνομαστκ. Νύττα ὀρδοστρ.)

Νύσσαίος, αἰα, αἶον. Τῆς Νύσσης ἢ εἰς τὴν Νύσσαν ἀνήκων. Ἀρρίαν. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βαχχοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφῆς αὐτοῦ Νύσσης. — 3) = Νισαίοις, ὅπερ ὅρα.

Νύσηϊος, ἰα, ἰον. Τῆς Νύσσης ἢ ἐκ τῆς Νύσσης ὡν· τὸ Νύσηϊον ὅρος, = Νύσσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπωνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θράκη ὅρους Νύσσης. Ἀριστφ. Βατρ. 216.

Νύσηϊς, ἰδός, ἡ, πληθ. Νύσηϊδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἱ τινες ἀνέβρεσαν πρῶτον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσσης, κατὰ Φερικτ. Λεῖψ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὐταὶ καὶ Δωδωνίδες. Τγίν. μύθ. 182. Ὅβιδ.

Νύσιος, ἰα, ἰον (ν). Τῆς Νύσσης ἢ ἐκ τῆς Νύσσης ὡν· τὸ Νύσιον πεδῖον, Ὅμ. Τμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἰ. 707.

Νύσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀναδρεψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὅποιον οὕτως ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὸ βασιλεῖον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευε εἰς τὴν Ἰνδιαν. Τγίν. μύθ. 167.

Νύχεια, ἡ. Νύμφητις παρὰ Θεοκρ. ιγ', 451.

Νώλα, ἡ· καὶ Νώλη, Nola. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλία ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, τανὺν Νάλα· Στράβ. Πολυβ., — ὅθεν, Νωλανοί, οἱ κάτοικοι.

Νώλη, ἡ, = Νώλα, ὅπερ ἴδε.

Νώμεντον, τό, Nomentum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κατακτηθεῖσα ἡτῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, τανὺν Lamentana. — ὁ δὲ Νωμεντανοί, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Νωνακρίτης, ου, ὁ (α). Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρχαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεῦετο. Τζετζ. καὶ Λυκοφρ. 680.

Νωνακρίς, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομαστῇ ἡ αὐτῇ πόλις Νωνάκρις. Πιστ. η', 17.

Νωνακρίς, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας καί μεννη πλησίον τῆς Φενεῦ περὶ τὴν κρήνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερόν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπρόξενει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ του· τανὺν Νυάκρια. Ἡροδτ. 6, 74. Πιστ.

Νώρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὴ τῆς νήσου Σαρδινίας καί μεννη μεσογείους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, τανὺν Nurri. Πτολ. γ', 3.

Νώραξ, ακος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἑρμείας θυγατρὸς τοῦ Γηρύνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν νήσον Σαρδὴν ἐκτίσεν ἐν ταῦτα τὴν πόλιν Νώραν. Παυσ. 4, 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νορικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, κατεταρισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichard ἢ νῦν Friesach, κατ' ἄλλους δὲ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, Norici. Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Δουνάβου καὶ τῶν Ἀλπεων ὁρίων καὶ συνιστάμενοι ἐκ δύο μεγάλων λαῶν τῶν Βοίων ἢ Βοίων, Roii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Taurisci, ἐνεργούντες ἀρχαίως ἐπίσημον ἐμπόριον ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαίρετως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ε'. Πτολ. β', 14. — ὅθεν Νορίκιοι, ἰα, ἰον, τῶν Νορικῶν ἢ εἰς τοῦ Νορικῶς ἀνήκων. Διον. Περ. 321.

Νωρικόν, τό, Noricum. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲς τὸν Αἰὸν ποταμὸν, μεσημβρινῶς μὲς τὸν Σαῶν καὶ τὴν Ἀλπεκ, ἀνατολικῶς μὲς τὸ ὅρος Κετιον ἢ Καλεμβέργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄκρον μὲς τὸν μέγαν ποταμὸν Δούναβιν. Πτολ. β', 14. Δι. Κασ 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἐν μέρει τῆς Πανναρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτσβούργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἐν ἰδίῳ βασιλείῳ διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἕως οὗ ἀπεκατεστη καὶ αὕτη Ῥωμαικὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αυτοκράτορος Κλαυδίου Ἡ ὀνομασία Νορικόν ἢ Νορικοί ἐπεκράτηεν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νορείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων οἵτινες ἀπέτεον ἐν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. ε'.

Ξ.

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ε) Ὀνομ. κύρ. δούλουτινός, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 541. Νερ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό. Τποκρτ. κύρ. Ὀνομ. τοῦ Ξανθίας Ἀριστφ. Βατρ. 582.

Ξανθικλῆς, εἰος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξεφ. Ἀναβ.

Ξάνδιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Τρκαίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἐν μέρος τῶν αὐτῶν Δάκων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δωῖρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλεμῶντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν

- Ἀγνήνορα** καὶ **Λαοφῶντα**. Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκρατους. Πλάτ. Ξεφ. **Ξάνθιππος**, ὁ. Τίος τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους. παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκαλῇ καὶ ἐγκλησθεὶς πρώτος τὸν Μιλιτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχὴ ἐπιχειρήσιν του. Ἡροδτ. 6, 135. Θουκ. — 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἀσποντον αὐτοῦ καὶ ἀχαλίνωτον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ τυμβάντος λιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 5, 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγός, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ' ἐν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τῆς ἐπαπειλούμενης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντὴ κατατροφῆντες, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ ἀιχμαλωτίζας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥέγουλον· ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ δυναμένος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν ὡς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολυβ.
- Ξανθίς**, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀμόλιπον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.
- Ξάνθος**, ὁ. Τίος τοῦ Τρίπου βασιλεὺς τῆς Τροϊζήνης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ μίαν ἀποικίαν Πελατῶν κατέκνησαν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλίστας αὐτὴν ἔκτοτε Πελατῆαν. Καλλμ. εἰς Δηλ. 41. Διοδ. Σικ. ε', 82. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν Ξάντον ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἱπποῶν τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἐλάβεν δῶρον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποτειδῶος Ὀμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολδρ. γ', 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἱπποῶν τοῦ Ἑκτορος. Ὀμ. Ἰλ. Θ, 125. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν περίφημον ἐταῖραν Ῥοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡροδτ. 2, 135. Γενκ. εω. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητής Ἕλληνα ἀκμάτας πρὸ τοῦ Στγχιώρου. Ἀθην. ιβ'. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α', 28. κατὰ Σουῖ. ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεας καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. II, σελ. 159. VI, 550.
- Ξάνθος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὕτως καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκαμάνδρος, ὅπερ ὄρα. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρῶτον Σίρβης καλούμενος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξάνδιον πεδίον. Ὀμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡροδτ. 4, 176. τανῦν Ἐκσενίδα. — 3) Ξάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τινος Ξάνθου Κρητοῦ ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίχθετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· τανῦν Ἐκσενίδα. Ἡροδτ. 1, 176. — ὁθεν, Ξάνδιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδτ.
- Ξανθά**, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωριόδος. Τῆν.
- Ξαναγόρης**, εω, ὁ. Ἴωνκ. ἀντὶ Ξεναγόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἀλικαρνατσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξερέου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡροδτ.
- Ξεινοφῶων**, ποιητὴς. ἀντὶ Ξενοφῶν.
- Ξεναγόρας**, ου, ὁ. Ῥεδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποισίαν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 24.
- Ξενάρης**, ους, ὁ (α) ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος, Θουκ. ε', 51. κατὰ Heilmann, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαιμόνος, κατ' ἄλλους ἀνεὺ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.
- Ξενάρχης**, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὁθεν Ξενάρχειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ξεναρχοῦς ἢ ἐκ τοῦ Ξενάρχους ὦν. Πινδ. Πύθ. 8, 26.
- Ξεναρχος**, ὁ. Κωμικός ποιητὴς Ἕλληνα, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμωδῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ἐτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἐρτέλου καὶ Γρίπτιου συλλογῇ. Ἀθην. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. II, σελ. 505.
- Ξενέα**, ἡ. Ὀνομα βοσκοπούλας τινός, ἐρατμίας τοῦ Διέφυδος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 73. ἄλλως δὲ πάντῃ ἀγνωστον κυρ. Ὀνομα.
- Ξενιάδης**, ου, ὁ (υν-). Πλούσιός τις Κορίθιος, ὅστις ἀγοράσας τὸν Κινικὸν φιλοσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν παλιν ἑλευθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του. Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλληνα ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἐλλ. Βιβλ. II, 674.
- Ξενίαν**, ου, ὁ (υν-). Ἀρκάς, εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατῶν ὅσοι ἐξεστράτευταν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κυρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξεφ. Ἀ.αβ. α', 1. — 2) Πλούσιός τις πόλις ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξεφ.
- Ξένιος**, ὁ. Ἐπίθ τοῦ Δός ὡς προστατοῦ τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλούμενου, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὄνομα εὐρίσκετο ἐν τῇ Σπάρτῃ ἐν ἀγάλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐγένοντο τὰ κοινὰ συσίτια. Παιουσ. γ', 11.
- Ξενόδαμος**, ὁ. Τίος τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννηθεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθῶρων, γραψας κατὰ τινας Παϊάνας κατ' ἄλλους δὲ Ἱππορχήματα. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ.
- Ξενοδίκη**, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Συλεις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφοιευσεν ὁμοῦ μετὰ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἡμέλους τῆς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Γυνὴ τις ἐκ Τροίας, ληρθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς Κλυμένης, Κρεούσης καὶ ἄλλων Τρωάδων. Πανσ. Φωκ. 26.
- Ξανκλεία**, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντεῖου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβία-

σιν νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε οὐ-
τος εἶχε φονεύσει τὸν Ἰκτιον. Πλυτ. Φωκ. 13.
Ξενοκλείδης, ου, δ. Ναυάρχος τῶν Κορινθίων.
Θουκ. α', 46. — 2) Ἑλληνη ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, κατά συναν. Ξενοκλῆς. Στρατη-
γὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Ποιητὴς
τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νι-
κήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐρα-
μειτικούς ἀγῶνας τῇ 91. Ὀλυμπ. Αἰλιαν. ποικ.
Ἰστρ. β', 8. — 3) Τίς τοῦ Κρατίνου ποιη-
τῆς τραγικῆς καὶ οὗτος ἐλόγιον λόγου ἀξίος,
πολλὰκι χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους,
Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (α). Εἰς τῶν περιφώνων
ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ
Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους,
διατεθείς τὸν Σπενύτιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις
Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν του
25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος
τῆς ἡλικίας του, ἀφῆσας διάδοχον τὸν Πολέμων-
να. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. β', 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.
III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος
τυράννου τῶν Ἀκραγαντινῶν, νικήσας εἰς τοὺς
Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰα-
τρός Ἀφροδισιεύς. ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος
πρὸ Χρ. καὶ συγγράφας βιβλία τινα περὶ τῆς
ἐκ τῶν θηρίων ἀφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ.
III, σελ. 192.

Ξενοκρίτης, ῆ (ε). Ὄνομα κύριον γυναικός,
παρὰ ἰλιουτάρχ.

Ξενοκρίτος, δ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἑλληνη ἐκ
Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Σητητι-
χώρου, δ' ἐπικηρύσσας τὴν Λοκρίον ἀρμενίαν. Διογ.
Λαερτ. Πλούταρχ.

Ξενοκρίτος, ὁ, = Τόξαρις, ὅπερ ὄρα.
Λουκ. Σχύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου
στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος
Ἑλληνη Κολοφωνίος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰ-
ταλίᾳ πόλιν Ἐλέαν, εὐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν
περίφημον Ἑλεατικὴν σχολὴν, χρηματίζας δι-
δάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, ἀπέθανε δὲ εἰς ἡ-
λικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσο-
φικὰς πραγματείας εἰς ἑμμετρον φράσιν. Πλάτ.
Σταβρων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (ε). Λακεδαιμονίος τις,
παρὰ Θουκ. ῆ', 55.

Ξενοφάντος, δ. Ποιητὴς διδυράμβων ἐν Ἀθή-
ναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνίμου. Ἀριστοφ. Νεφ. 346.

Ξενοφίλος, δ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μου-
σικός ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θράκης, σύγ-
χρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου,
ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενοφρών, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Φαιδίου Ἀθη-
ναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ὄντος, ὁ. Τίς τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ
Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶ-
νας, τὸν ὅποιον ὁ Πίνδαρος ἐκινεῖ ἐν ἡ' Ὀ-
λυμπκ. Ωδ. — 2) Τίς τοῦ Εὐριπίδου, στρα-
τηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ
πολέμῳ. Θουκδ β', 70. — 3) Τίς τοῦ Γρύλ-
λου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱ-

στοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς
τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ.
καὶ ἐκ νεαρῆς τοῦ ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον
τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἡγαπᾶτο καὶ
ἐτιμάτο μεγάλως. Κατὰ παρακίνησιν τοῦ φί-
λου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς
τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλ-
λήνων τὸν ἡγεῖτον Ἡρόν εἰς τὴν κατὰ τοῦ
ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ'
ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουαῖξᾳ θάνατον τοῦ ἡγε-
μόνος τούτου καὶ τὸν ἀπανθρωπὸν φόνον τῶν
λαϊκῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουρ-
γίας τοῦ Τιταγέρνου, ἠδυνήθη ὁ Ξενοφών
μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρο-
νιμότητος του νὰ ἐπαφῇ τοὺς δεκα χιλιάδας
Ἑλλήνας εἰς τὰς πατρίδας των, ἀντιπαττόμενος
ἀείποτε εἰς τοὺς πανταχόθεν προσβάλλοντας
βαρβάρους ἐχθρούς καὶ ὑπερικών πάντα κίνδυ-
νον καὶ ἐμπόδιον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως
ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐ-
τὸν ἐν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλουσίων
λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ὀγοράσας ἐν κτήμα
πλησίον τῆς Σκυλοῦντος ἐν Ἠλιδι, ὅτα οἱ συμ-
πολιταὶ τοῦ ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀθήνας
διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, διη-
γεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του,
ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ
εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90
χρόνων. γεννήσας πρότερον ἑν τῆς γυναικὸς
αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ
Διοδώρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ
ἐξάρχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρ-
χαιότητος διακρίνεται πανταχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώ-
ματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὲς καὶ πι-
στη παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του με-
ταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ὠφελείας
διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς
ἀρετῆς παραδειγμάτων. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.
III, σελ. 2. — 4) Ξενοφῶν ὁ Ἐφεσῖος, ἀ-
γνώστου ἐποχῆς συγγραφεὺς, γράψας μίαν μυ-
νητοριαν τὰ κατ' Ἀναίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς
πέντε βιβλία.

Ξενοφών, υνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. Θουκ.
ζ', 19. — 2) Ἑλληνη ἱστοριογράφος, τοῦ ὁ-
ποῦ ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφμν. Ἰτα-
λικά καὶ Κρητικά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ.
βιβλ. II, σελ. 505.

Ξενοφύλαξ, ῆ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρ' Ἀ-
ριστοφ. Θεσμ. 631.

Ξέρξης, ου, ὁ. Τίς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου
καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ
486—465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχειρίσθη
τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων νοβερὰν ἐκεί-
νην ἐκστρατείαν μ' ἐν στρατεύμα ἐκ 1,800,600
Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ
μὴν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας
τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γαφύρας, ἐπὶ τῆς
ὁποίας διεβίβασεν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύ-
ματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ
κατασκάψας τὸ ὅρος τοῦ Ἀδωνος πρὸς ἀσφαλῆ
διάπλυνον τοῦ στόλου του. Ἦ ἐν τῷ στενῷ τῆς
Σαλαμῖνος παντελής ἦντα τῆς θαλασσίου δυνά-

μωος τῶν Περσῶν ἠγάχασθ' τὸν μέγαν τοῦτον βασιλεία νά ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς φυγῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόν τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μί μίαν ἰσχυράν δύναμιν πρὸς ἐξακολουθητὴν τὸν πόλεμον· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντὶς εἶδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδονὰς, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν ταῖον αὐτοῦ υἱόν Ἀρταξέρξην τὸν Μακροχέιρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Τίος Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 425 εἰς τοῖς πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ του Σογδιανῶ. (Ξέρξης δηλοῖ κατ' Ἡρόδ. 6, 98 Ἀρχίος ἦτοι πολεμικός.)

Εἰφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ, ἀφ' ἧς ἀκρωτήριον τῆς Εἰφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ ἡμένα ἐν ταύτῳ· ταὺν Caro de St. Croce. Στράβ. 5. Συλλ.

Ξόεις, ἴος, ἡ. Ἀττικ. Ξόιν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβηνυτικῆς στόματος τοῦ Νείλου, ταὺν Μεγαλλέτελ Κεβύρ. Στράβ. — ὅθεν, Ξοίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξούρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς νυμφος Ὀρσηίδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἔλθων εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσταν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιοὺ. Εὐριπ. Ἴων 63. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, ἑως. ἡ. Πόλις τῆς Μυθονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πολυμ.

Ξυνία, ἡ (-υυ) Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Ἱππῶν· ὅθεν, Ξυνίας, ἄδος, ἡ (-υυ). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Ξυνοίκια, τὰ, = Συνοίκια. Ἑορτὴ, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συνοικίσεως τῶν προτέρων κατὰ κώμας καὶ χωρία ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β', 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνέκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν. — ὅθεν, Ξυπετεῦς. ἑως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ὢν. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Ο.

Ο^α, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνέκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὁαθεν, ἐκ τῆς Ὁας, καὶ Ὁασεύς, ἑως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὁας ὢν. Διάφορος τοῦτου ἐστὶ τὸ Ὅη, ὅπερ ὄρα.

Οἶανοι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσῃ, κατοικοῦντες μεσογειῶς. Πτολεμ.

Οἶαξος, ἡ (Ἄξος, παρ' Ἡροδ. καὶ Οἶαξος,

Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὁάξου υἱοῦ τοῦ Μίνως καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὁάξιος, ὁ κάτοικος.

Ὁάρρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ευρωπαϊκῆς Συνδίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαϊώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 123.

Ὁάσις, ἰοί, ὁ. κυρ. Αἰγυπτιακὴ λέξις, Αἰάσις, ἑως, παρὰ Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινὰ εὐφωρα μεταξὺ τῶν ἐν Λιβύᾳ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περὶ τὴν μεσάιν Αἰγύπτου ὅπισθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἶδη καρπῶν, γεννήματα καὶ οἶον. Κατὰ Στράβ. ὑπάρχον τρεῖς Ὁάσις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Ἀνάσις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ' Ἡρόδ. 3, 36, τὴν ὅποian ὁ ἱστορικός οὕτως καλεῖ πολὺν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπεχούσαν τὴν 7 ἡμερῶν ὁδὸν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν ἡ δευτέρα Ὁάσις τοῦ Στράβωνος ἔκειτο περὶ τὴν Μοίριδα λίμνην, καὶ ἡ τρίτη, ἣτις καὶ Ὁάσις ἡ μικρὰ ἐλέγτο εὐρίσκειτο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος Διός· ταὺν Ἑλ-Βάχ.

Ὁβάνια, ἡ. Πόλις μετόχιος τῆς Ἀσσυρίας. Πτολεμ. 5, 1.

Ὁβιγενεῖς, οἱ. Οὕτως ἀγαγιώσκει ὁ Βεστανλίχως ἐν Ἡρόδ. 3, 90. ἀντὶ Τγενεων, κατὰ τὴν παρὰ Πλιν. V, 32 αναφερομένην Ὁβιγενήν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Ὁβόκα, ἡ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ, ταὺν Boyne. Πτο μ. β', 2.

Ὁβούλκων, ἄνος, ὁ. Obulco. Πόλις τῆς Βετιτικῆς Ἰσπανίας, ταὺν Porcuna. Στράβ. — ὅθεν, Ὁβολκωνίτης, ου(ι), ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ὁβριάρωος, ὁ, = Βριάρωος, ὅπερ ἔρα. Ἡσδ. Θεογ. 617, 734. Διόδωρ.

Ὁβριμος, ὁ. Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Τγίν. μύθ. 170.

Ὁγκία, ἡ, καὶ Ὀγγα. Ἐπιδ. τῆς Ἀθηναίας παρα τοῖς Θηβαίοις, ὑπὸ τὸ ὅποion εὐρίσκειτο εἰς βωμόσιν αὐτῆς ἐν Θηβαίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποιοῦ νόμισμας ἡ μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκάιδες πύλαι· κατὰ Σχολ. Εὐριπδ. Φοιν. 106κ. καὶ Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικὸν ὄνομα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τινος ἐν Βοιωτίᾳ κωμῆς Ὀγκαὶ καλουμένη. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 166, 489. Ὀγγα. Παισ.

Ὁγκαῖς, ἴδος, ἡ. Τῆς Ὀγκας ἡ εἰς τὴν Ὀγκαν ἀνήκων, αἱ Ὁγκαιδῆς πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτιοανατολικῶς καὶ φέρουσα πρὸς τὰς Ἀθῆνας. Ἀπολδρ. γ', 6, 6. Πύλαι Ὀγκας Ἀθῆνας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατὰ Schultz ἡ παρ' Εὐριπδ. Φοιν. 1124. Ὀγκυγία πύλη λεγομένη.

Ὁγκαιος, αἶα, αἶον. Τῆς Ὀγκας ἡ εἰς τὴν Ὀγκαν ἀνήκων, καὶ ἡ Ὀγκαία, = Ὀγκαια. Στίφ. Βυζ.

Ὁγκιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρχαδίας, εἰς τὴν ὅποian εὐρίσκειτο ἐν ἄλσιν τοῦ Ἀπολλωνος Ὀγκου καλουμένη. Παισ. Ἀρχ.

Ὁγκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμῶν ἐνὸς μέρους τῆς Ἀρχαδίας, κληθέντος ἀπ' αὐτοῦ Ὀγκιον, τρέφων ἐ ταῦτα ὠραίους ἵππους, μεταξὺ τῶν ὁποίων φυγεῖσα ἡ Δήμητρα, δωκομή-

νη ὑπὸ τοῦ Πησείδωνος καὶ μεταμρφωθείσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὸν Ἀρίονα. Πανσαν. η', 25.

Ὀ'γ'μ'ι'ος, ὁ. Ἐτώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γαλλοῖς. Δουκ. Ἡρόδ. 1.

Ὀ'γ'χ'η'σ'μός, ὁ. Λιμὴν τῆς Θωσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπειρῷ σπέναντι τῆς νήσου Κερύρας. Στραβ.

Ὀ'γ'χ'η'σ'τια, τή. Ἐορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀγχηστιῶν Ποσειδῶνος. Πανσαν. Βιωτικ.

Ὀ'γ'χ'η'στι'ος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Πησείδωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ὀγχηστὸν ἐν Βοιωτίᾳ, εἶσα ὑπῆρχε καὶ ἐν ἱερὸν ἄλλος αὐτοῦ. Πανσ. β', 26.

Ὀ'γ'χ'η'στ'ός, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστὸν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦγερσεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Πανσ. Εὐστράτ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Τίος τοῦ Ἀγρίου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφόνευσε τὸν Οἶνεα. Ἀπολδρ. α', 8, 6.

Ὀ'γ'χ'η'στ'ός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τὸ πόλιν, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὁχθῆς τῆς Κοπαίδος λίμνης μένᾳ ἀρχαίον ναὸν καὶ ἱερὸν ὄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὅποιον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαὸν ὄλσος καλεῖ, Ἰλ. Β, 506· τανῦν Μοναστήριον Μαζιράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στράβ. — ὅθεν Ὀγχηστὸν δε, εἰς τὴν Ὀγχηστὸν. Ὁμ. καὶ Ὀγχηστίος, ἰα, ἰον. Τῆς Ὀγχηστῶν ἢ ἐκ τῆς Ὀγχηστῶν ὡν. Πίνδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Βοιβίδα λίμνην.

Ὀ'δ'η'σ'τός, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οὐσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀσσίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὅθεν, Ὀδησσιος, ὁ κάτοικος.

Ὀ'δ'ί'ος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζίων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Ὀ'δο'ιδ'όχος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀποῦντος, γενιῆται ἐκ τῆς Λαονόμης τὸν Οἰλέα καὶ Καλλιάρων. Εὐστράτ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 531.

Ὀ'δομ'αν'τικ'ή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μετὰ τοῦ Στρυμόνος καὶ Αἰεῖου ποταμῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Πτολ.

Ὀ'δομ'αν'τί'ος, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσσίᾳ. Στράβ.

Ὀ'δομ'αν'τι'οι, οἱ. Ἐθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Ὀδομαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ὀδομάντης, Ἀριστφ. Ἀχρ. 456.

Ὀ'δ'ρ'ύ'σαι, οἱ, ἑνικ. Ὀδρύσης. ου (υ). Εἰς τῶν ἱτχυροτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἐβρον ποταμὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἐν ἰσίου βασιλείον.

Ὀ'δ'ρ'υσ'ί'ς, ἰδος, ἡ (-ου). Τῶν Ὀδρυσῶν ἢ εἰς τοὺς Ὀδρύτας ἀνήκων ἢ Ὀδρυσίς γῆ, = Θράκη. Ἀνδολ. — 2) Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσῶν Πανσ.

Ὀ'δ'υ'σ'εύς, ἐπικ. ἀντί Ὀδυσσεύς. Ὁμ. καὶ Ὀ-

δυσεύς, Αἰολικ. Γενικ. ἀντί Ὀδυσσεύς. Ὁμρ. Ὀδσ. Ω, 597.

Ὀ'δ'υ'σ'ή'ιος, ἑπικ. ἀντί Ὀδύτσιοι. Ὁμ.

Ὀ'δ'ύ'σ'σεια, ἡ κυρ. ἑπικ. τοῦ Ὀδύτσιοι. — 2) προσπαχμία ποιήσις. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὀμήρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητὴς αὐτὸς τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσεύς, ἀφ' οὗ μετὰ τὴν αἰώνιον τῆς Τροίας ἐπιστράφην εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθὼν πολλὰ δεινὰ καὶ χάσας ὅλους αὐτοῦ τοὺς εταίρους· τελευταίον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐλευσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης καὶ τὸν φόρον τῶν μνηστῆρων αὐτῆς. Ἡρόδ. — 3) Πολις τῆς Βαιτικής Ἰσπανίας, ἣτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Στράβ.

Ὀ'δ'ύ'σ'ταιος, εἶα, εἰον, καὶ Ὀδύσσειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσεύς ἢ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα ἀνήκων.

Ὀ'δ'υ'σ'σεύς, ἑως, ἐπικ. ἥος, ὁ, περὰ Ῥωμ. Ulysses καὶ Ulixes. Τίος τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλεις, ἀπόγονος τοῦ Κεφαλοῦ, κατὰ τινας δὲ υἱὸς τοῦ Σισύφου. Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρὸ τοῦ Τρωικοῦ ἐπὶ πολέμου εἰς τὴν νήσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχιον, ἐλαβαν εἰς γυναῖκα διὰ συνεργείας τοῦ Τυνδάρεω τὴν στυφὴν Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν τὸν Τηλέμαχον. Ὁμ. Ὀδ. Β, 234. Βιασθεῖς δὲ καὶ οὗτος νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερον αὐτόθι εἰς δώδεκα πλοῖα τους κατοίκους τῆς Ἰθάκης καὶ ὅλων πλησιοχώρων νήσων, δειξας πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπήμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς δεᾶς Ἀθηναίς καὶ θαυμασθεῖς ἐξαιρετικῶς διὰ τὰς πολυειδεῖς αὐτοῦ ραδιουργίας καὶ πολυτρόπον ἡδὸς τοῦ ἀκολούθως κρυφθεῖς ἐντὸς τοῦ Δουρεῖος Ἴππου, εἰσέβαλεν πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελὴ κατατροπὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιτρέψων εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας καὶ συντρόφους του, ἐπεριπλανήθη δεκα ὀκτωμήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπαῖς χώρας, ἰαναγήσας πολυλάκεις καὶ ἐκτεθεῖς εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων πότε εἰς τὴν νήσον τῶν Κυκλάδων, πότε εἰς τὴν νήσον τῶν Ἀζωποπόγων Λαιστρυγείων, πότε εἰς τὴν τῆς Καλυψύς, περὰ τῇ ὁπῇ διέμεινε πολὺν χρόνον καὶ πότε ἀλλαχθῶ, καταβάς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Αἴζην διὰ νὰ μαθῇ περὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του, ἕως οὗ ἐπιστρέψας τελευταίον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπαρρησιάζθη ὡς ἀγνώστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἀφόνευσεν ὅλους τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς καὶ ἐβασίλευσεν ἕτε χρόνον τινα αὐτόθι, φονεύσας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλέγονου, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὁμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Α, 133. — παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὐρήται πολλὰκις διὰ τὴν χρῆαν

- τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεὺς γραφμῖν. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυτεὺς, ὅπερ ὄρα. Αἰτιατ. Ὀδυτῇ ἀντί Ὀδυσσηά, Ὀμρ. Ὀδσ. T, 136. καὶ Ὀδυσση. Πίνδ. Εὐριπ.
- Οἷόλαϊ, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσφύδους ἀποφοράς μιᾶς αὐτοῖς εὐρισκομένης λίμνης. Στράβ.
- Οἷή, ἡ, καὶ Οἷη. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνηκῶν εἰς τὴν Οἰνίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἷήθεν, ἐκ τῆς Οἷης, Δημ. καὶ Οἰατίας. ἰδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἷην ἀνήκουσα ἡ ἐκ τοῦ δῆμου τῆς Οἷης οὐσα. Σοφ.
- Οἷρητις, ἰδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ἔτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτιά, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον. Ἀντ. Διβ. 13.
- Οἷρυνάδης, ου, ὁ (—υ—). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἐδείξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἐκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχήσαντες τριακίσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μέ το νά ἐσώθησαν μόνον δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οἵτινες καὶ ἐσπυσαν νὰ κοινοποιήτωσι τὴν νίκην τῶν εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Ὀρβυνάδης βαρέως πληγωμένος, ὥσπερ τὸ τροπαῖον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἰμά του τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἐγίναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς διαμαχομένης πόλεως. Ἡρόδ. 1, 82.
- Οἷρυνεύς, ἡς, ὁ. Ἡ Κιβητοῦ σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὀμρ. Ἰλ. N, 363.
- Οἷρυνος, υος, ἡ. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσιδίου ἀκρωτηρίου, τανὺν Δελφῶνα. Ἡσδ. Θεογ. 632. Ἡρόδ. 7, 129. Στράβ.
- Οἷαγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικόν Ὀρφέα, κατὰ τινὰς δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολλ. α, 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 73. Τγίν. μύθ. 165. — ὅθεν, Οἰαγρίς, ἰδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἡ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὐσα αἱ Οἰαγρίδες, προτυπακ. κούραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἡ αἱ Μούσαι. Μοσχ. γ, 37. — 2) Περὶφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σοφ. 599.
- Οἰάνθεια, ἡ, = Οἰάνθη, ὅπερ ἴδε.
- Οἰάνθη, καὶ Οἰάνθεια, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, κεκμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου τανὺν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰάνθεις, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ, 101.
- Οἰάξ, ἀκος, ὁ. Τίς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμηδου, Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολλρ. γ, 2.
- Οἰάξις, ἰδος, ἡ. Τοῦ Ὀάξου ἡ εἰς τὴν πόλιν Ὀάξον ἐν Κρήτῃ ἀνήκων. Ἀπολλ. Ρόδ. ἴδε Ὀάξος.
- Οἰβάλος, ὁ. Τίς τοῦ Περιήρου ἡ ὄρητ. τοῦ Κυνώρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεω, Ἰπποκόωτα καὶ Ἰκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργόφονη θυγάτηρ τοῦ Περσέως. Ἀπολλρ. γ, 10, 4. Πaus. Λακ. 1. Οἰβάρος, ους, ὁ (α). Τίς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδ. 3, 81. Αἰσχύλ. Περτ. 980 — 2) Σατράπης τῆς Δακτυλίδος χώρας ἐν Β. θυνία. Ἡρόδ. 6, 33.
- Οἰβάτος, ὁ. Τίς τοῦ Οἰνίου ἐκ Δύμης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολιταὶ τοῦ δὲν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν οἷας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβάτος κατηρτίσθη αὐτοὺς, ὥστε τοῖς λοιποῖς νὰ μὴ ἀξιώσθῃ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ὀρίσκειν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺτους, ἕως εὖ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἀρχιταν αὖτις ν' ἀρίστευσι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Πaus. Ἀχαΐα. 7. ἡ νίκη τοῦ Οἰβάτου συνέβη κατὰ τὴν εἰρηνη Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀδόσηκοστὴν. Πaus. Ἠλ. 3.
- Οἰδίοπος, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίοδος. Πίνδ. Πυθ. 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὐρηται ἡ Αἰτιατ. Οἰδίοδαν ἐκ τοῦ Δωρικ. τύπ. Οἰδίοδος ἀντὶ Οἰδίοδος. Αἰσχύλ. Ἐπτ. Θηβ. 754.
- Οἰδιπόδης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Οἰδίοπου, ὅς οὐ ἐπικ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὀμρ. Ἰλ. Ψ, 678. Ἡτ. καὶ Οἰδιπόδεω Ἡρόδ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὐρηται ἐν τῇ Ἀνθολ.
- Οἰδίπος, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίοπου, Γενικ. Οἰδίου, Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 205. ἡ Ὀνομαστ. εὐρηται παρ' Ἀλκίαιω Μεσσ. κά, Ἀνθλ.
- Οἰδίπους, ὁδος, ὁ. Oedipus. Τίς τοῦ Λαίου βασιλέως τῶν Θεβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἡ ἑταίρας Ἐπικαστῆς, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του κατὰ διαταγὴν ἐνὸς χρησμοῦ βελῶν νὰ ἀφανίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθῆσθαι αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἔρους Κιβητῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυφήσει τοὺς πόδας του, ἐκρίμασεν ἀπὸ τινος αὐτοῖς δένδρου· εὐρὼν δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἔφερε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περιβοῖαν, ἥτις ἀνέθρεψε αὐτὸν ὡς ἰδιόνην τῆς τέρας ἐν τῇ αὐτῇ τῆς, ὅτε καὶ ὡνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προεβλήθη οἰδήμα τῶν ποδῶν του. Ἀπλδρ. γ, 5, 7. Θελων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφωρηθῇ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἤλθεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτηθῇ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρὸς του, ἥτις ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἐμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Θεβῶν ἀπαντήσας τὸν ἀγνωστον πατέρα του Λαῖον εἰς ἐν στενωπὴν μένος τῆς Φωκίδος, ἐφόρουνεν αὐτὸν ὁ ἄγνωτος (ἴδε Λαῖος), ἐκείθεν ψάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἶνγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἄδελον τὸν χρευνόμενα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφιγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἑτεοκλέα, Πολυνείην, τὴν Ἀιγιστόν καὶ Ἰτμήνην. Ἀπολλρ. γ, 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου

τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνύσιον μετὰ τῆς μητρὸς του συνοίκησιν, ἐξώρυσεν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐφυγεν ἐκούσιως ἐκ τῶν Θηβῶν καταρσάζει πρότερον τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομείνασα τὰς φρικώδεις βασάνους τῆς βιβλυρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενοι ὁ Οἰδῖπρος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἤλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κωμῇν Κολωνόν πρὸς τὸ ἀντόξαι ἄσπος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχλ. ἐτάφη ὁ Οἰδῖπρος εἰς τὰς Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις Γενικ. Οἰδῖποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατικ. Οἰδίπουν καὶ ποιητικ. Οἰδίποδα. Σοφ. Πληθ. Οἰδίποδες, παρ' Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1034. ὅσοι ἀνόσιως συνευρίσχονται μετὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἶη, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδ. 5, 83. — 2) Οἶη, ἡ, = Ὅη, ὅπερ ὄρα.

Οἰκιάδης, αο, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Οἰκίου, ὁ Δεξαμενός. Καλλίμ. Τμ. Δηλ. 102.

Οἰκλείδης, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀϊκλείδης, Πίνδ. Οἰκλείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Οἰκλείους. Αἰσχλ. Οἰκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰκλής. Ὀμρ. Ὀδ. Ο, 244.

Οἰκλέης, συνηρμ. Οἰκλῆς, ἑους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἀργεῶν, πατὴρ τοῦ περιφθόμου μάντιος Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίονος, ὅστις ἐξστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὀμρ. Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α', 9, 16. Αἰτιατικ. Οἰκλέη, ὡπαιεῖ ἐκ τοῦ Οἰκλέως. Ὀμ. Ὀδ. Ο, 243.

Οἰλέυς, ἑως, καὶ ἦος, ὁ (υ-υ). Τίος τοῦ Λεωδάκου βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατεύσας νέος ἐτι ὦν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριώπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰάντα. Ὀμ. Ἰλ. Β, 527. Ὀρφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ἔτι δὲ, Ἰλέως ἐν Δαίψ. Ἡσδ. 3. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Τρώων, φοινευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὀμ. Ἰλ. Δ, 93.

Οἰλιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίος τοῦ Οἰλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὀμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἶμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατρῶν τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Οἶνεάδαι, αἱ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Οἶνεσίδης, ὁ. Τίος τοῦ Οἶνεως, ὁ Τυδεύς. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. Πληθ. Οἶνεΐαι, οἱ Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἶνεως. Πίνδ.

Οἶνεύς, ἑως, ποιητικ. ἦος, ὁ. Τίος τοῦ Πορσεύς ἢ Πορσείωνος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἰπποδάμαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδραχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάχχου τὸν οἶνοποιῶν. Τγίν. μυθ. 129. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλθαΐαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελάνιππον, Κλυμένην καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἰππονδίου ἐγέννησε τὸν Τυδεά. Τελών δὲ ὁ Οἶ-

νεὺς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐλησμένησε παντάπασιν τὴν Ἀρτεμιν, ἣτις παροργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν τὸν φοβερόν ἐκείνον Καλυδῶνον κάπρον, εἰς τὴν θῆραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ἑλούς τοὺς τότε Ἡρώας τῶν Ἑλλήνων. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Τίος τοῦ Πανδίωνος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἡρώς τῆς Ἀττικῆς. Πaus. — 3) Εἰς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγυπτοῦ καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἶνεών, ὠνος, ὁ. Πόλις μικρά τῶν Ὀζωλων Λοκρῶν, κειμένη παραβλαστίως ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μετὰ λιμένα. Θουκ. γ', 98. — ὁ-θεν, Οἶνωνεὺς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Οἶνεάδαι, οἱ (-υυ-). Πόλις ὀχυρά τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐμβολῶν τοῦ Ἀχελαιοῦ ποταμοῦ, πρότερον Ἐρυσίχη καλουμένη· ταῦτον Ἀνατολικόν. Σοφ. Τραχ. 509. Θουκ. — ὁ-θεν, Οἶναάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἶνόνη, ἡ. Κώμη ὀχυρά καὶ ἄῤῃμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποδωοντίδα φυλὴν. Ἡρόδ. Θουκυδ. β', 18. Ἀρποκρ. — 2) Ἐτέρη κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν. Στράβ. Λουκ. Ἰκαρομ. 18. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 5. Στράβ. — 4) Πόλις μικρά τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν σιλόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἶνεως βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, ἐνθα εἰρήσχετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν θῆραν τῆς χρυσοκεράτου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. Πaus. β', 25. — Οἶνη, Στέφ. Βυζ.

Οἶνόνη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρχαῖες ὅτι αὐταὶ ἀνέδρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν παῖδα Δία. Πaus. η', 47.

Οἶνοίη, ποιητικ. ἀντὶ Οἶνόνη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου ἐν τῇ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόξαι.

Οἶνόμαος, ὁ. Εἰς τῶν περιφθόμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρεος καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐαρέτην θυγατέρα τοῦ Ἀκρίσιου, ἐγέννησε τὴν περὶφθόνην Ἰπποδάμειαν καὶ τὸν Δένικππον. Θέλων δὲ ἵ' ἀποτρέψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο αἰς μνηστῆρες νὰ λάβωσι τὴν Ἰπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πληρωσὴν ἐνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεβλέπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φοινευθῆ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς ἐκείνον, ὅς τις ἤθελε τὸν νικῆσαι εἰς τὴν διρηλάστιον, ἑς οὗ μετὰ τὸν ἀπάναρτον φύον πολλῶν μνηστῆρων, ἔλθων ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἶνεμάου, ἤδυνῆθη διὰ τῆς πανουργίας τοῦ ἡνίκου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβη τὴν Ἰπποδάμειαν εἰς γυ-

- ναίκα, ὃ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπὸ τινων, πτωχὸν ἐκ τοῦ ἀρματος ἐξανατώσῃ. Πινδ. Ἀπολλῶν. γ', 10, 1. — 2) Ἑλλήν τις ἐν τῇ πολιούρῃ τῆς Τροίας, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ ἔκτορος. Ὀμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Κούριος κίθης, οὗτος ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἀφ' οὗτοῦ ὑπεκρίνετο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου. Δημ. Στέφ. σελ. 288. — 4) Φιλόσοφος Κυνικός ἐκ Γαδύρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανού, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη καὶ νὺν λείψανον. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 522.
- Οἰνόπη**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐποπέως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Ἱγν. μῦθ. 157.
- Οἰνοπία**, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Ἰστ. 8, 45.
- Οἰνοπίδης**, αὐ, ὁ (ε). Ὄνομα πατρῶν. Τίος τοῦ Οἰνοπίωνος, ὁ ἔλενος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 307. — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τῇ Ἀναξαγόρᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. κ', 7.
- Οἰνοπίων**, ὄνος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅτι λαβὼν οἷς δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτοῖς, διδάσκει παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπελῶν καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδ. Σικλ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερρόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὀρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολλῶν. α', 4, 2. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Δωμ.
- Οἰνοῦς**, οὔντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ἐς τὴν ἐνούμενος μὲ τὸν Γερνύλαν, εἰσβάλλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ. β', 65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.
- Οἰνοῦσαι**, αἱ, καὶ Οἰνούσαι, Πανστ. Πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἡ-ρᾶς· τανὺν Οἰνούσαι. Ἡρόδ. 1, 165. Θουκλ. — ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀνιφέρει καὶ Πλουτ. μίαν μόνον νήσον. — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ κόλπῳ. Πανστ. δ', 34.
- Οἰοφύτα**, τὰ (οἶος, φύω). κατὰ Σχολιαστ. Πόλις ἡ τέπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπελῶν ἐν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκλ. α', 108. Πλάτ. Μενεξ.
- Οἰοφ**, οπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λεωίδου ἐνός τῶν μυηστηρῶν τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὀμ. Ὀδ. φ, 144. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡρώος τῶν Θηβῶν Ἰπέρβιου. Αἰσχ. Ἐπ. Θηβ. 505.
- Οἰνωάτις**, ἰδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνωάτις. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτεμίδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Οἰνῳ ὁ Προῖτος. Εὐρύπ. Ἡρ. Μαίν. 376. ἴδ. Οἰνῳ.
- Οἰνώη**, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Ἰστ. 4. Ἡρόδ. 8, 45. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ποταμίου τοῦ Κεβρῆνος καὶ θυγὴ τοῦ Παρίδος, τὸν ὁποῖον μὴ δελήσασα κατ' ἀρχὰς να θραπέυσθη, ὅτε οὗτος ἐπληρώθη βαρύνει διὰ τοῦ φαρμακεροῦ βάλαντος τοῦ Φιλοκτῆτον καὶ μεταμεληθεῖσα, ὅτε εὗρεν αὐτὸν νεκρὸν, ἐκρεμάσθη ἰδιοχειρῶς. Ἀπολλῶν. γ', 12, 6. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ Παρίδος, πρὸ τοῦ ἐτι οὗτος ν' ἀράσθη τὴν Ἑλάνην, τὸν Κόρυδον. Παρθ. Ἐρωτ. 4 καὶ 34.
- Οἰνωτρεῖς**, οἱ, = Οἰνωτροί, ὅπερ ὄρα.
- Οἰνωτρία**, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαίως ἡ νοτιοδυτικὴ ἀκρὰ τῆς Ἰταλίας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἡ κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Διυάνοιο ἐξ Ἀραβίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἅπαντα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδ. 1, 167. Στράβ.
- Οἰνωτροί**, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀνεκαθεν ἐκ τῶν Πελαγονίων, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 εἰς τὸν Χρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀραβίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὰ μεσημβρινοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ὀνομάσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίου. Διονσ. Ἀλικ. ἔξεν. Οἰνωτρίος, ἰα, ἰον. Τῶν Οἰνωτρῶν ἡ εἰς τοὺς Οἰνωτροὺς ἀνήκων. Στράβ.
- Οἰνωτρος**, ὁ. Νεώτερος υἱὸς τοῦ Διυάνοιο βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας ἐτύστησεν αὐτοῖς μίαν ἀποικίαν ὀνομάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Πανστ. η', 3.
- Οἰοβάζος**, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡρόδ. 4, 83.
- Οἰοκλος**, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀνκρης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀτκρην ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Πανστ. ε', 29.
- Οἰολυκος**, ὁ. Τίος τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ ἀφῆκεν ὡς οἶν μεταξὺ τῶν Λύκων, ὅτε ἐπεζηρήσεν ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ. Ἡρόδ. 4, 149.
- Οἶον** τὸ Δεκελεῖον ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοιωτίδα φυλὴν. Σουίδ. — 2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Στέφαν. Βυζάντ.
- Οἰόρπατα**. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σύνταις, ἐκ τοῦ Οἶρ, ὅπερ ἐδήλου παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ καὶ πατὰ κτείνειν, ἦτοι ἀνδροκτόναι. Ἡρόδ. 4, 110.
- Οἰοτρεβλης**, υς, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡσυχίας θυγατρὸς τοῦ Θωπίου. Ἀπολλῶν. β', 7, 8.
- Οἰσυμ**, ἡ (υ). Πολὺς τῆς Θράκης, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκλ. δ', 107. Αἰσύμη, παρ' Ὀμήρῳ.
- Οἶτα**, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἶτη.
- Οἶταῖος**, αἶα, αἶον. Τῆς Οἶτης ἡ εἰς τὴν Οἶτην ἀνήκων, τὸ Οἶταῖον ἄποιος. = Οἶτη. Σοφ. Τραχ. 436. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος

- τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκυδ.
- Οἰταῖος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτω διὰ τὸν συμβάντα θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολδ. β', 7, 7.
- Οἰτη, ἡ, Oeta. Ὑψηλὴ συνέχεια ἐρέων ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημβρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη ἀπὸ τῶν Θερμιπυλῶν εἰς τὸν ὄρον Πίνδου, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεινομένη νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανὺν Κουμαῦτα. Σοφκλ. Ἀεφραστ.
- Οἰτόλινος, ὁ. Ἄσμα, ἀδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Πaus.
- Οἰτόσυρος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδοτ. 4, 59.
- Οἰτύλος, ὁ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως, τανὺν Βιτούλον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 585. ἐτι δὲ, ὁ Τύλος, Στράβ. — 2) Ἀρχαῖος τις ἥρωας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Οἰτύλον. Στέφ. Βυζ.
- Οἰχαλία, ἡ (-υν-). Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηγείου ποταμοῦ, κατ' Ὁμηρ. καθεδρὰ τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς κατηδάφισεν, ὅτε ὁ Εὐρύτος δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθα κατὰ Müll. Δορ. I, σελ. 413. καὶ Στράβ. ἡ ἀναφέρει ὁ ποιητὴς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2) Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας, τὴν ὁποίαν εἰ μετὰγενεστ. ποιηταὶ ἀναφέρονσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφείσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολδρ. — 3) Πόλις ἐπίτητος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργιδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μελανωῆος κατὰ Στράβ. κληθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης. — ὅθεν, Οἰχαλῆθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς, ἕως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὁμηρ.
- Οἰχόρδας, οὐ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ, τανὺν Σελέγγας. Πτολ. γ', 16.
- Οἰώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις ἀσώτου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1287. ὑποκοριστικὸν τοῦ
- Οἰωνός, ὁ. Τίς τοῦ Λυχυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, φονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἰπποκωνίου. Πινδ. Ὀλ. 11, 83. Ἀπολδρ. β', 7, 3.
- Οἰκηίς, ἰός, ἡ, καὶ Σκύτις, Ocetis. Νῆσος Βρετανικῇ, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἀκρας τῆς Σκωτίας τανὺν, South - Ronaldsclia. Πτολ. δ', 30.
- Οἰρικλοί, οἱ, Oriculum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥεεῖ ὁ Τίβερης ποταμός· τανὺν Otricoli. Στράβ. καὶ Ὀκρίκολα. Στέφ. Βυζ.
- Οἰταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπι-

- σημῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκογένειαι Βάλλοι καὶ Ῥεύφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ἐμ. παρὰ Ῥωμαίους.
- Οἰταβίος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.
- Οἰτομασάδης, εὼ, ὁ. Ἀδελφός τοῦ Σκύλου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδοτ. 4, 80.
- Ὀλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθανίς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰππάνιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀποικία τῶν Μηλησίων, ἔχουσα μεγαλοπρεπεῖα ναοῦ τὸ πάλαι καὶ ἄλλας σήμειους οἰκοδομὰς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδοτ. 4, 17, 53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον Ἀστακὸς καλουμένη. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ναρβοννιτιδῶς Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, πλησίον τῆς ὁποίας εὕρισκετο μία ἄλλη ἀποικία αὐτῶν Ἀπυρόπολις λεγομένη. Στράβ. δ', Στέφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ἐπίσημος πόλις τῆς νήσου Σαρδηνίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα προσφυεστατον λιμένα ἐπὶ τῆς ἐντικτῆς παραλίας τῆς νήσου. Πaus. ε', 17. Πτολ. γ', 3. — ὅθεν, Ὀλβιοπολίται, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδοτ. 4, 18.
- Ὀλβιάδης, οὐ, ὁ (-υν-). Περιψήμας ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. Πaus.
- Ὀλβιόπολις, ἡ, ἴδε Ὀλβία.
- Ὀλίαςτος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰβανάλιος ἡγεμῶν τῆς Μυδάσσης ἐν Κυρίᾳ. Ἡρόδοτ. 5, 37.
- Ὀλιγαῖς, οἱ (ε). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κορίνθῳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαΐδου ἀρχαίου τυπὸς καὶ εὐγενούς Κορινθίου. Πινδαρ. Ὀλ. 13, 137.
- Ὀλιζών, ἄνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χωρὲς ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου νοτιοδυτικῶς τῆς Μεθιβοίας. Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 717.
- Ὀλίσσιπον, τό, Olissipo καὶ Ulyssipo. Πόλις τῆς Λυστανίας ἐν Ἰσπανίᾳ. ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Felicicitta Julia κληθεῖσα, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἔνθα εὕρισκεται ἡ νῦν πόλις Λισαβων τῆς Πορτογαλλίας. Πτολμ. Στέφ. Βυζ.
- Ὀλκίδες, οἱ, Ἐνικ. Ὀλκας, ἄδος, Olcides. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, τῶν ὁποίων μητροπολις ὑπῆρχεν ἡ Καρτεία ἡ κατὰ Πτολμ. ἡ Ἀλθαία καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ὁ Ἀνίβας μετώπισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν με πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πτολμ. γ', 13. Στέφ. Βυζ.
- Ὀλμειός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐνοούμενος μετὰ τὸν Περμησσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην. Ἡρόδ. Ὀεογ. 6.
- Ὀλμιαί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήτῳ, διὰ τοῦ ὁποῖου χωρίζεται ὁ Κορινθιακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης· τανὺν Καλαμασίᾳ. Στράβ.
- Ὀλμωνες, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης. Πaus.

Ὀλονθεύς, ἑως, ὁ. Λακκαδαμόνιος τις παρὰ Ξανφ.
Ὀλοσσών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περι-
ραιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
Εὐρώτα ποταμοῦ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 739. τανῦν Ἀ-
λασσόνα.

Ὀλορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, πενθερός
τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. —
2) Πατὴρ τοῦ περιφθόμου Ἀθηναίου ἱστοριογράφου Θουκυδίδου.

Ὀλουρος, ὁ. Φρούριον ὄρειόν τῆς Ἀχαιᾶς
πλησίον τῆς πόλεως Παλλήνης. Ξενοφ.
Ἑλλ. ζ', 4, 18. — 2) — καὶ Ὀλουρις,
ἡ. Κόμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κει-
μένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ἧτις καὶ
Δωρίον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στράβ.

Ὀλόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ
τῆς χερσονήσου τοῦ Ἀθωνος, κατοικου-
μένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου
ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδ. 7, 23. Θουκ. —
ὅθεν, Ὀλοφύξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. Ἀριστφ.
Ὀρν. 1042. κατὰ κωμικ. σημ. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύξω.

Ὀλπαί, αἱ, καὶ Ὀλπη, ἡ. Φρούριον ὄχυρόν
τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἀργίου ἐπὶ τοῦ Ἀμ-
βρακικοῦ κόλπου· τανῦν Βλίσχα. Θουκ. γ', 105,
187. — ὅθεν, Ὀλπαῖοι, οἱ κάτοικοι.

Ὀλπαῖοι, οἱ. Κάτοικοι χώρας τινὸς ἐν Λοκρίδι.
Θουκ. γ', 101.

Ὀλπις, ις, ὁ. Ὄνομα ἀλιέως τινὸς, ἔξπαρὰ
Θεοκρ. Εἰδ.

Ὀλυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυτίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀτίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὀλυμ-
πον. Στράβ.

Ὀλυμπία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθεῖ-
σας οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὅποιον αὕτη εἰ-
σεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἠλίδι. Παντ. 5', 20.

Ὀλυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν
Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Πίσας, ἀ-
πέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ
ποταμοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἐπανηγυρίζοντο οἱ πε-
ρίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραε-
τίαν. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὐρίσκειτο ἐν ἱερὸν
άλσος τοῦ Διὸς ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων Ἀλτικ
καλούμενον ὅμου μέτὸν μεγαλοπρεπὲς ναὸν τοῦ
θεοῦ τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ ἱπ-
πόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μήκος, ὅπισθεν
τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχων
600 Ἑλλήν. ποδῶν μήκος. Ἡρόδ. 2, 149.
Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Πaus. ἀρκτικῶς ἐ-
κεῖτο τὸ μικρὸν ὄρος Κρήνιον μέτ' αὐτὸν τοῦ
Κρήνου ἐπ' αὐτοῦ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ
ὁποίου τὰς ὑπορείας εὐρίσκειτο τὸ ταμῖον, πε-
ριέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς, ἐτι δὲ καὶ ἄλ-
λαι κοιναὶ οἰκοδομαί, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ
ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀστροῖς/μενοι θεα-
ταὶ τῶν ἀγώνων τούτων Πaus. Στράβ. — Εἰς τὴν
Ὀλυμπία, προσυπακμ γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμ-
πιον διὰ ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἠλίδι. — ὅθεν
ἐπιρρμ. Ὀλυμπίεσιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε,
εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπίαζεν, ἐκ τῆς Ὀ-
λυμπίας. (αἱ γραφ. Ὀλυμπιάσι· καὶ Ὀλυμπιάσι,
ἐπιρρήμ. λαμβανέμεναι εἰς τὴν ἡμαρτὴν παρβλ.
Σχολ. Ἀριστφ. Σοφ. 1473. καὶ Βουττμ. Ἑλλ.

Γραμμ. — Ὀλυμπιάσι, ἔστι Δετικ. πληθ. τοῦ
Ὀλυμπιάς)

Ὀλύμπια, τὰ, προσυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι
ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς
τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμ-
πίου Διὸς, οἵτινες ἄλλως καὶ Ὀλυμπιακοὶ
ἀγῶνες ἐλέγοντο, Olympia Certamina. Πε-
ρὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τού-
των ἵππρχον διάφοροι γνώμαι παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις ἱστορικοῖς. Κατὰ τινὰς μὲν λέγεται ὅτι
ἐστύθησαν αὐτοὺς πρῶτον ὁ ἴδιος Ζεὺς μετὰ
τὴν κατὰ τῶν Τιταῶν νίκην του, κατ' ἄλλους
δὲ ὁ Πίσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἰονόσθη καὶ ἡ
ἐν Ἠλίδι πόλις Πίσσα. Ἀριστφ. Πλουτ. καὶ Σχε-
λιαστ. αὐτόθι κατ' ἄλλους ἐστύθησαν ὑπὲρ τοῦ
Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσεν τὴν Ἠλιν, νικήσας
τὸν Ἀνγείαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως
ἀνανεωθέντες περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ
τοῦ Ἰφίτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἠλίδος, ἐφυ-
λαχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιάλειπτοι χρησιμεύον-
τες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ διατά-
ξις, ἐπαναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετρατίαν
περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος
μήνους. Τὰ εἶδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ
πᾶλη, ἡ πυγμὴ, ὁ δρόμος, τὸ ἄλμα καὶ ὁ δί-
σκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐπαλούτο
μέτ' ὁ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτός δὲ τούτων
εἰγόντο καὶ ἄλλα εἶδη ἀγῶνος, ὡς τῆς μου-
σικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορικῆς· οἱ δὲ νικηταὶ
ἐλαμβάνον εἰς ἀριστίαν τὴν εἰς τὸ ἔκαστον εἰ-
δος ὑπεροχῆς τῶν ἑνα στέφανον ἐκ χλάδου ἐ-
λαίας ὅπο τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμ-
πίου Διὸς. Ἡ ἐναρξίς τῶν ἀγώνων τούτων ἐγί-
νετο συνήθως μετ' ἀρσεντικῆς τελετῆς καὶ θυ-
σίας, καὶ διήρχον πέντε ἐκλιπνέρας ἡμέρας.
Πίνδ. Ἡρόδ. Πaus. δ'. Ἀπολόρ. β', 7, 2.

Ὀλυμπιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀ-
λυμπιακὸς ἀγὼν, = Ὀλύμπια. Θουκδ. α', 6.
Ἀπολόρ. β', 7.

Ὀλυμπιάς, ἄδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. θηλυκ.
τύπος τοῦ Ὀλυμπιος· καὶ ἐπίστ. τῶν Μουσῶν
ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ὀλυμπον, ἐνθα ἀρχαῖον διέ-
τριβον. Ἡδ. Θεογ. 25. Ὀμ. — 2) οὐσιαστικ.
Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγὼν. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν
διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν,
σύνθηες παρὰ τινὲ ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὠριμότητα χρονο-
λογικὴν τῶν διαφορῶν ἐπὶ τῶν ἱστο-
ρικῶν συμβάσεων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιάς ζέτεται
κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οἱ ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ περίημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἐλάβον
σταθερωτέραν καὶ σημαντικωτέραν συστάσιν διὰ
τῆς γενομένης ἤδη ἀνανεώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ
Ἰφίτου ἰδε Ὀλύμπια Πίνδ. — 3) Θωγάτηρ
τοῦ Νε πολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἡπείρου, γυ-
νὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ
μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν
μετὰ ταῦτα ἀποβαλὼν ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς
δεύτερον γάμον τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ
στρατηγοῦ Αἰτίλλου. Πaus.

Ὀλυμπιεῖον ἢ Ὀλυμπέιον, τό. Κυρίως ναὸς
τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς. — 2) Πολίτευς τῆς νήσου

Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν με-
 ἓνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. 5, 64. Ὀλύμπιον,
 τό, παρά Διοδρ. Σικλ.

Ὀλυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπιοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ὀλυμπικός, ἡ, ὄν, = Ὀλυμπιακός ἡ ἐκ-
 βολή ἡ Ὀλυμπία = ἡ Σιενη διάβασις ἐπὶ
 τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδ. 7, 172.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Λάμπωνος, στρα-
 τηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ. — 2) Φιλοσο-
 φος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγραφεὺς ὑπομνήματα
 εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3)
 Πλατωνικός φιλόσοφος, γράφας καὶ ὕψος ὑπα-
 μνήματα εἰς τινὰς τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ὀλύμπιον, τό, = τό Ὀλυμπίειον. Ὁ ναὸς
 τοῦ Ὀλύμπιου Διὸς ἐν Ἀθήναις, κείμεος πρὸς
 τὴν μεση-βρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ
 ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ κολλοστιαία οἰκοδομή ἤρ-
 χισεν ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννείας τῶν Πεισιστρατι-
 δῶν καὶ ἀπεπεραιώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐ-
 τοκράτορος Ἀΐρια οὐ· ἡ περιοχή αὐτοῦ ὑπῆρχε
 4 σταδίων καὶ ἐστηρίζετο ἐνδοθεν ὑπὸ 120 με-
 γάλων στήλων ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου,
 τὸν ὅποιον τοῦτον ναὸν καλεῖ ὁ Πανταν. α',
 «Ναὸν Διὸς Πινελληνίου, καί, θεοὶς τοῖς πᾶσιν
 ἱεροῖν κοινόν. Πλατ. Φαῖδρ. 227. Στράβ.

Ὀλύμπιον, ἰα, ἰον. Τοῦ Ὀλύμπου ἡ ἐκ τοῦ
 Ὀλύμ-ου ὄν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.
 Πολλάκις ἐπιβτ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ
 τοῖς Ἑλλήσιν. Ὀμ. Ἰλ. Α, 353. ἔτι δὲ ἐπιβτ.
 τῶν Μουσῶν. Ὀμρ. Ἰλ. Β, 484. ἔξαιρτ. τοῦ
 Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ὀλύμπιος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὐλύμπος.
 Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας,
 χωρίζον αὐτὴν ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας
 καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυτικῶν πρὸς ἀνατολάς,
 ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτρ. καβ' Ὀμρ. Ἰλ.
 Σ, 616. ἐτχημάτιζεν ὁ Ὀλύμπιος τὸ κεντρὸν
 ἔλρον τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης,
 περιέδον μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν
 ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν.
 Ὀμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κο-
 ρυφῆς ἐδοξάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐ-
 ράνιος θόλος, ὅστις ἐκτείνεται ἄνωθεν ὅλης τῆς
 Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκ τοῦ ὄρους
 τοῦτο σχηματιζομένων κίονων, ὅπου εἶχε τὴν καθε-
 dran τοῦ κρείστου τῶν θεῶν Ζεῦ. Ἐπὶ τῶν λοι-
 πῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέ-
 τριβον συνήθως οἱ ὄλλοι θεοὶ καὶ θεαί· ἡ δὲ πύ-
 λη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία
 πυκνοτάτη νεφέλη. Ὀμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς
 κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς
 ἐπεμπε ἀείποτε τὰς ἀστράπας καὶ τοὺς κεραυ-
 νούς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου κατεπόλεμψε καὶ
 τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἤθελον νᾶ ἀναψῶσιν
 εἰς τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὅρος
 τῆς μικρῆς Μυστίας ἐν Ἀσία, ἐκτεινόμενον ἀπὸ
 τοῦ Ἑρμον ποταμοῦ ἕως τῆς Βιδυνίας, εἰς τὸ ὁ-
 ποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λησταί τανὺν
 Ἀνατολὴν Δαίγ. ὁ Μυσός Ὀλύμπιος. Ἡ-
 ρόδ. 1, 36. — 3) Ὅρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μι-
 κρᾷ Ἀσίᾳ μετὰ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ.
 Στράβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὅρος τῆς

Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρ-
 καδίας πλησίον τῆς Σελασίας. Πολύβ. — 5)
 Ὅρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεσογείως,
 τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή ὑπερέχειν ὅλαν τῶν ἄλλων
 αὐτοῦ εὐρισκόμενων ὄρων· τανὺν ὄρος Σταυ-
 ρός· ἔτι δὲ καὶ ἐν ὁμώνυμον ἀκρωτηρίον, ἐκ-
 τεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νή-
 σου μετὰ ναὺν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ.
 Ὀλύμπιος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλῆτης ἐκ Φρυγίας,
 Μωθητῆς τοῦ Μαρσίου, ἀμασας πρὸ τοῦ
 Τρωικοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλούταρ. εἰπῆ-
 γαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν
 ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Κλημ. εὑρεῖται οὗτος
 τὸν Λυδίων εὐθύμην. Εἰς τούτον λέγεται ὅτι
 ἐδῶκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐκδαρμένον σῶμα τοῦ
 Μαρσίου διὰ νὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ
 νίκην του. Αἰσθφ. Ἰππ. 9. Πλάτ. Σμ. π. σελ.
 215. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 4, 2. ὑπῆρχεν ὁ
 Ὀλύμπιος πατὴρ τοῦ Μαρσίου. — 2) Ὁ ἀνα-
 θρεψάς πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας
 αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετὴν. Διόδ. Σικ.
 γ', 75. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐ-
 βοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.
 — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουῖδ. Φαβρκ.
 Ἑλ. βιβλ. 1, σελ. 134.

Ὀλύμπουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ
 τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκρά-
 την. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ὀλύβριος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης
 Στρυμόνος, κατασπαρχεὶς εἰς τὴν θῆραν ὕψ'
 ἐνός ἀγρίου λέοντος. Κον. δ'. — 2) Τίος τοῦ
 Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠ-
 νομαστῆ ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμός Ὀλύβριος.
 Ἀθήν. η', 3. — 3) Ἐτερος υἱὸς τοῦ Ἡρα-
 κλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδο-
 νίᾳ πόλις Ὀλύβριος. Στέφ. Βυζ.

Ὀλύβριος, ἡ. Πόλις ἐπίσης καὶ ὄχυρά τῆς
 Μακεδονίας, κειμένη μετὰ τὸν ὄρος Ἄθωνος
 καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐστ' ὅτε δὲ
 καὶ οἱ Θρακικὴ πόλις ἀναφερομένη. οὕσα Ἑλ-
 ληνικὴ ἀποικία καὶ συμμάχος τῶν Ἀθηναίων
 εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πολέμῳ καὶ σχημα-
 τίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν· ὑστερον
 δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου,
 ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐ-
 πωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας
 τανὺν πίζαν. Ἀγίομαμα. Ἡρόδ. Θουκ. — ὁ-
 θεν, Ὀλύβριος, ἰα, ἰον. Τῆς Ὀλύβριος ἡ εἰς
 τὴν Ὀλυδὸν ἀνήκων· καί, Ὀλύβριος, οἱ κά-
 τοικοι. Θουκυδ.

Ὀμὰν ὁ ἐμπορικὴ τῆς
 Εὐταίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὁλίαν
 ἀπέχουσα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχηματί-
 ζουσα μίαν ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν
 Ὀμανιτῶν. Πιολμ.

Ὀμαρίος, ὁ. Ἐπίσθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁ-
 ποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἠγείρε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ
 ἓνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ.
 Πausan. 5, 24.

Ὀμαρίον, τό (ουυυ). Ναὸς τοῦ Ὀμαρίου ἡ
 Ὀμαγυρίου Διὸς πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν
 Ἀχαΐᾳ, ἐνθα ἐτυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνε-

- λαῦται τῶν Ἀχαιῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93. παρὰ δὲ Στράβωνι, Αἰνάριον.
- Ομβρός, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Ὀμβρίου νομοῦ, περιφραγμένη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.
- Ομβρα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνιακῆς, κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἐδέστης. Πτολμ.
- Ομβρικὴ, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεταίας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ρουβίκωνος ποταμοῦ, Τιβέρος, Νάρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων εἰς δύο μέρη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν Ἀπεννίνων Ὀμβρίαν, Umbria Cisappennina καὶ Umbria Trasappennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.
- Ομβρικὸς, ἡ, ὄν. Τῆς Ὀμβρίας ἡ ἐκ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ὄν. Ὀμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδ. — 2) Διός, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἡρόδ. 4, 49.
- Ομβριος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμητητοῦ ἐν Ἀττικῇ. Πaus. α', 32.
- Ομβροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Πολύβ.
- Ομβρόνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες νοτιοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οὐντόουλα ποταμοῦ. Πτολ.
- Ομβριον, τό. Νεὸς τοῦ Ὀμήρου ἐν Σμύρνῃ. Στράβ.
- Ομβριος, εἰς, εἰον. Τοῦ Ὀμήρου ἡ εἰς τὸν Ὀμηρον ἀνήκων. Καλλμ.
- Ομβρίδης, οὐ, ὁ (ε). Απόγονος τοῦ Ὀμήρου. Πληθ. Ὀμβρίδαι, οἱ. Οὕτως ὀνομάζεται ἀρχαία τις γενεὰ Ἑλλήνων ῥαφιδῶν, κατοικοῦσα ἀνεκὰθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνομίετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρον, τοῦ ὁποῖου τὰ ποιήματα διέσωσε, ψάλλοντα αὐτὰ κατὰ τεμνίχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων συνελεύσεις μετὰ πολλὴν χάριν καὶ εὐφραδειαν. Πίνδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.
- Ομβρος, ὁ, Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅσων τὰ ποιήματα διεμένον ἀχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πρῶτον παρ' Ἡτδ. Δειφ. 34. καὶ Πινδ. Νεμ. 7, 21. — Ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητῆς ἐξῆ τέλειται συνήθως ὑπὸ τῶν πλειστέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ Χρ. 300 σχεδόν χρόνους μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχοντι ὀλίγον ἢ οὐδ' ὅπως γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστάρους, καὶ αἱ μικραὶ αὐτὰ περὶ τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἄσταρεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι τοῦ Ὀμήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλειστῶν κριτικῶν γέννημα πολὺ νεότερας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα, ἑπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοτιμούντο τὸ πάλαι ὡς ἀποδείξαι τὸν ποιητὴν τοῦτον ἴδιον τέκνον των, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην

τῶν πλειστέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τούτου, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμενον ἐπὶ πολλὸν χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὀμηρικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου δεσπότησαν ὑπὸ τῶν Ὀμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται μᾶλλον ὡς ἐπιβλαπτοὺς καὶ παραδόσεις διηγήσεως τινῶν Ἰωνῶν, ἀντιβαίνοντες εἰς ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται περὶ τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ τούτου φύσεως· πιθανώτερον μὲν ὅλον τούτου ὑπάρχει ὅτι αὐτὴ συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅσα ἐτι διηγούνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρινῆς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, Ἀτίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπίσης ὀλίγον ἀξιοπίστα, βεβαιώτερον δὲ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατούσαν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἰωνῶν αἰδοῦν περιηλθεῖ μόνον ἐν μέγα μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπ' οὗου ἐδιδάχθη τὰ ἥθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους ἱστορίας καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ ἰλικία καὶ ὀδυρσις, τὰ δύο ἔσχατα ἡρώικα ποιήματα τοῦ Ὀμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Τροίαν πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐδεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τὰ ὅποια λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκούργος ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Ἱλίω· Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον καὶ τὰ ὅποια ἀκολουθῶς δι' ἐπιστάσις τοῦ τυράννου Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰππάρχου διεπευνάσθησαν καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον ἀποτελούντα πρότερον ἰδίᾳ κατὰ ῥαφιδῶς χωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων ἀποδίδονται ἐτι εἰς τὸν ἀρχαῖον τούτον ποιητὴν ἐν κωμικῶν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχομουμαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου, τριῶντα τρεῖς ὕμνοι τὸν θεῶν καὶ διάφορα μικρὰ ἐπιγράμματα. Ἐτι ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ὁμοίως εἰς τὸν Ὀμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὗρεται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 374. κ ε. ε. δ. ε. Ἀρλετ.

- Ομόλιπος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Ξανθίδος. Ἀπολδ. β', 7, 8.
- Ομόλη, ἡ, Δωρικ. Ὀμόλα. Ὅρος ὕψηλόν τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῶν Τεμπῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὁ Πάν. Εὐρύπ. Ἡρακλ. Μαν. 368. Ἀπολ. Ρελ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 103.
- Ομόλιον, τό, = Ὀμόλη. — 2) Πόλις τῆς Μαγνητικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μασημβρινῶς τοῦ Πηλίου ποταμοῦ. Στράβ.
- Ομολοίς, ἴδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὀμολοίαι πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀμόλης, διότι κατὰ Πaus. οἱ Κεδμῆδοι καταβάντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης· κατὰ τινὰς δὲ ἀπὸ τῆς Ὀμολοίδος θυγατρὸς

- τῆς Νιόβης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι. εὐρηται ἐτι καὶ Ὀμολοίς, ἴδος, ἦ.
- Ομπνία, ἡ (-υ). Ἐπίθ. τῆς Δημήτρος. Σεωρουμένης ὡς μητρός τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ προσέχου πάσης εὐφορίας. Νονν. ε', 488.
- Ομφάλη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμῶλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασιλεύσε μόνῃ εἰς τὴν Λυδίαν πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου ἐπωλήθη ὡς δούλος καὶ διέμενεν ὑπηρεσίῳ αὐτὴν χρόνον ἱκανόν αὐτόθι ἐνδεδυμένος γυναικεία φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ. 253. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀγέλαον, Ἀπολόρ. β', 7, 8. * κατ' ἄλλου τὸν Λάμον. Διόδ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἕως τοῦ Κριδάου. Ἀπολόρ. Ἡρόδ. ὁμοφάλιον, τό (-υυ). Πόλις ἡ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῶν Θινῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοφαν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος Διός· ἐτι, τό Ὀμφάλιον πεδίον, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀμφαλίων χώρα. Καλλμ. εἰς Δία 45. Στέφ. Βυζ.
- Ὀναρος, ὁ. Πλουτ. Θησ. Ἰερεὺς τοῦ Βάκχου ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδην θυγατέρα τοῦ Μίνως, ὅτε σ' Ὀθησὺς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.
- Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Σικυωνίς τις, παρὰ Θουκ.
- Ὀνατῆς, ἂ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περιφημος ἀγαματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ Φειλίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἐκ' αἰς πρὸ Χρ. Ἐκκτοντατηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πausanias τὰ ἐννέα ἀγέλαματά τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἐκτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διαφορά ἀριστουργήματα τῆς ἐξοχοῦ τέχνης του.
- Ὀνῆσται, οἱ. Ἐπιωνμία μίξις τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἀκάλεσεν οὕτω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τῶν ὄνο. Ἡρόδ. 5, 68.
- Ὀνεια ὄρη, τό, καὶ Ὀνσία. Συνεχεῖς τὶς ὄρεον, ἐκτεταμένη ἀρτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως τῶν Σικυωνικῶν βράχων παρὰ τῇ Ἀλκυονίδι Σαλάττῃ, ἡ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ· φερμένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριληστού. Πολυβ.
- Ὀνειον, τό. Ὅρος τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἀνατολικῶς τῆς πέλειος Κριέζου καὶ μεσημβρινῶς τῶν Κεχχεῶν. Θουκ. δ', 44.
- Ὀνείτης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θηανειράς ἀδελφὸς τοῦ Τίλου. Ἀπολόρ. β', 7, 8.
- Ὀνήσανδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἑλλήν καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ ὁποίου σίχεται μία ἐξαιρετος πραγματεία, ἐπιγραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἡ κατὰ Σουῖδ, τακτικά περὶ στρατηγημάτων.
- Ὀνήσιμριτος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διογένηος ἐξ Ἀτυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς νῆος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς

- Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἀξίας παρατηρήσεις τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράφας κατὰ μίμησιν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἐν ἐκείμῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. Πλουτ. Ἀλεξ.
- Ὀνήσιλος, ὁ. Τίς τοῦ Χέρσιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμίνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδ. 5, 104.
- Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρτανικ. κύρ. ὄνομα ἐν Ἀνδολ.
- Ὀνήσιππος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χρυσήδους θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόρ. β', 7, 8.
- Ὀνήτης, εω, ὁ. Καρύντιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διὰ βυτίν διὰ τὸν ὁρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.
- Ὀνήτωρ, ὁρος, ὁ. Ἰερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Λαόγονος ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνης. Ὀμρ. Ἰλ. Π, 605. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.
- Ὀνομάχις, εῖος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ Θουκ. ἡ', 25. παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ εἰς τῶν τριάντων ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.
- Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογ. 495. Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξηγήτην τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διαχωθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἰπάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιππιδάτου. Ἡρόδ. 7, 6.
- Ὀνομάντιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.
- Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἰερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικῆσας κατὰ κρίτος ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἀνεσταύρωσε. Δημ.
- Ὀνόμας, αὐτός, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.
- Ὀνόμαστος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγαίου Ἠλείος, εἰς τῶν Ἑλλήνων μνηστήρων, ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθέους. Ἡρόδ. 6, 127.
- Ὀνοσκελεαί, αἱ. Ἐπίπλαστον ὄνομα θαλασσιῶν γυναικῶν, παρὰ Δουκ. ἀληθ. Ἰστορ. β', 48. ἴδε Ἐμπουσα.
- Ὀνουγνάδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λοιπὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκεπέλων. Στράβ.
- Ὀνούφεις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουτίριδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν
- Ὀνούφεις, ὁ. Εἰς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἐρμουιν. Αἰλ. Ἰστρ. ζ', β', 11.
- Ὀνούφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνούφειας ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπίθετον. Ὁ Ὀνούφίτης νομό. Εἰς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πύξαν, περὶ τὴν δυτικὴν ὁχθύν

- τοῦ Σεβενντικῆς στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὀνούφιν. Ἡρόδ. 2, 116.
- Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδ. 7, 129.
- Ὄξειαί, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, κατὰ Στράβ. — αἱ νῆσοι Θυαί τοῦ Ὀμήρ. ὅστις τάττει αὐτὰς μεταξύ τῶν αὐτῶν Ἐχινάδων νήσων. ταῦν Κουρσολάρι.
- Ὄξος, ὁ, = Ὠξος, ὅπερ ὄρα.
- Ὄξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρρίαν.
- Ὄξυάρτης, ου, ὁ. Πέρσης εὐγενής, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὅποιον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν.
- Ὄξύβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Διγυτικῆς χώρας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἀλπεων. Πολύβ.
- Ὄξυδερκῶ, ους, ἡ (ὄξύ, δερκῶ). Ἐπίστ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ Διομήτης ἐκτίσεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς Σεῦς ταύτης, διότι ὠδήγησεν αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτός, πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Πaus. β', 24.
- Ὄξυδράκαι, οἱ (g). ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μετὰ τοῦ Γάγγου καὶ Τάσιος ποταμοῦ. Ἀρρίαν. Στράβ.
- Ὄξυλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρεος καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατὴρ τοῦ Καλυδόνος. Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) Τίς τοῦ Αἰμονος ἔκγονος τοῦ Ἀνδράμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννητον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰλίας πατρίδος του φυγὴν, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἡλίδος. Ἀπολδρ. β', 8, 3.
- Ὄξυνεία, ἡ. Πόλις τῆς Ἑπτανησιακῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτοῦ Τιτάρου ὄρους. Στράβ. δ'. ταῦν Μουκοσικατὰ, Reich.
- Ὄξύνοιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμανδρίου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανώρυσεν αὐτὴν τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Κόν. 46.
- Ὄξύπορος, ὁ. Τίς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεσάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδωνίδος. Ἀπολδρ. γ', 14, 3.
- Ὄξύρυχος, ἡ. Πόλις τῆς μεταίης Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὅποιαν ἐλατρευετο ἐν εἰδὸς ἰχθύων Ὄξύρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὄξύρυχίται, οἱ κατοικοὶ. Πλούταρχ.
- Ὀπικία, ἡ (ου-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. δ', 4.
- Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Ἀσσονας καὶ Ὀσκους λεγόμενοι, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Ἀσσόνων, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. ε', 4.
- Ὀπλεῦς, ἕως, ὁ. Εἰς τῶν Λαπίδων, δεξιάς μετὰ τὴν ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡρόδ. Ἀσπ. 198. — 2) Τίς τοῦ Πισειδῶνος καὶ τῆς Κανάνης. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — 3) Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκόνορος βασιλεῖος τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.
- Ὀπλης, ητος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰωνος καὶ πενθερός

- τοῦ Αἰγέως βασιλεῖος τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὀπλητες. Ἡρόδ. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.
- Ὀπλητες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀπλητος υἱοῦ τοῦ Ἰωνος. Εὐριπ. Ἰων 1580. Ἡρόδ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἐρμηνεύει τὸ Ὀπλητες διὰ τοῦ Ὀπλίται.
- Ὀπλόδαμος, ὁ. Εἰς τὸν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Ῥέα εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πaus. η', 36.
- Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητῆς. ἀντὶ Ὀπούς. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν ἐν Ἡλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλάνθρωπον ὑποδοχὴν καὶ περποιοῖσιν. Πινδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀπούς, ὅπερ ὄρα.
- Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλεῖος τῶν Σκυθῶν Σκυλου. Ἡρόδ.
- Ὀπουντίος, ἰα, ἰον ἰδς Ὀπούς.
- Ὀπούς, ουντος, ὁ, ποιητῆς. Ὀπόεις, εντος, Ορμυς. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀπουντίου υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. Ὀμ. Ἰλ. Ἀρσιν. παρ' Ὀμ. Ἰλ. Σ, 306. Θουκ. β', 32. καὶ Στράβ. Θηλ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. — 2) Πόλις μικρά τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ, κειμένη ἀρτιτικῶς τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀπουντίος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ὀπουντίος ἡ ἐκ τοῦ Ὀπουντίου αἰν, ὁ Ὀπουντίος τος κολπος, ἐν μερὸς τῆς περὶ τὴν Εὐβοίαν θαλάσσης. Στράβ. καὶ οὐσιαστικ. Ὀπουντίος, ὁ κατοικὸς τοῦ Ὀπουντίος, πολλάκις Λοκροὶ οἱ Ὀπουντίοι, ἐν μερὸς τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Ὀπουντα, ἀνήκοντες εἰς τοὺς Ἑπικνημιδίου Λοκρούς. Ἡρόδ.
- Ὀππιανός, ὁ. Ποιητῆς Ἑλλήν, ἐξ Ἀναξαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀμάσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἐκτανατηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀγησιόλου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Μάλταν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέγραψεν ἐν ἐπικόν ποιήματα εἰς πέντε βιβλία. Ἀλιευτικά ἐπιγραφόμενον καὶ ἕτερον Κυνηγητικά εἰς τέσσαρα βιβλία, διὰ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἡγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρκαλά, ὥστε ἐτάδῃ αἰτίος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπεθάνεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἔτην. Σουὶδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. V, σλ. 590.
- Ὀπώρα, ἡ. Προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπώρων, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 522.
- Ὀράτιος, ὁ, Horatius, Φλάκκος. Περίφημος λυρικός ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Οὐνεουσίαν πόλιν τῶν Σαρνιτῶν καὶ ἀμάσας ἐπὶ τῶν χρῶν τοῦ Καίσαρος Αυγούστου, ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσεν αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγράψας διάφορα ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, συνιστάμενα

εἰς ὧδ'α, ἐπιτολάς, σατύρας καὶ ἐν βιβλίον περὶ ποιητικῆς τέχνης, de Arte Poetica. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, πελ. 390.

Ορβαλιστηνὴ, ἡ κατά Πτολμ. ε', 7. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρχαϊκὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ορβηλός, ὁ. Συνέχεια ὁρέων τῆς βορείου Μακεδονίας, διὰ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θράκης.

Οργασοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ ἱμαίου ὄρους. Πτολ. ε', 14.

Οργης, σοί, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀντιπάτρου Θάσιος, Ἡρόδ. 7, 118.

Ορρήσσοι, ὁ. Ποταμός τῆς Σκυθίας, ῥέων δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰσθρὸν ταύνην Σερῆτης κατὰ Manneri. Ἡρόδ. δ, 48.

Ορδονίκες, οἱ, Ordovices. Λαὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρετανίας, κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες πόλιν τὴν Μεθιολάνην. Πτολ. β', 3.

Ορειάδες, αἱ, Νύμφαι. Αἱ περὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλιάδας διατρίβονται Νύμφαι.

Ορείη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν τὸν Λαομένην. Ἀπολλοδ. β', 7, 8.

Ορεός, ἡ, ἡδὲ Ὀρεός.

Ορέσβιος, ὁ. Πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Τλῆς, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος ἐν τῇ μάχῃ. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 707.

Ορεσάσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρασθέως υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Πaus. η', 44. καὶ Ὀρεσθιον, τό. Θουκ. ε', 64. κατὰ Manneri διαφορὸς τοῦ Ὀρετίου, ὅπερ ὅρα.

Ορασθενός, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρεσθίον ἐν Ἀρκαδίᾳ Στέφ. Βυζ. Πaus. — 2) Τίς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ὀζολων Λακων. Πaus. ι', 38. Ἀθην.

Ορεσθίς, ἡδὲ, ἡ. Ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀρεσθιον χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. δ', 134.

Ορέσται, οἱ, ἔνικ. Ὀρεσθίης. Λαὸς τις, κατοικῶν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὑστερον ἀνήκων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θουκ. β', 80. Στράβ.

Ορεστας, Δωρικ. ἀντὶ Ὀρεσθίης.

Ορέστειον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀρεσθιον υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸν τόπον τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὑστερον ἡ Μεγαλόπολις Εὐρύπ. Ὀρ. 1642. Ἡρόδ. ρ, 11. Ἐν μέρος τῆς περὶ τὴν Μεγαλόπολιν χώρας ἐκαλεῖτο ἐφεξῆς Ὀρεστιά. Στέφ. Βυζ.

Ορέσθης, οὐ, ὁ. Κλητὶς Ὀρεστέ. Τίς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις ὡς ἐτι παῖς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγίσθου, ἐτῶθη διὰ συνουρίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίαν, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Στροφίου. κατ' Ὀμηρ. δὲ ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστράφας, εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ὀκτώ χρόνους, ἐφόνευσεν τὸν Αἰγύθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Κλυταιμνήστραν ἐκδικούμενος οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πα-

τρός του. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 307. Ψ, 458. Περιήρημος ὑπῆρχεν ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πυλάδου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στροφίου, ὑπὸ τοῦ οὐοῦ συνουθεύμενος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα τὸν ἐπανακτῆσας τὸν πατρικὸν θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἔλειπε ὑπὸ τῶν Ἑρινύων διὰ τὴν πραχθεῖσαν μητροκτονίαν καὶ μὴ εὐρίσκων οὐδαμῶς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἤλθε κατὰ συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταρικήν χερσόνητον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατάπαυσιν τινὰ τῶν δεινῶν του, ὅπου ὁμως συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς διὰ νὰ σφαγῇ ὡς θυμὰ κατὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τουτὸν τοῦ νὰ σφάζωσιν ὅλον ὅμως αὐτόν· ἐλθόντων ἑξῆς γυναικῶν δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἰέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπαυλαβὼν αὐδὲς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἐβασίλευσε τοῖς λοιποῖς εἰς τὰς Μυκήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μανελᾶου ἐξ ἧς ἐγέννησεν τὸν Τιταμένειν. Ὀμ. Σοφ. Ἠλ. Εὐρύπ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι οἱ Τροϊκῆνιοι ἐκαθάρισαν τὸν Ὀρέττην ἀπὸ τοῦ φόνον τῆς μητρός του συνδιαλαβάντες αὐτὸν μετὰ τοὺς θεοὺς. Πaus. β, 31. Ἀπέθανεν ὁ Ὀρέσθης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεσθίου δηχθεὶς ὑπὸ ὄψεως καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Ταγέαν. Στράβ. Τζετζ. Λυκ. 1374. Πaus. γ, 11. — 2) Τίς τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Περιμήτης θυγατρὸς τοῦ Ἰπποδάμαντος. Ἀπολλοδ. α', 7, 3. — 3) Εἰς τῶν Ἐπιστῆμων Τρώων φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Λεοντίως. Ὀμ. Ἰλ. Μ, 190 — 4) Τυραννὸς τῆς Φαρτάλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. (κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394. ἔστι παραγωγ. ἐκ τοῦ ὁρος, πρὸς δηλωσιν ἀγρίας τιδὸς καὶ μεταγαμένης διαδέσεως.)

Ορεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ορεστίας, ἄδος, ἡ (υ-υυ) καὶ

Ορεστίς, ἡδὲ, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεσθίων κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὑστερον δὲ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀρεστίτις, ἡ, ὅν. Τῆς Ὀρεστίδος ἡ εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀρεσθίων ἀνήκων. Στράβ.

Ορέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, παρὰ Διον. Περ. 652. πιθαν. οἱ ἄλλως Τορέται καλούμενοι, ὅπερ ὅρα.

Ορεαγόρας, οὐ, ὁ. Ἀγνωστός τις αὐλητῆς Θηβαίος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. κωμ. ἐπιπλαστ. λέξις ἐπ' αἰσχροῦς ἐννοίας λαμβανόμενη.

Ορσαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Τακίνου, σφαγείσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλωποῦ Γεραίτου. Ἀπολλοδ. γ, 15, 8.

Ορσάνης ἡ Ὀρσάγης, ὁ. Θεότης ὁμοία μετὰ τὸν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἠτύχ. Τζετζ. εἰς Λυκ. 538.

Ὁρθη, ἡ. Πόλις τῆς Παρθαβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλαγγίης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739.

Ὁρθία, ἡ. Ἐπέστηον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐξαιρέτως ἐλατρεῖτο εἰς τὴν κώμην Λιμναίων ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν τὸ ἀρχαῖον ἀγάλμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἔφεραν οἱ Ὁρίστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐν τῇ δὲ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταυτῆς ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τινὰ διατάξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Ξενφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καθ' Ἡσύχ. ἐκλήθη οὕτως ἡ θεὰ αὐτὴ ἀπὸ τινος ὄρους τῆς Ἀρχαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὠσταντως ὑπῆρξεν ἀνεκάζειν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκίλ. 1331.

Ὁρθιάνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. 5', 17.

Ὁρθοκορυβάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηθίδος κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκαίμενοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρότ. 3, 92.

Ὁρθουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπὶ τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218.

Ὁρθρος, ὁ. Φοβερός κύων δίκηφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνοιο, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόονευσεν ὅτε ἦλθε ν' ἀρπάξῃ αὐτάς. Ἡτ. Θεογ. 293. Ἀπολδρ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὁρθρος ἐστὶν ἡμάρτημ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. αὐτόδ.

Ὁρθων, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρ.

Ὁρθωτία, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τινος ὄρους ἐν Ἀρχαδίᾳ. Πινδρ.— 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανὺν Ὁρτώσσα. Στράβ. ιδ'. Πολύβ.

Ὁρθωσιάς, ἄδος, ἡ. Στράβ. καὶ

Ὁρθωσίας, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἐλευζέριου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καὶ Ἀντάραδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ὁρίκαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινὸς Ἰαδλητοῦ, παρ' Αἰλ. ποιη. Ἰστ. ια', 1.

Ὁριβάσιος, ὁ. Ἰατρός ἐκ Περιγίου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου σφαιζοῦνται ἐτι ὀλίγα τινα λείψαντα τῆς Ἐβδόμηκονταβίβλου του.

Ὁρικός, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριαπείθους βασιλεῦς τῶν Σινδῶν. Ἡρότ. 4, 78.

Ὁρελοχρία, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ὁποῖον ἐλαβεν μετὰ θάνατον ὅτε αὕτη ἐνυμφεύθη μὲ τὴν σκιάν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Διβ. 27.

Ὁρμενίδης, οὐ, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ὁρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. I, 448.

Ὁρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μηγνητίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηγαταίου κόλπου, τὸ πάλαι καθεῖρα ἐνός μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἐνός τῶν ἐσχόντων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετὰ

ταῦτα καὶ κατοίκησαν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τὸ Ὁρμένιον κώμη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Κῦσταθ. φιλομεν.

Ὁρμενός, ὁ. Τίς τοῦ Ηερκάρου καὶ ἔκγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντωρος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὁρμένιον ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. — 2) Εἰς τῶν ἐπιστήμων Ἰρῶν φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Πολυπίτου. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ὁρμιαί, αἱ, = Φορμιαί. Στράβ.

Ὁρνεαί, αἱ, ποιητ. Ὁρνεαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Μυκηνῶν μ' ἐνα νιόν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὁρνεῶς υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ὦκον οἱ ἀρχαῖοι Κυνουριοὶ ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος αὐρίσκοντο ἤδη εἰς ἐρείπειαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. Θουκ. Στράβ. Ἀριττφ. Ὁρν. 399. — 2) Πολίχνη κειμένη μετὰ Κορίνθου καὶ Σικυωνίας. — ὅθεν Ὁρνεάτης, οὐ καὶ Ἴων. Ὁρνεήτης, ὁ κατοικ. τῶν Ὁρνεῶν ἐν Ἀργολίδι. Ἡρότ.

Ὁρνεάτης, οὐ, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὁρνεαί τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Ὁρνεύς, ἐως, ὁ. Τίς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλεῖος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ἐποίου ἀνομιάθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὁρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετῶς ἐξεστράτευσεν μετὰ τοῦ Ἀχαιμέμονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Πaus. β', 25.

Ὁρνεῦν ἄκρα, ἡ. Ἀκρατήριον τῆς νήτου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσῃ, τανὺν Καρατίβα. Πτολμ.

Ὁρνεῖον νήσος, ἡ. Νήσος μικρὰ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίῳ τῆς μεγάλης νήτου Ταπροβάνης, τανὺν Καρατίβα. Πτολ. 4', 4. Mannert. Γεωγρ. V, σελ 244.

Ὁρνυτίδης, σο, ὁ (-υ-). Τίς τοῦ Ὁρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ροδ. Α, 208.

Ὁρνυτίων, ὠνος, ὁ (-υ-). Τίς τοῦ Σισυφου καὶ πατὴρ τοῦ Φαίχου. Πaus. β', 4.

Ὁρνυτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ροδ. — 2) Κατά τινας καὶ Τευθίς καλούμενος, ὅστις μὴ θέλησας νὰ ἐκστρατεύῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας διὰ τινὰ συμβᾶσαν ἐρίδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὔλιδος εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Τευθίδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μανθίου ἀνήγειρεν ἐν ἀγάλματι τῆς Ἀθηνᾶς περιτέγων αὐτήν μ' ἐν κήρυον πληγόμενον. Πaus. η', 28. — 3) Εἰς τῶν Βεβρυκῶν κατοικῶν τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ροδ. Β, 65.

Ὁροάτης, οὐ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουτυριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς ἰθιῶς Περγίης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐξίων ὁρέων ἐκβάλλει εἰς τὸν Περγικὸν κόλπον. Στράβ. ιε', Πτολμ. 5', 3. κατὰ Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ὁρόβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀστυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ο'ρ'οβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Ἀρ-
ριαν. Αναβ.
Ο'ροβίαι, αἱ. Πόλις μικρά τῆς νήσου Κύβραις
κειμένη πλησίον τῶν Αἰγίων, εἰς τὴν ὁποίαν εὐ-
ρίκτοτο ἐν παλαιὸν μαντείου. Θουκ. γ', 89. Στράβ.
Ο'ροβις καὶ Ο'οβρις, ὁ. Ποταμός τῆς Ναβω-
νίτιδος Γαλλίας περὶ τῶν Σεβένων ὀ-
ρῶν καὶ ῥέων παραθαλασσίως· ταῦν Orbe.
Ο'ροβις, παρὰ Πτολ. καὶ Ο'οβρις παρὰ Στράβ.
Ο'ροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλήνων ἐκ
Τροϊκῆς, ἀκμάτας οἷς λέγεται πρὸ αὐτοῦ τοῦ
Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ια', 2.
Ο'ροιός, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παρυαίων ἐν Ἠπει-
ρῳ. Θουκ. β', 80.
Ο'ροίτης, εὼ, ὁ. Πέρσης, Σιτράπης τῶν Σίρ-
δων ἐν Ἀνδία, ὅστις λαβὼν τὸν Πολυκράτην
τυραννὸν τῆς Σάμου ἐξανάτωσεν μετὰ σκληρῶν
καὶ ἀπανθρώπων βατάνων. Ἡροδ. γ', 120. Διουκ.
Ἐπιτκ. 14. εἶτι δὲ καὶ Ὁροίτης.
Ο'ρόντας, α, καὶ Ὁρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν
τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γε-
νεᾶς, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου
εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκτρατεῖαν καὶ
ἀνακαλυφθεὶς ματὰ ταῦτα ὡς ἐπ'βουλος καὶ ἀ-
πιττος ἐθανατώθη διὰ προσηγῆς τοῦ Κύρου·
Ξενφ. Κυρ. Αναβ. α'. — 2) Σιτράπης τῆς Ἀρ-
μενίας. Ξενφ. Κυρ. Αναβ. γ', 5, 17. — 3)
Ἄλλος Πέρσης Σιτράπης τῆς Μυσίας, ἀπο-
στατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου πε-
ρὶ τὴν 104. Ὀλυμπ. Δημοστ.
Ο'ρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Συρίας
ὅστις περὶ τῶν ὄρων Λιβάνου καὶ ῥέων
ἀρκτικῶς εἰσβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν ἐνθα γί-
νεται πλεωττός ἐπὶ τὴν διάσθημα· κατὰ Στράβ.
ις'. ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμὸς οὗτος Τυφὸν,
ταῦν δὲ Ἀσσί. — 2) Ὁρος μέγα τῆς Μηδίας
σχηματίζων συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον
πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.
Ο'ρος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλῶ. γ', 8.
1. πιδαν. Οἰνωτρος, παραβλ. Heyne εἰς Ἀ-
πολλῶ. αὐτοῦ.
Ο'ροφέρνης, ους, ὁ, καὶ Ὁρ'οφάρνης.
Τίος νόθος Ἀριαρίθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς
Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχάς βοηθοῦμενος ὑ-
πὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐξέβαλε τοῦ Ἐρό-
νου τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἔχον,
ἀλλ' ὑπερτον πολεμθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βα-
σιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς
Κιππαδοκίας. Πολυβ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41.
εἶτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.
Ο'ρτεδίκη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα καὶ τῆς
Μεδαρχμης. Ἀπολλῶ. γ', 14.
Ο'ρτις, ἴδος, ἡ. Νυμφητὴς, θυγάτηρ τοῦ Ἑλλη-
νος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννηται τὸν Δω-
ρον, Εὐδὸν καὶ Αἰόλον. Ἀπολλῶ. α', 7, 2.
Ο'ρτηνὴ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν
Ἀττα κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὁρβαλισσηνῆς.
Πτολ. ε', 7.
Ο'ρτίλοχος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πα-
τήρ τοῦ Διοκλεοῦς, ἡγεμὼν τῶν Φερῶν ἐν Μεσ-
σηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν οἰκίαν οἱ Ὀδυττεὺς
ἐγνώρισαν διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰρίτου. Ὁμ.

Ἰλ. Ε, 547. Ὁδ. Φ, 15. — 2) Τίος τοῦ Διο-
κλεοῦς καὶ ἑταίρος τοῦ προτέρου, ἀδελφός τοῦ
Κρήθωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας
στρατηγὸς τῶν Μετσηνίων, ὅπου ἐθανατώθη ὑ-
πὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁμ. Ἰλ.
Ε, 542. — 3) Τίος τοῦ Ἰδομενέως, περιφη-
μος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ
τρέχειν. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 260. — 4) Ματρωπός
τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστ. Δυσ. 726.
Ο'ρτινός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύνομου καὶ
θυγάτηρ τοῦ Λαπίθου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννηται τὸν
Φόρβαντα καὶ Περιφάντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.
Ο'ρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Ξενφ.
Ἑλλήν.
Ο'ρτήσιος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥω-
μαίους, Hortesius. Πλουτ. καὶ Ὁρτήσιος.
Στράβ.
Ο'ρτιππος, ἡ, = Ὁρσιππος. Πaus.
Ο'ρτόσπανα, τά. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παρο-
πμισσάδων ἐν τῇ Περσίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ.
καὶ Κάρομα Ὁρτάπανα καλεῖται, πιδαν. ἡ νῦν
Κανδαχάρ. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2.
σελ. 84.
Ο'ρτυγία, ἡ, Ἐπικ. Ὁρτυγίη (-ου-).
Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ
Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐ-
ξηγητῶν κληθεῖσθαι οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ὁ-
φόνευσεν ἡ Ἀρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὁμ. Ὀδ. Ε,
123. παρβλ. Ἀπολλῶ. α', 4, 5. καὶ Καλλμ. εἰς
Δηλ. 57. κατὰ τινὰ δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαίῳ-
θεν ἡ νῆσος Ῥήνεα πλησίον τῆς Δήλου κειμέ-
νη· παρβλ. Ὁμ. Τμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2)
Μικρὰ νήσος ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παρα-
λίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἐν μέρος τῆς
πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Νά-
σος ἐλέγχετο. Κατὰ Πίνδ. Νερμ. 1, 1. καὶ ε. ξ.
εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτε-
μις, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἠκολούθησαν τινὲς
τῶν νεωτέρων κριτικῶν καὶ αὐτοὶ ὁ Voss.
Ο'ρτων, νος, ἡ, Ortona. Πόλις παραθα-
λάσσιος μετὰ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντα-
νῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ταῦν Ortona a Mare. Στράβ.
Ο'ρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρχ-
τικῶς. Παντ. η', 25.
Ο'ρφεύς, εὼς, ὁ. Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλή-
νων σοφῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολ-
λῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν
ὁποῖον οἱ Ἕλληνας ἐχρῆσσαντο μέγα μέρος τῆς
ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτυξεως· ὑπὴρ-
χε δὲ οὗτος, ὡς κοινῶς ἐλέγχετο, υἱὸς τῆς Μου-
σης Καλλιόπης τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ
τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ κατὰ τινὰς ἑκ τῶν ἀρχαίων
βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου. Ἀπολ. Ροδ.
Α, 24. Σχολαστ. αὐτοῦ. Πίνδ. Πύθ. 4, 313.
Ὁρφ. Ἀργ. 76. Ἀπολλῶ. α', 3, 2. κατὰ δὲ
Πaus. Σ, 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μίας τῶν θυγατέ-
ρων τοῦ Πιέρου. Ταῖς περιστάσεσιν τῆς ζωῆς τοῦ
ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται πολυσε-
δίως ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ μυθολογί-
ων, πιδανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὁρ-
φεύς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκου-
μῆς ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὅ-

πον παράλαβη τὰς πλείστας ἡθικάς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μνηθεῖς καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὰ τα Διονύσια. Ἀπολδ. α', 3, 2. ἐπλάττατο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ἵτι παραλαβὴν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ προσέστας εἰς αὐτὴν ἐπὶ δῶα χοράς, ἐφαλλε δὲ αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδεύειν καὶ ἀρμονικῶς ὥστε ἐξέλγε μὲ τὰ ᾄσματα του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνησε τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνιεχάριζε τὸν ροῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολδ. δὲ αὐτῆς ἡδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλουτῶνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητὴν του σύζυγον Εὐρυδίκη ν' ἀναβῇ αὐδῆς εἰς τὸν κόσμον ὅτε αὐτὴ ὀπίσθαιεν πρόωρα θνηθεῖσα ὑπὸ ὀφως· ἐκστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλης εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσει διὰ τῆς ἐξέχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μέτρη ἀρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοα δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρα εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀρφ. Ἀργ. Διοδ. Σικ. ε', 44. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως κοινωτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὐρεθεῖς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὅτε αἱ τῆς Θράκης γυναῖκες ὁρτάσαντο αὐτόδιτ' ὅριμα πρός τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαράχθη ἐλευσινῶς ὑπ' αὐτῶν λογισθεῖς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελευτῶν. Ἐρατοστ. 24. Πανσ. Αἰσχ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας του φερεῖσθαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λίσβον λέγεται ὅτι ἐτάφη αὐτοῦ. τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς. Λουκ. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐπὶ τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἀστερων. Ἐρατοστ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἀλογίζονται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἡ τουλάχιστον ὀλίγα τι νὰ εἴδωκα ἐσπαρμένα μετὰ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων ἡδυνάντο μόνον νὰ ἀποδοῶντιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλλητικῇ βιβλιοθήκῃ εὐρήται ὁ κατὰ λόγον ὄλων τῶν διαφορῶν ποιημάτων ὅσα ἐφέροντο ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦ Ὀρφέως. — ἔθεν, Ὀρφεῖος εἰα, εἰον· καὶ Ὀρφεῖός, ἡ, ὄν· τοῦ Ὀρφέως ἡ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὦν· οἱ Ὀρφειοὶ ὦμοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσυπακμ. ποιηταί. Ἀπολδ.

Ὀρφνῆ, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μεταμ. V, 539.

Ὀρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν κατὰκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. 6, 20.

Ὀρχομενός, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡσίο- νης μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας

τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρχεν ἡ Ἐλδρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολδ. α', 4, 1. — 2) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδ. γ', 8, 1. Πανσ. ἡ, 3. — 3) Τίος τοῦ Μινυᾶ διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελιώσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Πανσ. 9, 36, 37.

Ὀρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύσιος Ὀρχομενός καλουμένη, σχηματίζουσα τὰ πάλα ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκετο ὁ ἀρχαιοτάτος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἔστρος τοῦ Διονύσου· ταῦν ἐρείπεια πλησίον τοῦ χωρίου Σκρίπου. Ὀμ. Ἰλ. B, 511. Ἡροδ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἴδιαν ἐπικράτειαν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατὰ Πλιν. κατεσκευάζετο ἐν εἰδὸς κατοπτρῶν ἐκ μελανοῦ λίθου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἢ πόλις αὕτη. Ὀμ. Ἰλ. B, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται εὐρήνται κατ' ἄρσενικὸν γέν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφεῖς εἰς ἑλληνικὰ δὲ εὐρήνται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὅθεν, Ὀρχομενός, ἰα, ἰον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἡ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὦν· καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδ.

Ὀσιρις, ἰδος, ὁ, Αἴτκ. Ὀσιριν. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανομένη ὡς ἀρχιμήτις καὶ ὑπερτατὴ δύναμις εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποδίδετο ἡ ἀφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῇ παλαιᾷ Αἰγύπτῳ, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἐνδρα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου δὲ μυστηριώδεις τελεταί. Ἐπλάττατο ὁ Ὀσιρις ὅτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφός τῆς Ἰσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τὸν ὅποιον ὁ Ἡροδ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδ. 2, 144. Βασιλεύσαντες δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνέδειξε μεγάλας καὶ αξιομνημονεύτους εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαοῦς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μακρινὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπελοῦ καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περιφνημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσιρίδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἰσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὁρον, ἵτις καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσιρίδος εἰσέχθη κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα

- χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Πaus. α', 18.
- ΟΨΙΚΑ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζώου ποταμοῦ. Πτολ.
- ΟΨΙΚΙΟΣ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ρεδόπης, πιδαν. ὁ τοῦ Πλινίου Oescus καλούμενος τανὺν Ἰσχυροῦ. Θουκ. β', 96.
- ΟΨΙΚΟΙ, εἰ, καὶ Ὀπικοί. Ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' οὗ ὕστερον μεταβάλλαντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατοικήσαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὅπου ἀκολουθῶς κατ' ὀλίγον ὑψάνθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.
- ΟΨΟΡΗΝΗ, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, κληθεῖσα οὕτως ὀπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στέφ. Βυζ.
- ΟΨΟΡΗΝΟΙ, οἱ. Λαοὶ τῆς ἀρχαίας τῆς Ἀραβίας, ὅστις μεταβάς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐφράτην δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυρίευσεν αὐτὰ ἀπὸ τοῦς τότε αὐτοῖς δεσποζόντας Παρθοῦς καὶ ἀπεκατεστάθη ἐνταῦθα ὀνομάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Ὀσρορήνην. Ἡρόδ. Προκοπ.
- ΟΨΟΡΩΝ, οὐ, ὁ. Ἡγεμόνις τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρῆς καλούμενος, ὁ κυριεύσας μ' ἐν πληθὺς λαῶν τῆς Ἀραβίας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τὸ ὅποιον ἔχτοτε ἐκαλεῖτο Ὀσρορήνη. Δουκίαν.
- ΟΨΣΑ, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλίας ἐκτεννύμενον ἀνατολικῶς καὶ χωρίζονμενον διὰ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὴν αὐτοῖς διατριβὴν τῶν Κενταύρων· τανὺν Κίσταβον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 315. Ἡρόδ. — 2) Ὅρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.
- ΟΨΣΑΔΙΟΙ, οἱ. Λαοὶ τῆς μικρῆς τῆς Ἰνδίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὁχθρὴν τοῦ Ἀκείνου ποταμοῦ, τὸν ὅποιον ὑπετάξεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5, 15.
- ΟΨΣΑΙΟΣ, αἰα, αἰον, = Ὀστειος, ὅπερ ὄρα.
- ΟΨΣΑΡΗΝΗ, ἡ. Κατὰ Πτολμ. 5. ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὸν Κύρον ποταμὸν.
- ΟΨΣΕΙΟΣ, εἰα, εἰον. Τῆς Ὀσσης ἡ εἰς τὸ ὄρος Ὀσσαν ἀνέκων. Καλλμ.
- ΟΨΤΟΒΑΡΑ, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὠζον ποταμοῦ. Πτολ. 5, 11.
- ΟΨΤΡΑΚΙΝΑ, τά. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ τῆς Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Μαυναλίου ὄρους. Πaus. η', 12.
- ΟΨΤΡΑΚΙΝΗ, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπίτιος αὐτοῖς στενοῦ ἀκρωτηρίου βορειοανατολικῶς τῆς Συρβωνίδος λίμνης. Πτολμ. δ', 5.
- ΟΨΤΑΝΗΣ, εω, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου,

- ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαίδιμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμερδίου. Ἡρόδ. 3, 18.
- ΟΨΤΑΣΠΗΣ, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.
- ΟΨΤΡΕΥΣ, ἦος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποῖου ἡ θυγάτηρ Καλυκοπὶς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Γ. 186. Τμν. Ἀφρ. 111.
- ΟΨΤΡΗΡΗ, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρεος. ἦτις λέγεται ὅτι ἐκτίσεν πρῶτον τὸν ναὸν τῆς Ἐφεσσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ Ἀρεος ἐγέννησεν αὐτὴ τὴν Ἀμαζόνα Ἰππολύτην. Ἀπολ. Ροδ. Β, 387. Τγίν. μύθ. 225.
- ΟΨΤΡΥΝΤΕΙΔΗΣ, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ὀτρυντιώος, ὁ Ἰφίτιων. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 383.
- ΟΨΤΡΥΝΤΕΥΣ, ἦος, ὁ. Γενναῖος τις πολεμιστὴς ἐξ ὧν πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊσῶν Νυμφῶν τὸν Ἰφίτιωνα. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 384.
- ΟΨΤΥΣ, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. Schneid. ἀντὶ Κότυς.
- ΟΨΑΔΜΩΝ, ονος, ἡ λίμνη Vadimonis lacus. Λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· τανὺν Lago di Bassano. Στράβ.
- ΟΨΑΧΚΑΙΟΙ, οἱ. Vassaei. Ἐθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας. Πλούβ.
- ΟΨΑΛΕΝΤΙΑ, ἡ. Valentia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλφῆρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανὺν Valentia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2) Οὐαλεντία Κολώνια. Πτολ. β, 10. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας, τανὺν Valence. Ἀμμian. Μαρκ.
- ΟΨΑΛΕΡΙΑ, ἡ. Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρὰ τῇ Οὐαλερίᾳ ὁδῷ λεγομένη. Στράβ. — 2) Ὀνομ. Κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πλούταρχ.
- ΟΨΑΛΗΣ, εντος, ὁ. Valens. Αυτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.
- ΟΨΑΡΙΣΤΟΙ, οἱ. Πτολμ. β'. 11. ὄρα Ναρισταί.
- ΟΨΑΡΟΣ, ὁ. Vauis. Ποταμὸς τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων καὶ χωρίζων ἀνατολικῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Γαλλικὸν Κόλπον· τανὺν Var. Στράβ. δ'. Πτολ. δ', 5. — 2) Κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ.
- ΟΨΑΡΩΝ, ωνος, ὁ Varro. Ὁνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους Στράβ. καὶ Βάρρων.
- ΟΨΑΣΚΩΝΕΣ, οἱ. Vascenes. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Κανταβρῶν, Βαρδούλων καὶ Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβαρρᾷ. Στράβ. γ'. Πτολ. β, 6.
- ΟΨΔΑΙΟΣ, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ἀνεφύθησαν ἐκ τῆς Γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἐσπεῖρς τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτοῖς ἐράκοντος, καὶ ὅστις μόνος διεσώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολφ. γ', 4, 7.
- ΟΨΕΛΙΑ, ἡ. Vellis, = Ἑλέα, Πλούταρχ.
- ΟΨΕΛΙΤΡΑΙ, αἱ. Velitral. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐελ-

- σκων· τανὺν Velletri. Στράβ. καὶ ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ — ὄθεν, Οὐελιτρανοί, οἱ κάτοικ.
- Οὐέναφριον, τό, Venafrum. Πόλις τῶν Σαρινιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐουλτοῦρου ποταμοῦ· τανὺν Venafro. Στράβ.
- Οὐένστοι, οἱ, = Ένστοί, ὅπερ ὄρα. Πελύβ. — 2) Οὐένεστοί, Venetes. Ἔθνος μέγα καὶ ἐμπορικόν τῇ· Λουιδονικῇ Γαλλίᾳ κατοικοῦντες μεταξύ τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ καὶ τῆς παραθαλασσίου χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.
- Οὐενοαντάνη, ἡ, ἔζε Βενοῦέντον.
- Οὐένουστία, ἡ, Venuzia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαρινιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· τανὺν Venoso. Στράβ.
- Οὐερβανός, λίμνη, ἡ, Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· τανὺν Lago Maggiore. Στράβ.
- Οὐέρητον, τό· Veretum. Πόλις τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανὺν Alessano. Στράβ.
- Οὐέρεαλλοι, οἱ· Vereellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· τανὺν Verceili. Στράβ.
- Οὐεσουίτον, τό· καὶ Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὅρος ἡφαιστίον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τῆν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάττης. Κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 21. λέγεται ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ ὄρους ὠρμησαν οἱ Ἕλληντες εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅτε ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἐκρηγξίς τοῦ Οὐεσουβίου ἦτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Πίτου ἧτοι 79 χρόνους μετὰ Χρ. Διον. Κατὰ. 66, 22. 23. Πλιν. νωότρ.
- Οὐετουλῶνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυρρήνικης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὕδατων, τανὺν Torre Vecchia. Διον. Ἀλ. γ'.
- Οὐήτοι, οἱ. Vei. Πόλις τῆς Τυρρήνικης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κυριευθεῖσα πρῶτως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅτε καὶ καταστράφη τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἀλ. β', 116. Στράβ.
- Οὐήρων, ὠνάς, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Εὐγανῶν, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτῇ ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅσα καὶ ἐκισμῆθη μὲ πολλὰς ἐπιγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ μ' ἐν μέγα ἐτισωζόμεον Ἀρμυράτρων· τανὺν Verona, Βερόνα. Στράβ. ε', ἐτι δὲ καὶ Βηρόν.
- Οὐήστινοι, οἱ· Vestini. Λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαρινιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.
- Οὐίεννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ῥαβαννιτικῇ Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, τανὺν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλιν.
- Οὐίμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminālia. Εἰς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.
- Οὐίργιλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων καὶ ἐνδοξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς τὴν κόμην Ἀνδρῶν πλησίον τῆς Μαντούας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 70-19 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίον καὶ Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ὁποῦν τούτου καὶ ἠννοεῖτο μεγάλως· κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψεν ὁ Οὐίργιλιος Βουκολικά καὶ Γεωργικά ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περίφημον Ἑρμῆον ποίημα Διευείδα ἐπιγραφόμενον εἰς δώδεκα βιβλία μιμούμενος καὶ εἰς τούτο τὰς ἀθανάτους περιγραφὰς τῶν Ἑρώων τῆς Ἰλιάδος καὶ Οὐτυσσίας τοῦ Ὀμήρου, εἰ δὲ καὶ ἄλλα τινὰ μικρὰ ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.
- Οὐκλέγων, ὄντος, ὁ. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας ἐπιστομος διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσιν καὶ πολυπειρίαν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147.
- Οὐλθορνος, ὁ, = Οὐλοτοῦρνος. ὅπερ ὄρα.
- Οὐλλίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἀργους. Πίνδρ.
- Οὐλυμπος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ὀλύμπου. Ὁμ. Πίνδ.
- Οὐλύμποθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου Πίνδ.
- Οὐνοί, οἱ, Hunni. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.
- Οὐολόγεσοι, ὁ, Volagesus. Βασιλεὺς τῆς τῶν Παρθίων ἐν Ἀσίᾳ. Διον.
- Οὐολατέρραι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Τυρρήνικης ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάττης ἐπί τινος ἀποτόμου λόφου· τανὺν Nolterra. Διον. Ἀλ. γ'. Στράβ. ε'.
- Οὐόλσκοι, οἱ, Volsi. Λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περὶ τὴν αὐτόθι εἰλάσσαν ἕως τοῦ Ἀρμασίου ποταμοῦ, ἔχοντες πόλιν ἀρχαίαν τὴν Σουέσσαν· Στράβ. Οὐλοῦσκοι. Διον. Ἀλ.
- Οὐολτοῦρνος, ὁ, Vulturnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τῆς χάρας τῶν Σαρινιτῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν εἰλάσσαν. Στράβ. ε'. τανὺν Volturno. Οὐλθορνος, παρὰ Πολυβ. καὶ Ὀλθορνος, ὁ, Πλούτρ.
- Οὐπίες, ἰδος, ἡ, Ἰωικ. καὶ Δωρικ. Ὀπίες, ιος, Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καὶ προνοίας. Καλλμ. εἰς Δημ. 204. κατὰ Σχολστ. ἀπ' τοῦ ὀπίσκειναι τὰς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Τεπερβορείων Παρθίων, ἐλθούσα μετὰ τῆς Ἀργης εἰς τὴν νήσον Δῆλον διὰ τὴν προφῆρην Θυσίαν εἰς τιμὴν τῆς θεῆς Εἰλείθειας. Ἡροδ. 4. 35. καὶ Ἀρατ. — 3) Ἐπίστ. τῆς Νεμέσεως ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνούντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς Ἀνθολ.
- Οὐρανία, ἡ (-υυ-) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μιμηροσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρὰ τοῖς ὕστερον λατρνευμένη ἐξαιρέτως ὡς ἑφορος τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς περὶ τὰ Οὐράνια σώματα γνῶσεως· λέγεται δὲ ὅτι ἐγέννηται ἐκ τοῦ Ἀπέλλωνος τὸν Δίον· Τγίν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὀλβελού καὶ τῆς Τηθύος· Ὁμ. Τμν. Δημ. 423κ Ἡσ.

- Θεογ. 350. — 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπό τὸ ὅποιον καθ' Ἡρόδ. 1, 105. εὐρίσκεται ὁ ἀρχαιότατος οὗτης ναὸς εἰς Ἀσκάλωνα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ νοεροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διάφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανθήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.
- Οὐρανίδης, ου, ὁ (—υυ—) κυρ. Τίδς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ Οὐρανίδαί. οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατρίβοντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἑκ. 148.
- Οὐρανῖωνες, ωνοε, ὁ (—υυ—). Τίδς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅθεν πληθ. Οὐρανῖωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 893. Ἡσ. Θεογ. 461. καὶ Οὐρανῖωνες, μετὰ ἡ ἀνοὺν τῶν θεῶν, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοὶ. Ὁμ. Α, 570.
- Οὐρανός, ὁ. Τίδς τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὰν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φοβερούς Γίγαντας, Ἐκατόχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Κύβητα, εἰτα τοὺς Κόκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἀργην καὶ τελευταίον τοὺς Τιτάνες καὶ τὰς εἴς Τιτανίδας. Ὁμ. Τρμ. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτοῦ. Ἀπολλ. α', 1. Κατὰ Διοδ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανός ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἦδη τῶν ὑπηκόων του.
- Οὐρεῖον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Torre d'Oro. Στράβ.
- Οὐρεῖος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀπ. 137.
- Οὐρία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Τρία. Λίμνη τῆς Ἀχαρνανίας πλητίον τῶν Οἰνιάδων. Στράβ. — 2) = Τρία, Στράβ.
- Οὐρίων, ωνοε, ὁ, = Ὠρίων. Παλαιφ. 5.
- Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀρίστων. Ἡρόδ. 3, 8.
- Οὐσάργαλα, τά. Ὅρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μετημβρινωῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἐτι δὲ καὶ Σουσάργαλα.
- Οὐσβιον, τό. Πόλις τῶν Μαρκωμάνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marchbach. Πτολ.
- Οὐσδίαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήτου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.
- Οὐσλούντιοι ἢ Οὐόλούντιοι. Λαὸς τῆς νήτου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.
- Οὐτιοί, οἱ. Πιδαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὁμοιος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡρόδ. 7, 68. κατὰ Λαρχήρον, οἱ Οὐξιοὶ ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ιε'. ἢ οἱ Οὐτίοι ἐν Τριανίᾳ, Στράβ. ια'.
- Οὕτκ, ὁ. Αἰτκ. Οὕτεν. Ἐπιπλάστον ὄνομα διὰ τοῦ ὅποιου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κόκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου. Ὁμ. Ὀδ. 1, 369, κ. ε. 8.
- Ὀφελείσσης, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύρου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 274.
- Ὀφέλιτης, ου, ὁ. Ἰδε Ἀρχέμορος.
- Ὀφέλιος, ὁ. Εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρύαλου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἰς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 302.
- Ὀφθαλμίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἤγειρεν ὁ Νομοθέτης Διουρῆγος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἐσπερήθη ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Πaus. γ', 18.
- Ὀφρεῖς, οἱ καὶ
- Ὀφριονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόρακα καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 94. Εἰς τοὺς ἀνῆκον ἐτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἰτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν ἑὸν ποταμὸν Βωριεῖς.
- Ὀφιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρον) ποταμοῦ. Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Στράβ. τανὺν Φορμεντέρα. Mannert. Γεωγρ. I. σελ. 407.
- Ὀφιος, εως, ὁ. Ποταμός τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαιτινείας. Στράβ.
- Ὀφίων, ωνοε, ὁ. Εἰς τῶν Τιτάνων, βασιλευσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἀντόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. Τζετζ. Δουφ. 1192.
- Ὀφρύνειον, τό, Ἡρόδ. 7, 43. καὶ
- Ὀφρύνειον, τό (—υυ—). Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανὺν Γεν-Κοβί. Ξενφ.
- Ὀχη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβριανὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, τανὺν Ὀχα.
- Ὀχιμος, ὁ. Τίδς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατήρ τῆς Κυδippeης ἐκ τῆς Νύμφης Ἥγητορίας. Διοδ. Σικ. ε', 56.
- Ὀχηνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ συγγενοῦ αὐτῆς Εὐνίστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις τῆς τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς σδέλφους αὐτῆς ὡς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐφόνευσαν τὸν Εὐνίστον· ἀλλ' ὕστερον μεταμελήσασα ἡ Ὀχηνη διὰ τὴν παράνομον πράξιν τῆς ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτ. Ἑλ. ζητ. 40.

II.

Πάβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Παγαί, αἱ. Δωρικ. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὄρα.

Παγασαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πολέως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ

- κόλπον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγία, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγῆθη τὸ πλοῖον Ἀργαί.) Τ-στερον δὲ μετετέστησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον κτισθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡροδ. 7, 193. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.
- Παγασαῖος, αἶα, αἶον, τῶν Παγασῶν ἡ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὦν. — ὁ Παγασαῖος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπολλωνιοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὅποιον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.
- Παγασήϊος, ἰη, ἰν, ποιητκ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν. ὁ Παγασήϊος λιμὴν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.
- Παγασήϊς, ἰδος, ἡ. Ἰδιατρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παγασήϊος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 319.
- Παγασητικός, ἡ, ὄν. Τῶν Παγασῶν ἡ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων. ὁ Παγασητικός κόλπος, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, τανῦν Κόλπος τοῦ Βώλου. Στράβ.
- Παγασίς, ἰδος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Πηγάσις Μοσχ. Εἰδ. γ, 78.
- Παγασίτης, ου, ὁ (ε), = Παγασαῖος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.
- Πάγασος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Πήγασος. Πινδ.
- Παγγαῖον, τό, Pangeus. Ὅρος τῆς Μακεδονίας ἐκτείνοντο διὰ τῶν συνόρων τῆς Θράκης περὶ τὸν Νέστον ποταμὸν, περιφροντο τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. τανῦν Ἐγριαζοῦ Κασταγιά. Πινδ. Ἡροδ. 5, 16.
- Παγκάστη, ἡ, = Πακάτη, ὅπερ ὄρα.
- Παγκράτης, ου, ὁ (α). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Δουκ.
- Παγραι, αἶ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρία, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 5.
- Πάγρασα, τὰ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Ληστῶν. Πτολ. ζ', 2.
- Παγχαία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Στράβ.
- Παγώδας, α, ὁ. Βοιωτάρχος τις ἐν Θήβαις.
- Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον με ὡμας σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρόν καὶ μάχιμον. Ἡροδ. 3, 99. κατὰ Mannert κατοικοῦν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικά μέρη τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κίβι.
- Παδάργος, ὁ. Ποταμός τῆς Περσίδος χώρας παρὰ Νεάρχ. α', 33.
- Παδάρια, ἡ. Βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλία ῥέον ἀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐίργιλιον Padusa καλούμενος. Πολύβ. β', 16.
- Πάδος, ὁ. Padus. Μέγας ποταμός τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων ὄρεων καὶ δεχόμενος εἰς αὐτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, τὸν ὅποιον ὁ Στράβων παραβάλλει μὲν τὸν Ἰστρον· ἐκβᾶλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομιῶν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
- νων πρότερον Ἡριδανὸς καλούμενος, περιφροντο παρὰ τῶν ἀρχαίων ποιηταῖς καὶ μυθολογίας διὰ τὴν συμβάσαν μεταμρφώσεων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαίδοντος εἰς αἰγείρους, ὅτε αὐταὶ ἐξήρουν περὶ τὸν ποταμὸν τούτον τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῶν τανῦν Ποδός, Ροδ. Πολβ. Ἀπολδ. Παδῦανδρος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καπαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville τανῦν Ποδάνδον. Πτολμ.
- Παιάν, ἄιος, ὁ, ἰβε Παιήων.
- Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσας δύο δήμους ἀνήκοντας εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθυπερβεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπενεορὲν Παιανία. Ἀρποκρ. — ὅθεν, Παιανιεὺς δήμος, Ἡροδ. 1, 60. καὶ Παιανεύς, ὅως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὦν. Δημοσθ.
- Παιάνιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελαιοῦ ποταμοῦ. Πολύβ.
- Παιδάριτος, ὁ. Τίς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Οὐκ. ἡ, 33. Ἰσχυρ. καὶ Παιδάρτης, παρὰ Πλουτ. Λυκ.
- Παιήων, ονος, ὁ. καὶ Παιάν ἡ Παιών. Παρ' Ὀμηρ. καλεῖται οὕτως ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Αἰδῶν καὶ Ἀρην, διάφορος τοῦ Ἀπέλλωνος, τὸν ὅποιον τούτον ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ἔλας ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 401 καὶ 899. παρβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀπεψέδετο τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον οὐδ' ἐξέον τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὀμ. Τμν. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1. ἐνθα εἰλεπταί ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐτι δὲ Παιάν ὡς Ἐπιθ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἴσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὀμηρ. εὐρηται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ὠνος, παρὰ Σολ. λείψ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 636. — 3) Ἐπιθ. πολλῶν ἄλλων θεῶν ἀντὶ τοῦ σωτηρ. λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου. Ὀρφ. Τμν. 8, 12. τοῦ Βάχχου, Ὀρφ. Τμν. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Τμν. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐτι δὲ Παιονία, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφορου τῆς ἰατρικῆς λογιζομένης. Πανστ. α', 34. (Κατ' εἰς τινὰς παράγεται ἡ λέξις Παιήων ἀπὸ τοῦ παιός, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν ταῖσας τὰς ἐν Δελφοῦ Πύθωνα δρώοντα. παρβλ. Καλλμ. Τμν. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. 18. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πάω, = πάω, ὡς καταπαῖων τὰς νόστους. Ἐτυμ. Μεγ. ἡ ἐκ τοῦ πάω, = πιπάτω, τρέφω, βοηθῶ, ἀρα βοηθός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὀμ. Τμν. Ἀπολ. 272.)
- Παιονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Μακεδονίας κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ὀρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξίου ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος. Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡροδ. 5, 13. — 2) = Παννονία, παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὅπερ ὄρα.
- Παίονες, οἱ. Ἐνικ. Παίων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 8:8. συνίστουν δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαοὺς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ

Θουκ. β', 96. οἱ Γραικοὶ καὶ Λαοῖοι. — 2) = Παννόνιοι. Ἡρώδης.
 Παιονίδης, ου, ὁ (1). Τίς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγαστροφος, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρῶων. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 339.
 Παιονική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τοῦ Παίονος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἐνεῦνυχωρον πεδῖον ἐν Ἀνθεμούντι πλησίον τῶν Σταγείρων. Ἡρόδ. 7, 125.
 Παιονικός, ἡ, ὄν. Τῶν Παίωνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡρόδ. — 2) Παννονικός.
 Παιονίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὐσα, ἰδίαι. Σηλκ. τοῦ Παιονικός. Ἡρόδ. 4, 33.
 Παιόπλαι, οἱ. Λαός τις τῶν Παίωνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Ἡρόδ. 7, 113.
 Πάϊος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρχαδίας κειμένη δυτικῶς πλησίον τῆς κώμης Κονδυλίας περὶ τὸν Δάδοντα ποταμόν. Ἡρόδ. 6, 127. καὶ Πάος, ἡ, Πανσ. 7, 23.
 Παισίκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περτίας κατοικῶν μετὰ τοῦ ὄρους Παγγαίου καὶ Ἰαξάρτου. Ἡρόδ. 3, 92. ἔνθα πρότερον Πανσίκαι ἐγράφ. —
 Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μετὰ Λαμφάκου καὶ Παρίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἔρημη. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 612. Ἡρόδ. ἐπὶ παρ' Ὀμῆρ. Ἀπαισός.
 Πάϊτοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτέως Θράκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἐβρον ποταμόν. Ἡρόδ. 7, 110. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 979. εἰληπται ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας. — ὅθεν Παιτικός, ἡ, ὄν. τῶν Παϊτῶν ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παιτική, χώρα τῆς Θράκης μετὰ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρρίαν.
 Πάϊων, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις ἔλθων ἐκ τῆς Ἠλίδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν αὐτῷδε χώραν Παιονίαν. Πανσ. Ε', 1. — 2) Τίς τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθηναίς Παιονίδες. Πανσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἰδὲ Παίονες.
 Παιών, ὄνος, = Παιτῶν, — ὅθεν Παιώνιος, ἰα, ἰον, τοῦ Παιώνος ἢ Παιωνία, Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῆς. Πανσ.
 Πικάτη, ἡ. Περιβόητος τις ἐταῖρα ἐκ Λαρίτσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἑρασμία τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τοῦ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ τὴν ζωγραφίαν μίαν Ἀφροδίτην του. Δουκ. Εἰκ. 7, ἡ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 34. γραφ. Παγκάτη φαίνεται ὀρθοτ.
 Πέκτιες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυνῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 7, 67.
 Πέκτις, ἡ. Πολίτης τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡρόδ.
 Πέκτις, εἰς, ὁ. Ἀνδρότης, ὁ ὁποῖος ἀποστατῆλας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἄλυσιν τῶν Σάρδων καὶ καταδιωκόμενος δι' ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἐτῶν διὰ βοήθειαν τῶν Κυμνίων

εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτῷδε πολιοῦχου Ἀθηνῆς, ἀλλ' οἱ Χίοι ἀποσπάσαντες αὐτόν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡρόδ. 1, 153. — 2) Ὅρος τῆς Ἰωνίας κείμενον ἀνωθεν τῆς Μαγνησίας. Στράβ. Πακτυνική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεταμένη μετὰ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καρούλ. Ἡρόδ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἔκειτο ἡ πόλις Καυπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας. — ὅθεν Πακτυνικός, ἡ, ὄν. Τῶν Πακτυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Πακτυνῶν ἀνήκων. Ἡρόδ.
 Πακτωλός, ὁ. Ποταμός τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἐρμῶν.
 Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξεφ. Ἐλ. γ', 1, 6. ἰδὲ Γάμβριον.
 Παλαιμόνιος, ὁ. Τίς τοῦ Λέρνου ἢ κατὰ τινος τοῦ Ἡραίου, ἐξ Ὀλλένου πόλεως τῆς Αἰτωλίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύο πόδας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 202. ἰδὲ Παλαίμων, ἀρ. 2.
 Παλαίμων, ὄνος, ὁ, Κλητκ. Παλαίμων. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνούς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὡς θαλάσσιος θεοῦ, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθός καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἐπαινεγύριζον ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Πορτουμνάλια κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Ἀυγούστου μηνός. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 261. Κατὰ Πανσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος φερθέν ὑφ' ἐνὸς δελφίνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐτάφη ἀτόδι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἐσύστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πανσ. Κορ. 2. — 2) Τίς τοῦ Ἡραίου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολῆρ. α', 9, 16. — 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρώως. Ἀπολῆρ. β', 7, 8.
 Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὄρα.
 Παλαιρός, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαρνανίας κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαίρεις, οἱ κάτοικ. Θουκ. 6, 30. ἐκ χειρογρ. ἔνθα πρότερον Παλινρεῖς ἔκειτο.
 Παλαίστις, ὄν, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς νηθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ἀθλητοῦ ἦλθεν καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπῇ ἀγῶνας. Διουκ. 41. καὶ Τζέτζ. αὐτοδ.
 Παλαιστινοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.
 Παλαιστίνη, ἡ (1). ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἣτις ἐκτείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὀριζομένην ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Περσίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς

ὑπὸ τῆς Ἑρήμου Ἀραβίας, οὐσαν ὡς ἐπὶ πόλιν ὄρεινὴν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὐφορον μὲ τεργινόν καὶ εὐκραέστατον κλῆμα. Τὰ μεσόγεια μέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατοικοῦν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες ὡδεκα φυλάς καὶ δύο βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰουδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐχωρίζετο δὲ ἅπαντα ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐνθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὅποια εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ἀπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαιάν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὐρεῖται τὸ ὄνομα Παλαιστίνῃ παρ' Ἡροδ. ἡ Παλαιστίνῃ Συρίῃ, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίῃ, Ἡροδ. 2, 104.

Παλαιστίνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρακίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θρακίᾳ ποταμὸς Στρυμῶν Παλαιστίνος, ὅτε ὁ βασιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἄχθρων ὑπ' ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς αὐτόν καὶ ἐπνίγη. Πλούτ.

Παλαίτιμος, ἡ· ἴδε Τύρος.

Παλαίφρατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἑλλήνων, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατὰ τινες ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηναίων ἢ Πρίντης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπώθη μόνον τὸ πρῶτον· Σουὶδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 182.

Παλαίχθων, ὄνος, ὁ. Πατήρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ. Ἰκετ. 265.

Παλαμήδης, οὐς, ὁ. Αἰτκ. ἡ καὶ ἡν. Τίος τοῦ Ναυπλίου βασιλεὺς τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς ἡλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρώος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περιφημὸς μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἥρώων διὰ τὴν σοφίαν καὶ βουσίαν συνέσιντο, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐβίασε δι' ἀπατηλοῦ τρόπου τὸν Ὀδυσσεὺς νὰ συνέκστρατεύσῃ καὶ οὗτος ὅτε ὑπεκρίθη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην, μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, δι' ὃ καὶ ἐκτοτε προέκυψε ἡ μετὰ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δολίως ὡς προσδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπειτε τοὺς λαοὺς Ἑλλήνων στρατηγούς νὰ τὸν λιθοβολήσασιν· Ἰγν. μυθ. 105. Σχολ.τ. εἰς Εὐρπ. Ὁρεστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κῦβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ φημιζέται ὡς εὐετήτης τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ζ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195 Ἀπολ. γ', 2, 3. ὑπῆρχε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων ἐπιστημῶν ποιητῶν, ἀστρόνομων καὶ ἱατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουὶδ. ἡφανίσθησαν προϊῆμοι τῆς ὑπὸ τῶν ἀποχόνων τοῦ Ἀγα-

μέμονος. — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεατικός, οὐτως ὠνομάζετο· Ζήνων ὁ Ἐλεατῆς· Πλάτ. Φαιδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ἡ, ὄν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερέμενος· τὸ Παλαμηδικὸν ἐξεύρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστ. Βατρ. 1488.

Παλάνδαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανὺν Φάλλο. Πτολ.

Πάλαντα, τά. Πολις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρρου (Κόρρικαι) τανὺν Balagne. Πτολ. ε', 2.

Παλάντιον, τό, ἴδς Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἰς τῶν ἐπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἐκείτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγουστοῦ καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαὶ· Στράβ. ὁ Παλλάντιος λόφος, Αἰλ. ποιη. Ἰστ. ια', 21. ἔλαβεν δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὅρος τοῦτο ἀπὸ τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλῶμενης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταυθα ὁ Εὐάνδρος ἐλθὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲν ἁπανταίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλαντίου μετεσχημάτισται ὕστερον, Παλάτιον. Πανσ. ἡ, 43. Δον. Ἀλ. α'.

Παλεῖς, οἱ· Ἴωνκ. **Παλέες**. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδ. 9, 28. Θουκ. εὐρεῖται ἐτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πίλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς περὶ ὁρίων, τανὺν Λιζούρι. Σχολ. Θουκ. α'. 27. Στράβ.

Παλεὺς, ὁως, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς. Τίς τοῦ Κεφαλοῦ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Πάλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλίκη, ἡ (ι). Palica. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ παλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦσιλίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Παλικοί, οἱ. Παιῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτινης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἰδίον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτοῖσι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδ. Σικ. ια', 89.

— 2) **Παλικοὶ** ἢ **Παλικοὶ** λέμνη. Λέμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειώδες ὕδωρ, θεωρουμένη ἱερὰ ὑπ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὄρκον τινα. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πόλεις καὶ οὐτα μητροπόλεις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν. Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ Παλίνουρον, Palinurum Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νῆος τοῦ Αἰεῖλου Παλίνουρος. Στράβ. τανὺν Capro Paletimido.

Πάλιον, τό· Δωρ. ἀντὶ Πήλιον. Πανδ.

Παλιρεῖς, οἱ, ἴδε Παλαιρεῖς.

Παλλάδας, α, ο. Ἑλλην. Γραμματικός καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατὰ τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἐπὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδιον, τό (-υυ). Ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἐνοπλὸν καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγεται ὅτι εἶχε τὴν ἐξάισιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῶαν καὶ ἀναταπὼρῇ τὴν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελεν εὐρίσκεισθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδιον τὸ ὅποιον πεσόν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἴλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ἑξύλου κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος καὶ φυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτοῦ Ἀκρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἄλωσην τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνεΐας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διατηρήσῃ ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡροδ. α', 45, ε', 15. Πολλὰ ἄλλα πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ᾗθελον νὰ λέγονται ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι Στράβ. 5'. Πανσ. β', 23. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 2) Δικαστήριον ἐν Ἀθῆναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θεσέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνῆρχοντο οἱ Ἑφῆται καὶ ἔκρινον τὰ ἀκουσίως γινόμενα ἐγκλήματα. Πλούτ.

Παλλάδιος, ἰα, ἰον (-υυ). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερόντης Παλλάδος. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἱατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Γαλλιον καὶ συγγραψας θεωρίας εἰς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντίδης, ὁ (ε). Τίος τοῦ Πάλλαντος, πληθ. οἱ Παλλαντίδαι, ἀπύχοι τοῦ Πάλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτοῦ γενεῶν. Εὐρύπ. Ἱππ. 35. Πλούτ.

Παλλαντίον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα μετὰ τὴν ἔσπετον τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Εὐάνδρος μετὰ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκτίσας τὴν αὐτοῦ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἐν μέρος τῆς Ῥώμης, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτεκράτωρ Οὐσερπειανὸς ἐχρηγήσας πολλὰ δικαιώματα. Παντ. Διοδ. Σικ. καὶ Παλάντιον, παρὰ Ξενφ. — ὅθεν, Παλλαντιεῖς, οἱ κάτοικοι. — 2) = Παλατίον. ὅπερ ἔρα.

Παλλάς, ἄδος, ἡ (α). Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. αἰετὰ μετὰ τοῦ Ἀθῆνῃ ἢ Ἀθηναίᾳ ἀπαντῆμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήσθαι δὲ οὕτως ἢ θεὰ αὐτὴ κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλαι, ὡς αἰετὰ πόλλουσα καὶ σχιρτώσα κινούμενη πανταχοῦ κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γίγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους

ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ ἀνερράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσεν. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συνανερράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς πυγμῆς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροσεξίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασθαι ἢ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδος Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μετ' αὐτῆς εἰς τὸν Ὀλύμπου ἀπ' ὅπου πετόν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς. ἐφῆρθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — ὅθεν, Παλλάδος ἐστρα, ἢ. Ὅρος πλησίον τῆς Τροίης ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο. Εὐρύπ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Κλητικ. Πάλλα. Πατήρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ἱππ. Ἑρμ. 100. — 2) Τίος τοῦ Κρείου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἰς τὸν Τίτανων, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολδρ. α', 2, 2. — 3) Τίος τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τὴν Γίγαντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γίγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 4) Τίος Πανδίωνος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. — 5) Τίος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτοῦ τὴν πόλιν Παλλάντιον. Πανσ. ἡ, 44.

Παλλατίς, ἰδος, ἡ (-υυ). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερόντης Παλλάδος· αἱ Παλλατίδες πέτραι, ἐν μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἀργους. Καλλμ. εἰς Παλλδ. 42.

Παλληνησός, αἶα, αἶον, καὶ Παλλήνιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ὡς ἐν Μακεδονίᾳ, κλίτσα Παλληναῖα, ὑψώματα περὶ τὴν Χερσόνησον Παλλήνην. Ἀπολ. Ροδ. Α, 599. καὶ εἰς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλληνή, ἡ. Μικρὰ Χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τερραίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Ἡροδ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἐνθα ἦμαρτ. Πελλήνην ἐκείτο. — ὁ Ἰσθμός τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποῖου συνέχεται ἡ Χερσόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς κηρᾶς. Θουκ. — ὅθεν, Παλλήνιος καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμώνυμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὗσα ἀποικία Ἑλλήνων. Στέφ. Βυζ. τανὺν νεὰ Κατσάνδρα. — 3) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὐρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡροδ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεὺς, ὡς, ὁ κάτοικος. Ἡροδ.

Παλληνή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκωνέως καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀττερίας· ἴδε Ἀστερία.

Παλλήνεις, ἴδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὅποιον εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δῆμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδ. 1, 62.

Παλμυρα, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὐσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπικρατείας, ὑπὸ Ἰωσήφ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον ὑπῆρξεν ἀρχαίον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πώσιν τῆς Σελευκίας, πολλὰ δὲ κολοστιαῖα καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ ἐνέπρεζον αὐτῇ, τῶν ὁποίων καλλὰ εἰρήπια σωζόμενα ἐτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς κατατροπὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αυτοκράτορος Λύρηλιανῷ. Στέφ. Βυζ. τανῶν Ταδμόρ· — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικοι.

Παλμυρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινόμενη βορειανατολικῶς τῆς Δαμασκού ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὐσα ἐπὶ πολὺ ἀμώδης καὶ ξηρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ δεκακοτὸν πέλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὐτὴ μετὰ ταῦτα ἐν ἰδίῳ καὶ ανεξάρτητον βασιλείῳν μὲ μητρόπολιν τὴν περίφημον Παλμύραν.

Πάλλυς, υἱος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰπποκρίτιδος, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 792.

Πάλλος, ἡ. Πόλις τῆς Κασσιωπιδος χώρας ἐν Συρίᾳ, τανῶν εἰρήπια Βαλδο λεγόμενα. Στράβ. β'. —

Πάμισος, ὁ. Ποταμός τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν· Ἡροδ. 7, 129. — 2) Ποταμός τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀριαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, τανῶν Πιρνατζα. Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμός ῥέων δ' αὐτῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Παμμένης, υἱος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μεσδ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Δουκ.

Πάμμελος, ὁ. Μεγαρεὺς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινούττα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5, 4.

Πάμμων, υἱος, ὁ. Τίς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σύρου· Ἡροδ.

Παμπανίς, ἴδος, ἡ. Πολίχνη τῆς αἰῶ Αἰγυπτου κειμένη δυτικῶς τῆς Τειτύρας.

Παμφάγος, ὁ (α). Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοῦ ὁποίου λεγεται ὅτι ἐφαγε ποτὲ ἓνα ὀλόκληρον βοῦν· Ὁρφ. Ἰμν. α', 6. Spanh. εἰς Καλλμ. Ἰμν. Ἀρτ. 148.

Παμφάγης, υἱος, ὁ (α). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησεν ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκουρούς. Πινδ. — 2) Κάτοικός τις τῆς Πριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ πέμψας δῶρον πρὸς τὸν βασιλεῖα Δαρεῖον μίαν ἄμαξαν μεστήν ἀργυρίου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 27.

Παμφία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ἄκρας τῆς Τριχωνίδος λίμνης. Πολύβ. β', 7.

Πάμφυλος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγυπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Τγίν. μιν. 170. — 2) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων. παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν

Ἀθῆναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξώρισθαι τῆς πατρίδος του· Ἀριστοφ. Πλουτ. 174.

— 4) Περιφώνως ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλεΐδας ὅτε ἦλθον ἰκέται μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διακόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως· Ἀριστοφ. Πλουτ. 385, καὶ Σχολοστ. αὐτοῦ, κατὰ τινὰ δὲ ὑπῆρχεν ὁ Παμφίλος οὗτος καὶ τραγικός ποιητής· Φαβρ. Ἐλ Βιβλ. II, 313. — 5) Ἑλλην ποιητής ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὐρήνται παρὰ Σουίδα ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθήν. α', 4.

Παμφυλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ὁδήγιαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος καὶ ἐσυστήθησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡροδ. 7, 91.

Παμφυλικός, καὶ Παμφυλικός, ἡ, ὄν. Τῆς Παμφυλίας ἡ εἰς τὴν Παμφυλίαν εἰσέχων· Πλουτ. Στραβ.

Παμφύλιος, ἰα, ἰον (υ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαρος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα περὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στράβ. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Παμφύλιος· Διον. Περ. 127. Στράβ.

Παμφυλῖς, ἴδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παμφύλιου. Διον. Περ. 854.

Πάμφυλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅτις τὸ ἀνεκαθεν Σύροι καὶ Φοινίκες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολουθῶς ἀνεμίχθησαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔλθοντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεορ. Εἰδ. ι', 88. — 2) Φυλὴ τῶν Σικωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγυμίου· Ἡροδ. 5, 68.

Πάμφυλος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγυμίου καὶ ἀδελφός τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὅρου Πίνδου, ἐστρατευσάς μετὰ τῶν Ἡρακλεϊδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου αἰωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλῖς ἡ Παμφύλου ἐκγονοὶ Πινδ. Πίν. 1, 12. Ἀπολλ' ρ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πάμφωρος, ὡ, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητής Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἐγραψε Ἰμνους καὶ ἄλλα ἐπικά ποιήματα φανλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφῆος εἰς τὰς τελευταῖας τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων. Παιτ. Βοιωτ. καὶ Ἀττικ. Ἰμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τοῦτου ἀναφέρει ἐπὶ ὁ Φιλοστράτος ἐν Ἡρακλ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὀμηρος τοὺς ἰμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 206.

Πάν, Πανός, ὁ. Ἀρχαία τις Θεότης τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἑφερος καὶ προστάτις τῶν ποιμένων καὶ διατρέφουσα συνήδως εἰς τὰ ὄρη, δάση καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκადίας. Καθ' Ὁμ. Ἰμν. ιη'. ὑπῆρχεν ὁ Πάν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δρυόπος, κατὰ δὲ

Ἡρόδ. 3, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλῶν. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμης, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἔρως Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτῷ ἐπὶ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παντ. η', 30. ἐπιστάνετο δὲ μετὰ καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μετὰ πόδας καὶ οὐρὰν τράχυν, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατὺν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ἐπὶ πολὺ εἰς ὄρυμους καὶ ὄρεινους τόπους τέρπων διὰ τῆς ἀρμονίας του τὰ νέμεντα ποίμνια τῶν εἰχωρίων ἢ ὀδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασχίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐσυνβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς θηρία, οὗτος δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἐνός αἰγχερίου. Συνοψεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκτρατεῖαν, ἐγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σιτύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικάς παρατάξεις, καταπλήξας τοὺς ἐχθρούς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπύγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὁ Πάν ματαῖς τῶν ὀκτὼ πρωτίτων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένιδος παριστανόμενος μετὰ τῶν ἐνὸς ζωντανῶν τράχυν εἰς τὴν πόλιν Χέμιν, ἧς ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανοπολις. Ἡρόδ. 2, 48. 145. Στέφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίους δὲ εἰσέχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπεχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε ἀρεστάς βοηθός τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 6, 105. — Πληθ. α' Πάνες, τέκνα τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίους Φαῦνι λεγόμενα. Πλάτ. — ὁ Πάνες, ἐκφώνησις προξενουμένη συνήθ. εἰς τὴν θείαν αἰφνιδίον τιμὴν καὶ τερατώδους ἀντικειμένου. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1061. — ὁδεν' Ἐπιθ. Πανεύς, Πάνιος καὶ Πανικός, ἀπερ' ὅρα κατοῦρ.

Παναθηναία, τὰ. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημοι εορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεσθαι ὑπὸ τοῦ Ὀρφέου ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, καὶ κατ' ἀρχαίαν μὲν Ἀθηναίαν καλουμένη, ὑστέρων δὲ ἀναεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεσφῶς ὀνομάθη Παναθηναία πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικίσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, οἵτινες πρὶνθεν εὐρίσκοντο ἐσπικρμεῖαι ἐφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κόμης καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἰδίως λεγόμενα μέγιστα Παναθηναία ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθῆνα, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ ἑξατομβαιώδους μηνὸς μετὰ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καὶ ὡς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἶδη αἰώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ὅνους ποιοῦν κινουμένου διὰ μηχανῶν καὶ τεχνικῶν κοπιῶν διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθηναία ἐορτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατὰ τινὰς ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιώδους μηνός. Ἡρόδ. 2, 56. Ἀπολλῶρ. γ', 14, 6.

Παναθηναῖος, ἡ, ὄν. Τῶν Παναθηναίων ἡ εἰς τὰ Παναθηναία ἀνήκων. Ἡ Παναθηναϊκή πομπή, ἡ γινομένη τελετὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν εορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις. Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προστυπικ. ἀθλα· οἱ τελούμενοι ἀγωνεῖς ἐν καιρῷ τῆς εορτῆς τῶν Παναθηναίων. Αἰλιαν.

Παναθηναῖος, αἶα, αἰον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθηναία ἀθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάναινος, ὁ. Περιφώνος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ θεῇ Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλῃ στολῇ μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ἐτι δὲ εὐρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντός τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς πολλὰ ἄλλα εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παντ. ε', 11. Πλιν.

Παῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ. Θεσταλός-τι, παρὰ Θουκ. δ', 38.

Παναίτιος, ὁ. Τίος τοῦ Σωσιμένης Τήνιος, τριηραρχὸς αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικόν πόλεμον. Ἡρόδ. 8, 82. — 2) Σωκράτης φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατὰ τινὰς γράφας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουῖδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος. Περιφώνος Στακίος φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένηος τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Σικιπῖωνος, τοῦ ὁποῦν ἀναφέρονται διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ πραγματεῖαι παρ' ἄλλους συγγραφεῦσι. Διог. Λαέρτ. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Παναϊτώλιον, τό. Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικοῦντων λαῶν, συγκροτούμενη ἀπᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ἐστ' ὅτε καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπόν τὴν διατήρησιν τῆς Ἑθνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόδρομος τῆς συνελούσεως ταύτης ἐκλέγετο συνήδρος εἰς στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων ἐσυγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παρατάξεως καὶ πολυτελείας, κατ' ἣν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ εορταὶ ἐπανηγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θουκ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (υ-υ). Ουγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς ἱατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ὀρεπὸν. Ἀριστφ. Πλουτ. 702 Πανσ. α', 34.

Πάνακρα, τὰ (υ-υ). Ὅρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μετὰ τὴν αὐτὴν Ἰήνη. Καλλίμ. εἰς Δι. 50. — ὁδεν, Πανακρίς, ἴδος, ἡ. Τῶν Πανακρῶν ἡ ἐκ τῶν Πανάκρων οὔσα.

Πάνακτον, τό. Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. ε', 42. Δημ.

Πανάρατος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσίλαου. Αἰλ.

Παναχαΐα, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ

- ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἀχαιοὶ ἐν Ἀχαιᾷ. Πaus. ζ', 24.
- Παναχαΐς, ἴδος, ἢ, προσυπακμ. γῆ = Ἀχαια ἅπαντα. Ἀπολ. Ροδ. Α, 243. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἱδιον ναὸν ἐν Ἀχαιᾷ, εἵνα εὐρίσκειτο καὶ τὸ ἀγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὅσπου ἐξεργασμένον. Πaus ζ', 20.
- Παναχαιοί, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανελλήνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήτῳ καὶ ἐν τῇ ἀρκτῳᾳ Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73, 139.
- Πανδάρους, ὁ (α). Ἐφεστιάς ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἡ Δῆμητρα ἐξέχρισεν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται οὐδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδόνα γυνὴ τοῦ Πολυτεύχου. Ἀντ. Αβ. 11. — 2) Τίς τοῦ Μέρπου ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθός τοῦ Παντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Κλεοθήραν ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήσου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 518. Τ, 66 ὅρα Ἀηδῶν.
- Πανδάρους, ὁ. Τίς τοῦ Λυκόνος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τόξότης, καὶ Ὁμ. λαβὼν τὸ τόξοντο παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμῶν τῶν Λυκαίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πληγώσας τὸν Μενέλαον δὲν ἀφῆκεν οὕτως νὰ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 827. Ε', 277.
- Πανδαταρεία, ἢ Pandataria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ', 1.
- Πανδελτεῖος, ὁ, ἢ, ον. Τοῦ Πανδελτεῦ, συκοφάντου τυνός ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδελτεῖον ἀνηκῶν· αἱ Πανδελτεῖοι γυνῶμαι. Ἀριστφ. Νεφ. 920.
- Πανδῆμος, ἢ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ τινες ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις εἵνα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θητεὺς ὅτε συνώκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν. Πaus. α', 2, 2. ἔτι δὲ ἐν Θήβαις εὐρίσκειτο ἐν ἀγαλμα αὐτῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου. Πaus. ε', 16.
- Πανδία, τὰ, προσυπακμ. ἱερὰ. Ἐργητὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίωνος, τῆς ὁποίας ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο εὐδύς μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.
- Πανδίων, ἢ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Τμν. λβ', 15.
- Πανδιονίδης, ον, ὁ (—υ—). Τίς τοῦ Πανδίωνος, ὁ Αἰγυῖς. Διον. Περ. 1024.
- Πανδιονίς, ἴδος, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἡτ. Ἐρ. Ἡμ. 568. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Πανδίωνος ἡ ἐκ τοῦ Πανδίωνος καταγομένη, ἡ Πανδιονίς φυλῆ, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίωνος. Δημ. καὶ, ἡ Πανδίωνος φυλῆ. Λουκ.
- Πανδίων, ονος, ὁ (ε) ὁ πρῶτος. Τίς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 1463 εἰς πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθεῖος, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον ὡς λέγεται ἡ Δῆμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἰσάξαντες πρῶτον αὐτοὺς τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν ψυτικὴν ἐκ τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὸν Θηραεὺ βασιλεῖα τῶν Θρακῶν εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκεν εἰς γυναικα τὴν θυγατέρα τοῦ Πρόκνης· ἰδε Τηρένς· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἐρεχθεῖος. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων τὸ 1300 εἰς πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιάδουσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλατος καὶ Νίσσου, διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Περίαν θυγατέρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες οἱ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπαικτεῖται ἀπὸ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολδρ. γ', 13, 1. Ἐτιμᾶτο δὲ ἀκολουθεῖς ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἦρας μὲ μίαν ἐτήσιον ἐορτὴν ἔχων αὐτοῦ καὶ ἰδίον ἥρων. Πaus. α', 41. — 3) Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαίστινης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιόχης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Τίς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπατρας. Ἀπολδρ. γ', 1, 4. — 5) Ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 372. — Ἀνδριάς τοῦ Πανδίωνος ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριάς τοῦ βασιλέως Πανδίωνος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστφ. Εἰρ. 1183. Δημ.— Τοῦ Πανδίωνος ἀστὴρ, = Ἀσθῆναι· Δημ. ἡ Πανδίωνος, προσυπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.
- Πανδοκος, ὁ. Εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Α, 490.
- Πανδοσία, ἢ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπειρῷ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Βερρτίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, εἰς τὴν ὅποιαν νικηθεὶς ἐθανατώθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ· τανῶν Ἀπγλιονα. Στράβ. β'. Λιβ.
- Πανδρόσιον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηναίων, εἵνα εὐρίσκειτο ἡ ἱερὰ εἰλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ', 14, 2.
- Πανδρόσος, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κεκροπος καὶ τῆς Ἀγαυῆς, ἀδελφὴ τῆς Ἐρσῆς καὶ Ἀγαυῆς. Ἀπολδρ. γ', 14, 2. τὴν ὅποιαν ἀγαπήτας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήρυκα. Πολυδ. η', 9. κατὰ Πaus. α',

27. εἶχεν αὐτὴ ἐν ἰδίῳ ἱερὸν πλητίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὐτὴ εἰς τὰς Ἀθῆνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἐπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἐλάβετο τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος καὶ ἐπιταγὴν τοῦ Διός, καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτῃ τὴν ἐκίσμησεν μὲν ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπρόκτισε μὲν τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδεύουσαν, καὶ αἱ ὧραι μὲν παντὸς εἴδους θεληγῆρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἐπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθεά ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθεῶς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ πεμψθεὶν κιβωτὸν παρὰ τὸν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ διὰ τῶν ὁποίων ἄνθρωποι οὗτοι νὰ τιμωρηθῶσι τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατετήχοντο οἱ ἄνθρωποι. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 81. Ἀπολλ. α', 7, 2. — 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. συντροφίς τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐρινυῶν, θεὰ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδορος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρεχθίδος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας· ἀδελφὸς Πανδίου τοῦ δευτέρου. Ἀπολλ. γ', 15, 1.

Πανέως, εἰς, εἶον. Τοῦ Πανός ἡ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — ὅθεν, Πανεῖον, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακμ. δέματα, = Πανικοί φόβοι, οἱ ἀπροσδόκητος καὶ ἀφῆες συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἐνὸς πληθὺος ἀνθρώπων ἢ θηρίων ἀπὸν προεγνωσμένης αἰτίας, ἐρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανός ὅτε οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἐκστρατείαν κατεφόβισεν τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἡχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα Δουκ. Βαχχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πᾶν ἀνέβαλε τοὺς αὐτοὺς φόβους εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μιχαδῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀσσηνίων. Ἡρόδ. 6, 105.

Πανελλήνες, οἱ, Δωρ. Πινέλλανες. "Ολοὶ ἐμοῦ οἱ Ἕλληνας, ἡ τὸ ἄνθρωπος γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β. 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό. Ὅρος τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελλήνιου Διός. Πλούτ. Πανστ.

Πανελλήνιοι, ὁ. Ἐπιπρ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡγεῖρον ὁ Αἰακὸς ἕνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μετητείας τὸν ἡλευθέρωσεν ὁ θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν ψυροποσίαν ἀνομβρίαν. Παντ. α'. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αυτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἐνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Πανστ. α', 18.

Πανθεῖα, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἐνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Κυρη.

— 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αυτοκράτορος Μιρκου Ἀντωνίου τοῦ φιλοσόφου. Δουκ.

Πανθιαλαῖοι, οἱ. Φυλῆτες τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζῆτα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡρόδ. 1, 125.

Πανθολίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας. Ὀμ. Ἰλ. Ν. 756. καὶ ὁ Εὐφορβος, Ὀμ. Ἰλ. Π. 808.

Πάνθοος, συνηρμ. Πάνθους, ὁ. Τίς τοῦ Ὀρδῆα, ἱερὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἀρπάσας αὐτὸν διὰ τὸ ἐξοχεῖν κάλλος τοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐφερν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἐδιώριστεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπόλλωνος· τοῦτο παῖδες ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ἐπεργνωρ καὶ Εὐφορβος. Ὀμ. Ἰλ. Γενκ. Πάνθου. Ὀμ. Ἰλ. Ρ. 9. Δοτκ. Πάνθω, αὐτοῦ. 40. Ὀνομαστκ. Πάνθους, παρὰ Δουκ. Ἀλεξ. 17.

Πανιαρδῖς, ἡ. Πολὺς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 9.

Πανιάς, ἄδος, ἡ. Πανική, τοῦ Πανός. Νονν. Πανικός, ἡ, ὄν (Πάν). Τοῦ Πανός ἡ ἐκ τοῦ Πανός προερχομένη. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοί φόβοι, = Πανεῖα. Πλούτ.

Πανίτης, ου, ὁ. Μεσσηνίος τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἐνός τῶν δύο διδύμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριττοδήμου, Εὐρυσθένοιο καὶ Πρὶκλέωι. Ἡρόδ. 6, 52.

Πανεώνιον, τό. Ἄλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλητίον τῆς Ἐφέσου, ἐνθα εὕρισκετο εἰς κοινὸς τῶν Ἰωνῶν ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ σπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Ἡρόδ. 1, 143. καὶ ε. ε. Στράβ.

Πανεώνιος, ἐα, ἰον. Ὁ εἰς πάντας τοὺς Ἰωνας ἀνήκων, κοινὸς ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνῶν. Τὰ Πανειῶνα, προσυπακμ. ἱερὰ, ἐορτὴ πανηγυρισμῆτις ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰωνῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡρόδ. 1, 148. — 2) Ἀνήρ Χίρος τῆς πατρίδα, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ εὐεδαῖς παῖδας καὶ ἐκτέμνων αὐτούς, τοὺς ἐπώλει ὡς ἐνδούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡρόδ. 8, 105.

Παννέιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παννονίας χώρας ἐ. Εὐρώπῃ Στράβ. Διεν. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παῖνες λεγόμενοι, ὅντας ἐν μέρος τῶν ἰδίῳ Παννοίων.

Παννονία, ἡ. Χώρα μεγάλῃ τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτασις καὶ τὰ ὅρια εὗρηται ἀκριβέστερον προσδιορισμένα παρὰ τοῖς ὑπεριον Γεωγράφοις καὶ ἔξαιρ. παρὰ Πτολεμαῖον βιβ. β', 15. καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων οἰρίζετο ἅπασα ἡ Παννονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικίου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δουναβίου καὶ τῆς ἀπὸ Μουσίας, περιλαμβάνοντα τὴν ἰὺν ἀνα Αὐστρίαν, Στυρίαν, τὴν κατω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἐν μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὕσα κατὰ Πτολμ. διηρημένη, εἰς ἀνα

- Παννονίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Παννονίαν κειμένην πρὸς ἀνατολὰς.
- Παννυχίς, ἰδὸς, ἡ. Ὀνομα ἐταίρας, παρὶ Δουκ.
- Πανοπεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Φαίλου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν θύραν τοῦ Κλυδονείου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύωνα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβόων ἐκτρατεῖαν. Ἀπολλρ β', 4, 7.
- Πανοπεύς, ἑως, ὁ. Πόλις τῆς Φηκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιωτίας παρὶ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, τανῦν Βλατίος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 307. Ὁδ. Α, 581. Στράβ. κατὰ Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὑπερον καὶ Φανοτεύς. — ὅθεν, Πανοπεῖς, οἱ κατοικ. Ἡρόδτ. ἡ Πανοπέαν πόλις Ἡρόδτ. 8, 35. ἡ ὀνομαστὴ. Πανοπεῖα ἡμαρτυρησθ. ἐκ τῆς Αἰτκ. Πανοπεῖς ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡρόδτ. 8, 34 καὶ Παντ. ι', 4.
- Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόχης. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡσ. Θσογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρῆσπίπην. Ἀπολλρ β', 7, 8.
- Πανόπολις, ἡ, ἔτε Πανός πόλις.
- Πανόπτης, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀργου, ὅπερ ὄρα.
- Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὑπερον δὲ κατατταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμὴν ευπορίας καὶ δόξης τανῦν Παλέμν. Θουκ. 5, 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἡπειροῦ πλησίον τοῦ ἀρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἄτερος λιμὴν τῆς Ἀχαιῆς ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπλίου τανῦν Τεκέτ. — 4) Πόλις με λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέτου. Ἡρόδτ. 1, 157. Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, οὐ, ὁ κατοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμίτης, ἰδὸς, ἡ, τοῦ Πανορμου ἡ ἐκ τοῦ Πανορμου οὗτα. Πολύβ.
- Πανός ὁρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀγνιῆς πλησίον τοῦ Μιραθῶνος μετὰ ἐν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παντ.
- Πανός πόλις, ἡ, Διοδρ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὑπερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαϊδὸς χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολικοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Περσέως πρῶτερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμης. Ἡρόδτ. 2, 85. Διοδρ. Σικ. α', 18.
- Παντάγνωτος, ὁ. Ἀδελφός τοῦ Πελευκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡρόδτ.
- Παντακίας, ὁ, Pantagias. Ποταμός τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξύ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. 5, 4.
- Παντακλῆς, ἑως, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.
- Πανταλέων, ὄντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλυάττου βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφός τοῦ Κροίσου. Ἡρόδτ. 1, 92.
- Παντάρης, ἑως, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰπποκράτους τυράννου τῶν Γελώων ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδτ.
- Παντικαπαῖον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἡμερικῶν Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἑνα προσηφὴ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὴν καθεῶραν τῶν ἡγεμόνων ἐνὸς αὐτοῦ μικροῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ Ἕλληνες ἐνήργουν μετὰ ἐμπόριον διὰ τῶν προέχοντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. 5. ἐπὶ δὲ καὶ Βόσπορος καλουμένη, κατὰ Οὐολφ. εἰς Δημ. Δεστ. τανῦν Κερττσχ. — ὅθεν, Παντικαπαῖος, ἑως, ὁ κατοικ. Στράβ.
- Παντικαπῆς, οὐ, ὁ (-ου-). Ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις καθ' Ἡρόδτ. 4, 54. πηγάζων ἐκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην τανῦν Σαμάρα. Διοντ. Περην. 314.
- Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ὠζον ποταμόν, ὑποταλῆς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδτ. 3, 92.
- Παντίτης, οὐ, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδτ. 7, 232.
- Πανύστις, ἰδὸς, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλληνας, κατὰ Σουῖδ. ἐκ τῆς νήσου Σίμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἡ ἐξ Ἀλικαρναττοῦ, συγγενῆς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδοτοῦ, ἀκμάειας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνῆγαγεν εἰς ἑξαμετροὺς στίχους ἐν ἐπικῇ ποιήσῃ Ἡράκλειαν ἐπιγραφόμενον ἡ πρᾶξις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερθέντα ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλρ. α', 5, 2. Ἀθῆν. β', 2. Παντ. ι', 8.
- Πάνυσος, ὁ. Ποταμός τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πτολμ.
- Παξοί, οἱ, Ραχας. Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξύ τῆς Κερκυράς καὶ Δευκάδος τανῦν Παξός καὶ Ἀντίπαξος. Πολύβ.
- Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σαυθικαῖς καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.
- Παπειρίνη νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.
- Πάπρημις, ἰος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Πιπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιδαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοῖς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.
- Παπρημίτης, οὐ, ὁ (ι). Τῆς Παπρημίδος. ὁ Παπρημίτης νομός ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξύ τοῦ Χερμητικοῦ καὶ Σαῖτικου νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.
- Παράδαισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.
- Παραβιάτης, ἑως, ὁ (α). Εἰς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.
- Παραβίβιος, ὁ (υ-υ). Πιστός ὁπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θράκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποῖου ὁ Παραβίβιος ἐξέλεσε μίαν τῶν Ἀμεινυράδων νυμφῶν, ἐθεῖρας αὐτῇ ἕνα βομὸν ὅτε κα-

τεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πέναν, κό-
φας μίαν ἱερὰν αὐτῆς δρύν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 403.
καὶ Σχολστ. αὐτόν.

Παραϊτάκαι, οἱ, = Παραϊτακηνοί, ὅπερ ὅρα.

Παραϊτακηνή, ἡ, προτυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία
τῆς Περτίδος χώρας ἐν Ἀσία, κειμένη ἐπὶ τῶν
συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὐφο-
ρος καὶ θερπνὴ τανὺν Βουρουδιέρτ. Στράβ. Πτολ.

Παραϊτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παρα-
ϊτακηνῆς χώρας ἐν Περτίδι, καταγόμενοι ἐκ Μη-
δων καὶ διάγοντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαζικόν.
Στράβ. Παραϊτακηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Πα-
ραιτάκαι (g). Ἀρρίαν.

Παραϊτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ
ἐν τῇ κίτῳ Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προ-
σφυή λμένα. Στράβ. ἡ Παραϊτονία. Θουκλ. καὶ
Ἀμμωνία.

Παραλάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πίζαν. τὸ
αὐτὸ μὴ τὸ παρ' Ἡρόδτ. βασιλῆϊος Σκύθαι λε-
γόμενον. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πάραλος, ὅπερ ὅρα.

Παράλιοι, οἱ (υυν-). Οἱ κάτοικοι τῶν παρ-
αλιῶν μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλοι. Θουκ.
γ', 9, — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτοῖσι παράλια μέρη.
Θουκλ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς
ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Παράλιου.

Πάραλοι, οἱ, = Παράλιοι Ἡρόδτ. 1, 59.
Ἀριστοφ. Λυσ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ
πλοίου Παρίλου καλουμένου. Θουκ. η', 93.

Πάραλος, ἡ, προτυπακμ. γῆ. Ἐν στενὸν μί-
ρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραθα-
λασσίᾳ ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ὥς τῶν
Ἀθηνῶν. Θουκλ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μα-
λίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3)
Προτυπακμ. ναῦς. Ἐν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν
Ἀθηνῶν, τὰ ὅποια ἦσαν διωριμμένα διὰ τὰς
κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Τίς τοῦ περιφήμου Περικλέους
ἐν Ἀθῆναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβίσεως αὐ-
τοῦ νότου ἐπὶ τοῦ Πελοποννητικῷ πολέμῳ.
Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Τίς τοῦ Δημοσθένους καὶ
μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὅρα.

Παραποταμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὄχυρά
τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν
αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, κειμένη βο-
ρειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33.
Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρά τῆς Βοιωτίας
περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν. ὅθεν, Παρασωπιοί,
οἱ κατοικοῦντες μικρὰν τινὰ κώμην παρὰ τῷ
Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπίας, ἄθος, ἡ, προτυπακμ. χώρα. Ἐν
μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κεί-
μενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν ἀρκτικῶς τῆς
Θηβαίας. Στράβ.

Παραυαῖος, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἡ-
πείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Αἰαν ποταμόν.
Θουκλ. β', 80. — ὅθεν, ἡ Παραυαία, χώ-

ρα τις ὄρεσιν περὶ τὸν Αἰαν ποταμόν ἐν Ἡπεί-
ρῳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀ-
ριστοφ. Βάτρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μί-
νως ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέοντα, Νεφελαίνα,
Χρύση καὶ Φιλόλαον. Ἀπολόρ. γ', 1, 2.

Πρεισάδης, ου, ὁ. Τύρανός τις ἐπὶ τῆς Ταν-
ρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 909. =
Παρισάδης παρὰ Διοδ. Σκυλ. καὶ Παραϊσάδης,
παρὰ Στράβ.

Παρθίων, ονος, ὁ, = Πορθίων, ὅπερ ὅρα.

Παρθεινοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδони-
κῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων
τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Παρ-
θηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθνοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθεῖσης
οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Πίνδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας
ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆσος Σάμος.
Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλμ. εἰς Δηλ.
49 Στρίβ.

Παρθενιαί, οἱ, ἑνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖ-
δες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὕτως ἐκλή-
θησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅσοι ἐγεννήθησαν
ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν
εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνιαίας πόλεμον ἀπὸ τὰς
ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειψείσας γυναῖκας ἐκ μὴ
νομίμου συνοικητέως, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι
ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν
ἀτυχὴ πᾶσιν τὴν ὁποίαν ἐξήτησαν νὰ κἀμωσιν
ἐπὶ κοινῇς ἐκκλησίας, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ
τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρι-
νὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν
ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν Τά-
ραντον περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ποταμός τῆς ἐπαρχίας
Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πό-
λεως Ἀρπίνης. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας.
Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀρωγῆριον τῆς Ταυρι-
κῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωπῶν
μέρους τοῦ αὐτοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κλη-
θεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος,
εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφεν οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν
ὅλους τοὺς αὐτοὺς ἐρχομένους ξείλους. Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, το. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος
χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συ-
νόρων τῆς Ἀρκαδίας ταύν Βαρτενίας. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποταμός τῆς Παφλαγονίας ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύ-
την ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν
Εὐξείνιον πόντον· ἐκλήθη δὲ Παρθέσιος ὡς πλάτ-
τεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούετο συνήθως ἡ Ἀρ-
τεμις ταύν Ἰερεῖσάσῳ. Ἡσδ. Θεογ. 344. Ὅμ.
Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ἰα, ἰον. Τῆς Παρθένου, Παρθε-
νικῆς. Τὸ Παρθένιον φῆραρ, = Καλλίχρους,
κληθὲν οὕτω διὰ τὸ καθαρόν καὶ διαγυγῆς αὐτοῦ
ὑδωρ. Ὅμ. Τμν. Δημ. 99.

Παρθέσιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἑλλην ἐκ Νικαίας,

ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγραφεὶ περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐρανισθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἄλλος συγγραφεὺς Ἑλλην Φωκαεὺς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουῖδ. Γραμματικὸς καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, σκῆμας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητῆς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς τοῦ Ὀμηρου. Ἀνδολ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 305.

Παρθένοι, αἱ οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἑρμαῖος βασιλεως τῆς Ἀττικῆς, εἰ δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Ταχύνθου καὶ τοῦ Δεῶ, αἰτίνας παρθένοι εἰς οὗται, ἐπρόσφερον αἰτίας ἐκουσίας εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουῖδ.

Παρθένης, ἴδος, ἡ. Ὄνομα κύριον εἰσάρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενόπαια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Παρθενοπῆ. Ἀνδολγ.

Παρθενόπατος, ὁ. Τίς τοῦ Μεσανίονος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἀποστεινύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἐπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολδ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Τίς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου, πολλάκις συγγεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολδ. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, ἐκγονοῦ τοῦ Ἀρκάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήρη. Ἀπολδ. β', 7, 8. Πανσαν. ἡ, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. Παντ. ζ', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενοπῆ. Στράβ. α'. Σχολ. εἰς Ὀδσ. M, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρήνος Παρθενοπῆς, ἣτις εἶχεν ἐνταῦθα ἑνα ἰδίον βωμόν, τὸν ὁποῖον ἡγεῖραν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ὅτε αὕτη μὴ δυνήσθαι ὡς λέγεται νὰ γοητεύσῃ διὰ τῆς μελωδίας τῆς τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐπνίγη ὑπὸ τῆς λυπῆς, τὴ δὲ σῆμα αὐτῆς ἐφῆρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α'. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπί τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ τὸν περιήρημον ἐν Ἀθῆναις ναόν τῆς Παρθενῶνα καλουμένην. Πανσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τῇν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατήρ αὐτῆς μετὰ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Τ' ἦν.

Παρθενών, ὄνος, ὁ. Ὁ περιήρημος καὶ πολυτελής ναὸς τῆς Παρθένης Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δι' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου καὶ Καλλιμάχου ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἵστατο τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἀγάλμα τῆς

Θεᾶς, κατασκευασθῆν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ, ἔργον τοῦ περιήρημου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, παριστάμενον αὐτῇ ἐνοπλῶν ἑκτονῶν ὕψος τριάκοντα ἐξ Ἀλλοικῶν ποδῶν ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκλ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόρ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἑν κοῖνον τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐναπέθετον πρὸς ἀσφάλη φύλαξιν τοὺς θησαυροὺς τῶν.

Παρθένοί, οἱ, = Παρθενοί, ἴδε Πάρθος.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἐν μέρος τῆς Ἑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡρόδ. 3, 93. Ἔως τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπετέλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελή τοῦ Περσικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συρικοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κατασταθεῖσα μία τῶν ἱσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἐν μέγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολυμάχιστα πολλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἣτις καὶ Παρθηνή παρὰ Στράβ. καὶ Παρθαία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὠρίετο ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἑρκανίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μιδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἐνός μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ζ', 5. Πλίν. καὶ ἐδιηρέτο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰς τὴν Κομισσηνήν, Παρθηνήν, Χωρρηνήν ἢ Χοροανήν, Ἀρτικηνήν καὶ Ταβερηνήν, οὗσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ὄνομα Παρθία εὕρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡρόδ. ζ', 6.

Παρθικός, ἡ, ὄν. Τῆς Παρθίας ἡ ἐκ τῆς Παρθίας ὦν οἱ Παρθηνοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθενοί, ὅπερ ὅρα.

Πάρθιος, ἰα, ἰον, = Παρθητικός. Ἀνακρ.

Παρθία, ἴδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἡ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, ἀντὶ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθητικῆς χώρας, λέξαι Σκυθικῆς, σημαίνουσα φυλάδα. Ἡρόδ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθητικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρώδ.

Παρθηνικός, ἡ, ὄν (νίκη). Τὰ Παρθηνικά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐπεγράφετο ἐν βιβλίῳ, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκαις τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. — 2) Στρατηγὸς τι τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθητῶν ἐν Ἰλλυρία, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπειδοῦ.

Παρθαία, ἡ, = Παρθία, Στράβ.

Παρθαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στράβ. Λουκ. Ἡρώδ.

Παριανός, ἡ, ὄν. Ἰων. Παριηνός, ἴδε Πάριον.

Παρικάνιοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παρικάνης ἐν τῇ Περσίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ

Ἡροδ. 3, 92, 7, 86. ἀναφέρονται ὡς ἑρμοὶ τῶν Μήδων — 2) Λαὸς Σκυθικός, κατοικοῦν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζουν ἐν μέρος τῆς δεκάτης ἐβδόμης σατραπίας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡροδ. 7, 68.

Παρίεννα, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πολ. Πάριον, τὸ (νυν). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ευρύχωρον καὶ ἀσφαλὴ λιμένα· τανῦν Καμάρες. Ἡροδ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ἰα, ἰον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ἴδος, καὶ Ἰωνικ. ἰος, ὁ, Αἰτιατκ. Πάριν (νυν). Τίς τὸν Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλεξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης τὰ ποιμένα, ἤλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὅποια ἐξ αὐτῶν ὑπερῆχε τὰς λοιπὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βασιλεὺς ἀνταμοιβὴν τὴν ὥραιότεραν τὴν τότε γυναικῶν. Μετὰ τινὰ καιρὸν πεμφθεὶς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ληγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρπαγείσαν Ἡτιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφῆν τοῦ Πριάμου καὶ καταλάσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἤρξασθ τῆς ὡραίας αὐτοῦ γυναικὸς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἀρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς αὐλῆς τῆς, ἔφυσεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἀρπαγὴ αὕτη ἔδωκε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὧλον τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον διὰ τὴν πραχέειναι πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἤλθον μετ' ἓνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ὁλόκληρα ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μετ' οὐκ ὀλίγον ὄλεον αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολιορκήσας εἰς διαφόρους συμπλοκάς θανάτιον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Μενελάου, ἀφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἐνὸς φαρμακεροῦ βάλους ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 325. Λυκάφρ. 917. Τῆν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἔλαβεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰωνόην θυγατέρα τοῦ Κερκίονος ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὸν Κόρυδον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Παρεισάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἰς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Δουδονικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Σηκουάνᾳ ποταμοῦ (Seine), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Δουκοτεκίαν, τανῦν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Ραμμο. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἡνωτῆς Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα ὑπερὸν Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ὑπῆρχε δὲ αὕτη ἀρχαιολατὴ πόλις, κτισθεῖσα

ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· τανῦν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στέφ. Βυζ. — ἔθεν Παρμήστης, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ε). Περὶφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλληνας ἐξ Ἑλλάδας, ἀκμάσας περὶ τὴν ἐν Ὀλύμπ. μαθητῆς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητῆς τοῦ Ἀναξίμανδρου καὶ διδασκαλὸς τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἑμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγαλῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέροχον σοφίαν καὶ ἀρετὴν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλάνθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἑλεάτας. Ἐγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικά αὐτοῦ βιβλία εἰς ἑμμετρον φράσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον λαίψανα ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι Διογ. Λαέρτ. 9, 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. ἔφησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώρισε προβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ι'.

Παρμενίων, υνος, ὁ. Εἰς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξανδρου τοῦ μεγάλου, ἡγεμὼν τῆς περὶ τῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείας, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἡδὴ 70 χρόνων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ δολοφονήσῃσιν ἐν ᾧ εὐρίσκειτο ἐν Μηδίᾳ ἀπ' οὐ πρότερον εἶχε φονεῦσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν Δημ. Ἀρρίαν. Ἀνάστ.

Παρμένων, υνος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. καὶ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. Γενν. υνος, παρὰ Λουκ. Ἐταιρ. Διαλ. 9.

Πάρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρβιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 3, 88.

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίστ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσου· εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οὔ, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος ἡ τοῦ Κλεοπομποῦ καὶ τῆς νύμφης Κλεοδώρας, ἀρχαῖος ἥρωας, διατρίβον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν του ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκτίθη μίαν πόλιν. Πανσ. ι', 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰωνικ. Περνήτος, ἀρχαιοτρυφ. Περνασός. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολήγον εἰς τρεῖς ἀποτόμους κορυφὰς τὴν Ταμπείαν, Λυκώρειαν καὶ Τιβορείαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπολλωνίου ἐν Δελφοῖς· τανῦν Περναστές ἡ κοινωτ. Ἀνάκωμ. περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 9, σελ. 86. Δι' ἐνὸς σ. εὐρήσεται παρ' Ὁμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. διὰ δύο σσ παρ' Ἡροδ. Ἀπολλρ. Διονισ. Περ. — ἔθεν, Παρνησσόδα, ἐπὶ τοῦ Παρνασσου. Ὁμρ. Ὀδσ. ἐπίστ. Παρνασσίος, ἰα, ἰον, Ἰωνικ. Περνήσιοι. Τοῦ Περνασσου ἡ ἐκ τοῦ Περνασσου ὧν καὶ Παρνασσίος, ὁ, ἡ, ὧν, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Περναστία ὄφρυς· ἡ κορυφὴ τοῦ

- ὄρους Παριασσοῦ. Πίνδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄλσιος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαιδῶς καὶ Ἀγγύρας. Πολύβ. 55, 4. — 3) Παριασσίς, ἶδος, καὶ Παριασσίας, ἄδοι, ἡ ἰδιαίτερ ἑλλην. τύπ. Ἰωνικ. Παρησίς. Τοῦ Παριασσοῦ ἡ ἐκ τοῦ Παριασσοῦ οὐσα.
- Πάρνηξ, ἡθος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δάσεν. Θηλκ. Γενκ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 320. Πανστ. α', 32. Λουκ. Ἰκρμ. 97. κατὰ Στόφ. Βυζ. καὶ Μεγ. Ἐτ. εὐρηται καὶ κατ' ἄρτε κ. Γενκ.
- Παρηνησίς, ἶδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παριατίς. Ὁρφ. Ἀργ. 2.
- Παρηνησόες, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παριασσοῦ. Ὀμρ. Ὀδσ. Τ, 394.
- Παρηνησσός, ὁ. Ὅρος τῆς Μηδίας, περὶ τοῦς πρόποδας τοῦ ὁποῖου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διο- νύσ. Περ. 737.
- Πάρνοι, οἱ, = Ἀπαρνοι.
- Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Πανστ. α', 24.
- Παροπαμισάδαι, οἱ. Ἐθνος Ἀσιατικόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμιτον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχσσίας καὶ Ἰνδίας, ταῦν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σιγιστάν καὶ Καβούλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχετὰ Ὀροῦσπανα. Στράβ.
- Παροπάμιτος, ὁ, καὶ Παραπάμιτος. Ὅρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινῶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ σχηματίζουν συνεχῆσαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὀ. Ὀξος ποταμοῦ· ταῦν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὐρηται παρ' Στράβ. διὰ δὲ τοῦ α, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Παρπάμιστος. Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὅθεν. Παραπαμιστάς, ἄδοι, ἡ, χώρα ἢ χώρα τῶν Παροπαμιτῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.
- Πάρος, ἡ (α). Μία τῶν μεγαλύτερων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων τὸ πάλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἔχοντα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαῖον δὲ Μινώα, Πактия καὶ Ὑληστὰ καλουμένη, με μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, πατρίς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· πρὸ πάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ εἰσάγειν εἶδος τῶν μαρμάρων τῆς, τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδεύοντες πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δεδωμένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπολίαν συνεκρότουν ἐν ἐπίσημον ναυτικῇ μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· ταῦν Πάρος. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 44. Ἡροδτ. — ὅθεν Πάριος, ἰα. ἰον. Τῆς Πάρου ἡ ἐκ τῆς Πάρου ὢν· ὁ Πάριος λιθός, τὸ ἐκ Πάρου μάρμαρον. Πινδ. καὶ, Πίριοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδτ.
- Παρηπανισός, ὁ. = Παραπάμιτος. Διον. Περ. 1097.
- Παράρασια, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας,
- παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Β, 608. ἀφανισθεῖσα ἐπὶ τῶν ματὰ ταῦτα χρόνων
- 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις ἄλλως καὶ Παρράτικη παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.
- Παράρασιχος, ἡ, ὢν. Τῆς Παρράτιας ἡ ἐκ τῆς Παρράτιας ὢν· ἡ Παρράτικη, Θουκ.
- Παράρατιοι, οἱ (α). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος. Θουκ. Στράβ.
- Παράρατιον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας. Κυλλμ. Ἀρτ. 99.
- Παράρασιος, ἰα, ἰον. Τῆς Παρράτιας ἡ εἰς τὴν Παρράτιαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐσιατικ. Παρράσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παρράτιας ἐν Ἀρκαδίᾳ.
- Παράρασιος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παλίων τῶν Λυκαίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παρράσιαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανστ. ἡ, 38. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β. 608.
- 2) Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἐν ἱερὸν ἄλτος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαδίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανστ. ἡ, 38.
- Παράρασιος, ὁ. Περιήγμος ζωγράφος Ἑλλήν ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζηνόκιδος, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν σκριβὴ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐντελὴ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Αἰλ. ποικ. Ἰστρ. ἰβ' 1. Ἀθην. ἰβ'.
- Παράρασιχίδης, ου, ὁ (--υυ-). Ἐπίπλαστον κύρ. Ὀνομ. παρὰ Λουκν. Ἀλ.
- Παράραδρος, ὁ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζουν συνεχῆσαν τῶν Μοσχικῶν ὄρεων φερομένην διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἀρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στράβ. ἰθίως Παρυάδρη, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοιδίσση, παρὰ Πτολ. Σχορδίσκος. Στράβ. 11, 12. ἡ ἀκροτάτη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἦτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὄρεων ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.
- Παρύστατις, ἶδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ θυγὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὀχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἀγαπῶντα περισσότερο ἐγένεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως ἔχθρας καὶ στάσεως, ἧτις τελευταῖο ἐπέφερε τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. α', 1.
- Πάρωπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολύβ. α', 24, κειμένη μεσογείως· ταῦν Parco.
- Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πιθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Περναῖοι, καλούμενοι, ὅπερ ὄρα.
- Παρωρεῖται, οἱ, Ἰωνικ. Παρωρεῖται. Κάτοικοι τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρεων, μεταβάνας ἐκείθεν εἰς τὴν Ἠλίδά. Ἡροδτ. 4, 148. κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρα Ὁ Λαρχήρης ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοικοῦς, τῆς

ἐν Ἀρχαδίᾳ πόλει Παρωρίας κατὰ Πανσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρωρία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἡπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμην, πιδαν. = Παραναία, ὅπερ ὄρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρχαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετεβήσαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πασαργάδαι, αἱ (υ-υ-). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διόφορος τῆς Περσέως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὗρισκτο ὡς ἐλέγετο ὁ παῖς τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Τανὺν Πασά. Στράβ. Ἀρριαν. ζ', 29. Πασαργάδαι. Στέφ. Βυζ.

Πασαργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πιδαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητρόπολεως τῶν Περσῶν Πασαργάδων, ὁ Ἡρόδ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενίδων ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Περσίας. Πατοαργάδαι, οἱ, Διον. Περ. 1069.

Πασίας, ου, ὁ. Τοικτῆς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 21.

Πασιδέη, ἡ, Ἀττικ. Πασιδέα. Μία τῶν ἁγίων τὴν ὁποίαν ἠγάθησαν ὁ Ἱπνοί. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Καϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίωνα τὸν πρῶτον Ἀπολόδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιδέα.

Πασιδόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλήης, συνηρμ. Πασικλῆς, εἶος, ὁ. Πατήρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. 9, 97. — 2) πιστός ὁπάδος τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορινθίος τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. Πασικπιδας, ου, ὁ' (— υ-). Στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ.

Παστελίδας, α, ὁ (ε). Στρατηγός τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ητος, καὶ Πασιτίγρις, ἰδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἐνοόμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. κατὰ Πτολμ. ἐτχημάτιζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν πηγῶν τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερόμενην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρχικτῆς Μήτιας. Ἀρριαν.

Πασιφάη, ἡ (— υ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Περσίδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαύκον, Ἀνδρέγωνα, τὴν Ἀριάδην καὶ Φαίδραν. Ἀπολόδ. γ', 1, 2. Συλλεβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἓνα ὄρνιθον ταύρον ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβοητόν τέρας Μινωταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαίδαλου. Ἀπολ. γ', 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

Πασίων, ὠος, ὁ. Μεγαρὺς, εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. — 2) = Πασιών

Πασσαδαί, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμαῶν καὶ Βηπύρρου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατῆων. Πτολ. ζ', 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαίδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταίουπόλεως καὶ Πανοπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ὠνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πλούτρ.

Πασσίων, ὠος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δουν. Ἐταιρ. Διαλ. 12.

Πατάβιον, τό = Παταύιον, ὅπερ ὄρα.

Πάταικοι, οἱ, καὶ Παταῖκοι, (α). Θεότητες τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μὲ μορφήν πυγμαῖου ἀνδρός, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας προσθήρομον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρόρας τῶν πλοίων των. Ἡρόδ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιδαν. ἐπεκράτησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochart παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοῦ ὑπερασπισταί,

Παταῖκος, ὁ. Πατήρ τοῦ Αἰνεσιδήμου ἐκ Σικελίας. Ἡρόδ. 7, 154.

Πάταλα, τὰ, καὶ Πατάλη. Χώρα τις βαλτῶν ἐν Ἀσίᾳ εἰς ἄκρον εὐφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὡς μία νῆσος ὑπὸ δυνάμει βραχύνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, δι' ὃ καὶ Νῆτος καλούμενη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ αὐτῆς. Πάταλα, τὰ. Ἀρριαν. ζ', 17. — ὅθεν Παταλέως, ὥς, ὁ κάτοικ.

Παταληνὴ, ἡ. = Πάταλα. Διον. Περ. 1095. καὶ Παταληνὴ, Στράβ.

Παταούιον, τό, Ρατανίον. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀπὸ Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐσιετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτρ. τανὺν Παδουα, Padua. — ὅθεν, Παταουῖνοι. οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πάταρα, τὰ (υυυ). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλας, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκτο καὶ ἐν μαντεῖον τοῦ Ἀπολλωνίου χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἐξ μηνῶν τοῦ χειμῶτος. Ἡρόδ. — ὅθεν, Παταρεύς, ὥς, ὁ κάτοικ. — Πατερικός, ἡ, ὄν, τῶν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὦν, τὰ Παταρικά σάνδαλα. Δουν. ἐτι, Πατερῆς, ἰδος, ἡ, ἢ ἐκ τῶν Πατάρων οὗτα, ἢ Παταρῆς ἀρχὴ· τό Ἀγρωτήριον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 129. 507.

Παταρβημεις, ιος, ὁ. Πιστός ὑπηρετῆς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Παταρεύς, ὥς, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάρῳ τῆς Λυκίας μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Πάταρος, ὁ (α). Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς

- Λυκίας θυγατρός τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάταρα. Στεφ. Βυζ.
- Πατησιαδάς, α, ὁ (α). Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. β'. 3.
- Πατιζεΐθης, ους. ὁ. Εἰς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφός τοῦ Ψευδοσμέρσιος. Ἡροδ. 3, 61.
- Πατιράμης, ους, ὁ. Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 40.
- Πάτμος, ἡ. Νῆτος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξύ Νάξου καὶ Σάμου, οὐσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἀφορος τανὺν Πάτμος. Στράβ. Θουκ. γ', 53, ἔνθα πρότερον Λάτμος ἔκειτο.
- Πάτουμνος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐβραϊστὶ Πιθόμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβραίων καὶ Ἑρᾶν πόλις· κατὰ Man- nert ἡ νῦν Βελβεῦς. Ἡροδ. 2, 158.
- Πάτραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννησῷ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰω- νίων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἧτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Πατρώως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἑρως Πάτραι ὀνομα- ζεῖσα, τὴν ὁποίαν οὗτος περιέβαλεν μὲ τείχη αὐξήσας αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πολισιοχώρων πόλεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, οὐσα καὶ αὐτὴ μία τῶν δώδεκα πόλεων αἰτνες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφε- ξῆς δὲ κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγού- στου Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ, νῦξήθη καὶ ἐκαλλωπί- σθη μεγάλως· τανὺν Πάτραι, Patraeo. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β', 41. Πανσ. Πτολ. γ'. 16.
- Πατροκλεία, ἡ. Θηλκ. τοῦ Πατρόκλειος. Οὗ- τος ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη ἔκτῃ Ῥαφωδία τοῦ Ὀμήρου, ἧτις πραγματεύεται τὸν ἐν Τροίᾳ θά- νατον τοῦ Πατρόκλου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιγ', 14.
- Πατροκλείδης, ου, ὁ. κυρ. πατρωνμ. ὄνομ. Τίος τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Δημα- γωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ κακοή- θους, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 790.
- Πατροκλῆς, εἰους, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθηναίς πλουτίων πολιτῶν, εἰς ἄκρον φιλάργυρος, μιμη- τὴς τῶν ἡθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστφ. Πλουτ. 84. — 2) Ἀνεψιός ἐξ ἀδελ- φοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθύλ. — 3) Περί- ρημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος βασι- λέως τῆς Συρίας, ὁ περιπλεύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θαλάσσαν καὶ συγγράψας μίαν πραγ- ματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στράβ. ἔτι καὶ Πατρόκλος, παρὰ Πανσ. — 4) = Πατρόκλος. Θουκρ. Εἰδ. ιε', 140.
- Πάτροκλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρός τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόρ. β', 7, 8. — 2) Τίς τοῦ Μενoitίου καὶ τῆς Σε- νέλλης, ἐχόνος τοῦ Ἀκτορος, γινηθεὶς εἰς Ὀ- ποῦντα ἐκὼν τῆς Δοκρίδος, ὅπου φονεύσας εἰς τινα ἀγῶνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βια- σθεὶς νὰ φύγῃ ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλεύως, τοῦ ὁποίου τούτου γε- νομένου πιστός φίλος συνεστράτευσεν ὑπε- ρον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ε-

δειξε πολλὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρίαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ὥς οὗ τελευταίον πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἐκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνεκρότησεν ὁ Ἀχιλ- λεύς πολυτελεῖς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνη- σιν τοῦ φίλου τούτου. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 84. Ἀπολόρ. γ', 13, 8. Παρ' Ὀμήρ. καὶ τοῖς Τραγῃ. ποιη- ταῖς εὐρήται ἀεὶ ἡ Ὀνομστ. Πατρόκλος· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἐσχημαστ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλαβῶς. Πλάτ. Ἀπολόρ. Ὁ Ὀμῃρ. χρήται ταῖς πλαγιαῖς πτώσ. καὶ περιτοσυλλαβῶς, ὡς Γενκ. Πατροκλῆς, Αἰτκ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεις. Ὀμ. Ἰλ. P, 670. Λ 601. A, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Πατρό- κλου ἡ εἰς τὸν Πατρόκλον ἀνήκων. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆτος, ἡ. Νῆτος μικρὰ τοῦ Αἰ- γαιῶν Πελάγους ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σου- νίου ἐν Ἀττικῇ· τανὺν Γαῖθαρὸν ἔσι. Πανσαν.

Πατρώ, ους, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θε- σπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολόρ. β', 7, 8.

Πατρώα, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁ- ποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι. Πανσ. Κορινθ. γ.

Πατταληνῇ, ἡ. Ἰδε Παταληνῇ.

Παυλίνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἀνθολ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν, ἐν Ἀνθολ.

Παῦλος, ὁ, Αἰγινήτης. Περίφημος ἱατρός, συγγράψας Ἱατρικὴν πραγματείαν βιβλία ἑπτὰ. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρινό- μος ἀκμώσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁ- ποίου σώζεται εἰσαγωγή εἰς τὰ Ἀποτελεσμα- τικά ἥτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνερ- γείας τῶν ἀστέρων. Σουιδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 130. — 3) Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Πανσανίας, ου, ὁ (-υ-). Ἰωνκ. Πανσα- νίης. Τίος τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφός τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυπθέως ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἐτι ἀνηλίκου βασι- λέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχι- στρατηγος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περ- σῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἐπολέμησε με- τὰ πολλῆς γενναϊότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμ- πειρίας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν παντλην ἤ- ταν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριτείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλασσίῃς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπέμ- φθη διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐλευθερώτῃ τὰς εἰσέτι ὑπὸ τὴν Περικὴν δουλείαν εὐριτσκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἄλλους συμμάχους τοσοῦτον σκληρῶς καὶ μὲ ἀλαζονικὸν τροπον, μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν ἡσὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐγένινεν αἰτίος τοῦ νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τὴν ὁποίαν ὥς τοῦ- τε εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλ- λήνων καὶ ἀπαντες οἱ σύμμαχοι ἐποκυρτήσαν-

τες ἠνώδησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνέγνωσαν κυρίως τῆς θαλάσσης. Καταπαθεῖς δὲ τελευταῖον ὑποτίθω ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἑφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς τοῦ ἰαοῦ τῆς Χαλκιοῦκος Ἀθηναίς. Ἡρόδ. 4, 81. Θουκ. α', 132. — 2) Τίος τοῦ Πλειστονάκτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἐχθρὸς τοῦ προτέρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἐτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγίδος κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐναντίον τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτόθι φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' αἰσχίνης εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἑφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τέγεαν πόλιν τῆς Ἀρχαΐδας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξέριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενοφ. — 3) Σοφός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμ. σελ. 176. Ξενοφ. — 4) Νῆος Μακεδῶν, ὁ συννομόςας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ ἐ-ἐκέρχεται τὸ θάνατον. — 5) Συγγραφεὺς Ἑλλην. ἐκ Κασσαρίας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμίσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρόδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐκτεταμένην καὶ ἐμπερίστατον περιήγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιήγησεως, περιλαμβάουσα ἄφθονον ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ναῶν, οἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγῶνων διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. 1στ. β', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 307.

Πανσίαις, ου, ὁ (-υ-). Περιφημος ζωγράφος ἐκ Σικιῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Πανστ. β', 27.

Παύσιππος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρίαν.

Παύσιρις, ιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμυρταίου βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. γ', 15.

Παύσων, ωνος, ὁ. Παράτιτος τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ καμπόνηρον. Ἀχαρν. 852. — 2) Περιφημος ζωγράφος θηρῶν ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστφ. Πλουτ. 602. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 23.

Παφία, ἡ. Ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφνήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πόλιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐπρόσφερον θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἄρρενα ζῶα. Θεοκρ. Ἡρόδ. 1, 105.

Πάφος, ἰα, ἰον, ἴδς Πάφος.

Παφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἴδς Παφλαγών.

Παφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὀριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παράγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινώπη οὐσα Ἑλληνικῇ ἀποικίᾳ τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ἐτι Παφλαγονική. Ξενοφ.

Παφλαγονικός, ἡ, ὄν. Τῆς Παφλαγονίας ἡ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὦν. Ξενοφ.

Παφλαγών, ὄνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὀμ. Ἰλ. B, 851. καὶ πληθ. Παφλαγονες, λογισμένοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἡλίθιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐν παροιμίαις πρὸς ἐνδείξιν οὐδαμινῶν καὶ ἁλῶν ἀνθρώπων· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἰππ. 2 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑποθεῖν τὴν λέξιν ἀπο τοῦ παφλαζῶν. καὶ Νεφ. 576.

Παφλαγονικός, ἡ, ὄν. Λουκ. Ἀλεξ. 41. ἡμάρτη.

Πάφος, ἡ (α). Ὄνομα διῶ ἐπιστήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαίαν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται ἐκτίσσε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις πῖθαν. ἔφερεν ἀνέκαθεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολδρ. γ', 14, 2. Ὀμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ἐτι καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἱκανὸν χρόνον καθέδρα ἐνός ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Πανστ. καὶ Στρίβ. ἐκτίσσε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ εἰς Ἀρχαΐδας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μικρὸν βασίλειον. Πανστ. ἡ, 2. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τανῦν Πάφος Βασίλ. Στράβ. — ὅθεν Πάφιοι, οἱ κάτοικοι.

Πάφος, ὁ. Τίς τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατὰ τινὰς λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκτίσσε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Ἦλιν. μύθ. 242.

Πάχης, ἡτος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυληνίην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων, κατέκοψε μέγα πληθὸς τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθοναν αὐτάς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἐναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχναμοῦνις, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Σεβαννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μέννητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἰεροκλ.

Πειρήνη, ἡ, Δωρ. Πειρίνα. **Pirene.** Κρήνη ἐν Κρινίῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτοῦ ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀκροκρινίδος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λείπεται ὅτι ὁ Βαλλερεφονίδης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγαν καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὄνομα αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἀφ᾽ ἑνὸς ψυχροῦ καὶ διευχέως. Εὐρ. Μῆλ.

69. 'Ηροδ. 'Αθην. β', δ. ἐτι Πειρήνη ἀκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. 'Ολ. 13, 86. — ὅθεν Πειρηναῖος, αἰα, αἰον. ὁ Τῆς Πειρήνης ἡ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων. ὁ Πειρηναῖος πῶλος, ὁ Πῆγας. 'Εὐρ. 'Ηλεκτ. 473.

Πειρίθου, ὁ, (ε) συνθεμ. Πειρίθους. Εἰς τὸν ἐπιστήμον ἥρωον τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιοτήτος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 741. Πανσ. ε', 10. ἡ κατ' ἄλλους τοῦ 'Εἰώνοιο καὶ τῆς Δίας, 'Απολδρ. α', 8, 2. ἐκ Ἀχρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς 'Ιπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερά ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οἱ κυριευμένοι ὑπὸ μέθης ἐξήτηταν νὰ καταισχύνωσι τὰς περειαζέσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θητώος ὁ Πειρίθους, συνεβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀρπάσῃ τὴν παιδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης κατέβη ἀκολουθῶς ὁ Θητεὺς μετὰ τοῦ Πειρίθου εἰς τὸν ἄδην, ἀπ' οὗου ἤθελε καὶ οὗτος νὰ ἀρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθείς αὐτοῖς ἐφ' εἰς βράχου δέν ἡλυνθῆ τοῦ λαποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. 'Ομ. 'Ιλ. Ε, 318. 'Οδ. Δ, 639. 'Απολδρ. β', δ. Πανσ. Πλουτ. Θητ. 35. Παρ' 'Ομ. εὐρηται αἰεὶ ὁ ἀσυναίρτ. τύπ. παρὶ δὲ τοῖς ὕστερον συναϊρούμ. Πειρθους, Γεν. Πειρίθου, Δοτ. Πειρίθω. 'Απ. λ. 'Ροδ. Αἰτκ. Πειρίθου, 'Απολδρ. Παντ.

Πειρώος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰμβρίστου ἐξ Αἰῶνος πόλεως τῆς Θράκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θράκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θουιντος. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 841. Γενκ. Πειρώω, 'Ομ. 'Ιλ. Γ, 484.

Πείρος, ὁ. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρχαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. 'Ηροδ. 1, 145. Στράβ. η'.

Πειρούστα, οἱ. Pirustae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀντιμέχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 122. — 2) Τίς τοῦ Μαίμαλου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. 'Ομ. 'Ιλ. Π, 293. — 3) Τίς τοῦ Πολύκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 'Ομ. 'Οδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλήν ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἐν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία Ἡράκλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς τῶν ἐξόχων ἐπικὸν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὁμηρον καὶ Ἡσίοδον. 'Απολδρ. α', 8, 5. Θεοκρτ. Πανσ. β', 37. — 5) Ἄλλος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαράνδων πόλεως τῆς Λακωνίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σωίδου, συνέγραψεν ἐν κυκλικὸν ποίημα Ῥωϊκὰ καὶ Διοχημῖαι ἐπιγραφόμενον. Στέφ. Βυζ. —

6) Σπαρτιάτης τις, παρὶ Πινδ. Νεμ. 11, 43. — 7) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστάνει ὡς ὑπερόπτην καὶ δωρολήπτορα. Εἰρ. 364. 'Ορν. 1599.

Πεισέταϊρος, ὁ. Εἰς τῶν ὑποκρινομένων προσώπων ἐν ταῖς Ὀρνέσι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεισίαις, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἀγαλατοποιός, Πανσ.

Πεισιδαί, οἱ, ἢε Πιτταί.

Πεισιδίκη, ἡ (-ου-). Θυγάτηρ τοῦ Διόλου καὶ τῆς Ἑναράτης, θυγὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Ἀντιφον καὶ Ἀκτορα. 'Απολδρ. α', 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελλίου. 'Απολδρ. α', 9.

Πεισιτραπετίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Πεισιτράτου, πληθ. οἱ Πειτιτραπετίδαι, οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Πεισιτράτου, ὁ Ἰππίας καὶ ὁ Ἰππάρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. 'Ηροδ. 5, 62. Δημ.

Πεισιστράτος, ὁ. Pisistratus. Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβειας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλεμαχὸν ἐν Πύλῳ καὶ συνιοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. 'Ομ. 'Οδ. Γ, 481. 'Απολδρ. α', 9, 9. — 2) ὁ περιφραγὸς τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἰπποκράτους, ἐκ μίας ἀρχαίας καὶ ἐπιστήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κοδρου καὶ τοῦ Νηλέως, γεννηθεὶς μ' ἐξοχα προτερήματα ψυχῆς, με μίαν ἔντονον καὶ καταποστικὴν ἐγγλωττίαν καὶ πλουτίτας τὸ πνεῦμά του με παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀνετίσχετο ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα ἱκανὸς νὰ αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, δι' ὃ καὶ μετ' οὐ πολὺ καταπαύσας ἀπόλυτος τύραννος ἐκλύσας πρὸς ἑαυτὸν ὅλην τὴν εὐνοίαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, εἰσέειχεν εἰρηνικῶς καὶ με πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τρικινεταίους χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφῆστας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἰππαρχον καὶ Ἰππίαν. Καὶ ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου τυραννίας του συνετέφερε μεγάλως ὁ Πεισιτράτος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν αὐτῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμητικὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν με διάφορα ὁμοῦσια καταστήματα καὶ ναοὺς. 'Ηροδ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουῖζ.

Πείσιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυχνέως. 'Απολδρ. γ', 10, 3.

Πείσιων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. 'Ελλ. — 2) Piso. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ. Ἑνικ. Πελαγῶν, ὄνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Παιόες. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στέφ. Βυζ. Ἑνικ. Πηλαγονία, ἀνήκουσα κυρίως εἰς

τὴν Περγάβιαν, ἣτις καὶ Τριπολίτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτέας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, οὗτος, ὁ (α). Ἦρωστις ἐκ Πύλου, ὑποστρατήγος τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἰς τῶν ἐπισήμων Δυκίων, εταῖρος τοῦ Σαρπηδότος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Τίσις τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος, ἀπὸ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βούς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κἄρμος, ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολόρ. γ', 4, 1. Παντ. Σ', 12. — 4) Τίσις τοῦ Ἀτωπεῦ καὶ τῆς Μερόπης. Ἀπολόρ. γ' 12, 6. καὶ Πελάγον, ὄνας, ὁ. Ἀνδολγ.

Πελάγων, ὄνας, ὁ, ἴς Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰθμίου, ἣτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Καβαίρων, δι' ὅ ἐτιματό με θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παντ. Σ', 25.

Πελαργικός, ἡ, ὄν, = Πεαργικός. ὅθεν τὸ Πελαργικόν = Πελαργικόν, ὅπερ ὅρα.

Πελαργοί, οἱ, ἐστ' ὅτε λαμβανόμενοι ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔξαιρ. παρὰ Στράβ. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὅτες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην οὕτω κληθέντες. Στράβ. Ἀριστφ. Ὀρν. 832.

Πελασγία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδ. 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1473. ἔξαιρ. τοῦ Ἀργεῦς. Εὐρύκ. Ὀρεστ. 958. καὶ τῆς Ἀρχαΐδας, Καλλαμ. — 3) Ἐν Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀνάκασεν καὶ ἡ νῆσος, Λεσβός. Στράβ.

Πελασγιάς, ἄδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀργεία. Καλλμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ἡ, ὄν. Τῶν Πελασγῶν ἡ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικόν Ἀργος, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀργος, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ, Εὐρ. Φοιν. 105. ἐστὶ, ὁ Πελαργικός, ἐπὶ 9τ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἐσύστησαν πρῶτον τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Π. 254.

— ὅθεν, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄριτον μέρος τῶν τεχνῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτιζέν κατ' ἀρχαίαν ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡροδ. 5, 64. καὶ, τὸ Πελασγικόν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος οὗ τεῖχος τῶν Πελασγῶν. κληθεὶς οὕτω διότι ἐνταῦθα προτέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὰ Πελασγικά πεῖρα. Μεδίων τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπορσίας τῆς Οἰτῆς ἕως τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Στράβ.

Πελασγίος, ἰα, ἰον. Τῶν Πελασγῶν ἡ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελαγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἀργος. Αἰσχ. Ἰκετ. 649. κατὰ Στέφ. Βυζ. ὁ ἄρτεϊκ. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὐρητὰ ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ἰδος, ἡ, = Πελασγιάς. Ἐπιθ. τῆς Ἦρας κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἀργος καὶ ἐπὶ τῆς νήτου Σάμου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 14.

Πελασγιώτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξύ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἑσταιαῖωτιδος χώρας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὕσα ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλοῦ ὄρεων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολόρ. β', 4, Στράβ. — Πελασγιώται, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ. παρ' Ὀμηρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 234. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκείθεν μετῆρσαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συττησαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μετὰ τὴν ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 480. τοὺς ὁποίους ὀνομήτην καὶ Δίονα κα' εἰ. Ἰλ. Η, 420. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νῆσου Κρήτης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 1, 56, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50.

Παρίστανται οἱ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ιστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀπανταχοῦ ἀναμεμνημένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσὶ ἐν ἑνὶ λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καθ' οὓς αἰῶνας οὗτοι διὰ τῶν ξένων ἀποικίων ἐξ Αἰγύπτου. καὶ Ἀσίας ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοινωνικὴν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θράκης, τῶν ὁποίων τὰ ἥθη, ἡ διαίτα καὶ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρχικῶν Ὀρχικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαῖον περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίᾳ, ἀπ' ὅπου ἐμεξῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα τῆς Ἑλλάδος ἕως αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μικρᾶς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀχαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συττησαντες ἐνταῦθα εἰς ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἀλλ. α. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1089. — ἡ λέξις Πεασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικούντας λαοὺς, ἀπὸ τοῦ πελάζειν, ἡ κατὰ Στράβ. ὅστιν ἡ αὐτὴ μετὰ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελαργοὺς τοὺς κατοικοὺς τοῦ Ἀργεῖος ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἰκετ. 268. Εὐρ. Θεοκρ. ἐτι δὲ ἔξαιρ. ἐκα οὗτο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλέες, ἦτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡροδ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαῖον ἐσύστησαν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Τίσις τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρίς τοῦ Φορμῶντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Πελασγοί. Ἀπολόρ. β', 1, 1. κατ' Αἰσχ.

Ἰκτ. 266. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Παλαίχ-
 θονος ἀχμάσας τρεῖς ἡλικίας ὕστερον καὶ βασι-
 λεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἐφθασεν αὐτῷ οὗ
 Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελασγὸς ὁ δευ-
 τερός, πατήρ τοῦ Αἰμῶνος καὶ πάππος τοῦ Θεσ-
 σαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἄλ. α', 17.
 Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1089. — 3) Πελασ-
 γὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέττορος καὶ ἐγχωρίου
 τοῦ Ἰάστου, ὅστις ἐκτίσθη πρῶτος τὴν ἐν Ἀρ-
 καδίᾳ πόλιν Παρράσιαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους
 τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοινωνι-
 κὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτοῖς εἰκοσιπέντε
 χρόνους. Στέφ. Βύζ. — 4) Ἄλλοι Πελασγὸς
 ἀναφέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγῆνορος,
 ὁ κτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐν ναὸν τοῦ Ὀλυμ-
 πίου Διὸς καὶ ἕτερον τῆς Πελασγίδος Δήμη-
 τρος ἐν Ἄργει. Πανσ. β', 22. Τγίν. μύθ. 224.
 Πελασγὸς, ποιητὴς. ἀντί Πελασγικός. Εὐρπ.
 Ἡρακλ. 317.
 Πελεθρόνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Στράβ.
 πειαν. ἀπὸ τοῦ Πελεθρόνιον κληθεῖσα βασιλείᾳ
 τῶν Λαπίθων. Τγίν. μύθ. 274.
 Πελεσιάδες, αἱ, Ἑνικ. Πελεσιὰς (περιστερὰ).
 Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρησιμοδοτοῦσαι ἰε-
 ρεῖαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ ματείου τοῦ Διὸς. Σοφ.
 Τραχ. 172. παρβλ. Νον. Διον. γ', 286. κατ'
 ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας
 αὐτῆς ἐνοίας, ἴδ. Ἡροδ. 2, 57. — 2) ποιητὴς.
 ἀντί Πλεσιάδες. Πινδ.
 Πελένδονες, οἱ. Μικρὸς τι λαὸς τῆς Ταρτά-
 κωνικῆς Ἰσπανίας κατεικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικά
 μερῇ τῆς χώρας τῶν Κελτικῶν καὶ ἔχοντες
 κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.
 Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πυλάντος ἐκ Μεγάρων
 καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίωνος. Ἀπολ. γ',
 15, 5. κατὰ Πηνελ. ὁμοτ. Πυλία.
 Πελιάς, ου, ᾱ, Ἰων. Πελήης (ι). Τίος τοῦ
 Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλ-
 μονέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ
 Νηλέως καὶ τοῦ Αἰτῶνος, ὅστις διώκας αὐτοὺς
 ἐς τὸν πατρικὸν θρόνον κατεστάθη βασιλεὺς τῆς
 Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. α', 9, 9. κατ'
 Ὁμ. Ὀδ. Δ, 25. ὑπῆρχεν οὗτος προσηλὴς
 τῶν Θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνα-
 ξιβίαν θυγατέρα τοῦ Βιάντος ἐγέννησε τὸν Ἀκα-
 στον, τὴν Πεισιδίην, Πελοπίαν, Ἰπποδῶν καὶ
 Ἀλκестιν, αἵτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φο-
 βούμενος δὲ ὁ Πελιάς μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς
 αὐτοῦ καὶ υἱὸς τ. Ὑ Αἰτῶνος ἀφαιρῇ μετὰ ταῦτα
 τὸν θρόνον ἐπεμφεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ
 τὴν ἀρπάζειν αὐτὸν τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίτας
 ὅτι οὕτω θάξει ἀφανισθῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ
 ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων ευτυχῶς εἰς τὴν Ἰωλκὸν
 ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας νά φο-
 νεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὅποιον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ
 θυγατέρες κατεμύλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπα-
 τηλὴν ὑπόσχασιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι
 θάξει ἀνανεῶται αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον,
 τοῦ Πελίου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς
 αὐτοῦ Ἀχιττος διώκας ἐκείθεν τὸν Ἰάσωνα μετὰ
 αὐτοῦ Μηδείας. Ἀπολ. Διόδ. Σικ. δ', 51.
 Πελιάς, ἄδης, ἡ (υυυ). Τοῦ Πελίου ἡ εἰς τὸν

Πελίαν ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ θυγα-
 τέρες τοῦ Πελίου, Εὐρ. Μηδ. 9.
 Πελινναῖον, ὅρος, τό. = Πελληναῖον.
 Πέλιννα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς
 Ἑστιάωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ
 τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι
 ἐκτίσθη πρῶτον ὁ Πέλιος. Στέφ. Βυζ. Πελιν-
 ναῖον, τό. Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καί, ἡ
 Πέλινα, Ἀρριαν. δ, 7.
 Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κα-
 τὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἡμαθίας χώρας κειμένη, πα-
 τρίς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ
 Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμενίσα ἐπὶ πο-
 λὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ βα-
 σιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς
 ἐπαρχίας· τανὺν Πέλλα. Ἡροδ. 7, 123. —
 ὅθεν, Πελλαιὸς, αἶα, αἶον, τῆς Πέλλας ἡ ἐκ
 τῆς Πέλλας ὦν. Καλλμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο
 πρότερον ἡ ἐν Συρίᾳ πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Γαωγρ.
 VI, 463.
 Πέλλα, ἡ, Ἄττκ. Πελλήνη. Πό-
 λις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς
 Σπάρτης καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς Βελεμνίδος, εἰς
 τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινα ὁ Τυνδαρεὺς
 ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἰπποκόωντος· ἐπὶ δὲ τῆς
 ἐποχῆς τοῦ Πανσανίου εὐρίσκειτο ἡδὴ εἰς θρεί-
 πια. Πανσ. γ', 21, 2. Πέλλα, τό, Στράβ.
 τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὕτως καλεῖ χωρίον
 θέτων αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μετὰ τὸ νὰ ἐκεῖτο
 ἐπὶ τῶν ὀρίων αὐτῆς, καί, Πελλήνη, ἡ. Ξενφ.
 Ἑλλ. ζ', 5. Πολύβ. — 2) Δωρκ. ἀντί Πελ-
 λήνη, ὅπου ὅρα.
 Πελληναῖον, τό. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς νήσου
 Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο εἰς ἐπίσημον ναὸς
 τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ.
 535. εἰ καὶ Πελιναῖον.
 Πέλλην, ἡ, ὁ. Τίος τοῦ Φόρβαντος καὶ ἐκ-
 γονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη
 ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Πανσ. ζ', 26.
 Πελλήνη, ἡ, Δωρκ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία
 τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μετὰ τὸν
 Σικυνῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας
 εὐρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς
 Ἀθηνᾶς ἐν τῷ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα
 τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὁ-
 στοῦ κατεσκευασμένον μετὰ πολλὴν χάριν καὶ
 τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τὸν Στράβωνος ὑπῆρ-
 χεν ἡ Πελλήνη ἑρμῶν φρουρίον μετὰ μίαν μι-
 κράν κώμην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. 7,
 156. Ἀριστφ. Δυσ. 995· τανὺν χωρίον. Δού-
 χα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις
 τῆς Λακωνίας. — ὅθεν, Πελληνεὺς, εἶος,
 ὁ κάτοικος τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνι-
 κός, ἡ, ὅν, τῆς Πελλήνης ἡ ἐκ τῆς Πελλή-
 νης ὦν, Πελληνικαὶ χλαῖναι. Στράβ.
 Πελληνία, ἡ, καὶ Πελλήνικ. Ἐπίστατον τῆς Ἀρ-
 τέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐ-
 τῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁ-
 ποίας τὸ εἶδωλον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυ-
 χίας εἰς τὴν χώραν ὅσας ἐνεφανίζετο. Πλωτ.
 Ἀρατ. 11.

Πέλλης, ου. δ. Πάππος τοῦ Ἀσπερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Ὑπεραίου, ὁ χρίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 177.

Πέλλινα, ἡ, ἴδε Πέλινα.

Πελοπεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελοίου βασιλέως τῆς Ἰωλκῆς. Ἀπολ. Ροδ. Α, 326. Ἀπολδρ. α, 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηιάδης, ου. δ. ποιητ. ἀντί Πελοπίδης. Πινδ. Θεοκρτ.

Πελοπηΐς, ἴδος, ἡ. ποιητ. ἀντί Πελοπίς, προσπαχμ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλμ. ἐκ Δηλ. 72.

Πελοπηΐος, ἡς, ἦς, ποιητ. ἀντί Πελοπίος. Τοῦ Πέλοπος ἡ ἐκ τοῦ Πέλοπος ὦν. Ἀπολ. Ροδ.

Πελοπία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Κύνου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολδρ. β', 7. 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νισβης, τεξευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τοῖν λοιπῶν ἀδελφαῖν τῆς ὑπὸ τῆς Ἀρτεμίδος. Ἀπολδρ. β', 5, 6. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυσίου μετὰ τοῖς ὀκτοῦ ἐγέννησε τὸν Αἰγισθόν, σημαίετα ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἡμιάρσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς τῆς. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ἰβ', 42. καὶ Πελοπεία, παρὰ Λουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ε) κυρ. πατρωνυμ. Ὀνομ. Δωρκ. ἀντί Πελοπίδης. — 2) Περιφώνιος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἰπποκλέους γεννηθεὶς ἐκ μίσε ἐπιστήμου καὶ πλουτῆς οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχου καὶ ευγενέως χαρακτήρος. Διωχθεὶς μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιάται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτὴν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμβὰς τὴν ναυὸν νικτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θέβας ἐφόεινε τοὺς τυράννους καὶ ἐξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἣτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καζμειαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Πελοπίδου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνοικτὸν βαδμόν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς των, εἰς τὴν ὅποιαν συνετέλεσε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Δευτέρῳ μάχῃν δόξησαν τὴν ἰερὸν λόχον τῶν τριακοντίων, δισκέδασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἰς τὴν Πελοπόννησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολὴν. Εἰς τας ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του εὐδοκίμησεν ἐπίσης καταπαύσας τὰς αὐτοῦ ἐπισυμβάσας στάσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς ὄρον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταίαν προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ λαῶν διὰ τὴν ἐλευθερίωσιν αὐτοῦς ἀπὸ τῆς δυνα-

στείας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτοῦ ἐθανάτωσεν εἰς μίαν σφοδρὰν συμπλοκὴν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης του χαλκοῦς ἀνδριάντας. Πλούτ. Ξενφ. Ἑλλ.

Πελοπίδης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Πέλοπος, ἐπὶ δὲ καὶ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυσίτης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 954.

Πελοπίος, ἰα, ἰον. Τοῦ Πέλοπος ἡ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπίς, ἴδος, ἡ. ἰδιαίτ. θηλκ. τύπ. τοῦ Πελοπίος.

Πελοπόννασος, ἡ, Δωρκ. ἀντί Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ε', 77. — ὅθεν Πελοποννασιστὴ, ἐπὶρμ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον· Θεοκρ.

Πελοποννησιχόος, ἡ, ὄν. Τῆς Πελοποννήσου ἡ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ἰα, ἰον. Τῆς Πελοποννήσου ἡ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὦν· καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡρόδ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσονήσος, ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Κερυραίου κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβριῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχίλιον σταδίαν περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὐτῇ Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελασγία. Ἄργος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἄφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεάς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτιθῆς τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. ε'. Πολύβ. Ἐκταίρειο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰ, ὅκτω ἐπαρχίας αἵτινες συνίσταν ἰδίως καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, αἵ τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Ὡς ἀρχαῖοτατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτοχθόνες, ζῶντες βίον ἀγρίον καὶ ἄνευ πολιτικῆς συστάσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συνιερζοῦνται οἱ Καυκόνες, Ἀδελγεῖς καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοὶ Στράβ. εἰς Ἐκταίριον· ὁ Ἡρόδ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Κυκουρούς ὡς δύο αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολουθῶς προτίθενται ὅτι ἔξοι λαοὶ οἱ τινες ἐυστηθήσαντες εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ εἰς Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παραλία μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρκτίας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλεῖστον αὐτῆς χώραν ἐντὸς τῆς Ἀρχαίας καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἑρακλειδῶν ἐκ τῆς ὀρκτίας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδία βασιλεία τὸ τῆς Λακεδαιμόνος, τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορινθοῦ· συγ-

χρόνος δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσβάλλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰτωλοὶ συστήσαντες ὕστερον ἴδιον βασιλείου περὶ τὰ δυτικά αὐτῆς παραβαλάστια. — παρβλ. Manner Γεωγρ. Ἑλλάδ. σελ. 351. — τανῦν Πελοπόννητος κοινότηρ. Μωρέας, σχηματίζων ἐν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, ποί, ὁ. Τίς τοῦ Ταντάλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυαναστῆς, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννητον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἡλίδος, τὸν ὅποιον νικῆσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς διαρρηλασίας ἔλαβεν εἰς γυναικά τὴν προίτημον Ἰπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ γηγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασιλείον τῆς Ἡλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐτύχτησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐτῆς εὐτυχίας ὑπεροχῆς καὶ πλεούτου του ἐκάλεσε ὅλην τὴν Χερσονήσον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον. ἐκ τῆς Ἰπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἀτρεΐα, θυετήτην, Χρῶσιππον καὶ Ἰππάλκιμον. Βασιλεύσαντες δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς ὡς ἐγχώριοις ἦρος ὑπὸ τῶν Ἡλείων μὲ θείας τιμᾶς καὶ θυσίας Πελοπεία καλουμένη. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Πaus. β', 22. Ἀπολδρ. ὁ Λυδός, παρὰ Πινδ. ἄλλως ὁ Φρύξ καλούμενος. Ἀπολδρ. β', 4, 5. ὁ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὅψ, διὰ τὸ ἐγγύθεν μοῖον ἔρᾶν καὶ μὴ προεῖδαι ὅποιαν δυστυχίαν δόλει προξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πραχθέντος φόου τοῦ Μυρτίλου. παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλται, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, τανῦν Πελετίς. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2. Στράβ.

Πέλωρ, ὁροι, ὁ. Εἰς τῶν διατωθέντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οὕτως ἀνεψύχσαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κίδως ἐσπερε τοὺς ὁδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. Πέλωρος, παρὰ Πaus.

Πελωριάς, ἄδος, ἡ, προτυπακμ. ἄκρα. Ρο-
lorus, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, τανῦν Φωρος τῆς Μετσοῖνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ἴδος, ἡ Θουκ Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀντίβα στρατηγῶν τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἐρρίψεν αὐτὸν ὁ Ἀντίβα καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

Πενελοπή, ἡ, ποιητκ. ἀπὸ Πηνελόπης. Ἀνδολ.

Πενεσταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγρούς τῶν κυρίων αὐτῶν ὡς οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιναν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θετταλοὶ ὑποτάξαντες εἶχον ἀείποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστφ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνίτιδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρσος καὶ τῆς Ὀτρύνης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθούσα μ' ἐν στρατεύματι γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληρώθη θανάτῳ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως. Κενύιν. Σμυρν. Πaus.

Πενθεός, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαυῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονεῖ τὴν λατρείαν τοῦ Διόνυσου καὶ καταδιώκειν τὰ ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρώνος, αἱ τινες ὀργιάζονται ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἀγρίον τι θηρίον. Ἀπολδρ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ὁρέστου καὶ τῆς Ἐριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίθου, ὅστις ἀφησας τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτε οἱ Ἡρακλίδαι εἰσεβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μετέβη εἰς τὴν Ὀρχάνην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰσάκων. Στράβ. γ', Πaus. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (υ). Στρατηγὸς τῶν Παφίων. Ἡροδ.

Πεντάπολις, ὡς, ἡ. Κυρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Αἰνός, Ἰσχυτοί, Κάμιρος, Κῶς, καὶ Κνίδος. Ἡροδ. 1, 144. πρῶτερον δὲ ἐξάπολις καλούμενη. — 2) Πενταπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύᾳ, ἴδε Κυρήνη — Πτολ.

Πεντόλη, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πεντέλῃσιν, ἐν Πεντέλῃ καὶ Πεντέλῃθεν, ἐκ Πεντέλης. Πaus. Πεντελικός, ἡ, ὄν. Τῆς Πεντέλης ἡ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλην ἀνήκων τὸ Πεντελικόν ὄρος, ὅρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περιφρῆμον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρτα λατομεία τοῦ μαρμάρου. Πaus. ἡ Πεντελική, προστυπακμ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (ε). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γερωνίας μὲ ἰμάνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περιφρῆμον διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον τανῦν Σκόπουλον. Ὁμ. Ἱλ. α', 32. Θουκ. — ὅθεν, Πεπαρήθιοι, οἱ κάτοικοι. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνονσα ἐξ μικρᾶς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίᾳ Περαιάν, Βαταναίαν, Γαυλιανίτιδα, Γαμαλιτικὴν, Ἰτουραϊὰ καὶ Τραχανίτιδα.

Περαϊβία, ἡ, = Περραϊβία.

Περαϊβοί, οἱ, = Περραϊβοί.

Περαϊθῆς, ἴδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. παρὰ Πaus. γ', 3. καλεῖται Ἀπερεθῆς.

Περαϊθός, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθῆς. Πaus. γ', 3.

Περατός, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδωνίου καὶ τῆς Κελχινίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας εἰς

τὴν Σικυῶνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Πaus. β', 5.

Περγαία, ἡ· Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτῆς. Πομ. Μελ.

Περγαῖος, αἰα, αἰον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ἡ, ὄν. Τῆς Περγάμου ἡ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὖν· ἔξαιρτ. ἡ Περγαμηνή, προστυπακμ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσιαττικ. Περγαμηνός, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ· Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνδολ.

Περγάμιος, ἰα, ἰον (-υυ). Τῆς Περγάμου ἡ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ὅθεν, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας. Πίνδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἡ Πέργαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις τό Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡρότ. 7, 43. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰρ. Αὐλ. 552. Πλάφ. — ὅθεν, Περγάμιος, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις ἐπίσημοι τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κεῦστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθ' ἑαυτὴν τοῦ αὐτοῦ Περγαμηνοῦ βασιλεῖος ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουτίαν βιβλιοθήκην συνίστασθαι ἐν 200,000 τόμων τὴν ὅλιαν ἐσύστασεν πρῶτον ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποῖον ἐγένετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτειά τῆς Περγάμου πύξηθη ἀκολούθως διὰ βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων προσλαβούσα ὄλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἐν μέρος τῆς Καρίας· τανῶν Περγαμῶν. Στράβ. ἡ Πόργαμος, παρὰ Ξενφ. Λουκ. καὶ Ἡρώδ. ὅθεν Περγαμηνός, ὁ κάτοικος.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πισρείας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ· κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου· τανῶν Περγαμάρ. Ἡρόδ. 7, 112. — 2) = τό Πέργαμον, ὅπερ ὅρα.

Πέργαμος, ὁ. Τίος τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβίβας ἐκ τῆς Ἠλείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκτείνων αὐτόν· τὴν πόλιν Πέργαμον. Paus. α', 11.

Πέργασή, ἡ. Κῆμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεχθίδαν φυλὴν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Περγάτῃσι, ἐν Περγασί· Ἀριστφ. Ἰππ. 321. καὶ Περγατῆδων, ἐκ Περγασῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Περγασίου, ὁ Δηϊκόων. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κεστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος

παρ' αὐτῇ ἓνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο ἐφ' ἑνὸς λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταυτῆς· Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 187. Στράβ. κατὰ τινὰς τὸ νῦν χωρίον Πηργί καλούμενον. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VII. σελ. 126. — ὅθεν, Περγαῖος, αἰα, αἰον, τῆς Πέργης ἡ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ οὕσση. Περγαῖός, ὁ κάτοικος.

Περδίκας, ου, ὁ· Ἰωνκ. Περδίκης, ἑω. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημενίδου ἐξ Ἀργους· Ἡρακλειδῆς τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασιλεῖον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 8, 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Καρανόν. — 2) Περδίκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὦν αἰετοεὶς ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμει τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀρχάλαον Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀνιβαὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφρονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφῆσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἐτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα Ἀμύνταν. — 4) Τίος τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἰς τὴν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς διαφόρους μάχας, ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπόλεμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ἰκοι, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μητὴρ τοῦ Τάλου. Ἀπολάρ. γ', 15, 9.

Περεργῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλότοκος Κυνικός περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἐκαστονταετηρίδος, ἐκ Παρίου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτος παριστάνει ἐν τινι τῶν διαλογῶν του, περὶ τῆς Περεργίνου τελευτῆς ἐπιγραφόμενῳ, ὡς γόητα, ψευδοφιλόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ὁς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου οἰκειούμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου δόλων τὰ ἐκπλήξῃ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συνειθροσμένους Ἑλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπέσσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάθ' ἐκουσίως τὸ 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περεύς, ὅως, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαο-

δίκη θυγατρὸς τοῦ Κινύρτα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου. Ἀποδρ. γ', 9, 1. Παιστ.

Περίαλλα, ἡ. Ἰσρεῖα τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μνηστείου. Ἡρόδ.

Περικλῆς, ὁ. Τίος τοῦ Κυβέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χρ. βασιλευσας κατ' ἀρχάς μὲ πολλὴν προσηγορία καὶ φιλελευθερίαν μισοῦμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναρρυθμίσας μετὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, δι' ὃ καὶ ἐτιμῆθη μεγαλῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ οὗτος εἰς τῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν. περὶ τὰ τέλη δὲ ἐπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπερηγῶν τῶν πράξεων τὸν, ἐδόθη εἰς παντὸς εἰδους καταδυναστείαν φερόμενος μετὰ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στερεῶν αὐτοὺς τῶν κτημάτων καὶ ἐπιβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμοχθεὺς ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παραφορὰν του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύγγνον Μέλισσαν καὶ διώξας ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λυκόφωνα. Βασιλευσας δὲ 44 ἐκλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων. Ἡρόδ. 1, 20, 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲν ἀναφέρει τὸν Περικλῆδα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Βίρ. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιδαν. σύγχρονος τοῦ πρώτου Περιάνδρου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 35.

Περίαπες, ἰδος, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀποδρ. γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκασταμένου καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγονος ἡγεμόνος τῶν Παϊώνων τὸν ὁποῖον ἐγέννηтен ἐκ τοῦ Ἀξίου. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσίδου, τὴν ὁποίαν ἀγάπησας ὁ Πρωτεύδης ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Νυκτιδῶον. Ὁμ. Ὀδ. Η, 55. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἰππονόου τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνέος ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀποδρ. α', 8, 4. Διοδ. Σι. δ', 35. — 4) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλήτην, Δεμάστιπον καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀποδρ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλεως τῆς Κορίνθου, ἣς ἀνέδρεψε τὸν παῖδα τοῦ Δαίου καὶ ὠνόματεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀποδρ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιάδου καὶ ἑκγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμώνος μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Αἰάντα. Ἀποδρ. γ', 12, 7. Παιστ. παρὰ Πινδ καὶ Σοφ. καλεῖται αὕτη Ἐρίβοια θυγάτηρ τοῦ Πορσάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ληττοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεύς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰάσον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Διόνεια υἱὸν τοῦ Εὐρύτου. Πλουτ. Θυστ. 4.

Περιήρης, οὐς, ὁ. Αἰτκ. ην. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κινύρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγάτηρα τοῦ Περτῶος ἐγέννησε τὸν Ἀφάρειν καὶ Δεύκλιπον. Ἀποδρ. α', 4, 5. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενικέως βασιλεως τῶν Θηβῶν, ὁ πλη-

γύσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀρχηστοῦ Κλυμένον. Ἀποδρ. β', 4, 11. — 3) Πιότηρ τοῦ Βώρου Ὁμ. Ἰλ. Π, 17. — 4) Πολίτης τοῦ ἐκ Κύμης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5, 4.

Περικλοῖσαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνέκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν, εἰλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Περικλοῦ φίλου τοῦ Θητῆος. Στεφ. Βυζ. Λουκ.

Περικλοῦς, ὁ, = Περικλοῦς. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594. Περικλείδας, α, ὁ. Ἀττικ. Περικλείδης, ου. Λακεδαιμόνιος τις παμφθὴς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὴν ζητήσιν βοθείαν κατὰ τὸν Εἰλώτων. Ἀριστοφ. Λυσ. 1140. Θουκ. δ', 119.

Περικλῆς, συνηθ. Περικλῆς, οὐς, ὁ. Τίος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξενοφῶντος καὶ τῆς Ἀγαρῆτης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένης, εἰς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουτίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διδασθεὶς αὐτοῖσι τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ ἐξοχὸν ευφυΐαν νοοί, μὲ δεινὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελεστώσιν εἰς τὴν ταχείαν αὐξήτην καὶ ὁρᾶν ἐὸς πολιτικὸν ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εὐκλυτε πρώτοις ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θυμασμόν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἱ τινες ἐνεκίταυζήσαν εἰς αὐτὸν μὲ πληρὴ ἀφοσίωσιν τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμελείαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειτικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμπεριφορὰς. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα δικαιώματα εἰς τὸν λαόν διὰ τῆς ἀνατροφῆς πολλῶν ἀρχαίων κτιστῶν τῆς πολιτείας καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀκυρώσεως τινῶν συνενεργειῶν τοῦ Σόλωνα, ἤξευρε νὰ διατηρῇ ἀείποτε τὴν ἐπὶ βροταίαν καὶ ἀπόλυτον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἀπαξ προτεποιήθη διὰ τοῦ γενναίου καὶ δημοτικῶς πολιτευματός του καὶ ἐπροσπάθη πρὸ πάντων νὰ εἰσαῖε εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι ἀπέβλαπον ἀμέσως εἰς τὴν κοινὴν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινῶς ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάσια καὶ ἄλλα πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καὶ προκάλων πανταχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἀνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδειξῇ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ὑπεροχὴν δι' ἐπιστάσις αὐτοῦ ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν χρόνων του ὁ περιφήμος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Περσέωνος καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ ἀγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξοχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ἐπὶ τὰ πρόπυλαια τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὡδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθηναὶ ὑπερίχον με-

τις ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὐξήσις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος του ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπάρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήτῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ἐστῖαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς καὶ ἐξήγησε νὰ ἐνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήτους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβάλλων αὐτάς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἐχούσαν ἀρχὴν καὶ πρωτεύουσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχειρησις του αὐτὴν διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς ἀντιπάλου Σπάρτης καὶ ἐγένεν αἰτία τοῦ ἐφεξῆς πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροσπύζει νὰ ὑποθάλῃ ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιπάλων τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβῖστα ἐν Ἀθῆναις λοιμωδὴ νόσος περὶ τὸν δευτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφῆρπασε τὸν μέγαν τούτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87' Ὀλυμπ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐκυβέρνησε μόνος 16 ὀλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, διό καὶ ἐθρήνησεν αὐτὸν πικρῶς ὅλη ἡ πόλις· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Πάραλον, οἵ τινες ἀπέθανον ἡτῇ, πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἡρότ. ὁ, 131. Ἀριστφ. Ἰππ. 284. Θουκ. β', 65. Πλουτ. Περικλ. — 2) Τίος νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούταις ναυμαχίᾳ, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τὸν λοιπὸν συστρατηγὸν του. Ξενφ. Ἑλ. (Αἰτκ. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 56, 2, 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἀδμήτον· Ἰγν. μύθ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἰφικλον. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 230.

Περικλύμενος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφὰς, ὕστερον δὲ ἐφανερώθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλεῖος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 286. Ἀπολ. Ροδ. Α, 156. — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατὸς τοῦ Τειρεσίου, φρονεῖντας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τὸν Παρθενοπαῖον. Εὐρ. Φοιν. 1157. Ἀπολδρ. β', 6, 8.

Περικτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράμμασα ἐν βιβλίῳ περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὐρήνται ἀποσπάσματα τινὰ παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Περίλαος, Ἰωνκ. **Περίλαος**, ὁ. Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περειβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορητὰς τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυτμηνίστρας. Περ. λαος, παρὰ Πανσ. ἡ, 34. Περίλαος, Ἀπολδρ. γ', 10. — 2) Τίος τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σχμίας θυγατὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Πανσ. ἡ, 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μικᾷλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡρότ. 9, 103. — 4) Μεγαρεύς, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἤρξατο νὰ παραδώτῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Περ. ἰλλος, Ἀποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκευάσεν μίαν χάλκινον βοὴν ἐντὸς τῆς ὁποίας κλειόμενοι ὄντες ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίσῃ καὶ καίνομεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐξέφερον γοερὰς φωνὰς ὅμοιας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν· πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτέθη πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν βοὴν καὶ ἐκῆθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ τυράννου. Δουκ. Φαλαρ. 1. εἰ δὲ Περίλλος. Ἀνδολ. Διοδρ. Σικ.

Περίλαος, ὁ, = Περίλαος. Ἡρότ. Ἀπολδρ.

Περίμηδης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἰπποδάμαντα καὶ Ὀρέστην Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυθύεους φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρυόνοος καὶ γυνὴ τοῦ Λευκονίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ. Ἀπολδρ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοῖνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπαλαίαν καὶ Εὐρώπην. Πανσ. ἡ, 4.

Περίμηδης, ους, ὁ. Ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεὺς συνοδευτὰς αὐτὸν εἰς τὴν εἰς ἄβου κατάβασιν του. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 23. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου. Ἡρ. Ἀπκ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυδάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἰεῖονα. Διοδρ. Σικ. δ', 71. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γεννήτατα μετὰ τοῦ Ἀργου τὸν Μήνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομήσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνητὶα χώρα. Ἀντ. Λιβ.

Πέριμος, ὁ. Τίος τοῦ Μήμοτος, εἰς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. II, 695.

Πέρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπίτημος τὸ πάλαι χεῖμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡρακλεῖα κληθεῖσα. Ἡρότ. 4, 90. Ξενφ. — 2) Περήσιοι, οἱ κατ' αὐτήν. Ξενφ.

Περιπατητικὸς, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἡ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὢν. Δουκ.

Περίπατος, ὁ. Οὗτος ὠνόμαζετο ἡ σχολὴ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου οὗτος συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Δουκ.

Περύπολιον, τό. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. γ', 99.

Περισθῆνης, οὐς, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνθης, φονεῦσαι ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλέκτρης. Ἀπολόρ. β', 1, 4.

Περὶ φας, αντος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονεῦσαι ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταΐας. Ἀπολόρ. β', 1, 4. — 2) Τίος τοῦ Ὀγχεττοῦ, εἰς τῶν ἀνδρείων Αἰτωλῶν, φονεῦσαι ὑπὸ τοῦ Ἀρεος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πελοιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Γ', 842. — 3) Τίος τοῦ Ἐπυτου κηρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Τίος τοῦ Οἰ-εως φονεῦσαι εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορυθήων μάχην. Ἀντ. Λιβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κίχροπος, κτίσας αἰα ἀρχαίον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς αἰετόν. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὁβιδ.

Περὶ φητής, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡραΐστου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐπικληθείς Κορυνήτης, περιβόητος ληστής καὶ καινουργὸς διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον μέρη δ. Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορυφήν του, ὥς οὐ τελευταίον ἀπαντήσας αὐτόν ὁ Θητεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροίξῃνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν ἐφόεισε. Ἀπολόρ. γ' 16. 1. Πανστ. — 2) Τίος τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνηνῶν καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἐκτρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίης ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος καὶ θυγὴ τοῦ Δαμαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδότ. 6, 65.

Περκώπη, ἡ, = Περκώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μετὰ τῶν Ἀβύδου καὶ Δαρδανίου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 229. Ἡροδότ. 5, 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκώπη, ἡ. Ξενφ. Ἑλ. ε', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἐν χωρίῳ Παλαιπερκώτῃ καλούμενον.

Περμησός, καὶ Περμησός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐνοῦμενος μὲ τὸν Ὀλυσίον ἐκβάλλει εἰς τὴν Κοπαΐδα λίμνην· δι' ἐνὸς σπαρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Πανστ.

Περρᾶβια, ἡ, Ἰων. Περαιβία. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηγίου ποταμοῦ περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, οὗσα αἰε ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀτρκχοῦ καὶ Εὐραλίου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. δι' ἐνὸς ρ παρὰ Θουκ. 78.

Περρᾶβίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Περρᾶβίας ἡ ἐκ τῆς Περρᾶβίας χώρας οὖσα. Στράβ.

Περρᾶβιοί, αἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ παραλάττια μέρη ὥς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηγίου ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν

Λαπίδων ἦλθον καὶ κατώκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περρᾶβίαν· δι' ἐνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡροδότ. διὰ ρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στράβ. Πέρσαι, αἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περτίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδότ. 1, 125.

Περσαῖος, ὁ, = Πέρσης Πατὴρ τῆς Ἑκτῆς. Ὁμ. Τμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ὄργας δούλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδασκαλίας παρ' αὐτῷ τὴν Στωικὴν φιλοσοφίαν καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γονατάν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικά συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ', 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 17.

Περσαῖοι καὶ Περτέπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητροπόλις τοῦ Περτιοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχοντα τὸ πάλαι περίηρημα καὶ ὀχυρὰ βασιλικά παλάτια περιεχόμενα ὑφ' ἐνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκειτο μεγάλοι καὶ πολῦτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην ἐπέτρειψεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ λαφυραγωγῇσιν ὅτε ὑπέταξεν τὸ μέγα Περτικὸν βασιλεῖον, κατακαύσας καὶ τὰ μεγάλα ὀρεπτή ἐν αὐτῇ παλάτια· τανὺν εἰρίπια Τηχίλμιναρ ἦτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διοδρ. Σ. κ. ιζ', 70. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Πέρσαι, Δωρικ. ἀντὶ Πέρσης.

Περσείδης, ου, ὁ. Τίος ἡ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πληθ. οἱ Περτεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἡρώος Περσέως ἐν Πελοποννήτῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενεάς ἐν Περτίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδότ. 1, 125.

Περσεῖος, εἰα, εἶον. Τοῦ Περσέως ἡ ἐκ τοῦ Περσέως ὦν. Εὐριπ.

Περσεὸς σκοπή, ἡ· ἴδε Περσέωι.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Τίος τοῦ Τηλεμάχου τὸν ὁποῖον κατὰ τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικίας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π, 120.

Περσεύς, εως, Ἰων. ἔος, καὶ Ἐπικ. ἦος. ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀχρεῖου βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος, εἰς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπιστημῶν ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἐνὶ βρέφει ὦν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἐν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ παπποῦ του, ἐφάρθη εἰς τὴν ὑπὸν Σερῖφον ὅπου ἀνέβρεφεν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολόρ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περσεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἵππομαχρύνῃ αὐτόν διὰ τὸν πρὸς τὴν Δανάην ἔρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνης Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ νικήσῃ τὸ τέρας τοῦτο

καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κεφαλὴν διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτρέψων ἀπὸ τῆς νύκτος τὴν Ἀνδρομέδαν θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δατμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δρόκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἐκτεθῇ πρὸς βορὰν, τὴν ὁποῖαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρτην, Ἀλκαῖον, Ἡλεκτρύωνα, Σθένελον, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφύην. Ἀπολδρ. β', 4, 5 Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 325. Ἐπιτρέψας δὲ ὁ Περσεύς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐρατοῦ της Πολυδάκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς της Μειδούσης ὁμοῦ με τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σερφίους, ἀκολουθῶς ἔλθων εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ πάππου τὸν Ἀκρίτιον καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θερσαλίᾳ Ἀρίστην, ὅπου εἶχεν καταφυγεῖ καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πληρωσιν τοῦ χρησμοῦ. ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Δανάης· ἐνταῦθα ῥίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεύς εἰς τοὺς τότε πανηγυριζομένους ἐπιτάφους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λερσαίων, ἐφόνευσεν μὴ εἰδὼς τὸν πάππον τοῦ Ἀκρίσιου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἀργους καὶ φοβούμενος νὰ διωκθῇ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπέντην υἱὸν τοῦ Προΐτου Πρωῶν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνδος μετὰ τὰς πόλεις Μίθεαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας χωρῶσεν οὕτως μετ' ἑαυτοῦ. Ἀπολδρ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 154. τοῦ Περσεως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τίφος αὐτοῦ ἐδεικνυετο ἐν Ἀργολίδι μεταξύ Ἀργους καὶ Μυκηνην. Πανστ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετετάθη εἰς τοὺς Ἀστέραις. Ἐρατοστρ. — 2) Τίς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλαιᾶς αὐτοῦ, ὅστις πολέμουσιν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μετὰ λοιπὸν μεγαλοπρεπῇ δριάμβον τοῦ νικητοῦ του, ὅπου μετὰ δύο χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ὄβυνθραν φυλακῆν. Πολύβ. Πλούτ. Αἰμίλ.

Περσεφάσσα, ἡ, Ἀττικ. Περτέφαττα, = Περσεφόνη, ἑτι Φερτέφασσα καὶ Φερσέφαττα. — Εὐρπ. Δουκ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Περσεφόνης. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥώμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡστ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡστ. Θεογ. 454. ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Στυγίδος. Ἀπολδρ. α', 3, 1. τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ἀρπάσας ὁ Πλούτων ἐφωρῶν εἰς τὸν ᾠδὸν λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ὁ δὲ τοιαῦς εἰς τὸν ὁποῖον συνεβῆ ἡ ἀρπαγὴ αὐ-

τῆς ἀναφέρεται τυνηθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ περὶ τὸν Κηφιστὸν ποταμὸν, Πανστ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἐρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαζοῦσα ἡ Δημήτηρ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμσεύευσεν πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐτυγχώρησεν εἰς αὐτὴν νὰ διατρέβῃ δύο τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἐν τρίτον πλησίον τοῦ Πλουτωνος εἰς τὸν ᾠδον. Ἀπολδρ. α', 5, 1. ἔλατρευστο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευθέρια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐδοξαζέτο ὡς πολιοῦχος θεᾶ, ἑτι δὲ εἰς τὴν Μεγαλίπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Νυσίσιττα τοῦ Αἰῶνα καὶ τῶν Καταχθονίων σκιδῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Πανστ. η', 31. Διοδρ. Σικ. δ', 2. (κατ' ἰντας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν κυρ. Φερσεφόνη καὶ Ἰωνκ. Περσεφόνη, παρβλ. Εὐστιαθ εἰς Ὀδ. Κ, 491.)

Περσεὺς σκοπία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βολβιντικῷ τόμῳ κατὰ τὸ Νεῖλου, κατὰ Rennel εἰς τοῦ νῦν ἀχρωτηρίου Ἀβουκίρ. Ἡροδ. 2, 15.

Πέρση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκλεανῶ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Αἰήτην, τὴν Πασίονα καὶ τὴν Κίρκην. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσηίς, ἴδος, ἡ, Ἡστ. Θεογ. 356, 956.

Περσηϊάτης, ου, ὁ (-υ-) Ποιητκ. ἀντὶ Περσαίδος, = Σθένελος. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσηῖος, ἰα, ἰον, ποιητκ. ἀντὶ Περσείδος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περτηίς, ἴδος, ἡ· κυρ. θυγάτηρ τοῦ Περσεως. Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης. Διοκφρ. 1173 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσεως, ἡ Ἀλκμήνη. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 381. Γενκ. συνηρμ. Περτηίδος. — 3) = Πέρση· ὁπερ ὅρα.

Πέρτης, ου, ὁ, Κλητκ. Πέρτη. Τίος τοῦ Τιτάνος Κρίου καὶ τῆς Κυρῆβιας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡστ. Θεογ. 377. 409. Ἀπολδρ. α', 2 — 2) Τίος τοῦ Περσεως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθεροῦ του ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περτῶν. Ἡροδ. 7, 61. Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡπιδίου πρὸς τὸν ὁποῖον οὕτως ἔγραψε τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμῖνα. Ἡστ. Ἐργ. Πέρσης, ου, ὁ, Κλητκ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περσείδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 1.

Περσικός, ἡ, ὄν. Τῶν Περτῶν ἡ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκον, πρῶτον παρ' Αἰσχ. ἀπαντῶμενον, ὁ Περσικός κόλπος, Στράβ. καὶ ἡ Περσικὴ θάλασσα. Στράβ. καὶ Περσικός, ὁ, ἡ, ὄν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περσική, προσπακμ. χώρα, = Περσίς. Ἡροδ. 4, 39. — 2) αἱ

Περσικαί. Είδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστ. Έκκλ. 319.

Περσίς, ἰθίς, ἢ ἰδιατρ. Σηλκ. τύπ. τοῦ Περσικῆς, ἢ Περτίς αἶα, Αἰτχυλ. καὶ Οὐσιαστκ. προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἰθίς χώρα τῶν Περτῶν ἐν Ἀσία συνορεύουσα ἀνατολικῶς μετὴν Ἡρμανίαν, ἀρκτικῶς μετὴν Μηδίαν, δυτικῶς μετὴν Σουσιανὴν καὶ μεσημβριῶς μετὸν Περτικόν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ὁ μέγας Κύρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περτικὴν δυναστείαν. Ἡροδ. 4, 79. Πολ. 5, 4. Ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὐφορὸν, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· αἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμεναι ἐπαρχίαι ἦσαν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνή, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μακρομένη καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ταοκηνή, κατοικοῦμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰσέβαλεν ἀρχαῖον ἐκ τῆς Ἑρκανίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθῆν μετ' ἄλλους λαοὺς τῇ Ἰνδίας, οἱ πλείστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἔξον τὸ προτερον βον νομαδικῶν, ἐξ ὧν παρ' Ἡροδ. 1, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ἐστὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπικὴ καὶ Σαγάρτοι· παρὸν Στράβ. 16, 15. Διοδ. Σικ. 16, 34. Ἀρρίαν. γ' 19. Πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μηδῶν ἤρχισαν οἱ Πέρσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν ἵσταςιν καὶ ἡδικῶν τινα μορφῶσιν διὰ τῆς ἐπιμέλειας καὶ ἐπιρροίας τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσιος, ὁ Φλίκκος Περφίμμος σατυρικός ποιητῆς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραν πόλιν τῆς Ἑτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 815 ἔτος ἀπὸ χρίστ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἐτι ἐξ ὀλίγων σάτυραι.

Περτίναιος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κορμωδίου, ὅστις βασιλεύσας δύο μόνον μηνὰς ἐθανάτωσεν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδ. β', 5. Δι. Κισ.

Περφερές, οἱ, Ἰωνκ. ἀντὶ Περιφερεῖς ἐκ τοῦ Περιφερῆ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ἑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερά δῶρα εἰς τὴν νήτον Δῆλον. Ἡροδ. 4, 33. καὶ Ἡτύχ. ταῦτ. τῷ Σαφοί.

Πεσσινός, ποιητῆς. Πεσσινόςεις, ἢ καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβελῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἀγάλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεταν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, δι' ὃ καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἀγάλμα ἐφέρθη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ἐτι καὶ Πεσσινός. Πανσ. α', 4. κατ' ὅρτον. γεν. παρ' Ἡρωδ. α', 11. καὶ Ἀνθ. Σηλκ. Στράβ. — ὅθεν. Πεσσινούντιος, ἰα, ἰον, τῆς Πεσσινούντος ἢ εἰς τὴν Πεσσινούντα ἀνήκων· ἢ Πεσσινούτις θεᾶ, = Κυβέλη. Ἡρωδ. καὶ Οὐ-

σιαστῆ. Πεσσινούντιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πεσσινούντος. — 2) Πεσσινούντις, ἰθίς, ἢ, ἰδιατρ. Σηλκ. τοῦ Πεσσινούντιος καὶ ὡς Ἐπίστ. τῆς Κυβελῆς λατρευομένης ἐν Πεσσινούντι. Στράβ.

Πέσσιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐν τῇ νῦν Κεσμετ τῆς Οὐγγαρίας. Πολ. γ', 7.

Πεταλία, ἢ. Νησὸς τῆς περσικῆς καὶ ἔρμος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρύπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μιραθῶνος· τανὺν Καβο-Νέγγον. Στράβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες ἔρμοι νῆσοι αὐτῆς.

Πετῶν, ὄνος, ἢ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀλιάρτου. Ὀμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετῶς, ὡ, ποιητ. ὦ. Τίς τοῦ Ὀρεοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μετὰ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτοῦ τὴν πόλιν Στρίδα. Ὀμ. Ἰλ. Β, 552. Πετῶς, ἀτκ. ἀντὶ Πετῶς, ἐξ οὗ Γενκ. Πετῶς καὶ Πετῶς κατ' Εὐστάθ.

Πετῆλια, ἢ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκτίσεν ὁ φιλοκρίτης· τανὺν Strongoli. Στράβ.

Πετρίγαλα, τὰ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάνης χώρας, τανὺν Βεδούρ. Πολ. μ. 5.

Πέτρα, ἢ. Χωρὸν πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 5, 92. — 2) Πέλις πρωτεύουσα τῆς Περσίας Ἀρβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη, ὑστερον δὲ κατὰσταθεῖσα μίαν τῶν ἐπὶ σήμων καὶ ἐμπορῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσφ. καλεῖται αὕτη Ἀρεκέμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων γλῶτταν Ρεκέμ. τανὺν Ἑρράκιμ. Διοδ. Σικ. 15, 55. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, = Λευκόπετρα, ἔπερδρα. Θουκ. 5, 35.

Πετραία, ἢ. Οὐγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡσ. Θουκ. 357.

Πετραῖος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτε διεχώρισεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵτινες ἐκράτουν τὸν ροῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Πινδ. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθέου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόριοι, οἱ. Λιὸς τῆς Ἀκονιτανικῆς Γαλιλαίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Λιγυρος ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκάνες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν παρὶ τὸν Ἰνδοῦ ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ὀρστρ. Πευκαλέες.

Πευκίδης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Πευκῆος. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πεύκαλα, τὰ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανὺν Ποχλελῶ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ὅθεν Πευκῆς λεῶτις, ἰδος, ἢ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφῆνος μετὰ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πεύκαλα. Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 22. καὶ Πευκολαίτις, Στράβ. — 2) = Πευκελλῆ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 28.

Πευκεντίνοις, ἰνη, ἰον. = Πικεντίνοις, ὅπερ ὄρα, Διον. Περ. 361.

Πευκιά, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρά τῆς Ἀποουλίας ἐν τῇ κατὰ Ἱταλίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνφίδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρουνίουσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀνέκαθεν ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδου Πευκετίου, ἡ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας ἴδε πευκή. Στραβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἱταλίᾳ. Στραβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος βασιλεῖος τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰότρου ἐπὶ τὴν κατὰ Ἱταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατόικησεν τὴν αὐτῆς χώραν Πευκετίαν κληθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ. Ἰ. Απολδρ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουναβέως ποταμοῦ μετὰ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Πικζίνα. Στραβ. — ὅθεν Πευκηνοὶ ἢ Πευκίνοί, οἱ κατοικοὶ. ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαστάρων ἐν Γερμανίᾳ. Στραβ. Ἀπολ. Ροδ.

Πεφρηθώ, οὐς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκιδῶν, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡστ. Θεογ. 270.

Πηγά, αἰ, Δωρε. Πηγά. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μετὰ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Πηγάσου ἡ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὦν.

Πηγάσιος, ἰα, ἰον. = Πηγάτειος. Ἀριστφ.

Πηγάσις, ἰδος, ἡ. Ἰδαίον. Σηλυκ. τύπ. τοῦ Πηγάσιος ἡ Πηγατὶς κρήνη, = Ἰππουκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πηγάσος, ὁ, Δωρκ. Πάγασος. Ὁ περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτερωτὸς ἵππος, τὸν ὅποιον ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. Ἡστ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφώθη ὕστερον ἐκ τοῦ κυδέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργῆνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεύς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν. Ἀπολδρ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, κήδυνθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερόν τέρας Χίμαιριν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὅποιον λέγεται ὅτι μεχρὶ τέλους πετῶν ἀπέθανεν ἐλευθινῶς εἰς ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅτε ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ Ὀλύμπου· ἐκτότε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πηγάσος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κερανοὺς αὐτοῦ. Ἡστ. Θεογ. 186. ἡ κατ' ἄλλους σύρρι τὴν ἄμαξαν τῆς Ἥους μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζέτζ. Δωρκ. 17.

Πήδαιον, τό. Τόπος τις ἀγνωστος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ κατ' Εὐτταθ. εἰς Ἰλ. Ν, 172.

Πηδαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀντήμορος τὸν ὅποιον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ὅστις ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Μήνητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 69.

Πηδάσα, τά. Ἀρχαία κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Κιρίᾳ, ὕστερον ἐνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μανσώλου μετὰ τὴν χώραν τῆς Ἀλικαρνασσῦς. Ἡροδ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ἡ Πηδατὶς. Στραβ. ἡ. — ὅθεν, Πηδατεῖς, οἱ κάτοικοι.

Πηδάσον, τό. Πολίχνη τῆς Κιρίας κειμένη εἰς

τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλαστοῦ. Ἡροδ. ε', 151. Στραβ.

Πηδάσος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατινιόντος ποταμοῦ, καθεδρά τοῦ βασιλεῖος Ἄλτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεύς ἐπόρθησεν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στραβ. ἡ θῆσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν ὕστερον Ἀδραμύτιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 150. κατὰ Στραβ. ἡ ὕστερον Μεσσηνία κληθεῖσα.

Πηδάσος, ὁ. Τίς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφός τοῦ Αἰσίου ἐκ Τροίας, φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21. — 2) Εἰς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποῖους οὗτος ἤρπασεν ἀπὸ τὸν Ἠέτιονα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 152. Στραβ.

Πηλεγών, ὄνος, ὁ. Τίς τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Ἀξίου καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141.

Πηλεΐδας, Δωρκ. ἀντὶ Πηλείδης. Πίνδ.

Πηλεΐδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 146.

Πηλεῖος, εἰα, εἰον. Τοῦ Πηλέως ἡ ἐκ τοῦ Πηλέως ὦν. Ἀνδολ.

Πηλεῖων, ὄνος, ὁ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 188.

Πηλεὺς, ἕως, καὶ Ἰων. ἦος, ὁ, Peleus. Τίς τοῦ Αἰάκων καὶ τῆς Ἐνδείδος συγκατρός τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φωκυ τοῦ ἔλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυπίαν, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρῖσθαι καὶ λαβὼν εἰς γυναικα τὴν συγκατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἐν τρίτῳ μέρει τοῦ αὐτοῦ βασιλείου τοῦ, ὅπου ἐσύστητε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποῖους ἐφέρουν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ, 72. Παιτ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ πενταγέροντος αὐτοῦ Εὐρυπίαντος εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυϊωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἀκτορα υἱὸν τοῦ Ἀκάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τοὺς λαίπυρος Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Δαβὼν δὲ εἰς δεῦτερον γάμον τὴν ὠραίαν Θέτιδα συγκατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρὸς μητρὸς πάππον τοῦ Χείρωνος ν' ἀνατρέψῃ, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἰσχυρίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὅποιον ὁ Ὀμηρὸς καλεῖ Ἥρωα μάλα ἐπικτὴ καὶ τέλειον αἰχμητήν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 15, 33. Ω, 534. Ἡστ. Θεογ. 1006. Ἀπολδρ γ', 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρά περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομένων. Θουκ. ἡ, 31.

Πηληϊάδης, αο, ἐπικ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 1.

Πηληϊός, ἱα, ἰον. = Πηλείος. Ὁμ.

Πηλίκης, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Αἰσχιν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πηλίκης, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Πηλίκων ὦν.

Πηλικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Πηλίου ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὦν. Ἀνδολ.

Πηλιάς, ἄδος, ἡ (-υν) ἰδιαίτρ. θηλκ. τίπ. 'Η ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους οὔσα. ἡ Πηλιάς μελίη. 'Ομ. 'Ιλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θερᾶπναι, αἱ κοιλιάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἐτι δὲ καὶ ἐπίστ. τοῦ πλοίου Ἀργούς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. 'Απολ. 'Ροδ. Α, 525.

Πηλίον, τό, Δωρκ. Πάλιον. "Όρος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δάσων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς "Όσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφή ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία αἶρα· ἐπὶ μίᾳ τῶν κερυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἰς ἀρχαίος ναὸς τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο τὸ περίφημον ἄντρον τοῦ Κενταύρου Χείρωνος· τανῦν βουνὸν τῆς Ζαγοράς. 'Ομ. 'Ιλ. β', 743.

Πηλιῶτις, ἰδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις Ἰωλκός. Εὐρ. Μῆδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἐνός τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆν βαλτιῶδη ἴσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θάλασσης. Εἰς ταύτην ψυγῆν τὸ μέγας Περμηΐας μετὰ τὴν ἐν Φαρτάλῳ ἵτταν του ἀπέθανεν. 'Ηροδ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ἰα, ἰον, τοῦ Πηλουσιῖου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἐν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον τὸ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν καταχασθὲν, Ἀβου Μενεγγύ. 'Ηροδ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κατοικ. τοῦ Πηλουσιῖου. Λουκ. καὶ Πηλουσιακός, ἡ, ἐν. Τοῦ Πηλουσιῖου. 'Ηροδ.

Πηλώδης λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἡπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτοῦ πόλεως Βουδρωτοῦ. Στράβ.

Πηλειός, καὶ Πηνειός, Πινῷ, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ποτάμιος θεὸς γεννήσας ἐκ τῆς ὕμνης Κρεούσης τὸν Ὑφέα καὶ τὴν Στίλβην. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἐτι δὲ τὴν Κυρήνην. Τγίν. μῦθ. 161. — 2) Μεγας ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ἑλλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσον τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτον πολλοὺς ἄλλους ποταμούς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· τανῦν Σαλαμβρία. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 752. — 2) Ποταμός τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· τανῦν Γαστοῦνι. Ἀπολδρ. Στράβ.

Πηνελόεις, ω, ἐπικ. φο, ὁ. Τίς τοῦ Δεῖτου ἡ τοῦ Ἰππαλκίμου, εἰς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμονῶν τῶν Βοιωτῶν, ἑλθὼν με πεντηκοντα πλοία ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φοιευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηρίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ Πηνελεὺς οὕτως εἰς τῶν Ἀργεοναυ-

τῶν καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης. παραβλ. Ηγενη σελ. 726. ἐτι καὶ Πηνελεὺς, ὤθεν γενκ. Πηνελαιο, 'Ομ. 'Ιλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητικ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. Ἡ περιβόητος καὶ συνετὴ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεὺς βασιλέως τῆς Ἰθάκης, θυγατὴρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς ὕμνης Περιβοίας, περίφημος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην, ὑπομείνασα εἰκοσι ὀλοκλήρους χρόνους τὴν εἰς Τροίαν ἀποδημίαν τοῦ Ὀδυσσεὺς με πολλὴν σφρισύνην καὶ καρτερίαν, μὴ θύλουσα νὰ μνηστευθῇ εὐδὲνα τῶν νέων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι ἐξήλθον αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ φοβούμενοι πλέον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ὅλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς αἰε ποτε διὰ τῆς ματαιᾶς ὑποσχέσεως ὅτι θέλει εἰδῶσαι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των ὅτε τελεώσῃ τὸν ἀνὰ χεῖρας ὕμνην ἐκείνην ἰσθὺν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ γέροντος Λαέρτευ, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινε, ἕως οὗ ἐπροδῶθῃ εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ μίᾳ τῶν θρασυῶν τῆς· μετ' οὗ πολὺ δὲ ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ παρ' ῥήσας εἰς τὴν Πηνελόπην ἡδυνήθη νὰ φοιεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννησθεὶς πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. 'Ομ. 'Οδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 6. κατὰ Πανσ. ἡ, 12. ἐγέννησεν ἐτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν του τὸν Πτολιπόρην· διωχθεῖσα δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντινείαν, ὅπου λέγεται ἐτι ἀπέθανεν. — παρ' 'Ομ. αἰε εὐρήται Πηνελόπεια, παρὰ δὲ τοὺς πεζογρ. Πηνελόπη. 'Ηροδ. 1, 145. Ἀπολδρ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ἐτι ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα. 'Ηροδ. αὐτοθ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος ὅρα Εὐσταθ. εἰς 'Ομ. 'Οδ. Α, 328.)

Πήρεια, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας, παρ' 'Ομ. 'Ιλ. Β, 766. ἐκδ. Οὐόλυφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἐνθα ἄλλοι Πιερίη ἀναγινώσκουσι καὶ κατὰ Valkenaer Φηρείη, γραφομένη.

Πηρώ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλεὺς καὶ τῆς Χλωρίδος, περιβόητος διὰ τὸ ἐξοχον αὐτῆς καλλὸς, τὴν ὁποῖαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸν φέρεται τὰς βούς τοῦ Ἰφίχλου. Ὁ Μελάμπους ἐκτελέσας τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ἀδελὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποῖου αὕτη ἐγέννησε τὸν Τηλαῖον, Λαοδόχον καὶ Ἀρρίον. 'Ομ. 'Οδ. Α, 287. Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ἡτος, ὁ. Παῖων τις ἀδελφὸς τοῦ Μαντιῶν, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπαφάρισεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξαναστήσῃ τοὺς Παῖονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ματοικίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν. 'Ηροδ. ε', 12. — 2) Τίς τοῦ Σελδάρου,

ἡγεμῶν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκτρατεῖαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 7. 93. — 2) Ἑρμηνεύς Κύρου τοῦ νεωτέρου, Κίρ τὸ γένος. Ξενφ. Ἀ. αβ.

Πίδοκος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιεύτης, ου, ὁ (υ). Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περσικῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ἰλ. 2. 30.

Πιδωρός, ἡ. Πόλις μεσσηγείας τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρόδ. 7. 112.

Πιέλος, ὁ. Τίς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἡπείρου. Πανσ. α', 11.

Πίερα, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β'. 1. 4. εἶδε ὁ Heyne προεἰλετο τὴν γραφ. Πιερία.

Πίπρες, οἱ, Ἑνικ. Πίπρ, ερος (ι). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἀνέκασεν ἐν τῇ Πισιρίας χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὐ μικρὴν τῶν Ἀβδήρων. Ἡρόδ. 4. 112. Θουκ β', 99.

Πισρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στράβ. σηματοῦντα τὰ παλαιὰ μεταξὺ τῶν Ἀλκίμονος πατρὸς καὶ τοῦ Ἀεῖου, ἀρχαῖος δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν Θράκην· ἐκ τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιεῖντα ἔπλαττον ὅτι διέτρεβον ἀνέκασεν καὶ αἱ Μούσαι. Ὁμ. Ἰλ. 3. 225. Ἠσ. — Εὐρ. Βαχχ. 387. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰσσιχοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο αἱ Σύριαι πόλεις.

Περιδες, αἱ. Ἰδε Πιερίς.

Περίηθεν, ἐπιρμ. ἐκ Πισρίας. Ὁμ. Ἡμν. Ἑρμ. 85.

Περικός, ἡ, ὄν. Τῆς Πισρίας ἡ εἰς τὴν Πισριαν ἀνήκων. ὁ Περικός κόλπος, κατὰ Θουκ. β'. 99. ἡ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς θάλασσαν γῆν, κατοικοῦμένη ὑπὸ Πιερῶν.

Πιέριος, ἰα, ἰον. Τῆς Πισρίας, = Πισικός. Θουκ. ὅθεν, τὸ Πιέριον, ὄρος, = Πισρος. Θουκ. ε', 13.

Πιρίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Πισρίας ἡ ἐκ τῆς Πισριέων καὶ Οὐσσάττι. ἡ Πιρίς, = Πισρία. Στράβ. πληθ. Περίδες, αἱ, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν τὸ ὅποιον ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἐνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαῖος· κατὰ δὲ Πανσ. Βοιωτ. 29. ἐλήθησαν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλείως τῆς Θράκης Πιέρου, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσῆγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιᾶς. Ἠσ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ι). Τίς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θράκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Μοῖσα Κλειώ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Τακινθον. Ἀπολλ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσιν μεγάλην ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ ψάλλειν ἤλθον εἰς ἐρίδα με' αὐτάς

τὰς Μοῖσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων νικηθεῖται μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Διβ. 9. Ὄβιδ. — 3) Μακεδὼν τις ὅστις πρῶτος εἰσῆγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιᾶς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐτὰς ὠνομάσθησαν Περίδες. Πανσ. 2, 29.

Πίερος, ὁ (ι). Ὁρος τῆς Θεσσαλίας κειμένος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πιέριον, προσπακρ. ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πισρίας χωῖρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ Προχυτη, κατοικοῦμαι ὑπὸ Τυρρηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσῶν. Στράβ.

Πικεντία, ἡ. Pincetia. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντινῶν ἐν Καμπανίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σιλέρνον· τανῦν Picenza. Στράβ. — ὅθεν, Πικεντινοί, οἱ κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίσημος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτετατομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν με' πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἀγκόνα. Στράβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σίλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετωκίσαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στράβ.

Πικτωνες, οἱ, καὶ Πηκτῶνες, Πτολ. β', 7. Ἀπὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν μεσημβρινὴν ὀχθὴν τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ. Στράβ. δ'.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Πιδαν. τὸ νῦν Sables d'Olone. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἀθωνος. Ἡρόδ. 7. 122. εἶδε παρ' ἄλλαις ἐκδοσ. καίται Πίλωρος, ὅπερ ὄρα.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πισρίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐξῆ ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. Καλλμ. εἰς Δίλ. 7. ἔτι ὄρος ὁμώνυμον αὐτοῖς καὶ κρήνη, τὰ ὁποία ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὕστερον δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πίμπληϊς, ἰδος, ἡ. Τῆς Πίμπλειας ἡ εἰς τὴν κώμην Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πίμπληϊς σκοπία = Πίμπλεια. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πίμπληϊδες, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Πισρίᾳ ὄρους Πίμπλειας. Ἀνθολ.

Πίναρα, τὰ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίτητος τῆς Λυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κράγου ὄρους, Πιδαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στράβ. — ὅθεν, Πιναρεῖς, ὁ κάτοικος. Στέφ.

Πίναρρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰνσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περιφημος λυρικός ποιητής Ἑλληνικήν γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 65 Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καὶ ἤν ἡμέραν ἐσφράζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποῦοι λέγεται ὅτι βρέφους ἐτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐτράφη μὲ μελι ὑπὸ τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδασθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, Μύρτιδος καὶ τῆς περιφημοῦ Κορίννης. ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἀσματικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξοχούς λυρικούς καὶ ὕμνους, δι' ὃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κουίντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐνεία περιφημων λυρικών ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιττατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουῖδ. ἔχσεν ὁ Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμαῖ Μάχιστρον 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἐννεήκοντα χρόνους, διδασθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουῖδ. ἐν τῷ 72 ἔατρίῳ εἰς τοὺς κόλπους ἐνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἡγάπα Θεοξένου κηλομένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἐσώθησαν δὲ μόνον ἄχρι τοῦ δεκατέττατος Ὀλυμπιακοῦ Ὀδαί, ὧς καὶ Πυθιακοῖ, ἑπτὰ Ἰσθμικοῖ καὶ ἑνδεκα Νοεμακκοῖ, διὰ τῶν ὁποῖων ὁ λυρικός οὗτος ἐξυμνεῖ τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων νικητῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι τεστάρων τούτων ἐξόχων ἀγῶνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ φανισθέντων λυρικῶν ποιημάτων εὐρήται παρὰ Φαβρίου. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 78. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τυρανός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροῖτου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 26. — 3) Δέν, Πινδαρείος, ὁ, ἡ, εἰον. Τοῦ Πινδάρου, Πηδερικός.

Πινδάνισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κιλικίας κείμενον ἐφ' ἐνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνηκῶν εἰς τὴν Κομμαγενήν· Συρίαν. Manneri. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπὶ ῥῆμ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πίνδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτώας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Δάκμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· τανὺν Μιτρόβον. Πίνδ. Ἡροδ. — 2) Ὁ Πίνδος. Μιτρός ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῳῃ Ἑλλάδι. Στράβ. — 3) ἡ Πίνδος. Πόλις τῆς Δωριδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωρικῇ χώρᾳ, ἣτις καὶ Ἀκῦα ἐκαλεῖτο. Ἡροδ. 8, 43. Στράβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὐρήται κατὰ Σηλκ. γένος πολλαχθὺ παρὰ Στράβωνι, ἐν δὲ ββλ. ζ', σελ. 469. κεῖται κατ' ἄρτεν.)

Πίννα, ἡ. Πόλις τῆς μετὰ τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑποορείας τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. τανὺν Civita di Penna Πτολ. γ', 1.

Πιντία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας

ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατὰ τινὰς ἡ νῦν Βαλοδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pina.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηίδος τινός, παρ' Ἀπολόρ. α', 26. ἐψάρμεν. ἀντὶ Ἡϊόνη ἡ Ἡσιόνη, ἀπερ ὄρα.

Πίρωμις, ἰος, ὁ. καὶ Ἡροδ. 2, 143. Αἰγυπιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς καγαθός, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἡρώς.

Πῖσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἐνὸς ἀρχαίου αὐτέδε μικροῦ βασιλείου Πισιτίδος καλουμένου, τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ἐκτίσε πρῶτον ὁ Πέλοψ, καὶ πρῶτως ἦδη κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, δι' ὃ καὶ πολλοὶ συνεχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μετὴν πλησίον χώραν Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσώζετο ἐτι αὐτοῖς μία κρήνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βῖσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυρρήνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπὸ τινος ἐταίρου τοῦ Νέστορος ἐλθόντας ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσσης, ὕστερον δὲ κατασθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγένετο μέγα ἔμποριον· τανὺν Pisa. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἐτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πῖσα διὰ τοῦ εἶστιν ὄρθωρ, ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29. μόνον παρὰ Πινδ. εὐρήται ἀπαξ Πῖσα διὰ τοῦ εἰ, Ὀλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. Πῖσαν γραφομένη. παραβλ. Spitzn. Προσφ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πῖσα, Πίσσα καὶ Πείσα εἰσὶν ἡμετέρι. παρβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (α). Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσσης. Πινδ.

Πισάτης, ἰδος, ἡ. κυρ. Ἐπίστ. Τῆς Πίσσης ἡ ἐκ τῆς Πίσσης οὐτα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. ἡ ἡ χώρα. Οὗτος ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικυρότητα μετὰ μητρόπολιν τὴν Πῖσαν. Στράβ.

Πισεύς, ἦος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. κς', 201.

Πισίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρὸς, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἑνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαίων καὶ μόχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικούντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ περίεξ τῆς Παφλαγονίας ὡς τῶν ἄλλων πλησιοχώρων τῶν λαιῶν, σπανίως ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν δυναστείαν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Σεεφ. Ἀπομν. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδα, ἐστὶν ὀλιγωτέρ. ὁρᾷ. Ξενφ. Κ.ρ. παιδ.

Πισιδεύς, ἦος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισίδια, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκικῶς ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ παλαι ἐν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, οὐτα ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ἀπότομος καὶ ὀλίγον εὐφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πισιδικὴ καλουμένη. Στράβ. Πολύβ. ε', 73. Διοδ. Σικ. η', 5.

Πισιδικός, ἡ, ὄν. Τῆς Πισιδίας ἡ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πισινδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιδαν. ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἰσινδα καλουμένην. Πτολμ.

Πισοῦθνης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Τσταῦτου Σατράνης τῶν Περσῶν ἐν Σέρεσι. Θουκ. α, 115.

Πίστυρος, ἡ. Πόλις μετόχους τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θῆτις οὐχ' εὐρήται ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Ἡρόδ. 7, 109. ὁ Στέφ. Βυζ. αναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρος ἢ Βίστιρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουΐδ. Πίστειρα, αἰτινες κατὰ Galterer ἦσαν μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν γενανίσθη ἡ περιβόητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτολ. γ', 1. Ἀμμιαν. Μαρκ. ταῦν Pistoja.

Πίσων, ανος, ὁ. Ὄνομα κυρ. ἐπιστῆμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Πιτάνη, ἡ (υυ-) Δωρ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐαίνην καὶ ἐξ ἧς ὀνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Πιτάνη. Πινδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκτο εἰς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Τρωαδ. 1101. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 172. Παντ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καίκου ποταμοῦ ἔχουσα ἓνα λιμένα· ταῦν Σανδράλικ. Ἡρόδ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ. Ἴωνκ. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡρόδ. ὁ Πιτανητῶν λόχος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις προ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀδρίαν κατὰ τὴν ἐν ταῖς μάχαῖς γενναίωτα τῶν συνιστάτων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡρόδ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόγος. Θουκ. α, 20. ἐνθα ἀπαιρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὑπαρξίς τοῦ τοιοῦτου στρατιωτικοῦ ταγματος.

Πιτανάτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύον ἐν Λακωνίᾳ. Ἀνδολ.

Πιτανητής, Ἴωνκ. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτσείδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Πιτῆως. Ἀ Σολ.

Πιτθεῖς, εως, ὁ. Τίς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἰδρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλερόφοντος, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλεῶς τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἱκανὸν χρόνον πλησίον του. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὕτως ὡς εἰς τῶν σοφωτέρων καὶ σεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητῆς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅστις κατὰ Πανσ. συνέγραψε καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ ῥητορικῶν ἀξιομάτων. Εὐρ. Ἀπολόρ. γ', 15, 7. Πανσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίτθου ἐν Ἀττικῇ. Πλάτ.

Πίτθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀ-

νήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὅθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίθου. ὦν.

Πιτίας, ἰου, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Σαύρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. α 6.

Πιτταχίς, ὁ. Εἰς τῶν λεγομένων ἐπὶ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μιτυληνὴν πόλιν τῆς Δέσβου καὶ ἀκμίσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου ἡ περὶ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ τῆς βασιείας συνεσθως καὶ γενναίωτος τοῦ ἡλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ τυράννου, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεσάχθη πρὸς καιρὸν διὰ τὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ τὰ δωσῇ μίαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε ὁ Πιτταχὸς ἐλεγεία ἐπὶ καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ νόμων εἰς περὶν φρίσιν. Ἡρόδ. 1, 27. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεὺς τις τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ. Θουκ. — ὅθεν, Πιτταχεῖος, εἰς, εἰον. Τοῦ Πιτταχοῦ. Πλάτ.

Πιττάλαχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ. σελ. 417.

Πιτταλος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σοφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιτταλοῦ, προστυπακμ. μαθητάς.

Πιτύα, καὶ Πιτύια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 555.

Πιτύη, ἡ (υυ-) Ἴωνκ. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὀρφ. Ἀργ. 484.

Πιτύνδα, μητρόπολις, ἡ, παρὰ Πτολ. Πόλις τῆς ἐντεύθεν τοῦ Γαγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίῳ.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβοήτου ληττοῦ Σίνιδος, ἀπὸ τοῦ πίτυς καὶ κάμπτειν, ὅστις κάμπτων δύω μεγάλας πίτυς καὶ δεσμεύων ἐπ' αὐτὰν τοὺς διαβαίνοντας ἐξένους ὅσους ἐλήττειεν, ἀπέλυεν αὐτάς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας κατεσπαράττων οὕτως ἐλευθῶς τοὺς δυστυχεῖς τοὺτους. Ἀπολόρ. ἰδε Σίνις.

Πιτυοὺς, ούντος, ὁ. Πόλις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύναν χώρα ἐν Μυσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πληρὴ. Δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἰσπανίας, ἡ Ἐβουσσος καὶ Ὀφιούσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Λαμφάκου καὶ ἄλλων πόλεων. Στράβ.

Πίτυς, ως, ἡ (υυ). Νύμφη τις τὴν ὁποίαν ἡγάγησεν ὁ Πάν, ὁ δὲ Βορίας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύμφησεν αὐτὴν εἰς ἓνα λίθον, ἥτις ἐκτοτε μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Δουκ.

Πλαγχαί πέτραι, αἱ (πλάζω). Δύω ἀπότοποι νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Διπάρων νήσων. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολόρ. α', 9, 25. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὄρα.

Πλαζάνη. ἡ (υν-) Ὀνομ. δούλης τινός, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 548.

Πλακεντία, ἡ, Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πίδου ποταμοῦ καὶ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Κερχηρονικοῦ πολέμου, τανῦν Piacenza. Στράβ. — ὅθεν, Πλακεντίας, ὁ κάτοικ.

Πλακία, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποτίδος, ἀποικία τῶν Πελαγίων. Ἡρόδ. 1, 57. — ὅθεν, Πλακινοί, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἡ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰλου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλρ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Hygiea εἰς Ἀπολλρ. δελ. 752.

Πλάκος, ἡ (α). Ὀρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτιστο ἡ Πέλις Θῆβαι. παρβλ. Ὀρ. Ζ, 396. ἴδε καὶ Τροπλάκος.

Πλανησίαι, ἡ. Νῆτος μικρὰ πλησίον τῆς Ἰσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Δαινίου. πιδαν. τὰ νῦν S. Pola λεγομένη. Στράβ. γ'.

Πλάταια, ἡ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. Πλαταιαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπὶ τινος αὐτοῦ εὐρυχωρίου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κισαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλι μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν εἰσαυθὰ ἀξιωμαθήμενον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ὕστερον δὲ κατεστράφη δι' ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Λευκτροῖς μάχης, ὅτε οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· τανῦν Παλαιόκαστρον. — Ἑνικ. παρ' Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Πaus. — ὅθεν. Πλαταιαῖσιν, ἐν Πλαταιαῖς. Θουκ. α', 130.

Πλάταια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι οἰονόμασθαι ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Πλαταιαί. Paus. Βοιωτ. 1.

Πλαταιεύς, ὁ/α, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν. Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς. Αἰτκ. Πλαταισῆς, Ἡρόδ. Ξενφ. καὶ συνηρμ. Πλαταιῆς. Θουκ. β', 76. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Κλάσις τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολστ. δούλοι ἀργυρώνητοι, οἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀδραγαθίας καὶ ἐκδουλεύσεις των ἀποκτήσαντες τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατετάχθησαν εἰς τὸν ἀριστόν των λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπολιτογράψαν διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστφ. Βάτρ. 694.

Πλαταῖκος, ἡ, ὄν. Τῶν Πλαταιῶν ἡ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὄν. Ἡρόδ. τὰ Πλαταῖκα, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη των Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 8, 136.

Πλαταιεῖς, ἴδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἡ εἰς τὰς Πλα-

ταῖς ἀνήκουσα· ἡ Πλαταῖς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλαταιαῖς χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡρόδ. Θουκ.

Πλαταμώδης, οὗς, ὁ. Ἀκρωτήριο τῆς Μετσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κατὰ Mannert = Κυπαρισσία Στράβ. (ἐπίθ. πλαταμώδης.)

Πλατανίος, ὁ Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πταῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας. Paus. Σ', 23.

Πλατενίστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἕνα ναὸν μεταξὺ Τροιζήνης καὶ Ἑρμιόνης. Paus. Κορ. 34.

Πλατανίστοϋς, οὗτος, ὁ. Τόπος τις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἠλίδος = Μάκιστος. ὅπερ ὅρα Στράβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυῦρα ποταμοῦ. Πολυβ. ε', 68. Ἰώσπ.

Πλάτεια, ἡ. Νῆτος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Διβῶνι πλησίον τοῦ Μενελαίου λιμένος, πιδαν. ἡ Ἀθωνίς νῆτος καλουμένη. Πτολ. Ἡρόδ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σκύλ. καὶ Πλατεία παρὰ Στέφ. Βυζ.

Πλάτων, ὁ/ος, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλρ. —

2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιοῦς, καθιδρυτής τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἐτὸς τῆς 87 Ὀλυμπ. ἐκ μιᾶς ἐπίσημου καὶ εὐγενούς οἰκίας, καταγόμενος πατρόςθεν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Κόδρον, μητρόςθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ' ἀρχὰς ἐνασχοληθεὶς ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἐξοχον καὶ ζωηρὰν φαντασίαν τοῦ νοός του, συνέγραψε διδραμβικά καὶ ἐν ἐπικῶν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσεν ὕστερον ὅτε ἐπρωτοκλήθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθη τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τοῦτους ὅτι συνέγραψε καὶ τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἐμελλεν εἰς ἡλικίαν ἐπὶ εἰκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπετράπη δι' ὅλου τοῦ ἔργου ἀφοσιωθείς τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἡθικῆς καὶ θεωρητικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας· εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μετ' πολλοῦς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενὴ τοῦ Τυράντου τῶν Συρακουσῶν ἐπειὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξήτησεν αὐτὸν συνεργήθη εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσῶν ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν νέαν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτοῦ διὰ μυστήρα καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ' αὐτῶν· τελευτᾶν ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δεδῶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ κύριον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐτίστησεν ἰδίαν σχολὴν ἐξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν, ὅπου συνέρχοντο ἐν πλήθει ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀρχο-

σθῶσι τὰς φιλοσοφικάς του παραδόσεις, ἀποκτῆτας ἐντὸς ολίγου μεγάλην φήμην καὶ ἔδειξαν μεταξύ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξέδωκεν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικά παραγγέλματα καὶ ἡδίσκας ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρητῆς πρῶτον μίαν ἐπιτημονιὴν πραγματεῖαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐβιβρώντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐν ὑψηλὸν καὶ ἀφθονὸν γέννημα ἐξόχου μεγαλειότητος, βασιλεύοντες παρατηρήσεις καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διό καὶ οἰονόμαζον ὑπ' αὐτῶν Ὁίος Πλάτων Ἀπεθάνειν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καδ' ἤν ἡμέραν ἑωρτάζοντο τὰ γενεθλῖα αὐτοῦ ταφῆς ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸ Κεραμικὸν πλῆσιον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν πολυτελεῖς μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Πausanίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἐν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὅποιοι περιλαμβάνουσιν ἀφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὐρηταί ἐν τῇ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 71. Ἀρλέτ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλληνας τῆς ὁρχαίας κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 ἔτος πρὶ Χρ. καὶ συγγράφας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ἰγ. Διογ. Λαερτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαερτ. γ', 103. — 5) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναετοῦ ἐκ Ῥώμου. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ. Λαερτ.

Πλατωνικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, εἰ Πλατωνικὸς, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Δουκ.

Πλαῦτος, Ἀκίος, ὁ. Περιφνημος κωμικὸς καὶ σατυρικός ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρδίνης πόλεως τῆς Οὐμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σῶζονται ἔτι εἴκοσι κωμωδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I.

Πλειάς, ἄσος, ἡ, Ἰωνκ. Πληιάς· πληθτ. αἰ Πλειάδες. Ἐπτά Θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντοῦ καὶ τῆς Πληϊόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταῦγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμὸς, συνιστάμενος ἐξ ἐπτά ἀστερων τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ ἐπρόμνησ τοῦ ἔρος, ἡ δὲ ὕψις τὸν χειμῶνα. Ὁμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. I, 226.

Πλεισθένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀτρείως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην ἐγέννησεν αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεκρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατήρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς δύο τούτου παῖδας, ἀναθρεψας αὐτοὺς καὶ ἀφῆκας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, δι' ὃ καὶ οἰονόμαζοντο οὗτοι ἀπ' αὐτοῦ Ἀτρεΐδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολδρ. γ', 2, 2.

Πλεισθενίδης, ου, ὁ (ε) Τίος τοῦ Πλεισθέωνος· εἰ Πλεισθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλεισθέωνος, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Αἰσχ. Ἀγ. 1580.

Πλεισταίνετος, ὁ. Ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου Πλουτρ.

Πλειστάρχος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στρατηγοῦ Πausanίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐπετροπύθη μετὰ τῶν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρὸς ἐν. Ἡροδ. γ, 10. Θουκ.

Πλειστοάναξ, ακτος, ὁ. Τίος τοῦ Περιφνημου τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ Πausanίου, διαλαχθεὶς μετὰ θάνατον τὸν Πλειστάρχον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. τούτου τοῦ υἱοῦ ὑπῆρξεν ὁ Πausanίας βασιλεύτας ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην. Θουκ. γ', 26. καὶ Πλειστοάναξ, παρβλ. Πaus α', 13, 3.

Πλειστόλας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Πλειστός, ὁ (ἐπιθ. πλείστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μετὰ τοῦ ὄρους Κίρφακος καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρυσσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Εὐμ. 27. Στράβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἐγχωρίος τις Θεότης τῶν Θρακῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐθυσίασαν ποτὲ τοῦ Πέρσου Οἰόβαζον φυγόντα παρ' αὐτοῖς. Ἡροδ. γ, 119.

Πλευρών, ὤνος, ε. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνῆς, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶντος, ὁ συστησας τὸ βαττίειον τοῦ Πλευρώως ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Ξανθίππης θυγατρὸς τοῦ Δωρὸν ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πλευρών, ὤνος, ὁ. Πῶλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητροπόλις τῶν Κορυθίων ἐπὶ τοῦ Εὐνίου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρώως υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ' ἑα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Θουκ.

Πλευρώνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Πλευρώως ἢ ἐκ τοῦ Πλευρώωνος. Ὁμ. καὶ, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρώως.

Πληγῶδες, αἰ, προσυπακμ. πέτραι = Συμπληγᾶδες. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 645.

Πληιάς, ἄσος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Πλειάς. Πληθτ. Πληιάδες. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Πληϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολδρ.

Πλημμύριον, τὸ (υ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, ταῦν Punta di Gigante. Θουκ.

Πλημναῖος, ε. Τίος τοῦ Περᾶτον καὶ ἐχγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν παῖδα Ὀρσώπολιν λέγεται ὅτι ἀνεθρεψεν ἡ ἰδία Δῆμητρα. Πaus. β', 5.

Πληξάνρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡτ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δαριδός. Ἀπολδρ. (πλήσσω, αὐρα).

Πληξίππος, ὁ. Τίος τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυδέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου θέλου· ὅν ἄρπασεν ἀπὸ τῆν Ἀταλάντην τὴν δορὸν τοῦ φονευθέντος τούτου θηρίου. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 2) Τίος τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτραι. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 4) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Τγίν. μῦθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι.) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν ὀρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπίστ. ὁ Πλινθινήτης κόλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἰγύπτου κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡρόδ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius maior. Μεγαλ. φυσικῆς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βερῶναν πόλιν τῆς ἀνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23—79 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τιτου Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Κλαυδίου Νέρωνος, φθάσας εἰς μεγάλα πολιτικά καὶ στρατιωτικά ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὅρου Οὐεσπουίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεψθῇ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνέγραψεν ὁ Πλίνιος μίαν ἐκτεταμένην φυσικὴν ἱστορίαν εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἀφθονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν οὗτος συνέλεξε ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καινικός καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προτέρου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Κῶμον πόλιν τῆς ἀνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσαι περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. ὀκατονταετηρίδος, ὑπατείσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐτιμάτο μεγάλως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον σῶζεται εἰς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χάριτος καὶ καλλωνῆς· σῶζονται ἐτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας οὗτος ἔγραψε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περὶ φημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς ἐν Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδάχθεις εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὴν φιλοσοφίαν, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ με πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἑμαθήτευσεν καὶ ὁ υἱὸς Ἀδριανὸς· ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐτιμήθη καὶ μετὰ τὴν ἀζίαν τοῦ Τ. πύτου, ἐκλήχθη ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἐπαρχος

τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανου ἐπιτετέρας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· σῶζονται τοῦ Πλουτάρχου 44 βιογραφίαι ἐνδὲξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἀλλως καὶ παράλληλοι βίοι ἐπιγραφόμενοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλήρεις πολυμαθείας καὶ σοφῶν παρατηρήσεων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 153.

Πλουτεύς, ὁ, Ἰωνκ. ἦος. ποιητ. ἀντί Πλούτων. Μοσχ. Εἰδ. γ', 22.

Πλούτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δημήτρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παριστάνετο ἐν Θήβαις κρατούσα εἰς τὰς χειράς τῆς ἡ Τύχης. Ἡσ. Θεογ. 970. Ὁμ. Ἑμν. 489. Παντ. 5, 16. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παριστάνετο τυφλὸς τοῦς ὀφθαλμοῦς συγγεόμενος πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστφ. Πλουτ. 90. Ἀχαρ. 299.

Πλουτῶ, οὗς, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθῆος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἑμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ὠνος, ὁ, ποιητ. Πλουτεὺς. Τίος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τοῦ ἄδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅσους ἄλλως Αἰδης καὶ Αἰδωνεύς ἐκαλεῖτο, τὸν ὁποῖον καὶ τούτον κατεπισιν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατήρ του Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ἥταν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Πλούτων ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ ἄδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνήσκόντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἢ ἀμοιβαὶ ἐκρεμάντο ἀπὸ τὰς ὑπερίστας αὐτοῦ βουλὰς, περιστατόμενος συνήθως ὑπὸ μορφῇν ἀγρίαν φοβεράν καὶ ἀπειλητικὴν, ἀδυσώπητος ἀπὸ πάσαν ἱεσίαν, καθήμενος ἐφ' ἐνὸς θρόνου καὶ κρατὼν εἰς τὴν χεῖρά του μίαν δαίαναν. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἤρπασεν νεῶν ἐτι οὖσαν κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δημήτρος, μετὰ τῆς ἐποίας εἰκονίζετο αἰετοπε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκίας τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ἄδῃ. Ἐλατρεῖτο δὲ ὁ Πλούτων πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ὀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ἐνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἐν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὐρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ Λατρουόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἐνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὐρύεται αἰεὶ ὑπὸ τῷ ὀνομα Αἰδῆς· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολδρ. α', 1, 3, 2, 1. κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ Πλούτος, θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδραμεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πάσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν παρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ἐτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 2) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἀεροτάτων δυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, περὶ τὸν ὁποῖον κατὰ κουν οἱ Ἀριμασποὶ, κατὰ Voas ἐν Ἰσπανίᾳ. Αἰγ. Προμ. 812.

- Πλυντῶν ἰός, ἰα, ἰον.** Τοῦ Πλυντῶνος ἡ εἰς τὴν Πλυντῶνα ἀνήκων· τὸ Πλυντῶνιον χωρίον, τόπος τις ἐν Καρπανάῳ περὶ τὴν λίμνην Ἀορίον (Averne), ταύτην ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ἔπαινε ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ἄδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλυντῶνιον ἄντρον. Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναδίδον φαρμακρὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.
- Πλυνός, ὁ.** Λιμνὴν τις ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδυμαχίδων. Ἡρόδ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκύλ.
- Πλυντήρια, τὰ, προτυπακμ.** ἱερὰ. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθηναίῃς κατὰ τὴν ἐτελοῦντο διάφοροι κατὰ μὲν τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιώτους μηνός. Ξενφ.
- Πλωταί, αἱ, προτυπακμ.** νῆστοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἀρπυαί. Ἀπολ. Ροδ. Β, 285. ἴδε Στροφάδες.
- Πλωτινίου πόλις, εως, ἡ.** Πόλις τῆς Θράκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ. Πτολ. 7, 11.
- Πλωτῖνος, ὁ.** Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, μαθητὴς τοῦ Ἀρμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς ψήφης καὶ συγγράφας διάφορα φιλοσοφικά βιβλία.
- Πνύξ, κός, ἡ.** Τόπος τις λοφώδης ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ὁποῖον ἐγένετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ εὐτελῶν οἰκοδομῶν ἀνευ στεγῆς.
- Πνυταγόρας, ου, ὁ.** Βασιλεὺς τις τῆς νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρρίαν.
- Ποδαλείριος, ὁ.** Τίς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θησσεσίᾳ, εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἐμπειρὸς ἰατρός καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 732. Κατὰ Πaus. Λακ. μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας φερεῖται ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτοῖς ἐκτίσεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου ὅσω πόλιν τὴν Σύριαν καὶ Βύβαστον. Στέφ. Βυζ.
- Ποδάνεμος, ὁ.** Δωρὴ. ἀντὶ Ποδῆνεμος. Ἑλλήν τις ἐκ Φλιούντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε, 3.
- Ποδάργη, ἡ.** Μία τῶν Ἀρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζήφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἱπποὺς τοῦ Ἀχιλλέως τὸν ἔανδρον καὶ Βαλίον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149.
- Πόδαργος, ὁ.** Ὄνομα ἐνὸς ἵππων τοῦ Ἑκτορος κατὰ Μενελάου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185.
- Ποδάρχη, ἡ.** = Ποδάργη, ἡ ταχύτες τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πριάμης. Ἀπολ. β, 1, 4.
- Ποδάρχης, ους, ὁ.** Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολ. β, 6, 4. ἴδε Πριάμος. — 2) Τίς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἑχθρὸς τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτσίλαου,
- ἡγεμῶν τῶν ἐκ Φυλάκῃς Θησσεσίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολ. β, 9, 12.
- Ποδῆς, ους, ὁ.** Τίς τοῦ Ἡστίωνος, εἰς τῶν ἐπιστήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἑκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενελάος εἰς τὴν δοδεῖσαν μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 575.
- Ποδόυχη, ἡ.** Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Ταπροβαντῆς ἐν Ἰνδία Πτολ.
- Ποίτας, αντος, ὁ.** Τίς τοῦ Θαυμάκου ἡ τοῦ Φυλάκου, ἑχθρὸς τοῦ Ἰφίκλου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολ. β, 9, 16. Πίνδ. — ὅθεν, Ποιάντιος, ἰα, ἰον, τοῦ Ποιάντιος ἡ εἰς τὸν Ποιάντα ἀνήκων. Ἀνδολγ.
- Ποικίλη, ἡ.** προτυπακμ. στοά Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο διάφοροι ἀξιόλογοι εἰκόνες τῶν ἐπιστημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μυκωνος, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεοὺς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιωμανεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τευχῶν τῆς στοᾶς ταύτης ἐρέματον ἐν πληθὺς ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐλαφουργήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦς νικηθέντας ἐχθρῶν· πρὸ τῆς εἰσόδου ἵσταντο τὰ γὰλματα τοῦ Σόλωνα καὶ Λυκούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στωικὴ φιλοσοφία. ἴδε Στοά.
- Ποιμανδρία, ἡ.** Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκοφρ.
- Ποίνηνον, τό.** Mons Penius. Συνέχεα τις τῶν Ἀλπεων ὄρων ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.
- Πόλα, ἡ, καὶ Πύλαι, αἱ, Pola.** Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τινος αὐτοῦ ὁμοίου κελπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύνη Ρομά Στράβ.
- Πολέμαρχος, ὁ.** Ναυαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Τίς τοῦ Κεφαλοῦ καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων νά πῇ τὸ κώτειον. Πλάτ.
- Πολεμοκράτης, ους, ὁ (α)** Τίς τοῦ Μαχάονος, περφημὸς ἰατρός τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοικοῦντας τὴν Θ. ρεάτιδος χώρας ἀπὸ τινος συμβάτης ἐπιδημικῆς νόσου, ἐτιμῆθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμᾶς ἔχων ἴδιον ναόν. Paus. β. — 2) Μακεδῶν τις, παρ' Ἀρρίαν.
- Πολέμων, υιος, ὁ.** Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδίσκλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρχετιλῶν, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον φαῦλον καὶ ἁπλοῦν ἐν Ἀθήναις, κατεπιάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὴν ἐναρετατέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξούχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράφει διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινα μόνον ὀνόματα εὐσέδωσαν. Διογ. Λαέρτ. Σουίδ. — 2) Πολέμων ὁ Περηνγητὴς, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Πα-

ναίτιον, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράφας ἐν γεωγραφικῷ βιβλίῳ ἐπιγραφόμενον Περιήγητις, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου. Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἀγρίππα. — 4) Περιήγητος Σοφιστῆς καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπο Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τριαιανού, Ἀδριανού καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης φήμης, τοῦ ὁποῦ ἐσώσθησαν δύο ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναιγίρου καὶ Καλλιμάχου, ὧν Ἀθηναῖον οἵτινες ἀπέθανον ἐνδόξως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλοστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλεως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἐνα λιμένα. Στεφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχειρὺς χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 8.

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἀβρότητα. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. η', 4.

Πολιάδης, ἄδος, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευέτο ἐν Ἀθῆναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζηνίᾳ ὡς ἐφορος τῶν πόλεων. Πaus. α', ἰστ. ζ', 5. ἡ', 47.

Πολιεύς, ἑως, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πόλιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Πόλιος, ὁ Πόλιος, οἶκος. Εἶδος οἴνου αὐξάνον περὶ τὴν πόλιν Συρικουσίας ἐν Σικελίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος αὐτοῦ ἐπὶ ἡγεμόνος Πόλιος. ὀρθρ. Πόλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 31.

Πόλις, ἑως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ταίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ι) Τίς τοῦ βασιλεως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περιήγητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας συνελθὼν εἰς μάχην μετὰ τὸν Πύρρον υἱόν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπὸ αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου τοῦ πατρὸς. Ὀμ. Ἰλ. Β. 791. Ο. 339 — 2) Εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεως, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Ὀμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἰς βομὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κατὰ Ἰταλίας. — 3) Ἐπιστ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευέτο εἰς τὴν Ἡρείαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Πaus. η', 26.

Πολίχνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Δικωνίας πλησίον τῶν Κυφαντῶν. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρά τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Αἰσῆπου ποταμοῦ. Στάβ. ἰγ. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρά τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 14, 23. ἐνθα κατὰ τινας ἐξήγτ. ἐληφται ὡς προσήγηρ. ὄνομ. — ὅθεν, Πολιχναῖος, ὁ κάτοικος.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρά τῆς νήσου Κρήτης καμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδ. 7, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πόλις μικρά ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Κρυσε πῖσαν. τὸ αὐτὸ μετὰ τὰ Μεγαρα, Στράβ. — ὅθεν, Πολιχνητῆς, ου, (ι) ὁ κάτοικος. Ἡροδ.

Πόλιχος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεαρῶν Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων τανυν Πolenza. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θράκῃ. Θουκ. ε', 6.

Πόλλιος, ἰα, ἰον, ἴτε Πέλιος.

Πόλλις, ἰος, ὁ. Ἀργείοις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ. β', 67. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. ἐνθα κατὰ τινας Πόλις ἡμαρτμ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκαμε νά φυτεύσῃ περὶ τὰς Συρακουσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πόλιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἀργῶς ζήσας πῖσαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. α', σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἴνος ἐν Θράκῃ, ἔπερ ἔρα. Στράβ. (τὸ βρία ἐδήλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θραξί πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφός τοῦ Σαρπηδόος, βασιλεὺς τῆς Αἰνῆς ἐν Θράκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. β', 5, 9.

Πολυαινίδας, ου, ὁ (ι) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πολύαινος, ὁ, (υ) Συγγραφεὺς Ἑλλήνων ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιήγητοῦ Πausανίου, γράφας Στρατηγηματικὰ βιβλ. 8. τὰ ὁποῖα διετύωσαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμφάκου, φίλος τοῦ Ἐπικουρόν. Πλουτρ.

Πολυάρχης, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐν Ἀθῆναις τριάνκοντα τυράνων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἐνθα ἐν χειρογρφ. καίται ὀρθότ. Πολυχάρης.

Πολύας, ου, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ζ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πολύανθος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνζολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (υυνυ-). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὀλυνθου. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 3.

Πολύβιος, ὁ (υ). Εἰς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαθυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποῦ ὁ πατὴρ Λυκάρτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγός τοῦ Ἀχιλίου δαίμου μετὰ τὸν δάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φι-

λοποιμένους. Παμφθείς εις τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅσοι ἐκατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἐγένιν αὐτοῖς ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλίου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς πολλὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας, παρευρεθείς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀλωπιν τῆς Καρχηδόνης· εἰτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἀφ' ὧν ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιήγησιν αὐτοῦ ἱστορίας, δείξας διὰ τῆς μεγάλῃς του φρονησεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσας πρὸς τὰς ἐν Ἀρχαῖα πόλεις, αἰτίνας ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδράντα ἐκ μαρμάρου τελευταῖον πετῶν ἐκ τοῦ ἱππου καὶ πληρωθεὶ βαρέως, ἀπίσχυνεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς χρίσεως καὶ βαθυτιτῆς ἀκριβοῦς γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διάστημα 53 χρόνων, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα εἰς τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τεσσαράκοντα βιβλία. Δουκ. μικροβ. 22. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολύβοια, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ταχίνου, ἀποθανούσα ἐτι παρθένος. Πaus. γ', 19.

Πόλυβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη ἡ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Tur. 774. Ἀπολλρ. β', 5, 7. — 2) Τίος τοῦ Ἀιτήνορος ἐκ Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ. 59. — 3) Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὐμαιος. Ὁμ. Ὀδ. X, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν οἰκίαν κατέλυνεν ὁ Μενέλαος. Ὁμ. Ὀδ. Δ. 218. — 5) Τίος τοῦ Ἐαμοῦ καὶ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε διαδοῖχον τὸν Ἀδραττον. Πaus. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ρίψας κατεπάνου του ἐν ἀποσπασθῆν μέρος τῆς νήσου Κῆ. Ἀπολλρ. α', 6, 2. Πaus. α', 2. Στράβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περιήγημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφώντος ἐκ τῆς νήσου Θάτου καὶ σύγχρονος τοῦ Παναίμου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθῇναις, μὴ ἀελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθῇναις ναὸν τῶν Διοσκῶρων εὐρίσκειτο εἰκονισμένους παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων του Δευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ἵστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ περισπένοντα τὴν Ὀρέσσην καὶ Πυλαδὴν φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Πaus. α', 16, 20. τὰ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν ἔργα τοῦ ἐ-

ξέχου τούτου τεχνίτου εὐρίσκαντο ἐν Ἀελαφίᾳ. Πλάτ. Ἰων σελ. 532. Πaus. S, 4. Δουκ. Εἰκ. 7. **Πολύγυρος**, ὁ (υ). Τίος τοῦ Πρωτέως καὶ ἐκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολλρ. β', 5, 9. **Πολυδάμας**, αὐτος, ὁ. Ἐπικ. Πουλυδάμας (υμν-). Τίος τοῦ Πανδίου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφύρβου, εἰς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρώων, ἐμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ ἐπιστήσιος φίλος τοῦ Ἑκτορος, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὁμ. Ἰλ. Δ. 57. καὶ P, 40. — 2) Περιήγημος ἀθλητῆς ἐκ Σιοτούστης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νικίου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πνίξας ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερόν λεο-τα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλῆκωθεὶς ἀπὸ ἐν ὄρος, ἐνδὸν τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο εἰς ἐν σπήλαιον μετ' ἄλλων τιῶν συντρόφων του. Πλάτ. Πaus. Δουκ. Συμπ. Θε. 12. — 3) Φαρσαλίος τι. Ξενφ.

Πολυδάμειδας, α (ε). Κυρ. πατρων. Ὀνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρσενικ. κυρ. ὀνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολυδάμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Ὠῶνος, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμαστὰς ιδιότητας. Ὁμ. Ὀδ. Δ. 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ᾄδου ὡς πολλὰ ἐν αὐτῷ δεχομένου. ὡς Ὀνομ. δὲ Κυρ. Τίος τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Νιαδὸς νυμφῆς, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερύφου, ὅστις ἐρωτευθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὐτὴ ἐφῆρθη μετὰ τοῦ παιδὸς τῆς Περτιάως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νήσον ταύτην, ἔπειμην εἰπετα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης Σέ-λων οὕτως νὰ βιάσθῃ ἀρόβας τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις του, ἥτις ὁμως φηγοῦσα εἰς τὸν ναὸν ἐνὸς τῶν αὐτοῦ Σεῶν διέσωσεν αὐτὴν ἕως τῆς ἐπιτροφῆς τοῦ Περτιάως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλεὺς τῆς νήσου τὸν ἀδελφόν του Πολυδεκτον Δίκτυν Πίνδ. Ἀπολλρ. α', 9, 6. — 2) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χεριλίου, τὸν ὁποῖον τούτου ἐπιτρόπωνεν ἀνῆλκον ὅτα ὁ Λυκούργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Πλεῦτ. Πaus. γ', 7, 2. παρ' Ἡρότ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμάρτυ. πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Πολυδέυκης, ους, ὁ. Pollux. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἰς τῶν Διοσκῶρων, γεννηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κάστορα· ἢ ἐκ Κίσστω· ἢν δὲ ὁ Πολυδέυκης περιήγημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθείς καὶ οὗτος εἰς τὴν Σῆρην τοῦ Καλυπτινίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἄρχοναυτῶν εἰς τὴν Κολ-

χίδα. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολόρ. γ', 11, 1. — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτειος, Γραμματικὸς Ἑλλήνων ἀρχαῖα περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατοσταετηρίδος καὶ χρηματικὴν διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ οὐοίου ἐσώθη ἐν λεξικόν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὄρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραφῶν. Ὁνομαστικῶν, χρησίμων πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Διούλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Λουκ. (Αἰτκ. Πολυδεύκεια, Ὀμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πολυδεύκη καὶ Πολυδεύκην, παρὰ τοῦ πεζογράφου.)

Πολυδεύκων, τὸ. Λουκ. Ὑποκρ. Ὀνομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεάνου καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ἀλεονίδων θυγῶν. Ἡτ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βῶρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχίου ποταμοῦ τὸν Μενέστιον. Ὀμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀποδρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελέαγρου καὶ τῆς Ἠλεσπάρδας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρατετιλάου μετὰ τοῦ οὐοίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Πανστ. δ', 2.

Πολύδωρος, ὁ (υ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλεὺς τῆς Τροίας καὶ τῆς Λαοδόης, τὸν οὐοίου ὑπερῆγα οὐ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειδομένοι εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολιορκούντων Ἑλλήνων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀμ. Ἰλ. Τ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν οὐοίου ἀνῆλκονεῖν ὄντα ἐπεμφαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θράκῃ βασιλέα Πολυμνήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐκ καιρῷ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμνήτωρ θέλων νὰ ἀρπάξῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσεν τὸν Πολύδωρον καὶ ἐρίψῃ τὸ νεκρὸν σῶμα του εἰς τὴν θάλατταν. Εὐριπ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβιδ. — 2) Τίς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτιῆδος τὸν Διόβαν. Ἀπολόρ. γ', 5, 5. ὁ Ἡτ. Θεογ. 977. ἀναφέρει ἐκχρονότινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονείης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Τίς τοῦ Ἀλκαμένηος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, βασιλεύσας ἐπὶ τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμῆδεις μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχαις ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπιτημῶν πολιτῶν Πιλεμέρχου καλουμένου. Ἡροδ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Ἀρρίαν.

Πολύειδος, ὁ, ἴδ. Πολύιδος.

Πολύευκτος, ὁ (υ). Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀρρίαν.

Πολύζηλος, ὁ. Ἀθηναῖος περὶ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Πολυθέρου, ὁ Κητήσιππος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὀμ. Ὀδ. X, 287.

Πολύιδος, ὁ (υν-υ). Τίς τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος οἰκονομὸς γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ οὐοίου ἡδυνήθη ὁ Βελλερεφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· τὸν δὲ Γλαύκην υἱὸν τοῦ Μίνως ἐπανάφερεν αὐτῷ εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρεῖαι νόστου. Ὀμ. Ἰλ. N, 663. Πινδ. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολόρ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Πανστ. α', 43. — 2) Τίς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τρεῖας. Ὀμ. Ἰλ. (ἡ γραφ. Πολύιδος, διὰ τοῦ ι, εὐρῆται παρ' Ὀμ. Ἀπολόρ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολὺς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Πανστ. ἦν καὶ ὁ Heyne προεῖλετο ἐν Ἀπολόρ. Τομ. 2. σελ. 545.)

Πολυκαστή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέττορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολόρ. καθ' Ἡσιόδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονός, ὁ. Τίς τοῦ Ἀέλεως, ὅστις ἀψήσας εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μύλῶν τὴν Λακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύσθητε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας. Πανστ. δ', 1.

Πολύκλειτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἑλλήνων, ἐξ Ἀργεῶν ἡ κατὰ τινας ἐκ Σικυνῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διαπρέψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξάιτιον ἐργασίαν του, ὑποβαλὼν πρῶτος εἰς σταθεροὺς τινὰς καίνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπερόχου τέχνης του ἐν ἀγάλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅπερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ἀνομιζέτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διάφορα ἐξαιρέτα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀναφέρονται παρὰ Παντανία καὶ Πλιν' ὡς τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένα· ἐκτὸς τῆς ἀγαλματοποιίας ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος καὶ ἀριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομητὴς ἐν μεγαλοπρεπείᾳ θεάτρων εἰς ἐν ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδάουρου. Λουκ. Περει. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἀργεῶν, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυνῶν· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρονται διὰ διάφοροι τεχνίται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνμα· παρβλ. Θεοστ. Πλαττ. Τεχν. σελ. 205. καὶ Παντ. ζ', 6, 1.

Πολυκλής, ἐνός, ὁ. Ἀρχὼν ἐν Ἀθῆναις, Ψευδάωνιος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ὅτε κυρ. ὑπῆρξεν ἀρχὼν ὁ Λυσимаχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 261.

Πολυκράτης, οὐς, ὁ (α). Τίς τοῦ Αἰακῶ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀρχάσας περὶ τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ὅστις διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιτηδεύσεως καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' αὐτῷ νὰ κατασταθῇ

ἀπέλυτος κύριος τῆς νήσου φοινεύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξήρτισεν σχηματίζας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τὸν τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀράσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπιχειρήσας νὰ κατακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκίμησας μετὰ τὰς εἰς πάτας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἔμπνευσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυναμείας του εἰς ὅλας τὰς περὶ χεῖρας· θάλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀσιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἕν πολυάριθμον στράτευμα μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ἀπὸ τὸν ἐν Σίρθεσι σατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμῇ νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλεως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμασθὴ δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατραπόου τούτου εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ἕρος Μυκάλην, τὸ 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωίλου, διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράφας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἰτ. ια', 10. — 3) Εἰς τῶν δορυφῶρων τοῦ Διονυσίου τυρῆνιου τῶν Συρακουσῶν, μὲ τὸν ὅποιον οὗτος ὑπάνδρευσε τὴν Ἀρτίην γυναῖκα τοῦ Δίωτος. Αἰλ. ποικ. ἰστ. ιβ', 47.

Πολύκριτος, ὁ. Τίος τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡροδ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖος τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ. Σιωπητικὸν ἐπίπлатτον ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Δουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Πολυκτορος, ὁ Πειτανδρος. Ὀμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τῆς Καλιανδῆς. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Τίος τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικίσας μετὰ τοῦ Ἰσάκου καὶ Νηρίου τὴν νήσον Ἰθάκην, ὀρύξας ἐπ' αὐτῆς μίαν κρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤνελαν τοῦ λοιποῦ ὕδαρ. Ὀμ. Ὀδ. Ρ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πειτανδρου, εἰς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπιτήμων πολιτῶν. Ὀμ.

Πολύλαος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Τίος νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰδονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰόσωνα. Ἀπολδρ. α', 9, 16 παρβλ. Heyne αὐτόδ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. καλεῖται αὕτη Ἀλκιμάδης.

Πολυμήδης, ους, ὁ. Θεσταλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Οουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐδωρον, ὕστερον δὲ ἄλκαυς αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἑχελῆς υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. Ὀμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ

μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολδρ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φιλομήλη· παρβλ. Heyne. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νήσον τοῦ πατρὸς τῆς, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ ἱδιὸς τῆς ἀδελφός Διῶρης. Παρδαν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰλιῶνς θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεμφε τὸν νεώτερον υἱόν του Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ. Ἐκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρε. Πολύμναστος. Εἰς τῶν ἐπιστήμων κατοικῶν τῆς νήσου Θήρας, πατήρ τοῦ Βάττου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύᾳ. Πινδ. Πύθ. 4, 105. Ἡροδ. 4, 155. — 2) Ἑλλήν ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπ. καὶ ἐπινοήσας ἐν εἶδος ἄσμάτων τὰ ὁποία ἐφάλλοντο διὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐνομασθέντα ἀπ' αὐτοῦ Πολυμνήστια ἄσματα· τοῖον μὲμψεται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἄνδρα κακοήθην· καὶ, τὰ Πολυμνήστια ποιεῖν, ἀντὶ αἰσχρὰ ἄσματα αἰεῖν. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐνέων Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς ἐφορος τῆς ἀσματικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολδρ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 23. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολυμνίς, ἰδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινῶδα, ἐκ πενιχρῆς καὶ ἀφανοῦς οἰκίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὄμηρος ὁ νεὸς Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἰτ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύματις ἔστιν ἡμαρτία.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφός τοῦ Ἑτεοκλέους, ὅστις διασχέει ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον, τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἀδραττον βασιλέα τοῦ Ἀργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργίαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν θάλων νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἑτεοκλέους, ὅπου μοναμαχήσαντες ἀμφοτέρωι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτώμα τοῦ Πολυνείκου ἐθαψε κρυφίως ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὀμ. Ἰλ. Δ, 337. Ἀπολδρ. γ', 6. παρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 570. Αἰτκ. Πολυνείκη καὶ -ην.

Πολύνεικος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Οἰμβρωνος. Ξενοφ. Ἀν. 5, 6, 1. ἔνθα νῦν Πολύνικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. πῖσαν ὄρετρ. Πολυνέμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητ. Πουλυνόμη. Ουγάτηρ τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰωνκ. Πολυξείνη. Ουγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὠραιότερα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὅποιαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεύς ἐξήγησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ὑποχρόμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναφ τοῦ Θυμβραίου Ἀπολλωνος, ὁ Πάρις ἐφώνευε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, δι' ὃ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, δυσιπῶν οὕτως τὴν σκιάν τοῦ φονευθέντος πατρὸς του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσφάγη αὕτη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζέτζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Τγίν. μύθ. 170.

Πολύξεινος, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἑπικ. Πολύξεινος. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευτίνος ἐν Ἀττικῇ· Ὁμ. Τμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἡλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 6. — 3) Τίς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Αὐγείου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμῶν τῶν Ἑπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν τὸν ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον· Ὁμ. Ἰλ. Β, 623. Πανσ. Ἠλ. 3. — 4) Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μητιάδας. Πανσ. β', 3. — 3) Ναύαρχος τῆς Συρακούσης. Ξενφ. Ἑλ. ε', 1.

Πολυξῶ, οὗς, ἡ. Νυμφὴς τῆς γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Τυκυλῆς ἐν τῇ νήσῳ Ἀθύμφῳ, ἣτις ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νήσον τῆς τοῦ Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ροδ. Α, 638. — 4) Γυνὴ τοῦ Τριπολέμου καὶ συγγενῆς τῆς ὠραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐχρέμασεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξῶ ἐπὶ τινος δένδρου, ἐκδικήσασα τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις ἐκτρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Πανσ. Λακ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 25, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολυπαῖδη, ὥστε οὕτω τὸ ἡ πρό τοῦ φωνήεντος εὐρήσθαι αἶε κατὰ κανένα βραχὺ· παρβλ. Spitz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἴδε Πολυσιπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Πολυπήμονος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπηγών, ονος, ὁ. Πατήρ τοῦ περιβοήτου ληστῆ τοῦ Σίνιδος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλῆας. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Κατὰ Παντ. α', 38, 5. Δητῆς τις πλητίον τῆς Ἐλευσίδος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκοῦστης, ὅπερ ὄρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Περιδόου βα-

σιλέως τῶν Λαπίδων καὶ τῆς Ἰπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκτρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντίου εἰς τὴν Παμφυλίαν ἐκτίσεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἀτπειδον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 740. καὶ Εὐσταθ. αὐτόθι. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. — 2) Αἰτωλὸς φονεὺς τοῦ Ἀπέλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονεύεις ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πολυπρέπων, οντος, ὁ. Περιφημὸς τις αὐλητῆς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Πολυρρήνια, ενος, ἡ, = Πολυρρήνια.

Πολυρρήνιος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ πολὺ πληθὸς τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἐτρέφοντο παρ' αὐτῇ. Πολυρρῆν, νος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὁθεν Πολυρρῆνιοι, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Πολυσιπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγαλοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλλ' ὕστερον καταδικασμένος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κατσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν πολλαὶ εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἡπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πῖδαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανάφερε τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἡπείρου καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον τοῦ ἐτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠθέλησε διὰ κοινοῦ Θεοπισματος νὰ χορηγήτῃ τὴν πρότερον αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπαπειλουμένην αὐξήσιν τοῦ Κατσάνδρου, ὅστις καθ' ἑαυτὸν ἐπεριμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μετὰ τὰς δυνάμεις. Πλούτ. Πυρ. Πολυσιπέρχων, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσιπέρχης, ου, Αἰλ. ποικ. Ἰττ. ιβ', 43.

Πολυστρατός, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν ἱπικράτην, ἄρχων μίας μοίρας μισθωτῶν στρατιωτῶν. Δημ. κατὰ Φιλ. παρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 173.

Πολυτιμήτορ, ὁ (ε). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, γινόμενος ἀφανὴς ἐν τῇ αὐτόθι ἁμμῳ. Ἀρρίαν. Στράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. ζ', 5, 11.

Πολύψαμος, ὁ. Δωρε. ἀντὶ Πολύψημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Μαντίου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Μελάμποδος, προσφιλὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περιφημὸς μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ. Δωρε. Πολύψαμος (υ). Τίς

τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νέμφης Θεώσης, Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. κατ' ἄλλους ἵσως τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, Ἀπολ. Ροδ. Α, 40. ἐκ τῶν γενεῶν τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας καὶ ἔχων ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικόν. Ὅτι αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νήσον ταύτην καὶ μεθυσας αὐτὸν μὴ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν μ' ἓνα πεπυρωμένον δαυλὸν, ὥστε οὕτως ἡδυνήθη ἡ σωθὴ ἀπολέτας τινὰς τῶν ἐτέρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ οὕτως κατέφαγεν. Οὗτοι ἡρώσθη τῆς Νηρηίδος Γαλατίας, ἣτις ὅμως ἐπροτίμησε τὸν Ἄϊν. Ὁμ. Ὀδ. Θεοερ. Εἰδ. 5, 6, 6. — 2) Τίος τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀρίστην ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, παρενυρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκατελείψθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξεῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ἰθάκῃ οὐταῦθα κτίσας τὴν πόλιν Κίον καὶ πολέμων ὕστερον κατὰ τῶν Χαλύβων ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἀπολ. Ροδ. Α, 40. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Πολυφροΐτης, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 791.

Πολυφώντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτοφρόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευεν. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395. Αἰσχ. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαίου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του. Ἀπολδρ. γ', 5, 7. — 3) Εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (υ). Ἀδελφὸς ἢ σεῖος τοῦ Ἰάσωνος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενφ. Ἐλ. 5, 11

Πολυχάριδας, α, ὁ (υυυυ-). Ἱερὺς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἱππαρχότις τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἐλ. ε', 2, 41.

Πομπεία, καὶ Πομπηΐα, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι, ἣτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατεκαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρῆς ἐκρήψεως τοῦ Οὐετοῦιου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτοῦ Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνεκάλυψεν αὐτὴ. Σράβ.

Πομπηΐα, ἡ· Pompejo Gens. Μία τῶν ἐπιτήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — 2) Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Πομπηΐα νόε, ὁ· Pompejanus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἡρώδ.

Πομπηΐος, ὁ Pompejus Magnus, ὁ ἐπο-

νομασθεὶς μέγας. Τίος τοῦ Πομπηίου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. ἐξ ἐπιστήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμῆτας καὶ νικῆσαι κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράστου. Ὑστερον δὲ κατασταθεὶς ἀσπίδος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλου φοβερὰν μάχην, ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὅρα Ἰούλιος Καίσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηΐου πόλις, εως, ἡ· Pempheopolis. Πόλις μετόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀνόμενην τῆς κατὰ τὸν Μιθριδάτου νίκης του· τανῶν Τέκνα Λουκ. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηίουπολίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικος τῆς Πομπηίουπόλεως.

Πομπήλιος, ὁ. Pompius. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥώμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπιστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα καὶ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐνθα εὕρισκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἀγάλμα. Πaus. β', 34.

Ποντικὸς, ἡ, ὄν. Τοῦ Πόντου ἡ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἀνήκων. Ἡρόδ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ὢν· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Πόντιος, ἰα, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων. — Ἐπιστ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 2) Ἐπιστ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου Σεῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ποντοόνοος, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιακίων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 179.

Ποντοπόρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννητεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννητε αὐτῇ τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητώ καὶ τὴν Εὐρβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κ ε. ζ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστάνομενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοὺς παλαιοὺς Ὑγῖν.

Πόντος, ὁ. Ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ Κολχίδος θάλασσα, ἄλλως καὶ Εὐξείνιος Πόντος λεγόμενη, ὅπερ ὅρα· τανῶν Μαύρη θάλασσα· Ἡρόδ. 4, 8. Ξενφ. Αἰσχ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιλαμβανούσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου καὶ τοῦ Ἀλίου ποταμοῦ· Ἡρόδ. 7, 147. Δημ. Λαττ. Ὑστερον δὲ ἐσχματίζεν ἡ χώρα αὐτὴ ἐν ἰσχυρὸν βασιλεῖον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμε-

νίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπό
 μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ
 τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ.
 β'. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ Β, 141, 1005. ἰδίως
 δὲ κατωφεῖτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ δια-
 φύρων λαῶν τῶν Κόλκων, Βυζήρων, Βεχίρων,
 Μακρινῶν, Δρίλλων, [Μοσσυνόικων, Τιβερη-
 νῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ια'.
 Ξενφ. Κυρπ. δ'. Διον. Περ. 765.

Ποπλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος.
 Ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κο-
 λατίνου. Πλουτρ.

Ποπκαῖα, ἡ· ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥω-
 μαίοις.

Πόρατα, ἴδα, Πυρετός.

Πορθαιονίδης, ου', ὁ (L). Τίος τοῦ Πορθαί-
 ονος. Στράβ.

Πορθαίων, ὄνομ., ὁ (α) καὶ Παρθαίων, ἔτι δὲ
 καὶ Πορθεύς, ἑως, ὁ, Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 115. Τίος
 τοῦ Ἀγνώροτος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς
 τῆς Καλυδῶνος, πατήρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου,
 Ἀλκασίου καὶ Μελανοῦ. Πορθαίων, παρ' Ἀπολδρ.
 α', 7, 7. ἄλλως δὲ Παρθαίων, Παντ. δ', 35.
 τὴν γραφ. Πορθαίων προεῖλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ
 παρ' Ὀμ. Πορθεύς, παρβλ. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 112.

Πορθεύς, ἑως, ὁ, = Πορθαίων. Ὀμ.

Πορθμεῖα, τά· Ἰωνκ. Πορθμηῖα, Κιμμέρια, ἴ-
 δε Κιμμέριος.

Πορθός, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν
 Εὐβοίᾳ· κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πιδαν.
 τανῦν Πόρτον Βούφαλον. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gena. Μία τῶν ἐπιθή-
 μων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁ-
 ποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατόνων. — 2) Ὀ-
 νομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥω-
 μαίοις.

Πόρταξ, κος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων
 πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βίργι.
 Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 33.

Πορσηνάς, ἡ, ὁ· Πορσηννα. Βασιλεὺς τῶν
 Ἑτρούρων ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὅποιον κατέφυ-
 γον οἱ Ταρκούνιοι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώ-
 μης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐ-
 πολέμησεν καὶ τὸν τινὰ τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νά
 βιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευ-
 θῆντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν
 ἀνωφελῆ καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεῖς νά
 κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ
 τοῦ στρατοπέδου τοῦ τοὺς φηγόντας Ταρκούνιους
 διαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν·
 Στράβ. Πορθηῖας, α, Πλουτ. ὁράτρ. μὲν τοι
 Πορσίνας, α, Porsena.

Πορφυρίς, ἴδος, ἡ (-υυ). Ἀρχαῖον ὄνομα
 τῆς νητοῦ Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χει-
 μένη πλησίον τῆς Κω· Στέφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ὄνομ., ὁ (-υυ-). Εἰς τῶν ἐπι-
 στημοτέρων Γιγάντων, ὁ διώξας τὰς ἡπυῖες τοῦ
 Ἥλιου ἐκ τῆς Ἐρυθραίας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ
 πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμ-
 πίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλεῶνος· Πινδ.
 Πυθ. 8, 15. Ἀπολδρ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2)

Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγε-
 ται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἑ-
 να ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Πανσ. α', 14.

Ποσειδᾶν καὶ Ποσειδᾶν, ἄνομ., Δωρκ. ἀν-
 τί Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδᾶνιος, εἰα, εἰον, καὶ Ποσειδᾶνιος,
 ἰα, ἰον (α) Δωρκ. ἀντί Ποσειδᾶνιος, Πινδρ.

Ποσειδάων, ὄνομ., ὁ (α) ἀρχ. τυπ. ἀντί Πο-
 σειδῶν. Ὀμ.

Ποσειδάωνιος, ἰα, ἰον ποιητ., ἀντί Ποσει-
 δᾶνιος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσειδέειον, τό, Ἰωνκ. Ποσειδέηον κύρ.
 Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ κύρ. ὄνομ. Πόλις μι-
 κρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας
 καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νησοῦ Κύπρου, κτι-
 σθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· τανῦν Πόσσεδα·
 Ἡροδτ. 3, 91. Ποσειδῖον, παρὰ Στράβ. — 2)
 Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προ-
 ποντιδός. Πτολ.

Ποσειδέιος, εἰα, εἰον, = Ποσειδᾶνιος.

Ποσειδέειον, ἑνωρος, Ἰωνκ. ἀντί Ποσειδῶν· Ἡροδτ.

Ποσειδέηον, τό, Ἰωνκ. ἀντί Ποσειδέειον,
 ὅπερ ὄρα.

Ποσειδέιππος, ὁ. Κωμικός ποιητὴς Ἑλλήν· ἐκ
 Κατοάνδρας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας
 μετὰ τὸν Μαϊάνδρον, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται
 τινὰ κωμικὰ δράματα παρὰ Πολυδεύει· Σοῦ-
 δα καὶ Ἀθηναῖφ ἀνίχοντα εἰς τὴν νεωτέραν
 κωμωδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ.
 Βιβλ. II, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμ-
 μάτων ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὐρηται τινὰ ἐ-
 πιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ·
 Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσειδῖον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν
 παραλίων τῆς Ἠπείρου, Στράβ.

Ποσειδῶν, ὄνομ., ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptu-
 nus. Μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς
 ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀ-
 δελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον
 καὶ τοῦτον κατέπει βρέφος ἔτι ὄντα ὁ πατήρ
 του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἑως οὗ ὁ
 Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρό-
 νον νὰ ἐκβῆλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας
 του. Ἡστ. Θεογ. 453. Ἀπολδρ. α', 1, 3. κατὰ
 δὲ Παντ. ἡ, 8. λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γεννήσα-
 σά τὸν Ποσειδῶνα ἐκρυψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτι-
 νην προβάτων ἀπατησάσα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ
 τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβεν ὁ
 Ποσειδῶν ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν,
 συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάν-
 των μάχην, φονεύσας τὸν φοβερόν γίγαντα Πολυ-
 βήτην· ἐξορισθεῖς δὲ ὑστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου με-
 τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐ-
 τοῦ συνωμοσίαν των, ἤλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα
 βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχετο αὐτὸν ἐπὶ
 μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ'
 ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὴν ᾔθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν
 συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεραίωσιν
 τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐνδικούμενος ἐπεμφαν ἐν
 θαλάσσιον τέρας τοῦ ὁποῖον ἤφανε τὴν χώραν
 τῆς Τρωάδος. Ἀπολδρ. β', 5, 9. ἔλδων εἰς ἐρι-
 δα καὶ μετὰ τῆς Ἀθηναῖς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησεν ὑπὸ τῆς θαῆς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐδεικνύετο αἰὲν ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Λιβύας, ὅπου ὑπῆρχεν ἀνεκάζειν ἡ ἰδέα τῆς θεότητος ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιοπῶν, δι' ὃ καὶ πιδαν, ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη πλάσις τοῦ ἴππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία υπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ προξενουμένων ταραχῶν καὶ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρ. καλεῖται συντήρ. Ἐνιστήρων, Ἐνιστήριος καὶ Γαιήσοχος, τοῦ ὁποῦν ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμόν τῆς Κορίνθου ὅπου ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτούνοος καὶ Κόντος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦν ἐπανηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡτ. Θεογ. 930. Ἀπολόρ. α', 4, 5. ὡσαύτως ἐξ ἄλλων θαλασσιῶν Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διάφορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπὴ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τριάναν διὰ τῆς ὁποίας ἐκίνει καὶ ἐβάλλε αἰετοτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθημέρος πολυλάχις ἐπὶ μίᾳ ἀμάξῃ συρμένῃ ὑπὸ θαλασσίῳ ἵππῳ. — ὁ τύπος Ποσειδῶν ἐστὶ κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποτειδῶν, Ἰωνκ. Ποσειδῶν, Δωρ. Ποτειδῶν καὶ Ποτειδῶν. Αἰτκ. Ποτειδῶ, ἀντί Ποτειδῶνα, ἰδς Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 55, 2. Κλητκ. Πότειδον. ὁ Ἀττκ. τύπος Ποσειδῶν εὐρηταί πρῶτον παρ' Ἡτ. Θεογ. 752. παρὰ δὲ Ὀμηρ. κεῖται αἰεὶ ὁ τύπος Ποτειδῶν. Νεώτρ. ποιηταὶ χρῶνται ἐςθ' ὅτε καὶ τῇ Γενκ. Ποτειδόνος.

Ποσειδωνία, ἡ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπίτινος αὐτοῦ ὁμωνύμου κόλπου· τανὺν Pesto. Ἡρόδ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ποσειδωνιότηης. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδ. 1, 167. καὶ Ἐπιθκ. ὁ εἰς τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων, — ὅθεν, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, τανὺν Κόλπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιότητης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδωνιον, τό. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κύρ. Ὄνομ. χωρίον ἡ πῶν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρα ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδωνίος, ἰα, ἰον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἡ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν, Ποσειδωνία, ἡ, προσυληκμ. πόλις. Ἠδ-

λις ἱερὰ τοῦ Ποτειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροίης ἐν Ἀργολίᾳ ἐνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ Ποτειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἰς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι ἤριστευσαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 9, 71.— 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παναγιτοῦ, ἀνὴρ μέ βασιδεῖαν πολυμαθεῖαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Πομπηΐος καὶ ὁ Κικέρων· ἦν δὲ καὶ ἀριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τοῦ ὁποῦν ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἐσώθη κανέν. Δουκ. Μακρ. 20. Φεβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 572.

Ποσειδώνιον, τό, Ἰωνκ. ἀντί Ποτειδῶν. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὄμ. Ὀδ. καὶ Κύρ. Ὄνομ. ἀκρωτήριον τῆς ἀρκτώας Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντιδός. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1279.

Ποσειδώνιος, ἰα, ἰον, Ἰωνκ. ἀντί Ποσειδῶνος. Εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων ἡ ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσειδῶν ἄλλος, Ὄμ. Ἰλ. Β, 506.

Ποστουμία, ἡ, Postumia Gens. Ἐπίτημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομνίνων καὶ ἄλλων.

Ποστουμίος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαῖκον κύρ. Ὄνομ. διὰ βραχέος οὐ παρὰ τοῖς ὑστερον ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προσδ. §. 6. 5. Σημ.

Πόταμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ἡ, 85. Ξενφ.

Ποταμός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θωρικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιά φυλὴν, περιψημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τάφον τοῦ Ἰωνος. Στράβ. — ὅθεν, Ποταμιοί, οἱ κάτοικοι.

Ποτάμιον, ὄνομα, ὁ (α) Τίς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολόρ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐκνευηκοντα ἔτη. Δουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Potenza. Στράβ.

Ποτέολοι, οἱ, Puteoli ἰδς Δικαιαρχία.

Ποτιδαία, ἡ (ε) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μετὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατέστρεφεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὑστερον δὲ ἐκτίσεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ἐνομασας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κάσσανδραν, ἐτι καὶ νῦν οὕτω καλουμένην. Ἡρόδ. 8, 128. Θουκ. Ξενφ. Δημ. καὶ Ποτιδαίη, Ἡρόδ. 8, 126. ὅθεν

Ποτιδαίατης, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ποτιδαίητης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας. Ἡρόδ.

Ποτιδαϊατικός, ἰα, ἰν. Τῆς Ποτιδαίας ἡ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὧν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζολων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 96.

Ποτιναί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐκ τῆς τοῦ Ἀττικοῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα στά-

δια τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ὄθεν, Ποτινίς, ἑως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίστ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτινίς, ἄδης, ἡ (-υυ). Τῶν Ποτινῶν ἡ ἐκ τῶν Ποτινῶν οὐσα· αἱ Ποτινιάδες, προσυπακμ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπεράχθη ὁ Γλαύκος πεσὼν ἐκ τῆς ἀμάξης. Εὐρ. ἀντὶς. Στρίβ.

Ποτινίαι Σεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρουόμεναι εἰς τὰς Ποτινίας καμηντὴν Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν. Πaus. 3, 8.

Πουλυδάμας, αὐτός, ὁ ποιητ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυνόμη, ἡ, ποιητ. αὐτὴ Πολυνόμη.

Πραίνεστος, ἡ, Praeneste. Πῶς τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον οἷς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραίνεστου ἐκόντου τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἐτισώζονται διάφορα ἀρχαῖα εἰσέπια· ταῦν Palestrina κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Πραίνεστινός, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Τίς τοῦ Λατίνου καὶ ἐκγονος τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς Κερκῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομόσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στεφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήτου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἑγεοκρητῶν μ' ἓνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὅθεν, Πραῖσιος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 7, 170.

Πραιετιανή, ἡ. Praetutianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντίον ποταμόν. Πολύβ. ἐρῆτρ. Πραιετιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμός τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβυδῶν καὶ Λαμψάκου καὶ ἐνβάλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· ταῦν Βαργούς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εἷα, εἰον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶκος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 618. Ὁδ. Κ, 235. κατ' Εὐστάθ. ἀπὸ τοῦ ἔρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρία κληθεῖς, κατ' ἄλλους δὲ ἠΰξανεν ὁ οἶκος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἡ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιδαναρ. μέντοι ἐννόουν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφοῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παρμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὅρα Ἑρμην. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὐρῆται ἐπὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 107. καὶ Πράμνεος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ. Ὅρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἠΰξανεν ὁ Πράμνιος οἶκος· Εὐστάθ.

Πραξαγόρα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνκ. Πρηξαγόρας. Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἐνθα εὐρῆται διὰ τοῦ α γραφομεν. — 2) Περιήγημος ἱατρός ἐκ τῆς νήσου Κῆ καταχόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν αὐτότε Ἀσκληπιάδων, τοῦ

ὁποίου μαθητῆς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποῖός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητῆς τοῦ Καλλάνου. Πaus.

Πραξιδάμας, αὐτός, ὁ (-υυ-). Πάππος τοῦ Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Νερμ. 6, 27.

Πραξιδική, ἡ (-υυ-). Θεὰ τις λατρουμένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτήρος καὶ ἀδελφῆ τῆς Ὁμονόης καὶ Ἀρετῆς, τῆς ὁποίας παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρουον αὐτὴν ὡς συνεργόν τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὁρφ. Ἀργ. 27. Πaus.

Πραξιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆφον. Ἀπολλοδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φρατίου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολλοδ. γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 28.

Πραξιλέως, ὁ, Ἰωνκ. Πρηξιλέως. Πατὴρ τοῦ Ξεναγέρου ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ. Ἡρόδ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφομεν.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτριά τις Ἑλληνίς, συγγραψάσα σχολιά ποιήματα. Ἀριστφ.

Πραξινόη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Πραξίνος, ἐ, Ἰωνκ. Πρηξίνος. Πλοίαρχος μίας Τριζηνίας νῆος τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἐπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πράξις, εως, ὁ. Πλοῦσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ'. 24. — 2) Πράξις, ἡ Ἐπίστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἐν ἀρχαιότατον ἀγαλμα ἐξ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ. Πaus. Ἀττ. 43.

Πραξίτας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 18. πιδαν. Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους, ὁ. Περιήγημος ἀγαλματοποῖός Ἑλλῆν ἐξ Ἀθηνῶν ἡ πιδαντρ. ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐξοχος πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα ἡ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου Ἀφροδίτῃ τῆς Κνίδος, κατὰ Πλιν. τὸ σφαιροειδὲς ἀγαλμα τὸ ὁποῖον εὗριστο κατ' ἄλλην τὴν οἰκουμένην, εἰς Ἑρως ἐν Θεσπιάδ, τὸν ὁποῖον ὁ Αυτοκράτωρ Νέρων ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἰς Σάτυρος δὲ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σμ. Ἐπ. 90. Πaus. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν, ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἐμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πράς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Περγαίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασία, αἱ, καὶ Πρασιαί. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονία φυλὴν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πανόρ-

- μον και με ἔνα ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. η', ρ5. Πανσ. ἡ Πρασιά, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνορίων τῆς Ἀργολίδος μετ' Ἀργείοις, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ. β', 56. Ξενφ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐνικ. Θουκ. δ', 105 Πτολμ. αἱ Βρασιαί, παρὰ Πανσ. — ὅθεν, Πρασιεύς, ἑως, ὁ Κάτοικ.
- Πρασιάς λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη παρὰ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἡροδ. 5, 15. — ἡ Βόλβη λίμνη, ὅπερ ὅρα.
- Πράσιτοι, οἱ, και Πρασιακή, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασιῶν καλουμένου, ἐχόντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀδισάρα, Κινδία καὶ ἄλλας· καὶ σχηματίζοντος ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδία βασιλείων. Στράβ.
- Πράσον ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον νοτιοανατολικῶς· τανὺν Καπ. Γαθα. Πτολ. α', 9.
- Πρεπέσινθος, ἡ. Νῆσος μικρά τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφου καὶ Μήλου. Στράβ.
- Πρέπις, ἡ, ἡ, Μαλθακός τις καὶ ἀφροδίαιτος ἐν Ἀθῆναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 843.
- Πρέσβων, ὁ. Τίς τοῦ Φριξίου καὶ τῆς Χαλκιδόπης, ὅστις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπανεῖκθησεν τὸν πατρικὸν θρόνον. Πανσ. Βοιωτ. 34.
- Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὅρα Πραξαγόρας.
- Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμερδὸν ὑπεκρίνεντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Ἡροδ. 3, 30.
- Πρηξίλειος, ἡ, ἡ, ἀντὶ Πραξίλειος.
- Πρηξίνος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Πραξίνος.
- Πριαμίτης, ου, ὁ (υυ). Τίς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 13. (—υυ—, ἔνθα τὸ εὐρύεται καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως παρὰ τοῖς Ἑλλήσι, Ὁμ.)
- Πριαμίδης, ἡ, ἡ (υυ). Τοῦ Πριάμου ἡ ἐκ τοῦ Πριάμου οὐσα. Εὐρ. Ὀρ. 1468.
- Πρίαμος, ὁ (υυ). Τίς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκურύεντο τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόπης κληθεὶς ἔκτοτε Πρίαμος, πρότερον δὲ Πόδαρχος ὀνομαζόμενος. Ἀπολ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσθη θυγάτηρ τοῦ Μέρπορος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον. ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἡ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἑκτορα, ἐφεξῆς τὸν Πάριον, Διήφορον, Ἑλενον, Πολύδωρον, τὴν Κρέουσσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίην, ἐξ ἄλλων δὲ παλαιῶν αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους ἐθνους παῖδας. Μετὰ τὴν ἀλυσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔστυρεν αὐτὸν
- γέροντα ἥδη τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν τριῶν τῆς καταλῆς ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ὅπου εἶχε καταφυγὴν ἰκέτης. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Πανσ. β', 24, δ', 17. Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.
- Πρίαμος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἄλλως ἀγνώστος, Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 12. ἔνθα ἀναγινώσκτ' βέλτιον Πρίαπος ὡς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. β'. εὐρηται διορθωθῆναι.
- Πρίαπειος, εἰα, εἰον, (σ). Τοῦ Πριάπου ἡ ἐκ τοῦ Πριάπου οὐσα. Ἀναβ.
- Πριαπησαῖος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὐρίσκετο εἰς περιψήμιος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.
- Πρίαπος, ἡ, ἡ, ἡ, Πρίαπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς, ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἔξαιρτ' ἐλάτρευετο ὁ Πρίαπος· τανὺν Καραβία. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηάς, ὁ κατοικ.
- Πρίαπος, ὁ, ἡ, ἡ, Πρίαπος. Τίς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἡ κατὰ τινος τοῦ Ἀδάμιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης τὸν ὅποιον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λύμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὑπὸ τῶν ἑγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ροδ. Α, ρ32. κατ' ἄλλους δὲ πλῆττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιῶνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κηπῶν καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεσέθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔξαιρτ'. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὅποιον εἰκόνιον συνήθως ὑπὸ μικρὰν μορφήν ἀνδρός ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, ἔχοντος μέγα καὶ ἔξῃθεν γεωμετρικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὐφορος ὀνυμία τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἰσρά τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Σχολ. Θεοφρ. α', 21. Πανσ. δ', 31.
- Πρίασος, ὁ. Τίς τοῦ Κανέως καὶ ἀδελφῆς τοῦ Φαίκου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Τγίν. μὲν. 14.
- Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰωνῶν ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βιαντος. κατ' Ἡροδ. 6, 8. κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς θαλάσσης· τανὺν Σαμῶν Κελσεῖ. Ἡροδ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, ἑως, ὁ Κάτοικ.
- Πρίηπος, ὁ, ἡ, ἡ, ἀντὶ Πρίαπος.
- Πριόλας, αὐ, ὁ. Τίς τοῦ Δασκυλίου καὶ ἀδελφῆς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Βεβρυκίων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολ. Ροδ. Β, 782.
- Πρίσχοι, αὐ, ὁ, Priscus. ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίων. Δουκ.
- Πρίφερνον, τό, Privernum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, περίῃ τῆς ὁποίας ἠύκανε ἀριστος οἶνος, τανὺν Piperno Vechio. Στράβ. ἡ Πριουέρνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ορος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Κερχηθόου. Πολύβ.

Πριώνιον ὄρος, τό. Ὅρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πστραίας Ἀραβίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίαν ἐν τῷ Σαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ε'. 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνηκῶν εἰς τὴν Τετραπόλιν καὶ εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικ. τῆς Προβαλίνθου. Στράβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀφ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (L), Κυρ. ὄνομ. γυναικός, ἐν Ἀΐδολ.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κίας, ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρένων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης, τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρό πάντων ἡ ευγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὠραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ προφυγαὶ παρβολαί· τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρονήτης τῶν θεῶν κατεδικασθὲν νά πῇ τὸ κώνειον. Ξενφ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προδωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἡρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν εἰς τὴν Σικυωνίαν, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημενου. Πaus. β', 11.

Πρόερνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτικῇ χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θουμακίας. Στράβ. καὶ Πρόαρνα παρὰ Στέφ. Βυζ.

Προδοήνωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρεϊλύνκου, εἰς τῶν Θηβαίων ἡμερίων ἐν τῇ πολιорικῇ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 495 Ξ, 450.

Πρόδοος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγρίου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 2) Τίος τοῦ Τενδρηδέου ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιორικὴν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 756.

3) Τίος τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 4) Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4.

Προδόων, ὠκος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρωῶν, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 515.

Προκόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προϊτίδης, ου, ὁ (L). Τίος τοῦ Προΐτου ὁ Μεγαπέδης. Ἀΐδοδ.

Προϊτίς, ἰδος, ἡ (L). Τοῦ Προΐτου ἡ εἰς τὸν Προΐτον ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προϊτίδες, προσυπακμ. θυγατέρες, αἱ κόραι τοῦ Προΐτου, κατ' Ἀπολδρ. β', 2, 2. ἡ Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάντασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἡρας, περιήρουντο πλαιωόμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ἑαυτάς δαμαλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θραπυνσας δύο ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάντασσαν. Ἀπολδρ. β', 2. — 2) αἱ Πρυτίδες Πύλαι, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολὰς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προΐτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρίσιου, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πυλῆς εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 379. Πaus. 9, 12.

Προΐτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀβαντος βασιλέως τοῦ

Ἀργούς καὶ τῆς Ἰθαλείας, ἀδελφός διδυμος τοῦ Ἀκρίσιου καὶ βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, οἷτις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρίσιου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἐφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰωβάτην τοῦ ὁποίου ἔλαβεν τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἐπανεκτήσεν αὐτὴς τὸ βασιλεῖον τῆς Τίρυνθος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ἐμῶνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη φησὶ δομηθῆναι οἱ Κύκλωπες. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολδρ. β', 2, 1. Πaus. β', 25. ἐγέννησε δὲ ὁ Προΐτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἡ κατὰ τινας ἐκ τῆς Σθενόβοιας τὸν Μεγαπέδην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προϊτίδας καλουμένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν δι' ὀργὴν τῆς Ἡρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὕβριστήν καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἔσφακθῆντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενδερῖον τοῦ Ἰωβάτην διὰ τὰ ἐκδόσθαι αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴτε Βελλεροφόντης.

Προκλής, ὅς, ὁ, συνηρμ. Προκλῆς. Τίος τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφός τοῦ Εὐρυπύδωνος καὶ εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἰς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρυπύδωνος τὸ βασιλεῖον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἐχόντου αὐτοῦ Εὐρυπύδωνος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυπυντιδῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Ἡρόδ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολδρ. β', 8, 4. Πλάτ. — 2) Σπαρτιατὴς τις καταγόμενος ἀπὸ τοῦ βασιλείως Δαμαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιάται ἐκ τοῦ θρόνου, ἀρχὸν ἐν τῇ Ἀσίᾳ μῖσος μικρὰς χώρας. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενδερὸς τοῦ Παριάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡρόδ. 3, 50. — 4) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 50. ἔνθα συγχέεται πολλάκις μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Ἰούλιος, Porculus. Εἰς τῶν ἀρχαίων ἐν Ρώμῃ βουλευτῶν, οἷτις ἐφανερώσαν εἰς τὸν λαόν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετὰστασιν τοῦ βασιλείως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἐμελλον νά λατρεύωσιν ὡς πολιοῦτον θεόν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρίνος. Πλούτ. Ῥωμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίωνος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ θυγὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴνυ, τὸν ὁποῖον αὐτὴ σφαξάσα παρέθηκεν εἰς φαγῆτόν εἰς τὸν ἀνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μετεμορφώθη εἰς χελιδνά. Θουκ. β', 29. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. εἰς ἀψόδον.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος, Ξενφ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπεναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ αὐξάνοντα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξορυττόμενα λευκὰ μαρμαρα· ταῦν Μαρμαράς. Ἡρόδ. 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προκόννησις, ὁ κάτοικ.

Πρόκρις, ἑδος, ἡ. **Θυγάτηρ** τοῦ **Θεσπίου** ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρακλῆς ἐγέννησεν τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἰππέα. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) **Θυγάτηρ** τοῦ Ἑρεχθίδος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κεφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θῆραν νομίσας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι χειρυμμένον. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Προκρούστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ληστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβων εἰς Κορύδαλον κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβίνων τοὺς αὐτοὺς διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἑλεεινῶς θάτον αὐτοὺς ἐπὶ μιᾷ κλίνῃ κατὰ τῆς ὁποίας τὸ μήκος θάλων νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐξέτεινε μὲν δυναστεῖαν τὸν ἐλλείπον ἢ ἔκοπτε τὸ περιττεῖον αὐτοῦ· ὁ Θητεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἑρμιόνην. Πλουτ. Θησ. 11. κατὰ Πανσ. α', 38. ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίννιδος.

Πρόλοχος, ὁ. Εἰς τῶν Λαπίδων πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, ἑως, ὁ. Δωρκ. ἀντί Προμηθεύς.

Πρόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Παρθένοπαιου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτοῖς ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολδρ. γ', 7, 2. — 2) Τίς τοῦ Αἰσῆτος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελλίας ἐφόνευσεν νηπίον ἔτι ὄντα. Ἀπολδρ. α', 9, 27. — 3) Τίς τοῦ Ἑρακλέους καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἑχέφρονος. Πανσ. ἡ', 24. — 4) Τίς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἰς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 475. — 5) Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἑρακλέους. Πανσ. ζ', 11, 22.

Προμένεα, ἡ. Ἡ ἀρχαιστάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱερεῖα. Ἡροδτ. 2, 55.

Προμεύς, ἑως, ὁ. Εἰς τῶν Δολιχίων. Ἀπολ. Ροδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, ἑως, ὁ. Ἴωνκ. ἥος. Τίς τοῦ Τιταῖος Ἰανέτου καὶ τῆς Κλυμένης. Ἡσ. Θεογ. 507. ἡ τῆς Ἀσίας, Ἀπολδρ. α', 2, 3. παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θεμίδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας. Ἡροδτ. 4, 45. ἡ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἠπιοῦνης, ὁ ἐπινοήσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰσάξας αὐτὸ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδίδασκεν αὐτοὺς διάφορους τέχνας χρησίμους εἰς τὸν βίον, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλῶν καὶ ὕδατος ἀνθρώπον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ζωτικὴν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθεύς τούτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲν μίαν θυτίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου. ἔθινεν αἰτίου τοῦ νὰ στεργηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἀρπάσας πάλιν ἐκρύψεν εἰς ἕνα νάρθηκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐσπεψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώραν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτοι κατεγχεοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθεῖα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προ-

στάξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κανυκλάου, ὅπου καθέκαστην πετῶν εἰς αὐτὸς κατέτρωγε τὸ ἥπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 1, πῶς οὐ ὁ Ἑρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκείθεν ὅτε ἐπήγαινε εἰς τὸν κήπον τῶν Ἑσπερίδων, ἡλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν αἶτόν· κατ' Αἰσχ. διήρκτηεν ἡ πόνη τοῦ Προμηθεύς τετρακοσίους χρόνους. — Τὸ ὄνομα Προμηθεύς ἐκ τοῦ προμήθεια, ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φρονήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδοτο ἰδίῳ ἢ τοῦ πυρὸς εὐρήσας καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐργασία διατρίβων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἑλλήνι, ἐπικρατήσασα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θράκης. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως τὴν τιμὴν τοῦ Προμηθεύς τὰ λεγόμενα Προμήθεια εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Πανσ. α', 30. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Θασσάλῃ. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3 36. κατὰ Wyttenbach ἱπώνυμ. τοῦ Ἰάτονος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὅθεν, Προμήθειος, εἰα, εἰον. τοῦ Προμηθεύς ἢ εἰς τὸν Προμηθεῖα ἀνῆλκον· τὸ Προμήθειον φάρμακον, φυτὸν τῆς ἔχον μαγικὴν ιδιότητα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνεβλάστηεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθεύς. Ἀπολ. Ροδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμήθεια, εορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθεύς. Δουκ. Πρόμηθ. Σι, ἰδας, ἡ. Ὀισμ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασχιθέου τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πανσ.

Προνήϊα, ἡ, Ἴωνκ. ἀντί Προναΐα.

Προναΐα, ἡ, Ἴωνκ. Προνήϊα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναόν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰσχ. Εὐμ. 21. Ἡροδτ.

Πρόναος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος.

Πρόνηι, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτην Πόρτον Πέρον. Πολύβ. ἡ γραφ. Προνήησος, ἡ, ἔστι περφεσαρμ. Στρίβ. — ἔθεν, Προνηαίος, οἱ, κατόικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. **Θυγάτηρ** τοῦ Νηρῶος καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) **Θυγάτηρ** τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησεν τὸν Πλευρώνα καὶ Καλυδῶνα. Ἀπολδρ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητή τις ἐν Ἀθήναις μακροπώγων. Ἀριστφ. Ἑκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Τίς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ. Ἀπολδρ. γ', 7, 6. — 2) Εἰς τῶν ἐπιτήμων. Τρώων φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὀμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀτκ. Προξενίδης (ε). Εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις εὐπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμε-

- νος Κομπασεύς. Ἀριστοφ. Σφ. 342. — 2) Δικαστής τις τῶν ἐν Ἡλίδι ἀγώνων. Δοκ.
- Προξένος**, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτός, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφώντος, ὅστις ἐκτρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφανεύθη καὶ οὗτος δόλιχος ὑπὸ τοῦ Τιτσαφέρνη. Ξεν. Κυρ. Ἀνάβ. α', 1, 11. — 2) Συρκοῦσιός τις, παρὰ Ξεν. Ἑλλ. α', 3.
- Προποντίας**, ἴσος, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλασσα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1000 σταδίων μήκος, κατὰ δὲ Ἡροδ. 1400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· ταῦν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἰτχ. Περσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282. εὐρηται ἡ μεταία συλλαβὴ βραχεῖα· παρβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. σελ. 887.)
- Προπύλαια**, τά. Ἡ πρὸς ἀνσμάς πολυτελὲς ὠκοδομημένη εἰσόδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσέρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδοτέρα αὐτῆς, στήριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κίονων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε δι' ἐπιστατίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.
- Προπύλαιος**, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὕρισκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πaus. α', 22.
- Προσάκτιος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμφίου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 12. πιθαντρ. Πρίκτιος καλούμενος, ὅπερ ὄρα.
- Προσκλύστιος**, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυτε τὴν χῆραν αὐτήν. Πaus. β', 2.
- Πρόσπαλα**, τά. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Ἀκαμαντιᾶ φυλὴν. Δημ. Στεφ. — ὅθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπίλων ὢν. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395.
- Προσύμνα**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀττερρίωνος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Πaus. β', 17.
- Προσύμνα**, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετώκησαν ἀκολουθῶντες εἰς τὸ Ἄργος, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στρίβ. Πaus.
- Πρόσχιον**, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατοῦ. Θουκ. γ', 102. ἡ παρ' Ὀμήρ. Πυλῆν λεγομένη.
- Προστασία**, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Δημητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε μετὰ τῆς Περτεφόνης ἑναντίον καὶ ἱερὸν ἄλσος μεταξὺ Σικωνῶνος καὶ Φλιονίτος. Πaus. β', 11.
- Προστατήριος**. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπολλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἑνα μικρὸν νῆπν ἐν Ἀττικῇ. Πaus. α', 44. ἐτι καὶ Προστάτις· ὁ αὐτὸς ἐκικαλούμενος.

- Προσωπίες**, ἴσος, ἡ Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος. Στεφ. Βυζ.
- Προσωπίτις**, ἴσος, ἡ, νῆσος. Νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη μετὰ τῶν Σιβανυτικῶν καὶ Σιτίκων στόματος τοῦ Νείλου. Ἡροδ. 2, 41. 168. Θουκ. α'. 109.
- Προῦσα**, ἡ. Πόλις ἐπίτημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὅρους Ὀλύμπου, δι' ὃ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλούμενη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περιφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφούς νόμους ταῦν Προῦσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Κίος καλούμενη, κατὰ Στεφ. Βυζ. ὁρθοτ. μέντοι ἡ Προυσιᾶς, ἄδος, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν Προυσιεύς, ἑως, ὁ κάτοικος. Στράβ.
- Προυσίας**, ου, ὁ (—υ—). Τίς, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 εἶτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὥστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσιᾶς ὁ δευτερός, υἱὸς καὶ ἐκδοχὸς τοῦ προτέρου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν νικηθέντα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδόνων τὸ 184 εἶτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολεμήθη κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν ἑρὸνον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Δοκ.
- Προυσιᾶς**, ἄδος, ἡ (—υ—). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Κίος καλούμενη, καταδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καὶ ὕστερον κτισθεῖσα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Προυσίου. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἴπιον ποταμοῦ, πρότερον ἡ Κίερος καλούμενη. Πτολ.
- Πρυμνησία**, ἡ. Πόλις τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.
- Πρυμνεύς**, ἴσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὀμ. Ὀδ. Θ, 112.
- Πρυμνά**, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.
- Πρύτανις**, ἴσος, ὁ, Ἴων. ιοι (υυυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίς τοῦ Εὐρυφώντος καὶ ἐκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 8, 131. Πaus. γ', 7.
- Πρυτανίς**, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς ὁπαρίας τοῦ Πόντου ῥέων παραθαλαττίως ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζοῦντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πολεμαῖος καλεῖ Ἀρκατίν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 369.
- Πρώναξ**, αἶτος, ὁ. Τίς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατήρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιδέας, εἷς τιμὴν τοῦ ὁποῖου κατὰ τινος λέγεται ὅτι ἐστυγνίσθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολδρ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 5.
- Πρώνησοι**, ἡ, = Πρόννοι.

Πρωραύς, ἦος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Φαίαιων.
Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἰς τῶν περιφημῶν ἀρχαίων σοφιστῶν καὶ ρητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἀθήνηρα, ὅπου ἐδίδάχθη τὸ πρῶτον τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Δημοκρίτου. Ὑστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνιων τοῦ Σωκράτους ἐδίδασκε χρόνον τινα αὐτοῖσι ἐπὶ μισθῷ μετὰ πολλῆς ψήμις ἀποιτήσας πολὺν πλοῦτον, τελευταίον κατηγορηθεὶς ὡς ἀθεὸς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ὡς περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογματικῶν κατεκαύσαντο δημοσίως εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηναίων· ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς ἐπηγγελλετο ὁ Πρωταγόρας καὶ τὴν ποιητικὴν συγγραφὰς διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλὰ ἀσπασματα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεύσι. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἑλλ. Βιβ. II, τελ. 668. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ου. Τοῦ Πρωταγόρου ἡ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαῖδρ. τελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναυάρχος τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α, 45. — 2) Τίς τῆς Δανίης τῆς Ἑλλανίδος ἀδελφῆς τοῦ Κλεΐτου, σύντροφος καὶ συμπαίκτηρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, περιβόητος οἰονομήτωρ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρικ. Πρωτεσίλαος, Ἀττικ. καὶ Ἰωνικ. Πρωτεσίλαος (ε). Τίς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηθείας ἐκ Φυλακῆς πύλως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως Ἰέλαος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος ἐνομασθεῖς, διότι πρῶτος ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἀράξαν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὁλίγον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἑκτορος, ταφεῖς εἰς τὴν πλησίον τῆς Τροίας χερσονήσον· μετὰ θάνατον εὐτιμήθη ὡς ἥρωας μεθ' ἑαίας τιμὰς, ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλαιούντι τῆς Χερσονήσου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 698. Πινδ. Ἰτ. 1, 58. Ἡρόδ. 7. 33. γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ αἰώρα Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαζοῦσα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ἐφονεύθη ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τῆς λύπης. Τῖν. Δουκ. Διαλ. Θς. 10.

Πρωτεύς, ἦος, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρετὴς τοῦ Ποσειδῶνος διατρέβων εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλακτικῶν αὐτοῖσι τὰς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νάμαντευσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι ὑπὸ διαφορῶν μορφῶν· πολλὰκις δὲ περιστάμετο ὑπὸ μορφῇ γέροντος ἀνδρός ἐξερχομένου τῆς θαλάσσης ὅτε ἐπνεεν ὁ Ζεφυρὸς ἀνέμος καὶ ἀναπνεομένου μεταξὺ τῶν θαλασσιῶν αὐτοῦ ποιμίνων. Ὁμ. Ὀδ. Δ', 365. οὗτος ὑπετέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Βαχχον ὅτε διεβη ἐκείθεν, καὶ ἐμνήσεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ποῦ εὐρίσκειτο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολόρ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμμάτης λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Πρωτεύς τὸν Θεοκλύμενον καὶ τὴν Θεωάνην, ἐτι δὲ τὸν Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς ὁποίους τοὺτους ἐφόνευσαν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρὰ

δὲ τοῖς ὕστερον μυθογράφοι ἀναφέρεται ὁ Πρωτεύς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος διατρέβων κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Παλλήνην πόλιν τῆς Θράκης, μετὰ δὲ τὸν φόνον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολύγονου καὶ Τηλεγονίου μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολόρ. β', 5, 9. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως αὐτοῖσι τὸν Μελέαν ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδ. 2, 111, x. ε. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατὰ δὲ Διορδ. Σικ. α, 62. ὑπῆρχεν ὁ Πρωτεύς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἐπλεχεῖς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὅτε οὗτοι ἐστρωλύνοντο ἀλλοῦ βασιλέως. — 2) Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολόρ. — 3) Ἐπωνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περσεγρίνου, ὅπερ ὅρα. Δουκ.

Πρώτη, ἡ. Νῆτοι καίμην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· τανὺν Πρόσανον. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆτος τῆς Προποντίδος καίμην νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· τανὺν Πρώτη-Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀκεῦντα καὶ Ἀδελιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολόρ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυβδῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἀρεος. Ἀπολόρ. α', 7, 7.

Πρωτογένεια, ου, ὁ (Ἐπίτ. πρωτογενής). Περιφημὸς ζωγράφος Ἑλλήνων ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Καίου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου, ζήτας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου· ὡς ἐσοχον ἔργον τοῦ τυχίτου τούτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλυσσοῦ τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνηττολήθη ἐπὶ δόλοκληρᾷ εἰν, καὶ χάριν τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἤφαινεσεν τὴν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιορκητὴν αὐτήν. Πασ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Σειφ. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡτ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολόρ. α', 2, 6. ἔ.δ.α νῦν καίται Ποντομέδουσα, κατὰ Heyne.

Πρωτῶ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡτ. Θεογ. 248.

Πτελέα, ἡ. Χοροὶ καὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντες εἰς τὴν Οἰνιεία φυλὴν, ὅθεν Πτελεασίος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελεαίων. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 82α. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπὸ ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. Θεοισρ. Εἰδ. ζ', 65.

Πτελεσόν, τό. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννησίῳ, κατὰ Στράβ. ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. ε', 18. κατὰ Εὐστάθ. καὶ ἡ Πτελεσός. Πτε-

λέον, τὸ, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μετ' λιμένα, κειμένη μεταξὺ Ἀντρώων καὶ Πυράτου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 697. παρὰ Στράβ. κατ' οὐδέτ. γέν. — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. η', 24. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις πλησίον τῆς Καρτίας ἐν Θράκῃ. Δημ. περὶ Ἀλον. σελ. 86. — ὅθεν, Πτελεατῆς, ου, (α) καὶ Πτελούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέων, οντος, ὁ. Ἐραστής τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τὴν ἀγάπην προσοικειώθη δι' ἐνὸς χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολλρ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρκ. Πτηρέλας. Τίος τοῦ Ταύρου βασιλεὺς τῆς νήσου Ταύρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν μίαν χρυτὴν τρίχα διὰ τῆς ὁποίας διατηρεῖτο ἀείποτε ἀνίκητοι καὶ ἀθάνατοι. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρώων πολέμων τοὺς Ταύρους δὲν ἔδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαίδου ἔραττεισα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς τῆς, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρώονος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχεν ἐτι οὗτος ἕξ υἱοὺς οἵτινες ἐθανατώθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρώονος. Ἀπολλρ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰωνκ. Πτερῖη, Μητρόπολις μίαις ὁμωνύμοις ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀποχούσα τῆς πόλεως Σινώπης, κατ' Ἡροστ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριοι, οἱ κάτοικοι.

Πτοισδωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κερνίδου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Ὀλ. 13, 59. — 2) Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ἡ, ὄν. Τοῦ Πτολεμαίου ἡ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκαν Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ. Πaus. Πλιν,

Πτολεμαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Πειραίου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β] Κοινὸν ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἣτις διήρχηται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς κατακλιθεῖς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρὸ Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἡ κατὰ τινὰς υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συνδεύσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐστρυνείαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἐτύπτησε πρῶτον αὐτοῦ τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καὶ τὸ τῶν Πτολεμαίων, κατακλιθεὶς ἐτι ὀλὴν τὴν Φοινίκην καὶ Κοίλην Συρίαν καὶ ἀναδείξας καθέδραν τῇ νέᾳ ταύτης ἐπικρατείας του τὴν πρὸ ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν

ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἄρχεται ἡτῆ νὰ εἰσάγωνται αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστήμαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἥτις διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ὑπεροχῆς καὶ τοῦ πλούτου τῆς κατεστάθῃ μίαν τῶν ἐπιστημωτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν συνέρρεε πανταχοῦθεν μετὰ πληθους ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτῆς τῆς περιφημοῦ Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς ἀνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικρατεῖαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρχηται ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 284 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βαρενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλῃς εἰρήνης καὶ ἐσωτερικῆς ἡτυχίας, καὶ ἐμφυχίας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τεχνὰς καὶ τὸ ἐμπορίον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἰγύπτος ὑπῆρχε μίαν τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυρότατον στόλον καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἡγάπα μετ' ὑπερβολῇ, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν τοῦ σύζυγον του καὶ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Ὁρχακῶν Λυσισμάχου· οὗτος ἡύξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφνην βιβλιοθήκην, ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, σπύστητας καὶ μίαν ἀξιώλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν δὲ βαρεῖαν καὶ πολυχρόνιον ἀτάνειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος. Τίος Πτολεμαῖος τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Λυσισμάχου, ἀρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρετικῶς διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένηος βασιλείας τῆς Σπάρτης συμμαχίας του ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγονοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετέλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φάτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφημοῦ αὐτοῦ βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φυλάκα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τὸ ὁποῖον ἡ βασιλεία ἤρχισεν μετὰ μεγαλητέρας τυραννικᾶς καὶ ἀπανθρώπου καταχρήσεως, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἰγύπτου ὅτε ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγονοῦ· μετὰ μίαν δεκαεπταετὴ βασιλείαν ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠνοματῆθη δὲ Φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φονεύσας ὡς λεγεται ὑπὸ τινων καὶ τὸν ἰδίον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος, ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς

Ἀρτινός, ὅτι ἀνήλικος ἐτι ὦν ὅτε ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀπέθανε, ἐπητροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκιδίου Ἀριστομένους, ὥς οὐ ψάσας εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆ Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξε οὐχ ἤττον τυραννική ἀπο ἐκείνου τοῦ πατρὸς του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρίνοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομείνουν τοῦ λοιποῦ τὰς ἀπαιθρήτους πράξεις του, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ ὥς οὐ ἐβίασαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκρίτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἀμεινον πολεμικόν. Ἐκδοτος εἰς παντὸς εἴδους ἀνωτείας ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 24 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήτας δύο ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἀπικαλούμενος, υἱὸς προσφύτης τοῦ πρώτου Πτολεμαίου, ὅστις ἐτι ἀνήλικος ὦν ἐπητροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριακοντα ἕξ χρόνους, καὶ οὐς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει δις ὅλην τὴν Αἴγυπτον εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μία τῶν φιλανθρωπιτέρων καὶ εὐτυχετέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 147 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἰττ. ιδ', 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος, Φύσκων καὶ Ἐλεοντίης ἐπικληθεὶς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προτέως, τὸν ὁποῖον διαδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 147 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἐτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπὲνθρωπον κυβερνήτην διοχεῖς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἐφυγεν εἰς τὴν Κίπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἰδίον τοῦ παῖδα Μαρμώτην· ἐτεύθεν μετέβη μ' ἐν στρατεύματι σωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Κλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἐπανέκτησε αἷμα εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διαμένει βασιλεύων μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ὄγδοος καὶ Λαῦρος ἐπικληθεὶς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεισπύληυσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11 ὀλοκληρῶν χρόνους· ἀφ' οὗ δ' αὐτὴ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ τῆς Ἀλεξανδρον τοῦ ὁποῖον εἶχεν παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διώχεται ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος δέμενε μόνος βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου ἄρξας 37 ἐτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλεξανδρὸς καλούμενος, ἔτε Ἀλεξανδρὸς ἄριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλεξανδρὸς ὁ δεύτερος, ἔτε Ἀλεξανδρὸς ἄριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλεξανδρὸς ὁ τρίτος· ὅρα Ἀλεξανδρὸς ἄριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐ-

λητῆς καὶ Διδύσκος ἐπικαλούμενος, ὡς μεγας φίλος τοῦ Διονυσιακοῦ Ὀργίου υἱὸς νοθὸς τοῦ Πτολεμαίου Λαῦρου, ἀναβας εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 59 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τοῦ ὁποῖου τὴν φιλίαν ἠγόρασεν μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτο ἐξουδостоσε τσοῦτον βαριὸς τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβῆται ἐπαναστασιν διοχεῖς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγε εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αἷμα διὰ βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων ἤδυσσεν νὰ ἐπανεκτήσῃ τὸν θρόνον του, φρονέων ἀνταρξῆς τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερνίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρίνοι εἶχεν ἀναγορεύσει βασιλίτισαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαρσίτην του· μετὰ μίαν ταρραστὴ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήτας δύο υἱούς καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — 13) Πτολεμαῖος ὁ ὀκτὼννέος, Πρεθύττος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λαῖου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀνικλάτου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ Βερνίκης στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον εἶχε εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἐφυγεν πρὶς τὸν βασιλέα τῆς Οὐχίας Δυσίμαχον, ὅστις ὑπέδεχθη αὐτὸν φιλεφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φρονέσας τὸν ευεργέτην αὐτοῦ, ἐκυρίευσεν τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασιλεύετον ἕνα μόνον χρόνον θνατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες εἰσβαλόντες τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος γεογράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμήσας περὶ τὰ μέγα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἐκαινονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας ἀπαραβίβλητα γεωγραφικά, ἀστρονομικά, μαθηματικά, χρονολογικά βασιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σ. 1. 270. — 2) Τίος τοῦ Ἀγνιτάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίων, ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀναφερόμενος παρ' Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρὸς, ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητῆς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος Γραμματικὸς, συγγράψας τρία βιβλία Ὑμνικῶν ὑποδείγματων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 510. VI, σελ. 378. — 5) Ὁ Ἐπίεστης ἐποιομαθῆς, μαθητῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ, Γραμματικὸς, κατὰ Σουῖδ. συγγράψας περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 388. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀτκαλονίτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκίτου ἐξ Ἀτκαλῶνος, συγγράψας Ὑμνικὴν προτωπίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρ' Σουῖδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χήνος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλῶνιου ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικὸς, ἀκμήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀυτοκράτορος Τραι-

ανού και Ἀδριανού και συγγραφίς περί τῆς εἰς πολυμύθειαν και-ῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτὰ, διασωθέντα. Κατὰ Σουίδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος και ἐν ἱστορικῷ ὄρμα Σελῆς ἐπιγραφόμενον ἐστὶ ἐν ποίημα Ἀνδομηρον διηρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 377. — 8) ὁ ἐπικαλούμενος Μασαδάν, μαθητῆς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκρατέως, Σοφιστῆς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296

Πτολεμαῖος, ἴδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιστ. Τοῦ Πτολεμαίου ἡ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνέκονσα· ἡ Πτολεμαίς φυλή. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως πρὸς τιμὴν και ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλμ. Ἐπ. 11. Στεφ. Βυζ. — 2) Οὗς. Κυρ. Ὀνομ. Πολις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἀη καλουμένη, αὐξηθεῖσα και κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἀγίου, τανῶν Ἀκρη Στραβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Διβυά, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ λιμένος τῆς Βάρκης· τανῶν Τολομέα. Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεταίης Αἰγύπτου εἰς τοῦ αὐτοῦ Ἀρσινηντικοῦ νομοῦ κειμένη, μέλιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, τανῶν Ἑλ. Παχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στρίβ. καλεῖ μεγίστη· τῶν ἐν Θηβαίιδι πόλεων και οὐκ ἐλάττω Μέρμεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἐστὶ, ἡ Πτολεμαίικη πόλις. Στραβ. ἰδ'. Πτολ. δ', 5. τανῶν Μενσιεχ. — ὅθεν; Πτολεμαίτης, ου (ε), ὁ κατοικῶν.

Πτολιπόρῃς, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸν ὁποῖον λέγεται ἔτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίης ἐπιστροφὴν του. Παιτ. ἡ. 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου και τῆς Ναυτικῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαίακων. Δκτ. Πτυχία, ἡ. Νῆτοι μικρὰ πλησίον τῆς Κερκυραῖ, τανῶν Scoglio di Vido. Θουκ. δ', 46. Πτώων, τό. Ὅρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωραΐδος λίμνης και τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποῖου τοῦς πρόποδας εὐρίσκατο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἐν ματείον αὐτοῦ. Ἡρόδ. 8, 135. Στραβ.

Πτώος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος και τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 2) Ἐπ.στ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθεῖτος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτωῦ εἰς αὐτὸ εὐρίσκατο ὁ ναὸς και ἐν ματείον αὐτοῦ. Παιτ. δ', 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος και τῆς Εὐπίπης, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτωῦ.

Πυανέφια, τὰ ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη εἰρησίῳ περί τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησεως ἐκ τῆς Κρήτης, καδ' ἐν τῇμεραν φθινοτεῖς ὁππριε εἰς μίαν χυτραν ἔτρωγον αὐτὰ κοινῶς, ὡς εἶχον πρᾶξει οἱ μετὰ τοῦ Θητῆος διασωθέντες παῖδες· τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐπιστρεφάντες εἰς τὰς Ἀθῆνας ἔφθισαν κοινῶς τὰ ἀναπελεφθέντα πύνα ἤτοι ὁππριε και ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλιάσεως, ἀπο τῆς ὁποίας ἑορτῆς

ὠνομάσθη και ὁ μῆν Πυανεσιῶν καδ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Πυανέφια ταῦτα. Πλουτ. Θητ.

Πύγελαι, τὰ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μέλιμένα. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἐθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν μεσημβριῶς τῶν Αἰθιοπῶν, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ὀδεῖ κατὰ τῶν Γερανῶν, ὅτε οὗτοι ἐφέροντο ἀπὸ τῆς Θράκης εἰς τὰ ἐνδότερα τῇ Ἀφρικῇ. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 6. Στραβ. ὁ Ἀριστοτ. ζωολ. ἡ, 2. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαῖους τούτους κατοικοῦντας εἰς σπήλαια και ἔχοντα μικρὸν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, υἱος ὁ (—υ—). Βασιλεὺς τῆς Κυπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναῖκος τοῦ Κινύρα, περί τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐρασθεῖς ποτε ἐνὸς ὡραίου ἀγάματος τῆς Ἀφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κλῆν του. Ἀπολδρ. γ', 14, 3. — 2) Τίος τοῦ Βήλου και ἀδελφὸς τῆς Διόης, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐίργ.

Πυδῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβυδου. Θουκ. ἡ, 106. εἶδα ἡν κατὰ Πορρο καίαι Μεθῖος, ὁ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἐρμ. τοῦ Ροῖου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κίτρον καλουμένη. Πόλις τῆς Περίης χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περτεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· τανῶν Κερπιν. Θουκ. α'. 61. ὅθεν Πύδναίος, οἱ κάτοικ. Δημ.

Πυθαγόρας, ὁ. Τραγικός τις ποιητῆς ἐν Ἀθῆναις, ὀλίγου λόγου ἀξίος, καμφοδύμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρ 87. — 2) Εἰς τὴν ἐπισημὴν Βοιωτίαν, παρὰ Θουκ. β', 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Πυθαγόρης. Εἰς τῶν ἐπιστῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθάρτης τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μητάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλεοντέρων ἀξιόπιστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήφ Σίμφ περί τὴν 49. Ὀλυμπ. τοῦ ὁποῖου διδακταλὸς ἀναφέρεται ὑπὸ πολλῶν ὁ Φερεκίδης. Πρῶτως ἦν ἀποσφῆγας ὁ Πυθαγόρας εἰς διαφορά μέρη τῆς Ἀσίας και εἰς αὐτὴν τὴν Αἰγύπτου, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ συνεργείας τοῦ τότε βασιλευμένου Ἀρμισίδος ἠδυνήθη νὰ μνηστῇ τὰ μυστήρια και λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερῶν τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτοῖς 22 ὀλίγηρα ἔτη, μετέβη και εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτοῖς Βραχμῆας ἡ Γυμνοσιφίτας· και τελευταῖον εἰς ὕλικαν τσοσπρίκοντα ἔτων ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα και μὴ δυνάμενος νὰ μνηστῇ εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ πατρίδα Σάμον τυραννομένην τότε ὑπὸ τοῦ Πυλκράτους, ἦλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπαγγελλλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κοινούς αὐτοῖς τοπικούς και εἰς τοὺς δημοσίους συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ και ἐπαίεσιν ὅταν οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκροῶντο ὅσα ἐκ ἀνεφάρτου ὑπὸ τινων συγγραφέων περί τῆς ζωοποιτίας τοῦ ἀρχαίου τουτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπὶπλάστα και μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθα

γώρας ὑπῆρξεν μεταξύ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ὅτις μὴ ἀρχαίοι μόνον εἰς τὴν μόνον διὰ λόγου θεωρίαν τῶν ὄντων, εἰσέγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἡθικῆς, ποιοποιῶν οὕτω τὸν ἀληθῆ προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δι' ὃ καὶ συντέλεστο μαγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μέλλουσιν εὐδαιμονίαν πολλῶν πόλεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἵτινες ἄχρι τοῦδε κατεβλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συσταίνων ἰδίαις ἐταιρείαις πολλῶν πιστῶν ὁπαδῶν τῶν ἀξιωματικῶν του καὶ στηρίζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμπρόρων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμός οὗτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγόρειος δεσμός ἢ Πυθαγόρειος αἵρεσις, καλούμενος. Εἰς τὴν ἐν Κροτωνίοις διατριβὴν του ἔλαβεν ὁ Πυθαγόρας εἰς γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἣτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθητρία αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησθε διάφορα τέκνα ὧν πρό πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγῆς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Διάφορα καὶ πολυεὶδῆ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέροντο ὑπὸ πολλῶν ἀξιολύτων Συγγραφεῶν, τὰ ὅποια ὅμως πρῶτως ἤδη ἠφανίσθησαν· ἐσώθησαν δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσὰ ἐπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθεγμάτων καὶ τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I. σελ. 750. — 2) Ἐπίσημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποῦ ἐνρίκτετο ἐν ἀγάλματι τοῦ Παγκρατιστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Πουσ. — 3) Ἐταρος ἀγαλματοποιὸς Ἑλλήν ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὧν πρῶτερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλίνιῳ. — 4) Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Μιλησίων παρ' Ἡροδ.

Πυθαγόριος, ὁ, ἡ, ὄν. Τοῦ Πυθαγόρου ἡ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων ἢ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στράβ. καὶ Οὐσιαστὴ ὁ ὁπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως. Ἀρισττ.

Πυθαγορικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Πυθαγόρου ἡ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὧν. Δουκ. καὶ Οὐσιαστ.

Πυθαγορίκτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Πυθαγορίστης, ταύτ. τῷ Πυθαγορικός. Θεοκρ. Εἰδ. id' 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἴων. Πυθέης, ἔω. Παγκρατιστῆς νικῆσας εἰς τοὺς ἐν Νημέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Ἀάμπωνος ἐξ Αἰγῆς, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδαρου ἐν Νερμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένεως. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ε', 53. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἑλλήν ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ ὁ ἐφαρμοσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφάς, συγγράψας ἕνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρήσεις μεγάλας καὶ διεξοδικὰς περιηγήσει. εἰς τὴν βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης, περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρετ-

τανίας, καταντήσας καὶ εἰς τῆς νήσου Θούλης. Στράβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύερμος, ὁ (υ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔλθων ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ τὰς ζητήσεως βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡρόδ. 1, 152.

Πύεις, ἔως, ὁ, = Πύσιος, Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ε', 53. ἔνθα κατὰ Valkenauer Πυθαεὺς ἐν τῇ τοῦ Forp ἐκδ. κείται· παρβλ. Πουσ. β', 35.

Πυθῆν, ἡνός, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5, 104.

Πύθης, ἔω, ὁ. Τίος τοῦ Ἰσχυοῦς, εἰς τῶν ἀνδρείων Αἰγινῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ. Ἡρόδ. 9, 78. — 2) Πατήρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβέρων. Ἡρόδ. 7, 137. Θουκ. β', 29. ὁρσοτρ. μέντοι Πυθέης, ἔω. — 3) = Πύσιος, ἄριζα.

Πύθια, ἡ, προσυπακμ. Ἱέρεια. Ἡ τοῦ ἱερέως Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρητμούς ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἡρόδ.

Πύθια, τὰ (ν) προσυπακμ. ἱερὰ. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισταίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐσύστησεν ἀνεάσθεν Ἀμφικτυόνιος υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνεωσθησαν αὐτοὶ ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδείδου πρὸς αἰμνήτην τοῦ φοινευσθέντος ἄρακτος Πύθωνος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ ἐφάλλετο αἰετοῖς εἰς τοὺς τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινίκιους ὕμνος τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικός νόμος καλούμενος Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν διάφοροι ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στεφάνον δάφνης. Διηγήθησαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες εἰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταστηρίδος. Πινδρ. Ποττ. Ἀρχ. τομ. α'.

Πυθιάς, ἄδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἡ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτ. θυλκ. τύπ. τοῦ Πύθιος· ἢ Πυθιάς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. ἱέρεια, = ἡ Πύθια, Ἀνθολ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσυπακμ. ὁδός, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπερη φέρουσα ὁδός, ὅπου οἱ κατοικοὶ τῶν Δελφῶν ἐπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνατον ἔτος πρὸς τὸν αὐτῶν βωμόν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὰ προσφέρωσι θυσίαν· Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων συνόδος ἀνεέκοιτο τοὺς ἀγῶνας οἱτινες ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Ποττ. Ἀρχ. τίμ. γ'. — 5) Ὀνομα κῦρ. ἐταίρας, παρὰ Σίμων. Ἐπιγρ. Δουκ.

- Πυθικός, ἡ, ὄν, = Πύσιος, τὸ Πυσιόν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σικελ. Ἠλεκτρ. 31.
- Πύσιον, τὸ (-υυ) Κυρ. Οὐδτ. τοῦ Πύσιος, ἱερὸν παμ. ἱερὸν, ὃ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β', 15. καὶ ἑρ. Ὀνομ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ.
- Πυθιονίκη, ἡ (-υυ-). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα καὶ Ὀνομ. Κυρ. Περβοθητος ἐταῖρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρασμία τοῦ πλουσίου Ἀρπάλου, ὅστις προσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμητε μετὰ τὸ ὀνοματῆς βασιλείας γεννησας μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἡγεῖν οὗτοι πρόστιμὴν τῆς ἐν μεγαλοπρεπείᾳ μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἔτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὅποιον ὁ Πανσυχίας ἀναφέρει ὡς ἐν τῶν ἀξιοθεσάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημεῖον. Ἀθην. ιγ', σελ. 594.
- Πύσιος, ἰα, ἢ.ν. Τῆς Πυθούς ἢ εἰς τὴν Πυθὸν ἀνήκων, ταῦτ. τῷ Δελφίῳ, ἔρα Πυθῶν πολλὰ καὶ Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ καὶ ἵκον οὗτος ἐφορεύς τ' Ἰνδράγοντα Πύθωνα πρῶτον παρ' Ὀμηρ. ἀπαντῶμεν, ἤμν. Ἀπολ. 373. ὁ Πύσιος ἀναξ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 521. καὶ ἀπλ. ὁ Πύσιος, Πλάτ. ἀφ' οὗ καὶ, ἡ Πύθια καὶ τὰ Πύθια. ἀπερ ὅρα. — 2) πληθ. οἱ Πύσιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίους οἱ πεμπομενοὶ πρέσβεις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἢ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὅποτε ἐπρίκειτο νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περίτινος οὐσιμῶδους ἀντικειμένου τῆς πολιτείας, τῶν, τῶν σποίων ὁ ἀρχαῖος συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων εἶχεν ἀνὰ δύο περὶ αὐτὸν οἵτινες συνώδουν αὐτοὺς πάντες εἰς τὰς ἐκτραγείας καὶ κατ' οἶκον, δι' ὃ καὶ σύνηνον ἐλέγχοντο. Ἡρόδ. 6, 57. Ξενφ. — 3) Ὀνομ. Κυρ. Λυδίας τὸ γένος, περίφημος διὰ τὸν μέγαν πλεῦτόν του, υἱὸς τοῦ Ἄττος, ὅστις ὑπέδραξεν ἐν Κελαιναῖς τὸν βασιλεῦσιν τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στρατιάν ὅτε ἤρχετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος προσφύρων αὐτῷ ὡς συνεισφοράν διὰ τὴν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 2000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡρόδ. 7, 27. ὁ Πύσης, παρὰ Πλουτ. (-υυ, ἐστ' ὅτε δὲ εὐρηται ἡ μετὰ αὐτὴν συλλαβὴ καὶ μακρὰ παρ' Ὀμ. ἤμν. ἢ.ν. αὐθ.)
- Πυθογενής, ους, ὁ (ἐπιθκ. πυθογενής). Σικελ. ἀδελφός τοῦ Σκυθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ἡρόδ. 6, 23.
- Πυθόδημος, ὁ. Ἀρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. τὸν ἱερεῖον ὁ Διοδ. Σικ. ις, 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀρρίαν. Ἀν. α', 1.
- Πυθόδορις, ἰδὲς, ἡ. Κυρ. Ὀνομ. γυνικὸς, παρὰ Στράβ.
- Πυθόδωρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰσολόχου, εἰς τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλαχθεὶς πολλὰ καὶ Ἀρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ. γ', 115. Πλάτ. Ἀλλ.
- Πυθόθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῆς Πυθούς ἢ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰτθμ. 1, 91. Ἐιδ. Heyne. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Boeckh. Ἐιδ.
- Πυθοῖ, ποιητ. Πυθῶ. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἡ ἐν Δελφοῖς. Πινδ. καὶ Αἰλ. ἐν δὲ Δοτκ. τοῦ Πυθῶ. Πυθοῖδε, Ἐπιρμ. = Πυθῶδε, Ἡσ. Ἀτπ. 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μὴ εὐρώϊν ἀλλο παραδεύμ. τῆς προτέρας γραφ.
- Πυθοκλιδής, ου, ὁ. Σοφιστὴς Ἕλληνας ἐκ Κίρας, διδάτκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικὴν. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 316.
- Πυθοκλής, εἰς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 244. — 2) Τίς τοῦ Πυθόδωρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, χρηματίζας πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἐνωθείς μετ' αὐτὸν Μακεδονικῇ φατρίαν. Δημ. Στεφ.
- Πυθόκραντος, Πυθοκτονος, Πυθόληπτος, Πυθόμανις, Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρα ἐν Λεξικ.
- Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κιρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄλλως Νύσα καλουμένη. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. τῆς Μυστίας. Πλουτ. Θησ. — ὅθεν Πυθόπολις, ου, ὁ κατὸν. Πλουτ.
- Πυθόχρηστος, ὁ, ἰδὲ ἐν Λεξικ.
- Πυθῶ, ους, ἡ, Δοτκ. Πυθοῖ, Αἰτκ. Πυθῶ καὶ Πυθῶν, ὠνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαῖοθεν ἡ περὶ τὸν Περνασσόν χωρὰ ἐν Φωκίᾳ, ὅπου ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὅρα Δελφοί. παρ' Ὀμηρ. δὲ καὶ Ἡσιόδ. οὐχ' εὐρήται τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πολλοῖς ἐννοοῦμενον ἢ ὀνομαστικ. ἀπαντᾶται παρ' Ὀμ. ἤμν. Ἀπολ. 372. Ἡρόδ. 1, 54. ἡ Δοτκ. παρ' Ὀμ. Ἰλ. I, 405. καὶ Πλάτ. ἡ δὲ Αἰτκ. παρ' Ὀμ. ἤμν. Ἀπολ. ὁ Ἡρόδ. αὐτοῦ. διακρίνει τὸ Πυθῶ ἀπὸ τοῦ Δελφοῖ, διὰ μὲν τοῦ Πυθῶ, ἐνωσὶν τὸν τόπον ἐνθα εὐρίσκειτο τὸ Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διὰ δὲ τοῦ Δελφοῖ τοὺς κατοικοῦντας τῆς περὶ τὸ μαντεῖον πόλεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγή τῆς λέξεως εὐρήται παρ' Ὀμ. ἤμν. Ἀπολ. 371. ἀπὸ τοῦ πυθεῖαι σήπασθαι, ὅτε ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἐσάπη αὐτόθι. παρ' ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθῆσθαι, ἐρωτᾶν τὸ μαντεῖον, ἐνθα ὅμοι ἡ ἀραικὴ συλλαβ. εὐρήται βραχεῖ. παρὰ. Ἡσ. αὐτοῦ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολόρ. σελ. 44.)
- Πυθῶδε, Ἐπιρμ. εἰς τὴν Πυθῶ. Ὀμ. Ὀδ. N, 581. ὁρδορ. μέντοι Πυθῶδε. Ἡσ. καὶ Ἀπολ. Ῥα. Α. 209.
- Πυθῶθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῆς Πυθούς. Πινδ.
- Πυθῶν, ὠνος, ὁ (ἢ). Ὁ φοβερός Δράκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐφύωνε περὶ τὸ ἔρος Περνασσόν ἐν Φωκίᾳ, ζῶντα αὐτοῦ ἐντός ἐνός σπηλαίου τὸν ὅρον τουτου καὶ φυλάττειν τὰ ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θεμίδος, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐστυτήθη τὸ τῶν Δελφῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἰππρχε δὲ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλαττεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθολογῶν, τέκνον τῆς Ἰφης γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἐναπε-

λειψάντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος καὶ προξενῶν μεγάλην ψορὰν εἰς τοὺς κατοικοῦντας καὶ λοιπὰ ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἀλλως καὶ Δελφίνης ὁ αὐτὸς καλούμενος. Ἀπολλὼρ α', 4, 1. εὐδα ὁ Ἥρην καὶ Πυθῶ ἀναγνώσκει ἐκ Καλλῆ. Ὑμν. εἰς Ἀπολ. 100. Κατὰ Στράβ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταὶ τὸν φυλάττοντα τὴν χώραν Πυθῶ προστίτοντες ἐπὶ καὶ τὸ Δράκων. — 2) Περιφώνιος Ῥήτωρ ἐκ Βιζατίου, ὅστις φησιν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρεσβυς εἰς τὰς Ἀθήνας. Δημ. Στεφ. Λουκ. — 3) Εἰς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ σωματοφυλάξ αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολέμησας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περσέως μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Περσέως ἀνέτερχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου εἰς τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περὶ τὰ τέλη δὲ καταδικασμένος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ συλληφθεὶς δι' ἀπάτης ἐφρονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 15, 48.

Πυθῶν, ὄνος, ἡ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Πυθῶ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 519. ἐπὶ καὶ παρὰ Πινδ. Σοφκλ. καὶ Ἀριστφ. ἀπαιτμ.

Πυθωνικός, ἡ, ὄν. Τῆς Πυθῶς ἡ εἰς τὴν Πυθῶ ἀνήκων.

Πυθῶνας, ἡ. Ἐπὶ τὴν Πυθῶ. Πινδ.

Πυθῶνας, κτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Δημ. Φιλίπ. γ'.

Πυθωνόδαν, ἡ. Ἐπὶ τὴν Πυθῶν. Πινδ.

Πυλαγόρας, Πυλαγορέω καὶ Πυλάγορος, ὁρα ἐν Λεξκ.

Πυλάδης, ου, ὁ (υῦ-) Δωρε. Πυλάδας. Τίς τοῦ Στροφιῶν καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀστύοχος, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις οὗτος ἀνεράφη πλησίον τοῦ πατρὸς του ἐν Φωκίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. ὅτε δὲ ὁ Ὀρέστης συλληφθεὶς ἐν Ταυρίδῃ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Θόαντος ἐμελλε νὰ σφαγῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ἐπρόσφωρεν αὐτὸν ἐκυστῶς εἰς θάνατον ἀντὶ τοῦ φίλου του. μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τὴν Ἠλέκτραν ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρώφιον. Πινδ. Πυθ. 11, 13. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχολ. Εἰρ. Ὁρ. 764. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 3) Περιφώνιος τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ὁ ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὴν Παντομιμικὴν τέχνην, ἀμύστας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὴν νῆστον Ῥοδόν. Ἀνδολ.

Πύλαι, αἱ (υ-) Κυρ. στε. ἡ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὁρίων. καὶ 1) ἀντὶ Θερμοπύλαι, στε. ἡ διάβασις φέρουσα ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν

Λοκρίδα. ὅρα Θερμοπύλαι. Ἡροδ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλωνίαι Πύλαι. Ἡ διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διέβασις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πληθύνον τῆς ὁποίας εἵνετο ἡ Κώμη Κουνάξ. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περιφώνιος στενὸν φέρον ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ τοῦ ὅρους Ταύρου μεταξὺ τοῦ Λάμου καὶ Κύνδου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος ἐπὶ πέντε μίλια γεωγραφικά. Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 4. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α, 2, 23. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας, Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 4. ἄλλως καὶ Σύρια πύλαι καλούμεναι, Ξενφ. ἀντίδ. 5. 5. Ἄτερον στενὸν τῆς Κιλικίας φέρον ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας εἰς τὴν Συρίαν. ἦταν δὲ δύο αἱ στεναὶ αὗται διαβάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μὲν μία, ἣτις καὶ ἰδίως Σύρια πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο παραλλήλως μεταξὺ τοῦ Ἰστικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὅρους Ἀμάριου, περιεχομένη ὑπὸ δύο τειχῶν τὰ ὁποία ἐφέροντο ἀνωθεν τοῦ ὅρους τοῦτου καὶ διὰ μέσον τῶν ὁποίων ἔρρεον ὁ Κέρτος ποταμὸς τὴν στενὴν ταύτην διάβασιν διήλθεν ὁ Κύρος μετὰ τοῦ στρατεύματός του ὅτε ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀραξερξοῦ καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ξενφ. ἐν Κυρ. Ἀναβ. αὐτοῦ παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 3, 1 αἱ ὀρίζονται τὴν Κιλικίαν τε καὶ Ἀσσυρίων χώραν. ἡ δὲ ἄλλη ἣτις καὶ Ἀρμανικαὶ πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο βορειοανατολικῶς τῆς πύλαις τῶν Ἰσθμῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διὰ τοῦ ὅρους Ἀμάνου ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς τὴν ἀρκτωσαν Συρίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου εὐδα ἔρρεεν ὁ Πίναρος ποταμὸς καὶ διὰ τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τοὺς Ἰσθμῶς τότε ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. περὶ τὸ στενὸν τοῦτο διετριβον ἀρχαιοθεν πολλοὶ ληστὰς καὶ κακοῦργοι, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν διάβασιν αὐτοῦ ἀείποτε ἐπικινδύνου. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιας πύλαι, ὅρα Κάσπιας ἀριθμ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἣτις ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἐν καιρῷ ψυνοπωρεῦ εἰς τὴν Ἀνδρῶν κώμην τῆς Φωκίας ἐπὶ τοῦ Ἀτωποῦ ποταμοῦ, Ἡροδ. 7, 213. ὅρα καὶ ἐν Λεξκ.

Πυλαϊκός, ἡ, ὄν. Τῆς Πυλαίας ἡ ἐκ τῆς Πυλαίας ὡν, ὁ εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκὴ παιήγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφύρου τῶν πυλῶν. Ἀριστφ. Ἰππ. 1172.

Πυλαίμενης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου

εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἐφοιτῶν
 ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 'Ομ. 'Ιλ. Β. 831. Ε. 57η.
 Πύλαιος, αἶα, αἰον. 'Επιδτ. Τῶν Πυλῶν ἡ
 ἐκ τῶν Πυλῶν ὧν. — 2) Κυρ. 'Ονομ. Τίς
 τοῦ Ληθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος
 τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. 'Ομ. 'Ιλ.
 Β. 842.
 Πυλαίτις, ἰδος, ἡ. 'Επιδτ. τῆς Ἀθηναίᾳ κλη-
 ρείσῃ οὕτω ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἡ εἰκόνα
 αὐτῆς ὅσαι εὐρίσκοντο ἀνωθεν τῶν πυλῶν δια-
 φέρον πόλεων. Τετξ. εἰς Λυκρ. 356.
 Πυλάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς
 Πιερίας, φονεύσατο τὸν μνηστήρα αὐτῆς 'Ιζ-
 μονά. 'Απολδρ. β, 1, 4.
 Πυλάρτης, ου, ὁ (πυλαι, ἄρω) 'Επιδτ. τοῦ
 Πλοῦταιος θεοῦ τοῦ ἄδου, ὅρα ἐν Δεξ. —
 2) 'Ονομ. κύρ. Εἰς τῶν ἐπιτημῶν Τροίαν, φo-
 νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 'Ομ. 'Ιλ. Π. 696.
 Πύλαι, ου, καὶ α, ὁ. Τίς τοῦ Κτήγεως καὶ
 ἐκγόνος τοῦ Δέλεος, βασιλεὺς τοῦ Μεγάρων.
 τοῦ ὁποῖου τὴν θυγατέρα Πελία· ἔλαβεν εἰς
 γυναικα τὸ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φο-
 νευθεὶς δὲ τὸν Βιάντα ἀδελφόν τοῦ πατρὸς του,
 αὐτῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Παν-
 δίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελο-
 πονήσῳ μετὰ ἀποικίαν, κτίσας αὐτῷ τὴν
 πόλιν Πύλον. 'Απολδρ. γ, 15, 5. καὶ Πύλοι
 κατὰ Παστ. α, 5, 3.
 Πυλάων, υἱος, ὁ (α). Τίς τοῦ Νηλέως καὶ
 τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐ-
 τῶν ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλέους. 'Απολδρ. α, 9, α.
 Πύλινη, ἡ. 'Αρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προ-
 σχίου ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀναφερόμενον ὑπὸ 'Ομ. 'Ιλ.
 Β. 639. Στράβ.
 Πύληγενῆς, οὗς, ὁ, ἡ, = Πυλογενῆς.
 Πύλιαχός, ἡ, ὄν. Τῆς Πύλου ἡ εἰς τὴν Πύ-
 λον ἀνήκον. Στράβ.
 Πύλιος, ἰα, ἰον. Τῆς Πύλου ἡ ἐκ τῆς Πύλου
 ὧν. 'Ομηρ. ὁ Πύλιος γέρον, ὁ Νέστορ
 βασιλεὺς τῆς Πύλου. Δουκ. καὶ οὐσιαστ. Πύ-
 λιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πύλου.
 Πυλόθεν, 'Επιρμ. ἐκ τῆς Πύλου. 'Ομ. 'Οδ.
 Πυλογενῆς, οὗς, ὁ, ἡ. 'Ο ἐν Πύλῳ γεν-
 νηθεὶς ἡ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος. 'Ομηρ.
 Πυλόνοθ, 'Επιρμ. Εἰς τὴν Πύλον. 'Ομ. 'Οδ.
 Πύλος, ὁ (υ). Τίς τοῦ Ἀρεῖος καὶ τῆς Δημο-
 νίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. 'Απολδρ. α, 7, γ.
 Πύλος, ἡ, καὶ ὁ (υ). Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν τὸ
 παλιν τρεῖς πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Πελο-
 πονήσῳ καί μετὰ καὶ εἰς τρεῖς πρός ὅσμηκε αὐτῆς,
 ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστφ. 'Ιππ. 1059. 'Ἐστὶ Πύ-
 λος πρό Πύλοιο, Πυλοςγε μὲν ἔστι καὶ ὅλη.
 — 1) Πόλις τῆς ἐπαρχίας 'Ηλείδος, κειμένη
 ἀρκτικῶς μετὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Σελλήγειτος
 ποταμὸν ἐπὶ τοῦ ὁριος Σιόλως, πλησίον τῆς
 ὁποίας ἔρρεεν ὁ Λάδων ποταμὸς, ἀπεχούσα 80
 στάδια τῆς πόλεως 'Ηλείδος καὶ εἰς τὴν ὅποιαν
 εἶχε τὸ παλαιὴν τὴν καθέδραν τοῦ Δυγείας, ἐ-
 πὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πανσανίου εὐρισκομένη
 ἤδη εἰς ἐρείπια· ταύτην καλεῖ ὁ Στράβ. Πύ-
 λος ὁ 'Ηλεακός. Ξενοφ. 'Ελλ. ζ, 4, 26. Στράβ.
 Πανσ. 5, 22. — 2) Πόλις τῆς Τριφυλίας χῶ-

ρας ἐν 'Ηλιδι κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης
 οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποτα-
 μοῦ, τὴν ὅποιαν συνήθως ἀναφέρουσι ὡς κα-
 θέδραν τοῦ βασιλέως Νέστορος καὶ τὴν ὅποιαν
 ὁ Στράβ. καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα, Τριφυλιακός,
 Ἀρκαδικός καὶ Λεπρεατικός· πρῶτως ἤδη με-
 τακίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοὶ εἰς τὴν πόλιν
 Λέπρεον, δι' ὃ ὁ Mannert Γεωγρ. III. σελ.
 525. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπόθεσιν αὐτῆς. —
 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κο-
 ρυφασίου ἀνωττηρίου παρὰ τῷ Παρμισῷ ποτα-
 μῷ μετὰ λιμένα, κατ' Ἀπολδρ. α, 9, 9 κατοι-
 κηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τὴν ὅποιαν ἔφεραν
 ἐνταῦθα ὁ Νηλεὺς· ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν Πύ-
 λον Μεσσηνιακὴν, ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. καὶ Κορυ-
 φάσιον, ὅπερ ὅρα· ταῦν λιμὴν τοῦ παλαιῦ
 Ναυαρίνου. — Ἀμφισβητεῖτο ἤδη ὑπὸ πολλῶν
 ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων ὅποια ἐκ τῶν
 δύο τελευταίων πόλεων ἀναφέρει ὁ 'Ομηρος
 ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύλος εἰς τὴν ὅποιαν ὑπῆρχεν
 ἡ καθέδρα τοῦ Νέστορος. 'Ο ποιητὴς διὰ τοῦ
 ὀνόματος Πύλος ὑπολαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν
 ἰδίαν πόλιν καὶ ἀρχαίαν καθέδραν τοῦ Νέστο-
 ρος, ἀλλ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν
 ὅποιαν οὗτοι πρό καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά ἐβασί-
 λευον, ἔκτεινομένην περὶ τὰς δύο εἰσόδους τοῦ
 Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἕως τῆς Μεσσηνίας, παρβλ.
 Στράβ. η, 3. 3 σελ. 337. κατὰ τὸν Γεωγρά-
 φον τοῦτον βιβλ. η, 3, 11. σελ. 342. ὑπῆρ-
 χε τὸ παλαιὴν καθέδρα τοῦ Νέστορος ἡ ἐν Τρι-
 φυλίᾳ Πύλος, τοῦ ὁποῖου τὴν γνώμην βεβαιοῖ
 αὐτὸς ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς
 πόλεως ταύτης· παρβλ. 'Ομ. 'Ιλ. Ν. 671-670.
 ἄλλος δὲν ἠδύνατο οἱ Πύλοι καὶ μεταφέρουσι
 εἰς μίαν νύκτα τὰ ἀρπαγνῆτα πόρνια ἀπὸ τῆς
 χώρας τῶν Ἑπειῶν εἰς τὴν Πύλον· μὴ τὸν
 Στράβωνα συμφωνεῖ ὁ ἱστορικὸς Müller, 'Ελλ.
 Ἱστορ. τομ. 1, σελ. 364. Πολλοὶ δὲ τῶν Νεω-
 τερῶν γεωγράφων παραδέχονται τὴν ἐν Μεσ-
 σηνίᾳ Πύλον ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ
 Νέστορος, ἔξ ὧν καὶ ὁ Mannert, Sickler,
 Nitsch ἐν Ὀλυμπείᾳ σελ. 14. ἀκολουθοῦντες
 τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πανσανίου ἐν βιβ. δ, 36,
 εἰς τὴν ὅποιαν ὅμως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν
 βιβ. 5, 22. φαίνεται ὅτι ἀντιφάσκει λέγων ὅ-
 τι διὰ ταύτης ῥεῖει ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ὑπο-
 νοῶν βεβαίως τὴν Τριφυλιακὴν Πύλον. Κατὰ
 τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Μανσὸ 'Ιστ. τῆς
 Σπарт. II. ἡ ἀρχαία τοῦ Νέστορος Πύλος ἔδεν
 ἔχειτο ἐπὶ τὸ Κορυφάσιον ἀνωττηρίου τῆς Μεσ-
 σηνίας ἀλλ' ἀρκετικώτερον ὑπὸ τὸ Αἰγάλεον ὄ-
 ρος ἀπέχον ἐπὶ στάδια τῆς θαλάσσης ἡ δὲ
 ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀναφερομένη Πύλος φαί-
 νεται ὅτι ἐκτίσθη ὁλοκλήρως ὅτε ἡ προτέρη
 Πύλος κατεσφάθη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγ-
 κάσθησαν νὰ μετακινήσων εἰς ἄλλον τόπον·
 — Πύλος, εὐρηται κατὰ Δηλ. γέν. παρ' 'Ομ.
 'Ιλ. Α. 252. παρβλ. Εὐστθ. αὐτοῦ Θουκ. δ,
 39 Ξενοφ. 'Ελλ. Παντ. καὶ Ἀπολδρ. παρὰ δὲ
 Στράβ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' ὅσον.
 Πύξα, ἡ. Πολίχνη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ· Θουκρ.
 Εἰδ. 5, 130.

- Πυξοῦς, οὖτος, ὁ· Buxentum. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίας· ταῦν Πολίκαστρον. Στράβ. ζ'.
- Πύρα, ἡ, ἔρα Πύρρα.
- Πυραΐχμης, ου, ὁ, κλητκ. Πυραΐχμα. Στρατήγος τῶν Παίων ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμυδωνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848.
- Πυραλλίς, ἰδος, ἡ· Ὄνομ. εταίρας παρὰ Δουκ.
- Πύραμος, ὁ (-υυ). Νεὸς Βαβυλώνιος, ἑραστὴς τῆς Θίσβης. — 2) Ἐπίτημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, κατὰ Ξενοφ. ἔχων 600 ποδῶν πλάτος, πρότερον Λευκόσυρος καλούμενος, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ τῆς Καταονίας ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίας καὶ κρυπτόμενος ἐπὶ τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, κατὰστατο μετ' οὐ πολὺ πλευστὸς διερχόμενος εἰς ἐνὸς μέρους τοῦ ὅρου Ταύρου· ταῦν καλεῖται Γεῖχον ἢ Δαχεῖχον. Ξενοφ. τὸ υ εὔρηται μακρὸν παρὰ Νονν. ἰβ', 85. Στράβ. ἰβ', σελ. 536. βραχὺ παρὰ Διον. Περ. 867.
- Πύρασος, ὁ (-υυ). Εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Α. 491. — 2) Πύρασος, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χωρᾶς ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγαταίου κόλπου μ' ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Δημήτρως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 695. Στράβ.
- Πύργος, ἡ, καὶ Πύργοι, οἱ Πόλις τῆς Τριφυλίας χωρᾶς ἐν Ἠλίδι κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Ἡρόδοτ. 4, 148. πληθ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Πυργίτης, ου, ὁ κάτοικ.
- Πυρετός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβέλλων εἰς τὸν Ἰστρον, παρὰ τοῖς Σκυθαῖς Πόρατα καλούμενος, πιδαν. ὁ παρὰ Πτολ. Ἰέρασος ἡ ὁ νῦν Προύτος, Ἡρόδοτ. 4, 48.
- Πυρηναία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ἔποιον εὐρίσκειτο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀφροδισίου ἐν Ἰσπανίᾳ. Στράβ.
- Πυρηνάιος, αἶα, αἶον. Τῶν Πυρηναίων ἡ εἰς τὰ Πυρηναία ἀνήκων· τὰ Πυρην αἶα ὄρη. Συνέχεια τις μεγάλη ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Εἰρώπῃ φερομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ τῆς μετοίγειον θαλάσσης ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα ἐργαλὰς κτηνοτροφίας. Κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 35. τὸ μήκος τῶν ὀρέων τούτων ἦν 3000 σταδίων, παρβλ. καὶ Πολύβ. γ', 34, 35. ἐτι καὶ Πυρηνὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλούμενα. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 387.
- Πυρηνή, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον. Ἀπολόρ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βέρβρυκος καὶ ὀνομαζομένη ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὀνομασθησαν τὰ ἐν Ἰσπανίᾳ Πυρηναία ὄρη ἐνθα, ἔκειτο ὁ τάφος αὐτῆς. Ναρ. — 3) Τὰ Πυρηναία ὄρη μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας, Πολυβ. Διον. Περ. 698.
- Πυρηνή, ἡ. Πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κελτῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὰς πηγὰς τοῦ Ἰστροῦ

- ποταμῶς. Ἡρόδοτ. 2, 33. κατὰ Λαρχήρον προσκυψέ πιδαν. ἡ παρ' Ἡρόδοτ. αὕτη περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἰδέα ἀπὸ τῆς ὀνομασίας Brugen ἢ Pregen, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὐται ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, μ' ὅλον ὅτι ὁ αὐτὸς Ἱστορικός θάπει τούς Κελτοὺς ἐξω τῶν Ἑρακλείων στηλῶν· παρβλ. Bähr εἰς Ἡρόδοτ.
- Πυρηνήθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῶν Πυρηναίων ὁρων. Διον. Περ.
- Πυριλάμπης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος τις περιβόητος διὰ τὸ ἐξοχον αὐτοῦ κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμοῖου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολιταῖται ἐπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Ἀριστοφ. Σφ. 98. Πλάτ.
- Πυρίπνοος, ὁ. Εἰς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους. Πτολ. Ἡρ. β'.
- Πυρίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον. Ἀπολόρ. β', 7, 8.
- Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (ψ)έγω. Καταχθῆναι ποταμὸς ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπάττετο ὅτι περιείχετο ὁ Τίταρος τόπος τῶν βασιανισμένων σκίων· ἐτι καὶ Φλεγέθων λεγόμενος· Ὁμ. Ὀδ. Κ, 513. Πλάτ. Φαῖδ.
- Πύρρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Πινδ. Ὀλ. α, 65. Ἀπολόρ. α', 7, 3. ἔρα Δευκαλίων.
- Πύρρα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λετβου μετὰ ἡμιένα κειμένη μεσσηβρινῶς, ταῦν Καλωνή· Θουκ. γ', 15. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χωρᾶς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγαταίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο δύο μικρὰ νήσοι Δευκαλίων καὶ Πύρρα καλούμεναι. Στράβ.
- Πύρραϊος, αἶα, αἶον. Τῆς Πύρρας ἡ ἐκ τῆς Πύρρας ὦν· καὶ Οὐσιαστ. Πύρραϊος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πύρρας. Σιρίβ.
- Πύρρανδρος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις καταγεωμένος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἰππ. 901.
- Πύρρας, ου, ὁ· Ὄνομ. κύρ. δούλων, συχναί. ἀπάνταμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 730. Λουκ. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 531.
- Πύρριχος, ὁ (-υυ). Σιτιωνίος τις εὐρατὴς τῆς ἐνὶ πλοῦ ὀρχήσεως. Ἀθην. — 2) Κορίνθιος τις, παρὰ Θουκ. ζ', 39. — 3) Πύρριχος, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς ἀκρᾶς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Παντ. γ', 25.
- Πύρρος, ὁ (Ἐπίθ. πυρρός). Τίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηδამείας, ἄλλας Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὅπερ ὅρα. Ἀπολόρ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Διαικίδου καὶ τῆς Φείδας θυγατρὸς τοῦ Μεμνονος, καταγενομένη πατρόςθεν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρακλέους, εἰς τῶν ἐκτιμῶν καὶ ἐξοχῶν πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιοῦς, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβίβας διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυρίων εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθεὶς καὶ ψυχῇ πρὸς Δι-

μήτριον τὸν Πολιορκητὴν συγγενὴ αὐτοῦ, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τῷ ὁποίῳ πεμφθεὶς ἀκολουθεῖς ὡς ὁμηρος ἐπὶ τοῦ Δημητρίου ἡγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς γυναῖκός τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὐτὴ κατέπειτε τὸν ἄνδρα αὐτῆς νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν αὐτῆς ἐπὶ τὸν πατρικὸν θρόνον τοῦ ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἑδῶκεν εἰς γάμον τὴν συγατέραν αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κατσανδρίου ἐκστρατεύσας ὁ Πύρρος εἰς τὴν Μακεδονίαν θάλων νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν πολεμῶν κατὰ Δημητρίον τὸν Πολιορκητὴν, ἐβιάσθη αὐτὸ τοῦ Δυσίμαχου νὰ ἀφήτῃ τὴν ἐπιχειρήσει ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ μ' ἓνα ἰσχυρὸν στολὸν εἰς Ἱταλίαν, ὅπου εἶχον προκαλέσει αὐτόν οἱ Ταραντινοὶ εἰς β-ήθειαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοὺς πενήντα ἐλεφάντας· μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας τὰς ὁποίας ἐσυγίτηθε κατὰ τῶν Ῥωμαίων στρατευμάτων ἡγαγισθῇ τελευταῖον νὰ ζητήσῃ εἰρήνην παρὰ τοῖς Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταβῇ αὐτῆς εἰς τὴν Ἠπειρὸν ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπαχοληθεὶς ἔξ ὁλοκληρῶν χρόνου εἰς τὴν Ἱταλίαν καὶ Σικελίαν· μετὰ μίαν νέαν ἀτυχὴ αὐτοῦ ἐκτράπη· ἐν κατὰ τῆς Σπάρτης, ὅπου ἐξήτησε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου τὸν διαχθέντα βασιλέα Κλεώνυμον, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τοῦ στρατεύματος τοῦ βοηθῶν τὴν φατριάν τοῦ Ἀριττοῦ καὶ εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατὰ μέρος ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας, τὴν ὅποιαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βσιλεύς τῶν Μακεδόνων, ἐφουεῖθη ἐνταῦθα ὑπὸ μίας Ἀργείας γυναῖκός ἣτις ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου τῆς τὸ 271 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐκτὸς τῆς Ἀντιγόνης συγατρὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύρρος καὶ ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοτάτους παῖδας, οἵτινες ἀπαντες, κατὰ τὴν διηγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονομῆσαν τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητὴς ἀσμάτων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. δ', 31.

Πύρρων, ὠνος, ὁ Φιλόσοφος ἐξ Ἠλίδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τὴν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθείς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἐστυγνισε τὴν περίφημον ἀρετὴν τῶν Σικελικῶν τὸ 350 ἔτος πρὸ Χρ. τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐξοχὴν ἀρετὴν καὶ τὴν βαθεῖαν περὶ τὰ πράγματα φρονήσιν του ὑφ' ὅλων τῶν ἐπιστημῶν συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χρυσιτονηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς· παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἡξιώθη τοῦ δικαίωματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν 90 ἔτων ἐφουεῖθη ὁ φιλόσοφος οὗτος δι' ἐπιταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μὲ τὸ νὰ ἐξήγηται παρὰ τοῦ μονάρχου τούτου νὰ θανατωθῇ ἓνα Σα-

τράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ δὲν ἀφῆκεν ὁ Πύρρων μετὰ θάνατον καὶ ἐν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἓνα ἱκανὸν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ὁπαδῶν τῆς Πυρρωνικῆς φιλοσοφίας. Πλούταρ.

Πυρρῶν ἰδὴς, ου, ὁ (1). Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκιαν. χίτοις τοῦ Ἡλίου.

Πύτνα, ἡ Λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδῆς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱερρίπυτνα. Στράβ.

Πώγων, ὠνος, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Τροισῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁμοίου μὲ πώγωνα· Ἡρόδ. 8, 42. καί, ὁ Πώγωνος λιμὴν. Στράβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστικὸς ἔξ Ἀκρίμαντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητῆς τοῦ Δικυμνίου καὶ ὁπαδὸς τοῦ Γοργίου. ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικὰς καὶ ἐπιτηθευμένους, ἄλλως πάντῃ ἀνωφελεῖς τεχνικάς φράσεις διὰ τῶν ὁποίων κατέπληττε πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος, Φαῖδρ. σελ. 276. καὶ Γοργ. 448. — 2) Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Ξενοφ. — 3) Περὶφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σούσσα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἱταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στράβ. Διον. Ἀλ. δ', 6.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ῥάσιου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του, σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμάχίαν. Λουκ.

P.

Ραββαθμόνα, τά, παρ' Εὐστ. Ραββαθ Μοίβ. Πόλις τῆς Πατραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μοαβιτῶν, κεμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἑσπερίδος κατὰ Στέφ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ράβεννα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρκτῶας Ἱταλίας ἐν τῇ ἐνταύθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐπίσημος τὸ πάλαι μ' εὐρύχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀρχαίως ἐν ὑπὸ μίας ἀποικίας Θεσσαλῶν. Στράβ. καὶ Παρυσέννα, ἡ, καὶ Ραβηνός, ἡ Διον. Ἀλ. — 2) Ραβεννάτης, ου (α) ὁ κάτοικος.

Ράβη νός, ἡ, = Ρίβεννα, ὅπερ ἴδω.

Ράγα, ἡ, = Ράγεια. Στράβ.

Ράγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηθίδας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 500 στάδια τῶν Καππίων πυλῶν καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἔκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Ἐλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ράγας διὰ τὰς πολλὰς ραγίσαις τοῦ δάφους αὐτῆς προξενηθεῖσας ὑπὸ τινος σφοδροῦ τεισμοῦ. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 20, 2.

- Ράγνια**, ἡ, καὶ **Ράγα**, ἡ. Πόλις τῆς Μητίας πλησίον τῶν Ραγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σαλευκου τοῦ Νικατοροῦ, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐλήθη Εὐρωπὸς, ὑπὸ δὲ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον **Ἀρτακία**. Στράβ.
- Ράγια νή**, ἡ. Ἡ εὐφοροτέρα καὶ τερνιότερα ἐπαρχία τῆς Μητίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πηλῶν ὄχθους ἀμφοτέρων τῶν **Ράγια**. Στράβ.
- Ραδάμανθυς**, υἱος, ὁ (υἱ-υ). Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Σαρπεδόνορος. Ὁμ. *Ἰλ.* *Ξ.* 422. διαχθίς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήτους, βασιλευσας αὐτοῖσι χρόνον τινα μετὰ πολλῇ πραότητι καὶ δικαιοσύνῃ, εἰσαέας καὶ σοφούς νόμους εἰς τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἐκείθεν δὲ φυγὼν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλείους· μετὰ δὲ τὸν θάνατον του ἐδωρίσθη κριτὴς τοῦ αἵμου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ, κρίνων αὐτοῖσι τὰς σικαίας τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλάτ. *Μιν.* Ἀπολόρ. γ, 1, 2. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θανάτου ἐκ τῆς Ἡλύσια πεδία· ὁ Ὁμήρος καλεῖ αὐτὸν ἐκασθὼν καὶ ἀντίθεον **Ραδίμηνδον**. Ὁμ. *Ὀδ.* Δ, 564. ὁ δὲ Πίνδαρος, δικαιοτάτον ἀνδρα καὶ ἐξῆρκεν πάσης κολακείας.
- Ραδίνη**, ἡ (υἱ-υ). Ὄνομα κύριον γυναικὸς παρὰ Σιτηγῶν.
- Ραδίοις**, ὁ. Τίς τοῦ Νηλείου καὶ τῆς Χλωρίδος, φοιτῶν ἐν τῇ πόλει Ἡρακλείου. Ἀπολόρ. α', 9. 9. ἐνθα ὁ *H-yne* σελ. 152. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος.
- Ραδίνης**, ου, ὁ. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. *Κυρ. Ἀνθ.* 5, 5.
- Ραιδέστον**, τό. Οὗτος ἐκαλεῖτο μετὰ τοῦτα ἡ ἐν Θράκῃ πόλις Βισάνθη, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολμ.
- Ραιτία**, ἡ· *Rhaetia*. Ἡ χώρα τῶν **Ραιτῶν** ἐν Εὐρώπῃ περὶ λαμβάνουσα μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἐπαρχίαν Οὐνδελικίαν καὶ ἔκτεινον μέρη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουναβίου ποταμοῦ ὡς τοῦ **Ρήνου**, σχηματίζοντα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὅποιαν περιεῖχετο ἅτατα ἡ νῦν Σουαβία, ὁ μέρους τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σιλεζι-βούργου, ἐν μέγα μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἡμισυ μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεον ποταμοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοί. Διαφοροὶ καὶ ὑπὸ οὐκ ὁνόματις κατὰ μέρος τοῦ πάλαι, καταγομένοι ἀνεκασθεν, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἑλληνικῆς καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἱ τι-
νες πιθάν. ὑπερέβησαν τὰς Ἀλπεῖς διωχθέντες ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκ τῆς χώρας τῶν ὅτε οὗτοι ἐπισεβασθον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διβ. V, 33. Πλιν. III, 24. ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ πολὺ ἀγριὸς καὶ θηριώδης, οἵτινες ἐξῆν ἐκ ληστείας καὶ ἐφύροντο μὲ πολλὴν θηριώδη πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους λαούς, ὥς οὗ ὁ Καίσαρ Αὐγουττος ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κρίτας ἀποκτεταστήτας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Στράβ. δ'. Διων. *Κασ.* ν', 22.
- Ραμβάκις**, α, ὁ. Μηδός τις, παρὰ Ξενοφ. *Κυρ-παίδ.* ε', 3, 42.
- Ραμβάκία**, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὀριγῶν ἐν Ἰνδῇ. Ἀρριαν. *Ἀνάβ.* 5, 21.
- Ραμνοῦς**, οὐνοτος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 670 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνῆκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκτιστο ἐπὶ τινος λόφου εἰς περιφρημοῦς τῆς Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἀγάλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, ταύτην **Ταυρικάστρον** κατὰ τύπον ἔστιν ἄρσεν γένους, ὁ Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλυκ. γεν. — ὅθεν, **Ραμνοῦσις**, ἰα, ἰον. τοῦ **Ραμνοῦντος** ἡ εἰς τὸν δῆμον **Ραμνοῦντα** ἀνήκων καὶ Οὐσιαττ. ὁ κάτοικος τοῦ **Ραμνοῦντος**. Δημ.
- Ραμνοῦσία**, ἡ· Ἐπωνυμ. τῆς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὅποιον εἶχε πλησίον τοῦ **Ραμνοῦντος** ἐν Ἀττικῇ. Πανστ.
- Ραμνοῦσις**, ἄδος, καὶ **Ραμνοσίς**, ἴδος, ἡ· Ἐπὶ τῆς Οὐπιδος ὑπὸ τὸ ὅποιον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἑλενης, ἥτις κατὰ τινες ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλίμ. εἰς *Ἄστ.* 237 Ἀπολόρ. γ, 10.
- Ραμφίας**, ου, ὁ. Λακεδαιμονίος τις, παρὰ Θουκ. α, 139.
- Ραμφίνιος**, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγυπτου, διὰ τοῦτος τοῦ Προτέως, βασιλευσας περὶ τὸ 1237-1182 ἔτος πρὸ Χρ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θηταυροῦς οἰκοδομήσας ἐν μέγα καὶ ὀχυρὸν θηταυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἐναποθῆσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὐρήματα ἐν Ῥώμῃ εἰς μέγας ὀβελίσκους. *Ἡρόδ.* 2, 121. καὶ *ε. ξ.*
- Ραοῦεννα**, ἡ, = **Ράβεννα**, ὅπερ ἴδε.
- Ραπτόν** ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Διβίας ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν *Ράπταν*. *Πτολ.* α', 9.
- Ράπφα**, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.
- Ραριάς**, ἄδος, ἡ· Ἰδιαιτέρ. θηλυκ. τύπος τοῦ **Ῥόρος**. Ἐπὶ τῆς Δήμητρος κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ **Ῥαρίου** πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγχετο ὅτι ἐστειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σίτον. Σουίδ. ἐν λέξ.
- Ῥάριοις**, ἰα, ἰον (αι). Τοῦ **Ῥόρου** ἡ ἐκ τοῦ **Ῥαρίου** ὡν· ἔξωκ. τὸ **Ῥάριον** πεδῖον, ἀγρόσις πλησίον τῆς Ἑλευσίνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὅποιον πρῶτον ἐγεωργήσαν οἱ Ἀθηναῖοι, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος Ὁμ. *Τρυν.* Δημ. 430. Πανστ. α', 38.
- Ῥάρος**, ὁ. Τίς τοῦ Κρανάου ἡ κατὰ τινες τοῦ Κελσεῦ, πατὴρ τοῦ Τρικπολέμου ἐν Ἑλευσίνι.

- Παυσ. α', 14, 2. συνηθ. Ῥάρος. (Ἡ γρῶφι Ῥάρος εὐρήται ἡμαρτμ. συνηθ. ἀντὶ Ῥάρος ἐν-
θα τὸ αἶσι φύσει μακρόν, καὶ κατὰ τὴν μαρ-
τυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τὸ ροῦχὶ δατύ πνευ-
μα ἀλλὰ φίλον. πρβλ. Σχολστ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α, 56. ἐκδ. Beck. Herman. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α, 56. καὶ Βουτμ. Ελ. Γραμ. 6. 6. 7ελ. 27.)
- Ῥατίατον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλ-
λίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, τανῶν Ma-
checou. κειμένη παραδελαστοῖς. Πτολ. β'. 7.
- Ῥατώτης, ου, ὁ. Ὀνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Πα-
φλαγόσι. Στράβ.
- Ῥέα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ῥέη. Ῥεΐη. Ῥεΐα
καὶ Ῥέα. Θυγάτηρ τοῦ Ουρανοῦ καὶ τῆς Γῆς,
μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου μετὰ τοῦ
ὁποῦο ἐγέννησε τὸν Πλούτωνα, Ποσειδῶνα καὶ
Δία. Ἡτ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς
Ἑλληνι ἐν τῷ ὄνεια μεγάλῃς μητρος, τὴν ὁ-
ποῖαν οὗτοι συνέχον μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυ-
βέλης, ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρως ὡς μίαν καὶ
τὴν αὐτὴν Θεότητα. ὅρα Κυβέλη. ἐπαριττα-
ντο δὲ συνήθως ἡ Ῥέα καθήμενὴ ἐπὶ μίας ἀ-
μάξης τὴν ὁποῖαν ἐστυον δύο λέοντες καὶ περι-
φερύμην κατ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κε-
φαλῇς αὐτῆς φέροντα ἕνα πυργωτὸν στέφανον.
Ἀπολ. α', 1, 3. Ὁρφ. λείψ. 34. — Ὁ συ-
νήθως παρὰ τοῖς περὶ τὴν Ῥέα εὐρήται ἐν
Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμ. Γεν. Ῥεΐης.
Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἴτκ. Ῥεΐαν. Ἡτ. Θεογ. 135.
ἐπὶ Ῥεΐα, Ἡτ. Θεογ. 453. Ῥέη, Ἡτ. Θεογ.
457. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Ῥεΐη, Ὀνομαστ. Ὁμ.
Τ. ν. Ἀπολλ. α', ρ' ἐπὶ καὶ παρὰ τοῖς ὕστε-
ροις ἐπικοῖς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὄνομα
Ῥέα παράγει ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 402. ἀπὸ
τοῦ ρεῖν ἢ ρεῖν.)
- Ῥέας κόλποι, ὁ παρ' Αἴτκ. Προμ. 842. ἐν-
θα κατὰ Schult. ὑπονοεῖται ὁ ἐνδοτερος κόλπος
τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἡτύχ. κατ' ἄλλους
δὲ ὁ Ἀμβρακικός κόλπος.
- Ῥεάτον, τό. Reate. Μία τῶν ἐπισήμων πό-
λεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ με-
σαικῇ Ἰταλίᾳ. τανῶν Rieti. Στράβ.
- Ῥεΐθρον, τό. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰζίκης κείμε-
νος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀνατολικόν
παράλιον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186
- Ῥεῖται, οἱ. Μικραὶ ἀλλ' ὡς αἰεὶ λέμναι ἐν Ἀττι-
κῇ μεταξὺ Ἐλευσίνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς
ἐλέγετο συνέχετο ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσ-
σης. ἦταν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσε-
φόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλὰς θρησκευτι-
κὰς καθήκοντες. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.
- Ῥεῖται, ὁ. Ῥεΐταις πλησίον τῆς κήμης Σελυ-
γείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χωρᾷ. Θουκ. δ', 38.
- Ῥήβαϊος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.
- Ῥήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων
παραθαλασσίως τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλον εἰς
τὸν Εὐξείνιον Πόντον. τανῶν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ.
Β, 349.
- Ῥήγία, ἡ Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρης
(Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ
πίθων. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. —
2) Ῥήγία εἰς Ῥεα. Π. λ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς νή-
- σου κειμένη μεσημβρινιώτερον τῆς προτέρης, ἐν
τῇ νῦν Diumahare. Πτολ. αὐτοῦ. Mannert.
Γεωγρ. II, 2. σελ. 259.
- Ῥήγιλλος, ἡ. Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χῶ-
ρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τι-
βέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἀλ. ε'. τανῶν
Regelly.
- Ῥήγιον, τό. Reginum ἢ Casta Regina.
Πόλις τῆς Οὐλδελικῆς χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ
τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Δουνούβως, κτισθεῖσα καὶ
ὀχρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. τανῶν Ῥατισ-
βόνη, Reg-n-burg.
- Ῥήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰτα-
λίας ἐκτενόμενον ἀπεναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πό-
λεως Μετσηνης, τανῶν Cabo Gellara. Θουκ.
δ', 24. ἐκ τοῦ ῥηγνυμι, μετὰ τὸ νὰ ἐχρησθῇ
ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας δι' ἐνὸς σφοδροῦ
σεισμοῦ. Στράβ. παρβλ. καὶ Ἀπολ. β', 5,
10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρετανίας ἐν τῇ
κατὰ Ἰταλίαν κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμωνύμου
ἀκρωτηρίου ἀπεναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν
ἐν Εὐθείᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Χαρίν-
δας μαθητὴς τοῦ Πυθαγοροῦ ἐβόσκε μίαν σοφὴν
νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii
κληθεῖσα, τανῶν Reggio. Ἡροδ. 1, 166.
Θουκ. — ὅθεν Ῥηγῖνοι, οἱ κατοικοὶ. Ἡροδ.
- Ῥηγούλος, ὁ, Ἀτίλλιος, Regulus. Ἰππότης
τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν
τῷ πρώτῳ Καρχηδόنيῳ πολέμῳ, πολεμήσας κατ'
ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐνυχίας κατὰ τῶν Καρχη-
δονίων, τῶν ὁποίων ἠφάνισεν μέγα μέρος τοῦ ἱ-
σχυροῦ στόλου τῶν καὶ ἐκύριευσεν 200 περίπου
πόλεως αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ. ἄλλα τε-
λευταῖον πολιορκίαν καὶ αὐτὴν τὴν μητροπολιν
Καρχηδόνα, ἐνίκηθ' ἐν τῇ πόλει ὑπὸ τῶν ἐχ-
θρῶν, οἵτινες διὰ βοήθειαν τῶν ἐξ Ἑλλάδος
ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατη-
γίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Ξενόκπου, ἐφάνευσαν
ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τὰς 30,000 Ῥωμαίων. ὁ δὲ
Ῥηγούλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξαν-
όκπου μετ' ἄλλων 500 περί αὐτῶν Ῥωμαίων
ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνης, ὅπου μετὰ πολ-
λὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλευσίως. Πολύβ. Διοδ. Σικ.
- Ῥήμοι, οἱ, Remi. Λαὸς τῆς Βαλγικῆς Γαλλίας,
σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ
τῶν Γάλλων πόλεμον. Στράβ.
- Ῥήναϊα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ῥήνεια. Ὁμ. Ἰλ. Α, 44.
Ῥήναϊα, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 70.
- Ῥήνεια, ἡ, Ἰων. Ῥήνέη, ποιητκ. Ῥήναια
καὶ Ῥήνη, ἐπὶ Ῥήνεια. Ἡτ. μικρὰ τὴν
Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωρὶς μὲν
δι' ἐνὸς στενωτοῦ πορθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου
Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξάπτοντο τὸ πῖλα καὶ
νεκρά σώματα τῶν ἀποθνήσκόντων κατοίκων τῆς
Δήλου. κατὰ τινὰς ἐκαλεῖτο αὕτη ἀρχαῖον Ὄρ-
τυγία. Ὁμ. Ῥήνεια, Θουκ. α', 13. Στράβ.
Παυσ. Ῥήνέη, Ἡροδ. καὶ Ῥήνεια, Πλουτ. Ἀδην.
Ῥήνη, ἡ. Νυμφίτις, γυνὴ τοῦ Οἰλέως. Ὁμ.
Ἰλ. Β, 728. — 2) = Ῥήνεια. Στέφ. Βυζ.
- Ῥήνος, ὁ, Rhenus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερ-
μανίας, τανῶν Ῥήνος, παρὰ τοῖς ἐγχωρίαις Rheini
καλούμενος. περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον δια-

φόρους γνῶμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καίτ. ἐπηγάγεν οὗτος ἐπὶ τῶν Ἀσποντικῶν Ἀλπεων, κατὰ Στράβ. δ'. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Τακίτον Γερμαν. εἰς τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῶν Ῥαιτικῶν Ἀλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοὴν ἀρκτικῶς ἕως τῶν Βατανικῶν ὄρεων, ἀπ' ὅπου ἀλλήλων πρὸς δυσμὰς καὶ χωρίζομενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐκύνετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ κατακτικὰς τῶν Δεωρονῦντες αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στρίβ. Καίτ. Γαλ. πολ. 4, 10 Περμ. Μελ. 3, 2

Ῥῆξι ἡ ὥρ, ὁρος, ὁ. Τίος τοῦ Ναυτιζόου καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀλκινόου βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν ἐτι νέος τὴν ἡλικίαν· Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατήρ τῆς Χαλκιοῦς γυναῖκος τοῦ Αἰγῶος. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Ῥῆσιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, υἱὸς τοῦ Ἡρῆνης, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτοδ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριζμοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἀρπασοῖσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφῆμους αὐτοῦ ἵππους Ὁμ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολδρ. α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον· Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20. — 3) Τίος τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, ταῦτ. τῷ Ῥήβασι. Ἠτ. Θεογ. 340.

Ῥεανός, ὁ. Ποιητῆς Ἑλλήν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὃν πρότερον δούλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐδανμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχιζε νά μιμηθῇ. Ἀνδολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 734.

Ῥίγμος, ὁ. Τίος τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 435.

Ῥιζάνα, ἡ. Πόλις τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Πτολμ.

Ῥιζῶνος, οὐντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρίβ. — 2) Πολις μὲ λημένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόιτου ἐν Ἀσίᾳ· τανῦν Ῥιζεχ.

Ῥιζῶν, ὄνος καὶ ὄνος, ὁ. Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζωνος ποταμοῦ, ἡ μᾶλλον ἐπίτινος αὐτοῦδε κόλπου, τανῦν Risanò. Πολύβ. β', 11. ἡ διὰ τοῦ γεωγραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. — ὅθεν, Ῥιζωνίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Ῥιζωνικός, ἡ, ὄν, ἡ Ῥιζωνικός. Τοῦ Ῥιζῶνος ἡ εἰς τὴν πόλιν Ῥιζῶνα ἀνήκων. Στράβ.

Ῥίνθων, ὁ. Ποιητῆς τραγικός Ἑλλήν ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Ταραντῷ, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὐρετῆς τῶν ἱλαροτραγωιδῶν διὰ τῆς ἐνίστσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παρ-

στάσεων, συγγράφας κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Σουίδ. τριάκοντα ὀκτὼ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 320.

Ῥίνοκοροῦρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 5, καὶ

Ῥίνοκολούρα. Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβανομένη πότε μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ῥίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δρέπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὸν ὄρπανοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εὐρίσκετο εἰς περιφῆμος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· τανῦν ἡστρον τοῦ Μαρρέου. Εὐρ. Ἰων. 1542. Ῥίον τό Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τό Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥου μὲ πόλιν καὶ αὐτῷ τῇ Μολυκρείαν· ἐτι καὶ Ἀντήριον καλούμενον, ὅπερ ὄρα. Θουκ. β', 84. Στρίβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ῥιπαῖα ὄρη, τὰ. Ὀρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα ἀρκτικῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βορρὰ ὄρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλθέτο συνήθως ὅτι ἐπνεεν ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βορρᾶς ἀνεμος, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ῥεπρὸρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στρίβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν αἱ Ἀλπεὶς πέραν τῶν ὁποίων ἐδέτοντο οἱ Ῥεπρὸρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἔδετον ἐπὶ τούτων τῶν ὄρεων τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐν τῇ ἀκροτάτῃ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος προέκυψεν ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπη αἰθρηγεῖος Βορραο.)

Ῥίπη, ἡ, (ι). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὁ. Ἰλ. Β, 606. — ὅθεν, Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικ.

Ῥόδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγῶν ἐκ τῶν Ἀλπεων, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ῥέων μετμηβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογειῷ θαλάσῃ· τανῦν Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627. Στράβ.

Ῥόδεα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἰλ. Δημ. 451. Ἠσ. Θεογ. 351. Dindorf. ἐνθα πρότερον Ῥοδία ἔκειτο.

Ῥόδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἥλιου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέδοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φεέδουσιν. Ἀπολδρ. α', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne αὐτοῖς, σελ. 55. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 203. — 2) Μία τῶν παντηγιοντα θυγατρῶν τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4. Ῥοδία, ἡ, = Ῥόδεα, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ρόδια πόνες, ἡ, ὄν. Τῆς Ῥόδου ἢ εἰς τὴν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὡν. Στράβ.
 Ροδίος, ὁ. Ποταμός τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀρκωτηρίου Δαρδανίδος. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.
 Ρόδος, ἡ, ἰον. Τῆς Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Ῥόδου ὡν, ὁ εἰς τὴν νήσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 654.
 Ροδίππη, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός παρ' Ἀριστφ. Λυτ. 370.
 Ροδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὁμ. Τῆμ. Δημ. 422. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἴμου βασιλέως τῆς Θράκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἡρας εἰς τὸ ἐν Θράκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ᾗθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Δουκ. Ὁρχ. 51. Ὁβιδ. — 3) = Ῥοδῶπις, Δουκ.
 Ροδόπη, ἡ. Ὅρος τῆς Θράκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἴμου καὶ ἐκτείνωμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταύτην βουνὸν τοῦ Δεσπότου. Ἡροδ. 4, 49. Πολύβ.
 Ρόδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἡ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἰερά αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπτά παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιρασθῆσαν μεταξὺ τῶν τὴν νήσον ταύτην. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 — 140.
 Ρόδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Ἡρακλείῳ πελάγει ἀπέναντι τῆς Ἥαριας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, προτερον Ὀφιοῦσα, Ἀττερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἑδάφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἐλῶδες καὶ κεκαλυμμενον ὑπὸ πολλῶν λιμῶν καὶ φορμακερῶν ἐντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λαπίδων ἐκάθισεν αὐτὴν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. 8, 58, δ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὐτὴ εἰς ἄκρον εὐφορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὐρίσκοντο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυτος, Ἀίνδος καὶ Κάμιρος, τῶν ὁποίων ἐκάστη εἶχεν ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἤλθον καὶ κατοικήσαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχίνες ἐκ Κρήτης, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινίτις, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχίνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετ᾿ αὐτὸν ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνωθέντες οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῇ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μεροῦς, τῆς ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρατεύοντα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύο λιμένας, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων

ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσός τὸν ὁποῖον ἀνῆγειρον οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ παντῶν ὑπερῆχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημιζέτο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων *Luc. Manil. 38. »Bodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.*» τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἑρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἱσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ πολυτάκτικα συντάσσοντες εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 655. Στράβ. Διοδρ. Σικ.
 Ροδουντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οὔιτης ἐν Θασσαλίᾳ. Στράβ.
 Ρόδων, ὠνος, ὁ. Ἀρτενι. Κύρ. Ὀνομ. παρὰ Καλλμ. Ἐπ. β'.
 Ροδῶπις, ἰος, ἡ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὠραία ἐταῖρα ἐν Θράκῃ, ἥτις οὕσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐν Σάμῳ, ἐφῆρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμασίου καὶ ἐπωλήθη αὐτῷ. Ὑστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν τῆς παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἴγυπτῳ δὲ διατρίβουσα ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ἐρασίης καὶ καὶ τῶν δελχίτρων τῆς, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἡγήρεε μίαν πυραμίδα. Ἡροδ. 2, 134. *ἐν* 3 καὶ ὁ ἱστορικός οὗτος ἀναφέρει τοῦτο ὡς μυθώδες. — 2) ἄλλη ἐταῖρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἴγυπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἰττ. ιγ'. 33. (ἐν Ἀρχαιοτρ. Ἐκτ. εὐρηται Ῥόδωνι.) Ῥοδόπη, ἡ. Δουκ. Ὁρχ. 2.
 Ροίκος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις δολῶν νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἐτοξεύθη ἐπ' αὐτῆς. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 221. Ἀπολδρ. — 2) Περὶφημὸς τις ἀγαλματοποιός καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυραννεύοντος Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύει τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδ. 3, 60.
 Ροίμη τάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐφεξῆς ἔδωκεν μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.
 Ροίτσιας, ὄρα Ροίτειον.
 Ροίτειον, τό. Πῆλις καὶ ἀρκωτηριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδεκνύετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Διαιτος. Ἡροδ. 7, 43. — ὕστεν Ροίτειός, ἕως, ὁ κάτοικ, καὶ Ροίτειός, ἄδος, ἡ. Τοῦ Ροίτειου ἡ ἐκ τοῦ Ροίτειου οὕτα. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ
 Ροίτηις, ἰδος, ἡ. Ἀνθολ.
 Ροιυβίλων, ὠνος, ὁ. Kubico. Ποταμός τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντευθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς

τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανὺν δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατὰ τινας Pisciatello. Στράβ.
 Ρούβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίω. πιδαν. ἡ νῦν Δνία. Πτολ. γ', 5.
 Ρούς, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Ῥός. Κώμη τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτῶν ὀρέων. ὕστερον δὲ Παλαιοχωρία λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Πανσ.
 Ρουσκίνων, ὄνος, ὁ, (1) Ruscino. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανὺν Τετ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τῶν Πυρηνίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, τανὺν Tour de Rousillon. Στράβ.
 Ρουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν Ρούφων, Κάβλων, καὶ Κράσσων.
 Ρουτιλλιανός, ὁ, Rutilianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ.
 Ρουτούλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαικοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ρούτουλοι οὔτοι ὡς ἴδιος λαὸς τῆς μεταίτις Ἰταλίας, ἀνμειχθέντες· πρώτως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.
 Ρούφινος, ὁ, Rufinus. Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ἰπλάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίαις γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Δουκ.
 Ρούφος, ὁ. Περιφημὸς ἱατρός· Ἐφέσιος, κατὰ Τίτου. χρηματίτας ἐν Αἰγύπτῳ ἱερός· τῆς βασιλείας τῆς Κλεοπάτρας, κατὰ δὲ Σούτ. ἀκμίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανῶ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κυστὶ καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ὀνομαστικῶν τῶν τῶν ἀνθρώπου μοριων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 714.
 Ρύμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σινδίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Καππὰν θάλασσαν, πιδαν. ὁ νῦν Κιατούρι. Πτολμ.
 Ρύνδαχος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξύ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν. Ῥυνδακίς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Ῥύνδακος, Ἀπολ. Ροδ. Α, 1165.
 Ρύπαις, καὶ Ῥύπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαιᾶς ἐν Πελοποννήσῳ· μία τῶν δωδεκα αἰτνικῶν συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαικὴν συμμexίαν καμένην ὅσινθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ευρισκομένη εἰς ἐρείπια. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν. Ῥυπικός, ἡ, ὅν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκουσα· ἡ Ῥυπική, ἡ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα. Θουκ. ζ', 34.
 Ρύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιδαν. — Ῥιθυμνία, τανὺν Ῥέθυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.
 Ρωμαικός, ἡ, ὅν, καὶ
 Ρωμαιός, αἶα, αἶον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης ὄν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνέκων· καὶ Οὐ-

σιαστ. Ῥωμαῖος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολύβ.
 Ρωμαῖς, ἴδος, ἡ. Ἰδιατρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.
 Ρώμη, ἡ, Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυαισθητοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθεδρὰ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αυτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐνβαλῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχιαιότητα καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχὴν, ὅτε πρῶτον ὡς λέγεται ὁ Εὐάνδρος ἔλθων μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρχαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἐν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥοίμυλος ἔλθων μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀλβας Λόγγαι, ἔκτισαν τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε κυρίως ἀρχεῖται ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συνστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε μίαν μικρὴν τετράγωνον περιοχὴν, δι' ὃ καὶ Roma quadrata ἐκαλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σεργίου Τουλλίου ὁρῆσθαι ἐπὶ τὴν μετὰ ταῦτα χρόνον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη Regiones καλούμενα, ἔχουσα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντός δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο ὀκτὼ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραί, 400 Ναοί, 215 μεγάλαι ἀγυαί, 14 ὑδραγωγεία, 50 Κολοσσαί, ἐν μέγα πληθὺς ὧδείων, στοῶν, θαλάσρων καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί· παρβλ Burton καὶ Sickler Topographie des älteren und neueren Roms, Comp. 1823. καὶ Platner peri Ῥώμης, Tubin. Cotta 1830. — τανὺν Ῥώμη, Roma, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθεδρὰ τοῦ Πάππα.
 Ρῶμος, ὁ, Remus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τὰς ἀρχαίας εἰς τῆς συνστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρωας μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἰλ.
 Ρωμυλία, ἡ, Romelea. Πόλις τῆς μεταίτις Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, κατεδραφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στεφ. Βυζ.
 Ρωμύλος, ὁ, Romulus. Τίς τῆς Ῥέας Σιλλείας θυγατρός τοῦ Νουμήτορος βασιλεως τῆς Ἀλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ οὐ Ἄρρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥοίμου. μετὰ τοῦ ὁποῖου τούτου βρέφος ἐτι νῦν ριφθεὶς εἰς τὸν Τιβέριν ποταμὸν διὰ προσταγῆς τοῦ τότε βασιλευμένου θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνέτρεφθη ὑπὸ τῆς Ἀκκας Λαυρεντίας γυναικὸς ἐνός τῶν ἐγγυαρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, μαθόντες παρὰ τῆς τροφῆς αὐτῶν τὴν ἀληθὴ γέννησιν καὶ καταγωγήν των, ὥρμησαν εἰς τὴν πό-

λιν Ἀλβαν, ἐφόνευταν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοήθειας πολλῶν συμπολιτῶν τὸν ἀπεκατέστησαν αὖτις εἰς τὸν θρόνον τὸν πατρίων τῶν Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ἐν μέρος τῶν δυσαρεστουμένων κατοίκων τῆς Ἀλβης ἤλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περιφθον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβατα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνοματίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥώμος ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τὸν Παλλάντιον λόγον ἐστῆτεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θυμῆλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μίαν τετραγώνον διώρυχα ἀντὶ τείχεως καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἐν ἰδίῳ συμβούλιον, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ συνεωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέτας ἐφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλάς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐπρωδιώρισεν πρὸς διατηρήσιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὴ ἕτερον διὰ τὰς χρεῖας τοῦ κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλείως καὶ τὸ τρίτον διεμήρατε μεταξὺ τῶν τριάκοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβατα ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἰμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοσυσταθέντος τούτου κράτους καὶ τινων πληθισιχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βασιλείαν τριάκοντα ἐπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥωμύλος ἐν καιρῷ μίαις κοινῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερονσιατῶν μισοῦμενος ἤδη διὰ τὸ ἐπαχθὲς καὶ τυραννικὸν πολιτεύμα του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμῆθη ὡς ἀγχιόριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρίος. Ὁ ἀριζμός ἐν τῇ Ῥώμῃ πολιτῶν ἐσυμποτεῖτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ πον 47,000. Πλουτ. Ῥωμ. λιβ.

Ῥωξάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κισσάνδρου μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Δουκ.

Ῥωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαϊώτιδα λίμνην, συγγεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἡ γραφ. Ῥοξόλανοι φαίνεται ὀρθοτρ. Στράβ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ (α). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, καίμενη ἐπὶ τινος ὑψώματος· εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ κάλαμ μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· ταυὺν καίεται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαάδα. — ὅθεν, Σαβαίται, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀρα-

βία, σχηματίζοντες τὸ πῖλαι ἐν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Ἑμεν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βασιλεῖς καὶ ἐισαγόμενοι μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς τῶν, τῶν ὁποίων ὁ πλούτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐξανμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Σαβάσιος, ὁ. Ἐπίστ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἑλατρεύετο ὁ Βάχχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιδαν. ἐτι ἐν Θράκῃ. Κατὰ δὲ Σιρίβ. ὑπῆρξεν ὁ Σαβάσιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, παριστανόμενος ἀντὶ τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ μησοτύραννος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἡ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος ἀντὶ τῆς ἐπαναστροφόμενης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυνάμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετεφέρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἐξαίρετως μὲ μυστηριώδεις τελεταὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστοφ. Σφ. γ ἐτι καὶ Πλουτ. Ἀριστοφ. Δυσκ. 389. — 2) Ἐπίστκ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καὶ τὰ Σαβαζία, ἐορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου δι' ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (α) = Σάβα. Διον. Περ. 959.

Σαβάκτης, οὗ, ὁ (σαβαζκῶ). Δαίμων τις κακότητος, παριστανόμενος ὑπὸ μορφῇν κοβάλου, κατασυντρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας. Ὁμ. Ἑπ. 14.

Σαβακῶς, ὧ, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 755 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβατίλευσεν αὐτοῦ ἐως τοῦ 715 ἔτους. Ἡρόδ. 1, 140.

Σαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βαγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ', 2.

Σαβάραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες δυτικῶς τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὐρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὸ Τοτάπιν καὶ τὰ Κερικάρμα. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ 111.

Σαβίνα, ἡ, Sabina. Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνδολ.

Σαβίνοι, οἱ, Sabini. Ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαιᾶς Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπεννίνια ὄρη ἄνωθεν τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἀλικαρναστεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὐμβρων ἢ Ὀμβριῶν, πιθανότερον ὅμως ἦσαν οἱ Σαβίνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχημάτιζον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐν μέγ. ἔθνος τοῦ ὁποίου διαφοραὶ ἀποικίαι εὐρίσκοντο κατ' ὅλην τὴν χερσόνησον ταύτην· ἔζων δὲ οὗτοι ἐς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποιμένα αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν τῶν ὄρη. Πολύβ.

Σαβίνοις, ἡ, οὐ. Τῶν Σαβίνων ἡ εἰς τοὺς Σαβίλους ἀνήκων· ἡ Σαβίνη, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαιᾷ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβειρα, ἡ Σάβειρα, τὰ. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίας Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ὀνομαστος.

Σάβεις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐνβαλὼν εἰς τὸν Ῥήνον, ταυὺν Sambre. Καῖσ.

Σαβοῖ. Ἐπιφώνημα τι τύνθηες ἐν ταῖς ταλταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβύλινθος, ὁ. Στρατιηγός τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β', 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον. Ἡρόδ. 7, 154.

Σαγαλασσός ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πιτιείας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδριότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στράβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 28. — ὅθεν, Σαγαλασσάν, ἕως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαγάπολα, τά. Ὅρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἀτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡρόδ. 1, 115.

Σάγαλα, τά, καὶ Σάγαλα. Πόλις τῆς ἀρκτικής Ἰνδίας ἄλλως καὶ Εὐζυμέδεια παρὰ Πτολ. καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθίων. Ἀρρίαν.

Σαγγάριος, ὁ, (-νυ). Ὁ ἐπίσημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῖς ὄρους Δινδύμων πλησίον τῆς αὐτοῦ κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἐνὸς μερὸς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον· ταὐν Σακαρία. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἥστ.

Σάγουντον, τό, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰταπίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Ζακάνδα.

Σάγρας, οὐ, ὁ, Sagra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λουκρῶν. Στράβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ταὐν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἡ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῆς τῆς πόλεως Ἀμασειας, καταστραφὲν ἤδη διὰ προστυχῆς τοῦ μεγάλου Πορπητίου.

Σαγχιωνιάδων, ωῖος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιδαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ αναφέρονσιν αὐτὸν σύγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν διασωθέντων λειψάνων τοῦ Σαγχιονιάδωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάσθαι ὅτι οὗτος συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστῇ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἀθην. βιβλ. γ'. ἐν τέλει. Σουιδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. I, σελ. 221.

Σάδα ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακάν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Τίς τοῦ Σιτάλκου, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν. Θουκ.

Σαδύακτης, οὐ, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρδῶνος, βασιλεὺς τῶν Δυδῶν. Ἡρόδ. 1, 16.

Σαϊδήνη, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώ-

ρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ι'. Ἡρόδ.

Σάτοι, οἱ, (νυ-). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Θρακίας, κατοικοῦντες παρὶ τὴν πόλιν Ἀβήθρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθράκης. Λουτφ. Εἰρ. 1296. κατὰ Στράβ. — Σίντιες καὶ Σαπαῖοι καλούμενοι.

Σάις, ἱος καὶ εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δελτοῦ τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαίτικο Ἰσμοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κινωβικοῦ καὶ Σεβεννιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἓνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίους Νηῖον καλουμένην καὶ μὲ ἐν ταφείον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· ταὐν Σά. Ἡρόδ. 2, 133.

— Δοτκ. Σαῖ, Ἡρόδ. 2, 23. — ὅθεν, Σαίτης, οὐ, ὁ, (ι), ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. καὶ Ἐπίστκ. Τῆς Σαῖος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Σαῖν ἀνήκων· ὁ Σαῖτης νομὸς, εἰς τὴν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡρόδ. — 2) Σαῖτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Σαῖος ἡ εἰς τὴν Σαῖν ἀνήκων, τὸ Σαῖτικὸν στόμα, ταύτων μὲ τὸ Ταυτιτικόν, σχηματίζον ἓνα βραχίονα τοῦ Σεβεννιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 2, 17. ὁ Σαῖτικός νομὸς, Πλάτ. Τιμ. σελ. 21.

Σαῖς, ἱος, ἡ. Ἐπίστκ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευετο ἐν Σαῖδι πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 175. κατὰ Πανσ. εἶχεν ἐτι αὕτη ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἓνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Πανσ. β', 36.

Σακάδας, οὐ, ὁ, (νυ-). Ποιητὴς Λυρικός καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἀργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Β.βλ.

Σάκαι, οἱ (2) καδ' Ἡρόδ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ἔλουε τοὺς λειοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκάλουντο ἰδίως Σάκαι λαοὶ τινες νομάδες κατοικοῦτες ἐπὶ σέκινα τῆς Καπτίας θαλάσσης μετὰ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρέων ἱμάδων καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποιμένα των καὶ κατοικοῦντες εἰς δάση καὶ εἰς σπηλαιο. Διον. Περ. 750. ἐνικ. Σάκας.

Σάκαιος, ἀλα, αἰον. Τῶν Σακῶν ἡ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, οὐ, ὁ (ν-). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυαγους Ξενφ. Κυρπιδ. α', 3. — 3) Περιμερηνητικὸν ὄνομα τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκίστιρος ἐν Ἀθηναῖς ὡς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστ. Ὀρν. 31.

Σακαστηνὴ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στράβ. ια, κατέφκησαν πρῶτον οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των. πιδαν. ἡ αὕτη μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σαπηνὴν καλουμένην.

Σακατία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολμ.

Σακσίναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀτίας πιδαν. κα-
τακούν ἐν τῇ Σακατηνῇ χώρα, ἄλλως δὲ οὐκ
ἀπαντῶμενον οὐδαμῶς. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 8, 7.
Σάκιων, ὄνος, ὁ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Ζάγ-
κλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἰ-
μέραν. Θουκ. ε', 5.

Σάλα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη
μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἀράξου.
Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυρητα-
νίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ'
αὐτοῦ. Πτολ.

Σαλαβάχχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἐταίραι
παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. 265.

Σαλαβακχώ, οὐς, ἡ, = Σαλαβάχχα. Ἀριστφ.
Θεσμ. 805.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαλαγασσός, ὅπερ ὄρα.
Σαλαγκών, ὄνοι, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας,
Ἀπολ. Ροδ. Δ, 337. πιδαν. ὁ νῦν Σάλος Salo
Πλιν.

Σίλαιθος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ.
γ', 25. — 2) Ἀνστηρὸς τις ἀρχαῖος νομοδί-
της τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.
Λουκ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανί-
ᾳ κειμένη παραθαλασσίως, τανὺν Alacéido-
Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οὐς, ἡ. Ἐπιτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑ-
πὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνί-
οις παριστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ
νέου Ἀδωνίδος. Ἦσυχ.

Σαλαμίν, ἱνοί, ἡ μεταγενεστρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ
Σαλαμῖς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41,
2. σημ. 3.

Σαλαμινάφες, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σα-
λαμῖνος ἐκπλέων, Σολ. Λειψ. 16. ὡς καὶ Gais-
ford παρεδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμίν' ἀφέντων.

Σαλαμινιαχός, ἡ, ὄν. Τῆς Σαλαμῖνος ἡ
εἰς τὴν Σαλαμίνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμῖνος, ἰα, ἰον (ἱ). Τῆς Σαλαμῖνος ἡ
ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὠν. Ἡροδ. καὶ Οὐτιαστα.
Σαλαμῖνος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡροδ.
— ἡ Σαλαμινία, οὕτως ἐκλεῖτο ἡ ταχθεῖ-
σάντων τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα ἐς ὑπηρε-
σίας τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ μὴ καταδικάζουσα
τούς φεύγοντας κακούργους. Θουκ γ', 33. Ἀ-
ριστφ. Ὀρν. 147.

Σαλαμῖς, ἱνοί, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀττωποῦ με-
τὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν τὸν Κυ-
χρεά. Ἀπολδρ. γ', 11, 7. καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας
ἀνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Πανσ. α',
55. ἡ Σαλαμίς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀττωποῦ.

Σαλαμῖς, ἱνοί, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλα-
μῖν. Νῆτος εὐφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν πα-
ραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο
δι' ἐνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἔχουσα κατὰ Στρά-
βωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν
ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μὴ ἓνα λιμένα
παρ' αὐτῇ. Ἐκλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος
αὕτη Κυχρεία καὶ Πιγνούτα, σχηματίζουσα ἀρ-
χαῖοις ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικρατεῖαν εἰς τὴν
ὁποίαν ἐβασίλευον ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ
Τελαμών καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ

κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος
διέμενε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐ-
τῇ κάτοικοι ὑπῆρχον Ἰωῆες καὶ ἐφημίζοντο ὡς
ἐπιτηδεύοντες αὐταί· τανὺν Σαλαμίς ἡ κοιντ.
Κόλουρις. Ὁμ. Ἰλ. 557. Θουκ. β', 94. — 2)
Πόλις ἐπίτημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου
ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖ-
σα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμώνος καὶ
ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρί-
δος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πύ-
λαι ἡ Σαλαμίς ἡ μεγαλητέρα καὶ ὀχυροτέρα
ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα
ἓνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἓνα ναοῦ
τοῦ Σαλαμῖνιου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἱ-
διον καὶ ἰσχυρὴν βατίλειον, ἔχον ἐπὶ ῥόδιον ἐφ'
ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ηγεμόνων τῆς νήσου
ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα
αὐτῆς καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίαις οἰκο-
δομὰς κατεπαύθη πρωτεύουσα ἑλῆς τῆς νήσου
ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, τανὺν
Πόρτον Κωνσταντζα. Ὁμ. Τμν. Ἀφρ. 4. Ἡροδ.
4, 162 — 3) καὶ Ἐπιτ. = Σαλαμῖνος,
Αἰσχ. Περσ. 960.

Σάλας, ὁ, Salas. Ποταμὸς τῆς ἀνω Γερμανίας
ρέων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλ-
λων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στράβ. Διων. Κατσ.

Σαλασσοί, οἱ. Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κα-
τοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἀλπεῖς,
εἰς ἄκρον μάχιμος καὶ ἀνδρείος, τοὺς ὁποίους
οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἤδυ-
νήθησαν μόλις νὰ ὑποτάξωσι· μητρόπολις αὐ-
τῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὐγούστα Πραιτορία, τανὺν
Aosta ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ.
γ', 1. Στράβ.

Σαλαγενεύς, ἑως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κει-
μένη ἐπὶ τινος ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς
Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος Βοιωτοῦ
Σαλαγενέως, ὅστις ἐδήτηχεν τὸν στόλον τοῦ
Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στράβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Κα-
λαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεν-
τῶν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία
Ῥωμαϊκή. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'.

Σαλη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη παραθα-
λασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡροδ. 7,
60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐ-
τὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθράκιαις.

Σαλῖναι, αἱ. Τόπος μὲ ἀλατεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ
Δακίᾳ, τανὺν Τέρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐ-
τῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ἰδοί, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἀλι-
καρισσοῦ ἐν Κερίᾳ κειμένη περὶ τοὺς προπα-
δας ἐνὸς αὐτοῦ ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕ-
δωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ εἰδη-
λύη καὶ ἐνευρίξη τοὺς ὅσοι τὸ ἐπινον. Στράβ.
— 2) Ἀκρόπολις ἡ φρούριον κείμενον ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅπου
ἔρρεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀρριαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmanica. Πόλις τῆς
Λυσιταγίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς
συνέτρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, πι-

Σαρ. ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σαλμυδῆσιος, = Σαλμυδῆσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδῆσιος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Θράκης κεμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μετὰ λιμένα· ταῦν Μιδιέχ. — διὰ τοῦ σσ εὗρηται παρ' Ἡροδ. 4, 93. Ἀπολδρ. α', 9. Ξενφ. Στράβ. εἰς ἄρσενκ. γεν. διὰ δὲ ἐνὸς σ παρ' Αἰσχ. Πρῆμ. 734. ἐτι Ἀλμυδησσός, Πτολμ. — 2) Κολπος τῆς Θράκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 5, 12. — ὅθεν,

Σαλμυδῆσιος, ἰα, ἰον. Τῆς Σαλμυδηστοῦ ἡ εἰς τὴν Σαλμυδητρον ἀνήκων. Αἰσχ. ἡ Σαλμυδηστία γυναικός, ὁ κέλος τῆς Σαλμυδηστοῦ.

Σαλμωνεύς, ὅως, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εὐαρέτης, ἀδελφός τοῦ Σισύφου καὶ πατήρ τῆς περιφήμου Τυρούς. Ἀπολδρ. α', 7, 2. Ὁ Ὀμηρὸς καλεῖ αὐτὸν Ἡρώα ἀμίμονα, ἀγνοῶν παντάπασιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἐπλάττον περὶ τῆς ἀσβεβείας αὐτοῦ. Κατ' ἀρχαίς ἐβασιλεύεν ὁ Σαλμωνεύς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβάς εἰς τὴν Ἠλιάδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτῇ τὴν πόλιν Σαλμώνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτον ἐπάρθη διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν δύναμιν του ὥστε ἤθελε τὰ ὀνομαζεταὶ Ζεύς, μνηστέον τεχνεῖντας τὰς ἀστράπας καὶ βροντὰς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ σφρατρίζοντες τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτοῦ, ὅτι οὐ διὰ τὴν ἀσβεβείαν του ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφνίζοντας κατα κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Α, 236. Ἀπολδρ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐγραφε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἥτις δὲν διασωθῇ.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἠλίδος ἐπὶ τῆς Πισατίας χώρας κεμένη πλησίον μίας ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολδρ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κεῖμενον ἀνατολικῶς, ταῦν Καβοσιόηρον. Ἀπ. ἐτι καὶ Σαμωνιον, τό, Στράβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ἴδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἡ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσπακμ. ἄρα, τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλούστιος, ὁ, Salustius. Κυρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Σάλπιγξ, γγος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τοῦ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἓνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρενετο ὡς πρώτη ἐπινόησασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπύγγων. Πaus. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἐθνὸς μάχιμον τῆς Ναρβωνίδος Γαλλίας κατοικοῦν μετὰ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στράβ.

Σαλύριοι, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραιῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλων, ὠνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ὀνομαζία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὀχυρά διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς

ὁποίας τῶνται ἐτι ἱκανὰ εἰρηπία Στράβ. Σαλωναί, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αἶα, αἰόν, ἴδε Σάμη.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Πιλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Κίσαρος Αὐγούστου ἵτε ἀνακαίνισθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρον εὐφορος καὶ τερπνὴ, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ μητροπόλιν τὴν Σαμάρειαν. Στεφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰερουσαλὴμ ἐν Ἀσίᾳ κεμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καππαδοκίας. Στράβ. ἰα'.

Σαμάται, οἱ, (συ-) ποιητ. ἀντὶ Σαρμάται. Δον. Περ. 374.

Σάμβανα, τὰ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κεμένη μεσημβρινῶς, πύξιν, ἡ παρὰ Διοδ. Σικ. Σάββατα καλουμένην. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ-) Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κεμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ὀδ. Α, 249. Τμν. Ἀπολλ. 429. καὶ, ἡ Σάμος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κεμένη ἐπὶ τοῦ περὶ τοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ὁπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν δι' ὅλου οἱ Ῥωμαῖοι ἐτι, ἡ Σάμος, Στράβ. — ὅθεν, Σαμαῖοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἡρας κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Πaus. ζ', 4. — 2) Θυσιαστήριον τοῦ Μαιάνθρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκάϊος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιδόρην. Πaus.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος κεμένη μεσημβρινῶς ἐπίτινος ὑψώματος. Πaus. Στράβ. — 2) προσπακμ. πόλις. Ποι. τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡροδ. 1, 70. Ὁσορ. ἐτι καὶ, Σάμοι, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τὸν Ἀνίηρον ποταμὸν, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ταῦν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὅθεν, Σάμιος καὶ Σάμιος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος. Σάμινθος, ἡ. Πόλις ἀγροστοὶ ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. ε', 58., ἐνθα ὁ Οὐδῶν προεῖλετο τὴν γραφὴν Σαμικόν.

Σάμιος, ἰα, ἰον, (α). Τῆς Σάμου ἡ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὡν ἐν Ἰωνίᾳ, ὅρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. καὶ Κυρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τιμὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 1. Σάμιππος, ὁ. Ἀριστεύς, παρὰ Λουκ. Σαμνίται, οἱ, Samnites καὶ Σαννίται, οἱ, Στράβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαννίται καλούμενοι, Πολύβ. Ἐθνὸς ἐπίσημον τῆς μεσσηνίας

Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σιμνίτιδα ἢ Σαυνίτιδα χώραν Samnium, συνορεύουσιν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλατταν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαρνίται ἀνέκτασεν ἐκ Σαβίων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μαχίμων καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολέμησαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἤλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἕνα πεντηκονταετη καὶ αἰματόρονον πόλεμον μόλις ὕστερον ὑποταχθέντες ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σιμνίται καὶ εἰς ἄλλον βιομηχανοὶ καὶ εἰδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τούτων ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνες παρά τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπιστήμονας πόλεις, αἵτινες ἐχτηνότητι μίαν ἰδίαν μετὰ τῶν συμμαχικῆν πολιτείαν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε'. Πολύβ. β', 24.

Σαμόθραξ, κος, ὁ, Ἰωνκ. Σαμόθρηξ, ὁ κατοικὸς τῆς νήτου Σαμοθράκης.

Σαμοθράκη, ἡ, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκη, Ἑπικ. ἡ Σίμος θρηΐκη. Νήτος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θράκης ἀπέναντι τῶν ἐκβλῶν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκασία καὶ Δαρδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἀπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ὀυρανῶ καὶ τῆς Γῆς, συσταθείσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· ταῦν Σαμοθράκη. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 12. Ἡρόδ. 2, 51. Ξενφ. — ἔθεν, Σαμοθρακες, Ἰωνκ. Σαμοθρήκιες, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. αὐτοῦ. καὶ Σαμοθράκιος, ἰα, ἰον, Ἰωνκ. Σαμοθρήκιος. Τῆ Σαμοθράκης ἡ ἐκ τῆς Σαμοθρακῆς ὤν. Ἡρόδ. Στεφ. Βυζ.

Σαμόθρηξ, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Σαμόθραξ.

Σαμόλας, α, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 6, 14.

Σάμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀριεῖς τις ἐκ τῆς πόλεως Μαντινείας. Πίνδ.

Σάμος, ἡ, (α). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήτων τῆς μικρῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέιχε κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκετο ὁ ἀρχαιοτάτος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον κτελούμενον μὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐκλειτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθεῖα, Ἀνθεμῖς, Δρυοῦσα, καὶ Κυπρίστα, Σάμος δὲ ὀνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπὸ τινος ἐγχωρίου Ἡρωος Σάμου, ἡ ἀπὸ τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 600, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνῆκον διὰ τοῦτο μετὰ τῶν λοιπῶν

ἐν Ἀσίᾳ Ἴωνικῶν πέλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν καὶ τὴν ἀπανταχοῦ θαλασσοπλοίαν τῶν κατοικῶν της, διὰ τὴν ἀκροτάτην αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἶδους φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἑξαιρτ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχινοῖαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας εὐφυίαν τῶν κατοικῶν της. γεννησάσα ἐπιστήμονας ἀρχιτέκτονας, ἀγαματοποιούς καὶ ἐπιτηδέους τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἀξιολόγων πηλίνων ἀγγείων· οὐκ ὀλίγων δὲ ἐδοξάζετο μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ὡς πατρίς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλοῦτη καὶ τὴν διὰ θαλάσσης δύναμιν· ταῦν Σάμος. Ὁμ. Ἰων. Ἰλ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαμία, ἡ, ὅπερ ὄρα. — ὄθεν, Σάμιος, ἰα, ἰον· τῆς Σάμου ἡ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡρόδ. καὶ Οὐστ. Σάμιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὄρα, νῆτος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰσθμίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὄθεν, Σαμῖος, αἰα, αἰον, τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ Θρηϊκή, = Σαμοθράκη, ὅπερ ὄρα, ἔτι δὲ καὶ αἶεν τοῦ Θρηϊκῆ, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 78.

Σαμόστα, τὰ. Μητροπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγενῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθόρου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης οχυρὰ, ἔχοντα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὕτη ὑπῆρξε πατρίς τοῦ Λουκιανοῦ, ταῦν Σαμαϊτᾶθ. Στραβ. — ὄθεν, Σαμοσταεύς, ὥς, ὁ κάτοικος. Λουκ.

Σαμαῖνον, τό, ὄρα Σαλμῖνον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanaherib. Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέσου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 141.

Σάνδακος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστυνόου ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἐκτίσεν αὐτόθι τὴν πόλιν Καλέντερν. Ἀπολόρ. γ', 14, 3.

Σανδάλιον, τό. Φρούριον οχυρὸν τῆς Πισιδίας χώρας κείμενον μετὰ τῷ Κρημνῶν καὶ Σαγαλατσοῦ. Στραβ. ἰβ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μουσῶντος ἐν Ἰωνίᾳ, ὅλλως ἀγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδόκης, ον, ὁ. Τίος τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 7, 194.

Σανδων, ανος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνόδορου. Λουκ.

Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσονήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαῖου κόλπου μετὰ τῷ Ποτιδαίᾳ καὶ Μένδης. Ἡρόδ. 7, 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνικῆ τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὅρους Ἀθωνος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. 109, — ἔθεν, Σαναῖοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Σαννίται, οἱ, = Σαρνίται. ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σαννίων, ωνος, ὁ (σαῖνω) Ὀνοκ. κύρ. Ἀναβ.

ιαίου τινός ἐπικαλουμένου Καλοῦ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ἵποκριτῆς δραμῆτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μαϊδ. σελ. 533.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικόν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβρινῶς τοῦ Φάτιδος ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μίκρωνας, ὁ δὲ Πλιν, Σάννους ἡνιόχους, ἀνῆκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Κανκατίων λαῶν οἵτινες ἐκτείνοντο περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Σαννυρίων, ὠνος, ὁ (—υν—) ἡ ὁρμή. Σαννυρίων. Ὀνομα σύνθηρας ἐν ταῖς κωμικοῖς δραμασίς ἐκφράζον μωρόν τινα ἢ κούφον καταγελωμένον ὑπὸ τῶν θεατῶν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιγ', 15. ἐπὶ δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίων ἐν Εὐσταθ. — 2) Κωμικός ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, ἐμπαίζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχυρότητα. Αἰλ. ποικ. ἰστ. ι', 6. Σουίδ.

Σάντονες, οἱ, Santones. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραβλαστῶς καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον τανὺν Santes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ β', 7. ἐπὶ Σάντονες καὶ Σάντωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοκὸρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μετοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 18.

Σάος, ὁ, Savus. Ἐπίσημος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάζετο μετὰ ταῦτα ἐν μέρει τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχεν ὁ ποταμὸς οὗτος τὰς πηγὰς του ἐπὶ τῶν Καρυκίων Ἀλπεων εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανὺν Sane. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικοῦν παραβλαστῶς μετὰ τῶν Ἀβδόρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων. Στράβ. Στέφ. Βυζ. πρότερον ἐκαλοῦντο οὗτοι Σάιοι καὶ Σίντιες.

Σαπαῖοι, οἱ, = Σάπαι. Ἡρόδ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάπειρες, οἱ (σ) ποιητ. ἀντί Σίσπειρες, ὁπερ ὅρα.

Σάπρα, ἡ. Τόπος τις βαλτιώδης τῆς Μυτίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπφώ, οὗς, ἡ. Περίφημος ἀρχαία λυρική ποιήτρια ἐκ Μυτιληνῆς πόλεως τῆς Λεσβου, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρονύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις ὑπάρδευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετὰ τινος Ἡερκίλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κληρίδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου τῆς ἀφοσιωθείσα εἰς τὰς ἐπιστῆμης καὶ ἔκτισεν. εἰς τὴν ποιήσιν, ἐπέδωκε τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τρυφερᾶς φαντασίας τῆς, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ᾤψασεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μετὰ τῶν μεγάλων Ἑλληνικῶν ποιητῶν, ὅσοι πρό πάντων ὑπερέβαλον εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἔρωτικῆς ποιήσεως, δι' ὃ καὶ συγκριθεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μετὰ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ὀδηγουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν τῆς καὶ ἀπὸ μίαν ἀνάθεκτον τοῦ ἔρωτος ὁρμὴν, ὅθεν ἡ δύνατο

μέχρι τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ νέου Φίλινος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἡγάπα κατ' ὑπερβολὴν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλατταν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφούς ἐστῶσαν μόνον δύο ὧδα καὶ ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα. Ἡρόδ. 2, 135. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 137. — 2) Ἐταῖρά τις ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ἡ, ὃν καὶ Σαπφικός, ὡς, ὧν· τῆς Σαπφούς ἡ ἐκ τῆς Σαπφούς ὧν. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ. Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἀκην ποταμόν, ὑποτελές εἰς τοὺς Πέρσας, πιδαν. ἐν τῇ νῦν Σιγιστάν χωρᾷ. Ἡρόδ. 7, 67. ἡ οἱ παρ' Ἀριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι· λεγόμενοι, ἐνθα πρότερον Σαραγγαῖοι ἐγράφ. Γενκ. πληθ. Σαραγγέων, Ἰωνκ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡρόδ. 3, 93.

Σάρακα, τὰ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μετ' οὓς ὑπὸ τῶν ἀρχαιωτέρων Ἀραβας σκηνίτας καλουμένους, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV. 4, 8. κατοικοῦν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀστυρίας ὅως τῶν καταράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὅντες ἄκρον μίχμοι καὶ πανταχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμειλῶν καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μόνιμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικός δεσπεύει τοῦτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὄρους τῆς Περτίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεξεστράτευον ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαραπανά, τὰ. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ἔχυρόν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μετὰ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπὶ τινος στενῆς διόδου Στράβ.

Σαραπειὸν, τό· καὶ

Σαραπειδῶν, τό. Ναὸς τοῦ Σαραπίδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπης, ἴδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισήμων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων παρισττανομένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλη της Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὐρίσκει ἀείψαντες ἐν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦτον· τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαραπίδος ἐφέστη πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Πόντῳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἐκτίσεν αὐτόθι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἓνα μεγαλοπρεπὴ ναὸν Σαραπειδῶν λεγόμενον ἐνθα ἐκτρενέτο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζεὺς Σινωπίτης· Καλλμ. Ἐπ. 39. Διον. Περ. 255. κατὰ Ἀπολλῶρ. β', 1, 1. ὑπῆρχεν ὁ Σάραπης ὁ αὐτὸς μετ' οὐκ ἀποδεχόμενον βοῦν Ἀπιν.

Σαργεῦς, ὥς, δ. Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Σαρδανάπαλος, καὶ Σαρδανάπαλλος, δ. Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπαθειαν καὶ τρυφήν· κατὰ τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐπαναστατήσας ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Βαλσις μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολεμήσεν αὐτόν· καὶ ἐβίασεν εἰς μίαν διετὴ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθεδρᾷ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνέβας ὁ Σαρδανάπαλος εἰς μίαν μεγάλην πυρὰν ἐκὰς ἐπ' αὐτῆς ὁμοῦ μ' ἑλοὺς αὐτοῦ τοὺς θνησαντοὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατιοῦ τοῦ 823 ἔτος πρὸ Χρ Ἡροδ. 2, 150 Διοδρ. Σιν. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐπακράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενον ἐπὶ χαλνῶν καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστφ. Ὀρν. 1022. Λουκ. (ἡ δὲ ἐνὸς λ γραφ. ἔστιν ὁρῶντ)

Σάρδεις, αἱ, Ἰων. Σάρδιες, Ἀρχαία μητροπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, καί μεν ἐφ' ἐνὸς πεδίου περὶ τὸν Πικτωλὸν ποταμόν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθεδρὰ τοῦ βασιλέως Κροῖσου· μετὰ τὴν κατατροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν ἑλλήνων Κυρὸν ὑπῆρχον αἱ Σάρδιες καθεδρὰ τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμσιὸν ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναρμύμενω φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν, ταῦν χωρίον Σαρτ περιέχον ἐτι πολλά εἰρήπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰσχ. Περσ. 45. Αἰτι. πληθ. Σάρδεις, Καλλμ. Δημ. 246. καὶ Σάρδεις, Ἡροδ. 1, 27. — ὅθεν, Σάρδιοι, ὁ, ἡ, ὄν. Τῶν Σάρδεων ἡ ἐκ τῶν Σάρδεων ὦν· Στεφ. Βυζ. — 2) Σαρδανός, ἡ, ὄν. Ἰων. Σαρδηνός, τῶν Σαρδέων ἡ εἰς τὰς Σάρδιες ἀνήκων. Ἡροδ. 1, 2. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιανικός, ἡ, ὄν. Τῶν Σάρδεων, π. χ. τὸ Σαρδιανικὸν βάμμα, ταῦτ τῷ πορφύρᾳ, τὴν ὁποίαν εἰργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πόλιν Σάρδιες, ὅθεν μεταφ. βαπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, ἥτοι καταμιόσω τινὰ, πληρόνῳ θανατηφόρος. Ἀριστφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, Σαρδιανός, Σαρδιηνός, ὅρα Σάρδεις.

Σάρδις, σαρ, ἡ, = Σάρδεις Στεφ. Βυζ. Πτολμ. Σαρδονικός, ἡ, ὄν. καὶ Σαρδένιος, ἴδε Σαρδῶ.

Σαρδῶ, οὗς, καὶ Σαρδῶν, ὄνοκ. ἡ, Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὐφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιώτις καλουμένη· κατὰ Πινστ. ι', 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδῶ ἀπὸ τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲν μίαν ἀποικίαν δε Δεβύζ, ἔχουσα κατὰ τινὰς 4000 σταθίων περίμετρον καὶ διερρέομένη ὑπότινων μικρῶν ποταμῶν· κατωκῆθη δὲ ἀρχαίως ἐν ὑπὸ Ἰλίων καὶ Βιλαεῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἰτανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ

πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ἐπαρχίαν τῆς Καρχηδονικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν ἀφ' ὁσων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ὥς οὐ ὑπέπισεν καὶ αὕτη ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημη πόλις τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Ὀλβία, Καρραλλίς καὶ ὁ Κόρνος· Ἡροδ. 1, 170. Σαρδῶν, ὄνοκ. ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σαρδῶς, ὡς, ὡν. Τῆς Σαρδούς ἡ εἰς τὴν νήσον Σαρδῶ ἀνήκων, τὸ Σαρδῶν πῶλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδοὶ θαλάσσην καὶ Οὐπιαττικ. Σαρδῶς, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Σαρδένιος, ἰα, ἰον. Τῆς Σαρδούς ἡ ἐκ τῆς Σαρδούς ὦν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ἰα, ἰον. Τῆς Σαρδούς. Ἡροδ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδούς. — 4) Σαρδονικός, ἡ, ὄν, = Σιρόνιος Ἡροδ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται (α). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας, ἀπαντῶν. πρῶτον παρὰ Στράβ. ὅρα Σαυρομάται.

Σαρματία, ἡ (-υυ-). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν μέγα μέρος τῆς ἀρκτέως Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Καυκασίων ὄρων· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελαμβάνε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτέως Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Οὐπτιούλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ταναΐδος, τῆς ὁποίας τὰ ὄρια εὐρηγνὰ ἀκριβέστερον προσδιοριζόμενα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις ὡς ἀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας θέτει τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανόν, (ἐν μέρος τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινόν δὲ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ὄνη, τοὺς Οὐενέδας, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῦν Πρυσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστάρνας, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβους, τοὺς Ἰάξυγας, Ῥωξολάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἀλλῶς ἰδίους Σιύζας περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Μαϊώτιδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλαύνους Σκῦδας, ἐν τῇ νῦν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ Διον. Περ. 305. 308. Ἀρμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος ἕως τοῦ Ῥά ἡ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου οὗτος ἐκβαλεῖ εἰς τὴν Κισπὴν θάλασσαν, συνειρούσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρη ἡ μὲ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Ταναῖν ποταμόν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας· πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἰρκανικὴν ἡ Κασπιάν θάλασσαν καὶ πρὸς ἀρκτον μὲ τὴν Ἰπρβόρειον Σαρματίαν ἡ ἄλλως ἀγνωστον γῆν παρὰ τοὺς ἀρχαίους, οὗσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρενὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομάς κατοικοῦμένη δὲ ὑπὸ νομάζων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα ταῦν τὴν χώραν τοῦ Ἀτρεχανίου, Κασανίου καὶ τινὰ ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωστικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν

ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικαῖοι Σαρμάται, οἱ Μοδάκαι, οἱ Ἴπποφάγοι, οἱ Ζακάται, οἱ Ἀταῖοι, οἱ Χαννίδες, οἱ Φθειροφάγοι, οἱ Ματηνοί, οἱ Περιέρβειδοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιώται τοὺς ὁποίους τοὺτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαίρει εἰς εἰκοσι τέσσαρας ἄλλους μικρότερους λαούς. Πτολμ. ε', γ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σαρματικές, ἡ, ὃν τῆς Σαρματίας ἡ εἰς τὴν Σαρματιαν ἀνήκων. Στράβ.

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηίας· ταῦν Sarno Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Καταονίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Ἠομῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἐνοῦμενος μὲ τὸν Πύραμον ποταμὸν· ταῦν Σείχαν· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4.

Σαρπηδονία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τοῦ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ἰαόν καὶ μαντεῖον ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. ιδ'.

Σαρπηδόνοις, ἰα, ἰον. Τοῦ Σαρπηδόου ἡ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων. — ὅθεν ἡ Σαρπηδόνη ἀκρῶτῆριον τῆς Θρακικῆς ἡερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ· ταῦν Καπο-Γρέκο. Ἡρόδ. 7, 58. ἔτι Σαρπηδονία πέτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 216. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπεδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χῶμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτῆριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου κατὰ Σκύλ. εὐρίσκειτο ἄλλοτε μια πόλις Σαρπεδών καλουμένη· Αἰσχ. Ἰκετ. 882. κυρ. ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόου ὅστις λέγεται ὅτι ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, ὄνος, ὁ, Ἐπικ. Σαρπηδών, ὄντος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ραδαμανθῆος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ἔπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διὰ τίνα συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔριδα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτοὺς κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν αὐς ἀνταμοιβῆν ἐν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Ἡρόδ. 1, 173. — 2) Καθ' Ὁμήρ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἐκγόνος τοῦ προτέρου Σαρπηδῶνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ῥεῖξας πρότερον ἱκανὴν ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκάς· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ ἐσυγχέετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδών οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου, Εὐριπ. Ῥησ. 28. Ἀπολδρ. γ', 1, 9. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πέλτιος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπεδόους ἄκρα. Ἀκρωτῆριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὁμήρ. εὐρήνται ἐτι καί τινες πτόες ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπηδών, Σαρπηδόνας,

ἐν Ἰλ. Μ, 379. Σαρπηδόντι, Ἰλ. Μ, 392. καὶ κήντκ. Σαρπηδόν, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσινα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικής χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κάπιο ποταμοῦ, ταῦν Sarsina. Στράβ. — ὅθεν Σαρσινάται, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Σάρτιον, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικῶν κόλπου. Ἡρόδ. 7, 122.

Σαρεύνη, ἡ. Πόλις τῆς ἀριστερᾶς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολμ.

Σάρων, υἱος, ὁ. Ἀρχαῖοις τις βασ. λαὸς τῆς Τροϊζήνης ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτίθεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικός κόλπος περὶ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον πεσὼν ἐπιύχῃ ἐν ᾧ ἐθήρευε ποτὲ μίαν ἀγρίαν ἐλαφιν. Παστ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖσθαι οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἠγείρειν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων βασιλεὺς τῆς Τροϊζήνης. Παστ.

Σαρωνικός, ἡ, ὃν. Τοῦ Σάρωνος ἡ εἰς τὸν Σάωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικός κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, ταῦν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικός πορθμός, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (κατὰ Σχολ. τ. Εὐρπ. Ἰκπολ. 1190. ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροϊζήνης, ἡ ἀπὸ τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροϊζήνης, κατὰ Στέφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ἰδος, ἡ, Ἰδαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνίς θάλασσα, = Σαρωνικός, κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀριστερᾶς Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κύνδου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡρόδ. 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάσπειρες, κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σαπφείρου λίθου εὐρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, υἱος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνικὴ κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρουνδουσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· ταῦν Saeone. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ἐχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπὶ τινος βασιλεῖς κοιλάδος· Διον. Κασσ.

Σατάσπης, εὐς, ὁ. Τίος τοῦ Τεάσπιοις, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωυτέρου, ἐπρωστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Διβαν ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπορείαν μὴ διηρηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερον διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἐπενόησε πρὸς δικαιολογίαν τὸν διαφόρους ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Ξέρξης ἀνεσκολόπιτεν αὐτόν. Ἡρόδ. 4, 43.

Σατάφαρα, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξύ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀρίξου ποταμοῦ ἐν τῇ Καταξηνῇ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τι Χείμαρρος τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ίλ. Ξ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σαφριόεις καλούμενος. Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκον καὶ οἱ Βέσσοι λεγόμενοι. Ἡρόδ. 7, 110.

Σάτταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, πιδαν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰνδῶν. Ἡρόδ. 3, 91.

Σατυρίδιον, τό, ἑ. Τποκροστ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρικὸν, ἡ, ὄν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δράμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἀσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὅρα ἐν Λεξκ.

Σατύριον, ανος, ὁ. Ὄνομα μῶμου τινὸς καὶ γελωτοποιοῦ παρὰ Λουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθτ. Σάτυροι, οἱ (υυυ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητες τινὲς κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσιν ἄλλων ἢ ἦσαν εἰς τὴν φύσιν τῶν θνητῶν καὶ ἔχονται ἑξαιρτ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκείνῃ τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ ἀτία μικρὰ καὶ σουβληρὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγῆς, μὲ τριχοτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθρεῖσιν χρώμα τοῦ προσώπου, συνοδεύονται ἀείποτε τὸν θεόν Διόνυσον καὶ διατρίβονται ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς ὄρους. Διέφερον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι ὡς λογίζεται ἀπὸ τοῦς Σειληνοῦς ἢ Φαύνοῦς καλουμένους, ἐν ᾧ εἰ μὲν τελευταῖοι παριστάνοντο συνήθως μὲ μόνον ὁξέα ὠτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐράς, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγων· κατὰ τινας μὲν τοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Πανσ. α, 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἑκαλούντο Σειληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὐρηγται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρῶτον δὲ παρ' Ἡριόδ. ἐν τῇ λεψάνῳ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ι'. ἀναφέρονται οἱ Σάτυροι μεταξύ τῶν Νυμφῶν καὶ Κυρητῶν ὡς ἑφοροὶ θεότητες τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρυμν, καταγόμεναι ἀνεκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζεσθαι ἰδίως τοὺς χοροὺς τῶν Διωνυσιακῶν ὀρχίων. Ἐπλάττειτο δὲ εἰ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθολογούντων τοῦ Ἑρμῆ καὶ τῆς νύμφης Ἰφιδίμης, Νονν. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες φύσιν λαίων καὶ εἰς ἄκρον ἀσέλγη, εὐαρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἤχους καὶ μελωδίαν καὶ ὄντες ἀείποτε ὁπαδοὶ καὶ ἀκολουθοὶ τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαία ἀγάλματα Σατύρων ἐξόχῃ ἐργασίας ἐκ λευκῶν μαρμάρων εὐρίσκονται εἰσὶ τὴς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ταμεία τῆς Εὐρώπης· παρβλ. Heyne Antig. Aufs. Tom. II, σελ. 53. καὶ Siebenkees Archl. σελ. 294. — (Κατὰ Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ ὁσεῖραν.)

Σάτυρος, ὁ. Εἰς τῶν τριακοντα τυράννων ἐν

Ἀθήναις. Ξενφ. — 2) Τίος τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παρηρησβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἑλλήν ἀναφερόμενος παρὰ Πλουτάρχ. — 4) Φιλόσοφος Περσικῆς, σκῆμας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλίῳ, περὶ χαρακτῆρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι. Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο πολὺ πηλῆος πιδῶν μὲ μακρὰς οὐράς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ὅστις ἐφόνευσε τοξεύσας τὸν σοφόν Ἀναχάρσιν. Ἡρόδ. 4, 76.

Σαυνῖται, οἱ. = Σαμνῖται. Οὕτως ἑκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμνίου ἐν τῇ μεσαιᾷ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. — ὁ-θεν, Σαυνίτις, ἰδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (—υ—) Ἑνκ. Σαυρομάτης, ου, ὁ. Οἱ ἀνεκαθεν κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος 4, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ἄκρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιλίων Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατοικοῦν οὗτοι ὀρχαῖόν ἐν Ἀσίᾳ μεταξύ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὅρους Κανιάσου· εἰτα μεταβάλλαντες ἔως τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάται. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἡρόδ. 4, 110. ὅτι ἐγενήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συνευρέθησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες νικηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμαῖοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοῖον εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔξω αὖ ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκστρατείας ἡκολόθουν ἀείποτε καὶ αἱ παρβένοι αὐτῶν.

Σαώ, ουκ. ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 243.

Σάων, ανος, ὁ (α). Τίος τοῦ Διὸς καὶ μῆς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμῆ, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι συνώκησε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ ζῆντας, δούς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαρῆσας ἀπαιτας εἰς πέντε φυλάς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλμ.

Σεβάστια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἀλίου ποταμοῦ. κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Ἀντοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ καταπαυθεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· τανῶν Σεβάς. Σεβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὁ-θεν, Σεβαστηνός, ὁ κάτοικ.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πό-

λεως Σαμάρειας ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσθαι οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta. ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρώδ. **Σεβαστιανός**, ὁ, Sebastianus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἐν Ἀνδολ. (τὸ α εὐρῆται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. παρβλ. Spitzn. Προσ. § 55.) **Σεβαστόπολις**, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄλως ποταμοῦ. Πτολμ. — 2) = Διοσκουριάς. Στέφ. Βυζ. **Σεβαστός**, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στρίβ. **Σεβέννυτος**, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεβεννύτου νομοῦ. τανὺν Σαμανού. Στέφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτικὴ πόλις Στρίβ. — ὅσον, Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτω. καὶ ὁ Σεβεννύτης νομός, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Σεβεννύτου ἡ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀιγῶν. τὸ Σεβαννυτικὸν στόμα, ὁ μέγας βραχίον τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. 2, 17. **Σεβηριανός**, ὁ, Severianus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Δουκ. ἐνθα καὶ Σουηριανὸς ἀναγινώσκει. **Σεβήρος**, ὁ, Severus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἡωδ. **Σεβρός**, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Ἰπποκρίτου, ἀρχαῖος ἥρωα τοῦ ὁποῦ εὐρίσκειτο εἰς βωμός ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐνομάτῃ τὸ αὐτὸι χωρίον Σεβρίον. Παυτ. Λακ. 15. **Σεγέστη**, ἡ, = Ἐγέστη. ὅπερ ὅρα. **Σεγόδουνον**, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιταϊκῆς Γαλλίας, τανὺν Rhodéz. Πτολ. β', 7. **Σεγουβία**, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρεβάκων. — 2) Ἐτέρα πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας, τανὺν Segovia. Πτολ. **Σεγουσιανοί**, Πτολ. β', 8. καὶ Σαίγουσιανοί παρὰ Στράβ. δ'. Λαὸς τῆς Λουδοικῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδίνου καὶ Λιγυρίδος ποταμοῦ ἐν τῷ νῦν θέματι τοῦ Ῥώ- νης καὶ Λοῦρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρός τῆς ἀρκ- τῶς Ἰταλίας περὶ τὰς Ἀλπεῖς ἐν τῇ νῦν χώ- ρα τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουριῦ ποταμοῦ, ἔχοντες ἴδιον βασιλεῖα, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπικρά- τεια κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχίᾳ. Διων. Καστ. 60, 14 Στράβ. **Σεγούσιον**, τό. Πτολμ. γ', 1. πιδανστρ. μέν- τοι Σεγουσιῶν προσπακμ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρκτῶς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουριῦ ποταμοῦ, καθεστὰ τοῦ βασιλέως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκῇ ἀποικία. Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. τανὺν Σοῦσα. **Σεδητῶν** ἡ Σιδητῶν, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ πα- ράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Ἀρ- ραγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163. **Σεδῶν**, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720

ἔτος πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου, βασιλευσας εἰς τὴν Τάιν ἐν καιρῷ τῆς δύνα- στείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακίου, ὕστερον δὲ πο- λεμητὰς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρα- τεύματα ἡδυνῆθαι ὡς λέγεται δι' ἐβοηθείας τοῦ Ἡραίου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγά- λην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδ. 2, 141. **Σειληνῆ**, ἡ. Ὀνομα κύρ. γυναικῶν ἐν Ἀνδολ. **Σειληνικός**, ἡ, ὄν. Τοῦ Σειληνοῦ ἡ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν δράμα. Πλάτ. Συμπ. **Σειληνός**, ὁ, Selinus. Βασιλεὺς τῆς Νύσσης ἐν Λιβύᾳ, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι αἰετρά- φη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδεύμενος ἀκολουθῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. γ', 72. κατὰ τινες δὲ ἐπλάττετο υἱὸς τῆς γῆς γεννήσας τὸν Ἀστράϊον, Μόρον καὶ Ληγαῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλάκις συγ- χεόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου. Νον. Διον. κ3, 260. ἐπιστράτευτο δὲ συνηθῶς ὡς γέρον φα- λακρὸς μὲ σιμὴν ῥίνα, καθήμενος ἐφ' ἐνὸς ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λοιπῶν ὁπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ αἰετοὺς μεθυόμενος. Πιστὸν δὲ ποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβα- ρυμένος ἐπὶ τῆς μέθης ἔμεινε κατ' ὁδὸν κοι- μώμενος ἐν ᾧ ἤκολούθει τὸν Βαχον εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὐρόντες ποιμένες τινεὶ ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βα- σιλεῖα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον. Ἡροδ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 18. πολλὰ. πληθ. οἱ Σειληνοί· οἱ ἀρ- χαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκολουθοῦν τοῦ Διόνυ- σου, περιττανόμενοι ὑπὸ μορφῇ ἀνδρῶς ἔχον- τες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὠτία σουβληρικὰ καὶ ἐξέχοντα καὶ οὐρανὸν τράχον ὅπισθεν αὐτῶν· πρῶτον παρ' Ὀμ. Ἱμν. Ἀφροδ. 263. — 2) Οὕτως ἔκαλοντο καί τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν τει- χῶν τῶν οἰκῶν. Πλάτ. συμπ. σελ. 313. (ἡ γραφ. Σειληνός ἐστιν ἀρχαιοτ. παρβλ. Reitz εἰς Δουκ. Συμπ. Θε. 4. τὸ δὲ Σιληνός μετα- γενεστρ. ἤτις καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδ. 6, 26. εὐρῆται.) **Σειρήν**, ἡνος, ἡ, συνηθ. πληθ. αἱ Σειρή- νες. Κατ' Ὀμην παρθενοὶ τινεὶ κατοικοῦσαι ἐ- πὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἡ ἐπὶ τινος αὐτοῦδε πλησιοχώρου νήσων, αἱ τινες διὰ τῆς εὐφροσύνης αὐτῶν μελωδίας κατεχοῦντο τοὺς διαπλεοντας ἀνθρώπους, κάμνουσαι αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι παντάσῃ τὰς γυναῖκας, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· περὶ αὐτῶν δὲ ἔκειτο μέγας σμῆνος ὅστις ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποῖους αὐταὶ ἐλκύουσαι μὲ τὰς ἀρμονίας των κατέτρωγον ἀ- νιλεῖν. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὐρῆται πρῶτον παρ' Ὀμ. Ὀδ. Μ, 39-46. παρ' ὦ ἐν στιχ. 56. κείται κατὰ δύιν. ἀρῖμ. Σειρηνοῖν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἀναφέρονται τρεῖς τὸν δ- ρισμὸν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Διουκφ. 653. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. αὐτοῦ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μόλλη, ἡ Ἀ-

γλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελεξίεπια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ καὶ τῆς Μωῦσῃς Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 895. ἡ τῆς Μελπομένης, Ἀπολλῶν. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἐκ. 169. καλεῖ αὐτάς χροῖος κόρας, παριστανόμενας ὑπὲρ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφήν γυναικὸς καὶ τῶν στρουθοῦ καὶ διατριβούσας συνήθως περὶ τὰ νότεια παράλια τῆς Καμπανίας χάρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελώρου ἀκρωτηρίου· τὰ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν εἴτιζεντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνήσκοντων ὡς σημεῖον πάνθους. Στράβ. κατὰ τινας λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρήνες εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δημήτρως, διότι δὲν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσφόνης ὅτε αὐτὴ ἤρπαιε ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Τίν. μυθ. 141. Ἦν δὲ πεπορωμένον εἰς αὐτάς, ὡς ἐλέγετο, νὰ ζήτωσι τοσοῦτον χρόνον ὥς οὐ ἐν πλοῖον μὲ ἄνδρας διαπλέον πλησίον αὐτῶν δὲν ἤθελε φερᾶν εἰς τὴν νητόντων ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτραψε τοὺς Ἀργοναυτάς ἀπὸ τοῦ νὰ γοητευθῶσι ἀπὸ τὰ ἄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281 ἡ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβουλὴν τῆς Κίρκης ἔσωσε τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξαι μὲ κηρὸν τὰ ὠτία αὐτῶν, δι' ὃ ἔκτοτε αἱ Σειρήνες ποσοῦνται εἰς τὴν θάλασσαν ἐπίνησαν. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρήνις, ἰδος, ἡ. Τῆς Σειρήνος ἢ εἰς τὰς Σειρήνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρήνις πέτρα, = Σειρηνοῦσων ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καὶ Σειρήνες, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκαταίκητοι νηροῦ ἀπέκτανται τῶν παραλίαν τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὰς ὁποίας ἐπλάττετο ἔτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρήνες ὅτε ἔπσον εἰς τὴν θάλασσαν· τανὺν Galli· Στράβ.

Σειρηνοῦσων ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναίων. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρα μετὰ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνίου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διέτριβον ποτὲ αἱ Σειρήνες· τανὺν, la Punta. Στράβ.

Σειρήτις, ἰδος, ἡ, = Σιρήτις, ὅρα Σίρις· Στράβ.

Σελανα καὶ Σελαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνης. Θεοκρ.

Σελάρτιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. Ὁνομ. ἀντὶ Σελιάδης. Ἀριστφ. Σηκ. 472.

Σέληγη, ἡ, Selga. Πόλις ἐπίσμος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτον οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημιζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας γενναϊότητάτων πρό πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδίαν τὴν ελευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχωρῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπὶ Τίγριδι. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χω-

ρας κειμένη ἐπὶ τινος διώρυχος διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται ὁ Τίγρις μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος καὶ χρηματίσασα καθέτερα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατὰ Στράβ. ὑπερέβαινε ἡ Σελεύκεια κατὰ τὸ μέγαλειόν καὶ τὴν πολυανθρωπίαν ὅλας τὰς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ Πλιν. ἤριθμοῦντο περὶ τὰς 600,000· εἶχε δὲ αὐτὴ ἀσιποτα ἰλίαν πολίταις καὶ νόμους μὴ ὑποταχθεῖσα οὐδέποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες ἦσαν οἱ πλείστοι Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες μετὰ καὶ τῶν ὁποίων ἔξω πολλοὶ Σύροι καὶ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τοῦ Αυτοκράτορος Βήρου κατεστράφη ἡ μεγάλη πόλις αὐτὴ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τινος ἀπατηλῆς καὶ δολίου προφάσεως· τανὺν Ἑλ-Μοδαίμ. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μελιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, πριουτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἥτις διὰ τὴν προσφυὴ αὐτῆς καὶ ὄχυράν ἔστιν διεμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπορρητος, ἕως οὐ ἠφάνισθη μετὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ διὰ προδοσίας· τανὺν χωρίον εὐτελὲς Κέψα καλούμενον. Πολύβ. — 3) Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα. Πόλις τῆς Τραχεῖας Κιλικίας κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος, ἀπέχουσα ἐν μίλιον ἀρκτί-κως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκίηνου ποταμοῦ, διαμεινέται ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ελευθερά καὶ ἀνεξάρτητος, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· τανὺν Σελευκίεχ. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραδελάστως τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 στάδια τῆς Σίδης, πιθανῶς ὅσα καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἑκείνων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Ἀρίαν. Περιπλ. Man-peri. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμυνῇ χώρᾳ, ὕστερον καὶ Σελευκίβηλος κληθεῖσα, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πιθαν. ἡ νῦν Σεχίου. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Περσείας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Ἰωσπ. — ὅθεν Σελευκεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. τῆς Σελευκείας.

Σελενκίς, ἰδος, ἡ, προσυπακμ. χώρα Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλικιδνικῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὕρισκετο ἡ πόλις Σελευκείας ἡ ἐν Πιερίᾳ. Στράβ.

Σελευκόβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀρίθμ. 5. Στεφ. Βυζ.

Σελευκος, ὁ, ἐπικληθεὶς Νικάτωρ. Τίος τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, εἰς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ὁδηγῶν τοὺς ἐλέφαντας, δείξας πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα εἰς τὰς μάχας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Σατραπεῖαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μηδίας καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν

λοιπῶν διαδόχων τοῦ βασιλέως τούτου, ἐπο-
λέμησε μετὰ τοῦ Λυσισμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀν-
τιγόνου τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ἐν Συ-
ρίᾳ διεμοίρασε τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ μετὰ τοῦ συ-
ναγωνιστοῦ του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἀνω
Ἀσίας, τὴν Συρίαν ἅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσο-
ποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, συστήσας τὸ
μῆγα Συρικόν βασιλεῖον καὶ κτίσας διαφόρους
νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλὰς ἐκάλετεν ἀπὸ
τοῦ ὀνόματός του Σελευκίας. Τελευταῖον ἐλ-
θὼν εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Λυσισμάχου καὶ θά-
νατώσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ μάχῃ, ἐσπευ-
σε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐλπίσας νὰ κυ-
ριεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ βασιλεῖον τῆς Μακεδονίας
ἀφ' ἧτας τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλὰ πλησίον τῆς πόλεως Λυ-
σιμαχίας ἀπαντήσας αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυ-
νὸς ἐπλήρωσεν θανάτῳ αὐτὸν διὰ τοῦ δόρατος ἐξ
ἀπροσδόκητου τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ
μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς
124 Ὀλυμπ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἠγεῖρεν
ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Σελεύκου εἰς τὴν πό-
λιν Σελευκίαν ἐνθα ἐτίματο τοῦ λοιποῦ ὡς ἡ-
ρώος μεθ' ἑαίς τιμὰς. Πολύβ. — 2) Σελευκος ὁ
ἐπικληθεὶς Καλλίνικος. Τίσις τοῦ Ἀντίοχου καὶ
τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας
ἀπὸ τοῦ 247 ἕως 227 ἔτους πρὸ Χρ. εὐρίσ-
κόμενος αἰετοπε εἰς ἀκαταπαύστους ταραχάς καὶ
πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου Εὐεργέτου καὶ
Ἀρτάκου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ληρθεὶς αἰχμαλώτος
ἀπέθανεν ἐλευθεῖν· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδό-
θη εἰς αὐτὸν κατ' εἰρωνίαν διὰ τὰς ἀτυχεῖς αὐ-
τοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3)
ὁ ἐπικαλούμενος Κεραυνός, βασιλεὺς τῆς
Συρίας, ὅστις μετὰ μίαν τριτὴν βασιλείαν ἐκ-
στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς
Περγᾶμου ἐφαρμακώθη ὑπὸ τινων συνωμωτῶν.
— 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Τίσις Ἀντίοχου τοῦ μεγάλου
βασιλέως τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176
ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη
εἰς ἄκρον ἀσθενείας καὶ εἰρηνικῇ, φαρμακωθεὶς
τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους αὐτοῦ Ἡλίουδору.
— 5) Πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικα-
τορος, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 125
ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μη-
τρὸς Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱὸς Ἀν-
τιόχου τοῦ Γρύκου βασιλέως τῆς Συρίας περὶ τὸ
97 ἔτος πρὸ Χρ. διαγχεῖς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ
Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθεὶς
Κυβισσάκης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ,
ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερνάνην θυγατέ-
ρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρό-
νον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισθρεῖς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ
αὐτῆς τῆς γυναίκας του, ἐφονεύθη τὸ 57 ἔτος πρὸ
Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκίδων.

Σελήναϊη, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Σελήνης· Luna
παρὰ Ῥωμαίους. Θυγατὴρ τοῦ Ἱπέριονος τὴν ὁ-
ποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ
Θείας ἢ Εὐρυψαέσσης. Ἥστ. Θεογ. 375. ἐν δὲ
Ὁμ. Ἦμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγατὴρ τοῦ Πάλλ-
αντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, παριστατομένη
ὡς θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός,

ἔχοντα ἰδίαν λατρείαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ
ἰδίους ναοὺς, περὶ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ἐ-
ρασθεῖσα τοῦ νέου Ἑνδαμῖνος ὅτε ἶδεν αὐτὸν
πρῶτον ἐπὶ τοῦ θρόνου Λατμου κοιμώμενον, ἐ-
γέννησεν μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολδρ.
α', 7, 5. Παστ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμὴν
τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς
νῦν Luna Στραβ.

Σελήνοϋς, οὐντος, ὅρα Σελινόους.

Σελήνια ὁδός, οὐ, ὁ (ν-ν-ν-). Τίσις τοῦ
Σελήνιου, ὁ Εὐνός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινούντιος, ὅρα Σελινόου. — 2) Ἐπίστ.
τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μαν-
τείου τὸ ὅποιον εἶχεν οὗτος εἰς τὴν πόλιν Σε-
λινούντα. Στραβ. ι'.

Σελινόους, οὐντος, ὁ. Πόλις τῆς νήτου Σικε-
λίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς ἐνός ὁμο-
νύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κατα-
στραφεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τανῦν
Selinonto. Ἡροδ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς
προήλθεν ἀπὸ τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνοντος
ἐν ἀφρονίᾳ περὶ αὐτήν. — 2) Ποταμὸς τῆς Σι-
κελίας ῥέων μετημβρινῶς πλησίον τῆς ὁμονυ-
μου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στραβ. — 3)

Ἄλλος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελο-
ποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σικιλλοῦν-
τος. Στραβ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 3, 8. —

4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαιῆς πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄ-
ρους Λιμπεῖας. Στραβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος
τῆς Τραχεῖας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 στάδια
ἀρτικῶς τῇ Ἀντιοχείᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέ-
θανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ
ὠνομάσθη ὕστερον καὶ Τραϊανόπολις· τανῦν Σε-
λεντι. Στραβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὐρίσκει εἰς
Ἀρσεν. καὶ Θηλυκ. γεν. Θηλυκ. παρὰ Διοδ. Σικ.
ιγ', 59. — ὅθεν, Σελινούντιος, ἰα, ἰον. Τοῦ
Σελινούντιος ἡ ἐκ τοῦ Σελινούντος εἰς, ὁ εἰς τὸν
Σελινούντα ἀνήκων· οὐσιαστικ. Σελινούντιος, ὁ
κάτοικ. καὶ Σελινούντια χώρα, ἡ περὶ τὴν πό-
λιν Σελινούντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινού-
σιος, ἰα, ἰον· τοῦ Σελινούντος, καὶ οὐσιαστικ.
Ἡροδ.

Σελλασία, ἡ· καὶ Σελατία. Πόλις τῆς Λακω-
νίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ, περιφη-
μος διὰ τὰς διαφόρους συγκροτηθείσας μετὰ ταύ-
τα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια
ἐσώζοντο ἐτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausaniou.
(διὰ τὴν εὐρήταν παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 13.
Παυλ. Στέφ. Βυζ. δι' ἐνός λ παρὰ Πολύβ.)

Σελλήεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας
Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξὺ τοῦ Πη-
νιεύου καὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκβάλλων εἰς
τὴνθάλατταν· τανῦν Παχίττας· Ὁμ. Ἰλ. Β, 659.
Στραβ. — 2) ποταμὸς τῆς Τρῳϊκῆς χώ-
ρης ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίτ-
της· Ὁμ. Ἰλ. Β, 839. Στραβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλὴ τις τῆς Θεσπρωτικῆς χώρας ἐν
Ἠπειρῷ, ὑπερπούντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δω-
δώνῃ ματεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συ-
νήθως μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀπλῆτους πόδας, κοιμώμε-
νοι κατὰ γῆν· κατὰ δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτῶν

δι ὁρῶν ἐντός ἐνός ἄλλους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐτύπησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαιτεῖον· Ὁμ. Ἰλ. II, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρεβ. ἱπῆρχον οἱ Ἑλλοὶ οὔτοι ἀρχαῖοτατοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης· ἐτι δὲ Ἑλλοὶ οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι· Πινδρ.

Σέλλος, ὁ· Ἀθηναῖος τις· παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 342. ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόμα ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθῆναις, ἐμπαζόμενος ὡς ἀλαζών καὶ κομπαστή·.

Σεμέλη, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλεῦς τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀρμονίας, τὴν ὁποῖαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαιτίον αὐτῆς κάλλος συνευρεθῆ μετ' αὐτῆς· οὗτα δὲ εἰσέτι ἐγκυος καὶ μισομένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐξήχησεν αὐτὴ παρηνήσιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μετ' τὴν ἰδίαν ἀθάνατόν του μορφήν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρξατο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας μὴ ὑπομένουσα τὸν κρότον τοῦ κεραινοῦ καὶ τῶ βροντοῦ μετὰς ὁποίας ἦλθεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεὺς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν τῆς ἐξέβαλεν ἐτι ἀτελὲς καὶ ἐρῶσεν εἰς τὸν μηρόν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθῃ τέλειον· τὴν σκίαν τῆς Σεμέλης λέγεται ἐτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ἐφ' ἑρῶσθ' ὑπέρτατον ἐκ τῶν θεῶν εἰς τὸν Ὀλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύτου· Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλοδ. γ', 4, 2. Πιντ. β', 31.

Σεμίραμις, ἰδος, ἡ (υ-υυ). Ἀρχαία βασιλίσσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου τῆς πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διοδ. Σικ. β', 1 λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δρεκετοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καίτινος νέου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐνός ποιμένου Σιμμάου καλουμένου, τὴν ὁποῖαν διὰ τὸ ἐξαιτίον κάλλος καὶ τὴν βασιεῖαν φρόνησίν τῆς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνῶας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύο τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συνοδευθεῖ τὸν συζυγον αὐτῆς, ἰδὼν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νίνος καὶ θαυμάσας τὰ ὑπέροχα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις καρτεροφυκίαν τῆς, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς καὶ ἔλαβεν ὡς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύσασα πολὺν χρόνον τὸν ἐπὶ ἀνήλικον αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινῶν, ἔκτισε πρῶτῃ ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήματα αὐτὴν με τοὺς κρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικίσασα αὐτὴν με δύο ἑκατομῖρια κατοίκων, ἐπιχειρισθεῖσα καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας· τελευταῖον παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἡδὴ 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἐγενεν ἀφανὴς ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βισιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ

Ἀσσύριοι ἐτίμησαν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγγυόριον θεᾶν· πρῶτον παρὰ Ἡτση. Διοδ. Σικ. αἰλ. ποικ. Ἰστ. ζ', 1. πιδαν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδ. γ', 155. καὶ Ὁσοκρ. Εἰδ. ις', 100. — 2) Ἐτέρᾳ τις βασιλίσσα τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεώτερά τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βισιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἔως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ χῶματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδ. 1, 184.

Σεμίράμιδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὁ περὶ ὅρα.

Σεμπρωνία, ἡ, Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπισημῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρωνίος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπιστημῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σενεκας, ὁ, Λούκιος. Τίσις τοῦ Ἀναῖτου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἰσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἔλαβεν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετήν ἐτι τὴν ἡλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν παιδείην φιλοσοφίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκυσμᾶσθῃ μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ συμβουλὸς τοῦ Αυτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μέχρι τέλους κηδεύεσθαι καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀνοίξας ὁ ἴδιος τὰς βλέφας τοῦ σώματος του μ' ἐν σιδήρῳ ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὕτως μετὰ πολλῆς ἀταραξίας καὶ ἀνεν ὀδυνῶν. Διάφορα φιλοσοφικά καὶ ἡθικὰ συγγράμματα, ἐτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καίτινες τραγωδία ἐποίησεν τοῦ Ῥωμαίου τούτου φιλοσοφου· Φιβρ. Λατ. Β:βλ. II, σελ. 101.

Σένονες, οἱ, Senones. Εἰς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Δουβρονικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάνα ποταμόν (Seine) ἐν τῇ νῦν Καμπάνῃ. Στάφ. Βυζ. Σένοες καὶ Σένωνες, οἱ· Στράβ. Σήνωνες. Πολύβ.

Σεντίνον, τὸ Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, καίμνη ἐπίτινος αὐφόρου καὶ τερπνῆς δέσεως· τανῦν Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Σερβιλία, ἡ Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισημῶν καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.— 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ. καὶ Σερουίλιος. Πολύβ.

Σερβωνίς, ἰδος, λίμνη, ἡ. Λίμνητις καίμνη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὀρους Κασίου· τανῦν Σεβακέτ - Βαρδουίλ. Ἡροδ. 2, 6. Διόν. Περ. 223. Σίρβων καὶ Σίρβωνίς, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀποτόμων ὄρεων καὶ ἔχουσα τὸ παλαιμῖαν σμῶννον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀρχαίως ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνατράφη ὁ Περσεύς πλησίον τοῦ Πολυδέκ-

του ὅτε ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἐν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· ταῦν Σέριφος. Πινδ. Πύθ. 12, 20. Ἀπολλοδ. β', 4, 3. — ὅθεν Σερίφιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορναίου κέλπου, πιδαν. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Ἡροδ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουίλιος, ὁ, ἴδ. Σερβίλιος.

Σερούτιος, ὁ. Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Πολύβ.

Σέρρριον καὶ Σέρρριον, τό. Ἀκρωτήριον ἡ ὅρος τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης· ταῦν Καβο-Μακρύ· διὰ τοῦ εἰ εὐρήται παρ' Ἡροδ. 7, 59. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Δημ. Χερσ. σελ. 105.

Σέρρριον τείχος, τό. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σέρρείου ἐν Θράκῃ. Δημ. Ἄλον. σελ. 85. Αἰσχίν.

Σέσωτρες, ἰός, Ἰωνκ. ἰος, ὁ. Περιφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παραδόχοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπὸ τινῶν δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὑπαρξὶς αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενόφις βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτι νέος ὢν ἐπέμειν μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὀμηλίων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωττρις ὑπέταξεν μετ' ὀλίγης δυσκολίας κατακτίσας ἐτι καὶ ἐν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκριτῆσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γινωστοῦ κόσμου, ὑποτάξαι τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλαδῶν καὶ ἐν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐννεαετὴ ἐκστρατεῖαν ἐπιστρέψας αὐτὸς εἰς τὴν Αἰγύπτου φέρων ἐν μέγα πληθὺς αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαίρεσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομούς δούς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπάρχων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνων βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωττρις ἀπὸ μίαν συμβῆσαν τυφλωσιν περὶ τὰ εἴχματα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διαμένει ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδ. 2, 104. Διοδρ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 4.

Σευάληης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρσ. 969. —

Σεύσης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὅρους Αἰμον. Θουκ. β'. — 2) Σεύσης ὁ δευτε-

ρος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ἀνξήτας τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὅρους Ἀθωῶς, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξανοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ αὐτῇ ἐκστρατεῖαν Κύρου τοῦ νεωτερου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων ὀρίων καὶ ἐμβάλλων εἰς τὴν Βρεττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν. τανυν Seine Στράβ.

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοὶ. οἱ. Seguanī. Εἰς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Κίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὅρους Ἰούρα ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στράβ.

Σηλυμβρία καὶ Σηλυμβρία, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντιδὸς μετ' ἡμῶν· τανιν Σηλυμβρία διὰ τοῦ μευρήται παρ' Ἡροδ. 6, 33. Δημ. Σηλυμβρία. Πλάτ. Ξενοφ. Στράβ. ζ'. ἡ ὁπεῖα αὕτη γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὁρθογρ. ἀπὸ τοῦ Σήλνυς καὶ βρα, ἥτοι πόλις τοῦ Σήλνυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανὸς καὶ Σηλυβριανός, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. Σημανθηναί, τὰ, Ὄρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτείνοντα ἀνατολικῶς ἐπὶ τὸν συνόρον τῆς νῦν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοὶ, οἱ κάτοικοι τῶν Σημανθηναίων ὀρίων.

Σήμος, ὁ, = Σῆμος, Πίνδρ.

Σήνα, ἡ καὶ Σηνογαλλία, Sena, Senogallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἀλπεὶς καὶ ἐκυρῆσαν τὴν χώραν ταυτην· τανὺν Sinigaglia Στράβ.

Σήνη, ἡ. = Σήνα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σήνωνες, οἱ = Σένωνος. Πολύβ.

Σήπεια, ἡ. Χορίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τυρυνθιακῆς χώρας πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἡροδ. 6, 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρχαδίας περὶ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ὁ τάφος τοῦ Αἰπύτου. Πaus. ἡ', 16.

Σηπιάς, ἄδος, ἡ. (— υυ) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκρην ὅλης τῆς Θεσσαλίας. ταῦν Καβο τοῦ αἰγίου Γεωργίου. Ἡροδ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοτ. Α'. 582. ἐτι ἡ Σηπιάς χοιρὶς, Εὐριπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐνωθεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημοητριάδος πόλεως· Στράβ.

Σήρ, Σηρός, ὁ, ὅρα Σῆρες.

Σήρηα, τὰ. Μητροπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιδαν. ἡ νῦν Σιγγάν. Φου. Πτολμ.

Σήρες, οἱ. ἔθνος μέγα κατοικούν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικά μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνῃ καὶ συνιστάμενοι ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπιστημότεροι ἀναφέ-

ροίται οἱ Ἀνδραιοφάγοι, Ἀννίβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτεροι οἱ Γαρηναῖοι, Ναβάναι, θυτικῶς οἱ Οἰχάρται, Δάμαι, Πιάδαι, Ἰσθηδόνες πιθάν. οἱ Μογγόλοι καὶ ἄλλοι. Πολυμ. ζ', 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Δουκ. Μακρεβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔξω περιπυο τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτός Πολυμ. βιβλ. ζ'. 9. ἢ Σηρινὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῇ ἐκτὸς Ἰμαίου ὄρους Σινδία κατὰ τὴν ἐκθεσμένην γραμμὴν — ἀπὸ δὲ ἀρκτῶν, ἀγνώστων γῆ... ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστων γῆ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῶν τοπῶν μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆ. — "Ὅθεν Σηρικὸς, ἢ, ὄν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων ὢν καὶ Σηρινῇ, ἢ μεταξὺ ἧτις μεταφέρτερο πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθλ. Σησάμης, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α. Μυστὸς τις, παρ' Αἰσχ. Περτ. 321.

Σησαμοίον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σησαμός, ἢ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὀμ. Ἰλ. Β. 853. Ἀπολ. Ροδ. Β. 941. ὕστερον δὲ ἠνώθη μετὰ τὴν πόλιν Ἀμαστριν τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ἔνομα Σησαμός. Στράβ. —

Σηστός, ἢ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰθίων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρακικῇ χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀβύδου, μεταξὺ τῶν ὁπίων πόλεων ἔξυθεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἤθελεν διὰ διαβίβασιν τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περιφημος ἐτι ὑπῆρξεν ἡ πόλις Σηστός διὰ τὸν Ἑρωτα τῆς Ἡρώς καὶ τοῦ Λεανόρου. Ὀμ. Ἰλ. Β. 836. Ἡρόδ. 7. 33. Θουκ. ἢ, 104. Ξενφ. Ἑλ. α', 2., 13. Ἀρσεν. εὐρηται· μόνον παρὰ Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 5. — "Ὅθεν, Σήστιος, οἱ κάτοικοι καὶ Σήστιος, ἰα, ἰον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστον ἀνήκων. Ἐτι Σηστιάς, ἄδος, ἢ. Ἰδίκρι. Σηλκ. τυπ. τοῦ Σηστιος. Ἀνθολγ.

Σητία, ἢ. Setia. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκῇ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον ταῦν Sazze — ὅθεν Σητινός, ἰνῃ, ἰον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητιαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθενιώ, ποιητ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἢ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰσβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας ἡ κατὰ τὸν τοῦ Ἀμφίνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἧτις διεβάλε τὸν Βελλερεφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι δὲν ἠγάθησε νὰ ἐνώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους τῆς ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μεταμεληθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν τῆς ἐφονεύθη ἰδιοχειρῶς. Ἀπολδρ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὀμήρ. καλεῖται αὕτη Ἀτεια· ὅπερ ὄρα.

Σθενολαΐδας, α· ὁ. (ι.) Εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κυρ. πατρων. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰθαίμενους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὀμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἢ. Μία τῶν παντὺ χοῖτα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκαστοῦ, κατὰ τινες γυνὴ τοῦ Μενoitίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολδρ. γ', 12, 8.

Σθενέλος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Τίος τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολδρ. γ' 7, 3. Ὑσoron δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους. Ὀμ. Ἰλ. Β'. 564. τοῦτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Κυλάραβος. Πανσ. β', 22. — 3) Τίος τοῦ Περτέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναικα τὴν Νικίπην θυγάτηρα τοῦ Πέλοπος ἀγένησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκινέην καὶ Μεδούσαν· ὕστερον διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα· ἐκ τῆς Τίρυνδος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὀμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολδρ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευεν ὁ Τυεύς. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 5) Τίος τοῦ Ἀνδρόγεω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν νῆσον Ὅσσον. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ροδ. Β. 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. — 6) Τποκριτὴς δράμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφην. 1304.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ Θητεύς ἡγείρετο ἐνα ναόν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὅτε διὰ βουθείας τοῦ Διὸς ἡδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἦσαν κεχυρμένα παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Αἰγέως τὰ παρόσημα δι' ἃν ἐμελλε νὰ γνωρισθῇ ἡ αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πανσ. β', 32.

Σθενώ, ους, ἢ. ποιητ. Σθενώ. Μία τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολδρ.

Σίβυλλα, ἢ. Sibylla καὶ Πληστ. Σίβυλλαι. Ἀρχαῖαι τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιαῖς καὶ ἔκαιρ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 244. τὸν ὅποιον ἡκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ὀράων, παρήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ σιός. Δωρκ. ἀντὶ Διὸς καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διὸς βουλαί, dei consulti, κατὰ Voss· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἢ Ἀραβικοῦ καὶ κατὰ τινες ἐκ Περιοικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἐφεξῆς παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφητικαὶ γυναῖκες ὑπὸ τὸ ἔνομα Σίβυλλα, διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐκ μέρους τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἐνθα ἐβδον τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἧτις ἄλλως καὶ Ἑροφίλῃ ἢ Δημφίλῃ ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι ἀνέβρεψαν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι· πρὸ ὅρου Ἑλλήνων καὶ ὅτι πρεδῆλθωσιν

εις τούς Ἑλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Πλουτ. Πυθ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιστάτη Σίβυλλα ἐκ Λιβύας, θυγίτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι κατ' ὅλην τὴν Ἀσίαν, ἀπ' οὗου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη πρωίμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Πανσ. βιβλ. ι', 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαίαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Κυμαία Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται δύο Ἐρυθραίας Σίβυλλας ἐξ οἷν ἡ μία καλεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναίς. Κατὰ Πανσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τρωϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μάρπηττον πόλιν τῆς Τρωάδος, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' οὗου ἐφελξῆς μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφούς καὶ εἰς τὴν νῆτον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὕτη λέγεται ὅτι προσμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ὄλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην ὁ Στράβ. ιδ'. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρίας πόλιν τῆς Ἰωνίας ἡ κατ' ἄλλους ἐκλήθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος τῆς Μαρπηττου, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐρυθροῦν τὴν χροῶμα. Στάφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μαρπηττοί. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀνεφέρετο πρό πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγγώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτοῖς εἰς ἕνα ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμουντο τὰ ἐν τῷ Κικιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ἑποία ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάτης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Κικιτωλίου. ἡ αὕτη ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀμίλθεια, Δημοφίλη καὶ Δημόβη, γράφοντα ὡς λέγεται τοὺς χρησμούς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποία πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἐφέροντο ἔξω διὰ τοῦ αἵρος καὶ τὰ ὁποία μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνήγον ὅσοι ἤρχοντο νῆα τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἑξαιρτ. μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἐρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀναγίτησιν τῶν Σίβυλλων τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων. ὁ Οὐάρν παρὰ Λακταν. ἀναφέρει δέκα Σίβυλλας, τὴν Βαβυλωνίον ἧτις καὶ Ἀιγυπτιακὴ καὶ Χαλδαία ἡ Σάββα ἐλέγετο, τὴν Λιβυκὴν, τὴν Δελφικὴν, τὴν Κιμερικὴν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σιμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντικὴν ἡ ἄλλως Τρωϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἧτις εἶδε τοὺς χρησμούς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἀγκυραν καὶ τὴν Τιβουρικὴν Σίβυλλαν. Πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ θείας τιμᾶς ἔχοντες ἰδία ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τοποὺς καὶ πόλεις. Παν. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. ι, σλ. 227.

Σιβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθένου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τὰ. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. 5, 20.

Σιγγαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ. Οὐκ.

Σιγγος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου τανὺν Πόρτον Φιγούερον καλουμένην. Ἡροδ. 7, 122. — ὅθεν ὁ Σιγγιτικός κάλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν Μακεδονίαν, τανὺν κόλπος τοῦ ἀγίου Ὀρους. Στράβ.

Σιγείας, ἄδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ε) Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνηρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μελιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχιλλεῖον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως τανὺν Ἰενιχέ, Ἡροδ. 5, 94.

Σίγμανις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλαστίως, τανὺν, Pueche d'Arcachon, κατὰ Reich.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν περὶ αὐτὴν αὐξάνοντα ἀριστον οἶνον τανὺν Segni. Στράβ.

Σίγγριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, τανὺν Σίγγρι. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν πέραν τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑνετῶν παρὰ τῇ Ἀθριατικῇ θαλάσῃ. Ἡροδ. 5, 9. κατὰ Κικταῶ. οἱ παρὰ Στράβανι Σίγινιο καλούμενοι, κατοικοῦντες ἀρχαιοῖς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σιγύννοι, οἱ (υ-), πιδαν. = Σιγύνναι. Ἀπολ. Ροδ Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ὀρίωνος, ἧτις νομίζοντα εαυτὴν ὠραιότεραν τῆς Ἥρας, ἐρρίφθη ζῶσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολδρ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδα. Πανσ. γ', 22.

Σίδα, ἡ (γ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κείμενη παραθαλαστίως με λιμένα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Πανσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενη ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς τανὺν Ἐσκή. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμώνιον κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμενη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελούσα ἐν μέρος τῆς αὐτοῦ Φαναρίας χώρας με πόλιν τὴν Σιδήν. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδηνοί, οἱ. Ἐθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατὰ Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλατσαν ἀπὸ τοῦ Σουέβου ἕως Βιάδρου (Ὁδερ) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομερανίᾳ χώρῃ.

Σιδηρώ, οὐς, ἡ. Μητροῦς τῆς Τυρούς καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολδρ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολμ. Σιδικηνοί, ὁ, Sidiceni. Μικροί τις Αὐτονίκοι λαὸς ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρῃ, ἔχων πόλιν τὸ Τίανον. Στράβ.

περὶ τὴν νῆτον Σικελίαν θάλασσα, λαμβανομένη ποτε μὲν ἀντὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, Θουκ. δ', 53. ποτε δὲ ἰδίως ἀντὶ τοῦ Αὐσόνιου ὁ Σικελικός πορθμός. τὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν τῆς θαλάσσης, ἄλλως ὁ πορθμός τῆς Μεσοσηνῆς λεγόμενος· αἱ Σικελικαὶ Τράπεζαι, Siculae dapes, παρὰ Πλάτ. Πολιτ. σελ. 404. ἐστὶ καὶ ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν πολυτελεῆ καὶ με' ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίῳις ἐξαιρτ. ἀναφέροντο αἱ Σικελικαὶ τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάτων καὶ Ἀρίστιππος ἀπήλαυσαν τὰς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καὶ βασιλικὰς τράπεζας, παρβλ. Λουκ. Διαλ. περ. 3. ὅθεν ἡ Σικελικὴ ὀφιοποιία, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 518. Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὕτως ὁ ἐν τῇ νήτῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλληνας, ἄλλως δὲ Σικελός· ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἡ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς. Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὁδ. Τ, 383.

Σικελός, ἡ, ὄν. Τῆς Σικελίας ἡ ἐκ τῆς Σικελίας ὢν, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὁδ. 12, 211. ἡ νῆσος Σικελα, Θεοκρ. Εἰδ. α', 124. καὶ Οὐσιαστικ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τὸ ἀνέκαθεν, ἀπ' ὅπου διασχέντες ὑπὸ τῶν Πελαγῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου ταυτῆς καὶ κατώκησαν πρῶτον περὶ τὴν πόλιν Κάτανα. Ὁμ. Ὁδ. Τ, 353. Θουκ. 5', 2.

Σικινίς, ἰδος, ἡ (ι). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, σύνθηες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου, καὶ Σικινισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τὸν σατυρικὸν χορὸν ὑποκρίται μιμούμενοι τὰς διαφόρους στροφὰς καὶ κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ. Κυκλ. 37. Λουκ. Ὀρχ. 22.

Σικίννος, ὁ. Δοῦλος καὶ παιδαγωγός τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὅποιον οὗτος ἐπεμφε πρὸς τὸν βασιλέα Ξερέην. Ἡρόδ. 8, 75.

Σικίνος, ὁ. Τίς τοῦ Θόαντος τοῦ ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐν μιᾷ Νύμφῃ ἐπὶ τῆς νήσου Οἰδῆς πρότερον καλουμένης καὶ ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Σικίνος Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 625. — 2) ἡ Σικίνος. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνίη καλουμένη. τανὺν Σικίνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 624. Στράβ. Πτολ. ἡ Σικίνος, παρὰ Στάφ. Βυζ. — ὅθεν, Σικινίτης, ου, ὁ κάτοικ. Σολ. λείψ.

Σίικα, ἡ. Sicea Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρική. Πολυβ.

Σικυνών, ὢνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυνωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγυαλοὶ καὶ Μηκῶν καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης κειμένη ἐπὶ μίας τερπνῆς καὶ ἐφόρου θέρσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἓνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων τῆς καὶ ἐξαιρτ. διὰ τὴν ἐν αὐτῇ περιβόητον σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης

αὐτῆς ἐσώζετο ἐτι ἕως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης — πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β', 572. Θηλ.κ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2, 14. Δημ. Πολυβ. — ὅθεν, Σικυνώνιος, ἰα, ἰον. Τῆς Σικυνωνος ἡ ἐκ τῆς Σικυνωνος ὢν, τὰ Σικυνωνία ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λιν.κ. καὶ οὐσιαστικ. Σικυνώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σικυνωνος. Ἡρόδ. — Σικυνώνεζε, ἐπ' ῤμ. ἐκ Σικυνωνος.

Σικυνών, ὢνος, ὁ. Τίς τοῦ Μαραθῶνος ἡ τοῦ Μετίονος, κατὰ τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθίδος ἡ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Λαμέδοντος ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν θυγατέρα Ζυγίπην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη ἡ πόλις Σικυνών ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγυαλοὶ καλουμένη. Πaus. Κερ. β.

Σικυνωνία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὐφύρου καὶ τερπνῇ, συνορεύουσα ἀρκτηκῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαιαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σῦδα ποταμοῦ, μεσημβριῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲν τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχηνμάτιζον ἐν αὐτῇ ἴδιον βασιλείαν· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Σουθου μὲ μίαν σπεικίαν ἐκ τῆς ἀρκταῆς Ἑλλάδος ἀπεκατεστάθη ἐνταῦθα μετὰ τῶν Ἰώνων, ὅως οὐ καὶ οὗτοι ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτοι εἰσέβηλιν εἰς τὴν Πελοπόννητον μὲ τους Ἡρακλείδας, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάληκς κυριεύσας διὰ νυκτός τὴν πόλιν Σικυνῶνα ἔμεινεν ἐνταῦθα ἐνώσας τὴν ἐπιπράτειαν ταυτὴν μὲ τὸ βασιλείαν τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερον χρόνους κατεστάθη καὶ ἡ Σικυνωνία ἐλευθερὰ ἔχουσα ἴδιαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. ἡ. Πaus. β', 7. ἡ, 1. Σικυλ.

Σιλανίων, ὢνος, ὁ (ι). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀμάρσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ.

Σιλανός, ὁ, Δωρε. ἀντὶ Σιληνός. Μῦθις τις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῆς ἐκστρατείας τοῦ νωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 18. — 2) Ἡλείος τις ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου. Ξενφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλληνας, παρὰ Στράβ.

Σίληρις, ἰοι, ὁ. Silarius. Ποταμός τῆς Αστυκῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, τανὺν Silaro. Στράβ. ἡ Σίλαρος. Διαν. Περ. 361.

Σίληανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἐν ἀγρίον λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων ὡς ἐφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ δένδρων, κατὰ Πλούτ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσιν Αἰγυπῶνα καλούμενον.

Σίληας, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίους. Στράβ.

Σιληνός, ὁ = Σειληνός, ὅπερ ὅρα.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βρετανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νυν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλες καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰταν. Πτολ. β', 3.

Σιμαλθα, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιώτης τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὄρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (-υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἐταίρας, παρὰ Λουκ. ἐταρκ. Διαλ. δ'. ἐνθα καὶ Σιμίχη καίται· ὄρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντί Σιμιχίδης (-υυ-). Τίς τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ', 21. Σουῖδ.

Σίμιχος, ὁ (-υυ). Ὄνομ. κυρ. Ἰπποκρστ. τοῦ Σίμος.

Σιμίαις, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήσιος φίλος του Σωκράτους, συγγράψας 23 φιλοσοφικὰς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἰστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποῦν παραδέχθη πολλά ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 808.

Σιμοίεις, εντος, ὁ, συνηρμ. Σιμοῦς, οὔντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδῆς καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σκάρανδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. αἱ ἐτήσιοι αὐτοῦ καταχλύσις ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν παράξ χώραν· ταῦν δὲ καλεῖται Μενόες. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οὔντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς Ποτάμιος Θεὸς ἐπλάττετο ὁ Σιμοίεις τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρωῖα. Ἀπολλ. γ', 12, 2. — 3) Σιμοείσιος, ὁ, ἡ, ον. Τὸν Σιμόντος ἡ εἰς τὸν Σιμόντα ἀνήκων.

Σιμοείσιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμῖωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 474.

Σιμοέντιος, ἰα, ἰον, καὶ Σιμόντιος, παρ' Εὐρπ. Τοῦ Σιμόντος ἡ εἰς τὸν Σιμόντος ὦν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἡλ. 250.

Σιμοεντίς, ἰδος, ἡ, συνηρμ. Σιμονιτίς, ἰδιάτρ. ἤηλκ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1180.

Σίμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 5. — 2) Ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναύκληρος τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 52. (Σίμος, οὐχὶ Σίμος ἀπὸ τοῦ ἐπίστ. σιμός, ὄρα ἐν Λεξικ.)

Σιμοέντιος, ὁ, Σιμοῦς, ὄρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμοῦς.

Σιμπλικίος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνον ἰκανόν εἰς τὰς Ἀθήνας· συνέγραψε δὲ ὑπομνήματα εἰς τινὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βούλε Ἰστορ. τῆς Φίλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (-υυ). Ἰπποκρῆτης δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἀξίος. Δημ. — 2) Ὄνομ. κόλακος τινος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Θς. 9', καὶ Τζς. 19. (αἱ γραφ. Σιμύλος καὶ Σίμυλος εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Σίμων, υνος, ὁ. Σοφιστὴς τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιεργίαν. Ἀριστφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεὺς τις Ἀθηναῖος, γραφὰς πραγματεῖαν περὶ ἱππικῆς τέχνης. Ξενοφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέφης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουτίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ.

Σιμωνίδης, ου, ὁ (υ-υ). Περιφῆμος λυρικός ποιητὴς ἐκ τῆς νήτου Κέω, υἱὸς τοῦ Δεωπρέπου, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεῦτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἰκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἰπάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἰέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποῦν ἐτιμάτο μεγάλως. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεία τῆς νίκης διὰ τῆς ὑπερχοῦν τέχνης καὶ τῆς ἡδύτης τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις τινῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφωβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἀκρον φιλοχρήματος, πρῶτος ὡς λέγεται γραφὰς ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ πάθους κινούμενος ἤλθε τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τυράννου Ἰέρωνος εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν αὐλὴν καὶ ἀπέπερας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπαντῶμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρονχίου Ἀναλέκτοις τόμ. I, σελ. 120 — 147. — Θεογ. 461. Ἡρόδ. 5, 102. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήτου Ἀμοργοῦ μίας τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. Ἀριστφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, κυρ. πατρωνμ. Ὄνομ. τοῦ Σίμων, πιδαν ὄνομ. ἐπιστῶν ἀνδρῶν, ὡς ὁ παρὰ Λουκ. πλουτίου σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης ἀντί Σίμων. Λουκ.)

Σῖναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποῦν τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 271.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνδα, τα. Πόλις τῆς Πεισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πέδου. Πτολμ.

Σινδική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου,

- μετά ταῦτα ὑποτέλῃς εἰς τοὺς ἐν Βοσπύρῳ βασιλεῖς. Ἡροδ. 4, 85. Στράβ.
- Σινδικός**, ἡ, ὄν. Τῶν Σινδῶν ἡ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμὴν. Λιμὴν τις πὺ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀνατολικῶς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανὺν Σουδιήν, Στράβ.
- Σινδιανοί**, οἱ, — Σινδοί. Λουκ.
- Σινδοί**, οἱ. Οἱ κατοικοὶ τῆς Σινδικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡροδ. 4, 28. — 2) Σίνδοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν Ἑβραίων τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 322. πιδαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουδήοι καλούμενοι.
- Σινδόμανα**, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιδαν. ἡ νῦν Σινδύ. Ἀρριαν. Ἀναβ 5, 16.
- Σίνδος**, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Σίνδος, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ.
- Σίνις**, ἴδος, ὁ (ι). Τίς τοῦ Πολυμήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος ληστής τῆς ἀρχαϊότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν Ἰσθμὸν καὶ καταβασιλεύων ἀνελκὺς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅτις κάμπταν τοὺς κλάονας δὴν ὑψηλῶν δένδρων καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἀλίσκομένων θυμίων του, ἀπέλειν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας, ὥστε οὕτω κατεστραγγίζοντο ὀδυνῶν οἱ ἀἵλιοι οὗτοι· ὁ Θεὸς διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφύενευσεν τὸν κακούργον τοῦτον. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Παντ. α', 37. ἐτι καὶ Σίνις, ἀπαντῶμν. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἔστιν ὀρθοτρ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐρπ. Ἰνπ. 974.
- Σινόεσσα** καὶ **Σινουέσσα**, ἡ, Sinuesea. Πόλις μετ' ὀνόματι ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικοῦμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστραθῆ καὶ αὕτη ἀποικία αὐτῶν, τανὺν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mandragone. Στράβ. Ξενοῦεσσα. Πολύβ. — ὅθεν, **Σενοουεσανοί**, οἱ κάτοικ. Πολύβ.
- Σινόη**, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὅποια λέγεται ὅτι ἀνέδρεψε τὸν Πάνα. Πανσ. ἡ, 30.
- Σινόεις**, εντος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τροφῆς αὐτοῦ Σινός, ὑπὸ τὸ ὅποτον εἶχεν οὗτος ἐν ἑλλάδι πλησίον τῆς Μεγαλόπολως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ. ἡ, 30.
- Σιντηίς**, ἴδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Δήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοικῶν Σιντιών. Ἀπολ. Ῥοδ.
- Σιντία**, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιοι, οἱ κάτοικ.
- Σίντιες**, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Δήμνου διάγοντας βίον ληστρικόν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 504. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.
- Σίντιοι**, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κέρκιναν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Θουκ. β, 98. Σίντιοι οἱ. Στραβ. ἔθνος Θρακικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Δήμνου, ὕστερον Σάιοι καὶ Σάπαι καλούμενον.
- Σισώπη**, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μι-
- κρᾷ Ἀσία, κειμένη περὶ τῶν ὁμώνυμον ποταμῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρίς τοῦ Κυνικοῦ Διογένηος· τανὺν Σινώπι, Σινούβ. Ἡροδ. Διον. Περ. 775. — ὅθεν, Σινωπεύς, ὥς, ὁ κάτοικ. Ξενφ. καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογένης. Λουκ. ἐτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἡ ἐκ τῆς Σινώπης ὢν, Διον. Περ. 255. — Σινωπικός, ἡ, ὄν. Τῆς Σινώπης ἡ εἰς τὴν πόλιν Σινωπὴν ἀνήκων. Στράβ.
- Σινώπη**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεσώτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατὰ τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Αἰγῆς. — 2) Ὄνομα ἐταίρας, παρὰ Δημ. Σιούφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαΐτικου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· τανὺν Σαφί. Ἡροδ. 2, 172.
- Σιπούς**, οὔτος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία Ῥωμαϊκῇ· τανὺν, Maria di Siponto. Στράβ.
- Σιπυληνὴ**, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ῥέας ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Σιπύλου. Στράβ.
- Σίπυλος**, ἡ (ι). Πόλις τῆς Λυτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἐνθα πρότερον ἐκίετο ἡ πόλις Ταϊταλὶς καθεδρά τοῦ Ταϊτάλου, καταστραφεῖσα ὑφ' ἐνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. Ι, 38. Εὐρπ. Ἰρ. Αὐλ. 941. Στράβ. πελ. 571. — 2) ὁ Σίπυλος. Ὅρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελούν συνεχεῖαν τοῦ Τρωῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυτίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἑρμὸν ποταμόν· τανὺν Μίμας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μεταμορφώθη εἰς λίθον. παρὲλ. Σοφκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.
- Σίπυλος**, ὁ (ι). Τίς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιφθης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.
- Σίρβων**, ἴδε Σερβωνίς.
- Σίρις**, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιοπῶν ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.
- Σίρις**, ἰς, ὁ, καὶ Σίρις, Λυκόφρ. 856. Ποταμός τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐμβαλλων εἰς τὸν Ταρῆντιον κόλπον, τανὺν Sinno. Στράβ. — 2) ἡ Σίρις. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῆς Ἰσραηλικῆς ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετωπίστησαν ἐνταῦθα, ἐτι καὶ Πολέιον καλούμενη· τανὺν Torre di Senna Ἡροδ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θράκῃ, τανὺν Σέραι. Ἡροδ. 8, 115.
- Σίριτης**, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ. 6, 27. καὶ Σιρίτης, Στράβ. ὅπερ ὅρα.
- Σίρμιον**, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πανονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σαυῶν ποταμοῦ, κινεθεῖσα ἀνεκαθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανὺν Σερεσμ. Στράβ. Ἡρων. 7, 2. ὅθεν, Σιρμεις, οἱ κάτοικ.
- Σιροπαῖονες**, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θράκῃ, τοῦ ἐσίου μητροπόλις ὑπῆρχεν ἡ Σίρις. Ἡροδ. 5, 15.

- Σίρωμος**, ὁ. Τίος τοῦ Εὐλάδωτος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡρόδ. 5, 104.
- Σισάμνηξ**, εἰς, ὁ. Πέτρης, πατήρ τοῦ Ὀτά-
νου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρό-
σταξε νὰ ἐκδάρῃ ζῶντα, διότι ἔκρινε παρα-
νόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ χρημάσας ἐπὶ τοῦ δι-
καστικοῦ θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱόν
αὐτοῦ Ὀτάνην δικαττήν. Ἡρόδ. 5, 25.
- Σισαμάκης**, εἰς, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν.
Ἡρόδ. 5, 25.
- Σισαπών**, ἡ. Κεῖμη τῆς Βασιτικῆς Ἰστανίας πα-
ρὰ τῇ ὁποίᾳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυκτον ἀφθονον χρυ-
σόν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐρεῶν, τανὺν Alma-
den. Στράβ. γ'.
- Σισίννης**, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ
Τοξάρητος. Δουκ. Τόξ.
- Σισκία**, ἡ, Siscia. Μία τῶν Ἐπισήμων πόλεων
τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαυου
ποταμοῦ· τανὺν Σισσέκη. Στράβ. Διων. Κατο.
49, 37.
- Σισυφίδης**, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπέγονος τοῦ
Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφιλ. Ἀγ. 190.
- Σίσυφος**, ὁ (-υυ). Τίος τοῦ Αἰδίου καὶ τῆς
Ἐναρέτης, εἰς τῶν ἐπιτήμων ἡρώων τῆς ἀρ-
χαϊότητος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βα-
σιλεύσας αὐτόθι, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἀκραν αὐτοῦ
πλεονεξίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 163. Ἀπολλρ. α', ρ. 3
ἐλθὼν εἰς ἐρίδα μετὰ τοῦ ἀδελφεοῦ αὐτοῦ Σαλ-
μωνέως καὶ ἐλθὼν νὰ ἐκδικήσῃ ἐβίβας τὴν θυ-
γατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ
Μερόπης μίς τῶν Πληγίων Νυμφῶν ἐγέννησε
τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτιῶνα, Θερσάνδρον καὶ Ἄλ-
μον. Πανσ. β', 4. Προδούς δὲ εἰς τὸν Ἀτταπὸν
τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ
τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρ-
τάρῳ νὰ κυλῇ ἕνα μέγα λίθον ἀκαταπαύστως
ἀπὸ τίνος υψηλοῦ βραχίον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 593.
Ἀπολλρ. αὐτοδ. παρὰ τοῖς ὑστερον μυθολογί-
ταις λέγεται ὅτι βίσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αἰ-
τολικοῦ Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν
Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσεύς. Σοφ. Φιλ. 417.
Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολλρ. παρβλ. καὶ Heyne
εἰς Ἀπολλρ. αὐτοδ. πολλάκις εὐρηται τὸ ὄνομα
Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δολίου καὶ πανούργου
ἀνθρώπου. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. (τὸ ἰ εὐρηται
αἶε μακρόν· παρὰ δὲ Θεορ. 521. 831. εὐρηται
καὶ βραχύ.) — ὅθεν, Σισύφειος, εἰς, εἰον.
Τοῦ Σισύφου ἡ ἐκ τοῦ Σισύφου ὦν, τὸ Σισύ-
φειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ.
514. — οἱ Σισύφειοι, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου,
ὁ Κρεαν καὶ ἡ γενὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μήδ. 409.
— 2) Σισύφιος ἰα, ἰον. Τοῦ Σισύφου ἡ εἰς
τον Σίσυφον ἀνήκων, ἡ Σισυφίη γαῖα = ἡ
Κόρινθος. Αἰδ. — 3) Σισυφίς, ἴδος, ἡ ἰδιατρ.
σηλκ. τύπ. τοῦ Σισύφιος, ἡ Σισυφίς ἀετή =
Κόρινθος. Θεοκριτ. Εἰδ. κβ', 158.
- Σιτάκη**, καὶ Σιττάκη, ἡ. Πόλις ἐπιτήμοις
τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 σταδία
τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· τανὺν παλαιὴν Βαγδάτ.
— 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιττα-
κηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, Σιττακηνοί,
- ἡ, ὅν· ἐν τῇ Σίτης ὦν· καὶ, Σιττακηνή, ἡ·
ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας
μεταξὺ τῆς Σουτιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος ποτα-
μοῦ εἰς ἄκρον εὐφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν
Σίτταν. Σιράβ.
- Σίτακος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν
Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ.
α', 32.
- Σιτάλκης**, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυτῶν ἐν
Θράκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ. 4,
80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυτῶν ἐπὶ
τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου,
σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι
ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολί-
του. Θουκ. β', 29. Ἀριστφ. Ἀχ. 134.
- Σιττακινός**, ὁ = Σιττακηνοί, Ἀρρίαν.
- Σιττοκάτις**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρ-
ρίαν. πιδαν. ὁ νῦν Σινδ.
- Σιττ**, οὗς, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ
ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ.
ποικ. Ἰστ. α', 27.
- Σιφταίς**, εἰς, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφῶν. Ἀπολ.
Ῥοδ. Α, 105.
- Σίφαι**, αἱ, Δορκ. Τίφαι (ι). Πόλις μετ' ἑλ-
μένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιῶν
ἐπὶ τοῦ Κρισταίου κόλπου, πατρίς τοῦ Τίφους,
κατὰ Mannert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη.
Θουκ. δ', 76.
- Σίφιος**, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῇ
Αἰγαίᾳ Πελάγει, πρότερον Μερόπη καλουμένη,
τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημιζοντο παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλοῦτη, ἀποκ-
τώμενα ἐκ τῶν ἀφθονῶν μεταλλείων τοῦ χρυ-
σοῦ τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης·
τανὺν Σίφους. Ἡρόδ. 3, 57. — ὅθεν, Σίφιοι,
οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφου.
- Σκαία**, ἡ, Ἰωνκ. Σιαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ
καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλρ. β', 1, 4.
- Σκαίαι πύλαι**, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πό-
λεως Τροίας κειμένη πρὸς ἐσπέρην. Ὁμ. Ἰλ.
Σκαϊόλας, α, εἰ, Scaevola, Mucius. Ὁνομ.
κνρ. Ῥωμαίου τινός· παρὰ Πλουτρ.
- Σκαίος**, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Ἰπποκώωντος,
ὅστις διώξας τὸν Ἰαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐκ
τῆς Σπάρτης ἐφορευθῇ ὑστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρα-
κλεους. Ἡρόδ. 5, 60. Ἀπολλρ. γ', 10. 5. ὁ
Σκαίος οὗτος ἀνέβηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμη-
νίου Διὸς ἐν τρίτοδᾳ μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ
Καζμείων γραμμάτων. Ἡρόδ. παρβλ. Heyne
Ἀπολλρ. σελ. 456.
- Σκαλαβισκός**, ἡ, Scalabis. Πόλις ἐπίση-
μος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου
ποταμοῦ, ἥτις καταττάθεισα ὑστερον Ῥωμαϊκῇ
ἀποικίᾳ ὠνομάσθη Praesidium Julium, κει-
μένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β',
5. Πλιν.
- Σκαμάνδριος**, ἰα, ἰον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἡ
παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β,
465, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ὅν, Σοφ. Αἰ.
419. Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ
Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιάς ἐπὶ

- του οποίου ἐσυνγκροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. αὐτοῦ.
- Σκαμάνδριος**, ὁ. Τίς τοῦ Ἑκτορος, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἄλλως Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ. 402. Κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τῶν Τρωάδων γυναικῶν. — 2) Τίς τοῦ Στροφίου, εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε'. 49.
- Σκάμανδρος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περιφῆμος ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὀμήρου, τὸν ὅποιον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Ξάνθον, οἱ δὲ θνητοὶ Σκάμανδρον καὶ ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὀρους τῆς Ἰδῆς καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σιμόντα ἐκβαλλεῖ εἰς τὴν θάλασσαν μεταῦ τῶν δῶν τούτων ποταμῶν ὑπῆρχε τὸ πεδῖον τῆς μάχης τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων, Σκαμάνδριον πεδῖον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλούμενον. κατὰ Στράβ. ἐχύνετο ὁ Σκαμάνδρος ποταμὸς διὰ πολλῶν στομιῶν εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον δὲ τοῦ νέου Ἰλίου ἐνόητο μετ' αὐτὸν ὁ Σιμόεις. ὁ δὲ Πτολ. δίδει εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἰδίαν ἐκβολάν. τανῶν Παλαισκαμανδρία ἢ Μεινδερῆ-σιν. Ὅμ. Ἰλ. Τ. 70. Ὡς ποταμὸς θεὸς ἀναφέρεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας δὲ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τὸν Τεῦκρον, τὴν Καλὶρρόην καὶ τὴν Στρυμῶ. Ἀπολδρ. γ'. 12, 1. (υ-υ, παρ' Ὀμήρ. οὐχ εὔρηται ἡ πρό τοῦ σχ. συλλαβὴ οὐδέποτε μακρὰ κατὰ θεσιν).
- Σκαμανδρώνυμος**, ὁ. Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιήτριας Σαπφούς. Ἡροδ. 2, 135.
- Σκαμβωνίδααι**, οἱ. (1) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀγικῶν εἰς τὴν Λεοντιίδα φυλὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ. Βυζ. ὁ-θεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Σφ. 81.
- Σκάνδεια**, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυθήρας βορειοανατολικῶς. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. Θουκ.
- Σκάνδεια**, νῆσος, ἡ, κατὰ Πτολ. β', 11. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σκευδίας, τὸ ὅποιον ὁ γεωγραφος οὗτος καλεῖ, μεγίστην καὶ ἀνατολικωτάτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐίντουλα ποταμοῦ. ὁ δὲ Πομπ. Μετ. περιγράφει τὴν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναίαν, Scandinavia λεγομένην, ὡς μίαν μεγίστην καὶ εὐφορτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικοῦμένην ὑπὸ Τευτόνων.
- Σκαπτη σὺλη**, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Σκαπτή Ἰλῆ (υ) Scaptisula. Ἡροδ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θράκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυτοῦ. εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ ἱστορικὸς Θουκυδίδης. τανῶν Σκιφιλάρ. — Ὅθεν Σκαπτησουλίτης, ου, ὁ κάτοικ.
- Σκάρδων**, ὠνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. τανῶν Scevidona. Στράβ.
- Σκάρφεια**, καὶ **Σκάρφη**, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λορκῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὐσταθ. ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν
- μεσαιωναῖον αὐφ' ἐνός σφοδροῦ σεισμοῦ. Σκάρφη, παρ' Ὅμ. Β, 532 καὶ Σκάρφεια, παρὰ Στράβ. καὶ Βασ. — Ὅθεν Σκαρφεύς, ἑως. ὁ κάτοικ.
- Σκάρφη**, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὀμήρ. Ἑτερώς καλουμένη. Στράβ.
- Σεβλίαι**, α, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλον, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 608.
- Σκειρίται**, οἱ, ὁδότηρ. Σκειρίται. ὅπερ ἴδθ.
- Σκεῖροι**, ὁ. ὄρα Σκίρος.
- Σκείρων**, ὠνος, ὁ, καὶ Σκείρων. Περιβόητος ληστῆς καὶ κακούργος τῆς ἀρχαίτητος, διατρίβων ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὅστις βιάζον τοὺς αὐτοὺς διαβαίνοντες νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐκρημνίζεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἑως οὗ διαβάς ἐκεί-θεν ὁ Ὅησευς ἐφόνευσεν αὐτὸν μὲ τὸν ἰδίον τρόπον. Εὐρπ. Ἰππ. 1198. Πλουτ. Θητ. 10, — 2) Τίς τοῦ Πύλαντος βασιλεῖως τῶν Μεγαρέων, λαβὼν εἰς γυναικα τὴν θυγατέρα Πανδίδιος τοῦ δευτέρου βασιλεῖως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νί-σσοῦ ὑπὲρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγαρέων. Πλουτ. Θησ. Παντ. α', 39. πολλάκις συγχέμενος μετὰ τοῦ προτέρου Σκείρωνος. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 871. — Ἡ δὲ τοῦ εἰ γρηφ. εὐ-ρηται παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. ὡς παρ' Εὐριπ. Ξεφ. Στράβ. Δουκ. τὴν ὁποῖαν προεῖλετο ὅτε Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860 καὶ ὁ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 497. ἡ γραφ. Σκείρων εὐρηται παρ' Ἡροδ. Πλουτ. καὶ Πανσ. τὴν παρεδέξατο καὶ ὁ Πασσόβιος, ὅρα ἐν Λεξικ.
- Σκειρωνικός**, ἡ, ὄν. Τοῦ Σκείρωνος ἡ ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, κληθεῖς. Σκειρωνικὸν οἶμα, Ἀνθολ.
- Σκειρωνίς**, ἴδος, ἡ, καὶ Σκιρωνίς, ἰδιαίτρ. θηλι. τυπ. τοῦ Σκειρωνικός. — Ἡ Σκειρωνίς ὁδός, ἡ ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ Ἀττικὴν φέρουσα ὁδός παρὰ τῇ θαλάσῃ ἐπὶ ἀποτόμων βράχων. Τῆρχεν αὕτη τὸ πάλαι ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς περὶ διαβαίνοντας, ὕστερον δὲ ἐκείτω ἀπώτερον τῆς θαλάσσης διὰ τῆς ὁποίας ἐφέροντο καὶ ἄμαξαι. Ἡροδ. 8, 71. Πανσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέ-τραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγαρέων, περιφῆμοι καὶ φοβεραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διατριβὴν τοῦ ληστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἰππ. 776. Στράβ. εἰ καὶ αἱ Σκείρωνος ἀταί. Εὐριπ. Ἰππολ. 1198.
- Σκέλλιος**, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Θουκ. η, 89. (ἡ γραφ. Σκελλιος ἐστὶν ἡμαρτ).
- Σκέφρος**, ὁ. Τίς τοῦ Τεγεάτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λεϊμωνος, ὑποπταυθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σκέφρου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεὸς οὗτος περιφέρετο ἐν τῇ γῇ μετὰ τῆς Ἀρτεμίδος τιμῶν τούς λαούς ὅσοι δὲν ἠέλησαν νὰ δεχθῶν παρ' αὐτοῖς τὴν μητέρα του Λητὴν ἐγκυνὸν εἰς οὖσαν καὶ ἐσ-κομένην ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τὸν θάνατον τούτου ἐβρῆνον ἀκολουθῶς οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπανηγύ-

ρίζον τὴν θορτὴν τοῦ Ἀγνέως Ἀπόλλωνος
κατὰ Δελφικὸν μάντευμα. Πανσ. η', 53.
Σκηνίται, οἱ. Λαὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν
Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.
Σκηπίων, υἱος, Δουκ. Στράβ. ἀντὶ Σκιπίων
ἐπερ ὄρα.
Σκιψίς, υἱος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας
κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἰδης τα-
νὴν Ἑκχιουσχολί. — Ὅθεν, Σκίψιοι, οἱ κάτοικ.
Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1. Στρίβ.
Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον δεκα-
τρία στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Πανσ.
Σκιάδιτις, ἰδος. ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀρτεμίδος, κλη-
δεῖστος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Σκιά τῆς Ἀρκαδίας
ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐ-
τῆς ὁ τύραννος Ἀριστόσθεμος, ἐπὶ τῶν χρόνων
τοῦ Παντανίου εὐρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Πανσ.
η', 35.
Σκιάδος, ἡ. (υ υ υ) Νῆτος τοῦ Αἰγαίου πελάγους
κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος
ἐν Μαγνησίᾳ, ταῦν Σκιάδος. Ἀπολ. Ροθ. Α.
583 Ἡρόδ. 7, 76.
Σκιάποδες, οἱ. (υ - υ υ) Μυθολογούμενοι
λαοὶ τῆς ἐνδοτέρας διακεκαυμένης Λιβύας, ἔ-
χοντες, ὡς ἐπλάττετο, ὑπερμεγέθεις πτέρνας
ποδῶν τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια
κατὰ τὰ νῆλιακῶν ἀκτίνων. Ἀριστφ. Ὀρν. 1652.
Σκίδροι, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιδαν. κει-
μένη πλησίον τῆς Συβάριδος. Ἡρόδ. 6, 21.
κατὰ Reich. ταῦν Sideroni.
Σκιλλοῦς, οὖντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας
χώρας ἐν Ἠλίδι, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε και-
ρόν τινα ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρί-
δου του διὰ τὴν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφοσίω-
σίν του. Ξενφ. Ἀναβ. ε'. 3. 7. Πανσ. ε', 6.
— Ὅθεν, Σκιλλούντιοι. οἱ κάτοικ. Ξενφ. (Σκιλ-
λόεις, ἀπὸ τοῦ σκίλλα, εἰδους χρομίου).
Σκιπίων, υἱος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων
ἐπιτήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς
Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορηθίων, μεταξὺ
τῶν ὁποίων περιέφημον πρὸ πάντων ὑπῆρξαν, Σκι-
πίων δ' Ἀφρικανὸς υἱὸς τοῦ Κορηθίου Σκιπίωνος,
ἴππας καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νική-
σας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ ὅλην τὴν
Καρχηδονικὴν δύναμιν καὶ κυριεύσας τὴν ἐν Ἀ-
φρικῇ πόλιν Ἀλβιαν. — 2) Σκηπίων ὁ Αἰμιλία-
νὸς ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ
περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπαυτου τας τε-
τρακτίς εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις μετὰ βίας μὲ μίαν
μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νικήσας
τὴν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων μετὰ μίαν ἐ-
πίμοιον πολιορκίαν ἐκυρυνε καὶ αὐτὴν τὴν πό-
λιν Καρχηδόνα κατακαύσας αὐτὴν ἐξ ὁλοκλή-
ρου. Πελύβ. ἐτι καὶ Σκηπίων, γραφόμεν. ὁ-
περ ὄρα,
Σκίρα, τὰ. (ε) καὶ Ἑνικ. Σκίρον. Χωρίον πλη-
σίον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῷ λιμένι τοῦ Φαλη-
ρέως, μ' ἓνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κληθεῖστος ἀπ'
αὐτοῦ Σκίραδος, Στράβ. Πανσ. α', 36 — 2)
τὰ Σκίροφόρια. Ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζο-
μένη πρὸς τιμὴν τῆς Σκίραδος Ἀθηνᾶς, καδ' ἣν οἱ
ἱερεῖς αὐτῆς ἔφερον ἓν σκίρον ἥτοι ἓν λευκόν

σκιάδιον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων
ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστφ. Ἑ-
καλ. 18. 59,
Σκίρας, ἄδος, ἡ. ἐπιστ. τῆς νήσου Σαλα-
μίνος, κληθεῖστος οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγ-
χωρίου Ἡρώος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐ-
τῇ ἓνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.
Στράβ. — 2) Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ
ὅποσον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν εἰς τὴν νήσον Σα-
λομῖνα καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀτ-
τικῇ. Ἡρόδ. 8, 94, Στράβ.
Σκίριται, οἱ. Λέχους τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν
συνιστάμενος συντὺς εἴς 606 ἀνδρῶν καὶ μαχο-
μένοις ἀείποντες ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπὶ τῆς ἀ-
ριστερᾶς πτέρυγος πησίον τοῦ βασιλέως·
διαφέρων πολὺ κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ γενναϊό-
τητα καὶ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος μεθρίου
Ἀρκαδίου πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέ-
χουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκίριτις. Θουκ. ε', 67.
Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκίριταις ἐ-
στὶν ἡμαρτμὸν ὄρα Ἑρμην. εἰς Ξενφ).
Σκίριτις, ἰδος, ἡ. Χώρα μικρὰ καὶ πετρώδης
ἐν Πελοποννήτῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακω-
νίας καὶ Παρρασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 33.
ἡ περὶ τὴν πύλιν Σκίρον χώρα, ἀφ' ἧς αἰο-
μάζετο ὁ τῶν Σκίριτων λόχος ἐν Σπάρτῃ.
Σκίρον, τὸ, ὄρα Σκίρα.
Σκίρος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Παρασίας χώρας
ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας.
Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Σκίριται, οἱ κάτοικ.
Σκίρος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ἥρωας ἐν τῇ νήσῳ Σα-
λαμίνι, ὁ κτίσας αὐτόθεν ἓνα ναὸν πρὸς τιμὴν
τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Μάντις ἐκ Δωδω-
νης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ
βασιλέως Ἐρεχθεὺς κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Πανσ.
α', 30.
Σκίροφῶρια, τὰ, εἴς Σκίρα.
Σκίροτος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσοποτα-
μίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἑ-
δέσσης, ταῦν Δαΐσαν. Ζωιαρ. Munnert
Γεωργ. V, 2, σελ. 277.
Σκίρωνας, α. ὁ. Θεβαῖός τις, παρὰ Θουκ
ε'. 70.
Σκίρων, υἱος, ὁ. ὄρα Σκίρων.
Σκίρωνίδης, ου, ε. (— υ —) Στρατηγὸς τῶν
Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.
Θουκ. η', 25.
Σκίταλοι, οἱ. (ε) Ὄνομα δαιμόνων τινῶν ἀ-
σελγῶν καὶ πορικῶν, πλαττόμενοι κατ' ἀστεϊσ-
μὸν ὑπὸ τοῦ Κορμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ
Σχολστ. ἀπὸ τῶν Σίτων. ἀσελγούς τινας καὶ
ἀσκολάστου ἀνδρῶν τοῦ τότε χρόνου. Ἀριστφ.
Ἰππ. 635.
Σκίτων, υἱος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς
ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ
παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μνηδ.
σελ. 573.
Σκίωνη, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς χειρτονή-
σου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ
κόλπου. Ἡρόδ. 7, 128. — Ὅθεν Σκιωναῖοι,
οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.
Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς

Δαλματίας, πρότερον χρηματίζασα κιβέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία τανὺν Σκόδρα ἡ Σκούταρι. Πτολ. β, 17, Λιβ. 43, 20.

Σκοιδίσις, ὁ. παρὰ Στράβ. ια'. καὶ Σκοιδίσκος παρὰ Πτολ. ε'. Συνέχεια τοῦ ὄρους Παρυάριου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερωμένη μεσημβρινῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἀχρι τῆς ἀρκτώας Κιλικίας ὅπου προστηγίζοντα τον Ταύρον σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannerl Gew. VI. 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ ποτῶδες μεταξὺ Ἠλίδος καὶ Ἀχαιᾶς ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρχαδίᾳ. κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὀμήρ. Ὠλενὴ πέτρῃ ἀναφερόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμοὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως δὲ ἄγνωστος, Ἡροδ. α. 95.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχωρίον ὄνομα τῶν Σκυθῶν κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡροδ. 4, 6. ὅρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σχόμον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θράκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, ταὺν Βιδόσχ. Θου. β. 92. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ὁποίαν γραφ. προσέτιτο καὶ ὁ Ρορρο εἰ χειρουργ.

Σκοπάδαι, οἱ. (νυ-) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἄρξασαν χρόνοντι ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 6, 147. Θεοφ. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδεις, ε', ἡ, ον. (α) Τοῦ Σκόπα ἡ εἰς τὸν Σκόπαν ἀνήκον. Λουκ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλουσίος τι τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὅποιον ὁ λυρικός Σιμωνίδης ἐξύμνησεν ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινα παρ' αὐτῷ. Ξενφ. Ἑλ. §. 1, 15. Πλατ. — 2) Ἐτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πῦαν. ἐγχοῖος τοῦ προτέρου Αἰλ. ποιη. Ἰς. ιβ'. 1. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάτας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποῦν αἱ πλείσται ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συνεργασθεῖς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων τὸ ἐν Καρία περιφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μασσώλου καὶ ὡς λέγεται ἐπὶ τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ἰκόν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ἱστορικός Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὕρισκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Πανσ. ἡ', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, τανὺν Σκέπελος. Ἡροδ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῶν ποταμὸν ἐν τῇ Πανονία χώρᾳ, τοῦ ὁποῦν ἐν μέρει ἐκτείνεται ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὴς μεταξὺ τῶν Μοισῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροὶ Σκορδίσκοι ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ὑπετάχθη τὸ ἔθνος

τοῦτο ἐξολολήθην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατὰ Στράβ. ἡρανίσθη ὅλον ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκος, ὁ, = Σκοιδίσις. Πτολμ.

Σκορδομάχοι, οἱ. (α) Ἐπίπλαστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἰς. α'. 13. (σκόριδον, μάχομαι)

Σκότουσα καὶ Σκοτούσσα, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουςταῖοι, οἱ κάτοικοι. Ξενφ. (ἡ διὰ τοῦ δύω στ. γραφ. ἐστὶν ὁρσοτρ. ἀντὶ Σκοτάστα).

Σκύβαι, ὁ. Ἐνικ. ὁ Σκύδης, ον. (υ) Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλεον γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάτας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἀρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡροδ. ἐσχηματίζον οὗτοι ἐν ὅλῳ ἔθνος τὸ ὅποιον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπότινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὐξείνου. Πότιον ὀνομάζοντο συνήθως Σκύβαι. Ἡροδ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν διηροῦντο τὸ πάλαι οἱ Σκύβαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλάς. — α) Σκύβαι οἱ γεωργοὶ, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένου καὶ Παντικαίου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενεῖτας ἐκάλεον, ἀφ' αὐτῶν δὲ ἐκαλοῦντο Ὀλβιολίται. Ἡροδ. 4, 18. — β) Σκύβαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικαίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Ἡροδ. 4, 19. — γ) Σκύβαι οἱ Βασιλῆται, οἱ ἀριστοὶ καὶ πλείστοι, κατοικοῦντες ἐπὶ ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἀχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μακρότιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχηματίζει ἐν ἴσῳ Σινδικὸν βασιλεῖον ἐν τῇ νυν Κριμαίᾳ· ἐλογίζοντο δὲ οἱ Σκύβαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθεστῶσαν παρ' αὐτοῖς. Ἡροδ. αὐτοῦ. 20 καθ' ὑπερθεὶν δὲ τῶν Βασιληῶν Σκυθῶν πρὸς βορρὰν κατῴκουν οἱ Μελαγχλαῖοι ἄλλο ἔθνος οὐχὶ Σκυθικόν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθέ-
τους παρὰ τὸν Ὑπανν ποταμὸν ἔσται ὁ ἀρχαῖος οὗτος ἱστορικός τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύβαι καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζῶνας καὶ Νευρούς. Ἡροδ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Σκύβαι μόνον εἰ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύβαινα, ἡ. (υ) Ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ. Δυσκ. 184.

Σκύδης, ον, ὁ, κλητ. Σκύβα. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡροδ. — 2) καὶ Ἐπίστ. = Σινδης ὁμιλος, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύδης, ον, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁ-

ποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἀκ τῆς Ἱερπερβερίου Β' χίδνης ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἐτι ἐρήμην οὖσαν κατοίκων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ Σκυθικόν γένος. Ἡροδ. 4, 8—10. κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. β', 43, ὑπῆρξεν ὁ Σκυθὴς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μίας αὐτοχθόνου κέρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγκλέων ἐν Σικελίᾳ ἀπ' οὐπου διαχθρεῖς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γίλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλεῖα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποθανὼν αὐτόσε εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἡροδ. 6, 23. Αἰλ. ποικ. ισ', — 3) Λακεδαιμονίους, παρὰ Ξενοφ.

Σκυθία, ἡ, (υυ-) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορὰν ὅσατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡροδ. ἡ Σκυθία χώρα ἡ ἡ Σκυθική, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικός οὗτος ὅσπερ ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνορεύουσιν πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μετὰ τὴν Μαϊωτίδα λίμνην καὶ σχηματίζουσιν ἐν μέγα τετραγώνον ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Σαρματία. παρβλ. Ἡροδ. 4, 99. οἱ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴν ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνον δὲ ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς χώρας αὐτῶν ἔκειντο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, οἵτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν πρεῶντων τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἔδεικνυν τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνεται ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἐν μέρος τῆς νῦν ἀνατολικῆς Μογγολίας χωρισμένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμαῶν εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμαῶν ὄρους Σκυθίαν ἡ δυτικὴν Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμαῶν ὄρους Σκυθίαν ἡ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δυτικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βιβλ. 5, 14. τρία κοινὰ λαοὺς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαοὺς, αὐτοὺς, κεφ. 15, μετὰ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐζακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοῖταν καὶ τὰ Χάυρανα καὶ δύο ἐπιστήμους χώρας τὴν Κατίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίνη δε. Ἐπιρμ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλμ. **Σκυθικός**, ἡ, ὄν. Τῆς Σκυθίας ἡ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀνήκων, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταῦτ. τῷ Εὐξείνιῳ Πόντῳ. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθική = Σκυθία. Ἡρόδ.

Σκυθινοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικά παρὰ τὴν Εὐξείνιον πόλιν ἀνατολικῶς τοῦ Ἀρπάτου ποταμοῦ, ἐν τοῖς ὑστερον χρόνοις Σακασσνοὶ καλούμενοι· κατὰ Rennel. ἐν τῇ νῦν Καρτίχῃ χώρῃ. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 7, 18. Σκυθινοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθίνος ἡ Σκύθιος, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγράμμάτων Ἑλλήν ἀγώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὐρηγται δύο ἐπιγράμματα ἐν Βρυοχ. Ἀναλ. τ.μ. II, σελ. 104. Φεβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 494.

Σκυθίς, ἰδος. ἡ, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γυνή. Ἡ

κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρυσάκμ. γῆ. = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς εἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν προχωρήσαντες εως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐτῆς αἰτῶντο μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχωρῶν ἐθνικῶν λαῶν. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τῶν δύο ὁχθῶν τοῦ Ἰερδάνου ποταμοῦ ἀπέχονσα 600 στάδια τῶν Ἱερουσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ-σάν καλουμένη, τανὺν Ἑλ Βαιτάν. Στράβ. Μαννερτ Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (υυ-) Πόλις μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Μυστίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου· τανὺν Σικί. Ἡροδ. 1, 57.

Σκυλάκιον, τό. (α.) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττανῶν, πρότερον Σκυλήτην καλουμένη, τανὺν Squillace. Στρά.

Σκύλαξ, κος, ὁ, (υ-) ὁ Καρυανδεὺς. Περιφήμοι ὄρχαιοι γεωγράφοι ἔβλουν ἐκ Καρυανδῆς πόλεως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Τῶτασπου ἀπέστειλε μ' ἑνα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύαν. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφέων τοῦ εἰσέτι σωζομένου Περιήλου τῆς Μετογείου θαλάσσης. Ἡροδ. 4, 44. — 2) Ἐτεροὶ τῆς νεώτερης γεωγραφίας ἔβλυν, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀριβείας καὶ ἐπιστατίας διαφόρους γεωγραφικάς εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίηλος τῆς Μετογείου θαλάσσης. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλης, εως, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριαπέδου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μούμενος κατὰ πάντα τὴν δαίταν καὶ τὴν ἡσθίαν τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασίδου. Ἡροδ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὁμ. Σκύλλη. Οὐγάτηρ τῆς νύμφης Κραταΐδος, Ὁμ. Ὀδ. Μ. 124. κατ' ἄλλους δὲ Οὐγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολ. Ροδ. Δ. 823 κατ' ἄλλους τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς. Τὴν. Τέρας φοβερὸν τῆς θαλάσσης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπὶ τινος αὐτοῦ ἐψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἐκπέμπον τρομακτικὰς ὀρυγμοὺς ὁμοίους μετὰ ἐνὸς σκύμνου λεοντος. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73, ἐπαρταζάντο δὲ ἔχουσα ἐξ ὀφθαλμῶν δράκοντες καὶ δώδεκα ὀφθαλμοὶ καὶ ἐξέχοντες ὀδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνείχοντο κεφαλὰὶ κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερά τεράστια κατὰ σπαρτατῶντα πάντα ἔσα ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον τῆς· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφυγῇ μετὰ γὰρ κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε διέπλεεν τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, χάσας ἐξ τῶν ἀνδραιοτέρων ὁπλῶν του. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73—90. ἢν δὲ ἡ Σκύλλα αὕτη κυρίως ἀποτομος βράχος ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁ-

ποιόν οὐ συντρίβοντο φερόμενα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης μετὰ πολλοῦ φόβου. Ἐν ἑκαλείτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτὸς ὁ βρῆχος ἐπὶ τοῦ ὁποιόν διέτριβε τὸ τέρας τοῦτο ἢ ὡς πλάττεται μεταμορφῶσθαι ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλεῦς τῶν Μεγαρίων, ἣτις ἐράσθεισα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἐπολιόρχει τὰ Μεγάρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσὴν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἔχθρους· ἀλλ' ὁ Μίνως κρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὅπισθεν τῆς πρύμνης τῆς νηὸς αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχ. Ἀπολόρ. (ἡ Ὀνομαστ. Σκύλλα εὐρηταί ἅπας παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδτ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, ταυὺν Κίβρο Σκύλλαν Θουκ. ε, 53. — 2) ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. — 3) Πόλις μικρά ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυὺν Sciglio. Στράβ.

Σκυλλίης, εἰς, ὁ. Περιφημὸς δῦτης Σκυώτιος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπο τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνας διελθὼν κολυμβῶντας ογδόηκοντα περίπου σταδίους. Ἡροδτ. 8, 8.

Σκύλλης, ἰδος, ὁ. Τίος τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιός. Πaus. β'. 15.

Σκύμνος, ὁ. Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράφας εἰς στίχους λαμβανούσαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. iV. σελ. 613.

Σκύριος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλεῦς τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολόρ. γ'. 15. 5. εἶσα ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἐρμηνεύται τινεὶ προεβλόντο τὴν γραφ. Φημὺν ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολόρ. σελ. 871.

Σκυρμίδααι, οἱ. (α) Λαοὶ τῆς Θράκης κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδτ. 4, 93.

Σκύρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μίλιον βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπολεμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· ταυὺν Σκύριος. Ὁμ. Ἰλ. I, 608. — Ὄθεν Σκυρόθεν Ἐπίρμ. ἐκ Σκύρου καὶ Σκύριος, ἰα, ἰον. Τῆς Σκύρου ἡ ἐκ τῆς Σκύρου ἰον. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ εὐσιαστικ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ. (τὸ ὑβῆστι μακρόν, ἡ δὲ γραφ. Σκύρος ἡμερτ.)

Σκῶλος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τανάγρας. Ὁμ. Ἰλ. Β'. 497. Ἡροδτ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θράκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὐρηταί διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς Ἀθην.)

Σκῶπασις, ἰος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σκυῶν πο-

λεμήσας ἐννεντὸν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ. (υυυ) Δαίμων τις θορυβώδης καὶ ταραχοποιός. Ὁμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, εἰς, ὁ. Ὀριζήσας νεανίας τὸν ὁποιόν ἡγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποιόν ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδὰς αὐτοῦ. Σίμων. Ἐπιγρ. 55. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. 3, 4.

Σμερδῖς, ἰος, ὁ. Δορκ. Σμερδῖς. Τίος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Καττανδάνης, ἀδελφός τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποιόν εὗτος ἐφόνευσεν ἐν Αἰγύπτῳ, διότι ἠδυνήθη νὰ ταυύσῃ τὸ τόξον τοῦ ὁποίου ἐπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 3, 30. — 2) Μεγαροῖς τῶν Περσῶν, ὅτις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφός τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλεῦς, ἀλλ' ἀνακαλεῖσθαι τελευταῖον διὰ τινος πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθηρέθη τοῦ θρόνου. Ἡροδτ. 3, 61.

Σμερδομένης, εἰς, ὁ. Στρατηγός τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀδελφός Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 82.

Σμίκρης, ἡτος, ὁ. (ε) Στρατηγός τιτῶν Ἀρκάδων. Ξενφ. Ἀνάβ. ε'. 3, 4.

Σμικρέων, νους, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 429. Ε.

Σμικύθης, ου, ὁ. (-υ-) Μικρός τις τύραννος ἐν Θράκῃ. Ἀριστφ. Ἰππ. 969. — 2) Ὀνομα Ἀθηναίου τινος παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, νους, ὁ. Ὀνομα κυρ. ἀνδρός παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420.

Σμικυθός, ὁ. Ὀνομα γέροντός τινος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ Ἀριστ. Ἑκκλ. 292.

Σμίλα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδτ. 7, 123.

Σμίλις, ἰδος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιός τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Πaus. ε'. 4.

Σμινδυρίδης, ου, ὁ. (ε) Τίος τοῦ Ἱπποκράτους πλούσιος Συβαρίτης καὶ περιβοήτος διὰ τὴν ἀφραν αὐτοῦ ἀβρότητα καὶ ἡδοναίαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ εἰς ἐν ἐκ τῶν Ῥόδων ὅσα ἐκαλύπτον τὴν κλίνην του ἐτύγχανε νὰ διπλωθῇ· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἰς τὸν μνηστήρων ὅσοι ἤλθον εἰς Σικυῶνα διὰ τὸν γαμον τῆς Ἀγασίας θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. 3, 24.

Σμινθεύς, εἰς, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἀπίωνα ἀπὸ τοῦ σμίνθος, ἥτοι φωνῆς τῶν μυῶν, διότι ὡς λέγεται ἡλευθέρωσε ποτὲ τὴν χώραν τῆς Τροίας ἀπὸ ἐν πληθὺς μυῶν οἵτινες κατέτρωγον τὰς ἀσπίδας τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τενιδῶν. ὁρσορ. μετα ἀπὸ τοῦ Σμίνθη πόλεως τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

Σμίνθη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σμίνδιον, τό. Ναός τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ. Στράβ.

Σμοιός, ὁ. Ἀθηναῖοις τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον οἱ συμπόλῃται ἐκ τοῦ ἱππικοῦ.

Σμύρνα, ἡ, καὶ Μύρρα. Θυγάτηρ τοῦ Θειάντος καὶ τῆς Ἀριδυίας, Ἀπολλ. γ', 4, 4. μετὰ τῆς ὁποίας συνευραθείς ὁ ἴδιος πατήρτης ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐννοήσας ἀκολουθῶς τὴν ἀνοσιουργίαν του κατεδίωκεν αὐτὴν μετ' ὀργῆς, ἕως οὗ ἡ Ἀφροδίτῃ εὐπλαγχνισθεῖσα μετεμορφώσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον μυρσίνην· ἐκ ταύτης τῆς μίξεως λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἀδωνιν. Ἀπολλοδ. Ὀβιδ.

Σμύρνα, ἡ, Ἰωνκ. καὶ Ἑπικ. Σμύρνη. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλῃτος ποταμοῦ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἓνα εὐρύχωρον λιμένα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐκτίσεν οἱ Αἰολεῖς ὅσοι ἤλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ ἀποπασθεῖσα ἀπὸ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων συγκατετάχθη εἰς τὰς τῶν Ἰωνῶν. Ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου, τοῦ ὁποῖου εὐρίσκειτο εἰς ναὸς καὶ ἐν ἀγάλμα ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατορίαν ἐκοσμήθη ἡ πόλις αὕτη μὲ πολλὰ εἰδημοσίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰκοδόμας ἀπολαύουσα παρ' αὐτῶν καὶ μεγάλα προνόμια· τανῦν Σμύρνη. Ὀμ. Ἑπικ. δ'. 6. Ἡρόδ. 1. 150. Στράβ. — Ὄθεν Σμυρναῖος, αἶα, αἶον. Τῆς Σμύρνης ἡ ἐκ τῆς Σμύρνης ὦν, Ἡρόδ. καὶ Οὔσαστικ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σμύρνης. — Σμυρναῖκος, ἡ. ὄν. Τῆς Σμύρνης. Δουκ.

Σόανες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρόν τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ ἔχοντες ἴδιον βασιλεῖα ἐν τῇ νῦν Γεωργία. Στράβ. Πλιν.

Σόανης, οὐ, ὁ. Ποταμός τῆς Κολχικῆς χώρας. Πτολ. ε'. 9.

Σογδιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Περτίδος μετὰ τοῦ Ὄξου καὶ ἱαξάρτου ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμ. ἀναφέρει διαφόρους λαοὺς καὶ πόλεις ἐπιστημονικὴν Δρέσπαν καὶ Μαράκανδα. τανῦν ἀποτελοῦσα τὴν ἀρκτικῶν Βουχαριαν. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ'. 30.

Σογδιανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σόγδιοι, οἱ. = Σογδιανοί. Στράβ. Ἀρρίαν.

Σογδοί, οἱ. = Σογδιανοί. Ἡρόδ. 3. 93 — 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὰς ἔχδας τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 3. 15.

Σόδομα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας. Στράβ. — Ὄθεν Σοδομίτης, οὐ, (1) ὁ κάτοικ.

Σόηβοι, οἱ. καὶ Σὼηβοι, Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. ββλ. ζ'. καλεῖ μέγιστον, εὐτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἄχρι τοῦ Ἀλβίου, μέρος δὲ τι αὐτῶν καὶ πέραν τοῦ Ἀλβίου νίμεται, παρβλ. καὶ Τακτ. Γερμ. 2, 45. Διον. Κασσ. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στεφ. Βυζ.

Σολέεις, εντός, ὁ. συνηρμ. Σολοῖς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυρητα-

νίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Κάβο Σπαρτέλ. ἡ Σολοῖς ἄκρα. Ἡρόδ. 2. 32. σαφέστερ. Ἀρσεν. ὁ πύματος. Κριναγ. Ἐπιγ. 21. ἐν Ἀνδολ. II. 146. καὶ Σολουντίς, ἴδος, ἡ παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολοῖς, Solus, Soluntium πόλις ἀρχαία τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μετὰ τοῦ Πανόρμου καὶ Θερμῶν· τανῦν Castello di Solanto. Θουκ. 3. 2. Διοδ. Σικ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Αἰπεία καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεσκέψθη αὐτὴν· τανῦν Σολία. Αἰσχ. Προμ. 890. Πλουτ. ὅθεν, Σόλοις, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 5. 110. — 2) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, οὕτα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λινδίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἧτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλὰς αἰς ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου, ὠνομάσθη τελευταῖν Πομπησιόπολις· τανῦν Μεζετοῦ. Ξενφ. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Soloe Ciliciae παρὰ Πλιν. — Ὄθεν, Σολεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολοῦς, ἴδε Σολοῖς. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Κώμη οὐρά τῆς Κορινθίας χώρας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τινος ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τὰ = Ἱεροτόλμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. παρ' Ὀμ. Ἰλ. Ε'. 184. Ὀδ. Α, 283. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1. 173. ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ Μυλίοι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατοικοῦν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, υἱος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκαστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ βασιλέως Κερφου. Ἐναγχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορείαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτησῇ ἱκανὰς γνώσεις τῶν τῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφὴν νὰ κατασταθῇ χρήσιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰτήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. οἱ συμπολιταῖτον ἐκλέξαντες αὐτὸν Ἀρχοντα ἐν Ἀθῆναις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβερνήσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς τοῦ ὁποίου ἤλπιζον τὸν λοιπὸν τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἰμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελής τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεθλίβοντο πρὸ τοσούτων χρόνων οἱ πλείους τῶν συμπολιτῶν του, εἰς δὲ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέστρεψε τὴν ὑπεράττην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ'

- ἄλλων λαῶν, νὰ συγκροτῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ καθιεστώτας καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχάς, συγκράτας τὴν ὀφύλιον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπὶ ῥοῖας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρτάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία δεκαετής ἀποδημία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἡν οὗτος ἐπεσκέψθη ἐκ νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων τὰς σφύρας αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεκοσώθησαν δι' ὅρου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταθέτους ἕως τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅτε διὰ τῆς ραδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν πόλιν ὑπεράττην ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεῖς ὁ Σόλων περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἐτι ἡλικίας ἐνέσχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν πόλιν συγγραφῆς νόμων πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἡθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθεώρει ὡς ἔξοχα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγεῖα καὶ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 29.
- Σόος**, ὁ συνηρμ. Σοῦς. Τίς τοῦ Ἀριτοδόμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπύκτου. Πλουτ. Πανσ. 4, 7. — Ὁ κατὰ συναίρ. τύπ. εὐρηταὶ παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σέσμαι παραγομ.
- Σουάνοι**, καὶ **Σάκκινοι**, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.
- Σουγδιάς**, ἄδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σουγδιάς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.
- Σουδηνοί**, οἱ. ὅρα Σινδοί, ἀριθμ. 2.
- Σουέσσα**, ἡ. Suessa Pomelia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλσκων. Στράβ. ἐτι καὶ Σουέσσα τῶν Πομεντίνων. Στράβ.
- Σουετούλουλα**, ἡ. **Suessula** Πίλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κίτῳ Ἰταλίᾳ τανὺν Castel di Sessola. Στράβ.
- Σουετόνιος**, ὁ. Suetonius, Τρακουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Τραϊανοῦ. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 421.
- Σουῆβοι**, οἱ. = Σῆβοι, ὅπερ ὅρα.
- Σουίδας**, α, ὁ. Ἀγνωστὸς ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεὺς, πιδαν. ἀκμάσας περὶ τὴν δεκάτην ἢ ἑνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγραφεὺς ἐν λεξικῶν ἱστορικῶν καὶ ἐξηγητικῶν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἠρανίσθη ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ἐ-
- ξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.
- Σούκρον**, τό. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐβόλων ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στράβ. γ'. κατὰ Reich. ἡ νῦν Sueca.
- Σούλγας**, α, ὁ. Sulyas. Ποταμὸς τῆς Γαλιλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδάνον πιδαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.
- Σούλμων**, τό. Salmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου τανὺν Sulmona. Στράβ.
- Σουλπικία**, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.
- Σουλπικιανός**, ὁ. Sulpicianus. Ὀνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους. Ἡρώδ.
- Σουλπίκιος**, ὁ. Sulpicius. Ὀνομ. κύριον. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.
- Σουλχοί**, οἱ, καὶ **Σολχοί**. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.
- Σουνιαχός**, ἡ. ἐν. Τοῦ Σουνίου ἡ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιαχὸς γονοῖς, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου. Ἡρόδ. 4, 99.
- Σουνιάρατος**, ὁ. (ἀράσμαι). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὕρισκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστφ. Ἰππ. 560.
- Σουνιάς**, ἄδος, ἡ. Ἰζιάτρ. θωληκ. τύπ. τοῦ Σουνιαχός, ἡ Σουνιάς, ἀρη. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναίας κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Πανσ.
- Σουνιεύς**, ἄδος, ὁ. Ὁ κίτοκος τοῦ Σουνίου ἵτε Σούνιον ἀριθμ. 2. Δημ.
- Σούνιον**, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινοτάτην ἄκρην αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θωρικοῦ ἕως τοῦ δήμου Ἀναφύστου, μ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ τανὺν Καποκλώνος. Ὀμ. Ὀδ. Γ. 278. Πανσ. α', 1, 2. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου μετ' ἑμμένα καὶ μ' ἓνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.
- Σούρα**, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποταμοῦ οὗ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, τανὺν Ἰαβαρ. Δουκ. ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.
- Σούριον**, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μετογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.
- Σοῦς**, ὁ. = Σόος. Πλάτ. Κρατύλ.
- Σούσα**, τά, ἐ. τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσάν. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτόθι πεδίῳ τῆς Κισσίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν χειρὶ χειμῶνος, μετ' ἑμν ὀχυρὰν Ἀκρόπολιν Μεμνῶνι καλουμένην καὶ Ἡρόδ. ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη πρῶτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ἰστιάτου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 στα-

δίων· τανὺν Τοστέρ ἢ Σχιστέρ. Αἰσχ. Πέρσ. 16. Ἡρότ. 5, 53. — Ὅθεν, Σούσιοι, οἱ κατοικ. Ξενφ.

Σουσαρίων, ὠιός, ὁ. Ἀρχαῖος κομικός ποιητὴς Ἑλλήν· ἐκ Μεγαρῶν, ὁ γράψας πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐν ἑμμετρον κομικὸν ποίημα τὸ δεύτερον τοῦτῃς 54. Ὀλυμπ. Ἀριστοτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II. σελ. 499.

Σούσας, α, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Πέρσ. 954.

Σούσια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρρίαν. Ἀ. ἀβ. γ'. 25. πίζαν. ἡ Σουφθα παρὰ Πτολ.

Σουσιανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσία, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἀνωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχονσα θερμότετον κλίμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ὑπὸ βάλτων, δι' ὃ μόνον ἐν κοίρῳ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτῇ καθεδρᾷ τῶν Σούσων, ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων τῆς ἡνι' αὐτῇ μετὰ τὴν τῶν Ἀσσυρίων τανὺν Κουριττάν. Πτολ. Σουσίς, ἴδος. ἡ. Αἰσχ. Πέρσ. 117. Στράβ. Σουσιανή, κυρ. Σηλ. τοῦ Σουσιανός, ἡ, ὅν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σούσα ἀνήκευσα. — καὶ Σουσιανοί, οἱ κατοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανός. Ἀρρίαν.

Σουσουδάτα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς νῦν Σιλεσίας. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενής, οὗς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σούσα γεννηθείς. Αἰσχ. Πέρσ. 639.

Σούσιοι, ἰα, ἰον. Τῶν Σούσων ἡ ἐκ τῶν Σούσων ὦν. Ξενφ. οἱ Σούσιοι, καὶ Σουσιανοί, Στράβ.

Σουσίς, ἴδος, ἡ. Ἰκταίρ. Σηλκ. τύπ. τοῦ Σουσιανός· καὶ οὐσιαττκ. ἀντὶ Σουσιανῇ, ὁπερ ὄρα.

Σουσισχάνης, οὗς, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι. Αἰσχ. Πέρσ. 34.

Σοφαίνετος, ὁ. Εἰς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφαλίου πολεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σόφελος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνδολ. — 2) Δραματικός ποιητὴς τῆς μεταίας κομωδίας ἐκ Θηβῶν ἡ ἐκ Σικυωνίων. Ἀθην. εἶδα Σώφελος εὐρηταί γεγραμν. [Σοφίλος κυρ. διὰ τοῦ ε, παρὰ δὲ Σικμωιν. Θηβ. 1, ἐν Ἀνδολ. I, 168. εὐρηταί Σοφίλου διὰ τοῦ ε.]

Σοφοκλῆς, ἑούς, ὁ, συνηρμ. Σοφοκλῆς. Τίος τοῦ Σοφίλου, εἰς τῶν ἐνδίκων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθείς εἰς Κολωνόν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδάχθεις εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδείξας διαφόρους ἀκλουέουσας πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνὴρ, ἐφημίση πρὸ πάντων ὅτε πρῶτον ἔρχισεν τοὺς δραματικούς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ

θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ἔτι 25 ἔτων, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν διδασκαλὸν του Αἰσχύλον, καὶ δαυμαστὲς τοῦ λοιποῦ μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν γὰ ἔχωνιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλὴν των. Εἰότητης δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξαίρτ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμεον πρόσωπον μετὰ τῶν ὑποκριτῶν του καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δούς εἰς αὐτὴν πλειότεραν πράξιν, συμφέρον καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντόνιου καὶ φυσικῆς ἐκφράσεως τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων του καὶ διὰ τῆς αληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας παραστάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγωδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὐρηταί παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 203. ἐσώθησαν μόνον ἐπτά καὶ τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφοῦ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑποληψέως, τὴν ἵποιαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Τίος τοῦ Σωστρατίδου, εἰς τῶν περιφημῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουτήσας ἀπότινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. Ἀριστοφ. Βίρ. 698. Ξενφ.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῖχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδοι. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ Στέφ. Βυζ.

Σπαράδοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θράκης. Θουκ. β', 101. εἶδα κατ' ἄλλους Σπάρδοκος γεγραπτόν.

Σπαργαπίτης, εὐς. Τίος τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Ταμύριος. Ἡρότ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτη, ἡ, Ἄρκη. Σπάρτα, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μηρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθεδρὰ τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐπίτινος ἐπὶπέδῳ κοιλάδος, σχηματισμένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταυγέτου· πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 58. καθεδρὰ τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατωκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἡ τμήματα διηρημένη, σχηματίζουσα ἓνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχοντα 48 σταδίων περιμέτρον μετὰ 60,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ἂν 8 εὐς 9000 ὑπῆρχον γήνσιοι Σπαρτιάται πολῖται. Αἱ ἀξιολογωτέραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τὰς ὁποίας ὁ Παντανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὅποια οἱ Λακεδαίμονιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἐν μέρος ἐκαλεῖτο χοροί, εἶδα ἐνυγκροτούτο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπολλωνος, τὸ δῶατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φθορομημένον, ὁ Ἀρόμος,

ἡ Ἀγορὰ εἰς τὴν ὅποιν εὐρίσχοιτο ὅλα τὰ ἀρχαία καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Ἀκρόπολις κειμένη ἐν ἑνὶ ὕψελου καὶ ἀποτόμου λόφῳ μὴ ἔχονα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διὰ δὲ τὴν προσφυῇ καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρὰν θέσιν τῆς κατεστάθη ἡ Σπάρτη πολλάκις δυσάλατος ἀπὸ πέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· τῶνν ἐρείπια κληθέντων τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10. Πολύβ. β', 20. Πανσ. γ', 11. — ὅθεν Σπαρτιήθεν, ἐπιρμ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 10. καὶ Σπαρτιήνδε, εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα καὶ θυγὴ τοῦ Λακκεδαίμονος ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλετο τὴν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Σπαρτιάς, ἄδης, ἡ, = Σπαρτιάτις. Στεφ. Βυζ. Σπαρτιάτης, οὐ, ὁ, Ἰωνκ. Σπαρτιήτης (α). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ Σπαρτιάται, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Ἑρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὴν Λακωνίαν διαμενόντες τοῦ λοιποῦ αὐτοὶ βασιλεύοντες ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὅποιοι ἐσχηματίζον δὴ βασιλικὰς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τὴν τοῦ Εὐρυπύκτου καὶ τοῦ Προκλήου. Ἡροδ. 1, 65. Πλάτ. Νομ. I, σελ. 637. Α.

Σπαρτιανικός, ἡ, ὄν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ. Σπαρτιάτις, ἰδος, ἡ. Ἰδιαιτ. ἑλλ. τυπ. ἡ Σπαρτιάτις χθών. Εὐριπ. Ὀρεστ. 536. καὶ οὐσιαστικ. ἡ Σπαρτιάτις, ἡ κατοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτίνοι, ὁ. Ὡραῖός τις Μῆδος, παρὰ Λουκ. Ἰακωμ.

Σπαρτοί, οἱ (ἡγεῖραι). Οὕτως ἐκάλουντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας, οἵτινες ἀκολούθως ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν αὐτοχθόνων δὲν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ὅπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὕτω γηγενεῖς καὶ σπαρτοί. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἀνεμύνησαν ἐνοπλοὶ ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συνελθόντες εἰς μάχην μεταξὺ τῶν ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτός πέντε μόνων οἵτινες μετὰ τοῦ Κάδμου ἐκτίσαν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεὰ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πινδ. Πνθ. 9, 145. ἐκάλουντο δὲ οὕτω Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ἰπερήνωρ καὶ Πέλωρ. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. ἐπὶ καὶ ἀντὶ τοῦ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Ἰκετ. 578.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοτταίων. Θουκ. β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Σπάρτων, ὄνος, ὁ. Τίος τοῦ Φωριωνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μυκηναίου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηναίων ἐν Πελοποννήσῳ. Πανσ. β', 16.

Σπασίνης, οὐ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Στεφ. Βυζ. Τσπασίνης, παρὰ Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Πατί-

νης παρὰ Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὅρα Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Ἀίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἀλατωδεις ἐν αὐτῇ. Στράβ. ια'. παρὰ Πτολ. δὲ καλεῖται αὕτη λίμνη Μαρριανῆς, ταυὺν Οὐρμ.

Σπειώ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολδρ.

Σπερδίνης, ὦν, ὁ. Τίος τοῦ Ἀερίστου, εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπρόσφερεν εἰκουσίως θάνατον εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βουλὴς. Ἡροδ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχης, ἰδος, ὅστις ἡμαρτυ. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 98. Λουκ. Δημ. Ἑγκ. 32.

Σπερχεῖος, ὁ, Ἰωνκ. Σπερχήϊος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· ταυὺν Ἀγράμηλα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδ. 7, 198. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννησας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλεΐδος Πολυδώρου τὸν Μενέστιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχης, ἰδος, ὁ, = Σπερδίνης, ὅπερ ὅρα.

Σπεύσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετὰ τοῦ ἐποίου τούτου τὸν θάνατον ἀνέδραχεν τὴν ἐν Ἀκαδημία διδασκαλίαν τοῦ πρώτου ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτοὶ τὴν φιλοσοφίαν ὅκτω χρόνους· κατηγορεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀβροδίατος καὶ εἰς ἄλλον ἄνωτος, ἀδοκῶν μέχρι τέλους μετ' ἐπονείδιστον θάνατον. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 319. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, οὐ, ὁ (α) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

Σπίνδαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ταρύντου, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλου. Διογ. Λαέρτ. β', 5. — 2) Ξενοκτίς ἐν Ἀθήναις, πῖσαν φρυγὴ τὸ γένος, καταχθεις μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 763. — 3) Ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἑρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρὰ Σουῖδα μία τραγωδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 323.

Σπολήτινον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀναποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολήτιον, τό, Spolegium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυὺν Spoleto. Στράβ.

Σποράδες, αἱ νῆσοι (α). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνας νήσους τινὰς κειμένας ἐσπαρμένως εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μετὰ ξὺ Κρήτης καὶ τῶν Κυκλάδων, ἐπὶ τὰς μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς, τὰς πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καὶ τινὰς ἐν τῇ Προποντίδῃ. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ι) [σποργή]. Κουρσεῖ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ὀρν. 301. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξύ τοῦ ὄρους Ἀθωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· τανὺν Λιβανόβα. Ἡροδ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τὰ Στάγειρα, παρὰ Διογ. Λαερ. καὶ Στεφ. Βυζ. τ' Σταγείρα, παρὰ Δι. Χρυτ. — ὅθεν, Στάγειρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Στάλκας, α, ὁ. Ἡλειόστις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. 5, 4.

Στάμνιος, ὁ. Κημικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπὸ τοῦ στάμνος, ὑπὸ τῷ ὁποίῳ ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ. 22. καλεῖ τὸν Διόνυσον, ἦτοι παῖδα τοῦ Σταμνίου ἀπὸ τοῦ Διός.

Στασάνωρ, ορος, ὁ (α). Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρῶν. Ἀνάβ. γ', 29.

Στασίνοος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στήσινοος. Ποιητῆς τις ἐκ Κύπρου, συγγραφέας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στάσιππος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στήσιππος. Κί· τοιόστις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. παρὰ Ξενφ. Ἑλ. 5, 4.

Στασίχορος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στήσιχορος, ὁ· περ ὅρα. Σίμμ.

Σταφυλίτης, ου, ὁ (υυ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύτου, ἀπὸ τοῦ σταφυλῆ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 41.

Στάφυλος, ὁ (υυυ). Τίς τοῦ Διονύτου καὶ τῆς Ἀριάνης. Σχολστ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 995. κατὰ δὲ Πλουτάρ. υἱὸς τοῦ Θηπέως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμidos τὴν Μολπαδίαν, Πάρθενον καὶ Ροιῶν. Διοδ. Σικ. β', 62. κατὰ τινὰς δὲ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀστυρίων ὑποδεχθεὶς τὸν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἐκστρατείας του. — Νον. Διον. ἐλ', 44. — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκρίτειος, παρὰ Στράβ.

Στεῖρια, ἡ. Κώμη καὶ Δημός τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ, ἀνηκῶν εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. τὰ Στεῖρια. — ὅθεν, Στεῖριεύς, εως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στεῖριας ὢν. Ξενφ. Λουκ. — 2) Στεῖριακός, ἡ, ὄν. Τῆς Στεῖριας ἡ εἰς τὸν δῆμον Στεῖριαν ἀνηκῶν. Πλούτρ.

Στεντορίς, ἴδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ μεταξύ Κυψέλλης καὶ Αἰνίου. Ἡροδ. 7, 58.

Στέντωρ, ορος, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ λέγεται ὅτι ἀπέτλετο τοσοῦτον δυνατὸν ἤχον ὅσον πεντήκοντα ἄλλων φωναί, καὶ ὅτι ἐπενόησεν τὴν διὰ κόχλου βοήν ἐν ταῖς μάχαις. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 783. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μείζον ἔμβοαν τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στενύκλαρος, ἡ. Ἰωνκ. Στενύκληρος. Πόλις τῆς Μισηνίας ἐν Πελοποννήτῳ, παλαιὰ καθόρα τῶν βασιλείων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡροδ. 9, 64. Πανσ. ἐνθα διὰ τοῦ ἡγέρταται γραφομένη διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Στράβ.

Στερνόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰτγυλ. ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων Στράβ.

Στέρνοφ, οπος, ὁ. Τίς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολδρ. α', 8, 5. εἶδα ὁ Heyne Στέρνοφ ἀναγινώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομίου. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ τοῦ Οἰνομίου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρώτος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Τεγέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεζούσης, ὥστε εἰ αὐτῇ κατεφόρει τοὺς πλησιάζοντας ἐχθροὺς εἰς τὰ τεῖχη τῆς πολέως. Ἀπολδρ. β', 7, 3. καὶ Ἀσρόπη, παρὰ Πανσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀναστόου. Ἀπολδρ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορθέωνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τὰς Σειρήνας. Ἀπολδρ. α', 7, 10.

Στερόπη, ου, ὁ. Εἰς τῶν Κυκλώπων, παῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολδρ.

Στεφάνη, ἡ (ε). Πόλις μέλιμένα τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀττίᾳ τανὺν Στέφανον. Σκύλα.

Στέφανος, ὁ. Τίς τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηναίων. — 2) Ποιητὴς κωμικός Ἕλλην τῆς μεσαιᾶς κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξεως, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν ἀπόσπασμα παρ' Ἀθην. ια'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγραφεὺς ἐν λεξικόν Ἑθνικὰ ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τὴν παραγωγὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν ἐθνῶν, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ διηρημεῖον εἰς πολλὰ βιβλία, τοῦ ὁποίου ὁμοῦς ἐσώθη μόνον μία ἐπιτομὴ ὑπὸ Ἑρμολίου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 620.

Στήλαι, αἱ, Ἡράκλειοι καὶ Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στήλαι μεταξύ Ἰττανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὅρα Ἡράκλειος. — 2) αἱ Ἰνδικαί. Ὀνομα τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἐφάσταν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσεν κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ἐπεὶ καὶ στήλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ. Ἰωνκ. Στησαγόρης, εω. Πατὴρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηναίων. Ἡροδ. 6, 33. — 2) Τίς τοῦ Κίμωνος καὶ ἑγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον τοῦτον διέδεχθη εἰς τὴν ἐν Θρακικῇ χειρτονίσῃ ἀρχήν. Ἡροδ. 6, 38. — 3) Σάμιός τις, παρὰ Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, εους, ὁ. Ναυάρχος τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ.

Στησίλαος, ὁ, Ἰωνκ. Στησίλειος. Τίς τοῦ Θρασύλου, εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρὰ Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαφθόστις ἐκ τῆς νῆ-

του Θάτου ἀμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περι-
κλέους. συγγράφας Ὀμηρικὴν Φυσιολογίαν
Πλάτ. Ἰων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I,
σελ. 524.

Στῆσιχος, ὁ (ε). Περιφημὸς λυρικός ποιη-
τὴς Ἕλλην ἐξ ἱμέρου πόλεως τῆς Σικελίας,
υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος
τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουῖδ. πρότερον Τισίας
καλούμενος, ὡς μεταρρυθμῆτης δὲ τοῦ ἐν ταῖς
σικηναῖς χοροῦ ὠνομάτῃ ὑπερὸν Στῆσιχος, οἷ-
ντι πρῶτος χορὸν ἐστήτηνα. Κατά τινα διηγη-
γητὴν τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι σατυρίζας πο-
τε τὴν Ἑλένην ἐστέρησεν τῆς ὁράσεως, τὴν
ὁποῖαν μετ' οὐ πολὺ ἐπανάλαβεν γράψας ἑνα
ἔμνον πρὸ ἐπαινον αὐτῆς. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ.
243. ἐξ οὗ παροιμ. παλινωδῆαν ἀδῆναι. Πλάτ.
Εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ
Στῆσιχος εἰς τὴν Κατάνην, τιμῇθει· μεθ' αὐτὸς
ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων
ποιημάτων τὰ ὅποια συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν
διαλεκτὸν εὐλαγιστὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσω-
θήσαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Νύμ-
φης Κρεούτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων
ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διότρ.
Σικ. δ, 71.

Στίλβιθης, ου, ὁ. Περιφημὸς μάντις ἐν Ἀ-
θήναις. Ἀριστ. Εἰρ. 1031.

Στίλβωνίδης, ου, ὁ (ε). Ἐπίπλαστον κω-
μικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀ-
ριστ. Ὀρν. 1139.

Στίλβων, υἱος, ὁ. Περιφημὸς ἱεραρχὸς φιλό-
σοφος ἐκ Μαγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ
διδάκταλος τοῦ Ζήνωνος, ἀμάσας περὶ τὸ 300
ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἑνὲα
διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον ἐσώθη·
ἐλογίζετο δὲ ὁ Στίλβων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς
ἀστος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀψήρημένην
καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαερ.

Στίρις, εως, καὶ ἰδος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος
ἀπὸ κείων ἐκ Στερίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἑ-
να ναόν τῆς Δήμητρος· ταύτην Στιρί. Παντ.
Φωκ. 36.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν
ἐν Τρῳί πολιορκίαν, ποιεῖς ὑπὸ τοῦ Ἐκτο-
ρος, Ὅμ. Ἰλ. N, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἐνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε
τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωικὴ φιλοσο-
φία, ὅθεν, εἰ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, = Στωϊκός. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν
Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στό-
βων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἑλ-
λην, ἀμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἐ-
κατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κει-
μένη ἀρκτικῶς τῆς Πελαγονίας, καταστροφείσα
ὑπερὸν πρωτεύουσά τῆς αὐτοῦ Ῥωμαϊκῆς ἐ-
παρχίας. ταύνη Ἰσλβ. Πτολμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (α). Πέντε νῆσοι, κα-
τὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ, καί-
μεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώ-
ρας ὡς τῆς Ματσαλίας, ἐξ ὧν ἐπιστημότεραι

ἦσαν, ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Τπαία. Στράβ.
Ἀπολ. Ῥοδ. Δ 554.

Στόρας, ὁ, Aitūra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χω-
ρας τῶν Οὐδολέων ἐν τῇ μεσσίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.
Στράβαξ, ακος, ὁ (α). Ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἰ-
φικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ.
Λεπτ. σελ. 482.

Στράβων, υἱος, ὁ (α). Περιφημὸς Ἕλλην
γεωγράφος ἐξ Ἀμασειας πόλεως τῆς Καππαδο-
κίας, ἀμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἐκα-
τονταετηρίδα, ὅτις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς
Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλ-
λάδος συνέλαβεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας,
ἀρχαίας καὶ πολιτικῆς κατατάσσας διαφορᾶν
ἐνὼν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων
του, τὰ ὅποια περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην
καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφῶν καὶ πρὸ
πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν. Φαβρ.
Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 561. — 2) Ὄνομ. κυρ
ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στρίβων, παροξύτην.
κυρ. ὄνομ. στραβών, ἐξυτν. ἐπίστ.)

Στρατιή, ἡ (υυ-). Πόλις τῆς Ἀρχαίας, ἡ-
φανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ.
Ἰλ. B, 606. Στεφ. Βυζ.

Στρατίος, ὁ (ἐπίστ. στρατίος). Τίς τοῦ Νέ-
στορος καὶ τῆς Ἀναξίβειας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στρατίχος, ὁ, = Στρατίος, Ἀπολὼρ. α', 9, 9

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ε). Τίς τοῦ Ἠλεκ-
τρώου καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Ἀπολὼρ. β', 4, 5.

Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ
Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς
ἐν Ἀνθολ.

Στρατοκλής, εους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφεν-
δοντῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρτα-
ξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενφ.
Ἀναβ. δ', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσ-
βς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθη-
ναίοις Δημ.

Στρατόλας, α, ὁ. Ἡλεῖός τις, παρὰ Ξενφ.
Ἑλλ. ζ', 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ε). Πόλις τῆς Καρίας κτι-
σθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος καὶ κληθεῖ-
σα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Στρατονίκης.
ταύνη Ἑσπί-Ἰσταρ. Στράβ. καὶ Στρατονίκη,
Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ
ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὅθεν Στρατονικεύς,
εως, ὁ κατὰ κ. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶ-
νος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολὼρ. α', 7, 7. —
2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡ-
ρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρωμον. Ἀπολὼρ. β', 7,
8. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ
Σεύδου βασιλέως τῶν Θρακῶν. Θουκ. β', 101.
— 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ
καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου
τοῦ Νικατορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐλάβεν
εἰς γάμον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν
ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικὸς, ὅτε
διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήτας βαρέως
ἐκίνησε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νᾶ τὴν παρα-

χρήση εἰς αὐτὸν ἐκουσίας. Δουκ. Συρ. Θσ. 17. κ. ε ξ. — 4) = Στρατονείκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, τανὺν Φραγκό-καστρον. Πτολμ.

Στρατόνικας, ὁ. Κισσαρόδοτος ἐξ Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ βασιλεως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ἑπείον ὁ Νικολῆς τύραννος τῆς Κύπρου καὶ νά θανατάσσωσι διὰ τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· διηγε δὲ ὁ Στρατόνικας οὗτος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθεγματὰ πλήρη ἀχνυόλας καὶ χαρίτος. Ἀ-θην. η', 9 Αἰλ. ποικ. ἰστ. ιδ', 14.

Στρατόπεδα, τὰ. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Αἰγυπτου πλησίον τῆς Βουβάσσεως τὰ ὅποια ὁ βασιλεὺς Ψαμμητιχὸς παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ τὰ κτιστικῶν. Ἡρόδ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (α). Πόλις ἐπίτημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελαιοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας. τανὺν ἐρείπια Πόρτα καλοῦμενα. — 2ηλ. παρὰ Θουκ. β', 80. Στράβ. καὶ Πaus. Ἀργ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — ὁ-θεν, Στράτιοι, οἱ κάτοικοι. (Στράτος, ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ στρατός, οὐσιαστικ.)

Στράτις, ις, ὁ. Τύρανός τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡρόδ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικός Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐτ. κατατάττει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φοβρ. Ἑλλ. Β.βλ. Π. σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύμπου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουΐτ. Φοβρ. Ἑλλ. Β.βλ. III. σελ. 52.

Στρατυλλίς, ις, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 365.

Στράτων, ωος, ὁ (α). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἰέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς δῶρον ἐν τέθριππον ἡμέτανον. Ἀριστφ. Ὀρν. 945. — 2) Περιβόητος τις θεηλόφρος καὶ ἀβροδιδάκτος ἐν Ἀθῆναις, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σιδώως ἐν Φοινίᾳ, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὁξου, περιφθόμος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρεπεῖάν του. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ζ', 2. — 3) Ἄλλος βασιλεὺς τῆς Σιδώως σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικός. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίλαου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διδάσκει μετὰ θάνατον χρηματίας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐφημίζετο ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθεῖας φυσικὰς γνώσεις του, ἐνασχοληθεὶς ἰδίως καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλούτ. Προκλ. Τιμ. δ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Κισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρακίας. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδά-

ρου. Πινδ. Ἰσθμ. 7. — 2) Εἰς τῶν ἐν Ἀθῆναις πολιτῶν, παριστανόμενος αἰς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους κωμωδουμένου ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστφ., 134. Κλητχ. Στερφόδης. στιχ. 1256.

Στρογγύλη, ἡ (υ). Μία τῶν νήτων τῶν Αἰόλου πλησίον τῆς Σκελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἡφαίστιον ἔδαφος· τανὺν Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγγοτο ὅτι εἶχεν ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἰόλος τῇ καδέραν του. Θουκ. γ', 58.

Στροῖβος, ὁ (ἐπιστ. στροιβός). Ἀθηναῖος τις πατὴρ τοῦ Λεωκράτου. Θουκ. α', 105.

Στρομβεχίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενφ. Ἑλλ.

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούβας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ, 8.

Στρουθίας, ου, ὁ. Περιβόητος τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Δουκ.

Στρονδοβάλανοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα, παρὰ Δουκ. αλθ. Ἰστφ. α', 13.

Στρούχας, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡρόδ. I, 101.

Στροφάκος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ, 78.

Στροφάδης, αἱ, προσυπακμ. νήσοι (α). Δύο μικραὶ νήσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ μισημβρινῆς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μετὰ τὸ νά ἔλθουν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐλέγγοτο, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἀρπυαί. Ἀπολ. Ροθ. Β, 295. κατ' Ἀπολδρ. α', 9, 2. ὠνομάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἀρπυαὶ διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἐστράφησαν αὐτὲς εἰς αὐτάς.

Στροφαῖος, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἐκ ἐφόρου τῶν ἀνοικομένων καὶ κλειομένων θυρῶν. Ἡνυχ.

Στροφίη, ἡ. Κρήνητις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου Ὀμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Τίς τοῦ Κροίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίας καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγενήθησεν τὸν Πυλάων. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 60. — 3) Τίς τοῦ Πυλάων καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔχγονος τοῦ πρότερου. Πaus. β', 16.

Στρυμῆ, ἡ (υ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θράκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· τανὺν Στρυμη. Ἡρόδ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 275.

Στρυμονίαις, ου. Ἰων. Στρυμονίης, ὁ, μετα ἡ ἀνεν τοῦ ἀνεμοῦ. Ἀνεμότις ἐν Θράκῃ πρὸς βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Ἡρόδ. 8, 118.

Στρυμονικός, ἡ, ὁ. Τοῦ Στρυμόνος ἡ παρὰ τῷ Στρυμονίῳ· ὁ Στρυμονικός κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· τανὺν Κόλπος τῆς Κονιέσσας. Στράβ.

Στρυμόνιος, *ία*, *ιον*. Τὸν Στρυμόνες, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῥος. Εὐριπ. Ῥῥ. 383.

Στρυμόνις, *ίδος*, *ή*. Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Στρυμόνος.

Στρυμῶ, *αῖς*, *ή*. Θυγάτηρ τοῦ Σχαμάνδρου καὶ θυγὸς τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Στρυμῶν, *οῖος*, *οῦ*. Ἐπίτημις ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων ἀπ' Ἀρχτεν τρὶς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποῦν ἔχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θράκης. τανὺν Ἰσκάρ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 339, καὶ Ἡροδ. παρβλ. καὶ Ἀπολλ. β', 5, 10.

Στρυμῶν, *οῖος*, *οῦ*. Ποταμὸς θεός, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννῆσας ἐκ τῆς Εὐτέρης τὸν Ῥῥεον, καὶ ἐκ τῆς Εὐάστης τὴν Νέαιραν. Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολλ. Εὐρπ. Ῥῥ. 347.

Στυβέρρα, *ή*, *Stubera*. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πολυβ. Στύμβαρά, τὰ, παρὰ Στράβ.

Στύγιος, *ία*, *ιον* (*υ*). Τῆς Στυγὸς ἡ ἐκ τῆς Στυγὸς ὦν. Αἴσχ. Περσ.

Στύγη, *ή*. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυδούης, φονεύσασα τὸν μητρῆρα αὐτῆς Πολύτορα. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Στύμβαρά, τὰ, = Στυβέρρα.

Στυμβόδωρος, *οῦ*. Ἐπίπλαστον ὄνομ. κύρ. ἐπ' αἰσχρά ἐννοίας λαμβανομένων, ἀπὸ τοῦ στύμα, παρ' Ἀρσ. Λυσ. 259.

Στυμφάλιος, *ία*, *ιον*, Ἰωνκ. Στυμφήλιος. Τῆς Στυμφάλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Πινθ. — 2) Οὐσιαστ. Στυμφάλιος, *οῦ* *κάτοικ*. τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, *ή*. Ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῷ τοῦ ὁποῦν ἦν τὸ ἐκ ξύλου κεχρυσωμένον ἀγάλμα αὐτῆς. Πανσ. *ή*, 22.

Στυμφαλίας, *ίδος*, *ή*. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐκ τῆς Στυμφάλου οὔσα, ἡ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πινθ. ἡ Στυμφαλίας λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλὴ λίμνη, Ἡροδ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαίτῳ αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίαις Ὀρνίθες ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μίας αὐτῆς κρήνης καὶ ἐνός μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποῦν τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνιψοῦτο ἐπὶ πολὺ ὅτε αἱ διώρυχες αὐτοῦ ἐφράττιοντο, εἰτα ῥέων ὑπογείως ἐπὶ τὴν διάστημα ἠνθίοτο μὲ τὸν Ἐρασίνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἀργίου. Ἡροδ. 6, 76. Πανσ. *ή*, 22. Στράβ., — αἱ Στυμφαλίδες ὀρνίθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκεβορρατινά πτηνά διαίτῳμένα περὶ τὴν Στυμφαλὶδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενούντα μεγάλην ψορὰν εἰς τὴν χώραν κατατράχοντα ἀνθρώποις καὶ κτήνι, κατὰ Πανσ. εἰδόντα ἐκ τῆς Ἀρκαδίας περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἐπλάττοντο διάφορα μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, εἰς αἷται. δὲ ἐπαριστάνοντες ἔχοντα σιδήρας πτέρυγας τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ μετα-

χειρίζονται ὡς τέκνα, μὲ ὀφεία ῥάμψη· ταῦτα ἐφένονσεν δ' Ἡρακλῆς δι' ἐπιταγῆς τοῦ Εὐρύσθεως βοηθεύμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλ. β', 5, 6. Πανσ. *ή*, 22. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι αὐτὰ ἐπλήθυνσαν τὰς Στυμφαλίαις Ὀρνίθας ἐν τῷ Εὐ-ἑσίνῳ Πόντῳ ἰσθάντες αὐτὰς διὰ τοῦ χρόνου τῶν ἐπὶ πλῶν. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β', 1058. καὶ Σχλ. λστ. αὐτῶς.

Στύμφαλος, *οῦ*. Τίος τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ἐπείον πολεμῆτας ὁ Πελεψ ἐφένονσε δι' ἀπάτης· τοῦτον παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολλ. γ', 9, 1. Πανσ. *ή*, 4. — 2) Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλεύσεως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνώδεις ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, *ή*, Ἰωνκ. Στύμφηλος. Πόλις τις Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀρχαία το πάλαι κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐμωνύμου ὄρους ἡδὴ παρ' Ὀμηρ. ἀναφερομένη, Ἰλ. Β. 608. Ξενφ. καὶ ἄρσεν. ὁ Στυμφαλός, ἰσπαρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Στύμφαλος, *οῦ*. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τῇ πόλει Στυμφάλῳ συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Κυλλήνης. Στράβ. — 2) μικροὶ ποταμοὶ ῥέοντες ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου καὶ σχηματίζοντες τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολυβ. Στράβ.

Στύμφη, *ή*. Ὅρος τῆς Ἡκείρου ἐπὶ τῶν σύνορων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τυμφη, *ή*, καλούμενον, ὅπερ ὄρεα· κατὰ Παλμερ. ἡ τελευταία γραφ. ἔστιν ὀρθοτερ.

Στύξ, Στυγός, *ή*. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πάλλας ἐγέννησεν τὸν Ζήλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 461. Ἀπολλ. α', 2, 2. κατ' Ἡσ. διέτριβεν ἡ Στύξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἐν μέρος τοῦ Ταρταροῦ ἐν τῷ ᾧ ἔχοντα αὐτοὺς ἰδία βασιλεία ἐκ τῶν ὁποίων ἐπήγαγε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς λεγόμενον. — 2) Καταχθόνιος ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ὕδωρ ἄμυνον τὸν μέγαν καὶ φοβερόν ὄρκον τῶν οἱ θεοί, πηγαῖζον ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρταρῷ βασιλεία τῆς νύμφης Στυγός. Ὁμ. Ἰλ. Β. 755. Ἡσ. Θεογ. 806. πληθ. αἱ Στυγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀοκαδίᾳ πηγαῖζονσα ἀπὸ τῶν ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νωιάρεως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν υπερβαλόνσαν ψυχρότητα ὑπάρχεν ἐλᾶθρον εἰς τοὺς ὁσοὶ ἐπινοῦν ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἡ ζῶντων τανὺν Μαυρίνον. Ἡροδ. 6, 74. Πανσ.

Στύρα, τὰ (*υ*). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Κορύστου. Ὁμ. Ἰλ. Β. 539. — ἔξεν, Στυρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Στύφων, *ωνος*, *οῦ* (στυφός). Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. δ', 38.

Στωικός, *ή*, *όν*. Τῆς Στοῆς ἡ εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. Στωϊκός, *οῦ* τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, *οῦ* (*υ* *υ*). Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἐλλην, ὅστις κατ' Αἰλ. ἐραφώθησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρο-

νος τοῦ Ὁρφῆως καὶ Μουταίου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 21. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιοις τις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσῶν διὰ τὰ καταπεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡροδ. 7, 153.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Πινσ.

Σύβαρις, ὡς, καὶ ἴδος, Ἰωνκ. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρα ἐπὶ τοῦ Τάραντιου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιχηνίων. συσταθεῖσα περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄκραν ἡδονήσιν τῶν ἐγκατοίκων τῆς, προξενηθεῖσαν πῖθον. ἐκ τῆς μεγάλης ευφροίας τῆς αὐτοῖς χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐσυμποτεῖτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περὶ τοῦ 300,000 ἢ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνετο καὶ εἰς ἄλλους πλησιοχώρους Ἰταλικούς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηράριστη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἐφρονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν ἑχθρῶν μετὰ τινες χρόνους ὑστερον ἀνακαινισθεῖσα αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ὀνομάσθη τοῦ λοιποῦ Θουρίοι. Ἡροδ. 6, 21. Γενκ. ὡς, παρὰ Θουκ. καὶ Αἰλ. ἴος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβαρίδος, τανῶν Coscile ἢ Sibari. Θουκ. ζ', 35. Στράβ.

Σύβαρις, ἡ. Τέρας φοβερόν κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὅρου Παρασίου ἐν τινι αὐτοῖς σπηλαίῳ καὶ κατατρῶγον ἀνιελῶς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐφρονευσεν ὁ Εὐρυβάτος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ὀνόμασαν τὴν αὐτοῖς πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Διβ. 8.

Συβαρίτας, α, Δωρκ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ι). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 72. δούλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Συβαρίδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδ. 5, 14. — 2) Ἀρσενκ. κύρ. Ὀνομα.

Συβαριτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Συβαρίδος ἡ ἐκ τῆς Συβαρίδος ὄν· αἱ Συβαριτικαὶ αἱ ἱστορίαι, γελοιώδεις περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσιν πολλά χαρακτηριστικά τῆς τρυφῆς καὶ ἡδονατικῆς αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 20. καὶ, οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστ. Σφ. 1226.

Συβαρίτις, ἴδος, ἡ. Τῆς Συβαρίδος ἡ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἡ Συβαρίτις κρῖνα, κρήνη τις πλησίον τῆς Συβαρίδος. Θεοκρ. ε', 146. καὶ Οὐδισστικ. ἡ κάτοικος τῆς Συβαρίδος. Ἀριστ.

Συβάριτας, α, ὁ, = Συβαρίτας. Θεοκρ.

Σύβοτα, τὰ (υ). Νήτος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινήν

ἄκραν τῆς Κερκυράς. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολαστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτοῖς τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τούτων χοίρους οὕτως ἐτρέφοντο ἐπὶ αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 52, 54. — 3) Ἄλλος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρα, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῶν Σύβοτα. Θουκ. α', 50 Στεφ. Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ι). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεχθίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ.

Σύδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρτιώως Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πτολ.

Σύεδρα, τὰ. Πολίχνη τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς. Πτολ.

Σύννεσις, ὡς, καὶ ἴος, ὁ. Ὀνομακονόν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, Αἰσχ. Περτ. 324. Ἡροδ. 1, 74. Ξενφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεσσα, ἡ, = Σουεσσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ συνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο ἀξιολόγα λατομεῖα μαρμάρων καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλύτερων ἡμερῶν τοῦ ἔτους δὲν ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν σκιά τῶν σωματίων· πλησιν τῆς νῦν Ἀσουάν. Ἡροδ. 2, 28. Διον. Περ. 223. — ὅθεν, Συηνίτης, ου (ι) ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαιῆς ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκή, ἡ. Φρούριον ὄχυρόν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. β', 98. Στεφ. Βυζ. εἶνα κατὰ Κλυβερ. Τύχη ἀναγινώσκει. ἀντὶ Τύχης ἐνός μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογραφ. εὐρηται κατὰ μέρη Τύχη ὅρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Βάχχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευτο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκῆν. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελαγονήτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προπότων τοῦ ὅρου Οἰτῆς· τανῶν Σίγουρον. Πολύβ. 32. 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καί γυνὴ τοῦ Πολυμήμονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν ληστήν Σίλιν. Ἀπολόρ. γ', 16.

Σύλειον, τό, = Σύλλιον.

Συλεύς, ὡς, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεὺς τῆς Αὐλίδος, βιάζων τοὺς αὐτῷ ἐρχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφρόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολόρ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἐξ ἡ. ὁ Συλεύς οὗτος εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολόρ. σελ. 443. — 2) τὸ Συλεύος πῆδον. Πεδίον τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον μετὰ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 115.

Σύλλας, α, ὁ, Sylla Κορνήλιος. Εἰς τῶν πε-

ριγμάτων καὶ ἐξέχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ῥουφίων, ὑπατος καὶ δικτάτορ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μισριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπιμονὴν καὶ ψυδροποσίαν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη ἐκρήμνισεν ἐκ θερμῶν καὶ πολλοῦς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως, διαρπάσας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλιον, τό. Πόλις ὀχρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως μεταξὺ τῆς Περγῆς καὶ Ἀσπενδού. Ἀρρίαν. Σύλλιον, τό, παρὰ Στράβ.

Συλλίς, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ζεύςπειπον. Πaus. β', 6.

Συλοσῶν, ὠντος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡρόδ. 3, 39. καὶ 159.

Σύμαιθος, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῇ Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τὰ ὤν Giaretta. Θουκ. 5, 65. Στράβ. ἐπὶ Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶ ὀρθότ., παρβλ. Duker εἰς Θουκ. — ὅθεν, Σύμαιθεις, εἰς, εἰον· τῆς Συμαιθου. Ἰδούλγ.

Σύμη, ἡ (υ). Νῆτος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, παράγουσα ἐξαιρετον ἰλιν καὶ ἀγρίας αἰγας· τανὺν Σύμη. Ὀμ. Ἰλ. Β. 671. Ἡρόδ. — ὅθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὀμhr.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γενήτασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χρῆνον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Καρίας. Διοδ. Σικ. ε', 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαλυσοῦ Σύμης. Εὐσταθ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 671.

Συμμαχία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀργαδίας εἰς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὅποιον ἤγειραν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀιτωλοῦ ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἀκτίῳ. Πaus. ἡ, 9.

Συμπληγάδες, αἱ· προσυπακμ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυνεαί· πρῶτον παρ' Εὐριπ. Μῆδ. 2, καὶ Ἀπολλρ α', 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπληττω, συγχροῦω.

Σύνναδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκφυρτόντο πολυτίμητα λευκὰ μάρμαρα· τανὺν Σαῖδ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συναθή, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Συναθικός, ἡ, ὅν· τῶν Συναθῶν ἡ ἐκ τῶν Συναθῶν ὡν· ὁ Συναθικός λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, εἰδος, ὁ. Ὄνομα κακοποιῶν δαίμονος ἡ κοβάλου κατασυντρίβοντος τὰς ἐν τῷ εἰκῶν χύτρας, Ὀμ. Ἐπ. 14.

Σύρα, ἡ (-), = Σύρος, Σουίθ.

Σύρια, ἡ (υ-). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρία. Θεοκρ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλης. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1046.

Συρακοσσίς, ἴδος, ἡ· ἰδιαιτ. θηλκ. τύπ. τοῦ Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 9, 22.

Συράκουσαι, αἱ (α). Ἰων. Συρήκουσαι. Δωρ. Συράκουσαι καὶ Συρακοσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπιστημότερα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ἐν Σικελίᾳ ὀρχαίων πόλεων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς αἰατολικῆς αὐτῆς πλευρᾶς καὶ μὴ τῶν μεγαλύτερων πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἱ τινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τῆν ὁδηγίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχία τὸ 758 π. τοῦ πρὸ Χρ. πατρὸς τοῦ περιγμένου μαθηματικοῦ Ἀρχιμεδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο ἐς ὅλην ἡ πόλις αὕτη ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποία ἦσαν, ἡ Νάσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο τὰ βασίλεια τῶν Ἰερωῶν, ἡ Ἀχαρδίνη, τὸ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως, μετὰ ἓνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο τὸ πλείστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων· ἓνα καὶ τῆς Τύχης, αἱ Ἐπιπολαί, κείμενοι ἀρκτικῶς ὅπου ἦσαν τὰ περιβόητα Λατομεῖα εἰς τὰ ὁποία ἐκλείοντο οἰκαταδυναζόμενοι, καὶ ἡ Νεάπολις, μὲν ἓνα Νάσος τῆς Δήμερος. Ἡρόδ. 7, 154. Θουκ. 5, 3. Στράβ. 5. ἐσχματίζοντες δὲ αἱ Συράκουσαι τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἔχουσιν ἐπίσημον τῆς ἡμερᾶς καὶ θαλάσσης δύναμιν καὶ ὑποτάξασαν πολλὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παρβλ. ἐξαιρετ. Gouller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. τανὺν Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στράβ. Συρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκουσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου εὐρηται ἐστ' ὅτε καὶ Συρακοσσαι. Πινδ. Ὀλ. 6. 6. τὸ α ἐστὶν κυρ. μακρ' ἢ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Ἐπ. 18, 5. καὶ βρ. χυ.)

Συρακουσεύς, εἶδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στεφ. Βυζ.

Συρακούσιος, ἴα, ἰον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρ. Συρακούσιος. Πινδρ. Συρηκούσιος. Θεοκρ. Τῶν Συρακουσῶν ἡ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὡν· Ἡρόδ. Στεφ. καὶ Συρακούσιος, ὁ, ἡ, ὄν· αἱ Συρακουσαὶ τραπέζαι, = Σικελικαὶ τραπεζαί, ἐν παροιμ. Δουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστικ. Συρακουσῖος, ὁ κάτοικ. τῶν Συρακουσῶν. Ἡρόδ. ἡ Συρακουσία, προσυπακμ. χωρτ., ἡ περὶ τὰς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ. ε', 52. (παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττικαῖς Συγγρ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὐρηται ὁ Δωρ. τύπ. Συρακούσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστικ. ἡ δὲ πόλις αἰεὶ εὐρηται Συράκουσαι, παρβλ. Porro εἰς Θουκ. II, 1. σελ. 155.

Σύργις, ἰος, ὁ, = Τρύγ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· τανὺν Διανέξ. Ἡρόδ. 4, 123. καὶ 57. **Συρία**, ἡ, Ἰων. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἑγχωρίοις Ἀραμ. καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτετατομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταυρου εἰς τῆς Αἰγύπτου καὶ ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ἀράβου, ὀντικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου

θαλάττης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετρίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, περιλαμβάνοντα ὅλην τὴν ἀνω Συρίαν Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην. Ἡροδ. 2, 12, 116. Σ-ρβ. γενικώτρ δὲ λαμβνουνένη ἐκτείνετο ἡ Συρία ἅπατα ἕως τοῦ Τ-γριδὸς ποταμοῦ περιέχοντα καὶ αὐτὴν ὑπὸ τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀστυρίαν. Ἡροδ. 7, 63. Ξενφ. Κυρπ. 5, 1, 3. Αἱ δ' καὶ πολ- λάκις ἀντὶ τῆς Ἀστυρίας ἐλαμβάνετο — Ἰ-δίως δὲ ὁκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτική Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἀνω Συρία λεγομένη, συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μεσητηριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὸ ὅρος Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στρίβ. ἐδαίρειτο ἅπατα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μικηδονικῆς δυναστείας εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας ὀνομαζομένας ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς πρω- τινούτων πόλεων. Ἀντιόχειαν, Σελευκίαν, Ἀπαμείαν καὶ Λαοδικεῖαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων περιελάμβανε ἡ Συρία ἐνέα ἐπαρχίας, ἡ τοπαρχία, τὴν Κιλικίαν, Ἀταληνὴν, Χαλκιδικίαν, Σελευκίαν, Περσίαν, Κομμα- γηνήν, Κυρρήτικὴν, Χαλυβανίτιδα καὶ Παλ- μυρητήν. Πολ. τανὺν Συρία ἡ Σοριτιάν, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιάμ

Συριακόε, ἡ, ὃν τῆς Συρίας ἡ εἰς τὴν Συρίαν ἀνήκων, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στράβ.

Συρίη, ἡ, Ἰουκ. ἀντὶ Συρία, = Σύρος. Ὁμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη. Ἡροδ. 3, 91.

Συριηγενής, ὁ, ἡ, ἐκ. Ὁ ἐκ Συρίας κατα- γόμενος. Ἡροδ. 7, 140.

Συρίος, ἰα, ἰον (υ). Τῆς Συρίας ἡ ἐκ τῆς Συρίας ὡν αἱ Συριαὶ πόλεις· αἱ διὰ τῆς Συρίας διαβάσεις, ὅρα Πύλαι· ἡ Συρία θεά, λα- τρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας ἐθα ὑπὴρ- χεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς, ὡς μήτηρ ὁ- λων τῶν ἐμφύχων ὄντων, ἡ αὕτη με τὴν παρ' Ἑλληνιν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν ἢ Ἥραν. Δουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστκ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡροδ. καὶ Ἀστυρίος, Ἡροδ. 7, 63. Αἰγρ. Περτ. 84.

Σύρος, ἡ. Νῆτος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμέ- νη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμόφυμνυ ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἀρχαιοῦς μετὰ ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, πατρίς τοῦ φιλο- σοφοῦ Φερεΐδου· τανὺν Σύρα· ἐπὶ καὶ Συρήν, Ὁμ. Ὀδ. 403. καὶ Σύρα, ὅπερ ἔρα· — ὅθεν Σύριος ἰα, ἰον, ἐκ τῆς Σύρου ἡ εἰς τὴν νῆ- σον Σύρον γεννηθεὶς. Στράβ. (Σύρος, παρὰ Στρίβ. καὶ Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Ο, 403. δια μα- κρῆς παραληγουσας.)

Σύρος, ὁ (υ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας Ἡροδ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου παρα Στράβ.

Σύρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Σινώ- πης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομαστικὴν αἰ ἐν Ἀττικῇ Σύροι.

Συροφαινίξ, ἰκος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνό- ρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ἐπὶ δὲ ταύτ. τῷ Φοινίξ. Δουκ.

Σύρρεντον, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Κιμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανὺν, Sorren- tio. Στρίβ.

Σύρτις, ἡ, ἰος, καὶ ἰδος, Ἰουκ. ἰος. Μέρη τινὰ ἀμμάτη καὶ πλήρη τενάγαν ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικύ- δντα εἰς τοὺς πλείοντας ἦσαν δὲ ταῦτα δύο, ἀναφερόμενα παρ' Ἡροδ. 2, 32, 150. Σύρ- τες ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ καὶ σχηματί- ζουσα ἓνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, τανὺν Κόλπος τῆς Σίδρας καλούμενη. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρά καὶ ἡ Ἑλλάττων, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἓνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ ἰὺν Τουνεζίου καὶ Τριπό- λεως, εἰς αὐρὸν ἐπικύνδον διά τας περιπλοού- σαι τριήρεις, τανὺν Κόλπος τοῦ Γύβες. Πολύβ. Στρίβ. (Γενκ. — εὖς παρὰ Πολύβ. Στράβ. — ἰδος, παρὰ Σουλ. καὶ ἰος παρ' Ἡροδ.)

Σφίγλια, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆτος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήτῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πολέως Πύλου περί- φημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἦσαν τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διοδ. Σικ. 14. 24. Σφα- γία. Πλατ. Ξενφ. Στρίβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Πaus.

Σφαιρία, ἡ. Νῆτος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παρι- λίων τῆς Ἀργολίδος. Πaus.

Σφαῖρος, ὁ. Ἰπποκόμος τοῦ Πέλοπος. Πaus. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνω- νος ἐκ Βισπόρου, διδάσκει τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαερτ. 2, 176.

Σφαλτήρ, ὁ, ὁ. Ἐπὶ τοῦ Βάχου κληθέν- τος οὗτος ἀπὸ τῆς κληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τίλερος πετῶν ἐπὶ μιᾷ σταφυλῇ. Τεττ. εἰς Δουκ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφαγία.

Σφενδάλη, ἡ (ε). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀτ- τικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντίδα φυλὴν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σφενδαλεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 9, 15.

Σφήκεια, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύ- πρου. Δουκ. 474.

Σφήλος, ὁ. Τίος τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἰάτος συνεστρατεύετο με- τὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφήττος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀ- νήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Στράβ. — ὅθεν, Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλουτ. — Σφήττιος, ἰα, ἰον, τοῦ Σφηττοῦ, ἡ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὡν, τὸ Σφήττιον ὅξος μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ δῆμου Σφηττοῦ, οἵτινες ἐκα- τηγοροῦντο ὡς συκοφάνται καὶ εἰσπληκτοί. Ἀριστ. Πλουτ. 720. καὶ Οὔσιαστκ. Σφήττος, ὁ κά- τοικ. Πλατ.

Σφήττος, ὁ. Τίος τοῦ Τροϊζήνος, ὁ κτίσας τὴν κώμην Σφηττὸν ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = Φίκειον ὄρος, ὡπερ ὄρα. **Σφίγγις γῆς**, ἡ. Φοβερόν τέρας, παριστανόμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τέκνον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὀρδρου. Ἡρ. Θεογ. 3:6 ἐνθα κείται κατὰ Βοιωτικ. διαλεκτ. Φίξ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὐτῇ θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τιφῶνος, καὶ κατὰ Πaus. S', 28. τοῦ βασιλέως Λαίου διατρίβουσα εἰς τὰς ὄχθας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐχούσα πρόσωπον μὲν καὶ στήθος παρδένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λεόντος με πτέρυγας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ με ἀνδρῶπιον φωνήν. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετεβῆ ἀρχαίοις ἐν τοῖς Ἑλλήσι ἐκ τῆς Αἰγυπτου, ὅπου ἡ Σφίγγς ἐλατράνετο ὡς σύμβολον μίας ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀπονεμουσα αἰνιγματωδῶς τὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνδρῶπυς. Ταύτην ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ὑστερον ἐτι ἐπεμψεν ἡ Ἡρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμαρίαν διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις προτείνουσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνον καὶ ψυδροποιοῦν αἰνίγμα, κατεσπαράττει ἀνιλεῶς ὅσους δὲν ἠύναντο νῆξτὸ λύσσει, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρπ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 7. τὴν τύχην ταυτην εἶχεν καὶ ὁ Αἴμων υἱὸς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Κρέοντος· πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπρεβλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὅστις ἤθελε λύσει τὸ αἰνίγμα τῆς Σφίγγος ὡς ἄλλον ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτῆς τῆς Ἰοκάστης χήρας τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος Λαίου, ἕως οὗ ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἰνίγμα ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφίγγς ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐκηρυκνύσθη ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς βράχου. Σοφ. Οἰδ. 130. Ἀπολόρ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγγς διέφθρεν ἀπὸ τῆν τῶν Ἑλλήνων παριστάνομένη συνήθειαν ἀνευ σπερτῶν καὶ ἐχούσα πρόσωπον ἀνδρός, δι' ὃ καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 175. ἀναφέρονται καὶ Ἀνδρόσφιγγες, διὰ τῆς εἰκόνης τῶν ὁποίων παριστάνον ἔξαιρτ. οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς σοφίας ἠνωμένην μετὰ τῆς ἀνδρίας· παρβλ. Voss. Μυθολογ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρία, α, ὁ. Περιφνημος στρατηγός τῶν Σπαρτιατῶν, Σε.φ. Ἐλ.

Σφυρόμαχος, ὁ. Δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδωκε δέσποισμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἐμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ καθήνται ἐν τῷ δεσπῶν αὐτῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κερχορσμένα ἀπὸ τὰς εἰσφοράς. Ἀριστ. Ἐκκλ. 2, 2.

Σχέδιος, ὁ (Ἐπιστ. σχέδιος). Τίος τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἰππολύτης, ἀδελφός τοῦ Ἐπιστρώφου καὶ ἡγεμῶν τῶν Φωκῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονεὺς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. Ὀμ. Ἰλ. B, 517. — 2) Τίος τοῦ Περιμήδους, ἡγεμῶν τῶν Φωκῶν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. Ὀμ. Ἰλ. O, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆσος τῶν Φαίαιων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὀμ. Ὀδ. E, 34, 280. τινες δὲ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ὑπὸ τούτου τὸ

ὄνομα τὴν Θεσπρωτικὴν χώραν ἐν Ἠπειρῷ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστή δόδος, ἡ. Στενὴ τις διὰ τῶν ὁρέων ἐν Φωκίᾳ καίμενη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα. Εὐρπ. Φοιν. 38. ὅρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, ἔως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολόρ. ὀνματίζει βασιλεῖα τῆς Ἀρκადίας συγγένων αὐτὸν τὸν τοῦ ἱάτου πατρὸς ἄλλης τινος Ἀταλάντης. Ἀπολόρ. α', 8, 2. καὶ γ', 9, 2. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολόρ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λήγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος, Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦτος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὀμ. Ἰλ. B, 497. ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν χούραν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀδάμαντος, ἡ κατὰ τινες ἀπὸ τῆς δάμου σχοῖνου. (τὸ γένος οὐχ εὗρηται ἀκριβῶς ὠρισμένον παρ' Ὀμ. οὐδὲ παρὰ Στράβ.)

Σχοῖνους, οὗτοι, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Σχοῖνους. Λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας καίμενος ἐπὶ τοῦ στενωπῶτος μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκადίας. Πανσ. ἡ', 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σωγένης, οὗς, ὁ. Τίος τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις καὶ ἐτι ὡν ἔλαβεν τὸ ἀρίστειον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πεντάθλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρκ. ἀντὶ Σωκλείδης κυρ. πατριωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Κῆρ. ὄνομ. Αἰγινητὸν τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενφ.

Σωκλήτης, συνηρμ. Σωκλῆς, ἔους, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκადίας. Ἀπολόρ. γ', 8, 1.

Σώκος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρῶων, υἱὸς τοῦ Ἰππασίου. Ὀμ. Ἰλ. Λ, 477.

Σωκράτης, οὗς, ὁ (α). Τίος τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιάν, τὴν ὁποῖαν μετῴλησε χρόνον τινα εὐδοκίμως, μετὰ τὴν ἀρίστων ἐργων του, ἀφοσιωθῆ ἀκολουθῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας ἐκ τῶν ὁποίων πρό πάντων ἐρρέπε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυΐας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ἔξαιρτ. ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαΐσας μετ' οὐ πολλὰ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπιστῆμων συγγενῶν του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικὴν, παρὰ δὲ τοῦ Προδίκου τὴν Ῥητορικὴν, ἀπεσπάσθη πρῶτως ἀπὸ πάντων διὰ θεωρίας μελέτης καὶ ἀναζητήτην τῶν ὄντων καὶ ἐνησχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐ-

τοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀ-
 ξιωμάτων του καὶ τῆς ἐξοχου ἐκείνης ἀρετῆς,
 διὰ τῆς ὁποίας ἐχαράκτριζετο πρὸ πάντων ἡ
 θεία αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ ὁ αἰὼν ἐκείνος καθ' ὃν
 αὐτὴ ἤρξατο διὰ τῆς διδασκαλίας του νὰ λαμβάνῃ
 τοῦ λοιποῦ τὴν σωτήριον ἐκείνην ἐπιρρῶν ἐπὶ τῶν
 ψυχῶν ὧν ὅσοι ἠκούοντο τῶν λόγων του, ὥστε
 κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλο-
 σοφίαν ἀπὸ τῶν Οὐρανῶς κατατήσας τὴν γνώσιν
 αὐτῆς κοινωφελῇ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιομά-
 των του εἰς τὸν κοινωκὸν βίον, συνδιαλεγόμενος
 τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μα-
 θητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἰερῶν τῆς
 θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς ἑαυτὰ
 ταῦν πραγμάτων ἐμφρόνου οἰκονομίας, περὶ ὀν-
 ορίας καὶ περὶ πολιτικῆς συνέσεως, ἀνερευνῶν
 αἰτίους τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ
 τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς
 Πυθία, ἀνηγόρευε αὐτὸν σωφώτατον πάντων
 ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ
 καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάρ-
 γησιν τῶν τριάκοντα τυραννῶν κατηγορηθεὶς ὁ
 Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἐβδόμηκοντα χρόνων
 ὑπὸ τοῦ Ἀνίου καὶ Μελύτου ὡς εἰρηγητῆς νέων
 δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς ψορευεῖ τῶν
 νέων συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βου-
 λῆς τῶν πεντακοσίων νὰ πῇ τὸ κῆλον· ἀλλὰ
 μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ
 τὴν ἀνόσιον ταύτην πράξιν των, ἤγειραν πρὸς τι-
 μὴν τοῦ Σωκράτους ἕνα χιλοῦν ἀνδριάντα καὶ
 διάταξαν κοινὸν πένθος εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ
 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησεν ὁ Σω-
 κράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λεμ-
 προκλῆς καλούμενος ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ. Τὰ παραγέσματα τῆς Σωκρατικῆς φι-
 λοσοφίας ἐπρώδησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν
 μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ
 τοῦ Ξενοφώντος· ἐπὶ δὲ μόνον ἐπιτολὴ φέ-
 ρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνη-
 σιότης τῶν ὁποίων ἀμφισβallestai. Πλάτ. πα-
 ραβλ. Meiners über Genius des Socrates,
 Vermisch. Schrift. Th. III. καὶ Tiede-
 manns Geist und Speculat. Phil B. II.
 σελ. 8. καὶ 8. 5. — 2) Νάυαρχος τῶν Ἀ-
 θηναίων. Θουκ β', 23 — 3) Εἰς τῶν Ἑλλήνων
 στρατηγῶν ὅσοι ἤλθαν εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου
 Κίρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ
 Ἀχαιῶν. Ξενφ. Ἀναβ. β', 6. (Αἰτιακ. Σωκρί-
 τη καὶ Σωκράτην - ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἀριστοφ.
 Νεφ. καὶ - ἡν παρὰ Ξενφ. παρὶ τοῖς ὑστερον
 Συγγραφ. Δουκ. καὶ Αἰλ. εὐρηται κατ' ὁμο-
 τέρουσι τοὺς τύπ. παρὰ μίντοι τοῖς ἀρίστοις
 Ἀττικισταῖς· ἡ διὰ τοῦ νη· Αἰτα. φαίνεται ἡ-
 τον ὅροτον. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §.
 56. 5. Σημ. 7. — Κλητ. Σώκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (-ου-) Κυρ. Πατρων.
 ἰός τοῦ Σωκράτους. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Ἀρχων
 τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ἐποκορστ. τοῦ Σωκρί-
 τῆς, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 222.

Σωκρατικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Σωκράτους ἡ ἐκ
 τοῦ Σωκράτους ὄν. Δουκ.

Σώπολις, ἰσος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρα-
 τηγός τοῦ Ἰππικῆ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.
 Ἀρριαν. — 2) Ἰατρός τις παρὶ Λουκ.
 Σώρα, ἡ, Σορα. Πάλι τῶν Οὐέλτικων ἐν τῇ χι-
 ρα τοῦ Λατίου, κατατασσέται ὑπὲρ τῶν Ρωμῶ-
 νη ἀποικία. Στράβ. — ὅθεν, Σωρανός, ὁ
 κατοικ.

Σωράκτιον ὄρος, τό, Soracte. Ὅρος ὑψηλόν
 τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συ-
 νερῶν τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος,
 ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στράβ.

Σωσάνδρα, ἡ· Ξαν. Ἱερεῖα τῆς Ἀθηναί, τῆς
 ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὐρίσκειτο ἐντὸς
 τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀ-
 γαλματοποιοῦ Κιλάμειδος. Δουκ. Εἰκ. 4.

Σωσανδρός, ὁ· Ὄνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀν-
 δολογ.

Σώσπαρχος, ὁ· Ὄνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀναλ.
 Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἰππικῆ τῶν
 Περτῶν. Αἰσχ. Περτ. 32.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρκ. Σωσιάδας,
 (-ου-). Τίς τοῦ Σωσίου, καὶ κυριον Ὄ-
 νομ. ἀνδρός ἐν Ἀνδολγ.

Σωσίας, ου, ὁ (-ου-). Τίς τοῦ Φιλοκλέωνος
 ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σπ. 78. — 2) Ἡγεμὼν
 τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συρακουσῶν, παρὰ Ξενφ. Ἀ-
 ναβ. α', 2. ὅροτον. μὲν τοῦ Σώτης, ὡς ὄνομα
 Σικελώτου τινός. — 3) Φιλόσοφος τις περιβόη-
 τος διὰ τὴν ἀδείαν του· παρ' Αἰλ. ποιη. Ἰστ.
 β', 31.

Σωσίβιος, ὁ (-ου-). Περιφημότης πολιτι-
 κῆς ἀ-ἡρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πολε-
 μίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παρα-
 κίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφρονευσαν ἔπειτα ὁ Πολε-
 μίος φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βα-
 σιλέα Κλεομένην· τελευτάειον μνηθεὶς ὑπὸ τοῦ
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τὸ ἀξιώματός
 του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἑλλήν
 τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐπικινῶς ποιη-
 ματος Δίφνης τῆς Λιγύερσας ἐπιγραφομένου. Φαβρ.
 Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἑλλήν Γραμ-
 ματικός ἐκ Λακεδαιμόνης, κατὰ Σουίδ. συγγρά-
 φικ. Λύσεις τινάς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 379.

Σωσιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς
 ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος
 τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, Πλούτμ.

Σωσίθεος, ὁ (ι). Τραγικὸς ποιητὴς Ἑλλήν
 ἐκ Συρακουσῶν, ἀμείψας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πο-
 λεμίου τοῦ Φιλάδελφου, συγχεόμενος ὑπὸ πολ-
 λῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. 2. — 2) Ὄ-
 νομ. κυρ. ἀνδρός ἐν Ἀνδολγ.

Σωσικλής, ὅνος, ὁ, συνηρμ. Σωτικλής.
 Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος ἀμείψας ἐπὶ τῶν
 χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μικεδόνος
 καὶ γράψας 73 τραγῳδίας. Ἀνδολ. Φαβρ. Ἑλλ.
 Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορίνθιος
 παρὰ Λακεδαιμονίου. Προδτ. 5, 92.

Σωσικράτης, ους, ὁ (α). Ποιητὴς Κωμικός
 Ἑλλήν ἀναφερόμενος παρὰ Στροβ. καὶ Σουίδ.
 Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὄνομ.
 κυρ. ἀνδρός ἐν Ἀναλ.

Σωσιλος, ὁ. Συγγραφεὺς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσ-

κατὰ τοῦ στρατηγού Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνήγαγε τὰς πολεμίας πράξεις. Πολύβ.
 Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην.
 Σωσινόμος, ὁ (ε). Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημ.
 Στεφ. σελ. 283.
 Σωσίπατρος, ὁ (-υυ-). Ὁνομ. κύρ. ἀνδρ.
 ἐν Ἀνδολογ.
 Σώσιππος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνδολογ.
 Σώσις, ἴδος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Ρογς. εἰς
 Ξενφ. Κρ. Ἀναβ. α', 2, 9.
 Σωτίστρως, ὁ Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας. φί-
 λος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.
 Σώσος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνδολογ.
 Σωστράτη, ἡ (α). Ὀνομ. κύρ. γυναικὶς παρ'
 Ἀριστφ. Ἑκλ. 41.
 Σωστράτιδας, α, ὁ (-υυ-), κύρ. πατρωνυμ.
 υἱὸς τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὀνομ. κύρ. ἐφόρου
 τινὸς ἐν Σπάρτῃ. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 10.
 Σώστρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγνοῖα ἐκ Συρα-
 κουσίων. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Τίς τοῦ Λαο-
 δαμάντος ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας με-
 γάλως ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡρόδ. 4, 152. —
 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τὸν ὅποιον διὰ τὴν
 παρὰ φύσιν ἀνάβυσσόν του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης
 Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις·
 ὅτις διὰ τὴν ἐξέχον αὐτοῦ σωματικὴν ἀν-
 ὁρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν
 χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ καταστάσεις πρό-
 πάντων περίφημος διὰ τὰς μετὰ τῶν ἀγρίων
 θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5)
 περίφημοι Παγκρατιατῆς, νικήσας δωδεκάκις
 εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰ-
 δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρίς καὶ εἰς τοὺς Πυθι-
 κούς δις, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδρίας εὐρίσκετο ἐν
 Ὀλυμπίᾳ. Πανσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητος τις
 ληστής. Λουκ. 7) Περιφημὸς τις ἀρχιτέκτων
 ἐκ Κνίδου, ὃ οἰκοδομήσας τὸν πύργον ἐπὶ τῆς
 νήσου Φάρον ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.
 Σώσυλος, ὁ (υ), Ὀνομ. κύρ. Ἀνδρός, ἐν Ἀν-
 δολογ. οὐχὶ Σώσυλος γραφόμεν. Λουκ. Ἀλ. 29.
 Σώσω, ους, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικὶς ἐν Ἀνδολογ.
 Σωτάδης, ου, ὁ (α). Ποιητὴς κωμικός Ἕλλην
 ἐκ τῆς μεταίης κωμωδίας ἀκμάτας ἐπὶ τῆς βα-
 σιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁ-
 ποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει δύο κωμικὰ δράματα·
 ἄλλο δὲ σατυρικὴ ποιητὴς, συγγραφεὺς τῶν
 Ἰωνικῶν ἀγμάτων καὶ ἄλλων αἰσχροῦν ποιημά-
 των, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου φιλα-
 δέλφου εἰς φυλακὴν, διότι ἠξέλησε νὰ σατυρίσῃ
 αὐτὸν διὰ τὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης
 γάμον. Ἀθην. ιδ'. Πλουτ.
 Σώτειρα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Εὐνομίας. Πινδ. Ὀ-
 λυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπιθ. τῆς Πετρεφόνης
 ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῖτο ἐν Ἀραβίᾳ. Πανσ.
 ἡ', 31. ἔτι δὲ εὐρίσκετο καὶ εἰς Σπάρτην εἰ-
 ναὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Παντ. Λακ. 13.
 Σωτήρ, ἦρος, ὁ. Conservator. ἐπίθ. ὑπὸ
 τὸ ὅποιον συνεχῶς ἐλατρεῖτο ὁ Ζεὺς. Πανσ.
 ἡ', 30. Πινδ. Δειφ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἠλίου. Πανσ.
 Σωτήριχος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός ἐν Ἀνδολογ.
 Σωτηρίδας, α, ὁ (ε). Σικυνωῖος τις παρὰ
 Ξενφ. Κρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, υνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ
 Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπιφα-
 νοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν δια ὅρων
 ποιημάτων Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην.
 Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 874.
 Σωφάνης, ους, ὁ (α). Κάτοικος τις τῆς Δε-
 κελείας δῆμου τῆς Ἀττικῆς ὀριστεύσας εἰς τὴν
 ἐν Πλαταιαῖς μάχην τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 9,
 73. κ. ε. ξ.
 Σωφηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς
 Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀν-
 τιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματί-
 σασα πολλάκις ἴδιον βασίλειον μετὰ τῆς Ἀκι-
 λιστηνῆς χώρας. Στραβ.
 Σωφηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας
 ἐν Ἀρμενίᾳ.
 Σώφελος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηναίων.
 Δημ. κατὰ Μεσδ. σελ. 537. ἔτι καὶ Σόφελος,
 ὅπερ ὅρα.
 Σωφρονίσκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Σω-
 κράτους ἐξ Ἀθηναίων. Διог. Λαερτ.
 Σώφρων, υνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Συρακού-
 σιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς
 Δαρκύν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καὶ γυναι-
 κείους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ἀ-
 νειγνώσκει μετ' ἐξαιρέτου εὐχαρίστησιν. Ἀθην.
 Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 493.
 Σώχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας ἐν
 Συρίᾳ. Ἀρβ. Ἀναβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν
 συνόρων τῆς Πετιδίας. Στραβ. Στεφ. Βυζ. —
 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν
 ἀπέθανεν Ἀντίοχος ὁ ἑπιφανὴς ὅτε ἐξοστράτευ-
 σε κατὰ τῆς ἀνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.
 — Ἰδεν Ταβηνός, ὁ κάτοικ.
 Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Στρατῆς τῶν Σάρδεων.
 Ἡρόδ. 1, 153.
 Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ
 ἰσχυρὸν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα ἐν
 τῇ νῦν Νεπαούλ χωρᾷ. Πτολμ.
 Ταβέαι, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν
 Ἀσίᾳ. Στραβ.
 Ταβιανή, ἡ. Νῆτος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κει-
 μένη περὶ τὰ παραλία τῆς Περσίδος χώρας. Πτολ.
 Ταβινηή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημ-
 βριαν ἐπαρχία τῆς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. 5, 5.
 Ταβινηοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβινηῆς χώρας
 ἐν τῇ Παρσίᾳ. Πτολ.
 Ταγαί, αἱ. Πόλις τῆς Παρσίας ἐν τῇ Κομισσηνῇ
 χωρᾷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Τρκακίας· ταῦν
 Δαμεργχάν. Πολύβ. ε', 26.
 Τάγρινα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ
 πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον. Πτολ.
 Τάγρης, ου, ὁ. Ἐποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρ-
 νου ἐν Ἀσίᾳ, ἐρδοστρ. Σταγης. Θουκ. ἡ', 16.
 Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, ὅστις

πηγάζων ἐκ τῆς Ἑλπιτηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικήν θάλασσαν· τανὺν Τάιος, Tajo, Στρέβ. γ'. Πλιν.

Ταιζάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βρετανίας ἐν τῇ Σκυθίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηουάναν, Πτολ. β, 3.

Ταινάριος, ἰα, ἰον (α). Τοῦ Ταινάρου ἡ ἐκ τοῦ Ταινάρου ἄν, ἡ Ταινारी χθών, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 102. — 2) ἐπὶ τ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιηγήτου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὅρου Ταινάρου. Πaus. Δακ 12.

Ταινῆρον, τό. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήτου ἐν Λακωνίᾳ, περιέφημον τὸ πάσαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθεῖα σπήλαια, διὰ τῶν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ἄδου κατάβασις· ἐπ' αὐτοῦ εὕρισκετο καὶ εἰς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρπ. Ἡρικλ. μιν. 23. τανὺν Καβο Μοταπὺ Οὐδέτ. γεν. παρ' Θουκ. ζ', 19. Στρίβ. καὶ Πaus. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, τανὺν Μίνα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἐκείτο ἡ μὲτὰ κτισθεῖσα πόλις Καινήπολις καλουμένη. Πaus. Ταίναρου λιμὴν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 293. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ.

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκυλκ. Στέφ. Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378

Ταίναρος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4, 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐστὶ τὸ ἀκρωτήριον ὁρσιν. καὶ θηλκ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλκ.

Ταίναρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐριμίδας θυγατρὸς τοῦ Δαμασύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολιτ. Ἀπολ. Ἀργ. Α, 102.

Τάκιτος, ὁ, Κορινθίος, Tacitus. Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Τακίτου, ἀκμασίας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβοῖν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφημοῦ Ἰουλείου Ἀгриκόλα, φθίσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἐγραψεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολιτικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἐτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικὰ, ὁ βίος τοῦ Ἀгриκόλα καὶ μία περιγραφή τῆς χώρας καὶ τῶν θῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 386.

Τάκομφος, ἡ, = Ταχομφώ.

Ταλάβριγα, τά, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρά τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἰσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρχόβριγα· τανὺν Evora d'Aleohaza.

Ταλαβρόχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαξιόνιδης, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ταλαονίδης.

Τίς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἀδραστος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 565. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Τίς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην θυγατέρα τοῦ Ἀβαντος ἐγέννητε τὸν Ἀδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολδρ. α, 9, 13. κατὰ δὲ Πaus. β'. ὁ. ἔλαβεν ὁ Ταλαός εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιάνασσαν θυγατέρα τοῦ Πολυβου.

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν· τανὺν Tatriga. Στέφ. Βυζ.

Ταλστον, τό. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὅρου Ταῦγету μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πaus. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίς τοῦ Ταλθυβίου· καὶ Πληστ. Ταλθυβιάδαι, οἱ. Ἀπογονοὶ τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεάν ἣτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπιγγεῆμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡρόδ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (-υυ-). Κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἡρώς, εἰς τὸν ἐποῖον ἐπροσφερέτο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὀμ. Ἰλ. Α, 320. Πaus. Ἀχ. 23. Ἡρόδ.

Τάλως, ω, ὁ (α). Τίς τῆς Πέρσης ἀδελφῆς τοῦ Διυδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου εἰσέλασθη τὴν ἀγαματοποιίαν, ἐπειθήσας ὡς λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κερᾶμενον τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λιδοξυῖαν, διὰ τὰ ὁπία φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐξηγνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὕρισκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτιμῶτο τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχώριος Ἡρώς. Ἀπολδρ. γ', 15, 9. Δουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἄνθρωπος ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὅποιον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ τὴν φυλάττη τὴν νῆτον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ἑξῶν λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρίς τῆς ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατὰ πτεῦς πανταχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ τὴν ἐμποδίσει καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νῆ ἐπιβῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ἣτις ἐμίψυσεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολδρ. α', 9, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1638, x. ε. ξ. Χαλκεῖον. Τριγίγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως οὗτος ὑπηρετῆς τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην τὴν νῆσον Κρήτην, κρατῶν τοὺς χαλκοὺς πλάκας τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τουτοῦ καὶ ἐπαγρυπνῶν αὐστηρῶς εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 220. — 3) Τίς τοῦ Κρήτου καὶ ἐρωμένης τοῦ Παδαμάνθους. Πaus. γ', 53. — 4) Τίς τοῦ Οὐλοπίπτος. Πaus. ζ', 4.

- Ταμαρικοί, οί.** Λαός τῆς Τηρρακωνικῆς Ἰταλίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.
- Τάμαρος, ὁ.** Ποταμός τῆς νήτου Βρετανίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μερους, τῶν Tamer. Πτολμ.
- Ταμάσος, ἡ.** Στεφ. Βυζ. καὶ
- Ταμασός, ἡ.** Πόλις μετόχους τῆς νήτου Κυπρου κειμένη μεταξὺ Κιθίου καὶ Λατήζου, περιφημος διὰ τὰ περ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξηγτ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέση, ὅπερ ὄρα.
- Τάμεσα, Tamesa.** Διών. Κατ. Ἰάμιστα καὶ Ἰαμητά, παρὰ Πτολ. β, 3. ὅπερ ὄρα.
- Ταμύναι, αἱ (υ).** Πόλις τῆς νήτου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρετριῶν μ' ἕνα ναῖον τοῦ Ἀπίλλωνος. Ἡροδ. 6, 101. Στραβ. Ἐνκ. Τέμνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.
- Ταμυράκη, ἡ.** Ἀκρωτήριον τοῦ Κερκινιτικοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξεινου Πόντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμύρακος κόλπος. ὁ περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ταμυράκη σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.
- Ταμύρα, α, ὁ.** Ποταμός τῆς Φοινίκης ῥέων παραθαλαττίως μεταξὺ Σιδωνίος καὶ Βηρυτοῦ, τανὺν Δαμέρ. Στράβ.
- Ταμώς, ὁ, ὁ.** Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Στρατίης τῆς Ἰωνίας καὶ ὑπερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η, 31. Ξεφ. Ἀναβ. ἡ γραφ. Ταμώς ἐστὶν ἡμυρτμν
- Τανάγρα, ἡ.** Πόλις ἐπίτημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσποῦ ποταμοῦ μὲ μίαν μικρὰν χώραν περὶ αὐτήν, εἰς τὴν ὅποιαν ἠξέσαν ἐξαίρετος εἶδος καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούτου ἀλλ' ὀλίγον πολυτελεῖς καὶ τρυφηλοὶ, ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περιφημος ποιήτρια Κορίννα τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὐρίσκειτο εἰς ἐν αὐτοῖσι γυμνασίον· ταῦν Σάκμιον. Ἡροδ. 9, 15. Στράβ. Νικανδ. Θηρ. 812. κατὰ Πλυσ. 3, 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, αἶε, αἶον. Τῆς Τανάγρας ἡ ἐκ τῆς Τανάγρας ὦν. Οὐσιαστικ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικος τῆς Τανάγρας. Ἡροδ. — 2) Ταναγρικός, ἡ, ὁν. Τῆς Τανάγρας ἡ εἰς τὴν Ταναγρὰν ἀνήκων, ἡ Ταναγρικὴ μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ χώρα, ἡ περὶ τὴν Ταναγρὰν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδ.
- Τάναγρα, ἡ.** Οὐγάτηρ τοῦ Ἀσποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ υπερβῆλλον γῆρας τῆς ἐκαλεῖτο. Διόδ. Σιν. δ', 74. Πλυσ.
- Τάναις, ἴδος, ὁ.** Ἰων. ἴος (ι). Μέγας ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μακροῦδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔδεικτον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κανκάσων, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ τῶν Ριπαίων ὄρων σχηματίζων δύο μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν
- ἐκβολῶν αὐτοῦ· ταῦν Δών. Ἡροδ. 4, 20. Διον. Περ. ιθ', 660. — 2) = Ἰαξίρτης, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 38. (ἡ γενν. ἴδος εὐρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρριαν.)
- Τάναϊς, ἴδος, ἡ.** Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπαλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλαβοὶ καὶ τὴν ὅποιαν μετὰ ταῦτα κυριεύσας ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεδάφισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναϊτής, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικος τῆς Τανάϊδος.
- Τανός, ὁ = Τάνος, Εὐριπ.** Ἠλεκτ. 408.
- Τάνητον, τό = Τάνητος.**
- Τάνις, ἴος, ἡ.** Πόλις τῆς κίτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Τανιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζοὰν κλινομένη, καθ' ὅρα τῶν βασιλέων Φαραῶ· ταῦν Σινάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικος καὶ ἐπιστάς. ὁ Τανίτης νομός καὶ Τανιτικός, ἡ, ὁν. Τῆς Τάνιος ἡ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκων· τὸ Τανιτικὸν στόμα, ἐν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνιος, Στράβ.
- Τάνητος κόμη, ἡ Tanetum.** Κόμη τῆς ἀνω Ἰαλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πέρμης καὶ Ρηγίου· ταῦν Taneto. Πολύβ. καὶ Τάνητον, τό, Πτολμ.
- Τάνος, ὁ.** Ποταμός τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Πλυσ. β, 38.
- Ταντάλειος καὶ Ταντάλεος, ἴδε Τάνταλος.**
- Τανταλίδης, ου, ὁ (-υ-).** Τίς τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ. οἱ Τανταλίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυστήης. Εὐρπ. Ὀρ. 811.
- Τανταλῖς, ἴδος, ἡ.** Οὐγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνδογλ.
- Τάνταλος, ὁ.** Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Τρωῶλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ τινὰς τῆς Φρυγίας, ἔχων καθ' ἑαυτὸν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Πινδ. Ὀλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλοῦτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὐνοίαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἤξιώθη καὶ τῆς Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπαρθεὶς καὶ φερόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι καταμέλειτας τὸν ἱόν αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρέδωκεν ὡς φαγητόν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν ριφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου καταφλεγόμενος ὑπὸ διηνεχούς δίφης καὶ εὐρυτόμενος ὅλος μετὰ εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίξῃ αὐτὸ μὲ τὰ χεῖλη του, ἀπαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γεύῃ τοὺς ἀφθόνους καρπούς ὅσοι ἔστανον κρεμνόμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 583. κατὰ τινὰς δὲ ἐπλάττετο ὅτι ἔστατο ἀεὶ ποτε ἀνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς μέγας λίθος ἐπαπειλῶν νὰ καταστυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρύανδρος ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα

καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσούτον φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλοῦτος αὐτοῦ ἐπεκράτηθεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρηματα, εἴς οὐ παρήχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπεζῆς τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Δουκ. Ὁρχ. 54. — 2) Τίος τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1137. — 3) Τίος τῆς Νιοβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολδρ. γ. 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Ταντάλου ἡ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὦν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Τανάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καὶ, ὁ Ταντάλειος πλοῦτος. Πλάτ. αἱ Ταντάλειοι δίκαι. Δουκ. — 4) Ταντάλειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνδρ. (Πλάτ Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἡ ταλαιτεία, συγγεν. τῶν τάλαντον, ταλαντόμος, τανταλόω κατὰ Πασσόβ. ἡ διὰ τὸ ταλανίζεσθαι ἦτοι αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἡ διὰ τὸ ἐπιερμαίνεσθαι καὶ οἰονεῖ αἰωρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῇς αὐτοῦ θεῖνον πρὸς ποιήνῃ ἐν ἄθῳ διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίανα, ἡ. Νῆτος ἐν τῷ Περτικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. 5, 3.

Τάξιλα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντευθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰδοῦ καὶ Τδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέστρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· τανῶν Ἀττόχ. Ἀρρίαν.

Ταξίλῃς, οὐ, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰδοῦ καὶ Τδάσπου ποταμοῦ, ἐξ ὧν εἰς ὑπετάχθη ἐκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλεξάνδρον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐνωθεὶς ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πύρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Τάοχοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐ μακρὰν τοῦ Φασίδος ποταμοῦ περὶ τὸν Ἀράξην· τανῶν Ταχοσάροι. Ξενφ. Ἀνάβ. δ, 4. καὶ Ταόχοι, Εὐδ. Born.

Ταπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἱρκανίας, πιδαν. = Ταγαί. Στράβ.

Τάπουροι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπροβάνη, ἡ (α). Νῆτος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Κοῦρου, ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελώνων κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔκαλετο ἡ νῆτος αὕτη πρότερον Σιμούνδον, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σαλική, καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς κάτοικοι Σάλαι, ἔχοντες διαφόρους παραθαλασσίους καὶ μεσογειοὺς πόλεις, ἐξ ὧν ἐπιστημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρίγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Νααίγραμμον μητρόπολις· τανῶν νῆσος Κεϋλάν ἢ Σεϋλάν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. 5, 4.

Τάπυροι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηθίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποία χωρίζουν τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στράβ.

— 2) Λαὸς τῆς Ἱρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἱρκανῶν Δερβίνων, Στράβ. Τάπυροι, Ἀρριαν. Τάπυρροι, Στέφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (νυ-) Διον. Περ. 733.

Ταρακῶν, ὠνος, ἡ, = Ταρράκων, ὅπερ ὄρα. **Ταρανταῖος**, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στεφ. Βυζ.

Ταραντινίδιον, τό. Δεσπὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ταραντα. Δουκ.

Ταραντῖνος, ἴδς Τάρας.

Τάρας, ἀντος, ὁ καὶ ἡ (α) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀίματι τὸ πάλας τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαιμόνιος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ προσφυῇ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς ἕως τῆς πανταλοῦς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Τπερεῖχε δὲ αὕτη πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλῃ Ἑλλάδι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς τεχνὰς καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἦνθησε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλὰ δὲ μεγαλοπρεπεῖα καὶ ἐξαίσιος οἰοδομαί ἐκόντων τὴν πόλιν πρὸ πάντων ἐν μέγα καὶ κολοσσισαῖον ἀγαλμα τοῦ Διὸς ἱστόμενον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφθίμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστράθη καὶ αὕτη ἀποικία Ῥωμαϊκὴ — τανῶν Tarento. Ἡροδ. 1, 24. Ἀρσενκ. εὐρηται παρὰ Θουκ. 5, 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλείστ. Συγγραφ. Οἰκ. παρὰ Διον. Περ. 376. ἀπαξ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας Ῥεῖων πλησίον τῆς πόλεως Τάραντος. Πανσ. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ ὄρσοτ. μεντα λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φίλακος ἐκ Λακεδαιμόνιος. Πανσ. 1, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ἰνῃ, ἰνον. Τοῦ Τάραντος ἡ ἐκ τοῦ Τάραντος ὦν. Ἡροδ. 6 Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καὶ, Οὐσιαστ. Ταραντῖνος, ὁ κάτοικ. ἡ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα· χάρα. Στράβ.

Ταράξιππος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρους σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλητίζον οἱ ἱπποὶ τῶν ἀγωνιζομένων ἐκυριεύοντο ἀπὸ ταραχῆς τινα καὶ φόβου· ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι τὴν τὸ μνημεῖον τὸ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἦγειρεν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐνίκησε τὸν Οἰνόμακον· πιδανὰτ. μεντα ὑπῆρχεν ἱερός τοῦ Ἰππίου Ποσειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπωνομάσθη καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταράξιππος. Πανσ. Ἠλ. 21.

Ταραξίων, ὠνος, ὁ. Ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἡγόμενος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνείρων. Δουκ. ἀλ. Ἱστορ. β, 53.

Ταράσιων, **ῥωρ.** ἡ. Πόλις μικρά τῶν Σαλῶν ἐν τῇ Νικοβαντίῃ Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Ροδίνου ποταμοῦ· τανὺν **Tarascon**. Στράβ.

Τάρβαλλοι, **οἱ**. Ἀπὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῶν Περηναίων ὄρων ἕως τῶν εἰβολῶν τοῦ Γαρόμνα ποταμοῦ, τῶν ὁσίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀμωδῆ· καὶ ξηρά. Στράβ. δ'. Πτολ. δ', 49.

Ταργίταος, **ὁ**. Τίς τοῦ Διὸς καὶ μετὰ τῶν θυγατέρων τῶν Βορυρθέους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐγένοντο οἱ κατήγοντο οἱ Σιῦθαι. Ἡρόδ. 4, 5.

Ταριχάνες, **οἱ**. **Salmantica** ἢ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυδαίεις κάτοικοι ὁδὸς μεγάλου κήρους ἐν τῷ Ὠκεανῷ, παρὰ Λουκ. ἀλφθ. Ἰγτ. α', 35.

Ταριχεῖα, **ἡ**. Πόλις ἐπίτημος τῆς Γαλικαίας χώρας ἐν Πάλαιτινῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενηστρεθ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Τερρεα. Στρεφ. Βζ. — 2) **Ταριχεῖαι**, **αἱ**, Ἴωνι. **Ταριχηταί**, πληθ. οὕτως ἐκαλοῦτο διὰφορα μερῇ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὅποια ἐταρίχεον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνήσκόντων ἀνθρώπων ἢ θηρίων καὶ ὅπου ἐνατοταμίουν αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πληθύνον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, τανὺν Ἄλ. Τερμ. Ἡρόδ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ περὶ τῇ Κνωσικῇ Ταριχεῖαι, τανὺν Μίδαα.

Ταρκυνία, **ἡ**, **Tarquini**. Πόλις ἀρχαία τῆς Τηρρύνιας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποικίαν ὑπερὶν δὲ καταστρεφθεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στράβ. — ὅθεν, **Ταρκύνιοι**, **οἱ** κατοικοῦν.

Ταρκυνία, **ἡ**. **Tarquini** Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατριάνων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Α.β.

Ταρκύνιοι, **οἱ**. Πρίγκος ἡ πριεσβύτερος, **Tarquinius**. Πρωτοὶ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄλκον Μάρκον κατὰ τὸ 133—176 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥώμ. Τίς τοῦ Κορινθίου Δικαράτου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιδῶν, ὅς τις νυμφεύσας τὴν Τανακουλίαν κλυομένην κόρην ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας, ἤλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἡξιώθη μετ' οὐ πολλῇ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄλκον, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ δύναντος ἐπιτροπῆς τῶν δύο εἰσέτι ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμφας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγροὺς οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλατίας του παρεστῆς τὸν λαὸν ὃν ἀναγρεῦσται αὐτὸν βσιλεύει. — 2) Ταρκύνιος ὁ Ἄλκων, **Tarquinius Superbus**. Ἐξγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἐβόμικ καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν καθάρσιν τοῦ ὁποῖου ἐσυντήθησαν ἐτήσιοι Ἰπᾶτοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κττ. Ῥώμ. ἀνευ τῆς συγκαταστάσεως τοῦ Ῥωμαίου λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξοριθεῖς

ἐκ τῆς Ῥώμης μετ' ἄλῃν αὐτοῦ τὴν γενεάν, μετὰ μίαν πολυχρόνιον καὶ μακρίαν ἀπόπειραν τοῦ νὰ ἐπανακτιθῇ αὐτὴ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖον πρὸς τὸν ἐν Κίμῃ βισιλέα Ἀριστόδημον ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐννεμήκοντα χρόνων. Διον. Κατ.

Τάρνη, **ἡ**. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁρίου Τμήλου, ὑπερὶν Σίρδεσι κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταρόδουον, **τό**. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑτιόλων, κατὰ **Reich**· τανὺν **De-rendooft**. Πτολ. β', 11.

Ταρπεῖος, **εἰς**. εἶον. Τῆς Ταρπηῖας τὴν Ταρπεῖον ὁδὸς, **Tarpeia** mons, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχὴ τοῦ Κικιπώλειου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηῖας θυγατρὸς τοῦ Σιβίου Ταρπηῖου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ καταδίκαι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Τάρπητες, **οἱ**. Ἀπὸς Σουθικῆς κατοικοῦν ἐπὶ τῇ Μακρόνιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταρόακίνα, **ἡ** (υ-υ-) **Tarracina**. Πόλις τῶν Οὐόλκων ἐπὶ τῇ χώρῃ τοῦ Ἀπλίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἀθηκ καλουμένη. Δοδ. Σικ. Τάρρακην, Στρεφ. Βζ. — ὅθεν, **Ταρρακινίτης**, **ου** (ι), ὁ κάτοικος. Πολύβ.

Ταρράκιων, **ῥωρ.** ἡ Πόλις τῆς Ἰσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταρράκωνικῆς χώρας, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπερὶν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Κερκρηδονικοῦ πολέμου, ἔχοντα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρατεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τανὺν **Tarragona**. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Ταρακόν, ῥωρ., Στράβ.

Ταρσήϊον, **τό**. Πόλις τῆς Βασιλικῆς Ἰσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἑρκαιῶν στηλῶν. Πολύβ. γ', 34. Στέφ. Βυζ. κατὰ **H. yne**. πιδαν. ἐν Ἀφρικῇ πληθύνον τῆς Ταρρήϊονος.

Ταρσιμένη λίμνη, **ἡ**, = **Τριτυμένη**, ὁπερ ὅρα.

Ταρτός, **ἡ**. Ἀρχαία μητροπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύνου ποταμοῦ, καθεδρὰ τῶν Βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς δυναστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουτίς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδινάπλου βασιλέως τῆς Ἀττυρίας, ὑπερὶν δὲ Ἰουλιουπολὶς κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· τανὺν Τάρτο. Στράβ. Στρεφ. Βυζ. πληθτ. Ταρτοί, οἱ Ξερ. Ἀναθ. α', 2, 23. — ὅθεν, **Ταρσόν**, ἐπὶρμ. ἐκ τῆς **Ταρσού**. **Ταρσους**, **εἰς**, ὁ κάτοικος. Λουκ. (Ταρτός, δηλοῦ πατοῦνα τοῦ ποδός, διὸ κατὰ Στράβ. ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ τερποῦ τοῦ ἵππου Πηγάτου, περβλ. Διον. Περ 869.)

Τάρτερος, **ὁ**. **ταρ** Ὀυήρ. καὶ **Ἡ** Ὁσογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινόςτατος τόπος ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ὅσον αὕτη ἀπέχει τοῦ Οὐράνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν καταδικαζομένων ἀδίκων πρὸς αἰωνίαν βίαν, καὶ ὅπου πρότερον εὐρίσκοντο κεκλεισμένοι οἱ ἑκατόχρηστος καὶ Κύνκλωπες, ἐφεξῆς δὲ καὶ οἱ Τιτάνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ἰγμ. Ὁμ.

Ἀπολ. 336. Ἑρμ. 256. 374. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὁ λόγος ὁ ἄτης, καὶ ἐνοεῖτο εἶτε ὅλος αὐτός ὁ ἄτης, ἢ τ. Ἀπ. 255 εἰτε ὡς ἰδῶς τὸ μέρος ὅντα ἐβασυνίζοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἀδίκων. Πλάτ. Φαίδ. 60. καὶ Γοργ. 166. «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως ἑσσωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν αὖ παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1. 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς κηταχθόνιος ἀρχικὴ ζεοτης παρ' Ἡσ. Θεογ. 822, ἐγένυσεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἐτεργεν. πηλθ. τὰ Τάρταρα, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 110. 8(1. καὶ ἑλλ. ἡ Τάρταρος, ἀπαξ παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικανδ. Θηρ. 204. — ὄδον, Ταρτάρειος, εἰα, εἰον. Τοῦ Ταρτάρου ἡ ἐκ τοῦ Ταρτάρου ἄν, καὶ Ταρταριος, ἰα, ἰον. Ταρτησῖος, ἰα, ἰον, καὶ Ταρτησίς, ὅρα Ταρτησῖος καὶ Ταρτησῖος.

Ταρτησός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὅσοι συνεχῶς ἐπλήουν εἰς τὴν χώραν ταύτην χίρην ἐμπορεύεσθαι ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφ. Θαρτχίς καλούμενη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνος ὅν ἐσώζετο πλεόν, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγόμενη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Ἀρσεν. παρ' Ἡρόδ. 1, 163. ἑλλ. παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337 — 2) Ταρτησός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, τανὺν Γουαδαλκουίβερ. Στράβ. — Ἐλοχίζετο δὲ ὁ Ταρτησός ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμαί τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ. ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἄδου καταβασίς· ἐνταῦθα εἰσέετο ἡ κατοικία τῶν Γιγάντων, τῶν Γράων, Γοργόνων, Ἀριματθῶν καὶ ὁλλων μυθολογούμενων Περσῶν. — ὅδον, Ταρτησῖος, ἰα, ἰον. Τῆς Ταρτησῖος ἡ ἐκ τῆς Ταρτησῖος ἄν· καὶ Οὐτῖαστ. Ταρτησῖος, ὁ κάτοικ. Ταρτησῖα μύραινα, μυθολογούμενη τις τερατώδης μύραινα, ἡ κατὰ ἄλλην μυθώδη διηγήσιν· συνελθούσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἑχιδνῆς ἐγέννησε φθοροποιούς τινες νεοτσούς οἰτνες ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ ἀλάστον ἰχθύς. Ἀριστφ. Βατρ. 475. — Ταρτησῖος, ἰδός, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησῖος χώρα εἰτεινομένη παραθαλασσίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄρος Οἰτην, κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Φαρυγγαί κληθεῖσα. Ἰλ. Β', 533.

Τασκοί, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσία, Διον. Περ. 1069.

Τάττα, ἡ. Λίμνη ἀλατῶδης τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ χρυσταλοῇ πάντα ὅσα ἤγγιζον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ββ.

Ταύγετη, ἡ. Ἰωνικ. Τηγεῖτον Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πηλοῦνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα. Ἀπολφ. γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 52. συγκατεριζμῆτο δὲ

καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐπὶ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταύγετον, τό. Ἰων. Τηγετον, Taygetus. Ἐπίσημο ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ ἀπολήγουσαν διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ταϊνάρου εἰς τῆς θαλάσσης· ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ κορυφὴ διαλείπει Τάλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διακρίνεται διάφορα ἄγρια θηρία· τανὺν ὄρος τῆς Μάνης ἡ Πειταδακίλυος. Πρῶτον παρ' Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδέστ. Ἡρόδ. 4, 146. Στράβ. τὰ Ταύγετα Πλούτ. καὶ ὁ Ταύγετος, Λουκ. Ἰκαρομ. 19.

Ταυλάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται ἡ Παλαιστρα. Πλάτ. Χορμ. σελ. 153. Δημ.

Ταύρη, ἡ. = Ταυρικὴ. Ἀνδολγ.

Ταυρικὸς, ἡ, ἡ. Τῶν Ταύρων ἡ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκου. Ἡρόδ. Ὅδον ἡ Ταυρικὴ, μετὰ ἡ αἶνον τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μετὰ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Καρινιτικοῦ κέλου, περιλαμβάνουσα ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τὸν Ἀχίλλειον ὄρεον τανὺν Ταυρία ἢ Κριμματία. Ἡρόδ. 4, 99. Εὐρ. π. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Τὰ Ταυρικὰ οὐρεα, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡρόδ. 4, 3.

Ταυρικὴ, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος ὁ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο εἰς τὴν Ταυρίαν ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρόσφερον θυσίας ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὀλεῖν τοὺς αὐτοὺς ἐρχομένους ξένους. Ἡρόδ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφέρεθ' ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ ἱριγένεια θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑψηροῦσα ἐν αὐτῇ ὡς ἱέρεια.

Ταυρινοί, οἱ. Taurini. Ἔθνος μάχιμον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῶς Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτοὺς Ἀλπεῖς ἐν τῇ νῦν χωρᾷ τοῦ Πιεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum. (Τουρίνον) κληθεῖσαν. Στράβ. Ταυρινοί, οἱ, παρὰ Πολυβ. κατ' Ἀππian. ἵσαν οὗτοι ἐνέκαθεν τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἐτι παρὰ Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεῖτο ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνδρου. Σχολ. Ἀριστφ. Λυσ. 448. καὶ Σουίδ. ἐν λεξ. Ταυρ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος, ὅρα Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἀγρίον, τὸ ὁποῖον ἐδυτίαν ἀπανθρώπων ὀλεῖν τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέροντες αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἀρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνας ἐπλάττον ὡς ἐγχώριον θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτεμίδος. Ἡρόδ. 4, 99. Στράβ. πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἐτι ἀνείεοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διηγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὁμοτιτος τῶν

Σκυδικῶν τούτων λαῶν, οἵτινες καὶ ἕως τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἔμμενον ἀκοινοῦντο μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μεληγεῖας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχωρῶν λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ ἐπάνυμ. τοῦ Διονύσου παριτανομένου ἐπὶ ὅτε μὲ κέρατα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς τέκνον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζευγῶσι τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διοδρ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταύρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὠραία μάρμαρα, ὕστερον κατατταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ. τανῶν *Taurmina*. Στράβ. — Ὁ-θεν, Ταυρομένιος, *la*, ἰον. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὦν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. παραβλ. Νίξος.

Ταυροπάρενος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης θυγατρός τοῦ Ἀγῆνορος, ὡς ἀρπαγείσης ὑπὸ τινος ταύρου ἐκ Φοινίκης, ἐπὶ δὲ τῆς Ἰού θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Διωφρ. 1292. Δουκ. Ἐνάλ. διαλ.

Ταυροπόλιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας. Στράβ.

Ταυρόπολις, ἰδος, ὁ. Τίς τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀριόνης. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 996.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ ὡς ἐγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἐπρόσφερον εἰς αὐτὴν θυτίας ταύρων, ἢ τελευταίον εἰσιτο ἐφόνευσε τὸ θάλασσαν τερας τὸ ὅποιον ἐπεμφεν ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Ἰππολύτον. Σοφ. Αἶας. 172. Σουῖδ. εἰς Λεξ. Ταυροπ.

Ταῦρος, ὁ. = Τάλος. Ὁ φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης, Ἀπολδρ. α', 9, 26. παραβλ. Θέγενη εἰς Ἀπολδρ. 224. — 2) Τίς τοῦ Νηλεῶς καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 3) Λακεδαιμονίος τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ. Ὁρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, εἰς ἀνατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀπ' ὅπου τοῦ λοιποῦ χρηρίζεται εἰς τὸ ἰδίως ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀ-τίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· συνήθως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταύρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὄρεινός τις ὅπου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπὶ τι μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μόνῃ τῆς σειρᾶς ἐκείνῃ τῶν ὀρέων τῶν ὁποῖα περιέχουσιν ἀρκτικῶς τὴν Κιλικίαν χώραν· ἐπὶ δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ταύρου παρὰ Στράβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φε-

ρόμεναι ὀλιγώτερον ὑψηλαὶ συνήθειαι ὄρων, καὶ ἄλλοι κλώνες ὅσοι ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτιοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρῆς Ἀσίας. παραβλ. Πτολ. ε', 8. Πλιν. β', 48. Στέφ. Βυζ. Διάφοροι κλώνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐύρισκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· τανῶν *Capo di Crusa*. Διοδρ. Σικ.

Ταυροσθένης, ουκ. ὁ. Νικητὴς τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνων ἐξ Αἰγίνης. Αἶλ. ποιη. 15. Σ' 2.

Ταυροσχυθαι, οἱ. Ἔθνος Σκυδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρρίαν.

Ταυροφάγος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολστ. εἰς διότι ἐπροσφέρειτο εἰς αὐτῷ ὡς θυσία εἰς ταῦρος, ἢ διότι οἱ νικῶντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἓνα Ταῦρον. Σουῖδ. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ποιητὴς Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ἐν Λίνδῳ, ὡς φησύντας ποτὲ αὐτόν τι τὸν ταῦρον ἐνὸς γεωργοῦ, Θεοκρ. Εἰδ. ιζ'. Πινδ.

Ταύχειρα, τά. *Teuchira*. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαίδος, ὕστερον Ἀρτινῇ κληθεῖσα τανῶν Τολομέται Ἰωνήρα. Ἡρόδ. 4, 171.

Ταφιαστός, ὁ. Ὅρος τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐύρισκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ. (υυ-) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλητέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφος· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλασσοπόροι καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολδρ. ἐκλήθησαν οὗτοι Τηλεβοαὶ ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁρα Τηλεβοαί.

Τάφιοι, *la*, ἰον. Τῆς Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήσου Τάφου ὦν. Εὐριπ. Ῥῆτ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰπποδῆς ὁ κατοικήτης τῆν νήσον Τάφον. Ἀπολδρ. β', 4, 4. τοῦτον παῖν ὑπῆρξεν ὁ Πτερελάος.

Τάφος, ἡ. (x) Ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβοαὶ καλουμένων· τανῶν Μεγανῆσι κατὰ Dodwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολδρ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφίους, οὖντος, ἔνθα πρότερον Ταφιοῦσσα ἔσκετο.

Τάφραι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσμοῦ· τανῶν *Persicope*. Στέφ. Βυζ. ἡ Τάφος, Πτολμ.

Τάφιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κατοκῶν περὶ τὸν Καρκινικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐεῖνου Πόντου. Στράβ.

Ταχομφά, ους, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀ-

πέχοντα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡροδ. 2, 29. παρὰ Πτολμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μετακομφὴ πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, παρὶ δὲ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Ταχεμφὴ, Τακομφὸς καὶ Χομφὴ. Κατὰ Mannert: τανὺν Derer, ἡ πόλις κατὰ δὲ Heeren ἐστὶ πιδαν. ἡ νῦν νήσος Καλαπτοχή.

Ταχώς, ὦ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, κατὰ τοῦ ὁποῖου τούτου κινήσει μίαν ἐπανάστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκώλεσεν εἰς βοήθειαν τὸν βασιλεῖα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ἕνα στρατεύμα μισθωτῶν Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ἐπολιέμει εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλεῖα τὸν Νευτεναβὸν, ἐδίωξαν ὅλως ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχῶ, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐδιωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἰλ.

Τεάνον, τό. καὶ Τεανὸν Ἀπυλον, Teannin Apulorum. Πόλις τῆς Ἀπυλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· τανὺν Teamo. Στράβ. — 2) — Τὸ Σιδικινόν, Teannum Sidičinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρίαν τὴν στρατιωτικὴν, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωματικῇ ἀποικίᾳ· τανὺν Tiano. Στράβ. — 3) Ὄθεν, Τεανίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Τεάρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑβρον. Ἡροδ. 4, 89.

Τεατέα, ἡ. Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαρνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανὺν Chietti. Πτολ. γ, 1. Στράβ. ε. Πλιν.

Τέβερις, ὁ. = Τίβερις. Στέφ. Βυζ.

Τέβρος, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Ἰπποκόωντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. γ, 10, 1. Σεβρὲς, παρὰ Πανσ. γ, 15.

Τεγεα, ἡ. Ἴονα, Τεγέη. Μία τῶν ὀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρχαίας ἀπέχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντεσέρετο αἰέποτε περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦν οἱ ἱερεῖαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεῦτο καὶ ὁ θεὸς Πᾶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· τανὺν ἀρεΐπια Παλαίον Ἐπισκόπι καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Θουκ. Τέγεα, ἡ, παρὰ Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὄθεν Τεγεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡροδ. — Ἡ Τεγεαίτις, ἰδοὺ, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ χώρα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρχαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεατικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων, Ἡροδ.

Τεγεατικός, ου, ὁ. (α) Τίς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρχαδίᾳ Πανσ. ἡ. 5.

Τεγεστραῖοι, οἱ. ταῦτ. τῷ Τερρεσταῖοι, κατὰ μεταθεσιν. Διον. Περ. 382.

Τεγύρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Δελφῶν, μ' ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν

ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη ὁ θεὸς οὗτος. Στέφ. Βυζ. Τεγύραι, αἱ. Πλούτρ.

Τεγύριοι, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντεῖου τὰ ὅποια οὗτος εἶχεν εἰς τὴν Τεγυραν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλούτρ. Πέλοπ. 3.

Τεγύριοι, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θράκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὐμολπον, δούε γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱόν του Ἰσμαρον· μετὰ θάνατον δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου. Ἀπολλ. γ, 15, 4.

Τεθρώνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. 8, 33. Τιθρώνιον, Πανσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ. Ἰωνκ. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς τρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθρόου καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς· ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπορτῶν. Ἀπολλ. γ, 6, 7. προειπὼν περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ ἐν σπαργάνοις ὄντος. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθείς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπαύλαβεν αὐτὴς τὴν ἀνδρικήν φύσιν του· ἰδὼν δὲ ποτὲ τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λοουμένην ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατὰ τινὰς ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς τυφλώσεως του ἐλάβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προμνήτῃ τὰ μέλλοντα, ζῆσας ἐξ ἡλικίας ἀνδρώπου. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 492. Ἀπολλ. Θιγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Μαντώ, περίφημος μαντις καὶ αὕτη· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομένῳ εὐρίσκειτο ἐν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλούτρ. παρβλ. Λουκ. Ἀττρολ. β'. **Τείσπης**, σοι, ὁ. Τίς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ εὐνοῦ Δαρείου τοῦ Ἰστιάδου. Ἡροδ. 7, 11.

Τείχιον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ, 96. ἄλλως Τίχιον.

Τειχιόεις, ὄντος, ὁ. συνηρμ. Τειχιόους, οὖντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιόσσα, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. ἡ, 26. (κυρ. Ἐπίστ. τειχιόσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τείχοι, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρχαίας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θιγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἡ Τεῦθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Τελαμῶνιος Αἰᾶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παρακοιτιν γενήσας μετ' αὐτῆς ἐν Εὐρύσῃ. Σοφ. Αἶ. 210. 331.

Τέκμων, ὠκος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στίφ. Βυζ.

Τεκτόσαγες, οἱ. Ἐνικ. Τεκτόσας. Λαεὶ τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηνίων. Στράβ. — 2) Λαοὶ τῆς Γαλλογαυρίας. Στράβ.

Τελαμών, ὠκος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδότηδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφῆς τοῦ Πηλέως, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς

- νήσου Αίγινης διὰ τὸν πρᾶξέντα φόνου τοῦ ἰσχυτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φωκού, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμίνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαδίου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἰντα· ἦν δὲ ὁ Τελεμῶν οὗτος εἰς τῶν ἡρώων ὅσοι παραυρέθησαν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐκτρατεύεται καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τῶν πράξεών του τὴν ἰεάν Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεύκρον. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 293. Πινδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλρ. γ', 13. 6. — 2) Πόλις μετ' ἑλμένα τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· ταύνην Telamone Πολυβ. β', 27. Διοφρ. Σικ.
- Τελαμωνιάδης**, ου, ὁ. Δωρκ. Τελαμωνιάδας (υυ-υυ-) Τίος τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 623. καὶ ὁ Τεύκρος. Πινδ.
- Τελαμώνιος**, ια, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ἐν. ὁ Τελαμῶνιος, οὗτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαπολην τοῦ Δωκροῦ Αἰάντος. Ὁμ. Ἰλ. Β. 523.
- Τελέας**, ου, ὁ. Περιβοιῆς τις ἀσπῆγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστ. Εἰρ. 1068.
- Τελέδαμος**, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Τελέδημος. Ἀργεῖός τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.
- Τελέθριον**, τό. Ὅρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχάλιας. Στράβ.
- Τελειος**, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παστ. Ἀρ. η', 39.
- Τελέοντες**, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Αἰγιορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πιζαντορ. ταυτ. τῶι οἱ ἐν τέλει ὅτις, παρ' Ἡροδ. Τελεόντες, ὕπερ ὅρα.
- Τελέσαρχος**, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡροδ. 3, 143.
- Τελεσσώ**, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀικεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.
- Τελεσιτάδας**, α, ὁ. (α) Θηβαῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθ. 4, 77.
- Τελεσιράτης**, εος, ὁ. Κυρηναῖός τις, νικῆσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.
- Τελεσίλλα**, ἡ. Περὶφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἀργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. καὶ διέξασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναίότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὀπισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἀργους καὶ παραταχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένηος ὅτε οὗτος ἐμελλεν ὡς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τευχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελετίλλας ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δεν ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλρ. γ', 5. Πλουτρ.
- Τελεστας**, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Τελέτης. Τίος νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολλρ. γ', 12. 5. — 2) Δυρικός ποιητὴς Ἑλλήν ἐκ Σελινούντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου αναφέρονται παρὰ Πλουτάρ. εἰς Ἀλεξ. ἐδυρμικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀνδρτ. σλ. 61.
- Τελευττογόρας**, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκῃς μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλρ. β', 7, 8.
- Τελευταίς**, αἰτος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατήρ τῆς Τεκμήσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος ἐν κατὰ τῆς Τρωικῆς πολιορκίας. Σουλ. Αἰλ. 210.
- Τελευτία**, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἰς τὸν γενναίωτον Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενοφ.
- Τελέων**, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰωνος ἐξ Ἀθηῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Βούτην Ἀργοναύτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αἰομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ. Ἰων. 1579. Ἀπολλρ. Ροδ. Α, 96. Γελέων, οντος, παρ' Ἡροδ. ὅπερ ὅρα. — 2) Πατήρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἐριβνίου. Ἀπολλρ. Ροδ. Α, 72.
- Τέλης**, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίτιχης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλρ. β', 7, 8.
- Τελλήναι**, αἱ, Tellena. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, προῖμως ἤδη καταστραφείσα. Στράβ. καί, ἡ Τελλήνη, Διδ. Ἀλ.
- Τελλιιάδης**, ου, ὁ (α) Τίος τοῦ Τελλίου, πληθ. οἱ Τελλιῖδες, περίφημος γενεα οἰωνοσκόπων ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδ. 9, 37.
- Τελλίαι**, ου, Ἰωνκ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἠλίδος διὰ τὸ στρατηγῆματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὶ οἱ Φωκεῖς ἐν κατὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἐξακόσιοι οἱ ἀριστοὶ ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα τῶν μετ' αὐτοὺς. Ἡροδ. 8, 27.
- Τέλλος**, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁπεῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὴν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον ἄνθρωπον, ὅστις ζήσας αἰποτε εὐτυχὸς ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ πολέμησας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἐνδοξον θάνατον ταφείς διὰ δημοσίου δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 1, 30. Δουκ. Ἐπιστ. 10.
- Τελμισσεύς**, εως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Λυκίας. Στράβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡροδ.
- Τελμισσίς**, ἰδος, ἡ (ι). Ἀκροπόριον τῆς Λυκίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Τελμισσοῦ, Στράβ.
- Τελμισσός** καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Κικερ. ἐν αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μετ' ἑλμένα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάν-

ταις. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολυβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 27. ἄλλως Τερμησσός καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὁρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Σάϊδου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμός τῆς νήσου Σικελίας ῥίων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης. Αἰλ. ποικ. ἰστ. β', 33. (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβλ. ἢ ἐν Λυκίᾳ πόλις εὐρήται παρ' Ἡρόδ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρφ. Τελμισσός.)

Τελμισσός, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρός τοῦ βασιλέως τῶν Τερβουρείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς Καρίαν ἐκτίσεν αὐτοῖς ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμησσός. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεωταί.

Τελφούσα, ἡ, = Τιλφούσα, ὅπερ ὄρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τιλφούσιος, ὅπερ ὄρα.

Τέλφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λαδώνος ποταμοῦ. Πολύβ. Θέλπουσα, ἡ, παρὰ Πανσ. καὶ Τέλφουσα παρὰ Διόδ. Σικ. Τελφούσιον, τό, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὄρα.

Τελχίν, ἵνος, ὁ. Τίς τοῦ Εὐρώπος, ὁ φονεύσας μετὰ τοῦ Θελξίνου θολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἀργεῖος Ἀπιν. Ἀπολόδ. β', 1, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀπιοῦ βασιλέως τῆς Σικυωίας. Πανσ. β', 5.

Τελχίνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ἰδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐνέα τὸν ἀρ.θμόν καὶ ἐπινοήσαντες πρῶτον τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὸ ἔρπαινον τοῦ Κρόνου, τὴν τριάναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτότε. Ὁ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάσσης, οἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφίσταντες αὐτὴν μετεβήσαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοιρῆτες, ματαρχόμενοι διαφόρους μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 472. ἀπ' αὐτῶν ὀνόμασθαι πρότερον τὴν νῆσον Ῥόδον Τελχινίαν. πιδαν. δὲ ὑπάρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνας γινώσιν των. Καλλμ. Τμν. εἰς Δηλ. 31.

Τελχινίς, ἰδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ῥόδου. Στράβ.

Τεμαθίας, ὁ. Ὁρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἄντικεινον μεσημβρινῶς ὥς τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πανσ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (ε) Ἀκρατικὴ πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἡ μᾶλλον ἐν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖτο ὕστερον ἡ Νέα πόλις, μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τεμενίου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενίτης, ἰδος, ἡ, ἄρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ', 3.

Τεμέση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναγερομένη παρ' Ὀμηρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἐξηγτ. ὑπῆρχεν δύο πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνο-

μα ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Ταμασός κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξερυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 20 21. ἀναγερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὕστερον Τέμψα καὶ Τεμψά καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Αὐσονῶν, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὀμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμιες, οἱ. Ἐνικ. Τέμμιες. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βιωτοί. Ἀριστφ. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τὰ, συγγρμ. Τέμπη. Εὐρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλία τῆς Θεσσαλίας, εἰτενομένη κατὰ μήκος 40 στάδιον μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης, διὰ μεστού τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· περὶ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς τῶν δύο ὄρων ευρίσκοντο πλατάναι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαδιστῶντα τὴν θείαν τῆς χαρισιατῆν· περιήρημα πρὸ πάντων ὑπάρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· τανὺν Μπαμπάς. Ἡρόδ. 7, 173. Αἰλ. ποικ. ἰστ. γ'. (Τέμπες, τό, αἰολκ. = Τέμπεος, ἄλλως, κληθέντα οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον κκαλυμμένα ὑπὸ δασεων. Σουίδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέση.

Τενάγων, ἑντος, ὁ (α). Βάκτριότις, παρ' Αἰσχ. Περ. 304.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μετὰ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τεναάτης, ου, (α) ὁ κατοικ. Στράβ. — καὶ Τεναατικός, ἡ, ἐν, τῆς Τενέας ἡ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἡ Τεναατικὴ πόλις, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Πανσ. β', 5.

Τενέας, α, ὁ. Ποταμός τῆς κάτω Ἰταλίας, τανὺν Tinia. Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωίδος, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λεύκοφρος καλουμένη, ὕστερον δὲ Τενέδος ἀπὸ τοῦ Τέννου υἱοῦ τοῦ Κύνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θράκης, ἐκτίσεν ἐπ' αὐτῇ μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἡρωκ. Διοδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξάετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον· τανὺν Τενέδος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενεδίαι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολκ. ἀντὶ Τέννης. Τίς τοῦ Κύνου βασιλέως τῶν Κελωνῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐδυστητάτου, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐ-

τοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητριάτις, ἐ-
φέρθη εἰς τὴν νῆσον Τένεδον, ὅπου εὐρίστη-
σεν ἐν ἰδίῳ βατίλειον καλέσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν
νῆσον ταύτην Τένεδον, προτερον Λευκοφρον λε-
γομένην καὶ τιμηθεῖς δι' ἧς καὶ θείας τιμῆς
ὑπὸ τῶν Ἑγχωρίων. Παντ. 1, 14. Κον. Κατὰ
Διοδ. Σικ. πρῶτος δ' Τένης οὗτος κατώκισε
τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὕταν ἀν-
δρῶπων, πιδαν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρώων
ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὰ
τοῦ ν.ν. παρὶ Παντ. Στρίβ. καὶ Διοδ. Σικ.
έ, 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου ἐν τῇ
Θηβαϊδί χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ
Νεῖλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται ἐτι διά-
φορα εἰρηπία καὶ ἑξαιρτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ
τῆς Ἰσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου
εὐρηνται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ
οὐρανοῦ· τανὺν Δανδράχ. Στραβ. καὶ
Τεντυρίς, ἴδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τέραμβος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐσείρου καὶ τῆς νύμ-
φης Ὀρρηίδος, ὅστις φάλλων μὲ πολλὴν ἐπι-
τηδεύσητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν
ποιμνικῶν ἀνῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ
Πανός καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανείς
μέχρι τέλους ἀπειθῆς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐ-
τῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κύνταρον κεράμ-
βυκα καλούμενον. Ἀντ. Λιβ. 22.

Τεργέστη, ἡ, καὶ Τεργέστα, αἱ. Κώμη ὕστερον
δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστροῖ ἐπὶ τῆς
Ἀδριατικῆς θαλάσσης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον
κατασταθεῖσα ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαίων. Τα-
νὺν Τεργέστη. Trieste. Στράβ. Τὸ Τέρρη-
στον, παρὰ Πολ. καὶ τὰ Τέρρηστα, Στέφ.
Βυζ. ὅθεν Τερρησταῖοι, οἱ κάτοικοι. κατὰ μετασθ.
Τεγεστραῖοι, Διον. Περ.

Τερεντιανός, ὁ. Ὄνομα κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις.
Τερέντιος, Ἀφρικανός, Terentius Afer. Πε-
ρίφημος ποιητῆς Κομικός τῶν Ῥωμαίων, γεν-
νηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ
Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν
Ῥώμην, χρηματίζετο μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ
Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπιστῆμων ἀνδρῶν καὶ
ἀποθανόντων εἰς ἐν ναυάγιον ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ
τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κομω-
δίας τοῦ ποιητοῦ Μαξιάνδρου· σώζονται δὲ ἑξ
κομῶν δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὅποια οὗτοι
συνέταξε μνηθεῖς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μαξιάνδρου
καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κοι-
νωδίας. Φιβρ. Λατ. Βιβλ. I, σελ. 43.

Τέρρενα, ἡ, = Τέρρα, ὅπερ ὄρα.

Τερρεδών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαθυλωνίας κει-
μένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, πιδαν. ἐν τῇ
Χελδαία χώρᾳ. Διον. Περ. 982. Πτολ. έ, 20.
— 2) Λυγυτριάτις ἐν Ἀθναί. Ἀριστοφ. Θεσμ.
1181. Τερήδων, ὄνος, ἐν ἀρχ. Ἐδστ.

Τέρρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ
κέντρῳ Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ἀποικία
τῶν Κριτωνιῶν· τανὺν Amuntea. Στράβ. —
ὅθεν, Τερριναῖος, αἶα, αἶον, τῆς Τερρίνης ἡ ἐκ
Τερρίνης ὠν. Ὁ Τερριναῖος κόλπος, ὁ περὶ τῆς

Τέρριαν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibo-
nenais. Θουκ. στ', 104.

Τέρμερα, τα. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη
ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας· παρὰ
Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ δὲ
Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν,
Τερμερεῖς, ἑως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμερέων. Ἡ-
ροδ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἀπέ-
χον 40 στάδια τῆς νήσου Κω, κείμενον πλησίον
τῆς Μυνδοῦ ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέριος, ὁ, ἡ, ὢν. Τοῦ Τερμέρου ἡ ἐκ
τοῦ Τερμέρου ὠν. Τὸ Τερμέριον κακόν, ἐν πα-
ροιμ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακόν, δει-
νόν τὸ ὁποῖον ἐπισύρειται εἰς ἐαυτὸν δι' ἰδίας
ἐνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τινος
ληστοῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἡ κατὰ Σουίδ.
ἀπὸ τῆς πολέως Τερμέρας ἐνθα διέτριβον πολ-
λοὶ λητταὶ καὶ πειράται. Πλούτ. Θητ.

Τέρμερος, ὁ. Περιβόητος ἀρχαῖος ληστής ἐν
τῇ μυθολογίᾳ, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις
συντρίβων ἀνιλεῖς τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν
διαβαίνοντων ἐφόνευσεν αὐτοῦς, ἑως ὅτου ἐφο-
νεύθη καὶ οὗτος με τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ
Ἡρακλέους. Πλούτ. Θητ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμιττός. Πόλις ὁχυρά
τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ
τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, τῆς ὁποίας εἰ
κίτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχης καὶ
πολεμικοί, διαμείναντες πολὺν χρόνον εὐάνθεροι
πάσης ἐξένης δυναστείας· ταύτης σώζονται ἐτι
διαφορα εἰρηπία πλησίον τοῦ νῦν ὄρους Σχεινέστ.
— διὰ τοῦ ἡ εὐρηνται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ
Διον. Περ. 859. Τερμισός, παρὰ Σουίδ. καὶ
Τελμισός, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24. —
ὅθεν, Τερμηστεύς, ὁ κάτοικ. τῆς Τερμιστοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ε). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης,
μεταβὰς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνοιο,
ὕστερον δὲ Λύκοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου
υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος. Ἡροδ. 1, 173. Παντ. α',
19. ἐτι ἀνωμαζόντο οἱ Λυκοὶ καὶ μετὰ ταῦτα
Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ
τέρμιος)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμός τῆς νήσου Σαρ-
δινίας ῥέων πλησίον τῆς πολέως Κόρνου, τανὺν
Fiume d'Aragonese.

Τέρμων, ὄνος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν
Ῥωμαίων, εὐταχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασι-
λέως Νουμά καὶ λατρευομένη ὡς ἐφορος τῶν
συνόρων καὶ ἀσφαλείας πάσης ἰδιοκτησίας τῶν
παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου,
πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγουμένη ετησίως ἡ
ἐορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέ-
ραν τοῦ Φεβρουαρίου μηνός. Διον. Ἀλ. β', 9.
Πλούτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περιφημος ἀρχαῖος λυρικός
ποιητῆς ἐξ Ἀνιττίας πόλεως τῆς Λέσβου ἀκ-
μάσας πιδαν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμδ. τοῦ ὁποίου αἱ
Μελωδίαὶ Λεσβιαὶ καλούμεναι ἐξαιμάζοντο με-
γάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολὺν
χρόνον ὡς πρωτότυπον τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν.
Οὗτος λέγεται ὅτι ἐπρόσθεσεν ἄλλας τρεῖς χορ-

δας εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μό-
νον συνισταμένης, καὶ ὅτι ἐφήρμοσεν μουσικά
σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐφάλλοντο τὰ ποιήματα
τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινούς ἀγῶνας τῶν Ἑλ-
λήνων· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐφάλλον τὰς φῶδας
τοῦ Τερπάνου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια.
Πλουτ. Στράβ. ιγ'. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (α) Τίος τοῦ Τερπίου, ὁ
αἰδός Φήμιος, Ὁμ. Ὀδ. X, 330.

Τερψίας, α, ὁ (ε). Νικητὴς τις τῶν Ἰσθμικῶν
ἀγῶνων ἐκ Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψικράτης, ἡ (α) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου
ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύοπα.
Ἀπολλρ. 7, 8.

Τερψιχώρα, ἡ. Τερψιχέρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μου-
σῶν, ὕστερον περισταμένη ὡς ἐφερος τοῦ
χοροῦ καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ ᾠσμάτων. Ἡσ. Θσογ.
78. Πλατ. Φαίδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (ε) Μαθητὴς τοῦ Σωκρά-
τους ἐκ Μαγάρων. Πλατ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθή-
ναις οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες οἵτινες ὑπὸ τὴν ὀδη-
γίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημο-
κρατικὴν πολιτείαν εἰσέγαγον τὴν Ὀλιγαρχικὴν,
τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. ἡ, 94.
Δημ.

Τετραμένηττος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνύσου Σιδωνίος,
εἰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ
τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλά-
δος. Ἡροδ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττικὴ. Χώρα τῆς Ἀτ-
τικῆς καμένη ἀρκτικῶς τῶν Ἀθηναίων περιλαμ-
βάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόνην, Μα-
ραθῶνα, Πριβάλινον καὶ Τριχόρουν, τὰς ὁ-
ποίας παλαιότερον συνήκισεν ὁ Σούφος ἔχων αὐ-
τὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81.
Στράβ. — 2) ἡ Δωρικὴ. Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν
τῇ ἀρκτικῇ Ἑλλάδι, κατοικοῦμένη ἀρχαίως ἐν
ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσα-
ρας πόλεις, τὸν Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον καὶ
Κυτίνειον. Στράβ. Σ'. — 3) Τετράπολις τῆς
Συρίας, ἐπαρχία τῆς Συρίας ἣτις καὶ Σελευκίς
μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη
τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν,
Λαοδικεῖαν καὶ Σελευκείαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μετῃ βερβρινῆς Καπ-
παδοκίας, ταυτὴν Ἰγγεσοῦ μετὰ πολλὰ εἰρήνια τῆς
ἀρχαίας πόλεως. Πολύβ. Πτολ. ε, 7.

Τεύγλουσσα, ἡ, ὅρα Τεύτλουσσα.

Τευθεά, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πε-
λοποννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἣτις κατὰ
Στράβ. ἐνωσθῆ ὕστερον μετὰ τῆς Δύμης· κα-
τὰ τινὰς ἡ αὕτη μετὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τευθίδα,
Πανσ. ἡ, 27.

Τευθεάς, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐκβάλ-
λων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, ὅρα Τευθεά.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας
ἐπὶ τοῦ Καϊκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Τεύθραντος. Ξενφ. Ἀναβ. β', 1, 3. παρβλ. καὶ

Ἑλλ. γ', 16. — ὅδαν, τὸ Τεύθραντος ἀπὸν,
Αἰσχ. Ἰκέτδ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς
Μυσίας περὶ τὸν Καϊκὸν ποταμὸν μεταξὺ Ἑλαίας
καὶ Περγάμου. Ἡροδ. 2, 10. Ἀπολλρ. β', 7, 4.
Ξενφ. καί, τὸ Τεύθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ.
9, 107. (Τευθρανία, παρὰ Φίλοστρ. Ἐπιγρ.
ἐν Ἀνθολ. τομ. β', 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (ε) Τίος τοῦ Τεύθραντος,
ὁ Ἀέκυλος, Ὁμ. Ἰλ. 2, 13.

Τεύθρας, ατος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυ-
σίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς
τὴν χώραν του τὴν Αὐγὴν θυγατέρα τοῦ βασι-
λέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, νιοθέτησεν αὐτὴν
ἀναδρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τηλέφον,
τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύσας μετὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ
Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θανάτου διαδοχὸν τοῦ
βασιλείου του. Ἀπολλρ. β', 7, 4. Πανσ.
ἡ, 4. Τηλ. μυθ. 99. — ὅδαν, τὸ Τεύ-
θραντος ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανίς, ὅπερ
ὅρα. — 2) εἰς τῶν ἐπιστημῶν Ἑλλήνων ἐκ
Μαγνησίας, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Ἐκτερος εἰς
τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. E, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα
ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Πανσ.
ταυτὴν Κολεκυθία.

Τευκρίς, ιδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἡἷς τοῦ Τεύκρου
οὔσα. ἡ Τευκρίη γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρωάδος ἐν
Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως
Τεύκρου, συνήθως δὲ εἰληπταὶ τὸ Τευκρίς ταυτ.
μετὰ τὸ Τρωάς. Ἡροδ. 2, 118 Αἰσχ. Ἀγ. 113.

Τευκροί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν
τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνῆθ' ἀντὶ τοῦ Τρωαί.
Ἡροδ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τευκροί, παρὰ
Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 231. Ἀπολλρ. γ' 12, 1. Στράβ.
κατὰ Στεφ. Βυζ. εἰληπταὶ τὸ Τευκροί ὅντων.
ἐπὶ τῆς σημας. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ.
καὶ Heyne εἰς Ἀπολλρ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Τίος τοῦ Σιαμάνδρου καὶ τῆς Νύμ-
φης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολλρ. γ', 12, 1, ἀρχαίο-
τατος βασιλεὺς τῆς Τρωάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ
ὁποῖου ὀνομάσθησαν εἰ αὐτόδοι κάτοικοι Τευ-
κροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν
φεύγοντα Δάρδανον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν
θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφῆσας αὐτὸν μετὰ
θανάτου καὶ διαδοχὸν ἔλου τοῦ βασιλείου. Διοδρ.
Σικ. δ', 77. — 2) Τίος τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς
Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς
εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ἀδελφὸς ὀμπάτριος
τοῦ περιφήμου Αἰάντος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 266.
μετὰ τοῦ ὁποῖου τούτου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν
πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων
ἀριστος τοξότης μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.
Ἰλ. N. 91. O, 441. μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς
Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδώκεν
αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του οἷς μὴ ἐκδικη-
θεὶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰάντος, ἄλ-
θῶν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἐν
μέρος αὐτῆς ἐκτίσεν ἐν οὐτῇ μίαν πόλιν τὴν
ὁποίαν ἐκάλεσεν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος
του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους
τινας κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, εἰς ὧν ὑπῆρ-
ξεν καὶ ὁ Εὐαγέρας. Πινδ. Νερμ. 4, 76. Αἰσχ.

Περ. 896. Ἴσοκρ. Εὐαγ. Κατὰ Πανσ. η', 15, 3. εἶχεν ἤδη πρό πολλοῦ ἀποθάνει οὐ Τελαμών ὅτε οὐ Τεύκρος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμητός καὶ Τευμησσός, οἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὅποιαν πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὅμ. Τμν. εἰς Ἀπλ. 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Πανσ. — 2) Ὅρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ἐμῶνιμου κώμης, π.δαν. = Ἵππατον. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Τευμησσιος, ἰα, ἰον. Τῷ Τευμησσοῦ ἦ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὦν. Ἡ Τευμησσία ἀλόπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλόπηξ τὴν ὅποιαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἐπέμφεν ὡς μαστίγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προσενῶσα μεγάλην ψορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Πανσ. (ὁ ἑνὸς σέστιν ἀρχαιοτρ. γραφ. ὡς παρ' Ὅμ. Εὐρπ. Παλαιφ. διὰ δὲ ὧν σσ. παρὰ Στράβ. Στεφ. Βυζ. Πανσ. παραβλ. Fischer εἰς Πολαίφτ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δαχίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσίλβανίᾳ. Πτολ. γ', 8.

Τευρνία καὶ Τευρυρία, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ, ἐπίσημος τό παλαι, τανῦν Lurnfeld. Πτολ. β'. 14.

Τευταμίαις, ου, ὁ. (-υυ-) Βασιλεὺς τῆς Λαρίτσης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τὸ ὅποιον τοὺς ἐπικηρίους ἀγῶνας ἐφύενυσεν ὁ Περσὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀκρίσιον. Ἀπολόρ. β', 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (-υυ-) Τίσις τοῦ Τευταμῖον, ὁ Πελασγὸς Λῆζος, Ὅμ. Ἰλ. Β 843.

Τευτίαπλος, ὁ. Ἡλεῖός τις παρὰ Θουκ. γ', 29.

Τεύτλουσσα, ἡ. (Τεύγλουσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρά ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Ρόδου. Θουκ. η'. 41. Στέφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ τεύτλον, τό. Ἀττ. ἀντί στυτλον, ὅθεν Τευτλόσσα, συνηρμ. Τεύτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἐθνὸς ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τῶν δὲ οὗτοι ἀρχαῖοις κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθαῖον πλησίον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ περιλαμβανόντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ. 2.

Τῶς, Γενκ. ο, ἡ. Μία τῶν ἐπιστημῶν Ἰονικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σίμου μετὰ λιμένα, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἰστορικῶν Ἑκαταίου, τανῦν βρείπια Βε'ρὸν καλουμένα Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Τῆσις, ὁ κατὰ τὴν Ἡρόδ.

Τηθύς, υἱός, ἡ (-) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὀκεανοῦ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε πολλότατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα πεποτμένων θεῶν καὶ Ὀκεανίδων. Εἰς ταύτην ἐπιστεύθη ἡ Ῥέα τὴν ἀνατολὴν τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 201. Ἀπολόρ. α, 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθύς μήτηρ τοῦ Φόρυκος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας (π.δαν. ἐκ τοῦ τηθύ, ὡς τὰ πάντα τηθεύουσα

καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτιζόντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, οἱ. Ἐθνὸς ἀρχαῖον τῆς Ἀρχαδίας, π.δαν. καταγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελέγων, οἵτινες πρῶτως ἤδη κυριεύσαντες τὰς ἐν τῷ κόλῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατώκηται ἐπ' αὐτῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. ὅστερον δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβόωνι. Κατὰ Ἀπολόρ. β', 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἀποικοὶ τῆς πόλεως τῶν Μυκητῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου ὅστις τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβηκε ἡ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τῆλε βοᾶν, κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α, ὁ. Ἐγγονος τοῦ Αὐτόχθονος Δέλεγος, τοῦ ὁποῖου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. Στράβ. — 2) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκαόνος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας. Ἀπολόρ. γ', 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, π.δαν. ὁ παρὰ Πλιντο. Ἀρσάνος· κατὰ Kennel ὁ νῦν Ἀκτού. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 4, 3.

Τηλεβόις, ἴδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαῖοις ἐν μέρος τῆς Ἀρχαδίας εἰς τὸ ὅποιον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ.

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φάρεως καὶ ἐγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Ὀρσilloχεν. Πανσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφύενυσεν ὁ Ἡρακλῆς μονομαχήσας μετ' αὐτῶν. Ἀπολόρ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναικα τὴν Ἰώ ὅτε αὕτη ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολόρ. β', 1, 3. κατὰ Σχολ. Εὐρ. Ὅρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζητήσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ φερθεὶς ὑπὸ μίας τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐφύενυσεν ἐξ ἀγῶας τὸν Ὀδυσσεῖα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην εἰς γυναῖκα. Ἡσ. Θεογ. 1014. Δουκ. Κατὰ δὲ Εὐστθ. εἰς Ὁδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τούσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεχλῆς, ῥος, ὁ. Εἰς τῶν Δολιόνων ἐκ Ὁράν. Ἀπολ. Ροδ. Α, 1040.

Τηλεχλίδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικῆς Ἑλληνικῆς παλαιᾶς κωμῶδιαι, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται ἐξ κωμικῶν ᾠδῶν παρὰ Σουίδ. καὶ Ἀθην. Φοιβ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 499.

Τηλέχλος, ὁ. Τίσις τοῦ Ἀρχελαοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Τίσις τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Πηνελόπης, βρέφος ἐπὶ ὧν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὁδ. Α, 447. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς επιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπαγάσας κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηναῖς τὰ ὑπάρχη εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδεύομενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λαβούσης τὴν μορφήν τοῦ σοφοῦ γέροντος Μέντορος. Φθάτας εἰς τὴν Σπέρτην ἐπληροφόρηθη ἤδη παρὰ τοῦ Μενελάου τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν τοῦ πατρὸς του, διὸ καὶ ἔσπευτε νὰ ἐπανεέλθῃ, ὅπου εὐρών τὸν Ὀδυσσεύα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκικοῦ Εὐμαίου, ἧ ᾗ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρὸς του Πηνελόπης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 261. Ὁδ. Χ, 89. 93. 142. Κατά τινας ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Ναυσικαίαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννητε τὸν Περτέπτολιν. Εὐσταθ. εἰς Ὁδ. Π. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τη. ἐγόνου. (ἐπιστ. τηλεμάχος, ὁ μακρὴν μαχόμενος, κατ' Εὐσταθ. ἐκλήθη οὕτως ὁ Τελεμαχος ὡς γεννηθεὶς καὶ δ' ὃν χρόνον ὁ πατὴρ του ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τηλεμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρύμου, περίφημος οἰωνοσκόπος, ὅστις ζῶν μετὰ τῶν Κυκλώπων προσηύησεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσεως. Ὁμ. Ὀδ. I, 509. Θουρτ.

Τηλεπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λιευτρυγόνων, παρ' Ὁμ. Ὁδ. Φ, 318. ἐκδ. Οὐλοφ. ἐν δὲ Ὁδ. Κ, 82 εὐρηται ἐπισεχ. Τηλέπυλος Λιευτρυγούνη, παρβλ. Εὐσταθ. αὐτόδ.

Τηλεφάνης, ου, ὁ (α) Αὐλυτήτις ἐν Ἀθῆναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλεφασσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγένορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἧς συνοδεύτατα τὸν υἱὸν αὐτῆς Κίδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαγίστης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρακίαν. Ἀπολόρ. γ', 1, 1. Κατὰ Μοσχ. Εἰδ. β', 42. ὑπῆρχεν ἡ Τηλεφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εἰρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ε) Τίος τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος. Ὁμ. Ὁδ. Λ, 519.

Τηλεφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκίῳ βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὐρὼν κειρυμένον ὁ πάππος του εἰς τὸ ἱερὸν ἄλτος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέσθηκεν αὐτὸν βρέφος ἐτι δὲν ἐπὶ τοῦ ἔρους Περθεῖν, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἑλάφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Δύηνη τὴν ὁποίαν καὶ ταυτηνῶδως ὁ πατὴρ τῆς εἰς τὸν Ναύπλιον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ξένην γῆν, φερθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτότι βασιλεύων Τεύθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τηλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρὸς του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμῳ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργίσιπην ἀφῆκας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διέδοχον τοῦ βασιλείου του. Πινδ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολόρ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνας ἐστράτευον κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὀρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τηλεφος πο-

λεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγνῆθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὑστερον δὲ ἔλθων κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου εἰς τὸ Ἄργος, λέγεται ὅτι ἔθερα-πύθη αὐτότι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπισθε-σῶς ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ δόρατος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προξενθείσης πληγῆς του. Διαιτ. Δουκ. Νιγρ. 52. ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννητεν ὁ Τηλεφος τὸν Εὐρύτολον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμῆθη ἐν Ἀριαδῇ ὡς Ἡῶς ἔχων ἐν ἰδίῳ ἱερὸν ἄλτος ἐπὶ τοῦ ὄρους Περθεῖν, Τηλέφου ἄσος καλούμενον. Παντ. καὶ Τηλέφου ἐστία, Ἀπολόρ. α', 8, 6 (Τηλεφος, κατ' Ἀπολόρ. ἀπὸ τοῦ ἑλάφος καὶ θήλη, ὡς θηλασθεὶς ὑπὸ μίας ἑλάφου, παρὰ βλ. Heyne. σελ. 461.)

Τηλίνης, ου, ὁ. Ἰερὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Ἐλῶνος. Ἡροδ. 7, 153.

Τήλος, ἡ. Νήτος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταθίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατέστειναν τὸ πάλαι ἀξιολογὰ μύρις πρὸς ἀλοιφήν τανῶν Πισκοπία. Ἡροδ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικοι.

Τήλυς, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβαρίδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιάτων. Ἡροδ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ε) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἐνός τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διοχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν συστήτατες τὸ Μακεδονικὸν βασιλεῖον. Ἡροδ. 8, 138 — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τημένιον, τό. Κώμη τῆς Ἀγοιολίδας καίμενη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἐνθα ἐτείνετο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Σιράβ. Τημενίτης, ου, (ε) ὁ κάτοικος.

Τημενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφρονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παίδων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμην Τημνίον ἐν Ἀγοιολίδῃ. Ἀπολόρ. β', 8, 2. Πλάτ. Νομ. Παντ. β', 28.

Τήνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ μετὰ τὴν Κῆμης καὶ Μαγνητίας, τανῶν Μενιμένων. Ἡροδ. 1, 149. Ξενοφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ε) ὁ κάτοικος.

Τήνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήτων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει καίμενη ἀνατολικῶς τῆς Ἀνδρόν, παρίγουσα τὸ πάλαι ἐξάριστον οἶνον καὶ ἀφῶνις καρποῦ καὶ ἔχουσα μίαν ἐμώνημον πύλιν ἐπ' αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο εἰς μεγαλοκρεπῆς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἐν ἱερὸν δῖος αὐτοῦ. Τανῶν Τήνος. Αἰτχ. Παρσ. 883. Ἡροδ. — ὅθεν, Τήνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. 4, 33.

Τήραιοι, ὁ. Βασιλεὺς τῆς τοῦ Χάρκαος ἐπὶ τοῦ

- Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Ματθ. 16.
- Τήρεια**, ἡ. Ὅρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρείης ὄρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύκλω.)
- Τηρεῖς**, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρεοῦ καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ὅστις ἐξῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Δαβιάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἰτυν. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκης, ἐξέκοψε τὴν γλώσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἀποπὸν πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκη μαζούσα τὸ συμβῆναι τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, ἐσφαξέ μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδά τῆς Ἰτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητόν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμπροσθέν τοῦ Τηρείως, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς οὗτος καὶ καταδικάων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ββ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύσαν τὴν μυθώδη ταύτην διήγησιν ὡς ὕλην διαφόρων δραματικῶν παραστάσεων τῶν.
- Τήρης**, ἡ, καὶ οὐς, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάκου, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ βασιλεῖον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 29. Ξενοφ. — 2) Ἄλλος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διαχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γενν. ἐω. Ἡροδ. Θουκ. καὶ οὐς, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 5, 1.)
- Τηρίας**, οὐ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων τανὺν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.
- Τηρίβαζοι**, ὁ. Πέρσης, Σατραπὴς τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 4. ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τηρίβαζοι.
- Τηριδάη**, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθη. Ἀπολδρ. γ', 11.
- Τηριδάτας**, α, ὁ (α) Πεισίδης τις παρὰ Λουκ.
- Τηριδάτης**, οὐ, ὁ (α) Εὐνοῦχος Κυροῦ τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ.
- Τήριλλος**, ὁ. Τύραννος τῆς Ἰμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδ.
- Τηύγετον**, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ταύγετον, ὁπερ ὄρα.
- Τιανός**, ὁ, ὅρα Τίον.
- Τιαραντός**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον τανὺν Σὺλ ποταμὸς ἐν τῇ δυτικῇ Βλαχίᾳ. Ἡροδ. 4, 48.
- Τιάσα**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμὸς. Πανσ. Λακ. 18. Ἠσύχ.
- Τιβερηνία**, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν· ἐπὶ ἡ Τιβερηνίαν παραλία. Στράβ.
- Τιβερηνίς**, ἰδος, ἡ. Τῆς Τιβερηνίας ἡ εἰς τοὺς Τιβερηνίους ἀνήκουσα, ἡ Τιβερηνίς γαῖα = Τιβερηνία. Ἀπολ. Ροδ. Β. 1015.
- Τιβερηνοί**, οἱ. Λαὸς τοῦ Εὐεβαίνου Πόντου, πεποικυῖντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγεται ὅτι ἐνηχοῦντο εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολυλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἐν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδ. 3, 94. Ἀπολ. Ροδ. Β, 377. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ.
- Τιβεριὰς**, ἄδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέθ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα. Στέφ. Βυζ.
- Τιβεριόπολις**, ἑως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολμ.
- Τιβέριος** καὶ **Τιβήριος**, ὁ, Tiberius. Τίος δευτέρου τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 711 πρὸς ἀπὸ κτισθ. Ῥωμ. ἡ βασιλεία τοῦ ὁποίου διήρκασε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαίρετως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ εὐρηταί παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ἡ παρὰ Λουκ. Στράβ. καὶ ἐν Ἀνθολγ.)
- Τίβερις**, ἰδος, ὁ, καὶ ἑως, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρήνικην θάλασσαν· τανὺν Τίβερικ. Στράβ.
- Τίβρια**, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουίδ.
- Τίβριον**, τό. Ὅρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ. Βυζ.
- Τίβριος**, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνθετ. τῶν Φρυγῶν, ἐφεξῆς δὲ καὶ ὄνομ. κύρ. τῶν δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.
- Τίβρεσις**, ἰος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἰμόν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, τανὺν Καρὰ Λομ. Ἡροδ. 4, 49.
- Τίβρισκος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας ῥέων ἀπ' ἀρχτοῦ πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον. Πτολ. γ', 7. ἐπὶ Tisianus καὶ Tyisia καλούμενος, τανὺν Τέξ ἐν τῇ Τρανσυλβανίᾳ.
- Τίβουρα**, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἱσχυρά ἐπὶ τῇ χοίρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι· Στράβ. καὶ ἡ Τίβυρις, Στεφ. Βυζ. τανὺν, Tivoli. — ὅθεν, Τιβουρτίνος, ὁ κάτοικ.
- Τίγασις**, ἰδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλῆιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. α', 7, 8.
- Τίγγις**, ἰος καὶ ἑως, ἡ. Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· τανὺν Ταγγέρ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.
- Τιγράνης**, οὐ, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 62. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ. Κυρκαίδ. γ', 1. — 3) Τίος τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος

πρό Χρ. ἔστι λαβὼν εἰς γυναικα τὴν Κλεοπά-
τραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βασι-
λέως τοῦ Πόντου καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ
ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων κατακτῆσας ο-
λην τὴν Καππαδοκίαν, μικράν Ἀρμενίαν καὶ ἐν
μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος
τῆς ἡλικίας του. Δουκ. Μικρ. — 4) Τίγρης ὁ
δεύτερος, ἔχοντας τοῦ προτέρου, βασιλεῦς τῆς
Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Τι-
βερίου ὡς ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τὰ Πέλις ἐπίτημος καὶ με-
γάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασι-
λέως Τιγράνου εἰς καθέδρα τοῦ Ἀρμενικοῦ βα-
σιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι κάτοικοι ἦσαν
Ἕλληες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον
ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Σερεδ.
Στράβ.

Τίγρης, ἦτος, καὶ Τίγρις, ἴδος, ὁ. Μέγας
ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας,
τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐ-
τοῦ ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται· ῥέων
δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνορίων τῆς Μεσοπο-
ταμίας καὶ ἐνέουμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλ-
ει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν κλιθεῖται ὁ
Τίγρης ἀπὸ τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐ-
φράτου Διδσχέ. — 2) Ἀγρωστός τις ποταμὸς
ἐν Πελοποννησῷ, ἄλλως καὶ Ἀρπυς καλούμενος.
Ἀπολδρ. α', 9, 21. (Τίγρης, ἦτος, Αἰτκ. -τα,
ἔστιν ὁ συνθ. τύπ. παρ' Ἡρόδ. Ξενφ. Στράβ.
Δουκ. καὶ Ἀρρίαν. Τίγρις, Αἰτκ. Τίγριν, εὐ-
ρηται παρ' Ἡρόδ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ.
Τίγρις, ἴδος, καὶ ἰος, Δοτκ. Τίγρι, καὶ παρὰ
Διον. Περ. 984. Αἰτκ. Τίγρις, Ἡρωδ. γ', 4,
κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐδήλου ἀρμενιστί
τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐ-
τοῦ ροῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς
Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάχιστον, κατοικοῦν περὶ τὸν
Ῥήνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ
τῆς Γερμανίας. Στράβ.

Τίειον, τό, = Τίον.

Τίθαιος, ὁ. Τίος τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν
Περτῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐστρατείαν
τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 88.

Τιθόρα·α· ἡ, = Τιθόρεα, ἀριθμ. 1, Στέφ. Βυζ.
Τιθόρεα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρ-
νακτοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ὄρα,
τανῦν Βελίτζα. Πaus. Φωκ. 32, — 2) ἡ βο-
ρειοδυτικὴ ἄκρη τοῦ ὅρους Παρνακτοῦ ἐν Φω-
κίδι. Ἡρόδ. 8, 32.

Τίθρας, αυτοί, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνή-
κων εἰς τὴν Αἰγιναῖαν φυλὴν, τῆς ὁποίας οἱ χί-
τοιχοι ἐλογίζοντο ἄγριοι καὶ κακοῦθες· ὅθεν,
Τ.θράσιος, ἰα, ἰον, τοῦ Τίθραντος ἡ ἐκ τοῦ
δήμου Τίθραντος ὦν· Ἀριστφ. Βατρ. 477. ἐν-
θα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ' ἀστείον τὰς Γεργί-
νας Τιθρασίας αὐτὶ Ταρτησσίας.

Τιθραύστις, ου, κλητκ. Τιθραύστα. Εἰς τῶν
ἐπιστημῶν Περτῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρου-
ρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι' ὑπαγῆς
τοῦ ὁποίου ἐφύενε τὸν Τισσαφέρην καὶ ἐ-
λέχθη αὐτ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Αὐδίας· οὐ.

τος διήγηται διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς
πόλεις εἰς πόλεμον, κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε
οὕτως ἐβίωσε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον ν' ἀφῆ-
σῃ τίς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ
νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προκληθεὶς ὑπὸ
τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαιμόνου. Ξενφ. Ἑλλ.

Τιθωνός, ὁ. Τίος τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς
Στρυμῶν, τὸν ὁποῖον, ἀράτασθα ἡ Ἡοὶ διὰ
τὴν ὠραιότητά του ἐγέννητην ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡ-
μαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μεσιτείας δὲ τῆς
δεῦς ταύτης ἀξιώσεις τῆς ἀθανασίας, μὲ τὸ νὰ
κατήντηθεν εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας με-
τεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὁμ. Ἰλ. Τ,
237. Ὁμ. Τμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἦσ Θεογ. 934.
Ἀπολδρ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολδρ. γ', 14, 3,
ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἡοῦς καὶ τοῦ Κε-
φάλου· εἰληπται δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν παροιμ. ἐπὶ
ἐσχατογέροντος λεγόμενος. Ἀριστφ. Ἀχ. 688.
Δουκ. Ἑρμοτ. 50.

Τίτινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς
πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρχαῇ Ἰτα-
λίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλα-
κεντίας, ἀκμάσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
τῶν Ῥωμαίων Αυτοκρατόρων· τανῦν Πανιά,
Pavia. Στράβ.

Τίχινοε, ἡ, = Τίτινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Πο-
ταμὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, ὅστις ῥέων ἐκ τῶν Ἀλ-
πεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Τεαίνο.
Στράβ.

Τιλατᾶϊος, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικοῦντες
περὶ τὸ ὄρος Σκιόμιον πλησίον τῆς νῦν πόλεως
Σοφίας. Θουκ. β', 96. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητος τι ληττής, ἀνα-
φερόμενος παρ' Ἀρρίαν. καὶ Δουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφούσα καὶ Τιλφούσσα, ἡ, Δωρ.
Τιλφῶσσα, καὶ Τελφούσα, Ὁμρ. Κρήνη τις
ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἀλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο τὸ ὄρος Τιλ-
φούσιον ἐνθα εἰκνύετο ὁ τάφος τοῦ Τειρεπίου
Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 246. Στράβ. — 2) Νύμφη
τις ἐφορος τῆς ὁμονύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ.
Ὁμ. αὐτοδ. — (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμύβολ. Τελ-
φούσα, Ὁμ. Τιλφούσα, παρὰ Πaus. Σ', 33.
Ὁρδότηρ. μέντοι Τιλφούστα, Ἀπολδρ. γ', 7,
3. καὶ Δωρ. Τιλφῶσσα, Πινδ. παρ' Ἀθην. κα-
τὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ Τιλφῶσσα, ἀπὸ τοῦ τιλ-
φῆ ἀτκ. ἀντὶ σίλφῆ· παρὲλ. Ilgen εἰς Ὁμ.
Τμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολδρ. 644.)
Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον, ἡ, Δωρ.
Τιλφῶσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρχι-
τικῶς ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης παρὰ τὸ αὐτοῦ
ὁμώνυμον ὄρος· δι' ἐνὸς εὐρηται παρὰ Πaus.
Τιλφῶσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωστῶν, τό,
παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὁρος τῆς Βοιω-
τίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουστίου, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἐπηγάξεν ἡ Κρήνη Τιλφούσσα. Στράβ.
Σ'. Πaus.

Τιλφούστιος, ὁ, Δωρ. Τιλφῶστιος. Ἐπίστ,
τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλ-
φούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ
αὐτοῦ. Ὁμ. Τμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. Σ'.

Τιλφῶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Τιλφούσσα.

Τιλοφονισσαῖον καὶ Τιλωφώστιον, τὸ Δωρ. ἀντὶ Τιλωφούτιον.

Τιμαγενής, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀναφερόμενος παρὰ Κυντίλλιαν καὶ ἄλλους. Φιβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 53.

Τιμαγητος, ὁ. (α) Ὁ οὐμ. κύρ. Ἀρτεν. παρὰ Θεοκρ. Εἰζ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητκ. α. Κάτοικός τις ἐκ Τηγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β', 67. — 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Ἀδόντος πρεσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκῆς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρτενκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Θεοκρ. 1025.

Τιμαεσσα, ἡ (α) Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ. Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγίδος, Πλουτ.

Τιμαίω, οὗς, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περιφημότης ἀρχαῖος ζωγράφος. Παντ.

Τιμαίος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Δοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διάκταλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρου φυσικὰς ἐρευνας, δούς καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας τοῦ Λακρού. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἐπὶ δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἰδίον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντός Φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Τιμ. Φιβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 877.

Τιμαλκος, ὁ. Τίος τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθησας τοὺς Διοσκόρους εἰς τὴν πορθητὴν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἀρπαγείαν ὑπὸ τοῦ Θητῆως ἀδελφῆντων Ἑλάνην. Πανσ. α', 41.

Τιμανδρα, ἡ. Οὐγίτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἑχέω, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν τὸν Εὐκλιδρον, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλορ. γ', 10 Πανσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Τιμάνδρου. καὶ Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινος, παρὰ Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιθ', 32.

Τιμανδρος, ὁ (ι). Μικεδῶν τις παρὰ Ἀρριαν.

Τιμανθης, ους, ὁ. Κορινθίος τις, παρὰ Θουκ. α', 29. — 2) Περιφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Πανσ.

Τιμάνωρ, ερο, ὁ, Ἰων. Τιμήνωρ. Τίος τοῦ Τιμάνδρου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (α) Ἱερίαις τοῦ ἐν Δωδωνῇ μαντείου τοῦ Διός. Ἡρόδ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ι). Ἀρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ι). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ῥητορικός λόγος τοῦ Αἰσχίνου. Δημ. Αἰσχ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θεαι. 129. — 2) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρὰ Καλλμ. Ἐπ 11.

Τίμαρχος, ὁ. Τίος τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις καὶ ἐπὶ ὧν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ἱμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ὠνος, ὁ (—υ—). Εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 1.

Τίμαυον, τὸ. Ναὸς τοῦ Διομήδους μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Τιμαύου ποταμοῦ. Στράβ.

Τίμαυος, ὁ. Timavus. Ἐπίσημος ποταμὸς ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἑνετῶν ἐκβαλλεὶς πλησίον τῆς Τερρεττης εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. ταὺν Timavo. Στράβ.

Τιμηγεvidης, εω, ὁ (ι). Τίος τοῦ Ἑρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλευσας τὸν Μικρόδιον νὰ φυλάξῃ τὰ σπνὰ τοῦ Κ.βαϊρῶνος ὅρους μὴ πως φθῶσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦταν εἰς τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ἡρόδ. 9, 39.

Τιμησίος, εως, ὁ. Κλαζομένιος τις, ἔλθων μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἀθήνα πόλιν τῆς Θράκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἡρώς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡρόδ. 1, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 9. Πλουτ.

Τιμησίθεος, ὁ. Δηλῖος, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅτους οἱ Ἀθηναῖοι θέσαντες ἐφόνευσαν ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. Ἡρόδ. 5, 72. — 2) Τραπεζοῦντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινίτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Böckh. Πουλυτιμίδας, ὅπερ ὅρα.

Τίμνης, εω, ὁ. Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπίδου βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόδημος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡρόδ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Τίος τοῦ Κόνωνος, εἰς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός ἀνὴρ, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ στρατηγός, ὅτε οὗτοι ἐνωθέντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐπολέμουν ἐναντίον τῶν Λικεταϊμονίων, ἐνίκησεν τοὺς κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκιδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 375 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπᾶς τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέγας τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ κυριεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δι' ὅ καὶ ἐτίμησαν αὐτόν οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἐγεύραντας ἰδίον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχρυσάσθουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστοφ. Πλ. 180. Ξενοφ. — 2) Τραγικός καὶ Λυρικός ποιητής ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικός, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προτῆσας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δούς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη. ὁ Σουιδ. ἀναφέρει 19 νόμους ἢ ᾠδὰς ἐκαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθύραμβους καὶ 21 ὕμνους. ἐπὶ ἀναφέρονται αὐτοῦ τινες Τραγωδίαί καὶ ἄλλα εἰδη ποιημάτων. Πλουτ. Ἀθην. Λοικ. Στεφ. Βυζ. —

3) Περιφημος αὐλητής Θηβαίος, τιμηθεὶς ἑκαρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δουκ. Ἀσμ. 1.
Τιμόκλεια, ἡ ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 375.
Τιμοκλῆς, εὖος, ὁ (ῆος, καὶ ἑός). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποῖου σώζονται ἐτι λειψανάτινα ἐκ τῶν κωμικῶν δράματων. Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκός, φίλος τὸν Λυνκίου. Δουκ.
Τιμοκράτης, ους, ὁ (α) Αἰτω. τὴν καὶ -ῆ Κορινθίους παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β', 85. — 3) Ἀθηναῖος τις, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς δεκα στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργυνούταις ναυμαχίαν. Ξενφ. Ἑλλ. α', 7, 3. πιδαν. καὶ παρὰ Θουκ. ε', 19. — 4) Ροδίος τις, παρὰ Ξενφ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αυτοκράτορος Ἀδριανού. Δουκ. Δημ. 3.
Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήτου Ρόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτηθείος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποῖου σώζονται ἐτι λειψανάτινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφο. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 159.
Τιμόκριτος, ὁ ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀνακρ. Ἐπ. β'.
Τιμόλαος, ὁ, Δωρκ. **Τιμόλας**. Κορινθίος τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. γ', 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδούς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἐνθα ἐν τῇ τοῦ Beck. ἐκδ. κεῖται Τιμόλας. — 3) Ὑπομηνατιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐκ Δαρίστης, ἐψηφίσας εἰς ἑκατὸν Ὁμηρικὸν στίχον ἔτερον ἰδικόν του πρὸς πλεῖστα κατάληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 526.
Τιμόλειος, οντος, ὁ. Περιφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐκνεαρὴς ἡλικίας ἐτι δεῖξας μεγάλας ἐκ δουλεύσεως πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνδσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐπέμψθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὅποιον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐνομίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀπέρας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξύ τῶν ἐλευθερωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἡγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν αἰετοπε μετὰ ὄνομα πατρός καὶ σωτήρος τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγυρίζοντο πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἑτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλούτρ. Τιμολ.
Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ

τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενφ. Ἑλλ. Δημ. κατὰ Πολ. σελ. 1207. — 2) περιφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀνθολογ.
Τιμονόη, ἡ ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ. **Τιμόνοος**, ὁ. Ἀθηναῖος τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νέμ. 2, 16.
Τιμόξενος, ὁ ὄνομ. Τιμόξενος Στρατηγὸς τῶν Σικελιαίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδούς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σικαῶν. Ἡροδ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β', 33.
Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικῆσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 8.
Τιμοφάνης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τούτου ἐφονεύθη ὅτε ἠθέλε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ τυραννίαν. Πλούτρ.
Τιμώ, ους, ἡ. Ἱερεῖα τις ἐκ τῆς νήσου Πέρου. Ἡροδ. 6, 134.
Τίμων, ωνος, ὁ (ε). Εἰς τῶν ἐπιστήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς· παρ' Ἡροδ. — 2) Τίς τοῦ Ἐχκερατίου Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λεγεται κρίνων μετὰ μεγάλῃς αὐστηρότητος τὰ ἥθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βίελυττόμενος τὴν ἥθη ἐπὶ τὰ πρόσω προβαίνουσιν διαφθοράν αὐτῶν, ἐξη κατὰ μίνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισούμενος ὑφ' ὧν τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξύ τῶν Φιλοσόφων. Ἀριστφ. Ὀρν. 1546. Δουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλιούντος, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ ὁπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἰρέσεως, ἀμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 41.
Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Κηπίος τις, εἰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περτικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ἡροδ. 7, 93.
Τιμώνιον, τό. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.
Τίον, τό, καὶ Τίος, ἡ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανὺν χωρίον Τίλιος λεγόμενον· Οὐδέτερ. παρὰ Πτολ. Σηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίσιον, ἄλλως Τήσιον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Τιανός, ὁ κάτοικ. Δουκ. Ἀλεξ. 43.
Τιρίβαζος, ὁ, = Τηρίβαζος, ὅπερ ὅρα.
Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης πλησίον τῆς Προποντίδος, τανὺν Τερίστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.
Τιρύνθιος, ἰα, ἰον. Τῆς Τίρυνδος ἡ ἐκ τῆς Τίρυνδος ἂν· ἡ **Τιρυνθία** χώρα, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι. Ἡροδ. καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνδος. Πινδ. Ἡροδ. — 2) Ἐπίετ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 146.
Τίρυνδος, ἡ (ε), = Τίρυνς, Ἡτ. Ἀσπ. 81.

ἐνθα ὀρθοτρ. ἀναγινώσκ. κατὰ Γεν. Τίρυνθος πολίσθηρον. παρβλ. Heint. εἰς τὴν λέξ. Τίρυνς. Τίρυνς, θος, ἡ (ι) Tirynta, Πλί. Πολις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος ἀπέχοντα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἀργους, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη ἀλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Πρύοντα καὶ τοῦ Περσέως, σχηματίζουσα ἀρχαῖον μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωίμως ἤδη καταστραφείσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐώαζον τοὺς μάλιστα ἐπὶ τὰ κολοσιαιὰ αὐτῆς τεῖχη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡρόδ. 6, 77. Παισ. ἡ, 21.

Τίρυνς, θος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀργου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, κατὰ τινας ἔκτισας τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παισ.

Τισαῖον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας, Πολύβ. κατ' Ἀπολ. Ροδ. Α, 563. Τισαῖη ἀκρῆ, ἀκρωτήριον αὐτοῦ.

Τισαμένος, ὁ. Τίς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀργους, τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἐτη. ἑλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτοὺς Ἰωνας καὶ πολέμων κατ' αὐτῶν ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὄστα ἐφάρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἐνὸς μαντιοῦ. Ἀπολδρ. β', 8, 2. Παισ. — 2) Τίς τοῦ Θερτάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡρόδ. 4, 147. — 3) Μίνις τις ἐξ Ἡλίδος ἐν Πελοπόννησῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτοῦ περιφωρὸν γενεᾶς τῶν Ἰαμίδων. Ἡρόδ. 9, 33. — 4) Τραχινίος τις, παρὰ Θουκ.

Τισάνδρος, ὁ (ι). Τίς τοῦ Ἰάστονος καὶ τῆς Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (α). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιατῶν, παρ' Ἀριστ. Σφ. 420. (ἐπιπλστ. ὄνομα ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (-υ-). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρκοῦσιος, ἐκτῆς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηθευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ. Λουκ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Τίς τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. δ', 14.

Τισίμexος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τισιφώνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἑρινύων ἐν τῷ Τάρταρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 966. — 2) Οὐγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Μεντοῦς θυγατὸς τοῦ Τειρεσίου, φημιζομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος τῆς. Ἀπολδρ. γ', 7, 7.

Τισίφονος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτοῦ θρόνον. Ξενφ. Ἑλλ. 5, 4.

Τισσαφέρνης, ους, ὁ. Πέρτης. Σατράπης

τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρίου τοῦ Ὀρχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήτας κατὰ τοῦ ἰωτερότερου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουναῖα μάχην. ὕστερον δὲ πολεμῆδεις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἐγένεν αἰτίας τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποφίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιδραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν. Θουκ. ἡ, 5. Ξενφ. Ἀνάβ.

Τίσση, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας καὶ μέσην πλησίον τοῦ ὄρους Αἰτνῆς. τανὴν Ranzazzo. Πτολμ. Τίσσαι, αἰ. Στέφ. Βυζ.

Τιτακίδαι, οἱ (ι). Δῆμοι τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος ἐγχαορίου Ἥρωος Τιτακοῦ. Στεφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτοῦθων Ἀθηναῖος, ἑ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύψας εἰς τὴν κόμην Ἀφιδνας. Ἡρόδ. 9, 73.

Τιτάν, ἄνος, ὁ, Πληθ. Τιτᾶνες, οἱ, Ἐπιχ. καὶ Ἰωνκ. Τιτῆνες. Παιδὲς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίους καλοῦμενοι, ἐπὶ δὲ καὶ Ἱπποκράτει, Ἰλ. Ε, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἕξ τὸν ἀριθμὸν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ἱπποκράτης, Ἰαπετός καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολδρ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχερας καὶ Κυκλωπας. Διά προτροπῆς τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανός ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς προτερους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκυρίευσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν ἰωτερότερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες του λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἀφῆκεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κυκλωπας καὶ Ἑκατόγχερας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδας του, οἱ τινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ ἐκρήμνισαν διὰ βοήθειας τῶν Ἑκατογχερῶν ὅλους τοὺς Τιτᾶνες δαίμονας εἰς τὸν Τάρταρον ὅτοι δὲν ἐξέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός. ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη τῶν λεγομένων Κρονίδων ἀναφέρεται συνήθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρετ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 616-730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος ζῆτει ἐν Θεσσαλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄθρου. Πολλὰκις συνεχέοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γιγάντας, ἐστ' ὅτε δὲ παρσισηγάγον εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὐρετάς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. ἡ κατὰ τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἐνὸς τῶν Κουρητῶν. ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπιῶν ἀνὸν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον

τῆς συμβάσεως μεταξύ τῶν στοιχείων ἑξιδος κατ' αὐτάς τὰς ἀρχάς τῆς πρώτης τοῦ παντός δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὁρφ. Ἰμν. 36. ἀναφέρεται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμφύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τίτάν ἐν- ρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταῖνος, ὡτανεὶ οἱ τιταῖνοι, ταυτοσήμν. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Ἑτνμ. Μεγ. Tendonnes, κατὰ Herm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκόνοιο βασιλέως τῆς Ἀρχαίας. Ἀπολδρ.

Τιτάνη, ἡ (νυ-), Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ. II, σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (α). Κώμη τῆς Σικυονίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἐν ἱερὸν ἐκ κυπαρίστων ἄλσος αὐτοῦ. Πανσ. β', 11.

Τιτανίδες, ἄδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τιτάνιοις.

Τιτανικός, ἡ, ὄν. Τῶν Τιτάνων ἡ ἐκ τῶν Τιτάνων καταγόμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ἰα, ἰον, Ἰωνκ. Τιτηνίος. Τῶν Τιτάνων ἡ εἰς τοὺς Τιτάνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὀνομ. ἀντὶ Τιτανόος, Λουκ.

Τιτανίς, ἰζος, ἡ, Ἰωνκ. Τιτηνίς, καὶ πληθ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεῖα, Ρέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμίσσαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ῥ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπειτ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἡ Τιτάνων μάχη, ὅρα Τιτάν.

Τιτάνος, οιο, ὁ (ι). Ὅρος τῆς Θεσσαλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀσβεστώδους αὐτοῦ γῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 735. κατὰ Στράβ. ἐκεῖτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἀρνης.

Τιταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὑπερον Εὐρώτας κληθεὶς, ἐβαλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 135. Στράβ. — 2) Ἐπειτ. τοῦ Λαπίθου Μόφου υἱοῦ τοῦ Ἀμφικλίου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡτ. Ἀπκ. 181. Ἀπολ. Ροδ. Α, 65.

Τιταρον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν, Τιτηρήθεν, Ὁρφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὅρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν εἶχε τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Τιταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιταρών, ὄνος, ἡ, = Τιταρον. Στέφ. Βυζ.

Τιτην, Τιτηνίος, Τιτηνίς, Ἐπεικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. σ. ξ. ὅπερ ὅρα.

Τιτίας, ὁ, Titius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Τιτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀν-

δρίαν, ἀδελφὸς τοῦ Μάδου, ὅστις λέγεται εἶτι ἀπαντηθεὶς ποτὲ μετὰ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ δάλων νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτόν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἰσχύος του, ἐβρίφη πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μεγαλί- ζον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδύνθη νὰ κινήσῃ, ὑπερον στὰς εἰς τὸ μέτον μιάς ἀγέλης ἐλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτε- ρον ταῦρον, προχωρῶν δὲ ἐλαβε μετὰ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἀγριον καὶ φο- βερὸν· ταῦτα ἰδὼν μετὰ ἐκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τῆρας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν ἢ Ὁ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἑρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἐσπείρας; ἢ Ἡροδ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 22;

Τίτος, ὁ, Φλάβιος Οὐέσπασιανός. Τίς καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐέσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 830 ἕως 832 ε- τους ἀπὸ κτιτ. Ῥώμ. πρότερον ἐπτάκις ὑπατεύ- σας ἐν αὐτῇ· οὗτοι καθυπέταξεν ἐξολοκλήρου τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμο- νον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλαν- θρωπικῶν καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύο ἔτη καί τινας μῆνας. Πολυβ. Στράβ. (τὸ Ἰῶτα ἐνρῆται βραχὺ ἐν Ἀνθολ. I, 490.)

Τίτυρος, ὁ. Τίος τῆς Γῆς, φοβερός Γίγας, κατ' Ἀπολδρ. α', γ', 12. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Ἑλέρας θυγατρὸς τοῦ Ὁρχομενοῦ, τὸν ὁ- ποῖον ὁ Ζεὺς ἐκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἑρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Λητὴ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέου εἰς τοὺς Δελφούς καὶ Δελήσας νὰ βιάσῃ αὐτήν ἐ- τοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμι-δος, Ὁμ. Ὀδ. Α, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ εὐρίσ- κητο ἡψηλόμενον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύο γύπες κατέσθιον τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καθ' Ὁμ. δὲ διέτριβεν ὁ Τι- τυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου, κατ' ἄλλους μεταγενετ. ἐλθὼν εἰς Πανοπία πλιν τῆς Φωκίδος ἐγέννησεν αὐτῷ τὴν Εὐρώπην βια- σθείσαν ὑπερον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τῷ Κιφιστῷ ποταμῷ. Πινδ. Πυθ. δ', 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σάτυρος, (- νυ) ὁ- παδὸς τοῦ Βίχχου, ὅρα Σάτυρος, καθ' Ἡτυκ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 40. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ι', 3. διακρίνει τοὺς Τιτυ- ρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὀνομ. κύρ. Βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὅρα.

Τίφυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγρίου ἐκ Σίφης πό- λεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόστου. Ἀπολ. Ροδ. Α, 105. Ἀπολδρ. α', γ', 22.

Τιφύση, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυγ- κέα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Τληπόλεμος. **Τλημονίδας**, ου, ὁ (ι). Ἡγεμὼν τῶν Πε- λ- ταστῶν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενοφ. Ἑλλ. σ', 3.

Τλῆπόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀτυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλιντος, καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 653. ἡ τῆς Ἀτυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, παρὰ Πινδ. Ὀλ 7, 36. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροεξίας τὸν θῖον αὐτοῦ Λικύμνιον, ἐφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατὰ τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου, τὴν ὅποιον διαμοιρίσας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντας ἐβατίλευσεν αὐτοὶ μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ὥς οὗ ἐλθὼν μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφρονεύθη ἐν μᾶ μίχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόρος. Ὁμ. Ἰλ. Ε 628. Ἀπολλῶν β, 7, 6. — 2) Τίος τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ὦ, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μετὰ τὸ τοῦ ὄρους Κράγους Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικος.

Τμάριος, ἰα, ἰον, = Τομάριος, (α) Καλλμ. εἰς Δημ. 52.

Τμᾶρος, ὁ, = Τόμπος.

Τμῶλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ αὐτοῦ ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατὰ τινες υἱὸς τοῦ Σπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφίλης, βασιλευσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλῶν β, 6, 3. κατὰ δὲ Σχολ. Εὐρ. Ὁρεστ. 5 πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ. Ὅρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχευαν τοῦ Ταυρου, τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ νοτιοδυτικῶς παρὰ τὸν Μξιάνδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐν ταῦτα ἰσῖος Τμῶλος, ὃν εἰς ἄκρον εὐφορον καὶ παρῆγον ἐξείρετον οἶνον, ἐπὶ μίας τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἐκείτω πρὸς δυσμῆς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σιρῶων· τανὺν καλεῖται Βογδήγ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. Ἡρότ. 5, 101. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 49.

Τόβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρετανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανὺν Towey. Πτολ.

Τολλαπικ, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Βρετανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέτης. Πτολ. β, 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ. Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἱ τινες κατέκωνον τὴν Γαλιτῖαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καταγομένη ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Στράβ. καὶ Τολιστοβόγιοι, Στεφ. Βυζ.

Τολμαῖος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τολμίδου. Θουκ. α', 103. — 2) ἑτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Αὐτοκλέους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ε). Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μὲ ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λικεδαίμονیان καὶ πλεύσας εἰς Μεσσηνίαν μὲ 50 πλοῖα ἐκκρίνουσεν αὐτήν, ἐβρέξῃ ὑπέταξε τὸ Γύνιον, τὴν νῆτον Ζίκυνδον, καὶ ἄλλας πλητοχόρους πόλεις διώξας καὶ ὅλους τοὺς Λικεδαίμονιους ἐκ τῆς Ναινακτοῦ· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ἀσθενείᾳ σῶμα στρατιωτῶν μετ' αὐτοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λικεδαίμονιων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς

Κορινθίας συγχροτηθεῖται μίχην Θουκ. α', 103. 113.

Τόλοφος, ὁ Αἰτωλὸς τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Τολοφών, ὦας, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζολιῶν Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς τανὺν Μοναστήριον Κούτζιον, κατὰ Rouquer. Θουκ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τολοφώνιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ', 101.

Τολῶστα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβοννίδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἀκαίῳ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων τανὺν Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικος.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαριάς, ἄδος, ἡ. Τοῦ Τομάριου ἡ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάριον οὖσα, ἡ Τομαριάς φηγός, ἡ ὄρυς τοῦ Τομάριου ὄρους ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργῶ. Ὁρφ. Ἀργ. 1161.

Τομάριος, ἰα, ἰον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάριου ἡ εἰς τὸ ὄρος Τομαρον ἀνήκων. Στεφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συναφ. Τμάριος. Ὅρος τῆς Θεττικῆς χώρας ἐν Ἠπειρῷ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐκείτω ἡ Δωδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διὸς ἀπὸ τῆς ὄρυς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἄλτους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργῶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλευσεν οἱ Ἀργοναῖται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτ. καὶ Κελλμ. εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἰσχυρότατοι λείοντες ὁμοιοὶ κατὰ τὴν φύσιν μ' ἐκείνους τῆς Νινυιδίας. — Τόμαρος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μεσδ. τελ. 531. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Τμάριος, παρὰ Στράβ. (α, Ὁρφ. Ἀργ. 1151. καὶ α παρὰ Κελλμ. Ὅμν. εἰς Δημ.)

Τόμερος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεθρυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν. Ἰδ. 24.

Τομεύς, ὦας, ὁ. Τόπος ὄρεινός ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφαίου, Θουκ. δ', 118. τὸ Τομάριον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμοι, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς κατὰ Μαιτίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τέμνω, ὅτε ἡ Μητιὰ κατέτεμε παρ' αὐτῇ τὴν νέον ἀδελφὴν τῆς Ἀφύριον τανὺν Τομισβάρ. Ἀπολλῶν α', 9, 24. — Τομεύς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τίμι.

Τόμορος, = Τομοῦρος.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ δίδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινὲς τῶν Κιτικῶν ἀναγινωσκ. ἐν Ὁμ. Ὀδ. Π, 103. ἀντί ξέμπτους, παρὰ Στράβ. Στράβ. ζ', 7, 11.

Τομοῦροι, οἱ, καὶ Τμάριοι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μνυτείου τοῦ Διὸς, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Τομάριον· κατὰ Στράβ. ἀντὶ Τομεροῦροι. = Τομαροφύλακες, παρὰ Στράβ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμουρις, ἰος, ἡ. Βασιλεῖσα τῶν Ματταγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήτας ὁ μέγας Κύρος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡρότ. 1, 105. κατὰ Διόδ. Σικ. λέγεται ὅτι ληρθεὶς ὁ Κύρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγάλου

λας βασάνους. Δοτκ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ἰδοι, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ἰδοι, ὁ. Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρτεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανὼν αὐτόν· ἦν δὲ υἱὸς φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνι σπουδᾶσαι πρὸ πάντων τῶν ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν. Ὁ Τάφης αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Ἀθηναίσι πλησίον τῆς πύλης Δυπύλου παρὰ τῇ Ἀχαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐνέσπερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτήσιως μίαν θυσίαν τιμῶντας αὐτὸν ὡς Ἡρώα ὑπὸ τὸ ὄνομα ξέου ἱατροῦ, διότι κατέπαυσεν τὴν ἐν Ἀθηναίσι συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανείας κατ' ὅσον εἰς τὴν γυναικὰ ἐνὸς Ἀρειοπαγίτου. Δοτκ. Σκυθ. β'. — 2) Ἄλλος Τόξαρις Σκύθης, πιδαν. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει συγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλαίας διάλογόν του.

Τοξεύς, ἑως, ὁ. Τίσις τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλδαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολδρ. α', 8, 1.

Τοξικράτης, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον. Ἀπολδρ. β', 7, 8

Τόξιλοι, οἱ. Δαὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πιδαν. ταῦτ, τῷ Τάξιλοι, ὅρα Τάξιλα.

Τορεᾶται, οἱ. Δαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τορέται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ γραφ. Ὅρεται κείται ἡμαρτμ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ. Ὅρος τῆς Σικελίας κείμενον μετὰ τοῦ Ἡρακλείας καὶ Ἀκράγαντος. Πολύβ.

Τορύλλοι, ὁ. Θεσταλός τις παρὰ Θουκ. δ', 78.

Τορωνάιος, αἶα, αἶον. Τῆς Τορώνης ἡεὶς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τορωναίη ὄκηρ, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Δερρίδος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Ἡροδ. 7, 122. — ὁ Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μετὰ τοῦ ἀκρωτηρίου Καναστρου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σικελίας χώρας· τανὺν Τορον. Ἡροδ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ', 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ· Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κικερωνῶν, Φαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινῶν. — 2) Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαῖοι.

Τουλλίος, Σερούτιος, ὁ. Tullius Servius. Τίσις τῆς Ὀκρινίας, ἑκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τοῦ 173 ἕως τοῦ 217 ἔτους ἀπὸ Κτισ. Ῥωμ. — 2) ἑτι καὶ Τύλλιος, κυρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαῖοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στράβ.

Τουρδιτανοί, οἱ. Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λυσιτανίας καὶ ὁ-

χοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδούλοι, οἱ. Turduli. Ἔθνος τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολουθῶντες μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, δι' οὗ καὶ παρὰ ταῖς ὕστερον ἐξεωροῦντο ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τούσκλον καὶ Τούσκουλον, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀριτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τῆς Κίρης· τανὺν Fiascoli. Στράβ. παρ' ὃ εὐρηνταὶ ἀμφοτέρωι οἱ τύπ. — ὅθεν, Τουσκουλνός, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ὠξου ποταμοῦ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 752.

Τραγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξίου μὲ ἀφρονα ἀλατρία ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαίαι, αἶα, αἶον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν ὢν, τὸ Τραγασαῖον ἀλοπήγιον, παρ' Ἀριττφ. δις ἀπαντῶμενον, ἐν Ἀχαρ. στιχ. 808. εἶδα ὁ κωμικός ὀνομάζει τοὺς χαίρους τραγασαῖα, αἰνιττώμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγαν, = τραγίζειν καὶ στιχ. 853. εἶδα λέγει περὶ τοῦ μουσικοῦ Ἀρτέμειος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπαινιττιζόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τραγῶν ἐκκιδόμενῃν δυσωδίαν· ὅρα ἐν Λεξκ.

Τραγασία, ἡ, = Τραγία, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήτου Νάξου, ἐτι καὶ Τραγεία, καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ. Νήσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου. εἶδα ὁ Περικλῆς καταπολέμησε τὸν στέγον τῶν Σαμίων. Θουκ. α', 116. Πληστ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτρ.

Τραγοῦριον, τό, Tragurium, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐπὶ μιᾷ μικρᾷ νήτῳ, περὶ ἧς διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μάρμαρα· τανὺν Τράου. Στράβ. καὶ Τραγύριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, ἑως, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ', 11. τανὺν Ὀρίχοβον.

Τραϊανός, ὁ. Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἰς τῶν συνετεωτέρων καὶ πραότερων ἡγεμόνων ὅσους ἀνέδειξεν ἡ Ῥώμη ἀπ' αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτῆς αὐτοκρατορῶν, φημισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τας μεταγάλας καὶ φιланθρωπικὰς αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ὁρσὰς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους καρτερίαν καὶ γενναϊότητά του, ὑποταξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδν.

Τράλεις, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτι-

- σθῆτα τὸ πρῶτον ὑπὸ Λυδῶν καὶ Κερῶν καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾷ εὐφύρου καὶ πενήτης θάλασσης παρά τὸ ὄρος Μαισσίβια, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· τανὺν ἐρείπια ἔσσι Χιστάρ λεγόμενα. Ξενφ. Ἀναβ. 8, 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλινός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.
- Τράλλες, οἱ, ὅρα Τραλλία.
- Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλες καὶ Τράλλοι. Στεφ. Βυζ.
- Τράλλεις, ὡς, ἡ, = Τράλλεις. Στεφ. Βυζ. καὶ Ἀνθολ.
- Τρανίφαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἀρκτικῶς τὸν Βυζαντίου. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. 5, 2, 32. Θρανίφαι καὶ Τρανίφοι παρά Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Λαδασφοί, πῖσαν. οἱ τοῦ Ἡρόδ. Νισαῖοι καλούμενοι.
- Τραπεζόπολις, ὡς, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολμ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξύ τοῦ Μαιανῖρου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, τανὺν χωρίον Καραδσχεσού. Mannerl. Γεωγρ. VI. σελ. 141.
- Τραπεζοῦς, οὖντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζούντος ἐνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετωκίσθησαν ὑστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζύντα ὅτε ἐβιάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡρόδ. 6, 127. κατ' Ἀπολόρ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπεζῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέδωκεν εἰς τὸν Δία μετ' ἀνδρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος ἀνέτρεψε, κατακαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλεῖος τούτου. ὁρσεν. παρ' Ἀπολόρ. αὐτοῦ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μετ' ἑλμένα, ἀκμάσματα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστάθη μητρόπολις τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας· τανὺν Τραπεζοῦς ἢ Τριπιζόντη, Ξενφ. Ἀναβ. 8, 12. κατὰ Σηλυκ. γέν. εὐρηται παρά Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ροδ. Β. 965. — Ὁ δὲν, Τραπεζούντιος, ἰα, ἰον, τῆς Τραπεζούντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζούντος ἔν. Ξενφ. καὶ Τραπεζούσιος, ἰα, ἰον, τῆς Τραπεζούντος. Στράβ.
- Τραπεζοῦς, οὖντος, ὁ. Ὅρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, παρά Στράβ.
- Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus. Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρήνικης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανὺν Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρυσυμένη παρά Στράβ.
- Τράσιπες, οἱ. ἔθνος Σκυθικόν, παρ' Ἡρόδ. 4, 6.
- Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιτιωνίδα λίμνην. Ἡρόδ. 7, 109.
- Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων εἰλέγετο ὅτι ἐβρῆνον αἰετοὺς διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡρόδ. 5, 4.
- Τραχειώτης, οὖν, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.
- Τραχίν, ἴνος, ἡ. = Τραχία.
- Τραχίνη, ἡ. (1.) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
- Τραχινία, ἡ. Ἰων. Τρηκινή. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιατίδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχίνος· μετὰ τῆς ἀναυτοῦ γῆ, Ἡρόδ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.
- Τραχίνιον, τό, ὅρα Τριχώνιον.
- Τραχίνιος, ἰα, ἰον, Ἰων. Τρηκίνιος. Τῆς Τραχίνος ἡ εἰς τὴν Τραχίνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ Τραχινία, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὅρα· αἱ Τραχινίαι πέτραι. Βράχοι τινες ὑπὸ τῶν ὁποίων περιέχεται τὸ παρά τῳ Μαλιακῷ κόλῳ πεδίον. Ἡρόδ. 7, 198. καὶ Οὐττ. Τραχίνος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχίνος· Ἡρόδ.
- Τραχίς, ἴνος, ἡ. Ἰων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητροπολις τῆς Τραχίνος χώρας ἐν τῇ Φθιωτίδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξύ τοῦ ὅρους Οἰτῆς καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ τὴν κατατροπὴν αὐτῆς ἐκτίσθη ἐξ σταδία ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡρακλεία, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλείους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὸν 3ην τὸν βίον του· πρῶτον παρ' Οἰμ. ἸΑ. Β. 642. Εὐρ. Ἡρακλ. 193. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχίνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. 8, 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ληβαδείας· Στράβ. (ὁ δρχ. τῆς Τραχίς, εὐρηται παρ' Εὐρ. αὐτοῦ. παρά τοῖς ὑστερον δὲ Τραχίν, Στράβ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημσ. 4.)
- Τραχωνίτις, ἴδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Πελοποννήσου Παλαιστίνης, κειμένη ἀρκτικῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀράβων, Σύρων καὶ τινῶν Ἑλλήνων.
- Τρεβία, α, καὶ ου, Trebia. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πιάδον· τανὺν Trebia. Πολύβ.
- Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὄνομ. κῦρ. ἀνδρῶν παρ' Ῥωμαίους. Πτολμ.
- Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὁ περ' ὅρα.
- Τρηβούλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μετ' πολλοὺς εἰλαιῶνας περὶ αὐτὴν, παρά Στράβ. ἀντὶ Τρηβούρα κατὰ Cassaub.
- Τρηούριοι, οἱ, Treviri. Ἐπίσημος λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μετὰ τοῦ Ῥήνου καὶ Μεσέλλα ποταμοῦ, γνηζόμενοι ὥς εἰς ἀκρὸν μαχίμοι καὶ ἐπιτήδαιοι ἱππεῖς ἄλλ' ἐπίσης ἀγριοὶ καὶ βάρβαροι. Στράβ. Τρηούριες, Διών. Κασσ. καὶ Τρηβίροι, Πτολμ.
- Τρήρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β, 96. Στράβ. ἐν μέρος ἐξ αὐτῶν μετεβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.
- Τρήρος, ἡ. Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατέκωνον οἱ Τρήρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Ti paitla! nupa d padli
mā tui rā wityia zay luy m
māia, lāyia, xīia
mā tui rā zay luy m

Ti yāia. nupa d padli
mā tui rā wityia zay luy m
māia, lāyia, xīia
mā tui rā zay luy m
mā tui rā zay luy m
mā tui rā zay luy m
mā tui rā zay luy m
mā tui rā zay luy m

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.
 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.

31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.
 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50.

51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60.

61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70.

71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80.

Land Hildesheim

Polen

Magdeburg

Wittenberg

81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90.
 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110.

111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120.

121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130.

131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140.

141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150.

151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160.

161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170.

171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180.

181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190.

191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210.

211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220.

221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230.

glor. Epistola

De carnis in peccata

degenerare non debet et oportet ut cum in peccata

degenerare non debet et oportet ut cum in peccata

degenerare non debet

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

- De peccata non debet et oportet ut cum in peccata

Τρητόν ὄρος, τό (τιτρώ). Ὅρος τῆς Πελοποννήσου καίμενον μεταξύ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Νεμαίου λέοντος ἔχον δύο εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 531. Πaus. β', 15.

Τρητὴ νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ε', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καίμενη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιδαν. ἡ νῦν Σαμύρακτι.

Τρηχινίη, ἡ· = Τραχινία.

Τρηχίη καὶ Τρηχίς, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Τραχίν καὶ Τραχίς.

Τρηχός, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστημῶν Αἰταλῶν ἐν τῇ πολιρχίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ μεταξύ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ καὶ τῆς δυτικῆς Θράκης. Θουκ. δ', 101. ὅθεν. Τριβαλλικός, ἡ, ὄν. Τῶν Τριβαλλῶν ἡ ἐκ τῶν Τριβαλλῶν ὦν· Ἡροδ. 4, 49.

Τρίδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ραιτίας κατοικοῦν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀἰθῆσιος ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρολοῦ, ἔχον μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στράβ. δ'. Πλιν.

Τρίεσπερος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέρας συνέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Διοφ. 33.

Τριεσφῶν, ὧντος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Δουκ. πιδαν. ἀντὶ τοῦ Τρύφων.

Τρήρης, ἡ. Φρουριον τῆς Φοινίκης καίμενον παραθαλασσίῳ μεσημβρινῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τό, καὶ Τρίκαλα, τὰ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας καίμενον μεσογείως μεταξύ τοῦ Κριμισσοῦ καὶ Ἰμέρα ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Τρίκαλα, τὰ, Διοδ. Σικ.

Τρικάρανον, τό. Χωρίον ὑπερόν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἑσφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. Δημ. Μεγαλοκ. σελ. 206. Δουκ. Τρικάρανα, τὰ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικαρανέως, ἑως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρηνία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Παλαίφ. κ', 3., ἄλλως ἄγνωστος, πιδαν. πεπλασμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφ.

Τρικασιοί, οἱ, Πτολ. β', 8. Tricassaei καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν δέματι τῆς Ὠβίς (Aube).

Τρίκη καὶ Τρίκχη, ἡ (ε). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρά τῆς Ἑστιάωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρίς τοῦ Ἀτκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαίος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὁμ. Ἰλ. Β, 729. Στράβ. — ὅθεν, Τρικαίος, αἷα, αἶον, ὁ ἐκ Τρίκης ὦν. (ἡ συνθ. γραφ. ἐστι διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὁμ. Ἰλ. Δ, 202. ἐκδ. Ουολφ. εὐρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνος, οἱ. Πόλις τῆς Ἀριαθίας μ' ἔνα ναὸν τοῦ Πυσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausανίου κατεστραμμένη. Πaus. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Λυκάονος

ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολώνους. Πaus.

Τριχοῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας κατεκινῶν περὶ τῆς Μασσαλίας, Στράβ.

Τριχοῦρον, τό, = Τριχοῦρας, Στεφ. Βυζ. ἐκ Διδυμ.

Τριχοῦρος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξύ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ἐαρνοῦτος, δῆκων εἰς τὴν Λιαντίδα φυλὴν. Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Διονυσ. καὶ Ἑλλκ. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τριχοῦσιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ τοῦ δῆμου Τριχοῦρου ὦν. Ἀριστοφ. Λυσ. 1031.

Τριχωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας καίμενη δυτικῶς τοῦ Πεσσινούτου. Πτολμ.

Τριμηθοῦς, οὔτης, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου καίμενη νοτιοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στεφ. Βυζ.

Τρίμητος, ἡ. Ἡ μεγαλύτερα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἧτις ὑπῆρχεν κατεφικμένη. Πτολμ.

Τρινάκία, ἡ (-ου-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, ποιητ. ἀντὶ Τρινάκριας, Διον. Περ. 434, 467, παρ' Ὁμήρ. Θρινακία, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὅτι θρήνηται ὅστιν ὁμοία.

Τρινάκρια, ἡ. Ἀρχαιοτάτον ὄνομα τῆς Σικελίας, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄρας αἱ ὁποῖαι ἀπετάθοντο τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές. Θουκ. 5, 3. Καλλμ. εἰ Ἀρτ. 57. — ὅθεν, Τρινάκριος, ἰα, ἰον. Τῆς Τρινάκριας ἡ εἰς τὴν Τρινάκριαν ἀνήκων, ὁ Τρινάκριος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ροδ. Δ, 291. — 2) Τρινάκρις, ἰδιαιτέρ. ἑλλην. τύπ. τοῦ Τρινάκριος.

Τρινάσου τείχη, τὰ. Διηνὶ τοῦ Γυζίου ἐν Λακωνίᾳ ἀπέχων τριάκοντα στάδια δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τριναεμαίς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τρινέμιοι, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Casaub. ἀποβάλλει ὡς ἡμαρτυν.

Τριόκαλα, τὰ, = Τριχάλας.

Τριόπας, καὶ οὐ, Ἐπικ. Τριόπης, ὅτι καὶ Τριόψ, ὅπος, ὁ. Τίς τοῦ Πυσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης θυγατρὸς τοῦ Αἰδίου, δι' ὃ καὶ Αἰολίδης καλούμενος, ἡ κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διὰ τινα πρᾶξέντα φόνον, ἤλθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ διώξουσιν τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, εἰσβεν ὡς ανταμοιβὴν τὸ Δωτίον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοῦλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων κατέβητο τὸ αὐτῶν ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος θάλλον νὰ κτίσῃ τὰ βασίλειά τοῦ πατρός του, διαχθὰς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ὁ Τριόπας ἐφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολτρ. α', 7, 4 κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀττῆρας. — 2) Πατὴρ τοῦ Φόρβαν-

τος. 'Ομ. 'Τμν. 'Απολ. 211. (Τρίσπας, 'Ονοματκ. παρὰ. Καλλμ. Δῆμ. 83, 97. Γεν. — παο, Καλλμ. — που, 'Ομ. ἡ 'Ονοματκ. Τρίσπας, εὔρηται παρ' 'Απολδρ. καὶ 'Θουκρ. Εἰδ. ιζ', 68.)

Τρίοπειος, εἰς, εἰον. Τοῦ Τρίσπου ἢ εἰς τὸν Τρίσπαν ἀνήκων. 'Α Σολ.

Τρίοπίδης, ου, (ι). Τίος τοῦ Τρίσπου. Καλλμ. — 2) 'Ο κάτοικ. τῆς πόλεως Τρίσπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μοσχ.

Τρίοπικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τρίοπιον ἀνήκων· τὸ Τριοπικὸν ἰερὸν, ναὸς τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. 'Ηροδ. 1, 144.

Τρίοπιον, τό. 'Ακρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖτο ἡ πόλις Κνίδος, ἔνθα οἱ Δωριεῖς ἐπανηλύοντες δημοσίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος· τανῦν Κάπο Κρίον. 'Ηροδ. 1, 174. 'Θουκρ. ἐπὶ Τρίοπον, τό, Καλλμ. εἰς Δῆμ. 31. ἐκλήθη δὲ οὗτος ἀπὸ τοῦ Τρίσπου ἢ Τρίσπος μῦθου τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν παρὰ 'Θουκρ. Εἰδ. ιζ', 68. Τρίσπος κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίαι ἐπὶ τοῦ ὁμοίου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρίσπου ὅτε οὗτος μετέβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας. 'Αρριαν. 'Αναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοτρ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τρίοπιος, ὁ. 'Επιτρ. τοῦ 'Απόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πόλεων μὲ κοινούς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἑτος πλησίον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ αὐτοῦ. 'Ηροδ. 1, 144.

Τρίοπος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἐφ' ἐνὸς ὑψώματος. Μοσχ. Εἰδ. γ', 104. — ὅθεν, Τριοπίδης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Τρίοψ, ποκ, ὁ, = Τρίσπας, ὅπερ ὅρα.

Τρίοδες, οἱ. Μία τῶν ἐν 'Αθῆναις ὁδῶν. Πανστ.

Τρίποδίσκος, ὁ, καὶ Τριποδῖται, οἱ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γαρανίας. 'Ενικ. παρὰ 'Θουκρ. δ', 70. πληθτ. παρὰ Πανστ. α', 44. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Στράβ. τὸ Τριποδῖτικον καὶ Τρίποδος ἐντινὶ ἑξαμέτρῳ στίχῳ παρεισαχθέντι ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τὴν τοῦ 'Ομηρ. 'Ιλ. Β, 551. πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀνῆκεν αὐτοῖς ἡ νήσος Σαλαμίς.

Τρίπολις, ἑως, ἡ. Χώρα τῆς 'Αρχαΐας περιέχουσα τρεῖς πόλεις τὴν Καλλιάν, Δίποινα καὶ Νῶναριν. Πανστ. ἡ'. 27. — 2) Πόλις ἐπίτημος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλάσσιος, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ 'Αράδου, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἐν συμμαχικόν τῶν τριῶν τούτων ἐπικρατεῖον κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν εἰόντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, τανῦν Τρίπολις ἐκπεσούσα ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαϊανδρῶν ποταμοῦ· τανῦν Τριβουλ. — ὅθεν, Τριπολίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Τρίπολις, ἰδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβανούσα τρεῖς πόλεις, τὴν 'Αζορον, Δολίχην καὶ Πύδιον = Πελαγονία. Στράβ.

Τρίπολις, ὁ. Τίος τοῦ Κελσὸς βασιλεως

τῆς 'Ελευστίνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν 'Αθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τροχίλου, Πανστ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἡ θεὰ ἑλέμητρα ὅτε ἐπλανάτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἀρπαγεῖσαν Περτεφόνην καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφήν τοῦ Τριπολέμου βρέφους ἐτι ὄντος ἡ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφάντους, ἡθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλόφρονά ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὔρεν παρὰ τῇ Μετανείρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίουςα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ἀλλ' ἐμποδισάμενα ὑπὸ τῶν γοιένων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θέλησίν της, ἀφῆκεν αὐτοὺς δούσα εἰς τὸν Τριπολέμον μίαν ἀμείβαν ἐξευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται τοῦ λοιποῦ κατ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπεῖρειν τὸν σίτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐτύσθηεν πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ 'Ελευστίνια μυθώδεις, τιμῆς μετὰ θανάτου ὡς ἥρας ἐγχώριος ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν 'Ελευστίνι. 'Ομ. 'Τμν. Δῆμ. 153. Ξενοφ. 'Απολδρ. α', 5, 2. παρὰ Πλάτ. 'Απολ. Σωκρ. ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν ἀθῇ Κριτῶν· ὁ δὲ 'Ομηρος λέγει αὐτὸν 'Ηγεμόνα τῶν 'Ελευσινίων. 'Ο μῦθος τοῦ Τριπολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικὴν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιερθείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ 'Ερσεχθῆος. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. 'Αλεξίφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρὶς ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ξενοφ. 'Ελλ. ε', 1, 10.

Τρίταια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς 'Αχαΐας ἐν Πελοποννήτῳ, ὕστερον μίᾳ τῶν δώδεκα πόλεων αἰντικῆς ὄσχηματίζον τὸν 'Αχαιοὺ δασιμόν· τανῦν Τριτί. Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Τριταῖνός, ἑως, ὁ κάτοικ. πληθτ. οἱ Τριταῖνός, παρ' 'Ηροδ. 1, 145. — 2) = Τρίταια. 'Θουκρ.

Τριτανταίχμης, ου, ὁ. Τίος τοῦ 'Αρταβάζου, Πέρτης Σατραπῆς. 'Ηροδ. 1, 192. 7, 82.

Τρίταια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριταῖα, αἱ, 'Ηροδ. 8, 33. καὶ Τρίταια, ἡ. — ὅθεν Τριταῖνός, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριταῖνός, 'Θουκρ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ. 'Επιτρ. τῆς 'Αθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὶ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύᾳ, ἡ ἀπὸ τοῦ Τρίτατος μικροῦ ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν 'Αλακομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτοῖς ἐξαρέτως πρῶτον παρ' 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 515. καὶ 'Ηστ. παρβλ. Πανστ. ε', 33. 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 8. ἐπὶ Εὐρ. 'Ιων. 872. 'Απολδρ. α', 3, 6. 'Η πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ γέννησις τῆς 'Αθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον ἐσχηχῇ μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύας· παρβλ. 'Ηροδ. 4, 150, 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικούς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τριτῶν ὅπερ ἀρχαίως ἐδήλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἡ Αἰ. λεῖψι κεφαλὴν, ἀρα ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννη-

Ζεῦσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὐρηταί πρῶτον κατὰ Σχολαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στρησυχρῶν, λείψ. 76. σελ. 127. — ἀλλὰ καὶ ἐν Ὁμ. Ῥοδ. Αθην. 28, 4. παρβλ. Ηεγνε εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολλ. σελ. 40.

Τριτογενής, οὗς, ἡ, Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογενεῖα. Ὁμ. Ῥοδ. 28, 4. Ἡροδ. 7, 141.

Τριτώ, οὗς, ἡ, = Τριτογενεῖα. Ἀπολλ. σελ. 40.

Τρίτων, ὁ (ι). Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης. μία τῶν Θαλασσιῶν θεοτήτων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 331. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρανὸν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπίστων, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις φωνῶν μὲ μίαν κόγχην ἐκπληραίνει διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπανακαλῶν τὰ θαλάσσια ὕδατα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κογχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν πανικὸν φόβον εἰς τοὺς Γίγαντας· ἐπὶ πληθύν. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγενεστοῖς παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Δουκ. Ἐν. Διαλ. — 2) Ἰδίως ἐκαλετο Τρίτων ὁ ἐγγάμωνος θεοῦ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδ. 4, 179.

Τρίτων, ὠνος, ὁ (ι), Χεῖμαρρος τῆς Λιβύας, καὶ Ἡροδ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἡ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύᾳ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης εἰσβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν. ταῦν Γαβ. Ἡροδ. 4, 178. Αἰσχ. Εὐμ. 288. — 2) = Νεῖλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογενεῖα. Στράβ. Πaus. 9, 33.

Τριτωνιάς, ἄδος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἰαν. 872.

Τριτώνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Τρίτωνος ἡ ἐκ τοῦ Τρίτωνος ὠν.

Τριτωνίς, ἰδος, ἡ, λίμνη. Περιφώνημα ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγτο ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογενεῖα ἐκαλεῖτο· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὴν τῆς μικρᾶς Σύρτης πλησίον τῆς Βερνίκης, ταῦν Ἑλ.-Λεβεδάχ. Ἡροδ. 4, 178. Πινδ. Πύθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατὰ τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡροδ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1496. — 3) Ἐπίστ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύᾳ Τριτωνίδος λίμνης ἡ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγτο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 109. — 4) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις ἄλλως καὶ Τρίτων ἐκαλεῖτο. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνος, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στέφ. Βυζ. κατὰ Mannert πιδαν. Τιβρώνιον ἐν Φοινίδι.

Τριψάλης, ητος, ὁ (ς). Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν κωμῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφ-

ρομένη παρὰ Δεσμ. Δραπτ. 33 πιδαν. ἐκ τοῦ ψάλλης, ψαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτετατομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας εἰς τοὺς Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς διαφορῶν φυλᾶς ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξεφ. Στράβ. (Τριφυλία καὶ Τριφυλία γραφόμεν· πρότερον ἡμαρτμ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ἡ, ὦν. Τῆς Τριφυλίας ἡ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπών. τῆς πόλεως Πύλου. Στράβ.

Τριψύλιος, ἰα, ἰον (υ) Τῆς Τριφυλίας ἡ ἐκ τῆς Τριφυλίας ὦν καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξεφ.

Τριψυλῖς, ἰδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἡ Τριφυλῖς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τριψυλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι χώρα Τριφυλία. Πολυβ. 8, 77.

Τριχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Λυσιμαχίας, Πολυβ. ἡ γραφ. Τραχίνιον, παρὰ Στράβ. ἐστὶν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Τριχωνεύς, ὁ κάτοικ. Δωρικ. Τριχωνεύς. Στέφ. Βυζ.

Τριχωνίς, ἰδος, ἡ λίμνη. Λίμνητις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μήκος. Πολυβ. 8, 7.

Τροία, ἡ, Ἰωνκ. Τροίη, ποιητ. Τροία, τρισυλλαβ. Πινδ. προσυπακμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μυστίας καὶ εὐτενομένη παραδολασίως ἀπὸ τοῦ Αἰτήπου ποταμοῦ, ἕως τοῦ Καΐκου, ἡ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δέκτου εἰς τοὺς Ἑλλησπόντους ἔχουσα 6 γεωγραφ. μιλ. μήκος, πρὸς ἀνατολὴν δὲ ὀριζόμενη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς, πρότερον Τευκρίς καὶ Δαρδανία καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρωῆος υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἧτις ἐσχηματίζεν ἐφεξῆς ἐν ἐπίσημον βασιλείᾳ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θράκης, ἀποκατασταθέντες πιδαν. ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς Τροίας καὶ ἀναμιχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἦδη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέκρινον αὐτοὺς ἀσπίστε ἀπὸ τὰ λοιπὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου πρῶτως ἦδη εἶχον ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθύρτυς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦρος υἱὸς τοῦ Σκαμάδρου τοῦ ὁποῖου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθράκης ἐλθόντα Δάρδανον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωικοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἐκτίειν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπηρείας τοῦ ὄρους Ἰδῆς, ἥτις ἀκολουθῶς

ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑριχθονίου ἐφάσκειν τὴν εἰς μεγάλην ἀκμὴν· ὁ δὲ ἐκγονος τοῦ Ἑριχθονίου Ἴλιος μετέβηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ ἀπωτέρου τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾷ τερπνῇ πεδιάδι τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίηκτον μητρόπολιν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, τὴν ὅποιαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώματα τείχη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 160. Γ, 74. Ἀπολόρ. γ', 12, 2. Θουκ. α', 8. Ξενοφ. παρὰ τοῖς πεζογραφοῦσιν ἡ Τρωάς.— 2) Μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ὁλως Ἴλιος καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὁμ. Ἰλ. Α. 120. Β, 141. Θουκ. α', 11.

Τρωάδην, Ἰωνκ. Τροίηδεν καὶ Τροίηδε, ἐκ τῆς Τρωαίης. Ὁμ. Εὐρ.

Τρωάανδε, Ἰωνκ. Τροίηνδε, εἰς Τρωάν. Ὁμ. Πινδ.

Τρωεζὴν, ἦ, Πόλις ὀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχονσα τῆς Σαλὸσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὅποιαν ἐβασίλευε ποτὲ ὁ Πιτθεύς πίππος τοῦ Ὁρσεως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνέγραψεν ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἡρώς· ὁ λίμνη αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πῶγων· τανὺν Δαμαλάς. Ὁμ. Ἰλ. Β 561. Πανσ. β', 32. καὶ Τρωεζίνην, ἦ, παρὰ Πτολμ.— ὅθεν Τρωεζήνιος, ἰα, ἰον· τῆς Τρωεζήνος ἢ ἐκ τῆς Τρωεζίνος ἢ τῆς Τρωεζινῆς, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τρωεζινῆν χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μῆδ. 671. καὶ Οὐσιαστκ. Τρωεζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τρωεζὴν, ἦος, ο'. Τίς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρωεζινῆν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφῆσας αὐτὴν μετὰ Σαυατὴν εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Πιτθεά. Στράβ. Πανσ. β', 30.

Τρωεζηνος, οιο, ὁ. Τίς τοῦ Κεάντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφύου, εἰς τῶν Κικλῶν ἐκ Θράκης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χοίρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄρη τοῦ Ἄλφιος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Πολύβ. Τρωκμοί, παρ' Ἀπιδαν καὶ Πτολ.

Τρόμης, ἦτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθῆναις, πρότερον δούλος ἑνὸς τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Σταφ. σελ. 270.

Τρουεντίνος, ὁ. Truentus. Ποταμὸς τῆς Πικεννίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. τανὺν Τροντο. Στράβ.— 2) ἡ Τρουεντίνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεννίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· τανὺν Torre Segura. Στράβ.

Τρωφώνια, τό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἄτος ἐν Ληβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τρωφώνιου.

Τρωφώνιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑργίνου καὶ ἐκγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους ἐξ Ὁρχομένου ἐν Βαιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τριέως βασιλέως τῆς

Βιωτίαις, ἀπ' ὅπου θέλοντες νὰ κλέψουσιν εἰς τῆς ἐπιτηδεύσεώς των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλατιομένους θησαυροὺς καὶ κατασταθέντες ὑποκτοί, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πετών εἰς τὰς παγίδας ἀποκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τρωφώνιου, οὗτος ἐσφυγὼν λέγεται ὅτι ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας. Πανσ. β', 37 κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἠλίδι παρὰ τῷ βασιεὶ Αὐγείᾳ. Μετὰ δὲ βασιλεὺς ἐτίμησεν ὁ Τρωφώνιος ὡς Ἡρώι, ἔχον ἰδίον μαντεῖον εἰς ἐν ὑπόγειον σπηλαῖον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βιωτίᾳ, ἐνθα ἐτίθοντο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡρόδ. 1, 46. οἱ σκηοὶ Τρωφώνιου, Εὐρ. Ἰων. 300· τὸ Διὸς Τρωφώνιου μαντεῖον. Στράβ. καὶ ἀπλῶς τὸ Τρωφώνιον, Ἀριστ. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τρωφώνιον, διότι ἐσοιζέμεν νὰ συμβουλευδῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τρωφώνιου κατέβαιναν εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπηλαῖον. διαμένοντες διάστημα τι καιροῦ αὐτῶν, Διόδ. Σικ. ιδ'. παρὰ Πανσ. β', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Τίς τῆς Καλλιδείας πρώτης ἱερείας ἐν Ἀργεῖ, ἀπ' ἧς φygών καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἑλευσινίων παρδένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπόλεμον. Πανσ. α', 14.

Τροχοειδὴς καλεομένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λεγεται ὅτι ἡ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν. Ἡρόδ. 2, 171. Θεογ. 7. Τροχόεσσα, ἡ. Καλλμ. Δηλ. 261.

Τρυαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀθηνῶν δημοῦ τῆς Ἀττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνη, 189.

Τρυφών, ἡ. Τρωφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἦτος ὁ πόσις ὁ τάφος ἐδεκνέτο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ. ἡ, 25.

Τρύζος, ὁ. Τυρανός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφραζοῦνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύσῃ ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 22. ἐνθα ἡ γραφ. ἀμφιβάλτ.

Τρύφαινα, ἡ (υ) Ἐταίρατις ἐν Ἀθῆναις. Λεων. (ἐκ τοῦ τρυφή.)

Τρυφάρα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνδολγ.

Τρυφιδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτου, γράψας ἐν ποίημα διὰ στίχων τρωϊκῶν, Ἰλίου ἀλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουίδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβῶν. Φαφρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 526.

Τρύφων, ὠνος, ὁ (υ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τετάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 31.— 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, ἐν Ἀνδολγ.

Τρωαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τρωαίης, Τρωάδες. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 384. ἡ Τρωαίς.

Τρωαίς, ἄδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Τρωῆς. Τῆς Τρωαίης, ἡ ἐκ τῆς Τρωαίης οὐσα. ἡ Τρωαίς τρωαίς, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 114.— καὶ μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ γυνῆ, ἡ κάτοικος τῆς Τρωαίης, παρ' Ὁμ. αἰεὶ κατὰ Πληγστ. ἀρ. Ἰλ. Ζ, 440.— 2) μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρωϊκὴ χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-

σί'α. Σοφ. Αἷ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστκ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λαμβανόμενον παρὰ τοῖς ὕστερον. Ξενφ. Ἀνάβ. ε, 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅπερ ὅρα.

Τρωγίλος, ὁ. Εἰς τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κειμένος ἀρκτικῶς τῆς Ἀχαρδίνης· παρὰ Λιβ. Tragiciliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ, 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τοῦτον ὑπῆρχε τὸ Τρωτίλον, ὅπερ ὅρα.

Τρωγίτις, ἰδος, ἡ. Λίμνη τῆς Λυκαονίας χωρῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις διαιτῶμενοι, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ Ὀπῶν· καὶ Ὀνομ. κυρ. Ἐβνικ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπία μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Αἰθίοπες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικός οὗτος ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένους Αἰθιοπικῶν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μετὰ μιᾶν ἀλλήν τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίγασι καὶ ὡς αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτικὴ ἡ ἐν Αἰθιοπία χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικούν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωϊάθεν, Δωρκ. ἀντὶ Τροιάθεν. Πίν'J. Νέμ. Ἐκδστ. Boeckh.

Τρωϊάς, ἄδος, ἡ (—υυ) Ἰθαί'τρ. ποιητ. Σηλυκ. τύπ. τοῦ Τρωϊός. Τῆς Τροίας ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὀμ. συνηθ. μετὰ τοῦ γυναικῆς, Ἰλ. I, 139. Εὐρ. αἱ Κολωναὶ Τρωϊάδες· παρὰ Θουκ. α, 131. Πανστ.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν. Τῆς Τροίας ἡ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίου, τὸ ἐν τῇ Τρωϊκῇ χωρᾷ πεδίων κείμενον μετὰ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θάνατον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὀμ. Ἰλ. K, 11. Ἡροδ. — Τὰ Τρωϊκά, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδ. 2, 145.

Τρωϊλάς, ὁ (—J) Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, κατὰ τινας, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολδρ. γ, 12, 5. ἔνθα Τρωϊλος ἡμαρτιν. κείταιν.

Τρωϊός, ἡ, ὄν. Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρωός. Τῆς Τροίας ἡ ἐκ τῆς Τροίας ὢν. Ὀμ. Ἰλ. E 222.

Τρωός, ἄ, ὄν (Τρῳίς). Τῆς Τροίας, Τρῳαί Ἰπποι. Ὀμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρῳός, Τρῳός, ἑ. Τίος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστύοχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδανίου. Ἀπολδρ. γ, 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιβρόχη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διεν. Ἀλ. διαδέχθεις παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τοῦτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἰλος, Ἀσδάρακος, Γαυμήτης καὶ ἡ Κλεοπατρία. Ὀμ. Ἰλ. T, 230 — 2) Τίος τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀμ. Ἰλ. T, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλὰκ.

πληθικ. οἱ Τρῳες παρ' Ὀμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενν. πληθτ. Τρῳών, ὅρα Βουττμ. Ἐλ. Γραμμ. §. 43, σημτ. 4. σημτ. 4, σελ. 177.)

Τρωτίλον, τό. Χερίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς οἰκῆς ἔφερεν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, ταῦν Trontello. Θουκ. στ', 6. (ὁ Δουκέριος προβίλετο τὴν γραφ. Τρωγίλος, ἐνοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τύανα, τὰ (υ). Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἐνὸς χωματός τῆς Σεμυράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμὰς· ἐπὶ δὲ καὶ ἠυθέβεια ἡ αὐτὴ καλουμένη· ταῦν Καραϊτσάρ. Στράβ. Πτολ. — ὅθεν, Τυανεύς, εως, ὁ κάτοικος. Δουκ.

Τυανίτις, ἰδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίας Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητροπολις ὑπῆρχε τὰ Τύανα. Στράβ.

Τυνδρίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τυνδέως, ὁ Διομήδης. Ὀμ.

Τυνδέις, εως, Ἐπικ. ἥος καὶ ἑός. Τίος τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδωνίας καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Πορδασίος ἐξ Αἰτωλίας. Φονεύσας ποτὲ ἐν τῇ θέρᾳ τὴν θεῖαν αὐτοῦ Ἀλκάνδρον, ἡ κατὰ τινας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ὠλενίαν ἡ Μελάντιπον καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἤλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τοὺς αὐτῷ βασιλέα Ἀδρυστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἑσθκον εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηήπυλιν ὑποσχέσεις νὰ ἐπαφῇ αὐτὸν πόλιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπτά Ἡρώων καὶ δεῖξας πολλὴν γεναιότητα εἰς τὴν αὐτῷ πολιορκίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελάντιπου· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηήπυλιν ἐγένοντο τὸν περίφημον Διομήτην. Ὀμ. Ἰλ. B. 40. E. 115. v. ε. ξ. Ἀπολδρ. α, 8, 5. 5. — 2) Ἴων τις παρὰ Ξενφ. (Ἐπικ. Αἰτω. Τυνδῆ, κατὰ συναίρστ. ἐκ τοῦ Τυνδέ, παρ' Ὀμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύκα, Δωρκ. ἀντὶ Τύχης, ὅπερ ὅρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὅρα Τούλλιος.

Τύλος, ἡ (υ) καὶ Οἰτύλος, ὅπερ ὅρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ. μιλ. περίμετρον μετὰ μιᾶν ἐκονομῶν ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἀλιεύσιν τῶν μαργαρίτων, ταῦν Βαχαρίμα. Θεοφρ. Ἀρρίαν.

Τύμνης, εως, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἰστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 5, 37.

Τύμφωλος, ὁ = Τρῳῶλος Ἀ.δολ.

Τυμφαία, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐν Ἠπειρῷ ἐπὶ τοῦ Ἀραχθοῦ ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτοῦ.

Τυμφαίς, ἰδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἡ ἐκ τοῦ ὀρους Τύμφης οὖσα, Καλλμ. Ἀργ. 179.

Τυμφαίος, ατα, αἶν. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστικ. Τυμφαίος, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ.

Τύμφη, ἡ. Ὅρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἐξηγ. Τύμφη, γραφόμεν. ἀπὸ τοῦ Τυμφαίος, κατοικ. ἀπάντων. παρὰ Στράβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ὀρθῶς.)

Τυμφορηστόν, τό. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Σπερχεῖος ποταμοῦ. Στράβ. Τυφρηστός, ὁ, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εἰς. εὐν (α) καὶ Τυνδάρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τυνδάρειο ἡ ἐκ τοῦ Τυνδάρειο ὡν ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐρπ. Ὅρ. 364. Ἰφ. Αὐλ. 1508. τὸ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεως, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττικ. Τυνδάρεως, ω, (α) Τίς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἐχθρὸς τοῦ Περιήρωνος, Ἀπολλρ. γ', 10. 4. ἡ υἱὸς τοῦ Περιήρωνος καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίους καὶ Ἰπποκώωντος. Ἀπολλρ. α', 9, 5 Διαχρεῖς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰπποκώωντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναικα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστωρα καὶ Πολυδεῦκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπεκατέστησεν αὐτὸν ἀκολουθῶν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τοὺς Ἰπποκώωντα μετὰ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρειο διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρὸς τοῦ Μενέλαος. Τυνδάρεως, ον, μόνον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Δ, 298. καὶ Μοσχ. Εἰδ. γ', 79. Τυνδάρειος, παρ' Αἰσχ. Ἡρόδ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδάρεωνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρειο, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ον, ὁ (ε) Παῖς τοῦ Τυνδάρειο, ὁ Πολυδεῦκης. Θεοφ. εἰδ. κβ', 89. ἰδίως πληθτ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεῦκης. Ὁμ. Τμν. 26, 2. Ἡρόδ.

Τυνδάριον, τό, = Τυνδάρης, Πτολμ.

Τυνδάρειος, ἰα, ον (α) Τοῦ Τυνδάρειο· οἱ Τυνδάρειοι σκύπελοι. Τρεῖς σκύπελοι ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσῃ ἀπεναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, ἐπικίνδυναι διὰ τοὺς πλέυντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ἰδοι, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρειο, ἡ Ἑλένη. Εὐρ. Ἐβ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρωτοῦ. Πολυβ. α', 25. Στράβ. Τυνδάρειον, τό, παρὰ Πτολμ.

Τύννης, ἦτοι, ἡ καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγυτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανὺν Τούνες. Πολυβ. Τύννης, ἰδοι, Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Πολυβ. α', 67, 69. καὶ Σηλκ. γ', 102. ὅθεν, Τυνησαῖος, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Τύνελχος, ὁ. Κάστικός τις τῆς Χαλκίδος ἐν

Εὐβοίᾳ, ὅτις μουσολήπτος καὶ εἰδὼς ἐμῶς γινόμενος, ἐποίησεν ἓνα ὠραῖον Παιῖνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσπλῶνος, μὴ διδάχῃς οὐδ' ὅλους πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ. Ἴων.

Τύπαιον, τό. Ὅρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτοῦ Τριφυλίᾳ χώρα ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο πολλὰκι αἱ γυναικες ὅσαι ἐτόλμων νὰ ἀναβῶσι πρὸς θῶαν τῶν ἐν λυμπία ἀγωνιζομένων. Πανσ.

Τυπαναία, ἡ, καὶ Τυπαναίαι, αἱ. Πόλις μετόχιστος τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολυβ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ἔρα.

Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στράβ.

Τύραννος, ὁ. Τίς τοῦ Πτερελάου, φονεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἠλεκτρώονος μάχην. Ἀπολλρ. β', 4, 5.

Τύρας, α, Ἰωνκ. Τύρης, ὁ (υ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορρηναντολικῶς τοῦ Ἰστροῦ ἐκβαλλει εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον· τανὺν Διέστερ. Ἡρόδ. 4, 11. Στράβ.

Τυρέδιζα, ἡ = Τυράδιζα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολλρ. β', 1, 4.

Τυριαῖον, καὶ Τυριαῖον, τό. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, δι' ἣ καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναφέρεται ὡς Φρυγικὴ πόλις· τανὺν Ἀσχιέρ. Ξενοφ. Ἀναβ.

Τυριγέται, οἱ, Εὐνκ. Τυριγέτης, ον, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡρόδ. 3, 51, καὶ Τυρίται, παρὰ Στράβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύρας καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθῶς τύπ. ἔστιν· παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ χειρογραφ. ἀναγνώσκει. ἴδῃ παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτερ. κοινῆς γραφ. Τυρρήγεται.)

Τύρις, ἰα, ον, ὅρα Τύρος.

Τυρίται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ε) Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ρουτολῶν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκλήμηνεν ὁ Αἰεὶας συμμαχίας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίου Διου. Κάσπ.

Τυρόδιζα, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σερρίου. Ἡρόδ. 7, 25. Τυρέδιζα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλατος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἰπ. β', 25.

Τύρος, ἡ (υ) Ἐν τῇ ἱερ. Γραφ. Ζόρ, καὶ παρὰ Ρωμ. ὅςθ' ὅτε Sag. Πόλις ἀρχαιοτάτης τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡρόδ. κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν

μικρυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερῶν· ἐνομιζέτο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, φθάσσας ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμόν ευτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τοῦ πλοῦτου τὸν ὁποῖον ἔχον ἔχει εἰς αὐτὴν τὸ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ θαλασσοπολία τῶν Τυρίων ἐκτεταμένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ πολυσιδῆ καὶ οἰκίολογα ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Ἐπὶ τῆς πολιτορίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζάρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἤλθον καὶ ἐκτίσαν ἀρκετώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μίᾳ νήσου μίαν νέαν πόλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἔκτοτε Τύρος ἡ Νεώ-τυρος πρὸς ὁραστολήν τῆς Παλαιτύρου· συνεῖ-χτο δὲ αὐτὴ δι' ἐνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηρὰν τῆς Φοινίκης, οὕτως εἰς ἄκρον ὄχυ-ρὶ καὶ ἀμείνῃ ὥς τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχοντα 22 σταθίων περίμετρον, ὅπως προσφύει λιμένα, καὶ διοικουμένη ὑπὸ ἰδίων νόμων καὶ ἀρχῶν· ταῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὗρίσκατο ὁ περιφημὸς ναὸς τοῦ Τυρίου Ἡρακλεῖος. Ἡροδ. 2, 44. Διον. Περ. 911. Στράβ. — ὅθεν Τύριοι, ἰα, ἰον (υ). Τῆς Τύ-ρου ἡ ἐκ τῆς Τύρου ὠν· Αἰσχ. Πρωμ. 958. καὶ Οὐσιαστκ. Τύριος, ὁ κάτοικ. Εὐρπ. ὁ Τύριος Ἥρος, ὁ Ἡρακλῆς. Δουκ. Συρ. Θς. 3.

Τυρρῆνιας, αἰα, αἰον, = Τυρρηνικός. Ἡ-ρωδ. ἡ, 4.

Τυρρῆνία, ἡ, Ἰωνκ. Τυρσηνία. Ἐπαρχία ἐ-πίσημος τῆς ἰδίας Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη, ὀριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, με-σημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων, περι-λαμβάνουσα ὅλον τὸ νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπι-κρατίας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυρρῆνοί ἢ Ἀλ-λιος Ἐτρουραὶ καλούμενοι ἐτχημάτιζον ἀρχαιο-θῶν πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας ἰδίαν πολι-τεῖαν συνιστάμενην ἐς δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰ-δίαν μητρόπολιν, φημιζόμενοι πρὸ πάντων με-ταξὺ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἐμπειροὶ θαλαττοπόροι καὶ εἰδήμονες πολ-λῶν ἐπιτηγμονικῶν γνῶσεων καὶ τεχνῶν. εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώτουν πολλὰς ὠφε-λίμους τμηθείας καὶ ἐθίμα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ χώρα αὕτη πρῶτον Τυρρῆνία ἀπὸ τοῦ Τυρρῆ-νου υἱοῦ τοῦ Ἄττος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἀναυθὰ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡροδ. 1, 94. Σκύμαν. (ὁ Ἰωνκ. τύπ. Τυρσηνία, εὐρη-ται παρ' Ὀμ. Ἡσιόδ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικαῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφους ὥς τοῦ Θουκ. ἐπὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι· διὰ δὲ τοῦ ῤρ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικαῖς καὶ λοιποῖς Ἑλλησι συγ-γραφεσ. Ξενφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυρρῆνικός, ἡ, ὄν, Ἰωνκ. Τυρσηνικός. Τῆς Τυρρηνίας ἡ εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἀνήγων, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰτα-λίας κειμένη θαλάσση παρὶ τὴν Τυρρηνικὴν χώ-ραν ὅως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum ma-re. Θουκ. θ', 24. Πολύβ. ἡ Τυρτηνική σάλ-

πις, ἐπινυθεῖται πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνίων. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυρρῆνις, ἰός, ἡ, Ἰωνκ. Τυρτηνίς. Τῆς Τυρ-ρηνίας ἡ ἐκ τῆς Τυρρηνίας οὐσα. Πολύβ. ἡ Τυρτηνίς Σούλλα. Εὐρ. Μήδ. 1333.

Τυρρῆνός, ὁ, Ἰωνκ. Τυρσηνός. Τίς τοῦ Ἄττος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀ-ποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεταίαν Ἰταλίαν κατώ-κησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένην Τυρρηνίαν χώρην. Ἡροδ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυρρῆνός οὗτος ἐπνίγη εἰς τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικὴν θάλασσαν καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκίλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνομαζομένου Τουσκίαν. — 2) Κάτοικος τῆς Τυρρηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὀμ. Ἡσ. 5, 8. Ἡσ. Θσογ. 1015. Ἡροδ. 1, 94. ἐπὶ δὲ ἐν Θράκῃ κατ' Ἡροδ. 1, 57. — 3) Τυρρῆνός, ἡ, ὄν, Ἐπίδικ. αἰτί Τυρρηνικός, Εὐρ. Μήδ. 1349.

Τυρτανός, ὁ, Δωρκ. ἀντί Τυρρῆνός. Πινδ.

Τυρτηνίη, Τυρτηνικός, Τυρτηνίς, Τυρσηνός, ὅρα Τυρρηνία, κ. α. ε. ξ.

Τυρταίος, ὁ. Περιφημὸς ἀρχαῖος ποιητῆς Ἀ-θηναῖος, κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήτιος, ἀκμάτας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ. πιδαν. ἐπιτη-δεὸς αὐλητῆς τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι πα-ρέλαβον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεττηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεττηνια-κοῦ πολέμου, καὶ ὅστις διὰ τῆς μελοδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ φαλλομένων ἐλεγεῖων ἐ-βουσίασε το-σοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κρίτος τοὺς ἐχθρούς των Μεττηνίους εἰς μίαν μάχην πολιορκήσαντες καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰράν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λα-κεδαιμονίων πολιτογραφεῖς ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἀσώθησαν τεμάχια τινὰ συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀριβείας ὑπὸ Klotz Πλάτ. Νου. σελ 620. Φαβλ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 738. Τυρταίος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλ. Τυρταίος, ὁ κύρ. Ὀνομ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐ-καλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στράβ.

Τυρώ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλιβίης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν καὶ λαβὼν τὴν μορφήν τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ θεοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη ἠγάπα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περίαν καὶ Νη-λέα· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ τὸν Αἰτωνα, φέρηται καὶ Ἀμυδάνα· Ὀμ. Ὀδ. Λ, 235. Ἀπολλῶρ. α', 9, 8.

Τυφάσιος, ἰα, ἰον, Ἐπικ. αἰτί Τυφώνιος· — ὅθεν τὸ Τυφάσιον, κυρ. ὁ. ὀμ. ἐρουτινός και-μένον μεταξύ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μέντοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ονος, ὁ (α) Ἰδαίτηρ. Ἐπικ. τύπ. ἀν-τί Τυφῶν, Ὀμ. Ἡσ. Ἀπολ. 306, 352. Ἀ-πολ. Ροδ. Β, 1213. (τὸ ὅστις ἐν τῷ Τυφῶν βραχὺ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν, μακρόν καὶ ἐν τῇ Γενκ Τυφάσωνος, παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. ε', 217. παρβλ. Spritzn. Προτφδ. 66, 2. Σημ.)

Τυφρητός, ὁ, = Τυμφρηστόν. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, ἑως, ὁ, Ἐπικ. ἑός, συνηρμ. Τυφώϊς, ὦ· Ὁμ. Ἰλ. Β. 782. Ἠσ. Θεογ. 869. Αἶτκ Τυφωέα, Ἠσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ροδ. Β. 38. συνηρμ. Τυφώς εὐρηται πρῶτον παρὰ Πινδρ. (τὸ ὡ ἐστιν ἐν μέν τῳ Τυφωεύϊ ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῳ συνηρμ. Τυφώϊ μακρ. παρβλ. καὶ Τυφών.)

Τυφῶν, ὦϊς, ὁ, κατα συναρστ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφῶν. Γίγας φοβερός καὶ τερατώδης, καὶ Ἠσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρῆμινεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτάνας, ἐχον ὡς πλάττεται ἑκάστων πυριπινούους κεφαλὰς ὁράκοντο· ἀποτελεῦσαι διαφοροὺς ἐκπληκτικούς καὶ φρικώδεις ἤχους, ὁμοίους μέ τοὺς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ ὀρμίνων λεόντων· οὗτος ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ παντός, προσεινῆτας μέγαν φόβον εἰς αὐτούς διὰ τῆς τερατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς κεραυνώσας αὐτόν ἐκρῆμινεν εἰς τὰ βῆθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολδ. α', 6, 3. Καὶ Ὀμηρ. δὲ Ἰλ. Β. 782. κερυνωδῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Τυφῶν ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας καθευγμένος ὑπὸ τὴν γῆν· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγέννηθ' ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτόν ὁ Ζεὺς εἰδώξεν ἕως τῆς ἰησους Σικελίας ὅπου ἔρριψε κατ' ἐπ' αἶψα του τὸ ὄρος Αἰτῆν ἐκρεῦγον αἰετοπε χειμαρρῶν πυρὸς διὰ τῆς τερατώδους δυνάμεως τοῦ Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ. Προμ. 351 371.

Ἀπολδρ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφῶν ὡς φθοροποιὸς τῆς Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἰῆς διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Κανκάσου. Φερεκδ. Αειψ. καὶ Sturz εἰς Ἀπολ. Ροδ. Β. 1214. Ὑπὸ τὴν ιδεάν τῆς θεότητος ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ἀρχαίως ἐκ ἐκ μεσημβρίας πνέων φθοροποιὸς ἀνέμος, εἰς τὸν ὅποιον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατὰ διαφορὸν χώρας εὐρισκόμενων ἡφαιστίων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρὸς ἀσπονδὸς αὐτοῦ, τὸν ὅποιον φωνεῖσας ἐκυρίευνε τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νικήσας αὐτόν ὁ Ὠφρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμευσας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μητέρα αὐτοῦ Ἰσιν· ἐλατρεῖντο δὲ ὡς ἐγγχώριος θεοτῆς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς φθοροποιὸς δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζωὰ ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ χροκόδειλος. Ἡρόδοτ. 2, 144. (τὸ ὡ εὐρηται ἐν μὲν ταῖς δυοσλλάβ. πῶς· μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβ. βραχύ. Τυφῶν, ὦϊς, ἐστὶν συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπ. Ἡρόδοτ. αὐτοῦ. Πλάτ. Ἀπολδρ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλάγ. πῶς· παρ' αὐτῷ ἐτι τῳ Πινδάρ.

Τυφῶνιος, εἰα, εἰον. Τοῦ Τυφῶνιος ἢ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων· ἢ Τυφωνεῖη πέτρῃ, ἄρα τις ἀπὸ τοῦ τοῦ ὄρους Κανκάσου. Ἀπολ. Ροδ. Β. 1240.

Τυφωνικός, ἡ, ὄν· καὶ

Τυφώνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Τυφῶνιος ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνιος ὦϊ, ἢ προερχόμενος.

Τυφῶς, ὦ, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Τυφῶν. Ονομαστκ. παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 31. Γενκ. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἰκέτ. 575. Αἰτκ. Τυφῶ, Αἰσχ. ἐπ. Θηβ. 517. Ἡρόδοτ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (υ). Μία τῶν Νηρηίδων. Ὁμ. Ἑμν. Δημ. 440. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἠσ. Θεογ. 360. — 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna. Ἐρρορὸς τῆς τύχης καὶ εἰμαρμένης τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἀσώζετο ἀνεκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρακικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' οὗου μετέβη ἀκολουθῶς εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παραβλ. Creuz. Συμβολ. II, σελ. 315. καὶ 366. ὁ δὲ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πολεων προστασία· κατὰ Πανσ. δ, 30. πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκότισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφῇ γυναικὸς, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ. Δωρικ. Τύκα. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν καίμενον βορειοδυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενου ναοῦ τῆς Τύχης. Στέφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (α) κυρ. Ὀνομ. Πατρωνύμ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ἐτι καὶ κύρ. ὄνομ. ἀρσενκ. παρὰ Δουκ. Φιλόσφ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἐμπειρὸς σκυτοτόμος ἐξ Ἰλῆς πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὀμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὁμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ὠνος, ὁ (υ). Θεὸς τῆς τύχης. ἐν Ἀνθολ.

Τώμυρις, ἰδος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωτσάλη μητροπόλις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας καίμενη ἀρκτικῶς ἐν τῇ νυν χώρᾳ τῆς Τίπρας. Πτολμ.

Υ.

Υαγνίς, ἰδος, ὁ (υ). Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν. Νονν. Διον. ἰ, 234. Πλούτ. Μουσ.

Υάδης, αἰ. Ἐπὶ ἀστέρης εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῳ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν αἰετοτε ὑετόν, κατὰ τὴν ιδεάν των ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὐταὶ θυγατέρες πότε μὲν τοῦ Ἐρεχθέως, πότε δὲ τοῦ Κάδμου καὶ πότε τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐτι δὲ τοῦ Ταντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεφαν τὸν παῖδα Βαχχον. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολδρ. γ', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne σελ. 564. Τῆν (τὸ ὡ ἐστὶν συνήθ. βραχύ, μακρόν δὲ εὐρηται παρ' Εὐρ. Ἰων. 1156.)

Υ'αἶα, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, καίμενη ἀρκτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὑαῖοι, οἱ γνάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Υ'άκινθος, ὁ (υ υ-υ). Τίος τοῦ Ἀμύκλα καὶ

τῆς Διομήδης, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβιάλου ἐκ Σπάτης, περίφημος διὰ τὸ ἔσχον αὐτοῦ κάλλος, ἔχων πολλοὺς ἑραστάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεφύρος· παίζων δὲ ποτὶ ὁ Τάκινδος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων νά βλαστῆσθ τὸ δωμαϊνον ἀνδρὸς ὠκεϊνός. Διαιλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαιμόνι τὰ Τακίνδια λεγόμενα διαρκούντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέραι. Θουκ. ε', 25. — 2) Τίος τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούτης Κλειούς, τὸν ὅποιον διὰ τὴν ὠριότητα ἠγάπησεν ὁ ἀνιδὸς Θυμρις, Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Τακίνδου. — 3) Λακεδαιμόνιος τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες κατὰ διαταγὴν τινὰ τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν ἅς θυσιά ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλωπος Γερκίστου ὅτε αἱ Ἀθηναῖαι ἐπολιοριούντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολδρ. γ', 15, 8. Τάμπεια, ἢ. Μία τῶν δύο ἀντοτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνατσοῦ ἐν Φωκίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους κακούργους. Ἡροδτ. 8, 39. Πλούτρ.

Τάμπολις, εως, ἢ. Πόλις ἀρχία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Κλεωῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος ἔνθα εὐρίσκεται ἡ διαβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Τάντων ὅσοι μετέβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Τάντων πόλις· ὁ Ξερξὴς διαβάς ἐνταῦθεν κατεστρεφεν αὐτήν ἀλλ' ὑπὲρ ἀνωκοδομήθη αὖτις. Ὀμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδτ. 8, 28. Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνατσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Ταμπολίτης, οὐ (ι) ὁ κίχτος. Σενφ. Ἑλλ. 5, 4. 27. Ταμπολιτῶν τὸ προάστειον ἔστιν κατὰ Σνείδερον, αἱ Κληωναί.

Τάντες, οἱ. Ἐνικ. Τας, αντος, ὁ (υ). Ἀρχαιοτατοὶ καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἱ τινες διωχθέντες αὐτέθεν ὑπὸ τοῦ Κίχμου ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν μετὰ μίαν ὀρεικίαν Φοινίκων, καὶ μεταβίντες εἰς τὴν Φωκίδα ἔκτισαν τὴν αὐτοῦ Τάμπολιν· ἐν μέγα μέρος αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸν Πλευρώνα χώραν, ἣτις ἀπ' αὐτῶν ἐλήθη Ταντίς, Στρίβ. — ὅθεν, Τάντιος, ἰα, ἰον (υ) τῶν Τάντων, = Βοιωτίας, Ἐπώνυμ. τῆς πέλειως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 1243.

Ταντίς, ἰδος, ἢ. Τῶν Τάντων ἢ εἰς τοὺς Ταντας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστικ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ. Βυζ.

Τας, αντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνος, καταπαριχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑφ' ἐνὸς ἀγρίου χοίρου τῆς λεοντος. Τγίν. μῦθ. 192.

Τάται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικωνῶν. Ἡροδτ. 5, 68.

Τβλα, ἢ. ἰων. Τβλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑψηρῆς τοῦ ὄρους Αἰττης, πρῶτος ἢ ἡ καταστραφεύ-

σα· κατὰ τινὰς ἡ νῦν Paterno. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. 5, 94. — 2) ἡ ἐλάττω, ἄλλως καὶ Ἡραία καλουμένη παρὶ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μετὰ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἀκρων, πιδαν. ἡ νῦν Ragusa. Στεφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδτ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὑστερον Μέγαρα, τὰ, κληθεῖσα. Πόλις καὶ αὕτη τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ ὀλίγον ἀπέχοντα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι· ἐλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. τανῶν ἐρσιπία πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κατάρου. Θουκ. 5, 4. Στράβ. κατὰ Στέρ. Βυζ. καὶ Τβλα ἡ Γαλεώτις λεγομένη, παρὰ δὲ Θουκ. 5, 62. Γαλεαῖς, ἔνθα ὁ Πορρε ὑπολαμβάνει τὴν μείζων Τβλαν· — ὅθεν, Τβλαῖος, αἱ, αἶον, τῆς Τβλης ἢ ἐκ τῆς Τβλης ὧν, τὸ Τβλαῖον μελί, περίφημον παρὰ τοῖς ὄρχαίοις. Στράβ. Μεγαρεῖς οἱ Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. 5, 4. — καὶ Τβλήσιος, ἰα, ἰον, ἐκ τῆς Τβλης. Δημ. Τβλων, ανος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὀνήριαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Τβλαν. Θουκ. 5, 4.

Τβρίστις, οὐ, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυναιῶν. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιδαν. ὁ Τανάϊς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Κυναιῶν· ἐν ἄλλαις Ἑιδότ. εὐρηταί ἐπιδετκ.

Τγείη, ἢ. κοιν. τύπ. ἀντὶ Τρεῖα.

Τγεννεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδτ. 3, 90. ἔνθα ἀπαξ μόνον ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφ. οἱ Ὀβιγενεῖς, Obigene κατὰ Πλίν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Τγίεια, ἢ (υ-υ) Hygea. ἐν Ὀρφ. Τγν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτληπιοῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἑφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἀγαλμα εὐρίσκεται ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀτληπιοῦ· παρ' Ὀμ. Ἠτ. καὶ Πιδάρ. οὐχ εὐρηται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν θεοῦτος. Ἀνθολ. I, 159. — 2) Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Πανστ. α, 31.

Τγίνος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἰσπανός, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φυλάξ τῆς Πιλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἐτι, Liber Fabularum, 217 ἥτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum. Β.βλ. τέσσαρα. Φαέρ. Λατ. Βιβλ. II. σελ. 3.

Τδάρνης, εος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπτά εὐγενῶν Περσῶν οἱ τινες συνώμοταν κατὰ τοῦ Μάχρου Σμέρδιο. Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίος τοῦ Τδάρνου, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ἐν τῇ ἐκτιρατεῖα

- τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὐρήται ἡ γειν. εἰς οὐ.
- Τῶαρνις, εως, ἡ. Ουγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κυροππῆς Εὐδοῆς.
- Τῶάσπη, οὐ, ὁ (υ). Ποταμός τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, ἐνούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀχεσίην ταὺν Βεχίτ. Στράβ. Διον. Περ 1139. ἐτι Τιάσπις, εως, ὁ. Λουκ. πῶς δέι Ἰστ. συνηρ.
- Τῶη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὀρους Τμῶλου. Ὁμ. Ἰλ. Τ. 385. κατὰ Σχολστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σίρδει κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειδυτικῶς τῆς Νύσσης. Στεφ. Βυζ.
- Τῶισσα καὶ Τῶισσος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας Πτολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τῶισσος, ὁ. Τίς τοῦ Βαλλερεφέντου καὶ τῆς Ἀστερείας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Τῶισσα. Στεφ. Βυζ.
- Τῶρα, ἡ, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερός ἐναεκέφαλος δράκων τῆς Λέρνης, ὅρα Λέρνη, ἀρίθμ. 3. Ἀπολδρ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρώων καὶ Ἀρσινόης, ὑπέρτερον Λυτιμαχία κληθεῖσα. Στράβ. ἀνθ. ὁ Palmer προβάλετο τὴν γραφ. Τρία ἐξ Ὄβελ. Μπ. 7, 371.
- Τῶραμαρδία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλάστου νήσου Καβαλούτης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἰστ. β', 4. λέξις βαρβαρική, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀμανροῦσθαι.
- Τῶραώτης, οὐ, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Ἀχεσίην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν ταὺν Ῥαβύ Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 4, 1.
- Τῶρέα, ἡ. Νῆτος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῇ. Ἐρμόνης ἐν Πελοποννήσῳ ταὺν Τέρα. Ἡρόδ. 3, 59.
- Τῶρούς, οὐντος, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τῶρούς, ὁ, Hydruntum. Πόλις τῆς Καρμανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν ἐχούσα προσφυῇ λίμνην, ὑπέρτερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ πόλις Ῥωμαϊκὴ ταὺν Otranto. Στράβ. — ὅθεν, Τῶρούντιος, ὁ κάτοικ.
- Τῶρούσσα, ἡ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τῶρόεσσα. Νῆτος μικρὰ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταὺν Φλέγα. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στέφ. Βυζ.
- Τῶλη, ἡ, ὅρα Ἐλέα.
- Τῶτις, ἴδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεόκρ. Εἰδ. 5, 115.
- Τῶης, οὐ. ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Βάχχου, κατὰ Σουίθ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἡ ἀπὸ τοῦ ὕψους, βρεχῶ, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ὁρτῶν αὐτοῦ συνεβαίνον ὑστοί. Πλούτ. Ἰστ. Ὀσ. 38.
- Τῶητός, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Πaus. ἀπὸ τινος Ἀργείου Τῆττου, ὅστις διὰ τινὰ πραχθέντα φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, πα-

- ρὰ τοῦ ὁποῖου λαβὼν ἐν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἐκτίσαν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἄρσενκ. — ὅθεν, Τῆττίας, ὁ κάτοικ.
- Τῶκαρα, τά, καὶ Τῶκαρον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σιελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, πατρίς τῆς περιφήμου ἐταίρας Δαίδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σινελικοῦ πολέμου· ταὺν εἰρήπια Garini καλούμενα· Θουκ. 5, 62. Πληθτκ. παρὰ Διοδ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰδους θαλασσίῳ ἰχθύῳ. Ἀθην. — ὅθεν, Τῶκρεῦς, εως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) Τῶκαρικός, ἡ, ὄν, τῶν Τῶκάρων· ἡ ἐκ τῶν Τῶκάρων ὄν. Θουκ. 5, 13.
- Τῶλαι, αἱ, = Τλη, ὅπερ ὅρα.
- Τῶλαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σινδίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεταμένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθενους ἕως τοῦ Τῶπακῦρ ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατοικοῦν οἱ Νομάδες Σινδία, πρὸς ἀρκτον δὲ οἱ Γεωργολοῖ πιδαν. ἡ νῦν Νογάι πεδίον ἐρημον· Ἡρόδ. 4, 76. Τῶέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.
- Τῶλαϊκός, ὅρα, Τῶλαϊκός.
- Τῶλαϊος, ὁ (υ). Εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἤθελε νὰ βιάσῃ αὐτήν. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 221.
- Τῶλαϊδης, οὐ, ὁ (-υ-). Τίς τοῦ Τῶλαϊκου ἐκ Κρήτης, τὸ ὅποιον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. 5, 204.
- Τῶλας, α, ὁ (-υ-). Τίς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εἰς ἄκρον εὐειδῆς νεανίας, ἀνατρεφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὅτε δὲ ἐκτραπεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ὡς ἀείποτε πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν τῆς Μυτίας διὰ νὰ λάβῃ ὕψος, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρασθεῖσαι τοῦ κάλλους τοῦ εἰλυκταν αὐτὸν πρὸς εαυτάς, ὥστε ἔκτοτε ἔγενε ἀφανής, δι' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτησε τὸν προσφιλεῖ τούτου ὁταίρην τοῦ ἀπανταχοῦ ἐπὶ μεταίφ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 131. 1350. Ἀπολδρ. α', 9, 19. Θεοκρ. Τῶλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριττφ. Ἰππ. 67.
- Τῶλάτης, οὐ, ὁ (α). Ἐπίστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Τῶλης ἐνθα ἐλατρεύετο ἰδίως. Δυκοφ. 448.
- Τῶλέες, εως, ὁ (υ). Εἰς τῶν Ἑλληνίων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρον, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ἀπολδρ. α', 8, 2.
- Τῶλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Τῶλη. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.
- Τῶλη, ἡ, καὶ Τῶλαι, αἱ. Πέλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαίδος λίμνης, καταστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνίου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 708. Ἐνικ. παρ' Ὁμηρ. παρὰ δὲ τοῖς Τῶτες. Πληθτ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 89. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιδαν. = Τῶη, ἡς τινες

ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὁμ. Ἰλ. Η, 221. Στεφ. Βυζ. (τῇ ᾧ ἐστιν φύσει μακρόν, παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 708. καὶ Η, 221. κεῖται ὡς βραχύ, καὶ κατὰ Στράβ. ἐστι κυρ. βραχύ.)

Τ'λίαις, ου, ὁ (-υ-). Ποταμός τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξύ τῆς Κρότωνος καὶ Συβάριδος, ταύνη Aquanile. Ουνκ. ζ, 35.

Τ'λικός, ἡ, ὄν (-υν). Τῆς Ἰλῆς ἡ παρὰ τῇ Ἰλῆϊ καίμειος· ἡ Ἰλῆϊκὴ λίμνη Δίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτείου τῶν Θηβῶν· ταύνη Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Μικρὸς ποταμός τῆς Ἀργολίδος χέρας.

Τ'λλαϊκός, ἡ, ὄν (-υν). Διμήν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Ουνκ. γ, 72. Ἰλαϊκός, Διον. Ἀλ. καὶ Ἰλλικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Τ'λλαῖοι, οἱ, = Ἰλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Τ'λλεῖς, οἱ, Ἰνικ. Ἰλλεῖς, ἔως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωρῶν ἐν Σικυνῶν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅρα Δύμας. Ἡροδ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Ἰλλίδος ἐν Ἰλλυρία. Στέφ. Βυζ. ποιητικ. Ἰλλῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Ἰλλοι, Ἀπολ. Λεῖψ. σελ. 1131. Ἐιδ. Heyne.

Τ'λλη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Τ'λίδος ἐν Ἰλλυρία. Στέφ. Βυζ.

Τ'λληρίς, ἴδος, ἡ. Τῆς Ἰλλίδος ἡ ἐκ τῆς Ἰλλίδος οὐσα· ἡ Ἰλλήϊς γαῖα, = Ἰλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 562. ἡ Ἰλλήϊς πόλις, = Ἰλλῆ. Τ'λλικός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἰλλίδος, παρβλ. Ἰλλεῖς.

Τ'λλίς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Ἰλλου ἡ εἰς τὸν Ἰλλον ἀνήκουσα. Πινδ. — 2) Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γη. Χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μετὰ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στέφ. Βυζ.

Τ'λλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Διῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖνον· ὑπὸ τὴν ὄμηγαν τοῦτον ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθῆνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅτε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Ἰλλος ἐφόνησε τὸν Εὐρυπύδα. Ἀπολ. β, 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρεῖται νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολέμηθαι ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων φημιεῖται εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρχάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδ. 8, 131. — 2) Ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μελίτης θυγατρὸς τοῦ Ἀργαίου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ᾔῃαι ὑποκείμενος εἰς τὸν αὐτῷ βασιλεῖα Ναυσίθοον ἤλθε μετὰ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρία χερσόνησον, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Ἰλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538. καὶ ε, ξ, 3. — 3) Ἀντόχων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ὁ ἐν Ἀνδῶν Ἰλλος ποταμός. Πανσ. α', 35. — 4)

Ποταμός τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐρμῶν. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιοις κληθεῖς. Στράβ. (Ἰλλος, κυρ. ὑποκρτ. τοῦ ὕδρος.)

Τ'μάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφον. Ἰλιν.

Τ'μέης, εἰς, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 5, 122.

Τ'μήν, ἑνος, ὁ (υ), Δωρ. Τμάν. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μοῦσης Καλλιόπης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Κλειούς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἐξῆσε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καδ' ὅλον τὸν βίον ὥστε μετὰ θάνατον ἐφαλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ καδ' ὅλας τὰς γινόμενας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐορτάζων τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ πεσοῦτος οἰκουτου, ἀλλ' αὖθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιοῦς. Ἀπολ. γ, 10, 3. ἐπαριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδῆς κρατὼν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων ψαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Τμῆναιοι.

Τ'μησσός, ὁ, Ἀττικ. Τμηττός (υ). Ὁρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μετμβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, περίφημον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαιρέτων μελῶν· ταύνη Τμηττον Ἡροδ. 6, 137. — ὅθεν, Τμηττειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τμηττοῦ· Ἀνδολ. καὶ Τμηττιος, ὁ, ἡ, ον· ἐν παροιμ. Τμηττιον στόμα ἀνοίγειν· Λουκ. Ρητ. 13 (τὸ ὡς ἐστι μακρόν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 445.)

Τ'μηττιος, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ Πανσ. α', 32.

Τ'μνία, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀριέμιδος, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ἐν Ἀρχαδίᾳ ἴδιον ναὸν μεταξύ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Πανσ.

Τ'μνίς, ἴδος, ἡ. Ὄνομα ἐταίρας, παρὰ Λουκ.

Τ'παιπα, τὰ. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κωστροῦ ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπορείας τοῦ Τμῶλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· ταύνη Βιργχῆ. Στράβ. — ὅθεν, Τπαιπηνός, ὁ κατόικος. (ὑπὸ, αἰσος.)

Τ'πάνυρις, ἰος, ὁ. Ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκιντικὸν κόλπον· ταύνη Κανισχιάκ. Ἡροδ. 4, 55.

Τ'πάννα, ἡ, καὶ Τ'πεννα, τὰ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλιδι. Ἐνικ. παρὰ Πολύβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Τ'πανίς, ἰος, ὁ. Μεγάλος ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μετὰ λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδ. μῆτηρ Ἰπνίους καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταύνη Βόγας, Boga. Ἡροδ. 4, 52. — 2) Ποταμός τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ δύω στομίων εἰς τὴν Μικρὴν Λίμνην· ταύνη Κουβάν. Στράβ. — 3) Ποταμός τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ἐφάπταντο ὁ μέ-

- γας Ἀλέξανδρος· ταῦν Βευᾶχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Τφασις, ὄροσ. παρ' Ἀρρίαν.
- Τ'παρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρ. Β. Αναβ. α'. 24.
- Τ'πατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖοι ποταμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφημιζίντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπιτηδεύεται εἰς τὰς μαγικάς τέχνας. Πολύβ. Λουκ. Πάτηρ, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τ'παταῖος, ὁ κάτοικ.
- Τ'πατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μιθηματικού Ὁσωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περιφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικάς καὶ μαθηματικάς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυθεῖσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα συνέγραψε δὲ ὡς λέγεται, πινυκάς Ἀστρονομικοῦς, σχολιάτατα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.
- Τ'πατόδωρος, ὁ. Θηβιῶς τις παρὰ Ξενρ. Ἑλλ.
- Τ'πατον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνεχῶς τὸν Μετταπίου ἐκτετακμένον πλησίον τῆς κομῆς Τευμητσοῦ, πίδα. = Τευμηστής, ὅπερ ὅρα. Στράβ. ὁ Τ'πατος. Παντ. 3, 19.
- Τ'πειροχίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Τ'περόχου, ὁ ἱτυμενέυς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 673.
- Τ'πείροχος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Τ'πέροχος (υ). Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 335. — 2) Τίος τοῦ Πριάμου. Ἀπολλρ. γ', 12, 5.
- Τ'πείρων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν Τρώων ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144.
- Τ'περάνθη, εος, ὁ. Τίος Δαρσίου τοῦ Ἰστᾶσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἡρότ. 7, 224.
- Τ'περάσιος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαιᾶς. Ἀπολ. Ροδ Α, 117.
- Τ'περβείος, ὁ. Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλρ. β', 1, 5. — 2) Τίος τοῦ Οἰνοπος, εἰς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήτας κατὰ τοῦ Ἱππομέδοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰτχ. Ἐπτ. Θηβ 506.
- Τ'περβολος, ὁ. Δημιουργὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηροῦ καὶ ἀχρείου χαρικτήρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετεριτθεὶς τὴν ὑπερτίτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πένει. Ἀριστφ. Ἰκπ. 1318. Βάτρ. 570. Θουκ. ἡ, 73.
- Τ'περβόρειοι, καὶ Τ'περβόρειοι, οἱ. Ὅνομα ἐθνικὸν μυθώδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατοικοῦν πέραν τοῦ Βορρᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παριστάνετο ὡς εὐδαιμονοεστάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπελάμβανον ἀφθόνης ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφύοντο πολυλαίς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰγμν.
- 5, 29. Κατὰ δὲ Πίνδ. Πύθ. 10, 49. κατέκοντο οἱ Τ'περβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν καὶ κατ' Ἡρότ. 4, 13. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Τ'περβόρειους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν Τ'περβόρειων Ἐθνῶν ἔμενεν ἀεὶποτε ἀσφαλὴς καὶ σιτομένη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἑλλήσιν, οἵτινες ἔβιστον αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορᾶν καὶ δυσμὰς εἰτέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Τ'περβόρειων λαῶν ὡς διατριβὴν τῶν Ἰρράων καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παρὰ βλ. Σχολ. εἰς Κικλμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Τ'περβόρειοι.
- Τ'πέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φαρῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαῖα κατοικία τῶν Φαίακων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νήσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἔξηγητ. ὑπερτον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπατίετοτο ὅτι οἱ Φαίακες κατέκοντο πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μὲν τοι τῶν νεωτέρων ἔξηγητῶν θέτουσι τὴν Τ'πέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἡπείρου.
- Τ'περής, ἴος, ἡ, = Τ'πέρεια· Πίνδ. Πύθ. 4, 128.
- Τ'περὴνωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Πανδίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 615. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰδούσης. Ἀπολλρ. γ', 10, 1. — 3) Εἰς τὸν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολλρ. γ', 4, 1.
- Τ'περὴσίνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαιᾶς, κατὰ Παντ. ὑπερτον Ἀγεῖρα κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 573. ἐνθα καὶ τὸ ἐ καίτετι.
- Τ'πέρητος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκίονος ἐξ Ἀρχαῖας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάστηκε ἡ πόλις Τ'περῆτις ἐν Ἀχαιᾷ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 373.
- Τ'περίδης, ου, ὁ (ε). Εἰς τῶν περιφήμων Δημιουργῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ματαχειρίσθη πολέαιας εἰς διαφόρους χρεῖας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μάλιστα πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς πατρίδος συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποτομένον κατὰ Πλουτ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριζμέν, εἰς μόνον ἐτώθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 291. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. ΙΙ, σελ. 856. — 2) Τίος τοῦ Καλλιπάρχου. Δημοστ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Τ'περείδης παρὰ Διον. καὶ Ἀρρίαν· ἔστιν ἡμαρτυ.)
- Τ'περιονίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Τ'περίονος, ὁ Ἡλιος. Ὁμ.
- Τ'περίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁ

ποίησιν ἐμνηστεύθη ὁ Ἰπποκορυττης. Ἀπολδρ. β'. 1, 4. ἐνθα κατὰ Heyne σελ. 272, πιθάν. Ἰπαρέτη ἀναγινώσκει. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουεῖχου βασιλεως τῶν Μολοσσῶν καὶ τῆς Δελάντης, ἣτις διωκομένη ποτὲ ὑπὸ λητῶν εἰσῆλθεν ἐντὸς ἐνὸς πύργου ἀπ' οὗ μετ' οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἐγένεν ἀφανής. Ἀντ. Λιβ. 14.

Τ'περίσκοι, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου βασιλεως τῆς Τροίας. Τγίν. μίθ. 90.

Τ'περίων, ἴονος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τὸν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θεῖαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥβαν. Ἡσ. Θεογ. 371. Ὁμ. Τμ. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὁμ. Τμν. λα', 3. γυνὴ τοῦ Τ'περίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάσττα. Ἀπολδρ. α', 2, 3. ἐν Ὁδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ Τ'περίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέδουσα καὶ Δαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελία. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἐλληπται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ' Εὐσταθ. δι' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ Τ'περιονίου, υἱὸς τοῦ Τ'περίονος, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἰῶν ἐρμηνευόμενον· παραβλ. Παττόβ. ἐν Δεξικ. καὶ Nitzsch εἰς Ὁδ. Α, 8. σελ. 8. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. ε', 66. ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Τ'περίον, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ὅστις ἠρίσθητε τὸν δρόμον τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης.

Τ'περλάος, ὁ. Τίος τοῦ Μέλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείως. Ἀπολδρ. α', 8, 5. ὁρῶντ. κατὰ Heyne Πτερέλαος γραφόμεν.

Τ'περμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμονίους, παρὰ Ξενοφ.

Τ'περμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἑλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον δέσσωσεν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ φόνου παραβῆσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, δι' ὃ καὶ ἐρρίφη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακὴν. ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκέως τὸν Ἀβαντα. Ἀπολδρ. β', 1, 4. καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλεως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 70.

Τ'περόχη, ἡ. Μία τῶν Τ'περβορείων Παρθέων. Ἡρόδ. 4, 33.

Τ'περοχίδης, ου, ὁ (ε). Ἐπικ. Τ'περοχίδης, ὁπερ ὄρα. — 2) Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. Α. Σηναίων, παρὰ Θουκ 5, 55.

Τ'περοχοι, ὁ. ὄρα Τ'περόχος. ἀριμ. 2.

Τ'περόφας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρως γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. παραβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Τ'πίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀττιά ῥέων πληθύν τῆς πόλεως Προυστῆς. Ἀπολ. Ροδ. Β, 797. Ἰππίος, παρὰ Πτολμ.

Τ'πνός, ὁ. παρ' Ἡσ. Θεογ. 758. Τέκνον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερά Θεοδότης πλανωμένην ἡτύχως καὶ πρῶτος ἐφ' ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάσσης, κατοικοῦσα εἰς τὰ αὐτὰ βυτλίαια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη ἀσιπτοτε ὑπὸ τὴν μορφήν

νεανίου ἐχέοντος τοὺς ὄνειρους ἀπὸ τινος κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μῆς κλίνῃς περίεξ τῆς ὀπλοῆς ἵστατο πλήθος ὄνειρων· παραβλ. Καλλίμ. εἰς Δημ. 239. καὶ Ὁρφ. Ἀργ. 1009.

Τ'ποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 505. πιθάν. αἱ ὕστερον Ποτνιαὶ καλούμεναι, ἡ μάλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Τ'πονήιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηίου κείμενος, ἐπόνυμ. τῆς πόλεως Ἰθάκης, παρ' Ὁμ. Ὁδ. Γ, 81.

Τ'ποπλάκιος, ἰα, ἰον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου Πλάκου ἐν Μυστία κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, παραβλ. Πλάκος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. παραβλ. καὶ 425.

Τ'ργις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ὅρα Σκύργις. Ἡρόδ.

Τ'ρία, ἡ (υυ-). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῷ στενοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Τ'ριεύς, ἕως καὶ Τ'ριάτης, ον (α) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιολογία πόλις τῆς Ἰαπωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξύ Ταράντου καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν. Ἡρόδ. 7, 170. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. τανῶν Οὔρια· κατὰ τινες ὑπολαμβάνεται ἀπὸ τῆς, τὸ Τριον.

Τ'ρεύς, ἕως, ὁ (υυ-). Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυονίδος, ἡ κατὰ τινες, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰδούσης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τρίαν πόλιν, τὴν ὅποιαν λέγεται ὅτι καὶ ἐκτίσεν αὐτός. Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Τ'ριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλία κειμένη παραθαλάσσιως. Διον. Περ. 380. καὶ Οὔριον, παρὰ τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Τ'ρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περγίας ἐν Ἀττιά, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ' ἐνὸς μέρους τῆς Καπτίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὄρεων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Παρδίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργαῆς χώρας καὶ περιεχομένη ἅπατα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὄρεων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Τ'ρκανία. Πόλυβ.

Τ'ρκανίος, ἰα, ἰον (α). Τῆς Τ'ρκανίας ἡ εἰς τὴν Τ'ρκανίαν ἀνήκων. ἡ Τ'ρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Καπτίας θαλάσσης περιβρέχον τὴν χώραν τῆς Τ'ρκανίας. Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Τ'ρκανίος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τ'ρκανίς, ἰδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θυλικ. τύπ. τοῦ Τ'ρκανίος, καὶ Οὐσιαστικ. = Τ'ρκανία. Ἀρρίαν.

Τ'ρμίνη, τῆς (ε). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήτῳ, πιθάν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀρωτηρίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἀγνωστος. — 2) Ἀρωτήριον τῆς Ἡλίδος

πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ἐτι καὶ Ὁρμι-
να καλούμενον. Στράβ.

Τρμίνη, ἡ (ι). Κατὰ τινες θυγάτηρ τοῦ Νη-
λέως, κατ' ἄλλους τοῦ Δύκτιος καὶ κατ' ἄλλους
πάλιν τοῦ Ἐπεοῦ, τὴν ὅποιαν λαβὼν εἰς γυ-
ναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Αὐ-
γαίαν. Σχολ. Ἀπολ. Ροθ. Α, 112. παρβλ. καὶ
Πανσ. ε, 1.

Τρνηθώ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ
γυνὴ τοῦ Δημόφροντος ἀπὸ τῆς ὁποίας οἰονόμισθη
ἡ πόλις Τρνήσιον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀ-
πολδρ. β', 8, 5. Στέφ. Βυζ.

Τρράδιος, ὁ (α). Κατὰ τὸν Πιττακοῦ κατα-
γόμενος ἐκ Θράκης. Καλλμ. Ἐπ. α', Σουῖδ.

Τρτάκιθης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Τρτάκιου, ὁ
Ἄσιος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Τρταχος, ὁ. Εἰς τῶν Ἐπιστήμων Τρώων, λα-
βὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσβην προτέρην σύζυ-
γον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐ-
γέννησεν τὸν Ἄσιον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολδρ.
γ', 12, 5.

Τρτιος, ὁ. Τίος τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν Μυ-
σῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 511.

Τρία, ἡ, καὶ Τσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας
ἐν τῇ Παρασποπείᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προ-
πόδων τοῦ Κισαίωνος, τῆς ὁποίας τὰ εἰρήνια
ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πυρσανίου. Ἑ-
νικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πληθ. Τσίη, παρ' Εὐρ.
Βακχ. 708. καὶ Τσιαί παρ' Ἡροδ. 9, 15.
Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Τσιεύς, ἑως, ὁ κά-
τοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ἐχυρὸν καὶ δη-
μος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιω-
τίας. Ἡροδ. 5, 74. Ἀρποκρ. — 3) Κώμη
τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νί-
κην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.
ε, 83. Στράβ. ὅθεν, Τσιάτης, ου (α), ὁ
κάτοικ.

Τ'σιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος
οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πέλειος Τσίας, ὅ-
που ὑπῆρχαν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐ-
τοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν μαντικὴν τινα
ἰδιότητα ὡς ἐλέγχετο διὰ τοὺς ὅσοι ἐπινοῦν αἱ
αὐτοῦ. Πανσ. ια', 1.

Τ'σμίνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἐριδος καὶ ἐκγονος
τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 228.

Τ'σπασίνης, ου, ὁ (ι). Βασιλεὺς τοῦ Χέρ-
ρακος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Δουκ. Μακροβ.
16. Σπατίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πυλίνης.
παρὶ Πτολ. ὅρα Χάρκ.

Τ'τταίχμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν,
παρ' Αἰγ. Πέρσ. 966.

Τ'στιάσκης, εος, καὶ ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀχαι-
μένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν
Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύστην. Ἡροδ. 1, 209.
— 2) Τίος τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων
εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκτραπείαν τοῦ Ξέρ-
ξου. Ἡροδ. 7, 64. Γενκ. εος, Ἡροδ. 8, Θουκ.
α', 115. Αἰλ. εω, Στράβ. καὶ Τ'ττασπας. πα-
ρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 1, 20.

Τ'φάντειον, τό. Ὅρος τῆς Φωκίδος σχηματί-
ζον συνεχεῖαν τοῦ Ἀκοντίου καὶ φερόμενον πα-

ραλλήλως μετὰ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν συνόρων
τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Τ'φασίς, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, = Ὅπαις.
Τ'φεύς, εως, ὁ. Τίος τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμ-
φης Κρεοῦσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίδων, πατὴρ
τῆς Κυρήνης. Πίνδ. Πύθ. 9, 21. καὶ τῆς Θα-
μιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀπολδρ. α',
9, 2.

Τ'ψηῖς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τ'φεύς, ἡ Κυ-
ρήνη. Καλλμ. Ἀπολ. 92.

Τ'ψήνωρ, ορος, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων,
υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2)
Τίος τοῦ Ἰππασίου, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Δημόφ-
ρονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ.
Ν, 411.

Τ'ψικράτης, ους, ὁ (α). Ἱστοριογράφος Ἑλ-
λην ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήτας 92
χρόνους. Δουκ. Μικροβ. 22.

Τ'ψικλήης, εους, ὁ. Ἀττρονόμος ἐξ Ἀλεξαν-
δρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰτιδώρου καὶ σύγχρονος
τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδεται ἐν
σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωῶν ἀναφορῆς καὶ
τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβ-
λίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλ.
Βιβλ. IV. σελ. 20.

Τ'ψιπύλη, ἡ (υ), ποιητὴς. Τψηπύλεια. Θυγά-
τηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήτου Λήμνου,
γεννησάσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὐνεον καὶ
Νεβροφόνον. Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ
Τψηπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοι-
παὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφονεύσαν ὅλους τοὺς
Λημνίους ἀνδράς, διαχθείσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πω-
ληθεῖσα ὑπὸ τινῶν πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμεῶ
βασιλεῖα Λυκούργου, ἐθήλασε τὸν παῖδα αὐτοῦ
Ἀρχέμορον. Ἀπολδρ. γ', 6, 4. Τψηπύλεια. Πίνδ.
Ἀπολ. Ροθ. Α, 621.

Τ'ψισται πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις πυ-
λῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προι-
τίας πύλης. Ἀπολδρ. γ', 6, 6. κατὰ Παντ. δ',
8. ἐκαλετο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ' αὐτῇ κείμενον
ναὸν τοῦ Τψηπύλου Διός.

Τ'ψους, οὔντος, ὁ. συνηρμ. ἐκ τοῦ Τ'φύεις.
Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐφ' ἐνὸς ὁ-
μωνύμου ὄρους. Παντ. Στράβ.

Τ'ψοῦς, οὔντος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκίωνος, ὁ κτί-
σας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Τ'ψοῦντα. Παντ.
η', 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ. Fabius. Τίος τοῦ Ἡρακλέους τὸν
ὅποιον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατὰ
τινας ἐκ τῆς Βινδούνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως
Εὐσέδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγχετο ὅτι κατήγε-
το ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥωμῇ Πλουταρχ.
Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ
Ἰπτάων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτρ.
Φάβρα, γ. Νήσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους

ἀπέναντι τῶν παραλίῳν τῆς Ἀττικῆς Στράβ. κατὰ Siebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομένη ἐστὶ καὶ Φαβρίε, ἴδος, παρ' Ἡτύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καίμενη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὀνομ. κύρ. Ρωμαίων.

Φαβρίνιος, ὁ. Περιφήμος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεως πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητῆς Δίωνος τοῦ Χρυσόστομου. Δουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ἡτος. ἡ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας καίμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἡδωνίᾳ χώρᾳ τανυ Ὀρφάν. Ἡροδ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπέλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσθηίδος, ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Μελιτιά. Ἀντ. Διβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὀμ. Ὀδ. M, 132.

Φαέθων, ὄντος, ὁ. Τίς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἡούς, ὅστις διὰ τὴν ἐξοχὸν αὐτοῦ ἀραιότητα ἀρπαγίς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφέρθη εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ἡτ. Θεογ. q85. καὶ ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιζωνοῦ καὶ ἐχγυνοῦ τοῦ Κρόνου. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. ἀπὸ τοῦ ὅποιου τούτου ἐλέγχονται ὅτι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Τίς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι παραινύσας ποτὲ τὸν πατέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μιαν ἡμέραν τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ. καὶ μὴ δυνήσῃ νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἐν μέγα μέρος τῇ Γῆς, δι' ὃ κερραυνώσας ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσαν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἡριδανόν ποταμόν, ὅπου αἱ ἀδελφαὶ του Ἡλιάδες θνήσκουσαι ἀκαταπαύστως τὸν θανάτον του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγεῖρους· πρῶτον παρ' Εὐρ. Ἱπολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 507. Πλάτ. Τιμ. σελ. 22. παρβλ. Διολ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἰς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἡούς. Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀφύρτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεινίς, ἴδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ. Θουκ. δ', 133.

Φαινιά, ὅς, ἡ. Μία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως εἰς πῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Πανσ. δ', 35.

Φαία, ἡ. Ὀνομα τῆς Κρομμυονίας υἱός, ὅρα Κρομμῶν Εὐρ. Ἰκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰωνκ. Φαίηκες, Ἑνικ. Φαίαξ. Ὀνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναγεγραμμένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἱτινα ἐγχερίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπεριστατοὶ ναῦται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλέενοι. Ὀμ. Ὀδ. Z, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιακία, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηκία. Ἡ χώρα ἡ νή-

σος τῶν Φαίακων, ἡ Φαιήκων γαῖα, Ὀμ. Ὀδ. E, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιακίς, ἴδος, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηκίς. Τῶν Φαίακων ἡ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἑπωνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 769.

Φαίαξ, ἄκος, ὁ. Ἰωνκ. Φαίηξ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατὶς τοῦ Ἀσώπου, πατήρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομόσθησαν ἀνέκαθεν Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74.

— 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. ε', 4. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὀμ. Ὀδ. O, 117. — 2) Τίς τοῦ Ἀμφίνοιο καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 3) Εἰς τῶν τριάκοντα τυράνων ἐν Ἀθῆναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 402. πιθ. — Φαίδριος. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισάνδην πόλιν τῆς Μακεδονίας, ὅλλως δὲ πάντῃ ἀγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ, Ἑνικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνως τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρητῆς καὶ τῆς Παισιφῆς, τὴν ὁποίαν ἀρπάσας ὁ Θησεύς μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριάνης, ελαβεῖ ἐπειτα εἰς γυναικα γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀδάμαντα καὶ Δημοφάντα. Ερασιεῖα δὲ τὸν νέου Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησεως ἐκ τῆς Ἀμαζόνιος Αἰτιάπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτε εἷτος δὲν ἠδύλησε νὰ ἀνδύσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις τῆς, ἔγινεν αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 325. Εὐρπ. Ἱπολ. Ἀπολδρ. γ', 1, 4.

Φαίδρια, ἡ. Κωμη τῆς Ἀρκαδίας. Πανσ. Φαίδριος, ου, ὁ. Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθῆναις τυράνων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαῖδρος, ὁ (ἐπειδ. φαίδροι). Φίλος καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρρίνουτον δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἐξαίρετως ἐν Ἀθῆναις διὰ τῆς εἰς τὴν σοφιστικὴν τέχνην μεγάλης ἀφοσιώσεως καὶ ἐπιδόσεώς του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτους. — ὁ Μυρρίνουσιος, Πλάτ. συμ. σελ. 177. — 2) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσηπεῖους μύθους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Δυγύστου καὶ Τιβερίου.

Φαίδυμη, ἡ (υ). Γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 3, 68.

Φαίδων, ὄντος, ὁ. Μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννησίῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποῖου τούτου φέρεται εἰς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρχεν δὲ ὁ Φαίδων οὗτος κα-

Σιδυρτής της Ἡλείας σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. 16.

Φαιδώνδης, ου, ὁ. Κυρ. Ὀν. Πατρωνιμ. ἀντί Φαιδωνίδης, υἱός τοῦ Φαιδῶνος· καὶ Οὔσ. κύρ. Ὀνομ. μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θεβῶν ἢ ἐκ τῆς Κυρήνης, παρευρεθείς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 59. Ξενφ.

Φαιναγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντί Φαναγορία. Φαιναρέτη, ἡ. Μητήρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Θεαιτ.

Φαίνιππος, ὁ. Δημόσιός τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 113.

Φαῖνοψ, ὅπος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατήρ τοῦ Εἰάδου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 582.

Φαινώ, οὐς, ἡ. Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Τμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλείων. Πινδ. Ὀλ. 6, 56.

Φαῖστος, ὁ. Τίς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονεύεις ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰσμενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Τίς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἐχθρονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστόν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυωνίας, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξαι νὰ τιμῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Πaus. β', 6 καὶ 8.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἑσθιαϊώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημωτέρων τῶ παλαιῶν, κτισθεῖσα οὐς λέγεται ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναφερομένη παρ' Ὁμ., Ἰλ. Α, 69. Στράβ. — ὅθεν, Φαίστιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ Φαιστού ὢν, καὶ θηλκ. Φαιστιάς, ἄδος. Στέφ. Βυζ.

Φαῖσολα, τά, Faisula. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων. τανῦν, Fiesoli. Πολυβ. β', 25. καὶ ἡ Φαῖσολα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ἐτι δὲ Φαιτούλαι, αἱ, παρὰ Δίων. Κασσ.

Φάχιον, τό (α). Πόλις μικρά τῆς Ἑσθιαϊώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακούσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτῳ Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολμ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ· τανῦν ἐρείπια Τελ-Φακούς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκκουτα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φαούσα, παρὰ Πτολμ.

Φάλακκος, ὁ. Στρατηγός τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, ὅστις πολέμησας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνίκηθη κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἀξίαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννητον, ὅπου τελευταῖον κερυνωθεὶς ἀπέθανεν.

Αἰτχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητῆς Ἑλλήν, τοῦ οἰοῦν ἀναφέρεται ἐν εἰδος στιχοιργικῶν μέτρων. Σουῖδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβραχίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἀρτεμις ἐπεμψε μίαν λαίαναν ἣτις κατεσπάρaxεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαλλάξαι αὐτὸν τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 4.

Φαλαίσιαί, αἱ. Πόλις μικρά τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Πaus. ἡ, 35. καὶ Φαλαίσια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Πτολμ. Φαλάκραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, τανῦν Κατὸ Σιδάρι. Στράβ.

Φάλανθον, τό. Ὅρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Πaus. ἡ, 35.

Φάλανθον, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁρίου Φαλίνδου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρένων τοῦ Πausανίου κατεστραμμένη. Πaus.

Φάλανθος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πaus. — 2) Τίς τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος ὁ ἐδηγῆσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Περσέων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτοῖς τὴν πόλιν Τέραντον. Πλουτ.

Φάλαννα, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσης. Στράβ. τό Φάλανον, Λυκούρ. 904. — ὅθεν Φαλανναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Φάλαννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάλασσα. Στέφ. Βυζ.

Φάλαρα, τά. Κώμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μιλιακοῦ κόλπου μετ' ἡμέραν τανῦν Στρίλλισα. Στράβ. (πιθαν. υ-υ, ἐκ Στέφ. Βυζ. ἐνθα Φάληρον, τό κείμεν ἐκ Ριαν.) — ὅθεν, Φαλαρεὺς, ὥς, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ἰος καὶ ἰδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντινῶν ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἀκμάτας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννῆσαι ὡς εἰκάζεται 16 ἔως 28 χρόνους. Τὰς τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοῦλοιποι οἱ Ἀκραγαντινοὶ, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτὸν τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Εἰς τὸν Φιλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιτολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουῖδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πινδ. Πουσ. 1, 186. Λουκ. Φαλρ. — ὅθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαριστός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρ. ἀντί Φάληρος. Ὀνομαβουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 108. — 2) Ποταμός τῆς Βιωτικῆς ἐκείνῃ πλησίον τῆς πόλεως Δεβαθείας. Πaus. Φάλαρος, ὁ, παρὰ Πλουτάρχ. Δυσανθ. 56.

Φάλασσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου

ΛΟΓΟΙ
ΦΑΛΙΑΣ

Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φαλάσαρνα, τὰ Δικαιάρχ. 10. — ὅθεν, Φαλαστάρνιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίσκον, ὅπερ ὅρα.

Φάληρον, τό, καὶ Φαληρόεις, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηναίων συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ του μακροῦ τείχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέειχε κατὰ Θουκ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Πανστ. μόνον 20. τανὺν Πόρον· ἡ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἓνα τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν. — κατ' Οὐδέστ. γεν. παρ' Ἡροδ. 6, 115. Πανστ. α', 1. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρτενα. ὀξυτονουμ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ἐπιρ. Φαληρῖδες, ἐκ τοῦ Φαληρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληρόνδε, εἰς Φαληρόν. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαληρῷ. Πλούτ. — Φαληρεὺς, ἕως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. καὶ Φαληρικός, ἡ, ὄν. Τοῦ Φαληροῦ, τὸ Φαληρικὸν τεῖχος, τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ ὁποῖον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ λιμένος Φαληροῦ. Θουκ. β', 13.

Φάληρος, ὁ (ἐπιτ. φαληρός). Εἰς τῶν Λαπίδων, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριδίου. Ἡτ. Ἀτπ. 180. — 2) Τίς τοῦ Ἀλκίονος Ἀθηναῖος κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθίδος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φαληρόν ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 96. Κατὰ τινὰς μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἡγεῖραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἓνα βωμόν. Πανστ. α', 1. — 3) = Φαληρόν.

Φαλίας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θασπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Φαλῖνος, ὁ. Ζακύνθιος τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενφ. Ἀνάβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλύνος γραφόμεν.

Φάλιος, ὁ. Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπιτάμουν ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, οἱ. Κατοικοὶ τῆς πόλεως Φαλέρου ἐν Τυρρήνιᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρήνιᾳς ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. 3. Δηλκ. πορὰ Στεφ. Βυζ.

Φαλκίης, ου, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513 — 2) Τίς τοῦ Ἡρακλείδου Τημεῶν βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειον τῆς Σικυωῖος, Ἀπολδρ. β', 8, 5, Στράβ. ἡ.

Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπτααιωτίδος χώρας ἐν Θασσαλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρας, ου, ὁ. Παῖων τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Φαναγορία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρμα-

τίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Ἡμεριῶν Βουπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαιῶν, ἐπίσημος τὸ παλαιὰ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπορίον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, Στράβ. ἐπὶ ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαναγορη, ἡ, Διον. Περ. — ὅθεν, Φαναγορεῖτης, ου, ὁ κάτοικ.

Φαναί, αἱ. Ἀκροτέριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μὲν ἑνα λιμένα. Θουκ. ἡ, 24. Στράβ. — 2) Ἐπίπλαττον κυρ. Ὀνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστφ. Ὁρ. 1696.

Φανάρεια, ἡ. Εὐφορος καὶ τερπνὴ χάρα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτετατομένη περὶ τὸν Ἰριν ποταμὸν, παράγουσα πολὺν οἶνον, ἐλαιον καὶ παντὸς εἶδους ὀπώρας. Στράβ.

Φάνης, ητος, ὁ (α). Θεΐτης τις ἐν ταῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοι, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογονος καλούμενη. Ὁρφ. Ἀργ. 15. — 2) Ἀλικαρνασσεύς τις, εἰς τῶν ἐπικυρῶν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλευσας αὐτὸν περὶ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείας του. Ἡροδ. 3, 4.

Φανίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 26. — 2) Κατοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρστού πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναῖω. Πλουτ.

Φανοκλής, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάτας μετὰ τὸν Δημοσθένην καὶ γράφας Ἑλεγεῖα, Ἑρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Β β. II, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70.

Φανός, ὁ. Μυστικὸς γραφεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πῖθαν. ἐπίπλαστ. Ὀνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστφ. Ἰππ. 1256. — 2) Φάνος, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύσου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδρ. α', 9, 16. κατὰ Ἡεγνῶ Φλίας ἀναγνωσκόμεν. ὅπερ ὅρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἄνδρως, τὸν ὁποῖον αἱ Ἀθηναῖοι ἐκελεξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσιν του. Πλάτ. Ξενφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτης, ἡ, (α). Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φανοστράτος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουῖδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ θυγὴ τοῦ Μινῆ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομένον καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. Α, 230.

Φανοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρῶτον Πανοπέως καλούμενη, ὅπερ ὅρα. Θουκ. δ', 89. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στεφ. Βυζ. — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίᾳ. Στράβ. — 3) Ξένος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίαν. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45. 660.

Φανοτίς, ἴδος, ἡ. Ἐκ τοῦ Φανοτέως οἷσα ἡ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτίς χώρα, ἐν Φωκίᾳ. Θουκ.

Φαντασίων, υνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὀνομ. παρὰ Δουκ. ἀληθ. Ἰστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάντης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναίδα Θεανά. Ἀπολάρ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἰτίνες συνίσταν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πιέρου ποταμοῦ, συντελέσασα ἀνέκχεεν μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ· πρῶτον παρ' Ἡροδ. Πολυβ. β', 41. Πανστ. ἐτι, Φάρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. καὶ. Φαραίσις, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἰωνκ. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἐνωθεῖσα μετὶ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊοῦ δεσμοῦ. Φαραί, παρὰ Πανστ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, καὶ Ὀμ. Ἰλ. I, 151. εἰς ταύτην ἐβατίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὅποιον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φηραί, αἱ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 7. — ὅθεν, Φαραίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πανστ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φίριος ἐν Λακωνίᾳ, ὅπερ ὄρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὁποικία τῶν Μεσσηνίων. Στέφ. Βυζ.

Φαραίνης, εως, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραίτης, ου, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὀνομ. Πέρσου τινός, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 31.

Φρανδάτης, εως, ὁ (α). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τασπίου. Ἡροδ. 7, 79.

Φάραξ, ακος, ἑ. Ναύαρχος τοῦ Λακεδαιμονίων παρὰ Ξενφ. Ἑλ. — 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ. Κώμη τῆς Λιβύας.

Φαρασμένης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν.

Φάρβαιος καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φορβαΐτου Νομοῦ· τανῶν Φαρβεῖθ. διὰ τοῦ αἱ, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φορβαΐτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθκ. ὁ Φορβαΐτης Νομός, εἰς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κείμενος ἐντός τοῦ Πηλοσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡροδ. 2, 166.

Φίριος, ια, ιον, ὅρα Φίρος.

Φίρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 532. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Πανστ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φερραὶ καλουμένη.

Φίρις, εως, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φεράς ἐν Μεσσηνίᾳ. Πανστ. Μεσθ. 30.

Φαρκαδών, ὄνος, ἡ, Ἰωνκ. Φαρκηδών. Πόλις τῆς Ἑσθιαυτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (ε). Νύμφη τις ἔφορος βίᾳς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακρὸν. Πλάτ. Παιδρ. σελ 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι μετὰ τῇ Ἀπτικῇ καὶ Σαλαμῖνι, ἐπὶ τῆς μεταλητέρας τῶν ὁποίων ἐδεικνύετο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης. Θουκ. β', 67. — 2) Ἄλλος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθῆτας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν ὅποιον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπισθεῖς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως. Ἐνωθεῖς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κιθῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακρίσινον τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Ξενφ. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Μεγαστάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα. Ἀπολάρ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (α). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 67. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. κατακτήσας τὴν πόλιν Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύστησε τὸν λοιποῦ τὴν καθέδραν του. Πολυβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὅποιον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος κυριεύσας ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία, ἡ. Πολὺ ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γαῶν. μίλ. πρότερον Κερασσοῦ καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιράδες, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη Στράβ. Ἀρριαν.

Φαρναξάδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 65.

Φαρνοῦχης, ου, ἑ. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀπτικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅστις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεῖς στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδ. 7, 88. — 2) Λύκιος, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

Φαρνούχος, ὁ, = Φαρνοῦχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Ξενφ. Κυρπ. 5, 3.

Φάρος, ἡ (ε). Νήσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ θάλασσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχόμενη μετὰ τῆς κρηρᾶς δι' ἐνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δευτέρος ἡγείρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἰσοδόν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἄλλως

ναι ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμά-
των τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρῶτον παρ' Ὀμ.
'Οδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος
μικρά ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας,
πρότερον Παρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ
τυραννὸς Διονύσιος ἐπέμφε μίαν ἀποικίαν Ἑλ-
λήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· τανῶν Λεστίνα. Πο-
λύβ. — ὅθεν, Φαριοί, ἰα, ἰον. τῆς Φάρου ἢ
εἰς τὴν νήσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας κατοικοῦν-
τες ἐν τῇ νυν χώρα τοῦ Μυρρίκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἴων. Φάρσηλος. Πόλις ἐπί-
σμος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη
ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρι-
σης, παρὰ Στράβ. ἢ νέα Φαρταλος, οὐ μακρὰν
τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρταλος, ὅπου
ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν
μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπηίου τὸν μέγαν·
τανῶν Φάρσα. Θουκ. α', 111. — ὅθεν, Φαρτά-
λιος, ἰα, ἰον. τοῦ Φαρτάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν
Φάρταλον ἀνήκων. Οὐσιαστικ. Φαρτάλιος, ὁ
κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρταλον
χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσηλιος, παρ' Ἀρ-
ριαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀκρίσιου ἀπὸ τοῦ ὁ-
ποίου λεγεται ὅτι ἀνομόσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ
πόλις Φάρταλος. Στεφ. Βυζ.

Φάρτη, ἡ. Οὐγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰ-
δοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Εὐ-
ρυδάμαντα. Ἀπολλῶρ. β', 1, 4. κατὰ Heyne
πίθαν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (υ). Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ
Στράβ. ἢ παρ' Ὀμήρ. Τέρψη ἀναφερομένη,
ἔχουσα ἓνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθεῖσης ἀπ' αὐτοῦ
Φαρυγαίας. Στεφ. Βυζ.

Φερύγιον, τό (υ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος
χώρας ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῆς Κορίνθου. Στράβ.

Φερυκαδών, ὄνοι, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας
ἐν τῇ Ἑστιάϊτιδι χώρα. Πτολ.

Φάσηλις, ἰός, καὶ Φασηλῖς, ἰδος, ἡ (α).
Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ
κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς
Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δω-
ριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημέριζον ὡς
ἐμπειροὶ θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυ-
τικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πιθαν. τανῶν
Τεκρόβα. — Προπαροῦσιν. εὐρηται παρ' Ἡρόδ.
2, 178. Θουκ. β', 69, ὅθεν τοῦ μὲν διὰ παρὰ
Δημ. Στράβ. καὶ Ἀρριαν. — ὅθεν, Φασηλί-
της, ου (ι) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασισιγνή, ἡ. Θεοί τις ἐγγύς τοῦ Κόλχων,
ἔχουσα ἓνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ,
παριστανόμενη μ' ἐν τύμπανι εἰς τὴν χεῖρα.
Ἀρριαν. περιπλ. Ποντ. Εὐξ.

Φαστιανός, ἡ, ὄν. Τοῦ Φάσιος, ἡ περὶ τὸν Φά-
σιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστικ. Φασια-
νοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φάσιν
ποταμὸν ἐν τῇ δυτικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νυν Πασιν
χώρα καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Ξενοφ. Ἀ-
ναβ. δ', 6, 5. Φαστανός ἀνὴρ, παρ' Ἀριστοφ.
Ἀχαρ. 766. αἰνιγμ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνειν.
Φάσις, ἰδος, καὶ ἰος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλευ-

στός ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ,
ὅστις πηγαῖων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μο-
σχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων δυτικῶς ἐκβάλλει εἰς
τὸν Εὐξείνιον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ
μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργο-
ναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον οἱ φυτι-
κὸν ὅρον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέον-
τα ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ.
340. Ἡρόδ. 1, 2. Στράβ. τανῶν Ῥιόν. —
2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀράξης λε-
γόμενος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φάσις,
ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μετηρ-
βρινῆς ὁχθῆς τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν
ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῶν
Πουτλιῆς ἢ Πουλί. Στράβ. (Φάσις διὰ τοῦ σ
παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, πορὰ Στράβ.
καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσοι, ὁ. Εἰς τῶν παλίων τοῦ Λυκάονος βα-
σιλείως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.
Ἀπολλῶρ. γ', 8, 1.

Φάσιων, ὄνοι, ὁ. Ἀθηναῖοις, παρὰ Πλάτ.
Πρωταγ. σελ. 310.

Φάλλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητῆς ἐκ Κρότωνος πό-
λεως τῆς Ἰταλίας κινήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθι-
κούς ἀγῶνας. Ἡρόδ. 8, 47. Ἀριστοφ. Ἀχ.
214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκίων ἐν τῷ ἰσ-
ρῶ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὅρα Φόβρα.

Φαυρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, παρὰ
Διον. Περ. 216.

Φαυστινὰ, ἡ, Faustina. Ὄνομ. κύρ. γυναι-
κῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Φαυστίνοι, ὁ, Faustinus. Ὄνομ. κύρ. ἀν-
δρῶν παρὰ Ῥωμαίους.

Φάων, ὄνοι, ὁ (α). Εὐειδὴς νεανίας ἐκ Μιτυ-
λήνης ἐν Δέσφῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγεται ὅτι
γέροντος ἦσαν ὡν καὶ πένθις διαπορθεύων τοὺς ἐκ
Δέσφου εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ἀσίας,
μὲ τὸ νὰ διεβίβασιν ποτὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμι-
σθί, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν
προτέρην νύκταν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τοῦ ὁ-
ποίου μετὰ ταῦτα ἡράσθη ἡ πόλις τῆς Σαπφῶς.
Παλαιφ. 49. Αἰλ. ποιη. Ἰστ. ιβ', 18.

Φεά, καὶ Φεῖδ, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἡ-
λίδος ἐν Πελοποννήτῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων
τῆς αὐτοῦ Πισατίας χώρας παρὰ τῷ Ἰορδάνῳ
ποταμῷ 120 στάδια μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας τα-
νῶν Κίστρων Τορρέες καλουμένη, διὰ τοῦ εἰ-
παρ' Τμ. Ἰλ. Η, 135. Θουκ. β', 25. καὶ
Στράβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ
Φεαί, ὄμ. Ὀδ. Ο, 297.

Φεΐσαι, ἄνθρωποι, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν
τῇ Τρωικῇ πολιορκίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φεΐδας, οὐ, ὁ, Phidias. Εἰς τῶν περιφη-
μων καὶ ἀρίστων ἀγαματοποιῶν τῆς Ἀρχαίᾳ
τῆτος, υἱὸς τοῦ Φερμίδα σύγχρονος τοῦ μεγα-
λου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας,
ὅπου ἐδίδαχθη πρῶτον τὴν ἀγαματοποιίαν, εἰς
τὴν ὁποῖαν ὑπερέβη ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ
καὶ συγχρόνους τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ
πάντων διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεπεύς
ιδέας τὴν ὁποῖαν μετεχειρίετο ἀείκτεως ὡς κα-

νόνα τῶν ἐξέχον αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας ἦτις ἐξαιρέτως διέτρεπε μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρουν ἕκαστα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ πορακινήσεω τοῦ φιλοκαλοῦ Περικλέους συνετελεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλείστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπές ἐκεῖνο ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλλοῦ ἀγάλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀροπόδει καὶ ἄλλα ἐπίσης ἐξ ἑκα ἔργα προ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχεν τὸ ἀγάλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἐν Ἡλίδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστοῦργημα καὶ καινὴν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τελους καταδικασθεὶς ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν ὑπὸ τιμῶν δὲ ἀνεφέρεται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόροι. Πλάτ. Ἰππ. μεϊξ. σελ. 290. Ἀριστφ. Εὐρ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ι) Ἡμεροδρόμοις Ἀθηναίος, παρ' Ἡρότ. 6, 105. παρὰ Δουκ. ἡμαρτ. Φιλιππίδης καλούμενο. — 2) Τίς τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Νεφ. 67

Φειδιππίδιον, τό, ὑποκοριτ. τοῦ Φειδιππίδης Ἀριστφ. Νεφ. 91.

εἰδιπποις, ὁ. Τίς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἐκγονοῦ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῆς Σποράδιον νήσου εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου ἐκτίσεν αὐτόδε τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 678. Τῆν. μῦθ. 81.

Φειδόστρατος, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Ἰππ. μεϊξ. σελ. 286.

Φειδόλας καὶ Φειδῶλας, α, ὁ. Ἀρσεν. κῦρ. ὄνομ. ἐν Ἀνδολγ.

Φειδῶν, ανος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἡπείρῳ. Ὀμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2) Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἀργίου περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πρῶτος εἰσνηγάγεν αὐτόδε τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡρότ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πῖθαν. σύγχρονος τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 134. 5) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθηναῖς τυράννων. Ξενφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ Φειδῶνος, ὅμοιος μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις παριστανόμενος Στερψιάδης θέλει νὰ καλεσθῇ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀριστφ. Νεφ. 65.

Φελλεύς, ἑως, ὁ. Τόπος ὁρεῖνος καὶ ἐλατφύωντος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Νεφ. 71. Σουίδ.

Φελλῆας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν Πανσ.

Φελλόνη, ἡ. Πολύχρη ὄχυρα τῆς Ἀχαΐας, ἀπέ-

χουσα 40 στάδια μετρηβρινῶς τῆς Αἰγέας. Πινυ.

Φελλόποδες, οἱ (φελλός, ποῦς) Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελοῦς· παρὰ Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. β', 4.

Φελλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ.

Φελλῶ, ους, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπόδων, παρὰ Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. β', 4.

Φενανός, ὁ = Φενεός. Καλλμ. εἰς Δηλ. 71. Φένεος καὶ Φανός, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτόδε Ἀσανίᾳ χώρῃ, κειμένη ἐπὶ μιᾷ ὁμωνύμῳ λίμνῃ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἐσκαφὴ τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποιᾶς ἀναφέρει ὁ Πανσ. βιβλ. ἡ, 14. τανὺν Φονέα. — προπαρῆεν. ὅπαξ παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β, 605. συνηθ. κατὰ 3η' κ. γεν. Πανσ. Διοδρ. Σικ. ἄρσεν. μόνον παρὰ Στεφ. Βυζ — ὁδὲν Φενεαίτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φενεός, ὁ. Ἀρχαῖος τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φενεῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ. 14.

Φεραί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πεσσηνίτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτῇδε ἐπικρατείας, εἰσα ἀρχαῖον ἐβασίλευεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἀθήμιος, ἐπὶ δὲ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσας καθέδρα τῶν τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὸς Παγασάς, καὶ πῖθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλεῶς Φέρητος ἐκγονοῦ Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 611. Στραβ. γ. Πολύβ. — 2) = Φεραί, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 3) πῖθαν. = Φεραί, πόλις τῆς Ἀχαιᾶς. Ὀμ. Τῆν. Ἀπολ. 427. πορβλ. Hgen ἐν λεξ. (κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Γ, 488. ὅστις τὸ μὲν Φεραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραί τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίων, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σκελαίᾳ μετὰ τὸ ἀδελφεοῦ αὐτοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αἶα, αἶον. Τῶν Φερῶν ἡ ἐκ τῶν Φερῶν ὧν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Φεραῖη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ἐπὶ οἰκίᾳ ἐλατρευνῶν ἐν Ἀθήναις, Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀργεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλμ. Πανσ. β', 23.

Φερέδειπνος, ὁ. Ἐπίπλαστον Ἀρσεν. κῦρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Σφ. 408.

Φερέκλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνου. Ὀμ. Ἰλ. Ε', 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (α). Κωμικός ποιητῆς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, κατὰ Σουίδ. συγγράφας 17 κωμικά δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσκέσθησαν. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II. σελ. 474.

Φερεκῦδης, ους, ὁ (υ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος

Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήτου Σύρου μίας τῶν Κυκλάδων, σύγχρονος τοῦ Θαλῶν καὶ Ἀναξιμανδρῶν καὶ διδάτκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπιάδα κατὰ Σουίδ. αὐτοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδασκῶν τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χалδαίοις, συγγράφει πρῶτον εἰς πεζὴν γράσιν, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουίδ. μίαν Ἐπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαέρ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ'. 28. ἡ γραφ. ὁ Σύρος, παρὰ Δουκ. Μαϊνρόβ. 22 ἔστιν ἡμαρτυν. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡροδότου, κατὰ Σουίδ. γράφας μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν κατοικῶν τῆς Ἀττικῆς, Αὐτόχθονας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ἐπὶ ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέριου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθηναῖς μακρὰν διατριβήν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παρὰ βλ. Heyne εἰς Ἀπολόδ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (α) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ρόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐσυνωχρηθῆ ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγωνίας εἰσδοκ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ι', 1.

Φερέντιον, τό, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρυνίων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Ferentino. Φερεντίος, ὁ Κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φερεσσένης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 310.

Φερετιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ἀνθολ.

Φερετιμή, ἡ (ι). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡρόδ. 4, 162.

Φερύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθέας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κυρηναίων μάχῃ. Ἀνθ. Διβ. 2.

Φέρης, ητος, ὁ. Τίς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰτῆρος καὶ Ἀμυδάωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τοῦτον υἱὸν ἔσταν ὁ Ἀδμητος καὶ ὁ Λυκούργος, θυγατέρες δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Παριαπύ. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 259. Ἀπολόδ. α', 9, 14. — 2) Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολόδ. α', 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρ. Φερητιάδας, (υ-υ-υ) Τίς τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμηλοῖ, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 214. Φερητιάδης, παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β, 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρῆς. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 48. Ἡσ. Ἑοργ. 248.

Φερρέφασσα, ἡ, Ἀττ. Φερρέφασα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ὡσανεὶ Φερρέφασα, ἡ πάντων τῶν κινητῶν ἀπομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυυνίτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιόλιος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς οἰκίας

οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως. Φερρυκ. παρὰ Σχολαστ. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 280.

Φερῶν, ὁ. Τίς τοῦ Σωσάντριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ οὐποῖον λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Ἡρόδ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυρρήνικης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηίδα. Σουίδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πανδονίδος φυλῆς. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φηγαῖες, ἑως· ἡ κάτοικ.

Φήγεια καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρὰ βλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Πaus.

Φηγεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰλδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φερωνέως καὶ πατήρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Πρηνίου καὶ τοῦ Ἀγῆνορος, ὁ καθάρισας τὸν Ἀλκυονίδα ἐκ τῆς μητρικουσίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὀνομάσθη ἀνεκασθεν ἡ πόλις Ψωφίς Φηγεία· κατὰ δὲ Πaus. ἡ, 24 ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολόδ. γ', 7, 5. Ἡρόδ. 9, 26.

Φηγούς, οὔντος, ὁ (ψηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στεφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περιφνημος ἀρχαῖος αἰοδός ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τέρπων αὐτόν· τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς Φόρμιγγος καὶ τῶν ἀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός τῆς. Ὀμ. Ὀδ. Ε, 263. κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ὀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἰς τῶν πρό Ὀμητρῶν Ῥαψωδῶν, γράψας ἐπικόν ποιήμα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ὀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη ὡς λέγεται τὸν ἐξάμτρον στίχον. Πaus. ι', 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν Κυμνίαν Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, ἑως, ὁ. Τίς τοῦ Μέλανος, Ἀπολόδ. α', 8, 5. πιδαν. Φινεύς, παρὰ βλ. Heyne. σελ. 128.

Φηραι, αἱ = Φαραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ἔρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φερητιάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης, ὅπερ ὅρα.

Φερειῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταντ. τῷ, ὅρα· Λιτμος, ἡ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ ψφείρ, μικροῦ καρποῦ πίττου· ἡ ἐλάτης.)

Φθάς, ὁ Θεότης τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντί τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ὡς μία τις ὑπεράττη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας τῆς, συντελοῦσα τὰ πλεῖστα εἰς τὴν γεννητὴν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, καὶ κατὰ Διοδρ. Σικ. βιβ. α', 12. ἀπενέστηεν ὁ Φθάς πρῶτος τὸ πῦρ λογιζόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουίδ. ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παραβλ. Meiners Versuch über die Religionsgeschichte der älteren Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολόρ. γ', 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολόρ. γ', 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἰωνκ. Φθῆ (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεὺς Ὁμ. Ἰλ. Β, 685· κατὰ Πολυβ. ιζ', 3. ἐκεῖτο αὕτη εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθὼν περὶ τὸ 1630 ἔτος προ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θεσσαλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, τῶν ὁποίαν πρῶτος βασιλεὺς ἀναφέρεται ὁ Εὐρυπύων, ὅστις ὑπεδέχθη θάνατον τὸν ἐξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, δούς εἰς αὐτὸν τὸ τρίτον μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ ὅμου μὲ τὴν θυγατέραν αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει ἐν χώρᾳ Φθίαν πολλὰ μετὰ τοῦ Ἑλλάς ὡς βασιλείου τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 395. — 3) = Φθιώτις, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3, 9. — ὅθεν, Φθῆνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθῆνφι, ἐν Φθία. Ὁμ.

Φθιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἡ εἰς τὴν Φθίαν ἀνέχουσα· ἡ Φθιάς αἶα. Εὐριπ. Ἑκ. 455.

Φθίος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιώτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Τίς τοῦ Λυκάονος βασιλείας τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολόρ. γ', 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κίτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοὶ ἔξαιρ. ἀπαντοῖμεν· παρ' Ἡροδ. 7, 132. Θουκ. ἡ. 3. ἥσαν γὰρ οἱ Φθιώται τὸ ἀνέανθεν Ἀχαιοὶ κληθεῖναι οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παῖδος τοῦ Σούρου. Στράβ. — 2) Ἐπιθετ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐν τῇς Φθιώτιδος ὠν. Κελλ. εἰς Δη. 112.

Φθιώτις, ἰδος, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὕσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1023. — 2) μετὰ ἡ ἀνεν τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θεσσαλίας ἐκτετατομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν ἀρχαῖοι· οἱ Φθιώται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ

καλοῦμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἑλληνὺς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡροδ. 1, 56.

Φιλῆλαια, ἡ (α) = Φιγαλία, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν, Φιλαεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Ἀνθολ.

Φίγλος, ὁ. Τίς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιγαλία πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παισ. ε, 3.

Φίβαλις, ἑως, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παραγῶν ἐξαίρετα σῦκα. Ἡνύχ. Σουίδ.

Φιγυλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα ἓνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἐκτίσεν αὐτὴν πρῶτος, ὑπερὶν δὲ Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου, ταύτην Παυλίτῃς ἡ Βερβίτῃς. — Φιγαλία, παρὰ Παισ. ἡ, 39. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολυβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 6, 83.

Φίγλος, ὁ. Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παισ. ἡ, 36.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδῆνη, ἡ. Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατετάχθη μετὰ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πέλας. Εἰς ταύτην εὕρισκετο ἐν μέγα Ἀμμιδιάτρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· ταύτην δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πληθ. παρὶ Στράβ. Ἑνικ. παρὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιδῆναιος καὶ Φιδῆνης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φίκειον καὶ Φίκειον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὅρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡσ. Ἀσπ. 33. Ἀπολόρ. γ', 4, 8. ἀπὸ τοῦ Φίξ, ὅπερ ὄρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στεφ. — 2) = Φλά, ὅπερ ὄρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκάδου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀφροδισιάδος· ταύτην Μαλατιχέρτ. Στρίβ. — 2) Πόλις τῆς Λυβίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Τμώλου, πίζαν, πρότερον Καλλάτῃβος καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ὀνομασθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἀρμανα καὶ Ῥαββατάμανα λεγομένη. Πολύβ. ε, 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδέλφειος, ἑως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδελφία, ἡ = Φιλαδέλφεια, Πτολ.

Φιλαί, αἱ. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μίας ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικοῦμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθίοπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλόγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἰσις καὶ ὁ Ὅσις· ἐλόγιζετο δὲ

ἡ νῆσος αὐτὴ οἷς ἱερωτάτῃ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σώζονται ἐτι πολλὰ θρεῖσκια δῶα ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξέχουσι οἰκοδομῆς· τανῶν Γεζιράτ ἐλ - Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαῖδαι, οἱ (υυυ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκων εἰς τὴν Αἰγυπτίαν φυλὴν, κληθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἰάντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ τύραννος Πεισίστρατος. Στεφ. Βυζ. Πλάτ. Ἰππ. 228, — ὁδενί, Φιλαΐτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαΐδων ὢν· καὶ Φιλάσιος ὁ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἄλλως Φλυάσιος γραφομν.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Ἐξ ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Φιλαινέτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριττφ. Έκκλ. 42.

Φιλαινέιον. ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ. Φιλαινίς, ἰδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγραψατα ἐν βιβλίῳ πληρῆς διαφόρων αἰσχροτητων, ἀναφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. εἰσάρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἐταιρ. Διαλ. Διαλ. στ'.

Φιλαινῶν βωμοί, οἱ, Agae Philaenorum. Λιμνὴν τις ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνας καὶ Κυρηναιῆς χώρας, ἐνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν δῶα Φιλαινῶν ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνας, οἵτινες ἐλθόντες εἰς εἶδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρέσβεων περὶ τῶν ὁρῶν τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἐκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐν ἱκανόν μέρος εἰς τὴν Καρχηδόνην χώραν. Στράβ. Θυαλ. Μαξ. V, 6. οἱ Φιλαινῶν βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀντιγερὸν οἱ Καρχηδόνοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα οὗτοι ἐτάφησαν.

Φιλαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰάντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεῖς εἰς τὰς Ἀθῆνας. Ἡροδ. 6, 35.

Φιλαμμονίδας, α, ὁ (ε) Τίος τοῦ Φιλάμμοις, ὁ Εὐμόλπος. Θεοκρ. Εἰλ. κδ', 108.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης ἡ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικός καὶ κιθαριστής ἐκ Θράκης, τοῦ ὁποῖου ἐρασθεῖτα ἡ Νύμφη Ἀγριότη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θάμυριν, Εὐριπ. Τῆτ. 913. Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἐτι δὲ καὶ τὸν Εὐμόπον, Θεοκρ. κατὰ Πλουτάρ. ἐσύνθεσεν ὁ Φιλάμμων ὕμνους πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δητοῦς, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὰς διὰ τῶν χορῶν τελεσάς. — γεννη. — ονος, παρ' Εὐρ. — ωνος, Ἀπολδρ. Πανστ. δ', 33. — 2) Ἀθλητής τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ε) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀσιακίδος, ἀδελφός τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἐθελόσθη ὑπὸ μιᾶς αἰγός, τῆς ἐποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα εὐρίσκειτο εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Πανστ. Φωκ. 16.

Φιλάων, ονος, ὁ (α) Τίος τοῦ Χέρτιδος, καὶ

ἀδελφός τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡροδ. 8, 11.

Φιλέας, ου, ὁ, Ἴων. Φιλέης, ἑω. Πατὴρ τοῦ Ῥοίκου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 3, 60. — 2) Χωρίον καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· τανῶν Φίλλων. Στεφ. Βυζ. ἐτι Φιλέα καὶ Φιλία, ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Τίος ὀρχηστρίδος τινός ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχάς ἐπαρχος τοῦ βασιλέως Λυτιμάχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου γενόμενος ανεξάρτητος, ἐστυγνησε πρῶτος τὸ βασιλεῖον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακρ. 12.

Φιλέταρος, ὁ. Ποιητής κωμικῆς Ἀθηναῖος, υἱός τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεταίης κωμωδίας, συγγράψας 21 κωμικά δράματα ἀναφερόμενα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479.

Φιλέσιος, ὁ. Πέννης τις Ἀθηναῖος, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθώδεις καὶ τεραστίους διηγήσεις. Ἀριστφ. Πλούτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φιλήβος, ὁ. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ ὀνομα τοῦ ὁποῖου ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, ἡ (α). Ὄνομα εἰσάρας ἐν Ἀθῆναις, παρὰ Λουκ.

Φιλημονίδης, ου, ὁ. Κυρίως ὄνομ. Πατρωνιμ. υἱός τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστικ. κύρ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ. β', 67. — 2) Ἐνός τις ἐν Ἀθῆναις, πιδαν. ἐκ Φρυγίας, ὅστις ἤθελε νὰ λέγεται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ὀρν. 764.

— 3) Ποιητής κωμικός ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀμάτας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπ. σύγχερονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικά δράματα, ἐξ ὧν μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λουκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. II, σελ. 476. — 4) Τίς τοῦ προτέρου, κωμικός ποιητής καὶ οὗτος, κατὰ Σουιδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποῖων σώζονται ἐτι δῶα τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 479. — 5) Γραμματικὸς τις Ἀθηναῖος, πιδαν. σύγχερονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἡ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιληρητίς, ἰδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαιᾶς. Ξενοφ. Ἀναβ.

Φιλητᾶς, α, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητής ἐκ τῆς νήσου Κῆ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκμησας ἐξαιρτ. εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων. συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖς καὶ ἐν ποίημα Ναξικά ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40. Στράβ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. δ', 14. (ἡ γραφ. Φιλήτας, ἐστὶν ἡμαρτμ.)

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημούχος, Ὄμ. Ἰλ. T, 457.

Φιλιάρχης, ου, ὁ (α). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Κόλαξ τις, παρὰ Δουκ.

Φιλίννη, ἡ (υ-υ). Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. γ'.

Φιλίννα, ἡ (υ-υ). Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Νεφ. 678. Δουκ. (Φιλίνα = Φιλίνη, ὅπερ καὶ ὀρθότρ. ἔστιν, συνηθεστρ. μέντοι ὁ τύπος Φιλίνα.)

Φιλίννιον, ἡ. Ἐποικιστ. τοῦ Φιλίννα. Ἀνθολ. Φελεηννίς, ἱός, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φελεηνός, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθναίς, Δημ. — 2) Ἑλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 115.

Φίλιος, ὁ. ἐπίστ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν οὗτος ἕνα ναόν εἰς τὴν Μεγαλοπόλιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παστ. η', 31.

Φιλίπιδης, ου, ὁ (ι). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315.

— 2) Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Τίος τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμωδίας, ἀκμάτας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδα καὶ συγγραφέας κατὰ Σουίδ. 45. κωμικὰ δρᾶματα. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 31. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ἐπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ἄλλον ἱχνός· ἀφ' οὗ καὶ Φιλιππίδης ἐσχημάτιζεται, ἱχνός γίνομαι ὡς ὁ Φιλιππίδης, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ι', 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Δουκ.

Φίλιπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Κρηνίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις κυριεύσας τὴν Θράκην οὐκ ὥρσθη τὴν πόλιν ταύτην ἱσχυρᾶν· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίτων πόλεων τῆς Μακεδονίας· τανὺν Φιλιππῶν. Στράβ. — ὅθεν, Φιλιππῆς, ἑως, ὁ κάτοικ. καὶ Φιλιππίσιος, ἐν τῇ νέᾳ Διαδ.

Φιλίπποπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πονηρόπολις καλουμένη, αὐξήσασθαι μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· τανὺν Φιλιππούπολις. Στεφ. Βυζ. Δουκ. — 2) = Θῆβαι Φθίας. Πολύβ. ε', 100.

Φίλιππος, ὁ (ι). Ὁραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμῆς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς ἥρωας. Ἡροδ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδα καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Τίος Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφῆς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Οὐκ. α', 57. — 4) Τίος Ἀμύντου τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐριδίκης καὶ ἀδελφῆς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βασιλείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸ βασίλειον τῆς

Μακεδονίας, τὸ ὅποιον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ἐτι δεκαοκτὼ χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὁμηρος εἰς τὰς Θήβας, ἡξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα μετὰ τοῦ ὁποῖου συνέζησε πάντες περὶ που εἴη μνηθεῖς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός καὶ διδάχθεις παρ' αὐτῷ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, κατεστάθη ἀπόλυτος κύριος καὶ Μονάρχης, προσοικειωθεὶς διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης δραστηριότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀρχηγός τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἀνασχολιόμενος ὅτι εἰς νέας προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Πausanίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπιστάρας τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειφθείσης προτέρας συζύγου του Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ὅθεν Φιλίππις, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Τίος τοῦ Καττάνδρου καὶ ἐχθρός τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Τίος τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νίκαι ἐξητράφησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λήξης διὰ τὸν ἀδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νομίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Περσέα ἔτερον υἱόν τὸν ὁποῖον εἶχε γενήσκει ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακίδος. Πολύβ. Πλούτ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμματῶν Ἑλλήνων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδούς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σκίζονται ἐτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουχ. Ἀναλεκτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 421.

Φίλισκοι, ὁ. Ἀβυθηνός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικός ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένητος καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀνασχοληθεὶς ἐτι καὶ εἰς τὴν τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 11. — 3) Τραγικός ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 42 Τραγῳδίας. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσρακράτους καὶ διδασκαλὸς τοῦ Τιμαίου.

Φίλισταῖος, οἱ. Παὺς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραβαλασσίως ἕως τῆς Ἰόππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ι). Ὄνομ. κύρ Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τύραννός τις τοῦ Ὀρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ.

ἐν λεξ. Ὁρεός. ἡ γραφ. Φλιττειδης παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτυν.

Φιλιστίνων, ὠνος, ὁ. Περιφρῆμος κωμικός ποιητής ἐκ Νικαίας ἡ κατ' ἄλλους ἐκ Προύστης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἐνός σφοδροῦ γέλωτος. Σουίδ. Ἀνθολ.

Φιλιππος, ὁ (ι.). Τίος τοῦ Πατικλέους καὶ ἑταῖρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐτύπτηεν αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡροδ. 9, 97. — 2) Περιφρῆμος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἐβένου, ζήτας ἐν τῇ αὐτῇ τῶν δύο Διονυτίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουίδ. συγγράφας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἑνδεκα βιβλία καὶ ἑτέραν τοῦ Διονυτίου εἰς ἑξ βιβλία. Πανσ. Διοτ. Σκ. Ἰστ.

— 3) ἕτερος Ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήτας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουίδ. Ῥητορικὰ τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Συρίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930. Ἰστ.

Φίλιτις, ιος, ὁ. Αἰγυπτίος τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὕτω μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡροδ. 2, 128.

Φιλιυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὁπερ ὄρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φυκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Αἴᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φέρην, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φεράς ἐν Μετσηνίᾳ. Πανσ. Μετ. 30.

Φιλόδημος, ὁ. Περιφρῆμος Ἐπικούρειος Φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀναφερόμενος εἰς αἱ ποιητὴς ἀριστος. τοῦ ὁποίου σώζονται ἐτι ἐπιγράμματα τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 609.

Φιλόδίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Δευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἰλάραν καὶ Φοιβὴν. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἐνθα κατὰ Heyne ἡ γραφ. ἡμαρτ. περβλ. σημ. σελ. 693.

Φιλοδωρῆτος, ὁ. Ἀρτενκ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ. 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰθάκῃ, φονεύτας δύο τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης. Ὀμ. Ὀδ. T, 24. X, 268.

Φιλοκλέων, ὠνος, ὁ (ψίλος, κλέω). Γέρων τις Ἀθηναῖος, παριστανόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Σφην. 133 διατρίβων αἰείποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικατήρια.

Φιλοκλῆς, εους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικός ἐν Ἀθῆναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικά ποιήματα, πολλὰ ἐκ κωμωποῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς εἰς ἄκρον δυστειδῆς καὶ εὐτηλῆ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὀρν. 282. Σουίδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακκοδομονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυτάν-

δρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, εὐνους τοῦ Αὐτοκράτορος Κορνήλιου. Ἡρωδ. α', 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (α). Τίος τοῦ Δημοῦ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε', 116. — 2)

Τίος τοῦ Ἐριάλτου, ναυάρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8, 24. πιδαν. ὁ αὐτὸς μετὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783. ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριτογείτονος.

— 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνούτιος, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ πρῶτος πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἡγάπηθ' ὡς ἄνθρωπος ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοδωρήθη δαφνίᾳ, προδούς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὀλυμπόν, δι' ὃ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους ὡς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἡγορασμένον ἀνδραποδόν· ἐφηνίετο δὲ καὶ ὡς εἰς ἄκρον ἀσχημάτος. Δημ. Στεφ. σελ. 230.

Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) ἀρχιεὶς τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολδρ. γ', 13, 8.

Φιλοκτῆμων, ὠνος, ὁ. Ἀδελφός τις ἀνὴρ ἐν Ἀθῆναις. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 1242.

Φιλοκτῆτης, ου, ὁ. Κλητκ. Φιλοκτῆτα. Τίος τοῦ Ποιάντος καὶ τῆς Μεθώνης, ἐπιτήδεος τοξότης, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ποιοικίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν ἐκ Θεσσαλίας στρατευμάτων, ἡναγίσθη

νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λέμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φάρμακερῷ ὄψεως. Ὀμ. Ἰλ. B, 716 μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Τροίας ἐπέσραφεν ἐντυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 191. Κατὰ Πινδάρ.

πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἦλθον εἰς τὴν νήσον Ἀἴμον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον, ἀνεὶ τὸν ὁποῖον ἡ πόλις αὕτη ἔμελλεν αἰετοτε ἀπώρητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μυκῆονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 95. Σοφ. Φιλ. 605.

Ἀπολδρ. γ', 12, 6. μετὰ τὴν κατατροπὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔλθων εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκτίσεν αὐτοῖσι τὴν πόλιν Πετιλίαν, ὅπου διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέ ζ. εἰς Λυκορρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔλθων ὁ νομοθέτης Σόλων ἐγκωμιάσεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Λεῖψ. Ἡροδ. 5, 113.

Φιλοκύων, ὠνος, ὁ (υ). Γενναῖος τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδ. 9, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Τίος τοῦ Μίνως καὶ τῆς Νύμφης Περειάς, κατεκὼν ἐν τῇ νήτῳ Πάρῳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φείδρ. σελ. 21. πιδαν. κατ' ἀντιχρονισμόν ἡ ὑποτιθεμένη ἄλλη τινὸς Πυθαγορείου Φιλόλαος. Διαφωρα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὕρηται παρὰ Στοβαῖον. Διλ. πο.κ. Ἰστ. α', 23. — 3)

Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσσωποῦ. Πανσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (ἡ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ θυγὴ τοῦ Παλίου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν Πεισιδάκην. Ἀπολλ. α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. θυγὴ τοῦ Κορινθίου Ἀρπίδου βασιλέως τῆς Ἀρνης ἐν Βιωτίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ εὐρῆται καὶ μακρὴν ἔσθ' ὅτιε διὰ τῆς ἀρσεως.)

Φιλομήλας, ἡ. Ἰωνκ. Φιλομήλη, ποιητὴ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Προκχης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὑποῖου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀήδονα. κατ' Ἀπολλ. γ', 14, 8. μετεμορφώθη αὕτη μὲν εἰς χελιδόνα ἢ δὲ Πρόκχην εἰς ἀήδονα. ἔρα Τηρέως. — 2) θυγὴ τοῦ Μενoitίου καὶ μητὴρ τοῦ Πατρόκλου, ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη ὅπερ ὄρα. Τῖν. μὲθ. 97. — 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Τῖν.

Φιλομηλείδης, οὐ, ὁ. Τίς τῆς Φιλομήλας, κατὰ τινὰς Ἑρμην. ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 343 P, 134. ἐνθα κατὰ τὴν τοῦ Ἑστιάδου παρατηρητὴν ἡ διὰ τοῦ ἐν γραφ. ἔστιν ἀντιφασκουσα τῷ κανόνι, καὶ ὅτι οὐ γὰρ εὐρῆται παρ' Ὀμηρῳ ἐν χρῆσει κυρία μητρωνυμικά ὀνόματα. κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμην. ἥτις φαίνεται ὀρθοτ. ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης οὗτος βασιλεὺς τῆς Δέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτοὺς διαπλῶντας νὰ μονομαχώσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνίκησεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως.

Φιλομηλίον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας καίμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, ταῦν Βουλαβινδὶ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιλομηλεύς, εὐος, ὁ κίτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὶ Πλάτ. — 2) Φωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λέοντος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποῖου κυριεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν πλουσιῶν καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν. μετ' οὐ πολλὴν δὲ πολέμῳ οἱ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρχ.

Φιλόνεϊκος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημ.

Φιλόνοη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Ἀφίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἀρτεμις ἐχάρτε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολλ. γ', 10, 6. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ θυγὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλ. β', 3, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίλεια.

Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, τύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ ἑννῇ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πυρρῶτιον καὶ

Λυκάττον, οἵτινες ἐσύστησαν ὕστερον τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀρκαδίας. Πλούτ.

Φιλόνομος, ὁ. Τίς τοῦ Ἠλεκτρύονος φονεῦς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πιερλάου. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Φιλόξενοι, ὁ. Ἀθηναῖος τις φαυλόβιος καὶ κακοήθης, παρ' Ἀριστ. Σφ. 84. πῖσαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ι', 9. υἱὸς τοῦ Ἑρξίδος σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἰς τῶν ἐπιτημῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθῆρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρσβυτέρου τυραννοῦ τῶν Συρακουτῶν, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν αὐτὴν ἐζητε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράτιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τελευταῖον καταδικασθεὶς ἐβρίφη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούταις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἐν αὐτοῦ ποίημα. Κυκλωφ ἐπιγραφόμενον. Ἀριστ. Πλούτ. 290. κατὰ Πλούταρχ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμψθη ἐν Τραγικῷ ποίημα τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενός λόγον ἄξιον. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 44. συνέγραφεν ὁ Φιλόξενος οὗτος τραγωδίας καὶ διδραμβικά ποιήματα, τῶν ὁποῖων σώζονται ἐτι καὶ τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις, τόμ. II, σελ. 58. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 315. — 3) Ἑτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράφας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 376.

Φιλοποίμην, εὐος, ὁ. Εἰς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ὁδῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποῖων ἡ Ἑλλάς παρήγαγεν μετὰ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν. εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἔτων ὁδήγῳ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένηος βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλατίας. ἐφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Λακεδαιμόνος καὶ νικᾷται τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἥως τὴν Σπάρτην μετὰ τὸν λοιπὸν πολεμὸν τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ, καδ' ἦν περίστατι δὲν ἡδελγησὶ νὰ δεχθῇ μίαν προσφορὰν 120 ταλάντων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιάται ἐξήτησαν νὰ τῷ προσφέρωσιν ὡς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς προεβλήθη γῆρας καὶ ἀσθενεῖς ἦσθ βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες νωστὶ εἶχον στασιάζει κατὰ τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ, πατῶν ἐν μᾶ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πληγῶν βαρέων, ἐφερῶν αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ὅπου ῥιφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἐπισμετ' ὀλίγον τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀδικον θάνατον ἐξεδικήσθ ὁ συμπολίτης καὶ συστρατηγὸς αὐτοῦ Λυκώρτας. Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἤγειρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξοχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωικῶν πράξεων του. εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγα-

λόπολιν ἐπανηγυρίζετο εἰρησῶς καὶ μία εὐορτή
πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Πολυβ. Πλευταρχ.
Φιλοστράτους, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλληνας ἐκ
Κυρήνης, συντάξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων
χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας αὐτὸς περιῆλθεν.
Ἀθην.
Φιλόστρατος, ὁ. Ἀναίδης τις καὶ ἀπατεῶν
Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυναλώπηξ, κωμο-
δοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἰππ. 956. — 3)
Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χα-
βρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535. —
3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Δῆμιος, ζήσαν-
περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἐκατον-
ταετηρίδος καὶ διδάσας κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητο-
ρικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐφεξῆς δὲ ἐλθὼν εἰς
τὴν Ῥώμην ἡγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυ-
μαθεῖαν του ὑπὸ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Ἰουλίας
γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁ-
ποίας συνέγραψε τὸν εἰσέτι σωζόμενον βίον Ἀ-
πολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὁκτώ βιβλία, ἐκ
τοῦ ὁποίου σώζονται ἐτι καὶ Ἡρωϊκά ἤτοι διά-
λογοι ὧν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων. 66 Εἰκόνες, Βίος
Σοφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμμα-
τα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 540.
Φιλότιμοι, ὁ. ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.
Φιλοῦργος, ὁ (ἐπιστ. φιλουργός) ἄρσεν.
κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 266.
Φιλοχάρης, ου, ὁ (α). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτο-
ρος Αἰσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.
Φιλοχέρειδας, α (ε). Λακεδαιμόνιος τις πα-
ρά Θουκ. δ', 119.
Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος
Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ.
συγγράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς
ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐ-
πιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὀμήρου
καὶ περὶ ὀνείρων. Πλουτ. Φεβρ. Ἑλλ. βιβλ.
II, σελ. 481.
Φιλόχορ, ἡ, Ἰωνκ. Φιλύρη (υ υ -). Θυγάτηρ
τοῦ Ὠκεανῶ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι
συνσυρεθεῖς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὶ ἔπ-
που ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κενταυρὸν Χείρωνα
ἐν τῇ Θράκῃ. Πινδ. Ἀπολ. Ῥόδ. B, 1233.
κ. ε. ξ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς
ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως
Κλυμένη καλούμενη. Ἀπολδρ. β', 1, 4. (φι-
λύρα, ἡ· οὐσιαστ. προσηγορ.)
Φιλύρες, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν περὶ τὸ
παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥόδ.
B, 394.
Φιλυρηΐς, ἡ, Ἰωνκ. Φιλύρας ἡ εἰς τὴν
Φιλυραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρηΐς νῆσος, νῆσος
ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου,
ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίασε
τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥόδ. B, 1231.
Φιλυριδής, ου, ὁ (-υ υ -). Τὸς τῆς Φιλύ-
ρας, ὁ Κένταυρος Χείρων· Ἠστ. Θεογ. 1002.
ἐκδ. Οὐολφ. (τὸ ἐστὶ φύσει βραχὺ, εὐρη-
ται δὲ καὶ μακρόν διὰ τῆς ἄρσεως, ὥσεν, ὀρ-
σορ. Φιλλυριδης γραφομν. πρὸ τοῦ Ἰγροῦ λ, ὡς
παρά τς. Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ.
A, 554.)

Φιλώ, ους, ἡ· Ὀθληκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.
Φίλων, ωος, ὁ (ε). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς
νῆσου Κερκυρας, Σίμμν. Ἑπ. — 2) Φίλος τοῦ
φειδωπίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 25. —
3) Ἐφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμειῶν, πειθερὸς
τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους. Δημ. Σταφ. σελ. 265.
— 4) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ
Κλιτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάτκαλος τοῦ Κι-
κέρωνος ἐν Ἀθήναις. Στοβ. ἐιλ. Φαβρ. Ἑλλ.
Βιβλ. III, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσο-
φος, σύγχρονος τοῦ Σωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ.
Λαερτ. 2, 67. — 6) Συγγραφεὺς γεωγραφί-
κων ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἑρατοσθένους καὶ γράψας μίαν
πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου.
Στραβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 753. —
7) Βυζάντιος, ἀριστος μαθηματικὸς καὶ μηχαν-
ικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ
Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὐ-
ρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενί-
του Συλλογῇ παρβλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV,
σελ. 231.
Φιλώνιδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Φιλωνίδης. Ὀ-
νομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.
Φιλωνίδης, ου, ὁ (ε). Πλούσιός τις ἄλλ' εἰς
ἄκρον ὀψειν καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλεύ-
σας τὴν ἀγίαν τῆς περιφροῦ Λαίδας διὰ τοῦ
πλούτου τοῦ. Ἀριστφ. Πλούτ. 179. ἐνθα κατὰ
Σχολστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μι-
λήτου, πῖσαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ
ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθέ-
νους. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 2) ποιητὴς κωμικός
Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πατήρ τοῦ
κωμικοῦ Νικοχάρειδος, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα
ἀναφέρονται παρὰ Σουίτ. Ἀθην.
Φιλωνίς, ἰδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἑσπερου μετὰ τοῦ
ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήρυκα. Τγίν. μύθ. 65.
Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηνελέου ἐκ
Θηβῶν, ἐλθὼν μετὰ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πρι-
ννην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παστ. β', 3. — 2)
Τίς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἰς τῶν στρατηγῶν
τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀ-
νακαλυφθεὶς ὡς ἐνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομέ-
νης ἐν Ἀσίᾳ τυννομοσίας κατεδικάσθη εἰς θά-
νατον. Ἀρρίαν.
Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀ-
ραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς δι' ἐπιταγῆς τοῦ
βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρεβ. ἐτι
καὶ Φιλωτερεῖ, ἰδος, καλούμενος. Σταφ. Βυζ.
Φιλωτερίς, ἰδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Σταφ. Βυζαντ.
Φίμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Δολοπίανος καὶ ποιμὴν
τοῦ βασιλέως Ἀκτοροῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνω, πε-
ριποιηθεὶς καὶ περιάψας τὸν Φιλοκτητὴν αὐ-
τόν. Τγίν. μύθ. 102.
Φινειδής, ου, ὁ. Τίς τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀν-
τιγ. 890.
Φινεΐς, ἰδος, ἡ. Τὴν τοῦ Ἑσπερου ἡ εἰς τὸν Φινέα
ἀνήκουσα, αἱ Φινειδῆς ἀκταί, τὰ περὶ τὴν Σαλ-
μυδησσὸν παράλια τῆς Θράκης, ἐνθα κατέκει-
το ὁ Φινεὺς.
Φινεύς, ἑως, Ἰωνκ. ἦος, ὁ. Τίς τοῦ Βήλων
καὶ τῆς Ἀγχυρῆς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύ του, Δα-
ναῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν,

μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Περτῶος εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἤρπασεν τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολδρ. β', 1, 4, 4, 3. — 2) Τίος τοῦ Ἀγῆνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἐμεινεν εἰς τὴν Θράκην πλησίον τῆς πόλεως Σαλμυδησσού. Ἀπολ. Ροδ. Β, 178. καὶ ἄλλου δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδάωνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίης ἐτύφλωσε τοὺς ὄμους τοῦ παιδός, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς πλείονα δὲ βασίνων αὐτοῦ ἐπεμψαν οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ἀρπυίας αἵ τινες τῷ ἤρπασον τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ ὅτε ἐτρῶγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαις ἠλευθέρωσαν αὐτόν ἀπὸ τῆς μαστίγος ταύτης· ὁ Φινεύς οὗτος προεῖπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλευτάς αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέτου αὐτοῦ πλοῦ· πρώτον παρ' Αἴσχ. Εὐμ. 50. Ἀπολδρ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ροδ. Β, 178. — 3) Εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκιδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, ἢ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγῆνορος· ταυτὸν Δέρκος. Στράβ.

Φιντίας, α, δ. Δωρκ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυμαστὸς διὰ τὴν πίστην πρὸς τὸν Δίμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλούτρ.

Φίντις, ιος, Δωρκ. ἀντὶ Φίλτις. Ἡσιόχορτις Συρακούσιος. Πινδ. Ὀλ. 6, 38.

Φιντύλος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Φιλτύλος (υ) Ἀρσ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίξ, ἢ, Βιωτικ. ἀντὶ Σφίξ, ὅθεν, Φίλειον καὶ Φίλειον, ἄπερ ὄρχ.

Φλά, ἢ. Νήσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ. Ἡρόδ. 4, 178. ὁ Στέφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἡμαρτμ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὐρηται Φιλί γραφομένη.

Φλάβιος, καὶ Φλαούιος, Flavius, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius. Ὀνομ. κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμίνιος. Στράβ.

Φλέγρα, ἢ, καὶ Φλέγραι, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἐνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων Θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτούς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἤθελον νᾶ ὀρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῇ χερσονήστῳ Παλλήνης ἐν Θράκῃ. Ἡρόδ. 7, 123. Ἀπολδρ. α', 6, 1. Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτίθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν πλησίον τῆς πόλεως Κύνης, ἢ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ παρὰ τὴν Ταρτησσῶ. Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἐνικ. εὐρηται

παρὰ Πινδ. Νεμ. 100. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 825. Ἡρόδ. πληθτ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολδρ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὐρίσκεται καὶ πόλις τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὅρα, Παλλήνη. — ὅθεν Φλεγρτίας, αἶψ, αἶον. Τῆς Φλέγρης ἢ εἰς τὴν Φλέγραν ἀνέμων· τὸ Φλεγραῖον πεδῖον. Εὐρ. Ἡρακλ. μιν. 1165.

Φλεγύα, ἢ (υ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτιθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Πaus. — ὅθεν, Φλεγυνεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φλεγυαί, οἱ (υ). Ἀρχαῖος λεητρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβάς ἐταῦθα πῖσαν. ἐκ τῆς Θράκης ἢ Θρᾷσθίας μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὴν Κηφιστὸν ποταμὸν ἐν Φωκίᾳ κατεπρόρρηθεν ὅλην τὴν περίεχ χώραν διαρπάσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ ἠφανίσεν αὐτοὺς ἐξ ὀλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνῶν καὶ σεισμῶν· τουτοὺς φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιεβαλε μέ τείχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὀμ. Ἰλ. Ν, 303. Ὀμ. Τμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὀμήρ. Φλεγυαὶ κατώκουν ἀρχαῖοι ἐν Θρᾷσθίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτάνος. Paus. Σ', 36. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐταλοῦντο οὗτοι καὶ Φλεγυνεῖς, ἐκ τῆς Ἐνικ. Ὀνομ. Φλεγυαί.

Φλεγυαντίς, ἴσος, ἢ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατοικῶν τὸ πάλαι οἱ Φλεγυαὶ ἐν Βοιωτίᾳ. Paus.

Φλεγύας, ου, ὁ (υ). Τίος τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, ἔχων τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτιοῦ πεδίου ἐν Θρᾷσθίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀτλακτιοῦ. Ὀμ. Τμν. ιε, 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Κατὰ Paus. Σ', 35. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβάς με ἐν πληθὺς Θρᾷσθίων εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόν· τὴν πόλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθηται καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοὶ Φλεγυαί. Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Φλεών, ὠνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ', 41.

Φλιαί, αἱ, = Φλιούς, ὅπερ ὄρα.

Φλιάς, αντος, ὁ (ι). Τίος τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀραυθρέας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιῶς Ἀπολ. Ροδ. Α, 115. κατὰ Στέφ. Βυζ. Φλιούς, οὗτοι.

Φλιάσιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Φλιούντος ἢ ἐκ τοῦ Φλιούντος ὦν καὶ Οὐσιαττικ. Φλιάσιος, ὁ κίτριος. Ἡρόδ. ἢ Φλιατία, ἢ περὶ τὸν Φλιούντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ἴσος, ἢ. Τοῦ Φλιούντος· ἢ Φλιούντις αἶα, ἢ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιούντος. Θουκ.

Φλιούς, οἶντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μετὰ Σικωνίας καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλιατίαν καλουμένην σχη-

τίζουσιν τὸ πᾶσι ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλείτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς καθάρτου, ὁφείκει Ἀραιθυρέα καὶ τελευταίον Φλοῦς ἀπὸ τοῦ Φλίαντος υἱοῦ τοῦ Διούτου. κατὰ δὲ Στράβ. εἰετο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιούτος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὀρθοτ. ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἡ διαβάσις ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας εἰς τὴν Σικυώνα. πρῶτον εὐρήται παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 74. ἄρσεν. γεν. παρὰ Θουκ. σ', 58. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. καὶ Στράβ. κατὰ Ἀρποκρτ. ἐχρῶντο συνῆθ. οἱ Ἀττικοὶ τῶ ἄρσειν. τύφω. Θυλκ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. — καὶ αἱ Φλῖαι, Διοδ. Σικ. ιδ', 41.

Φλόγιος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. ὄνομα. Κάτοικοι τοῦ Ἠλίου, παρὰ Δουκ. ἀληθ. Ἰστ. α', 20.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δημὸς τῆς Ἀττικῆς ἀνέχων ἐκ τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ἀρποκρτ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φλυεύς, ἕως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὢν.

Φλυασιοί, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἐνθα ἰὼν Φλῖσις ἀναμνηστικῶς.

Φόβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φόβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄριος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων αἰετοε τὸν θεόν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοῖβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοῖου τὴν Δητὴ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολόρ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. ἀναφέρεται αὕτη ὡς ἐφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

— 2) Νυμφητικὴ γυνὴ τοῦ Δαεαοῦ. Ἀπολόρ.

— 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἰλαΐρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδευκὴς ἐγέννησε τὸν Μινυτιλῆα. Ἀπολόρ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυιδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήτιος, ἰα, ἰον, ποιητ. ἀπὸ Φοιβείας, ὅθεν τὸ Φοιβήτιον δάπεδον, ταῦτ. τὸ Ἴλιον, κληθέν οὕτως ἀπὸ τῶν τειχῶν τὰ ὅποια ἐκτίσθησαν πρῶτον ὑπὸ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβήτις, ἰδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Φοιβήτιος. Ἀνθολ.

Φοιβίδας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Φοιβίδης (ἔ). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχεν δολίως τὴν ἀκροπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενφ. Ἑλλην.

Φοιβίς, ἰδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. ἐταίρας, παρὰ Δουκ. Ἐταιρ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ. Ἐπιστ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρόν καὶ διαυγάζον αὐτοῦ κάλλος, οἰονεὶ καθάρως, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ἐτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μαντικῶς, προφητικῶς, διαγνώσκων σαφῶς τὰ μέλλοιτα καὶ προμηνῶν αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλὰ. παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀ-

πόλων. Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Φοινίκη.

Φοινίκες, οἱ, Ἑνικ. Φοινίξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenicia εἰς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐμπορικῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρότ. 7, 89. κατοικοῦντες πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετέβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν κατὰ δὲ Ἰουστιν. 18, 3. μεταβάλλαντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἦδη ἀναφέρονται οἱ Φοινίκες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδάλεις περιψήμος ἐξαιρετ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύαν καὶ διὰ τὰς εἰς διαφόρους τέχνας ἐπισόσειτον, φημιζ' ἔμνοι οὐχ ἦττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας. παραβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὁδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατετάθησαν περιβοητοὶ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασιτεριῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφορῶν τεχνουργημάτων καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὕλην, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἐθνη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλκον διαφόρους καὶ πολυκεντρικοὺς γνώτους χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλοὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐυστήθησαν πρῶτως ἦδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι αἰετοε στενὰς σχέσεις ἐμπορείας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν. — 2) = Καρχηδόνιος, Ἡρότ. 5, 46. παραβλ. καὶ Εὐρ. Τρωαδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. 15. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὁρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνονσα ὅλην ἐκεῖνην τὴν παραλίαν χώραν τῆς Συρίας ἡτικ ἀνατολικῶς μὲν ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χορσέου ποταμοῦ ῥέντος ἀρκτικῶς τῆς Καιταρείας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευτέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὁρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφανείαν ἐκτασις ὑπῆρχε μέλις 240 τετρτ. μίλ. Γεωγρ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατὰ τινες μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνικος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθροῦς, διὰ τὴν ἐπισημνεύσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρὰν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐνακίμ τῶν ὁποίων πρῶτως παρέλαβεν οἱ Ἑλληγες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων· ἦν δὲ ὡς ἐπιπολύ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πετρώδης καὶ ἀπόστμος ἐ-

χοντα κατά μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μετὰ διαφόρους καὶ ἐπιστήμονες ἐν αὐτῇ ἀρχαίαι πόλεις, ἐξ ὧν πρό πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδῶν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡροδ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἡπειρῷ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἐξαίρετον ἐμπόριον. Πολύβ. β, 8. Στράβ.

Φοινικῆ ἥϊος, ἡ, ἰον. Ἰων. ἀντὶ Φοινίκιος. Τῆς Φοινίκης ἡ ἐκ τῆς Φοινίκης ὧν· τὰ Φοινικῆ γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὅποια ἐφερν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδ. 5, 58.

Φοινικῆος, ἡ, ὠν. Τῆς Φοινίκης ἡ ἐκ τῶν Φοινίκων ὧν· Φοινικόντι, = ψεῦδος, ἐφημίζοντο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοινίκες ὡς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλεοί, »Φοινὴς ἀνὴρ ἀπατηλὸς εἰδώς. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 288—369. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδόνας. Θουκ. 5, 46.

Φοινίκειον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Βοιωτίας κείμενον δυτικῶς τῆς Ὀρχηστοῦ. Στράβ.

Φοινικῆος, ἡ, ὠν. Τῆς Φοινίκης ἡ ἐκ τῆς Φοινίκης ὧν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ἡ, ἰδος. ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρῶτον Μεσσηνίαν καλουμένην, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικῶν, οἶντος, ὁ. Πόλις με λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίῳν τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κζ'. Φοινίξ τῶν Λαμπέων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κολώνην· τανὺν Ἀνδρόα. Πανσ. δ', 34. — 3) ἑτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθῆρας, περὶ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἀγνώστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἑλώρου. Πτολ. πῦαν. οἱ παρ' Ἡροδ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος· τανὺν Τζεχμῆς. Θουκ. η', 34. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις με λιμένα τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὀλυμπος καλούμενη. Στράβ.

Φοινικῶσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰόλου ἡ Διπύρων νήσων· τανὺν Dattalo καλουμένη. Στράβ.

Φοινίξ, ἡ, ἰκος. ὁ. Τίς τοῦ Ἀγῆνορος, ἀδελφός τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολδρ. γ', 1, 1. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ, 321, ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι πεμφθεὶς ὁ Φοινίξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης Εὐρώπης ἤλθε καὶ κατήκτισεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια Τγῖν. κατὰ Πανσ. ζ', 4. ἐγέννηθεν ὁ Φοινίξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰνῶος τὴν Ἀστυπαλαίαν. — 2) Τίς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Κλοσοβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μιᾷς θούλης καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἑλλ. δὲ πρὸς τὸν Πηλεῖα εἰς Θεσσαλίαν ἐδιωρήθη· αὐτὸς βασιλεὺς τῶν Δολοπόν παιδαγωγῆσαι παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλεῖα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν

Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστὰς εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὁμ. Ἰλ. I, 448. x. ε. ξ. κατὰ τινα δὲ νεωτρ. διηγητὴν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἐθεραπεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρπ. Φοινξ. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολδρ. γ', 13. 8. Δημ. Πατριπρβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖος τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοινίξ, ἡ, ἰκος. ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Λοκρίδος χεῖρας ῥέων διὰ τὸν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡροδ. 7, 176. Στράβ. — 3) Ἐερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικῶν. ἀρίθμ. 1. — 4) Ἐπιθτ. = Φοινικῶς. Πινδ.

Φοινίσσα, ἡ· Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπιθτ. τῆς Φοινίκης ἡ ἐκ τῆς Φοινίκης οὐσα. Εὐριπ.

Φοιτῆαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὐσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύβ. Φοιτῆαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτῆαι, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτεον, τό. Πολύχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. ε', 7. καὶ Φύταιον, τό. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοίτιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀλμαῖονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολέγανδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· τανὺν Πολύκανδρος. — ὅθεν Φολεγάνδριος, οἱ κάτοικοι. Σολ. Λεῖψ.

Φολῶν, ἡ. Ὅρος ὕψηλόν καὶ δασιώδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος· τανὺν Ξηρία. Εὐρ. Στράβ.

Φόλος, ὁ. Εἰς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελλίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολῆς ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἑρμυανδρὸν κάρπον, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὐρὼν φιλόφρονος ὑποδοχὴν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἐπινε κοινὰς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς ἀνοίξας τὸν πίον ἐπισιν παρ' αὐτοῦ, ἡ ὁσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἰλκυνε τοὺς λοιποὺς Κενταύρους εἰς τὸ σπῆλαιον ὅπου συγροτηθεῖσαι ἰσχυρὰς μάχης ἐνίκηθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆους· ὁ δὲ φίλος ἀπέθανε πληγωθεὶς δι' ἐνὸς Φαρμακαροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκπαθῇ ἐκ τῆς πληγῆς ἐνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολδρ. β', 5, 4. Ξεοκρ. Εἰδ. 5, 149.

Φόρβας, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λετ-
βου, τοῦ ἐποίου τὴν θηγατέρα ἤρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. I, 665. — 2) Τίς τοῦ Ἀργῶν καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἀργῶν. Πανσ. β', 16. — 3) Τίς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 211. Πανσ. ζ', 26. — 4) Τίς τοῦ Λαπίδου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ πατὴρ τοῦ Δυγείου καὶ Ἀγορος. Πανσ. ε',

1. Ἀπολδρ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίδων εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καθάριστας αὐτὴν ἀπὸ τούτων φαρμακερῶν ὄψεως. Διοδ. Σικ. δ', 58. — 5) Εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιωνέως. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 490. Φόρβος, ὁ. Πατὴρ τῆς Προνέας γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Φορξίδες, αἱ (ε). Θυγατέρες τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἴσχ. Πρωμ. 793. Ἀπολδρ. α', 2, 6. (Φόρκος). Φόρκος, ὁ, = Φόρκυς. Πινδ. Πνθ. 12, 24. Φόρκυες, υἱοί, ὁ, = Φόρκυς. Φόρκυος λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης καίματος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὅποιον ἤραζον ἀσφαλῶς τὰ εἰσρομύοντα πλοῖα. Ὁμ. Ὀδ. Ν. 96. κ. ε. ξ. Φόρκυς, υἱός, καὶ υἱός, ὁ, μεταγενστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκος. Τίος τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοὺς Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θεώσης, γεννῆτας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραῖας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορξίδες ἐκαλοῦντο. Ἡτ. Θεογ. 237, 271. κ. ε. ξ. κατ' Ὁμ. δὲ Ὀδ. Α, 712. πατὴρ τῆς Νύμφης Θεώσης. Κατὰ Πaus. β', 21. κατὰ τὴν Φόρκου περὶ τὰς ὀχθὰς τῆς Τριτωνίδος λιμῆνος ἐν Λιβύᾳ. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμῶν τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρακίᾳ πολιρχία, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλεῶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 312. (Φόρκος Ὀνομστ. πιδαν. ἀρχαιοτρ. τύπ. ὡς παρ' Ὁμ. καὶ Πλάτ. Φόρκος, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολδρ. Δοτκ. Φόρκω, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 828. Γεν. υἱός, Αἴκκ. υἱα. Ὁμ. Ὀδ. Α, 72. καὶ Ἰλ. Ρ, 312. Δοτκ. Φόρκυ, Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.) Φορμίαι, αἱ. πρῶτον Ὀρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, τανὺν Mola di Gaeta, ἐνθα ὡς ἐλεγστο κατὰ τὸν ἀρχαιοῦς οἱ Δεστρογόνες. Στράβ. Φόρμις, υἱός, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγός τοῦ Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαιναλὸς πέλας τῆς Ἀρκαδίας κατὰ Σουιδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Κωμικός ποιητής, παιδαγωγῆτας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Paus. κατὰ Müller Ἱστορ. Δωρ. τομ. II, σελ. 360. ὑπῆρχον δὲ ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα. Φορμίσιος, ὁ (—υυ). Ἀθηναῖος τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεψε πώγωνα μακρὸν διὰ τὰ δεικνύει αὐτὸν φοβερόν εἰς τοὺς ἄλλους, εἰ δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστφ. Βατ. 965. Ἐκκλ. 97. Φορμίαν, υἱός, ὁ (ε). Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ. Θουκ. α', 65. Ἀριστφ. Ἰνπ. 562. — 2) Πλούσιος τις πολίτης ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μεσδ. σελ. 565. — 3) Εἰς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποῦ φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λογῶν τοῦ Δημοσθένους. — 4) Ῥήτωρ τις. Δημ. Λεπτ. — 5) Δούλος τοῦ Ἀθηναίου Διωνοῦ. Δημ. Φόρμος, ὁ. Ναυαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 7, 182. — 2) = Φόρμις. Φορωνεὺς, εἰς, ὁ. Τίος τοῦ Ἰράχου καὶ τῆς

Μελίας μίαν τῶν Ὀκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατὰ τινὰς ζήσας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἀργεῶς. Paus. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἀπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) ποιητ. = Ἀργεῖος, Θεοκρ. Εἰδ. κς', 200. Φορωνεὺς, υἱός, ὁ. Τοῦ Φορωνεῶς ἡ ἐκ τοῦ Φορωνεῶς οὐτα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἐν ἐπικῶν ποίημα τοῦ Ἑλλανίκου. Στράβ. Φούλβιος, καὶ Φουλόιος, ὁ. Fulvius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Φούριος, ὁ. Furius. Ὀνομ. κύρ. ἄρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Φούνδοι, οἱ. Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ἠύξανεν ἀριστοὶ οἶνοι. τανὺν Fondi. — ὅθεν Φουνδανός, ὁ καταικ. Στράβ. Φράατα, τὰ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης. ἔκειτο δὲ αὐτὴ ἐφ' ἐνὸς λόφου οὕσα ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη. Διάν. Κατ. Οὐρα, τὰ, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φράατα, τὰ, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φραάρτης, υἱός, ὁ (ε). Βασιλεὺς τῶν Παρθίων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱός τοῦ Ἀρτάκου. — 2) Φραάρτης ὁ δευτέρος, υἱός Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλευσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μιτράτων. Φραόρτης, υἱός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηΐκου, πρῶτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδ. 1, 96. — 2) Τίος τοῦ Δηΐκου, βασιλευσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 102. Φρασίς, υἱός, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Φρασιδάμος, ὁ, Δωρικ. ἀντιφρασιδῆμος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῷ. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 3. Φρασικλείδης, υἱός, ὁ. Ἀρχὼν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Φρασιμεός, ὁ (ε). Πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολδρ. γ', 15. Φράσιος, ὁ (ε). Μάντις τις ἐκ Κιπρῶν, ὅστις συμβουλευσας τὸν Βούσιριν νὰ θυσιάσῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολδρ. β', 5, 11. Φράστωρ, υἱός, ὁ. Νικητὴς τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10. Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ττασπού. Ἡροδ. 7, 224. Φραταφέρνης, υἱός, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ἀρρίαν. Φρέαρροι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνέκων εἰς τὴν Λαοντιάδην Φυλῆν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεάρριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάρρων ὢν. Δημ. Φρέγελλαι, αἱ, καὶ Φρέγελλα, ἡ. Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. τανὺν Ceperano. Πληθ. παρὰ Στράβ. Ἐνικ. Στεφ. Βυζ. Φρεγηνία, ἡ. Fregene. Πόλις τῆς Τυρρῆ-

νικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανὺν Castel Guido. Στράβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεταίης Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ον, ὁ (-υ-). Ὀλυμπίοντις τις ἐκ Θεσσαλίας πατήρ τοῦ Ἰπποκλείου. Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκων, ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ἀνῶθεν τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην. Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ὄρος, ὁ (ι), Ἀρτ. κύρ. Ὅνομ. παρ' Ὀμ. Ἐπ. 4.

Φρικωνεύς, ἑως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στράβ.

Φρικωνίς, ἴδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης ἐν τῇ Αἰολίδι χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀπ' ὅπου μετέβησαν πρῶτον οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν κτίσαντες αὐτήν. Ἡροδ. 1, 149.

Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθείσης οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στρίβ.

Φρικωνίτης, ἴδος, ἡ, = Φρικωνίς, Στέφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ Φριξαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι κειμένη ἐπάνω ἐνὸς ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 146. Ἐνικ. παρὰ Ξεφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαίος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀξιμαντοῦ βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφός τῆς Ἑλλάς, ὅστις διαβλήθει ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἰνούς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μελλῶν νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρὸς τοῦ Νεφέλης ἐφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἑλλαν, διαπλεύσαντες τὴν Ἰθάκην εἰς ἐνὸς χρυσομάλλου κριὸν τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμῆ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἑλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριὸς ἐπύγη εἰς τὴν Ἰθάκην ἦν ὡς αὐτῇ ἐνώμασθαι ἔκτοτε Ἑλληγόνοτος, ὁ δὲ Φρίξος φθάσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέστηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριὸς εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ὄλεος τοῦ Ἄρεος λαβὼν εἰς γυναικα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιοῦν, ἧς ἡς ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίλωρον. Ἀπολδ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Πανθ. Βοιωτ. 34. ἐπιστρέψας ὁ Φρίξος αὖτις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολδ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδ. 7, 197. (ἡ γραφ. Φρύξος ἐστὶν ἡμαρτ. παρβλ. Hayne εἰς Ἀπολδ. σελ. 134.)

Φρίξον πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἁλῶς καὶ Ἰόησσα καλουμένη. Στράβ.

Φρονέμη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡροδ. 4, 154.

Φρόντις, ἴδος, ὁ. Τίς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιοῦς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ροδ. Β, 1157. Ἀπολδ. — 2) ἡ Φρόντις. Γυνὴ τοῦ Πανδίου καὶ μητὴρ τοῦ Εὐφρόβου. Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Τίς τοῦ Ὀνίτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐκαραῖνωσεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὀμ. Ὀδ. Γ, 279—285.

Φρόντιον, ὄνος, ὁ· Fronto. Ἄρσεν. κύριον ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λινκ.

Φρούριον, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας. Διον. Περ. 752.

Φρύγες, οἱ, Ἐνικ. Φρύξ, ὕγις. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' Ἡροδ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θράκης, εἶδα πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλούντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν. Ὀμ. Ἰλ. Π, 717. ἐναγχολῶνται ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κηνητροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐσβαλον μεγάλως διὰ τὴν ευφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὥς εἰς ἄρτον δυσεταίμους καὶ ἀπλοὶ τὰ τῆς. Ἡροδ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ παλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορευούσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μετὰ τὴν Καππαδοκίαν, μετῃμβρινῶς μετὰ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Λίμνην Ἀσκηνίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολουθῶς δὲ ἐδιαίρειτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύο μεγάλην μερῇ. α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τὴν Βιθυνίαν, Παφλαγονίαν καὶ Καππαδοκίαν, ἔχουσιν ἀνέκαθεν ἰδίῳ ἐγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποταχθεῖσαν εἰς τὸν βασιλεῖον τῶν Λυδῶν. Ξεφ. Ἀνάβ. β', 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλησπόντον καὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον περιλαμβάνον τὴν Τρωϊκὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Πρεποντιδὸς ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλησπόντου ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξεφ. Κυρπαῖδ. β', 1, 5. Στράβ. ἔτερον μέρος τῆς Φρυγίας κείμενον περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον, ἡπερὶ τὸν Ὀλυμπον ἡ ἐπὶ κτήτος Φρυγία καλουμένη, ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἰτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ οὗ ποῖον λέγεται ὅτι ἐκάθη ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρῦχθαι. Στέφ. Βυζ. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 159. — 3) προσηπακμ. ἡ δεῖα, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — 4) ὄνομα κύρ. δοῦλης, παρὰ Θεοκρτ. Φρύγεια, τά (υ), Οὐδετ. ἐκ τοῦ Φρύγιοις, προσηπακμ. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυριζόμεναι τελεταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥεας ἡ Κυβέλης.

Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πρὸ κληθέν ὡς ἀπὸ τῆς αὐτοῦ λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ, 22. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ἡ, ὄν. Τῆς Φρυγίας ἡ ἐκ τῆς Φρυγίας ὦν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ἰα, ἰον, καὶ Φρύγιος, ὁ, ἡ, ὄν. Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκον· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία δαίμων, = Κυβέλη. Λουκ. Ἀμ. 42. ὁ Φρύγιος λῖθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μάρμαρον, πῖσαν. ταῦτ. τῶ Συναδικίῳ λῖθος ἐκ τῆς πόλεως Συναδάας ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἰππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἀρμ. 1. — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ἔρους Οἰτῆς ὦν· ἴδε Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (υ). Περιβόητος ἐταῖρα τῆς ἀρχαιοφάνους ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιάς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τοῦ ὠχρόν τοῦ προσώπου τῆς χρώμα ὀνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρχον. Ἡ ἐξοχος κραιώτης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὁργανισμὸς εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφνημοῦ τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἐν τῶν ἐξέχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας. Αἰλ. ποικ. ἱστ. 5, 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρύνης, ἰδός, ὁ. Περίφηρος κισσάρωδός ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Διέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεθῆλυσε καὶ ἠσθένησε μεγάλως τὴν πρότερον ἀνδρικήν καὶ στιβαράν μουσικὴν. Ἀριστ. Νεφ. 957. Ἦσυχ. — 2) Λακαδαμόνιος τις, παρὰ Θουκ. η', 6.

Φρύνης, ἰδός, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαιᾶς. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνης, ἰδός, ὁ (υ). Ἀρχαῖος τραγικός ποιητὴς Ἕλληνας ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θόσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δούς εἰς τὴν δράματικὴν πρᾶξιν ὥρισμένην τινὰ ὥλην, δι' ὃ ὁ Πλάτων ὀνομαzei αὐτὸν ἐφευρετὴν τῆς Τραγωδίας. Ἀριστ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. διὰ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγωδιῶν του, Μιλήτου ἁλώσεως ἐπιγραφόμενης, κινήσας εἰς δάκρυα τοὺς θεατὰς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, διότι ὡς λέγεται παρ᾽ ἐστῆς μετ' ὧν ῥητότατα καὶ οἰκτρὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν προξενιθέντα δυστυχήματα ἐν καιρῷ τῆς ὁλώσεως τῆς Μιλήτου παρὰ Σουῖδ. καὶ ἄλλοις ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίου. Ἡρόδ. 6, 21. — 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικά δράματα καὶ μίαν παρωδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστ. Βάτρ. 13. Σφ. 1303. — 3) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου,

ὅστις ἐνωθεὶς μετ' αὐτὸν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὐτὴ ἐπανάλαβε τὴν προτέραν ἰσχύιν της. Θουκ. η', 35. κ. ε. ξ. Ἀριστ. Βατ. 689. — ὅθεν, Φρυνίχιος, ὁ, ἡ, ὄν· Ἀριστ.

Φρύων, ὠνος, ὁ (υ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στράβ. — 2) Ἀθηναῖος τις, προδότης τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρύων, ὠνος, ὁ. Ἀθηναῖος τις ἀναφερμένος παρ' Ἀριστ. συνήθ. μετὰ τοῦ Εὐριβάτου, τοῦ ὁποῖου ὁ δόλιος καὶ πονηρὸς χαρακτήρ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστ. Θεσμ. 361. Πλάτ. Λουκ. Ἔρα Εὐρυβάτος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστ. Σφ. 440.

Φρύξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Δερναίας λίμνης καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἑρσίνον. Πανσ.

Φύνη, ἡ. Γυνὴ τις Ἀθηναία, ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιανειῶς, ἧτις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἀμάξης συρομένη εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡρόδ. 1, 60.

Φυκὸς, οὐντος, ὁ (φυκός). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Φυκυσίος, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (α). Πόλις τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἔρους Ὄζυρος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δημόνοιο, πῆν ὅποιον ὁ Ὀμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποκειμένην εἰς τὸν Πρωτοσίλαν. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 84. κατὰ Δικαιαρχ. ὑπῆρχον αἰθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίτην τῆς Ἀρκαδίας κειμένην ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημβρινῶς. Πανσ.

Φυλάκη, ἰδός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμήδη. Ἀπολ. Ροδ. Α, 47.

Φυλάκησιος, οὐ, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὦν· Στέφ. Βυζ.

Φυλάκιδης, οὐ, ὁ (ε). Πατρωνμ. ὄνομ. Τίος τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 7, 5. (τὸ υ ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ᾄσει). — 2) Νικητὴς τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 22.

Φυλάχιος, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεφρ. 23.

Φύλαχος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Δημόνοιο καὶ τῆς Διομήδους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινῶα ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην οὗτος ἐκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην· Ὀμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολλ. 9,

10. — 2) 'Αρχαίοστις ἦρας τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβοήθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδ. ἡ, 39, — 3) Τίος τοῦ Ἰττιαίου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (υ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἡ Σικυωνίος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τὸν Πύρρον εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντοί, ὁ (υ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρωτίᾳ χώρας τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ἐκ δὲ τῆς φιλομήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὐδωρον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 180. Ἀπολλ. β', 7, 6. Φυλεύς παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυῶπων, υἱὸς τοῦ Ἀντίοχου καὶ ἐκγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. β'.

Φυλάσιος, ὁ ὅρα Φυλή.

Φυλαίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυθαγγοῦ ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. εἶδα πρότερον. Φυλλίδας ἀναγινώσκει.

Φυλεύς, ἑως, ὁ. Τίος τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἠλίδος, πατὴρ τοῦ Μήγρητος ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἤθελον νὰ ἀποδόσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆα τὸν συμπεληθέντα μισθὸν διὰ τὴν καθαρτὴν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐτῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεύς ἐκλεχθεὶς ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψήφον του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, δι' ὃ διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἠλίδος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολλ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατὰ τινὰς παρευρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν Σῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἐπίστ. τοῦ Ἀπολλωνίου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ εἶδα ὑπῆρχεν εἰς περιφθόριαν αὐτοῦ. Στράβ. β'. ὁρσotr. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρον ὀχύρα τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνιτῆα φυλὴν ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταὐτὴν Ἀργυροχάστειον. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — ὅθεν παροιμ. ἡμῆς μνησικακῆς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβεν. Ἀριστ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλήης, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγαιον. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Φυλλάτιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ Στράβ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολλ. Ροδ. Α, 37.

Φυλλήϊος, ἰδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλῆδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολλ. Ροδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖος τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλαίδης.

Φυλλίης, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιδῶνος βασιλέως τῆς Θράκης, ἣτις ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα,

ἠράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομείνωσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐκρεμάσθη ἰδοχείρω. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατὰ τινὰς δὲ λέγεται εἶτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλίας. — 2) Χώρα τῆς Ὀρέκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη. Ἡροδ. 7, 173. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλλήϊς, ὅπερ ὄρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἓνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλούς, ὁ, Στεφ. Βυζ. κατὰ Ἀθλκ. γεν. εὐρηγεται ἡμέρας. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ ἑστὶ Φυλλήϊος, Ἰωνκ. ἀντὶ Φυλλείως, ὅπερ ὄρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἑλλην ἀγαλματοποιός. Ἀνθολ. Φυλώ, οὗς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 125.

Φύρχος, ὁ (συγγεν. τῷ πύργος). Φροῖριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. ε', 49. πιδαν. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ ἄρσενκ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἑλλήσιν. Ἀνθολ.

Φυσάδεια, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἀργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλίμ. Τμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας. Ἀπολλ. γ', 8.

Φύσια, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀεῖου ποταμοῦ πλησίον τῆς Κισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκιος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκιος, ὁ. Πόλις τῆς Κιτίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραθαλασσίῳ χώρᾳ τοῖν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκειτο εἰς λιμὴν καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκιος.

Φύσκιος, ὁ. Ὅρος τῆς κατὰ Ἰταλίας πλησίον τοῦ Κρότωνος· ταὐτὸν Pozzi. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλατὸς ἐνὸς πλέθρου. ῥῶον πλησίον τῆς πόλεως Ὡπιδος· κατὰ Mannert· ταὐτὸν Ὀδοῖν ἡ Ὀδοριχῆ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαιλλέχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκιος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος. Στεφ. Βυζ.

Φύταιον, τό. = Φοῖτεον, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλιδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ φυτάλου, ἀρχαῖα τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἣτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θησέα ἐκασίρειεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνον πολλῶν ληστῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 22.

Φυτάλος, ὁ (υ). Ἀρχαῖος τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δήμητραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὕτη ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἀρπαγθεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἓνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτον ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Πανσ. α', 28.

Φυτία, ἡ, = Φοιτεία, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλμιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Ποτειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροϊζῆνιοι, οἷς διατηροῦντα τοὺς καρπούς αὐτῶν ἀπὸ τῆς

θαλάσσης κατακλύνει. Πaus. β', 32. ετι δέ 'Επει. τὸ Διός. 'Ητύχ.

Φώκαιαι, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ, περιέφκει πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπορίον τὸ ὅποιον πρὸ τῆς Περσικῆς ἐτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διάφορα μέρη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ὥς τῶν Γαδεΐρων· ἐκτίθη δὲ αὕτη πρῶτον ὑπὸ τινων Ἀθηναίων, ἔχουσα οὖν λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξενὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νήσον Κύρον ἐκίσαν τὴν πόλιν Ἀλερίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐν αὐτῇ μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· τανὺν ἐρείκεια Φωκίαι ἢ Φώκας καλούμενα. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδ. 1, 143, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαίη. ἡ, παρ' Ἡροδ. 1, 80, 164. — ἔθεν Φωκαίηθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Δουκ.

Φωκαῖεύς, ὅς, Ἀττικ. Φωκαεύς, ὅς, Ἡ- τοίκοι τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὰ τοῦ αι, παρ' Ἡροδ. 1, 14. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκεύς, κάτοικ. τῆς Φωκίδος.)

Φωκαῖς, ἴδος, ἡ, Ἀττικ. Φωκίς, ἴδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὔσα, ἡ κάτοικοι τῆς Φωκαίας· οὕτως ἔκαλετο ἡ ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλος Μιλτιάδης ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀναβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπιδεκ. ἀντὶ Φωκαϊκῆ. Θουκ.

Φωκαῖχος, ἡ, ὄν. Τῆς Φωκαίας ἡ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαῖτης, ου, ὁ (ι). = Φωκαῖεύς. — 2) Ἐπι- δεκ. ὁ Φωκαῖτης στρατηγ, νόμιμα τῶν Φωκαέων ἐκ ποταποῦ Χρυστοῦ. Θουκ. δ, 52.

Φωκαῖαι, αἱ, φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντιῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκαῖς, εὐς, ὁ, Ἰων. ποί. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ι). Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημ.

Φωκίχον, τό. Οὕτως ἔκαλετο εὐρύχωρος τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἐνθα ἀνεγέρθη οἱ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῇ ὁδῷ ἣτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν ἄρπον τοῦ Λαίου. Πaus. ε', 5.

Φωκικός, ἡ, ὄν. Τῆς Φωκίδος ἡ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ἴδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θεστυλλίας, ἀκατολικῶς ὑπὸ τῆς Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωριδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίων Ἑλλήνων εἰς τὴν ὅποιαν κατῴκουν ἀνεκαθεν οἱ Δελεγεῖς ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τὴν Λυκαρῖαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἀφῆξεν οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκίς ἀπὸ τοῦ Φωκῆ υἱοῦ τοῦ Αἰάκου, ὅστις ἐκυρίευσεν ἐν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα

ἀκατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ὁδοικεῖτο ἀρ- χαιεθὲν ἢ χωρὰ τῆ. Φωκίδος ὑπὸ ἱλλων ἀνεξαρ- τητήν βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀν- γέρει ὥς τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ἐκ- τοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὕτη πολλὰς ἐλευθερίας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χῆρας, ἐ- πέτρεψε τὴν φροντίδα καὶ κυβερνήσιν τῶν κοι- νῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγχροτου- μένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκά- στης πόλεως εἰς τινα εἶπον Φωκικὸν καλούμε- νον. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἐναχο- λούμενον μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέρ- γειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπορίον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Σοφ. Οἶδ. Τυρ. γ33. Ἡροδ. Στράβ. — 2) Ἐπιδεκ. ἀντὶ Φωκικῆ.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστημῶν στρατη- γῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φωκῆ, ἀκμάτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βα- σιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξαν- δρον τοῦ μεγάλου, διδάχθεις τὴν φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁ- ποῦ τοῦτου ἐξαίρετως ἐμνήθη τὴν περὶ τῆς ἡθῆς καὶ λοιπῆς δάιταν αὐστηρότητα, ζημιζό- μενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾶον αὐτοῦ καὶ με- τριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἀκραν δικαιοσύνην του, ἐπικλήθει· διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ συνεργίας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νόξῳ ναυμαχίαν, πεμ- ψθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδίου καὶ ἀρμοστής εἰς τὰς ὑπο- ταχθεῖσας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς εἰσπραξίν των φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ὁσῶν του ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχωνα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλεξάνδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερ- θεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνεδριάζοντι κα- τεδικάσθη νά πῇ τὸ κύνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐ- τῶν τὸν τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπ. Δημ. Πλούταρχ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιβ', 43.

Φωκός, ὁ. Τίς τοῦ Αἰάκου καὶ τῆς ὕμνης Ψαμμάτης, ἀδελφός τοῦ Πηλεΐου καὶ Τελαμό- νος, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ τοῦτου ἐφονεύθη ἀγωνιζό- μενος ποτὶ μετὰ τὸν δίκτυον. Ἡρ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολ. γ', 12. 6. Κατὰ Πaus. ε', 1, ἀνομαστῇ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκίς χώρα, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται καὶ δύο παῖδες ὁ Κρίσ- σος καὶ Πανοπεύς, Πaus. β', 29. — 2) Τίς τοῦ Ὀρυτυῖωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίν- θου, ἐλθὼν μετὰ ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Πaus. β', 4, 29. ε'. 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 16.

Φώκρετος, ὁ. Ρυζάντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ι) Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνα, τοῦ ὁποῦ σάζονται στίχοι τινεῖς γιωμικοί.

Φώρων λιμνῇ, ὁ. Λιμνὴ τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τὸ ἔρος Κορυθαλίον. Στράβ.

Φώτιος, ὁ. Χάωντις ἐξ Ἠπειροῦ, παρὰ Θουκυβί, 80.

X.

Χάα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγινώσκουσιν τινες τὼν ἐξηγτ. ἀντὶ Φλειά, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Η, 131.

Χάβηρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου. Ἰνδίας, τανῶν καθευρὺ καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, οὐκ, ὁ. Ἀθηναῖος τὴν Φλυασίαν τὸν Δημόν. Ἀριστφ. Σφ. 234.

Χαβλάσιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενος παρὰ Διεν. Περ. 956.

Χαβρία, οὐ, ὁ (ζ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ίφικράτους, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατῆσαι κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβαλεῖ τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἐναῖσχυρον στόλον διὰ τὴν πολιορκίαν. ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὅτε μ' ἐν μικρὸν πλοῖον ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου χάραξ, ὁ. Chabrieae Castra. Χωρίον ὄχυρόν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλάσσιος ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ. ἢ Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὅρα.

Χαδῆσιοι, α, ιν. Τῆς Χαδηςίας ἡ ἐκ τῆς Χαδηςίας ὦν, ἔπωνυμ. τῶν Ἀμαζῶνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδηςίας ἐν Πόντῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 100. ὅρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδισία, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Χαδισίος, ἰα, ιν. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιοι, ὁ. Πεταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στεφ. Βυζ.

Χαιρέας, οὐ, ὁ. Ναυαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. ἡ, 78, τοῦ ὁποῖου ὁ υἱὸς κωμωδεῖται ὡς νόθος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστφ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἑλλήν ἀγνωστὸν εποχῆς. Πολυβ. — 3) Ἀθηναῖος τις παρὰ Λουκ.

Χαιρέδημος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατρόκλου καὶ ἀδελφὸς ἐομνήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, οὐκ, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττον, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφάντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀΐδολ.

Χαιρεφῶν, ὦντοι, ὁ. Ἀθηναῖος Σφήττιος τὸν Δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἐτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ὁπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἦ ἐν Δελφοῖς Πυθία αἰτηρέυσας τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὅτε ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τοῦτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστφ. Νεφ. 115. Πλάτ. Ἀπολγ. σελ. 21. ἀκολουθῶς φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Θρατυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχυρότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ. Ὁρν. 1296.

Χαιρήμων, οἰος, ὁ. Ποιτὴς τραγικός Ἑλλην τοῦ ὁποῖου τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χαιρητιάδης, οὐ, ὁ (α) Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ. 51.

Χαιρίδας, οὐ, ὁ (ε) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἑφώρων. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 10.

Χαίρις, ἰος, ὁ. Αὐλητής τι ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστφ. Ἀχ. 16. — ὅθεν Χαιριδῆς βομβυλῖοι, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, οἰος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦ θυγατὸς τοῦ Φύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὅποιου ἀνομασθῇ ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαῖρωνεια. Πaus. Σ', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 4.

Χαιρώνδης, οὐ, ὁ κύρ. Πατρωνυμ. Ὀνομ. ἀντὶ Χαῖρωνιῆς· καὶ Οὐτ. κύρ. Ὀνομ. Ἀρχοντός τις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἐμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Χαιρώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνέχουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιωμαθηνέντων νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλληνίων καὶ ὡς πατρίς τοῦ Πλουτάρχου· τανῶν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. α, 113. Στράβ. κατὰ Πaus. Σ', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀρνη καλούμενη. — ὅθεν Χαῖρωνεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καὶ, Χαῖρωνικός, ἡ, ἐν· τῆς Χαῖρωνείας ἡ εἰς τὴν Χαῖρωνειαν ἀνήκων. Πλούτ.

Χαίρωνες, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς θαναίδος Ἀστερίας. Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό. Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρυσσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαιοὶ οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντικτῆς ἐκχῆς τοῦ Ἀξιῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλέστρη, ἡ, Ἡροδ. 7, 123. — ὅθεν Χαλαστραῖοι, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, οὐ, ὁ. Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νο-

τειοδυτικόν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ περιβεβλημένον ὡς ἐνός πληθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διερύχων, εἰς ἄκρον εὐφερρον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κατὰ Αἴγυπτου· τανῶν Χαλδάρ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν νομάδες λαοί, κατοικοῦντες ἐπαρμεῖοι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὄρεων τὰ ὅποια ὀρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενφ. Κυρπαῖδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτερον ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρα ἐσύστησαν αὐτοῖσι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασιλεῖον, φθάσαντες μετ' αὐτοὺς εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπινουήσαντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν προτέρων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέκτησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλιν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διηρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας Κιλόσεις, ἐκαστὴ τῶν ὁποίων ἐνισχυλεῖτο ἰδίως μὲ μίαν τινά ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, Ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξηγήσιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐνύλαττον ὡς πατροπαράδοτους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαοὺς. Ἡροδ. 1, 181. Ἀόριαν. ζ', 17. — 3) Διὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, ἐιρμεινάντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' οὗου κατήγοντο εἰ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδαίαν χώραν.

Χαλκίστρη, ἡ = Χαλᾶστρα.

Χάλκεια, ἡ, Σκυλ. καὶ

Χάλκη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἡερπαδίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· τανῶν Χαρκῆ. Θουκ. ἡ, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, ὄνος, ἡ (Χαλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μετ' ἑνὸς τανῶν Χαλκηδῶν, τουρκιστ. Καδίκιοι. Ἡροδ. ἡ γραφ. Καλχηδών κατὰ Porro καὶ Passow ἐστὶν ὀρθοτ. εὐρυτομένη ἐπὶ νομιματίαν καὶ παρ' Ἡροδ. 4, 85. Κατὰ Götting ὁ τύπος. Καλχηδών ὑπῆρχε συνήθως παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὗτος εὐρηταὶ συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφοῖς. Ἡροδ. 4, 144. Θουκ. δ', 75. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὅθεν Χαλχηδόνιος, ἰα, ἰον, τῆς Χαλχηδόνος ἡ εἰς τὴν Χαλχηδονίαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. Ἡροδ. — ἡ Χαλχηδονία,

ἡ περὶ τὴν Χαλχηδονία χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονιστὴς, ἡ, ὀν· τῆς Χαλχηδόνος. Στράβ.

Χαλκία, ἡ = Χάλκη.

Χαλκιδεὺς, ἑως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδ. 5, 74. ἐτι ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. α', 65. κ. ε. ξ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Ναυάρχης τῆς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η, 1.

Χαλκιδική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτειομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ε', 15.

Χαλκιδικὸν ὄρος, τό. Ὅρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσηνίας, τανῶν St. Ritti. Πλιν. β.

Χαλκιδικός, ἡ, ὀν· τῆς Χαλκίδος ἡ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὦν. Ἡροδ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσύστηθησαν ἀρχαῖοθεν ὑπὸ ἀποικίων ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στράβ. ὁ Χαλκιδικός πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκιδίκοις, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ Χαλκοῦ ἀκοδομημένου, εἰς τὸν ὅποιον συνεβροῦντο κατ' ἔτος ὅλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφερον ὥπλισμένοι μὲν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεᾶν ταύτην. Πανσ. γ', 19. αἱ γινόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης τελεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιδίκα εἰς τὰς ὁποίας προέδρουν ἀείποτε οἱ ἐν Σπάρτῃ ἐφοροί. Πανσ.

Χαλκιδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρύξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κύλινδρον ἢ Κῶδωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἐπεμψε κρυφὰ τοῦ πατρός τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολδρ. α', 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύπλου βασιλέως τῆς νήσου Κῆ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Καλλμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθῆναις. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Χαλκίς, ἰδος, ἡ (ε) Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεσῶνις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνωμασθῆ ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Δοδρ. Σικ. δ', 47.

Χαλκίς, ἡ. Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείχετο διὰ μίας γεφυρᾶς μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο τὸ πύλαι γάγα ἐμπέριν, περιέχοντα διάφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, στοάς, γυμνάσια, καὶ ἐξαιρέτους εἰκονοθῆκας, ὡς μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἀναφερεταὶ ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρῳ, σωστήσασα

ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θράκη, Ἰταλία καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὀμ. Ἰλ. Β, 537. Ἡρόδ. τανὺν Εὐρύπος. — ἡ Χαλκίς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. Ἀρρίαν. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας καίμενη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· τανὺν Γαλατά. Ὀμ. Ἰλ Β, 640. ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. α', 108. Στράβ. ἐπὶ καὶ Ἱποχαλκίς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Τριφυλίας χώρας. Στράβ. πιδαν. ἡ παρ' Ὀμ. Ἰλ. Ἀπολ. 426. ἀναφερομένη. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλά θάνα ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἡ ἐπὶ Θράκης Χαλκίς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ. — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδωνος καὶ Χαλκίδος, ἐπὶ καὶ Χαλκία καλούμενον. Στράβ. — 8) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χ α λ κ ι ς, ἰδος, ἡ. Ὄνομ. κυρ. γυναικὸς ἐν Ἀνδολγ.

Χ α λ κ ι τ ι ς, ἰδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος καίμενη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς περαν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας καίμενη μετοχικός. Πτολμ.

Χ α λ κ ω δ ὀ ν ι ο ν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας καίμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59.

Χ α λ κ ω δ ο ν τ ι ᾶ ὀ η ς, ου, ὁ (α) Τίος τοῦ Χαλκιδόντος, ὁ Ἐλεφῆνωρ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 541.

Χ α λ κ ω δ ο ν τ ι ὀ η ς, ου, ὁ (ε) Τίος τοῦ Χαλκιδόντος, πληθτ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκιδόντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρπ. Ἰων. 54.

Χ α λ κ ὠ δ ω ν, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀεάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφῆνωρος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρώωνος ἐν τῇ κατὰ τὸν Θηβαίων μάχῃ. Ὀμ. Ἰλ. 541. Στεφ. Φιλ. 589. Ἀπολδρ. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληρώθη, ὅτε εἰσέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης. ἡν δὲ οὗτος νῖος τοῦ Μέρβου. Ἀπολδρ. β', 7, 1. Χαλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ', 6. — 3) Εἰς τῶν παίδων τοῦ Αἰγυπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ. Πανσ. ζ', 21.

Χ α λ κ ω ν, ονος, ὁ. Μυρμιδόντις, πατὴρ τοῦ Βοδυλεῖος. Ὀμ. Ἰλ. Π, 895. — 2) = Χαλκιδων, ἀρισμ. 2.

Χ α λ ι ν ῖ τ ι ς, ἰδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν ἐν Κορινθῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλινεῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρῶτον ἔδωκεν εἰς τὸν Βελλεροφόντην διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔδραμασεν τὸν ἵππον Πήγχοσσαν. Πανσ. β', 4.

Χ α λ ο ς, ὁ (α) Ποταμὸς τῆς Συρίας ῥέων πλησίον τῆς αὐτοῦ πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν εἰσχωρίων μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν. τανὺν Κοβαίτις. Ξενοφ. Ἀναβ. α. 4, 9.

Χ α λ υ β ε ς, οἱ. Ἐνικ. Χάλυψ, υβος, ὁ (α) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, ψημίζόμενοι ἔξαιρτ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μετᾶλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὀπλῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὐρίσκοντο ἄλλοτε ἀφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάρβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλάς· κατ' Ἡρόδ. 1, 28. ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὁμοιοι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ε, 5, 1. συνώρουν μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἐπιτ. Θῆβ. 721. κατ' οὖν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορυσθάνου καὶ Ταναΐδος ποταμοῦ, καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοῖς Τιβαρνοῖς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίσθηται ἀντὶ τῶν παρ' Ὀμήρ. Ἀλκιωνῶν. — 2) Ἐθνος Ἀσιατικὸν κατοικούν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρείον. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. δ', 5, 34. πιδαν. = Χαλδαῖοι.

Χ α λ ὕ β η, ἡ (υ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιδαν. ἡ παρ' Ὀμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στράβ.

Χ α λ υ β ο ς, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Εὐρπ. Ἀλκ. 980.

Χ α λ υ β ὶ ν, ὄνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνιτίδος ἐν Συρίᾳ, πιδαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χ α λ υ ψ, υβος, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 762.

Χ α λ ω ν ῖ τ ι ς, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς αὐτῆς. Διον. Περ. 1015.

Χ α λ ω ν ῖ τ ι ς, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας ἐκτεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τήρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ. ια.

Χ α μ α ι λ ῆ ω ν, οντος, ὁ. Συγγραφεὺς τῆς Ἑρακλείας. Ἀθην.

Χ α μ ὕ ν η, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἓνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίματος, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λεγεται τὸ ὁποῖον ἠνεώχθη ὅτε ὁ Πλούτων καταβίβασεν εἰς τὸν Ἀθήν τὴν Περσεφόνην. Πανσ. στ', 21.

Χ α ὶ ο ν, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας καίμενον μεταξὺ Ἀργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Ἐρασίνοιο ποταμοῦ. Πανσ. β', 24.

Χ α ὶ ο ν ε ς, οἱ. (α) Ἐνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἰς τῶν τριῶν ὀρχαίων λαῶν τῆς Ἡπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτιήσαντες πρότερον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἡπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Ἐλυμῖα. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ.

604. καὶ Ἰσπ. 7. καίται τὸ ὄνομα Χάων ἑμ-
 παικτικῶς ὑπαινιττομένου τὸ χαίνω ἢ χάσκω.)
Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἡπείρου κειμένη
 βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς περιλήϊας αὐτῆς. Στεφ.
 Βυζ. 63. ὅτε δὲ καὶ αὕτη ἅπασα ἡ Ἡπειρος ἐ-
 λέγετο Χαονία.
Χαόνιος, ἰά, ἰον. Τῶν Χαόνων ἡ εἰς τὴν Χο-
 νίαν ἀνήκων· ἡ Χονία φηγοῖ, ἀντὶ ἡ ὄρυς τῆς
 Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.
Χάος, τό. παρ' Ἡστ. πρῶτον Θεογ. 116. Ἐν
 τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς πρώτης
 ἐν τῇ φύσει συστατικῆς τῶν ὄντων, παριστάνομε-
 νον ὡς ἐν ἄπειρον καὶ ἀχανές διάστημα περιλαμ-
 βάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
 ἐσθμιοιουργήθησαν ἀνέκτιστον ὅλα τὰ ὄντα· ἐγίν-
 ησεν δὲ τὸ Χίος ἀπ' αὐτοῦ πρῶτον τὸ Ἐρ-
 ρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μετῴσης τῶν ὁποίων
 παρήχθησαν ὁ Αἰθήρ καὶ ἡ Ἥμερα.
Χαράδρα, ἡ (υ--). Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκί-
 δος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὐ μα-
 κράν τῆς Λιλαίας. Ἡροδ. 8, 33. Παιστ. — 2)
 Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.
 — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἡπείρῳ.
 Πολύβ.
Χάραδρος, ὁ (υ-υ) Ῥία τις ἐν Ἀργολίδι
 εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνάκων ποταμόν. Θουκ. 8,
 60. — 2) Ἔτερος Ῥίαξ πλησίον τῆς Χαρα-
 δρας ἐν τῇ Φωκίᾳ. Παιστ. 1, 35. — 2) μικρὸς
 ποταμὸς τῆς Ἀχαιῶν Ῥέων πλησίον τῆς πόλεως
 Ἀργυρεῖ. Παιστ. ζ', 19.
Χερσηνὴ, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη
 μεσημβρινῶς μετὰ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χά-
 ρακ. Πτολμ.
Χερσηνός, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Χίρακος. Λουκ.
Χάραξ, ἄκος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονή-
 σου κειμένη ἐπὶ τῷ ἀνατολικῷ αὐτῆς μερῶν,
 τανὺν Κιρκά — Καίε. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς
 Χερσηνικῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ
 τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ
 Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
 τοῦ μεγάλου, δι' ὃ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἑκαλεῖτο·
 ὕστερον δὲ κατακλυσθεῖσα ἡ πλειότης ὑπὸ τῆς
 Σαλασσης ἀνεκαινίσθη αὖτις ὑπὸ τοῦ βασιλέως
 Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀπ' οὗ καὶ Ἀντιόχεια
 εἰστοτε ὀνομάσθη. Ἐφεξῆς κυριεύσας αὐτὴν εἰς
 τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πατίνης ἡ ἄλλως Σπα-
 σίνης καλούμενος, ἀχώρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων
 συστήσας ἐνταῦθα ἡν καθεδρὰν τοῦ βασιλείου του,
 ἧτις ἔκτοτε εἰλκυον ἐς αὐτὴν καὶ ὅλον τὸ
 ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελεύ-
 κειαν, ὅθεν Χάραξ Πατίνου, παρὰ Πτολ. καὶ
 Σπατίνου παρὰ Διον. Κασσ. καλούμενη. — 3) πόλις
 μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φιράξ λεγομένη
Χάραξος, ὁ. Τίς τοῦ Σκαμανδρονύμφος καὶ ἀ-
 δελφὸς τῆς Σαπφούς. Ἡροδ. 2, 135.
Χάρης, ἡ, ἡς, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις διαβόητος
 διὰ τὰ αἵσχρα αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἦδη, παρ' Ἀρ-
 ριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθη-
 ναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγι-
 κῆς γενναιότητος ἀνὴρ, πολεμήσας ἐν Θράκῃ
 ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίπ-
 που, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τούτου νικηθῆναι κατὰ

κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαίρωνείᾳ ἐν-
 συχῇ μάχῃ τῶν Ἑλλήνων. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2.
 Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἑλληνὶ ἀγαματοποῖς
 εἰς τὴν πόλεωσιν Ἀλίνδου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεῖς μετὰ
 τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἐτὶ εἰς τὸν περί-
 ψημον Κολοσσόν τῆς πατρίδος του. Στράβ.
Χαριάδης, ου, ὁ (α) πληθ. Χαριάδαι, οἱ.
 Μία τῶν ἀρχαίων ἐπιτήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νή-
 σου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγοντο διαφοραὶ γενεαὶ
 αὐτέεσι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα οὐ-
 τιδανοῦ τινος παρατίτου, παρὰ Κιλλ.
Χαρίδας, α, ὁ (υ-υ) Κυρηναῖός τις, παρὰ Κιλλ.
 ἐπ. 14. — 2) — Χαρίλας, ὅπερ ὅρα.
Χαρίδημος, ὁ, Δωρικ. Χαρίδαμος. Δημαγω-
 γος καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθῆναις μισθωτῶν
 στρατευμάτων, ἐξ Ὡρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας,
 πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως
 Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀ-
 θηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου
 ἐφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου
 ἐφρονεῦσεν ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεῖς ὑπὸ λοι-
 πῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 264.
 Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 10. — 2) Ἀθηναῖός τις ὑ-
 πὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἐπιγράφεται ἐν τῶν
 τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.
Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐφεσίου τινός, παρὰ
 Λουκ. Τοῦ.
Χαρίκλεις, ου, ὁ. Ἀρχων τις ἐν Ἀθῆναις,
 τοῦ ὁποῖου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθη-
 ναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειζ. σελ. 572.
Χαρίκλῆς, ἑσός, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων,
 παρὰ Θουκ. ζ', 20. ἔτι καὶ εἰς τῶν τριάκοντα
 ἐν Ἀθῆναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ.
 Ἑλλ. β', 3. — 2) Κορίνθιος τις, παρὰ Λουκ.
Χαρίκλῶς, οὗς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ
 Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μίντιν Τειρεσίαν, ἀγα-
 πηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ',
 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλάα. 67. — 2) ἑτέρα Νύμ-
 φη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ τοῦ Πέρσου,
 γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐ-
 γέννησε τὴν Ὀκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182.
 παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλούτ. Θετ. 10, θυγά-
 τηρ τοῦ Κυχρεῶς βασιλέως τῆς Σαλαμίνος καὶ
 γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.
Χαρίλαος, ὁ. Ἰωνκ. Χαρίλαος καὶ Χάριλος,
 Δωρικ. Χαρίλας, α. Τίς τοῦ Πολυδέκτου καὶ
 ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκ-
 λέους ἐν Σπάρτῃ· γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον
 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπαιτρο-
 πεύθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Λυκούργου, ὥς οὐ ἐ-
 φθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πα-
 τρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τε-
 γαστῶν πόλεμος τὸν ὅποιον ἐπεχείρησεν ὁ Χα-
 ρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχῆς,
 εὐτυχέστεραι μ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ
 τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κα-
 τέκτητος διαφόρους πόλεις. Πλούτ. Λυκ. 3.
 Στράβ. Χαρίλλος, Ἡροδ. 8, 131. Πισυ. γ',
 7. — ὁ Ἡροδ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμερτμ.
 Λεωβάτην.
Χαρίλας, α, ὁ (υ-υ). Περιβόητός τις ἀθη-
 ναῖος ἀνὴρ, ἀναφερόμενος παρὰ Αἰλ. ποιη. Ἰστ.

- α', 27. (ἐνθα πρότερον Χαρίδας ἀνεγνωίσκτ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλαος.
- Χαρίλεως, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μκιανδρίου. Ἡροδ. 3, 143.
- Χαρίελλος, ὁ, ἔρα Χαρίλαος.
- Χαρινάδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἀθηναῖος τι παρβύθη δια τὴν βραβύτητα καὶ ἀργονικητίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. κρείττων ἐπὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν. Ἀριστφ. Σφ. 232.
- Χρίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Κιζουσιῶν. Πτολμ.
- Χρίνοι, ὁ. Μακεδῶν τις, παρ' Ἀρρίαν. — 2) Ἀθηναῖος τις. Λουκ.
- Χαρίξενος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σικυνῶν τις, παρὰ Λουκ. Τόξαρ.
- Χαρίξενη, ἡ. Γυνὴ τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἀπλοσητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 943.
- Χάριππος, ὁ (ε). Ἀρτενκ. κύρ ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Νεμ. 64. — 2) περιβούτιος τι ἀδελφίος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.
- Χάρις, ιτος, ἡ (α). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Πaus. 9, 35. καὶ Ἡτ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὁδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθτ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνομης, Θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστατόμεναι ὡς θεαὶ καὶ εἰσὶν πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἡ ὕλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου εὕρισκετο καὶ ἡ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν. ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμηρ. ἀλλ' ἡ νεοτῆ παρ' αὐτῷ καλεῖται Πατιθέα, Ἰλ. Ξ, 269. δὴ Ἡσιόδ. ἀνεφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν Ἀριμόν, τὴν Ἀγλαίαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὁλ. 14, 19. παριστατόμεναι ζεῖποτε ὡς παρθενοὶ ἀπολλοῦ τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 385. Ὁδ. Θ. 364. — 366. ἐστ' ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, ὡς κύρ. Ὁνομ. σχηματίζεται ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάρिता. παρὰ μόντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εἴρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. α.)
- Χαρισία, ἡ, καὶ Χαρισία, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρχαδίας πλησίον τῆς Σκιάς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, πληθτ. παρὰ Πaus. ἡ, 35. Στεφ. Βυζ.
- Χαρίσιος, ὁ. Εἰς τὸν παῖδον τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη ἡ ἐν Ἀρχαδίᾳ κώμη Χαρισία. Πaus. ἡ, 12.
- Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.
- Χαριτεμίδης, ου, ὁ (ε). Ἀρσεν. κύρ. Ὁνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἑκκλ. 293.
- Χαρίτεμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὅποιον οὗτοι ἐπεμφαν μὲν ἔνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐνίκηθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τῆς θαλασσίου δυνάμεώς του.
- Χαρίτω, οὗς, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὁνομ. ἐν Ἀνδολ.
- Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὅρος μικρὸν ἐν Διβίᾳ
- καίμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κίνυπος ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 175.
- Χαρίτων, νος, ὁ (υ-υ-). Ἀγραξαντίνος τις ἑραστής τοῦ νέου Μελανίπκου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βατάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλαρίδος, ὅτε συννομάτας κατ' αὐτὸν καὶ φαραεῖς ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσποτήριον τὴν φιλίαν τῶν δύο τούτων Ἀγραξαντίναν ὑμνησεν ὡς ἱεράν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 4. — 2) Συγγραφεὺς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.
- Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσσηνιακῆς κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφρίτου, τανῶν Χιτ., κατὰ Rennel. κατὰ δὲ Mannert. Διακίρα. Στεφ. Αναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.
- Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ε). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεύς του δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.
- Χαρμίδης, ου, ὁ (ε). Τίος τοῦ Γλαῦκωνος θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, εἰς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τὰν διαλόγον τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφορεύθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν τριάκοντα τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφιστῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.
- Χαρμῆνος, ὁ. Νεάρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. ἡ, 30. Ἀριστφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμονίος τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ἀνάβ.
- Χάρμις, ἑδος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Καλλ. Ἑπ. 15.
- Χαρμόλεως, ὁ. Ἀττκ. ἀντὶ Χαρμόλαος. Εὐειδής τις νεανίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ι'. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τόξ.
- Χάρμοι, ὁ. Ἀρκά τις, ἐν Ἀνδολγ.
- Χαροιάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Εὐφιλήτου εἰς Ἀθηνῶν, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχηςτος ἡγεμονίᾳ τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστίν. 4, 3. Χαριάδης.
- Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου. Ἡροδ. 5, 99.
- Χάρπος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 672. Χάρωφ, ὀπος, παρὰ Λουκ. διαλ. Νεκρ. κε'. (ἄμφω, οἱ τύποι εἰσὶν εὐχρηστοί, παρὰ βλ. Hemsterhuy εἰς Λουκ.) — 2) Ἡλείδης τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4. (ἐπὶ τ. χαροπός.)
- Χάρωφ, ὀπος, ὁ (α). = Χάρπος. — 2) Τίος τοῦ Ἰππόστου εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 426. — 3) Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.
- Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Σπάρτης. Πaus. 5, 4.
- Χάρυβδις, εως, ἡ. Ἰωνκ. ιος. καὶ Ὁμ. Τε-

- ρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἐνός ἀποτόμου βράχου, καταπαράττον διηλεκκὴς τὴν περίεθλασαν, φοβερόν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 104, 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὐρίσκειτο τὸ μέρος ἐνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲν μεγάλην ὀρυμνὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἀρκτοῦ πρὸς μεσημβρίαν ἀπετάλουν φοβερόν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρούμενα ὑπὸ τῆς φοροτροπῆς καὶ βίας τῶν ἀντικρούστων ἀνέμων. Θουκ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βασιλεύσας πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλεν ὁ Ὀρόντης ποταμὸς. Στράβ. (γένε. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)
- Χάρων, ὠνος, ὁ (α). Τίος τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποδηρῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ λίμνῃ Στυγὸς ἐν Ἄδῳ, παριστανόμενος συνήγας ὑπὸ μορφῇ γηραλέαν καὶ σκυθρωπὴν, φέρων βαθύν πώγονα καὶ καπηλατῶν ἐφ' εἰὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων αἰετοπετὰς ὡς μισθὸν τῶν πορθεμένων του ἐν ὁβολῶν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκίων. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 428. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἑξορίστων Θηβαίων ὅτε ἐπέστρεψε κυρίως ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. α, 15.
- Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα γῆς ἐκδίδον θανατηφόρους καὶ λοιμοδῶν ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱερραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) ἑτερον πλησίον τῶν Ἀχαρῶν ἐν Λυδία. Στράβ. ιβ. (τὸ Χαράνιον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἑτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἰδίως οὐδέτερον τοῦ
- Χαρώνειος καὶ Χερώνιος, ἰα, ἰον. Τοῦ Χάρωνος, εἰς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταῦτ. τῷ καταχθόνιος.
- Χαρώνιδας, ὁ, ὁ (Δωρκ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περιφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Καταίνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσγαγὼν νόμους σοφούς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἐπὶ εἰς τὸ Ῥήιον ἐν Ἱταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπεκυρώσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του ὁμωφιβεταίαι ἐάν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 509, Αἰλ. ποικ. Ἰστ. γ, 17.
- Χατραμίς, ἰδος, ἡ. = Χατραμωτίτις. Διον. Περ. 957.
- Χατραμωτίτις, ἰδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.
- Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χάτται, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν

- καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.
- Χαττουάριοι, οἱ. Cattuarii. Ἔθνος τῆς γαλαί Γερμανίας. Στράβ.
- Χαυκίς, ἰδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν οἱ Χαῦκοι. Διον. Κασσ.
- Χαῦκοι, οἱ, καὶ Καῦκοι. Chaucci. Ἐν τῶν ἐπιστημῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξύ τοῦ Ἀμασίας (Ems) καὶ Ἀλβίου (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βορείον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διον. Κασσ. Πτολ. β', 11. Στράβ.
- Χαῦων, ὠνος, ἡ. Πόλις τῆς Μητίδος ἐπὶ τῆς Ῥιγίανθης χώρας κειμένη μετμημβρινῶς τῶν Ῥαγίων. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.
- Χάων, ὠνος, ὁ, ὅρα Χάονες.
- Χεῖλων, ὠνος, ὁ, ὅρα Χίλων.
- Χεῖμαρρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήτῳ. Πλουτ. β', 36.
- Χεῖμεριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἡπείρῳ μὲν λιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ. α, 30. Στράβ.
- Χειρίσσοφος, ὁ (ελ). Λακεδαιμόνιος τις, ὅστις ψυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κύρον τὸν νεώτερον συνιστратеутис καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.
- Χειρόμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλεκτρίονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολόρ. β', 4, 5. ὁρθοτ. Χειρμαχος ἀναγινωσκόμενον παρὰ. Ηεγνεσλ. 314.
- Χεῖρων, ὠνος, ὁ. Ghiron. Τίος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιδύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφῇ ἐνός ἵππου, δι' ὃ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χεῖρων ἐπλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου. Περιφημος μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιοῦς τῆς ἐν τοῖς πολέμοις τέχνης καὶ ἀκτινῆς, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάκτορ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐπεὶ δὲ περιφημος ὑπῆρχεν ὁ Χεῖρων καὶ διὰ τὰς ἱατρικὰς γνώσεις του διδάσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀτληγιδίον. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 832. Ἡρ. Θεογ. 1003. Ἀπολόρ γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. 5', 150. Γυνὴ τοῦ Χεῖρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαοικλὰ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐπίπην· ἐκ δὲ τῆς Πισίδης ἐγέννησε τὸν Χάριλλον. Ἀπολόρ. Ἡν δὲ κυρίως ὁ Χεῖρων εἰς τῶν ἐν Θεσπάλει φημιζομένων. Κενταύρων ὅτοι κατώκουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ὅτι οἱ Κένταυροι ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν κατωκῆσαν εἰς τὴν περὶ τὸν Μάλτα χρόαν κατασταθεῖς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξῶχων προτερημάτων τῆς φύσεώς του.
- Χεῖρωνος, ἰδος, ἡ. Τοῦ Χεῖρωνος· αἱ Χειρμίδες ἀχραι, ἐν Θεσπάλει = Πηλεῖν, ἐνθα διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χεῖρων. Κελλμ. Δηλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς. τανὺν Κιβο-Χελιδόνι. Κουίντ. Σμυρν. γ', 234. = ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνες αἱ νῆσοι, αἱ. Πέντε ἡ κατὰ τινὰς τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημ. Παραπρεσβ. 429. Δουκ. Χελιδόνιαι, αἱ, Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδόνας πέτρας, Στέφ. Βυζ.

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἐταίρας τινός ἐν Ἀθήναις. Δουκ.

Χελυδόρσα, τά. Ὅρος τῆς Ἀριαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετα τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκδεῖραι μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παντ. ἡ, 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήτου Κω. Πανσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (α). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ Ἠλιδι. τανὺν Βαβο-Κλαρέντα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, οὐ. ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (τ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κελ-που. Στράβ.

Χέμις, εως, Ἰωνκ. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαϊδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λιθῶ. ὑφαισθῶται καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγλαμποποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρουετο καὶ ὁ θεὸς Πάν. τανὺν Ἀχκμή. Ἡροδ. 2, 91. Στράβ. Χέμις, οὐς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Ναόπολις Διοδ. Σικ. αὐτόθ. Πλούτ. — 2) Νῆσοι πλωτῇ ἐπὶ τῆς Βεουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡροδ. 2, 156. Χέμβις, κατά Ἐκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμίτης, οὐ. ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Χέμιος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. — 2) Ἐπιθκ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἰς τῶν ἐν Θηβαϊδί νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μετρώπολιν τὴν Χέμιν. Ἡροδ. 2, 165.

Χεόψ, οπος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψίντου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγχετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἀγχόριους τελετάς. Ἡροδ. 2, 124.

Χερώνησος, ἡ, ποιητκ. αὐτὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥοδ.

Χερρόνησος, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ Χερτόνητος· οἱ διὰ τοῦ Ῥῶ ἀντὶ ρτ τῷ π. εὐρηνται συνήθεις παρὰ τοῖς ὑστερον Ἀττικιστ. μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἐκταῖς ἀπὸ τοῦ Χερτ. ἀρχομέναις λέξε. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπὶ τινος αὐτόθι χερσονήτου, οὕτω λίμνῃ καὶ πόλεως Λύκτου· τανὺν Κολοκυθιά. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήτου, ἀποι-

κ'α τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ὑστερον Χερτῶν καλουμένη, τανὺν Γιουρτχί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υν-) Τίς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 421. Ἀπολ. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολεμήτας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἡλεκτρώου. Ἀπολ. β', 4, 5.

Χερτικράτης, ους, ὁ (α). Εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρπικ, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρῶμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡροδ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγχετο τὴν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλεπτής, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφῆρετε κατὰ κράτος ὁ Μακεδὼν Φίλιππος.

Χερσονήσιος, ἰα, ἰον, Ἀττικ. Χερρόνησιος. Τῆς Χερσονήτου ἡ εἰς τὴν Χερτόνητον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θράκῃ Χερτόνητον. Εὐρπ. — 2) Οὗσσι. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήτου. Στεφ. Αἰλ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ι). Ἀττικ. Χερρόνησίτης, ὁ κάτοικ. τῆς Χερσονήτου, ἐξαιρτ. τῆς ἐν Θράκῃ. Ξενφ. Ἐτι ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Χερσονήτου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττικ. Χερρόνησιώτης. = Χερτονήσιος. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερτόνησος, ἡ, Ἀττικ. Χερρόνητος, ἡ Θρακία ἡ Θρακική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θράκης Χερτόνησος, κειμένη μετρηβρινῶς μεταξύ τοῦ Μελανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σαρπηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατεῖχοντο ἀρχαίως ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικίων· τανὺν Χερτόνησος τῶν Δαρδανελίων. Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερτόνητος καλουμένη. Ἡροδ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέραν Ἀβυδῶν. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 1, 9. — 2) — ἡ Ταυρικὴ· ἡ ἐν Ταυρίδι χερτόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαϊωτικῆς λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὡτάτους οἱ Ἕλληνοὶ διαφόρους ἀποικίας· τανὺν Κριμαία. Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυδική καὶ ἡ μεγάλη Χερτόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τρηχεῖα, ἐν μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήτου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ πετρώδη αὐτῇ ζέσιν. Ἡροδ. 4, 99. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βευβασιση, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κειμένη χερτόνητος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βοβάσσου, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι ἡ Καρικῇ. Πανσ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. β', 33. — 5) ἡ Χρυσή, Chersonesus aurea. Χερτόνητος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανὺν Μαλάϊα. Πτολ. Διον. Περ. 539. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μετὰ τῶν Ἐπιδαύρου καὶ Τραϊζήνος, τανὺν Κιβο-Χερσονήτι. Θουκ. δ', 42.

Χερσῶν, ὠκος, ἡ. = Χερτόνητος, ἀριθμ. 2.

Χερούσκει, οἱ. = Χηρούσκει, ὅπερ ἔρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιδυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανὺν Κεπ. Ῥεχέν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μυστῶν. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ καίη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἰτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηναί, αἱ Διοδ. Σικ. — ὅθεν Χηνεὺς, ἑως, ὁ κατοικ. Πλίντ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνεῖς, ἑως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Χηνίδας, α., ὁ (ε). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Δουκ. ἑταιρ. Διαλ. ιγ.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κείμενη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς οἰκῆς τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηρούσκοι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μέγαλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ὅντες εἰς ἀκρονόμαχοι, ὑπερασπισταί τινες πολὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον των Ῥωμαίων. Στράβ. ζ'. καὶ Χηρούσκοι, Διων. Κάσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολαστ. Καλλ. Ἀρτ. 228. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πολις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ὅθεν, Χητίας ἀδός, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ. αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμός τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγχωρίου γυναικὸς Χθονίας καλουμένης, θυγατρὸς τοῦ Καλόντου ἡ κατὰ τινὰς τοῦ Φορωνεως. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνεως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμείου, μετὰ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Πανσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολδρ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Εἰς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτίων ὅσοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τῶν ὁδόντων τῶν δράκοντος τοὺς ὁποίους ἐσπαιρὲν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκει. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νήσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Πανσ. ε', 14.

Χίλωος, ὁ. Κάτοικός τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡροδτ. 9, 9.

Χίλων, ὠκος, ὁ (ε) καὶ Χελών. Εἰς τῶν λεγομένων ἐπτά ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἐφορος ἐν Σπαρτῇ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσηγάγε τὸ αἶψωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλῃς ἀγαλίσσεως ὅτε ἐνηγαλίζετο τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦ ε, παρ' Ἡροδτ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Διογ. ποιη. Ἡστ. γ', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνδολ. — 2) Λακεδαιμόνιος τις, γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιζάμου. Ξενοφ. Ἑλλ.

7, 4, 23. (Χίλων προσέλετο ὁ Wesseling εἰς Ἡροδτ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (υ-υ) Φαβερὸν καὶ τεράστιον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τὸ ὁποῖον τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφήν λέοντος, τὸ μέσον αἰγῆς καὶ τὸ ὀπίσθεν δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θρίον καὶ ὑπεράνθρωπον γένος, ἐκπνεὺς αἰετοειδὲς φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματός του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλερεφόντης ἠδυνήθη διὰ συνουρείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 179. κ. ξ. Τμν. Ἀπολ. 368. Κασ' Ἡστ. Θεογ. 321. ὑπῆρχεν ἡ Χίμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχλόνης, ἔχον ἐν μόνον σώμα μὲ τρεῖς κεφαλὰς, διατρώμενον περὶ τὰ Ἄριμα ὄρη. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Ὅρος ἡφαίστιον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μακρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλερεφόντης ἐφόνευσεν τὸ τέρας Χίμαιραν. Σκυλ. καὶ Κτητ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στράβ. ἡφαίστιον τι χίσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγυ ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. — 3) Φρονιὸν τῆς χωρίον οὐχὺρὸν ἐν Χαιονίᾳ τῆς Ἡπείρου.

Χιόνη, ἡ (ε.) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀριθυίας, γεννήτριάς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὐμολπον. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Χιόνις, ἰδος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις, παρὰ Θουκ. ε', 19.

Χίος, ἡ (ε) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι των παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μάκρης καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. ια', 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικοῦμένη ἀνέεσθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Δελέγων, Πανσ. ζ', 4. ἐφεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰωνῶν, οἵτινες συνερόντων ἐν ἰσχυρὸν ναυτικὸν διὰ τοῦ ὁποῖου κατεστάθησαν ἐπὶ χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐφημιζέτο τὸ παλαιὴν ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπέμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἰωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοορίτου, ἔαμερ. δὲ ἐλογίζετο καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διττυχιζόντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶκος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινεῖτο μεγάλως παρὰ τοὺς ἀρχαίους ὡς ἀρίστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἐλάβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελληναίου τοῦ ὁποῖου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἐν μέρος τοῦ θναίουτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὐρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαίος ναὸς τοῦ Διός. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 170. Ἡροδτ. Θουκ. ἡ, τανὺν Χίος, τουρκ. Σακίς Ἀνασσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κείμενη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ παλαιὸν 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαίως ἐν δέτριβον οἱ Ὀμηρίδαι. Ἡροδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χίος, Χία, Χίων, συνηρμ. ἐκ τοῦ Χίος. Τῆς Χίου ἡ ἐκ τῆς Χίου ὠν. Ἀριστφ. Ἑκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χίοι, οἱ κατοικ. τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιωτός, ἡ, ὅν· τῆς Χίου ἡ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτῶν, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος Ἀλθαίστης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολαστ.

- Καίλ. Ἀρτ. 225. ἀπότινος δῆμον ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλούμενον. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεῦτο ἐπὶ ἡ Ἀστεμικὰ παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῇ ὁποίᾳ ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χοροῦ. Ἀθην. ἰδ', 7. — ὅθεν, Χιτώνια, τὰ. Ἐορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτεμιδος ἐν Συρακούταις καὶ ἐν Ἀττικῇ.
- Χλωδῶχαρμος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκίαν.
- Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὅποσον αὐτὴ ἐλατρεῖτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἐφόρος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστφ. Λυσ. 835. Παιτ. α', 23. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.
- Χλωρίς, ἰδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης, κατ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἐκγονος τοῦ Ἰατίου, γυνὴ τοῦ Νηλεώς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Χρόμιον, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηνελ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 281. Ἀπολλρ. α', 9, 9. Διόδ. Σικ. (Χλωρίς, παρ' Ὅμ. Πανσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρίς, δέ, παρ' Ἀπολλρ. παραβλ. Heyne. Σελ. 593.)
- Χνουβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρίαν τοῦ Ἀνούβιος ἢ Κνέφιδος. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κνέφιδος, παρὰ Στράβ.
- Χόανα, τὰ. Πόλις τῆς Μηθιάς. Πτολ. = Χανών, ὅπερ ὅρα.
- Χοάθρας, ὁ. Ὅρος τῆς Μηθιάς αποτελοῦν συνεχῆσαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.
- Χοαρηνή, = Χωρηνή.
- Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥῶον διὰ τῆς χώρας τῶν Παραπαμισάδων· τανὺν Κάβ. Στράβ. καὶ Χόνη, ου, ὁ, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβύλλων εἰς τὸν Περσιὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνον ἐπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· τανὺν Καρούμ ἢ Ταστίρ. Ἡροδ. 1, 183. Στράβ. Δουκ. καὶ Χοάσπης, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Δαρχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Εὐλαῖον ποταμὸν, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Χοάσπειος, ὁ, ἡ, ου. Τοῦ Χοάσπου, ἡ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὠν. Δουκ.
- Χόης, ου, ὁ, = Χοάτης, ἀριθμ. 1.
- Χοιράδες, αἱ, νητοί. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀποτομοὶ πλησίον τοῦ Ταράντου ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίᾳ τανὺν Πελαγία καὶ σάντ Ἀνδρέα. Θουκ. ζ', 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακείας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.
- Χοιρέαι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἑστριακῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμνῶν. Ἡροδ. ο, 101.
- Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κομικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πανσ. α', 14 (Χοιρίλος, ἐν Ἀνθ.)
- Χολαργία, ἡ, Ἀρκαερ. καὶ
- Χόλαργος, ὁ (χολαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Σουίδ. Στεφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Διον. — ὅθεν, Χολαργεύς, ὅς, κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 855.
- Χόλλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥετάφης· τανὺν, Ἐλ—Ηομη. Πτολμ.
- Χολλίδαι, αἱ (ε) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Στεφ. Βυζ. Σουίδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχ. 406, ἐνθα ὁ κομικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χωλός.
- Χολοξύγης, ὁ. Ἐπιπλάστον κομικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουξύγης, ἀρχαίου τινὸς τῆς Ἀττικῆς ἥρωος καὶ χωλὸς σχηματισθ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 398.
- Χομαροί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.
- Χορασμίη, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἐνθα κατοικοῦν οἱ Χορατμοί· τανὺν Καράτμ. Στεφ. Βυζ.
- Χοράσμοι, ὁ = Χωράτμοι, ὅπερ ὅρα.
- Χοριήνης, ου, ὁ. Παρατακτηνός τις, παρ' Ἀρρίαν.
- Χορήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπότομος μὲ ἐν φρυγίῳ ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παρατακτηνῇ χώρᾳ. Ἀρρίαν. Ἀτάβ. δ', 21, 2.
- Χρέμης, ητος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γέροντός τινος, ἐν Ἀριστφ. Ἐκκλ. 475. (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτωμαι.) — 2) Ὄνομ. κυρ. γέροντων ἀνδρῶν σύνθεσις ἐν τῇ νωτέρᾳ κομωδίᾳ.
- Χρεμύλος, ὁ (υ) Κομικὸν πρόσωπον παραστατόμενον ἐν τῇ κομωδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνου, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ἰπποκρ. τὸν Χρέμης, ἡ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρεός καὶ αἰμύλλω = ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλέτας.)
- Χρέμων, υνος, ὁ (Χρήμων) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην.
- Χρήστος, ὁ (Ἐπιθ. χρηστός). Τίς τοῦ Βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίου Σωκράτους καλούμενος. Ιουστίν.
- Χρηστός, ὁ = Χριστός, Δουκ. Φιλοπατρ. 17.
- Χριστιανός, ὁ. Ὁπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Δουκ.
- Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 160. Ἀπολλρ. — 2) Τίς τοῦ Νηλεώς καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Περειλάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἡλεκτρόνους. Ἀπολλρ. β', 5, 6. — 4) Ἀργεῖός τις φονευθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην, πολέμων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδ. 1, 82. — 5) Τίς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακούσιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Χρόμιος, παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀπολλρ.)
- Χρόμις, ιος, ὁ. Τίς τοῦ Μυόνος ἡγεμὼν τῶν Μυτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Ὁσοαρ. Εἰδ. α', 24.

Χρόμων, υἱος, ὁ Μεσσηνίος τις, παρὰ Θουκ. γ', 98.
 Χρύσα, ἡ, Ἑπικ. Χρῦση (υ). Πόλις μικρά ἐπὶ τῶν περιλήων τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐφ' ἑνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μετὰ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθεὸς Ἀπόλλωνος. ἐν αὐτῇ καὶ μετὰ λιμένας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγέννηθη ἡ ὡραία Χρυσῆς Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στράβ. ἀπώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀμαξίου. (Χρύσα, παρὰ Κούιντ. Σμ. ζ', 402.)

Χρυσανθίς, ἰδος, ἡ. Ἀργεῖα τις γυνή, ἀνακαλύψασα ὡς λέγεται εἰς τὴν Δημητρίαν τὴν ἀπαγνὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης. Πανσ. α', 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἰς τῶν ἐπιτήμων Περσῶν, παρὰ Ξενφ. Κυριαῖο.

Χρυσασαεύς, εἰς, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν οὗτος ἐν Κιρίᾳ ἰδίῳ ναόν, Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, ἡ. Ὄνομ. κύρ. ἐταίρος, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. α'.

Χρύτας, α, ὁ (υ) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅπου πλησίον τῆς πόλεως Ἀσέρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μετὰ θείας τιμᾶς τανῦν Didaino. Διοτρ. Σικ.

Χρυτάωρ, ορος, ὁ (α). Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεθούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάστου ὅτε ὁ Περσεὺς ἐξεκοψε τὴν φοβεράν αὐτῆς κεφαλὴν μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ Χρυτάωρ ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιρρόης τὸν Γίγαντα Γηρυόνην Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ξ' 287. Ἀπολδρ. Ὑγίν.

Χρυσεύς, εἰς, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 312

Χρύτη, ἡ (υ), = Χρύσα. — 2) — νῆσος. Μικρὰ τις νῆσος πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει τανῦν Στράτ. Πανσ. ἡ, 33.

Χρυσὴ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυτὴ Χερρόνησος, ἔπειρα. Στεφ. Βυζ.

Χρύση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομεοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγυάν. Πανσ. δ', 36.

Χρυσήϊς, ἰδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύστου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπύρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύστου Χρυσῆς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Δημ. 421. — 3) Μία τῶν πενήτηκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνησιππον. Ἀπολδρ. γ, 8.

Χρύσης, ου (υ) Κλητικ. Χρύτη. Ἰερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύτης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγάτέρα, ἀπεπειρώθη μετὰ ὑβριστικῶν καὶ ἀπειλητικῶν λόγων ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, δι' ὃ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἐπεμφεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων φθοροποιᾶν νόσον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, εἰς οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως

Κάλχαντος δανακασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς τὴν νέαν Χρυσήϊδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 11. κ. ε. ξ. Σοφ. — 2) Τίς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παριάς φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσόγνης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Πανσ. δ', 36.

Χρυσίλλα, ἡ. Θηλικ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πενήτηκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Χρυσίππος, ὁ (υ) Τίς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστύοχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἐξοχὴν ὡραιότητά του ἤρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λαίης. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χειρὰς τοῦ Λαίου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἀκρὸν ὑπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὴν μητρὶν αὐτοῦ Ἰπποδῖμειαν ἥτις κατέπεισε τοὺς παῖδας τῆς Ἀτρείας καὶ Θυέστην νὰ φοιεύσων αὐτὰν. Θουκ. α', 9. Πλάτ. Κρατ. 345. Αἰλ. — 2) Εἰς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγυπτοῦ φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Χρυσίππης. Ἀπολδρ. — 3) Εἰς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθου, αὐμῆτες περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλεκτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὁπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

Χρυτίς, ἰδος, ἡ. Ἰσρεία ἐν Ἀργεὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐταίρις, παρὰ Λουκ.

Χρύσις, ἰδος, ὁ. Κορίνθιος τις, παρὰ Θουκ. β', 33.

Χρυσόανας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερτονήτῳ Μαλαῶι ᾗδῃ Ραχάδα καλούμενος. Πτολμ.

Χρυσογόνη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, παρὰ Θεοκρ. Ἑπ. ιδ'.

Χρυσόγονος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

Χρυσόθεμις, ἰδος, καὶ ἰος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμνης. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 143. Σοφιλ. — Χρυσόθεμις, ὁ. Τίς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔφαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πανσ. Φωκ. γ.

Χρυσοπέλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδριάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀρκὰς υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. Ἀπολδρ. γ', 9.

Χρυσόπολις, εἰς, ἡ. Πόλις τῆς Βαυνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκηδὸνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μετὰ λιμένα, τανῦν Σκουταρις. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 3, 16. Στράβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, οὗ, ὁ κάτοικ.

Χρυσορρόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ῥέων πλησίον τῆς Τροιζήνης. Πανσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦτος, ὁ (χρυτός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὅρα Δίων.

- Χυρστίαι**, αἱ. Cyretiae. Πόλις τῆς Ἑστιαώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.
Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσία ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολουθῶσαι αἱ Κλαζομεναί. Στράβ.
Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λακρίδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἱαματικὴν ἰδιότητα. Ἡροδ. 7, 176. Παντ. δ', 35. 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς νήτου Κύπρου. Σουίδ. τανὺν Παλαιόκυτρον. Χύτρος, ἡ, Πτολμ. καὶ Χυτροί, οἱ. Στεφ. Βυζ.
Χώνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.
Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Δευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.
Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας καίμενη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Διόσκ. 983. Στράβ.
Χωράσμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὠξὸν ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρέσμ. ἡ Χορασάν. Ἀρρίαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χωράσμοι, παρ' Ἡροδ. 3, 93.
Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρχοστίας χώρας ἐκτετατομένη δυτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χορηνή, Πτολμ.
Χωρομαῖοι, οἱ. Λαὸς τις ἐν Περσίᾳ. Διόδ. Σικ. α', 115.
Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτετατομένη ἕως τῆς Παρσίας. Πτολμ.

- Ψάειον**, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης καίμενον δυτικῶς. τανὺν Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἡ Τύρος. * Περιπλ.
Ψαλχιδαί, οἱ (ε). Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίῃ. Πινδ. Ἰσθμ. 6. 91.
Ψαμάθη, ἡ, ποιητὴ. Ψαμάθεια. Οὐγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφορεύοντα οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Τελαμών καὶ Πηλεὺς. Ἡρ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολλ. γ', 12. 6. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται αὕτη γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Οὐγάτηρ τοῦ Κροτάπου βασιλέως τοῦ Ἀργεῖου, ἧτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Πανσ. β', 19.
Ψυμαθοῦς, οὐντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα καίμενη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταϊνάρου ἐν Λακωνίᾳ, τανὺν Πόρτον Γουίλια Πανσ. γ', 25. Σκυλ. Ψυμαθοῦς, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ψαμμαθώντιος καὶ Ψαμμαθούτιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.
Ψαμμηνίτις, ὁ. Τίς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περτικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος

- ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κιμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡροδ. 3, 10.
Ψαμμίτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ηγεμόνων οἵτινες ἐμερίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὁλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχὸ ἐκ Σαίος μίας τῶν ἐν τῇ κατω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Κιρίας καὶ νικῆσας τοὺς λοιποὺς μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προτοικειώθη ἀπασαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν συναγορεύσεις βασιλεὺς τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐσυχχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἑλληνας ἢ ἐλευθερὰ ἐπιμείξια μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἰσοδος αὐτῶν. Ἡροδ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ἐ γραφ. ἐστὶν ἑρῆρρ. ὡς παρ' Ἡροδ. Διόδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ ἡ εὐρηται παρὰ Θουκλ. παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδ. 2, 2.)
Ψάμμις, ἰος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὸ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 160.
Ψαῦμις, ἰος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀφρανὸς ἐκ Χαμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικῆτας ἀπὲν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 4. καὶ 5.
Ψαφίς, ἰδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὐρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεως. Στράβ. Σ', 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2, σελ. 291. ἀνῆκεν ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν.
Ψευδαρτάρβας, α, ὁ. Ἐπιπλαττ. κωμικ. κύρ. Ὀνομ. Περσὺν τινοῦ, παρ' Ἀριστοφ.
Ψευδοφίλιππος, ὁ. Διῦλος τις ἄλλως Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προποιοῦντις ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.
Ψήσσοι, αἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήσσιοι, παρὰ Πτολμ.
Ψηττοπόδες, αἱ. Ἐπίπλαττοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἐνὸς μεγάλου κήτους, παρὰ Δευκ. Ἀλ. Ἰστ. α', 35.
Ψίλλις, ἰδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.
Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Ναταμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρῶτως ἐξωλοθρεύθησαν. περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακεροῦ ὄφεος. ἐπὶ δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι τεράστια περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς. Ἡροδ. 4, 173. Στεφ. Βυζ. Στράβ. Ἀλ. Ἰστ. ζω. α', 57.
Ψυλλοεῖς, οἱ. Ἐπίπλαττοι κάτοικοι τῆς Σεληνῆς, παρὰ Δευκ. Ἀλ. Ἰστ. α', 13.
Ψύρα, τῆ. Νῆτος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια δυτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς. τανὺν Ψυρά. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ψύριος, ἰα, ἰον. τῶν Ψύρων, ἡ ἐκ τῶν Ψύρων ὄν.

Ψυρή, νῆσος, ἡ = Ψύρα. Όμ. Όδ. Γ, 172.
 Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ
 τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξύ Σαλαμίνος καὶ
 τῆς Ξηραῖς, τανὺν Δειψικαταλία. Ἡρόδ. 8, 76.
 Πaus. α', 36. Στεφ. Βυζ. Ψυττάλια, ἡ Στραβ.
 Ψύχιον, ὁ (ς) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης με-
 λιμένα, τανὺν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ.
 ἐτι, τὰ Ψύχεια, Περιπλ.
 Ψύχρος, ὁ (Επιθ. ψυχρός) Ποταμός τῆς Κολ-
 χίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.
 Ψωφίς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἐκ-
 γονοῦ τοῦ Ἑρμιάδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνο-
 μάσθη ἡ ἐν Ἀρχαίᾳ πόλις Ψωφίς. Πaus. ἡ, 29.
 Ψωφίς, ἴδος, καὶ ἴδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ
 πάλαι τῆς Ἀρχαίας καίμενη ἐπὶ τῶν συνόρων
 τῆς Ἡλίδος, πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου Φήγεια
 καλουμένη. Κατὰ τινες ὠνομάσθη Ψωφίς ἀπὸ
 τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐρυκος Ψωφίδος,
 Πολύβ. δ', 70. Πaus. ἡ. 24. ἴδος, παρ' Ἀ-
 πολδρ. γ', 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ.
 σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ὁ, ἡ, ἰον.
 (—υυ-) Τῆς Ψωφίδος ἡ ἐκ τῆς Ψωφίδος ἄν.
 Γλαυκ. Ἐπ. 2. ἐν Ἀνθ. Π, 347. καὶ Οὐ-
 σαστκ. Ψωφίδιος, ὁ κατοίκε. Ἀπολδρ.

Ωανίς, ἰος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας
 ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· τανὺν
 Franscolari. Πινδ. Όλ. 5, 25. Ἐκδ. Roekkh.
 Ὄανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ωαρίων, ὠνός, ὁ (ς) ποιητκ. ἀντὶ Ὀρίων,
 σπερ ὄρα.

Ωαρίωνειος, α, ον. Τοῦ Ὀρίωνος ἡ εἰς τὸν
 Ὀρίωνα ἀνήκων. Πινδ.

Ωβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ωγενός, καὶ Ὠγήν, ἑνός, ὁ, = Ὡκενός,
 Στεφ. Βυζ. Ἠούχ.

Ωγυγία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος
 καὶ τῆς Νιόβης, τοῖς ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτῇ ὑπὸ τῆς
 Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς, ἀπὸ
 τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγυγίαι
 πύλαι. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ωγυγία, ἡ (-υυ-). Νῆσος τῆς Μεσογείου θα-
 λάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ
 ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλιφύς, πρῶτον παρ'
 Όμ. Όδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγία νῆσος, τῆς
 ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιω-
 ρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὐτῇ ἐν τῷ μέ-
 σω τῆς θαλάσσης μεταξύ Λιβύας καὶ Ἀτλαν-
 τος, ἡ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὅρου
 Ἀτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὐτῇ ἡ νῆσος
 Γαῦλον, τανὺν Γόζον πλησίον τῆς Μαίλας. —
 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ωγύγιος, ἰα, ἰον (ς). Τοῦ Ὠγύγου ἡ ἐκ τοῦ
 Ὠγύγου ἄν· ἡ Ὠγυγία Θήβη, Ἀπολ.
 Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγυγίαι πύλαι· μια
 τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν καίμενη πρὸς ἐυσμάς,
 κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἡ

κατὰ τινες ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμ-
 φίονος καὶ τῆς Νιόβης. Εὐρ. Φοιν. 1112. Ἀ-
 πολδρ. γ', 6, 6.

Ωγυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν αἰετι-
 ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ
 ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ἐτι μυθώδεις
 αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας· ἐλθὼν πρὶ-
 τον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐκτίσεν
 αὐτοῦ τὴν πόλιν Ἐλευσίνα, δι' ὃ καὶ ἐλέγετο
 ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Πaus. α', 38. Σχολ.
 Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας
 αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολογῶν
 ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ
 ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἡ Ὠ-
 γύγιος κατακλυσμός. Πaus. δ', 5, 8. Κατὰ Φε-
 ρεκδ. ἔζη ὁ Ὠγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασι-
 λέως Φερωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀ-
 πολδρ. σελ. 320. — Ὠγύγις, ον, παρ' Εὐσθ.
 — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαιίας με-
 τὰ τὸν Τισαμενόν. Πολύβ. β', 41. Στράβ.

Ωγυρίς, ἴδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παρα-
 λίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι
 ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα. Διαν.
 Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ωερόη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων
 διπλὰς τὰς πηγὰς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ
 Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλα-
 ταιῶν. Ἡρόδ. 9, 51. Πaus. δ', 4. εἶδα πρὶ-
 τερὸν Περὶ ἀνεγινώσκειτο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ
 Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. αὐτόθ.

Ωκαλέα, ἡ, Ἐπικ. Ὠκαλή. Κώμη τῆς Βοιω-
 τίας καίμενη μεταξύ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομα-
 νίων ἐπὶ τοῦ Τίλφουσίου ὄρου· Όμ. Ἰλ. Β, 500.
 Στράβ. ἐτι, αἱ Ὠκαλαίαι, Στράβ. καὶ
 Ὠκαλαία, ἡ, Ἀπολδρ. β', 4, 11.

Ωκαλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυ-
 νῆ τοῦ Ἀβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν
 Πρωτόν καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Ωκαάνης, ον, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νεῖλου
 ποταμοῦ, παρὰ Διόδ. Σικ. α', 19.

Ωκαανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ
 τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ, 364. ἀ-
 ναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὴν ἀριθμὸν, ποριστα-
 νίμηναι συνθήκας ὑπὸ μορφῇ παρθένων καὶ ἰχ-
 θύνων, λογιζόμεναι καὶ αὐτὰς ὡς θαλάσσιοι
 δαίμονες.

Ωκαανός, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ
 πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κυρίως τῶν ἐπὶ
 θαλάσσω, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττοντο ὅτι ἐρ-
 ρεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ
 τὸν ὅποιον ὁ Όμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ.
 Ε, 201. Λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐ-
 τοῦ Τηθύος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπιστημο-
 τέρους ποταμούς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ.
 Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιότατῃ τῶν Ἑλ-
 λων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέ-
 γιστος ποταμὸς περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν
 τῆς Οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφείρι-
 το γαληνιαῖος καὶ ἀταράχας περὶ τὰ περὶ αὐ-
 τῆς μὴ ἔχοντα εὐθεμίαν πηγὴν οὐδὲ οὐδέ αὖ-
 δον, παρ' Όμ. Ἰλ. Σ, 607. Φ, 147. Ὁδ. Α,
 155. Ἡρόδ. 2, 23. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 159.

789. εἶχεν ὁ Ὀκεανὸς ἰδίᾳς πηγῆς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Δευκάδος ἐν τῇ χαρᾷ τῶν Ἡμερῶν, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. ποιηταῖς ἐκλήθη, ὁ Ὀκεανὸς ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης ἐκλάσεως πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡρόδ. 4, 8.

Ὠκελλος, ὁ. Λακεδαιμονίους, παρὰ Ξενφ. Ἐλ. 5, 4, 22. πῖσαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. 5, 11. Ὠκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) ὁ Δευκανός· φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ οὐοῦ σωζεται ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς τοῦ παντός φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διαλεκτὸν. Διογ. Λαερ. Ὀκελλος. Δουκ.

Ὠκελον, τό. Πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐνταῖσιν τῶν Ἀλπεων Γαλλία, τανῦν Avigliana.

Ὠκυαλος, ὁ (—υ—). Εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερία. Ὀμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠκυρόη, ἡ. Μία τῶν Ἀρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου. Ἀπολδρ. β', 9, 21.

Ὠκυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἀρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Ὠκυρόη, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεῖσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολδρ. α', 9, 21.

Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὀμ. Τμ. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαριχλοῦς, διδασχέισα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἱατρικὴν καὶ μουσικὴν τέχνην Πανσ.

Ὠκυτος, ὁ. Κορινθίους, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ὠλέαρος, ἡ, = Ὠλῖαρος

Ὠλένια, ἡ. Οὕτως ἐκάλειτο ἡ Αἰξ ἥτις ἐδήλασε τὸν Δία βρεφὸς ἐτι ὄντα. Ἀρατ.

Ὠλενία πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνορων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ὀμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠλενίας, οὐ, ὁ. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου. Ἀπολδρ. α', 8, 5. ἐνθα ὀρσοτρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκτ. παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὠλενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρώϊος, πρῶτως ἦδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ὁηλκ. γεν. παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β, 639 Ἀπολδρ. α', 8, 4. Στράβ. β', καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἰσχ. Ἀρσενκ. δὲ παρὰ Στράβ. ἡ. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐα πόλεων αἰτίνες συνεκρούον τὸν Ἀχαιὸν δεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πετραίας καὶ Δύμης, ἡφανισμένη ἦδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδ. 1, 145. Ἀπολδρ. ἄρσεν. παρὰ Στράβ. ἡ. — 3) ἐν Ὠλενίῳ, ὁ κάτοικ.

Ὠλήν, ἡ. ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ αἰολός Ἕλληνας, κατὰ Σοῦδ. ἐκ Δυκίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ἐφάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδ. 4, 35. Καλλμ. εἰς Δηλ. 305. Πανσ. α', 18. Κατὰ Πανσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλήν οὗτος ἔδωκε πρῶτοι χρησμούς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα

ἐν ἑκαμέτροις. — καὶ ἀπλῶς ὁ Δυκίος καλούμενος. Πανσ. ἡ, 21.

Ὠλίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πόρου, τανῦν Ἀντίπαρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος. Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ἱ. γραφ. φαίνεται ὀρσοτρ.

Ὠμάδιος, ὁ. Ἐπίστ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποιον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἐσφαττον εἰθυσίαι αὐτόθι εἰς ἄνθρωπον. Ὀρφ. Τμν. 17.

Ὠμάρης, οὐ, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρρίαν.

Ὠξος, ὁ. Εἰς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδόν, πηγάζων κατὰ Ἱπτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἰτα φερόμενος ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Τρκανίας δεχόμενος εἰς αὐτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπιστήμους ποταμούς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἡ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀραλ λίμνῃ· τανῦν Ἀμού ἡ Γίχων ὑπὸ τῶν Ἀραβίων λεγόμενος. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Ὠπικ, ἰδος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Οὐπικ, ὅπερ ὄρα.

Ὠπικ, ἰδος, ἡ. Πέλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡρόδ. 1, 189. Ξενφ. Ἀναβ. β', 4, 25. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 7. Κατὰ Λαρχήρον πῖσαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡρόδ. Ὠπικ ἐστὶ διάφορος τῆς τοῦ Ξενφ.

Ὠρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀνάβ. δ', 27.

Ὠραι, αἱ. Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὀμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου. Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. καὶ ἐν γένει ὑπηρετοῦσαι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ θεὰς ἐξαιρετ. τὴν Ἥραν. Ἰλ. Ο, 433. καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὀμ. Τμν. Ἀπολ. 194. παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὠραι εἰς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαίνουσας μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαίόταται Ὠραι ἀναφεροντο δύναι τὸν ὀριζήμον ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπώ καὶ Θαλλῶ, ἐφεξῆς δὲ καὶ πάντα, ἡ Αὐξή, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρυσία καὶ Τιταναΐδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὠράτιος, ὁ, Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίους. Πολυβ.

Ὠρεΐθυσια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποῖαν ἀρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκειτο εἰς μίαν τελευταίαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγένετο μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρακίαν τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύναι θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. Ἡρόδ. 7, 188. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ὠρεΐτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενφ. — 2) = Ὠρίται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη αἰεὶ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφραεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἰστιάια καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυράν ἀνρόπῳλιν· τανὺν Ὠρεό· (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἀρσεν. γεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 56. Δημ. Χερ. σελ. 94. Στράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Πανσ. ζ', 261.) — ἔθεν, Ὠρεΐται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεόν χώρα. Στράβ.

Ὠρητανία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας ἐνθα κατοικοῦν οἱ Ὠρητανοί. Στράβ.

Ὠρητανοί, οἱ, Oretani. Λαός τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχα καὶ μέρει τῆς Γρανάδας. Πολύβ. Στράβ.

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὠρικός, ὁ. Πόλις μετ' ἑλμένα ἐν Ἠπειρῷ καί μεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, δι' ὃ καὶ ὡς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐστ' ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν Εὐβοέων· ὁ Ὠρικός λιμὴν, παρ' Ἡροδ. θ, 93. Πολυβ. ζ', 19. Στέφ. Βυζ. τό Ὠρικόν. παρὰ Στράβ. καὶ Θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ἔθεν Ὠρικός, ἰα, ἰον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τό Ὠρικόν ἀνήκων· Διον. Περ 399.

Ὠρικός, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρίται, οἱ. Λαός Ἰνδικῶν κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεωργίας χώρας, εἰς ἅκρον μάχιμος, ελευθερός καὶ ἀνδρείος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα εὐφημίζεται μεγάλως διὰ τὴν ἀκραν εὐφορίαν τῆς· πιζαν δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρίται οἷτοι οἱ αὐτοὶ μετ' οὓς ἐν Ἀσία Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεΐται, παρὰ Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5, 21. — ἔθεν,

Ὠρίτις, ἰδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδία. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ὁ, ποιητκ. Ὠρίων. Τίς τοῦ Τριέως, περίφημος θηρευτῆς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, εἰς Τρία πόλεις τῆς Βοιωτίας, περιβόητος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχύν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρους ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινες ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερικλίδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύαλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἣ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ἁμῶν του ἐξήχεν αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἀπολδρ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἥως ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, φρονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουσον αὐτῆς Ὠπιν, ἣ διότι ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸν διὰ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολδρ. αὐτοῦ. Καλλμ. εἰς Ἀρτεμ.

265. εἰ καὶ παρ' Ὀμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. ε. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἐπαυσεν τὴν πρὸς τὴν θῆραν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἀδῇ. Ὀμ. Ὀδ. Α, 572. ὑπὸ τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νήσον Χίον διὰ τὰ καθαρῶς αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτοῦ διαιτωμένων ἀγρίων θηρίων καὶ ἐρασθεὶς τῆς Μαρδῆς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίβασεν αὐτὴν, δι' ὃ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολδρ. Παρθεν. Ἑρωτ. κ'. — ὁ Στράβ. ἰ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεός πόλεως τῆς Εὐβοίας. κατὰ τινα δὲ ἄλλην διηγησιν ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίον ἀπὸ τοῦ οὐρήται, παρὰ βλ. Παλαίφ. [ε], 4. Λουκ. (τὸ εὐρηται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἑλλ. ὡς παρ' Ὀμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ζ', 54. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 745. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρπ. Κύκλ. 273. Ὠρίων διὰ τοῦ παρὰ Καλλμ. Ἀρτ. 265. παρβλ. Spitzn Προσφ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, ὄτος, ὁ. Ὅρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46.

Ὠρομάξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ζοροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκ. σελ. 122.

Ὠρός, ὁ, Horus. Τίς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσίριδος, διώξας τὸν θεῖον του Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίας αὐτὸν τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότης παρὰ βλάλει ὁ Ἡροδ. τὸν Ὠρίωνα μετ' οὐκ παρ' Ἑλλήσιν Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεύτων Αἰγυπτίων, πιζαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὀμήρου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρονται τινα ἰσθ' βιβλία. Λουκ. Ἰαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἑλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μετ' ἑλμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· τανὺν Ὠρωπὸν· πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὐρίσκετο εἰς νὰς τοῦ Ἀμφιάρεω μετ' ὁ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἀρσεν. γεν. παρ' Ἡροδ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενφ. Δημ. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ἰβ', 69. — ἔθεν, Ὠρωπίος, ἰα, ἰον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὦν· καὶ αὐτάστις. Ὠρωπίος, εἰκάτιος. — ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὠστία, τά, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγκου Μαρκίου. Οὐδωτ. γεν. παρὰ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὠτός, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἰς τῶν Ἀλφειῶν. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Α, 305. Ὀρὰ Ἀλφειδαί.

Ωχος, ὁ· Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περ-
σῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρ-
ταξέρξης. — 2) Ποταμός τῆς Βακτριανῆς χοί-

ρας ἐν Ἀτλᾷ ἐκβάλλον εἰς τὸν Ὠξόν· τανῦν
Ἑλμινδ, ἡ κατὰ τινὰς Δεβατχ. Στράβ

Τ Ε Λ Ο Σ.

Διορθώσεις τυπικῶν ἀμαρτημάτων.

Σελ.	2	κείται,	Ἀβδηρικόν,
	5	»	Προκλειδών,
	6	»	ἀδηφαγία,
	»	»	Κέκροψ,
	7	»	τὸν θεῖον αὐτὸν,
	»	»	Γερμανικοῦ.
	10	»	τοῦ Μίνως,
	12	»	αἱ Δίαι,
	14	»	βασιλεῦς τῆς Ἀττικῆς,
	16	»	Αἰγύπτι,
	»	»	φρωνῶ,
	17	»	ἐκτεινομένην,
	19	»	Ὁθρυος,
	20	»	Ἀτολῆς,
	21	»	Αἰσχύλος,
	23	»	Ἰωνίου πελάγους,
	25	»	συνομῶται,
	28	»	Μεγαπένδης,
	29	»	Εὐρυπύκτους,
	31	»	ἐλεθεῖν,
	32	»	οἱ ψυχαί,
	46	»	Μελήτιος,
	47	»	γενεᾶς,
	59	»	ἡγεμονίων,
	62	»	διώρυχος,
	68	»	χαρίεντα εὐγλωττίαν,
	75	»	Συρακούσας,
	78	»	Εἰδ.
	84	»	καὶ ἀρχάς,
	100	»	Κρητῶν,
	102	»	ἐσφαξεν,
	111	»	φυλαργύρου,
	115	»	τοῦ Ψευδοτμέρδης,
	127	»	τοῦ Περιόου,
	132	»	πλεονεκτέρων,
	168	»	ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου,
	174	»	ἡ Ἰσπανία, ἡ Γερμανία,
	181	»	στωάς,
	184	»	διώρυξ,
	203	»	Ἀναλκῆτοις,
	208	»	Αἰγούς ποταμούς,
	218	»	Εἰλωτες,
	223	»	Τατίτου,
	225	»	Ἰετός,
	226	»	τῆς νήσου Κω,
	228	»	Ἰπποδάμειαν,
	237	»	ἐξήξας,
	258	»	δοκιμάτων,
	272	»	Δαιδός,
	284	»	εὐμανῆ κινήματα,
	287	»	Κορητες,
	297	»	ἡσθαίνητε,
	318	»	Συνελίας,
	»	»	μεσημβρινός,
	327	»	ὅς τις ἀτίμασεν,

ἀντί	Ἀβδηρικόν.
—	Προκλειδών.
—	ἀδηφαγία.
—	Κέκροψ.
—	θεῖον αὐτῶν.
—	Γερμανικοῦ.
—	Μίνως.
—	Δίμαι.
—	βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς.
—	Αἰγύπτι.
—	φρωνῶ.
—	ἐκτεινομένη.
—	Ὁθρυος.
—	Αἰολίς.
—	Αἰσχύλος.
—	Ἰωνίου πελάγους.
—	συνομῶται.
—	Μεγαπένδης.
—	Εὐρυπύκτους.
—	ἐλεθεῖν.
—	αἱ ψυχαί.
—	Μελήσιος.
—	γενεᾶς.
—	ἡγεμονίων.
—	διώρυχος.
—	χαρίεσσαν.
—	Συρακούσας.
—	εἰδ.
—	κατ' ἀρχάς.
—	Κρητῶν.
—	ἐσφαξεν.
—	φυλαργύρου.
—	Ψευδοτμέρδης.
—	Περιοῦ.
—	πλεονεκτικωτέρων.
—	ἀπὸ τοῦ Εὐμόλπου.
πρόσδε,	ἡ Ἰσπανία, Γαλλία, Γερμανία.
ἀντί	στοιχ.
—	διώρυξ.
—	Ἀναλκῆτοις.
—	Αἰγός ποταμούς.
—	Εἰλωτες.
—	Τατίτου.
—	ὑετός.
—	Κω.
—	Ἰπποδάμειαν.
—	ἐξήξε.
—	δοκιμάτων.
—	Δαναΐδος.
—	εὐμανῆ κινήματα.
—	Κορητες.
—	ἡσθαίνετε.
—	Συνελίας.
—	μεσημβρινός.
—	ἐτίμησεν.

Σελ.	334	κεῖται	Αἰγυῖ πεταμούς,	ἀντί	Αἰγυῖ πεταμούς.
	337	»	βασιλεύς τοῦ Βοσπόρου.	—	βασιλείως τοῦ Βοσπόρου.
	367	»	τῆς προτέρας αὐτῆς σκῆπης,	—	αὐτῶν αὐτῆς.
	392	»	φονεύσασα,	—	φονεύσας.
	427	»	ἀνατολῆς ἄγρας,	—	ἀνατολινῆς ἄγρας.
	421	»	Πολυγνώστου.	—	Πολυγνώτου.
	425	»	Πρεῖσάδης.	—	Παρεῖσάδης.
	437	»	Σπαρτιατῶν.	—	Σπαρτῶν.
	448	»	ὁ Πιτανάτης λόγος,	—	Πιτανάτης λόγος.
	454	»	ἐκδουλεύσας,	—	ἐκδουλεύσει.
	477	»	συνείχετο,	—	συνείχοιτο.
	198	»	ἐν παροιμίαις,	—	παροιμίαις.
	507	»	ἀποπασθεῖσα,	—	ἀποπασθεῖσα.
	526	»	εἰς αὐτῷ,	—	εἰς αὐτόν.
	527	»	τῆς Ἀρχαίας,	—	Ἀρχαίας.
	547	»	ἐπαφέρει,	—	ἐπαναφέρει.
	573	»	τοῦ Ἰράχου	—	Ἰνάρχου.
	483	»	ἐν Ἄθῳ,	—	Ἀθῆν.
	584	»	ἡ Βευβασίη,	—	Βευβασίη.
	588	»	ἀπένη,	—	ἀπηνη.

Σελ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΠΑΤΑΤΣ

